

Hoàng Đế Nan Vi

Contents

Hoàng Đế Nan Vi	5
1. Chương 1: Đăng Cơ	6
2. Chương 2: Đầu Xanh	10
3. Chương 3: Lực Cản	15
4. Chương 4: Tục Lệ Mới	20
5. Chương 5: Tình Thế Thành Công	25
6. Chương 6: Làm Trộm	28
7. Chương 7: Hẹn Hò	32
8. Chương 8: Ổ Hồ Ly	38
9. Chương 9: Lý Làm Nũng	44
10. Chương 10: Ngồi Lê Đồi Mách	50
11. Chương 11: Tiểu Tài	54
12. Chương 12: Chia Gia Tài	58
13. Chương 13: Hòa Hảo Đi	61
14. Chương 14: Chủ Nợ	65
15. Chương 15: Ban Tước	71
16. Chương 16: Toại Nguyên	76
17. Chương 17: Thay Người	81
18. Chương 18: Tâm Thuật	85
19. Chương 19	90
20. Chương 20	96
21. Chương 21	99
22. Chương 22	103
23. Chương 23	106
24. Chương 24	110
25. Chương 25	114
26. Chương 26	117
27. Chương 27	121
28. Chương 28	125
29. Chương 29	129
30. Chương 30	132
31. Chương 31	136
32. Chương 32	140
33. Chương 33	145
34. Chương 34	149
35. Chương 35	151
36. Chương 36	155
37. Chương 37	158
38. Chương 38	164
39. Chương 39	166
40. Chương 40	169

41. Chương 41	176
42. Chương 42	177
43. Chương 43	181
44. Chương 44	185
45. Chương 45	191
46. Chương 46	193
47. Chương 47	197
48. Chương 48	202
49. Chương 49	204
50. Chương 50	208
51. Chương 51	213
52. Chương 52	216
53. Chương 53	218
54. Chương 54	223
55. Chương 55	228
56. Chương 56	232
57. Chương 57	234
58. Chương 58	238
59. Chương 59	242
60. Chương 60	245
61. Chương 61	247
62. Chương 62	253
63. Chương 63	257
64. Chương 64	259
65. Chương 65	263
66. Chương 66	268
67. Chương 67	272
68. Chương 68	276
69. Chương 69	278
70. Chương 70	283
71. Chương 71	287
72. Chương 72	292
73. Chương 73	302
74. Chương 74	307
75. Chương 75	313
76. Chương 76	318
77. Chương 77	323
78. Chương 78	327
79. Chương 79	333
80. Chương 80	337
81. Chương 81	341
82. Chương 82	351
83. Chương 83	357
84. Chương 84	362
85. Chương 85	367
86. Chương 86	372
87. Chương 87	378
88. Chương 88	384
89. Chương 89	393
90. Chương 90	398
91. Chương 91	403
92. Chương 92	408
93. Chương 93	414
94. Chương 94	424

95. Chương 95	429
96. Chương 96	433
97. Chương 97	438
98. Chương 98	443
99. Chương 99	448
100. Chương 100	453
101. Chương 101	458
102. Chương 102	464
103. Chương 103	473
104. Chương 104	478
105. Chương 105	482
106. Chương 106	487
107. Chương 107	492
108. Chương 108	497
109. Chương 109	502
110. Chương 110	506
111. Chương 111	512
112. Chương 112	517
113. Chương 113	521
114. Chương 114	526
115. Chương 115	531
116. Chương 116	536
117. Chương 117	541
118. Chương 118	546
119. Chương 119	551
120. Chương 120	556
121. Chương 121	561
122. Chương 122	567
123. Chương 123	572
124. Chương 124	577
125. Chương 125	582
126. Chương 126	593
127. Chương 127	598
128. Chương 128	602
129. Chương 129	607
130. Chương 130	612
131. Chương 131	617
132. Chương 132	622
133. Chương 133	628
134. Chương 134	633
135. Chương 135	638
136. Chương 136	643
137. Chương 137	648
138. Chương 138	654
139. Chương 139	659
140. Chương 140	665
141. Chương 141	670
142. Chương 142	675
143. Chương 143	680
144. Chương 144	686
145. Chương 145	690
146. Chương 146	702
147. Chương 147	707
148. Chương 148	712

149. Chương 149	717
150. Chương 150	722
151. Chương 151	727
152. Chương 152	732
153. Chương 153	738
154. Chương 154	742
155. Chương 155	752
156. Chương 156	756
157. Chương 157	761
158. Chương 158	765
159. Chương 159	775
160. Chương 160	780
161. Chương 161	785
162. Chương 162	792
163. Chương 163	796
164. Chương 164	800
165. Chương 165	805
166. Chương 166	811
167. Chương 167	816
168. Chương 168	828
169. Chương 169	832
170. Chương 170	837
171. Chương 171	842
172. Chương 172	852
173. Chương 173	857
174. Chương 174	863
175. Chương 175	872
176. Chương 176	877
177. Chương 177	882
178. Chương 178	887
179. Chương 179	896
180. Chương 180	901
181. Chương 181	909
182. Chương 182	917
183. Chương 183	921
184. Chương 184	926
185. Chương 185	935
186. Chương 186	940
187. Chương 187	945
188. Chương 188	950
189. Chương 189	955
190. Chương 190	959
191. Chương 191	964
192. Chương 192	969
193. Chương 193	975
194. Chương 194	980
195. Chương 195	985
196. Chương 196	989
197. Chương 197	992
198. Chương 198	997
199. Chương 199	1000
200. Chương 200	1003
201. Chương 201	1008
202. Chương 202	1013

203. Chương 203	1017
204. Chương 204	1020
205. Chương 205	1026
206. Chương 206	1031
207. Chương 207	1037
208. Chương 208	1046
209. Chương 209	1051
210. Chương 210	1056
211. Chương 211	1062
212. Chương 212	1068
213. Chương 213	1072
214. Chương 214	1076
215. Chương 215	1080
216. Chương 216	1084
217. Chương 217	1088
218. Chương 218: Phiên Ngoại 1	1096
219. Chương 219: Phiên Ngoại 2	1099
220. Chương 220: Phiên Ngoại 3	1102
221. Chương 221: Phiên Ngoại 4	1104
222. Chương 222: Phiên Ngoại 5	1109
223. Chương 223: Phiên Ngoại 6	1110
224. Chương 224: Phiên Ngoại 7	1113
225. Chương 225: Phiên Ngoại 8	1117
226. Chương 226: Phiên Ngoại 9	1121
227. Chương 227: Phiên Ngoại 10	1127
228. Chương 228: Phiên Ngoại 11	1133
229. Chương 229: Phiên Ngoại 12	1139
230. Chương 230: Phiên Ngoại 13	1144
231. Chương 231: Phiên Ngoại 14	1146
232. Chương 232: Phiên Ngoại 15	1150
233. Chương 233: Phiên Ngoại 16	1151

Hoàng Đế Nan Vi

Giới thiệu

Giải nghĩa tiêu đề: Làm Hoàng đế thật khóChuyển ngữ: Fynnz với sự giúp đỡ của QT Thể loại: 1×1.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-de-nan-vi>

1. Chương 1: Đăng Cơ

Sau khi Hoàng đế đăng cơ, tất phải có ân thưởng.

Ân thưởng hoàng thân quốc thích, ân thưởng bá quan văn võ, ân thưởng lê dân bá tánh, thậm chí ngay cả đám phạm nhân trong lao ngục cũng có một chút lợi lộc? Chính là đại xá thiên hạ

Vốn nên chém đầu thì sửa lại thành giam cầm hai mươi năm.

Vốn nên bị giam cầm hai mươi năm thì sửa lại thành mười năm.

Vốn nên bị giam cầm mười năm thì sửa lại thành tám năm.

Tiểu thần tiểu tặc đi vào thì cùng ngày có thể thả ra.

Cho nên mới nói, Hoàng đế đăng cơ thật sự là một ngày cực tốt, toàn bộ người trong thiên hạ đều ngóng trông. Hơn nữa lần này Minh Trạng đăng cơ, lại càng không thể so với trước kia, nhất là có đại điển thoái vị của Phụng Cảnh Kiên.

Minh Trạng ngồi trên long ỷ ở Chiêu Đức cung, trang nghiêm rực rỡ như một khay trưng bày châu báu, tiếp nhận bá quan văn võ hành lễ tam quỳ cửu khấu.

Ngày cử hành đại điển kỳ thật chỉ có một ngày, bất quá trước đó phải cử hành một loạt sự kiện như, thù thiên, tế thần, khấu tổ, bái miếu, khiến cho toàn bộ đại điển kéo dài suốt nửa tháng qua.

Minh Trạng trở lại Chiêu Nhân cung thay đổi xiêm y, ngay cả lê bước cũng không muốn, giang tay về phía Nguyễn Hồng Phi, “Một chết ta rồi, Phi Phi, mau bế ta lên giường đi.”

Nguyễn Hồng Phi đang cùng Phụng Cảnh Kiên đánh cờ, không để ý đến Minh Trạng. Trong khi Phụng Cảnh Kiên lại trừng mắt liếc nhìn Minh Trạng một cách đầy thâm ý, Minh Trạng lập tức thức thời tự mình đi qua.

Xem cờ không nói mới đúng là quân tử, Minh Trạng không có hứng thú đối với cầm kỳ thư họa, hẩn nhìn một lúc, cảm thấy thân thể mệt mỏi, nay xem cờ còn phải tiếp tục tổn hao tinh thần, thật sự là vô nhân đạo, bèn đi vào bên trong rồi leo lên nhuyển tháp, gọi tỷ nữ Chu Nhan đến xoa bóp cho hẩn.

Chu Nhan là một trong những cung nữ mà Minh Trạng đã năn nỉ Ngụy thái hậu chọn cho hẩn, đại đa số cung nữ lần đó đều bị Minh Trạng ban cho phủ của An Duyệt Công chúa làm nữ quan, chỉ có Chu Nhan vì tinh thông y thuật và huyệt vị nên được Minh Trạng giữ lại.

Có thể được Minh Trạng giữ lại bên cạnh thì ít nhất cũng không ngốc.

Không bao lâu thì Chu Nhan liền xuất hiện để hầu hạ Hoàng thượng, xoa bóp chỉ được một lúc thì Minh Trạng đã thoải mái mà kêu ư hử.

Nguyễn Hồng Phi đang hứng thú đánh cờ cùng Phụng Cảnh Kiên thì nghe thấy tiếng kêu ầm ĩ như đang lạc vào xuân tình của Minh Trạng ở bên trong, mặc dù bề ngoài bình thản nhưng trong lòng lại ngứa ngáy khó chịu, kết quả là chỉ vài ba bước cờ thì đã thua dưới tay Phụng Cảnh Kiên.

Phụng Cảnh Kiên cười gọi một tiếng, “Minh Trạng, người lại đây, đại điển bên ngoài đã xong rồi sao?”

Hôm nay Minh Trạng là nhân vật chính, đương nhiên Phụng Cảnh Kiên sẽ không đoạt lấy sự nổi bật của Minh Trạng.

Minh Trạng thấy hai người rốt cục cũng chịu để ý đến hẩn, liền mang hài đi ra, chen chúc vào bên cạnh Nguyễn Hồng Phi. Nguyễn Hồng Phi và Phụng Cảnh Kiên đang ngồi đối diện trên tháp, ở giữa đặt một bàn cờ, nay Minh Trạng lại chen vào, Nguyễn Hồng Phi đành phải nhích vào bên trong.

“Ừm, phụ hoàng đi rồi, ta thấy dân chúng phía dưới vẫn quá nồng nhiệt, nên đứng lâu hơn một chút.” Minh Trạng hoàn toàn hưởng thụ cảnh náo nhiệt trong đại điển kiến quốc ở thời này. Từ khi Đại Phụng được Thái tổ kiến quốc, vì gia tộc mang họ Phụng nên tự nhận có chút quan hệ thân thích với thượng cổ thần điều là phụng hoàng. Tỷ như Thái tổ hoàng đế vốn có tên là Phụng Mao, sau đó cảm thấy cái tên này thật bất nhã, vì vậy sửa thành Phụng Linh.

Tuy hoàng thất xưa nay đều lấy rồng làm thần vật, Hoàng đế Đại Phượng cũng mặc long bào, bắt quá bọn họ cảm thấy việc mặc long bào chỉ vì ứng theo phong tục xưa nay mà thôi. Vì không muốn quên huyết mạch của thần điều trên người Phượng thị tộc nhân, cho nên bọn họ đặt tên đại môn của hoàng cung là Chu Tước môn.

Minh Trạ nói, “Bên ngoài Chu Tước môn thật sự rất tấp nập.” Cũng chỉ có ngày đại lễ này thì bên ngoài quảng trường Chu Tước môn mới cho phép dân chúng tụ tập chúc mừng như vậy.

Nếu không phải điều kiện không cho phép, không có vật dụng như loa phóng thanh, thì Minh Trạ thật sự muốn ngẫu hứng diễn thuyết một hồi. Cứ như vậy, hắn cũng mặc kệ long bào dày nặng, đứng trên tường thành Chu Tước môn mà hưng phấn vẫy tay đối với dân chúng cả buổi, khiến Lễ bộ thượng thư Âu Dương Khác lão đại nhân phải nhỏ giọng nhắc nhở bên tai Minh Trạ, “Bệ hạ, ngài chú ý long uy.” Ngài là thiên tử, làm sao có thể lộ ra bản mặt như kẻ quê mùa như vậy.

Xuân hàn se lạnh nhưng Minh Trạ lại nóng đến mức cả người toát mồ hôi hột. Hưng phấn muốn quay về khoe khoang với Nguyễn Hồng Phi, không ngờ Nguyễn Hồng Phi và Phượng Cảnh Kiên lại chẳng thêm để ý đến hắn, khiến Minh Trạ bị ghen hợ.

Nay Phượng Cảnh Kiên chủ động hỏi, Minh Trạ nhất thời bị bắt trúng đải, “Ta thấy Lễ bộ và Nội vụ phủ cực nhọc như mấy con cẩu, thật không tiện bảo rằng bọn họ không tốt. Bất quá, xác thật là ta cảm thấy ít nhất phải chuẩn bị một chiếc liễn xa để phụ tử chúng ta đứng trên đó. Vả lại phải mang Cửu môn đề đốc, tuần thành quân, cấm xa, còn có quan binh ở để đô, tất cả đều lôi ra, xếp thành đội đi theo liễn xa của chúng ta, cứ như vậy mà đi thành một vòng trên phố Chu Tước, như thế mới gọi là oai phong. Mà quên đi, chờ khi ta thoái vị thì ta sẽ làm như vậy.” Tuy nói như thế nhưng vẫn có chút tiếc nuối.

Cho dù bất cứ lúc nào, chỉ cần nghe Minh Trạ nói chuyện thì cũng đều cảm thấy thoải mái như vậy, Phượng Cảnh Kiên cười, “Chuyện này ta không thể xen vào, đến lúc đó thì tùy ý người.”

Minh Trạ lại không nghĩ như thế, hắn cầm một quả quýt nhỏ rồi lột vỏ, “Nhìn thân thể của phụ hoàng và phụ vương thì sống thêm hai mươi năm nữa hoàn toàn là dư sức, đến khi ta thoái vị mà phụ hoàng không đến xem thì thật là hiếm thấy nha. Khi đó tam đại đế vương, tổ tôn chúng ta ba người an vị liễn xa, phía sau là Cửu môn đề đốc, tuần thành quân...”

“Được rồi được rồi, trong chốc lát còn có quốc yến, người nhanh chóng đi thay xiêm y đi.” Phượng Cảnh Kiên không thể không cắt ngang những lời lải nhải của Minh Trạ, người cứ lo xa, vừa dăng cơ mà đã nghĩ đến chuyện thoái vị. Hiện tại Phượng Cảnh Kiên không còn lo lắng Minh Trạ sẽ quyến luyện ngai vàng, Minh Trạ hoàn toàn là không để ngai vàng đặt vào trong mắt.

Minh Trạ đăm đăm cánh tay nói, “Một thật, nếu được nghỉ ngơi thì tốt rồi.” Tách một múi quýt nhét vào miệng của Nguyễn Hồng Phi, lại đưa nửa phần còn lại cho Phượng Cảnh Kiên, Phượng Cảnh Kiên liếc mắt một cái, “Ta có lạ gì người đâu.” Cho tiện nhân ăn xong mới đưa phần còn thừa cho hắn, Phượng Cảnh Kiên căn bản không thêm để ý đến múi quýt của Minh Trạ, chỉ thản nhiên đứng dậy.

Nguyễn Hồng Phi cất lên một câu thật tao nhã êm tai, “Ngọt quá, so với năm ngoái còn ngọt hơn nữa kìa.”

Minh Trạ lấy lòng Phượng Cảnh Kiên, mỉm cười làm lành, “Đâu có ngọt, chua chết người đây này.” Nói xong còn chep chep miệng, mặt mày nhăn nhúm.

“Ừm, đúng vậy, trong vị ngọt có vị chua. Không phải là chua như bình thường mà là...” Nguyễn Hồng Phi bị nhét một nửa trái quýt còn lại vào miệng. Minh Trạ chỉ sợ Nguyễn Hồng Phi sẽ nói “Chua giống như dấm.” Hắn quả thật không muốn bị đánh trong ngày đại lễ đâu.

Phượng gia huynh đệ rất biết cách bắt nạt kẻ yếu, tỷ như Phượng Cảnh Kiên, vốn là người rất có phong độ, gần đây lại bị Nguyễn Hồng Phi tra tấn, nhưng hắn đánh không lại Nguyễn Hồng Phi, chỉ đành lấy Minh Trạ ra để trút giận, chẳng khác nào đánh bò từ xa, khiến Nguyễn Hồng Phi đau lòng, vì thế cũng thu liễm một chút.

Đang lúc Phượng Cảnh Kiên và Nguyễn Hồng Phi mỉm cười căng thẳng nhìn nhau thì Phùng Thành đứng lúc tiến vào nhắc nhở, “Bệ hạ, sắp đến giờ tổ chức văn yến.”

Minh Trạ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lớn tiếng gọi người tiến vào hầu hạ thay xiêm y.

Phượng Cảnh Kiên và Nguyễn Hồng Phi nhìn nhau, đều tự đi thay xiêm y.

May mắn là Minh Trạh không cần phải mặc lễ phục thêu kim long đằng vân, kết bảo thạch trên châu nặng hai mươi cân, tuy rằng hiện tại vẫn phải mặc một bộ hoàng bào màu minh hoàng nhưng so với lễ phục đẳng cơ đại điển thì thật sự thoải mái hơn nhiều. Ngay cả long mào cũng dùng kim tuyến để thêu, sau khi thay đổi thì hoàn toàn không còn nặng đầu nặng cổ nữa.

Phượng Cảnh Kiên đã an bài ổn thỏa hành trình đến Vân Nam, nay bắt quá chỉ là giúp Minh Trạh một tay mà thôi.

Nguyễn Hồng Phi mặc xiêm y vừa nhẹ vừa đơn giản, rất thoải mái, dù gì thì người ta cũng là quân vương khai quốc, thích mặc gì thì mặc, cho dù không mặc cũng có thể nói là phong tục của Đỗ Nhược quốc.

Minh Trạh nhìn Nguyễn Hồng Phi mặc cổ phục có hơi hướm thời Ngụy Tấn, vô cùng đẹp mắt, nhin không được mà nói, “Để ta giúp ngươi thắt đai lưng.” Tự động nhào qua, tiếp nhận đai lưng bằng găm kết ngọc trên tay Diêu Quang, giúp Nguyễn Hồng Phi thắt bên hông, nhân cơ hội xoa xoa một chút.

Phượng Cảnh Kiên thầm nghĩ: Tên tiện nhân này đổi xiêm y mỹ lệ càng khiến người ta chết người.

Mặc dù Minh Trạh rất muốn nắm tay Nguyễn Hồng Phi cùng đi tham gia yến tiệc, bày tỏ gian tình một chút, rất có cảm giác quốc mẫu quốc phụ nha. Chẳng qua Nguyễn Hồng Phi vẫn quyết định đi trước một bước để cùng thuộc hạ của mình họp mặt, tự tìm một vị trí trong yến tiệc rồi ngồi xuống, chậm rãi đợi Minh Trạh và Phượng Cảnh Kiên ngự giá.

Phụ tử hai người cũng nhanh chóng tiến đến, sáng ngời như hai ngọn nến vàng di động, làm chói mắt người ta.

Vóc dáng của Minh Trạh không cao, cũng không có loại khí phách ung dung bí hiểm cao cao tại thượng như Phượng Cảnh Kiên, mặc long bào trên người lại toát ra vẻ đẹp dễ hoạt bát, nhất là tiểu tử này cũng không thích xuy mặt giả vờ âm trầm, hần môi hồng răng trắng mỉm cười thản nhiên, ánh mắt cong cong khiến người ta cảm thấy rất hòa khí. Bên má trái còn có một lúm đồng tiền nhỏ, thế cho nên người ở để đô không biết chuyện lại cảm thấy tân Hoàng đế bệ hạ thật là thân cận.

Phượng Cảnh Kiên nói ra vài câu đạo đầu, Minh Trạh tiếp tục nói vài câu vô nghĩa, mọi người đồng thanh chúc Thái thượng hoàng vạn thọ, chúc Hoàng đế vạn tuế vạn vạn tuế, chúc thiên hạ thái bình, rồi cùng nhau uống cạn ly rượu.

Sứ thần Thát Đát nâng ly nói, “Tiểu thần xin thay mặt Thát Đát đại hân của chúng ta nguyện Thát Đát và Thiên triều vĩnh viễn kết thành hữu nghị, chúc Hoàng đế bệ hạ long ngự thiên hạ, nguyện Thái thượng hoàng bệ hạ vĩnh hưởng vạn năm.”

Lời này thật là điêu ngoa nha, đừng tưởng người Thiên triều gọi chung dân tộc du mục phương bắc là man nhân mọi rợ, kỳ thật người ta rất có nội tâm. Minh Trạh vừa lắng cơ mà bọn họ đã châm ngòi khiêu khích quan hệ của Minh Trạh và Phượng Cảnh Kiên rồi.

Minh Trạh cười nói, “Đa tạ sứ thần, nghe nói Đại hân nhà ngươi đã lớn tuổi, đi đứng cũng bất tiện, nếu không trăm đã thỉnh hân đến tham gia đại điển thoái vị của phụ hoàng và đại điển đẳng cơ của trăm rồi.”

“Đại hân của tiểu thần bận rộn chuyện quốc sự, thật sự không rảnh, bằng không chắc chắn sẽ đến đây diện kiến Hoàng đế bệ hạ.” Sứ thần nói tiếp, “Trước đây Đại hân của tiểu thần có thú Công chúa Chiêu Hòa của quý quốc, nay nghe nói bệ hạ đẳng cơ, Đại hân của tiểu thần mong muốn tam Vương tử của chúng ta tái sinh Công chúa Thiên triều làm thê, tiếp tục giữ mối quan hệ giữa hai nước.” Nói cái quái gì thế này, thú Công chúa Chiêu Hòa, đám người này đã đoạt được không ít thứ, ngay cả khi Phượng Cảnh Kiên đẳng cơ rồi đưa Bình Dương Hầu đi luyện binh ở Tây Bắc, thắng mấy trận thì đám người này mới chịu an phận một chút.

Khuôn mặt ôn hòa của Minh Trạh hiện lên một chút ý cười nhả nhặn, hần quay đầu về phía Phượng Cảnh Kiên, trong cung thật ra còn có hai vị Công chúa, chẳng qua chỉ mới bảy tám tuổi.

Phượng Cảnh Kiên thản nhiên nói, “Minh Trạh, ngươi thấy thế nào.”

“Cũng tốt, nhưng mà môn không đăng hộ không đối.” Minh Trạm cảm thán một tiếng, mỉm cười nhìn sứ thần Thát Đát.

Sứ thần lạnh mặt hỏi, “Ý của bệ hạ là Vương tử Đại hãn của chúng ta không xứng với Công chúa của quý quốc sao?”

Minh Trạm mỉm cười mà không nói, chỉ vào Phiên viện đại thần Lâm Vĩnh Thường, Lâm Vĩnh Thường đứng dậy nói, “Sứ thần đừng giận, bệ hạ của chúng ta không có ý coi rẻ. Theo ta được biết, Vương tử Đại hãn của sứ thần có đến mười lăm người, nay tam Vương tử vẫn chưa được sắc phong làm Thái tử. Vương tử Thát Đát nhiều như vậy, nếu ai ai cũng muốn thú Công chúa thì Thiên triều chúng ta cũng không có nhiều Công chúa như vậy để gả ra ngoài đâu.”

Lâm Vĩnh Thường có kinh nghiệm từng trải ở Đô sát viện, quả nhiên là mồm mép. Lâm Vĩnh Thường nói một cách tình chân ý thiết, người ta lại tuân tể trẻ tuổi, cũng không làm cho kẻ khác sinh ra cảm giác chán ghét. Lâm Vĩnh Thường nói tiếp, “Lúc trước đã có thông lệ Đại hãn của các người thú Công chúa Chiêu Hòa của chúng ta, nay Tân đế của chúng ta đăng cơ, ngày sau tân Hãn vương của các người lên ngôi Đại hãn, nếu muốn cầu thân thì bệ hạ của chúng ta chắc chắn sẽ thận trọng cân nhắc việc kết thân cùng tân Đại hãn của quý tộc.”

Sứ thần của Thát Đát vẫn chưa từ bỏ ý định, “Tam Vương tử của chúng ta là do Đại hãn phi sinh hạ, được Đại hãn sủng ái. Nay tiểu thần cầu thân thay tam Vương tử, bệ hạ ngại Vương tử của chúng ta chỉ là thân phận Vương tử, nhất định không chịu hứa hôn. Tiểu thần nghe người ta nói bệ hạ là người rất biết cách nhìn anh hùng, vì sao lại đánh giá Vương tử của chúng ta bằng quan điểm đó! Có thể thấy được lời đồn đãi cũng không chuẩn!” Nói đến đây thì trong lời nói đã mang theo một chút căm giận.

Minh Trạm lạnh lùng nhìn xuống, bên cạnh sứ thần Thát Đát là một phó sứ tuổi vẫn còn trẻ, người này không hề hoang mang mà lên tiếng, “Bệ hạ, tiểu thần nghe nói quý quốc chú trọng đích thứ, y theo quy củ của Thiên triều thì Đại hãn phi sẽ là chính thê ở nơi này của các người, tam Vương tử là đích tử của Đại hãn, không có gì tôn quý hơn đích tử. Tuy Đại hãn của chúng ta có mười lăm Vương tử, nhưng sau khi đại Vương tử và nhị Vương tử qua đời thì tam Vương tử chính là trưởng tử của Đại hãn. Và lại Vương tử của chúng ta cũng tham gia vào quân sự, được Đại hãn tán thưởng, bệ hạ anh minh, làm sao có thể đem tam Vương tử của chúng ta đi đánh đồng với các Vương tử do nữ nô khác sinh hạ cơ chứ.” Nói xong, trong lòng lấy ra một quyển quốc thư, trầm giọng nói, “Đây là thư tay do Đại hãn tự viết, thể hiện thành ý muốn cầu thân với Thiên triều của Đại hãn và tam Vương tử chúng ta.”

Hà Ngọc bước xuống tiếp nhận rồi đưa cho Minh Trạm.

Minh Trạm lại đặt trên bàn mà không hề lật xem, chỉ hỏi ngược lại, “Đường như người rất có hiểu biết về Thiên triều thì phải?”

“Tiểu thần thuở nhỏ ngưỡng mộ văn hóa Thiên triều nên có học tập một chút.”

Minh Trạm cười nói, “Không tệ, đọc sách là sức mạnh. Ban rượu.”

Có nội thị bưng một ly rượu ngon đến trước mặt vị sứ thần trẻ tuổi này, sứ thần tạ ơn rồi mới cầm lấy mà ngửa đầu uống cạn.

Minh Trạm cười nói, “Ta bất chợt nghĩ đến một chuyện kỳ diệu. Sứ thần có đọc qua tam quốc hay chưa?”

Sứ thần nói, “Có biết một chút.”

“Ừm, nghe nói thời kỳ hậu tam quốc, Tào Tháo đoạt quyền to, một ngày nọ có sứ thần Hung Nô ghé thăm. Thào Tháo vốn có diện mạo không được dễ nhìn, hơi chút tự ti, cảm thấy tướng mạo của mình sẽ không kinh sợ được sứ thần Hung Nô, bèn ra lệnh cho một thủ hạ là mỹ nam tử có tên Khôi Quý Khuê thay hẳn mặc lễ phục ngồi lên ngai vàng triệu kiến Hung Nô, Tào Tháo thì sao, chính mình cầm đao đứng bên cạnh mỹ nam tử Thôi Quý Khuê giả làm thị vệ. Chờ gặp xong sứ thần Hung Nô, Tào Tháo bèn phái người lên hỏi thăm sứ thần, “Người cảm thấy Ngụy vương thế nào?” Sứ thần đáp lời, “Ngụy vương vô cùng tao nhã, rất biết kiềm chế, lại tuân tể. Bất quá theo tiểu thần thấy thì thị vệ cầm đao bên cạnh mới là anh hùng.” Minh Trạm thấy sắc mặt của sứ thần cứng đờ, bèn nhếch môi cười, “Chính sứ của nhà người nói trầm không

biết cách nhìn anh hùng, như vậy là sai rồi, trẫm thấy phó sứ đại nhân rất có khí thế anh hùng, tương lai nhất định sẽ có thành tựu.”

“Bệ hạ quá khen.” Sứ thần trẻ tuổi mỉm cười một cái, khôi phục vẻ bình thản, đứng dậy nói, “Tiểu Vương tuổi trẻ, khiến bệ hạ chê cười. Nghe người ta nói bệ hạ thiếu niên anh tài, nay vừa thấy liền biết bệ hạ tài cán danh bất hư truyền, tiểu Vương cực kỳ hâm mộ.”

Minh Trạng cười nhẹ rồi phân phó, “Đổi tôn vị khác cho Tam Vương tử.”

Loại nghịch chuyển kinh thiên này khiến cho tất cả triều thần đều kinh ngạc không nói nên lời, Minh Trạng bày ra bộ dáng đắc ý, tam Vương tử chuyển đến ngồi bên dưới Nguyễn Hồng Phi một bậc.

Minh Trạng mỉm cười, “Nghe nói Đại hân phi sớm qua đời, ngày xưa khi tam Vương tử còn bé cũng được Công chúa dạy dỗ một chút, thảo nào có thể nói tiếng Thiên triều lưu loát như vậy.”

Tam Vương tử không hề tỏ ra lúng túng sau khi bị vạch trần thân phận mà chỉ ôn hòa nói, “Tiểu Vương nhớ rõ khi còn bé thường nghe Công chúa nhắc đến sự tạo nhả của Thiên triều, vì vậy trong lòng luôn hướng về Thiên triều. Đáng tiếc Công chúa sớm qua đời, tiểu Vương mong muốn có ngày đến thăm quê hương của Công chúa, cũng thỏa nỗi nhớ thương cố hương của Công chúa. Lần này ta gặt phụ hân lên đi ra ngoài, cho nên không dám để lộ thân phận, thỉnh bệ hạ lượng thứ nỗi khổ của tiểu Vương.”

“Chuyện này có gì đâu, ngay cả trẫm khi rảnh rỗi cũng thường cải trang đi tuần.” Minh Trạng cười ha ha, cũng không để ý đến chuyện này, chẳng qua tiếng cười của hắn lại khiến người ta cảm thấy có vài phần bí hiểm, “Vả lại, tam Vương tử và trẫm đều là đồng đạo. Khi nào rảnh rỗi thì trẫm sẽ dẫn người đi tham quan để đô một chuyến.” Minh Trạng nâng ly nói, “Nào, chúng ta hãy hoan nghênh tam Vương tử, vì hữu nghị của Thiên triều và Thất Đất, cạn ly.”

Tam Vương tử đứng dậy nói, “Chúc Thái thượng hoàng long thể an khang, chúc bệ hạ giang sơn vạn niên, chúc cho hữu nghị của Thất Đất chúng ta và Thiên triều được bền vững.”

Minh Trạng thoải mái ngồi trên ngự y, nâng ly lên. Hắn hoàn toàn không có phong thái trang nghiêm như Phượng Cảnh Kiên, tướng mạo cũng chỉ dừng ở chỗ thanh tú, trên môi mang theo ý cười kéo dài không tan. Nhưng lúc này chẳng còn ai dám khinh thường vị Hoàng đế trẻ tuổi này nữa.

Ánh mắt của Hoàng đế chậm rãi đảo qua đám triều thần dưới chân, cuối cùng dừng lại trên thân của Nguyễn Hồng Phi.

2. Chương 2: Đầu Xanh

Quyền lực làm cho nam nhân có mị lực phi phàm.

Minh Trạng vẫn nhớ hoàn cảnh lúc Phượng Cảnh Kiên chỉ hôn tiểu Quận quân của nhà Kính Mẫn đại công chúa cho hắn, lần đầu tiên tiểu Quận quân nhìn thấy Minh Trạng thì đã uất ức lăn chã chực khóc, khổ sở đến cực điểm.

Lúc trước hắn chỉ là một thiếu niên, cho dù nam mười tám sẽ thay đổi, luận tướng mạo thì so với ngày xưa thật sự có chút thanh tú. Bất quá cũng chỉ hơn người có tướng mạo bình thường trong hoàng thất một chút mà thôi.

Sau khi Tam Vương tử Thất Đất cầu hôn Công chúa không có kết quả thì Miến Điện và Việt Nam đều có ý gả Công chúa, các hoàng thân quốc thích cũng âm thầm tính toán cho nữ nhi vừa độ tuổi ở tộc của mình.

Đột nhiên trong lúc đó Minh Trạng nhận ra một điều, “Phi thượng chi đầu biến phượng hoàng”, hóa ra những lời này cũng áp dụng cho Hoàng đế. (Năm trong 2 câu thơ Viên Viên Khúc: ngậm bùa ếm thấy về nhà cũ, trên nhánh bay ngang biến phượng hoàng)

Minh Trạm còn chưa lên tiếng thì Phụng Cảnh Kiên đã cười nói, “Quốc vương của các người đã có ý cầu thân, như vậy thật là tốt.”

“Đúng vậy.” Minh Trạm đoạt lấy câu chuyện, tỏ vẻ vui mừng, vỗ tay hoan nghênh, “Tuy rằng trăm đã lập chỉ không lưu tự, bất quá đệ tử hoàng thất chúng ta đều là tuần kiệt, cho dù Công chúa coi trọng ai thì trăm cũng đều nguyện ý làm mai, ban hôn cho bọn họ.”

Không chỉ hai sứ thần ủ rũ mà ngay cả hoàng thân quốc thích ở bên dưới cũng lộ ra thần sắc thất vọng.

Sứ thần Miến Điện mỉm cười, tiểu lý tàng đao, nâng ly nói, “Bệ hạ cao cao tại thượng, thật sự làm tiểu thần cảm phục. Tiểu thần mượn ly rượu ngon này kính bệ hạ một ly.”

Sứ thần đều là những người lấy đầu lưỡi làm vũ khí, lời này của sứ thần Miến Điện so với sứ thần Thất Đất thẳng tính còn công lực hơn nhiều. Minh Trạm không lưu tự chính là cao thượng, như vậy Thái thượng hoàng như Phụng Cảnh Kiên ngầm đồng ý Minh Trạm không lưu tự thì tính là cái gì?

Minh Trạm cười nói, “Nếu người khác nói như vậy, trăm có thể xem là hấn đang châm ngòi khiêu khích tình cảm phụ tử của trăm và phụ hoàng. Bất quá Miến Điện các người nói như vậy thì trăm sẽ tin là người đang tán thưởng trăm. Trăm nhớ rõ Vương vị hiện tại của Quốc vương các người là do hấn kế thừa từ trong tay đường bá phụ Diệu Nhật của hấn có đúng hay không?”

Sứ thần Miến Điện đã quá tuổi tứ tuần, nhưng dung mạo vẫn mang theo vài phần nhạy bén, thần nhiên mỉm cười, “Bệ hạ nghĩ nhiều rồi, như thế xem ra bệ hạ và Quốc vương của ta đều là người có đại phúc.”

“Đúng vậy, mọi người đều bảo là trăm có phúc.” Minh Trạm mỉm cười, thoải mái nói, “Quốc vương của các người đương nhiên cũng có phúc, chẳng qua đáng tiếc là Diệu Nhật Vương vô phúc, nghe nói Diệu Nhật Vương có tám nam ba nữ và mười mấy tôn tử, thế nhưng lại gặp phải tai họa bất ngờ, bệnh nặng một trận, tất cả đều qua đời.”

Cho dù sứ thần Miến Điện mặt dày thế nào thì nụ cười trên môi cũng trở nên cương cứng. Ai chẳng biết Quốc vương Miến Điện hiện tại đều không phải là chính thống mà chỉ là đường diệt do Diệu Nhật Vương thu dưỡng. Khi còn trẻ, Quốc vương Miến Điện đã bưng bưng dã tâm, sau khi soán vị thì chém tận diệt tuyệt huyết thống của Diệu Nhật Vương. Có lẽ là làm chuyện thất đức cho nên đến nay vẫn vô tự.

Minh Kỳ nheo mắt, cười một tiếng, “Ta nhớ rõ Quốc vương của các người không có nữ nhi, như vậy Công chúa là từ đâu mà đến?” Ăn cướp còn la làng, lại dám đi chê cười kẻ khác.

Sứ thần Miến Điện thấy Minh Kỳ mặc hoàng sam ngân giáp, đầu đội kim quan, dung mạo tuấn mỹ, đỉnh đạc ngồi bên dưới Phụng Cảnh Kiên, trong lòng vừa suy nghĩ Minh Kỳ có thân phận gì, vừa mỉm cười nói, “Quốc vương của ta thu dưỡng nữ nhi của Nại Đạt tướng quân, phong làm Công chúa, ý muốn cùng Thiên triều kết minh.” Kỳ thật sứ thần Miến Điện đã có chút hối hận vì nói năng lỗ mãng, Công chúa nhà hấn đương nhiên là nhắm vào Minh Trạm, không ngờ Minh Trạm lại chuyển Công chúa ban cho tôn thất. Sứ thần Miến Điện có chút bất mãn, liềm đâm chọt Minh Trạm một câu, lại quên mất Minh Trạm xuất thân từ Trấn Nam Vương phủ, tuy rằng hiện tại Trấn Nam Vương phủ và Miến Điện không còn chiến tranh căng thẳng nhưng tranh chấp trong phạm vi nhỏ thì vẫn liên tục xảy ra.

Trấn Nam Vương phủ hiểu biết vương thất của Miến Điện còn hơn cả hoàng thất đế đô, hấn vừa nói một câu thì lập tức bị Minh Trạm mỉa mai ngược lại, nay ngay cả gốc gác của Công chúa nhà mình cũng bị vạch trần, cảm thấy thật sự mất mặt.

Minh Trạm cũng không để ý đến sứ thần Miến Điện, hấn thần nhiên nâng ly nói với Minh Kỳ, “Thì ra là thế, vẫn là tỷ tỷ hiểu biết rõ ràng.” Không ngờ suốt ngày đánh nhận của người ta, nhưng suốt nửa lại bị nhận mỗ trúng mắt.

Mặc dù Minh Trạm không nói gì, bất quá giá trị kim lượng của Công chúa Miến Điện bị giảm xuống rõ ràng!

Sứ thần Việt Nam liếc mắt nhìn sứ thần Miến Điện, có chút vui sướng khi thấy người gặp họa, “Bệ hạ có thể yên tâm, Công chúa Khuynh Thành của quốc gia chúng ta là nữ nhi thân sinh của Quốc vương, từ trước đến nay luôn được Quốc vương của chúng ta sủng ái. Vì Công chúa ngưỡng mộ văn hóa Thiên triều cho nên tự nguyện kết thân cùng Thiên triều.”

Việt Nam và Miến Điện vốn cách nhau bởi vương quốc Lan Xang, tuân theo nguyên tắc xa thân gần đánh, quan hệ của hai nước cũng không kém. Tuy nhiên những năm gần đây, vì vương quốc Lan Xang bị chia cắt, Việt Nam và Miến Điện cùng nhau tranh giành quốc thổ của Lan Xang, thường xuyên đánh chiếm vài trận, vì vậy bọn họ như nước với lửa, nhân cơ hội này sứ thần Việt Nam đương nhiên muốn chế nhạo sứ thần Miến Điện một trận. (Lan Xang = nước Lào cũ)

Sứ thần Miến Điện lộ ra nụ cười châm chọc, “Để ta nói thì Công chúa quý quốc tuy là nữ nhi của Quốc vương nhưng cũng không quá may mắn đâu!”

“Người nói vậy à?” Sứ thần Việt Nam nhất thời sầm mặt, cả giận nói, “Công chúa của quốc gia ta là ái nữ của Quốc vương, làm sao có thể đem đi so sánh với nữ nhi tiện dân của các người!”

“Người nói ai là tiện dân!” Sứ thần Miến Điện cũng tức giận, chỉ vào sứ thần Việt Nam mà nói, “Nhìn xem tên của Công chúa các người gọi là gì đi. Khuynh Thành Khuynh Thành, Khuynh nghĩa là gì, là lật đổ là nghiêng ngã. Hừ, Công chúa nhà các người nên gọi là Công chúa Vong Quốc thì mới đúng! Nay Hoàng đế bệ hạ vừa đăng cơ mà các người lại đưa đến một Công chúa Vong Quốc thì chẳng phải là đang nguyện rửa Hoàng đế bệ hạ hay sao.” Vừa cãi vừa gây thù chuốc oán với nước Việt.

Minh Trạng thiếu chút nữa đã bật cười thành tiếng, hóa ra khuynh thành còn có nghĩa là vậy.

Quan viên Đại Phụng đều cố gắng nhịn cười, nào ngờ hai vị sứ thần đối đầu càng lúc càng hăng say, từ quân tử đối khẩu lại chuyển sang động thủ, xắn tay xắn chân.

Văn nhân đánh nhau thật sự bất nhã.

Hai người bóp cổ nhau, dưới chân đá tới đá lui, miệng thì mắng rửa, “Người động thủ lần nữa thử xem! Người động thủ lần nữa thử xem! Người động thủ lần nữa thử xem! Người động thủ lần nữa thử xem!” Trong chốc lát liếc mắt khinh thường, nhìn thấy đối phương sắp bị ngạt thở, miệng mồm càng thêm mạnh mẽ, “Bóp chết người này! Bóp chết người này! Bóp chết người này! Bóp chết người này!”

Minh Trạng chỉ lo xem náo nhiệt, vẫn là Phụng Cảnh Kiên trừng mắt nhìn Minh Trạng một cái rồi phân phó, “Còn không mau tách các sứ thần ra.”

Đám tiểu thái giám vội vàng ủa lên kéo ra hai kẻ oan gia đang hăng say động thủ. Phụng Cảnh Kiên mỉm cười giảng hòa, “Dù sao hôm nay cũng là ngày vui của trăm và Minh Trạng, các người đến đây là để chúc mừng trăm và Hoàng đế, vì sao lại động tay động chân như thế.”

Sứ thần Việt Nam chỉnh trang y phục rồi lập tức đứng dậy thi lễ, nói một cách khách khí cung kính, “Thỉnh nhị vị bệ hạ thứ tội, sứ thần Miến Điện sỉ nhục Công chúa của quốc gia ta. Quý quốc có câu chủ nhục thần tử, tiểu thần há có thể dung tha cho hắn, thỉnh nhị vị bệ hạ thứ lỗi cho thần đã thất nghi.” Lại hung hăng nói với sứ thần Miến Điện, “Chuyện hôm nay, quốc gia của ta nhất định sẽ không để yên đâu!”

Sứ thần Miến Điện xoa xoa vết bầm tím trên cổ, cũng hành lễ tạ tội trước, sau đó liếc mắt coi rẻ sứ thần Việt Nam, nói một cách khinh bỉ, “Ta chờ đó!” Để xem người có thể làm được gì!

Không thể gả được Công chúa mà lại kết thêm một tầng thù hận.

Minh Trạng nhìn cảnh tượng náo nhiệt, bèn nói, “Nào nào, xem ca múa đi. Các người ở phía Nam, cũng kiến thức một chút văn hóa ca múa của Thiên triều chúng ta đi chứ!”

Yến tiệc chấm dứt cũng không muộn, ở thời này không có quan niệm sống về đêm như thời hiện đại.

Nên nhớ cổ đại có giới nghiêm ban đêm.

Vì sao cổ nhân dậy sớm, đó là vì ngủ sớm. Chẳng lẽ người thật sự nghĩ rằng cổ nhân là siêu nhân hay sao, canh ba ngủ mà canh năm đã dậy? Mọi người sớm tan yến tiệc về nhà đi ngủ, sáng mai còn phải lâm triều nữa mà.

Phụng Cảnh Kiên cười hỏi Minh Trạng, “Làm sao mà người có thể nhìn ra phó sứ Thát Đát chính là tam Vương tử giả trang, trăm cũng không nhìn ra cơ đấy.”

“Phi Phi nói cho ta biết.” Minh Trạng cũng đang muốn hỏi, “Phi Phi, làm sao mà người nhận ra tam Vương tử kia?”

Nguyễn Hồng Phi ngồi bên cạnh nhưng lại làm như không nghe thấy lời của Minh Trạ, đương nhiên hã sẽ không giải thích cho Phụng Cảnh Kiên biết.

Phụng Cảnh Kiên rất chướng mắt bộ dáng tỏ ra đại gia của Nguyễn Hồng Phi, hã cười một cái rồi nói với Minh Trạ, “Khuya rồi, bận rộn cả ngày, sáng mai còn phải làm triều nữa. Các người đi nghỉ ngơi sớm đi.” Phái gian tế Minh Trạ ra ngoài.

Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi đến Thiên điện, để cung nữ hầu hạ thoát long bào, sau đó rửa tay rửa mặt, cùng Nguyễn Hồng Phi ngâm chân trong một cái chậu.

Mu bàn chân của Minh Trạ cao hơn thường nhân một chút, gan bàn chân cong thành một độ cong, hơi múp múp. Gan bàn chân cọ cọ lên mu bàn chân trắng mịn của Nguyễn Hồng Phi, thật sự là không có thiên lý mà, ngay cả bàn chân cũng đẹp mắt hơn cả hã. Minh Trạ dụng tâm hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Phi Phi, làm sao người nhận ra tam Vương tử Thất Đất vậy?”

Vương tử người ta cố ý ngụy trang, cho dù Minh Trạ cảm thấy tiểu phó sứ này có vẻ ngoài hiền ngang tuấn tú nhưng cũng không thể nhìn ra khí phách Vương tử gì từ trên người của hã, càng không thể nghĩ đến chuyện hã là Tam Vương tử, vẫn là Nguyễn Hồng Phi lặng lẽ nhắc nhở Minh Trạ, thể cho nên đêm nay Minh Trạ mới nổi bật như vậy, làm kinh sợ sứ thần Thất Đất.

Ngay cả hoàng thân quốc thích Đại Phụng cũng bị Minh Trạ gây sửng sốt, lén lút nói, “Bệ hạ thật biết cách nhìn người nha.” Vậy mà chúng ta lại chẳng nhìn ra.

Hoặc là rất nhiều người có suy nghĩ khác, cho dù không tiện nói ra khỏi miệng nhưng đáy lòng càng thêm kính sợ Minh Trạ.

“Trước đây ta đã gặp hã một lần, tuy con người khi lớn lên thì dung mạo sẽ thay đổi, nhưng nhìn kỹ một chút thì tự nhiên sẽ nhận ra.” Nguyễn Hồng Phi thở dài.

Minh Trạ nhất thời không thích ý, nói một cách đầy ghen tuông, “Người nói vậy là sao! Có phải tiếc nuối vì không được gặp hã nhiều lần phải không! Bề ngoài của hã làm sao mà sánh bằng ta cơ chứ.” Bấm đốt ngón tay, dường như Minh Trạ đã ngộ ra được điều gì đó, cẩn thận nhìn chăm chăm Nguyễn Hồng Phi, “Phi Phi, có phải người đặc biệt thích tiểu hài nhi đúng không!” Chẳng lẽ là luyến đồng! Nếu không thì làm sao mà trước đây Phi Phi nhà hã lại đặc biệt chiều cố đến hã như vậy cơ chứ!

“Xảo diệu, yếu ớt, khóc nhè. Trên đời này còn có thứ gì càng đáng ghét hơn tiểu hài nhi hay sao?”

Nguyễn Hồng Phi nhắc chân ra khỏi chậu nước, lập tức có thị nữ xinh đẹp cầm khăn nhẹ nhàng cẩn thận lau khô. Nguyễn Hồng Phi xốc chân lên giường, mỉm cười liếc mắt nhìn Minh Trạ, “Bất quá sự thật là đại đa số tiểu hài nhi đều thích ta.”

Minh Trạ không thêm bận tâm đến lời trêu đùa của Nguyễn Hồng Phi, cúi đầu vào bấm đốt ngón tay mà tính toán, nhất thời cảm thấy bất ổn: Cũng không phải nha, tính từ thời Ngụy Ninh, lúc ấy lông còn chưa đủ dài để làm chuyện có lỗi với Phi Phi nhà hã, vậy mà cũng nhớ thương đến hai mươi năm. Hiện tại xuất hiện thêm tên tam Vương tử chó má kia, mà lại là quen biết từ trước nữa chứ!

Minh Trạ càng thêm bất an, vẩy vẩy chân cho ráo nước rồi xoay người leo lên giường, làm cho nệm giường bị ẩm thấp, khiến Nguyễn Hồng Phi phải vỗ mông hã, “Đã nói với người bao nhiêu lần rồi hã, lau khô chân rồi mới được lên giường!” Trước kia khi Minh Trạ theo đuổi Nguyễn Hồng Phi [Ngụy Ninh] thì hã không thể đắp thêm hai lượng vàng lên mặt của mình, nhất cử nhất động đều cẩn thận chu đáo, sợ Nguyễn Hồng Phi chán ghét. Nay người đã lọt vào tay, Minh Trạ dần dần lộ ra bản tính lưỡi biếng, tỷ như: không lau chân liền lên giường.

Minh Trạ đem chân dẫm vào trong chăn, “Khô rồi khô rồi!” Sau đó bèn nói với cung nhân trong phòng, “Các người lui xuống hết đi, không cần người gác đêm.” Lập tức kéo lấy chăn của Nguyễn Hồng Phi, mặt đầy dạn dụa mà chui vào.

Nguyễn Hồng Phi sờ sờ cái bụng mềm mại của Minh Trạ, “Ngủ sớm đi, mệt mỏi cả ngày rồi, không ngủ sao?”

“Người và Tam Vương tử kia không có gì chứ?”

“Cái bụng chỉ toàn nam đạo nữ tướng.” Nguyễn Hồng Phi chế nhạo một câu, “Người động não chút đi, ta chỉ thấy vị tam Vương tử kia một lần thì có thể có cái gì cơ chứ?” (nam đạo nữ tướng = nam trộm cắp, nữ mại dâm)

“Thấy từ khi nào?” Minh Trạh hừ hừ, “Vô duyên vô cớ mà lại đi gặp tiểu Vương tử nhà người ta để làm gì? Cho dù lúc đó người ở trong quân của Bình Dương Hầu nhưng Vương tử Thất Đát của người ta cũng không phải nói gặp là có thể gặp dễ dàng như vậy!”

“Người có biết chuyện của Công chúa Chiêu Hạ hay không?”

“Ừm, khi Tiên đế còn sống thì có hòa thân Công chúa cho Thất Đát.” Tiên đế có bảy nữ nhi, ngoại trừ Kính Mẫn đại Công chúa, Phúc Xương đại Công chúa, Thái Dương đại Công chúa, còn lại đã sớm qua đời, ngay cả hậu tị cũng không còn. Vị Công chúa Chiêu Hòa này là kẻ bạc mệnh nhất, phải đi Tây Bắc thảo nguyên.

Nguyễn Hồng Phi thở dài, “Ngoại trừ Nguyễn lương để bên cạnh Lệ thái tử thì ta còn có một tỷ tỷ chính là Công chúa Chiêu Hòa.”

“Kỳ thật ngay từ đầu Nguyễn Hạo Phong cũng không biết thân thế của ta và tỷ tỷ, phé hậu Phương thị ngẫu nhiên biết được tin tức này. Bà ấy vẫn luôn kiêng kị ta, bèn đem chuyện này nói cho Nguyễn Hạo Phong. Sau đó sứ thần Thất Đát đến cầu thân Công chúa cho Khả Hãn, khi ấy mẫu thân đã qua đời, Nguyễn Hạo Phong liền hiến tỷ tỷ cho Tiên đế để giải quyết rắc rối này. Vì giữ chữ tín với Phương thị nên mới đưa đại tỷ cho Thái tử làm Lương đế.” Nguyễn Hồng Phi nghĩ đến bộ dáng dở sống dở chết của Nguyễn Hạo Phong thì lập tức cảm thấy thoải mái, khoe môi nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

Ồi chào.

Minh trạh chợt cảm thấy vô cùng hưng phấn, “Như vậy Tiên đế không biết Công chúa Chiêu Hòa là huyết mạch của hoàng thất hay sao? Nữ nhi tư sinh cũng là nữ nhi mà!” Loại hòa thân này xưa nay là lấy khuê nữ của người ta cho đủ số, nghe nói Tiên đế là một người mềm lòng.

“Tỷ tỷ vốn không phải nữ nhi của Tiên đế.”

Đôi mắt của Minh Trạh lóe sáng, “Cũng không phải nữ nhi của Nguyễn Hạo hay sao?”

Nguyễn Hồng Phi không nói chuyện, Minh Trạh hỏi, “Như vậy Nguyễn Hồng Vũ là nhi tử thân sinh của Nguyễn Hạo ư?”

“Hồng Vũ thì đúng.”

Trời ạ, còn có người có thể đeo sừng cho Nguyễn Hạo nữa sao? Minh Trạh cảm thấy Nguyễn Hạo không chỉ đeo sừng trên đầu mà phải là mọc sừng trên đầu mới đúng!

Minh Trạh thấy sắc mặt hậm hực của Nguyễn Hồng Phi, bèn khuyên nhủ Nguyễn Hồng Phi, “Người thấy đó, Nguyễn Hạo đã sớm gặp báo ứng.” Thảo nào lại biến thái như vậy, nếu là người thì người có chịu nổi không!

Lúc này Minh Trạh cũng không bận tâm đến chuyện ghen tuông, hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Sau này người có đi thăm Công chúa Chiêu Hòa hay không?”

“Có.” Nguyễn Hồng Phi thở dài, “Khi ta đến đó thì tỷ tỷ đã lâm trọng bệnh, sau khi tỷ tỷ qua đời thì ta liền dẫn Gia Duệ trở về.”

“Trời ạ, hóa ra Nguyễn Gia Duệ là Công chúa Thất Đát Khả Hãn!” Nghe thấy chuyện bí mật kinh thiên này, Minh Trạh cảm thán một lúc rồi mới thốt thức, “Người lại đi bắt cóc hài tử của người ta nữa à!” Buồn người sao???

Nỗi buồn bực trong lòng của Nguyễn Hồng Phi bị sự ngạc nhiên của Minh Trạh phá tan thành mây khói, nghe thấy bốn chữ bắt cóc hài tử thì nhin không được mà nhéo mông Minh Trạh một cái, oán giận nói, “Đó là nữ nhi của tỷ tỷ, cũng là diệt nữ của ta!” Hài tử của nhà mình thì làm sao lại gọi là bắt cóc cho được?

Minh Trạh trầm nghĩ, đem hài tử tách khỏi phụ thân của nó thì chẳng phải là bắt cóc hay sao! Lắc lắc đầu, hần tở vẻ khó hiểu, “Vậy tại sao người lại đem tôn nữ của người ta giao cho Nguyễn gia?”

“Ta ngàn dặm gấp gấp trở về, chưa kịp an bài cho Gia Duệ thì đã xảy ra chuyện bất trắc.”

Trong lòng Minh Trạng biết rõ Nguyễn Hồng Phi ghét nhất là đề cập đến chuyện của Lệ thái tử, vội vàng chuyển đề tài, “Chẳng phải trước kia người đã từng nói với ta là người cùng Ngụy Ninh ở ngoại ô thôn trang tu bổ thư họa hay sao, hai tháng cũng chưa về nhà cơ mà?”

“Ngốc nghếch, bắt quá chỉ là che mắt người mà thôi, bằng không ta làm sao có thể thoát thân đi Tây Bắc cơ chứ?” Nguyễn Hồng Phi xoa bụng Minh Trạng, nhẹ giọng nói, “Người động não một chút đi, chẳng lẽ hai lão cha tiện nhân của người là kẻ ngốc, người khác không biết lai lịch của ta, nhưng bọn họ nhất định biết rất rõ. Nếu Gia Duệ thật sự là nữ nhi của ta thì làm sao có thể để người thú nàng cơ chứ?”

Minh Trạng lại nghĩ đến chuyện khác, đặc ý hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Có phải lúc ấy người đã thích ta rồi hay không, nếu không vì sao lại gạt ta, bảo là lai lịch của Nguyễn Gia Duệ không rõ? Hại ta hiểu lầm....Khi đó mẫu thân của ta kỳ thật là nhìn trúng Nguyễn Gia Duệ, cũng không phải là Thần Tư, nếu không phải người ngáng chân thì nhất định là Nguyễn Gia Duệ đã được gả cho ta.”

Nguyễn Hồng Phi xoa bóp mũi của Minh Trạng, im lặng không lên tiếng.

Minh Trạng thấy Nguyễn Hồng Phi cam chịu thì vui mừng cười he he hai tiếng, ôm lấy Nguyễn Hồng Phi đòi làm bậy, nhưng lại bị Nguyễn Hồng Phi giữ chặt hai tay đang tác quái tác quái, “Ngủ sớm đi, ngày mai còn phải làm triều nữa.”

Minh Trạng đã giải tỏa được tâm sự, cọ cọ mặt của Nguyễn Hồng Phi, ngáp một cái rồi than thở, “Nguyễn Hầu nuôi Nguyễn Gia Duệ mấy năm nay, người nói xem, hắn có khó chịu hay không?”

Trong giọng nói mơ hồ của Nguyễn Hồng Phi dường như hàm chứa vô số thở dài, “Đây là quan trường.”

Quan Trường nào có yêu hận tuyệt đối, chỉ có tồn tại ích lợi mà thôi. Tỷ như Nguyễn Hạo Phong, cho dù hận Công chúa Chiêu Hòa và Nguyễn Hồng Phi như thế nào, thậm chí đã hy sinh hai người này, chẳng những để báo thù vì bị đeo sừng mà còn giành được vô số lợi ích cho gia tộc, thật sự là hại người ích ta, nhưng về phương diện khác, Nguyễn Hạo Phong không thể thích Nguyễn Gia Duệ. Bất quá thân phận của Nguyễn Gia Duệ có thể mang đến vô số lợi ích cho hắn, vì vậy mấy năm nay hắn luôn dành rất nhiều đãi ngộ cho Nguyễn Gia Duệ, hơn hắn cả nữ nhi thân sinh của mình là Nguyễn Thần Tư.

Khi Nguyễn Hồng Phi mang theo một khuôn mặt khác quay về đề đô, phát hiện Nguyễn Gia Duệ trở thành nữ nhi của mình, bên cạnh còn có cung nữ do Phượng Cảnh Kiên phái đến để giả làm phu nhân khóc thương cho hắn, còn Nguyễn Hạo Phong thì bày ra đủ loại vẻ mặt, khiến cho hắn đột nhiên phát hiện hóa ra thế gian này còn có một bộ mặt khác.

Ôm lấy thất lưng đầy đặn của Minh Trạng, Nguyễn Hồng Phi sờ sờ khuôn mặt bóng loáng của đối phương.

3. Chương 3: Lực Cản

Minh Trạng vừa đăng cơ, chẳng ai khờ dại mà gấp gấp dâng tấu chương ngay lúc này.

Trên thực tế thời tiết dạo gần đây cũng thật không tệ, một màu xanh biếc trải dài thềm lục địa. Tuy rằng gió còn mang theo một chút lạnh lẽo rất nhỏ nhưng mùa xuân cũng đã đến đây.

Minh Trạng đã sớm lệnh cho Nội vụ phủ dọn dẹp Thọ An cung, chuẩn bị an bày thành tấm cung cho lão nương Vệ vương phi nhà mình. Trong lúc đó, Minh Trạng lại lôi kéo Nguyễn Hồng Phi đi chọn màu sắc cho vách tường của Thọ An cung, cùng với những vật bày trí bên trong, chọn đến chọn lui, sợ có điểm nào đó không như ý. Xưa nay Minh Trạng không quan tâm đến chuyện ăn ở, nay lại cẩn thận với việc bày trí Thọ An cung như vậy, có thể thấy được tình cảm của hắn dành cho Vệ vương phi sâu sắc như thế nào.

Nay đã đăng cơ, Thọ An cung cũng đã tu chỉnh ổn thỏa. Minh Trạng liền cân nhắc đến việc hạ chiếu thư phong mẫu thân làm Thánh mẫu Hoàng thái hậu, nghênh đón mẫu thân vào cung. Ngay cả chiếu thư cũng

đã được Minh Trạng ngự bút hạ chỉ, dùng ngọc tỷ đóng dấu rồi cất vào lòng, chỉ đợi quần thần ủng hộ thì lập tức sẽ đưa ra. Quả thật không thể phủ nhận tấm lòng hiếu thảo của hắn.

Tuy rằng Phượng Cảnh Kiên đã lên tiếng trước với các đại thần và tôn thất, Minh Trạng cũng đã nhắc khéo, nào ngờ các đại thần không hề hoan nghênh, cũng chẳng hề ủng hộ. Đúng vậy, Thái thượng hoàng đã sớm lên tiếng với chúng ta, chúng ta không phản đối nhưng cũng không để ý đến chuyện này, để xem người sẽ làm gì đây!

Ánh mắt của Minh Trạng trở nên lạnh lùng, cũng chẳng có cách nào khác, tuy hắn là kẻ nóng tính, nhưng lại rất biết kiềm chế, giờ khắc này nhìn Chiêu Đức điện im phăng phắt, cũng không hề hoang mang, ngược lại chỉ thở dài, “Triều đình chúng ta xưa nay lấy hiếu trị thiên hạ, trăm vừa dâng cơ liên thưởng cho tam quân, tôn thất, quý thích, cũng thưởng cho cả bá quan văn võ, nhưng trăm cảm thấy trong lòng vẫn có chút tiếc nuối, nay mới hiểu được, lấy hiếu trị thiên hạ mới là phần thưởng quý giá dành cho lão nhân của nước ta!”

Lễ bộ thượng thư Âu Dương Khác tán thưởng, “Vạn tuế tài đức sáng suốt.” Cũng không nói thêm câu nào nữa, sợ Minh Trạng đề cập đến chuyện nghênh đón Vệ vương phi vào cung làm Thái hậu. Dù sao thì bọn cũng cũng đều biết chuyện Minh Trạng đã lệnh cho Nội vụ phủ đại tu Thọ An cung.

Bất quá Minh Trạng vừa mới dâng cơ đã tặng bổng lộc cho bọn họ. Đây là lần đầu tiên kể từ khi Thái tổ kiến quốc cho đến nay, bá quan văn võ mới được tặng bổng lộc, hơn nữa còn tăng cao hơn ba phần. Vì vậy hình tượng của Minh Trạng ở trong lòng của bá quan văn võ thật sự không tệ.

Âu Dương Khác có thể phụ họa Minh Trạng một câu, xem như là đã có lương tâm.

Giống như Lý Bình Chu và Vương đại nhân thì chỉ biết cúi đầu giả ngu, ngay cả đánh rắm cũng không dám. Đám người còn lại chỉ hận không thể biến thành vách tường, tất cả đều im lặng giả ngu.

“Trong lòng trăm có một ý niệm, cũng không biết có được hay không.” Cầm lấy tách trà từ ngự án rồi nhấp một ngụm, Minh Trạng không nhanh không chậm mà nói, “Trăm muốn mở một buổi trà yến, không phải mời các người mà là lão mẫu thân đang được phụng dưỡng ở để đô của tất cả quan viên tam phẩm trở lên ở trong triều, trăm muốn gặp các lão nhân gia, cảm tạ bọn họ đã bồi dưỡng ra người hữu dụng như các người, trở thành rường cột nước nhà. Các người cảm thấy thế nào?”

Nghe nói như thế, vài vị lão thần đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ thế nào, chỉ cần không phải nghênh Vệ vương phi tiến cung là tốt rồi. Huống chi là Hoàng thượng muốn gặp mẫu thân của bọn họ, thật sự là nở mày nở mặt, vội vàng lên tiếng ủng hộ, “Vạn tuế gia tôn lão kính hiền như vậy thật sự là phúc phận của chúng thần.”

“Vạn tuế thánh minh, vạn tuế làm như vậy chính là làm gương cho tất cả người trong thiên hạ.”

Nhất thời nhốn nháo nịnh bợ.

“Chuyện này có tính là gì, Thái hoàng thái hậu cả ngày trong cung, mặc dù có không ít người hầu hạ, nhưng vẫn thích cùng các lão nhân gia trò chuyện hơn.” Minh Trạng thấy không khí trong điện kim loan trở nên sinh động hơn trước, bèn cười nói, “Nếu các ái khanh không dị nghị thì cứ quyết định là ba ngày sau đi. Trăm lệnh Nội vụ phủ an bài, các ái khanh chỉ cần về nhà hầu hạ tốt Thái phụ nhân và lão Thái phụ nhân là được rồi, nếu thân thể của các lão nhân gia khỏe mạnh thì sẽ không lỡ buổi trà yến xã giao với Thái hoàng thái hậu. Nếu các lão nhân gia thật sự ốm đau thì cứ nói một tiếng với trăm là được, không cần vì khẩu dụ của trăm mà làm phiền các lão nhân gia. Nếu không sẽ hiểu lầm ý tốt của trăm.”

Khẩu khí này thật sự khiến đám thần tử bên dưới vốn đang lo lắng bồn chồn liền cảm thấy thoải mái từ đầu sợi tóc đến tận gót chân!

Đừng tưởng rằng các đại thần thật sự giống như câu này quân kêu thần tử thần bắt tử bắt trung, nếu thật sự ngoan ngoãn thì chẳng có Hoàng đế nào lại bị bức thành kẻ cô độc như thế!

Chẳng lẽ những kẻ hạn chế quyền uy của Hoàng đế là dân chúng bình dân hay sao?

Sai!

Chính là những kẻ luôn mồm trung quân ái quốc đang lặng lẽ chống lại hoàng quyền! Đương nhiên Hoàng đế cũng cần có một giới hạn nhất định, điểm này thì Minh Trạng đồng ý.

Nhưng khi đám người này hoàn toàn im thin thít để phản đối việc Vệ vương phi tiến cung thì Minh Trạng thật sự muốn nổi đóa! Mặt ngoài giả vờ thản nhiên! Đến khi trở lại Chiêu Nhân cung thì liên mồm mắng to đám thần tử khó chơi!

“Chẳng có kẻ nào tốt cả, thật sự giống một đám không có nường! Hầu hạ lão nường của mình rất tốt, trong khi kẻ khác sống chết ra sao thì đều mặc kệ! Mụ nội chúng nó! Mỗi ngày luôn mồm chữ hiếu hàng đầu, hiện tại chỉ muốn đón mẫu thân tiến cung mà lại giống như đang lấy mạng của bọn họ vậy! ! Uống công lão tử tăng bổng lộc cho bọn họ, sớm biết như vậy....” Minh Trạng tức giận mắng rửa chùng nửa canh giờ, uống liền tù tì hai tách trà lạnh thì mới chịu dừng lại.

Trong khi Nguyễn Hồng Phi đã tiên liệu được chuyện này, lúc trước thấy Minh Trạng bưng bưng phẫn chấn cho nên không muốn tạt gáo nước lạnh vào đầu của hắn. Nay gáo nước lạnh đã bị người khác dội xuống đầu, thấy Minh Trạng bị kích thích không nhỏ, Nguyễn Hồng Phi biết rõ mà còn cố hỏi, “Trong triều có rất nhiều người phản đối việc nghênh đón Vương phi vào cung hay sao?”

Minh Trạng tức giận khó nguôi, nắm lấy tay của Nguyễn Hồng Phi mà nói, “Phản đối? Ta căn bản còn chưa mở miệng! Vừa mới nhắc đến hai chữ đạo hiếu thì ngay cả một câu trả lời cũng chẳng thấy ai lên tiếng! Làm sao mà ta có thể nói tiếp được nữa! Có nói cũng chỉ vô ích! Ta cần gì phải đi đụng vào mấy cái vách tường kia cơ chứ, chỉ uống công mà thôi!”

Phượng Cảnh Kiên ngồi bên cạnh ôn hòa nói, “Thôi, cứ để trầm trực tiếp hạ chỉ là được, chẳng lẽ còn có ai dám kháng chỉ không tuân hay sao? Bọn họ có chuyện gì thì cứ tìm đến ta mà nói, dù sao ta cũng sắp đến Vân Nam rồi, không sợ bọn họ nhiều lời.”

“Không cần. Ta không thể mọi chuyện đều dựa vào phụ hoàng được. Nếu để phụ hoàng cứ ra mặt thay ta thì bọn họ sẽ càng không xem ta ra gì!” Minh Trạng nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta đã có cách!”

Nguyễn Hồng Phi và Phượng Cảnh Kiên dường như tâm ý tương thông mà liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều có chút căng thẳng. Minh Trạng từ khi sinh ra đã không giống người thường, Phượng Cảnh Kiên thật sự có chút lo lắng, nhin không được mà hỏi, “Cách gì?”

Minh Trạng cười lạnh hai tiếng, “Các người cứ chờ xem đi.” Còn thừa nước đục thả câu nữa à.

Phượng Thanh từ bên ngoài tiến vào, cung kính bẩm báo: Bẩm Thái thượng hoàng, Hoàng thượng, tam Vương tử Thất Đất cầu kiến.

Minh Trạng liếc mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi một cái: tiểu tử kia đến đây làm gì!

Kỳ thật ấn tượng của Minh Trạng trong lòng các thần tử cũng không tệ.

Vương đại nhân lên nói với Lý Bình Chu, “Kỳ thật Vương phi tiến cung cũng không sao, dù gì thì đó cũng là mẫu thân của Hoàng thượng. Vương phi ở bên ngoài như vậy thì Hoàng thượng nhất định sẽ không thoái mái.”

Lý Bình Chu kiên quyết phản đối Vệ vương phi tiến cung, thấp giọng nói, “Không sợ gì cả, nhưng Duệ An lão đệ à, chúng ta đều là lão thần trải qua thời Tiên đế. Lúc trước Phương thị ỷ được Tiên đế sủng ái, ngay cả tấu chương mà cũng dám phê duyệt, thật sự quá mức càn rỡ! Vị Vương phi nường nường này khi còn bé do Phương thị nuôi dưỡng, bởi vì nàng là mẫu thân của Hoàng thượng nên chúng ta phải đề phòng a!”

“Muốn ta nói, Phương thị bất quá là thê tử của Tiên đế, nay Vương phi lại là mẫu thân của Hoàng thượng, nhất là Vương phi chỉ có một mình Hoàng thượng là nhi tử.” Vương đại nhân nói, “Còn nữa, Hoàng thượng và Tiên đế cũng không giống nhau. Tính tình của Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không phải hư danh, huống chi tình cảm của Thái hậu và Hoàng thượng xưa nay rất tốt. Hoàng thượng cũng không có ý tuyển phi lập hậu, dù sao trong hậu cung cũng cần có người chấp chưởng nội vụ. Dù sao thì Thái hoàng thái hậu lão nhân gia cũng đã lớn tuổi, chẳng lẽ còn muốn bà ấy vất vả lo chuyện hậu cung hay sao?”

Kỳ thật khi Thái hoàng thái hậu còn trẻ thì mọi người cũng không trông cậy vào bà ta.

Lý Bình Chu nói, “Nhị vị phi tử của Hoàng thượng xuất thân danh môn, cho dù Hoàng thượng trẻ tuổi, nhưng phía trên vẫn có vài vị Thái phi, lo gì không có người xử lý hậu cung.” Chuyện tốt như vậy thì có ai mà không thích làm cơ chứ?

Vương đại nhân thấy thật sự không thể thuyết phục lão hữu, đành nói, “Hoàng thượng vừa đăng cơ đã làm chuyện có đức cho dân, chúng ta thân là thần tử, biết rõ Hoàng thượng nhớ mong mẫu thân, lại để Vương phi ở ngoài cung, như vậy thật là bất hiếu.”

Thanh lưu như Vương Duệ An cũng cảm thán như vậy, càng không cần nhắc đến đám tiểu thần muốn đầu cơ lấy lòng Minh Trạ. Lý Bình Chu khe khẽ thở dài, hỏi Vương Duệ An, “Có thấy tấm gương của Ninh Quốc đại Công chúa hay chưa?”

Đây chính là hiện thực, khi Hoàng thượng đăng cơ, sứ thần các nước tiến đến chúc mừng, Ninh Quốc đại công chúa lại là người thay mặt Trần Nam Vương phủ, cho dù là ở đại điển hay ở yến hội thì Minh Kỳ luôn mặc nam trang ngồi cùng các quần thần!

Vương Duệ An vốn là tử Đô ngự sử nên lập tức lên tiếng, “Điện hạ nên đến hậu cung phụng dưỡng Thái hoàng thái hậu thì hơn.”

Minh Kỳ liếc mắt nhìn Vương Duệ An một cái, đại đao kim mã ngồi trên hàng ghế tôn thất, trả lời không hề khách khí, “Quy củ của Trần Nam Vương phủ chúng ta chính là như vậy.”

Làm tất cả nam nhân ở đó đều bị nghẹn họng!

Nay Lý Bình Chu nhắc đến Minh Kỳ, trong lòng của Vương Duệ An vẫn còn chút sợ hãi, miễn cưỡng nói, “Vân Nam với trăm tộc cư ngụ, Ninh Quốc đại công chúa trưởng thành ở Vân Nam, tính nết quái dị một chút cũng chẳng có gì là lạ.”

“Vạn tuế gia cũng lớn lên ở Vân Nam.” Lý Bình Chu không hề khách khí. Thật sự quái dị! Phải nói là yêu quái mới đúng!

Vương Duệ An thật không ủng hộ quan điểm này, “Làm sao có thể giống nhau cơ chứ, Vạn tuế gia thuở nhỏ đã đến đế đô, được Thái thượng hoàng nuôi dưỡng lớn lên, rất biết quy củ.”

“Hoàng thượng ngồi xem Ninh Quốc đại công chúa nắm quyền Tây Nam.” Nếp nhăn trên trán của Lý Bình Chu đều là vì lòng trung thành lo nức thýng dân, “Týng lai nếu Ninh Quốc đại công chúa sinh hạ nhi tử thì e rằng Tây Nam sẽ gặp biến!”

Vương Duệ An cũng không phải là người dễ bị thuyết phục, hần cười nói, “Lý huynh lo nhiều, không nói đến chuyện Tây Nam đang nằm trong tay của Trần Nam Vương. Ngay cả Thái thượng hoàng cũng đã sớm nói, sau khi thoái vị sẽ đến Vân Nam tĩnh dưỡng, có Thái thượng hoàng và Trần Nam Vương tọa trấn Vân Nam thì làm sao rơi vào tay kẻ khác cho được? Chúng ta đã nghĩ đến, chẳng lẽ Vạn tuế gia và Vương gia không nghĩ đến hay sao? Vương gia thân thể an khang, việc Ninh Quốc đại công chúa có thể cầm quyền thì chúng tổ nàng ta không phải kẻ ngốc. Lý huynh, người lo xa quá rồi.”

Lý Bình Chu cũng biết chính mình hơi phóng đại, mỉm cười thở dài, “Hy vọng là như thế.” Rốt cục vẫn không chịu ủng hộ việc nghênh đón Vệ vương phi tiến cung.

Ngược lại với đám triều thần, hoàng thân quốc thích rõ ràng không có nhiều băn khoăn như vậy.

Vừa bãi triều thì Ngụy Quốc Công lập tức hỏi phủ thuật lại chuyện trong triều với Kính Mẫn đại trưởng công chúa, thở dài, “Ta thấy ý của Hoàng thượng là muốn nghênh đón Thái hậu vào cung.” Thấy người ta thức thời cỡ nào chưa, ngay cả xưng hô cũng đã lên sửa lại.

Sau khi Minh Trạ đăng cơ thì Kính Mẫn đại trưởng công chúa liền được thăng cấp, từ đại Công chúa thăng thành đại trưởng Công chúa. Tiểu Quận quân là nữ nhi của nàng bị đoán mệnh, ở âm ty cũng được hưởng phong thưởng, được truy phong làm Trinh Nguyên hoàng hậu. Ngụy Quốc Công phủ là nương gia của Trinh Nguyên hoàng hậu, vì vậy được ban cho rất nhiều thứ.

Kính Mẫn đại trưởng công chúa nói, “Du muội muội vốn là mẫu thân của Hoàng thượng, xuất thân Du muội muội cũng không kém, lại là Thánh mẫu hoàng thái hậu, sớm nên nghênh đón vào cung. Chưa từng

nghe nói Thái hậu ở ngoài cung, Hoàng đế thì ở trong cung bao giờ cả.” Đuôi lông mày nhếch cao, lộ ra một chút kinh ngạc, “Dù sao thì nghe Phò mã nói như thế, chẳng lẽ chuyện này vẫn chưa quyết định ư?”

Ngụy Quốc Công thay thường phục, thở dài, “Làm gì dễ dàng như vậy? Hoàng thượng nhắc khéo, nhưng trong triều không kẻ nào lên tiếng, bảo Hoàng thượng phải nói tiếp như thế nào đây?”

“Như vậy là sao? Người khác không nói thì Phò mã cũng nên nói chứ. Chưa kể chúng ta và Vĩnh Ninh Hầu phủ đi lại thân thiết, chỉ bằng khuê nữ nhà chúng ta thì Phò mã cũng không nên nhìn Hoàng thượng gặp khó xử trên triều như vậy.” Nhắc đến nữ nhi bạc mệnh, Kính Mẫn đại trưởng công chúa lại nhin không được mà hoe mắt. Phúc phận lớn như vậy, vì sao nữ nhi lại vô phúc hưởng thụ cơ chứ.

Ngụy Quốc Công vỗ nhẹ lưng của thê tử rồi thở dài, “Việc này các vị đại thần cũng chưa lên tiếng. Vĩnh Ninh Hầu cũng không mở miệng, ta nhảy ra nói thì sẽ khiến mọi người chê cười. Mặc dù có lòng nhưng không hữu dụng. Nàng cứ yên tâm đi, ta tự biết rất rõ.”

“Mấy ngày nay ta cũng rảnh rồi, để ta đi thăm Thái hậu.” Kính Mẫn đại trưởng công chúa thở dài, “Về phía Thái hậu thì ta không lo, cho đến bây giờ Thái hậu luôn được như ý. Chẳng qua với thời tiết này thì nàng không tiện đi ra ngoài. Tuy ta lớn hơn nàng vài tuổi nhưng thuở nhỏ nàng cũng lớn lên ở trong cung với mẫu hậu, ta và nàng tựa như thân tỷ muội của nhau.”

“Cũng tốt.” Ưu điểm của Công chúa lão bà rốt cục được thể hiện, có thể thẳng thắn qua lại với tầng lớp cao nhất.

“Để ta gọi Thái dương muội muội đi cùng.” Kính Mẫn đại trưởng công chúa nghĩ đến cái gì đó, lại tiếp tục thở dài, “Chẳng có ai có phúc như Thái Dương muội muội, nghe nói Thực Nghi lại mang thai.” Túc phụ của nhà mình đã thú về nhiều năm mà hiện tại chỉ có một nữ nhi, tuy trưởng tử cũng có hai thứ tử, nhưng vẫn không thể quý giá như đích tử.

“Thọ An Hầu phủ chỉ có một mình Minh nhi, từ lúc thú Thực Nghi thì nhân khẩu cũng dần dần tăng lên, tiền đồ lại như ý, cả đế đô đều nói Thực Nghi vượng phu.” Ngữ khí của Kính Mẫn đại trưởng công chúa có một chút lên men, trưởng tử của nàng đã lớn, khi chỉ hôn cho Minh Diễm thì trưởng tử nhà nàng đã sớm thành thân, căn bản không có duyên phu thê. Thứ tử thì bằng tuổi Minh Diễm, nhưng cho dù lúc ấy Kính Mẫn đại công chúa có ý này thì với phong hào Quận chúa của Minh Diễm cũng không thể gả cho thứ tử của Quốc Công phủ.

Nay oán giận vài câu, bắt quá là có chút ghen tị với Thái Dương đại trưởng công chúa hảo phúc phận mà thôi.

Lúc này Vệ vương phi cũng không ở Trấn Nam Vương phủ.

Ngày thường Vệ vương phi đều ở phủ, quản lý việc vặt trong phủ để giết thời gian, rảnh rỗi hơn nhiều so với khi ở Vân Nam. Không ngờ sáng hôm nay phủ Lục tướng quân cho người đến báo tin: Thực Nhu đại công chúa khó sanh.

Trước kia Minh Nhã chỉ là Quận quân, nương theo ngọn đông phong của Minh Trạc, nàng lập tức được thăng lên sáu cấp, trở thành đại Công chúa, cùng cấp với Minh Diễm. Chẳng qua trong lúc nhất thời phủ Công chúa vẫn chưa được an bài ổn thỏa, vả lại sản kỳ của Minh Nhã cũng sắp đến, cho nên quyết định ở tại Lục gia.

Minh Kỳ chuyện gì cũng làm được, duy nhất lại bị luống cuống tay chân đối với việc nữ nhân sinh hài tử. Dương Trạc là đại phu, nhưng lại là nam, nam nữ thụ thụ bất thân. Còn nữa, Dương Trạc cũng chưa từng đỡ đẻ cho ai bao giờ.

Minh Kỳ hỏi, “Thỉnh Thái y chưa?”

Quản gia nương tử đến đưa tin vội vàng gạt mồ hôi trên trán, quỳ xuống đáp, “Đã thỉnh, Thái y viện tá viện phán đều đã đến, nhưng Công chúa thật sự không được tốt cho lắm...”

Ngày đó khi Vệ vương phi hạ sinh tỷ đệ Minh Kỳ Minh Trạc cũng xảy ra bất trắc, vì vậy cả đời này chỉ có một đôi hài tử, bèn nói, “Để ta đi xem Minh Nhã một chút.”

Minh Kỳ không nói gì, trực tiếp phân phó cho người chuẩn bị xe ngựa và nhân thủ, Vệ vương phi cũng không thay đổi xiêm y, chỉ vội vàng leo lên xe.

Lục quân gia nương tử suýt bị dọa chết khiếp, đây, đây là mẫu thân của Hoàng thượng a!!!

Lục gia khó xử bởi vì nếu Minh Nhã thật sự gặp phải chuyện gì thì bọn họ rất khó ăn nói với hoàng thất, vì vậy vội vàng sai người truyền tin cho Trần Nam Vương phủ, lại không ngờ Vệ vương phi đích thân đến đây, nhất thời gà bay chó sủa, Vệ vương phi lãnh đạm liếc nhìn toàn phủ Lục gia, thản nhiên nói, “Im lặng một chút.” Sau đó đi thẳng vào sân phòng.

Trong những truyền thuyết về Văn Duệ thái hậu khi còn sống, chân chính được vị Thái hậu này tán thưởng chỉ có ba người được ghi vào sử sách: thứ nhất là Cảnh đế Phượng Cảnh Kiền, Văn Duệ thái hậu nói, Cảnh đế rất trí tuệ, là minh quân hiếm thấy; thứ hai là Võ đế Phượng Minh Trạm, nhi tử của Văn Duệ thái hậu; vị thứ ba chính là Tương Dương Hầu Lục Thiên Gia, văn nhân được phong hầu ở Đại Phượng sẽ bắt đầu bằng Tương Dương.

Kỳ diệu một điều là vị Tương Dương Hầu này được chính Văn Duệ thái hậu trông coi khi sinh ra đời, thực chất thì Tương Dương Hầu và Văn Duệ thái hậu cũng không phải quan hệ huyết thống. Chẳng qua quan hệ giữa Tương Dương Hầu và Văn Duệ thái hậu lại cực kỳ hòa hợp và thân thiết, hẳn là nhân vật quan trọng không thể thiếu trong cuộc đời chấp chính của Văn Duệ thái hậu.

Đại sử học gia từng nói: Tương Dương trung thành với Văn Duệ tựa như Phạm tướng trung thành với Võ đế.

Tương Dương Hầu khi còn sống đã trải qua tam triều tam đế, đủ loại thanh danh thị phi khác nhau được đồn đãi.

4. Chương 4: Tục Lệ Mới

Phạm Duy được Minh Trạm đưa đến Lại bộ, Phùng Trật thì lại được đưa sang Hộ bộ.

Phẩm chất của hai người cũng không cao, chỉ là lang trung ngũ phẩm.

Xưa nay Minh Trạm xuống tay vừa độc vừa chuẩn. Cho dù chức vụ không cao nhưng địa phương lại rất tốt, trong lục bộ thì Lại bộ đứng đầu, Hộ bộ đứng thứ hai.

Hơn nữa chức vụ trống còn rất nhiều, không cần làm chủ sự lo chuyện lật vật, cũng không cần hầu quan viên ngoại lang, mà trực tiếp trở thành lang trung ngũ phẩm. Minh Trạm cũng không lo lắng Phạm Duy Phùng Trật làm không được, lúc trước ở Vân Nam cải cách thuế muối, mở cửa mậu dịch biên ải, khi đó trong tay của Minh Trạm không binh không tướng, phải mượn hai người giúp sức. Lúc ấy Phạm Duy Phùng Trật cùng phân công nhiệm vụ, lại phải lo những việc linh tinh, bận đến mức cả hai đều quyết định ở tại Vương phủ.

Hiện tại lại tiếp tục đến đây.

Nay sự vụ trong bộ tuy nhiều nhưng bọn họ chỉ quản lý một phần nhiệm vụ của riêng mình, lượng công việc thoải mái hơn ở Vân Nam một chút, chẳng qua quan hệ giao tế thì hơi phiền phức.

Hai người ở để đô thuê chỗ ở, lần này cũng dẫn theo lão bà để quản lý nội vụ.

Minh Trạm trẻ tuổi, hai người này lúc bắt đầu đều là thư đồng của hắn, đương nhiên cũng trẻ tuổi.

Tỷ như thủ hạ của Phạm Duy là một viên ngoại lang đã đến tuổi ngũ tuần, thừa sức làm gia gia người ta.

Trong triều chú ý phân biệt đối xử, Minh Trạm không muốn đặt người của hắn làm thị lang, mọi việc phải chậm rãi mưu đồ. Nay ngay cả lão nương của hắn cũng chưa được tiến cung, có thể thấy rõ đám đại thần này bất quá chỉ là khẩu phục mà tâm không phục.

Minh Trạng và tam Vương tử Thất Đát ngồi ở hành lang Chiêu Nhân cung ngắm phong cảnh, tam Vương tử nói, “Tiểu Vương nghe nói Vân Nam và Tây Tạng mở mậu dịch ở biên ải, nay cực kỳ náo nhiệt, không đối gặt bệ hạ, ở thảo nguyên của chúng ta cũng rất thích đồ vật của Thiên triều, cho dù là đồ sứ hay là gấm vóc lá trà, ngay cả tiểu Vương cũng rất ưa thích.”

“Đương nhiên trẫm sẽ không từ chối hữu nghị với tam Vương tử, chẳng qua thứ cho trẫm nói thẳng,” Minh Trạng liếc mắt nhìn tam Vương tử một cái, ôn hòa nói, “Chuyện này chỉ sợ hiện tại tam Vương tử vẫn chưa làm chủ được.” Mụ nội người! Lão cha của người vẫn chưa chết, người cũng chưa đăng cơ! Người danh bất chính ngôn bất thuận, lấy cái gì để đòi đàm phán!

Da mặt của tam Vương tử đặc biệt dày, bại mà không nản, “Chỉ cần bệ hạ hứa hôn thì tiểu Vương có thể làm chủ.”

Thấy Minh Trạng trầm ngâm không nói, tam Vương tử bèn lên tiếng, “Ấn đức của bệ hạ, tiểu Vương suốt đời không quên.”

“Nước xa không cứu được lửa gần.” Minh Trạng ôn hòa nói, “Tam Vương tử, nếu chuyện này quá khẩn cấp thì người không nên rời khỏi lão Hân vương mà đến để đồ xa xôi này, nếu tình thế không như lời của tam Vương tử thì trẫm cho rằng tam Vương tử thiếu ý hợp tác.”

Minh Trạng học theo phong cách tao nhã tiên phong đạo cốt của Nguyễn Hồng Phi mà rót hai tách trà, tam Vương tử thật ra rất có nhãn lực, trước tiên cầm một tách trà dâng cho Minh Trạng. Minh Trạng tiếp nhận, không nhanh không chậm mà nói, “Kỳ thật trẫm không rõ vì sao tam Vương tử lại chấp nhất muốn thú công chúa của Thiên triều chúng ta như vậy. Người đã đọc rất nhiều sách, phải hiểu được mấy ngàn năm qua có vô số Công chúa được hòa thân, nhưng chân chính đạt được tác dụng từ hòa thân thì chỉ có ít ỏi vài người. Ở rất nhiều thời điểm nữ nhân không thể dẫn động được thế cục. Nay trong cung có hai vị Công chúa, bất quá chỉ mới tám chín tuổi mà thôi, nếu tam Vương tử muốn đợi các nàng trưởng thành thì phải chờ đến mười năm sau. Nếu đợi Công chúa lớn lên, tam Vương tử vẫn muốn hòa thân thì trẫm nhất định sẽ trịnh trọng cân nhắc chuyện này.”

Trên khuôn mặt mang theo phong thái của người ngoại quốc, tam Vương tử lộ ra một chút chua xót, nhún vai thở dài, “Người không có thực lực thật sự là ngay cả một hòn đá cũng nhặt không nổi, cũng không thể trách bệ hạ không tin tưởng ta. Bệ hạ trẻ tuổi hơn ta nhưng bản lĩnh lại cao hơn rất nhiều.”

“Trẫm chỉ gặp may mà thôi.”

“Như vậy không biết bệ hạ có hứng thú làm một chút sinh ý hay không?”

Minh Trạng thăm than, với da mặt cỡ này của tam Vương tử, nếu vận khí tốt một chút thì muốn gây dựng sự nghiệp chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Vị tam Vương tử này mãi cho đến lúc dùng xong ngọc thiện thì mới cáo biệt Minh Trạng, tuy rằng cũng không đàm phán thỏa mãn như trong dự kiến của hắn, bất quá có thể cùng hoàng đế bệ hạ đàm phán đã là thắng lợi.

Tam Vương tử nói, “Mới trước đây ta nghe Công chúa nói Hoàng đế Thiên triều dùng bữa phải có mấy trăm món ăn. Nay xem ra là công chúa phóng đại.”

Hai người chỉ có tám món ăn, hai món canh.

Minh Trạng uống một ngụm trà súc miệng, “Trẫm cũng không giàu có đâu, khiến tam Vương tử chê cười rồi.”

Tam Vương tử cười, “Người không giàu có sẽ không bao giờ biểu hiện ra bộ dạng không giàu có, lời này thì tiểu Vương không tin.” Đương nhiên tam Vương tử sẽ không nói rằng Minh Trạng đang cố ý coi khinh hắn, cho nên mới ăn những món đơn giản như vậy. Trực giác của hắn cho biết Minh Trạng không phải người như thế, hơn nữa Minh Trạng cũng ăn rất ngon miệng.

“Khi nào thì tam Vương tử chuẩn bị trở về?”

“Theo như lời của bệ hạ thì tiểu Vương thật không nên rời xa phụ hân, ngày mai tiểu Vương sẽ lên đường trở về.”

“Cũng tốt.”

Trong lòng của tam Vương tử khê động, bỗng nhiên cười nói, “Bệ hạ luôn gọi ta là tam Vương tử, bệ hạ có biết tên của tiểu Vương hay không?”

“Cáp Mộc Nhĩ.”

“Bệ hạ, tiểu Vương cáo từ.” Trên mặt của tam Vương tử có một loại thần sắc rất kỳ dị, dùng lễ tiết của người Thất Đát mà thi lễ rồi lập tức rời đi.

Tam Vương tử vừa mới rời đi thì Phương Thanh liền tiến vào bẩm báo: Bẩm Vạn tuế gia, Thục Nhu đại công chúa đã bình an hạ sinh nhi tử.

Minh Trạ mưng rỡ, Phương Thanh nói tiếp: Nghe nói Công chúa sinh non nên khó sanh, Thái hậu nương nương phải đích thân đến quý phủ Lục gia.

Giờ khắc này phủ của Lục tướng quân rõ ràng có chút khẩn trương quá mức.

Minh Nhã sinh hài tử xong liền hôn mê, sau đó lại bị hậu sản, mất máu rất nhiều, rồi ren một trận. Vệ vương phi đợi Minh Nhã bình an thì mới hồi phủ.

Lúc gần đi, Vệ vương phi đem nhũ mẫu và thị nữ bên cạnh Minh Nhã về phủ, để lại Lưu nhũ mẫu của chính mình ở tại Lục gia, từ đầu đến cuối căn bản không để ý đến người của Lục gia.

Vệ vương phi vừa đi thì Lục lão thái thái liền ngắt xiu, tiếp theo là cả phủ rối loạn cứu tỉnh lão thái thái.

Ngay cả sắc mặt của vài vị thái thái đều trở nên khó coi, Lục nhị thái thái rốt cục nén không được lửa giận mà nói, “Đại tẩu vừa lòng chưa!”

Lục đại thái thái mặt mũi tái nhợt, “Đệ muội nói cái gì vậy, chẳng lẽ chuyện của Mộc nhi là lỗi của ta hay sao?”

“Có phải hay không thì trong lòng của tẩu tự biết!”

Một tiểu nha hoàn kinh hoàng hoảng sợ tiến đến bẩm báo, “Đại thái thái, biểu tiểu thư muốn treo cổ tự sát—”

Lục nhị thái thái cười lạnh, “Lúc này mới cảm thấy thẹn sao, hiện tại không phải thời điểm để bắm dính vào nam nhân đâu!” Hung hăng phun một ngụm xuống đất, “Đồ dê tiện!”

Chuyện xảy ra ở Lục gia chỉ cần chốc lát thì Vệ vương phi liền hỏi ra đầu đuôi ngọn nguồn.

Nhũ mẫu bên cạnh Minh Nhã là của hồi môn, vị Triệu ma ma này xuất thân từ hoàng cung, nói năng cũng rõ ràng, “Thuở nhỏ Công chúa đã mềm lòng, sau khi gả đến Lục gia thì Phò mã và Công chúa rất ân ái. Lục gia cũng rất rối rắm, Phò mã vốn là trưởng tử của Lục nhị lão gia, vì Lục đại lão gia đến trung niên vẫn chưa có đích tử, bèn nhận Phò mã làm tử tự, thừa kế tước vị, cũng là vì ngày sau đích tôn có người kế tục. Ai ngờ Phò mã vừa được nhận làm tử tự vài năm thì đại thái thái bỗng nhiên lão trai sinh ngọc châu, sinh ra đích tử.” (tử tự = con thừa tự)

“Vị đại thái thái này vốn là diệt nữ của Lục gia lão thái thái, lúc Công chúa mới được gả sang, thấy Công chúa hiền lành, đại thái thái lại là bà bà, cho nên thường xuyên lấn áp Công chúa.” Khi đó Minh Nhã vẫn chưa phải là Công chúa, Triệu ma ma nói tiếp, “Công chúa rất thiện tâm, nói thật, khi chúng ta còn ở trong phủ thì nương nương đã chăm sóc chiếu cố các vị Công chúa nhiều như thế nào, vậy mà gả đến phủ của những người này thì lại bị chèn ép. Sau đó Thục Nghi đại công chúa chỉ dạy Công chúa của chúng ta vài lần, dần dần Công chúa cũng nắm được gia sự của nhà này, vài lần bác bỏ lời của đại thái thái, e rằng đại thái thái ghi hận Công chúa ở trong lòng. Nhân lúc Công chúa mang thai, khi ấy Vạn tuế gia vẫn chưa đăng cơ, đại thái thái lại úp mở về chuyện nạp tiểu thiếp cho Phò mã. Phò mã và Công chúa là tân hôn phu thê, lại là cầm sắt cùng minh, hai người không đồng ý chuyện này. Thế nhưng đại thái thái lại mang diệt nữ nhà mình đến đây. Không phải nô tỳ lắm lời, nhưng vị biểu tiểu thư này thật sự hết thuốc chữa.”

“Nghe nói thuở nhỏ từng ở phủ Lục gia, ban đầu đại thái thái định gả diệt nữ của nhà mình cho Phò mã. Ai ngờ Phò mã lại có phúc phận lớn như vậy, có thể thú được Công chúa!” Triệu ma ma thở dài một hơi, “Lần này biểu tiểu thư đến đây cứ thường xuyên chạy đến phòng của Công chúa, chúng nô tỳ can ngăn nhưng

không được, nô tỳ có nói nặng vài câu thì biểu tiểu thư lại khóc lóc nỉ non, bảo là Công chúa thân phận cao quý nên khinh thường nàng.”

“Rốt cục Phò mã biết chuyện biểu tiểu thư luôn quấy rầy Công chúa nghỉ ngơi, bèn nổi đóa mà mắng biểu tiểu thư vài câu. Sau đó vài ngày biểu tiểu thư không đến nữa. Lục phủ có một hoa viên, trong hoa viên có một cái hồ nhỏ, cũng không biết tại sao mà biểu tiểu thư lại ngã xuống hồ, Phò mã gọi cả buổi cũng không thấy người đâu, không thể khoan tay nhìn biểu tiểu thư chết đuối, vì vậy mới lập tức cứu nàng lên.” Triệu ma ma nói một cách căm giận, “Ai ngờ biểu tiểu thư cứ kiên quyết đổ lỗi lên đầu Phò mã, bảo là trên người ướt sũng, lại bị Phò mã bế ra khỏi hồ, rốt cục không còn mặt mũi gả cho ai.”

“Vì công chúa không đồng ý nên mấy ngày qua biểu tiểu thư âm ỉ đòi sống đòi chết. Đại thái thái cũng đến phòng của Công chúa mà khóc lóc nỉ non bảo rằng số của diệt nữ thật khổ.” Triệu ma ma cảm thán, “Công chúa cố gắng nén giận, tối hôm qua thân mình liền khó chịu.”

“Đã lâu rồi mới thấy có kẻ ngu xuẩn như vậy.” Vệ vương phi thân nhiên nói, “Tử Tô, chuẩn bị một chút thuốc bổ đưa Triệu ma ma mang về.”

“Hầu hạ Minh Nhã cho chu đáo.”

Ở trước mặt quyền lực tối cao thì một chút thủ đoạn nho nhỏ chỉ là bèo bọt.

Sau khi qua lễ tắm ba ngày cho hài tử thì Minh Nhã đã có thể ngồi dậy. Đây là muội muội của Hoàng thượng, lại là thân phận đại Công chúa cho nên có không ít tôn thất đến chúc mừng.

Minh Trạng ban thưởng tước vị tam đẳng Khinh xa đô úy, cùng với tặng phẩm cho trưởng tử của Đại công chúa. Mặt khác, thánh chỉ có nói: Trẫm nghe nói Phò mã Lục Văn Mộc là tử tự của nhất đẳng tướng quân Lục Tĩnh Xuyên, nay Lục Tĩnh Xuyên đã có đích tử. Vì vậy lệnh cho Lục Văn Mộc trở về thân phận của chính mình.

Thị thiếp của Lục Tĩnh Xuyên là Phùng thị hiền lương thực đức, ban thưởng tam phẩm cáo mệnh phu nhân. Lại ban thưởng nữ nhi của Liễu Trung Ngôn là Liễu thị làm thiếp của Lục Tĩnh Xuyên.

Thái độ của Minh Trạng đối với Công chúa hoàn toàn là khác biệt, làm cho người ta không đoán được. Lúc trước vì Minh Diễm mà gánh lấy cái danh Gạch tứ gia. Đến phiên Minh Phỉ thì lại phạt trượng giữa đương triều.

Hôm nay Lục gia gặp phải chuyện này, Minh Trạng thẳng tay tát vào mặt của Lục đại thái thái và Liễu thị một cái choáng váng mặt mũi.

Ban đầu Phùng thị chỉ là thị thiếp của Lục Tĩnh Xuyên, trẻ tuổi lại có thủ đoạn hơn Lục đại thái thái, sinh hạ một nam một nữ, vẫn luôn được sủng ái, nay được phong làm cáo mệnh phu nhân, như vậy có thể ngồi ngang hàng với Lục đại thái thái. Hơn nữa diệt nữ của Lục đại thái thái là biểu tiểu thư lại bị ban cho trượng phu làm thiếp, như vậy phải ăn nói thế nào với huynh tẩu đây.

Thánh chỉ chưa được đọc xong thì Lục đại thái thái đã thở không thông mà ngất xỉu tại chỗ.

Tiểu công công đọc xong thánh chỉ, bèn gấp lại thánh chỉ rồi đưa đến trước mặt Lục Tĩnh Xuyên, nhàn nhã nói, “Chúc mừng Lục tướng quân.” Ánh mắt đảo qua Lục đại thái thái đang được nâng lên từ dưới đất, như cười như không mà nói, “Ôi chao, đây là đại thái thái của quý phủ đó sao! Xem kìa, cao hừng quá nên ngất xỉu luôn rồi.”

Trước khi tiểu thái giám đi truyền chỉ thì đã được Hà Ngọc dặn dò: Hung hăng chế nhạo lão bà kia vài câu cho ta.

Tiểu thái giám cũng không thèm dùng trà mà ngay lập tức trở về báo cáo kết quả công tác.

Minh Nhã hoàn toàn nói không nên lời đối với thánh chỉ của Minh Trạng.

Minh Trạng đang ở Thọ An cung cùng một đám lão thái thái trò chuyện.

“Ôi chao, đây là Lục lão phu nhân phải không.” Minh Trạng cười dài, “Hôm nay Lục gia tổ chức lễ tắm ba ngày cho trưởng tôn của người, vì ý chỉ này của trẫm mà khiến lão phu nhân lỡ việc vui trong nhà.”

Lục lão thái thái sợ hãi nói, “Thần phụ không dám. Lục gia vốn là hàn môn, Công chúa gả cho phủ chúng ta đã là đại hỉ sự, không dám vì vậy mà kiêu ngạo. Thần phụ thật có phúc mới được ân điển này từ bộ hạ, đến Thọ An cung diện kiến long nhan.”

Minh Trạng ôn hòa nói, “Lão phu nhân ngồi đi, các người tuổi đã lớn, không cần phải đứng, câu nệ khách khí sẽ làm mất ý tốt của trẫm. Minh Nhã là tiểu muội của trẫm, trước kia ở trong phủ, giữa đám huynh muội chúng ta thì nàng là dịu ngoan ôn nhu nhất. Vì vậy khi nàng thành thân thì trẫm vẫn luôn lo lắng trong lòng. Đại tỷ tính tình thông minh ngay thẳng, nhị tỷ thì càng không cần nói, nàng ở Vân Nam, chỉ có Minh Nhã, tuổi nhỏ nhất, tính tình lại hiền hòa, gả sang Lục gia lại phải làm trưởng tôn tức phụ.”

“Tuy hiện tại trẫm đang ngồi trên ngôi cử ngũ chí tôn, kỳ thật tâm địa vẫn như kẻ phàm phu tục tử mà thôi. Nay thấy lão phu nhân hiểu chuyện như vậy thì mới yên lòng.”

Lục lão thái thái nghe Minh Trạng nói như vậy thì có chút đứng ngồi không yên.

Minh Trạng lại cùng lão nương của Lý Bình Chu đại nhân nói chuyện, khi Lý lão phu nhân còn trẻ chính là một danh nữ thi nhân của đế đô, là tài nữ chân chính. Đùng thấy Lý Bình Chu vừa đáng ghét vừa cứng đầu, giống như tảng đá dưới hầm cầu, trong khi Lý lão phu nhân mặt mũi hiền từ, trên mặt mang theo nụ cười hàng năm, “Thần phụ rảnh rồi sẽ nghe tiểu trọng tôn đọc thi văn, hoặc là trồng hoa, hoặc là chỉ điểm bọn họ làm mấy món điểm tâm mới.” (trọng tôn = chất trai)

“Ồ, như vậy lần sau lão phu nhân cũng mang đến cho trẫm nếm thử một chút đi.”

Minh Trạng rất có kiên nhẫn khi đối mặt với nữ nhân và lão nhân, trước hết mời các lão thái thái uống chút trà và dùng chút điểm tâm, lại cùng nhau xem vài vở diễn, cũng ban thưởng cho vài tặng phẩm. Sau đó phái người cẩn thận đưa các lão thái thái xuất cung.

Toàn bộ quá trình hoàn toàn thể hiện phong độ và khả năng tiết chế của một thể hệ danh quân.

Cơ hồ là tất cả các đại thần đều nghe lão nương của mình bảo rằng, “Vạn tuế gia thật sự là thiện nhân.”

Trong đó có lão nương của Lý Bình Chu vui mừng rạo rực, “Hoàng thượng nói ta mặc xiêm y thế này rất đẹp mắt, màu sắc lại phù hợp. Còn bảo ta lần sau mang vài món điểm tâm mới đến cho Hoàng thượng nếm thử nữa.”

Phu nhân của Lý Bình Chu góp phần, “Mẫu thân, Hoàng thượng có bộ dáng thế nào? Rất uy vũ hùng tráng phải không?”

“Đâu có, Hoàng thượng rất trẻ, bộ dáng cũng rất tuấn tú. Đối với chúng ta cực kỳ khách khí, biết ta thích uống trà Long Tĩnh, còn cố ý thưởng cho ta hai hộp trà, những người khác thì không có.” Lý lão phu nhân mỉm cười tiếp nhận tách trà từ tay tôn tức, “Hoàng thượng bảo lần sau còn mời ta xem diễn nữa.”

“Đây đều là phúc phận của lão thái thái, chúng ta không thể sánh bằng.”

Kể từ đó, Lý lão phu nhân thường xuyên nhận được lời mời của Minh Trạng, có khi là khẩu dụ, có khi là thiếp mời tinh mỹ riêng tư. Xưng lão thái thái là: Lý phu nhân mỹ lệ.

Đương nhiên không chỉ một mình Lý lão thái thái thường xuyên tiến cung, phàm là các đại thần phản đối Vệ vương phi tiến cung thì Minh Trạng đều đặc biệt nhiệt tình đối với lão nương của bọn họ.

Hơn nữa Minh Trạng rất có thủ đoạn dụ dỗ nữ nhân, nay tục lệ mới ở đế đô chính là: Các lão thái thái suốt ngày nhàn rỗi ở nhà không có việc gì làm thì liền ngóng trông nhận được lời mời của Hoàng thượng tiến cung uống trà. Ở nhà giáo huấn tôn tử thì sẽ há mồm “Trung quân”, ngậm miệng thì sẽ “Ái quốc”, “Hoàng thượng tài đức sáng suốt như vậy, lão bà vô dụng như ta mà cũng có thể cảm thấy ân đức của Hoàng thượng. Hầy, các người lên được chức quan này cũng chẳng dễ, thật sự là thiên lý khó dung mà.”

Nếu Minh Trạng cũng thường xuyên gọi lão bà của bọn họ tiến cung giống các lão thái thái thì đám đại thần sẽ hoài nghi có phải trên đầu đang mọc sừng hay không.

Vương Duệ An mặt mày rầu rĩ, “Ta thấy cứ như vậy chẳng phải kể lâu dài, sáng mai gia mẫu lại muốn vào trong cung xem diễn.”

Lý Bình Chu giận không thể giận, tức không thể tức, chỉ biết thở dài một tiếng, “Thật không biết Hoàng thượng muốn làm gì đây?”

5. Chương 5: Tình Thế Thành Công

Minh Trạ là thần nhân.

Điểm này ngay cả Nguyễn Hồng Phi và Phụng Cảnh Kiên đều tán thành.

Phụng Cảnh Kiên thấy hoàng cung của mình mỗi ngày đều có các lão thái thái đầu đầy sương tuyết ra ra vào vào, ngự hoa viên trở thành nơi các lão thái thái hội họp. Hơn nữa hiện tại Minh Trạ và Ngự thái hậu rất hòa thuận, mỗi ngày sau giờ ngọ đều cùng các cáo mệnh lão thái thái ở để đồ xem diễn một chút. Bây giờ Ngự thái hậu mở miệng sẽ là Minh Trạ thể này, Minh Trạ thể kia, khiến cho Phụng Cảnh Kiên cũng có chút ghen tị nhỏ nhỏ.

“Sở thích của Minh Trạ thật không giống người thường.” Phụng Cảnh Kiên nhìn Nguyễn Hồng Phi một cái, cảm thán, “Tám mươi tuổi cũng không lo bị thất sủng.” Nhìn Minh Trạ nhiệt tình cỡ nào đối với các lão thái thái! Cho dù Minh Trạ có ý đồ nhưng cũng có thể thoải mái hòa mình cùng các lão thái thái, đây không phải người bình thường có thể làm được! Phụng Cảnh Kiên tự nhận hẳn không có bản lĩnh này!

Nguyễn Hồng Phi hận nhất là người khác nhắc đến niên kỷ cách biệt của hân và Minh Trạ, nghe vậy nhưng trên mặt không lộ ra tức giận, chỉ cười nhẹ một tiếng, “Làm phiền Thái thượng hoàng lão nhân gia quan tâm đến chuyện của ta và Minh Trạ, không biết lão nhân gia ngài tính khi nào sẽ đi giá đến Vân Nam?” Thoái vị mà còn đứng ngay hân cầu, hại tiểu mồm mồm nhà hân phải đi đường vòng cứu quốc! Bằng không Hoàng thượng cứ đón mẫu thân tiến cung, ai cảm thấy không được thì cứ mang ra đánh chết! Cần gì phải khó khăn khổ sở như vậy!

Phụng Cảnh Kiên mỉm cười ung dung, “Trẫm có Vương đệ ở trung cung, làm sao mà nữ ròi đi như vậy chứ.” Khác với các đại thần, Phụng Cảnh Kiên đồng ý Vệ vương phi tiến cung. Cho dù Vệ vương phi họ Vệ nhưng cũng là tức phụ Phụng gia, nhất là Vệ vương phi chỉ có một mình Minh Trạ là nhi tử. Các đại thần kiêng kỵ Vệ vương phi có khả năng, nhưng Phụng Cảnh Kiên lại muốn dựa vào sự khôn khéo của Vệ vương phi, bằng không Minh Trạ bị tên yêu nghiệt này mê mẩn, chịu thiệt thòi thì tính thế nào đây!

Vệ vương phi là mẫu thân, làm sao có thể khoanh tay ngồi nhìn nhi tử chịu thiệt cơ chứ?

Không ngoài dự đoán của thần tử, sau khi Minh Trạ cùng các lão thái thái giao hảo thì lại xuất ra chiêu mới. Sáng sớm canh bốn thì hân đã dậy, sau đó ngồi liễn xe, phía trước là hộ thành quân, phía sau là ngự lâm quân, chậm rãi đến Trấn Nam Vương phủ hầu hạ Vệ vương phi rời giường.

Cũng không trì hoãn việc lâm triều.

Sau đó buổi tối, trước khi đi ngủ sẽ tiếp tục ngồi liễn xe, phía trước là hộ thành quân, phía sau là ngự lâm quân, chậm rãi đến Trấn Nam Vương phủ hầu hạ Vệ vương phi an giấc.

Trời ơi đất hời! Vạn tuế gia đang đùa hay sao! Chư vị đại thần đều bị đả kích!

Minh Trạ nói, “Xưa nay ta lấy hiếu tri thiên hạ, lúc này trẫm lấy thân mình ra làm gương, nhân tử chi hiếu, há có thể sơ sẩy. Nếu trẫm chẳng quan tâm đến mẫu thân ở bên ngoài thì thật uống công làm nhi tử.”

“Bệ hạ đã là tử tự của Thái thượng hoàng, theo lễ pháp thì không thể tính là nhi tử của Vương phi nương.”

“Lý đại nhân nói sai rồi.” Minh Trạ nghiêm mặt nói, “Trước khi được lập làm Thái tử, trẫm đã nói, kế thống không thừa tự. Chính là vì vậy mà trẫm mới lập lời thề không lưu con nối dõi, đợi ngày sau hoàng tôn kế vị. Nếu trẫm thừa tự thì trẫm cần gì phải làm như thế. Nhi tử của trẫm có quyền thừa kế phía trên hoàng tôn, vì sao trẫm không lưu tự?”

“Bởi vì trẫm vẫn nhớ rõ lời thề của mình.” Minh Trạng trình trọng nói, nhìn đám quần thần một cách thất vọng rồi thở dài, “Chẳng lẽ các khanh đã quên những gì mà mình từng nói hay sao?”

Thanh lưu luôn chuộng sĩ diện, nặng nhất là danh tiếng, đây lại là lần đầu tiên bị Minh Trạng hỏi cứng lưỡi, mặt mũi đỏ ửng.

Phượng Cảnh Kiên lén nói như thế nào thì bọn họ đương nhiên nhớ rõ, Minh Trạng cũng biết.

Minh Trạng thản nhiên nói, “Nếu như thế, các ái khanh không nên ngăn cản trẫm bày tỏ lòng hiếu thảo với mẫu thân. Mấy ngày nay trẫm đã gặp mẫu thân của các khanh, biết các khanh đều là hiếu tử. Lý đại nhân bôn ba ngàn dặm để tận chữ hiếu, Chu đại nhân luôn lo lắng cho mẫu thân, Lâm đại nhân lại công nường cầu y, đủ loại báo hiếu, khiến trẫm vô cùng cảm động. Trẫm chỉ là thức dậy sớm, so với các ái khanh thì còn kém rất xa.”

Minh Trạng cứ làm theo ý mình.

Hoàng đế phô trương như vậy, không che giấu hành tung. Chưa quá hai ngày thì toàn bộ đế đô đều biết: Mẫu thân của Vạn tuế gia ở Trấn Nam Vương phủ, Vạn tuế gia mỗi ngày hai lần xuất cung vấn an hầu hạ mẫu thân.

Vạn tuế gia của chúng ta thật sự là đại hiếu tử.

Mọi người bắt đầu cân nhắc, vì sao Thái hậu nường nường không được ở trong cung?

Tiếp theo là đủ loại lời đồn lan truyền khắp đế đô.

Dù sao lỗi cũng không phải ở Vạn tuế gia, Vạn tuế gia bận rộn quốc sự mà mỗi ngày vẫn xuất cung hai lần để làm tròn chữ hiếu, Vạn tuế gia hiếu thảo như vậy, vì sao lại không đem mẫu thân vào trong cung?

Chuyện này khiến các lão thái thái có giao hảo với Minh Trạng đều phải suy nghĩ, nói với nhi tử nhà mình, “Hoàng thượng thật nhân nghĩa, các người làm thần tử thì phải phân ưu vì Hoàng thượng. Dâng tấu chương khuyên Hoàng thượng đi, sớm nghênh đón Thái hậu vào cung.”

Lão nường của Lý Bình Chu là người có văn hóa tiêu chuẩn cao nên mới nói như vậy.

Trong khi lão nường của Vương đại nhân thì ngay cả mặt chữ cũng không biết, chỉ nói thẳng, “Hoàng thượng tài đức sáng suốt, lão thái bà như ta mặc dù không biết chữ nhưng cũng biết rõ đạo lý! Thiên hạ không có đạo lý nào lại ngăn cản mẫu tử người ta gặp nhau! Người là Ngự sử, nên làm chuyện mà Ngự sử nên làm!”

Thái độ của các lão nường như vậy, làm nhi tử càng không dám để lão nường biết chính mình là đầu sỏ không cho Thái hậu tiến cung, cả đám giấu diếm thật kỹ, một chút kẻ hở cũng không cho lọt ra ngoài, để phòng ngừa có gia biến.

Cứ như vậy, thanh lưu trong triều vẫn đứng ngồi không yên. Khuyên Minh Trạng thì Minh Trạng ném gạch, cầu kiến Phượng Cảnh Kiên thì Phượng Cảnh Kiên nói, “Trước kia trẫm đã nói với các người, các người tự xem lại mình đi. May mà Minh Trạng là minh quân, nhớ lại tiền triều Dương đế, chuyện khảm đầu như vậy cũng không phải là không có đâu!”

Đám thanh lưu hung hăng giậm chân, đi Trấn Nam Vương phủ thỉnh gặp Vệ vương phi.

Vệ vương phi lại chịu gặp bọn họ.

Chẳng những gặp, mà cũng không hề buông rèm linh tinh này nọ.

Chính đại quang minh!

Vệ vương phi chưa đến bốn mươi tuổi, từ nhỏ nàng đã sống trong phú quý và an nhàn, cũng không bạc đãi chính mình, khí hậu Vân Nam rất thích hợp, nhìn Vệ vương phi trẻ tuổi đến kinh người, bất quá chỉ như mới ba mươi. Đôi mắt như băng như tuyết làm cho người ta sinh ra cảm giác khó lường.

Mọi người đều chỉ nghe nói đến Vệ vương phi, đây mới là lần đầu tiên chân chính được diện kiến.

Quả nhiên không hổ là nữ nhân đã sinh hạ Hoàng đế bệ hạ, Lâm Vĩnh Thường lặng lẽ suy nghĩ.

Lý Bình Chu đã gặp qua Phương hoàng hậu, bởi vì người này ném qua đau khổ từ Phương hoàng hậu cho nên lúc này cũng nhịn không được mà phải cân nhắc. Tuy rằng Vệ vương phi là diệt nữ của Phương hoàng hậu, nhưng dung mạo và phong thái lại hoàn toàn khác hẳn. Phương hoàng hậu lẽ lướt phong lưu, từ trước đến nay luôn mang theo vài phần ốm yếu, sống dựa vào được. Tướng mạo của Vệ vương phi thì lại trang nghiêm lãnh đạm, thậm chí khi ở trước mặt của Vệ vương phi thì sẽ khiến người ta bất giác xem nhẹ dung mạo của nàng. Nữ nhân này khí thế kinh người.

Lý Bình Chu không phải là chưa gặp qua những người có vai vế trong hoàng thất, ngược lại, thậm chí là hẳn đã được diện kiến thái nãi nãi của Minh Trạng. Bấm tay tính toán, tam triều tam đế, cũng đã thấy không ít các Hoàng hậu.

Nhưng không có ai có thể mang đến cảm giác áp lực như Vệ vương phi đang mang lại cho hẳn.

“Các người muốn gặp ta, có chuyện gì hay sao?” Vệ vương phi thản nhiên mở miệng.

Tính cách của Minh Trạng không giống như Vệ vương phi, Minh Trạng như một ngọn lửa, yêu ghét rõ ràng, Vệ vương phi lại giống như huyền băng ngàn năm, cái loại bình tĩnh này của nàng đã ăn vào trong máu, ngay cả Minh Trạng cũng không sánh bằng.

Bất quá mẫu tử hai người thỉnh thoảng lại nói chuyện cực kỳ tương tự.

Điều này cũng đơn giản thôi, thuở nhỏ Minh Trạng lớn lên bên cạnh mẫu thân. Tuy hẳn có chút kinh nghiệm của kiếp trước là điều dễ hiểu, bất quá đối với địa vị hiện tại của hẳn thì vẫn không đủ. Vô hình trung hẳn sẽ bắt chước thói quen và động tác của Vệ vương phi.

Nghe Vệ vương phi hỏi, Lý Bình Chu vội vàng đứng dậy nói, “Bẩm nương nương, mấy ngày nay bệ hạ mỗi ngày ngoại trừ lâm triều xử lý chính vụ thì buổi sáng canh bốn sẽ đi đến nơi này của nương nương mà hầu hạ nương nương thức dậy, buổi tối giờ Thân lại hầu hạ nương nương nghỉ ngơi. Chúng thần thật không đành lòng thấy bệ hạ vất vả như vậy, nương nương là thân mẫu của bệ hạ, nhất định thương xót bệ hạ hơn chúng thần trăm ngàn lần. Thứ thần nói thẳng, tuy nương nương là mẫu thân của bệ hạ, nhưng cũng là thê tử của Trấn Nam Vương, phu vi thê cương, nương nương nên sớm ngày phượng giá hồi Vãn Nam.” (phu vi thê cương=chồng là giềng mối của vợ)

“Ta phụng chỉ đến để đô, không có chiếu chỉ thì sẽ không trở về.” Vệ vương phi hỏi lại, “Lý đại nhân cảm thấy vì sao Hoàng thượng lại phải dậy sớm thức khuya để xuất cung đến nơi này của ta mà làm tròn chữ hiếu như vậy?”

Lý Bình Chu trốn tránh không đáp, chỉ nói, “Hoàng thượng đương nhiên là nhi tử của nương nương, nhưng Vương gia cũng là trượng phu của nương nương. Nương nương vào cung thì sẽ trở thành Thánh mẫu hoàng thái hậu. Ngày sau Vỹông gia đến để đô gặp nỹông nỹông thì nên lấy lễ gì để thăm viếng?”

Vệ vương phi nhếch môi, không nhanh không chậm mà nói, “Lý đại nhân làm Thượng thư, đương nhiên thân mẫu của người sẽ là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân. Ta nghe nói phụ thân của Lý đại nhân chỉ là trí sĩ ngũ phẩm lang trung. Như vậy ở trong nhà của Lý đại nhân thì phụ thân của người gặp mẫu thân của người sẽ lấy lễ gì để thăm viếng?”

Lão thần tứ triều, kiến thức rộng rãi như Lý đại nhân bị Vệ vương phi nói vài ba câu liền câm miệng.

“Từ đại nhân.” Ánh mắt của Vệ vương phi dừng trên người của Thượng thư Từ Tam, bình tĩnh nói, “Nghe nói Từ đại nhân khi nhậm chức Hộ bộ Thượng thư thì chuyện đầu tiên phải làm đó là thỉnh phong cáo mệnh phu nhân cho mẫu thân. Nay phụ thân và đích mẫu của Từ đại nhân đều ở quê nhà tại Giang Nam, trong khi Từ đại nhân đã sớm đón mẫu thân của mình đến để đô để sớm chiều phụng dưỡng, không biết có đúng hay không? Từ đại nhân là lão sư do Thái thượng hoàng ban cho Hoàng thượng, mỗi một tiếng nói mỗi một hành động đương nhiên sẽ là tấm gương cho Hoàng đế!”

Vệ vương phi thản nhiên cười mỉa mai một tiếng, “Các người đều là thần tử hiếu thảo, nay lại ngăn cản Hoàng thượng làm tròn chữ hiếu, quả thật là vớ vẩn!” Khiến đám lão nam nhân này xấu hổ đến mức chỉ muốn chui xuống lỗ.

Lúc này Từ Tam, Lâm Vĩnh Thường, Vương Duệ An ít nhiều hiểu được nỗi băn khoăn của Lý đại nhân.

Nữ nhân này thật sự quá lợi hại!

Vệ vương phi nhàn nhã ngồi trên nhuyễn tháp, thỉnh thoảng lại vuốt ve miếng ngọc trên bàn tay, thản nhiên nói, “Có lẽ trong lòng của các người cảm thấy Hoàng thượng là hoàng đế mà có thể kế vị là điều quá có lợi. Đối với một mẫu thân mà nói thì lòng ý ở Chiêu Đức điện chẳng thể quan trọng bằng nhi tử của ta. Cho đến nay ta thật hối hận vì đã để Minh Trạng kế vị! Ai làm Hoàng đế ở đế đô thì có liên quan gì đến Trần Nam Vương phủ? Nhi tử của ta ở Vân Nam cũng là người thừa kế Vương vị danh chính ngôn thuận! Nay vì đế vị mà ngay cả tử tự cũng không thể lưu lại, còn bị đám lão thần cậy già ép bức mẫu tử chúng ta phải chia lìa! Thế cho nên nhi tử không thể làm tròn chữ hiếu, mẫu thân lại không thể xót nhi tử của mình!”

“Các người thật sự nghĩ rằng Hoàng thượng không thể động vào các người hay sao?” Vệ vương phi lạnh lùng nói, “Năm đó Thái tổ hoàng đế vì vụ án ở Sở Hoài mà bãi miễn bốn vị Thượng thư, ba mươi vị tam phẩm quan viên, Đại Phụng vẫn không hề bị suy sút!”

“Nay Hoàng thượng lương thiện, vậy mà các người lại được một tấc tiến thêm một thước, ép mẫu thân của Hoàng thượng ở ngoài cung, để cho Hoàng thượng mỗi ngày phải xuất cung làm tròn chữ hiếu!” Vệ vương phi nói tiếp, “Để ta nói thẳng! Lý Bình Chu, năm đó người dâng tấu chương chỉ trích Phụng hoàng hậu can thiệp chính vụ, bị Tiên đế bãi nhiệm đến Kiềm Châu làm tiểu quan lại! Khi ta còn bé đã lớn lên trong cung của Hoàng hậu, có phải người ghi hận chuyện Phụng hoàng hậu năm đó hay không!”

“Thần không dám!”

“Là không dám! Hay là không có! Thì trong lòng của người tự biết rõ!” Giọng nói của Vệ vương phi vô cùng lạnh lùng, “Ta tự hỏi xưa nay chưa từng làm chuyện thất đức!”

“Đừng nói là ta phụng chiếu chỉ đến đế đô, cho dù không có chiếu chỉ thì ta cũng sẽ đến!” Vệ vương phi nói, “Ta không chỉ ở lại! Mà còn thiên trường địa cửu cho các người mở to mắt mà nhìn, rốt cục là ai làm kẻ lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử!”

6. Chương 6: Làm Trộm

Lý Bình Chu, Công bộ Thượng thư.

Từ Tam, Lại bộ Thượng thư.

Vương Duệ An, Đô sát viện tả Đô ngự sử.

Lâm Vĩnh Thường, Lý phiên viện Thượng thư.

Mấy người này có thâm niên giống như Lý Bình Chu, lão thần tứ triều. Có học vấn giống như Từ Tam, thủ khoa trạng Nguyên, là chủ nhân của tam nguyên. Mồm mép gọn gàng như Vương Duệ An Lâm Vĩnh Thường, một người là đương nhiệm Ngự sử, một người là tiền Ngự sử. Vậy mà hiện tại ngay cả đánh rắm cũng không dám.

Mấy tên đại nam nhân này quyền cao chức trọng, lại bị một nữ lưu mắng cho thúi đầu, mặt mày xám xịt bước ra khỏi Vương phủ, cùng nhau đi đến Lý phủ.

Lâm Vĩnh Thường lau mồ hôi trên trán, nói một cách thổn thức, “Thái hậu nương nương quả nhiên là lợi hại.” Lúc trước hẳn cũng đã chuẩn bị cả bụng đạo lý lời hay ý đẹp, nhưng nhìn thấy Lý đại nhân bị Vệ vương phi hỏi vài ba câu thì mặt xám mày tro á khẩu không thể trả lời, Lâm Vĩnh Thường liền thức thời không dám đụng vào cái gai này.

Từ Tam trầm ngâm nói, “Muốn ta nói thì chúng ta đừng nên ngăn cản nữa. Dù sao Thái hậu cũng là mẫu thân của Hoàng thượng, nay xem ra Thái hậu sẽ không quay về Côn Minh. Hoàng thượng đối đãi trọng hậu đối với mẫu thân của chúng ta, suy bụng ta ra bụng người, chuyện này chúng ta không có lý rồi.”

Việc Minh Trạng ân thưởng cho mẫu thân của các vị đại nhân rốt cục cũng lộ ra ưu điểm, tuy rằng Minh Trạng chưa nói gì, bất quá đám đại thần có thể đứng ở Tuyên đức điện đều không hề ngốc, ý của Minh Trạng chính là: Trầm đối đãi như vậy với mẫu thân của các người, các người nên đền đáp thế nào cho trầm đây!

Ở thời này nữ nhân không hiểu chính sự.

Các lão thái thái đã được Hoàng thượng ân thưởng, đương nhiên chỉ có cao hứng. Hoàn toàn không nghĩ đến chuyện nhi tử của mình ở trong triều phạm phải cái gì mà khiến Hoàng thượng lại đối đãi trọng hậu với bọn họ như vậy.

Đương nhiên cũng có lão thái thái nghĩ sâu xa một chút. Bất quá chỉ cần là tam phẩm cáo mệnh phu nhân ở đế đô thì đều được Hoàng thượng triệu kiến. Lại nghĩ sâu xa hơn một chút, nhi tử trong nhà giải thích khó hiểu, các nàng cũng không biết được chuyện trong triều, chỉ cần nhận được ân điển của đế vương là đủ.

Chiêu này của Minh Trạng rất hay, vừa ban ân cho mẫu thân của thần tử, vừa tát vào mặt của đám thần tử, hơn nữa còn tát rất dã tay.

Minh Trạng tát xong, đến phiên Vệ vương phi tát.

Sau khi gặp mặt các vị đại thần, Vệ vương phi bảo Minh Trạng đem trà yến chuyển đến Trấn Nam Vương phủ.

Vệ vương phi thuở nhỏ được giáo dục tử tế, giao tế là bài học quan trọng nhất, huống chi nàng là nữ nhân, tìm một chút đề tài chung giữa các nữ nhân với nhau cũng không tính là khó khăn.

Hơn nữa trà yến của Vệ vương phi không chỉ giới hạn trong các lão thái thái, tôn thất Công chúa cũng không phải đám thanh lưu đại thần ngoan cố này, các nàng đương nhiên rất vui vẻ đến lấy lòng mẫu thân của Hoàng thượng.

Huống chi mấy vị đại Công chúa có quan hệ khá tốt với Vệ vương phi. Mặt khác Minh Diễm và Minh Nhã thì càng không cần phải bàn đến, trong khi ba vị Công chúa mà Phượng Cảnh Kiền đã gả cho người ta cũng không phải kẻ ngốc, bọn họ càng dụng tâm ủng hộ.

Trong lúc nhất thời xã hội thượng lưu ở đế đô đều vinh hạnh vì nhận được thiệp mời của Vệ vương phi.

Đám thanh lưu càng không ngờ Vệ vương phi lại từ phòng thủ chuyển sang chủ động tấn công, vì vậy càng cảm thấy nữ nhân này không hề đơn giản. Mặc dù mất mặt nhưng bọn họ vẫn vô sỉ không chịu nhắc đến chuyện ghen ghét đón Vệ vương phi vào cung.

Đương nhiên cũng có thần tử đầu cơ bí mật dâng tấu chương cho Minh Trạng, nói đến điểm này, Minh Trạng đáp thẳng “Sẽ nghị luận sau.” Đây là trận đấu đầu tiên giữa hắn và đám thần tử thanh lưu, nếu sử dụng bạo lực, mặc dù có thể ghen ghét đón mẫu thân tiến cung, nhưng kết quả sẽ là lưỡng bại câu thương.

Minh Trạng sẽ không làm ra sự kiện “Đại lễ nghị” như thời Gia Tĩnh, có nhiều lúc người đọc sách tuy rằng cổ hủ ngoan cố, nhưng người đọc sách cũng là người có lương tâm. Hơn nữa, nay Phượng Cảnh Kiền ở đây, đám đại thần hoặc nhiều hoặc ít vẫn còn tình cảm quân thần. Minh Trạng xuống tay quá thẳng thừng thì chỉ làm cho quân thần đối nghịch, làm cho bọn họ càng thêm hoài niệm thời gian mà Phượng Cảnh Kiền chấp chính. Cho nên mặc dù phiên toái một chút thì Minh Trạng vẫn phải đi đường vòng.

Minh Trạng đến trao đổi với lão nương của mình, “Sắp đến kỳ ân khoa rồi, ta muốn mô phỏng Thiện Nhân đường, mở một gian được đường ở đế đô, có thể cho đại phu ở Thái y viện ra đó khám chẩn bệnh. Lão nhân ở đế đô từ sáu mươi tuổi trở lên thì lấy một nửa phí chẩn bệnh, trên tám mươi tuổi thì miễn phí. Chuyện này cứ lấy bạc từ trong tư khố, mẫu thân ra mặt, ta gọi đám tôn lão trong Thái y viện ra thương lượng cùng mẫu thân. Vừa lúc tỷ phu đang ở đế đô, hắn cũng có thể giúp đỡ một tay. Lúc trước chuyện ở Thiện Nhân đường là do Lý Thành và Phạm Duy lo liệu, ta sẽ bảo bọn họ đem kế hoạch dự trù và kinh phí xây dựng bàn bạc tỉ mỉ với mẫu thân, những người trong phủ đều ngóng trông có thể thăng tiến, dù sao cũng không thiếu người đầu.”

Vệ vương phi nói, “Đám triều thần luôn sợ ta tham dự vào chính sự, nay chuyện tốt như vậy chẳng phải sẽ khiến bọn họ nắm lấy nhược điểm có sẵn hay sao?”

“Hầy, bởi vì mới đăng cơ nên không tiện xử lý đám ngu ngốc cứng đầu kia mà thôi.” Minh Trạng cầm lấy miếng bánh hạnh nhân rồi bỏ vào mồm, “Mẫu thân còn trẻ như vậy, đi ra ngoài làm chút chuyện cũng tốt, cứ mặc kệ bọn họ. Sớm muộn gì bọn họ cũng nhắc đến, ta sẽ đơn giản giải quyết cùng một lúc! Chẳng lẽ dựa vào mấy cái trứng thối như bọn họ lại có thể làm ra cái bánh ngon hay sao!”

“Mẫu thân yên tâm đi, chuyện này ta sẽ phái người ra ngoài dán lên bản vàng của đế đô. Thứ nhất, không sử dụng bạc của bất kỳ kẻ nào; thứ hai là lợi quốc lợi dân. Dân chúng nhất định sẽ không phản đối, nếu trong đám đại thần có ai ý kiến gì thì bảo bọn họ đi giải thích với dân chúng đế đô, để cho hần muôn đời chịu tiếng xấu!!” Minh Trạng rút củi dưới đáy nồi, cười một cách gian tà, “Văn nhân luôn trọng danh, bảo đảm bọn họ sẽ cảm kích ăn hoàng liên thôi.”

Nguyễn Hồng Phi thấy Minh Trạng vừa ăn vừa cười một cách xấu xa, bột bánh hạnh nhân rơi vương vãi xuống y phục, mà mấy thứ này lại đầy dầu mỡ, đảo mắt một cái thì toàn thân đã dính dầu mỡ. Thầm nghĩ, nếu tiểu mỗ mồm không làm hoàng đế thì có thể đi chiên điểm tâm cũng được lắm.

Nguyễn Hồng Phi có chút ưa sạch sẽ, thật sự chịu không nổi cách ăn uống thế này của Minh Trạng, bèn nhét cho Minh Trạng chiếc khăn tay rồi nói với Vệ vương phi, “Sao không lôi kéo đám cáo mệnh phu nhân làm cùng, không cần bọn họ bỏ bạc ra, chỉ cần mượn cái danh là được rồi. Nếu ai phản đối thì cứ về nhà thu phục lão nương của mình trước đã rồi tính sau.”

“Ôi chào ôi chào, Phi Phi, chẳng lẽ ngươi là con giun trong bụng của ta ư!” Minh Trạng cười to ba tiếng một cách tự đại, “Quả nhiên không hổ là người mà ta đã chọn!” Một tay giơ nửa miếng bánh vẫn chưa ăn xong, một tay ôm lấy Nguyễn Hồng Phi, vỗ vỗ sau lưng của Nguyễn Hồng Phi, quay đầu, vui rạo rức nói với mẫu thân, “Quyết định như vậy đi.”

Vệ vương phi nhếch môi, nhin không được mà nở nụ cười, nháy mắt ra hiệu cho Minh Trạng.

Minh Trạng quay đầu liền nhìn thấy sắc mặt tái xanh của Nguyễn Hồng Phi, nếu không phải có Vệ vương phi ở đây thì nhất định đã nổi đóa. Tiểu Minh ừ chết tiệt, dám dùng cả bàn tay đầy mỡ vỗ vào sau lưng hần, nhất định đã để lại dấu ấn! Chết tiệt!

“Phi Phi, ngươi làm sao vậy?” Minh Trạng vội vàng nhét nửa miếng bánh còn lại vào miệng, thân thiết nắm lấy y mẹ của Nguyễn Hồng Phi, đang êm đang lành lại khó chịu là sao.

Trán của Nguyễn Hồng Phi nổi bật gân xanh, nắm lấy cổ tay của Minh Trạng rồi gạt ra ngoài, nhìn thấy trên y mẹ của mình quả nhiên xuất hiện vài dấu tay mơ hồ, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ngươi cách ra xa một chút đi!”

Vệ vương phi chậm rãi bưng lên tách trà nhỏ mà uống.

Lúc này Minh Trạng mới hoàn hồn, hóa ra Phi Phi ngại hần tay bẩn. Minh Trạng cảm thấy thật mất mặt, bĩu môi nói, “Ngay cả con chuột cũng dám ăn mà còn ngại người khác ở bẩn ư? Với lại chỉ có chút dầu mỡ thôi, có gì đâu mà dơ!” Nói xong, hần còn liếm liếm ngón tay rồi đưa cho Nguyễn Hồng Phi xem, “Nè, sạch rồi chứ!”

Nguyễn Hồng Phi suýt nữa đã bị Minh Trạng chọc tức đến nghẹn họng, đẩy tay Minh Trạng ra rồi cau mày, “Ngươi bao nhiêu tuổi rồi, không biết xấu hổ hay sao?”

Minh Trạng giận dữ nói, “Buổi tối ngay cả ngón chân của ta mà ngươi cũng liếm, ta liếm tay có chút xú mà bày đặt bảo là ghê tởm!”

Vệ vương phi bất ngờ bị sặc.

Nguyễn Hồng Phi cảm thấy một đời anh minh của mình đã bị hủy trong tay của tiểu mỗ mồm chết tiệt này, thật sự là da mặt dày tám trượng mà, cái gì cũng nói ra được!

Khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của Nguyễn Hồng Phi tái ngắt, không hề nhiều lời, trực tiếp nhắc Minh Trạng lên rồi nói với Vệ vương phi, “Trời sắp tối rồi, xin cáo từ trước.”

Minh Trạng lúc lắc thân mình mà kêu gào, “Ta phải cùng mẫu thân dùng bữa a a a a! Ô—” Bị Nguyễn Hồng Phi bịt mồm.

Nguyễn Hồng Phi là người rất trọng sĩ diện, hơn nữa lúc trước hắn và Vệ vương phi xem như có chút giao tình, tuy rằng bắt được tiểu Minh ù nhưng Nguyễn Hồng Phi cũng là tương giao ngang hàng với Vệ vương phi. Nay ở trước mặt nữ nhân này mà lại gặp phải chuyện mất mặt như vậy, Nguyễn Hồng Phi cảm thấy chính mình ít nhất một tháng không còn mặt mũi nào xuất hiện trước mặt Vệ vương phi.

Minh Trạ bị Nguyễn Hồng Phi lôi về trong cung, hắn còn có chút mất hứng đối với chuyện Phi Phi bị mồm hắn ở trước mặt mẫu thân, nói thầm, “Chỉ có người muốn thể diện thôi sao, ta không cần thể diện chặc?”

Nguyễn Hồng Phi giận tái mặt, “Vì sao ngay cả chuyện giường chiếu mà người cũng nói ra ngoài? Người có ngốc không vậy!”

“Có gì đâu mà nói không được, chỉ là liếm chân mà thôi.” Với da mặt dày cỡ Minh Trạ thì hoàn toàn chẳng cảm thấy có gì là quá, đặc ý nhắc lên cái cảm đầy thịt, “Người còn hôn mông ta nữa kìa.”

Nguyễn Hồng Phi thật sự chỉ muốn chết, nắm lấy Minh Trạ, thái dương giật giật, “Người có nói với ai chuyện này hay chưa?”

“Nếu người còn làm cho ta mất mặt nữa thì ta sẽ nói ra ngoài.” Minh Trạ rất chú ý đối với thái độ này của Nguyễn Hồng Phi, bĩu môi nói, “Lên trên giường thì chuyện hạ lưu như thế nào cũng dám làm. Mặc vào xiêm y thì giả vờ nhân nghĩa! Hừ! Ít giả vờ dùm ta đi!”

“Cũng không phải chuyện hạ lưu kia chỉ có một mình ta làm.” Nguyễn Hồng Phi biết Minh Trạ xưa nay ăn mềm không ăn cứng, bèn hỏi hắn, “Chuyện giường chiếu là chuyện rất riêng tư, người ra ngoài nói lung tung như vậy mà không cảm thấy mất mặt hay sao?”

“Ai bảo người chê bai ta làm chi? Ta cũng không phải cố ý, chẳng phải là chỉ vô ý lưu lại dấu tay trên người của người hay sao? Người đối với ta như vậy là có ý gì?” Minh Trạ tức giận, “Nhất định mẫu thân sẽ cho rằng ta là phu cươg bất vươg, bao nhiêu thể diện của ta đều bị người làm mất hết rồi!” Hay là chỉ có một mình người cần thể diện thôi!

Người có cái quái gì mà đòi phu cươg!

Nguyễn Hồng Phi biết rõ nếu nói như vậy thì chỉ thêm dầu vào lửa, đành phải dỗ dành Minh Trạ, “Được rồi, lần này xem như ta cũng có lỗi, sau này nhất định sẽ chữa lại thể diện cho người. Chẳng qua những chuyện như vậy cũng không nên ồn ào, biết chưa?”

Minh Trạ được lợi còn khoe mẽ, “Phải xem biểu hiện của người thế nào đã.” Đi viết nhật ký thôi.

Vì để lưu lại cuộc sống hạnh phúc của mình và Nguyễn Hồng Phi mà hiện tại mỗi ngày Minh Trạ đều viết nhật ký.

Nội dung đủ loại, ngoại trừ số lần công thụ thì còn có những chuyện như “Phi Phi khen miệng hắn xinh đẹp”, “Phi Phi nói hắn thật đẹp mắt”, “Phi Phi nói tiểu Minh ù có khí khái nam tử hán”...

Có trời mới biết có nhiều câu đều là lời ngon tiếng ngọt khi Nguyễn Hồng Phi dỗ dành hắn ở trên giường, Minh Trạ có trí nhớ tốt, chẳng quá trí nhớ tốt chẳng thể sánh bằng ngài bút quá thối nát, hắn ghi tạc vào sổ, mỗi khi xem qua sẽ cảm thấy vui vẻ.

Nếu là ở đời trước thì Minh Trạ thật không dám mong có thể tìm được bạn đời xuất sắc như Nguyễn Hồng Phi. Nay hắn may mắn ngồi trên vị trí này, lại chiếm được tình ý của Nguyễn Hồng Phi, Minh Trạ cảm thấy mỗi người đều có phúc phận khác nhau, hắn có thể sống hai cuộc đời đã là đại phúc, nay còn có bạn đời như ý như vậy thì nhất định phải tích phúc mới có thể bền vững lâu dài, cho nên hắn muốn đối xử với Nguyễn Hồng Phi tốt gấp bội.

Mỗi lần tiểu Minh ù viết nhật ký đều lén lúc giống như ăn trộm, sau đó đặt nhật ký vào trong hộp rồi khóa lại, để phòng Nguyễn Hồng Phi nhìn lén.

Bất quá chỉ cần hắn lén lút một chút thì vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Nguyễn Hồng Phi.

Vì vậy, tiểu Minh ù viết một trang thì Nguyễn Hồng Phi sẽ đọc một trang.

Về phần tiểu Minh ừ rốt cục có biết Nguyễn Hồng Phi nhìn lén hay không thì ai biết được? Dù sao cái hộp kia được đặt lộ lộ trên cái giá lót gấm trong phòng ngủ của bọn họ, tiểu Minh ừ còn cài thêm ổ khóa bằng đồng sáng loáng nặng nửa cân. Hừ hừ, như vậy mà nhìn không ra thì Nguyễn Hồng Phi đi làm người mù là được rồi!

Cho nên, mỗi lần như vậy Nguyễn Hồng Phi lại cảm thán, có khi làm trộm cũng là một loại tình thú.

.....

7. Chương 7: Hẹn Hò

Minh Trạm cảm thấy nay làm hoàng đế lại không thể tự tại như lúc trước.

Hắn nhìn trời nhìn trăng trông mong một ngày được nghỉ ngơi, trời vừa tờ mờ sáng liền thức dậy.

Nguyễn Hồng Phi nhắm mắt ôm thắt lưng của Minh Trạm, nhéo một cái, choàng tay kéo người dề xuống giường, “Khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi, ngủ tiếp một lát đi.”

“Mau thức dậy, ta đã sớm có an bài, chúng ta sẽ cùng nhau đi ra ngoài ăn.” Minh Trạm nhắc chân lên rồi rống to, “Hà Ngọc, Hà Ngọc!”

Nguyễn Hồng Phi bị Minh Trạm rống to một tiếng thì hoàn toàn tỉnh ngủ, thở dài, mở to mắt, lấy chân quấn quanh bên thắt lưng của Minh Trạm. Hắn rất để ý đến chuyện Minh Trạm bị người khác nhìn thấy trong tình trạng lỏa thể.

Minh Trạm ra lệnh, “Hôm qua ta đã chuẩn bị sẵn thường phục cho người. Phi Phi, người nhanh lên đi. Hà Ngọc, các người nhẹ nhàng một chút, đừng kinh động phụ hoàng ở bên kia.” Hoàn toàn vô thức đối với việc mình đang lỏa thân.

Qua một lúc, hai người đã thu dọn xong xuôi.

Minh Trạm nhìn bộ y phục màu xanh ngọc theo phong cách thời trang mùa xuân của Nguyễn Hồng Phi, lại liếc mắt nhìn y phục tình nhân giống y như đúc trên người của mình, vui rạo rức mà kéo tay Nguyễn Hồng Phi, “Đi thôi.”

“Muốn đi đâu vậy?” Phải dậy sớm như thế này, ngày thường không cần vào triều thì Minh Trạm nhất định sẽ chui rúc trong chăn đến khi mặt trời lên cao mới chịu thức dậy. Hôm nay khác thường, tất có nguyên do, Nguyễn Hồng Phi cười hỏi một câu.

“Hẹn hò.”

Một hàng hai mươi người đều cười ngửa, chạy ra khỏi hoàng thành.

Chân trời nơi phương xa lú lên ánh bình minh, gió sớm khẽ lạnh. Minh Trạm và Nguyễn Hồng Phi cùng cười một con, thì thào nói lên kế hoạch của mình với Nguyễn Hồng Phi: Buổi sáng đi dùng tiệc ở đâu, sau đó đi chơi chỗ nào, khi nào thì trở về.

“Chúng ta đi sớm một chút, không kinh động phụ hoàng. Bằng không hắn mà biết thì sẽ đòi đi cùng, như vậy thì làm sao bây giờ.” Hẹn hò chỉ sợ có kỳ đà cản mũi mà thôi, nay Minh Trạm đã tu luyện đến cảnh giới có thể xem đám người Hà Ngọc như vô hình. Bất quá nếu có Phượng Cảnh Kiền thì khác, cảm giác tồn tại của người này rất mãnh liệt, muốn bỏ qua cũng không thể. Cho nên, mới sáng sớm Minh Trạm giống như đi ăn trộm, lạng lẽ rời cung.

“Ta đã hỏi thăm, biết con phố nhỏ ở Tam Lư có một chỗ bán đậu hũ thịt lừ nướng rất ngon. Ăn ở trong cung mãi cũng ngán, chúng ta cũng nên ra ngoài đổi khẩu vị.” Minh Trạm quay đầu mỉm cười nói với Nguyễn Hồng Phi, “Tuy rằng sự vụ bận rộn nhưng cũng phải giành chút thời gian để nghỉ ngơi. Về sau mỗi ngày nghỉ chúng ta sẽ ra ngoài hẹn hò.” Liếc mắt nhìn đám người Hà Ngọc một cái, không khỏi bất đắc dĩ, “Chẳng qua có thêm vài cái đuôi mà thôi.”

Hà Ngọc cười lấy lòng, “Chủ tử, ngài cứ xem chúng nô tài không tồn tại là được.”

Minh Trạ nói, “Người nói nhiều như vậy, muốn xem như người không tồn tại cũng chẳng dễ tí nào.”

Hà Ngọc bèn càm miệng.

Nguyễn Hồng Phi vừa nắm dây cương vừa ôm thắt lưng của Minh Trạ, nghe Minh Trạ cùng đám hạ nhân trên đũa, cười ngựa đi gần nửa canh giờ mới đến quán ăn mà Minh Trạ đã nói.

Minh Trạ rất hào phóng, “Cứ ăn thoải mái, ta mời.” Dù sao cũng không tốn bao nhiêu, tìm băng ghế dài rồi ngồi xuống.

Tiểu nhị thấy đoàn người đều cười ngựa đến, phục sức sang trọng, biết rõ là người hào phóng, bèn vội vàng lau cái bàn trước mặt Minh Trạ, thân thiện cười hỏi, “Ngài muốn dùng món gì? Ở chỗ này của chúng ta có bánh bao thịt dê, bánh bao thịt heo, bánh bao chiên, bánh nướng thịt lừ, bánh nướng thịt bằm, bánh nướng vừng, còn có các món điểm tâm như bánh quẩy chiên, bánh tiêu chiên, bánh hành, bánh ngàn tầng, bánh mỡ lợn, đậu hũ, sữa đậu nành, cháo, hoành thánh.”

Minh Trạ nghe tiểu nhị đọc thực đơn thì liền vui vẻ, “Mỗi món đem lên một ít đi, chúng ta nhiều người, người đừng xem gia coi tiền như cỏ rác nha.”

Tiểu nhị vừa cười vừa dạ một tiếng, vội vàng đi chuẩn bị.

Nguyễn Hồng Phi nhìn bốn phía quán ăn, nơi này được bố trí khá sạch sẽ, bèn cười hỏi, “Vì sao người tìm được chỗ này?”

“Hừ hừ.” Đắc ý hừ hừ hai tiếng, Minh Trạ cau hàng lông mày nhỏ của mình lại, lắc lắc đầu, kê vào bên tai Nguyễn Hồng Phi, “Lần sau hẹn hò đến phiên người an bài.”

“Hảo.” Nguyễn Hồng Phi mỉm cười đồng ý, thấy tiểu nhị bưng tới thức ăn, hần bèn đưa một cái chén đến trước mặt Minh Trạ trước, Hà Ngọc thì lấy ra một bộ đũa bạc và một chiếc thìa bạc từ trước ngực, dâng hai tay đến trước mặt Minh Trạ.

Diêu Quang đương nhiên cũng hầu hạ Nguyễn Hồng Phi.

“Các người cũng ăn đi.” Xưa nay Minh Trạ không quen bạc đãi thủ hạ của mình, lên tiếng mời đám thủ hạ, trước tiên đưa một miếng hoành thánh đến môi của Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi mỉm cười há mồm ăn, nhưng vẫn nhắc nhở Minh Trạ một câu, “Đang ở bên ngoài đó.”

“Sợ cái gì.” Minh Trạ mở lớn miệng chờ Nguyễn Hồng Phi dứt ăn, Nguyễn Hồng Phi cầm cái bánh bao đưa vào miệng của Minh Trạ.

Minh Trạ cắn một miếng, nhai thịt dê, mặt cau lại, “Vẫn là thịt dê Tây Bắc ngon nhất, mùi vị thế này thì khẳng định không phải dê Tây Bắc rồi.”

Nguyễn Hồng Phi đưa cho hần cái bánh nướng thịt lừ, “Ăn cái này đi.”

Minh Trạ liền đem bánh bao đặt sang một bên, ăn tiếp món bánh nướng. Ăn uống bên ngoài, luận về hương vị tinh tế thì đương nhiên không ngon bằng trong cung rồi, chẳng qua thỉnh thoảng đổi chỗ một chút cho mới mẻ thôi. Minh Trạ cũng không để ý đến việc ăn uống, sơn trân hải vị cũng được, cơm rau dưa cải cũng được, tất cả đều là thức ăn để bảo đảm sinh lực cho con người. Cắn một miếng bánh thịt lừ, mặt mày của Minh Trạ trở nên hớn hởi.

Không chỉ như thế, Minh Trạ còn tỏ ra là đáng trọng phụ khí khái, liền tiếp chiếu cố Nguyễn Hồng Phi.

Vì vậy, tuy Nguyễn Hồng Phi là kẻ hay bắt bẻ, nhưng cũng cảm thấy mấy món ăn này rất có ý tứ.

Sinh ý ở quán này khá tốt, người tới càng lúc càng đông.

Minh Trạ còn gặp phải người quen, “Vĩnh Thường, người cũng đến đây ăn à.” Đảo mắt nhìn cả quán ngồi chật kín bàn, bên ngoài còn có người xếp hàng, liền nhiệt tình hô lên, “Lại đây, ngồi cùng với chúng ta này.”

Lâm Vĩnh Thường thật hận vì sao mình lại chạy xa như thế để đến đây ăn tảo thiện, kết quả là gặp phải đại boss. Hiện tại cũng chỉ có thể lúi cúi kéo thiếu niên bên cạnh đi sang ngồi cùng.

Hà Ngọc Diêu Quang xích ra một chút để Lâm Vĩnh Thường và thiếu niên ngồi xuống.

Minh Trạm nhìn thiếu niên với làn da ngăm đen, cười hỏi, “Đây là đệ đệ của người à?” Năm nay Lâm Vĩnh Thường chỉ mới hơn ba mươi lăm tuổi, trong giới quan trường thì ở địa vị này của hắn đã xem là quá mức trẻ tuổi.

“Điệt nhi của ta, năm nay thi ân khoa, đến thử thời vận.” Lâm Vĩnh Thường nhảy bén cười giới thiệu, “A Ngôn, đây là Minh thiếu gia.”

Thiếu niên tên a Ngôn vô cùng khách khí, đứng dậy thi lễ, “Đệ tử và Lâm đại nhân là đồng hương, vì tiết kiệm chi phí ở đề đô nên mới đến ở nhờ nhà Lâm đại nhân.”

“Ngồi đi ngồi đi.” Minh Trạm cũng không để ý đến lời nói của thiếu niên, chỉ nghĩ rằng hắn trẻ tuổi như vậy mà đã là cử nhân thì tất nhiên có chút ngạo khí. Hắn gọi tiểu nhị thanh toán điểm tâm trên bàn, “Các người ăn đi, ta còn có việc, đi trước một bước đây.”

Lâm Vĩnh Thường chưa kịp nói gì, đành phải đứng dậy lên tiếng, “Thiếu gia đi đường cẩn thận.”

“Ừ, ngồi đi, không cần đưa tiễn.” Khoát tay rời đi.

Lâm Vĩnh Thường gọi mấy món thịt để ăn, ăn no còn bỏ bao đem một phần về phủ.

Thiếu niên cười nói, “Vị thiếu gia kia vừa nhìn là biết người giàu có rồi.”

Lâm Vĩnh Thường nghiêm giọng nói, “Người cũng quá câu nệ đi.”

“Chẳng phải cữu cữu không thích kết giao quyền quý hay sao?”

“Cái này thì khác.” Lâm Vĩnh Thường thở dài, “Chỉ cần một câu của hắn thì mọi lo âu ưu phiền đều tan biến.”

Thiếu niên nhìn Lâm Vĩnh Thường, im lặng không lên tiếng.

Lâm Vĩnh Thường hoàn hồn, cười nói, “Siêng năng ôn bài, hiện tại không cần nghĩ gì cả. Đường kim hoàng đế tài trí hơn người, đây là ân khoa mùa xuân đầu tiên sau khi Hoàng thượng đăng cơ, trước mắt chính là lúc rất cần dùng nhân tài. Các sĩ tử có thể xuất đầu thông qua kỳ ân khoa này thì ngày sau nhất định sẽ có một vị trí chắc chắn trong triều.”

Tôi tớ tiền vào bẩm báo: Công bộ Thượng thư Lý Bình Chu đại nhân đến phủ.

Thiếu niên vội nói, “Cữu cữu, ta đi ôn bài đây.”

Mặc dù chức quan của Lâm Vĩnh Thường khá cao, nhưng tài sản của cải lại không rủng rỉnh, bất quá chỉ có tòa nhà ba sân mà thôi. Lão nhân trông cửa không thể để cho Công bộ Thượng thư chờ lâu, vì vậy liền cho tôi tớ vội vàng tiến vào thông báo, chẳng qua thiếu niên vừa rời đi thì Lý Bình Chu đã tiến đến.

“Vì sao lão sư lại đích thân tiến đến hàn xá của ta như vậy? Có chuyện gì thì cứ phái người gọi ta một tiếng, ta sang đó là được.” Lâm Vĩnh Thường vội vàng tiến ra đón tiếp, xoay người thỉnh Lý Bình Chu đi vào.

Lý Bình Chu là chủ khảo trong kỳ ân khoa mà Lâm Vĩnh Thường tham dự, vì vậy mới có danh hiệu là ân xưng.

“Tử Tiệp, xảy ra chuyện lớn rồi.” Lý Bình Chu thốn thức không thôi, tiến thẳng vào thư phòng của Lâm Vĩnh Thường.

Lâm Vĩnh Thường phái người dâng trà lên. Lý Bình Chu lại không có hứng thú này, chỉ liên tục xua tay, “Làm gì có tâm tư uống trà nữa. Tử Tiệp, người có nghe nói hay không, vị kia ở Trấn Nam Vương phủ muốn mở được đường?”

“Chuyện này bắt đầu từ khi nào?” Lâm Vĩnh Thường khó hiểu, “Vì sao Thái hậu lại muốn mở sinh ý?”

“Hầy, đám nữ nhân này thật sự là không chịu yên tĩnh a.” Lý Bình Chu thở dài, “Thái hậu dẫn đầu, các Công chúa còn quyền góp ngân lượng, không đối gạt Tử Tiệp, ngay cả lão mẫu thân trong nhà của ta cũng quyền góp năm trăm lượng bạc.” Lão nương nhà hắn cũng có phần tham dự, Lý Bình Chu biết tương đối chuyện này nên tình tế thuật lại cho Lâm Vĩnh Thường nghe.

“Nói như vậy tôn thất quý nữ và các cáo mệnh phu nhân ở đế đô đều tham dự?” Lâm Vĩnh Thường vừa nghe xong tin này thì liền bị dọa nhảy dựng. Mặc dù nữ nhân không can thiệp chính sự, mở được đường cũng là ích nước lợi dân, theo lý thuyết thì đây là một chuyện rất tốt.

Lý Bình Chu vỗ đùi, nói một cách ảo não, “Không thể được, đây là muốn kéo người của toàn thành xuống nước mà.”

Thảo nào hôm nay Hoàng thượng có tâm tình xuất cung du ngoạn! Lâm Vĩnh Thường thầm nghĩ, mẫu tử hai người thật sự là tuyệt, hết người này đến người kia xuất thủ đoạn. Lâm Vĩnh Thường do dự, “Hiện tại mới thật sự là khó.”

Đúng vậy, hiện tại mới thật sự là khó.

Tôn thất đại Công chúa, đại trưởng Công chúa đều có phần, đừng tưởng đám nữ nhân này ngày thường chỉ nói chút chuyện nhà, đến khi bọn họ liên thủ thì cho dù là Thái thượng hoàng cũng không thể dễ dàng khó xử các nàng.

Còn nữa, cáo mệnh phu nhân lại liên quan đến nhà mình, giống Lý Bình Chu, lão nương của người đã xen vào một chân, nếu người phản đối thì chẳng lẽ lại quân pháp bất vị thân mà đi diệt lão nương hay sao?

Lý Bình Chu ngồi không yên, “Còn phải tiến cung khuyên Hoàng thượng nữa mới được.”

“Ân sư.” Lâm Vĩnh Thường ngăn lại Lý Bình Chu, “Ân sư không cần tiến cung, sáng sớm ta ra ngoài dùng bữa thiện đã gặp được Hoàng Thượng cải trang, hôm nay nhất định không ở trong cung.”

“Cải trang, nhìn thấy ở đâu?”

“Ở quán ăn trong con phố Tam Lư, còn có Đỗ Nhược Vương ở đó nữa.”

Lý Bình Chu thở dài, nhìn về phía Lâm Vĩnh Thường, “Dù sao Hoàng thượng cũng còn trẻ, tính tình phóng túng.”

Người thì trẻ tuổi nhưng thủ đoạn thì lại là lão làng.

Cho dù Lý Bình Chu là người ngay thẳng cương trực, cũng là lão thần tứ triều, kiến thức rộng rãi. Nhưng nghĩ đến hành động triệu mẫu thân các đại thần vào cung uống trà của Minh Trạng, mỗi bước đi đều là nước cờ rất huyền diệu, thật sự khiến người ta không thể giả dụa.

Mái tóc của Lý Bình Chu nay đã hoa râm, dựa lưng vào ghế, thở dài một cách tang thương.

Lâm Vĩnh Thường cầm một tách trà ấm, ôn hòa nói, “Việc đã đến nước này, sắp đến lại là ân khoa, chẳng qua không biết ai sẽ làm quan chủ khảo.”

Hiện tại, ngoại trừ việc Vệ vương phi vào cung, còn có một đại sự chính là kỳ ân khoa sắp đến.

“Quan chủ khảo?” Lý Bình Chu trầm ngâm, “Đã chọn được người, chỉ xem Hoàng thượng sẽ chỉ điểm ai mà thôi.”

Bởi vì đây là kỳ ân khoa đầu tiên sau khi Minh Trạng đăng cơ cho nên cảm giác của mọi người rất đặc biệt, vì vậy các đại thần cũng hết sức cẩn trọng, chọn ra bốn người để lựa chọn.

Lý Bình Chu không nằm trong đó, đây cũng là điểm khôn ngoan của Lý Bình Chu. Trong lục bộ thì Công bộ đứng cuối cùng, bất quá xuất thân của hắn cùng với tuổi tác thì hắn được xếp hàng đầu trong nội các. Hắn chủ động đứng ngoài trong việc làm quan chủ khảo của kỳ ân khoa lần này, hắn không muốn thêm cái thanh danh ân sư chủ khảo trên thân phận lão thần tứ triều của mình. Người khác chỉ e ngại tư cách không đủ, còn hắn, đã ở vị trí này, cho dù đầy lòng vô tư nhưng lúc nào cũng cảnh giác uy vọng quá mức.

Nhất là đối mặt với tân quân mới đăng cơ, kỳ nhất là lão thần cây gậy lên mặt. Mặc dù Lý Bình Chu tự nhận là đầy lòng vô tư trong vụ việc của Vệ vương phi, bất quá dù sao cũng là phân cao thấp với Minh Trạng, không dính vào chức vụ chủ khảo ân khoa xem như là hành động thức thời.

Vì vậy danh sách các quan chủ khảo được nội các đề cử bao gồm: đệ nhất vị là Lại bộ Thượng thư Từ Tam.

Lúc này Từ Tam đang rầu rĩ vì chuyện làm chủ khảo, nói với phụ tá, “Có thể làm quan chủ khảo đương nhiên là một chuyện rất có thể diện. Mặc dù ta được chọn ở vị trí đầu tiên, nhưng chưa chắc sẽ thành công, ta là sư phó do Thái thượng hoàng tự mình cấp cho Hoàng thượng. Nếu ta làm chủ khảo thì chẳng phải đám tiến sĩ sẽ ngang hàng với thiên tử hay sao. Hừ, đặt ta ở hàng đầu tiên bất quá là lót đường cho Âu Dương lão đầu mà thôi.” Ngày ấy, khi Minh Trạng được lập làm thái tử thì Phụng Cảnh Kiên đã chỉ điểm hắn làm thái tử lão sư, lúc ấy chỉ lo hoan hỉ sung sướng, cũng không ngờ hiện tại lại gặp trở ngại, Từ Tam than thở một tiếng: Hắn khác với Lý Bình Chu, hắn trẻ hơn Lý Bình Chu, Lại bộ Thượng thư quan trọng hơn Công bộ Thượng thư. Lý Bình Chu nay đã già, ngày sau từ quan, chức vị đứng đầu chắc chắn sẽ bị tranh chấp. Từ Tam tự nhận mình là nhân tài, chẳng qua tư lịch thì kém một chút, nếu có thể chủ trì ân khoa mùa xuân, trở thành ân sư thì giá trị con người nhất định sẽ tăng cao, tư lịch cũng thăng cấp.

Ai có thể ngờ, thân phận đế sư mà hắn đặc ý nhất lại trở thành chướng ngại để hắn tiến thêm một bước!

Lễ bộ Thượng thư: Âu Dương Khác, niên kỷ của Âu Dương Khác nhỏ hơn Lý Bình Chu một chút, mặc dù luận về tư lịch thì không thể sánh bằng Lý Bình Chu, nhưng so với người khác thì mạnh hơn một chút.

Những người khác bao gồm Hộ bộ Thượng thư Từ Tam. Mỗi khi nghĩ đến đây thì Từ Tam lại nhin không được mà mắng to, “Lý lão tặc chết tiệt, uống công lao tử cùng hắn đến Trấn Nam Vương phủ, vô duyên vô cớ đi đắc tội Thái hậu nương nương!” Ai chẳng biết hắn và Âu Dương Khác có cừu oán, vậy mà lại đem Âu Dương Khác xếp vào danh sách tuyển chọn quan chủ khảo. Nếu đại cừu nhân đắc thế thì chẳng phải là mình thất thế hay sao!

Mối thù giữa Từ Tam và Âu Dương Khác cũng xuất phát từ thời xa lơ xa lắc.

Âu Dương Khác là Lễ bộ Thượng thư, có năng lực, cũng rất hợp ý với Lý Bình Chu, tính tình cũng không phải đặc biệt lạnh lùng. Âu Dương Khác từng vì chuyện Từ Tam thỉnh phong cáo mệnh phụ nhân cho thân mẫu, lại dùng thủ đoạn đón tiếp mẫu thân từ Giang Nam lên để đô, bỏ mặc sống chết của thân phụ và đích mẫu, mà trách cứ hắn ngay đương triều.

Tuy rằng chuyện này rốt cục chẳng ảnh hưởng gì đến Từ Tam, nhưng dù sao cũng ảnh hưởng đến thể diện của Từ thượng thư, từ đó hai người chướng mắt nhìn nhau.

Ngược lại với sự ảo não của Từ Tam, Âu Dương Khác đặt biệt thoải mái, Âu Dương Khác cũng không muốn làm chủ khảo cái quái quỷ gì cả, năm nay đích trưởng tôn của nhà hắn sẽ dự ân khoa, nếu hắn là chủ khảo thì đích trưởng tôn tất nhiên phải trì hoãn một năm.

Vừa lúc nhàn nhã vô sự, Âu Dương đại nhân chuẩn bị dẫn tôn tử Âu Dương Túy đến miếu Trạng Nguyên thắp nhang, thuận tiện cầu khẩn: Tuyệt đối đừng để cho Hoàng thượng chỉ điểm hắn là chủ khảo.

Nếu Từ Tam biết nỗi lo của Âu Dương đại nhân thì sẽ biết là mình đã oan uổng Âu Dương đại nhân. Âu Dương đại nhân thật sự không có ý tranh giành chức vị hàng đầu nội các, người ta hoàn toàn là đem hy vọng gửi gắm lên đời thứ ba của mình.

Âu Dương Túy không thích đi ra ngoài cùng gia gia của mình, còn đi thắp nhang ở miếu Trạng Nguyên nữa, nếu lúc này có thể tìm hiểu một chút phong thanh từ Hoàng thượng, để lộ ra đề thi ân khoa năm nay là gì cho hắn biết thì chẳng phải còn tốt hơn nhiều so với đến miếu Trạng Nguyên hay sao.

Đương nhiên loại suy nghĩ này chỉ là hắn tự ngẫm trong lòng mà thôi, nếu hắn dám nói ra thì nhất định sẽ bị đánh tan tác một trận, gia gia của hắn là người rất chính trực nghiêm minh.

Âu Dương đại nhân là Lễ bộ Thượng thư trong lục bộ Thượng thư, ân khoa sắp đến, cái tên của hắn được mọi người nhắc đến vô số lần, gần bằng với thiên tử thánh minh vừa mới đăng cơ: Minh Trạng.

Âu Dương Túy gặp được Trịnh Tịch Bằng: trưởng tôn của Lại bộ Thượng thư Trịnh Lâm Trọng, hai người tuổi tác xấp xỉ nhau, cùng nhau nói thầm, “Nếu để ta nói thì trước tiên cứ chọn ra quan chủ khảo. Nếu là tổ phụ hoặc là Âu Dương tổ phụ làm quan chủ khảo thì ta cần gì phải đi thắp nhang ở miếu Trạng Nguyên, cứ quay về nhà là xong.”

Lại bộ Thượng thư Trịnh Lâm Trọng cũng là một trong những người được chọn làm quan chủ khảo.

“Đúng vậy.” Âu Dương Túy ắt hẳn là tri âm của Trịnh Tịch Băng, vỗ tay đồng ý, bất đắc dĩ nói, “Cũng đỡ phải mỗi ngày ở nhà học bài.”

Hai con tép oán giận một hồi về chuyện quan chủ khảo ân khoa, sau đó ai về nhà nấy, tự mình học bài.

Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi đến ngoại ô đi chơi nhân dịp tiết thanh minh.

Hôm nay ngoại ô cực kỳ náo nhiệt.

Phải biết rằng cổ nhân cũng không phải những kẻ ngốc, ở thời hiện đại mỗi khi có ngày lễ thì ngoài phố xá đặc biệt đông đúc. Ở thời cổ đại cũng y như vậy.

Xe tới người lui, Minh Trạ muốn phi ngựa ở vùng ngoại ô cũng không được tận hưởng, về phần Minh Trạ phải người tìm hiểu nơi nào có phong cảnh đẹp lại thích hợp đi chơi tiết thanh minh thì khi bọn họ đến đó đã là người người tấp nập.

Nơi nơi chật kín người.

Minh Trạ oán hận nhìn Lê Băng, Lê Băng gãi đầu, nhếch miệng cười, “Chủ tử yên tâm, nơi này của chúng ta có trang viên, không cần phải chen mông cùng những người này.”

Diêu Quang cười nhạo, “Trời trong xanh, hoa nở rộ, vậy mà người có thể nói ra hai chữ chen mông, sát phong cảnh như vậy chỉ khiến các chủ tử mất hứng mà thôi.”

Lê Băng lập tức chấp tay, “Thỉnh chỉ giáo.”

Diêu Quang lập tức ưỡn ngực, giương cổ chỉ giáo, “Chủ tử, đằng trước chính là trang viên của chúng ta. Suối nước này dẫn vào trang viên, trong vườn có hoa đào đang nở rộ. Hôm nay lại là ngày náo nhiệt, thuộc hạ lệnh cho bọn họ chuẩn bị hoa đào tửu, uống vào lúc này rất hợp tình hợp cảnh.”

Minh Trạ mỉm cười gật đầu, “Đúng là có văn hóa hơn a Lê. Phi Phi, sau khi trở về người lấy hai mươi lượng bạc đưa cho Diêu Quang đi.”

Nguyễn Hồng Phi cười, “Người muốn thưởng hần thì tự lấy bạc ra mà thưởng, keo kiệt như vậy khiến ta cũng phải ngượng mặt dùm người.”

“Làm gì có a, bạc của người chính là bạc của ta.” Minh Trạ cười lấy lòng, “Bạc của ta cũng chính là bạc của người mà.”

Nguyễn Hồng Phi nhéo hai gò má phúng phính của Minh Trạ. Kỳ thật thân hình của Minh Trạ hoàn toàn khác với Phụng gia huynh đệ, hần trời sinh xương nhỏ, thể tạng dễ dàng béo phì. Nay tuy nói là gầy, nhìn bên ngoài cũng không béo lắm, nhưng cũng chẳng thiếu thịt. Lộ ra khuôn mặt đậu hủ, sờ vào vừa mềm vừa mịn.

Minh Trạ thấy Nguyễn Hồng Phi đùa giỡn hần, càng thêm đắc ý, đưa mặt kề sát vào tay của người ta, ý tứ rất rõ ràng: Nhéo đi nhéo đi.

Diêu Quang đã che mắt lại: Cầu nhị vị yên tĩnh một chút có được hay không, rõ như ban ngày kia kìa, thật là mất văn hóa.

Trang viên đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cũng đã có khách không mời mà đến.

Phụng Cảnh Kiên thiu thiu nằm ngủ trên chiếc xích đu kê bên dưới gốc hoa đào, bên cạnh đặt vài cái ghế, có vài món ngon và hảo tửu. Hoa đào trên cây lác đác rơi, bên dưới tán hoa đào, Phụng Cảnh Kiên nhìn Nguyễn Hồng Phi và Minh Trạ, mỉm cười, “Đến muộn thế.”

Minh Trạ trừng lớn mắt, thiếu chút nữa đã bị đại pháo trước mặt bắn cho mù mắt, mở lớn miệng rồi rên rỉ một tiếng, hỏi, “Phụ hoàng, vì sao ngài lại đến đây? Ngài hỏi thăm tin tức từ ai vậy? Ngài không biết là chúng ta đang hẹn hò hay sao!”

.....

8. Chương 8: Ổ Hồ Ly

Phượng Cảnh Kiên vô cùng khoái trá đối với biểu cảm trên mặt của Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi, xú tiểu tử vô lương tâm, thật sự là bị yêu nghiệt mê hoặc điên đảo thần hồn rồi. Sáng sớm lén lút xuất cung, cũng không thèm báo lão cha này một tiếng, đúng là bất hiếu tử mà!

“Hẹn hò là gì? Chưa từng nghe qua.” Từ khi thăng cấp thành Thái thượng hoàng thì Phượng Cảnh Kiên sẽ không phân rõ phải trái.

Minh Trạ thật muốn tìm một miếng đậu hủ để đâm đầu vào mà chết, trong lòng suy nghĩ, trở về phải điều tra kỹ càng là ai tiết lộ cơ mật khiến Phượng Cảnh Kiên tìm đến nơi này!

“Sắc mặt của ngươi như vậy là ý gì!” Phượng Cảnh Kiên cảm thấy khó chịu, đây là lần đầu tiên có người dám chán ghét hắn!

Minh Trạ bĩu môi, đi qua rót một ly rượu tiêu sầu, oán trách Phượng Cảnh Kiên, “Nếu ta và Phi Phi thân mật, ngồi ở bên cạnh thì thật sự rất bất tiện.”

Trong thiên hạ cũng chỉ có một mình Minh Trạ dám nói chữ không ở trước mặt Phượng Cảnh Kiên. Đường nhiên tiểu tử này xưa nay rất to gan. Bất quá có lẽ mọi người có xu hướng tự ngược. Minh Trạ càng ngang bướng thì Phượng Cảnh Kiên càng thích ở cùng với hắn, nghe hắn nói, nhìn hắn bị khó xử.

“Không có gì, ngươi cứ xem như ta không ở đây là được.” Phượng Cảnh Kiên nói một cách hào phóng, “Muốn yêu thế nào thì yêu, hôn thế nào thì hôn, ta cũng không phải phụ mẫu không biết điều.”

Bầu không khí lãng mạn mà Minh Trạ tưởng tượng đã bị Phượng Cảnh Kiên phá hủy, tức giận nhào vào người Phượng Cảnh Kiên, há mồm cắn lên má của Thái thượng hoàng một cái. Phượng Cảnh Kiên vừa tức vừa buồn cười, hung hăng đánh cho Minh Trạ hai cái. Xích đu bị Minh Trạ đè ép vang lên tiếng cọt kẹt, Minh Trạ nhìn dấu răng trên mặt của Phượng Cảnh Kiên thì bật cười ha ha.

Quên đi quên đi, hắn rất hiểu cảm giác tịch mịch của Phượng Cảnh Kiên.

Vì sao phụ mẫu thường ghen tị với tức phụ? Thích đâm chọc tức phụ? Bởi vì nhi tử luôn ở bên cạnh mình khoe mẽ lấy lòng bỗng nhiên nhất thời lại bám theo một kẻ khác. Nhìn thấy sẽ vô cùng chướng mắt, làm sao có thể khiến người ta thoải mái cơ chứ!

Mặc dù về phương diện lý trí thì có thể chấp nhận nhưng về phương diện tình cảm thì vẫn sẽ có chút bực xích.

Diêu Quang tiếp nhận nhuyển tháp do thị vệ đưa đến, Nguyễn Hồng Phi nằm nghiêng ở phía trên, lưỡi biếng gọi một tiếng, “Tiểu Minh ừ, lại đây ăn nho nè.”

Minh Trạ vừa nghe một tiếng câu hồn thì liền vội vàng xoay người lại, nhảy xuống từ trên xích đu, ai ngờ công phu quá tệ, đáp xuống chênh vênh, hai chân mất thăng bằng, ngã phịch xuống đất. Minh Trạ vỗ vỗ đất cát dưới móng, vui vẻ chạy qua.

“Lúc này mà còn nho để ăn à?” Minh Trạ cảm thấy rất ngạc nhiên, nâng mông định ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi cau mày đẩy Minh Trạ ra, “Đi thay xiêm y trước đi.”

“Thay cái gì! Đây là trang phục tình nhân mà, chỉ có tình nhân mới có thể mặc thôi.” Minh Trạ cười năn nỉ, “Ta đã phải sạch rồi mà.” Lại kẻ sát vào bên cạnh Nguyễn Hồng Phi.

Ánh mắt của Nguyễn Hồng Phi sáng như đèn pha, mảnh đất dưới tàng cây vẫn còn ẩm ướt một chút, móng của Minh Trạ lại cọ quẹt ở nơi đó, lập tức bị dính bùn, vậy mà dám nói đã phải sạch sẽ! Nguyễn Hồng Phi nghiêm mặt nói, “Ngươi mặc hay không mặc xiêm y này thì chúng ta vẫn là tình nhân, nhanh đi thay đổi đi, móng dính bùn như thế, ngoại trừ dưới đất thì không cho ngươi ngồi chỗ nào nữa hết.” Ánh mắt đảo qua Phượng Cảnh Kiên đang lác lác trên xích đu ở cách xa mình chỉ khoảng ba thước, “Bằng không, ngươi ngồi cùng hắn đi.”

Phượng Cảnh Kiên cũng chịu không nổi nhĩ tử ở bản, sợ Minh Trạ sẽ nhào đến, bèn cười nói, “Đi thay xiêm y sạch sẽ đi.”

Ai ngờ lại bị ghét bỏ!

Minh Trạ đứng ở giữa, hừ bên trái một tiếng, hừ bên phải một tiếng, xoay người ầm ĩ rời đi.

Qua một lúc lâu cũng không thấy Minh Trạ quay lại, Nguyễn Hồng Phi liếc mắt nhìn Diêu Quang một cái, Diêu Quang liền đi xuống tìm Minh Trạ. Diêu Quang đi được một hồi thì quay lại, “Hoàng thượng ở trong hồ bắt cá, bảo là giữa trưa có thêm thức ăn.”

Nhất thời Nguyễn Hồng Phi không thể tiếp tục nằm yên, trong khi Phượng Cảnh Kiên đã đứng dậy trước, “Trẫm đi xem Minh Trạ một chút.” Ánh mắt hơi hơi dừng lại trên người Nguyễn Hồng Phi, vẻ mặt ôn hòa hỏi, “Vương đệ, có muốn đi cùng hay không?”

Luận về độ dày da mặt thì Nguyễn Hồng Phi hoàn toàn không thua gì Phượng Cảnh Kiên, hần tiến lên nắm lấy tay của Phượng Cảnh Kiên, nở một nụ cười khuyh thành, “Ta cùng với Hoàng huynh đến đó đi.”

Hai đại cừu nhân dắt tay nhau đi tìm hồ nước, Minh Trạ xắn y mẹ, lộ ra cánh tay nhẵn nhụi trắng nõn, đang cầm cái vợt bắt cá. Bốn vạt y bào được cột lại bên thắt lưng, Minh Trạ rất tập trung, trên trán toát mồ hôi, bên chân có đặt cái chậu gỗ to, bên trong đã có hơn mười con cá sống đang vẫy đuôi.

Minh Trạ không có bề ngoài tuấn tú, đương nhiên một chút tiểu thanh tú thì vẫn phải có. Ưu điểm lớn nhất là làn da trắng như tuyết, mỗi khi phơi nắng thì sẽ trở nên hồng hồng trong suốt. Lại híp mắt nhẹ hàm răng trắng sáng dưới ánh mặt trời như vậy, khiến cho Nguyễn Hồng Phi cảm thấy ngứa ngáy, không khỏi thầm nghĩ, tiểu mồm mồm nhà hần thật sự khiến người ta phải yêu thích.

Loại cảm nhận này hoàn toàn không có quan hệ quá nhiều đến tướng mạo, với Minh Trạ mà nói thì đây là mị lực đặc biệt của riêng hần.

Nguyễn Hồng Phi nhìn thấy Minh Trạ thì liền cảm thấy thoải mái, cũng không thèm phân cao thấp với Phượng Cảnh Kiên, thẳng thừng bỏ tay Phượng Cảnh Kiên ra, bước đến vuốt ve cánh tay trắng nõn của Minh Trạ, cố tình xoa xoa một chút rồi cười nói, “Trời vẫn còn se lạnh, xắn y mẹ cao như vậy kéo cảm lạnh.” Dem y mẹ của Minh Trạ kéo thấp xuống một chút.

Minh Trạ nhìn thấy tình nhân đến tìm, bèn ngẩng đầu hôn trộm một cái ở khóe môi của Nguyễn Hồng Phi rồi nhẹ nhàng cười toác mồm.

Lúc này Phượng Cảnh Kiên mới biết hẹn hò là ý gì, có lẽ cũng giống như yêu đương vụng trộm mà thôi.

Chẳng lẽ trong cung không hôn không ngủ chung hay sao mà lại phải chạy đến cái nơi hoang dã này để ân ái, hừ!

Minh Trạ bắt cá, Nguyễn Hồng Phi vì để bảo vệ tiểu Minh ù mà sẵn sàng ôm lấy thắt lưng của Minh Trạ, cá trong hồ không ít, Minh Trạ hỏi, “Giữa trưa muốn ăn cái gì?”

“Hấp đi, cá rất tươi.”

“Phụ hoàng, ngài muốn ăn cái gì?”

Phượng Cảnh Kiên khoanh tay đứng bên hồ nước, liếc mắt nhìn Minh Trạ một cái, cười nói, “Canh đậu hủ đầu cá.”

“Ừm, vậy đầu cá nấu canh, thân cá chia làm hai, một phần hấp, một phần chiên.” Hần thích món ăn có khẩu vị đậm đà, theo cách nấu thì có thể nhìn ra một chút.

Nguyễn Hồng Phi không có hứng thú đối với cá, cũng không phải tám đời chưa ăn, hần vòng tay qua thắt lưng của Minh Trạ, một tay nắm lấy cổ của Minh Trạ rồi hôn một ngụm, đùa giỡn nói, “Xiêm y ô uế thế này, vì sao còn chưa chịu đổi? Hay là để ta hầu hạ bệ hạ thay y phục có được hay không?”

Chưa từng thấy Nguyễn Hồng Phi như vậy, tiểu Minh ù chỉ biết he he cười ngây ngô, hoàn toàn quên mất lão cha đang ăn dấm ở bên hồ, bị Nguyễn Hồng Phi mê mẩn tâm hồn, dưới chân như cưỡi gió, bay theo

yêu tình rời đi. Cho đến khi chọc Phượng Cảnh Kiền tức điên mà mắng rửa Minh Trạ không có tiền đồ, Nguyễn Hồng Phi thì yêu khí tung hoành.

Kỳ thật hai người không phải đi xxoo như Phượng Cảnh Kiền đã suy nghĩ. Tối hôm qua náo loạn hơn nửa đêm, lúc này cho dù có tâm nhưng cũng bất lực.

Nguyễn Hồng Phi chỉ là ngại Phượng Cảnh Kiền chướng mắt, tiểu Minh ù lại hiếu thuận, thực chất Nguyễn Hồng Phi không sợ Phượng Cảnh Kiền, chẳng qua lại không muốn tiểu Minh ù chịu thiệt. Có một lần, Phượng Cảnh Kiền bị Nguyễn Hồng Phi chọc cho nổi đóa, không thể xử lý Nguyễn Hồng Phi, bèn trút lên đầu tiểu Minh ù, đánh cho mông của tiểu Minh ù nở hoa. Tiểu Minh ù nằm úp sấp trên giường khóc hết nửa đêm, ngày hôm sau đôi mắt sưng húp như trái đào, Nguyễn Hồng Phi vừa tức vừa đau lòng, kể từ đó cũng không xung đột ngay mặt với Phượng Cảnh Kiền nữa.

Nguyễn Hồng Phi thay xiêm y cho Minh Trạ, sau đó bèn dẫn Minh Trạ đi thăm cảnh trí ở trang viên này.

Ngoại trừ hành cung mà mọi người đều biết thì hoàng thất cũng có không ít biệt viện ở ngoại ô, đào viên cũng giống như nhau. Nguyễn Hồng Phi nói, “Đào viên ở chỗ này vốn là biệt viện của tam Hoàng tử của Tiên đế, tam Hoàng tử thích hoa đào, sau khi xuất cung khai phủ thì trùng tu biệt viện này. Ngay cả rừng hoa đào bên ngoài cũng là trồng vào năm đó, nay trở thành một cảnh trí của đế đô.”

Minh Trạ cảm thán, “Tuy sinh ở hoàng thất, ăn uống hưởng thụ đều là nhất đẳng nhân gian, chẳng qua số mệnh hơi ngắn một chút.” Tài nguyên tốt cũng không phải dễ dàng có thể chiếm lấy, Phúc Thân Vương thế nào? Thời kỳ thái bình, còn sống thì cứ sống, một khi có nguy hiểm cho ngại vàng, cho dù chỉ là một chút manh mối nho nhỏ, tình thế muốn người đi chết thì người cũng chỉ có thể đi tìm cái chết.

Minh Trạ và Phúc Thân Vương phủ cũng không có cừ oán, đương nhiên cũng không có giao tình.

Đây là luật rừng, cá lớn nuốt cá bé.

Nguyễn Hồng Phi cười, “Người và ta không đoán mệnh là được, cần gì phải lo nhiều như vậy.” Không có quyết tâm cứng rắn thì làm sao có thể sống đến bây giờ?

“Lúc trước chẳng phải có người bảo rằng người đăng cơ thì sẽ đi Vân Nam hay sao, vì sao lại không thấy nhúc nhích gì cả? Rõ ràng là muốn ở lại làm bà bà đây mà.” Nguyễn Hồng Phi vừa chướng mắt vừa đau đầu đối với việc Phượng Cảnh Kiền mặt dày không chịu đi.

Minh Trạ chọt vào thất lưng của Nguyễn Hồng Phi một chút, “Người đừng nói như vậy. Thiên hạ cũng không có đạo lý vừa kế thừa sản nghiệp của phụ thân liền ném phụ thân sang một bên.”

“Ngốc nghếch, ta chỉ là lo lắng người chịu thiệt mà thôi.”

“Có cái gì đâu mà chịu thiệt?” Minh Trạ nhếch miệng cười, thấp giọng nói với Nguyễn Hồng Phi, “Ta đã lệnh cho Diêm vận sứ quay về đế đô tự chức, ân khoa chấm dứt thì sẽ động vào thuế muối. Từ trước đến nay mỗi lần cải cách thì sẽ đắc tội với người ta, hiện tại phụ hoàng đang ở đế đô, đến lúc đó để cho phụ hoàng hạ chỉ cải cách thuế muối là được rồi. Người không biết đó, lúc ấy ta ở Vân Nam thu xếp chuyện cải cách thuế muối đã bị biết bao nhiêu kẻ phỉ nhổ. Lúc ấy không còn cách nào, hiện tại có phụ hoàng ở đây, nếu ta phụng lệnh phụ hoàng làm việc thì chẳng phải sẽ có thanh danh rất tốt hay sao?”

Minh Trạ vỗ tay tính toán.

Lúc ấy hẳn vì đoạt quyền mà dám giành lấy việc cải cách thuế muối. Kỳ thật khi đó là khổ sai, từ xưa đến nay, những kẻ cải cách đều không có bao nhiêu người được kết quả tốt. Đương nhiên thân phận địa vị của Minh Trạ không kém, cũng không phải dễ đối phó, vậy mà vẫn có không ít người ở Vân Nam luôn thâm mắng hắn.

Chẳng qua xưa nay Minh Trạ luôn bá đạo, ai dám ở trước mặt hắn bất kính cơ chứ! Có mắng cũng chỉ là uống công mà thôi.

Nay hồ ở đế đô lại sâu hơn ở Vân Nam! Hiện tại Minh Trạ vừa đăng cơ đã làm người tốt, không biết đã thưởng bao nhiêu ngân lượng ra ngoài, vì vậy đành phải dựa vào thuế muối mà kiếm lại tài lộc.

Minh Trạng tính toán rất tốt, nếu hắn làm chuyện này thì sẽ đắc tội với rất nhiều người. Phượng Cảnh Kiên ở đế đô có thể chia sẻ một phần với hắn. Và lại hắn cũng có thể dựa vào cơ là do Thái thượng hoàng ép buộc, đến lúc đó người ta có mắng thì cũng sẽ mắng phụ tử hai người.

Chuyện này vẫn tốt hơn nhiều so với việc cả triều nã pháo vào một mình hắn.

Luận về công thì Minh Trạng thật sự không thích Phượng Cảnh Kiên đi Vân Nam.

Còn nữa, Thái thượng hoàng di giá Trần Nam Vương phủ thì cũng không thể đi tay không. Lại phải tốn một khoảng tiêu dùng.

Hơn nữa đây không phải là chuyện duy nhất có thể giải quyết, Phượng Cảnh Kiên đi Vân Nam, ngày lễ ngày tết, Minh Trạng phải nhớ thương, đủ loại lễ vật hiếu kính, làm sao có thể sơ sài cho được! Tính toán như vậy, hàng năm ít nhất phải tốn trăm vạn ngân lượng, Minh Trạng tình nguyện để Phượng Cảnh Kiên ở đế đô làm kỳ đà cản mũi vẫn hơn.

Ít nhất tiết kiệm được bạc!

Luận về tư thì Minh Trạng và Phượng Cảnh Kiên có tình cảm rất tốt, cũng không nhẫn tâm nhìn Phượng Cảnh Kiên đã từng tuổi này lại thoái vị tìm nơi nương tựa ở chỗ của đệ đệ. Cho dù là thân đệ, nhưng đó không phải là địa bàn của Phượng Cảnh Kiên, nói ăn nhờ ở đậu thì có chút khó nghe, nhưng làm hoàng đế nửa đời người, nay thoái vị đi xa, e rằng trong lòng của Phượng Cảnh Kiên cũng không thoải mái.

Minh Trạng cảm thấy chính mình cũng không tính ngồi trên ngai vàng thiên trường địa cửu, Phượng Cảnh Kiên ở trong cung, hắn và Nguyễn Hồng Phi có thời gian rảnh rỗi thì có thể ra ngoài nam tuần bắt thú rong chơi, chẳng phải là nhàn nhã hay sao.

Tuy rằng trên đỉnh đầu có một bà bà, hành động khó tránh khỏi sẽ bị gò bó, bất quá Minh Trạng tự nhận là có bản lĩnh thu phục vị bà bà này. (bà bà = mẹ chồng, ý chỉ Cảnh Kiên)

Nguyễn Hồng Phi nghe Minh Trạng tính toán, không khỏi mỉm cười, “Không phải ta tạt nước lạnh vào người, mà vị kia thực chất là lão hồ ly, hắn có thể ngồi yên chờ người tính kế hay sao?” Suy nghĩ một chút đến tính tình của Minh Trạng, Nguyễn Hồng Phi khuyên hắn, “Người cũng không cần phải mềm lòng, người nghĩ là hắn không thích đến Vân Nam hay sao? Hắn chỉ đang đợi Phượng Cảnh Nam đến đây mà thôi, Trần Nam Vương không đích thân nghênh đón thì chẳng phải Thái thượng hoàng sẽ thiếu phô trương hay sao?”

Nguyễn Hồng Phi tiếp tục cười, “Lúc này Phụ vương của người phải an bài ổn thỏa chỗ ở cho Thái thượng hoàng, nếu không, đợi đến khi Thái thượng hoàng đến đó, giọng khách át giọng chủ thì phải làm sao đây.”

“Về phần Thái thượng hoàng, từ thời Thái tổ hoàng đế đến nay, có ai không nhớ thương địa bàn của Trần Nam Vương phủ cơ chứ?” Nguyễn Hồng Phi cười lạnh, “Người khác nói nơi đó là man di, trăm tộc định cư, cũng biết được nơi đó có diêm quặng ngân quặng, giàu có và trù phú. Có cơ hội danh chính ngôn thuận đi Vân Nam nghiên cứu địa hình, hắn cũng chẳng phải kẻ ngốc, há có thể bỏ qua?”

Minh Trạng hồ nghi, “Chuyện này có ích gì, các hoàng tôn vẫn còn nhỏ mà?” Cho dù là tính kế cho tôn tử thì cũng quá sớm đi.

“Huynh đệ tiện nhân kia sống thêm hai mươi năm nữa cũng dư sức.” Nguyễn Hồng Phi hừ một tiếng, “Còn nữa, dù sao đại tiện nhân cũng có trí tuệ, hắn không cần thiết phải có dã tâm chiếm đoạt Trần Nam Vương phủ, bất quá có thể tự mình bước lên lãnh địa Vân Quý thì hắn chính là Thái thượng hoàng đầu tiên có thể làm được chuyện này!” Đương nhiên chính mình sống tốt lành vui vẻ, lại thức thời nhường lại đế vị cho diệt tử cũng chỉ có một mình hắn là người đầu tiên làm được!

Thỉnh thoảng Nguyễn Hồng Phi có một chút cảm phục Phượng Cảnh Kiên.

Minh Trạng nói, “Người đừng hờ một chút lại tiện nhân, chẳng phải đều là người một nhà hay sao?”

Nguyễn Hồng Phi sờ sờ đầu Minh Trạng rồi thở dài, “Kỳ thật là ta không bằng người.”

“Phi Phi, người thật sự là quá khiêm tốn.” Minh Trạng rất đắc chí, nghiêng tai lắng nghe tình nhân ca ngợi, chỉ thấy Nguyễn Hồng Phi thở dài, “Mặc dù ta ngoài miệng thì cứng nhưng làm việc lại có nhiều do dự.

Không thể sánh bằng người, ngoài miệng thân thiết nhưng lại âm thầm xuống tay, không hề lưu tình một chút nào.”

Đã tính kế làm cho đại tiện nhân chịu tiếng xấu thay mình, vậy mà cái tên này còn có thể gọi một tiếng phụ hoàng thân thiết như thế. Không phải Nguyễn Hồng Phi châm chọc Minh Trạ̣m, chẳng qua đối với Phượṇg Cảnh Nam, Minh Trạ̣m cũng chưa từng gọi một cách thân thiết như vậy.

Đương nhiên chuyện này cũng không thể nói Minh Trạ̣m không hề có cảm tình đối với huynh đệ tiện nhân này, tương phản, tình cảm của người ta xem như rất sâu sắc. Chẳng qua tình cảm là một chuyện, tính kế lại là chuyện khác.

E rằng đây cũng là phẩm chất đặc biệt của người trong hoàng thất, Nguyễn Hồng Phi tự nhận không có bản lĩnh này, Minh Trạ̣m làm như vậy một cách thoải mái không hề đuối lý. Không chỉ có thế, nghe thấy Nguyễn Hồng Phi nói như vậy, người ta cũng không hề đỏ mặt, càng ưỡn cái mặt phúng phính lên, tiểu Minh ù cười he he, “Người nói như vậy thật khiến ta tổn thương nha.”

Thấy Minh Trạ̣m da mặt dày không biết xấu hổ, Nguyễn Hồng Phi cũng nhịn không được mà bật cười.

Minh Trạ̣m cũng không phải người không có tâm cơ, hẳn đối với Phượṇg Cảnh Kiền, đối với Trần Nam Vượng phủ, đối với Vệ vương phi, đối với Minh Kỳ, thậm chí đối với bá quan văn võ cũng không hồ đồ. Minh Trạ̣m biết rõ. Tuy rằng Nguyễn Hồng Phi không can dự triều chính, với địa vị của Minh Trạ̣m như vậy, với lòng dạ như thế mà lại nguyên ý nói ra mưu tính của mình cho Nguyễn Hồng Phi nghe.

Nguyễn Hồng Phi xoa nắn lòng bàn tay của Minh Trạ̣m, tín nhiệm hơn hẳn mọi thứ.

Ba người ở biệt viện dùng ngọc thiện.

Lúc giữa trưa, Minh Trạ̣m còn xắn y mệ, cắt dưa leo, trộn với rau tể thái, nướng cà chua, chưng dầu cá.

Đương nhiên còn có nhiều món ăn khác là do đại trù nấu.

Phượṇg Cảnh Kiền gấp cho Minh Trạ̣m một miếng cá, cười nói, “Không biết là người có tay nghề như vậy, hôm nay có lộc ăn rồi.” Xú tiểu tử vô lương tâm, rõ ràng là tính làm cho tên yêu tinh kia ăn một mình mà.

Nguyễn Hồng Phi thấy việc chia thức ăn bị người ta đoạt trước, cũng không hề hoang mang mà gấp một miếng khác rồi đưa vào bát của Minh Trạ̣m, “Vắt và rồi, tiểu mồm mồm. Ăn nhiều một chút đi.” Không còn cách nào khác, dù sao cũng không thể đuổi Phượṇg Cảnh Kiền ra ngoài.

Minh Trạ̣m nở nụ cười, nâng bát lên rồi cặm cùi dùng bữa.

Nguyễn Hồng Phi ho một tiếng, Minh Trạ̣m ngẩng đầu nhìn hắn, Nguyễn Hồng Phi nhìn vào bát của mình, Minh Trạ̣m lễ thượng vâng lai, gấp thức ăn cho Nguyễn Hồng Phi. Đồ ăn còn chưa đặt vào trong bát của Nguyễn Hồng Phi thì Phượṇg Cảnh Kiền đã e hèm một tiếng, đôi đũa của Minh Trạ̣m lập tức rẽ hướng, thức ăn liền rơi vào trong bát của Phượṇg Cảnh Kiền.

Phượṇg Cảnh Kiền thoải mái gật đầu.

Trong mắt của Nguyễn Hồng Phi thiếu chút nữa đã toát ra lửa, Minh Trạ̣m vội vàng gấp một miếng khác bù cho hắn, lại lấy lòng mà sờ sờ đuôi của Nguyễn lang bên dưới mặt bàn, không ngờ lại đụng phải tiểu phi, Nguyễn Hồng Phi suýt nữa đã học máu, trừng mắt nhìn Minh Trạ̣m một cái.

Minh Trạ̣m vội vàng thu tay, cười làm lành, “Ăn đi ăn đi.”

Tối buổi tối, Nguyễn Hồng Phi vẫn cảm thấy khó chịu, cắn răng nói, “Lần sau hẹn họ sẽ do ta an bài, bảo đảm đại tiện nhân sẽ không biết.” Bằng không hôm nay tiểu mồm mồm tự mình xuống bếp, thái độ rất là tình tình tứ tứ, vậy mà lại bị kẻ khác phá rối.

Ở niên đại này, hỏa lực của bà bà mạnh hơn kẻ thứ ba rất nhiều.

“Tốt a tốt a.” Minh Trạ̣m ủng hộ, kéo Nguyễn Hồng Phi xuống giường, bỗng nhiên Phùng Thành tiến đến, cung kính bẩm báo: Thái thượng hoàng lệnh cho nô tài lại đây xem một chút, nếu Hoàng thượng vẫn chưa nghỉ ngơi thì thỉnh Hoàng thượng sang đó trò chuyện.

“Hả?” Minh Trạm đành phải nói với Nguyễn Hồng Phi, “Ta đi xem thử một chút, người đừng ngủ trước, chờ ta về.”

Nguyễn Hồng Phi cũng không biết nói gì hơn.

Phượng Cảnh Kiền vừa mới rửa mặt, đã nằm trên giường, thấy Minh Trạm lại đây, bèn mỉm cười nói, “Đoán là người vẫn chưa ngủ, chuyện này cũng không tiện trì hoãn. Phùng Thành, dẫn người đi xuống đi.”

Chuyện gì mà lại thần bí như vậy.

Bên ngoài Minh Trạm chỉ khoác một chiếc áo choàng bằng gấm Tứ Xuyên màu xanh nhạt có thêu những áng mây và hoa dâm bụt màu đen, cởi áo choàng ra, để lộ trung y, hần leo thẳng lên giường, nhắc chân rồi tiến vào, sau đó hỏi, “Phụ hoàng, chuyện gì vậy?”

“Minh Kỳ chuẩn bị về Vân Nam.”

Minh Trạm suy nghĩ một chút, “Nàng đến đế đô cũng được một thời gian rồi, đã đến lúc nên quay về.”

Phượng Cảnh Kiền cười cười, vòng vo tam quốc với Minh Trạm cũng chẳng thoát được cặp mắt của tên này, cho nên Phượng Cảnh Kiền không nhiều lời vô nghĩa với Minh Trạm nữa mà liền nói thẳng, “Minh Trạm, Minh Kỳ sắp cầm quyền Trấn Nam Vương phủ, nàng họ Phượng, nhưng nhi tử họ Dương. Dương gia lại chấp chương binh quyền, phải sớm có tính toán mới được.”

Minh Trạm đã sớm có đối án, cười nói, “Chuyện này a, ngài cũng đã gặp tỷ phụ, hần chỉ cảm thấy hứng thú đối với y thuật.” Dương Trạc không biết quyền mưu này nọ, người ta cũng không có hứng thú. Nếu không, phụ thân là đại tướng quân, dù thế nào thì cũng có thể dễ dàng mưu quan bán chức ở trong quân.

“Về phía Minh Kỳ thì hiện tại nếu nói với nàng như vậy, nàng tất nhiên sẽ đề ra điều kiện.” Minh Trạm nói, “Chỉ bằng cứ trì hoãn, dù sao có phụ hoàng và phụ vương ở đó, hai người chẳng lẽ không kiếm được một Minh Kỳ hay sao?”

Phượng Cảnh Kiền nói, “Người cũng đừng nói như vậy, mặc dù ta đi Côn Minh nhưng sẽ không can thiệp vào chuyện của Trấn Nam Vương phủ.” Huống chi hần và Minh Kỳ cũng không có giao tình giống như Minh Trạm, nhất là nha đầu kia tính tình lại không được dễ chịu. Mấu chốt là Phượng Cảnh Kiền không muốn đắc tội người ta.

Hần không muốn đắc tội người ta thì đương nhiên Minh Trạm cũng không phải đưa ngọc.

“A, vậy để ta đi nói với Minh Kỳ.” Minh Trạm đáp ứng một cách thoải mái, cùng Phượng Cảnh Kiền nằm chung một cái gối, thân thiết nói, “Phụ hoàng, ta vừa đăng cơ, ngài xem đi, ta muốn nghênh đón mẫu thân tiến cung vậy mà đại thần trong triều cứ phản đối như vậy. Có thể thấy được uy vọng của ta vẫn chưa đủ, tuy rằng lúc trước phụ hoàng nói muốn đi Vân Nam, ta nghĩ, cũng không cần phải nóng lòng nhất thời, ngài ở đế đô đi, ít nhất để ta ngồi ổn trên ngai vàng đã rồi phụ hoàng hãy đi Vân Nam. Như vậy phụ hoàng cũng có thể yên tâm đối với ta.”

“Như vậy sao được? Lúc trước đã nói rõ ràng cả rồi, thiên tử miệng vàng lời ngọc, làm sao có thể nói dối ý là dối ý?” Phượng Cảnh Kiền cười, “Khi người đăng cơ thì phụ vương của người không tiện đến, nay đã đăng cơ, Cảnh Nam nhất định muốn đến nhìn xem một chút thì mới yên tâm. Đến lúc đó ta và phụ vương của người cùng đi Vân Quý.”

“Nhanh như vậy ư?” Minh Trạm giật mình, vội vàng ngăn cản, “Cũng không cần nhanh như thế chứ.” Có lẽ nên viết thư báo Phượng Cảnh Nam đến chậm một chút, ít nhất chuyện thuế muối phải ra hình ra dạng cái đã.

Phượng Cảnh Kiền mỉm cười, vỗ vỗ mông Minh Trạm, “Khi người lệnh cho Diêm vận sứ hỏi đế đô thì ta liền gửi thư báo cho phụ vương của người khởi hành. Minh Kỳ quay về Vân Nam thì hần sẽ đến đế đô. Nếu có chuyện gì trì hoãn thì ta sẽ đổ tội cho người.”

“Như vậy thật sự là oan ức chết ta mà, ta đâu có làm chuyện này!” Minh Trạm đã giương cổ kêu oan, đây thật sự là núi cao còn có núi cao hơn, trong lòng của hần vừa tính toán, vẫn chưa hành động thì đã bị vị này phá hỏng.

“Tốt nhất là người không làm.” Phượng Cảnh Kiên vừa cười vừa đuổi người, “Đi đi, ta không giữ người lại, mắc công tên yêu nghiệt kia lại sinh sự.”

Minh Trạ**m** bĩu môi đứng lên, oán giận Phượng Cảnh Kiên, “Ta chỉ muốn phụ hoàng giúp ta chuyện thuế muối trong thời gian ngắn, cũng không phải muốn làm gì cả.” Chuyện này Phượng Cảnh Kiên cũng đã đoán ra, không cần phải tiếp tục giấu diếm. Huống chi Minh Trạ**m** tự nhận là lý do quang minh chính đại, không có gì là không thể.

“Đừng nói như thế.” Phượng Cảnh Kiên cười ung dung, “Lén lút xuống bếp nấu nướng thì người không nghĩ đến cha của người. Vậy mà chịu tiếng xấu thay người khác thì lại biết đi chia phần cho cha của mình một nửa.”

Phượng Cảnh Kiên nghĩ đến hành tung lén lút xuất cung ra ngoài yêu đương vụng trộm cùng tên yêu tinh kia của Minh Trạ**m**, còn bày đặt bảo là hẹn hò, liền nổi giận dùm dùm, đột nhiên trở mặt, chỉ vào mũi của Minh Trạ**m** mà thóa mạ, “Cái đồ chết tiệt, nếu người ngứa da thì cứ nói đi! Còn dám tính toán sau lưng lão tử, không lột da người cũng không được mà!”

Phượng Cảnh Kiên đang dùm dùm nổi giận, Minh Trạ**m** bị dọa hoảng hồn, lập tức nhảy xuống giường, ngay cả hài cũng chưa kịp mang mà đã chạy như bị ma đuổi.

Lúc này Phượng Cảnh Kiên mới hả giận!

.....

9. Chương 9: Lý Làm Nũng

Minh Trạ**m** tính toán thất bại, hần xưa nay da mặt dày, cũng không sợ mất mặt, ủ rũ trở về nói với Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi cười đến đau cả bụng.

Minh Trạ**m** vỗ mep giường, “Thật sự là tiền mất tật mang. Ta còn phải đi làm chuyện đắ**t** tội Minh Kỳ nữa chứ!”

Minh Trạ**m** nổi giận nhưng không dám trút lên đầu của Phượng Cảnh Kiên, cũng không nỡ trút lên đầu của Nguyễn Hồng Phi, chỉ đành xoay người trút lên đầu của đám triều thần.

“Mẫu thân và Hoàng tổ mẫu đã lớn tuổi, nay lấy danh nghĩa Hoàng tổ mẫu, mẫu thân dẫn đầu, mặt khác còn có tôn thất nữ quyền và các cáo mệnh phu nhân vui vẻ tham dự, chuẩn bị góp vốn mở được đường ở để đô.” Minh Trạ**m** miễn cưỡng ngồi trên long ỷ, miễn cưỡng nói, “Quy củ của mẫu thân thế này, phạm là lão nhân ngoài sáu mươi đến được đường chẩn bệnh thì chỉ lấy phí một nửa, ngoài tám mươi thì hoàn toàn miễn phí. Trước tiên thử mở một hai được đường, nếu dân chúng cảm thấy tốt thì ngày sau lại mở ở những nơi khác. Trẫm nghĩ đây là việc thiện, lại là các nữ quyền tự mình quyền góp bạc, không có đạo lý không ủng hộ. Các người cảm thấy thế nào?”

“Hoàng thượng thánh minh.”

“Thứ nhất, trẫm không bỏ bạc ra; thứ hai, trẫm không lo liệu chuyện này, các người khen nhằm người rồi.” Minh Trạ**m** châm chọc đám tiểu quan bên dưới.

Đám tiểu quan quả nhiên thức thời, lập tức hô to, “Bệ hạ, thứ thần nói thẳng. Nay bệ hạ đã đăng cơ, vậy mà ngày ngày phải đến Trấn Nam Vương phủ từ sáng sớm, bệ hạ hiếu thảo đến mức này, làm sao có thể để mẫu thân của mình vẫn ở vị trí Vương phi. Bệ hạ là vua của một nước, thê tử của bệ hạ là Hoàng hậu, mẫu thân của bệ hạ là Thái hậu! Nay Thái hậu là mẫu nghi thiên hạ, vậy mà bị ép phải ở ngoài cung, lại chỉ có thể tạm cư nơi Vương phủ. Bệ hạ làm sao có thể chịu được, thần tử như chúng ta làm sao có thể an lòng được? Thần thỉnh bệ hạ dẫn bá quan cung nghênh Thái hậu vào cung!”

Trên đời này cũng không thiếu gì kẻ dẹt hoa trên gấm!

Kỳ thật rất nhiều người đã sớm mềm lòng đối với chuyện Vệ vương phi tiến cung.

Đây là mẫu thân của Hoàng thượng, mỗi sáng sớm mỗi đêm khuya Hoàng thượng đều phải đi thỉnh an, như vậy mặt mũi của hoàng thất bị vấp ở đâu.

Chân chính mất mặt là đám đại thần.

Hơn nữa Minh Trạng vừa mới đăng cơ, đại thần các người liền để cho Hoàng thượng xuất cung thăm mẫu thân, cái mũi thần cường chủ nhược chắc chắn đã bị úp lên đầu.

Minh Trạng thì chẳng thành vấn đề đối với cái danh thần cường chủ nhược, cũng không phải là hấn mất mặt. Tương phản, hiện tại các sĩ tử đến để dự thi ân khoa mùa xuân, ai chẳng biết Hoàng đế bề hạ mỗi ngày phải tranh thủ xuất cung hai lần vấn an mẫu thân.

Có đám tiểu quan dẫn đầu, quần thần đều tỏ vẻ: Đã đến lúc nên đón Thái hậu lão nhân gia vào cung.

Minh Trạng nhìn thấy ngay cả Lý Bình Chu cũng thấp đầu thì bèn mỉm cười, “Hảo, nếu các ái khanh đều thỉnh tấu, trẫm thân là nhi tử, đương nhiên càng hy vọng mẫu thân dọn vào trong cung. Khâm thiên giám, chọn ngày hoàng đạo, trẫm sẽ đích thân dẫn bá quan nghênh đón mẫu thân tiến cung.” Thầm nghĩ: xem như các người thức thời, lão tử đỡ phải xuất ra chiêu sau!

Lý Bình Chu lại hỏi chuyện quan chủ khảo kỳ ân khoa lần này, Minh Trạng tính toán một chút, “Hiện tại cách kỳ ân khoa còn đến một tháng, không cần gấp, trẫm muốn suy nghĩ kỹ càng.”

Thi ân khoa mùa xuân sẽ mất chín ngày, bình thường thời gian diễn ra cuộc thi sẽ là cuối tháng hai đầu tháng ba, cho nên mới xưng là ân khoa mùa xuân. Địa điểm thi vẫn giữ nguyên từ nghìn xưa đến giờ — trường thi. Đến lúc đó, thí sinh sẽ được phân cho mỗi người một buồng thi, y phục thức ăn, ngay cả bồn cầu cũng phải mang theo. Ngồi suốt chín ngày, vì đề phòng gian lận, chỉ cho phép mặc đàn y. Nếu sợ lạnh thì có thể mặc thêm vài lớp. (đàn y = áo mỏng, áo đơn)

Nghĩ đến thể chất của thư sinh đi, buổi tối làm sao chịu đựng nổi?

Vì vậy, chín ngày ở đây, có thể bước ra trường thi cũng không nhiều lắm.

Minh Trạng nhập gia tùy tục, cũng không thể vừa lên đài liền trực tiếp sửa lại quy củ của người ta. Bất quá, thoáng thay đổi một chút vẫn có thể, hấn chuyển thời gian ân khoa mùa xuân vào đầu tháng năm, xuân về hoa đua nở, buổi tối cũng không phải đặc biệt quá lạnh, ban ngày cũng không quá nóng.

Tuy rằng thí sinh vẫn ru rú trong buồng thi của mình, nhưng đối với hai tháng cuối đông và đầu xuân thì ít nhất thời tiết vẫn thoải mái hơn rất nhiều.

Minh Trạng thấy các đại thần sốt ruột vì chuyện xác định quan chủ khảo thì hấn càng chần chừ, trước tiên nói ra danh sách quan giám thị, còn quan chủ khảo thì không đề cập đến.

Hiện tại hấn đang chuẩn bị đón lão nương vào cung.

Vào cung cũng không có nghĩa là vào cung, hơn nữa Vệ vương phi là mẫu thân của Minh Trạng, thân phận cao quý. Trước tiên Minh Trạng lệnh cho thị đọc học sĩ nghĩ ra chiếu thư phong mẫu thân làm Thái mẫu hoàng thái hậu, đương nhiên hiện tại không cần phải đưa ra. Đợi cho Khâm Thiên Giám chọn được ngày lành, Minh Trạng muốn ngồi liễn xa, dẫn dắt bá quan văn võ, đích thân đến Trấn Nam Vương phủ nghênh đón Vệ vương phi vào cung.

Tại Chiêu Đức cung tuyên chiếu chỉ sắc phong Thái mẫu hoàng thái hậu, bá quan văn võ hành lễ trước mặt Hoàng thái hậu. Hoàng thái hậu di giá Thọ An cung, các công chúa và các mệnh phu nhân hành lễ với Hoàng thái hậu.

Sau đó là yến hội chúc mừng.

Triều thần cân nhắc, cho dù thế nào thì cũng phải mất hai tháng, đại lễ phục của Thái hậu bao gồm mũ phượng, kim ấn, kim sách, tất cả cũng phải chuẩn bị ít nhất là một tháng.

Ai ngờ tân nhậm Tổng quản Nội vụ phủ Tống Thanh Thành lại dâng lên phượng bào, mũ phượng, kim ấn, kim sách ngay vào lúc này, tiền nhiệm của hắn vì vấn đề chi tiêu phung phí mà bị Minh Trạ sung quân đưa đến nơi thâm sơn hẻo lánh, từ khi Tống Thanh Thành nhậm chức Tổng quản Nội vụ phủ thì luôn trung tâm với Hoàng thượng.

Minh Trạ nói, “Ta cho, ngươi có thể lấy. Ta không cho, ngươi không thể đụng vào. Lời nói này của ta, ngươi chẳng những nghe mà còn phải nhớ kỹ, khắc sâu vào lòng.”

Minh Trạ sẽ không nói đến những lời trung thành đền nợ nước này nợ, hắn mà nói những câu như thế thì sẽ cảm thấy toàn thân sớn gai ốc, vì vậy chỉ thản nhiên chỉ điểm Tống Thanh Thành vài câu. Tống Thanh Thành lại cảm thấy Hoàng đế bệ hạ sâu xa khó hiểu, hắn vừa mới nhậm chức Tổng quản Nội vụ phủ, vốn rất nơm nớp lo sợ, bị Minh Trạ nói vài câu không âm cũng không dương như vậy, trong khoảng thời gian ngắn Tống Thanh Thành ngoại trừ trung thành thì chỉ có trung thành.

Vì vậy Minh Trạ phái hắn lạng lẽ chuẩn bị lễ phục cho Thái hậu, Tống Thanh Thành quả nhiên là một chút phong thanh cũng không dám tiết lộ ra ngoài, giữ kín nghiêm mật. Nay Nội vụ phủ dâng lên lễ phục, Minh Trạ lập tức thưởng thêm cho mọi người trong Nội vụ phủ một tháng bổng lộc, động tác cực kỳ nhanh, làm cho tất cả triều thần đều trợn mắt há hốc mồm.

Minh Trạ cố ý gọi Khâm Thiên Giám bước ra khỏi hàng, quan sát lão nhân này vài lần rồi uy hiếp, “Năm ngoái địa chấn, ta vẫn nhớ kỹ việc ngươi xem thiên tượng khi ấy. Ừm, cả chuyện mùa đông năm trước ta tìm ngươi hỏi khí tượng, không ít người đã hỏi thăm ngươi, có phải ngươi đã tiết lộ tin tức ra ngoài đúng không?”

Bộ dáng của Khâm Thiên Giám như muốn ngắt xủ, quỳ rạp xuống đất, run rẩy, muốn nói cũng không nói nên lời.

Minh Trạ phát tay, chữa lại cho Khâm thiên giám một lối thoát, “Đứng lên đi.”

Địa vị của Khâm thiên giám tuy rằng chức quan không cao, nhưng đôi khi sẽ được dùng như một nước cờ, Võ Tắc Thiên cũng có thể trúng chiêu thì đã có thể thấy rõ uy lực của nó, vì vậy không thể không phòng.

Minh Trạ lại liếc mắt nhìn đám quần thần bên dưới, trước tiên là cảnh cáo, nếu ai muốn xuất thủ đoạn gì thì cũng đừng xem hắn là kẻ ngốc.

“Lễ bộ và Nội vụ phủ chuẩn bị cho Thái hậu hồi cung.”

Âu Dương Khác và Tống Thanh Thành vội vàng lĩnh chỉ.

Việc Vệ vương phi vào cung phải kéo dài chừng hai tháng mới giải quyết ổn thỏa, Minh Trạ bãi triều, sau khi dùng ngọ thiện xong thì liền nói với Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi dùng chiết phiên gõ vào lòng bàn tay, cười nói, “Hảo hảo, đợi Vệ tỷ tỷ ngồi lên chính vị ở Thọ An cung thì để xem tiểu tiện nhân lão cha nhà ngươi sẽ thỉnh an nàng như thế nào?”

Minh Trạ sắc ra một ngụm nước mật, liếc mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi, “Ngươi gọi mẫu thân của ta là gì? Cái gì mà tỷ tỷ đệ đệ, hử!

“Chúng ta đã sớm quen biết, gọi một tiếng Vệ tỷ tỷ là hợp lý rồi.”

“Ôi chao ôi chao, Nguyễn đệ đệ, Nguyễn đệ đệ, hử!” Minh Trạ bốc lên đám chua, âm ỉ một trận nhưng không phát hỏa, xô tới đẩy lui Nguyễn Hồng Phi một hồi, “Ngươi đừng có nhận thức tỷ tỷ đệ đệ lung tung như vậy nữa, ngươi gả cho ta rồi, phải gọi theo ta, cứ gọi mẫu thân là được. Nếu sợ là không thân thiết thì ngươi có thể gọi nương cũng được.”

Nguyễn Hồng Phi nắm lấy cổ tay của Minh Trạ, nhẹ nhàng túm lên giường, đánh một cái vào hông của Minh Trạ. Minh Trạ cảm thấy thật mất mặt, than thở vài câu, “Ngươi đừng hễ một chút lại đánh hông ta, ban ngày ban mặt, để người khác nhìn thấy thì phải làm sao đây.”

“Điều thêm một chút là được rồi.” Nguyễn Hồng Phi xoa nhẹ vài cái, thì thầm bên tai của Minh Trạ.

“Xí!” Minh Trạ tỏ ra không phục, cảm giận nói, “Ngươi mù rồi sao, hông của ta vậy mà vẫn chưa điều hay sao? Ngươi sờ sờ thử xem.” Tự đưa mông lên cho Nguyễn Hồng Phi sờ, thấy Nguyễn tặc sắp sửa đắc

thủ thì Minh Trạng bỗng nhiên cười đắc ý, nắm lấy cổ tay của Nguyễn tặc, vừa nhướn tiểu lông mày vừa cười xấu xa, “Biết là người sẽ chiếm dụng ta mà, cho người thềm chết luôn!” Lúc lắc bỏ chạy, chạy đến cửa lại quay đầu để lại một câu, “Giữa trưa đừng dùng bữa, ta gọi bọn họ truyền lời, chúng ta đến chỗ của mẫu thân dùng bữa.”

Nguyễn Hồng Phi phát tay.

Minh Trạng vội vàng dẫn theo Hà Ngọc và Lý Kim Phúc đến thượng thư phòng.

Nay Minh Trạng làm đương gia, mọi việc đều phải chú ý lễ thói lễ pháp, canh mấy đến thượng thư phòng để nghị sự đều có quy định cụ thể. Không có tình huống đặc biệt thì Minh Trạng sẽ không đến muộn.

Minh Trạng còn đạo vài câu danh ngôn: Đúng giờ là mỹ đức của đế vương.

Là một đế vương tuổi trẻ lại có chủ kiến, rốt cục Minh Trạng vẫn thoáng sửa lại quy củ của thượng thư phòng, hẳn đề bạt sáu vị thám hoa tuổi từ thanh niên đến trung niên để làm bí thư cho hắn.

Sau khi Nguyễn Hồng Phi biết được chuyện này thì đã ê răng một hồi lâu.

Minh Trạng thản nhiên nói, “Phi Phi nhà người xuất thân từ thám hoa, ta đây chính là yêu ai yêu cả đường đi lối về.”

Trong đó có một Thám hoa là nhi tử của An Duyệt công chúa: Trịnh Khai Tuấn, Minh Trạng và các đại thần nghị sự phê duyệt tấu chương, hẳn thì lười viết, cho nên lệnh cho Trịnh Khai Tuấn viết ngự phê theo thánh ý. Hà Ngọc cầm ngọc tỷ, phê một cái, đóng dấu một cái.

Trước kia ở Trấn Nam Vương phủ thì Phạm Duy và Phùng Trật đảm nhiệm chuyện này.

Minh Trạng nhìn thấy Trịnh Khai Tuấn, thuận miệng hỏi, “Phụ thân của người có về hay không?” Theo thánh chỉ của hắn thì đáng lý đã lên đường không ít ngày.

Trịnh Khai Tuấn xuất thân danh môn, lão cha là An Định Hầu, lão nương là An Duyệt công chúa, lão cha của hắn còn nhậm chức Diêm vận sứ, quả nhiên là công việc béo bở.

Trịnh Khai Tuấn kính cẩn đáp, “Phụ thân của thần đã đến đế đô, chẳng qua.....chẳng qua thân mình không thích hợp.....”

“Áp a áp ứng cái gì? Chẳng lẽ là đang giả bệnh ư?” Minh Trạng ngồi xuống, thuận miệng nói vài câu liền thấy thái dương của Trịnh Khai Tuấn toát mồ hôi, thật là đã gây khó dễ cho tiểu soái ca, bèn giải vây cho Trịnh Khai Tuấn một câu, “Hay là có ẩn tình gì khó nói?”

Lý Bình Chu tiến đến hành lễ, Minh Trạng liếc mắt nhìn đám lão nhân mặt dày này, nâng nâng tay, đám người an tọa, bắt đầu thảo luận chính sự.

Hiện tại đế đô có một đại sự, chính là ân khoa mùa xuân.

Trước tiên Âu Dương Khác nói về tình hình chuẩn bị trường thi, phòng ốc đột nát phải được tu sửa để tránh bị đột mưa. Đồng thời thi sinh có hoàn cảnh khó khăn sẽ được dọn vào chùa để tránh lưu lạc đầu đường xó chợ, làm mất mặt Hoàng thượng.

Tầm quan trọng của ân khoa mùa xuân còn quan trọng hơn cả thi vào cao đẳng

Toàn bộ thí sinh tham dự ân khoa mùa xuân có số lượng khoảng bốn ngàn cử nhân, trong đám cử nhân này chỉ tuyển ba trăm tiến sĩ.

Minh Trạng thật phát sầu thay đám thư sinh, vẻ mặt trách trời thương dân, thở dài, “Tuy trong chùa có thể ở, nhưng thức ăn trong chùa đều là đồ chay, chỉ có ăn cho đỡ đói mà thôi. Thư sinh tham gia ân khoa mùa xuân đều là đại nam nhân vóc dáng đỉnh đặc, cứ ăn rau xanh đậu hủ mãi như vậy thì không biết có vượt qua nổi chín ngày thi hay không nữa. Cứu cấp không cứu cùng, truyền khẩu dụ cho Nội vụ phủ, ngân bổng của trăm giảm phân nửa, chừa ra chút bạc, đem năm vạn bạc đến Lễ bộ. Có còn hơn không, mỗi vị sĩ tử được phát năm lượng bạc. Khi thật sự khó khăn thì ít nhất có thể lấy ra sử dụng. Văn võ sĩ tử đối xử bình đẳng, mắc công lại nói trăm bất công.” (Cứu trường hợp khẩn cấp, không cứu người cùng khổ)

Minh Trạng thực hiện loại thủ đoạn thi ân nho nhỏ này, chi ít bạc mà lại có thể tuyên truyền được rộng rãi. Bản thân hắn cũng bài xích cái loại không có chuyện gì mà cứ phô trương mấy chục món ăn, hơn nữa mỗi khi đến tất niên thì lại bày ra cả bàn tiệc lớn, mấy trăm món trải ra gần cả nửa dặm, vừa nhìn thấy đã hoa mắt.

Còn nữa, ngày thường y phục của Minh Trạng là mỗi tháng có ba mươi bộ ngoại bào, nội y ba mươi bộ, thường phục ba mươi bộ, áo choàng áo lông ba mươi bộ, trên cơ bản đây chỉ là một phần chi phí mà thôi.

Minh Trạng cảm thấy chính mình có lẽ đã quen với cuộc sống đời trước, thật sự không thể tiêu thụ được loại phô trương này, chẳng qua hắn suy nghĩ chu toàn, hắn đến từ Vân Nam, đột nhiên cắt giảm chi tiêu thì sẽ bị nói là quê mùa, ôi chao, thôi đành tỏ ra cao quý, trong cung còn có Thái thượng hoàng và Thái hoàng thái hậu cùng các thái phi! Chợt cắt giảm vô cơ thì chắc chắn sẽ bị oán thăm.

Không có cơ gì tốt, cho dù là chuyện tốt thì cũng sẽ đắc tội với mọi người.

Vì vậy tuy rằng khi dùng bữa Minh Trạng có phái người giảm bớt chút thức ăn nhưng không hạ chỉ cắt giảm chi phí, chỉ một mình hắn tiết kiệm mà thôi, vô cùng hữu hạn.

Nay thật sự là buồn ngủ liền có người đưa cho cái gối, vừa giảm được bạc, vừa được danh. Dù sao hắn cũng đã tính hết rồi, giảm xuống sẽ không có xu hướng tăng lên. Tính toán như vậy, cho dù chuyện ban thưởng sĩ tử ân khoa mùa xuân sẽ thành lệ thì mỗi ba năm chi tiêu mất bốn vạn lượng, chia đều mỗi năm chỉ mất khoảng hơn một vạn lượng mà thôi. Còn trong cung thì sao?

Hắn giảm ngân bổng, cho dù Ngụy Thái hoàng thái hậu và Phượng Cảnh Kiển không giảm thì chẳng lẽ các phi tần không biết xấu hổ mà không tự giảm hay sao! Tính như vậy, một năm ít nhất có thể tiết kiệm hơn mười vạn bạc!

Minh Trạng nhịn không được mà vui vẻ một hồi, thăm thì cười hí hí hí ra tiếng.

Khiến cho vài vị đại thần sững sờ cả người, bọn họ chưa nói cái gì, vị này lại không thích nghe những lời nịnh hót, nhưng bọn họ đã cao hứng hô to Hoàng thượng thánh minh như những người Mông Cổ bị mất trí.

Minh Trạng nở nụ cười rồi nói, “Cứ quyết định như vậy đi. Các sĩ tử tham dự ân khoa mùa xuân phải chứng minh thân phận thì mới được phát bạc. Bảo Khắc bản tư đi in ấn biên lai, ai lĩnh bạc thì ký tên lấy dấu vân tay, sau đó Lễ bộ đem biên lai và bạc cho Nội vụ phủ cùng nhau đối chiếu, Mau chóng giải quyết ổn thỏa chuyện này đi.”

Minh Trạng xử trí sự vụ tương đối gọn gàng, đến giữa trưa thì những chuyện đại sự đã được ấn định, liền lệnh mọi người về nhà dùng bữa.

Lý Bình Chu không đi, chuẩn bị cùng Minh Trạng nói một chút chuyện riêng tư.

Minh Trạng vội vã xuất cung, nói thẳng, “Lên xe rồi nói, trùng hợp người đến Trấn Nam Vương phủ cùng ta dùng bữa luôn đi.”

“Bệ hạ, thần nay đã già, muốn từ quan về quê dưỡng lão.” Lý Bình Chu quỳ mạnh xuống đất.

Minh Trạng biết bữa trưa này ăn không được, bèn nháy mắt với Hà Ngọc, Hà Ngọc lanh lợi đi xuống truyền lời, để Trấn Nam Vương phủ đỡ mắc công chờ đợi, thuận tiện dẫn xuống đám tiệc thái giám ở trong phòng.

Nâng dậy Lý Bình Chu, Minh Trạng cảm thấy khó hiểu, “Người không còn nhỏ, nhưng xương cốt vẫn nhanh nhẹn gọn gàng, vì sao lại muốn từ quan..” Ra hiệu cho Lý Bình Chu ngồi xuống ghế.

Lý Bình Chu không đáp, chỉ nói thẳng, “Lần này chúc quan ân khoa chủ khảo có quan hệ trọng đại, đợi lão thần đi rồi, bệ hạ chọn một người đứng đầu Nội các, cũng có thể giao chức vị chủ khảo cho người nọ.”

“Có phải người sợ ta ghi hận người ngăn cản chuyện nghênh đón mẫu thân tiến cung hay không?” Minh Trạng hỏi thẳng.

Lý Bình Chu trở nên bối rối một chút, nhưng vẫn bướng bỉnh nói, “Thần trung với triều đình, trung với Hoàng thượng, không hề sợ hãi.”

“Thì đúng rồi.” Minh Trạng thở dài, bây giờ mà còn phải để ý đến đạo sư, hẳn nói với Lý Bình Chu, “Người xuất phát từ công tâm, mặc dù khiến ta bị khó xử mấy ngày nay nhưng ta cũng sẽ không nhân việc này mà gây rắc rối cho người. Còn nữa, ta vừa mới đăng cơ, tự nhận cũng không phải là hôn quân vô năng. Kế tiếp trong triều còn rất nhiều chuyện phải làm, Tây Bắc Thất Đát, hàng hải Đông Nam, còn chuyện cải cách thuế muối, tất cả đều là đại sự. Người làm quan ngay thời Đức Tông hoàng đế, bị Tiên đế giáng chức, khi phụ hoàng đăng cơ thì mới được trọng dụng, thanh liêm ngay thẳng, nổi bật trong triều. Đến phiên trẫm, người trở thành lão thần tứ triều. phụ hoàng đã vì thịnh thế mà tạo nên căn cơ tốt nhất, thịnh thế kéo dài đến phiên trẫm. Cả đời này con đường làm quan của người chịu cảnh nhấp nhô, tuy rằng tính tình có chút cứng rắn, nhưng trẫm vẫn cảm thấy người là thanh quan hiếm thấy, người vừa thanh liêm vừa có năng lực, như vậy thì lại càng hiếm thấy hơn nữa.”

“Nói tiếp đến chuyện mẫu thân tiến cung đi.”

Minh Trạng thở dài, “Ta biết rất rõ tâm tư này của các người, các người cũng tự hiểu rõ, từ trước đến nay nữ nhân nhiếp chính thì chỉ có một loại tình huống, chính là tử nhược mẫu cường. Người cảm thấy ta sẽ như vậy hay sao?”

“Vả lại, tiểu hoàng tử đến nay vẫn được dưỡng bên ngoài cung, ngày sau hoàng tôn đứng vào vị trí của mình thì mọi chuyện làm sao có thể đơn giản cho được! Chẳng lẽ chỉ có huyết thống hoàng thất mới xứng làm đế vương thôi sao?” Minh Trạng nói, “Dạy dỗ hoàng tôn là chuyện đại sự, nay chỉ có quân thần chúng ta, người vỗ ngực nói một câu đi, Thái hoàng thái hậu mặc dù không tính là già nhưng có khả năng nuôi dạy hoàng tôn hay không?”

“Không chỉ nói đến việc nuôi dạy hoàng tôn, chúng ta đều biết rõ tính tình của Hoàng tổ mẫu, nếu lúc trước Hoàng tổ mẫu có tài nhiếp chính thì triều đình tuyệt đối sẽ không như ngày hôm nay!” Minh Trạng thở dài, “Số mệnh của mỗi người đều do mỗi người tự nắm lấy. Hoàng tổ mẫu không thể dạy hoàng tôn, các thái phi thái tần khác càng không có tư cách này, trẫm chỉ có hai phi tử, cũng không đủ năng lực để đảm nhiệm. Còn nữa, trẫm lấy thân phận là hoàng đế để đăng cơ, ngày sau nên suy tính vì quan hệ của Trần Nam Vương phủ và đế đô, vì thế trẫm mới muốn mẫu thân vào cung.”

“Suy bụng ta ra bụng người, các người làm đại quan, các người cũng muốn thế tử được hưởng đặc quyền, thỉnh phong cho mẫu thân! Trẫm làm Hoàng đế, chẳng lẽ lại uất ức mẫu thân của mình?” Minh Trạng vuốt ve sam y mềm mại trên người, nhẹ giọng nói, “Lý khanh à, trẫm cũng là người, không phải thánh nhân, càng không phải thần tiên.”

“Mặt khác, cho dù trẫm không phải thánh nhân hay thần tiên, bất quá vẫn có chút trí tuệ.” Minh Trạng cầm lên tách trà rồi uống một ngụm, “Trên đời này chẳng có chuyện gì là chuyện riêng. Các người có ý kiến khác trẫm, nói ra, làm ra thì cũng không sao. Chỉ cần tấm lòng tốt là được rồi, cho dù ý kiến đối lập thì trẫm cũng sẽ không ghi hận trong lòng.”

“Người nghĩ xem, vì sao trẫm lại đi một vòng lớn như vậy để nghênh đón mẫu thân vào cung, lúc trước trẫm ở đương triều chỉ mới nhắc khéo thì các người đã bày ra bộ dạng căm điếc, trẫm cũng không phải kẻ ngốc, biết các người không nguyện ý.” Minh Trạng lạnh nhạt nói tiếp, “Nói đi cũng nói lại, trẫm đã đăng cơ, muốn nghênh đón mẫu thân vào cung thì có cả trăm ngàn cách. Nếu lúc ấy trở mặt ngay tại đương triều thì cùng lắm là bãi nhiệm vài vị đại thần, cũng có thể lập được quân uy. Trăm ngàn biện pháp đó thì trẫm không cần các người dạy cũng đã biết rõ. Trẫm phí công nhiều như vậy, vòng vèo cả một quãng đường dài, chẳng lẽ là vì để cho người từ quan hay sao?”

Lý Bình Chu bị Minh Trạng nói như thế thì suýt nữa đã đỏ bừng nét mặt già nua, vội vàng nói, “Lão thần không dám.”

“Đây không phải là vấn đề có dám hay là không, thật sự là người không hiểu rõ trẫm a.” Minh Trạng hừ hai tiếng, nhíu mày, nói với Lý Bình Chu, “Người đi ra ngoài hỏi thăm thử xem, bình thường những kẻ đắc tội trẫm phải nhận kết cục gì?! Nếu trẫm mà giận người thì còn để cho người yên ổn ở chỗ này từ quan với trẫm hay sao?”

Minh Trạng bỗng nhiên lộ ra sắc mặt ác bá, càng khiến Lý Bình Chu không dám nói chuyện, cũng không thể dập đầu tạ ơn, cảm tạ Vạn tuế gia đã không ghi hận hấn.

Minh Trạm thở dài một tiếng, “Dù sao chính người cũng biết rõ, nếu là vì mẫu thân tiến cung mà người từ quan thì người cứ từ quan đi. Mặc dù trẫm rất tiếc, cũng muốn cùng người sánh vai lập nên thịnh thế, nhưng dù thế nào đi nữa thì trẫm cũng không thể xem người quan trọng bằng mẫu thân. Nếu sợ đắc tội trẫm thì người cứ từ quan. Nhưng nói thật, vài ba chiêu trò của người chẳng đắc tội được trẫm đâu.”

“Được rồi, người trở về ngắm lại đi. Ngắm xong rồi đến nói với trẫm.”

Lý Bình Chu vốn nghĩ rằng Minh Trạm đối với hắn cực kỳ lãnh đạm, có lẽ là ngại hắn. Dù sao hắn cũng đã từng tuổi này, phụng dưỡng tam đại đế vương, cũng đã mệt mỏi. Đơn giản là hảo tự hảo tán, nhân cơ hội từ chức, làm sao ngờ đến Minh Trạm tuôn một mạch vừa đả vừa xoa, khiến hắn có chút do dự.

Dù sao Lý Bình Chu đã làm đến địa vị này thì có ai lại muốn từ chức cơ chứ?

Mẫu chốt là Minh Trạm không dễ sống chung, cả cái nhà này cũng không dễ sống chung, hắn đắc tội Minh Trạm, đắc tội mẫu thân của Minh Trạm, gián tiếp đắc tội tỷ tỷ của Minh Trạm, Lý Bình Chu cảm thấy mình sớm nên từ chức thì còn có đường sống để đi.

Nhưng hôm nay lại bị Minh Trạm vô tư khuyên nhủ cho thông suốt, đáy lòng lại có chút dao động. Dù sao Minh Trạm bảo hắn hảo hảo ngắm lại, hắn bèn hành lễ rồi chuẩn bị về nhà cẩn thận nghiền ngẫm, chân vừa mới bước đến cửa thì liền thấp thoáng nghe thấy Minh Trạm nói thềm một câu, “Đã từng tuổi này mà còn bày đặt làm nũng...”

Lý Bình Chu vừa nhấc chân lên thì lập tức bị cứng đờ, thân mình loạn choạng ngã về phía trước, theo quán tính mà bẹp một cái, chụp éch ngay bậc cửa cao nửa thước.

Sau đó, Minh Trạm còn âm thầm đặt biệt danh cho Lý Bình Chu là: Lý làm nũng.

Sau khi Lý đại nhân biết được thì suýt nữa đã học một ngụm máu vào trên mặt Minh Trạm ngay tại Chiêu Nhân cung!

Khinh người quá đáng mà!

.....

10. Chương 10: Ngồi Lê Đồi Mách

Lý Bình Chu đại nhân ngã dập mặt, suýt nữa đã lệch sống mũi. Ngự y xem qua, thoa chút dược trị thương, Minh Trạm đặc biệt phái người nâng kiệu đưa Lý đại nhân hồi phủ, còn ân cần phân phó Thái y mỗi ngày tái khám cho Lý đại nhân.

Trong cung cửa nhiều lại cao, Minh Trạm thì vô tư, hắn tuổi trẻ, xưa nay luôn loắc choắc, cứ thích nhảy vượt rào.

Tiến bước Lý đại nhân thích làm nũng, Minh Trạm xoay người quay về Chiêu Nhân cung tìm Phi Phi nhà hắn dùng ngọc thiện, đương nhiên là cùng ăn với Phượng Cảnh Kiền. Minh Trạm cầm đĩa bạc, vẻ mặt thỏn thức cảm thán, “Lý đại nhân té dập mặt, hầy, nhìn hắn đã từng tuổi này rồi, hóa ra lại thích nhảy nhót như vậy, đi đường cũng không cẩn thận, hôm nay còn bày đặt làm nũng với ta nữa.”

Phượng Cảnh Kiền bắt chột bị sặc một trận.

Minh Trạm không tiếp tục cảm khái cho Lý đại nhân thích nhảy nhót lại ýá lém nũng kia nữa, vội vớng vỗ ngực thuận khí cho lão cha, Nguyễn Hồng Phi đưa lại bát canh, Minh Trạm vội vàng đưa cho Phượng Cảnh Kiền uống, lúc này mới bớt sặc, còn nói với Minh Trạm, “Lý Bình Chu là người ngay thẳng, người đĩnh trêu hắn.”

“Làm gì có?” Minh Trạm tỏ ra oan uổng, “Ta rất thích Lý lão thái thái, Lý đại nhân cũng rất thú vị. Bất quá Lý lão thái thái là người khả ái, khéo léo, vì sao lại dạy ra một nhi tử ngay thẳng như ruột ngựa như vậy cơ chứ?”

Tâm tình của Nguyễn Hồng Phi không tẻ, gấp miếng cá nạc cho Minh Trạm ăn, cười nói, “Chuyện này có gì đâu mà kỳ lạ, chẳng phải tính cách của người cũng không giống mẫu thân của mình hay sao?” Đường nhiên là mạnh hơn hẳn tiểu tiện nhân gấp ba lần rồi. Xưa nay Nguyễn Hồng Phi cho rằng Minh Trạm là kỳ tài trong hoàng thất, mấy đời lão Phương gia rốt cục rơi vào tay của Minh Trạm.

Sau khi trải qua buổi ngộ thiện trong bầu không khí hòa bình thì Minh Trạm liền cùng Nguyễn Hồng Phi đi nghỉ trưa.

Khóe môi của Nguyễn Hồng Phi khẽ cong cong, hàm chứa ý cười, còn giúp Minh Trạm thoát y cởi đai lưng, Minh Trạm nhìn hẩn một cái, “Có chuyện gì tốt hay sao?”

“Đại tiện nhân vừa uống bát canh a!” Chính là bát canh mà hẩn đưa cho tiểu mồm mồm dứt cho đại tiện nhân uống cho bớt sặc.

Minh Trạm “A?” một tiếng, nháy mắt mấy cái.

Giấc ngủ trưa của Minh Trạm cũng nổi danh như việc mỗi ngày hẩn đến Trấn Nam Vương phủ từ sáng sớm và tối khuya để thỉnh an Vệ vương phi, mặc kệ sấm sét trời mưa, chỉ cần trời chưa sập xuống thì giữa trưa Minh Trạm phải ngủ bù một canh giờ.

Hai người nằm dính chặt ỉ ôi một chỗ trên nhuyển tháp bằng gỗ hoa lê, Minh Trạm cầm lấy một miếng bánh nhâm nhi, nghe Nguyễn Hồng Phi kể chuyện đế đô, “An Định Hầu thật sự đã trở về, còn dẫn theo hai tiểu thiếp tuổi thanh xuân ở Dương Châu, cả hai đều đang có thai. An Duyệt công chúa suýt nữa đã giận đến ngắt xỉu, thẳng tay đâm An Định Hầu một trận, đánh đến mức mặt mũi sưng cả lên.”

Nguyễn Hồng Phi có vài phần thốn thức, “Khi xưa, lúc An Định Hầu còn trẻ cũng là tài tử nổi danh đế đô, hầy, đáng thương là bị con cộp cái An Duyệt công chúa nhìn trúng, đã từng tuổi này, cũng đã làm gia gia của người ta, vậy mà còn bị nạn kiếp như vậy.”

“Thảo nào khi ta hỏi Trịnh Khai Tuấn thì hẩn nói chuyện ấp a ấp úng.” Minh Trạm vui vẻ, “Phụ hoàng còn nói lúc đầu người mà An Duyệt công chúa thích chính là phụ vương. Nếu lúc trước An Duyệt công chúa gả cho phụ vương thì e rằng Ngụy phi đã sớm bị nàng đánh chết rồi.”

Nguyễn Hồng Phi cười nhạo, “Thật sự là ngốc nghếch, người không biết Vĩnh Ninh Hầu phủ là phủ đệ như thế nào à, lão Vĩnh Ninh Hầu ở thời Tiên đế là tam đốc Chiết Mân nhị đốc Hoài Dương. Tuy An Duyệt công chúa trước kia là Quận chúa, dù sao cũng chỉ là một cô nữ mất cha. Tiểu tiện nhân cha người khôn khéo cỡ nào, chưa bàn đến tính tình đã sớm lộ ra là mẫu dạ xoa của An Duyệt công chúa, cho dù nàng dịu dàng ôn nhu thì tiểu tiện nhân cha người cũng không thể bỏ qua Vĩnh Ninh Hầu phủ để đi chọn một Quận chúa hư danh đâu.”

“Còn có nguyên nhân như vậy nữa à?” Minh Trạm ngoáy ngoáy lỗ tai, phản ứng có chút chậm chạp, “Hầy, đánh nhau mà còn trì hoãn chính sự của ta nữa, thật là. Mặc kệ hẩn có bị đánh thành đầu heo hay không, sáng mai vẫn gọi An Định Hầu vào cung.”

“Còn tin tức gì nữa không?”

“Ừm, Tam công tử của nhà Từ Tam làm một con điều lớn, đứng trên vân tháp của Thiên Kỳ tự mà nhảy xuống đất, trùng hợp có gió lớn, bị thổi lên đại thụ, suýt nữa té gãy chân.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Nghe nói Từ Tam trở về thẳng tay đánh Tam công tử một trận, lúc này còn chưa thể dậy nổi, nếu không thể dự thi ân khoa mùa xuân sắp tới thì sẽ bị đuổi về quê học hành.”

Minh Trạm hỏi, “Nhà Từ Tam có mấy đứa nhỏ?”

“Bốn nam ba nữ.” Nguyễn Hồng Phi cười, “Lão đại nhà hẩn xuất thân là tiến sĩ, ở Hàn Lâm viện được ba năm, hiện tại đã ra ngoài. Lão nhị mấy năm trước đùa giỡn dân nữ bị Đỗ Như Phương bắt lấy, phạt trượng một trận, Từ Tam sợ hẩn gây chuyện nên đuổi về quê. Còn tên nhảy tháp là lão tam.”

“Nghe nói nhạc phụ của Từ Tam xuất thân là thợ mộc ở Giang Nam, sau đó Từ Tam công thành danh toại trở nên phú quý, đương nhiên sẽ không bạc đãi nhạc gia. Bất quá nhạc phụ của hẩn sợ mất nghề truyền thống, tử tôn đều không ai chịu học, vì vậy hẩn liền truyền cho tam ngoại tôn.” Nguyễn Hồng Phi buồn

cười, “Từ đó vị tam công tử này rất mê xảo kỹ, một lòng một dạ muốn làm Lỗ Ban thứ hai. Bất quá năm trước tam công tử đồ cử nhân, vì vậy năm nay cũng phải tham gia ân khoa.”

“Không thể nào, vì chuyện quan chủ khảo mà Từ Tam đã mắng Lý làm nũng chừng nửa canh giờ.” Minh Trạ nói, “Nếu hấn làm chủ khảo thì nhi tử của hấn sẽ mất cơ hội đứng đầu bảng. Lão Âu Dương còn mang tôn tử đi Trạng Nguyên miếu thấp hương cầu khẩn kia kìa.”

“Ngốc nghếch. Âu Dương Khác bao nhiêu tuổi rồi, hấn chỉ nhỏ hơn Lý Bình Chu một tuổi, luận về tư lịch thì kém xa lơ xa lắc Lý Bình Chu. Đợi Lý Bình Chu xuống đài thì Âu Dương Khác có khả năng ngồi được bao lâu? Hơn nữa thân thể của Lý Bình Chu còn khỏe hơn cả hấn, nói không chừng hấn sẽ nhắm mắt trước Lý Bình Chu nữa là.” Nguyễn Hồng Phi nói tiếp, “Từ Tam thì khác, thông minh tháo vát. Chỉ cần nhìn nhi tử của hấn sắp dự ân khoa mà vẫn còn nhảy tháy, không sớm không muộn là lại trúng ngay lúc này. Nếu hấn quả thật có thể làm quan chủ khảo ân khoa thì cho dù không thể sánh vai ngang hàng với Lý Bình Chu trong Nội các, nhưng địa vị cũng có thể tăng lên rất nhiều.”

“Nếu không phải người cố ý lưu lại Lý Bình Chu thì lúc này hấn đã tự về quê nhà rồi. Vả lại, nếu Từ Tam như nguyện thì chẳng phải địa vị đầu lĩnh Nội các sẽ thuộc về hấn hay sao?” Nguyễn Hồng Phi cảm thán, “Đáng tiếc là người tính không bằng trời tính. Lúc trước đại tiện nhân chỉ điểm hấn làm Thái tử sư, nay người đăng cơ, hấn chính là đế sư, với chức vị như vậy thì hấn không thể làm được quan chủ khảo.”

“Ta vẫn cảm thấy tiểu tam cử nhân của Từ Tam rất thú vị, để xem thành tích ân khoa mùa xuân này của hấn thế nào rồi tính sau.” Minh Trạ cười cười hỏi, “Phi Phi, hàng hóa bán ra ngoài có được hay không?”

Nguyễn Hồng Phi gật đầu, “Cũng được.”

“Ta giảm chi phí ở đây, ngoại trừ phụ hoàng, Hoàng tổ mẫu thì các phi tần đều giảm phân nửa, ngày sau trong cung cũng không dùng những thứ như vậy nữa.” Minh Trạ mỉm cười tủm tỉm đưa tách trà cho Nguyễn Hồng Phi, “Trong bảo khố của Nội vũ phủ còn tồn kho không ít, bằng không để ta chuyển ra ngoài, người giúp ta xử lý có được hay không?”

“Không có bạc hay sao?” Nguyễn Hồng Phi nắm tay Minh Trạ, “Ta giúp người tính một chút, hiện tại trong quốc khố và tư khố xem như vẫn còn đầy dầ. Thiên hạ thái bình, ngoại trừ một chút lương bổng, còn có một chút tiền thu mua lòng người, thì người cũng không cần phải tiêu tốn quá nhiều ngân lượng. Sắp đến kỳ thu hoạch vụ mùa, sẽ tiếp tục có ngân lượng chảy vào quốc khố.”

“Bạc thì còn, chẳng qua ta chỉ cảm thấy mấy thứ đặt trong bảo khố chỉ là lãng phí mà thôi.” Minh Trạ thở dài, “Hàng năm tiến cống đồ mới, kỳ thật những thứ còn đặt trong bảo khố đều là đồ tốt, ta không nòn nóng cần bạc gấp, người chỉ cần xử lý giùm ta là được.”

Nguyễn Hồng Phi cười khanh khách, tiếp nhận tách trà rồi nhấp một ngụm, “Mấy thứ lâu năm này có thể kiếm một chút bạc đã là mừng rồi. Nếu là người ngoài thì ta sẽ không nói chuyện tử tế như vậy đâu.” Quả thật những thứ còn đặt trong bảo khố đều phải tân trang lại thì mới đem đi bán được.

Hai hàng lông mày nhỏ nho của Minh Trạ giật giật, ôm mặt của Nguyễn Hồng Phi mà hôn một cái, hì hì cười, “Như vậy có nghĩa là ta không phải người ngoài.”

Nguyễn Hồng Phi cười cảm thán, “Cũng chỉ góp sức một tay vì bệ hạ mà thôi.”

Minh Trạ ôm lấy cổ của Nguyễn Hồng Phi, thấp giọng cười nói, “Người đừng bày đặt ra vẻ ta đây nữa, hầy, ta sâu không phải là vì hiện tại. Nay trong tay của ta không có ngân lượng, sau khi cải cách thuế muối thì ta muốn động vào hàng hải. Động vào hàng hải thì tất nhiên phải đề cập đến hải quân, hiện tại sinh ý của người đang phát triển, ngày sau sẽ bị mất đi một phần. Còn nữa, về phương diện quân đội...”

“Thật sự là buồn lo vô cớ.” Nguyễn Hồng Phi không đồng ý, tỏ vẻ phóng khoáng, thản nhiên nói, “Sinh ý trong thiên hạ là bao la, người và ta đã chứng kiến chỉ là một góc nhỏ. Còn nữa, triều đình tự phụ ngạo khí, vậy mà một trăm năm đã qua ta vẫn chưa thấy triều đình tước đất của Trần Nam Vương phủ. Huống chi đảo quốc của ta ở tận đại dương xa tít, cho dù người có hải quân nhưng muốn công chiếm đảo của ta cũng không phải chuyện dễ.”

“Chuyện tương lai thì có ai biết trước được đâu? Chẳng lẽ khi ta còn sống người lại muốn gây chiến tranh với ta để phân tài cao thấp hay sao?”

“Đầu óc của ta không có vấn đề, chỉ là sợ người nghĩ nhiều nên mới nhắc khéo trước với người vậy thôi.” Minh Trạh cảm thán, “Ta thật sự là có cái số lao tâm khổ trí mà, hiện tại làm Hoàng thượng mà vẫn sợ huynh đệ các người bị mất hứng.”

Nguyễn Hồng Phi không hề cảm kích, nói một cách chế nhạo, “Đã sớm bảo người đuổi đại tiểu tiện nhân về Vân Nam rồi mà, chúng ta mắt không thấy thì tâm không phiền, người còn bày đặt nói như vậy để làm gì?” Lại thêm vào một câu, “Tự làm tự chịu!”

Minh Trạh tức đến muốn nghẹn cổ họng, hấn chu toàn như vậy là vì ai?!

Đúng là đồ bại hoại vô lương tâm mà!

Vệ vương phi không hề có cảm giác kích động quá lớn đối với chuyện sắp trở thành Thái hậu và dọn vào Thọ An cung. Cho dù nàng ở tại Trấn Nam Vương phủ thì cũng không có ai dám không xem nàng là Thái hậu cả.

Đây là quyền lực!

Bảo Vệ vương phi nói thì cuộc đời này của nàng, chuyện thành công nhất không phải gả cho Phụng Cảnh Nam mà là sinh ra Phụng Minh Trạh.

Hơn nữa Vệ vương phi đã mở ra một tiền lệ.

Từ trước việc giáo dục và cảm hóa chú ý phu tử tông tử, Vệ vương phi lại chứng minh một điều thực tế: Phu bất tử cũng có thể tông tử.

Trấn Nam Vương sống khỏe mạnh, lão bà Vệ vương phi sinh ra nhi tử làm Hoàng đế, trực tiếp đến để đô làm Thái hậu mẫu nghi thiên hạ. Trấn Nam Vương là một quyền thần như vậy mà cho đến bây giờ lại chẳng bằng lão bà của mình.

Vì vậy cũng có thể nói Phụng Cảnh Nam là thế hệ Trấn Nam Vương khổ nhất bị ép bức nhất.

Cũng không biết Minh Trạh thương nghị thế nào với Minh Kỳ, dù sao Minh Kỳ và Phụng Cảnh Nam rất hài lòng đối với thỏa thuận của hấn, điều này hoàn toàn thể hiện bản lĩnh vạn năng của Minh Trạh.

Minh Kỳ phải mông dẫn Dương Trạc trở về Vân Nam, Minh Trạh giống trống khua chiêng, phô trương lừng lẫy nghênh đón mẫu thân tiến vào Thọ An cung.

Về phần dư luận, Minh Trạh chỉ cần tung ra hai bảng cáo thị là có thể giải quyết ổn thỏa.

Thứ nhất, lão nương của hấn muốn mở được đường, các lão nhân được lợi. Những nhà còn lão phụ lão mẫu thì đều bảo rằng Vệ vương phi thật tốt.

Thứ hai, Minh Trạh trợ cấp ngân lượng cho sĩ tử tham dự ân khoa ở để đô, trực tiếp dùng ngân lượng bịt mồm người ta.

Tuy rằng vẫn tránh không được có vài âm thanh không hòa nhã, nhưng Minh Trạh đã chuẩn bị đúng chỗ, bá quan văn võ phải cam chịu, trong khi tôn thất thì ủng hộ. Ngồi trên ngai vàng chính là thân nhi tử của mình, cái ghế của Vệ thái hậu ngồi rất vững chắc mà lại an tâm.

Cho dù Vệ vương phi có cá tính mạnh mẽ thì cũng phải thừa nhận vị trí Thái hậu mới là điều khiến nàng an tâm nhất trong cuộc đời này.

Khi làm còn là thiếu nữ, để đô đang nổi lên gợn sóng, lúc ấy cũng không phải chỉ có thể gả cho Phụng Cảnh Nam. Bất quá gả cho Phụng Cảnh Nam là suy tính thỏa đáng nhất, không chỉ vì mình mà cũng vì Vĩnh Ninh Hầu phủ. Cho dù kẻ nào cũng cần có gia tộc để dựa vào, quý nữ như các nàng đều như thế, không có trượng phu thì chẳng thành vấn đề, không được trượng phu sủng ái lại càng không cần phải nôn nóng, nương gia và nhi tử mới là nơi đáng tin cậy nhất.

Chân chính là thê tử của người ta, thay vì nói rằng nàng là thê tử của Phụng Cảnh Nam thì không bằng nói nàng là đối tác thì đúng hơn. Nàng và gia tộc của mình cũng vì giang sơn của Phụng thị huynh đệ mà lập công lao, nhưng khi Vệ vương phi phát hiện Minh Trạh bị cảm thì cả đời của nàng không thể quên được cái cảm giác lúc ấy.

Nhưng có ai ngờ được lại có kết quả như ngày hôm nay!

Vệ thái hậu mỉm cười nhìn về phía Minh Trạ

.....

11. Chương 11: Tiểu Tài

Chuyện của Vệ thái hậu được dàn xếp ổn thỏa, rốt cục Minh Trạ

Phượng Cảnh Kiền vừa xoay người liền đem ba hoàng tôn và một hoàng tôn nữ tuyên triệu vào cung, lớn nhất là thứ trưởng tử của Phượng Minh Lan: Phượng Huyền Hằng, năm nay bốn tuổi; kế tiếp là đích tử của Phượng Minh Lan: Phượng Huyền Khác, ba tuổi; nhỏ nhất là trưởng tử của Phượng Minh Thụy: Phượng Huyền Khiêm, chỉ mới hai tuổi.

Một hoàng tôn nữ duy nhất chính là hài nữ của Phượng Minh Tường, hai tuổi, vẫn còn chưa kịp đặt tên.

Để đám tức phủ trở về Vương phủ tiếp tục thủ tiết, Phượng Cảnh Kiền đem tôn tử của mình đến Thọ An cung của Vệ thái hậu, thỉnh Vệ thái hậu hỗ trợ nuôi nấng. Tôn nữ thì đưa lão nương của mình dưỡng dục, cũng nhân tiện có thể giải sầu.

Vệ thái hậu đương nhiên mỉm cười đồng ý, còn cùng Phượng Cảnh Kiền trò chuyện với nhau thật vui, thu xếp gia yến để Minh Trạ

Rốt cục Minh Trạ cũng thấy được cái mặt heo bầm tím của An Định Hầu, âm thầm chắc chắc hai tiếng, người ta vẫn nói nữ nhân lập gia đình là lần thứ hai được đầu thai, không ngờ người này thú thê lại chẳng khác nào đầu thai lần thứ hai.

Lần đầu thai thứ hai này của An Định Hầu còn có chút mất đi sự cân bằng của huyết thống, Minh Trạ cũng chỉ có thể đồng tình một chút, thường An Định Hầu thuốc trị thương, đợi An Định Hầu đưa bản mặt già nua đỏ ửng cảm tạ ân điển thì Minh Trạ lại hỏi hẩn chuyện thuế muối.

An Định Hầu đã sớm có chuẩn bị, tự lấy ra một quyển sổ nhỏ ở trong lòng rồi dâng lên, “Ghi chép trong ba năm đều ở đây.”

“Ghi chép không phải trọng điểm.” Minh Trạ căn bản không nhìn quyển sổ kia, thoải mái nói, “Quyển ghi chép này có thể xem bất cứ khi nào. Thuế muối ở Vân Quý đã dần dần cải cách, nghe nói thành quả cũng không tệ lắm, giá muối đã giảm xuống bốn mươi đồng, đợi sang năm sau nhất định còn có thể giảm nữa. Để đồ đang là sáu mươi đồng, nếu không phải ta thương nghị với Vân Nam tạm thời không được buôn muối ra ngoài thì e rằng nha môn thuế muối sẽ sụp đổ quan môn. Đám diêm thương nói như thế nào?”

An Định Hầu kính cẩn đáp, “Thật ra có không ít người hỏi thăm vi thần về chuyện hàng hải?”

“Khẩu vị của bọn họ không nhỏ, năm ngoái buông tha cho Tô Hạnh, nay lại muốn ra khơi?” Minh Trạ cười lạnh, “Không biết đến khi nào thì lại hứng thú đòi mọc cánh phi thiên nữa đây!”

An Định Hầu không dám trả lời, chợt nghe Minh Trạ hỏi, “Người ở Dương Châu hai năm, ngoại trừ hiệu kính cho quan trường hằng ngày thì có chen chân vào số ngân lượng muối buôn, quan diêm bán muối tư, cổ phần đen cùng bọn họ hay không?”

Mỗi một lời nói của Minh Trạ dường như làm cho tâm can của An Định Hầu phải run lên bần bật, đương nhiên có chết cũng không dám nhận thức.

“Như vậy thì tốt.” Minh Trạ nghĩ rằng An Định Hầu đã có gan dâng sổ sách lên đây thì trên bề mặt cũng đã giải quyết sạch sẽ, nở nụ cười, ôn hòa nói, “Trẫm sớm nghe nói người là người thanh chính liêm minh, ngay cả Trịnh Khai Tuấn, trẫm cũng thấy hẩn rất khá.”

Đây là lần đầu tiên An Định Hầu diện kiến thánh giá kể từ ngày Minh Trạng đăng cơ, nghĩ rằng Hoàng thượng nói chuyện lúc thì lạnh nhạt lúc thì ôn hòa, quả nhiên tính tình rất thất thường. Thấy Minh Trạng nhắc đến nhi tử của mình, An Định Hầu vội vàng khiêm tốn nói, “Tiểu tử chỉ đọc nhiều sách một chút mà thôi, rất ngốc.”

Minh Trạng nói, “Ngốc một chút thì không sao, chỉ sợ là quá lanh lợi mà thôi. Người cứ an tâm làm đương sai, không cần bại lộ ra ngoài. An Duyệt bá và trẫm là thân thích, nhưng có thể diện của Tương Nghi bá tổ mẫu, trẫm vừa đăng cơ, người lại dẫn về hai nha đầu thị thiếp đang mang thai, việc này nói về lý thì không liên quan đến trẫm, chẳng qua hiện tại nhìn người như vậy thì liền biết toàn gia không yên!” Minh Trạng vốn chỉ xem những chuyện linh tinh này như chuyện vui để giải trí mà thôi, chẳng qua hiện tại muốn đàn áp An Định Hầu cho nên không thể không lôi ra để nói.

“Trẫm nói với người cho rõ ràng về chuyện muối chính trị, năm nay chắc chắn sẽ cải cách thuế muối, người đi nói cho bọn diêm thương biết, bảo bọn họ thành thật một chút.” Minh Trạng cất lên giọng nói lạnh lùng, “Trẫm biết nay trẫm vừa mới đăng cơ, có lẽ có người nghĩ rằng trẫm trẻ tuổi, không phục, muốn thử xem thủ đoạn của trẫm. Như vậy cũng tốt, một vạn quân của Mã Duy vẫn còn ở Hải Ninh, chờ điều quân triệu hồi Hải Ninh thì trẫm sẽ để Mã Duy đến Dương Châu phủ một thời gian. Người ở Dương Châu lâu ngày, người hiểu rõ những chiêu trò bên trong muối chính trị hơn trẫm. Cho người trở về, thứ nhất là nhắc nhở người, chỗ nào không sạch thì giải quyết cho sạch sẽ, đừng để lộ ra ngoài. Trẫm nể mặt người là thân thích nên mới nhắc nhở người một câu, nếu để ai tra ra chuyện gì đó rồi thượng tấu ở Chiêu Đức điện thì trẫm cũng mặc kệ người!”

“Thứ hai, Mã Duy đi Dương Châu, nếu xảy ra chuyện gì thì trẫm tính nợ lên đầu của người!”

An Định Hầu cả kinh, vội nói, “Vi thần tuyệt đối không dám, Mã đại nhân cũng là trọng thần, vi thần làm sao dám khinh thường.”

Sắc mặt của Minh Trạng lạnh như băng sương, thản nhiên nói, “Mã Duy là ngoại lai, hấn ở Giang Nam cũng không có căn cơ. Trẫm biết đám diêm thương nhiều thế hệ hào phú, chỉ cần có ngân lượng thì có thể thu mua vài tên thích khách. Thiên cao hoàng đế xa, có khi chỉ cần nghĩ cách bịt mồm, bảo rằng hấn xảy ra chuyện bất trắc, bị bệnh, bị thương gì đó, bắt cần mà qua đời sớm...”

“Trẫm chỉ nhắc người để người thức tỉnh.” Minh Trạng nói, “Người bảo vệ hấn cũng chính là bảo vệ bản thân người. Bằng không, để trẫm tin tưởng một Diêm vận sứ trong ba năm không kiếm được năm sáu chục vạn lượng vốn riêng thì rất khó, chưa kể đến kho bảo khố đồ cổ châu báu. Chẳng qua lúc trẫm đăng cơ, Tổng đốc Hoài Dương hiến tặng một đôi bình mỹ nhân bằng dương chi ngọc, có lẽ cũng không bằng chiếc bình khảm bảo ngọc thời tiền triều mà Dương gia diêm thương đã tặng cho An Định Hầu phủ nhà người, đúng không?”

Sắc mặt của An Định Hầu trở nên trắng bệch, mồ hôi tuôn như mưa, run rẩy không dám nói lời nào.

Ánh mắt của Minh Trạng lộ ra sự trong trẻo, “Nên biết trẫm cái gì cũng biết, bất quá xưa nay trẫm luôn đối xử rộng rãi đối với tôn thất. Không nắm chắc thì trẫm sẽ không làm Hoàng đế! Được rồi, người lui ra đi.”

An Định Hầu run rẩy rời đi, đi thật xa mà vẫn cảm thấy có ánh nhìn ở sau lưng đang dán sát vào hấn như hình với bóng, một trận gió lạnh thổi đến, An Định Hầu run mình một cái.

Một bàn tay như bạch ngọc kéo rèm che, Nguyễn Hồng Phi đứng ngay trước cửa, cười dài nhìn Minh Trạng, “Cũng có đáng lắm.”

Minh Trạng vươn một bàn tay, đợi Nguyễn Hồng Phi tiến đến rồi an tọa, sau đó hấn bèn cười nói “Nếu người sớm vào triều thì sẽ biết gia uy phong như thế nào.”

“Người đã cài người bên cạnh An Định Hầu từ khi nào?”

“Vốn là người của phụ hoàng.” Minh Trạng cũng không giấu diếm, “Nay ta chỉ tiếp nhận thôi.”

“Ôi chao, hấn cũng giao nhân thủ ở Hoài Dương cho người à? Thật sự là hào phóng một cách hiếm thấy.” Đại tiện nhân làm việc thật gọn gàng.

Minh Trạm hơi hiểu được ý tứ của Nguyễn Hồng Phi, “Đó là ta đã yêu cầu.” Bằng không làm sao có thể đàn áp đám lão già này. Đương nhiên Phương Cảnh Kiên sáng suốt hơn so với Phương Cảnh Nam, Minh Trạm vừa nhắc đến thì lập tức đem mật thám đưa cho hắn.

Minh Trạm vui vẻ nói với Nguyễn Hồng Phi, “Lần này có thể phát một chút tiểu tài rồi.”

“Người biết chuyện có phần hay không?”

“Đêm nay ngươi cho ta làm ta thì sẽ chia phần với ngươi.” Xưa nay Minh Trạm có chút keo kiệt lại háms tài, một chút ngân lượng cũng luyến tiếc chia ra ngoài, đầu cơ trục lợi khiến Nguyễn Hồng Phi phải bật cười, chỉ vào chóp mũi của Minh Trạm mà nói, “Đừng vô nghĩa với ta nữa, lúc trước ngươi đã đồng ý, chưa chi đã muốn tạo phản! Với lại nói về chuyện ngân lượng, ngươi cầm ngân lượng của ta mà vì sao lại chẳng thấy ngươi chủ động hầu hạ ta bao giờ!”

“Ta, ta chỉ mượn thôi mà.” Minh Trạm phản bác một cách tự ái, còn bồi thêm một câu, “Cũng không phải là không trả.”

“Trêu ngươi thôi, tưởng thật sao?” Nguyễn Hồng Phi sờ mặt hắn rồi lẩm bẫm, “Hình như lại béo lên thì phải.”

“Làm gì béo? Mấu thân bảo ta dạo này gầy đi mà.” Minh Trạm quay đầu nhìn Nguyễn Hồng Phi, nói một cách ghen tị, “Vì sao có người ăn nhiều bao nhiêu cũng không béo, còn có người chỉ uống có chút nước mà đã nặng hơn hai lạng thịt rồi.”

Nguyễn Hồng Phi cười, “Béo một chút cũng dễ nhìn mà.”

“Đúng vậy.” Minh Trạm nói một cách tự tin, “Cái này gọi là gì nhỉ, là gì nhỉ...” Bỗng nhiên nghĩ không ra cụm từ kia, bèn hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Béo cũng dễ nhìn, gầy cũng dễ nhìn, bầm sinh là đã dễ nhìn rồi, dù thế nào cũng rất đẹp mắt, câu này nói thế nào nhỉ?”

“Thật sự là ngốc mà.” Máng cho một câu, Nguyễn Hồng Phi cúi đầu khẽ hôn lên đôi môi hồng nhạt của Minh Trạm, dịu dàng nói, “Thiên sinh lệ chất.”

“A! Đúng đúng! Chính là câu này, thiên sinh lệ chất!” Minh Trạm vỗ đùi rồi đứng lên, co một chân đặt trên nhuyển tháp, nói một cách nghiêm túc, “Tuy rằng bề ngoài của ta không bằng huynh đệ Minh Lễ, bất quá cũng không thua kém những người bình thường. Hôm kia chúng ta đi ăn tảo thiện ở cửa hiệu bên ngoài, lão bản nướng nơi đó còn khen ta tuần tú nữa mà.”

Nguyễn Hồng Phi xen vào nói, “Là quán bánh nướng đó hả?”

“Ừ, bánh nướng hành của bà ta đặc biệt ngon miệng.” Minh Trạm hoàn toàn không phát giác đã đi lạc đề, cứ tiếp tục nói, “Đã vậy còn nhiều loại hành nữa chứ, bảo là một loại hành đồng quê, một loại hành vườn nhà, một loại hành nước, dầu bên trong dùng là dầu dê, lớp bột thì có pha thêm trứng gà và sữa dê, nhưng khi ăn vào chẳng hề cảm thấy mùi tanh.” Chặc chặc lưỡi, “Thật sự là có tay nghề.”

Nguyễn Hồng Phi nghe Minh Trạm phát biểu cặn kẽ về bánh nướng hành, bèn cười nói, “Bề ngoài của lão bản nướng kia cũng y chang cái bánh nướng, mỗi ngày bà ta đều nhìn cái bánh nướng nên nhìn ai cũng cảm thấy tuần tú. Chẳng lẽ người ta nói vài ba câu khách khí mà ngươi liền tưởng thật sao?”

“Đâu có giống.” Minh Trạm phản bác, “Nếu những người trong triều nói những lời này với ta thì ta chẳng thêm tin đâu. Người nói thử xem, ta chỉ đến quán của bà ta mua bánh vài lần, khi ấy Hà Ngọc, Diêu Quang, a Lê đều đi cùng, lão bản nướng chẳng khen ai mà chỉ khen một mình ta, có thể thấy được ta xác thực là không tệ lắm.”

Nguyễn Hồng Phi cảm thấy khó hiểu, bèn hỏi, “Ừm, được bà bán bánh nướng khen một câu mà đã cao hứng như vậy hay sao?”

“Có người thật lòng ca ngợi ta thì đương nhiên ta cao hứng rồi.” Minh Trạm dứt lời, cười đến cong cả mắt.

“Coi chừng bà ta nhìn trúng ngân lượng của ngươi đó.”

Minh Trạng khoe khoang lâu như vậy mà chẳng thấy Nguyễn Hồng Phi phụ họa một hai câu, ngược lại cứ liên mồm bàn ra, hại hấn mất hết thể diện, nhất thời giận dữ, “Hứ! Nhiều người đi mua bánh như vậy mà đại phẩm bánh nướng chỉ khen một mình ta!”

Giận đến hai canh giờ cũng không thêm để ý đến Nguyễn Hồng Phi.

An Định Hầu về đến phủ thì chân tay đều bủn rủn, xuống xe ngựa cũng phải có người dìu vào trong.

“Vào phòng của phu nhân.” Mấy ngày nay vì chuyện mỹ thiếp mà An Định Hầu bị An Duyệt công chúa đánh cho thành đầu heo, vừa then vừa giận, bèn dọn ra ngủ ở thư phòng để dưỡng thương, nay xảy ra chuyện, cũng bất chấp thể diện hay không thể diện, cứ đi thẳng vào chủ viện để nói chuyện.

An Duyệt công chúa nhìn thấy An Định Hầu sề tức giận, cười lạnh nói, “Phải chăng Hầu gia đã đi nhầm cửa? Đi, đưa Hầu gia đến Liên Hương Tích Ngọc các đi.” Hai tiểu yêu tinh, một người tên là Liên Hương, một người tên là Tích Ngọc. Tiểu mỹ nhân trong veo như nước, mặt mày đáng người uyển chuyển, so với An Duyệt công chúa trừng mắt dựng thẳng hoàn toàn hơn cả một ngọn núi. (Liên hương tích ngọc = thương hương tiếc ngọc)

An Định Hầu cười làm lạnh, “Phu nhân, đừng nói đến chuyện bọn nha đầu nữa. Ta mang các nàng trở về chính là tùy nàng xử trí mà.” Đuối xuống đám hạ nhân, An Định Hầu tự ngồi xuống thuyền thớt rồi thở dài, “Đại họa sắp rơi xuống đầu rồi, có biết hay không?”

“Tai họa của Hầu gia thì liên quan gì đến ta!” Sánh về mỹ mạo và cách hầu hạ nam nhân thì An Duyệt công chúa đương nhiên không phải đối thủ của Liên Hương Tích Ngọc, bất quá xuất thân của nàng thì lại cứng rắn, lạnh lùng cười, “Tốt xấu gì ta cũng được Thượng hoàng phong là công chúa, chỉ cần không mưu phản thì chẳng có tai họa gì cả!”

An Định Hầu biết bản tính của An Duyệt công chúa, bất đắc dĩ muốn ăn cơm dẻo thì lưng và thắt lưng làm sao có thể đứng thẳng cho được? Bất quá cũng là lão phu lão thê, An Định Hầu đã sớm rèn luyện da mặt, lần này vốn là hấn đuối lý trước, đành thở dài, “Đừng nói như vậy, mau xuất ra sáu mươi vạn bạc đi?”

Lông mày của An Duyệt công chúa lập tức dựng thẳng, hỏi một cách cảnh giác, “Để làm gì?”

“Còn làm gì nữa!” Mồ hôi lạnh dính trên người khiến thân thể có chút khó chịu, An Định Hầu thấp giọng nói, “Hoàng thượng biết rõ chuyện Dương Châu rồi, ngay cả chiếc bình khảm bảo ngọc mà Dương gia mừng thọ cho ta cũng đã biết. Ở trước mặt nàng thì không có gì khó nói cả, nay Hoàng thượng không xử lý ta là vì nể mặt nhạc mẫu, tha cho ta trở về lập công chuộc tội, chẳng qua những thứ đã nhận lúc trước không nên để lại. Buông tha phần thu nhập thêm, đổi lại chúng ta được bình an, Khai Tuấn ở bên cạnh Hoàng thượng, cũng không sợ ngày sau không có tiền đồ.”

An Duyệt công chúa cả kinh, tạm thời dẹp cơn tức sang một bên, ngỡ ngàng hỏi, “Làm sao mà Hoàng thượng biết được? Cái bình kia là cổ vật trong cung của tiền triều mà. Có chút niên đại. Dương gia cũng chỉ lên lút dâng tặng, làm sao Hoàng thượng biết được?”

“Được rồi.” An Định Hầu thở dài, “Hiện tại không nên nói đến chuyện này nữa, Hoàng thượng anh minh sáng suốt, có chuyện gì mà không biết không hiểu cơ chứ? Chỉ cần bình an là được, ta cũng rất biết chừng mực.”

An Duyệt công chúa chỉ cảm thấy giống như bị cắt da cắt thịt, nhin không được mà nói, “Hai năm này thật sự là uống công vất vả.”

An Định Hầu than nhẹ một tiếng rồi im lặng không lên tiếng.

.....

12. Chương 12: Chia Gia Tài

Vệ thái hậu vừa vào cung thì Minh Trạng lập tức giao sản nghiệp của Nội vụ phủ cho mẫu thân quản lý.

Những thứ trong Nội vụ phủ là sản nghiệp của hoàng đế, bao gồm hành cung, ruộng đất, trang viên, rừng rậm, cửa hiệu....nhiều không kể xiết.

Minh Trạng và Phượng Cảnh Kiên thương nghị, “Phụ hoàng, theo như ý của ta thì không bằng chia ra một phần sản nghiệp trong Nội vụ phủ, tự mình lập sổ sách, ngài phái người ra để tiếp quản.”

Minh Trạng suy tính chu đáo, thay vì nói cho bao nhiêu ngân lượng, không bằng trực tiếp chia cho sản nghiệp, bạc chỉ là con số, nhất là hiệu kính Thái thượng hoàng thì đưa bao nhiêu cũng không tính là nhiều, chẳng qua nếu kiểm kê số lượng trong quốc khố để dâng tặng thì phỏng chừng cũng khá là ê miêng.

Dù sao sản nghiệp của hoàng thất nhiều như vậy, trong lòng của Phượng Cảnh Kiên cũng đã có tính toán, chia ra một phần để nắm trong tay vẫn bền chặt hơn. Nếu không, hàng năm phải xem sắc mặt của Minh Trạng mà chờ ngân lượng phát xuống từ đế đô.

Phượng Cảnh Kiên cũng phải tán thưởng Minh Trạng làm việc gọn gàng, cười nói, “Có lẽ ngươi đã có sẵn chủ ý?”

“Ừm, ta nghĩ phụ hoàng lấy một nửa, lưu một nửa cho ta sống.” Trong lòng Minh Trạng rướm máu, mặt ngoài lại phải giả vờ hào phóng.

“Như vậy không được.” Phượng Cảnh Kiên làm hoàng đế nhiều năm, thở dài, “Tôn thất ban cho, chi phí hậu cung đều phải trông cậy vào Nội vụ khố, ta lấy một nửa thì ngươi phải hợp không khí mà ăn à?”

Nghe được lời này, cổ họng đang nghẹn đắng của Minh Trạng lập tức thông thoáng, cũng may Phượng Cảnh Kiên không để ý, không phải cái loại chỉ tự hưởng lạc một mình, không bận tâm đến kẻ khác sống chết thế nào. Nghe lời này, có lẽ là muốn chừa cho hắn nhiều một chút.

Lùi một bước tiến ba bước, quả nhiên là hiệu quả.

Phượng Cảnh Kiên suy nghĩ, “Như vậy không cần tính phần bất động sản, còn lại đều cho ngươi. Các sản nghiệp khác thì chia làm ba phần, Hoàng tổ mẫu của ngươi, trẫm và ngươi. Hoàng tổ mẫu của ngươi thì sẽ không rời khỏi đế đô, ngươi lấy hai phần ba đi, được không?”

“Cứ nghe theo lời phụ hoàng.” Tuy rằng vẫn bị đâm một nhát, bất quá Phượng Cảnh Kiên đã nói như thế, Minh Trạng đành phải vui mừng đồng ý, dù thế nào cũng đỡ hơn Phượng Cảnh Kiên không khách khí đòi một nửa sản nghiệp. Chẳng qua nói đi cũng nói lại, lão hồ ly thật đúng là thành tinh, không tính phần bất động sản, chẳng phải là chuyện tu sửa bảo trì hành cung biệt viện đều do Minh Trạng làm hay sao. Lại tốn thêm một khoảng, cho dù Minh Trạng da mặt dày cỡ nào thì cũng không thể đem bán hay cho thuê hành cung biệt viện để lấy bạc.

Phượng Cảnh Kiên được thanh danh, Minh Trạng lại phải ăn mật đắng, bất quá xưa nay Minh Trạng luôn bằng lòng với số mệnh, cũng không quá bận tâm.

Chia gia sản thì không có đạo lý không bàn với tức phụ. Nào ngờ khi Minh Trạng vừa mở miệng thì suýt nữa đã bị Nguyễn Hồng Phi phun nước miếng đầy mặt.

Nguyễn Hồng Phi tức giận mắng Minh Trạng vô năng, “Hắn chỉ là một lão nhân choai choai, dựa vào cái gì mà lấy một phần ba, ngươi động não một chút đi, lão nương của hắn, tôn tử của hắn, tiểu thiếp của hắn, tất cả đều ở trong cung mà ăn bám ngươi, hắn còn mặt mũi gì mà lấy một phần ba!” Phất y mệnh định đi ra ngoài tìm Phượng Cảnh Kiên để tính sổ, “Để ta đến hỏi hắn, hắn ở đâu ra mà lại được chia nhiều như vậy cơ chứ?”

“Ôi chao ôi chao.” Minh Trạng nhảy qua ôm lấy thất lưng của Nguyễn Hồng Phi, cố sống cố chết ngăn cản, “Đừng, đừng đi! Vì sao ngươi lại ngốc như thế, phụ hoàng thoái vị thì được chia như vậy, ngày sau ta thoái vị đương nhiên cũng làm theo tiền lệ này. Hiện tại hắn cài bẫy ta, ngày sau ta cài bẫy tôn tử của hắn, cũng vậy thôi!”

Vừa nghe lời này thì cơn tức giận vì thấy tiểu Minh ù bị thiệt thòi của Nguyễn Hồng Phi nhất thời tan thành mây khói, mỉm cười xoay người, nâng lên khuôn mặt đậu hủ mịn màng phúng phính hồng hào của tiểu Minh ù rồi hung hăng hôn một cái, “Như vậy mới được chứ!”

Minh Trạm cười he he, thật thích thái độ của Nguyễn Hồng Phi thiên vị đối với hắn, “Người sợ ta chịu thiệt à?”

“Cũng không phải vậy, mà là ngược lại, người không có bạc sẽ đi tìm ta mà vò bạc.” Nguyễn Hồng Phi không khách khí mà đả kích Minh Trạ, dù sao cũng không đành lòng thấy tiểu Minh ù gặp cảnh khổ cùng.

“Là mượn.” Minh Trạ tiếp tục cường điệu, “Ta cũng chưa nói là quýt nợ mà.”

Nguyễn Hồng Phi cảm thấy buồn cười, “Người quýt nợ thử xem.”

Minh Trạ liếc mắt, rõ ràng bày tỏ thái độ, ta quýt đấy, người có thể làm được gì ta! Đương nhiên hắn sẽ không quýt bạc của Nguyễn Hồng Phi, nhưng là một người nam nhân thì Minh Trạ cũng có giới hạn của mình.

Kéo Minh Trạ quay lại nhuyển tháp, Nguyễn Hồng Phi chuẩn bị sẵn sàng để dạy dỗ Minh Trạ, “Về sau đừng vì thể diện mà chịu thiệt thòi, dù sao thể diện cũng không thể tạo ra cơm ăn. Chắc là đại tiện nhân nghĩ người mặt mỏng, quên đi, một phần ba thì một phần ba. Ta đi nói chuyện với hắn, hiện tại chi phí của người eo hẹp, bảo hắn để người mượn trước dùng đỡ.”

“Cái này, cái này, cái này làm sao mà mượn?” Đầu lưỡi của Minh Trạ thắt chặt, không tiện mở miệng.

Nguyễn Hồng Phi cầm lấy trái táo đặt trên cái đĩa mã não hình lá sen, cầm lên con dao vừa gọt vỏ táo vừa nói, “Thật sự là ngốc, đại tiện nhân sắp đi Vân Nam, người còn bày đặt sĩ diện làm gì mà đi chia ba phần, cơm còn không có mà ăn lại đi quỵên góp cho phú ông. Đại tiện nhân cũng không ngốc, người gặp nạn thì hắn sẽ không ngồi yên đâu.”

“Như vậy chẳng phải sẽ khiến phụ hoàng khó xử hay sao?” Minh Trạ nghiêm mặt nói, “Ta ở chỗ này khó khăn thì cũng không sao, dù sao ta có thể làm chủ. Nhưng phụ hoàng đến Vân Quý, không quen với cuộc sống ở đó, nếu không có bạc thì chẳng phải sẽ khiến người ta coi khinh hay sao. Nếu bởi vì vậy mà chịu uất ức thì ta tình nguyện để bản thân mình chịu khổ một chút cũng không sao.”

“Thật không ngờ người lại có được phẩm chất thánh nhân như thế.” Nguyễn Hồng Phi cũng không chấp nhận, “Nếu người xem đại tiện nhân là người một nhà thì còn chuyện gì khó xử nữa đâu, cũng không nên lừa gạt hắn, cùng hắn đồng tâm hiệp lực, như vậy đâu thể gọi là chịu uất ức? Tuổi không lớn mà còn bày đặt khách sáo. Người đừng quản, cứ để ta thay người đi làm.”

Minh Trạ cảm thấy chính mình xem như có một chút tài ăn nói, hiện tại xem ra hoàn toàn không thể so với Phi Phi nhà hắn. Rõ ràng là muốn đi lừa bạc đường lão của người ta mà Phi Phi lại nói vài ba câu dụ dỗ như đồng tâm hiệp lực, thật sự là không phục cũng không được.

“Hay là để ta đi nói với phụ hoàng cho, hai người các người xưa nay luôn tranh cãi không khoan nhượng, giống như oan gia, rốt cục vẫn là ta bị khi dễ.” Minh Trạ nói, “Để ta đi giải thích với phụ hoàng.”

Hai người này một khi có chiến tranh thì thể nào Minh Trạ cũng sẽ trở thành vật hy sinh cho mà xem.

Nguyễn Hồng Phi cười một cái, “Cũng được.” Một miếng táo đã gọt vỏ được nhét vào miệng của Minh Trạ.

Kỳ thật tìm Phượng Cảnh Kiên mượn bạc cũng không phải việc khó, tuy rằng bị châm chọc vài câu, Phượng Cảnh Kiên cũng thông cảm Minh Trạ bị khó xử, hắn đi Vân Quý ở nhờ thân đệ đệ, là phụ thân của Minh Trạ, vốn cũng không dùng bao nhiêu bạc, cho nên lập tức đồng ý chuyện này.

Minh Trạ còn một chuyện phiền lòng khác.

Nay Vệ thái hậu vào cung, Nguyễn Hồng Phi nhân nhả liền đến Thọ An cung uống trà với Vệ thái hậu.

Sau khi Minh Trạm biết chuyện thì mỗi ngày đều giấm chua ghen tị một hồi. Nguyễn Hồng Phi cười nhạo không ngừng nói Minh Trạm hẹp hòi đầu óc tầm tối, cũng không thêm bận tâm và để ý đến hắn nữa, vẫn tiếp tục mỗi ngày đến tìm Vệ thái hậu pha trà tán gẫu, thảnh thơi còn có thể thưởng thức cổ vật.

“Vì sao lúc này lại đến chỗ của trẫm?” Phụng Cảnh Kiên cảm thấy có chút kỳ lạ, tên yêu tinh kia xưa nay chỉ hận một ngày không thể giữ chặt nhĩ tử nhà hắn suốt mười hai canh giờ kia mà, tại sao hiện tại nhìn sắc mặt của Minh Trạm lại như vậy, chẳng lẽ là cãi nhau!

Thật sự là thượng thiên có mắt mà!

Nếu có thể chia tay thì càng viên mãn!

“Không có gì.” Minh Trạm rầu rĩ ngồi xuống, Phùng Thành bưng trà đến, hắn bắt đầu uống trà, liên tục uống ba bát. Phụng Cảnh Kiên trêu ghẹo, “Người khác lấy rượu tiêu sầu, còn ngươi thì lại lấy trà tiêu sầu.”

“Phụ hoàng, để ta hỏi ngài chuyện này!” Minh Trạm nhìn Phùng Thành một cái, Phùng Thành liền dẫn xuống người trong điện, lúc này Minh Trạm mới ấp a ấp úng nói, “Trước kia, trước kia khi Phi Phi còn trẻ, có phải rất dụ nhân hay không?”

“Đâu chỉ khi còn trẻ?” Phụng Cảnh Kiên nói một cách cảm khái, “Hiện tại hắn cũng rất dụ nhân mà, bằng không vì sao ngươi lại bám hắn như cái đuôi như thế cơ chứ?”

“Yêu tinh kia có người khác ở ngoài à?” Ngọn lửa hừng hực thổi bùng trong mắt Phụng Cảnh Kiên, thật sự là một tin tức tốt lành.

“Làm gì có? Chúng ta rất tốt.” Cho dù có chết thì Minh Trạm cũng không chịu thừa nhận, nhưng vẫn không vực nổi tinh thần, lẩm bẩm nói, “Ta chỉ thấy hình như Phi Phi không có tiếng nói chung với ta mà thôi.”

Phụng Cảnh Kiên cười một cái, thổn thức nói, “May mà các người không có tiếng nói chung. Sáng hôm qua thì nói cho trẫm một phần ba, buổi trưa thì lại đến đây khóc than với trẫm. Ngày trước người không ở cùng với cái tên yêu tinh kia thì cũng đâu có như vậy đâu.”

“Hai chuyện này khác nhau. Hiện tại trên đỉnh đầu của ta có chút eo hẹp, cũng không thể không biết xấu hổ mà đòi ăn cơm dẻo.”

“Sĩ diện chi cho khổ thân.” Phụng Cảnh Kiên hận cái tên vừa bắt hạnh vừa không biết tranh giành này, bèn nhéo khuôn mặt mồm mím của Minh Trạm một cái rồi cười nói, “Người suy nghĩ một chút đi, tên yêu tinh kia ở Giang Nam vớt bạc của chúng ta. Đừng nói là cơm dẻo, cho dù là cơm khô thì ta cũng ăn nữa, đó vốn là bạc của chúng ta mà! Phải về tay chúng ta là đúng rồi, chứ người còn muốn cái gì nữa?”

Minh Trạm chợt nghe Phụng Cảnh Kiên nói như thế thì nhất thời cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

Phụng Cảnh Kiên nhìn hắn rồi bật cười, “Chẳng lẽ trẫm không biết hiện tại triều đình đang gặp khó khăn hay sao? Tại sao trẫm lại đồng ý để tên yêu tinh kia ở bên cạnh ngươi? Đưa ngươi một ngọn núi vàng mà người còn la hét đói nữa sao? Thật sự là mắt mù trẫm mà.”

“Đừng nói chuyện này nữa, đâu dễ kiếm lợi từ Phi Phi.” Minh Trạm ủ rũ, “Đến nay ta vẫn chưa phản công được nè.”

“Đừng bảo là luôn nằm ở dưới nha?”

“Ba lần.”

Phụng Cảnh Kiên thở phào nhẹ nhõm, an ủi Minh Trạm, “Như vậy cũng được, để cho hắn làm lại ba lần thì có sao đâu? Nam tử hán đại trượng phu, không cần phải so đo với hắn.”

Minh Trạm nhất thời lệ tuôn như suối, ôm lấy Phụng Cảnh Kiên mà khóc rống, “Là ta chỉ được ở trên ba lần mà thôi, hiện tại còn nợ ngập đầu đây nè, vậy mà tên yêu tinh kia đã thay lòng đổi dạ mất rồi!”

Nháy mắt Chiêu Nhân cung vang lên tiếng khóc chấn thiên.

.....

13. Chương 13: Hòa Hảo Đi

Nguyễn Hồng Phi dẫn theo Diêu Quang trở về từ Thọ An cung, vừa đến đại môn của Chiêu Nhân cung liền thấy tiểu tử Tử Mặc ở bên cạnh mình đang dò xét khắp tứ phương, rõ ràng là có chuyện rồi.

Tử Mặc thấy Nguyễn Hồng Phi thì liền vội vàng chạy qua quỳ gối hành lễ, thì thầm như đang ăn trộm, “Tiên sinh, không tốt. Bệ hạ đi tìm Thái thượng hoàng lão nhân gia để cáo trạng, nói rằng ngài thay lòng đổi dạ.”

Diêu Quang kinh ngạc “A?” một tiếng, nhào cổ ra để tọc mạch. Nguyễn Hồng Phi liếc mắt một cái, Diêu Quang vội vàng lui về sau ba bước, thành thật đứng yên, lúc này Nguyễn Hồng Phi mới hỏi, “Sao vậy?”

“Tiểu nhân cũng không rõ, ngay cả Phùng tổng quản cũng bị phái ra ngoài, cũng may lỗi tai của tiểu nhân thỉnh cho nên mới nghe được một chút. Thái thượng hoàng lão nhân gia gọi thuộc hạ đi vào, bảo thuộc hạ tìm tiên sinh để nói cho ra lẽ.” Từ khi Phượng Cảnh Kiên thoái vị thì Nguyễn Hồng Phi đã yêu cầu thuộc hạ của mình xưng Phượng Cảnh Kiên là Thái thượng hoàng lão nhân gia, còn yêu cầu thuộc hạ nhấn mạnh chữ lão, thật sự khiến Phượng Cảnh Kiên muốn buồn nôn.

Cây quạt trong tay của Nguyễn Hồng Phi dựng thẳng, chống cằm hỏi, “Tiểu Minh ở đâu?”

“Hoàng thượng quay về phòng ngủ rồi.”

“Như vậy thì tốt.”

Nguyễn Hồng Phi nhắc chân tiến vào thiên điện, vừa bước vào thì liền nhìn thấy Phượng Cảnh Kiên ngồi như một pho tượng thần trấn môn trên nhuyển tháp, sắc mặt âm trầm, tỏ vẻ muốn vạch lá tìm sâu.

Tuy rằng trong lòng lo lắng cho Minh Trạng nhưng Nguyễn Hồng Phi vẫn phải đuổi Phượng Cảnh Kiên trước rồi tính sau.

Phượng Cảnh Kiên căn bản không để ý đến Nguyễn Hồng Phi, chỉ chỉ phòng ngủ, nhắc chân rời đi. Khi Phượng Cảnh Kiên lướt qua thì trên người còn mang theo mùi huân hương thần nhiên, Nguyễn Hồng Phi khẽ cau mày.

Nguyễn Hồng Phi vội vàng đi vào phòng ngủ, Minh Trạng đang nằm ngủ say sưa trên nhuyển tháp, trên mặt đắp một chiếc khăn ẩm. Nguyễn Hồng Phi cẩn thận ngắm nghía Minh Trạng một lúc lâu rồi nhẹ giọng thở dài, “Vì sao lại giận đối?”

Minh Trạng ngủ say như người chết, làm sao có thể nghe được những gì Nguyễn Hồng Phi đang nói.

Nguyễn Hồng Phi lại than thở, “Tiểu mỗ mỗ à, bình thường người ngủ như đang đi đánh giấc, nằm yên mà ngủ như thế này thì trừ phi là giả bộ mà thôi.”

Vốn đang nằm ngay đơ như xác chết, Minh Trạng bất chợt vùng dậy, cầm lấy chiếc khăn đắp mắt quật vào mặt của Nguyễn Hồng Phi, giận dữ hét lên, “Người con trở về để làm gì nữa! Chẳng phải chê ta ngốc hay sao! Chỉ có bức thư họa viết chữ như gà bới, bị hủy thì cũng đã hủy rồi, còn thể diện của ta thì người có trả lại được hay không!”

Phúc Xương đại trưởng công chúa tiến cung tặng cho Vệ thái hậu một bức Tế Chất Văn Cảo của Nhan Chân Khanh, trùng hợp hôm nay Minh Trạng dẫn Nguyễn Hồng Phi đi thỉnh an mẫu thân, Vệ thái hậu nói đến Phúc Xương đại trưởng công chúa, đương nhiên cũng nhắc đến bức danh thiếp được thể nhân xưng là thiên hạ đệ nhị hành thư, Nguyễn Hồng Phi thích nhất là mấy bức thư họa danh văn, tỏ ra mặt dày mà thỉnh cầu được ngắm nhìn một lúc.

Vệ thái hậu và Nguyễn Hồng Phi đều là người có học thức uyên bác, một người nói thư chi kỳ tuyệt, một người đáp tù uyển vong tình, thật ăn ý đến mức làm cho Minh Trạng phát bực! Minh Trạng nhào cổ xem cả buổi, có vài chữ không thể nhận biết, càng miễn bàn đến việc thưởng thức, trực tiếp nói, “Đáng giá bao nhiêu bạc vậy?” (thư chi kỳ tuyệt, tù uyển vong tình = nét chữ đặc sắc, mạnh mẽ uyển chuyển thần nhiên)

Nguyễn Hồng Phi cầm kính lúp, đẩy Minh Trạm ra chỗ khác để lấy ánh sáng, “Qua bên kia đi, người không hiểu mà xem làm cái gì?”

Minh Trạm nói thầm, “Có cái gì hay ho đâu, chẳng phải chỉ là một bức thư họa thôi sao.” Chóp mũi hơi ngứa, Minh Trạm há mồm hắt xì một cái thật mạnh, chẳng những văng nước miếng lên mặt của Nguyễn Hồng Phi mà còn văng khắp bức thư họa, Nguyễn Hồng Phi tái mặt, lập tức mắng Minh Trạm một trận.

Minh Trạm bị mắng, Vệ thái hậu phải an ủi cả buổi, nhưng tâm tình vẫn không thấy tốt, đi ra khỏi Thọ An cung liền chạy đến tìm Phượng Cảnh Kiên mà khóc một trận.

Kỳ thật sau khi Nguyễn Hồng Phi nổi giận thì cũng cảm thấy khó chịu, xưa nay tình cảm của hắn và Minh Trạm gắn bó như keo sơn. Suy nghĩ một chút, cũng không phải Minh Trạm cố ý, trong lúc nhất thời không còn tâm tình xem thư họa nữa. Ngồi trong chốc lát liền đi ra khỏi chỗ của Vệ thái hậu để đi tìm Minh Trạm, nào ngờ Minh Trạm lại nóng tính như thế.

Tuy bị quạt khăn trúng mặt nhưng cũng không đau, Nguyễn Hồng Phi sờ sờ nơi bị đánh trúng, hai tay ôm lấy bờ vai của Minh Trạm, mỉm cười làm lành, “Thôi nào, ta chỉ lỡ miệng nói một chút thôi mà, người nổi giận thật sao? Còn khóc nữa? Xem kia, mắt sưng cả lên rồi, để ta thoa thuốc cho người nha.”

“Lỡ miệng nói một chút thôi ư?!” Minh Trạm nổi đóa, “Một bức thư họa bị hỏng! Mẩu thân cũng chưa nói cái gì mà người đã mắng ta! Chẳng lẽ ta còn không bằng một bức thư họa hay sao?”

“Hai chuyện khác nhau.” Nguyễn Hồng Phi liền nói ngay, “Bức thư họa kia cũng rất trân quý, trên đời chỉ còn lại một bức, nếu bị hủy thì thật đáng tiếc.”

Minh Trạm thấy Nguyễn Hồng Phi không chịu nhận lỗi, bèn sụt sịt mũi, “Trân quý cái gì, ở trong lòng ta chẳng có cái gì quý hơn người. Còn người thì sao, người đối với ta thế nào, chẳng lẽ ta không có sĩ diện hay sao? Ở trước mặt mẩu thân mà người nói ta ngốc, còn đẩy ta, mắng ta, khinh thường ta nữa....”

Minh Trạm càng nói càng uất ức, trong cơn bĩ ai, nước mắt lập tức tuôn trào như mưa rơi.

“Thật sự là oan muốn chết, ta nào dám khinh thường Hoàng thượng cơ chứ.” Nguyễn Hồng Phi đau lòng lau nước mắt cho Minh Trạm, Minh Trạm đẩy tay của hắn ra, tự mình lấy chiếc khăn tay thêu hình con chim nhỏ từ trong y mê để lau nước mắt, thút thít nói, “Lời ngon tiếng ngọt.” Lại sụt sịt một cái, bổ sung thêm một câu, “Cũng vô dụng mà thôi.”

“Vậy người nói đi, phải làm sao đây?” Đơn giản để cho tiểu Minh ù đưa ra điều kiện.

Minh Trạm lại thương tâm, liếc mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi một cái, nước mắt văng khắp nơi, giậm chân đấm ngực, than thân trách phận, “Trời xanh ơi, vì sao ta lại có một lão bà không biết quan tâm chăm sóc vậy nè! Ngày thường miệng mồm líu riu như sáo, vậy mà chẳng nói với ta được một câu tốt lành nào, chỉ đi làm lợi cho lỗ tai của ngoại nhân mà thôi! Thật sự là chỉ thấy người mới cười, không thấy người xưa khóc! Nói đi! Có phải người đã thay lòng đổi dạ rồi hay không!”

Bên ngoài Diêu Quang nghe thấy động tĩnh bên trong thì cảm thấy buồn cười đến đau cả ruột, cũng không biết bên trong Nguyễn Hồng Phi dùng thủ đoạn gì mà đến văn thiện thì Minh Trạm đã cùng Nguyễn Hồng Phi vừa nói vừa cười, đôi mắt thì vẫn sưng to như cá mắt lồi.

Diêu Quang thầm than phục: Tiên sinh quả nhiên có thủ đoạn mà.

Ngày hôm sau, Minh Trạm lâm triều tuyên bố chủ khảo ân khoa, những người mà Nội các đã lựa chọn thì hắn chẳng thèm đụng đến, tùy tay chỉ điểm Lâm Vĩnh Thường.

Chọn ra lý do cũng thật đặc biệt: Lý Phiên Viện thật nhàn, Lâm Vĩnh Thường cũng thật nhàn, để cho Lâm Vĩnh Thường thực nhàn làm quan chủ khảo đi.

Đoàng—

Một cái bánh to thật là to nện trúng đầu Lâm Vĩnh Thường, khiến Lâm Vĩnh Thường choáng váng u đầu. Vị Lâm đại nhân vừa tròn ba mươi lăm tuổi đã trở thành tọa sự trẻ nhất của Đại Phụng kể từ ngày khai quốc đến nay. Sau khi Lâm Vĩnh Thường tiến cung tạ ơn thì liền về nhà đóng cửa từ chối tiếp khách, không gặp bất kỳ ai, chỉ đợi đến ngày thi ân khoa.

Đương nhiên Trầm Chuyết Ngôn sống nhờ nhà hấn cũng phải dọn ra ngoài mà ở.

Minh Trạm kéo Nguyễn Hồng Phi đi dùng ngọc thiện ở chỗ của Vệ thái hậu, thuật lại với Vệ thái hậu về chuyện triều chính, “Lâm Vĩnh Thường tuổi còn rất trẻ, hai mươi tuổi đã đỗ tiến sĩ, ở Hàn Lâm viện được ba năm, sau đó vào thẳng Đô Sát viện, một đường leo lên Tả đô ngự sử, sau đó chuyển về nhậm chức Thượng thư Lý Phiên viện, năm nay tròn ba mươi bốn tuổi.”

Vệ thái hậu nói, “Thật sự là còn rất trẻ.” Thượng thư Lý Phiên viện đã là quan nhị phẩm.

“Xem như trẻ tuổi, hai mươi tuổi đỗ tiến sĩ, từ khi khai quốc đến nay chỉ có khoảng hai mươi người làm được như thế.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Lâm Vĩnh Thường xuất thân hàn môn, khi hấn dự thi ân khoa thì Lý Bình Chu làm tọa sự, cũng không có quan hệ thông gia hiên hách.” Chẳng qua đám đệ tử thế gia có bối cảnh thâm hậu lại chẳng có vài tên đạt được tốc độ thăng quan tiến chức như Lâm Vĩnh Thường.

Ở thời này tiến sĩ cũng không phải dễ đỗ.

Có người nói, tú tài thời cổ đại tựa như sinh viên thời hiện đại, kỳ thật tú tài ở cổ đại có giá trị cao hơn sinh viên hiện đại rất nhiều. Muốn đỗ tiến sĩ thì cực kỳ khó khăn, nhất định là trên cấp bậc tiến sĩ thời hiện đại. Đương nhiên cổ đại không có nhiều chương trình học, người ta chỉ tỉ mỉ nghiên cứu về văn thư.

“Đúng vậy.” Minh Trạm tiếp lời, “Không cha không nương, phụ mẫu đều đã mất. Đã từng tuổi này còn chưa thành thân, sống cô độc. Trong nhà chỉ có năm người, muốn phái thám tử giám sát cũng không được.”

Nguyễn Hồng Phi lộ vẻ trái nho rồi dứt cho Minh Trạm ăn, Minh Trạm nhất thời vui vẻ ra mặt, bèn hỏi, “Người nói xem, Lâm Vĩnh Thường không thành thân có phải có bệnh gì không tiện nói ra hay không?”

“Hỗ ngôn loạn ngữ.” Nguyễn Hồng Phi mắng một câu, “Không biết có bao nhiêu người muốn gả nữ nhi cho Lâm đại nhân làm thê thiếp kia kìa. Nghe nói Lâm đại nhân ở quê nhà có một vị hôn thê thanh mai trúc mã, đợi Lâm đại nhân áo gấm về làng thì mới hay vị hôn thê thanh mai trúc mã đã lâm bệnh mà chết, Lâm đại nhân vì thương tâm quá độ mà lập chí cả đời không thú thê.”

“Cho dù so với tình cảm của ta thì vẫn kém một chút, nhưng cũng xem như rất si tình.”

Vệ thái hậu buồn cười, hỏi Minh Trạm, “Nghe nói hôm qua người trở về còn khóc hơn nửa canh giờ đúng không?”

Minh Trạm liếc mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi một cái, Nguyễn Hồng Phi vội hỏi, “Đây đều là lỗi của ta, nói không lựa lời, không chịu uốn lưỡi bảy tấc, làm tổn thương Minh Trạm.”

Vệ thái hậu cười rộ lên, Minh Trạm nhớ đến cái gì đó liền hò hét một câu, “Mẫu thân, ngài đưa bức thư họa kia cho ta đi.”

“Để làm gì? Xưa nay người không thích mấy thứ này, nay đã là Hoàng đế, chẳng lẽ tính đem bán để đổi lấy bạc hay sao, như vậy cũng không được đâu!”

“Đâu có!” Minh Trạm nói, “Ta đem nó treo lên tường ở trong phòng ngủ, Phi Phi vừa thấy thì sẽ cảm thấy thật có lỗi đối với ta, đã tổn thương ta nhiều như thế nào. Chờ về sau nếu hấn lại làm chuyện có lỗi với ta thì ta sẽ dán bức thư họa đó lên mặt của hấn.”

Nguyễn Hồng Phi cười tủm tỉm, “Hảo hảo, trở về ta sẽ giúp người treo lên tường.”

“Như vậy mới được.” Lúc này Minh Trạm mới vừa lòng.

Vệ vương phi nhấp một ngụm trà, nhắc nhở Minh Trạm, “Người sử dụng Lâm Vĩnh Thường thì phải cẩn thận một chút, ta chưa từng nghe nói có người nào không thú thê vì hôn thê mất sớm, người này có nhiều điểm khả nghi, sợ là có nỗi niềm khó nói.”

“Ừm, ta sẽ lưu tâm.” Minh Trạm hỏi, “Mẫu thân, sản nghiệp của Nội vụ phủ như thế nào rồi? Phần phân chia của phụ hoàng đã ổn thỏa chưa?”

“Đã ổn thỏa rồi, Thượng hoàng bảo rằng người hiện tại đang gặp khó khăn, chỉ lấy hai phần là được.” Cảm thấy Minh Trạm thật sự gặp khó khăn cho nên Phượng Cảnh Kiên vẫn nhường một chút.

Minh Trạm than nhẹ, “Ta mà có thần tử giỏi việc quản lý nội chính như mẫu thân thì tốt rồi.”

“Từ Tam không được hay sao?”

“Khéo léo quá mức.” Minh Trạm nói, “Tâm tư của hần không đặt ở Hộ bộ. Phạm Duy Phùng Trật thì còn quá trẻ, không thể phục chúng.”

Dùng xong ngo thiện, lại ngồi trong chốc lát, sau đó Minh Trạm và Nguyễn Hồng Phi liền trở về Chiêu Nhân cung.

Nguyễn Hồng Phi nói, “Hình như người rất thích bàn chuyện triều chính với Vệ tỷ tỷ thì phải?”

“Ừm, trước kia ta cũng thường nghị sự với mẫu thân, mẫu thân là mưu sĩ của ta.” Minh Trạm làm mặt quỷ với Nguyễn Hồng Phi, cười nói, “Còn nữa, biết một ít chuyện triều chính cũng không có gì là không tốt. Tôn thất quý nữ, cáo mệnh phu nhân khi thỉnh an có khi sẽ khó tránh khỏi có một chút khẩn cầu, nếu không báo trước thì sẽ làm cho mẫu thân khó xử, nếu cứ trường kỳ như thế thì tôn nghiêm của Thái hậu sẽ để ở đâu? Tỷ như bức Tế Chất Văn Cảo này của Phúc Xương đại trưởng công chúa cũng là nhờ mẫu thân tìm cách đưa Đỗ Như Lan ra khỏi chùa đấy thôi.”

“Hãy, tặng mấy thứ linh tinh như thiếp cát tường hay văn như ý này nọ, bức thư họa Tế Cảo này tuy có tiếng nhưng có vẻ giống diêm xấu một chút.” Minh Trạm thuận miệng bịa chuyện, còn không quên nhắc nhở Nguyễn Hồng Phi, “Đúng rồi, treo nó lên tường đi.”

“Sáng mai cũng được, đến giờ ngủ trưa rồi, người không mệt sao?” Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, sờ mặt của Minh Trạm, “Để ta bế người lên giường, được không?”

Minh Trạm trợn trắng mắt, “Để ta bế người cho.”

“Thôi, cứ để ta tự đi thì an toàn hơn.” Cho dù là Nguyễn Hồng Phi thì cũng sợ bị Minh Trạm ném ngã.

“Để cho ta bế đi, ta luyện tập mãi mà, lần trước cũng đâu ném ngã người đâu.” Minh Trạm giang hai tay hai chân ra, cánh tay vòng qua dưới nách của Nguyễn Hồng Phi, thúc giục đối phương, “Mau ôm cổ của ta đi.”

Nguyễn Hồng Phi đành phải nghe theo, dẫn dò Minh Trạm, “Người phải cẩn thận một chút.”

Minh Trạm vốn lùn hơn Nguyễn Hồng Phi nửa cái đầu, khom lưng xuống, cánh tay phải luồn xuống gối của Nguyễn Hồng Phi, chỉ nhắc lên được một chân, “Nhảy chân kia lên.”

Chân trái của Nguyễn Hồng Phi nhún nhẹ một chút, lập tức nhảy lên khuỷu tay của Minh Trạm, đúng tiêu chuẩn bế công chúa.

Tuy Nguyễn Hồng Phi không béo, nhưng với vóc dáng cao ráo mạnh khỏe thì cũng nặng bảy tám chục cân, Minh Trạm ngã ra phía sau một chút, cảm thấy cánh tay bắt đầu đau buốt, Nguyễn Hồng Phi nói, “Để ta tự đi thì hơn.”

Minh Trạm trừng mắt liếc hần một cái, không khí nghẹn trước ngực, cố gắng bế Nguyễn Hồng Phi đến giường thì mới chịu buông tay, vừa thở hồng hộc vừa đấm cánh tay, “Thật sự là mệt chết người.”

“Đã bảo không cần bế mà.” Nguyễn Hồng Phi cũng thở phào nhẹ nhõm, hần sợ Minh Trạm ném hần xuống đất, vì vậy cũng không hề cảm kích Minh Trạm.

Minh Trạm cởi hài, nhón người hôn Nguyễn Hồng Phi một cái, mặt mày mang theo vài phần đắc ý, ôn hòa nói, “Về sau mỗi ngày ta sẽ bế người lên giường.”

Nguyễn Hồng Phi nằm nghiêng sang một bên, giả vờ cảm thán, “Thật sự là khổn khổ mà.”

“Người nói cái gì?” Minh Trạm vừa cười vừa nhào qua, cắn lên mặt của Nguyễn Hồng Phi làm cho mặt của hần dính đầy nước miếng. Nguyễn Hồng Phi xoay người đè Minh Trạm lên giường, vừa cười vừa đùa, “Ôm ấp yêu thương à? Như vậy thì ta không khách khí nữa.”

“Không được, hôm qua người đồng ý chuyện gì thì đừng có quên.”

“Đã quên rồi.”

Cúi người, trực tiếp lấp miệng của tiểu Minh ừ.

.....

14. Chương 14: Chủ Nợ

Phượng Cảnh Nam đến rất đúng lúc, ngay trước lúc diễn ra kỳ thi ân khoa, còn dẫn theo Minh Liêm đến đây.

Phụ tử hai người gặp mặt nhưng lại nhất thời ngượng ngùng.

Rốt cục phải lấy lễ gì để diện kiến?

Nhi tử làm Hoàng đế, chính mình vẫn là Vương gia, thật sự không phải chỉ đơn giản là uất ức mà thôi.

Nhưng Minh Trạ xưa nay không thích tỏ vẻ kiêu cách, cũng chỉ có da mặt dày cỡ hần mới có thể nhiệt tình chu toàn như vậy, “Phụ vương, ngài đến rồi, nhi tử trông mòn con mắt đây này.” Còn ôm Phượng Cảnh Nam một lúc.

Sắc mặt của Phượng Cảnh Nam thoáng ôn hòa, vui vẻ nhìn mình Trạ mặc một bộ thường phục màu xanh da trời, cổ áo và y mẹ được thêu hoa văn hình rồng tinh xảo, cổ áo hơi mở rộng, lộ ra một đoạn cổ trắng mịn nhắn nhụy và một chút trung y màu trắng, bên hông thắt đai lưng màu minh hoàng, thật sự là rất ra dáng.

“Nay đã làm Hoàng đế, quả nhiên là khác trước.” Phượng Cảnh Nam trêu ghẹo một câu, nhi tử làm Hoàng đế, hần đương nhiên rất có thể diện.

Ánh mắt của Minh Trạ dừng trên mặt Minh Liêm, Minh Liêm vội vàng quỳ xuống hành lễ, “Tham kiến bệ hạ.”

“Chúng ta là huynh đệ chí thân, tam ca không cần đa lễ.” Minh Trạ nâng Minh Liêm đứng dậy, cười nói, “Sớm nghe nói tam ca sẽ đến cùng, ta đã chuẩn bị sẵn Vương phủ cho tam ca.”

Minh Liêm nhất thời vui mừng, Minh Trạ đã sớm nói rằng nếu huynh đệ bọn họ đến để đô thì sẽ được phong Vương tước, chẳng phải tốt hơn là ở Vân Quý đối mặt với Minh Kỳ hay sao. Minh Liêm cười, “Thần đã đem gia sản và lão bà đến đây, còn phải nhờ Hoàng thượng chiếu cố thần.”

Minh Trạ chưa gặp lão bà của Minh Liêm, bèn nói, “Đợi sau khi hạ chiếu thư thì tam ca dẫn tẩu tử tiến cung thỉnh an Hoàng tổ mẫu và mẫu hậu.”

Minh Trạ xoay người, cùng Phượng Cảnh Nam dắt tay song song, đám người Minh Liêm đi theo sau, cùng nhau đến Chiêu Nhân cung.

Phượng Cảnh Kiên nghe báo đệ đệ nhà mình đã tiến cung, bèn lập tức nghênh đón ở đại môn Chiêu Nhân cung, Nguyễn Hồng Phi đã ở bên cạnh, nhanh hơn Phượng Cảnh Kiên một bước, thân thiết hô một tiếng, “Lâu nay vẫn nghe đại danh của Vương huynh, tiểu đệ trông mong Vương huynh mòn cả mắt.” Bộ dáng lần đầu gặp mặt tỏ vẻ vui sướng.

Niềm vui sướng vì lâu ngày gặp lại của huynh đệ Phượng gia lập tức tan thành mây khói, Phượng Cảnh Nam còn liếc oan Minh Trạ một cái, hai câu lời ngon tiếng ngọt của người đều là cùng tên yêu nghiệt này học hỏi đúng không!?

Phượng Cảnh Nam coi như có khả năng kiềm chế, hần cũng biết rõ những chuyện đã xảy ra ở đế đô, hơi gật đầu, “Vương đệ.” Tiện nhân lại tiến dần từng bước!

“Trên đường có ổn không?” Phượng Cảnh Kiên ôn hòa hỏi.

Phượng Cảnh Nam gật đầu, “Rất thuận lợi.”

Vì muốn yên tĩnh trò chuyện cùng huynh đệ mà Phượng Cảnh Kiên không thể không đuổi Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi cùng Minh Liêm đi chỗ khác.

“Minh Liêm, người đến Thọ An cung thỉnh an mẫu hậu của người đi.” Nhặt lên một trái hồng.

Minh Liêm đứng dậy rồi dạ một tiếng, thầm nghĩ, chuyện này là sao, phụ thân là thân Vương, đích mẫu thành Hoàng thái hậu. Thức thời mà cung kính cáo lui.

Phượng Cảnh Kiền ra hiệu cho Minh Trạ, Minh Trạ liền tỉnh ý mà nâng mông lên, “Phi Phi, chúng ta trở về phòng đi, xem ra đại phụ và nhị phụ có rất nhiều chuyện riêng muốn nói với nhau.”

Phượng Cảnh Nam không ngờ chính mình đột nhiên từ phụ thân lại bị giáng xuống thành nhị phụ, sắc mặt trầm xuống, giận dữ hỏi Minh Trạ, “Người vừa gọi ta là cái gì?”

“He he, phụ vương phụ vương.” Minh Trạ mặt dày cười làm lành, “Chỉ đùa một chút mà thôi.” Kéo lấy y mẹ của Nguyễn Hồng Phi rồi bỏ cửa chạy lấy người.

Đợi Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi rời đi, ngọn lửa trong lòng của Phượng Cảnh Nam bắt đầu hừng hực bốc lên, vỗ mạnh vào tay vịn của ghế dựa, trầm giọng nói, “Thật sự là yêu nghiệt mà!”

“Ai bảo Minh Trạ thích hấn làm chi.” Phượng Cảnh Kiền cảm thấy khẩu vị của mình thật không phải là bình thường, cười trên nỗi đau của người khác, còn thở dài một tiếng, “Thật không ngờ người và hấn còn có duyên làm ông tể.” (ông tể = cha vợ và con rể)

“Minh Trạ chẳng khác gì người mù cả!” Trong lòng Phượng Cảnh Nam, kỳ thật thích nam nhân hay nữ nhân cũng không sao, đến địa vị này của hấn thì nhi tử muốn có hai tên nam sủng cũng chẳng thành vấn đề. Nhưng lại kiên quyết dây dưa không rõ với yêu nghiệt thì thật sự có chút chết người! Cho dù bề ngoài nhìn trẻ tuổi nhưng bên trong đã già nua, Minh Trạ đúng là tên không có mắt!

Chẳng lẽ là từ nhỏ đã bị thiếu tình thương của phụ thân nên mới như vậy ư?

Phượng Cảnh Nam miên man suy nghĩ, khi còn bé Minh Trạ xác thực không quá thân cận với mình, nhưng ở thời này, chú ý nhất chính là bề tôn không bề tử, có đứa nhi tử nào của hấn mà đặc biệt thân cận đâu, mà cũng chẳng có ai lại giống Minh Trạ nhìn trúng yêu nghiệt!

Nghĩ đến điểm này thì Phượng Cảnh Nam chỉ có thể đổ lỗi cho nghiệp chướng kiếp trước, có lẽ kiếp trước nợ bạc tên yêu nghiệt kia cũng không chừng.

“Kỳ thật hai người bọn họ ở với nhau cũng không tệ.” Phượng Cảnh Kiền đã sớm bình thần với Nguyễn Hồng Phi, cười nói, “Minh Trạ cũng không phải kẻ ngốc, ta thấy cũng chỉ có hấn mới có thể thu phục được Nguyễn Hồng Phi.”

Phượng Cảnh Nam thấp giọng nói, “Chỉ sợ Minh Trạ nhẹ dạ bị tên yêu nghiệt kia tính kế.” Kỳ thật ở cùng Nguyễn Hồng Phi thì Minh Trạ tuyệt đối sẽ không chịu thiệt, hai người này là cường cường liên hợp. Cho nên trước kia bảo rằng lập thái tử hai năm thì mới thoái vị, thế mà chưa được bao lâu thì Hoàng huynh của hấn đã bị bức thoái vị mất rồi.

“Cũng không đến mức đó.” Phượng Cảnh Kiền cười một cái, “Minh Trạ cũng không phải kẻ ngốc.”

Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi đến thiên điện trò chuyện.

Gặp mặt cừu nhân thật sự là đỏ mặt tía tai.

Nguyễn Hồng Phi cầm lấy mấy hạt dưa mà cắn, nhàn nhã nói, “Người xem đức hạnh của nhị tiện nhân cha người kia, trong khi ta thì vui vẻ gặp hấn, đây cũng là nể mặt người mà thôi.”

“Hầy, phụ hoàng và phụ vương cũng chẳng ở mấy ngày đâu, người đừng gây rắc rối cho bọn họ.” Minh Trạ nói một cách không nề.

“Chân ngoài dài hơn chân trong.” Một vỏ hạt dưa bắn lên mặt của Minh Trạ.

Minh Trạ đưa tay gạt xuống, nhào người nhặt lấy mấy hạt dưa trong tay của Nguyễn Hồng Phi rồi thở dài, “Người nói thế cũng lạ, trước kia người và phụ vương của ta thật sự là không hợp mắt, vừa thấy mặt tất sẽ cãi nhau, hiện tại lại không có cảm giác này.”

Nguyễn Hồng Phi nhếch môi, nhìn về phía Minh Trạh, “Hiện tại, thứ nhất là người không tính kế địa vị của hăh, thứ hai là không tính kế tài sản của hăh, đầu óc của hăh lại không gặp vấn đề, vì sao lại trờng mắt trờng mảy đối với người cơ chứ?”

“Trước kia ta cũng đầu mưu đoạt cái gì đầu.” Minh Trạh tự mình bày tỏ, “Ta chỉ tăn hiếu mà thôi, giúp phụ vương phân ưu ấy mà.”

“Cũng đầu phải thế, vì sao phân ưu mà lại khiến nhị tiện nhân suýt nữa đã ghen đỏ cả mắt.” Người đương cầm quyền thì có ai mà không xem quyền lợi còn quan trọng hơn cả tánh mạng, vậy mà Minh Trạh có thể thăh nhiên không biết xấu hổ mà nói phân quyền thành phân ưu. Đương nhiên Minh Trạh là bên thắng lợi, hăh muốn nói thế nào thì người ta cũng chỉ có thể nghe theo thế ấy.

“Làm gì có chuyện đó, đừng nói bậy.” Tất nhiên là Minh Trạh không chịu tiếp thu, đưa đẩy Nguyễn Hồng Phi, cứ mãi nhắc nhở, “Người đừng ở trước mặt phụ vương mà nói lung tung nha.”

“Được rồi.” Nguyễn Hồng Phi thoải mái chấp thuận, bỗng nhiên nói, “Tử Măh sắp trở lại.”

Minh Trạh rùng mình, “Vĩ sao lại chọn ngay lúc này?”

Đúng vậy, làm gì mà lại chọn ngay lúc này?

Sở dĩ hoàng thất rơi vào tình trạng hiện tại cũng là vì Nguyễn Hồng Phi và Ngự Tử Măh. Nguyễn Hồng Phi thì còn dễ giải thích, dù sao huyết hải thâm cừ cũng không quá đáng, nhưng Phụng gia huynh đệ đối xử với Ngự Tử Măh lại là có ân, nay Ngự Tử Măh trở về....

“Đại tiện nhân khăh khăh muốn gặp Tử Măh.”

Minh Trạh có chút tức giận, “Vĩ sao người không nói sớm với ta một chút?” Người ta sắp đến thì mới chịu nói với hăh, nhất định là không phải chuyện mới đây.

“Đại tiện nhân không cho nói.”

Hai hàng lông mày của Minh Trạh lập tức dựng thẳng, “Không cho nói! Hăh không cho người nói thì người không nói à?! Từ khi nào mà người lại nghe lời như vậy? Hăh gọi người đi chết mà ta vẫn thấy người sống phơi phới đó thôi!” Lấy cái cơ vụng về như vậy, cơn tức của Minh Trạh lại tăng thêm ba phần.

Nguyễn Hồng Phi khó xử, tiếp tục lừa Minh Trạh, “Lúc trước người rất thích khuôn mặt kia của Tử Măh, ta cũng không muốn các người gặp lại.”

Nghe lời này, trong lòng của Minh Trạh hơi vui vẻ, bất quá dù sao hăh cũng không dễ bị lừa gạt, “Vậy tại sao lúc trước người không nói mà hiện tại lại đột nhiên nói với ta?”

“Hãy, ta không ngờ nhị tiện nhân lại đến nhanh như vậy.” Nguyễn Hồng Phi cảm thăh, “Tính tình của đại tiện nhân và nhị tiện nhân hoàn toàn khác biệt, đại tiện nhân thì còn có thể giúp ta giấu chuyện Tử Măh quay về đế đô, nhị tiện nhân mà nghe được phong thanh thì sẽ lập tức nói cho người biết. Cho nên ta nghĩ, thay vì để hăh nói thì không bằng cứ để ta nói thẳng với người vẫn hay hơn.”

Minh Trạh mím chặt khóe môi không lên tiếng.

Tuy là người đầu áp tay gối, Minh Trạh lại thích Nguyễn Hồng Phi đến mức điên đảo thần hồn, nhưng Minh Trạh lại không phải là người hồ đồ, hơn nữa hăh lại thường đa tư đa lự. Cuối cùng Minh Trạh nói, “Ồ trong lòng ta, bọn họ đều giống như nhau.”

Nguyễn Hồng Phi choàng hai tay ôm lấy bả vai của Minh Trạh, thở dài hỏi, “Vậy người còn bày ra bộ dáng quỷ quái này để làm gì?”

“Các người tranh đi tranh lại, ta đi theo cũng chẳng có gì hay ho.” Minh Trạh nói, “Cho dù bọn họ nghĩ cái gì thì chỉ cần đến Văn Nam, nơi đó trời cao hoàng đế xa. Chuyện ở trong cung vẫn do ta định đoạt. Ngự Tử Măh và người có quan hệ sâu xa, trước kia khi người uy hiếp tánh mạng của phụ vương và phụ hoàng thì hăh không đứng ra nói gì cả, nay lại càng không có gì để tỏ vẻ, gặp hay không gặp cũng chẳng có gì khác nhau.”

Nguyễn Hồng Phi thấy Minh Trạh vô tình, bèn cười nói, “Vì sao lại không khác nhau? Tử Nghiêu vẫn còn ở đế đô, Tử Mẫn chỉ có một mình hăh là đệ đệ, khó tránh khỏi có nhiều vương hăh. Ta vẫn luôn ở bên cạnh người, bọn họ cũng không cần lén lút khiến người ta sinh nghi, thay vì vậy cứ đơn giản gặp nhau mà nói thẳng mọi việc, chẳng phải là quang minh lỗi lạc hay sao?”

“Được rồi, chúng ta vào vườn đi dạo đi, đừng rầu rĩ nữa.”

“Không đi.” Minh Trạh ngườh mặt nằm ngay đơ trên nhuyễn tháp, “Người cùng với người thương của mình đi thân mật đi.”

Nguyễn Hồng Phi vuốt bụng của Minh Trạh rồi cười, “Ta chỉ có người là người thương mà thôi, không đi theo người thì đi với ai?”

“Đừng nói lời ngon tiếng ngọt với ta.” Con tức lăh quân trong lòng khiến Minh Trạh vô cùng khổ sở, “Chuyện gì ta cũng nói cho người nghe, người không vào triều, ta còn cố ý kiếm chuyện quan trọng nói với người. Còn người thì sao? Chuyện lớn như thế mà lại gạt ta. Còn xem ta là kẻ ngốc, nói một ít lý do vớ vẩn để qua loa tắc trách, người ngăh lại xem có xứng đáng với ta hay không?”

“Tiểu mồm mồm...”

“Đừng gọi ta như thế, ta căn bản không béo.”

“Để ta nói một bí mật cho người nghe.” Ắh xuống cái bụng mềm của Minh Trạh, Nguyễn Hồng Phi khom người, thấp giọng bên tai của Minh Trạh.

“Cái gì!” Sắc mặt của Minh Trạh đại biến, bất chợt ngồi bật dậy thì ngay lúc đó cái đầu to lại đưng vào mặt của Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi kêu rên một tiếng, ôm nửa bên mặt trườh mắt nhìn Minh Trạh, “Người cố ý phải không?”

Minh Trạh mặc kệ câu hỏi của Nguyễn Hồng Phi, nâng y mệ lên xoa mặt cho đối phương, đôi mắt tỏa sáng, cười hề hề như ăn trộm, “Thật ư? Người tậh mắt thấy rồi sao?”

“Tám chín phần là như thế.”

Minh Trạh cười to hai tiếng, ngồi cũng ngồi không yên, quơ tay quơ chân mấy vòng trong phòng, cười nói, “Ta đúng là người mù mà, ở đế đô lâu như vậy nhưng hoàn toàn không cảm thấy! Phi Phi, vì sao người không nói sớm cho ta biết!?”

Nói xong lại thăm thì cười hí hí một trận.

Nguyễn Hồng Phi vẫn cảm thấy trên mặt hơi đau rát, hăh soi gương thì liền thấy xương gò má hiện lên một khối bằh thật to, nhất thời cả giận nói, “Nói sớm cho người biết? Với cái đức hạnh chẳng thể nào giấu được hai ba câu của người thì ta làm sao dám nói sớm với người?!”

“Phi Phi.” Minh Trạh vội vàng tìm được cao rồi tự mình thoa thuốc cho Nguyễn Hồng Phi, cười nói, “Không phải cố ý. Ta không giận nữa, người cũng đừng giận nha.”

Nguyễn Hồng Phi quả thật lườh so đo với Minh Trạh.

Đến khi dùng ngọc thiện thì Phươh Cảnh Nam liền thấy vết thương trên mặt của Nguyễn Hồng Phi, bèn kinh ngạc, thăm nghĩ, vừa rồi yêu nghiệt còn yên ổn cơ mà, vì sao lúc này lại bị thương, chẳng lẽ là bị Minh Trạh đánh ư?

Lại liếc mắt nhìn Minh Trạh đang ăn cần gấp thức ăn cho Nguyễn Hồng Phi, chẳng lẽ từ lúc đăng cơ Minh Trạh đã có bản lĩnh thu phục tên yêu nghiệt này?

Cho đến buổi tối, Minh Trạh đưa Phươh Cảnh Nam trở về Trấn Nam Vương phủ, Phươh Cảnh Nam mới có thời gian rảnh rồi hỏi hăh về chuyện vết thương trên mặt của Nguyễn Hồng Phi, mở miệng dạy dỗ Minh Trạh, “Nam nhăh phải xuất ra khí khăh và bản lĩnh nam nhăh, tuyệt đối không thể để người ta đùa giỡn điều khiển, cho dù là người bên cạnh thì cũng phải ra oai, lưh tâm một chút mới tốt.”

“Phụ vương còn không yên tâm đối với ta ư?”

“Vết thương trên mặt của yêu nghiệt là do người đánh à?” Mặc dù nghi vấn nhưng lại dùng câu khẳng định.

Minh Trạm nháy mắt mấy cái, không nói chuyện. Phụng Cảnh Nam xem như hấn thừa nhận, cũng không hỏi nguyên do, liền khen, “Đánh hay lắm.”

“Ta, ta không nỡ đánh Phi Phi, là bất cẩn mà thôi.” Minh Trạm bị áp lực mà phải nói thật.

“Sau này đánh nhiều hơn một chút.”

Minh Trạm khuyên Phụng Cảnh Nam, “Dù sao Phi Phi cũng là đệ đệ của phụ vương, ta lại là thân nhi tử của phụ vương, phụ vương không muốn chúng ta êm đẹp bên nhau hay sao?”

Phụng Cảnh Nam trừng mắt nhìn Minh Trạm, trực tiếp dẫn người đi vào thư phòng.

“Chuyện gì vậy? Phải vào thư phòng để nói chuyện ư?”

Minh Trạm lải nhải liên miên, đóng cửa thư phòng thì mới nghe Phụng Cảnh Nam nói, “Con dẫu của Trần Nam Vương phủ tại đế đô đâu?”

“Để làm gì?”

“Để làm gì ư?” Phụng Cảnh Nam nhướng lông mày, “Hiện tại ngươi đã đăng cơ, cũng đến lúc phải đưa lại cho ta con dẫu.”

“Hiện tại vẫn chưa lập thế tử mà.” Minh Trạm nịnh nọt kéo Phụng Cảnh Nam ngồi xuống, bóp bóp bả vai cho Phụng Cảnh Nam, cười thương lượng, “Phụ vương, tuy rằng hiện tại ta đã đăng cơ, kỳ thật ta đang ở Chiêu Đức điện mà tâm tư vẫn luôn ở bên ngài. Ta thấy sắp tới phụ vương cũng không lập được thế tử, với lại có ta ở đế đô rồi, phụ vương có gì muốn nói thì cứ phân phó cho ta là được, cũng không cần phải quân quân thần thần như trước kia...”

Minh Trạm vẫn chưa dứt lời thì Phụng Cảnh Nam đã nói, “Đừng nói mấy lời hoa ngôn xảo ngữ như vậy, cứ đưa con dẫu cho ta. Cho dù ta không lập thế tử thì chuyện của Trần Nam Vương phủ chẳng quan hệ đến ngươi. Đế đô và Trần Nam Vương xưa nay không can thiệp chính sự của nhau, tuy chúng ta là thân phụ tử, công tư cũng phải phân minh một chút, ngươi cầm con dẫu để làm gì?”

“Ta vừa đăng cơ, long ý ngồi chưa ổn.” Minh Trạm bày ra bộ dáng khổ tâm mà than thở, “Phụ vương không biết đó thôi, cả triều văn võ bá quan chẳng có ai dễ đối phó, đều nghĩ ta tuổi trẻ, không đặt ta vào mắt. Lúc này ta đang cần người hỗ trợ, ngoại trừ phụ vương thì ta còn có thể tin tưởng ai đây?” Thấy Phụng Cảnh Nam đang cau mày, Minh Trạm lại thêm sốt ruột, giống như tiểu hài nhi bị vứt bỏ một cách đáng thương, đang trông mong Phụng Cảnh Nam mềm lòng, “Phụ thân, ngài cũng không thể bỏ mặc ta như vậy.”

Minh Trạm ca cẩm một hồi, nghĩ rằng Phụng Cảnh Nam tuy là cứng rắn nhưng hiện tại cũng nên mềm nhũn, ai ngờ Phụng Cảnh Nam thật sự là cứng rắn còn hơn cả sắt đá, căn bản không bị đả động gì từ Minh Trạm, nhếch môi nói, “Đừng giả bộ với ta, không có mũi khoan thì làm sao đi khắc đồ sứ, nếu ngay cả một vài tên đại thần mà cũng không xử lý được thì ngươi cứ đi theo ta về Vân Nam đi, không cần ngồi trên ngai vàng này nữa!”

Mụ nội nó, khi lão tử bị bắt cóc, đế đô tinh phong huyết vũ, ngươi vẫn có thể khoan thai bước qua, nay lại ngồi đây kể khổ! Phụng Cảnh Nam liếc mắt nhìn Minh Trạm một cái, “Đừng bày đặt tỏ vẻ nữa, mau đưa con dẫu ra đây.”

“Kỳ thật ta có thể kiêm hai chức, tiếp tục làm thế tử cũng không sao.”

“Ta sợ ngươi lắm rồi.”

“Làm gì đến mức đó, hiện tại ta làm việc rất thành thực mà.” Minh Trạm dấy dưng không chịu giao quyền, lại nói, “Bằng không chờ phụ vương tìm được người thích hợp thì ta sẽ giao quyền lại cho hấn.”

Lúc đầu Phụng Cảnh Nam cảm thấy Minh Trạm có chút tật xấu háms tài, bất quá tâm tình cũng là quang minh chính đại, nào ngờ mới quay mặt đi thì tên này đã mưu đồ đoạt quyền, nói toạc ra là Minh Trạm không muốn giao quyền, khiến Phụng Cảnh Nam tức giận, đập bàn nói, “Ngươi có giao ra hay là không?!”

“Đừng giận đừng giận.” Minh Trạm vội vàng vuốt giận Phụng Cảnh Nam, ôn tồn thương lượng, “Chúng ta chậm rãi bàn bạc.”

Quả thật là chưa có câu trả lời chắc chắn.

Trong phòng không có ai khác, Phượng Cảnh Nam dùng dùng nổi giận, thẳng tay đè Minh Trạ xuống mà đâm cho một trận khiến Minh Trạ phải kêu cha gọi nư, Phượng Cảnh Nam hỏi, “Người có giao ra hay là không?!”

“Giao, ta giao cho phụ vương là được rồi.” Minh Trạ ô ô khóc hai tiếng, nâng y mẹ lau nước mắt đang rơi lã chã, “Cho dù ta làm Hoàng đế nhưng cũng là nhi tử của người mà. Nếu là nhi tử của người thì ở riêng cũng phải có một phần của ta, hiện tại chỉ vì một con dấu mà lại hạ cẳng tay thượng cẳng chân với ta...”

“Người đừng giả bộ với ta nữa!” Phượng Cảnh Nam chỉ vào Minh Trạ rồi cười lạnh, “Không muốn bị đánh thì người mau cút cho ta. Chỉ cần người còn ngồi trên ngai vàng ngày nào thì ngày đó không thể can thiệp vào chuyện của Trấn Nam Vương phủ! Bàn tay vươn quá dài coi chừng ta chặt đứt tay người đó!”

Minh Trạ cảm thấy con dấu này khó có thể bảo đảm, cũng không tiếp tục nịnh bợ lấy lòng Phượng Cảnh Nam nữa, bĩu môi nói, “Chặt đi chặt đi, để cho người ta xem uy phong của ngài thế nào. Hiện tại dù gì ta cũng là hoàng đế, vậy mà hờ một chút đã động thủ, để người ta biết thì mặt mũi của ta phải giấu ở đâu đây! Phụ vương là cây già ứ trẻ, được sủng mà kêu đúng không?”

“Được sủng cái đầu người!” Phượng Cảnh Nam không hề thông cảm cho Minh Trạ, “Nếu người không mặt dày mày dạn muốn chiếm quyền tại đế đô thì cũng chẳng ai thêm đánh người.”

“Cho người thêm một đêm, ngày mai ngoan ngoãn đưa tới cho ta, bằng không thì người cứ chờ xem!”

Thật sự là kiếp trước không tu nên mới làm nhi tử của Phượng Cảnh Nam! Minh Trạ thở hổn hển nói, “Phụ vương chẳng hề lo lắng cho ta tí nào cả!”

“Lo lắng cái gì?” Phượng Cảnh Nam nói, “Ta và Hoàng bá phụ của người cùng quay về Vân Nam, rồi đi trước ngày diễn ra ân khoa. Người cứ thoải mái muốn làm gì thì làm, người nói cho ta biết thử xem, có cái gì đáng phải lo lắng! Chẳng lẽ người không thể thu phục được đám thần tử kia?”

Minh Trạ nhân cơ hội nói, “Ta đã dùng quen đám người a Lê, để bọn họ đi theo ta đi.”

Phượng Cảnh Nam gật đầu.

“Lúc trước ta gặp khó khăn nên có mượn chút bạc.” Hấn đã đem ngân lượng của Trấn Nam Vương phủ tại đế đô bỏ vào tư khố của mình để làm vốn riêng.

“Đại quân gia đã nói cho ta biết.” Phượng Cảnh Nam thản nhiên nói, “Nếu như thế thì ngày sau đến lễ tết hay mừng thọ ta sẽ không tặng lễ cho đế đô, xem như bù lại bằng số ngân lượng kia.”

Minh Trạ bị ghen h, liếc mắt khinh thường, “Chúng ta là thân phụ tử, làm gì mà phải phân chia rạch ròi như vậy?”

“Có một tên nhi tử làm tặc như người thì không cần phải giả bộ với ta.” Phượng Cảnh Nam nhin không được mà cười, “Cơ nghiệp đế đô lớn như vậy, người còn muốn mò vào Trấn Nam Vương phủ nhỏ này, vậy mà người cũng mặt dày dám xuống tay.”

“Của phụ thân cũng là của ta, vì sao ta lại không thể mặt dày mà dám xuống tay cơ chứ?” Minh Trạ cũng cười, xưa nay hấn làm gì cũng như đùa giỡn, vô tâm không màng gánh nặng, ôm cổ của Phượng Cảnh Nam một cách thân thiết, vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, “Phụ thân, ngài thật sự không cần lo lắng việc nắm quyền ở đế đô đâu.”

Minh Trạ trở lại Chiêu Nhân cung khi trời đã tối sẫm, sớm qua thời điểm dùng văn thiện. Thân là hoàng đế của một nước, Minh Trạ đói khát như dân tị nạn, đang cầm bát mì, ăn liên tục ba bát, đến khi Nguyễn hồng Phi khuyên bảo thì mới chịu buông bát, vuốt cái bụng căng tròn.

“Nhị tiện nhân không giữ lại dùng bữa à?” Không thể trách Nguyễn Hồng Phi giết mình như vậy, tuy Phượng Cảnh Nam trước nay không có sắc mặt hòa nhã với Minh Trạ, bắt quá lại rất coi trọng Minh Trạ. Nay Minh Trạ đã đăng cơ, dùng nhìn Phượng Cảnh Nam giả vờ trang nghiêm, sắc mặt thanh cao, kỳ thật trong lòng cũng rất đặc ý khi có nhi tử làm hoàng đế như vậy.

Thật vất vả mới gặp mặt, Minh Trạm còn cố ý tiễn Phụng Cảnh Nam hồi phủ, dù thế nào cũng phải lưu nhi tử ở lại dùng văn thiện một chút, cũng giúp gắn kết phụ tử tình thâm.

Nào ngờ Minh Trạm lại hồi cung với bộ dáng như quỷ chết đói.

“Đừng nhắc đến nữa.” Một lời khó nói hết, Minh Trạm than thở.

Nguyễn Hồng Phi nhìn mí mắt của Minh Trạm hơi sưng đỏ rồi hỏi, “Người khóc à?”

“Mới đi có một chút mà đã bị đánh một trận.” Minh Trạm nói, “Ngay cả một miếng cơm cũng chưa kịp ăn thì đã bị đuổi ra ngoài. Nếu không phải ta chạy nhanh thì chắc chắn đã bị bóp chết ở trong tay của phụ vương rồi.” Tiện đà thổn thức, “Ở đâu ra cái loại phụ thân như vậy cơ chứ, rõ ràng là chủ nợ kiếp trước của ta mà.”

Nguyễn Hồng Phi hỏi, “Dù sao cũng phải có duyên cớ chứ?”

“Hắn bận tâm đến chuyện ta đòi nắm quyền Trấn Nam Vương phủ tại đế đô.”

“Người không chịu giao?” Thấy Minh Trạm gật đầu, Nguyễn Hồng Phi thật sự không còn gì để nói, bèn đứng dậy đi vào bên trong.

Minh Trạm đi theo vào bên trong, nói thầm, “Cho dù ta có giao ra thì hiện tại phụ vương cũng đâu có ai để trao quyền, không bằng cứ để ta tiếp tục nắm giữ, có chuyện gì thì ta còn có thể thay hắn giải quyết.”

Nguyễn Hồng Phi lười để ý đến Minh Trạm, Minh Trạm vẫn bám sát Nguyễn Hồng Phi mà lải nhải, “Phi Phi, người giúp ta nghĩ cách có được hay không, Phi Phi...”

Mặc dù Nguyễn Hồng Phi rất hận hai tên tiện nhân nhà họ Phụng, nhưng lúc này cũng không thể không thông cảm cho Phụng Cảnh Nam: Ở đâu ra nhi tử như vậy a, thuần túy là cục nợ mà.

.....

15. Chương 15: Ban Tước

Từ khi Minh Trạm không tình nguyện giao lại quyền và con dấu của Trấn Nam Vương phủ tại đế đô cho Phụng Cảnh Nam thì mấy ngày sau đều rầu rĩ không vui, buồn bã mất mát.

Phụng Cảnh Nam không thể không an ủi, “Nếu ngày nào đó người thoái vị mà vẫn muốn tiếp tục cai quản Trấn Nam Vương phủ thì mấy thứ đó vẫn là của người.” Dù sao Minh Trạm chỉ tính làm hoàng đế hai mươi năm, tuy rằng Phụng Cảnh Nam rất hoài nghi tính chân thật của lời này, bất quá nhìn bộ dáng hiện tại của Minh Trạm thì thật sự lo lắng hắn buồn bực sẽ sinh ra vấn đề, đành phải nói vài câu để nghe, lừa gạt một chút quan hệ phụ tử.

Minh Trạm oán giận, “Thật sự là thối lắm, làm điều dư thừa. Phụ vương, chẳng lẽ ngài vẫn sợ ta xin ra đi tâm đối với Trấn Nam Vương phủ hay sao?”

“Làm gì có.” Phụng Cảnh Nam có vẻ yên tâm đối với Minh Trạm, nếu Minh Trạm có nhi tử của chính mình thì có thể sẽ sinh ra dị tâm. Nay Minh Trạm không lưu hậu tự, tình cảm của Minh Trạm và Minh Kỳ xưa nay rất tốt, tự nhiên sẽ không làm ra chuyện có hại cho Trấn Nam Vương phủ.

Phụng Cảnh Nam liếc nhìn Minh Trạm một cái, “Mọi người đều có tư tâm, xưa nay Trấn Nam Vương phủ vẫn giữ quy củ này, bảo trì sự độc lập và thần bí của Trấn Nam Vương phủ thì đế đô mới có lợi. Ta cũng không phải nhằm vào người, người ở xa như vậy thì mới không có người thông qua tay người mà can thiệp nội chính của Vân Quý.”

Minh Trạm hiểu được Phụng Cảnh Nam đang đề phòng đám triều thần, bèn cười nói, “Vay phụ hoàng đi Vân Nam chẳng phải là phụ vương sẽ có một đại mật thám đặt ở bên cạnh hay sao?”

“Hoàng huynh đã thoái vị.” Phụng Cảnh Nam nói.

Minh Trạm không tin, bất quá hắn không để ý chuyện này, hắn nháy mắt ra hiệu với Phương Cảnh Nam, vẻ mặt xấu xa, “Hoa khoe sắc, hãy bẻ nhanh, đã từng tuổi này rồi thì phải biết nắm chặt thời gian.”

Phương Cảnh Nam hoàn toàn xem Minh Trạm là kẻ điên, không đáng để ý đến.

Minh Trạm tự nhận là người dễ nắm cũng dễ buông.

Dù sao chuyện cũng đã rồi, cũng sẽ không rồi rắm vấn đề tài sản của Trần Nam Vương phủ, ngược lại đem chú ý tập trung vào cuộc thi ân khoa.

Ngụy Tử Mẫn đến rất đúng lúc.

Minh Trạm tự nhận là rất quen thuộc đối với khuôn mặt của Ngụy Ninh, Nguyễn Hồng Phi đeo mặt nạ da người của Ngụy Ninh để lừa hắn long trời lở đất, đến khi đối mặt trực diện với Ngụy Ninh thì mới phát hiện hóa ra Ngụy Ninh cũng không phải dung mạo như trong trí nhớ của hắn.

Làn da của Ngụy Ninh màu tiểu mạch, mặt mày tuấn tú, ánh mắt nhìn về phía Minh Trạm có một loại cảm giác tang thương khó nói nên lời, chỉ khi thỉnh thoảng mỉm cười thì mới có hình ảnh trong trí nhớ của Minh Trạm.

“Ngụy Tử Mẫn.” Cái tên đã từng gắn bó trên miệng của hắn, Minh Trạm cảm thấy người thanh niên ôn nhuận như ngọc hóa ra không hề tồn tại thật sự. Có lẽ khi là thiếu niên thì Ngụy Tử Mẫn quả thật là ôn nhuận như ngọc, nay xem ra.....hoàn cảnh đã thay đổi con người.

Ngụy Ninh ung dung hành lễ.

Minh Trạm mỉm cười, hoàn hồn, cho an tọa.

“Mấy năm nay người thế nào?”

“Dạ bẩm bệ hạ, cũng ổn ạ.”

Minh Trạm gật đầu, “Vây là tốt rồi.”

“Chuyện năm đó cũng không liên can quá lớn đến người.” Minh Trạm ôn hòa nói, “Xưa nay tranh đoạt ngai vàng đều là người chết ta sống, Trần Nam Vương phủ cũng vậy. Đây là lịch sử, sự ảnh hưởng của cá nhân thì rất hữu hạn. Cho dù không có Nguyễn Hồng Phi thì sớm muộn gì kết cục cũng giống nhau.”

“Ta vẫn cảm thấy thực áy náy, nhị vị biểu huynh có đại ân với Ngụy gia.” Minh Trạm xưa nay là người phân rõ phải trái, Ngụy Tử Mẫn cũng không hiểu rõ Minh Trạm, bất quá một hoàng đế cho dù vì thu mua lòng người mà có thể nói ra như vậy thì vẫn làm cho hắn nhin không được mà ánh mắt hơi ươn ướt, “Cuộc đời của ta luôn luôn đứng giữa thân nhân và tình nhân, ta thẹn với phụ vương và thái thượng hoàng của người.”

“Ở thời Nhân Tông hoàng đế, không có người thì không có giang sơn hai mươi năm của phụ vương và phụ hoàng, cho dù như thế nào thì cũng phải báo ân người.” Minh Trạm sắc mặt tao nhã, Ngụy Tử Mẫn có lẽ phụ lòng Phương gia huynh đệ, bất quá đối với hắn thì có ân, “Nếu không có người thì Hồng Phi và ta đã không có hôm nay. Người đối với Hồng Phi tình thâm như hải, làm ta cảm phục. Về phần vài vị hoàng huynh và Minh Nghĩa Minh Phỉ, chuyện của Ngụy quý phi cũng không phải lỗi của người.”

“Người trải qua tranh đoạt lập vị những năm cuối thời Nhân Tông hoàng đế, cũng hiểu được ngai vàng xưa nay có người thắng kẻ thua, càng trách không được ai.” Minh Trạm nói một cách trấn tĩnh, “Có lẽ người sẽ cho rằng nếu không có kế hoạch của Nguyễn Hồng Phi thì vài vị hoàng huynh ít nhất có thể lưu lại một vị để kế thừa ngai vàng, ít nhất phụ hoàng không cần người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, càng không đến phiên ta đăng cơ.”

“Trên thực tế, Trần Nam Vương phủ đã sớm là của ta, mặc dù phụ vương và Ngụy phi có tình cảm thâm hậu thế nào thì cũng không thể đi nghịch lại chiều hướng phát triển. Lúc trước Nhân Tông hoàng đế và Phương hoàng hậu là phu thê tình thâm, vô cùng ân ái, nhưng điều này có ích lợi gì khi ngai vàng rốt cục rơi vào tay phụ hoàng. Huống chi Minh Lễ nhu nhược, Minh Nghĩa tự đại, Minh Liêm không lập chí lớn, Minh Phỉ lại ngu xuẩn, bọn họ cũng không phải là đối thủ của ta.” Minh Trạm nói một cách thần nhiên, “Tư tình nhi nữ thì chẳng có tác dụng quyết định gì đến việc kế thừa Vương vị và ngai vàng.”

“Còn nữa, vài vị hoàng huynh, Minh Lan thì ác độc, Minh Thụy thì âm hiểm, Minh Tường không từ thủ đoạn mà dẫn sói vào nhà, mặc dù mỗi người đều có thủ đoạn nhưng nếu không có Hồng Phi can thiệp thì giữa bọn họ sẽ có một người kẻ vị.” Minh Trạ nói, “Khi tình thế đế đô nguy cấp thì Minh Lan và Minh Thụy đều lựa chọn kéo Trần Nam Vương phủ xuống nước, ta cũng chẳng lạ gì thủ đoạn như thế. Phụ hoàng và phụ vương là thân huynh đệ, huynh hữu đệ cung, cho nên mới có được hòa bình hai mươi năm qua giữa đế đô và Trần Nam Vương phủ. Ta và các hoàng huynh lại không có giao tình như vậy, mặc cho bọn họ là ai đăng cơ thì đều tránh không được làm cho đế đô sẽ có cạ sát với Trần Nam Vương phủ.”

“Trên phương diện đại sự, xưa nay ta không làm thì thôi, đã làm phải làm cho đến cùng.” Trong giọng nói của Minh Trạ có một loại an bình chắc chắn, “Năm đó Túc Tông hoàng đế có ý đồ tước đoạt Trần Nam Vương phủ, kết quả là bị tước mất đế vị. Vị Trần Nam Vương kia cũng không thích tranh giành, nếu là ta thì nhất định sẽ không nhân từ như thế.”

“Ta cũng là con cháu của Phụng gia” Minh Trạ cười nhạt, “Rất nhiều năm qua sự hòa bình giữa Trần Nam Vương phủ và đế đô đều đến từ chính tài cán và thực lực ngang nhau của Trần Nam Vương và hoàng đế, nếu có một ngày thực lực mất cân đối thì tất nhiên sẽ làm cho thế lực khắp nơi phải thanh trừng lại từ đầu. Trên thực tế việc Hồng Phi trả thù đã giúp cho tương lai của Trần Nam Vương phủ và đế đô tránh được một trận đánh đang rơi vào thế ắt phải làm.”

“Cho nên ta mới nói người không cần phải áy náy. Cho dù không có người, không có Hồng Phi, cho dù phụ hoàng có thể làm hoàng đế thêm vài năm, nhưng đến khi phụ hoàng được trăm tuổi thì đế vị này sớm muộn gì cũng rơi vào tay của ta.” Minh Trạ nhẹ giọng nói, “Ngược lại, tuy rằng các hoàng huynh đã sớm qua đời, nhưng bởi vì vậy mà tánh mạng của các hoàng tôn có thể được bảo đảm.”

“Nhiều năm trước, bởi vì Hồng Phi mà Tiên đế phế Lệ thái tử, phụ hoàng đăng cơ.”

“Nhiều năm sau, bởi vì Hồng Phi mà phụ hoàng không thể không thoái vị lúc tráng niên, truyền ngôi cho ta.”

“Nay vì Hồng Phi mà ta vô tự. Hai mươi năm sau tất sẽ truyền ngôi cho hoàng tôn.” Minh Trạ nhìn Ngụy Tử Mẫn bằng ánh mắt hơi sắc, khẽ thở dài, “Mọi chuyện đều là tiền định. Đây là số trời, người không thể làm được gì đâu.”

Ngụy Tử Mẫn bỗng nhiên cúi đầu, nước mắt rơi như mưa.

Hắn thật sự ngưỡng mộ Nguyễn Hồng Phi, đó là sự ngưỡng mộ ở thời thiếu niên, vì thân cận mà sinh ra ái mộ. Ngụy Tử Mẫn là người thông minh thấu hiểu, năm đó hắn không phải không có cơ hội cứu Nguyễn Hồng Phi. Nhưng mà cô của hắn cùng biểu ca và chính hắn, toàn bộ Ngụy gia đều rất cần cơ hội này.

Trong thời điểm Phụng hoàng hậu nắm giữ hậu cung, can thiệp triều chính, kiêng kỵ Phụng gia huynh đệ thì đó là cơ hội sống sót không thể thiếu được.

Thế giới này có đủ loại người, Ngụy Tử Mẫn cũng không tính là vô lương tâm, nhưng chết người ở chỗ là hắn phải lựa chọn giữa lương tâm và hoàn cảnh.

Thật lâu sau, đuôi lông mày của Ngụy Tử Mẫn hơi động lại, trong ánh mắt hình như cũng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng cuối cùng chỉ nói, “Đừng phụ lòng hắn.”

Minh Trạ gật đầu.

Phụng Cảnh Nam hơi bất mãn đối với việc Ngụy Tử Mẫn quay về đế đô lại đi gặp Minh Trạ đầu tiên, nhưng sau đó tự ngẫm lại, dù sao Minh Trạ làm hoàng đế, quả thực là phải thể hiện địa vị cao nhất của một vị hoàng đế.

Phụng Cảnh Nam cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Hơn nữa đây là lần đầu tiên cảm thấy nhi tử làm hoàng đế đối với lão tử mà nói cũng không phải là một chuyện làm cho người ta thoải mái.

Ngụy Tử Mẫn bị Minh Trạ nói một hồi rồi khóc rống, khi gặp Phụng gia huynh đệ vẫn mang theo một chút dấu vết, Phụng Cảnh Nam nhìn thấy hắn thì liền nổi đóa, tức giận nói, “Không biết tên yêu nghiệt

kia có mị lực lớn đến cỡ nào mà lại có thể mê hoặc cả đám thần hồn điên đảo như thế, người như vậy là sao?”

Ngụy Tử Mẫn lúng túng, thấp giọng nói, “Nhị biểu ca, không liên quan đến Hồng Phi.”

“Còn kêu thân thiết như vậy nữa?” Phương Cảnh Nam lạnh lùng nói, “Hồng Hồng Phi Phi, người vút cả sản nghiệp mà đuổi theo hắn, mất hai mươi năm cũng không chiếm được người ta, coi như là uống công vô ích!” Kết quả là đến tay nhi tử nhà mình!

Thấy Ngụy Tử Mẫn cúi đầu không nói, Phương Cảnh Nam suy nghĩ một chút đến bản lĩnh bám dai mặt dày của Minh Trạh khi theo đuổi Nguyễn Hồng Phi, dù sao Tử Mẫn cũng da mặt mỏng nên mới bị phồng tay trên, cuối cùng thất bại.

Phương Cảnh Nam đang tính toán xem có nên chỉ điểm Ngụy Tử Mẫn một chút hay không, rút củi dưới đáy nồi của Minh Trạh.

Phương Cảnh Kiên nở nụ cười, ôn hòa hỏi, “Minh Trạh cũng không tệ đúng không?”

Ngụy Tử Mẫn vội nói, “Hoàng thượng long chương phượng tư, thật sự không phải phạm tục.”

“Đế vị này trăm đã do dự rất nhiều năm, từ lúc Cảnh Nam lập thế tử thì trăm đã có ý lập thái tử, chẳng qua tư chất của các nhi tử chỉ tầm thường, không có ai quá mức xuất chúng như Minh Trạh.” Phương Cảnh Kiên cười, “Nay đem ngai vàng truyền lại cho Minh Trạh, trăm cũng có thể an tâm làm Thái thượng hoàng, cũng sẽ không lo lắng quân vương bất tài, bồi nhọ tổ tiên. Tương lai Minh Trạh sẽ càng hơn trăm, sử sách lưu danh. Tử Mẫn, người không cần phải thẹn.” Nói đến thì cũng chỉ có thể trách nhi tử của mình vô năng.

Phương Cảnh Nam rõ ràng là không nghĩ như vậy, hừ một tiếng, “Lúc trước Hoàng huynh và ta tin tưởng người thế nào, cho dù người bị bức bách thì cũng nên ngầm nhắc nhở Hoàng huynh một tiếng, vậy mà người chẳng nói gì. Mặt khác, nếu người xem tình yêu của mình thắng hết thảy thì nên quyết tâm một chút, một lòng một dạ đặt trên người tên yêu nghiệt kia. Cái tật xấu lương lự của người, ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, vừa không muốn phụ lòng yêu nghiệt, lại áy náy đối với tình cảm mà Hoàng huynh và ta đã dành cho người, kết quả hai bên đều không với tới, có chút chuyện mà cũng không làm được!”

“Hiện tại người tính thế nào?” Phương Cảnh Nam hỏi, “Là tính trở về tiếp tục nhậm chức ở triều đình, hay là có suy tính khác? Mấy ngày nữa ta và Hoàng huynh trở về Vân Quý, người có chuyện gì thì nói nhanh đi, về sau muốn chiếu cố cho người cũng không được nữa.”

Ngụy Tử Mẫn lộ vẻ cảm động, “Ý của Hoàng thượng là phái thần đến nhậm chức ở đảo quốc.”

“Ta đang hỏi người.” Tình cảm của Phương Cảnh Nam đối với Ngụy Tử Mẫn rất phức tạp, không thể nghi ngờ là Ngụy Tử Mẫn đã phát huy tác dụng thật lớn trong việc thay đổi ngôi vị hoàng đế, có thể nói là không có Ngụy Tử Mẫn và Nguyễn Hồng Phi diễn màn kịch đó thì ngai vàng căn bản không thể rơi vào tay của Minh Trạh. Dù sao thì Minh Trạh cũng là nhi tử của mình, Phương Cảnh Nam cũng không quá thống hận sự phản bội của Ngụy Tử Mẫn. Hơn nữa hắn chỉ có hai biểu đệ, Ngụy Tử Nghiêu xưa nay thích phóng túng đàng điếm, không được trọng dụng. Nay Ngụy Tử Mẫn trở về, cho dù Phương Cảnh Nam giận hắn thì vẫn lo lắng hỏi thăm.

Ngụy Tử Mẫn nói một cách cảm kích, “Ta cũng nguyện ý.”

Phương Cảnh Nam cười cười, nghiêng ngẫm hỏi, “Có phải bên kia người đã có người rồi đúng không?”

Phương Cảnh Kiên quan sát mặt mũi của Ngụy Tử Mẫn, cũng cười cười, nhìn về phía đệ đệ, “Nếu như thế thì cứ theo ý của Tử Mẫn đi.”

“Người nào thế?” Phương Cảnh Nam báo oán một câu, “Hải ngoại đảo quốc, làm gì có danh môn thực viện? Huống chi người ở đế đô đã có thê thất nữ nhi, người tính làm sao đây? Quên đi, người cũng không phải tiểu hài tử, tự mình xử trí đi. Phân rõ nặng nhẹ, không quả quyết thì chẳng làm được gì.”

Trước tiên Minh Trạh mua chuộc Ngụy Tử Mẫn, lại đến đền đáp Thái hoàng thái hậu ở Từ Ninh cung.

Nay Thái hoàng thái hậu rất có tình cảm với Minh Trạh, hai nhi tử đều đã lui về sau. Minh Trạh mỗi ngày đều đến Từ Ninh cung ngồi trong chốc lát, chọh cho Thái hoàng thái hậu vui vẻ.

Thái hoàng thái hậu thường được Minh Trạng chọc cho cười hơn hở. Vừa nhắc đến thì Minh Trạng đã xuất hiện, Thái hoàng thái hậu nhìn hai nhĩ tử mà cười, “Minh Trạng đến thật đúng lúc, điểm tâm vừa bưng lên, vẫn còn nóng. Các người không thích ăn món này nhưng Minh Trạng thì thích.”

Minh Trạng đơn giản hành lễ rồi tự mình ném điểm tâm, chỉ vào một miếng điểm tâm trong cái đĩa, “Bánh đậu xanh này thật ngon, có mùi sữa.”

Thái hoàng thái hậu vui vẻ nói, “Bên trong có thêm sữa bò.”

Tôn ma ma ở bên cạnh Thái hoàng thái hậu nhiều năm nói, “Bẩm bệ hạ, bánh đậu xanh là Lão tổ tông đích thân chỉ nô tỳ làm.”

Minh Trạng vừa cười vừa nịnh hót một câu, “Thảo nào ta ném vào cảm thấy ngon hơn bình thường. Sớm nghe nói tay nghề của Hoàng tổ mẫu là trăm người có một, dạy dỗ đồ đệ cũng hơn hẳn cả ngự trù.”

Thái hoàng thái hậu cười tươi, “Hoàng thượng nói ngọt như mía lùi.”

“Bởi vì vừa được ăn mật mà.”

Thái hoàng thái hậu cười ha ha.

Phượng Cảnh Nam nói, “Chỉ giỏi ba hoa.”

Phượng Cảnh Kiên cười, “Có Minh Trạng thì nơi này của mẫu hậu mới náo nhiệt như vậy.” Hiếm thấy ở chỗ có thể kiên trì đến đây mỗi ngày để làm bạn với lão thái thái, như vậy Phượng gia huynh đệ đi Vân Quý cũng có thể yên tâm.

Minh Trạng ung dung cười, “Hôm nay ta có việc muốn thương nghị với Hoàng tổ mẫu.”

Thái hoàng thái hậu rất ít khi được coi trọng như vậy, bình thường bà ta chỉ cần ở trong Từ Ninh cung hưởng thụ tôn vinh, mọi việc đều có cung phi xử trí, cũng vì chuyện tiền triều trước kia cho nên Phượng Cảnh Kiên cũng không quấy rầy Ngụy thái hoàng thái hậu, cho nên bà ta liền nói một cách hào phóng, “Hoàng thượng cứ làm chủ là được rồi.”

Minh Trạng nói, “Là thế này, lúc trước phụ hoàng phái Thừa Ân Hầu đến đảo quốc học hỏi kiến thức, nay mới trở về. Chuyến đi này Thừa Ân Hầu lập được không ít công lao, về sau còn nhiều việc cần đến Thừa Ân Hầu. Nay nhất định không thể không thưởng, ta nghĩ, không bằng thăng chức cho Thừa Ân Hầu thành Công Tước.”

Thái hoàng thái hậu có địa vị cực kỳ cao quý, cũng đã gặp rất nhiều của cải châu báu, vì vậy có rất ít thứ có thể đả động Thái hoàng thái hậu, duy nhất khiến bà ta vương bận chính là nương gia Ngụy thị tộc nhân.

Nghe Minh Trạng nói rằng muốn thăng cho điệt tử thành Công Tước, Thái hoàng thái hậu cũng không phải là người xử sự khôn khéo, nhất thời vui đến mức dưng cả đuôi lông mày, liên tục cười nói, “Hoàng thượng cứ làm chủ đi, cứ quyết định đi.”

Buổi tối, Thái hoàng thái hậu lên nói với Phượng Cảnh Kiên, “Trước kia ta bất công, đối xử không tốt với Minh Trạng. Nay xem ra tiểu hài tử này thật sự biết hiếu thảo, làm việc công bằng, người lập hấn làm hoàng đế cũng tốt.”

Phượng Cảnh Kiên thăm than, với thủ đoạn của Minh Trạng thì cho dù người không muốn phục cũng không được.

Về Phần Phượng Cảnh Nam thì vẫn đang suy nghĩ, Minh Trạng hào phóng ban thưởng tước vị như vậy không biết Ngụy Tử Mẫn phải làm trâu làm ngựa như thế nào để đền đáp đây.

Tiểu tử này cũng không phải là người ngồi im chịu thiệt.

Tất có mưu đồ!

.....

16. Chương 16: Toại Nguyên

Phượng Cảnh Kiên biểu hiện ra trí tuệ và phong thái của một bậc đế vương, sau khi gặp mặt Ngụy Tử Mẫn, lợi dụng cái danh long thể không khỏe, hần liền cùng Phượng Cảnh Nam khởi hành đến Vân Quý điều dưỡng thân thể, cũng không hề trì hoãn.

Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi thống lĩnh bá quan đưa tiễn Phượng gia huynh đệ từ phố Chu Tước đến đại môn Chu Tước, ngay ngoài đại môn Chu Tước, Minh Trạ và hai lão cha của mình có lẽ là quyến luyến bịn rịn, nói chừng hơn nửa canh giờ, cuối cùng Phượng Cảnh Kiên kéo tay Nguyễn Hồng Phi, vẻ mặt cảm thán, ở trước mặt quần thần, không thể không khẩu thị tâm phi mà nói, “Vương đệ, vì thân mình của trăm cho nên trăm và Cảnh Nam không thể không đến Vân Quý. Minh Trạ mới đăng cơ, trăm thật lo lắng bất an, đành phải thỉnh Vương đệ ở lại để đô chiếu cố cho hần thay trăm.”

Nguyễn Hồng Phi nắm lại tay của Phượng Cảnh Kiên, cười như hoa nở đầy vườn, vẻ mặt giả vờ khiêm nhường, “Hoàng huynh đã lên tiếng thì tiểu Vương không dám không theo. Tấm lòng của tiểu Vương đối với Hoàng thượng có thiên địa chứng giám. Hy vọng Hoàng huynh bảo trọng thân thể, không cần vương bận để đô.” Không có việc gì thì tốt nhất đừng trở về.

Phượng Cảnh Nam lạnh lùng nói, “Canh giờ không còn sớm, Hoàng thượng sớm về đi.” Thật sự là nhìn thấy khuôn mặt của yêu nghiệt này thì sẽ phát hỏa, nghe thấy yêu nghiệt nói chuyện thì đã muốn nổi đóa! Chẳng qua ở tại đây thì Phượng Cảnh Nam không thể nào nổi giận, đành phải cố gắng kiên nhẫn, lạnh giọng cắt ngang lời của Nguyễn Hồng Phi.

Minh Trạ mỉm cười choàng lấy cánh tay của Phượng Cảnh Nam, “Phụ vương, ta chỉ làm hoàng đế, vẫn là nhi tử của ngài, đừng xa lạ như vậy, ngài cứ gọi thẳng tên ta đi.”

Phượng Cảnh Nam không thể bày ra vẻ lãnh đạm đối với sắc mặt nhiệt tình của Minh Trạ, vỗ vỗ vai của Minh Trạ, “Quay về đi.”

Phượng Cảnh Kiên nhìn Minh Trạ, ôn hòa nói, “Ta giao Thái hoàng thái hậu cho người, nhớ chú ý thân mình, có việc gì thì viết thư cho ta.”

“Dạ, phụ hoàng yên tâm đi.”

Lưu lại Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi ở đế đô, Phượng Cảnh Kiên làm sao có thể yên tâm cho được?

Nhưng lo lắng thì có thể làm được gì?

Phượng Cảnh Kiên cười cười, “Trở về đi.”

Tình cảm của Minh Trạ và Phượng Cảnh Kiên từ đầu đến cuối đều rất hòa hợp, thế cho nên Minh Trạ cảm thấy thật quyến luyến: trong khi Phượng Cảnh Kiên và Nguyễn Hồng Phi thì lại tuyệt đối không thể đứng cùng.

Nguyễn Hồng Phi trở về liền mệnh cho Nội vụ phủ bắt tay vào thay đổi bố trí của Chiêu Nhân cung, Minh Trạ bèn nói, “Tốt nhất cứ giữ như cũ, cũng sẽ có lúc phụ hoàng phải trở về thôi.” Khi quay về mà nhìn thấy đã mất chỗ thì chẳng phải là đau buồn hay sao?

“Chẳng lẽ người muốn giữ lại long ý ở Chiêu Đức điện cho hần luôn sao?” Nguyễn Hồng Phi cười cười, quay đầu lệnh cho Tử Mặc mang đến một chiếc bình bạch ngọc cực kỳ tinh xảo được đặt trên chiếc giá cổ.

Minh Trạ tiến đến sờ soạng một chút, vừa chạm vào thì liền cảm thấy mát lạnh, hần khen ngợi, “Thật sự là thứ tốt, giá trị không ít phải không?”

Nguyễn Hồng Phi không bận tâm đến Minh Trạ, tự đến trước giá sách mà rút ra một quyển sách, thấy Minh Trạ ôm cái bình kia trong lòng mà vuốt ve liên tục, nhân tiện nói, “Ôm cho chắc vào, làm rơi là phải đền đấy.”

“Phi Phi, không cần phải vội bố trí, qua vài ngày nữa chúng ta đến hành cung mà ở.” Minh Trạ đem cái bình bảo bối đặt lại chỗ cũ, lắc lư cánh tay của Nguyễn Hồng Phi, cười hì hì, “Chiều nay chúng ta đến Hạnh Hoa viên đi chơi đi? Ở lại đó một chút.”

“Người rảnh à?”

Minh Trạng đắc ý nháy mắt, “Phụ hoàng không ở thì còn có ai lớn hơn ta cơ chứ? Lúc này không tiêu dao, phải đợi đến khi nào? Ta gọi Hà Ngọc đi nói một tiếng, bảo các đại thần đến biệt viện Hạnh Hoa lâm triều. Đi thôi đi thôi.”

“Hoàng thượng cứ định đoạt.”

“Ta đi nói với mẫu thân một tiếng.”

Từ khi Vệ thái hậu nhập phủ Thọ An cung thì mọi việc vô cùng thuận lợi.

Tuy rằng Minh Trạng giao sản nghiệp của Nội vụ phủ cho Vệ thái hậu quản lý khiến các chư thần khó tránh khỏi có chút xì xào to nhỏ, nhưng rốt cục vẫn không phản đối thẳng mặt. Dù sao Nội vụ phủ là tài sản riêng của hoàng thất, cho dù hoàng thất không để ý thì cũng sẽ không hy vọng các thần tử nhúng tay vào.

Bất quá khiến cho thanh danh của Vệ thái hậu càng ngày càng tăng cao cũng là nhờ y quán Thiện Nhân đường. Y quán Thiện Nhân đường vốn là mẫu tử Minh Trạng và Vệ thái hậu liên thủ bức bách bá quan văn võ nhượng bộ, tiến tới thúc đẩy việc Vệ thái hậu từng bước tiến nhập Thọ An cung.

Nay Vệ thái hậu đã sớm tiến vào Thọ An cung, bước cờ này đã phát huy tác dụng của mình. Nói cách khác, công dụng lớn nhất của nó đã hoàn thành. Nhưng cho dù là ai cũng không thể ngờ Vệ thái hậu lại coi trọng Thiện Nhân đường như vậy.

Tôn thần y vốn là người phóng khoáng, nay lại tiến vào Thái y viện làm quan lần thứ hai, nguyên nhân là bị cái miệng ba hoa của Minh Trạng lừa gạt. Mặc dù Minh Trạng ăn nói ba hoa chích chòe nhưng trên thực tế từ khi Minh Trạng mang theo Tôn thần y quay về đế đô thì luôn bận rộn chuyện quốc sự, cũng không có bao nhiêu tinh lực tập trung vào chuyện cải cách chữa bệnh, đây không phải là điều mà hắn không muốn, thật sự là ngân lượng của quốc khố quá mức khó khăn, Minh Trạng lại bận rộn trăm việc, không thể giành ra được một chút thời gian nào.

Nay hậu cung không đông đúc, Vệ thái hậu nhàn rồi nên muốn tìm việc giết thời gian, Thiện Nhân đường được mở ra, nàng liền chuyên tâm vào chuyện kinh doanh, thường xuyên qua lại nên cũng có giao tình hợp ý với Tôn thần y.

Khi Minh Trạng đến Thọ An cung thì Vệ thái hậu đang cùng Tôn thần y bàn tính về việc tăng số lượng thái y khám chẩn bệnh. Nhìn thấy Minh Trạng, Vệ thái hậu cười, “Vừa tiễn Thượng hoàng và phụ vương của người trở về đó ư?”

Từ trước đến nay ở đế đô Phượng Cảnh Nam cũng không thường xuyên gặp mặt Vệ thái hậu, lần này Phượng Cảnh Nam quay về Vân Nam, Vệ thái hậu cũng không ra khỏi thành đưa tiễn.

“Dạ.” Minh Trạng ngồi bên cạnh Vệ thái hậu, khoát tay miễn lễ cho Tôn thần y, hỏi một cách khó hiểu, “Lão Tôn, người tới bắt mạch cho mẫu thân ư?”

Tôn thần y nói, “Là bệnh nhân ở Thiện Nhân đường quá đông, đại phu ở y quán không đủ, thần đến đây để thương nghị với Thái hậu xem có nên tăng số lượng Thái y hay không.”

Thái y trong Thái y viện ngoại trừ tam phẩm viện phán thì cũng có các Thái y phẩm cấp thấp hơn, cũng có cả phụ tá cho Thái y.

Vì vậy tuy rằng sinh ý của Thiện Nhân đường sôi sục nhưng cũng không cần lo lắng không có đủ đại phu.

Minh Trạng gật đầu, hỏi, “Mẫu thân, thu chi có đủ dùng không?” Tôn thần y không phải là người giỏi quản lý sinh ý, ngược lại Vệ thái hậu xưa nay xử lý mọi chuyện đều rất ổn thỏa. Vì vậy Minh Trạng hỏi thẳng Vệ thái hậu.

Vệ thái hậu mỉm cười, “Cũng ổn.”

“Vậy là tốt rồi.” Minh Trạng cười hỏi, “Lão Tôn, quyển sách y được kia người viết đến đâu rồi? khi nào viết xong thì báo với ta một tiếng, ta bảo Lễ bộ đưa đi in ấn.”

Tôn thần y xưa nay chỉ trầm mê trong y đạo, lúc này nghe Minh Trạng nhắc đến thì trên mặt cũng có ba phần vui mừng, nói một cách khiêm tốn, “Mới được ba phần, còn rất nhiều chỗ khiếm khuyết.”

“Còn có một chuyện, ta muốn sửa sang lại tàng thư trong Tàng thư lâu, xây một tòa thư quán ở đế đô, về sau mọi người có thể đi mượn sách đọc, thư sinh nghèo có thể tiết kiệm không ít bạc để mua sách.” Minh Trạng nói, “Tàng thư lâu có một bộ phận về phương diện y học, hơn nữa có rất nhiều sách cổ trân quý. Bộ phận tàng thư này cần chép ra một lần, sau đó in ấn, ta muốn tìm một người hiểu rõ về y thuật. Lão Tôn có người nào thích hợp để đề cử cho ta hay không?”

Tôn thần y phần chần chừ, không nói đến người khác, chính hắn cũng rất thèm thuồng tàng thư lâu của hoàng thất, lập tức nói, “Ta, thần, để thần suy nghĩ một chút, Lý thái y, Dương thái y, Lục thái y, Lâm thái y, bọn họ đều là người có y đức, còn lại...”

Tôn thần y nhắc một hơi hơn mười cái tên, Minh Trạng kiên nhẫn lắng nghe rồi cười nói, “Như thế việc này liền phiền lão Tôn một phen, người viết ra rồi dâng lên danh sách cho ta.”

Tôn thần y được chuyện tốt, liền cáo lui trở về suy nghĩ danh sách để viết tấu chương.

Minh Trạng lại cùng mẫu thân nói đến việc dọn đến biệt viện Hạnh Hoa ở một thời gian ngắn, “Lúc này hoa hạnh vừa nở, lần trước ta và Phi Phi có đến đó xem thử, phòng ốc bên trong cũng đủ ở, mẫu thân cũng có thể ra ngoài giải sầu.”

“Thượng hoàng vừa đi mà người đã như vậy.” Vệ thái hậu cười nói, “Cũng không tốt cho lắm.”

“Có cái gì mà không tốt, đã đến lúc ta làm chủ rồi.” Minh Trạng nói thầm, “Dù sao cũng phải để bọn họ quen với cách sống của ta, nếu làm hoàng đế mà mỗi ngày phải ru rú trong hoàng thành thì quả nhiên cũng không có gì thú vị.”

Vệ thái hậu vui vẻ cười, “Tốt, ta đang muốn đi ra ngoài nhìn xem thế nào. Nếu có thời gian rảnh rỗi có thể đến Thiện Nhân đường một chút cũng tốt.”

“Đến lúc đó ta cùng mẫu thân cải trang đến Thiện Nhân đường.” Vệ thái hậu biểu đạt rõ ràng ý nguyện của mình, Minh Trạng đương nhiên cũng muốn bày tỏ lòng hiếu thảo.

“Còn một chuyện nữa.” Đối với chuyện nhi tử nói năng trôi chảy, cho dù mạnh mẽ như Vệ thái hậu cũng phải tán thưởng một tiếng là rất thoải mái, Vệ thái hậu cười nói, “Nhớ rõ trước kia người nói đến chuyện công khai sổ sách, Thiện Nhân đường được xây dựng từ ngân lượng được quyên góp, người ta bỏ ra ngân lượng, đương nhiên phải để cho người ta biết được bạc dùng ở đâu. Bằng không, sẽ có kẻ cho là ta đã biến thủ sổ ngân lượng đó.”

“Ta nghĩ thế này, một tháng công khai một lần, phái người viết chi tiết sổ sách, sau đó người đóng dấu rồi gửi thiếp mời trong thành. Người nào muốn xem thì đương nhiên sẽ đến.” Vệ thái hậu hỏi, “Minh Trạng, người cảm thấy thế nào?”

Minh Trạng cười, “Mẫu thân đóng dấu là được rồi, Thiện Nhân đường từ đầu đến cuối đều do mẫu thân lo liệu.”

Vệ thái hậu có chút do dự.

Nàng không phải là người chậm hiểu, ngược lại, đối với nhiều việc, sự nhạy bén và sâu sắc của nàng cao hơn thường nhân rất nhiều. Từ trước đến nay Minh Trạng luôn thích thương nghị với nàng về chuyện chính sự, đương nhiên lúc trước người trong tay của Minh Trạng không nhiều, làm tham mưu và giúp nhi tử củng cố địa vị cơ hồ là bản năng của một mẫu thân. Huống chi Vệ thái hậu và Minh Trạng rất thân thiết và hòa hợp.

Nhưng hiện tại Minh Trạng đã đăng cơ, có thể sử dụng bá quan văn võ trong triều, nhưng Minh Trạng vẫn có ý tiết lộ chuyện chính sự cho nàng biết. Nay Thiện Nhân đường tuy chỉ là một được đường nho nhỏ, thật sự không tính là gì so với sản nghiệp đồ sộ của hoàng thất, bất quá với ánh mắt tuyệt vời của Vệ thái hậu thì Thiện Nhân đường có tương lai.

Minh Trạng vừa mới lên ngai vàng thì Vệ thái hậu đề nghị công khai sổ sách, sau đó Minh Trạng đóng dấu, việc này đương nhiên có thể xem là Minh Trạng ra mặt, cho nên lời đề nghị này của Vệ thái hậu hoàn toàn là

vì giúp nhi tử thu mua lòng người. Nhưng hôm nay Minh Trạng hiển nhiên là muốn đưa Thiện Nhân đường vào tay của Vệ thái hậu, lúc này dù là Vệ thái hậu có khôn khéo và bản lĩnh thì nhất thời cũng quên mất nên phản ứng như thế nào.

Ngược lại với những người khác, Vệ thái hậu hiểu rất rõ nhi tử của mình. Minh Trạng cũng không phải người hồ đồ.

Giọng nói của Minh Trạng hòa nhã êm tai, hần cười nói, “Mẫu thân, ngài còn trẻ như vậy, lại rất có bản lĩnh, ra ngoài làm chút chuyện cũng không có gì là không tốt.”

Nhi tử có hảo ý nhưng Vệ thái hậu lại thờ dãi, “Vì quyền lợi mà phụ tử thành thù, huynh đệ phản bội, những chuyện như vậy nhiều đến đếm không xuể. Ta chỉ có một mình ngươi là nhi tử, làm chuyện gì cũng phải nhường nhịn thì mới có đường sống.” Cũng không phải Vệ thái hậu là người hèn nhát, chẳng qua nàng đã nhìn quen những chuyện như vậy trong hoàng thất, đã quen mất cũng đã xem quá đủ rồi.

Từ trước đến nay cộng hoạn nan dịch, cộng phú quý nan. Vệ thái hậu đương nhiên tin tưởng nhi tử hiểu thảo, nếu không với sự khôn khéo của Minh Trạng thì làm sao lại nhường cơ hội tốt như vậy? (chia khổ thì dễ, chia giàu thì khó)

Rất nhiều người còn không tin chính mình, cho dù là Vệ thái hậu cũng không tự tin tình cảm mẫu tử có thể thắng được sự châm ngòi của đám người có mưu đồ. Tăng Tử là ai, cũng từng bị ba người vu cáo, Vệ vương phi chỉ có một nhi tử, không thể không lo lắng!

“Mẫu thân.” Minh Trạng cân nhắc một lúc lâu thì mới giải đầu, nói một cách nghiêm túc, “Kỳ thật ta không có nhiều thành kiến đối với nữ nhân. Trên đời từ xưa đến nay không thiếu nữ nhân xuất sắc có khả năng, còn mạnh hơn đại đa số nam nhân gấp ba lần. Mẫu thân là mẫu nghi thiên hạ, thân phận Thái hậu có chứa trách nhiệm chính trị. Mẫu thân không thích thêu thùa, không thích nấu nướng, nếu giỏi phương diện gì thì cứ làm chút chuyện mà mình am hiểu. Về phần quyền vị, mẫu thân chỉ có một mình ta là nhi tử, ta lại không có tử tự, cũng không có huynh đệ, chắc là mẫu thân sẽ không muốn đoạt quyền của ta mà truyền cho đường tôn chứ?”

Đây là sự thật, vì sao các đại thần không thích Vệ thái hậu tiến vào Thọ An cung? Thứ nhất những gì Phương hoàng hậu đã làm năm đó vẫn khiến một vài vị lão thần còn sợ hãi đến tận nay, về phương diện khác, tuy rằng Minh Trạng đăng cơ, bất quá có rất nhiều người vẫn nguyện ý đi theo tôn tử của Phương Cảnh Kiên vì sự chính thống của hoàng thất. Minh Trạng bảo rằng chỉ làm hoàng đế hai mươi năm, hơn nữa cũng không lưu tự. Kỳ thật các đại thần càng hy vọng Minh Trạng làm xong hoàng đế thì liền rút đi, từ nay về sau vẫn là hoàng thất Phương gia độc chiếm thiên hạ. Cho nên càng ít người của Trần Nam Vương phủ đến đây thì càng tốt, tốt nhất là cả nhà cứ tập trung ở Vân Quý đi thì hơn.

Mặc dù loại suy nghĩ này rất ti bỉ, cũng không người nào dám thẳng mồm nói ra, bất quá Minh Trạng vẫn có thể đoán được.

Vì sao lại bảo vua triều nào thần nấy, cho dù là Minh Trạng thì cũng cảm thấy một đám thủ hạ trên danh nghĩa của mình đều mỗi ngày tính toán vài năm sau người khác làm hoàng đế sẽ như thế này như thế kia, mục nó, loại cảm giác này thật sự khó chịu chết đi được.

Minh Trạng nắm lấy tay của mẫu thân, nói một cách thông thả và kiên định, “Mẫu thân, ta là hoàng đế, quyền lợi thiên hạ đều là của ta, ta nguyện ý chia sẻ cùng mẫu thân.” Trong cuộc đời của hần, người duy nhất từ đầu cho đến cuối không rời đi không vứt bỏ, giúp đỡ ủng hộ hần vô điều kiện chỉ có Vệ thái hậu. Sự tin tưởng của Minh Trạng dành cho mẫu thân hoàn toàn hơn hần tất cả mọi người, nay hần đã nắm lấy hoàng quyền, ban thưởng cho tôn thất hoàng thân, văn võ bá quan, thiên hạ dân chúng, những người từng cùng hần sống vai chiến đấu đều thăng quan tiến chức, sống trong phú quý. Nhưng đối với Vệ thái hậu, nàng cả đời đã sống trong phú quý, tuy rằng Thái hậu tôn quý hơn Vương phi rất nhiều, bất quá vị trí này nguy hiểm và khó lường, cho dù là Minh Trạng thì cũng không thể đoán trước.

Nếu Vệ thái hậu đã đến đây thì Minh Trạng sẽ cam đoan mẫu thân của mình có thể an hưởng tuổi già.

Dựa vào người không bằng dựa vào chính mình.

Nay Minh Trạng là nhi tử của Vệ thái hậu, đương nhiên rất tôn quý, nhưng ngày sau Minh Trạng thoái vị

đi xa thì Vệ thái hậu làm sao có thể giữ được tôn nghiêm? Quân vương đời sau có mẫu thân và thê tộc của chính mình, đến lúc đó chỗ đứng của Vệ thái hậu sẽ ở đâu? Thay vì đem hy vọng dựa vào danh phận hiếu nghĩa hư vô thì không bằng trực tiếp giao cho mẫu thân uy vọng không thể nào dao động.

Việc này Minh Trạ đã sớm thương lượng với Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi cũng nói, “Quyền lực là thứ duy nhất có thể bảo đảm an toàn và khó có thể phá vỡ nhất.”

Minh Trạ mới hạ quyết tâm này.

Thuở nhỏ Vệ thái hậu đã tiến cung, từ năm đó được Phương hoàng hậu tự tay nuôi dạy, mưa dầm thấm đất, những gì tiếp xúc đều là mưu tính quyền lực.

Có lẽ đối với nhiều người thì việc lo lắng trù tính hằng ngày như vậy làm gì có hứng thú, chẳng thể yên ổn bằng việc giúp đỡ trưng phu dạy dỗ nhi tử.

Minh Trạ thì cho rằng ý tưởng này rất thối.

Chẳng lẽ giúp đỡ trưng phu dạy dỗ nhi tử không cần trù tính hay sao? Gia đình hào môn quý tộc có đầy tiểu thiếp lão bà, có ai mà rảnh rỗi nhàn nhã cơ chứ? Bần gia hàn môn thì luôn phải bồn ba lo lắng kiểm cho đủ một ngày ba bữa.

Trên đời này có ai muốn được phú quý mà nhàn rỗi hưởng thụ hay không?

Năm đó Ôn công công đã từng hầu hạ Phương hoàng hậu thường nói, Phương hoàng hậu trước kia sủng ái Vệ thái hậu còn hơn hẳn Kính Mẫn đại trưởng công chúa gấp ba lần.

Thậm chí Minh Trạ cảm thấy tuổi tác của mẫu thân và Lệ thái tử ngang nhau, có lẽ Phương hoàng hậu đã tính đến chuyện kết thân với Vĩnh Ninh Hầu phủ; hay là Vệ vương phi vốn là một quân cờ chính trị do chính Phương hoàng hậu tự mình bồi dưỡng, chẳng qua thể sự phát triển không như Phương hoàng hậu đã dự đoán....

Nhưng tóm lại Vệ thái hậu đã đi đến hiện tại.

Có lẽ là tại nhân, cũng có lẽ là thiên ý, Minh Trạ làm hoàng đế.

Nếu như thế, vì sao lại không toại nguyện cho mẫu thân.

Vệ thái hậu cầm lấy tay của Minh Trạ, vỗ vỗ, một đôi mắt lạnh lùng trống trải sâu thẳm, trong nụ cười kia hình như có vô số phóng khoáng thoải mái, Vệ thái hậu cười, “Minh Trạ, chuyện thành công nhất trong cuộc đời này của ta chính là có được một nhi tử tốt.”

Nghe thấy lời ca ngợi này, Minh Trạ chẳng biết xấu hổ mà cứ thẳng thắn thu nhận, nhìn mẫu thân mà cười he he, có chút choáng váng, “Tuy đây là lời nói thật, nhưng mẫu thân cũng không nên nói như vậy, mẫu thân nói thử xem, ta nên khiêm tốn một chút hay là không cần?”

Vệ thái hậu bị Minh Trạ chọc cười, gật đầu nói, “Nếu là lời nói thật thì cần gì phải khiêm tốn.” Cười khen ngợi một tiếng, “Như vậy mẫu thân sẽ không khách khí với người nữa. Ta vẫn luôn hy vọng có thể chân chính làm một việc giống như Thiện Nhân đường.” Mà không phải suốt ngày chỉ ở hậu viện nhìn một đám nữ nhân gà bay chó sủa.

Vệ thái hậu cũng không muốn soán quyền đoạt ngôi, nàng chỉ muốn mở ra những gì đã học được trong cuộc đời của mình.

Mẫu tử hai người tâm giao, rất ăn ý, lúc này đang hòa thuận vui vẻ, vậy mà có nhiều người tuân theo nguyên tắc “Thiên tử không vụ lợi”, cố gắng lưu manh dùng văn tử gian.

Minh Trạ càng nói một cách lưu manh hơn, “Ta khuyên người qua mấy ngày nữa hẵng thất cổ nhuộm máu kim điện, sắp đến ân khoa mùa xuân rồi, đợi trăm có người giúp người thu thập, đến lúc đó muốn chết thế nào thì tùy người!”

Minh Trạ bẩm sinh rất biết nguy trang, tuy rằng trước đây cũng nổi tiếng là hung tàn, bắt quá từ lúc trưởng thành, làm thái tử rồi làm hoàng đế thì liền sửa thành bộ dáng tao nhã, thường xuyên giả vờ là người có văn hóa. Đã lâu rồi không lộ ra bộ mặt ác bá, lúc này chỉ mới nhe răng một chút mà đã khiến đám

đại thần trợn mắt há hốc mồm, quên mất phải phản ứng như thế nào! Thậm chí cò người thật muốn đâm đầu vào tường, bị Minh Trạm vạch trần như vậy thì trong khoảng khắc liền bị đánh mất chủ ý, không biết có nên đập đầu vào tường hay là không!

.....

17. Chương 17: Thay Người

Nói đi cũng nói lại.

Minh Trạm cũng không phải tùy tiện mà nói những lời độc ác như vậy với đám triều thần, nhưng sự thật là bị khinh người quá đáng!

Sự việc bắt đầu từ chuyện Minh Trạm dọn đến biệt viện Hạnh Hoa, Minh Trạm là người có tính tình nóng nảy, nói dọn liền dọn, không cho phép kéo dài trì hoãn. Trong cung có hai đại quý nhân, một người là mẫu thân của Minh Trạm: Vệ thái hậu, một người là Ngụy thái hoàng thái hậu sớm bị Minh Trạm lừa dối không thể phân biệt được phương hướng, vì vậy Minh Trạm vừa khuyên nhủ dọn vào biệt viện thì hai người cũng không có ý kiến gì.

Chờ đám triều thần phản ứng thì Minh Trạm đã dẫn lão nương và lão tổ mẫu đến biệt viện Hạnh Hoa, ung dung nắm tay tiểu Phi Phi đi tản bộ trong rừng hạnh hoa.

Phượng Cảnh Kiền không phải là người thích lữ hành khắp nơi, cùng lắm là đến hành cung ở mấy tháng, Minh Trạm thì lại khác, đã sớm đi gặp vô số người quen ở đế đô đang cuồng quýt rối loạn, hành tung này hoàn toàn không hợp với cách thức cao quý thần bí của bậc đế vương.

Các đại thần bị ghen một trận, chuẩn bị dâng tấu chương can gián. Nay Thái thượng hoàng vừa rời đi, cả triều đình hơn phân nửa mọi người vẫn đang nhớ thương Thái thượng hoàng đi xa, trong khi Hoàng thượng lại làm điều kỳ quái, khua chiêng gõ trống dọn đến biệt viện.

Các đại thần đều cho rằng quãng thời gian này quả thật không thể chấp nhận được!

Sáng sớm liền gây rắc rối cho Minh Trạm, quỳ gối nói rằng Minh Trạm không tuân theo quy củ lễ pháp, không ra thể thống gì. Trong khi ngay cả phụ thân của mình mà Minh Trạm còn dám nổi giận, huống chi là mấy củ khoai già đây nấp nhẩn này! Lập tức giương thương múa kiếm mà thóa mạ một trận, cũng không bày đặt phép tắc mà tự xưng là trẫm nữa, thẳng thừng xưng tặc lão tử, y mẹ thù phi long phát lên, cất cao giọng mỉa mai, “Chỉ là dẫn mẫu thân và tổ mẫu đi lữ hành, cho dù là người bình thường cũng có lúc đến ở biệt viện, bằng không các người xây biệt viện trang viên làm cái quái gì! Lão tử cứ đến biệt viện mà ở đấy, thế nào? Làm gì được nhau? Hay là các người sẽ dùng dây thừng trói lão tử mà mang về Chiêu Đức cung?”

“Các người tưởng rằng lão tử dễ chịu thoải mái thì không đặt lão tử vào mắt đúng không?” Minh Trạm hoàn toàn dùng phương pháp thổ phỉ, làm cả đám đại thần đang gây rắc rối cho hắn quả thật muốn đập đầu tự sát. Minh Trạm đương nhiên cũng có thần tín của chính mình, lão già can ngăn hắn giả bộ đập đầu vào tường, ai ngờ bị kẻ nào đó ngăn chân ngã đập mặt.

Minh Trạm vừa thấy thì hơi ôi, chưa phân rõ phải trái với lão tử mà đã đòi đi tự sát! Lại là một trận thóa mạ đổ ập lên đầu đám đại thần đi can gián, toàn bộ triều thần đều bị phương pháp thổ phỉ của Minh Trạm dọa mất hồn.

Minh Trạm cũng thật sự tức giận, bãi triều liền hùng hùng hổ hổ trở về phòng, miệng luôn mồm mắng rủa, “Mụ nội nó, khi dễ lão tử còn trẻ, một đám chết tiệt, không đặt lão tử vào mắt....”

“Sao vậy?” Nguyễn Hồng Phi thấy Minh Trạm bĩu môi, hò hét như con bò điên, bèn ôn hòa hỏi một câu.

Minh Trạm nhất thời bị bắt trúng đài, đầy mình oán giận bất mãn, một hơi ào ào nói gần nửa canh giờ, miệng khô lưỡi khô mà ừng ực uống nửa bình trà ấm, sau đó ném vỡ rồi mắng chửi Hà Ngọc, “Trong trà bỏ thêm chút mật, không biết là lão tử đang nóng giận hay sao vậy?”

Hà Ngọc thật ra không sợ Minh Trạm nổi đóa, khúm núm dạ một cái, thấy Nguyễn Hồng Phi nháy mắt thì lập tức nhẹ chân nhẹ tay chạy đi trốn mất. Nguyễn Hồng Phi cười, “Đừng giận nữa, có đói bụng không, có muốn dùng bữa tiệc hay không?”

“Đói bụng từ nãy giờ rồi, vậy mà ngươi chẳng hỏi ta một tiếng nữa.” Minh Trạm rầm rì, “Người khác khi dễ ta, ngươi cũng không biết quan tâm ta, mụ nội nó.....thật sự là khổ ải mà.”

Nguyễn Hồng Phi chẳng hề thông cảm với Minh Trạm, “Đã sớm nhắc ngươi rồi, đại tiện nhân vừa mới đi, ngươi lại tựa như con châu chấu chẳng lúc nào chịu ngồi im, hiện tại gieo gió gặt bão, chẳng trách được ai. Được rồi, mắng cũng đã mắng rồi, còn muốn thế nào nữa? Ta khuyên ngươi khoan dung độ lượng một chút, nếu thật sự mắng chết ngươi ta thì thanh danh của ngươi sẽ thối muôn đời!”

“Đã thối sẵn rồi.” Minh Trạm hoàn toàn là lỗ không sợ cùi, gắp một đĩa rau trộn, “Có lẽ lúc này bọn họ chỉ muốn phụ hoàng trở về mà thôi!”

Kỳ thật cho dù mọi người có ý này nhưng cũng không có gan làm như thế.

Thật rõ ràng, Thái thượng hoàng lão nhân gia đến Vân Quý, đó là địa bàn của Trấn Nam Vương phủ người ta. Minh Trạm có thể làm hoàng đế thì hậu phương đương nhiên không phải là bình thường.

Huống chi Minh Trạm cũng không phải người không có thủ đoạn, khi xử lý kẻ khác thì hấn ra tay vừa chuẩn vừa độc.

Vì thế Minh Trạm cảm thấy hơi bất mãn khi Từ Tam tiến đến tìm hiểu phong thanh từ hấn, “Có phải các ngươi cảm thấy ta dễ bị ức hiếp lắm đúng không?” Từ Tam suýt nữa đã té ngã xuống đất, hấn bắt đắc dĩ hạ thấp giọng, “Bệ hạ, làm gì có ai dám ức hiếp ngài?” Rõ ràng là ngài đang ức hiếp người ta mà.

“Không dám!” Hàng lông mày của Minh Trạm dựng thẳng, nói với Từ Tam, “Đừng nói những lời dễ nghe này với ta! Ngươi nói thử đi! Ngươi là ai? Lúc trước là Thái phó Thái tử, nay ta đăng cơ thì ngươi chính là Đế sư. Hai ta có quan hệ gì hả!? Ngươi cứ đứng im nhìn lão già kia hùng hùng hổ hổ vạch tội ta, mà chẳng chịu đi ra bảo vệ một chút thể diện nào của ta! Ngươi thật sự làm ta thất vọng!”

Từ Tam vốn muốn khuyên Minh Trạm vài câu, kết quả là bị Minh Trạm thâm oán một trận, Từ Tam cười gượng vài tiếng, “Bệ hạ, Thái thượng hoàng vừa mới đi, ngài muốn ra ngoài lữ hành thì cũng không có gì là quá, bệ hạ, thần chỉ lo lắng, mặc dù đến ở biệt viện thì cũng phải đợi Nội vụ phủ chuẩn bị ổn thỏa, cấm quân phòng vệ đầy đủ thì mới có thể dọn đến đó. Ngài nói thế nào chứ, an toàn của ngài luôn khiến chúng thần phải lo lắng.”

“Được rồi, làm sao ngươi biết ta không phòng vệ đầy đủ, ta còn sợ chết hơn ngươi nữa kia.” Minh Trạm căn bản không cảm kích, phòng vệ cái quái gì, có Phi Phi ở bên cạnh thì làm sao có thể xảy ra vấn đề!

Từ Tam thật sự có chút không thể chịu được lời nói thẳng thắn của Minh Trạm, cái gì mà ta còn sợ chết hơn ngươi nữa kia, trời ạ, thân là hoàng đế thì làm sao lại có ai không biết ngưỡng khi nói ra một câu sợ chết như vậy! Nhìn bộ dạng đương nhiên của Minh Trạm, Từ Tam chỉ hận không thể thay hấn đổ mặt một chút, nhắc nhở nói, “Bệ hạ, ngài nên tự xưng là trẫm.”

“Các ngươi chẳng có ai xem ta là Hoàng thượng thì ta cần quái gì mà tự xưng trẫm!”

Từ Tam nhất thời ngồi không yên, quỳ mạnh xuống trước mặt Minh Trạm, vội vàng thổ lộ, “Thần đáng chết muôn lần!” Ngài muốn bức tử ta phải không, nhất định là ngài muốn bức tử ta mà!

“Xem đi xem đi, lúc nào cũng như vậy, nhất quỳ nhì khóc tam đập đầu.” Minh Trạm bĩu môi, “Chẳng lẽ không thể ngồi yên mà nói chuyện được sao, chẳng lẽ ta là bạo quân ư, chưa chi đã quỳ xuống để làm gì?”

Giờ khắc này Từ Tam thật sự muốn đập đầu vào tường, mặc dù Minh Trạm thân phận cao quý nhưng cũng làm cho trong đầu của Từ Tam bất giác hiện lên một từ đại bất kính: điều ngoa ác độc.

“Thần cũng không dám có suy nghĩ bất kính như vậy.” Bỏ xuống suy nghĩ đại bất kính, trước tiên Từ Tam ứng phó với câu không xem hấn là Hoàng thượng. Tiếp tục khẩn thiết nói, “Thần vẫn luôn xem bệ hạ là minh quân trăm năm hiếm thấy, một lòng muốn được phò tá bệ hạ khai sáng thịnh thế.”

“A.” Minh Trạm khoát tay nói, “Vậy càng nên đứng lên, người quỳ như thế làm cho ta nghĩ rằng người nói lời trung thành với ta mà lại chột dạ trong lòng.”

Từ Tam vừa nhắc lên một nửa đầu gối thì liền run rẩy, suýt nữa lại quỳ trở xuống. Bất quá hấn cảm thấy nếu ngộ nhờ mình lại quỳ xuống thì Minh Trạm sẽ phóng đến một câu, “Thấy chưa, bị ta nói trúng rồi đó. Quả nhiên là chột dạ”, nếu mà như thế thì Từ Tam thật sự muốn đập đầu vào tường mà tự sát.

Cho dù với bản lĩnh của Từ Tam thì khi đối mặt với sự điều ngoa độc ác của Minh Trạm cũng có chút lực bất tòng tâm, chỉ đành cười ha ha một câu, “Bệ hạ thật biết nói đùa.”

Minh Trạm lắc lư hai chân, trong chốc lát lại rút lên nhuỷn tháp, chuyển thành ngồi xếp bằng, uống một ngụm trà rồi thở dài, “Ta cũng không biết là các người lại khó hầu hạ như vậy, thật sự là sầu chết người mà.”

Bệ hạ, ngài đang nói ngược rồi đó!

Từ Tam lặng lẽ nôn ra một câu, hấn cố gắng mặt dày mà nói, “Bệ hạ nói thế là tổn thọ thần rồi. Thần hầu hạ bệ hạ vẫn chưa hợp ý bệ hạ, tuyệt đối không dám có ý khinh thường.”

“Vậy tại sao các người vẫn không hài lòng đối với ta, đưa ra nhiều ý kiến như vậy?” Minh Trạm bấm đốt ngón tay, “Ta xây dựng cung viện phô trương? Hay là chìm đắm trong tử sắc mà lơ là triều chính?”

“Không có kẻ nào dám đặt điều như thế, thưa bệ hạ.” Nay Từ Tam thật hối hận bản thân lắm chuyện, chạy đến khuyên giải an ủi Minh Trạm. Với tố chất tâm lư như vậy của Minh Trạm thì rõ ràng là hấn nên đi thăm hữu Đô ngự sử Lý Bình đại nhân bị Minh Trạm mắng cho thú đầu, không thể không đâm đầu vào tường đòi tự sát.

Thật ra cũng là do hữu Đô ngự sử Lý Bình đại nhân xui xẻo, vị lão đại nhân này còn lớn hơn người lãnh đạo hấn là tả Đô ngự sử Vương đại nhân vài tuổi, từ lần trước Vương đại nhân không nể mặt Minh Trạm mà đọc diễn cảm bức thư tình của Minh Trạm trước đương triều, thanh danh thiết diện vô tư của Vương đại nhân vang vọng khắp đế đô. Làm cho Lý Bình đại nhân rất yêu thích và ngưỡng mộ.

Ngự sử là một nghề đặc thù, dựa vào việc đắc tội với người khác để nổi danh.

Nếu muốn nổi danh nhanh nhất thì phải đắc tội với người lớn nhất: kim quang lấp lánh, ngồi nơi cao nhất, chính là Hoàng đế bệ hạ.

Rất rõ ràng, Lý Bình muốn bắt chước con đường thành công của Vương đại nhân.

Hơn nữa có vẻ hấn đã điều tra rất kỹ càng, đầu tiên là tính cách của Minh Trạm, tuy rằng bản tính của Minh Trạm không được tốt, bất quá xưa nay thường khách khí đối với các thần tử, ngay cả Vương đại nhân không nể mặt Minh Trạm như vậy mà Minh Trạm cũng không làm gì, sau đó còn thân thiết gọi lão Vương, hiển nhiên là không để bụng. Cho nên Vương đại nhân vừa được thanh danh lại được hoàng ân, khiến cho đám thần tử hùng hổ cùng nhau nã pháo về phía Hoàng thượng, nhất là đám Ngự sử thiết diện vô tư, Lý Bình đại nhân chính là một trong số đó.

Tiếp theo Lý đại nhân cố ý chọn thời cơ này cũng là đáng chú ý, Thái thượng hoàng vừa rời đi, Minh Trạm mới đăng cơ, cũng không có quá lớn khả năng trút giận lên người hấn.

Huống chi Lý đại nhân cho rằng việc mình đang làm là có đạo lý, rõ ràng là Hoàng thượng đuối lý, mặc dù bị Minh Trạm nổi giận nhưng hấn vẫn chiếm được thanh danh tốt.

Vì thế sau khi trải qua quyết tâm, Lý đại nhân ở đương triều hung hăng chỉ trích Minh Trạm. Trước tiên là nói về đạo làm vua, sau đó là việc Minh Trạm dọn đến biệt viện rất vô lý, cuối cùng là phân tích sự khác nhau giữa minh quân và hôn quân, nói đến mức nước miếng bay tứ tung hết nửa canh giờ, quyền tấu chương cũng dày cộm bằng cục gạch.

Minh Trạng chưa nhảy xuống từ long ý để đánh Lý đại nhân một trận là vì kiêng kỵ thân phận, vả lại Lý đại nhân thật sự không còn trẻ, cũng đã đáng tuổi gia gia của hắn, Minh Trạng không thể hạ độc thủ được. Cuối cùng đành thóa mạ một trận, trong lòng thì suy nghĩ đen tối: Tốt nhất là tự mình đi thắt cổ chết quách cho rồi đi.

Từ Tam lại tiến đến đây khi Minh Trạng vẫn chưa nguôi giận, hoàn toàn là đến ngay lúc dầu sôi lửa bỏng, Minh Trạng trút hết tất cả tức giận còn lại trong lòng lên người của Từ Tam, đến khi Từ Tam xin cáo lui thì Minh Trạng mới hoàn toàn khôi phục, cười hi hi ha ha mà tặng Từ Tam hai rổ cá tươi, nói một cách cảm động, “Vẫn là lão sư người lo lắng cho trăm, hầy, tri ngã giả vị ngã tâm ưu, bất tri ngã giả vị ngã hà cầu. Tâm sự của trăm có ai biết đâu?” (hiểu ta biết lòng ta ưu, không hiểu ta sẽ tưởng ta đang cầu điều gì đó)

Minh Trạng bày ra vẻ mặt ưu quốc ưu dân, nói với Từ Tam, “Lão sư, người ngày ngày vì nước vì dân mệt nhọc, trăm thưởng người vàng bạc sợ rằng càng khiến người ta đổ kỵ người, đây là hai rổ cá tươi, nuôi trong ao nhỏ ở biệt viện, lão sư mang về, nếu ăn ngon miệng thì cứ nói với trăm, trăm sẽ phái người mang thêm cho lão sư.”

Nếu ngày xưa nghe một câu tri kỷ như vậy thì Từ Tam sẽ cảm động muốn rơi lệ, hôm nay Từ Tam nghe câu này thì phải nhịn xuống cảm giác muốn học máu, “Tạ ơn bệ hạ.” Vì sao ngài lại đột nhiên trở nên bình thường như thế?

“Bệ hạ khoan dung độ lượng là phúc phận của chúng thần.”

Minh Trạng vui vẻ nắm chặt tay của Từ Tam, nói một cách khẩn thiết, “Lão sư và trăm có cùng suy nghĩ a.” Cũng không phải sao, hoàng đế khoan hồng độ lượng như hắn làm sao còn chỗ nào có được! Vậy mà lại đùng phải đám đại thần không biết hưởng phúc không biết phân rõ phải trái.

Khóe môi của Từ Tam giật giật, bị Minh Trạng làm nghẹn họng cả ngày không nuốt nổi cơm. Về phần Minh Trạng thưởng cá, từ đó về sau Từ Tam liền mắc phải một tâm bệnh, cho dù là cá kho hấp hay chiên thì hắn vừa nhìn thấy liền no.

Từ đó về sau nghe nói có một người Giang Nam không thể chịu được mùi cá.

Về phần Lý Bình Lý đại nhân.

Tính kế một hồi lại không nhận được thanh danh thiết diện vô tư, mà càng khiến Minh Trạng chán ghét, trong lòng chỉ hận không thể chết ngay lập tức. Nhưng thực tế hắn không dám chết.

Thứ nhất là sợ chết.

Thứ hai là Minh Trạng đã sớm nói ra lời cay độc, muốn chết thì cứ chết đi. Càng như vậy thì Lý Bình đại nhân càng không dám chết. Nếu Hoàng thượng thật sự phát y mê, không chịu phân rõ phải trái, Lý Bình có thể chết tử tế nhưng hắn còn có lão nương và thê nhi, hắn mà chết thì thanh danh của Minh Trạng sẽ bị ảnh hưởng, Hoàng thượng giận cá chém thớt, hậu quả kia rất khó có thể tưởng tượng.

Vì vậy Lý đại nhân không chết.

Bất quá vì thể diện, hắn thỉnh nghĩ ốm, định chậm rãi tính toán sau.

Ngày hôm sau Minh Trạng nhận được tấu chương thỉnh nghĩ ốm của Lý Bình đại nhân, chỉ than thở một tiếng, “Không biết là Lý đại nhân ốm thật hay muốn phản đối trăm đây?”

“Hầy, các người thân kiều thể quý, trăm nói hắn hai ba câu thì hắn đã bãi công với trăm? Nghĩ đến ngày hôm qua, suốt nửa trăm đã bị các người chọc cho tức chết, phải húp hết hai bát canh thanh tâm hạ hỏa mới bình ổn, sáng nay còn phải dậy sớm đi làm trâu làm ngựa mà lâm triều.” Minh Trạng hết ngâm nga lại than thở, “Nhìn xem Lý đại nhân kia, tiêu dao cỡ nào, so với Lý đại nhân thì trăm làm hoàng đế đúng là khổ hạnh.”

Tả Đồ ngự sử Vương đại nhân không thể không đứng ra nói giúp thủ hạ một câu, “Bệ hạ, Lý đại nhân tuyệt đối không dám có ý này, nhất định là ốm thật.”

Nếu để Vương đại nhân nói thì chuyện này đúng là Lý đại nhân đuối lý, Minh Trạng là Hoàng thượng mà. Trong mắt của lão ngự sử siêu cấp Vương đại nhân này thì Minh Trạng thật sự không tệ, tuổi nhỏ hơn tôn

tử của hần mà làm lại hoàng đế rất có đáng. Hơn nữa Minh Trạm đối xử với mọi người hiền hòa, không tỏ vẻ kiêu cách, cho dù Vương đại nhân thiết diện vô tư, nhưng trong lòng cũng mừng thầm Hoàng đế bệ hạ đối xử thân cận với hần.

Lần này Minh Trạm dọn đến biệt viện ở. Chuyện này cũng không tính là gì, người nói một chút là được rồi. Kết quả Lý đại nhân đem văn vẽ mãnh liệt ra dạy đời, Minh Trạm mà lật mặt thì tuyệt đối là lực thân không thêm nhận. Trên phố đồn rằng, vị Hoàng đế bệ hạ này ở thời niên thiếu khi tức giận từng suýt tí nữa đã cào mặt Trần Nam Vương diện hạ rồi, ngay cả phụ thân mà còn bị thể.

Lý đại nhân lại chẳng có giao tình gì sâu sắc với Hoàng đế bệ hạ, còn đòi đâm đầu vào tường. Vương đại nhân vì cứu lại địa vị của các Ngự sử trong lòng Hoàng đế bệ hạ mà không thể không thay Lý đại nhân biện bạch một câu. Bất quá e rằng cũng chẳng có ích gì.

“Được rồi, trăm biết cho dù hần có ý đó thì cũng không dám nói thẳng trước mặt trăm.” Ánh mắt của Minh Trạm dừng trên người của Vương đại nhân, nhếch khóe môi, nhàn nhã nói, “Nếu Lý đại nhân thân mình không khỏe thì lão Vương đề cử hai người có thể dùng được, bảo bọn họ thay thế vị trí của Lý đại nhân đi. Nội vụ phủ chuẩn bị chút được liệu đưa đến phủ của Lý đại nhân, bảo hần chậm rãi dưỡng hảo thân mình.”

Mặc kệ Lý đại nhân có chết hay không, Minh Trạm nói dối người thì nhất định có thể dối người.

Sáng sớm Minh Trạm luân chuyển được lão già phiên toái này thì liền cảm thấy đặc biệt cao hứng.

Bãi triều, ung dung tản bộ nói với Hà Ngọc, “Tiểu Ngọc à, thời tiết hôm nay thật không tệ nha.”

“Bệ hạ thánh minh, có vẻ sắp mưa rồi.” Đã vào hạ, trời có chút oi bức, đây là dấu hiệu của trời sắp mưa, Hà Ngọc cười, “Bệ hạ đi nhanh một chút, chốc lát mưa ập xuống, tuy nô tài có mang theo ô, nhưng nếu làm ướt long bào thì nô tài cũng sẽ bị đắc tội.”

Minh Trạm cười, “Người mà giục nữa thì công ta đi.”

Hà Ngọc tung ra vũ khí cực mạnh, tiến nhanh hai ba bước đến bên tai của Minh Trạm, nói nhỏ, “Thừa Ân Công đi tìm Đỗ Nhược Vương trò chuyện.”

Minh Trạm suýt nữa bị choáng váng, cũng không cần bất kỳ ai thúc giục, lập tức dùng lăng ba vi bộ mà hùng hục chạy về đi bắt hai kẻ thông dâm.

.....

18. Chương 18: Tâm Thuật

Trên thực tế Minh Trạm biết rõ Ngụy Tử Mẫn theo đuổi hai mươi năm cũng không thể chiếm được lòng của Nguyễn Hồng Phi, căn bản là không còn cơ hội.

Bất quá Minh Trạm vốn là loại người lòng dạ hẹp hòi, hần kiên quyết ngăn chặn hết thảy khả năng có thể khiến Nguyễn Hồng Phi lạc lối. Hần đường đường chính chính là nam nhân, nay lại làm hoàng đế, nếu bị người ta cho mọc sừng thì chính mình nên nhảy sông làm con đại quy đi thì hơn, đời này không còn mặt mũi để làm người nữa!

Rón ra rón rén quay về viện, Minh Trạm khoát tay, không phái người thông báo.

Thế nhưng Diêu Quang đã nghênh bước trước, mỉm cười thi lễ, “Bệ hạ, ngài vừa bãi triều ư?”

E hèm một tiếng, Minh Trạm lập tức nghiêm nghị, bày ra bộ dáng chính tề, “Ta và tiểu Quang hiểu ý nhau thật, không thấy tiên sinh nhà ngươi ra đón mà ngươi lại cố tình đi ra?”

“Thừa Ân Công đại nhân đến đây. Tiên sinh ở bên trong nghe thấy tiếng bước chân của bệ hạ, bèn đặc biệt lệnh thuộc hạ ra đây nghênh đón bệ hạ.”

Quên mất là người ta biết võ công, tai thính mắt tinh, làm cho sự nghiệp bắt kẻ thông dân của Minh Trạng gặp phải gian nan khó khăn.

Minh Trạng đè nén sự hấp tấp, nhắc chân vào cửa.

Vừa vào đến cửa liền nghe thấy tiếng cười thoải mái của Nguyễn Hồng Phi, Minh Trạng nói thầm trong lòng, hừ, thấy tiểu tình nhân tìm đến thì liền bày ra cái bộ dáng vẫy đuôi đó, thật khiến trẫm chướng mắt mà.

“Bãi triều rồi à.” Nguyễn Hồng Phi vừa cười vừa gọi một tiếng, ngồi trên nhụyễn tháp không nhúc nhích.

Ngụy Ninh đứng dậy hành lễ, Minh Trạng khoát tay, “Từ Mẫn ngồi đi. Sáng sớm lại đây là có việc à?” Không có việc gì mà mới sáng sớm lại đến tìm lão bà của người ta, hừ, rắp tâm bắt lương! Muốn rút củi dưới đáy nồi của hoàng đế ư, sống đủ quá rồi chăng? Minh Trạng tính toán, suy nghĩ ý đồ đến đây của Ngụy Từ Mẫn.

“Là như thế này, lần trước bệ hạ lệnh cho thần đến đảo quốc làm sứ thần lưu trú dài hạn ở đó, trùng hợp Thiên Xu đến đây, bảo rằng sứ quán đã xây xong, có thể tiến đến.” Ngụy Ninh ôn nhã cười, giống như hiểu được nỗi lo trong lòng của Minh Trạng, cung kính dâng tách trà nhỏ cho Minh Trạng, “Thần nghĩ sắp tới lên đường, không biết bệ hạ đã chọn những quan viên khác cho sứ quán hay chưa?”

“Ngoại trừ một trăm tên thị vệ đi cùng thì trẫm nghĩ sau khi kết thúc ân khoa sẽ lựa chọn vài tiến sĩ đến đó, cũng để thưởng thức phong cảnh của hải ngoại đảo quốc xem thế nào. Tân tiến sĩ lúc đầu không được trọng dụng, mặt khác, người ở trong triều chọn vài người đi, mấu chốt là phải dùng thuận tay.”

Minh Trạng có thủ đoạn của mình, nay càng ngày càng cao tay, chỉ cần thông qua chuyện chọn sứ thần liền nhìn ra một chút.

Ngụy Ninh hiểu ý mà cười, “Dạ, thần muốn dâng tấu chương cho bệ hạ.”

“Vì sao người không vào triều?” Minh Trạng thở dài, “Một đám lên tiếng về bổng lộc của người nhưng lại lo lắng người bị mất mặt.”

Ngụy Ninh cảm thấy khó hiểu, “Là bệ hạ cho phép thần nghỉ ngơi mà.” Lại suy nghĩ, “Hay là Lý đại nhân sử không vào triều?”

“Hầy, cũng không biết vì sao lại bị ốm.” Minh Trạng kể khổ với Ngụy Ninh, “Trẫm rất lo lắng, người nói thử xem, ngộ nhờ Lý đại nhân gặp chuyện gì thì chẳng phải là đổ lên đầu của trẫm hay sao?”

Ngụy Ninh không quá hiểu Minh Trạng, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không biết gì, cười gượng hai tiếng, thật không tiện ném đá xuống giếng. Xem bộ dáng của bệ hạ, ắt hẳn là không muốn cho Lý đại nhân đường lui rồi.

Nguyễn Hồng Phi nhìn thấy nụ cười của Minh Trạng cất giấu vài phần xấu xa, liền biết tiểu tử này không có hảo tâm, nhân tiện nói, “Người muốn thay thường phục trước hay không, rồi dùng tẩy thiện. Hiếm khi Từ Mẫn đến đây, ta đã lệnh cho trù phòng làm thức ăn mà Từ Mẫn thích.”

Lòng bàn tay của Minh Trạng bắt đầu ngứa ngáy, rõ ràng là thấy người mới cười mà không thấy người xưa khóc! Chẳng qua Ngụy Từ Mẫn cũng không phải là người mới! Minh Trạng có nội tâm của Minh Trạng, tròn mắt xoay chuyển, cười hỏi, “Vì sao Thiên Xu không cùng đến đây? Trẫm và hần mới gặp mà đã thân quen rồi.”

“Thiên Xu mới đến để đô đêm qua, đường xá xa xôi nên thân mình không được khỏe, đang nghỉ ngơi dưỡng sức.” Nguyễn Hồng Phi trả lời thay.

Minh Trạng thần nhiên nhướng hàng lông mày nhỏ, cười một chút, “Để hôm nào ta đi gặp hần, ấy chà, ta và Thiên Xu thật sự là rất hợp ý, một ngày không gặp mà như cách tam thu...” Nói xong liền vào bên trong mà thay thường phục.

Ngụy Ninh hơi bất an, lo lắng là Minh Trạng có tình ý với Thiên Xu, đối với hần thì Minh Trạng xác thực có chút tật xấu là mê mỹ nhân.

Tuy rằng Thiên Xu kém hơn Nguyễn Hồng Phi, nhưng mặt mày tuấn tú, dung mạo cử chỉ thuộc loại thượng đẳng.

Một ngày không gặp mà như cách tam thu là có ý gì?

Nguyễn Hồng Phi cũng không tiện nói với Ngụy Ninh, Minh Trạ không đọc sách, học vấn chỉ có giới hạn, kỳ thật tiểu Minh ù tuyệt đối không thể có ý khác. Tiểu mồm mồm này mỗi ngày đầu óc xấu xa suy nghĩ cách phản công, còn nữa, với nguyên tắc làm việc của mồm mồm thì cướp người sẽ phải trả giá rất cao, mồm mồm thì lại dư thịt lưỡi biếng, khả năng làm chuyện này có xác suất cực bé, càng miễn bàn đến việc nói hoạch toẹt trước mặt hần. Không chừng là có ý xấu.

Chẳng qua Nguyễn Hồng Phi cũng không muốn Minh Trạ có ý xấu đối với Ngụy Ninh và Thiên Xu, tiếp theo liền phân phó Hà Ngọc đi truyền lệnh.

Minh Trạ mặc bộ y phục mới do Nội vụ phủ đưa đến, có chút chật căng, ở bên trong nhỏ giọng oán giận, “Bọn họ không biết may xiêm y hay sao vậy, hay là không đo vóc người của ta? Hay là Nội vụ phủ không có đủ vải vóc? Đẹp đi, lấy bộ đồ cũ đến đây, mặc thế này làm sao mà thở nổi?” Quả thật có thể làm người ta ngạt thở! Vốn định mặc bộ cẩm tú mới để hấp dẫn ánh mắt của Nguyễn Hồng Phi trước mặt Ngụy Ninh.

Giọng của Minh Trạ không lớn nhưng Nguyễn Hồng Phi ở bên ngoài lại nghe rõ ràng, cười nói, “Tháng này ít nhất béo lên ba cân, lần trước người mắng người ta may xiêm y quá rộng, không làm nổi bật dáng người ngọc thụ lâm phong của người, lần này may nhỏ lại một chút, ai ngờ là người lại béo lên đâu? Mặc không được thì thôi, ngày thường có mặc đồ mới đâu? Tìm đại bộ nào rộng rãi mà mặc, mau ra đây dùng bữa này. Tử Mẫn là hoa đã có chủ, người có soi gương nhiều thế nào thì hần cũng không nhìn trúng người đâu.” Minh Trạ cũng không thích mặc đồ mới, mỗi khi Nội vụ phủ đưa đến đồ mới thì hần sẽ phái người ngâm nước mấy lần rồi mới mặc, như vậy mới mềm mại. Nay đã là cuối tháng tư, đồ mới thường được dâng đến vào đầu tháng, tháng năm vẫn chưa có đồ mới, tháng này Minh Trạ lại béo lên không ít, xiêm y là căn cứ theo vóc dáng của Minh Trạ mà may, không có đạo lý nào mà lại may nhỏ hơn.

Minh Trạ có đánh chết cũng không thừa nhận chuyện mình béo lên, thay xong thường phục rồi đi ra ngoài, lôi kéo y mẹ của Ngụy Ninh mà hỏi, “Tử Mẫn, người nói một chút đi, ta có béo hay không?”

“Tử Mẫn mới trở về mấy ngày, nếu hần có thể nhìn ra người béo thành danh gì thì thật sự không hề tầm thường.”

Nói đến việc này, Nguyễn Hồng Phi cũng cảm thấy kỳ lạ. Người ta càng bận rộn thì sẽ càng tiêu tụy gầy yếu, sắc mặt không tốt, khí huyết không đầy đủ. Đến phiên tiểu Minh ù thì càng bận da thịt càng tăng đều.

Thật ra Minh Trạ rất biết cách chăm sóc chính mình, chỉ cần hơi bận rộn, không cần người khác nhắc nhở, hần sẽ tự đến Thái y viện tìm Thái y bốc thuốc, còn yêu cầu ngự trù phòng hầm những món đầy hương vị, tuyệt đối không được có vị đắng của bã thuốc, chỉ sợ ngộ nhỡ quá mức bận bịu thì sẽ khiến bản thân mệt mỏi.

Đến khi Phượng Cảnh Kiên hoàn toàn ủy quyền thì Minh Trạ thật sự là bận rộn, nhưng cho dù bận cỡ nào thì Minh Trạ vẫn chú trọng tắm bồ nghi ngơi cho nên da thịt cứ thế mà phát triển, không béo cũng khó.

Minh Trạ trừng mắt như mũi tiễn một cái, sau đó trợn mắt nói láo với Ngụy Ninh, “A Ninh, hiện tại ta thật sự bận rộn, khiến cho da mặt của ta bị sưng lên hết, nhìn như bị béo, kỳ thật là ta căn bản không có béo.”

Nguyễn Hồng Phi liếc mắt đưa tình, ánh mắt sắc bén chợt lóe, lại tập trung lên đôi má mịn màng phúng phính của Minh Trạ, thật khó làm cho người ta có thể nghĩ rằng khuôn mặt trắng trẻo tròn trịa như viên ngọc châu này là do bị sưng mà thành, vừa cười vừa kéo Minh Trạ ngồi xuống, Nguyễn Hồng Phi chọt Minh Trạ một câu, “Như vậy lát nữa ta sẽ thoa thuốc giảm sưng cho người.”

“Tốt.” Minh Trạ xưa nay nói dối như thật, hần nói dối mà không hề đỏ mặt.

Nguyễn Hồng Phi chế nhạo một câu, “Chưa từng thấy có ai bị sưng mà sưng thành hai cằm.”

Minh Trạ cầm lấy đôi đũa bạc được đặt trong khăn lụa, ưu sầu nói, “Thì đó, cũng vì cả khuôn mặt đều bị sưng lên. Phi Phi, chẳng lẽ ta bị bệnh nan y rồi sao?” Gắp lấy một miếng thịt nướng rồi đặt vào bát của Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi nhìn miếng thịt béo ngậy, nhướng hàng lông mày một chút rồi đặt

miếng thịt trở ngược vào trong bát của Minh Trạm, nói một cách đầy sẵn sốc, “Nếu người bị thân hư thể nhược thì tẩm bổ nhiều một chút.” Mồm mồm chết tiệt, chỉ ngại ít béo, còn thêm ăn thịt mỡ nữa kia.

Minh Trạm tỏ ra khó xử, thở dài, “Xưa nay ta thích ăn đồ nhẹ, có cách nào đâu, thân mình quan trọng hơn. Đành phải xem thịt là thuốc mà ăn.” Cúi đầu, hé miệng một cách không tình nguyện, thêm hai đũa cơm, cười trộm mà ăn.

Nguyễn Hồng Phi thật sự không thích mấy món nhiều mỡ, lại gấp cho Minh Trạm một đũa rau xanh, Minh Trạm mặt ngoài vui vẻ bên trong bức bối, nói với Ngụy Ninh, “Đấy, người thấy chưa, Phi Phi hiểu rất rõ khẩu vị của ta.” Lại gấp cho Nguyễn Hồng Phi một miếng cá kho.

Nguyễn Hồng Phi không thể không gấp ngược trở lại cho Minh Trạm, ôn hòa nói, “Người ném thử đi, hôm nay con cá này được kho không tệ, mặc dù không thích mùi tanh của cá, nhưng cũng nên ăn vài miếng.”

Minh Trạm rầu rĩ mặt mày, “Đành phải nghe theo người thôi.” Bọc rau xanh, ăn luôn miếng cá.

Bữa sáng bị Minh Trạm khẩu thị tâm phi ăn xong.

Ngụy Ninh phải cam bái hạ phong, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy lý do Nguyễn Hồng Phi không thích hắn hoàn toàn không phải do lỗi của hắn. Thật sự là hắn không ngờ Nguyễn Hồng Phi lại thích loại người da mặt dày như Minh Trạm.

Cho dù hắn có muốn học bản lĩnh này của Minh Trạm thì cũng không học được. Mặt béo mà nói thành mặt sưng phù, Ngụy Ninh thật sự không thể mở miệng được, nếu bắt hắn thay đổi thì không bằng bắt hắn chui xuống hố mà trốn cho nhanh. Minh Trạm người ta trơ mặt thản nhiên khăng khăng khẳng định là bị sưng phù,

Sưng, sưng mà lại trắng trẻo hồng hào, còn hồng hào hơn cả quả đào.

Ngụy Ninh dở khóc dở cười mà dùng xong bữa cơm ngự thiện, sau đó lập tức thức thời cáo lui.

Ngụy Ninh vừa mới đi thì Minh Trạm liền nhếch miệng, hỏi một cách giận dữ, “Trước mặt Ngụy Tử Mẫn, người cần gì phải làm ta mất mặt như vậy? Ta béo đấy thì sao? Chẳng phải hôm trước người còn khen ta béo một chút thì mới tốt hay sao, hôm nay lại ghét bỏ ta. Ta vừa đi lâm triều thì người liền thông đồng với kẻ khác, người thật sự làm ta thất vọng!”

Ánh mắt hồ ly của Nguyễn Hồng Phi cong lên một cách vui vẻ. Đưa tay kéo Minh Trạm lại gần, một tay ôm vai Minh Trạm, một tay sờ cái cằm nhỏ nhỏ tròn tròn, tâm tình bỗng chốc hừng khởi, cười nói, “Người nói lệch đi đâu rồi, nếu ta có ý đối với Tử Mẫn thì đã sớm thành đôi từ lâu, làm sao mà đến phiên người được?”

Minh Trạm không đồng ý, “Nhưng người cũng không nên làm mất thể diện của ta ở trước mặt Ngụy Tử Mẫn như vậy.”

“Thảo nào tự dừng lại ngớ ngẩn như thế, không ngờ là vì ghen tuông.” Nguyễn Hồng Phi phải thừa nhận là hắn đặc biệt thích tiểu Minh ừ bày ra bộ mặt ghen tuông.

Đôi mắt của Minh Trạm trở nên trắng dã, liếc mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi một cách khinh thường, “Ta nghe nói ở bên ngoài nếu không tuân thủ phụ đạo mà vụng trộm thì sẽ bị ngâm lồng heo đó.”

“Đừng nói hươu nói vượn, người cho Lý Bình bãi quan rồi hả?” Nguyễn Hồng Phi hỏi Minh Trạm chuyện chính sự.

Minh Trạm chuyển sang tư thế uyển chuyển, nhỏ giọng, chậm rãi nói, “Không phải, Lý ngự sử thân mình không khỏe, xin nghỉ dưỡng, vị trí của hắn không thể không có người tiếp nhận, ta phải người thay thế vị trí của hắn, lại ban thưởng được liệu để hắn an tâm dưỡng bệnh. Dù sao hắn cũng không còn trẻ.” Cáo lão hồi hương là tốt nhất.

Nguyễn Hồng Phi nói, “Lý Bình là muội phu của Lý Bình Chu, lui xuống cũng tốt. Nay Lý Bình Chu là chủ tướng, nếu người muốn dùng Lý Bình Chu thì không nên để Lý Bình thượng đài. Lý Bình Chu là tam triều nguyên lão, cũng có danh là tọa sư của Lâm Vĩnh Thường. Lâm Vĩnh Thường chủ trì kỳ thi ân khoa đầu tiên sau khi người đăng cơ, chắc chắn uy vọng tăng cao, hướng chỉ Lâm Vĩnh Thường xuất thân bình

thường, trước kia đặc tội không ít người, nay lại có thể một bước lên mây, cũng là do tài cán của hần, có sự ủng hộ của đại tiện nhân, cũng có công lao của Lý Bình Chu.”

“Ta cũng muốn dùng Lâm Vĩnh Thường, đó là một người tài ba.”

“Dùng, phải dùng như thế nào?” Nguyễn Hồng Phi ngã lưng dựa vào nhuyển tháp, nhẹ nhàng mỉm cười, “Người bắt lấy Lý Bình, bước cờ này rất đúng. Lý Bình Chu làm chủ tướng một ngày thì những người khác của Lý gia không thể làm quan trên tam phẩm. Lý Bình Chu vốn là tam triều lão thần, uy vọng quá đủ, quan hệ cũng quá nhiều....Ta vốn tưởng rằng người sẽ để Từ Tam làm chủ khảo, ai ngờ người lại chọn Lâm Vĩnh Thường?”

Minh Trạ nói, “Từ Tam là tiên sinh của ta, nếu hần làm quan chủ khảo thì chẳng khác nào đám tiến sĩ đồng cấp với ta.”

“Đừng nói mấy lời nhảm nhí này, người cũng đâu đồng cấp với ta, vậy mà còn loạn luân, vì sao chẳng bao giờ thấy người yên tĩnh được một chút nào vậy?” Nguyễn Hồng Phi vừa mắng vừa liếc nhìn Minh Trạ một cái, tiểu mồm mồm cũng không phải là người câu nệ, Nguyễn Hồng Phi thở dài, “Xưa nay Lý Bình Chu trung thành, chẳng qua trong triều tuyệt đối không có chuyện chủ tướng độc chiếm quyền hành, Từ Tam là người mà đại tiện nhân để lại cho người. Người chọn Từ Tam làm chủ khảo, tuy hần là phó tướng nhưng có danh hiệu đề sự, lại nhậm chức chủ khoa thì có thể đứng ngang hàng mà chống lại Lý Bình Chu. Ai ngờ người lại không hề cảm kích tâm tư của đại tiện nhân để vương.”

“Hả?” Minh Trạ gãi mặt, “Ta căn bản không nghĩ đến người này. Ta chỉ thấy Từ Tam quá mức khéo léo, ta vừa đăng cơ đã chỉ điểm hần làm chủ trì ân khoa thì e rằng hần sẽ không cảm kích ta. Muốn ban ân, ban uy vọng thì cũng dễ thôi. Nhưng ta phải xoay hần vài vòng đã, khó xử hần một chút, chờ đến khi hần sâu muốn chết thì ta sẽ ban cho hần ân điển, như vậy chẳng phải là hần càng trung thành hay sao?”

Nguyễn Hồng Phi quan sát Minh Trạ một lúc, “Trước kia thấy người là người thông minh, mà hiện tại ngay cả ý tứ của đại tiện nhân cũng nhìn không ra. Hầy, nếu để đại tiện nhân biết người ngốc đến mức này thì không chừng sẽ hối hận chết đi được.”

“Người tưởng là ai cũng giống các người sao? Lòng dạ rối rắm.” Minh Trạ liếc Nguyễn Hồng Phi một cái, “Ta là người rất thành thật.”

Minh Trạ đột nhiên bật cười, dựa vào trên người của Nguyễn Hồng Phi, đặc ý nói, “Phi Phi, người lo lắng cho ta phải không?” Bằng không Nguyễn Hồng Phi rất hiếm khi hỏi hần chuyện triều chính một cách thẳng thừng như vậy.

“Lo lắng cho người làm gì, nhìn người làm việc mà cứ như lọt vào sương mù, ta chỉ nhắc nhở người một tiếng mà thôi.”

Minh Trạ quần lấy một lọn tóc đen của Nguyễn Hồng Phi mà ngấm ghĩa, “Ta đang giả vờ đấy. Ta thấy trước kia phụ hoàng vào triều trưng ra long nhan bí hiểm, ta học hỏi nhiều ngày mà chẳng thể bày ra vẻ mặt đó. Người biết không, ta rất thẳng thắn, hi giận đều lộ ra hết bên ngoài. Cho nên phải nghĩ chiêu khác, đánh đông một cái, đánh tây một cái, khiến bọn họ không biết ta đang đi đường nào.”

Minh Trạ khiêm tốn một chút khiến Nguyễn Hồng Phi suýt nữa đã nôn ra hết điểm tâm trong bụng, thâm nghĩ: Những kẻ theo đuổi lão tử nhiều như núi như biển, rốt cục lão tử lại chọn đi con đường của tiểu vô lại này. Nếu tiểu vô lại mà thành thật thì trên đời này e rằng chẳng còn ai mà không thành thật cả.

Nguyễn Hồng Phi thật sự đề nghị, “Tiểu mồm mồm, người đã làm hoàng đế, sau này không cần phải khiêm tốn như vậy nữa đâu.”

“Ồ, ta còn tưởng rằng người thích ta giả nai như vậy chứ.”

Hôm nay tiểu mồm mồm nói chuyện đặc biệt khiến người ta phát cáu, Nguyễn Hồng Phi nhéo mông hần, Minh Trạ kêu lên hai tiếng ôi chao một cách đau đớn, hai người cười một trận, ỉ ôi nói không ít chuyện, đợi đến giờ thì Minh Trạ mới chịu đi thảo luận chính sự.

Lý Bình Chu đại nhân có vài điểm phiền lòng.

Vì muội phu Ngự sử đang gặp hạn của hần: Lý Bình.

Tuy cùng họ Lý nhưng bọn họ không phải chung một nhà, không có quan hệ huyết thống gì cả. Nhà của Lý gia cũng là đại thi hương, có chút danh tiếng trong đế đô, bằng không Lý Bình Chu cũng không thể gả muội muội cho Lý gia.

Từ trong nha môn về phủ, quả nhiên muội muội của hắn đã trở về nương gia, mái tóc hoa tiêu ngồi lau nước mắt ở bên cạnh lão mẫu thân.

Lý lão thái thái đang thâm oán nữ nhi, “Nữ tể rất hồ đồ, Hoàng thượng ra ngoài ở thì mắc mớ gì đến hắn. Hắn ở trong triều, bao nhiêu chuyện không đi làm, lại đi lo chuyện riêng của Hoàng thượng, thảo nào mà Hoàng thượng không thích là phải.”

Mọi người đều biết ngoại trừ Lý đại nhân được Hoàng thượng coi trọng thì Lý lão thái thái cũng có quan hệ rất tốt với Minh Trạng. Vì vậy cũng khó tránh Lý thị về nhà nương gia xin viện binh.

Lý thị lại lau lệ rồi nói, “Nữ tể của mẫu thân chỉ là trung thành mà suy nghĩ thay cho Vạn tuế gia mà thôi, dù sao Thái thượng hoàng vừa mới đi mà Hoàng thượng lại cao hứng dọn ra biệt viện như vậy cũng ảnh hưởng không tốt đến thanh danh của mình.”

Lý Bình Chu nhắc chân vào cửa, câu đầu tiên cất lên là một lời khiển trách, “Còn không mau câm miệng!”

.....

19. Chương 19

Lý Bình Chu đang đau đầu vì chuyện của muội phụ.

Ban ngày Minh Trạng sớm tìm hắn nói rất nhiều chuyện, “Lão Lý, nghe nói Lý ngự sử là muội phụ của người đúng không. Trẫm để hắn về nhà dưỡng bệnh, người không có ý kiến gì chứ?”

Lý Bình Chu suýt nữa đã vội vàng quỳ xuống, bệ hạ có ý gì vậy, vội vàng nói, “Lôi đình vũ lộ đều là quân ân, thần nào dám có ý kiến. Huống chi bệ hạ thương tình cự thần, thân thể của Lý ngự sử vốn không khỏe, nhân cơ hội này nghỉ ngơi điều dưỡng, đây cũng là ân đức của bệ hạ.” (lôi đình = thịnh nộ, vũ lộ = ân huệ)

“Ấy cha, vốn định lừa người để xem Lý ngự sử làm ta mắc ghen có phần của người trong đó hay không.” Minh Trạng cười hì hì, lột vỏ hạt thông rồi ném vào miệng, “Xem ra lão Lý nhà người trong sạch nha.”

Lý Bình Chu quả thật không còn gì để nói.

Hắn tự nhận là kiến thức rộng rãi, từ thời Đức Tông hoàng đế đến Minh Trạng, đã trải qua bốn đời đế vương, hầu hạ ba vị Tiên đế trước, đến phiên Minh Trạng thì lại không biết nghe theo ai, lực bất tòng tâm.

Tuy rằng mọi người đều cho rằng hắn được lòng Hoàng đế, không chỉ có hắn mà ngay cả nương của hắn cũng được lòng Hoàng đế. Nhưng chỉ có Lý Bình Chu tự mình biết rằng vị trí này của hắn thật sự là khổ hạnh. Từ khi Minh Trạng đăng cơ thì Lý Bình Chu lại rụng tóc rất nhiều, cho đến nay hắn không thể không bắt chước các nữ nhân ít tóc, mang tóc giả, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng thay thế. May mà ra ngoài đều phải đội mũ, bình thường cũng không có ai có thể nhìn ra tóc trên đầu hắn là thật hay giả.

Hôm nay Minh Trạng lại nửa thật nửa giả hỏi hắn những lời này, Lý Bình Chu suýt đã nữa ghen hòng, trong tay bị nhét một thứ gì đó, Minh Trạng lúc lắc rời đi.

Lý Bình Chu cúi đầu nhìn, trên tay hắn là hạt thông mà Minh Trạng lấy ra từ hà bao cho hắn.

Từ Tam từ phía sau đi đến, ánh mắt liếc xuống, cười nói, “Lý tướng được bệ hạ tin cậy, thật sự là khiến hạ quan ao ước.” Tuy là nhường cơm sẻ áo nhưng Từ Tam cũng tránh không được mà ghen tị một hồi, hâm mộ lão già cương trực này số tốt.

Lý Bình Chu chia cho Từ Tam một nửa, hai lão già đầu vừa đi vừa ăn, phun ra một vỏ hạt thông, Lý Bình Chu nói, “Bệ hạ bảo rằng năm nay bổng lộc của quan viên đều đổi thành bạc, trực tiếp phát ngân lượng.”

Cho dù cảm thấy hạt thông của bệ hạ ban cho có mùi vị đặc biệt thơm ngon nhưng Từ Tam cũng không còn tiếp tục nói ra những lời ghen tỵ, hắn chuyển sang chuyện mà Lý đại nhân đang nói, “Như vậy có thể giảm bớt nhiều việc.”

Lý Bình Chu cười cười, cùng Từ Tam nói đến chuyện bổng lộc và ngân lượng.

Thật vất vả mới đuổi được Từ Tam ghen tỵ, đợi đến khi rời nha môn, Lý Bình Chu vừa rảo bước vào nhà thì chợt nghe nói muội muội đến đây. Hắn đang định dặn dò muội muội vài câu, bảo muội phu dưỡng bệnh cho tốt, nào ngờ vừa đến bên ngoài phòng của mẫu thân thì chợt nghe thấy muội muội oán hận một câu, nhất thời nổi giận mà lớn tiếng quát lạnh.

Lý thị bị huynh trưởng dọa cho mất hồn, đến khi lấy lại tinh thần thì chỉ yên lặng không nói gì ngoài việc rơi lệ.

Lý Bình Chu lạnh lùng đảo mắt nhìn đám nha hoàn hầu hạ, Lý lão thái thái liền lên tiếng, “Đan Chu, người lui xuống đi, ở bên ngoài canh gác, đừng cho ai tiến vào.”

Đan Chu thi lễ, thấp giọng lui ra.

Lý lão thái thái cau mày, mắng nữ nhi, “Càng ngày người càng không có quy củ, Hoàng thượng đâu phải là người để chúng ta tùy tiện nghị luận!”

Lý thị tự biết lỡ mồm, chỉ biết ngồi gạt lệ.

Lý Bình Chu ngồi xuống bên cạnh mẫu thân, hỏi muội muội, “Người đến đây làm gì? Muội phu không khỏe, người không ở nhà chăm sóc mà lại về nương gia là sao?”

Lý thị xoắn chặt khăn tay, sau đó lại buông ra rồi thấp giọng nói, “Chẳng phải là vì muội phu của đại ca hay sao?”

“Ôm thì tịnh dưỡng đi, ta cũng không phải đại phu, tìm ta có tác dụng gì?”

“Đại ca.” Lý thị trách một câu, “Muội phu của đại ca bệnh không nặng, vì sao lại đồn đãi thành như vậy?”

Lý Bình Chu tức đến không có chỗ để trút giận, cảm hận nói, “Nếu không bị gì thì giả ốm làm chi? Giả ốm cho ai xem! Hoàng thượng đã ban thuốc rồi, bảo hắn thành thật dưỡng bệnh, đừng tự làm người thông minh nữa.” Nếu lão nương lão bà của Hoàng thượng vô duyên vô cớ giả ốm thì Hoàng thượng còn để tâm một chút. Trong khi muội phu và Hoàng thượng lại chẳng có quan hệ gì, mà muội phu còn đắc tội nặng với Hoàng thượng, tiếp theo lại giả ốm, chẳng phải là có sẵn nhược điểm cho Hoàng thượng nắm lấy hay sao.

Lý Bình Chu cắn răng, hai chữ ngu xuẩn cũng không đủ để hình dung sự ngu xuẩn của cái tên kia!

Lý thị rưng rưng, túm lấy y mẹ của mẫu thân, trong mắt lộ ra sự khẩn cầu.

Lý lão thái thái bất đắc dĩ, thở dài, trước tiên là nói với nữ nhi, “Chuyện này là nữ tử không đúng.” Lại hỏi nữ tử, “Tình trạng của muội phu người không đến nỗi nào chứ? Nghe muội muội người nói thì muội phu của người không ốm nặng, nếu khỏe lại thì còn có thể đi làm quan hay không?” Lão thái thái xuất mã, một phát trúng đích, Lý thị cũng chăm chú lắng nghe.

Lý Bình Chu cảm thán, “Hoàng thượng vừa ban thưởng được, mẫu thân nói đi, bệnh của muội phu có thể khỏe lại hay không? Còn nữa, là muội phu tự mình dâng tấu chương thỉnh nghỉ phép, chuyện này còn trách được ai?”

Lý thị khóc nói, “Muội phu của đại ca dù sao cũng là Ngự sử xuất thân tiến sĩ nhị đẳng, đương triều bị mắng cho thối đầu, thật sự không có mặt mũi gặp người nên mới thỉnh nghỉ ốm, muốn tránh xấu hổ. Ai ngờ hôm nay nghe ngoại sanh của đại ca bảo rằng Hoàng thượng phái người khác thay vị trí của hắn, như vậy là sao?”

“Hắn cũng đã ốm, tạm thời không thể làm đương sai, vị trí kia của hắn mỗi ngày không biết có bao nhiêu việc, đương nhiên phải có người thay thế.” Lý Bình Chu chậm rãi nói, “Trước tiên người cứ bảo muội phu tịnh dưỡng đi, việc này cũng không thể gấp gáp.”

Lý thị nghe xong lời của trưởng phu bèn đến nương gia để hỏi thăm tin tức, hiện tại nghe xong lời của huynh trưởng, rốt cục không dám để cho trưởng phu nuôi giấc mộng được phục chức ngay lập tức, lại dong dài hai ba câu rồi quay về nhà.

Đợi nữ nhi rời khỏi, Lý lão thái thái thở dài, “Muội phu của ngươi thật sự là hồ đồ, vì sao không thương nghị cùng người một tiếng?”

Lý Bình Chu không lên tiếng.

Lý lão thái thái không hề bận tâm đến nữ tể, cả đời này nàng đã trải qua vô số nhấp nhô, trưởng phu sớm qua đời, lưu lại mấy đứa con, trong mắt nàng, ngoại trừ cái chết thì mọi thứ đều không thành vấn đề, cùng lắm thì nữ tể bị bãi quan, chẳng có gì lớn lao cả. Lý lão thái thái cười nói, “Hôm nay Thái hậu nương nương phái thái giám đưa đến sổ sách.”

“Sổ sách gì?” Lý Bình Chu cảm thấy khó hiểu.

Khuôn mặt hiền từ của Lý lão thái thái lộ ra một chút kiêu ngạo, cười nói, “Lần trước Thái hậu mở được đường, chẳng phải ta đã quyên góp ngàn lượng bạc sao. Nay được đường có thể cứu không ít người, đây là sổ sách từ ngày được đường khai trương đến mười lăm tháng này, Thái hậu phái người mang đến cho ta. Bảo là quyên góp trên ngàn lượng đều có ghi chép sổ sách, còn dán danh thiếp bên ngoài được đường nữa.”

“Thái hậu nương nương cũng thật cẩn thận, chúng ta quyên góp bao nhiêu bạc, dùng bao nhiêu, dùng ở đâu, nay còn lại bao nhiêu, tất cả đều được ghi chép thật rõ ràng.” Lý lão thái thái cười, “Kỳ thật dùng thế nào cũng được, không tin ai nhưng chúng ta phải tin Thái hậu nương nương. Lúc trước ta muốn quyên bạc, người không hài lòng, không nói đến những chuyện khác, chỉ riêng việc ban ơn cho lão nhân thì đã tích vô số công đức rồi, còn hơn cả thấp hương bái Phật.”

Thấy nhi tử dơ mặt không chịu phụ họa, Lý lão thái thái có chút mất hứng, hừ một tiếng, “Ta biết người đang nghĩ cái gì, cảm thấy được đường này không nên do nữ nhân chúng ta mở ra đúng không?”

“Mẫu thân, ta không dám có ý này.” Lý Bình Chu vội nói, “Ta đang suy nghĩ, nay muốn đến chẩn bệnh ở Thiện Nhân đường đều phải xếp hàng, người trong thiên hạ đều cảm kích Thái hậu, được đường này nếu có thể mở rộng ở để đô thì lão nhân trong thiên hạ đều có được ân huệ.” Lại nịnh nọt mẫu thân một câu, “Nơi đó cũng có một phần vất vả của mẫu thân nữa mà.”

Lý lão thái thái mỉm cười, “Cũng là hảo chủ ý của Thái hậu nương nương đó thôi.”

Lý Bình Chu nhin không được mà nói một câu, “Từ khi Hoàng thượng ở Vân Quý đã đề xướng chuyện mở được đường miễn phí cho người nghèo, nay Thiện Nhân đường chỉ là trông bầu vẽ gáo mà thôi.” Không thể không thừa nhận tuy rằng hành vi thường ngày của Minh Trạng có chút điên cuồng, nhưng làm chuyện gì cũng đều chu toàn.

“Hoàng thượng là người có tâm.” Lý lão thái thái cảm khái, “Nếu không cũng sẽ không nghĩ ra chủ ý như vậy, có thể thấy được là thật sự đem dân chúng đặt ở trong lòng. Các người giữ chức vụ như vậy trong triều đình, người lại có bản tính quật cường, chỉ sợ gặp phải hôn quân, nay Hoàng thượng nhân đức, xem như người cũng thật may mắn.”

Minh Trạng đương nhiên là người không tệ.

Hắn sống rất đơn giản, lại không có đam mê đặc biệt gì, coi như cần cù với chính sự, mấu chốt là người này tuyệt đối không hồ đồ. Tuy rằng nay Minh Trạng khiến người ta không biết hắn đang nghĩ gì, nhưng cũng không ai dám nói Minh Trạng là hồ đồ.

Thật sự nực cười, huyết thống hoàng thất chẳng có ai là đối thủ của hắn, khiến cho Minh Trạng lấy thân phận thế tử Trần Nam Vương để lên ngôi thái tử rồi sau đó là đăng cơ Hoàng đế. Người như vậy, nhất cử nhất động đều có thâm ý.

Trong triều đình chỉ có người có trí tuệ mới cho rằng hành động này của Minh Trạng gọi là bí hiểm. Thế cho nên Lý Bình Chu đuổi muội muội về nhà, đến tối vẫn bị mất ngủ vì chuyện Minh Trạng có tình nghi hắn hay không.

Lý phu nhân là chính thê của Lý Bình Chu, tuổi cũng không còn trẻ, vốn có tật xấu là khó ngủ, vậy mà trượng phu lại lần qua lộn lại như cái bánh nướng áp chảo, làm cho bà ta tức giận, “Hôm nay chàng làm sao vậy? Bình thường vừa nằm xuống đã ngủ, từ lúc Hoàng thượng đăng cơ thì hình như chàng cứ mất ngủ suốt.”

Nếu là nữ nhân bình thường thì làm gì có ai dám nói như vậy với trượng phu trong nhà. Nhưng địa vị của Lý phu nhân tại Lý gia lại khác biệt, nhớ ngày đó khi Lý Bình Chu còn trẻ đã đắc tội Nhân Tông hoàng đế, cũng chính là lão bà của gia gia Minh Trạng: Phương hoàng hậu, bị lưu đầy đến Lĩnh Nam. Vì Lý phu nhân này giao trượng tử vừa tròn một tuổi cho bà bà trong nhà trông nom, chính mình thu thập một chút rồi cùng trượng phu đến nơi lưu đầy, ở đó mười mấy năm, sinh hạ hai nhi tử ba nữ nhi, giúp trượng phu nuôi dưỡng hài tử, phu thê đồng cam cộng khổ, tình nghĩa thâm thiết.

Vì vậy với địa vị như vậy của Lý đại nhân nhưng trong nhà chỉ có một chính thê, tam nhi tử tam nữ nhi đều là con của chính thê.

Lý phu nhân thấy từ khi tân hoàng đăng cơ thì mỗi ngày đều cực như con cẩu, người khác làm chủ tướng đều là nắm quyền, ăn ngọt uống sướng, vì sao đến phiên nhà mình lại khổ thân đến vậy. Lý phu nhân lớn tuổi, đau lòng phu quân, cho nên lại càng bức.

Lý Bình Chu xưa nay luôn kính trọng thê tử, liền nói chuyện này cho thê tử nghe. Lý phu nhân là nữ tử đơn giản, nhắm mắt lại nói, “Có gì đâu mà đáng để lo lắng, chỉ cần lão gia không then với lương tâm thì mặc kệ Hoàng thượng nghĩ như thế nào, cùng lắm thì không cần làm quan thôi.” Lại mơ mơ màng màng an ủi phu quân, “Muốn ta nói, nếu Hoàng thượng thật sự tình nghi chàng thì sẽ không nói những lời này với chàng đâu. Người ta là Hoàng thượng, cần gì phải làm như thế, chàng thấy đó, muội phu mới đắc tội Hoàng thượng một ngày mà ngay hôm sau đã mất chức quan rồi. Hoàng thượng cần gì phải chịu ức uất vì thân tử? Chàng suy nghĩ nhiều quá rồi, nếu ngủ không được thì đi xây đê đi, làm chủ tướng chả có ý nghĩa gì cả.”

Lý Bình Chu nổi tiếng tu sửa đê điều, hẳn làm Tổng đốc hà đạo mười hai năm, sau đó mới được đề bạt làm Công bộ thượng thư.

“Ngủ đi.” Lý Bình Chu vỗ vỗ sau lưng của thê tử, nhắm mắt lại, rốt cục trong lòng an ổn rất nhiều.

Không có thần kinh sắt đá thì khó có thể đứng nổi ở triều Võ đế.

Chuyện của hai nhà Lý Bình và Lý Bình Chu đương nhiên có người khó chịu, cũng có người không khó chịu. Cừu cừu của Hoàng đế bề hạ là Vĩnh Ninh Hầu Vệ Dĩnh Gia cũng có chút hài lòng đắc ý.

Lý Bình chính là Ngự sử Lý Bình Lí Thiên phủ lúc trước đã tham tấu biểu đệ cừu gia của hắn: Triệu Hỉ.

Tuy rằng biểu đệ thói nát của hắn làm chuyện thiếu đạo đức có chết cũng không oan uổng, bất quá Vệ Dĩnh Gia vẫn vui sướng khi thấy Lý Bình rút dài.

Vệ Dĩnh Gia trở về nhắc đến chuyện Lý Bình với lão cha, lão Vĩnh Ninh Hầu châm biếm, “Họ Lý muốn chết, nếu không có Lý tướng đề bạt thì làm sao hắn có thể làm được hữu Đô ngự sử? Tuy rằng Lý tướng tu sửa đê điều rất tốt, nhưng lại không am hiểu những chuyện giao tế. Bất quá vận khí của hắn tốt, được Thái thượng hoàng trọng dụng, nay Hoàng thượng cũng thích hắn, lại có đệ tử tốt.”

Kỳ thật ấn tượng của Lý Bình Chu đối với lão Vĩnh Ninh Hầu cũng thật bình thường, chỉ cần dựa vào chuyện Lý Bình Chu ngăn cản Vệ thái hậu tiến vào Thọ An cung thì Vĩnh Ninh Hầu phủ đã thích hắn không nổi. Nay Lý gia rút dài, lão Vĩnh Ninh Hầu cảm thấy thật thống khoái, sai người hâm rượu, giữa trưa cùng nhi tử uống mấy ly.

Chuyện Lý Bình rút dài có kẻ sầu tức có kẻ mừng, có kẻ mừng tức có kẻ mượn gió bẻ măng.

Có người không muốn sống, nghĩ rằng, có phải Hoàng thượng vì cừu gia của mình mà gây phiền phức cho Lý Bình hay không.

Tiếp theo mọi người nghĩ đến một chuyện.

Sau khi Minh Trạng đăng cơ, nường gia của Thái hoàng thái hậu từ Hầu phủ thăng cấp thành Công phủ, trong khi nường gia của thái hậu hoàn toàn không có động tĩnh. Không phải không có người nghĩ đến

chuyện này, chẳng qua các triều thần giống như đều đã quên chuyện này. Nay Minh Trạng trút giận lên đầu Lý ngự sử thì liền có người một lần nữa nghĩ đến.

Trên đời vĩnh viễn không thiếu kẻ nhanh tay lẹ mắt, Lý ngự sử là muối phu của chủ tướng Lý Bình Chu, bị Hoàng thượng tự mình đá xuống đài, thế lực của Lý Bình Chu đương nhiên bị suy yếu, ngày hôm sau liền có người dâng tấu chương thỉnh cầu Minh Trạng phong thưởng cho mẫu tộc của mình. Lý do rất đầy đủ: Mẫu tộc của Thánh mẫu hoàng thái hậu, thân cữu của Hoàng thượng, ngoại công gia, nay tần Hoàng đăng cơ, đã ban thưởng cho cả thiên hạ, Vĩnh Ninh Hầu phủ đương nhiên cũng phải được thưởng.

Minh Trạng cũng không phải không nghĩ đến điều này, khi mới bắt đầu đăng cơ, hắn phong thưởng tước cho Thừa Ân Hầu phủ cũng đã nghĩ đến ngoại gia của chính mình, Vĩnh Ninh Hầu phủ. Lại bị Vệ thái hậu ngăn cản, Vệ thái hậu nói rất rõ ràng, “Lúc trước người nghênh đón ta tiến cung, đám triều thần không tình nguyện. Vĩnh Ninh Hầu phủ đã là Hầu phủ tôn sư, trong nhà cũng chỉ có một mình cữu cữu của người, còn muốn ban thưởng gì nữa? Nếu thưởng công tước thì chẳng phải là ta muốn sánh vai với Thái hoàng thái hậu hay sao, như vậy cũng không ổn thỏa. Quên đi, người có lòng là được rồi, cho dù không ban thưởng, nhưng người còn tại vị thì cữu cữu và ngoại công của người sẽ không bị người ngoài bạc đãi, cũng khiến người ta bớt tranh cãi thị phi. Đợi sau này nếu người thoái vị, tước vị cao đến đâu cũng không còn hương vị đó.”

Không ai hiểu rõ bằng Vệ thái hậu, ngoại gia tộc nhân, hoàng quyền hoàng sủng, hơn nữa Minh Trạng không phải đích tông hoàng thất, tương lai là hoàng tôn kế vị, không biết hoàn cảnh khi đó sẽ thế nào, cho nên không cần gấp rút phong thưởng cho ngoại gia.

Hôm nay có người nhắc đến, Minh Trạng chưa lên tiếng thì bất ngờ Vệ Dĩnh Gia đã bước ra từ chối, “Thần đã được hưởng thiên ân, kế tục hầu tước đã là niềm hân diện lớn lao. Vệ gia tuy là mẫu tộc của Thái hậu nhưng cũng không thể so sánh với mẫu tộc của Thái hậu những đời trước, thật sự không dám đảm đương tước vị Thừa Ân.”

Minh Trạng đại công vô tư vung tay lên, “Vậy cứ theo như lời của Vĩnh Ninh Hầu đi.” Vĩnh Ninh, hai chữ này thật là tốt. Thừa Ân Thừa Ân, ám muội khó lường, Minh Trạng vừa nghĩ đến liền ề rằng.

Sau khi bãi triều, Minh Trạng xử lý xong chính vụ thì cố ý tìm lão Vĩnh Ninh Hầu và Vệ Dĩnh Gia đến dùng ngọc thiện, giải thích về chuyện tước vị.

Nếu là người khác thì Minh Trạng căn bản không cần phải phí sức như vậy. Nhưng Vĩnh Ninh Hầu phủ đương nhiên không thể so với nhà khác, đó là nhà ngoại công của hắn, là mẫu tộc của hắn. Ở thời điểm quan trọng, Vĩnh Ninh Hầu phủ là một chỗ dựa rất hiệu quả.

Huống chi hắn còn có một lão hồ ly ngoại công.

Vệ Dĩnh Gia là người thành thật, nhưng lão Vĩnh Ninh Hầu thì chuyện gì cũng biết, tuy rất hiếm khi xuất thủ, chẳng qua mỗi lần ra tay thì có thể xoay chuyển một nửa trời đất. Thời khắc quan trọng, thật sự không thể thiếu sự hỗ trợ của cữu gia, Minh Trạng cũng không thể vô lương tâm mà không để ý.

Hà Ngọc nghênh đón từ rất xa, mỉm cười thỉnh an lão Vĩnh Ninh Hầu, “Lão Hầu gia an khang.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu nở nụ cười vài tiếng, “Hà công công a.” Còn run rẩy đưa tay thò vào trước ngực, chuẩn bị thưởng cho Hà Ngọc.

Hà Ngọc nào dám yêu cầu lão Vĩnh Ninh Hầu ban thưởng, hắn vốn là người do Vệ thái hậu tự mình lựa chọn cho Minh Trạng, vội vàng ngăn cản, dịu lão Vĩnh Ninh Hầu, cười nói, “Bệ hạ đang xử lý chính vụ, bảo nô tài đưa ngài đến chỗ của Thái hậu trước, chờ bệ hạ bàn xong chính sự với Nội các thì sẽ trở lại dùng bữa cùng mọi người.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu càng thêm vui mừng, nhất thời tay chân cũng không còn run rẩy nữa, đi đứng trở nên gọn gàng hẳn lên, còn hỏi thăm Hà Ngọc, “Thân mình của Thái hậu khỏe chứ?”

Hà Ngọc cười, “Nhờ lão Hầu gia lo lắng nên Thái hậu ngọc thể luôn an khang. Vạn tuế gia và Thái hậu nương nương cũng rất nhớ mong lão Hầu gia.”

“Nhận được thiên ân nên ta đi đứng vẫn còn nhanh nhẹn.” Từ khi Minh Trạng đăng cơ thì bệnh tật của lão Vĩnh Ninh Hầu bắt chợt không thuốc mà khỏi. Người ta cũng không tỏ vẻ kiêu kỳ, chỉ thỉnh thoảng ra ngoài tản bộ ngao du, cùng vài lão bằng hữu ném rượu ngắm hoa, không còn ru rú suốt ngày ở trong phủ như trước nữa.

Nơi ở của Vệ thái hậu cực kỳ tinh xảo, Minh Trạng uất ức ai chứ không thể uất ức lão nương của mình được. Lão Vĩnh Ninh Hầu nhìn hoa cỏ trong viện, cách bài trí trong phòng thì liền cảm thấy vui sướng. Với tiền đồ của ngoại tôn thì nữ nhi đương nhiên được sống thoải mái.

Hai cha con gặp lại, trước tiên hành lễ, Vệ thái hậu phái người đỡ lấy lão phụ thân, lại cười nói, “Phụ thân không cần đa lễ, ngồi đi. Biệt viện ở ngoại ô, đến đây đường xa xa xôi cũng vất vả.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu nói, “Không đáng gì cả, vì để tiện cho đệ đệ của người vào triều nên ta cũng đến gia viên mà ở.” Minh Trạng chuyển chỗ ở, đám triều thần đều phải dọn theo, lão Vĩnh Ninh Hầu tự đắc, cười nói, “Hôm kia ta còn kỳ mã với tam thúc của người, hẳn còn thua ta hai bình rượu ngon nữa kìa.”

Vệ thái hậu cười nói, “Ngài từng tuổi này rồi, phải chú ý một chút. Tam thúc cũng đâu còn trẻ nữa.” Lại quay sang hỏi Vệ Dĩnh Gia, “Trong nhà ổn chứ?”

“Thất tỷ, mọi chuyện đều ổn. Ta ở trong nha môn cũng rất thuận lợi.”

Vệ thái hậu gật đầu, ôn hòa nói, “Chuyện tước vị là ta nói với Minh Trạng, cho nên từ lúc đăng cơ đến nay Minh Trạng vẫn không nhắc đến. Theo ý của ta, trong nhà chỉ có một mình Dĩnh nhi, cũng đã có tước vị. Tước vị Thừa Ân là ban thưởng cho mẫu tộc. Tước vị này có được dễ dàng nhưng nếu tương lai có làm chuyện gì đó trong triều thì sẽ khó tránh khỏi mà bị người ngoài lên án là xuất thân từ mẫu tộc.”

“Còn nữa, cũng phải lo lắng cho tương lai một chút.” Vệ thái hậu nói không tỉ mỉ.

Nhưng lão Vĩnh Ninh Hầu lại cười ha ha, “Ta và Thái hậu nghĩ đến cùng một điểm.”

Vệ Dĩnh Gia cũng nói, “Trước đây khi tỷ tỷ tiến cung còn có người không hài lòng, nếu chúng ta được ban thưởng tước vị thì sẽ khiến kẻ khác ghen tị đổ mắt. Thế này đã tốt rồi, trong nhà có bao nhiêu người có đầu to để mang nhiều mũ đầu. Có bản lĩnh thì dựa vào bản lĩnh mà tạo nên tiền đồ, không có bản lĩnh thì cứ an cư lạc nghiệp là tốt rồi. Nếu dựa vào thân phận mẫu tộc mà sinh sự khắp nơi thì thật sự là muốn chết sớm.”

Chuyện của Triệu gia đã để lại một lời răn dạy sâu đậm cho Vệ Dĩnh Gia, Minh Trạng xuống tay độc ác, làm cho bầu không khí của đế đô lúc ấy cũng bị biến đổi, ít nhất là đám thế gia của đế đô cũng không dám công khai khi nam ức nữ như trước nữa.

Vệ thái hậu mỉm cười với lão phụ thân, “Tiểu đệ có kiến thức như vậy thì gia nghiệp có thể bảo đảm, phụ thân cũng có thể yên tâm.” Trong mắt của Vệ thái hậu, trên đời có rất nhiều kẻ thông minh nhưng lại ít có kẻ thông minh mà lại biết điều, nếu Vệ Dĩnh Gia thật sự có thể làm như lời mình nói thì ít nhất Vĩnh Ninh Hầu phủ sẽ không cần phải lo lắng.

Lão Vĩnh Ninh Hầu khiêm tốn nói, “Còn kém xa lắm.” Trong các nữ nhân thì lão Vĩnh Ninh Hầu đặc ý nhất chính là tiểu nữ nhi Vệ thái hậu, Vệ Dĩnh Gia làm việc ổn thỏa nhưng lại thiếu sự quyết đoán, thông suốt và từng trải.

Vệ thái hậu cười nói, “Theo ta thấy thì tiểu đệ cũng rất khá rồi, Ngày hôm qua Minh Trạng nói với ta, hẳn tính chọn một vài thiếu niên xuất sắc trong danh môn quý tộc, đặt ở bên cạnh làm thị vệ, phẩm cấp không cần quá cao. Ngày thường luân phiên canh gác khi Hoàng thượng xử lý chính sự, hoặc chuẩn bị văn chương thư sách, đi ra ngoài cùng thánh giá, và một ít chuyện linh tinh khác. Trong tộc có thiếu niên nào trưởng thành hay không, tiểu đệ cứ tiến cử là được.”

Trong mắt của lão Vĩnh Ninh Hầu xẹt qua một chút tia sáng, cười nói, “Như vậy thì rất tốt. Hầy, chỉ tiếc là diệt nhi của người vừa mới cai sữa.” Trên mặt của Vệ Dĩnh Gia thoáng lúng túng, “Phụ thân, chuyện này thì phải trách nhi tử không chịu phấn đấu.” Cũng tại ngài sinh ra ta quá muộn, giờ lại đi trách tôn tử tuổi còn nhỏ nữa ư?

Lão Vĩnh Ninh Hầu cười mắng, “Còn dám tranh luận với ta nữa sao?”

Cung nữ dâng lên trà nước điểm tâm thơm ngon, đều là người một nhà nên không khí rất hòa thuận vui vẻ.

Đến trưa Minh Trạng mới tới đây, trên thân mặc một bộ y phục màu xanh thẫm thêu hoa văn như ý bằng vải Tùng Giang, bên hông thắt đai lưng như ý bằng tơ vàng, treo hà bao ngọc sức, Đại thái giám Phương Thanh theo sát phía sau.

Minh Trạng hành lễ với mẫu thân trước, sau đó đứng dậy khoát tay chặn lại, “Ngoại công, cữu cữu không cần đa lễ, ngồi đi.” Đi đến kế bên Vệ thái hậu rồi tự ngồi xuống, Minh Trạng tiếp nhận tách trà rồi uống hai ngụm, cười nói, “Đám người kia thật sự khiến người ta giận sôi ruột, chỉ một chút việc nhỏ mà còn bắt ta phải dạy dỗ, trì hoãn đến tận lúc này, khiến ngoại công và cữu cữu đợi lâu.”

.....

20. Chương 20

Minh Trạng đến đây thì không khí càng thêm hòa hợp. Bản thân của hắn chính là một cao thủ trong việc tạo ra bầu không khí sinh động, hiện tại đối mặt với hắn cũng không phải là những kẻ làm cho hắn bực bội, đương nhiên mặt mày của hắn càng trở nên rạng rỡ, có thêm vài phần thiếu niên thanh xuân khả ái.

Luận về tướng mạo con người, cho dù khuynh quốc khuynh thành như thế nào thì xem lâu cũng chán, nhưng Minh Trạng từ nhỏ đã có tướng mạo bình thường, nay càng nhìn lại càng có hương vị.

Uống một tách trà nhỏ không đã khát, Minh Trạng phân phó, “Đổi tách lớn đến đây, tách nào to to ấy.” Mỗi lần thảo luận chính sự xong thì hắn đều khát đến đòi mạng.

Hắn và triều thần thường xuyên cọ sát, hơn nữa hắn vốn là người cảm mở miệng vàng lời ngọc, bình thường có thể cần nhằn đến nhức đầu người ta, huống chi đối với chuyện chính sự thì Minh Trạng luôn luôn nói đến khi văng nước miếng tứ tung, miệng khô lưỡi đắng thì mới chịu bỏ qua.

Minh Trạng uống hai bình trà mới xem như giải khát, bộ dáng kia không giống như vừa bãi triều mà lại giống như con lạc đà vừa đi ra khỏi sa mạc, khiến người ta phải bật cười.

Minh Trạng uống nước đã đời rồi mới hi hi thân thiết gọi lão Vĩnh Ninh Hầu một câu, “Ngoại công, vì sao ngài không đến biệt viện chơi, thật sự là khiến trẫm nhớ muốn chết à!”

Lão Vĩnh Ninh Hầu nhất thời cười hô hô với giọng điệu cao vút, tiếng cười này của hắn có một phong cách đặc biệt, người bình thường không thể thưởng thức nổi, tỷ đệ Vệ thái hậu và Vệ Đình Gia không hèn mà cùng nhú mày, nếu không phải sợ lão cha mất mặt thì đã vội vàng bịt chặt lỗ tai.

Người khác thưởng thức không được nhưng Minh Trạng lại có thể thưởng thức được.

Lão Vĩnh Ninh Hầu vừa cười vừa đáp, “Lão thần cũng nhớ bệ hạ muốn chết.”

Tiếp theo, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong lòng ăn ý, không hèn mà lại cùng nhau song tấu một trận cười hô hô cao vút một cách quái dị. Tỷ đệ Vệ thị nhất thời chỉ hận chính mình không phải là kẻ điếc, địa vị cao quý đến mức này mà vẫn còn phải chịu loại khổ sở như vậy.

Một già một trẻ hoàn toàn lộ ra bản chất vô lại, hai người cùng cười một lúc, bỗng nhiên còn cảm thấy có một loại ăn ý khó có thể giải thích.

Minh Trạng từ bên cạnh Vệ thái hậu nhảy xuống, kéo cánh tay của Vệ lão đầu, híp lại đôi mắt ti hí của hắn, thần bí nói, “Ngoại công, chúng ta ra ngoài bàn chuyện một chút.” Túm lão đầu rồi đi.

Lưu lại Vệ Đình Gia nhìn Vệ thái hậu, vẻ mặt lộ ra sự khó hiểu, chẳng lẽ có chuyện cơ mật muốn nói với lão nhân gia? Nhưng lão nhân gia là phụ thân của hắn, có việc gì thì nhất định cũng sẽ không giấu diếm hắn. Chẳng lẽ người mà Minh Trạng muốn giữ bí mật chính là tỷ tỷ của mình: Vệ thái hậu?

Vệ thái hậu ôn hòa cười nói, “Minh Trạng là người thần bí như vậy, đừng để ý đến hắn, chúng ta cứ uống trà đi, chốc lát nữa bọn họ sẽ tự quay lại.”

Tỷ đệ hai người tiếp tục trò chuyện, Vệ thái hậu tuy là nữ nhân nhưng lại có sự thấu hiểu sâu sắc đối với chính sự hơn cả nam nhân, vì vậy cũng có thể chỉ điểm cho Vệ Đình Gia không ít chuyện.

Bên kia, Minh Trạng tìm một đình viện thông thoáng, cũng không phải người hầu hạ. Dích thân thỉnh lão Vĩnh Ninh Hầu an tọa, chính mình cũng ngồi xuống rồi mới lên tiếng, “Chuyện tước vị có lẽ cứu cứu đã nói với ngoại công rồi đúng không?” Nói chuyện với người thông minh thì không cần phải che giấu.

“Không cần vội vàng chuyện tước vị, thứ lão thần nói thẳng một câu, chỉ cần bệ hạ tại vị thì chẳng ai có thể bạc đãi được Vệ gia.” Lão Vĩnh Ninh Hầu thở dài, “Lão thần chỉ lo lắng cho Thái hậu nương nương.” Hắn có chuyện khác cần phải quan tâm nhiều hơn.

Minh Trạng không nói chuyện, lão Vĩnh Ninh Hầu tiếp tục lên tiếng, “Bệ hạ anh minh sáng suốt, lão thần mong dựa vào bệ hạ phù hộ, Thái hậu nương nương là mẫu thân của bệ hạ, trước khi đăng cơ bệ hạ từng nói ngày sau sẽ truyền ngôi cho hoàng tôn. Những lời này lão thần cũng chỉ nói cho một mình bệ hạ nghe, hai mươi năm sau Thái hậu nương nương cũng chỉ mới ngũ tuần mà thôi, cũng không tính là già.” Khi đó nếu Minh Trạng thoái vị thì Vệ thái hậu sẽ như thế nào?

Đừng nói cái gì là ân đức dưỡng dục, đừng tới người có lượng tâm thì sẽ nhận tình người, nhớ người là người đã nuôi hắn lớn lên, dạy hắn biết đạo lý; đừng đến kẻ lòng lang dạ sói thì hắn sẽ nói ngai vàng này vốn thuộc về nhà hắn.

Muốn Vệ thái hậu dựa vào người ta mà sống qua ngày thì không nói đến kẻ khác, chính bản thân của Minh Trạng đã chịu không nổi.

Nếu là người khác nói những lời này thì Minh Trạng trước hết sẽ suy nghĩ người nọ có rắp tâm gì khác hay không? Chẳng qua người nói những lời này chính là lão Vĩnh Ninh Hầu, Minh Trạng thở dài, “Nhất ngôn cửu đỉnh. Vả lại ta cũng có nỗi khổ không lưu tự. Ngoại công, tuy phụ hoàng ở xa tận Vân Quý nhưng hoàng cung này, triều đình này, thiên hạ này có thể thái bình đều dựa vào lời hứa trước đây của ta mà có. Hơn nữa, lòng ta đã có người, ta không thể phụ tình hắn.”

Trong mắt của lão Vĩnh Ninh Hầu có ý cười, thật lâu sau mới buồn bã thở dài, “Bệ hạ là người rất có bản lĩnh.”

Minh Trạng khiêm tốn, “Ngoại công quá khen rồi.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu không nói thêm gì nữa, đối với người thông minh thì chỉ cần nhắc đến là đủ.

Lão Vĩnh Ninh Hầu cũng là thật lòng mà nói, với xuất thân của Minh Trạng, tuy rằng có dựa vào một chút vận may, nhưng nếu quả thật không có thực lực thì hắn cũng không thể tiến đến vị trí này.

Tiến đến vị trí này mà Minh Trạng vẫn có thể nói ra một câu Lòng ta đã có người, ta không thể phụ tình hắn thì lão Vĩnh Ninh Hầu thật sự cho rằng Minh Trạng đã thoát khỏi cảnh giới phạm nhân, ngoại tôn Hoàng đế của hắn hoàn toàn là một thần nhân thoát sinh.

Con người khác động vật ở chỗ, con người là động vật có tình cảm, ngay cả lão Vĩnh Ninh Hầu cũng từng thích vài người, nhưng đó cũng chỉ là thích, không nói đến phụ tình hay không phụ tình, càng không nói đến đạo lý có thể phụ tình hay không. Nếu nghe thấy những lời này từ miệng người khác thì lão Vĩnh Ninh Hầu nhất định nghĩ rằng đây là duyên tình kiếp trước, mà những người như vậy thì sẽ không làm được Hoàng đế. Hoặc những người như vậy cho dù làm Hoàng đế thì để vị cũng không thể vững vàng.

Hôm nay từ miệng Minh Trạng nói ra, lão Vĩnh Ninh Hầu thật lòng cho rằng Minh Trạng vừa có thể làm Hoàng đế vừa có thể chu toàn đối với tình cảm của mình, vừa có thể làm cho ngôi vị hoàng đế vững vàng, quả thật là không đơn giản, rất có bản lĩnh.

Lão Vĩnh Ninh Hầu cảm thấy chính mình không cần lo lắng cho Vệ thái hậu, với bản lĩnh của Minh Trạng thì tuyệt đối sẽ không để mẫu thân rơi vào tuyệt lộ. Chỉ cần Vệ thái hậu không sao thì Vệ gia đương nhiên sẽ không sao.

Nghĩ như thế, lão Vĩnh Ninh Hầu liền an tâm, bắt đầu lôi kéo Minh Trạng nói đến phong cảnh biệt viện, Minh Trạng cũng vui vẻ chuyển đề tài, hẳn có chuyện quan trọng hơn muốn thỉnh giáo lão Vĩnh Ninh Hầu, “Ngoại công, ta vẫn muốn động vào thuế muối ở Hoài Dương, nhưng lại có chút chần chừ. Có một việc khó muốn thỉnh giáo lão nhân gia ngài.”

Minh Trạng đối với người mà hẳn thật lòng tôn kính thì sẽ không xưng hô là trẫm. Giai đoạn hiện tại đối với hắn mà nói không có ai so với Vĩnh Ninh Hầu phủ càng đáng tin cậy hơn. Luôn ủng hộ đề vị của hắn, cho nên Vĩnh Ninh Hầu phủ càng tận tâm hơn so với Trấn Nam Vương phủ. Đương nhiên Trấn Nam Vương phủ không can thiệp chuyện đề đô cũng là vì quy củ xưa nay.

Lão Vĩnh Ninh Hầu không rõ tâm ý của Minh Trạng, “Thỉnh bệ hạ cứ giảng.”

“Không đối gặt ngoại công, từ khi đăng cơ ta vẫn có chút cảm giác lực bất tòng tâm.” Minh Trạng ôn hòa nói, “Ta nhìn qua một đám nhất phẩm đại quan có lai lịch trong triều, nay Hồ Quảng Tổng đốc Trầm Đông Thư cùng Hộ bộ thượng thư Từ Tam đều là người Giang Nam, trong tộc hoặc nhiều hoặc ít có chút quan hệ với diêm thương. Nói thật, đây là ta chỉ nhìn sơ qua chứ không nhìn kỹ lưỡng, e rằng còn có rất nhiều người như vậy.”

Một câu này đã đủ khiến lão Vĩnh Ninh Hầu kinh hãi, khả năng quan sát của Minh Trạng vượt xa trí tưởng tượng của hắn. Bất quá lão Vĩnh Ninh Hầu cũng chỉ hơi kinh ngạc một chút mà thôi, sau khi cân nhắc thì mới lên tiếng, “Bệ hạ, ngài thành công cải cách thuế muối Vân Quý. So với Vân Quý thì đề đô có lớn hơn một chút nhưng cũng không có khác biệt quá lớn.”

“Thần từng làm quan ở Hoài Dương Chiết Mân triều Nhân Tông, cũng đại khái biết được chút chuyện ở nơi đó.” Minh Trạng hỏi rõ ràng, lại thành tâm xin ý kiến, lão Vĩnh Ninh Hầu đương nhiên sẽ không trả lời qua loa, sắp xếp một chút từ ngữ rồi mới nói, “Không đối gặt bệ hạ, từ khi ngài được lập làm thái tử cho đến nay, đám diêm thương vẫn thường xuyên hiếu kính cho lão thần.” Trước tiên khai báo chuyện nhận hối lộ, lão Vĩnh Ninh Hầu thấy Minh Trạng chỉ cười nhẹ, cũng không quá để tâm, bèn nói tiếp, “Diêm thương là thương nhân, sĩ nông công thương, thương nhân có địa vị thấp nhất, chỉ hơn nô dịch một chút mà thôi, đệ tử có xuất thân là thương nhân không thể tham gia khoa cử, cũng không thể đi theo chính sự. Bất quá người giàu nhất cũng là thương nhân. Diêm thương cho dù có thể xem như hoàng thương, nhưng cũng khó trốn được địa vị thấp hèn.”

“Trên đời này, ngoại trừ diêm thương thì còn có chiết thương, huy thương, tấn thương, đều là những thương nhân có danh hào vang dội trong đế đô. Đám thương nhân này tuy địa vị thấp nhưng cũng không thể khinh thường, nếu bọn họ liên thủ thì có thể phú khả địch quốc.” Lão Vĩnh Ninh Hầu mang theo vài phần trịnh trọng nói, “Mặc dù lúc trước lão thần làm tam Đốc Chiết Mân, nhị Đốc Hoài Dương, mười mấy năm làm đương sai, nhưng vẫn phải nể mặt đám diêm thương một chút.”

“Thương nhân có bạc, nhưng nếu chỉ có bạc thì cũng như đạo lý mang ngọc mắc tội. Tiền tài quyền thế đi cùng với nhau, thương nhân có tiền tài cho nên cũng muốn có quyền thế, ngoại trừ kết giao hối lộ thì bọn họ còn có thể cung cấp nuôi dưỡng các đệ tử trong tộc có tiền đồ đi tham dự khoa cử, đi làm quan, đi luân cú.” Lão Vĩnh Ninh Hầu nói, “Tỷ như Trầm Đông Thư, Trầm đại nhân vốn là trưởng tử của diêm thương Trầm Ngọc Sinh, vì thuở nhỏ Trầm đại nhân đọc sách một lần liền nhớ mãi không quên, Trầm Ngọc Sinh thấy người này có tiền đồ, liền đem cho đệ đệ từng thi khoa cử trong gia tộc nhận làm con nối dõi. Sau này Trầm đại nhân lớn lên tham dự ân khoa, quả nhiên thiếu niên đắc chí, một đường thăng chức, trong đó chắc chắn là có sự ủng hộ của phụ thân Trầm đại nhân. Đây là đệ tử đồng tộc. Còn nữa, diêm thương giàu có và đông đúc, thường xuyên ở quê nhà mở học đường giúp đỡ thư sinh, tu sửa đê điều.” (mang ngọc mắc tội=ý chỉ tiền tài có thể mang đến họa)

“Việc này không chỉ làm cho diêm thương được mỹ danh mà còn có thâm ý của nó.” Lão Vĩnh Ninh Hầu nhìn Minh Trạng rồi thở dài một cách đầy ý vị.

Minh Trạng không nói chuyện, chỉ gật gật đầu.

Minh Trạng cùng lão Vĩnh Ninh Hầu trò chuyện một hồi lâu, lão Vĩnh Ninh Hầu ở triều Nhân Tông là nhân vật hô phong hoán vũ, tuy rằng hoàng đế Nhân Tông bản tính nhu nhược nhưng lại rất trọng dụng lão Vĩnh Ninh Hầu. Tới phiên Phụng Cảnh Kiển thì lão Vĩnh Ninh Hầu ru rú trong nhà hai mươi năm hơn, nay

Minh Trạng lại thỉnh giáo hẳn chuyện triều chính, ghen hai mươi năm mới có thể mở miệng, sự hứng thú này cũng không kém gì lúc Minh Trạng bị cầm mà bắt đầu biết nói.

Mãi cho đến khi Vệ thái hậu phái người đến thỉnh thì hai người mới quyền luyến đến chỗ của Vệ thái hậu dùng ngọc thiện.

Ngọc thiện cũng không phong phú, Minh Trạng không thích lãng phí, bắt quá không khí vô cùng tốt.

Sau khi Lão Vĩnh Ninh hầu dùng xong ngọc thiện thì liền thay đổi phương châm gia tộc, hẳn nói với Vệ Dĩnh Gia, “Ta nghĩ tốt nhất người cứ làm đương sai Cẩm vệ quân đi, không cần vội vã đi Tây Bắc. Chọn vài đệ tử trong tộc xem sao.”

Vệ Dĩnh Gia đang suy nghĩ không biết Hoàng thượng đã nói gì với lão cha của mình mà lão nhân gia lại thay đổi chủ ý như vậy?

Lão Vĩnh Ninh Hầu trầm giọng nói, “Không có chuyện gì quan trọng hơn an nguy của Hoàng thượng và Thái hậu, ít nhất trong những năm Hoàng thượng đăng cơ thì người phải ở đế đô.”

“Chuyện này là đương nhiên.” Vệ Dĩnh Gia đáp, “Phụ thân, nhưng mà Hoàng thượng...”

Lão Vĩnh Ninh Hầu than nhẹ, “Hoàng thượng là người có chí lớn. Tuy có Trấn Nam Vương phủ nhưng dù sao nơi đó xa tận Vân Quý. Còn nữa, nay Hoàng thượng là Hoàng đế, Thái thượng hoàng đến Côn Minh, Trấn Nam Vương lại càng không tiện nhúng tay vào chính sự của đế đô. Dù sao Hoàng thượng cũng vừa đăng cơ, đang là lúc cần dùng người, Bình Dương Hầu ở Tây Bắc nhiều năm, chỉ cần Thái thượng hoàng còn sống thì Bình Dương Hầu sẽ trung thành với triều đình. Hoàng thượng ở đế đô có Vĩnh Định Hầu là lương thần trung thành, bắt quá Hoàng thượng chọn người làm thống lĩnh cẩm vệ quân cũng là có dụng ý của Hoàng thượng.”

“Không cần nhắc lại chuyện đi Tây Bắc, có Hoàng thượng thì tiền đồ của chúng ta vẫn còn.” Lão Vĩnh Ninh Hầu nhấn mạnh.

Vệ Dĩnh Gia đang muốn nói cái gì đó thì liền thấy hạ nhân từ bên ngoài tiến vào bẩm báo, “Lão gia, nhị lão gia của Ngụy gia đến chơi.”

Ngụy Tử Nghiêu đến đây?

Ánh mắt của Vệ Dĩnh Gia khẽ lóe sáng, nói với lão phụ thân, “Có lẽ Tử Nghiêu có việc, phụ thân, nhi tử đi gặp hẳn một chút. Nhi tử sẽ nhớ kỹ những gì phụ thân đã nói.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu không quá thoải mái, chỉ lạnh mặt nói, “Đi đi.”

.....

21. Chương 21

Ngụy Tử Nghiêu ngồi ở tiểu ngoại sảnh uống trà, trên trán có một cục bầm tím, nghe thấy tiếng bước chân thì liền ngẩng đầu nhìn về phía đại môn.

Vệ Dĩnh Gia mặt thường phục, dáng người cao lớn khôi ngô, vì đi ngược sáng nên không thể nhìn rõ khuôn mặt, Ngụy Tử Nghiêu chỉ chú ý đến khóe môi khẽ nhếch lên một cách thần nhiên của Vệ Dĩnh Gia.

“Ôi chào, Tử Nghiêu là khách quý rất hiếm khi đến đây nha.” Vệ Dĩnh Gia và Ngụy Tử Nghiêu là hảo hữu, chẳng qua không biết quá nhiều hoàn cảnh gia sự của nhau mà thôi, hai người mỗi người hùng một nửa để mua tư trạch ở bên ngoài, thỉnh thoảng sẽ đến vụng trộm ngoại tình một chút, “Trên đầu bị sao vậy? Bị đại ca của người đánh à?”

Vệ Dĩnh Gia là người lãnh đạm, bắt quá đối với Ngụy An thì lại khác, đặc biệt thân thiết hơn một chút. Nhớ lại năm xưa, hai người đang ở trên giường mây mưa một trận thì Ngụy Ninh xâm nhập tư trạch, suýt

nữa đã làm thịt Vệ Dĩnh Gia. Vệ Dĩnh Gia phải trốn trong nhà vài ngày, đến nha môn cũng phải cẩn thận, cũng may hắn có thể né tránh Ngụy Ninh, nhưng Ngụy An thì lại bị xử lý vài lần, Vệ Dĩnh Gia thấy trên mặt Ngụy An có vết thương, trong đầu liền nghĩ rằng chính Ngụy Ninh đã hạ độc thủ.

Ngụy An nói, “Không phải, nhà của ta xảy ra chút chuyện, đại ca của ta muốn mời người sang đó một chuyến.”

“Được.” Vệ Dĩnh Gia đồng ý trước, sau đó hỏi lại, “Là chuyện gì vậy? Ca ca của người mỗi lần thấy ta đều hận không thể lột da rút xương, hay là có âm mưu gì đây?”

Ngụy An thật phiền lòng, “VẬY người không muốn đi phải không?” Nếu không phải vì huynh trưởng khăng khăng bắt hắn đến đây thì Ngụy An thật không nguyện ý để Vệ Dĩnh Gia chen chân vào gia sự của hắn.

“Như vậy đâu được, chẳng phải sẽ khiến Tử Nghiêu người mất thể diện hay sao.” Vệ Dĩnh Gia cười cười, hắn chỉ thuận miệng vui đùa, dù sao đều là người có uy tín danh dự của đế đô, cho dù Ngụy Tử Mẫn muốn làm gì thì cũng phải giữ thể diện cho nhau. Vệ Dĩnh Gia nói, “Canh giờ không còn sớm, chúng ta đi nhanh thôi, đừng để đại ca của người cần nhân.” Gọi người hầu vào trong bấm báo một tiếng, Vệ Dĩnh Gia liền cùng Ngụy An đến phủ Thừa Ân Công.

Nay Lão Vĩnh Ninh Hầu đã có nội tôn, không muốn bận tâm đến chuyện bên ngoài của nhi tử. Chẳng qua lão Vĩnh Ninh Hầu vẫn không quá thích thân phận của Ngụy gia, nhịn không được mà cau mày, phân phó thị nữ bế tôn tử đến, bất hiếu tử thì rút đi, hắn tính buổi tối sẽ cùng tôn tử dùng bữa, thuận tiện dạy tiểu tôn tử ba tuổi thành tài.

Ngụy An ngồi xe đến.

Vệ Dĩnh Gia liền cùng leo lên xe mà đi, nắm tay của Ngụy An rồi nói, “Có việc gì thì người cứ phái người đến báo một tiếng là được rồi, ta sẽ sang đó.”

“Ta không muốn đến, nhưng đại ca bảo thân phận của người xưa đâu bằng nay, bảo ta đi một chuyến.” Ngụy An liếc mắt nhìn Vệ Dĩnh Gia một chút, “Người đừng đa tâm, hiện tại người là cữu cữu của Hoàng thượng, Hoàng thượng chỉ có một mình người là cữu cữu bảo bối, ai dám làm gì người. Là ta có việc muốn nhờ người giúp một tay thôi.”

“Tử Nghiêu, ta là cữu cữu của Hoàng thượng, chẳng phải người là biểu thúc của Hoàng thượng hay sao?” Vệ Dĩnh Gia làm hoàng cữu nhưng vẫn nơm nớp lo sợ, hoàn toàn không có uy phong của mẫu tộc Hoàng thượng. Đang nói chuyện lại lơ là sang chuyện khác, truy vấn Ngụy An, “Là chuyện gì? Với giao tình của hai ta thì người cứ nói thẳng là được.”

“Ta muốn thôi Đỗ thị, Đỗ gia không thuận theo, muốn tìm Hoàng thượng phân xử, vì vậy ta muốn mời người giúp nói vài lời tốt trước mặt Hoàng thượng.”

Thôi? Đỗ thị? Cái gì?

Đỗ thị là ai?

Chính thê của Ngụy Tử Nghiêu: Đỗ Như Mai, đích trưởng nữ của Phúc Xương đại công chúa và Bắc Xương Hầu.

Vệ Dĩnh Gia nắm tay Ngụy An, nhất thời không kịp phản ứng với ý tứ trong lời nói của Ngụy An, ở thời này, nam nhân tam thê tứ thiếp, hoặc là bên ngoài có nhân tình, thật sự là chuyện rất bình thường. Chính thê lo liệu gia vụ, dưỡng dục nữ nhi, có thân phận địa vị trong nhà, cũng sẽ không nhiều lời, vì sao lại phải đến mức hờn thê như vậy!

Vệ Dĩnh Gia định hỏi tí mĩ thì chợt nghe bên ngoài có một tiếng hí to của tuần mã, xe ngựa đột nhiên quẹo gấp, hai người không hẹn mà cùng ngã sang một phía. Ngụy An nhanh tay lẹ mắt bắt lấy đai an toàn trên nóc xe, giảm thiểu lực ngã nhào ra phía trước. Đây cũng là thiết kế an toàn cho xe ngựa thời cổ đại, nếu là ở thời hiện đại thì nó giống như thắt lưng an toàn trên ô tô. Nó là một cái đai thông xuống từ trên nóc xe ngựa, đường xá cổ đại không bằng phẳng, khi xe ngựa lay động, người ngồi trên xe ngựa túm lấy đai an toàn có thể kiềm được thân thể, gia tăng tính an toàn.

Ngụy An chỉ hơi giật mình, nhưng Vệ Dĩnh Gia bị tin tức hư thê của Ngụy An làm cho mất thần khiến cái đầu chạm vào thùng xe, một tiếng ầm vang lên, động tĩnh khá lớn.

Ngụy An vội vàng đưa tay kéo lấy Vệ Dĩnh Gia, giọng hỏi, “Làm sao vậy?”

Xa phu vội nói, “Bẩm nhị lão gia, ngay ngã rẽ bỗng nhiên có một thư sinh bất chợt lao ra, làm ngựa chấn kinh.”

Ngụy An hất rèm lên, thấy một đám người đang vây quanh một tên thư sinh, trong đó có một tên mặt cằm y hoa phục nắm lấy ngoại bào của thư sinh mà kéo đến trước mặt, giơ lên nắm đấm chuẩn bị đánh thư sinh, thư sinh ầm ĩ nói cái gì đó, cũng không quá rõ ràng.

Thuở nhỏ Ngụy An đã lăn lộn ở đế đô, hẳn nhận biết đủ hạng người. Hắn cũng nhận ra người định đánh tên thư sinh kia là ai.

Ngụy An không lên tiếng, hạ nhân của hắn đã hò hét hô to, “Hay cho người Lục bát gia, ra oai đến cả mặt phố!”

Lục lão bát chỉ lo sót ruột bắt người, vẫn chưa lưu ý đến việc làm thất kinh ngựa của người ta, nghe thấy có người kêu to thì nâng mặt lên nhìn, ôi chao, hóa ra là người quen.

Lục lão bát bấu môi trong lòng, trước kia hẳn thật sự xem Ngụy An là một nhân vật tiếng tăm, nay tân Hoàng đăng cơ, Ngụy lão nhị như thái gia ngồi trên xe nhìn hắn, hừ, lúc này đâu còn như xưa.

Bất quá ai bảo Ngụy gia còn có cô nãi nãi ở trong cung làm Thái hoàng thái hậu, Lục lão bát cũng không dám đắc tội Ngụy An, mỉm cười lấy lệ rồi chấp tay, “Ôi chao, Ngụy nhị đệ, hôm nay rảnh rồi ra ngoài à? Đã lâu rồi không thấy người ra ngoài chơi.”

Tuy con đường làm quan của Ngụy An không có gì tiến triển nhưng cũng không thể nói hắn là kẻ ngốc. Ngược lại, chỉ số thông minh của nam nhân Ngụy gia cũng không thấp. Ngụy An thấy Lục lão bát chỉ nói mấy câu vô nghĩa, cũng không nhắc đến chuyện hắn làm ngựa thất kinh, chỉ mỉm cười, lại mở rộng rèm che, sau đó kéo Vệ Dĩnh Gia ra ngoài, lại liếc mắt nhìn cục u bầm tím trên đầu của Vệ Dĩnh Gia, nói với Lục lão bát, “Lão bát, người đừng bày đặt xưng huynh gọi đệ với ta! Nếu ta có huynh đệ như người thì thật sự tổn thọ hai mươi năm. Nhìn thấy không, người làm xe ngựa của ta thất kinh, ta da dày thịt béo thì không sao, nhưng lại làm xước da mỏng thịt non của Vĩnh Ninh Hầu rồi này! Người cố ý mưu hại hoàng cữu phải không?”

Lục lão bát vừa nhìn thấy khuôn mặt lãnh đạm của Vệ Dĩnh Gia thì nhất thời cười làm lạnh mà tiến lên, “Ôi chao, ôi chao, nhị đệ đừng nói lung tung như thế.” Lại bồi tội với Vệ Dĩnh Gia, “Hầu gia, ngài có khỏe không? Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Lại vung tay lên, “Lôi tiểu tử kia ra đây bồi tội với Hầu gia.”

Ngụy An thấy nụ cười trên mặt của Lục lão bát, lạnh lùng hỏi Vệ Dĩnh Gia một câu, “Vừa rồi thì hồng hách bây giờ thì cung kính, như vậy là sao??”

Vệ Dĩnh Gia bày ra vẻ mặt thản nhiên, tuy Lục lão bát chơi bởi lêu lổng nhưng vẫn có thể nghe hiểu tiếng người, nhất thời hận không thể xé nát cái miệng thối của Ngụy Tử Nghiêu, vừa muốn nói đùa vài câu để tìm cái bậc thang cho mình leo xuống. Vệ Dĩnh Gia chỉ chỉ tên thư sinh kia, “Lưu hắn lại, còn người thì đi đi.”

Lục lão bát không nguyện ý, cố gắng thương lượng, “Hầu gia, chuyện này, chuyện này...”

Thư sinh kia có làn da ngăm đen, mặt mày thanh tú, tuổi không lớn, trông có vẻ rất nhanh nhẹn, nghe vậy lập tức thoát khỏi sự lôi kéo của Lục lão bát, phủ phủ y mẹ, nói một cách chán ghét, “Đừng cho là ta không biết người có chủ ý gì, ta phải đi dự ân khoa mùa xuân, người còn dám dây dưa thì hãy nghĩ lại kết cục của Triệu Hỉ đi! Ta cũng không phải là tiểu tử tài da mặt mỏng bị nam nhân động chạm một chút liền đi tự sát, cho dù ta có chết cũng phải lôi Lục lão bát người đi theo!”

Nghe thấy tiểu thư sinh nhắc đến chuyện của Triệu Hỉ thì Ngụy An nhin không được mà ngậm cười trộm, quan sát thần sắc của Vệ Dĩnh Gia. Triệu Hỉ bị trừng phạt đúng tội, chẳng qua người nào có mẫu tộc như vậy thì cũng không thích bị kẻ khác nhắc đến ngay trên đường phố. Thư sinh này mặc dù lạnh lợi nhưng nói chuyện có chút khiến người ta mắc nghẹn, không quá chu toàn. Vệ Dĩnh Gia thầm hận chính mình nhiều

chuyện muốn cứu thư sinh kia, nghĩ rằng thư sinh này điêu ngoa như thế, cũng không đến mức không đối phó được Lục lão bát.

Vệ Dĩnh Gia cau mày, thư sinh đã quỳ xuống đất dập đầu về phía Ngụy An và Vệ Dĩnh Gia, miệng nói, “Đa tạ Ngụy đại nhân và Vĩnh Ninh Hầu đã cứu mạng, Trầm Chuyết Ngôn vô cùng cảm kích. Cầu nhị vị đại nhân cứu người cứu cho trót, Lục gia có quyền lợi có thể, đệ tử sợ nhị vị vừa rời đi thì tánh mạng của đệ tử khó có thể bảo toàn.”

Người bu xem càng ngày càng nhiều, những lời này của Trầm Chuyết Ngôn làm cho hai bên có cảm giác khó xuống ngựa, Ngụy An thấy Lục lão bát hung hăng trừng mắt nhìn Trầm Chuyết Ngôn vài lần, cũng bắt đầu quan sát Trầm Chuyết Ngôn, thấy tiểu tử này tuy rằng y phục có chút xộc xệch dơ bẩn nhưng vẻ mặt lại rất thản nhiên, Ngụy An thúc giục hỏi, “Thế nào, Lục lão bát?”

Lục lão bát ôm quyền đối với Ngụy An và Vệ Dĩnh Gia rồi mang theo đám tay sai rời đi.

Vệ Dĩnh Gia thản nhiên nói, “Tốt lắm, nếu hấn không gây phiền phức cho người thì người cũng về nhà đi.” Không đợi Trầm Chuyết Ngôn nói chuyện, lôi kéo Ngụy An quay lại trong xe rồi kéo rèm xuống.

Roi ngựa vút lên, một tiếng hét to, xe ngựa tiếp tục chạy. Ngụy An thấy sắc mặt của Vệ Dĩnh Gia thật xấu, bèn cười nói, “Người đứng là hăng hái làm việc nghĩa nha, cứu một mạng người bằng xây bảy tháp chùa, làm việc thiện tích đức.” Động tay động chân ôm lấy đầu của Vệ Dĩnh Gia mà sờ sờ, “Nào, để ta nhìn một cái xem, ôi chao, Hầu gia là một trong tứ đại mỹ nam của đế đô, nay bị u đầu một cục thì làm sao vào triều làm đương sai a. Nào, để ta thổi cho hầu gia cho bớt sưng.”

Vệ Dĩnh Gia cười, “Các người lại xếp hạng nam nhân đế đô nữa à?” Không cần hỏi thì cũng biết những chuyện nhảm chán này đều là đám người chơi bởi lâu lổ như Ngụy An bày ra.

“Ừm, từ khi Hoàng thượng đăng cơ thì Vệ Hầu Gia lợi dụng danh xưng hoàng cửu mà đánh bại đại Phò mã, trở thành một trong tứ đại mỹ nam của đế đô.” Ngụy An cười dài.

Vệ Dĩnh Gia không có hứng thú, chỉ muốn hỏi Ngụy An về chuyện hưu thê, chưa kịp há mồm thì chợt nghe Thanh Vũ ở bên ngoài bấm báo, “Gia, thư sinh kia không chịu đi, vẫn đi theo phía sau xe của chúng ta, luôn mồm năn nỉ gia cứu hấn đến cùng, giữ hấn năm ngày, đợi qua kỳ ân khoa thì hấn sẽ rời đi.”

Ngụy An nháy mắt về phía Vệ Dĩnh Gia, nhỏ giọng trêu ghẹo, “Nếu là tiểu nha đầu thì chắc chắn là sẽ ầm ỹ đòi lấy thân đền ơn cho người rồi.”

“Cái mồm của người thật là.” Vệ Dĩnh Gia thấp giọng nói, “Nếu để người đọc sách thánh hiền mà nghe được thì lại có thị phi bây giờ.” Cao giọng gọi hạ nhân của mình, “Tiết nhị, người phái người đưa thư sinh kia về quý phủ của chúng ta đi.”

Tiết nhị ở bên ngoài dạ một tiếng, qua một hồi thì lại quay về bấm báo, “Hầu gia, Trầm cử nhân muốn đi theo Ngụy đại nhân quay về.” Ngài tự mình đa tình rồi.

Ngụy An lộ ra vẻ mặt kinh hãi, “Ôi chao, hiem thấy hiem thấy nha. Thanh Vũ, cho hấn một con ngựa rồi dẫn hấn cùng trở về.” Đắc ý hỏi Vệ Dĩnh Gia, “Người nói thử xem, tiểu Ngôn có lấy thân để đền đáp hay không nhỉ?”

Mới có một lúc mà đã thay đổi xưng hô. Tiểu Ngôn? Hừ! Tiểu Ngôn! Vệ Dĩnh Gia liếc đôi mắt hoa đào trong veo như nước của Ngụy Tử Nghiêu, như cười như không, “Nếu hấn biết thanh danh của Ngụy nghị người, vừa rời khỏi miệng cộp lại tiếng vào mồm sói thì không thất cổ cũng uống.” Ngụy Tử Nghiêu hoàn toàn công khai chuyện mình đoạn tụ.

Tuy Vệ Dĩnh Gia cho rằng chuyện hưu thê sẽ rất mất mặt, bất quá Đỗ gia có Ngụy Tử Nghiêu làm nữ tể thì mới là điều mất mặt nhất.

Hầy, Phúc Xương đại trưởng công chúa kén rể thật sự quá kém.

Vệ Dĩnh Gia cho rằng: hưu thê cũng tốt. Lại mở miệng hỏi, “Rốt cục chuyện hưu...” Vừa mới mở miệng thì hạ nhân bên ngoài đã lên tiếng, “Gia, Hầu gia, đã đến phủ, chúng tiểu nhân hầu hạ gia, Hầu gia xuống xe.”

Đã đến Ngụy phủ, Vệ Dĩnh Gia chưa kịp hỏi rõ về chuyện hủ thê từ miệng của hảo hữu Ngụy An thì đành phải mở rèm xuống xe, ngênh diện Ngụy Ninh của Ngụy gia.

.....

22. Chương 22

Vệ Dĩnh Gia không thích giao tiếp với Ngụy Ninh, người này am hiểu thủ đoạn giết người không thấy máu, mới một khắc trước còn cười với người thì một khắc sau đã có thể lấy mạng người.

Vì vậy Vệ Dĩnh Gia thật sự rất cẩn thận khi đối mặt với Ngụy Ninh.

“Ngụy đại ca.” Vệ Dĩnh Gia kêu một cách thân thiết, bọn họ coi như cũng có họ hàng xa.

Ngụy Ninh làm tư thế thỉnh, đợi Vệ Dĩnh Gia ngồi xuống thì trực tiếp phân phó, “Tử Nghiêu, người đi ra ngoài đi, ta có lời muốn nói riêng với Vĩnh Ninh Hầu.”

Ngụy An cũng không nhiều lời, bèn đứng dậy, “Ta đi xem tiểu Ngôn thế nào.”

Vệ Dĩnh Gia nhịn không được mà nói một câu, “Người để người khác đi không được hay sao? Với lại, dù sao người ta cũng là sĩ tử, dây dưa cũng không tốt lắm đâu.”

Cho dù Ngụy Ninh không hiểu được bọn họ đang nói đến ai, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, bất quá hiện tại hẳn cũng không có ý đi truy cứu, chỉ khoát tay nói, “Không sao, bảo bọn họ thận trọng một chút thì chuyện của chúng ta sẽ không truyền ra ngoài đâu.”

Vệ Dĩnh Gia cảm miệng.

Đợi Ngụy An rời đi thì Ngụy Ninh mới nhìn về phía Vệ Dĩnh Gia mà nói, “Ta có chuyện muốn bàn với Hầu gia.”

“Đại ca cứ nói đi.” Tuy Vệ Dĩnh Gia bản tính lạnh nhạt, bất quá cũng biết phân biệt trái phải, đạo lý đối nhân xử thế hoàn toàn là không thành vấn đề, “Đại ca cứ gọi tên ta là được rồi.”

“Ta nghe Tử Nghiêu nói các người ở bên nhau cũng được vài năm rồi. Ta muốn hỏi một chút, người tính trường kỳ cùng Tử Nghiêu như vậy hay sao? Chỉ nguyện cùng hắn làm nhất dạ tình?” Vệ Dĩnh Gia vừa đến đây, chưa uống trà cũng chưa uống nước mà Ngụy Ninh đã ném ngay một câu như vậy khiến Vệ Dĩnh Gia nhất thời không biết nói gì. (nhất dạ tình = tình một đêm)

Vệ Dĩnh Gia chưa trả lời thẳng câu hỏi của hắn, cân nhắc nói, “Ta nghe Tử Nghiêu bảo rằng hắn muốn thôi Đỗ thị, có phải đại ca có an bài gì khác hay không?”

“Việc hắn và Đỗ thị thôi nhau không cần người bận tâm, chẳng qua Phúc Xương đại trưởng công chúa muốn âm ỉ lên ngự tiền, Ngụy gia chúng ta cũng không sợ nàng ta.” Ngụy Ninh lạnh nhạt thản nhiên, “Vì ta sắp đến đảo quốc, sau này ít khi trở về. Tử Nghiêu bẩm sinh đã thích nam nhân, việc các người ở cùng nhau cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Người xem như là bằng hữu tương đối thân mật của hắn, đương nhiên ta muốn hỏi rõ, cũng muốn tìm người để hắn có thể ổn định.”

Vệ Dĩnh Gia vừa kinh vừa hỉ, vội nói, “Ta đối với Tử Nghiêu đương nhiên là mong muốn đã từ lâu. Nhưng hắn đối với ta...” Dù sao ở trước mặt huynh trưởng của người ta mà tố cáo tình trạng yêu đương thì Vệ Dĩnh Gia vẫn có chút khó mở miệng.

“Tốt lắm.” Ngụy Ninh cắt ngang lời của Vệ Dĩnh Gia, ánh mắt như gợn nước liếc nhìn Vệ Dĩnh Gia, “Tử Nghiêu là đệ đệ của ta, hắn có tật xấu gì thì ta rất rõ ràng. Người cũng không cần áp a áp úng như vậy, nếu người không có chút thủ đoạn thì cũng không thể ở bên cạnh Tử Nghiêu lâu như thế. Tử Nghiêu cũng không phải kẻ ngốc, không hẳn lá hắn vẫn chưa nhìn ra thủ đoạn này của người.”

Quả nhiên tổ cáo đệ đệ của người ta cho ca ca của người ta biết quả thật là một chuyện rất ngốc, Vệ Dĩnh Gia vội vàng điều chỉnh chiến lược, tăng thêm sự khẩn thiết, “Đại ca, ta đối với Tử Nghiêu hoàn toàn là thật lòng.”

“Người có thể hứa hẹn như vậy thì ta cũng an tâm.” Ngụy Ninh mong muốn sau này mình không ở nhà, có rất nhiều chuyện vượt ngoài tầm với thì hẳn vẫn có thể đem đến cho đệ đệ một cây cổ thụ để núp bóng, như vậy hẳn cũng có thể yên tâm một chút. Về phần Vệ Dĩnh Gia, tuy rằng hẳn vẫn không thích tiểu tử này, chẳng qua hiện tại muốn tìm một người đáng tin cậy cho đệ đệ thì thật sự chẳng còn kẻ nào có thể vượt qua Vĩnh Ninh Hầu phủ.

Ngụy Ninh ôn hòa nói, “Khi ta không ở đế đô thì mong người chiếu cố hẳn nhiên một chút.”

“Đây là chuyện đương nhiên.” Vệ Dĩnh Gia vui mừng nhận lời, hẳn nghe rất rõ những gì Ngụy Ninh đã nói. Bất quá Vệ Dĩnh Gia cũng có chỗ khó xử.

Vệ Dĩnh Gia vốn là người không nhiệt tình, người lãnh đạm thường thiên về lý trí. Huống chi Vệ Dĩnh Gia kế thừa tước vị từ nhỏ, đã sớm làm đương sai, về phương diện thủ đoạn thì không hề kém cỏi.

Vệ Dĩnh Gia và Ngụy An khác nhau, nếu không phải thật sự động lòng đối với Ngụy An thì Vệ Dĩnh Gia sẽ tình nguyện đi bao hai tên đào kép tướng công nuôi ở trong phủ, vừa an toàn vừa không có hậu hoạn. Ai ngờ đây rầy bao nhiêu người mà Vệ Dĩnh Gia lại nhìn trúng Ngụy Tử Nghiêu quả là áo lụa của đế đô. Lúc trước vì để cho Ngụy Tử Nghiêu cắn câu thì Vệ Dĩnh Gia phải ngầm sử dụng không ít mưu kế.

Tuy rằng Ngụy Tử Nghiêu ngoại trừ sống phóng túng không có bản lĩnh gì nhưng hẳn lại có xuất thân rất chí mạng, cùng với vị huynh trưởng nguy hiểm chết người này. Cho nên bất luận trong lòng của hắn có cái thói trăng hoa của Ngụy An đến cỡ nào thì Vệ Dĩnh Gia cũng không dám dùng bạo lực với Ngụy An, còn phải đề phòng Ngụy Ninh trở mặt trả thù. Vì vậy hẳn muốn vui vẻ cùng Ngụy Tử Nghiêu thật sự cũng là một việc rất phiêu lưu. Nhưng nói đi cũng nói lại, nếu không phải thật sự động lòng thì hẳn cũng không đáng phải treo cổ lên cái cây Ngụy Tử Nghiêu này.

Nay thật sự là ông trời ban cho hỉ sự, Ngụy Ninh lại nói hoạch toẹt chuyện hẳn và Ngụy Tử Nghiêu.

Vệ Dĩnh Gia đương nhiên phải bắt lấy cơ hội ngàn năm một thuở này, hẳn hy vọng có thể được Ngụy Ninh hỗ trợ. Hắn mở miệng một cách gian nan, “Không đối gặt đại ca, Tử Nghiêu ngoại trừ ta thì bên ngoài còn có người khác. Ta không thể quản được hẳn.”

Ngụy Ninh chẳng nói gì, nhưng ánh mắt tựa như trách cứ lại làm cho Vệ Dĩnh Gia đỏ mặt. Ý tứ của Ngụy Ninh rất đơn giản: Người thật sự là vô dụng.

Ngụy Ninh đang cùng tiểu tam của đệ đệ là Vĩnh Ninh Hầu đàm phán, lại không biết Phúc Xương đại trưởng công chúa đã nhanh hơn một bước mà bắt báo chuyện hai nhà Ngụy Đỗ thôi nhau tại hoàng cung để chiếm tiên cơ! (tiểu tam ý chỉ người thành công chia rẽ đôi phu thê)

Sắp đến ân khoa mùa xuân, Minh Trạm đang phát sầu về chuyện chọn đề văn cho ân khoa mùa xuân!

Bản thân hẳn không phải là người có học vấn cao, mấy ngày nay vì chuyện chọn đề thi cho đám sĩ tử mà phải lôi tứ thư ngũ kinh ra đọc khiến hai mắt đỏ ngầu, tính tình cũng trở nên gắt gỏng.

Nguyễn Hồng Phi bưng lên một tách trà hạ hỏa cho Minh Trạm uống thì liền nhìn thấy Đại thái giám ở Từ Ninh Cung là Hứa Diên cầu kiến, Hứa Diên trước tiên thỉnh an rồi mới cung kính trả lời, “Bẩm bệ hạ, lão tổ tông lệnh cho nô tài đến xem thử, nếu bệ hạ rảnh rồi thì lão tổ tông thỉnh bệ hạ sang Từ Ninh cung giúp đỡ khuyên Phúc Xương đại trưởng công chúa một chút.”

Hứa Diên không đợi bị hỏi liền thuật lại chuyện phiền não ở chỗ Thái hoàng thái hậu, “Hôm nay Phúc Xương đại trưởng công chúa đến thỉnh an lão tổ tông, bảo rằng Thừa Ân Công phủ Ngụy nhị gia muốn thôi nữ nhi của Đại trưởng công chúa là Đỗ thị. Phúc Xương đại trưởng công chúa khóc nước mắt, lão tổ tông cũng nổi giận một trận, thỉnh bệ hạ cho một chút chủ ý.”

Minh Trạm đành phải đi giải quyết vụ tranh chấp tôn thất.

Nay Thái hoàng thái hậu rất xứng đáng với cái tên lão tổ tông, bà ta có suy nghĩ đơn giản, hiện tại ngoại trừ hai nhi tử ở xa tận Vân Quý, thì bà ta chỉ quan tâm đến hai diệt tử ở nương gia của mình. Chợt nghe

Phúc Xương đại trưởng công chúa khóc lóc kể lể, Thái hoàng thái hậu suýt nữa đã giận đến ngạt thở. Đám nô tỳ hầu hạ cho uống một viên thuận khí hạ hỏa thì mới bình ổn đôi chút.

Minh Trạm vừa đến, hành lễ xong thì liền an ủi. Minh Trạm nắm tay của tổ mẫu, nghe Phúc Xương đại trưởng công chúa khóc lóc thuật lại, “Từ khi Mai nhi gả cho Ngụy Tử Nghiêu, trong ngoài lo liệu gia vụ cho hần, chuẩn bị từ trên xuống dưới, nếu hần muốn nạp tiểu thiếp hay bao đào kép dưỡng tướng công thì Mai nhi cũng không dám nói nửa chữ. Nay đang yên đang lành lại đòi thôi nhau? Mẫu hậu, ta thật sự chẳng muốn sống nữa....”

Phúc Xương đại trưởng công chúa nắm khăn bịt mặt khóc nức nở một trận, “Tiểu nha đầu nhà ta có làm ra chuyện gì không tốt thì hần cứ nói thẳng đi. Vô duyên vô cớ lại đòi hưu thê, ta và Hầu gia là người nổi danh ở đế đô mà ngay cả một chút ý kiến cũng chưa kịp đưa ra liền đuổi tiểu nha đầu nhà ta về nhà, đây chẳng phải là bức người ta vào đường cùng hay sao....Hoàng thượng a, bệ hạ a, ngài làm chủ cho bá bá này đi....”

Thái hoàng thái hậu tin lời của Phúc Xương đại công chúa, lại nổi giận, liền mồm nói, “Gọi Tử Nghiêu đến đây, ai gia muốn đích thân hỏi hần. Hần, hần muốn làm cái gì đây!”

Phúc Xương đại trưởng công chúa vẫn khóc lóc ỉ ôi, ra vẻ khổ chủ, “Ta cũng muốn giáp mặt hỏi hần một câu cho rõ ràng....”

Vẫn là Minh Trạm từng chứng kiến mồm miệng của Phúc Xương đại trưởng công chúa, bèn dè lại tay của Thái hoàng thái hậu rồi ôn hòa nói, “Lão tổ tông không cần gấp gáp, nay Thừa Ân Công đang ở đế đô, trầm nghĩ Tử Nghiêu có chút phóng túng nhưng Thừa Ân Công lại rất trầm ổn. Chuyện của Công phủ nên do Thừa Ân Công làm chủ, chuyện hưu thê cũng không phải Tử Nghiêu muốn hưu thê thì có thể hưu thê ngay lập tức.”

Thái hoàng thái hậu nhất thời bị lời nói của Minh Trạm trấn an, nàng hiểu Tử Nghiêu, mặc dù nổi tiếng có chút phong lưu nhưng cũng chưa từng làm ra chuyện quá khác người. Hơn nữa Tử Mẫn thấu tình đạt lý, tuyệt đối sẽ không ngồi yên nhìn Tử Nghiêu làm chuyện hoang đường. Vì thế Thái hoàng thái hậu bèn sửa lại lời, “Vậy gọi Tử Mẫn đến.”

“Lão tổ tông, nay sắc trời đã tối muộn, đường ra ngoại ô cũng khó đi, huống chi cũng không phải chuyện đại sự.” Minh Trạm cười nói, “Cũng chỉ là chuyện của tiểu nhi nữ, Tử Nghiêu và Đỗ biểu tỷ vẫn còn trẻ, huống hồ bát đũa cũng có lúc xô mà. Tiểu phu thê cũng không thể thiếu vài lời tranh cãi, người ta hay nói mới cãi nhau lập tức hòa hảo đó sao, tối nay Tử Nghiêu sẽ đi đón biểu tỷ về phủ cũng không chừng. Trong khi chúng ta lại nôn nóng sốt ruột như trời sắp sập. Ngài không nên gọi bọn họ đến đây giữa đêm hôm khuya khoắc, chưa nói đến việc cưới ngựa ngồi xe ban đêm rất gian nan mà nếu chuyện này truyền ra ngoài thì chẳng phải sẽ mất mặt Tử Nghiêu và Đỗ biểu tỷ hay sao?”

“Phúc Xương bá chỉ đau lòng thay khuê nữ mà thôi.” Minh Trạm dùng nhu đối cương, “Nếu thật sự có chuyện gì thì cứ giao cho trẫm đến xử lý. Phúc Xương bá cũng biết mà, trẫm xưa nay thường thiên vị cho các tỷ muội, trẫm sẽ không khiến Đỗ biểu tỷ chịu thiệt đâu, Phúc Xương bá cứ yên tâm đi.”

“Hôm nay trời cũng đã khuya rồi, bá bá nên ở lại biệt viện ngủ một đêm. Ta phái người đi báo với Bắc Xương Hầu một tiếng để hần đỡ phải trông mong.” Minh Trạm an ủi Thái hoàng thái hậu, “Hoàng tổ mẫu, ngài không cần phải lo lắng, sáng mai sau khi lâm triều thì trẫm sẽ trực tiếp lưu Thừa Ân Công lại nói chuyện, Hoàng tổ mẫu có gì muốn hỏi thì cứ hỏi Thừa Ân Công là được.”

Thái hoàng thái hậu được Minh Trạm nói mấy câu liền trở nên bình tâm tĩnh khí, không còn rối rắm vì chuyện của Ngụy gia và Đỗ gia nữa, thật lòng chỉ cảm thấy Minh Trạm rất hữu ích, cũng tương tự như khi nhi tử còn tại vị.

Thái hoàng thái hậu thở dài, “Ai gia nhất thời nổi giận, không trì hoãn Hoàng thượng xử lý triều chính chứ?”

“Hoàng tổ mẫu đừng nói như vậy, trẫm chỉ xử lý chính sự vào buổi sáng mà thôi, vốn cũng không có việc gì. Còn nữa, cho dù có việc thì chuyện của Hoàng tổ mẫu vẫn quan trọng hơn.” Minh Trạm nói, “Hoàng tổ mẫu lớn tuổi, gặp chuyện đừng nổi giận, cứ giao cho trẫm là được rồi, trẫm có thể thay mặt mà giải quyết. Sự việc không quan trọng, thân mình của Hoàng tổ mẫu mới là quan trọng.”

Thái hoàng thái hậu vô cùng hưởng thụ, nàng vốn là người đơn giản, Minh Trạng nói một lúc thì Thái hoàng thái hậu quyết định buông tha cho chuyện này.

Chỉ vài câu của Minh Trạng liền khiến chuyện lớn hóa chuyện bé, sắc mặt của Phúc Xương đại trưởng công chúa không được dễ coi cho lắm. Thái hoàng thái hậu dễ lừa, nhưng Minh Trạng lại quá khôn khéo, hơn nữa trước kia Phúc Xương đại trưởng công chúa và Minh Trạng coi như cũng có chút xung đột, Phúc Xương đại trưởng công chúa cũng không cho rằng Minh Trạng sẽ thiên vị cho nàng.

Khuyên xong Thái hoàng thái hậu, Minh Trạng trực tiếp cùng Phúc Xương đại trưởng công chúa ra ngoài nói chuyện.

Vượt ngoài dự kiến của Phúc Xương đại trưởng công chúa, Minh Trạng không hề nhắc đến chuyện hưu thê, “Trẫm đã sớm nói với Như Lan, khi nào hẩn nguyện ý hoàn tục thì cứ nói với trẫm một tiếng là được. Mẫu hậu đã nói với bá bá chuyện này chưa?”

Phúc Xương đại trưởng công chúa bất ngờ bị ai, lặng lẽ rơi nước mắt, nhưng lại thấm đẫm lòng người hơn hẳn màn gào khóc vừa rồi, “Là Như Lan vô phúc, ta cũng đã khuyên hẩn rồi.” Thật vất vả hoàng thất mới chịu nói ra, Phúc Xương đại trưởng công chúa lập tức nắm chặt cơ hội đi gọi con về nhà, ai ngờ mấy năm nay Đỗ Như Lan ở trong chùa, dường như đã thật sự dứt nợ trần duyên, thấu rõ hồng trần, cũng không nguyện hoàn tục. Phúc Xương đại trưởng công chúa khuyên hết nước mắt cũng không thể thuyết phục được nhi tử.

Mọi người đều có duyên pháp của riêng mình.

Nghĩ đến việc Đỗ Như Lan đang tuổi tráng niên, Minh Trạng không thể không cảm thán.

.....

23. Chương 23

Đỗ Như Phương và mẫu thân Phúc Xương đại trưởng công chúa đi trên hai con đường khác nhau, từ khi tiếp nhận chức vụ Đại lý tự khanh từ trong tay của Ngụy Ninh thì Đỗ Như Phương chỉ tin tưởng chứng cứ, đối với hẩn, chưa biết rõ tình huống mà đã hùng hùng hổ hổ chạy vào trong cung khóc lóc cáo trạng cũng không phải là lựa chọn sáng suốt.

Đỗ Như Mai nghe Đỗ Như Phương truy vấn hết câu này đến câu kia về vấn đề vì sao lại bị đuổi về nương gia, dần dần nổi cơn thịnh nộ, mẫu thân đã đi đòi công đạo cho nàng, nhưng vừa về nhà thì Ca ca lại không chịu buông tha cho nàng.

Đỗ Như Mai càng lúc càng phiền lòng, rốt cục chịu không được những nghi vấn mà huynh trưởng đề ra, bùng nổ thần kinh mà gầm lên, “Chẳng phải là vì các người gả ta cho Ngụy lão nhị hay sao? Nhiều năm qua ta sống như thế nào chẳng lẽ các người không biết ư? Vì sao? Chẳng vì sao cả?! Ta chỉ không muốn tiếp tục cùng hẩn sống chung với nhau mà thôi!”

Đỗ Như Phương sầm mặt, căn bản không để tâm đến thái độ ngang ngược của muội muội, lạnh lùng nói, “Người không muốn sống chung với hẩn cùng với việc bị đuổi về nương gia là hai vấn đề khác nhau!”

“Như Mai, người và Ngụy Tử Nghiêu cãi nhau cũng không phải lần đầu! Tuy Ngụy Tử Nghiêu có chút tật xấu nhưng cho đến nay chưa từng đuổi người ra khỏi nhà. Hiện tại người cần rằng không nói chẳng lẽ Ngụy gia sẽ giấu diếm thay người hay ư?” Đỗ Như Phương lạnh lùng nói, “Còn nữa, cũng không phải ta gả người cho Ngụy Tử Nghiêu, người đừng trút giận lên đầu của ta.”

Đỗ Như Phương lười giao tiếp với muội muội, đứng dậy phân phó một câu, “Trời nhà đầu và nhũ mẫu đưa đại cô nương trở về nhà, đem bọn họ vào trong viện của ta, ta muốn đích thân thẩm vấn.”

Đỗ Như Mai tức giận khóc lớn, “Rốt cục người có phải thân ca ca của ta hay không vậy?”

“Nếu ta không phải huynh trưởng của ngươi thì tuyệt đối sẽ không chịu đựng ngươi đến bây giờ.” Đỗ Như Phương nhấc chân rời đi, tuy vẻ mặt thản nhiên nhưng kỳ thật trong lòng rất tức giận.

Ngụy Tử Nghiêu có chút phóng túng, bất quá cũng không có gì khác người, mấy năm nay hắn chỉ mang danh phong lưu, thật sự không làm ra chuyện gì không thể văn hồi, thanh danh của người này trong chuyện tình ái cũng không tệ, có thể thấy được người nọ là người có bản lĩnh và chừng mực.

Trong phủ của Ngụy Tử Nghiêu không hề có tiểu thiếp, nếu muội muội có chút trí tuệ thì sớm nên sinh nhi tử để nắm lấy nội trạch. Ngụy gia là danh môn phú quý, muội muội cũng sẽ không chịu khổ sở, nay đại hôn đã mấy năm mà vẫn giữ bộ dáng kiêu ngạo, không bàn đến Ngụy Tử Nghiêu, cho dù là nam nhân khác thì cũng sẽ không thích.

Đỗ Như Phương đối phó đám nha hoàn nữ hầu dễ như trở bàn tay, khi hắn biết được muội muội của hắn rốt cục đã làm chuyện tốt thể nào thì suýt nữa đã tức đến sôi gan sôi ruột, lập tức phân phó thê tử, “Đuổi hết tất cả những người này đi.” Lại lệnh cho bên ngoài chuẩn bị ngựa, quyết định đi đến biệt viện của phủ Thừa Ân Công.

Đỗ phu nhân Lý thị khuyên nhủ, “Trời đã muộn rồi, sáng mai lão gia đến đó cũng được mà.”

“Không được, mẫu thân không phân rõ phải trái trắng đen mà đã đến cáo trạng ở Hạnh Hoa viên của Thái hoàng thái hậu. Ngụy gia đâu phải dễ chọc, nếu để ngày mai đi thì đừng hòng mơ tưởng người ta niệm tình lúc trước. Đợi ngày mai nếu ngự tiền gọi chúng ta đến thì chẳng phải chúng ta sẽ bị tát vào mặt hay sao?” Đỗ Như Phương nghiêm mặt nói, “Phải nha đầu nữ hầu đáng tin cậy một chút để hầu hạ Như Mai, đừng để nàng ta chạy loạn nữa.”

“Ta biết rồi, lão gia đi đường cẩn thận một chút.” Có tiểu cô tử như vậy thì Lý thị cũng cảm thấy căm tức, dù sao Đỗ Như Mai mất mặt cũng khiến cả nhà bị mất mặt lây.

Trong mắt của Ngụy Ninh thì Đỗ Như Phương là người đáng giá kết giao nhất của Đỗ gia.

Ngay thời điểm này thì Ngụy Ninh đương nhiên hy vọng Đỗ gia có người có đủ trọng lượng để ra mặt, hai nhà hòa giải chuyện này mà không kinh động đến ngự tiền, không nên chưa gì đã khuấy đảo gợn sóng. Muội muội làm ra chuyện như vậy khiến Đỗ Như Phương thật sự mất mặt, nhìn thấy Ngụy Ninh thì chỉ có thể bồi tội trước, “Những gì Như Mai đã làm đều là Đỗ gia chúng ta không biết dạy nữ nhi. Ngụy đại ca, ta thật cảm thấy hổ thẹn.”

“Ngồi xuống trước đi.”

Đỗ Như Phương an tọa, vội hỏi, “Không biết sứ thần đại nhân của Đỗ Nhược quốc thế nào rồi, có bị thương hay không?”

“Nếu Thiên Xu thật sự bị thương thì Đỗ thị chắc chắn bị tống vào Hình bộ đại lao rồi.” Ngụy Ninh cau giận khó tiêu, nhưng giọng điệu cũng không quá cứng rắn, chỉ thản nhiên nói, “Từ khi Đỗ thị gả cho Tử Nghiêu, mấy năm không có thai, ta cũng không so đo chuyện này, ta đã sớm nói với Tử Nghiêu, không bằng trước tiên sinh nhi tử, bỏ mẫu lấy tử rồi đem đưa cho Đỗ thị nuôi, cũng để cho Đỗ thị có chỗ mà nương tựa. Năm đó cũng không phải là không có, có người đã mang thai, là nha đầu của Đỗ thị, rốt cục bị Đỗ thị tự mình đánh đến sảy thai. Tử Nghiêu là nam nhân, tuy rằng việc này bị người và ta liên thủ áp chế nhưng hắn lại không muốn tiếp tục thân cận với Đỗ thị nữa.”

“Đã đến nước này, không nói đến việc Như Phương người hối hận hôn sự này mà ngay cả ta cũng rất hối hận.” Ngụy Ninh xưa nay ra tay là bất hối, nhưng nay phải thở dài, “Thiên Xu chỉ đến ngoại viện của ta để điều dưỡng thân thể, lại không biết vì sao mà bị Như Mai lâm tường là người của Tử Nghiêu mang về, nàng là nữ nhân mà lại dẫn người đến đó đòi đánh đòi giết. Trong phủ có ta, có Tử Nghiêu, cho dù thế nào cũng không đến phiên Đỗ thị vung tay múa chân, gây chuyện âm ỉ.”

“Chưa bàn đến thân phận của Thiên Xu, cho dù nếu thật sự là người mà Tử Nghiêu mang về thì cũng không đến phiên Đỗ thị làm như vậy.” Ngụy Ninh thở dài, “Mấy năm nay Tử Nghiêu càng ngày càng không thích về nhà. Nay ta cũng đã nhìn thấu, tuy rằng hai nhà chúng ta đều là danh môn quý tộc tại đế đô, nhưng cũng không nên vì thể diện mà để cho đệ muội làm những chuyện gà bay chó sủa như vậy.”

Đỗ Như Phương nghe Ngụy Ninh nói như thế thì chỉ hận không thể mọc thêm một lớp da trên mặt, quả thật là đứng ngồi không yên. Tuy rằng giọng điệu của Ngụy Ninh cứng rắn nhưng Đỗ Như Phương vẫn muốn nín kẻo hôn sự này thay muội muội. Tuy rằng chức quan của Ngụy lão nhị không cao nhưng nếu quả thật hữu thê đuổi muội muội về nhà, với tính cách và tuổi tác của muội muội nhà hắn thì muốn gả cho người có dòng dõi tương tự Ngụy gia là chuyện muôn vạn khó khăn. Đỗ Như Phương mở miệng một cách gian nan, “Như Mai và Tử Nghiêu cũng là phu thê gần mười năm, Tử Mẫn huynh, chưa nói đến chuyện hai chúng ta xưa nay hợp ý, chẳng qua Như Mai và Tử Nghiêu đồng giường cộng chẩm mấy năm nay cũng là duyên phận hiếm thấy. Tục ngữ nói, phá vỡ mười tòa miếu, không phá một hôn sự. Như Mai ngạo mạn không hiểu chuyện, cứ chậm rãi giáo huấn nàng, nàng không còn nhỏ, dù sao cũng sẽ biết nghe lời. Bằng không với tuổi tác này của nàng, nếu thật sự phải về nhà nương gia thì những lời thị phi đồn đãi của đế đô nhất định sẽ lấy mạng nàng.”

“Cũng không đến mức như thế.” Ngụy Ninh ôn hòa nói, “Như Phương, người nghĩ mọi chuyện quá mức nghiêm trọng rồi, có lẽ chuyện hữu thê cũng là điều mà Đỗ thị chờ mong.”

Dứt lời, Ngụy Ninh đưa một xấp văn khế cho Đỗ Như Phương, “Đây là sản nghiệp ta chia cho Tử Nghiêu sau khi đại hôn, để phu thê bọn họ có thể tiêu dùng hằng ngày. Kỳ thật ngày thường còn có một phần chi phí tiêu dùng hàng tháng cung cấp riêng cho bọn họ. Sản nghiệp này chỉ là để bọn họ cảm thấy nhẹ nhàng một chút mà thôi, dù sao Đỗ thị gả cho Tử Nghiêu cũng không thể bảo nàng dùng của hồi môn của nương gia mà chi tiêu.”

“Mấy năm nay Tử Nghiêu không nói, ta cũng không biết. Ba trang viên, năm cửa hiệu mặt tiền, mặt khác còn có hai phần bất động sản trong thành đều đã bị Đỗ thị chuyển sang danh nghĩa của chính nàng, trở thành tài sản riêng của nàng. Ba năm trước đây sản nghiệp đó lại chuyển đến tay của Đại trưởng công chúa. Có lẽ Đỗ thị tự cho là bí mật, chẳng qua đối với ta mà nói thì việc đi điều tra chỉ là việc rất nhỏ.” Ngụy Ninh dám đưa ra chuyện hữu thê thì đương nhiên đã sớm có chuẩn bị, thần nhiên nói, “Lúc ấy, sản nghiệp này do Đỗ thị quản lý. Thứ nhất, ta không xem nàng là ngoại nhân, gả cho Tử Nghiêu thì nàng chính là người của Ngụy gia. Thứ hai, phạm là các hộ đều do nữ nhân lo liệu sản nghiệp, cũng không riêng gì Đỗ thị. Nay xem ra Đỗ thị đã sớm có ngoại tâm, không muốn cùng Tử Nghiêu làm phu thê.”

Xưa nay Đỗ Như Phương luôn đi theo đạo lý chính nhân quân tử, hắn không biết nội tình này, nhất thời xấu hổ lúng túng đến mức ngồi không được, liên tục nói, “Ta cũng không biết có chuyện này, thật sự là, thật sự là Đỗ gia ta có lỗi với Tử Nghiêu.”

“Như Phương, ngồi xuống đi rồi nói tiếp.” Ngụy Ninh nói năng ôn nhã, nhưng sự tình đã không còn đường cứu vãn, “Việc này Đại trưởng công chúa cũng biết rõ. Như Phương, Đỗ thị và Tử Nghiêu nay đã cạn tình.”

Đỗ Như Phương á khẩu không trả lời được.

Ngày hôm sau, vừa bãi triều thì Minh Trạng trước tiên bắt tay vào giải quyết hôn sự hai nhà.

Nếu không có tài năng thì làm sao làm được Hoàng đế, ngay cả kiện cáo ly hôn cũng phải can thiệp.

Đỗ Như Phương và Ngụy Ninh đều bị giữ lại ban thưởng tảo thiện.

Minh Trạng dọc đường liền hỏi chuyện hữu thê, Đỗ Như Phương nói trước, “Gia mẫu vừa xảy ra chuyện đã nghĩ đến nương gia, chỉ một chút chuyện nhỏ mà lại quấy nhiễu bệ hạ và Thái hoàng thái hậu, Đỗ gia thật sự đắc tội.”

Chính nhân quân tử cũng có tâm cơ, khi nói chuyện liền đem chuyện Phúc Xương đại trưởng công chúa cáo trạng định hình thành chuyện gia sự.

Minh Trạng cũng không bận tâm, tuy rằng hắn không thích Phúc Xương đại trưởng công chúa, bất quá hắn cũng không phải người thiếu cận, chỉ cười cười, “Trẫm rất rõ tính tình của Phúc Xương bá. Nàng là nữ nhân, không hiểu chuyện như các người, cho nên ta mới với các người đến hỏi.”

Đỗ Như Phương vội nói, “Bệ hạ anh minh. Thật sự là muội muội của thần và Tử Nghiêu đại hôn đã được nhiều năm nhưng tính tình không hòa hợp, bọn họ còn trẻ, Thừa Ân Công và thần cũng không phải không hiểu chuyện, thay vì để bọn họ cãi nhau âm ỉ thì không bằng thừa dịp tuổi còn trẻ mà hòa khí chia tay, cũng

tốt cho việc tìm một người khác hợp tính để sinh sống sau này. Đỗ gia và Ngụy gia vốn là thân thích, càng không nên vì chuyện nhỏ của bọn họ mà tổn thương tình cảm hai họ.”

Minh Trâm cảm thấy rõ ràng là chuyện này đã được hai nhà hòa giải từ sớm, vì vậy cũng không nhiều lời, bèn cười nói, “Như vậy cũng không còn gì tốt hơn. Chuyện hôn nhân, hợp thì đến không hợp thì tan.” Quay sang nói với Ngụy Ninh, “Đỗ thị dù sao cũng là nữ tử, ngoại trừ của hồi môn phải hoàn trả đủ số, nếu thích hợp thì bồi thường thêm một ít. Như thế Phúc Xương bá cũng đẹp mặt, cũng chu toàn tình cảm của hai nhà các người.”

Ngụy Ninh mỉm cười ôn hòa, “Thần tuân chỉ.”

Chuyện thôi nhau cứ như vậy mà được quyết định.

Phúc Xương đại trưởng công chúa làm sao cam tâm nữ nhi bị đuổi ra khỏi nhà, biết được việc nhi tự mình quyết định tất cả mọi chuyện ở trước mặt ngự tiền thì vô cùng giận dữ, chẳng qua không tiện ở Hạnh Hoa viên mà làm mất thể diện của nhi tử, cho nên chờ đến khi về nhà mới âm ỉ với Đỗ Như Phương một trận.

Ngay cả Bắc Xương Hầu cũng bất mãn đối với quyết định của trưởng tử, cau mày nói, “Dù sao muội muội của người cũng không mắc sai lầm quá lớn, cứ như vậy mà bị phụ gia đuổi về nhà thì Hầu phủ chúng ta làm gì còn thể diện nữa.”

Đỗ Như Phương cản lời của mẫu thân trước, “Mẫu thân có biết chuyện Như Mai di dời sản nghiệp của phụ gia hay không? Chúng ta là ai? Sản nghiệp nhà chúng ta còn chưa đủ ăn hay sao, cần gì phải đi ham sản nghiệp của Thừa Ân Công phủ! Nếu chuyện này truyền ra ngoài, đừng nói là nửa đời sau của Như Mai, ngay cả mẫu thân, đường đường là Đại trưởng công chúa cũng không thể tránh khỏi hiềm nghi sai khiến nữ nhi mưu tính gia sản của nữ tể! Chẳng lẽ như vậy mới là có thể diện hay sao!? Mẫu thân không cần đi ra ngoài nhưng nhi tử thì vẫn muốn giữ một chút thể diện ở đế đô này!”

Bắc Xương Hầu vẫn chưa biết chuyện sản nghiệp này nọ, Đỗ Như Phương đành thuật lại cho phụ thân nghe, Bắc Xương Hầu giảm chân thờ dài, “Công chúa, nàng làm chuyện gì vậy?”

Phúc Xương đại trưởng công chúa mạnh miệng nói, “Người đừng nói hươu nói vượn, rõ ràng là Ngụy lão nhị hấn ở bên ngoài ăn chơi phóng túng làm tiêu tán gia sản, muội muội của người mỗi ngày phải khổ sở, sợ Ngụy lão nhị mất mặt nên cầu xin ta cầm vốn riêng của mình mà mua trở về. Ta sợ Ngụy lão nhị phá sản nên mới không đưa lại cho bọn họ. Chẳng lẽ mẫu thân ta chưa từng thấy gia sản như vậy hay sao mà lại đi để ý một chút rách nát của Ngụy gia?”

“Ta xuất thân thế nào? Ngụy gia hấn xuất thân ra sao! Các người thú thê thành hôn, mặc kệ là của hồi môn của tức phụ hay của hồi môn của khuê nữ, có ai thấy ta lấy của người nào, dùng của người nào hay chưa?” Phúc Xương đại trưởng công chúa nói xong liền đỏ hoe đôi mắt, nước mắt chậm rãi trào ra, lau lệ nói, “Người khác nói một chút mà người đã tin sái cổ. Ta là mẫu thân của người, có bao giờ bạc đãi người hay không, vì sao người lại nhìn người khác đặt cái bô lên đầu mẫu thân của mình mà cũng không chịu lên tiếng bênh vực?” Nói xong còn dấm Đỗ Như Phương vài cái, dùng dằng y mẹ của nhi tử mà òa khóc, “Người tưởng là ta coi trọng Ngụy gia hay sao, ta chỉ là vì uất ức thay cho muội muội của người mà thôi. Mấy năm nay muội muội của người đều phải ngậm mình trong nước hoàng liên mà sống qua ngày, Ngụy gia còn dám bảo là không cần cũng không muốn, Ngụy gia hấn dựa vào cái gì? Ta chỉ muốn tìm một cái công đạo cho muội muội người mà thôi.”

“Nếu sản nghiệp của Ngụy gia thật sự theo như lời của mẫu thân.” Đỗ Như Phương cẩn thận quan sát sắc mặt của mẫu thân rồi nói, “Như Mai cũng là muội muội của ta. Ta không bao giờ cho phép kẻ khác làm bẩn thanh danh của nàng, mẫu thân giao chứng cứ cho ta, ta sẽ đến Ngụy gia mà đòi công đạo. Sản nghiệp ở đế đô đều có ghi chép rõ ràng trong hồ sơ, chỉ cần tìm ra người sang tên thì tất cả chân tướng sẽ rõ ràng.”

Phúc Xương đại trưởng công chúa chỉ lo dùng khăn lau nước mắt, cũng không chịu lên tiếng.

Đỗ Như Phương tiếp tục nói, “Không bằng cứ theo ý của mẫu thân, đại náo hấn một trận. Đưa lên Hình bộ thẩm vấn, ta đặt cược chức quan của mình cũng phải khiến Ngụy gia đẹp mặt.”

Phúc Xương đại trưởng công chúa trừng to đôi mắt dấm lệ, “Người muốn lấy mạng của ta và muội muội người hay sao?”

Rốt cục Đỗ Như Phương đã biết thật giả của chuyện này, vô cùng nản lòng, thở dài một hơi, “Mẫu thân cứ thay Như Mai nhận mấy thứ kia đi, Ngụy gia nói sẽ trả lại trọn vẹn của hồi môn, còn sản nghiệp thì xem như bồi thường cho Như Mai.”

“Đó vốn là của muội muội người mà.”

“Mẫu thân chớ vượt quá giới hạn nữa, cho dù như thế nào thì chuyện sản nghiệp căn bản là của Ngụy gia. Thậm chí nếu theo như lời của mẫu thân là người đã mua lại, nhưng một nhạc mẫu mua thứ gì đó của nữ tể mà lại không giao ra, dám giữ chặt trong tay, bảo người ta biết được thì cũng không có đạo lý.” Đỗ Như Phương mặt mũi xoa mi tâm, “Mẫu thân tốt nhất là sang tên cho Như Mai đi.”

Bắc Xương Hầu và Đại trưởng công chúa thành thân đã lâu, cũng nhìn ra thần sắc khác thường của thê tử, thăm than, “Tâm tình của Như Mai hai ngày nay không được tốt, Công chúa đi thăm nàng đi, cũng khuyên nàng nghĩ thông suốt một chút.”

Đuổi đi Phúc Xương đại trưởng công chúa, Bắc Xương Hầu nói với nhi tử, “Tuy rằng cùng Ngụy gia phân cách, nhưng không cần phải âm ỉ như cừu nhân, khiến người ta chê cười. Trong tay ta còn có chút này nọ, cầm đưa cho Tử Nghiêu đi, chúng ta đường đường là Hầu phủ, không thể nông cạn mà đi chiếm lợi từ người khác.”

Đỗ Như Phương không từ chối, “Còn mẫu thân...”

“Mẫu thân người không biết. Ta cũng chỉ nói với người, vốn tính chia cho huynh đệ các người một phần, muội muội của người với số mạng như vậy, xem như trợ cấp nàng đi.” Bắc Xương Hầu cân nhắc trong lòng, Ngụy gia chưa hẳn sẽ muốn mấy thứ này, chẳng qua hẳn là Hầu tước tôn sư, đương nhiên phải xuất ra phong thái của Hầu phủ.

Đỗ Như Phương gật đầu, “Tốt nhất là bảo mẫu thân mau chóng tìm một phu gia cho Như Mai.”

Bắc Xương Hầu phủ thở dài, dưỡng ra một nữ nhân như vậy thật sự là sầu muốn chết.

.....

24. Chương 24

Tuy rằng chuyện hai nhà Ngụy Đỗ phân cách đã được bùng nổ nhưng bởi vì lúc trước Phúc Xương đại trưởng công chúa khóc lóc kể lể một trận trước mặt ngự tiền, cùng với việc của hồi môn của Đỗ Như Mai được chuyển về phủ của Phúc Xương đại trưởng công chúa giữa đêm khuya thanh vắng, rốt cục là toàn đế đô đều biết chuyện.

Cũng không biết Ngụy Ninh giải thích chuyện này với Thái hoàng thái hậu như thế nào mà Thái hoàng thái hậu cũng không nói thêm gì nữa.

Nhưng thật ra Ngụy An sau khi hồi phục tình trạng độc thân thì lập tức có bà mai tìm đến cửa.

Nam nhân độc thân có xuất thân cao quý thì giá thị trường luôn luôn là không tẻ. Huống chi Ngụy gia là dòng dõi công tước, tuy rằng Ngụy An từng hư thê nhưng chưa có nhi tử, chỉ cần gả vào rồi sinh con thì sẽ trở thành đích trưởng tử của nhị phòng.

Ngụy An chọn thời điểm Ngụy Ninh cao hứng bèn năn nỉ huynh trưởng, “Ca ca đừng vội đính hôn cho ta, ta không muốn thành thân nữa đâu.”

Ngụy Ninh nhìn Ngụy An, trong lòng có cảm giác giống như Bắc Xương Hầu nhìn Đỗ Như Mai, thật phát sầu. Ngụy Ninh nghiêm mặt hỏi, “Người nói người không thành thân, định thế nào? Hay là đi theo Vĩnh Ninh Hầu cả đời?”

“Ca ca, ý của ca ca là sao, ta và Vệ Dĩnh Gia chỉ là thân mật hơn bằng hữu thân thiết một chút mà thôi.” Từ khi ca ca của hắn quyết định đi Đỗ Nhược quốc thì sẽ một lòng một dạ muốn tìm người đính hôn cho hắn, nam hay nữ cũng không bận tâm.

“Như vậy cũng tốt, nếu ngày sau gặp phải thì cứ đá hắn cho ta.” Ngụy Ninh thấp giọng thì thầm một câu, nói với Ngụy An một cách rộng lượng, “Tạm thời không thành thân cũng được.”

Ngụy An cảm thấy chính mình nên thấp hai nén nhan cho Bồ tát, huynh trưởng rất cục cho qua chuyện này, chẳng những giải thoát cho hắn khỏi hôn sự với con cọp cái mà còn đồng ý không ép hôn.

Ngụy Ninh lại có tính toán khác, “Hiện tại ngươi đã hai mươi mấy tuổi, cũng không còn trẻ, không thể phóng túng như vậy mãi.”

Ngụy An lập tức bày ra vẻ mặt kiêu lợi, nói một cách thống khổ, “Ca ca, ta cũng đi làm đương sai mà.”

“Như vậy mà ngươi cũng gọi là đương sai ư? Chẳng qua là Hoàng thượng nể mặt chúng ta, không nỡ để ngươi chạy về nhà ăn bám mà thôi.” Ngụy Ninh lạnh lùng nói, “Để hôm nào ta tiến cung nói với Hoàng thượng xem có việc nào thích hợp với ngươi hay không.”

Ngụy An định lên tiếng thì Ngụy Ninh liền nói một cách quả quyết, “Ngươi cứ ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, hại ta mất mặt, chính ngươi tự ngẫm lại đi.”

Ngụy An liền câm miệng.

Ngụy Ninh xem như là trưởng tộc của Ngụy gia, đối với đệ đệ duy nhất, lại là tự mình nhìn đệ đệ lớn lên, đương nhiên là rất quan tâm.

Ngụy Ninh cho rằng Ngụy An không có tiền đồ, cho nên cũng không cần vội vàng, dù sao sản nghiệp của Ngụy gia cũng nhiều, không cần phải còng lưng ra mà làm. Bất quá là một người nam nhân thì phải có chuyện để làm, không thể cứ như vậy mà mỗi ngày không có lý tưởng đi theo đám đào kép quần là áo lượt.

Hơn nữa, Ngụy Ninh cũng có tật xấu của Ngụy Ninh, chỉ có một người đệ đệ cho nên xưa nay hắn luôn ép buộc Ngụy An, đem tất cả những thứ mà mình thấy tốt nhất nhét cho Ngụy An.

Ngụy An đương nhiên phản kháng, kết cục là thất bại.

Vì thế Ngụy An không thể không cùng Ngụy Ninh tiến cung.

Mọi người đều biết buổi chiều Minh Trạng sẽ không xử lý chính sự. Tình cảm của Minh Trạng đối với huynh đệ Ngụy gia rất tệ hại, bất quá tình cảm này không liên quan đến chuyện chán ghét. Thấy Ngụy An, Minh Trạng nhin không được mà trêu ghẹo, “Tử Nghiêu, hiện tại ngươi là người nam nhân hoàng kim nha, có muốn trăm lăm mai cho người hay không?”

Ngụy An cũng không phải là người biết giữ quy củ phép tắc, thân nhiên cười nói với Minh Trạng, “Thần cũng không muốn tái giá ngay lập tức, ngày sau nếu có cơ hội tốt thì khi đó sẽ thỉnh Hoàng thượng làm mai.”

Ngụy Ninh nhin không được mà trừng mắt nhìn Ngụy An, đồ ngu, còn không nhân cơ hội thỉnh Hoàng thượng ban hôn, vừa có thể diện lại nở mày nở mặt, có sẵn một cái bạt tai to đùng tát lên mặt của Đỗ gia! Cho dù Ngụy Ninh suy nghĩ như vậy nhưng nghĩ đến việc đệ đệ chịu không ít khổ sở khi thành thân với Đỗ thị thì rốt cục cũng không mở miệng xin Minh Trạng ban hôn cho đệ đệ.

“Xưa nay Tử Mẫn không có chuyện thì sẽ không đến tìm ta, nhất định là có chuyện rồi.” Minh Trạng thấy Ngụy An nháy mắt với mình, nhin không được mà nở nụ cười.

Ngụy Ninh cung kính nói, “Không đối gạt bề hạ, thần chỉ có một mình Tử Nghiêu là đệ đệ, nay sắp đi xa đến đảo quốc, lưu lại một mình hắn ở để đô thì thần có chút lo lắng. Tiểu tử này không còn nhỏ mà vẫn chưa làm việc gì cho ra hồn, tuy rằng làm viên ngoại lang ở Công bộ nhưng chẳng qua là do Hoàng thượng nể tình cho tiểu tử này ngồi không hưởng lương mà thôi. Thật thật sự hổ thẹn.”

Đi cửa sau tiếp cận Hoàng đế nhưng Hoàng đế cũng không từ chối. Minh Trạng cân nhắc, vừa ngắm nghía một viên ngọc hình tiểu trụ tròn trịa khả ái, vừa hỏi, “Tử Nghiêu, ngươi muốn làm công việc gì, nói ta nghe thử xem?”

Ngụy An nhìn Ngụy Ninh một chút rồi thấp giọng nói, “Ca ca, ta có thể nói riêng với Hoàng thượng vài câu được hay không?”

Ngụy Ninh suýt nữa hộc máu, hận không thể đá văng Ngụy An ra ngoài, bắt quá ở trước mặt Minh Trạm thì Ngụy Ninh phải cắn răng cười hiền lành, nói thay cho đệ đệ, “Tử Nghiêu chỉ thích làm chuyện gần gũi, nếu như thế, thần xin lui xuống trước.”

Minh Trạm thấy nụ cười cứng nhắc nhẵn nhụi của Ngụy Ninh, trong lòng thầm vui vẻ, bề ngoài thì sầm mặt, nghiêm trang nói, “Người đi thăm Thái hoàng thái hậu đi, lão nhân gia luôn nhớ đến người đó.”

Ngụy Ninh rời đi, Minh Trạm rất thông cảm cho Ngụy An, “Người thật sự có can đảm! Người nghĩ rằng Tử Mẫn trở về sẽ tha cho người hay sao?” Cũng nổi danh như tính cách phong lưu của Ngụy An, Ngụy Ninh nổi tiếng là người dạy đệ đệ cực nghiêm.

“Vạn tuế gia, ta thật sự sợ đó, ngài tuyệt đối đừng an bài công việc quan trọng gì cho ta nha, đến lúc đó mất mặt thì ít mà trì hoãn chuyện của ngài mới là đại sự.” Ngụy An xưa nay biết mình biết ta, bắt đầu dĩ thử dài, “Ta không phải tự khinh thường mình, nhưng thật sự là ta không có sở trường khác. Ca ca của ta muốn ta có công việc đứng đắn, chẳng qua ta không phải người kiểu này. Hoàng thượng, ngài cũng không cần phải khó xử, để ta nói với ca ca là được rồi.”

Trong lòng của Minh Trạm đã có tính toán, bèn cười nói, “Cũng không phải không có chuyện thích hợp cho người làm. Tỷ như hiện tại còn có một công việc, cũng không cần phải đi nha môn làm đương sai mỗi ngày mà còn có thể đến phố hoa uống rượu, đương nhiên người phải tự mình bỏ bạc ra để chi tiêu. Rất phù hợp với tính cách của người, rảnh rỗi thì bình chọn tứ đại mỹ nam để đô, tứ đại mỹ nữ này nọ, rất thú vị nha.”

Ngụy An không thể tin được, “Trong triều làm gì có chức vụ như vậy, ngài đừng gạt ta nha.”

Kỳ thật luận về tính cách thì Ngụy An thú vị hơn Ngụy Ninh rất nhiều, trước đây khi Minh Trạm còn bé vẫn thường đi theo Ngụy An ra phố chơi, biết rõ tính tình của hắn như thế nào. Cho nên cũng không để ý đến khẩu khí của Ngụy An, liền cười nói, “Trước kia không có, nhưng hiện tại cũng có thể lập ra.”

“Không đối gạt Tử Nghiêu, trăm luôn có một ý tưởng, muốn làm ra một loại tập san, đúng thời hạn sẽ khắc bản xuất bản, tỷ như năm ngày một số.” Minh Trạm cười nhàn nhạt, “Trên đó có thể tùy tiện viết cái gì cũng được, chẳng qua phải bao gồm những tin tức nóng sốt sắp tới của đế đô chẳng hạn.”

Ngụy An suy nghĩ một chút về sở trường của mình rồi hỏi, “Viết về thức ăn, rượu chè, đào kép cũng không sao ư?”

“Không sao.” Minh Trạm nhếch môi cười, ánh mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, “Người ở đế đô quen biết nhiều người, tin tức cũng mau lẹ. Thế nào, công việc này được không? Người có thể chọn thủ hạ, chẳng qua bổng lộc sẽ không quá cao, chỉ bằng với bổng lộc của chức vụ viên ngoại lang mà người đang làm, thế nào?”

“Nếu làm việc này, cho dù bị hạ không cần phát bổng lộc cho ta thì ta cũng nguyện ý làm.”

Theo quan sát của Minh Trạm thì Ngụy An là người có vận mệnh rất tốt.

Một người có thể không có bản lĩnh không có tài năng nhưng không thể không có vận mệnh.

Vận mệnh của Ngụy An không tệ, chẳng những có Ngụy Ninh một lòng suy nghĩ cho hắn mà ngay cả Nguyễn Hồng Phi cũng chiều cố hắn vài phần. Dù sao giả trang làm ca ca của người ta nhiều năm, không có thân tình thì cũng sinh ra một chút hảo cảm.

Minh Trạm kể lại chuyện giao cho Ngụy An làm tập san, Nguyễn Hồng Phi cười, “Cũng chỉ có người mới nghĩ ra chuyện như vậy, chẳng qua với cá tính của Tử Nghiêu thì làm công việc này cũng rất thích hợp. Tuy rằng Tử Nghiêu ham chơi nhưng cũng không phải loại hoa hoa công tử khi nam ức nữ, kỳ thật hắn xem như là người thông minh.”

“Ừm, ta cũng rất thích Tử Nghiêu.” Minh Trạm cười cười, khi hắn còn nhỏ, Ngụy Tử Nghiêu là một trong vài người từng chiều cố hắn, cũng không phải Ngụy Tử Nghiêu có bản lĩnh che chở hắn, mà chính là thái độ đối xử bình đẳng làm cho người ta không khỏi sinh ra hảo cảm.

Huống chi Ngụy Tử Nghiêu cũng coi như xuất thân từ hào môn, ở đế đô chỉ nổi danh là phong lưu, cũng không tác oai tác oái. Hắn chỉ tiêu tiền, nhưng trong một phạm vi hợp lý có thể thừa nhận, nói đơn giản, Ngụy Tử Nghiêu chỉ thích hưởng thụ cuộc sống mà thôi.

Nhưng cá tính này ở hào môn thế tộc thì lại trở thành đại diện cho những kẻ đàng điếm trác táng.

Ngụy Tử Nghiêu cũng không ngại cái nhìn của người khác dành cho hắn, ca ca của hắn thỉnh thoảng sẽ nổi giận, nhưng nhiều lắm là đánh hắn một trận, tịnh dưỡng vài ngày thì lại tiếp tục phong lưu.

Ngụy Ninh vốn là người hay quan tâm, vừa về đến nhà liền hỏi đệ đệ đã nói cái gì với Minh Trạh.

Ngụy Tử Nghiêu liền nói chuyện tập san cho Ngụy Ninh nghe, Ngụy Ninh nghe nói là Minh Trạh trù tính việc này thì mặt mày liền hớn hở, “Thế thì tốt quá, Hoàng thượng coi trọng người như vậy, người đừng phụ lòng Hoàng thượng.” Được phái đi làm sứ thần, sắp phải đi xa, rốt cục Ngụy Ninh cũng có thể thu xếp cho đệ đệ được yên ổn dưới trướng của ngự tiền, lúc này hắn mới yên tâm.

“Nếu ta biết có công việc này thì đâu cần ca ca phải bận tâm, đã sớm nói với Hoàng thượng từ lâu.” Ngụy Tử Nghiêu ôm cổ của huynh trưởng mà nói, “Ca ca, chờ ta làm tốt công việc này thì ta sẽ đến Đỗ Nhược quốc thăm ca ca.”

Ngụy Ninh thầm vui trong lòng, mỉm cười sờ đầu đệ đệ.

“Ca ca có định dẫn theo tẩu tử đến Đỗ Nhược quốc hay không? Xa như vậy, tẩu tử chưa từng rời khỏi nhà.” Ngụy Tử Nghiêu có chút lo lắng, “Với lại Viễn nhi vẫn còn nhỏ mà.”

Ngụy Ninh có một nam một nữ, nhi tử là Ngụy Viễn, nay vừa mới lên mười.

Ngụy Ninh giấu diếm sắc mặt, cười nhàn nhạt, “Đương nhiên ta muốn dẫn tẩu tử của người và Ngụy Viễn đi theo ta mở rộng tầm mắt về ngoại quốc, đó cũng không phải chuyện xấu. Nhưng còn người, trong nhà chỉ còn một mình người, làm chuyện gì cũng phải chú ý, người cũng nên đi thăm Thụy vương phi nhiều một chút.”

Ngụy An dạ một tiếng, trên mặt có vài phần phiền muộn, thở dài, “Mỗi lần ca ca về nhà thì luôn mồm mắng chửi, đôi khi còn động tay động chân. Nhưng khi ca ca sắp đi thì ta lại quyến luyến.”

“Không ngờ người lại sinh ra oán hận như vậy?” Ngụy Ninh mỉm cười, thuận tay gõ một cái lên trán của Ngụy An, Ngụy An cười, “Ta biết ca ca muốn tốt cho ta, ca ca, hôm nay chúng ta ngủ chung đi, ta có nhiều chuyện muốn nói với ca ca.” Tuy Ngụy Ninh nổi tiếng nghiêm khắc nhưng Ngụy An vẫn dưỡng ra bản tính phong lưu tiêu sái như vậy, trong đó cũng một phần là do Ngụy Ninh dung túng và sủng ái mà ra.

Tình cảm huynh đệ của bọn họ xưa nay vô cùng tốt, huống chi hôm nay đệ đệ được ban cho công việc mới, Ngụy Ninh cảm thấy rất hưng phấn, cười nói, “Được, chẳng phải người ử rất nhiều rượu hay sao? Tối nay lấy ra, chúng ta cùng nhau uống.”

Ngụy An vô cùng cao hứng mà đi chuẩn bị rượu và thức ăn, tuy có hạ nhân nhưng Ngụy An vẫn rất thành thạo trong chuyện này.

Ngụy An là người rất chu toàn, buổi tối khi uống rượu hắn còn nhớ đến sĩ tử đáng thương sống nhờ trong nhà mình, bèn phân phó, “Đưa cho tiểu Trầm cử nhân một bầu rượu ngon đi, sáng mai hắn dự thi, nói với hắn đây là Trạng nguyên hồng, chúc hắn có thể đoạt được thứ hạng cao nhất, làm rạng danh tổ tông.”

Ngụy An có lòng tốt, nhưng nào ngờ tiểu Trầm cử nhân uống cạn bầu rượu thì say khướt đến tận trưa hôm sau. Thật ra có hạ nhân nhớ đến việc đi gọi tiểu Trầm cử nhân sáng sớm rời giường xếp hàng đến trường thi, ai ngờ tiểu Trầm cử nhân say đến bất tỉnh, trường thi tuyệt đối không cho phép một con sâu rượu tiến vào dự án khoa mùa xuân.

Tiểu Trầm cử nhân mơ màng cảm nhận được một sự ấm áp đến từ thiên đường, một bàn tay sờ lên trán của hắn, giống như sự dịu dàng của mẫu thân. Tiểu Trầm cử nhân cau chặt hai hàng lông mày rậm vừa phải, miệng thì nói những câu vô nghĩa, “Mẫu thân, mẫu thân.”

“Thắm rồi, mau đi thỉnh ngự y đến đây.” Ngụy An chắc chắc hai tiếng, “Thật là đáng thương, lỡ mất ân khoa mùa xuân thì không nói, nay lại bệnh đến ngất ngẫn cả đầu óc.”

Ân khoa mùa xuân!

Hai chữ như sét đánh vào tai của Trầm Chuyết Ngôn, tiểu thư sinh tay trối gà không chặt lại nhảy dựng lên như một con cá chép, nắm lấy tay của Ngụy An, thần trí đã dần dần tỉnh táo trở lại, Trầm Chuyết Ngôn tròn mắt nhìn thấy ánh dương quang ấm áp chiếu vào khung cửa sổ bằng gỗ lim được trạm chỗ hoa văn, khuôn mặt vốn còn chút thần sắc tái nhợt thì nay đã trở nên trắng bệch.

Mặt cắt không còn chút máu.

Ngụy An rất thông cảm đối với tiểu Trầm cử nhân, há mồm an ủi vài câu, tiểu Trầm cử nhân trừng to mắt nhìn mặt trời đã lên cao giữa tháng năm, lỗ tai lại không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, liền ầm một tiếng, ngã lăn ra.

Động tĩnh rất lớn, đợi Ngụy An kéo tiểu Trầm cử nhân lên thì sắc mặt của người này đã tái mét, đôi mắt nhắm nghiền, hai hàm răng cắn chặt, rõ ràng là bị đả kích quá lớn mà ngất xỉu.

Ngược lại với không khí êm đềm ở Ngụy gia, từ khi Đỗ Như Mai trở về nhà thì phủ của Phúc Xương đại trưởng công chúa vẫn là gà bay chó sủa, không khi nào có được yên tĩnh.

Thật ra Đỗ Như Mai cũng không quyền luyến gì Ngụy Tử Nghiêu, chỉ bảo rằng muốn cáo biệt với phu nhân Thừa Ân Công mà thôi. Đại tẩu Lý thị có thể nhìn ra chút manh mối, chẳng qua không dám nói cho trượng phu biết, chỉ phải người trông coi tiểu cô tử cẩn thận, không cho rời khỏi phủ.

Cứ như vậy Đỗ Như Mai không còn cách nào khác, bèn phái người truyền tin cho Thừa Ân Công phủ, lá thư kia rất cục rơi vào tay của Lý thị.

Lý thị đành phải đem thư giao cho trượng phu rồi khuyên nhủ, “Cứ tiếp tục như vậy cũng không được, lão gia, ngài nên nói với mẫu thân một câu, mau tìm người gả muội muội đi.”

Ban ngày Đỗ Như Phương bận rộn trong nha môn, buổi tối còn phải xử lý gia sự, lao tâm lao lực quá độ, nổi cơn thịnh nộ đập bàn mấy cái, đứng dậy muốn nói cái gì đó thì bỗng nhiên cảm thấy trước mặt tối sầm, thân mình choáng váng, ngã xuống bất tỉnh.

.....

25. Chương 25

Vận khí của Trầm Chuyết Ngôn thật sự quá kém.

Vì tỏ vẻ coi trọng ân khoa lần này, buổi chiều Minh Trạm rảnh rỗi liền dẫn Nguyễn Hồng Phi và Vệ thái hậu đến trường thi, làm cho đám sĩ tử đang rất khẩn trương càng bị tăng thêm áp lực.

Có người không hài lòng chuyện Đỗ Nhược Vương và Vệ thái hậu đích thân đến trường thi, Minh Trạm bèn nói, “Đỗ Nhược Vương muốn mở rộng nhân giới về Thiên triều chúng ta, vì sao lại không toại nguyện hẳn? Về phần Thái hậu, tháng năm nhiều muỗi, được huân muỗi trong trường thi là do Thiên Nhân đường của Thái hậu cung cấp miễn phí. Thỉnh Thái hậu đến nhìn xem hoàn cảnh trong trường thi để biết được huân muỗi này có dùng được hay không. Ta dùng bạc của Thái hậu, chẳng lẽ không thể cho Thái hậu nhìn xem bạc của mình dùng ở đâu hay sao?”

Vì thế cho dù trong lòng không phục nhưng mọi người vẫn phải câm miệng.

Minh Trạm mang đến tin xấu cho Lâm Vĩnh Thường, “Tiểu tử mà người dắt đi dùng táo thiện hôm trước, hình như để lỡ kỳ thi.”

Lâm Vĩnh Thường không hiểu rõ ý của Minh Trạm, Trầm Chuyết Ngôn là một tiểu sĩ tử, để lỡ kỳ thi hay không thì làm sao mà Hoàng thượng biết được? Chẳng lẽ Trầm Chuyết Ngôn dọn ra ngoài ở trong khoảng thời gian này lại có được cơ may kỳ ngộ Hoàng thượng hay sao?

Minh Trạng thiện tâm giải thích cho Lâm Vĩnh Thường nghe, “Hắn mê rượu của Thừa Ân Công phủ, uống rượu đến bất tỉnh nhân sự, tạt nước lạnh vào mặt cũng không tỉnh, làm sao có thể đến dự ân khoa? Khiến Tử Nghiêu bị dọa mất hồn mà vội vã truyền ngự y, trẫm còn tưởng Thừa Ân Công phủ có ai gặp chuyện gì cơ chứ. Thế mới biết, hầy, tuổi còn trẻ mà đã mê rượu hỏng việc. Ân khoa mùa xuân ba năm một lần, lần này trùng hợp trẫm lên ngôi nên mới tăng thêm một kỳ ân khoa trong năm nay, vậy mà hắn lại bỏ lỡ.”

Lâm Vĩnh Thường chẳng còn tâm tư để giám thị trường thi.

“Yên tâm đi, trẫm sẽ lệnh ngự y chiếu cố kỹ càng cho hắn, ngươi cứ yên tâm mà làm giám thị đi.” Minh Trạng nói đông dài.

Lâm Vĩnh Thường càng thêm lo lắng.

Trầm Chuyết Ngôn bỏ lỡ ân khoa mùa xuân.

Vừa kinh hoàng vừa tức giận mà hôn mê bất tỉnh, chẳng qua hắn cũng hiểu được chuyện này chẳng thể trách Ngụy Tử Nghiêu nhà người ta.

Tật xấu của hắn thì hắn phải tự biết. Mọi người đều có khuyết điểm, khuyết điểm của Trầm Chuyết Ngôn chính là không có tử lượng nhưng lại rất hảo tửu. Hắn, hắn cũng không muốn uống nhiều, chẳng qua trước ngày ân khoa hắn khẩn trương đến mất ngủ, nghĩ rằng uống một chút rượu có thể giúp an thần.

Ai ngờ vừa nằm xuống ngủ thì không thể dậy nổi.

Trầm Chuyết Ngôn tuổi còn trẻ, vô cùng tự tin đến tham dự ân khoa mùa xuân, tự nhận là nắm chắc thắng lợi, kết quả vì rượu mà hỏng việc, khiến hắn ảo não và thương tâm, hung hăng khóc một trận, định thu dọn mọi thứ rồi đến chỗ của Lâm Vĩnh Thường, hắn không tham dự ân khoa mùa xuân, đương nhiên cũng không cần phải tránh né. Nhưng lại lo lắng nếu chuyện này để cữu cữu biết được thì chẳng phải sẽ khiến cữu cữu giận điên người hay sao?

Ngụy An thật sự tiếc nuối thay hắn, bèn an ủi, “Người còn nhỏ, đợi ba năm sau vẫn kịp mà.” Nói cũng như không. Thậm chí càng dậm vào nỗi đau trong lòng của người ta.

“Đa tạ người.” Trầm Chuyết Ngôn nhìn thấy Ngụy An thì lại muốn giận cá chém thớt, nhưng chỉ có thể trách chính mình sơ xuất, trong lòng vô cùng ảo não, thút thít một chút rồi nói, “Ta đi đây.”

“Chẳng phải người không có chỗ để đi hay sao?” Ngụy An vẫn lo lắng cho sĩ diện của người đọc sách, “Người ở lại nhà của ta đi, dù sao nhà của ta còn nhiều phòng trống mà.”

“Không cần, ta đến nhà của biểu thúc là được.” Trầm Chuyết Ngôn thật sự không còn khí lực để ý đến Ngụy An, cầm theo tay nải rồi đi ra ngoài.

Ngụy An vội vàng phân phó, “Tiểu Lý Tử, lấy xe ngựa đưa tiểu Trầm cử nhân quay về.”

Nghe thấy bốn chữ tiểu Trầm cử nhân thì Trầm Chuyết Ngôn cảm thấy giống như có người dùng dao đâm vào tim của mình, hận không thể học ra hai ngụm máu! Ôm tay nải, bỏ đi không hề quay đầu lại.

Ngụy An cảm thán một tiếng, ngoại trừ bảo rằng Trầm Chuyết Ngôn vận khí kém thì liền ném việc này ra sau đầu, một lòng một dạ chăm lo cho nghiệp lớn xuất bản tập san của hắn.

Không ngoài dự đoán của Trầm Chuyết Ngôn, sau khi ân khoa mùa xuân kết thúc thì Lâm Vĩnh Thường đã tức đến mất ngủ ba ngày liên tục vì tin tức Trầm Chuyết Ngôn để lỡ ân khoa, đem bài thi của thí sinh giao cho ngự tiền rồi xin về nhà nghỉ ngơi, vừa thấy Trầm Chuyết Ngôn, không nói hai lời, lập tức xấn y mà đánh tiểu tử này một trận.

Ở thời này mọi người thường giáo huấn văn bối bằng ngôn từ nhẹ nhàng, đôi khi hùng hùng hổ hổ cũng là chuyện bình thường, đến khi nổi đóa thì sẽ dùng nắm đấm quyền cước hung hăng mà đánh cho một trận, chuyện này cũng như ăn cơm bữa mà thôi.

Đi ra ngoài hỏi thăm một chút, có nam hài nhi nhà nào mà chưa từng bị đánh bị phạt đâu? Ngay cả Cổ Bảo Ngọc được sủng ái tận trời, được xưng là phượng hoàng dẫn nhưng có lúc cũng bị Cổ Chính lấy gậy đập cho một trận kia mà.

Chẳng qua, cùng bị đánh bị phạt nhưng các tiểu hài nhi sẽ có phản ứng khác nhau.

Tỷ như Minh Trạ̣m, thuộc loại không sợ bị ặn đọ̀n, không bận tâm Phượng Cảnh Nam đánh thế nào mặ́ng thế nào, hặ́n cứ nói theo ý hặ́n, có khi cũng không thêm giặ́ng đạo lý mà nhào vào giộ́ng như chó điệ̀n, thường xuyên khiến Phượng Cảnh Nam phải đau đầu.

Tỷ như Ngụ̣y An Ngụ̣y Tử Nghiệu, thuộc loại kêu cha gọi nượng lớn nhất, nhu nhược nhất, bọn tay sai Hán gian đều là những người như thế. Bình thường Ngụ̣y Ninh chưa kịp xuống tay thì Ngụ̣y Tử Nghiệu đã nằm úp sấp nhận lỗi. Đượng nhiên chỉ nhận lỗi mà không chịu sửa sai, càng khiến người ta thêm tức giận.

Tỷ như Trậ̀m Chuyệ́t Ngộn, tuổi không lớn nhưng xương lại rất cứng, thuộc loại liệt sĩ cách mạng. Biết mình sai thì đánh như thế nào cũng đứng im chịu trận, cũng không chịu van xin tha thứ, uống cho cái bản mặt nhìn có vẻ thông minh này. May mà Lâm Vĩnh Thường là người có học, cộng với việc mất ngủ mấy ngày vì chuyện ân khoa mùa xuân nên không còn sức lực, chưa đánh được mấy cái đã bị lão nô khuyệ̀n nhủ mà ngừng tay.

Dù là như thế nhưng khi Minh Trạ̣m và Nguyẹ̣n Hồng Phi cải trang đến Lâm gia thì Trậ̀m Chuyệ́t Ngộn vẫn đang bị phạt quỳ gối ở hành lang để học bài.

Lâm Vĩnh Thường đưa ra quy củ, mỗi ngày một canh giờ, phải học thuộc lòng.

Minh Trạ̣m thọ̉n thức, “Vĩnh Thường, nhìn không ra người ở nhà lại nghiêm khắc như vậy.”

Lâm Vĩnh Thường thặ́n nhiên nói, “Cá không ặn muối cá ương. Bệ hạ, thỉnh vào trong.” Đối với Lâm Vĩnh Thường thì Trậ̀m Chuyệ́t Ngộn không chỉ trì hoãn thời gian mà còn có cả tiền đồ. Chuyện quan trọng như vậy mà lại có người uống rượu làm hỏng việc, Lâm Vĩnh Thường nghĩ đến liền nổi trận lôi đình, hặ́n không thể đánh Trậ̀m Chuyệ́t Ngộn một chút cho hạ hỏa. Vì vậy cũng không chịu nhượng bộ đối với Minh Trạ̣m.

Minh Trạ̣m nhặ́c chân đi vào, Lâm gia cũng không giàu có, chỉ có ba tiểu viện, tính từ trước ra sau cũng chỉ có hơn hai mươi gian phòng là cùng. Đối với một đại quan thì nhà ở như vậy xem như cũng hơi khó coi.

Lâm Vĩnh Thường tự mình bưng trà cho Minh Trạ̣m, cười nói, “Bệ hạ thích cải trang xuất hành thì nên chú ý an toàn. Thần cũng không có trà ngon, uất ức cho bệ hạ rồi.”

“Không sao, ta uống trà cũng không phân biệt ngon dở.” Minh trạ̣m thúc khuỷu tay vào Nguyẹ̣n Hồng Phi, cười nói, “Nhưng uất ức Phi Phi thì là thật, hặ́n để ý chuyện này hơn ta.”

Nguyẹ̣n Hồng Phi thặ́n nhiên không để ý.

“Ôi chao, ta nghe nói Nội vụ phủ hay bảo thế này, không biết có phải thật hay không.” Minh Trạ̣m vừa cười vừa nói tiếp, “Nghe người ta bảo, mặc dù bên ngoài cống đến thứ tốt thì trước tiên đều đưa cho đám nô tài sử dụng mà không để Hoàng đế hưởng thụ, các người biết vì sao hay không?” Không đợi Lâm Vĩnh Thường lên tiếng thì Minh Trạ̣m đã tự cười nói, “Bọn họ bảo rằng nếu hằng năm đem thứ tốt cho Hoàng đế ặn thì sợ rằng Hoàng đế ặn hoài sẽ nghiện, hằng năm đều phải ặn thứ tốt. Nếu không may vào một năm nào đó mà địa phương dâng cống phẩm lại không đạt năng xuất như dĩ vặ́ng thì chỉ sợ Hoàng đế ặn quen thứ tốt, chợt đặ̣ng đến thứ kém hơn thì sẽ đòi mạng đấy tớ! Vì vậy, cho dù có dâng cống phẩm tốt nhất thì cũng không thể tiến vào bụng của Hoàng đế.”

Lâm Vĩnh Thường nghĩ rằng nếu có người của Nội vụ phủ nghe được thì e rằng chỉ muốn đập đầu mà chết. Đành phải nói, “Bệ hạ nghe được chuyện này từ đâu? Bệ hạ trí thặ́m như hải, nhất định là không có ai dám lừa gạt ngài.”

Minh Trạ̣m cười ha ha, “Chỉ là nói đùa vài câu mà thôi, Vĩnh Thường tưởng thật hay sao? Ta thấy người quá nghiêm túc nên trêu người vui về một tí ấy mà.”

Lâm Vĩnh Thường quả thật muốn chửi mụ nó, lời này của ngài chẳng có nửa điểm vui về tẹo nào, còn tưởng rằng ngài có thặ́m ý gì ở đây.

Ngay cả Nguyẹ̣n Hồng Phi cũng liếc mắt khinh thường Minh Trạ̣m, tự mình cười ngặ́y ngộ̀ con khí khô.

Minh Trạ̣m cười đã đời thì mới nói với Lâm Vĩnh Thường, “Trậ̉m xuất cung để lén đến đây thặ́m người. Vì có chuyện riêng, cũng không tiện gọi người tiến cung nên quyết định đến đây nói với người một tiếng, người

sớm nên chuẩn bị tâm lý. Sau ân khoa mùa xuân, trẫm muốn lệnh cho người xuống Hoài Dương chủ trì cải cách thuế muối.”

Tuy Lâm Vĩnh Thường có thể đoán được một chút tâm tư của Minh Trạng, bất quá hắn vẫn không dám xác định, dù sao hắn vẫn còn trẻ, luận về tư cách thì căn bản không sánh bằng các lão thần trong triều. Tuy cải cách thuế muối khó tránh khỏi đắc tội với người ta nhưng đã có tiền lệ từ Vân Quý thì cải cách thuế muối cũng không còn gian nan như đã nghĩ: Có thể sao chép.

Đây lại là một công lao to lớn, nếu có thể chủ trì cải cách thuế muối thì khi quay về triều nhất định sẽ được thăng chức.

Với niên kỷ và địa vị hiện tại của hắn thì có thể chủ trì ân khoa đã là rất hãn diện.

Nay Minh Trạng lại phó thác chuyện thuế muối, cho dù là xưa nay Lâm Vĩnh Thường luôn bình tĩnh thì cũng khó có thể tránh được cảm giác thụ sủng nhược kinh, lập tức đứng dậy từ chối, “Thần có đức hạnh gì đâu, làm sao có thể dám đảm đương chuyện này?”

“Khi trẫm chọn người làm chủ khảo ân khoa, cũng có nhiều người nói rằng người không được, nay ân khoa mùa xuân đã qua, cũng chẳng có gì là không được.” Minh Trạng ôn hòa mỉm cười, “Xưa nay trẫm nhìn người rất chuẩn, trẫm nói người làm được thì người sẽ làm được.”

“Vĩnh Thường, trẫm không chọn người khác mà chỉ chọn người, đương nhiên có đạo lý của trẫm.”

Minh Trạng chỉ tạm thời làm cho Lâm Vĩnh Thường chuẩn bị một chút tâm lý, cũng không nói sâu vào vấn đề.

Minh Trạng là người đã tạo ra tiền lệ cải cách thuế muối.

Năm nay ân khoa có ba vấn đề, vấn đề đầu tiên chính là Bình luận xem thuế muối có nên cải cách hay không. Tuy rằng đề văn thiên về luận đàm nhưng khi đặt chuyện này ở trước mắt triều thần và sĩ tử thì sẽ khiến những người này không thể không tự hỏi, không thể không nhìn sâu vào thể sự.

Minh Trạng có khả năng thiên phú trong việc nắm chặt thời cơ khiến người ta phải hâm mộ. Cùng nguyên Hồng Phi đi trên đường, ngẫu nhiên có thể nghe được đám sĩ tử bình luận về việc cải cách thuế muối. Không cần ai dẫn đường thì bọn họ cũng chủ động đưa ra điều lệ cải cách thuế muối ở Vân Quý, thảo luận phân tích tỉ mỉ, tranh cãi vô cùng lợi hại.

Minh Trạng mỉm cười ngoảnh mặt nhìn Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi nghĩ: thật sự là thiên tài.

Cho dù là Nguyễn Hồng Phi cũng không ngờ Minh Trạng lại có một chiêu thần kỳ như vậy, phải nói là chân chính hoàn mỹ.

Quay về Hạnh Hoa viên thì trời đã sập tối.

.....

26. Chương 26

Trời đã sập tối, màn đêm buông xuống.

Vì là đầu tháng nên trên trời vẫn còn một vầng trăng khuyết che mặt thẹn thùng, còn có vô số những chấm nhỏ lóe sáng, khiến cho nơi này trở nên lung linh huyền ảo.

Thật sự thích hợp để yêu đương vụng trộm.

Minh Trạm cười thầm trong lòng, thấy thời tiết và sắc trời thật tốt, tuy rằng ái nhân nhà hắn không cần phải đi trộm thì cũng đã có sẵn, nhưng mà thiên thời địa lợi thế này thì thật sự thích hợp làm một chút gì đó, bèn kéo Nguyễn Hồng Phi ra bên dòng suối ở Hạnh Hoa viên một cách thần bí.

Cây cỏ, ao hồ, cầu nhỏ, trên cây hạnh treo đầy các loại đèn lồng, đều là lấy ra từ trong kho mà treo lên, đều là các tác phẩm đẹp nhất trong Tết Nguyên Tiêu hằng năm.

Những chiếc đèn lồng xinh đẹp làm bừng sáng một khu vườn nho nhỏ, Minh Trạm đứng bên dưới chiếc đèn lồng quả lựu mà trước kia Nguyễn Hồng Phi từng tặng hắn làm vật đính ước, thò tay vào trước ngực mà tìm, tìm, tìm cả buổi, vẫn còn tìm....

Nguyễn Hồng Phi thấy hai hàng lông mày của Minh Trạm càng lúc càng cau chặt, trên trán toát mồ hôi hột, bèn hỏi một cách thân thiết, “Sao vậy? Tìm cái gì thế? Có muốn ta giúp người ngấm lại đã để quên ở chỗ nào hay không?”

“Người không biết đâu.” Minh Trạm không tìm thấy trong lòng ngực, bắt đầu xốc hà bao trong y mê, ngay cả dưới hài cũng tìm một lượt, nhưng vẫn không thấy! Minh Trạm nhất thời nôn nóng, hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Người có nhìn thấy tiểu trư do ta tự tay điêu khắc hay không?”

“Có phải cái này không?” Đầu ngón tay của Nguyễn Hồng Phi lắc lắc, cũng không biết lấy ra từ đâu một cái mặt dây chuyền, dưới ánh đèn mờ ảo mà toát ra ánh sáng lấp lánh ôn nhả. Đây là dương chi bạch ngọc, cực phẩm bạch ngọc, nhưng khắc cái gì không khắc, lại đi khắc một con tiểu trư.

Đương nhiên vóc dáng của tiểu trư không lớn, chỉ cỡ chừng vài phân, tiểu trư vừa béo lại vừa tròn, cực kỳ khả ái.

Minh Trạm đoạt lấy, nói một cách cá giận, “Vì sao người lấy đồ của người ta mà chẳng nói một tiếng nào vậy?”

“Hả? Chẳng phải người muốn tặng cho ta hay sao?” Nguyễn Hồng Phi cười hỏi. Tiểu Minh ù lén lút khắc tiểu trư đã lâu, giống như ăn trộm, lúc trước còn không để cho người ta xem, Nguyễn Hồng Phi còn tưởng rằng Minh Trạm ngoại tình, vì vậy mới trộm lấy trước, chờ Minh Trạm tìm đến thì hắn sẽ nhân cơ hội mà tìm hiểu căn kể.

Nay xem ra tiểu Minh ù thật sự muốn tặng cho mình, trong lòng của Nguyễn Hồng Phi hơi vui mừng, cố ý đem tiểu ngọc trư lắc lắc trước mặt tiểu Minh ù. Tiểu Minh ù cũng tốn công tốn sức lắm đây.

“Đương nhiên không phải. Cái này để ta tự đeo.” Minh Trạm thở phì phò mà đoạt lại trong tay, âm thầm oán giận: Nhìn vẻ mặt thông minh như thế mà lại chẳng biết lãng mạn tí nào cả. Không đợi người ta tặng mà đã tự mình đi lấy, đây là đạo lý gì hả?!

Nguyễn Hồng Phi chỉ mỉm cười nhìn Minh Trạm, nụ cười kia tựa như nguyệt hạ thanh phong, tao nhã đến cực điểm, thoải mái đến cực điểm.

Trái tim háo sắc bé nhỏ của Minh Trạm đã sớm nhũn thành nước, nhưng vẫn giả vờ giáo huấn, “Sau này không được lộn xộn lấy đồ của ta nữa, biết chưa?”

Nguyễn Hồng Phi ngoan ngoãn gật đầu.

Lúc này Minh Trạm mới đem tiểu trư bằng ngọc trận trọng tặng cho Nguyễn Hồng Phi, bắt đầu nói ra một tràng buồn nôn, “Ngày mai là sinh thần của người, ta sẽ cùng người trải qua sinh thần này. Đây là lễ vật của ta tặng cho người, người tuổi Hợi, vì vậy ta khắc một con tiểu trư cho người, thích không?”

“Thích.” Mặc dù Nguyễn Hồng Phi đã sớm đoán được đại khái nội dung mà Minh Trạm sẽ nói, chẳng qua đến khi tự tai nghe thấy thì trong lòng vẫn có một loại cảm động rất đặc biệt, ấm áp ôn hòa.

Nguyễn Hồng Phi ôm lấy bờ vai của Minh Trạm, nói với hắn, “Để ta công người trở về.”

“Vì sao?” Vừa hỏi vừa xoay người nhảy lên lưng của Nguyễn Hồng Phi. Vóc dáng của Nguyễn Hồng Phi cao lớn, tuy rằng hơi gầy nhưng lại đủ rộng, Minh Trạm nằm úp sấp cũng cảm thấy rất thoải mái.

“Trước đây ở Tây Bắc, có một lần trong thành gặp biến cố, phu nhân của Bình Dương Hầu dẫn nữ nhân trong thành lên tường thành giết địch. Sau đó trận chiến chấm dứt, chúng ta thành công bảo vệ biên thành.

Phu nhân của Bình Dương Hầu mệt mỏi chịu không nổi nên đã dựa vào tường thành mà ngủ, Bình Dương Hầu công nàng xuống tường thành rồi công về đến phủ.” Nguyễn Hồng Phi công Minh Trạm, Minh Trạm cũng không tính là nặng, hai tay của Nguyễn Hồng Phi vòng ra phía sau, bợ lấy hông của Minh Trạm, nghe tiếng hít thở của Minh Trạm ở bên tai, Nguyễn Hồng Phi nói, “Khi đó ta rất hâm mộ tình cảm giữa hai người bọn họ. Nghĩ rằng sau này nếu ta có lão bà thì cũng muốn công giống như vậy.”

“Hừ, người là lão bà của ta mới đúng.” Minh Trạm nhẹ nhàng liếm lỗ tai của Nguyễn Hồng Phi một chút, Nguyễn Hồng Phi rùng mình, “Đừng phá.”

Minh Trạm lại cắn một cái.

Nguyễn Hồng Phi uy hiếp, “Người muốn đánh dã chiến hay sao?”

Minh Trạm bắt đầu vươn người lên, trong miệng hét to như đang cười ngửa, “Giá! Giá!”

Khóe miệng của Nguyễn Hồng Phi giật giật, cực lực kiềm chế mới không ném tiểu Minh ù xuống đất để giẫm đạp vài cái, nhẫn nhịn đến lúc trở về tẩm cư thì mới xử lý đối phương một trận.

Từ khi biết diệt tử bỏ lỡ ân khoa, Lâm Vĩnh Thường chẳng có ngày nào ngủ ngon.

Đi Thiện Nhân đường bốc vài thang thuốc an thần, khó khăn lắm bệnh mất ngủ mới cải thiện đôi chút. Hôm nay lại bị Minh Trạm phóng cho một quả thuốc nổ làm cho Lâm Vĩnh Thường tiếp tục mất ngủ.

Trầm Chuyết Ngôn nói, “Cữu cữu, Hoàng thượng để cho ngài đi Giang Nam chẳng phải là chuyện tốt hay sao?”

“Người không thi tiến sĩ thì câm miệng đi.” Lâm Vĩnh Thường hỏi hần, “Lễ vật đưa cho Ngụy gia đã chuẩn bị hết chưa?”

“Dạ rồi.” Trầm Chuyết Ngôn cũng buồn bực không thôi đối với việc mình bỏ lỡ ân khoa mùa xuân, ngoại trừ chính mình thì hần còn nghĩ một phần trách nhiệm rơi lên đầu Lục lão bát đã hại hần phải tị nạn nhà Ngụy gia, căm giận nói, “Nếu không phải cái tên Lục lão bát chết tiệt kia gây phiền phức cho ta thì....Cữu cữu, ngài buông tha cho hần như vậy hay sao?”

“Người không thi tiến sĩ thì câm miệng đi.”

Trầm Chuyết Ngôn ghen hống. Lâm Vĩnh Thường nói, “Sáng mai phải đi Ngụy gia trả lễ, người sớm đi ngủ đi.”

Đến khi trời tờ mờ sáng thì phòng của Lâm Vĩnh Thường mới tắt đèn.

Lâm Vĩnh Thường chính thức đưa thiệp xin báỉ phỏng, Ngụy Ninh nghĩ rằng Lâm Vĩnh Thường là đại quan, trước kia bọn họ ngoại trừ gặp mặt ở Chiêu Đức điện thì thật sự chẳng có giao tình gì. Càng là như thế Ngụy Ninh càng tỏ ra lo lắng có phải Lâm Vĩnh Thường có chuyện gì muốn nói hay không? Hay là Tử Nghiêu lại ra ngoài gây họa? Tra hỏi đệ đệ nửa ngày nhưng vẫn không hỏi ra được gì, Ngụy Ninh liền phân phó đệ đệ đi ra ngoài trốn một chút, giữa trưa không cần về nhà. Còn hần thì dùng xong tảo thiện liền mặc quan phục ngồi chờ Lâm đại nhân đến thăm.

Chuyện này cũng lạ, Trầm Chuyết Ngôn ở Ngụy gia một tuần mà vẫn không nói ra bối cảnh gia đình. Ngụy gia thấy hần ăn mặc bình thường, nghe nói phụ mẫu đã qua đời, chỉ có một thân một mình đến để đô thi cử. Coi như làm việc thiện, thu nhận Trầm Chuyết Ngôn mấy ngày.

Ai ngờ tuy rằng tiểu Trầm cử nhân không có phụ mẫu nhưng người ta có cữu cữu là một người cao quý: hiển hách trong triều, lại đang lên như điều gặp gió.

Lâm Vĩnh Thường cố ý chuẩn bị lễ mọn tiến đến nói lời cảm tạ, “Ít nhiều gì thì nhị lão gia của quý phụ đã đưa tay cứu giúp, Chuyết Ngôn tuổi còn nhỏ, vừa mới đến để đô, lại không phân biệt nặng nhẹ, suýt nữa đã gặp chuyện không may. Ta chỉ có một mình hần là diệt nhi, tỷ tỷ và tỷ phu đã sớm qua đời, nếu hần có chuyện gì bất trắc thì ta thật không có mặt mũi đi gặp tỷ tỷ dưới cửu tuyền.”

Lại tuôn ra một tràng cảm kích.

Ngụy Ninh không ngờ Ngụy An tùy tiện nhặt một tiểu hài nhi có bối cảnh thế này về nhà, hòa nhã cười nói, “Chỉ là Tử Nghiêu giương lao, trùng hợp nhìn thấy, cho nên không có đạo lý nào mà không đưa tay vớt lấy.”

Lâm Vĩnh Thường nói, “Lúc ấy cũng không chỉ một hai người nhìn thấy Chuyết Ngôn gặp nguy, người xem thì nhiều nhưng chỉ có Ngụy nhị gia ra tay cứu giúp, qua đó có thể thấy được tấm lòng hiệp nghĩa của Ngụy nhị gia.”

Khen đệ đệ nhà mình thì cho dù nghe nhiều đến bao nhiêu cũng không ngán, Ngụy Ninh cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Nghĩ rằng số phận của tiểu Trầm cử nhân thật không may, để lỡ ân khoa, Ngụy Ninh mỉm cười, “Nay Tử Nghiêu đang làm đương sai cho Hoàng thượng, còn hứa, hắn cũng không biết tiểu Trầm là diệt nhi của Lâm đại nhân, bằng không thì nhất định sẽ ở lại phủ để gặp tiểu Trầm rồi. Thứ ta nói thẳng, tiểu Trầm để lỡ ân khoa, không biết có tính toán gì hay chưa?”

“Không biết ý của Tử Mẫn huynh là...” Ngụy Ninh là người thông minh, Lâm Vĩnh Thường cũng rất biết cách ăn nói. Lúc này Ngụy Ninh nhắc đến tiền đồ của diệt nhi thì đương nhiên không có ác ý, vì vậy hai người xưng hô càng thêm thân cận. Ngụy Ninh lớn hơn vài tuổi nên Lâm Vĩnh Thường xưng huynh để tỏ ý thân cận.

Ngụy Ninh là người rất lạnh lợi, nay nhìn thấy Lâm Vĩnh Thường sắp phát đạt, đệ đệ vừa mới cứu diệt nhi của Lâm Vĩnh Thường, có thể tạo nên quan hệ với Lâm gia thì chẳng còn gì tốt hơn. Đương nhiên nếu có thể tiến thêm một bước thì càng hoàn mỹ. Ngụy Ninh cười nhàn nhạt, trong lòng đã có sẵn chủ ý, nói một cách hòa nhã, “Hoàng thượng phái Tử Nghiêu đi làm một việc. Không đối gạt người, người của đế đô xưa nay luôn hiểu lầm đệ đệ của ta. Tuy Tử Nghiêu có chút phóng túng nhưng cũng không làm xằng làm bậy, tiểu Trầm ở nhà của ta mấy ngày, tuy không hiểu rõ Tử Nghiêu nhưng ít nhất cũng biết hắn có quy củ. Nếu Tử Nghiêu thật sự không làm được gì thì Hoàng thượng cũng không giao việc cho hắn đi làm.” Lúc này Ngụy Ninh hoàn toàn quên mất chính mình đã da mặt dày thế nào mà dặt đệ đệ đến trước ngự tiền cầu xin.

Ngụy Ninh ôn nhã mỉm cười, dung nhan của hắn vốn tuấn tú, lúc này thật sự giống như chi lan ngọc thụ, làm cho người ta bất giác sinh ra hảo cảm. Cho dù là Lâm Vĩnh Thường thì cũng phải thừa nhận Thừa Ân Công thật tao nhã, càng miễn bàn đến Trầm Chuyết Ngôn chân chất quê mùa, trông mắt như muốn lọt ra ngoài.

“Lần này việc Tử Nghiêu đi làm rất mới lạ, cứ cách năm ngày sẽ xuất bản một tập san, trên tập san có khắc văn chương, công việc này cần phải có người có học vấn cùng làm. Tuy việc này do chính Hoàng thượng trừu tính nhưng mỗi ngày Hoàng thượng bận rộn trăm ngàn đại sự, cũng không có bao nhiêu thời gian, đơn giản là đưa bạc cho Tử Nghiêu làm thay mà thôi. Tử Nghiêu vừa tiếp nhận việc này, đang cần người hợp tác, Hoàng thượng bảo rằng tùy ý Tử Nghiêu muốn chọn ai cũng được. Ta thấy tiểu Trầm không tệ, còn trẻ lại là cử nhân, hành văn nhất định rất tốt, có học thức; Còn nữa, đây là việc mà Hoàng thượng đích thân quản lý, tuy tiểu Trầm bỏ lỡ ân khoa, nhưng nếu có thể nhờ việc này mà xuất hiện thường xuyên trước mặt Hoàng thượng, làm cho Hoàng thượng sớm phát hiện tài cán của tiểu Trầm thì cũng chẳng thua gì đồ Trọng Nguyên.” Mấu chốt là có thể nở mày nở mặt trước mặt Hoàng thượng, đây chính là cơ hội hiếm thấy. Ngụy Ninh cho Lâm gia một ân tình, đương nhiên phải giải thích rõ ràng.

Lâm Vĩnh Thường vừa động lòng vừa có chút chần chừ đối với lời của Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh nhìn về phía Trầm Chuyết Ngôn, cười nói, “Tiểu Trầm, chẳng phải là người thích hoa cỏ hay sao? Trong viện của Tử Nghiêu có trồng thêm mấy loại cây mới, đi nhìn một chút đi.”

Cố ý đuổi Trầm Chuyết Ngôn đi, Ngụy Ninh cười nhàn nhạt, “Để tiểu Trầm ở đế đô an toàn hơn nhiều so với dẫn hắn đến Giang Nam.”

Lâm Vĩnh Thường cười, “Tuy rằng đệ đệ có ý cải cách thuế muối nhưng cũng chưa hẵn sẽ phá hại quan đi. Không có thánh chỉ thì đương nhiên hắn không dám nhận thức.”

“Nếu không phải cố ý cho người chủ trì cải cách thuế muối thì làm sao người có thể được làm chủ khảo ân khoa?” Ngụy Ninh vừa ôn hòa vừa lạnh nhạt nâng lên tách trà nhỏ, chậm rãi nhấp một ngụm.

Lâm Vĩnh Thường tuổi còn trẻ mà có thể leo đến vị trí này, đương nhiên đầu óc không đần độn, mỉm cười tuân theo, “Nếu như thế thì làm phiền Ngụy nhị gia chiếu cố dùm Chuyết Ngôn.”

“Đây là chuyện phải làm, bọn họ làm việc chung với nhau, đương nhiên sẽ chiếu cố lẫn nhau.” Có thể cho đệ đệ một trợ thủ, Ngụy Ninh tương đối hài lòng. Giữa trưa còn thỉnh cữu diệt hai người ở lại dùng ngọc thiện rồi mới đích thân tiễn Lâm Vĩnh Thường và Trầm Chuyết Ngôn ra phủ.

Nguyễn Hồng Phi nghe được tin tức Trầm Chuyết Ngôn ở lại để đô, đi theo Ngụy Tử Nghiêu làm tập san thì bèn nói với Minh Trạm, “Tử Mẫn thật sự là nhất tiễn song điêu.”

Minh Trạm cảm thán, “Quả nhiên là hiểu lòng ta.” Tuy rằng hần bảo Lâm Vĩnh Thường đi Hoài Dương đương nhiên là tin tưởng Lâm Vĩnh Thường. Bất quá Minh Trạm cũng có tâm tư ám muội của mình. Lâm Vĩnh Thường sống độc thân, Minh Trạm đương nhiên hy vọng có một người thân cận với Lâm Vĩnh Thường ở lại để đô, người này không nhất định có thể tạo nên tác dụng gì, chỉ là giúp an lòng người mà thôi. Lúc trước muốn tìm người như vậy thì rất khó khăn, nay thật vất vả trời ban cho một tiểu diệt nhi, có sẵn con tin, Minh Trạm há có thể buông tha hay sao?

“Ta muốn đổi tướng quân của Dương Châu.” Chuyện cải cách không giống những chuyện khác, Minh Trạm không muốn xuất hiện điều gì bất trắc. Văn thần võ tướng đều không thể thiếu.

“Chẳng phải Mã Duy ở Chiết Mân hay sao? Cứ điều xuống Hoài Dương chẳng phải là bớt việc à?”

“Mã Duy cũng đi, nhưng trước tiên thay thế tướng quân Dương Châu cũng không có gì là không tốt.” Lúc trước Minh Trạm để cho Mã Duy đi Chiết Mân, vốn là muốn nhắm vào Hoài Dương, ai ngờ là quan trường Chiết Mân lại xảy ra chuyện chấn động như vậy?

Nguyễn Hồng Phi đã hiểu được tâm ý của Minh Trạm, “Vĩnh Định Hầu?”

Minh Trạm gật đầu một cái, Vĩnh Định Hầu là người trung thành, đi Hoài Dương thì Minh Trạm không cần phải lo lắng. Vả lại tuy rằng Vĩnh Định Hầu trung thành nhưng Minh Trạm lại chọn Vĩnh Ninh Hầu càng có khuynh hướng trung thành với mình hơn để làm Cửu môn đề đốc.

Khi Minh Trạm tuyên bố trước đường triều thì mọi người đều bất chợt nhận ra mưu tính để vương của Minh Trạm.

.....

27. Chương 27

Minh Trạm cảm thấy cần thiết phải nói chuyện với Vĩnh Định Hầu Hà Thiên Sơn Hà đại nhân.

Hà Thiên Sơn đã bốn mươi, là một nam nhân cực cường tráng. Làn da màu cổ đồng, khuôn mặt tuần tú, dáng người khôi ngô, cùng với ánh mắt tuy không lớn nhưng cực kỳ bình tĩnh, làm cho người nam nhân này tràn ngập hương vị nam tính. Sau này Minh Trạm có khen với Nguyễn Hồng Phi, “Trước kia bạn bị nên không ngắm kỹ Hà đại nhân, hôm nay ta cẩn thận ngắm nhìn một chút, ôi chao, thật sự là tuần tú nha, ôi chao.”

Nguyễn Hồng Phi là người có tư duy, hần không thường ghen tuông vô duyên vô cớ như Minh Trạm. Nhưng nhìn bộ mặt chảy nước miếng không có đức hạnh của Minh Trạm khi khen Vĩnh Định Hầu thì suýt tí nữa đã làm cho Nguyễn Hồng Phi tức điên người.

Nguyễn Hồng Phi cũng không phải là thua kém người ta, chẳng qua khi so sánh với Hà Thiên Sơn thì hần hoàn toàn là một loại hình tuần mỹ khác.

Nói về chính sự.

Minh Trạm nhìn Hà Thiên Sơn vài lần, thần nhiên nói, “Hà Khanh ngồi đi.” Hà Thiên Sơn tạ ơn rồi an tọa, Minh Trạm nói, “Lần này cho người đảm nhận chức vụ của tướng quân Dương Châu, người phải chú ý vài điểm.”

Hà Thiên Sơn ngồi thẳng người, hơi nghiêng về phía trước, cung kính nghiêm túc lắng nghe Minh Trạ phân phó, “Trong vòng hai năm, an bài toàn bộ binh sĩ ngoài bốn mươi về quê làm ruộng.”

“Thứ hai, nắm chặt thời gian luyện binh, trước khi mở hải cảng thì nhất định sẽ đánh một trận với hải tặc trên biển.”

Hà Thiên Sơn hơi lộ ra một chút kinh ngạc.

Minh Trạ nói tiếp, “Đừng tưởng bọn họ đơn giản, mấy năm nay bọn họ kiếm sống trên biển, đánh đánh giết giết rất nhiều, thật sự là mạnh hơn gấp trăm lần so với quan binh Hoài Dương.”

“Dạ, thần cố gắng dốc toàn lực ứng phó, không phụ thánh ân!” Mặc dù Hà Thiên Sơn có chút bảo thủ nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngốc. Quân nhân phong tước đều nhờ vào chiến công. Lúc trước khi Thái thượng hoàng mất tích, hấn tử thủ môn hộ, kiên trì trung thành, nhờ thế mà ổn định chức tước.

Nay Minh Trạ chỉ ra tình thế Hoài Dương, mặc dù Hà Thiên Sơn là người thành thật, nhưng cảm giác hơi mất mát vì mất đi chức Cửu Môn Đề Đốc đã bị thay thế bằng sự cảm kích và khí thế hào hùng đang trỗi dậy.

Hoàng thượng vẫn chưa bạc đãi hấn.

Dù sao thì Hà Thiên Sơn cũng là võ tướng, nói chuyện rất thẳng thắn, hấn hỏi, “Bệ hạ, nếu cho đám lão binh giải ngũ thì có cần chiêu mộ tân binh hay không?”

“Đương nhiên.” Minh Trạ nói, “Chuyện này chính người tự thu xếp. Về phần binh khí ngân lượng thì người cũng không cần phải lo lắng, cứ chú tâm luyện binh là được.”

Đối với Minh Trạ thì võ quan tuyệt đối thẳng văn quan, hấn nói chuyện thẳng thắn, cũng không thích cố làm ra vẻ huyền bí, bảo người làm cái gì thì sẽ bàn giao rõ ràng.

“Còn một chuyện nữa, trước tiên người đến Dương Châu để giao quân với Phùng Thành. Sau khi có kết quả tam bằng thì bẩm sẽ ủy nhiệm khâm sai đi đến Hoài Dương chủ trì cải cách thuế muối. Trong lúc cải cách thuế muối thì người phải trợ giúp khâm sai để thuận lợi trong việc cải cách, có hiểu chưa?”

Minh Trạ cùng Hà Thiên Sơn nói hơn hai canh giờ mà vẫn chưa hết hứng. Lưu Hà Thiên Sơn ở lại dùng văn thiện, thấy sắc trời đã tối muộn thì hấn mới cười nói, “Thật đáng tiếc, trời đã tối rồi.”

Minh Trạ lúc nào cũng khác người, khi hấn lộ ra thần sắc nuối tiếc như vậy mà nói thật đáng tiếc, trời đã tối rồi, khiến Hà Thiên Sơn không khỏi lộ ra vài phần ý cười dưới đáy mắt, lời nói đương nhiên có vài phần thân cận, “Thần trở về thu thập một chút rồi sẽ lập tức đến cáo từ bệ hạ.”

“Hảo.”

Hà Thiên Sơn hành lễ cáo lui, Minh Trạ nâng tay hấn lên, nhẹ giọng nói, “Nhớ lấy, phải cẩn thận, cẩn thận.”

Sau này không ai dám nói Vĩnh Định Hầu sắp thất sủng nữa.

Sự sủng ái của Minh Trạ đối với Vĩnh Định Hầu đã biểu hiện thông qua hành động thực tế của hấn, trước khi Vĩnh Định Hầu đến Hoài Dương thì Minh Trạ đã phái một đội quân cho Vĩnh Định Hầu làm thân binh.

Nhân số không nhiều lắm, chỉ có một trăm người, nhưng đều là những thuộc hạ gắn bó với Vĩnh Định Hầu khi hấn còn làm Cửu Môn Đề Đốc.

Minh Trạ nói với Nguyễn Hồng Phi, “Vĩnh Định Hầu là người trung thành.”

Nguyễn Hồng Phi hiểu được ý của Minh Trạ, cười một cái, “Người là Hoàng đế, hấn đương nhiên trung thành với người.”

Minh Trạ thâm than: Nhạc Phi quả nhiên là làm cho người ta vừa yêu vừa hận, Hà Thiên Sơn số tốt, gặp phải hấn chứ không phải Tống Huy Tông.

“Người không ghen hay sao?” Minh Trạm kéo cánh tay của Nguyễn Hồng Phi, hắn chỉ khen ngợi Vĩnh Định Hầu tuần tú vài câu thì Phi Phi chẳng thèm bận tâm đến hắn cả một buổi tối, khi ngủ cũng không chịu cho hắn ôm, cuốn chăn hơn phân nửa, làm cho Minh Trạm bị lộ người ra ngoài, rốt cục là cái bụng bị cảm lạnh, khiến nửa đêm Minh Trạm bị tiêu chảy, toàn thân thối ume, Nguyễn Hồng Phi lại càng không chịu quan tâm đến hắn, hại Minh Trạm ngủ nhuyển thếp cả đêm. Hiếm thấy hôm nay Nguyễn Hồng Phi lộ ra sắc mặt hòa khí, Minh Trạm lại nhin không được mà khinh thường một câu.

Nguyễn Hồng Phi nói, “Người mua chuộc lòng người rất hoàn mỹ, chúng ta đi ra ngoài một chút đi.”

“Có nơi nào tốt để đi hay sao?”

“Đương nhiên rồi.”

Nguyễn Hồng Phi thần bí như vậy, Minh Trạm lại càng tò mò, ở trên đường đoán mấy chục nơi nhưng vẫn chưa đoán ra, kỳ thật hắn cũng không quá quen thuộc để đô.

“Phi Phi, có phải người có điều gì đặc biệt dành cho ta hay không?” Minh Trạm giống như bị rút xương, toàn bộ thân thể dựa vào người của Nguyễn Hồng Phi, khiến cho Nguyễn Hồng Phi không thể không duỗi tay ôm hắn vào trước ngực. Sau đó, Minh Trạm lại ngửa đầu nhìn hắn, ánh mắt vô cùng trong trẻo.

Đối với Nguyễn Hồng Phi, tướng mạo của Minh Trạm phải liệt vào dạng bình thường. Thế gia quý tộc nhiều đời thành hôn với mỹ nữ, khả năng sinh ra tiểu hài nhi xấu có xác suất rất thấp. Minh Trạm có dung mạo bình thường, chỉ có đôi mắt là đẹp, đặc biệt động lòng người.

“Dẫn người đi ngắm mỹ nam tử.” Nguyễn Hồng Phi nói.

Minh Trạm khẽ nhếch miệng, kinh hãi, “Trên đời này chẳng lẽ còn có mỹ nam tử đẹp hơn Phi Phi nhà người nữa hay sao?”

Nguyễn Hồng Phi bị hắn chọc cười, hai ngón tay bóp miệng Minh Trạm, “Để tránh cho người bắt chột canh ba lại nhắc tới Hà Thiên Sơn.”

“Cái đó chỉ là nói chơi mà thôi, Phi Phi, người đừng bảo là người tưởng ta ngoại tình nha?” Đây cũng không phải chuyện nhỏ, Minh Trạm đương nhiên sẽ biện bạch cho sự trong sạch của mình.

“Người?” Nguyễn Hồng Phi cười, “Đừng tưởng người là Hoàng thượng mà dám động vào Hà Thiên Sơn, coi chừng Hà phu nhân sẽ lấy mạng của người trước đó.”

Nguyễn Hồng Phi nắm rõ chuyện linh tinh ở để đô như lòng bàn tay, “Đương sơ đại tiện nhân muốn ban thưởng mỹ nhân cho Hà Thiên Sơn, Hà phu nhân giận dữ đánh Hà đại nhân thành đầu heo, buộc Hà đại nhân phải đi từ chối. Đại tiện nhân cũng không thể làm được gì Hà phu nhân, đành phải vui đùa bảo là quên đi.”

“Hà phu nhân từng quyết liệt nói, ai dám động vào Hà đại nhân thì phải bước qua thi thể của nàng trước.” Nguyễn Hồng Phi mỉm cười quan sát bộ dáng mồm mĩm như cái bao cát của Minh Trạm, “Bất quá cho dù người có đến Hà gia thì e rằng cũng chẳng ai dám đánh người. Trước tiên chưa nói đến thân phận của người, chỉ cần với tướng mạo của người thì Hà phu nhân cũng tuyệt đối không thể tin tưởng người và Hà đại nhân có cái gì.”

Minh trạm nghe thấy ái nhân trào phúng, cũng không nổi đóa mà chỉ cười hai tiếng, còn khen tặng Nguyễn Hồng Phi, “Xí, cộp cái thì biết cái gì, nam nhân của ta còn hơn Hà Thiên Sơn gấp ngàn lần ấy chứ, có phải hay không?” Nói xong liền hôn một cái lên môi của Nguyễn Hồng Phi.

Khóe mắt của Nguyễn Hồng Phi nháy mắt xóa tan băng tuyết, nhất thời trong lòng vui mừng, toàn bộ giận hờn tiêu tán.

Cho nên ở một mức độ nào đó mà nói thì Minh Trạm thật sự là người tương đối có bản lĩnh.

Nguyễn Hồng Phi đương nhiên sẽ không thật sự dẫn Minh Trạm đi ngắm mỹ nam tử, Minh Trạm thích ăn ngon, Nguyễn Hồng Phi cố ý tìm một tửu lâu nổi danh đắt Minh Trạm đi ăn.

Dùng bữa xong, thời gian còn sớm, Minh Trạm bấm đốt ngón tay, “Đỗ Như Phương xin nghỉ vài ngày, phủ Công chúa truyền ngự y, chúng ta đến Đỗ gia thăm hỏi một chút đi.”

Bởi vậy không thể không nhắc đến một tật xấu của Minh Trạm, hẳn là Hoàng đế thích la cà nhất từ khi Đại Phượng khai quốc tới nay.

Cũng không quản người ta có chào đón hay không, có vui lòng hay không, dù sao bản thân cứ khăng khăng điềm nhiên tiến vào, người khác cũng không dám đuổi hẳn ra khỏi nhà, chỉ là toàn gia tiếp giá đến đầu thất lưng xương sống, tinh thần uể oải mà thôi.

Minh Trạm nghĩ đến việc đi thăm Đỗ Như Phương một chút, trong ấn tượng của hắn, chỉ có một mình Đỗ Như Phương là có năng lực ở phủ của Phúc Xương đại trưởng công chúa.

Minh Trạm chọn thời điểm rất tốt, ngay đúng lúc Đỗ gia đang gà bay chó sủa.

Quay ngược lại lý do vì sao Lý thị phu nhân của Đỗ Như Phương cùng bà bà khóc lóc nỉ non, “Mẫu thân cũng biết tính tình của lão gia rồi đó, rất hiểu thuận. Trước đây có phân phó với tức phụ, mấy ngày gần đây trong nhà xào xáo, bình thường nếu không có chuyện gì thì đừng khiến mẫu thân phiền lòng. Từ khi đại cô nương về nhà thì tức phụ sợ đại cô nương không được thoải mái cho nên đặc biệt chọn người chu đáo để hầu hạ đại cô nương. Chẳng qua đại cô nương vài lần ầm ĩ đòi ra khỏi phủ, tức phụ nghĩ rằng chuyện nhà chúng ta và Ngụy gia phân cách đang bị mọi người chú ý, mà phụ thân và đại lão gia cũng đã dặn dò, đại cô nương tốt nhất là cứ ở trong phủ tĩnh dưỡng một thời gian cho thỏa đáng. Vì vậy tức phụ đã khuyên đại cô nương vài lần, nhưng đại cô nương không thuận theo, còn phái người truyền tin cho Ngụy gia.”

“Tức phụ là trưởng tẩu, lão gia rất quan tâm đến đại cô nương, đã nhiều lần hỏi thăm, tức phụ chỉ sợ không được chu toàn, nghĩ đến việc đại cô nương truyền tin cho Ngụy gia, nay quan hệ hai nhà như vậy, có thể nào không đi xem thư của đại cô nương một chút,” Lý thị giao thư cho bà bà, thấp giọng khóc, “Tức phụ cũng không dám làm chủ chuyện trong thư, đành phải giao cho lão gia xem, kết quả lão gia đọc xong liền giận quá mà bất tỉnh.”

Lý thị cực kỳ chán ghét Đỗ Như Mai, nữ nhân thành thân phải nhờ vào trượng phu, vận mệnh của nàng xem như khá tốt, tướng mạo của trượng phu đường đường khí phách, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, lại là người thừa kế tước vị, bọn họ cũng đã có hai đích tử. Tuy rằng bà bà hay bắt bẻ đôi chút nhưng cũng biết phân rõ phải trái, cuộc sống hằng ngày của Lý thị cũng không quá khó khăn.

Nhưng Đỗ gia lại không quá thuận buồm xuôi gió, mấy năm trước tiểu tam thúc tử vào chùa đi tu, nay tiểu cô tử lại phân ly với phu gia, bảo là phân ly cho dễ nghe, nhưng thật chất chính là bị người ta đuổi về.

Tiểu cô tử tác oai tác oái này chẳng những không cảm thấy thẹn mà còn làm cho toàn gia nháo nhào không thể yên ổn. Lý thị lại không dám nói ra ngoài, còn phải lệnh hạ nhân phải giữ kín miệng. Dù có chán ghét thế nào thì Đỗ Như Mai vẫn là tiểu cô tử của trượng phu nhà nàng, Đỗ Như Mai có thể không cần mặt mũi nhưng nữ nhân khác trong Đỗ gia vẫn cần mặt mũi để mà làm người.

Người như Phúc Xương đại trưởng công chúa mặc dù có chút ồm mép thị phi, nhưng đại đa số phụ nữ đánh đá điêu ngoa đều có chung đặc điểm này, Phúc Xương đại trưởng công chúa cũng không có gì khác biệt. Phúc Xương đại trưởng công chúa hiểu biết sâu rộng, đương nhiên cũng biết trên đời có chuyện tế nhị kia giữa hai người nữ nhân với nhau, nhưng mà nàng chưa từng nghĩ đến nữ nhi của mình chính là một trong số đó.

Càng kỳ quái hơn ở chỗ đối tượng của nữ nhi nhà mình lại là đại tẩu của nàng ta, phu nhân của Thừa Ân Công, Chu thị.

Phúc Xương đại trưởng công chúa đọc thư của Đỗ Như Mai, có thể tưởng tượng kết quả sẽ như thế nào nếu lá thư này dừng trong tay của Ngụy gia. Phúc Xương đại trưởng công chúa nắm chặt bàn tay, thân mình khẽ run, chỉ hận ngày thường điều dưỡng thân thể quá tốt cho nên giờ khắc này không thể giận đến bất tỉnh nhân sự như nhi tử, cầu mong được giải thoát một lúc.

Khi Minh Trạм và Nguyễn Hồng Phi được nô tài của phủ Công chúa nơm nớp lo sợ dẫn đến đại sảnh thì nghe thấy Đỗ Như Mai khàn giọng kêu gào, “Vì sao? Mẫu thân có biết ta phải sống như thế nào hay không? Mỗi ngày từ sáng đến tối ngoại trừ nô tài chính là nô tài! Có lúc ta và Ngụy Tử Nghiêu hai tháng cũng chưa gặp mặt! Mẫu thân có biết mùi vị đó như thế nào hay không, ngay cả muốn tìm người để cãi nhau mà cũng không có!”

“Chỉ có đại tẩu, vì sao ta không thể cùng nàng hòa hợp? Không cùng nàng hòa hợp thì chẳng lẽ bảo ta ra ngoài vụng trộm với nam nhân khác hay sao?”

.....

28. Chương 28

Minh Trạh nghe được Đỗ Như Mai thổ lộ, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Định lập tức về nhà.

Thật là khổ nạn mà.

Minh Trạh định chạy nhưng chưa kịp thì Trưởng quản của phủ Công chúa đã bấm báo: Điện hạ, Vạn tuế gia đến đây.

Phúc Xương đại trưởng công chúa nhan sắc tiêu tụy, chân tay luống cuống lộ ra sự thất thổ, tựa như nông dân chưa từng được diện kiến long nhan. Trong khi Đỗ Như Mai lại gào khóc một trận kinh thiên động địa.

Lúc này thật sự là muốn đi cũng không được.

Minh Trạh đành phải để người trong phủ Công chúa hành lễ, hẳn cũng không để ý đến Đỗ Như Mai đang thất lễ, chỉ tiến lên đỡ lấy bá bá đáng thương rồi ôn hòa nói, “Thời tiết bên ngoài có chút oi bức, ta dìu bá bá vào nhà ngồi một lúc.”

Phúc Xương đại trưởng công chúa thút thít, “Khiến bệ hạ chê cười rồi.”

Minh Trạh vào trong phòng an tọa, hạ nhân phủ Công chúa bưng trà lên, Minh Trạh uống hai ngụm, nghe được vài tiếng ồn ào bên ngoài, tiếp theo liền trở nên yên tĩnh hoàn toàn.

“Nếu bá bá nhìn trúng ai, mà biểu tỹ cũng nguyện ý gả cho thì cứ nói với trẫm.” Minh Trạh có chút thương cảm thay cho Đỗ Như Mai đang điên cuồng, tuy Đỗ Như Mai nổi tiếng là nữ nhân chanh chua đánh đá, bắt quá cổ đại nữ nhân bị chữ trinh tiết khắc sâu vào đầu, nàng thà rằng đi đồng tính cũng không chịu ra ngoài tìm nam nhân khác, thật sự vừa đáng buồn lại đáng tiếc.

Tuy Minh Trạh cho rằng có quan hệ đồng tính ngoài luồng thì cũng là ngoại tình, bắt quá cổ nhân lại không nghĩ như vậy.

Phúc Xương đại trưởng công chúa lau nước mắt, nói một cách cảm kích, “Tạ ơn bệ hạ.” Dừng lại một chút, Phúc Xương đại trưởng công chúa thở dài, “Chẳng qua nàng như vậy thì còn xứng với ai nữa đây?”

“Rồi sẽ có người thích hợp thôi.” Minh Trạh cũng không thích tự mình đi làm mai, tuy rằng cảm thấy Đỗ Như Mai rất đáng thương, nhưng mấu chốt là nàng ta không chỉ là một nữ nhân đánh đá mà nữ nhân này lại còn đồng tính, nhất là đã có ý trung nhân. Nữ nhân như vậy mà ban cho người ta thì người ta sẽ thề chửi mụ nó ngay lập tức.

Xưa nay Minh Trạh luôn có cách lườn lách, hẳn không muốn nhận lời của Phúc Xương đại trưởng công chúa! Huống chi trong xã hội này, với thân phận địa vị của hẳn, chưa trực tiếp răn dạy Đỗ Như Mai không tuân thủ phụ đức đã là khoan dung lắm rồi.

Phúc Xương đại trưởng công chúa vô cùng u sầu, Minh Trạh nói, “Nếu không để trẫm hỏi Thừa Ân Công một chút, nếu Thừa Ân Công phụ nhân nguyện ý thì cứ để cho nàng và biểu tỹ sống chung, có được không?”

“Không không không.” Phúc Xương đại trưởng công chúa không ngờ Minh Trạh lại nói ra chủ ý thối nát như vậy, lập tức liền mồm từ chối, “Hoàng thượng, tuyệt đối không thể. Nếu truyền ra ngoài thì Đỗ gia và Ngụy gia còn mặt mũi gì nữa? Không nói Như Mai, phụ nhân của Thừa Ân Công còn là mẫu thân của Thụy vương phi nữa mà.” Thụy vương phi lại là mẫu thân của hoàng tôn.

“Nếu các nàng có tình cảm với nhau thì cũng không còn cách nào khác.”

Lời nói bình tĩnh của Minh Trạm khiến Phúc Xương đại công chúa mất hồn, thậm chí tư tưởng khai sáng của Minh Trạm quả thật làm cho Phúc Xương đại trưởng công chúa á khẩu không thể trả lời, cũng không còn tâm tư thỉnh cầu Minh Trạm làm mối nữa.

Không khí của phủ Công chúa thật sự không được tốt lắm, Minh Trạm và Phúc Xương đại trưởng công chúa nói mấy câu, lại đi thăm Đỗ Như Phương, tiện thể an ủi Đỗ Như Phương, “Cứ nghỉ ngơi tịnh dưỡng đi, trẫm biết rõ phẩm cách của ngươi. Trẫm sẽ giữ lại vị trí Đại lý tự khanh cho ngươi.”

Tuy rằng Đỗ Như Phương vẫn có chút suy yếu nhưng nghe thấy lời này của Minh Trạm thì hẳn rất cực an tâm.

Phủ Công chúa âm ỉ bát nháo, Minh Trạm thăm Đỗ Như Phương xong liền cùng Nguyễn Hồng Phi vội vàng cáo từ Phúc Xương đại trưởng công chúa.

Khi trải qua phố Chu Tước thì bất chợt nhìn thấy quan binh để đô đang bao vây một tửu lâu, một hán tử mặc cẩm y đang giơ chân máng to, “Điền lão ngũ, ngươi đừng bày ra bộ dáng tác phong đáng tởm như vậy, vô duyên vô cớ dám phong tỏa tửu lâu của ta, sáng mai ngươi sẽ phải ngoan ngoãn nhận tội với gia!”

Phủ doãn để đô Điền Văn Hoa vung tay lên, “Bịt mồm hán lại!”

Miệng của hán tử cẩm y bị bịt kín, những tiếng diên cuồng gào máng trở thành những từ ô ô.

Sau khi mọi thứ trở nên thanh tĩnh thì một nha sai cất cao giọng đối với dân chúng đang xem náo nhiệt, “Có người đến Phủ doãn để đô báo án, trong Minh Nguyệt lâu có kẻ khả nghi dùng thuốc mê gây án. Phủ doãn để đô ngầm điều tra nghe ngóng, Minh Nguyệt lâu xác thực có hiềm nghi, ấn theo luật mà niêm phong! Dẫn đi!”

Minh Trạm nhìn đám nha sai rời đi, không ít người xem náo nhiệt đều chỉ trỏ vào tửu lâu, Minh Trạm bèn cười nói với Nguyễn Hồng Phi, “Địa vị của lão bản ở tửu lâu này cũng không nhỏ, dính dáng đến vụ án mà còn dám nhảy cẫng lên để máng Phủ doãn để đô.”

“Tiểu ca nói đúng rồi, đây là Lục bát gia của Lục gia nhà Phò mã, là thân đệ đệ của đại Phò mã.” Trong đó có một người đứng ra giải thích nghi vấn, thấy đoàn người của Minh Trạm ăn mặc đẹp đẽ cầu kỳ, bèn mỉm cười một cách hòa hảo.

Nói đến Lục gia nhà Phò mã, Minh Trạm tuyệt đối không xa lạ, Minh Nhã được gả cho đệ tử Lục gia. Đương nhiên Lục gia này và Lục gia kia quả thật có chút quan hệ thân thích.

Mặc dù đều là gia tộc có công lao hiển hách, nhưng nếu so sánh phu gia của Minh Nhã là nhất đẳng tướng quân Lục gia, cùng với phu gia của đại công chúa: trưởng nữ của Phượng Cảnh Kiền là Nam Phong Bá Lục gia thì vẫn có chút chênh lệch. Nam Phong Bá là phủ đệ Bá Tước, gia nghiệp thịnh vượng, đương nhiên Lục tướng quân phủ không thể sánh bằng.

Bắt quả từ khi Lục tướng quân phủ thú Minh Nhã, Minh Nhã được phong làm Công chúa, kết quả là thê vinh phu quý, trưởng phu Lục Văn Mộc đương nhiên trở thành Phò mã. Lục tướng quân phủ có một Phò mã, tuy đại Công chúa là trưởng nữ của Phượng Cảnh Kiền nhưng Minh Nhã lại là muội muội cùng cha với Minh Trạm, vì vậy địa vị của Lục tướng quân phủ nhanh chóng thăng cấp trong giới quyền quý ở đế đô, từ tam đẳng thành nhị đẳng.

Vì phủ Bá tước và Tướng quân phủ có chung dòng họ, lại có hai nhị Phò mã cho nên để đô xưng Lục gia là Phò mã Lục gia.

Còn vị đại Phò mã chính là Lục Văn Thao, trưởng tử của Nam Phong Bá.

Lục Văn Thao năm đó cũng là nhị giáp tiến sĩ, được Phượng Cảnh Kiền kén rể cho ái nữ của mình, có xuất thân hào môn như Lục Văn Thao lại biết phấn đấu tiến bộ thì thật sự hiếm thấy. Phượng Cảnh Kiền vừa gặp liền thích, chọn làm ái tể.

Nay Lục Văn Thao làm tam phẩm hữu Thị lang của Hình Bộ trong triều, xem như có tiền đồ.

Thân là Hoàng đế, Minh Trạm cũng hiểu rõ quyền quý của đế đô, vượt xa trí tưởng tượng của mọi người.

Đương nhiên việc này phải quy công cho Nguyễn Hồng Phi đã chỉ dạy.

Trước đây Minh Trạm có nghe đến vị Lục bát gia này nhưng chưa gặp mặt.

Lục bát gia tục danh là Văn Tuyên, hoàn toàn không có công danh, lại không làm đường sai, theo lý mà nói thì gắn chữ Văn vào tên của lão bát đúng là làm nhục chữ này.

Minh Trạm cau mày nói, “Lục lão bát vốn là người của Bá phủ, vậy mà lại ra ngoài mở tửu lâu hay sao?”

Người nam nhân vừa trả lời Minh Trạm hơi kinh ngạc mà nhìn về phía Minh Trạm, thấy vóc dáng của Minh Trạm không cao, tuổi còn trẻ, có lẽ là công tử nhà nào đó, không biết sự đời cũng là điều dễ hiểu, bèn phản đối, “Tửu lâu này do bất kỳ nô tài nào trong Lục gia đứng trên danh nghĩa cũng được mà.”

Việc này Minh Trạm làm sao lại không biết, lắc đầu nói, “Ý của ta là tửu lâu không do Lục lão bát đứng tên thì e rằng tội này khó phán định.”

“Không biết Lục bát gia đắc tội ai...” Người nọ cảm thán rồi mỉm cười lắc đầu, chấp tay về phía Minh Trạm rồi tự xoay người rời đi.

Lục lão bát có đức hạnh như vậy thì đương nhiên đắc tội không ít người.

Bất quá nghĩ kỹ lại thì gần đây Lục lão bát đúng là đắc tội một người mà hẳn không thể đảm đương nổi: Thượng thư Lý Phiên Viện, Lâm Vĩnh Thường.

Chuyện này rất cục có phải do Lâm Vĩnh Thường làm hay không thì chẳng có ai có chứng cứ. Chẳng qua việc Trầm Chuyết Ngôn lén lút tìm hiểu lại khiến Lâm Vĩnh Thường mắng cho đầy mặt toàn nước miếng, nếu không phải Trầm Chuyết Ngôn chạy nhanh thì e rằng đã bị làm thịt.

Trầm Chuyết Ngôn nghĩ đến chuyện này thì đương nhiên người khác cũng nghĩ như vậy.

Tuy Lục Văn Thao tức giận đệ đệ làm việc không quang minh chính đại, làm ra chuyện mất mặt xấu hổ như vậy, nhưng vẫn chưa để mất phong thái, chỉ phân phó nhị đệ Lục Văn Thi, “Nô tài làm vậy liên lụy chủ tử. Người đến Phủ doãn để dò hỏi thăm một chút, Văn Tuyên và Minh Nguyệt lâu không có chút quan hệ nào, vì sao Phủ doãn để dò lại đi bắt người?”

Lục Văn Thi cảm thấy mất mặt, thầm oán, “Lão bát thật sự không muốn sống nữa, bên ngoài nuôi hai người còn chưa đủ, bây giờ còn dám ra tay với người khác, hẳn tướng hiện tại vẫn như xưa hay sao? Hay là thể diện của hắn còn lớn hơn biểu ca của Vĩnh Ninh Hầu?”

“Trước tiên mang người trở về rồi nói sau.” Lục Văn Thao cũng không thể bỏ mặc Lục lão bát, trước tiên chưa kể Lục lão bát là thân đệ của mình, nếu Lục lão bát bị đưa đến pháp trường để thiến thì người của Lục gia không cần đem mặt ló ra ngoài nữa, “Với lại đi hỏi thăm nội tình về tên thư sinh được Ngụy lão nhị cứu lần trước đi.”

Lục Văn Thao xưa nay không đánh khi chưa chuẩn bị ổn thỏa, từ khi Lục lão bát bị bắt đến Phủ doãn để dò thì Lục Văn Thao đã thăm vấn hạ nhân bên cạnh Lục lão bát, đương nhiên biết được chuyện tốt mà Lục lão bát đã làm!

Giờ khắc này Lâm Vĩnh Thường cũng cảm thấy oan uổng, càng bức bối mà đuổi điệt nhi lắng chuyện của mình ra ngoài.

Thật ra hẳn cũng định làm một chút gì đó để răn Lục lão bát một chút, nhưng cũng không nhanh như vậy, cũng không cần dùng thủ đoạn rõ ràng trực tiếp như thế để nhằm vào Lục lão bát.

Quả nhiên buổi tối người của Lục gia tìm đến cửa nhận tội.

Lâm Vĩnh Thường nói thẳng, “Lâm mỗ không liên quan đến chuyện của quý phủ công tử.”

Lục Văn Thi trước tiên nhận tội thay đệ đệ, “Bát đệ nhà ta thật sự hồ đồ, thỉnh Lâm đại nhân đừng chấp nhậ với hắn. Văn Thi tới đây chỉ vì tạ tội. Đợi chuyện của bát đệ xử lý thỏa đáng thì nhất định sẽ để hắn đích thân đến quý phủ tạ tội với điệt nhi của Lâm đại nhân.”

“Không cần, nhìn thấy bát công tử của quý phủ đã gặp báo ứng, một chút bức tức mà điệt nhi của ta chuốc lấy cũng không cần phải so đo nữa.” Lâm Vĩnh Thường không hề nề mặt Lục Văn Thi, thần nhiên nói, “Nếu Lục nhị gia biết là ai trừ họa thay để dò thì vui lòng nói cho Lâm mỗ, Lâm mỗ sẽ tạ ơn đại lễ.”

Lục Văn Thi nhất thời đỏ mặt, Lâm Vĩnh Thường thẳng thừng bưng trà tiễn khách.

Lục Văn Thi bị mất thể diện, về nhà liền thương nghị với đại ca.

Lục Văn Thao cau mày, đập tay xuống thuyền thớt rồi thở dài, “Xem ra không phải Lâm gia xuất thủ.”

“Ca ca, có lẽ Lâm Vĩnh Thường lừa gạt cũng không chừng?”

“Người không biết, khi Lâm Vĩnh Thường làm Ngự sử thì có một thói quen chính là, nếu đã không ra tay thì thôi, hễ ra tay sẽ cắn chết người.” Lục Văn Thao nheo mắt lại, “Người đi lần này, tuy rằng mất mặt nhưng ít nhất Lâm Vĩnh Thường sẽ không bỏ đá xuống giếng.”

Lục Văn Thi nói, “Ta thấy Lâm Vĩnh Thường cũng không hiền lành gì cho cam.”

“Hiền lành hay không thì sau này hẵng nói.” Lục Văn Thao khẽ ngắt nhẹ mi tâm, “Lâm gia muốn khoanh tay ngồi nhìn, như vậy cũng tốt. Lâm gia không nhúng tay vào thì chúng ta mới dễ dàng lôi người đứng sau vụ này ra ánh sáng. Nhị đệ, người đi nghỉ ngơi trước đi, ta đi tìm Bát đệ một chút.”

Ngược lại với đại Phò mã mà Lục Văn Thao đang sốt đầu mẻ trán thì Lục Văn Mộc lại xuôi chèo mát mái.

Từ khi Minh Nhã bị khó sinh ở phu gia thì phủ Công chúa của nàng là phủ đệ đầu tiên được xây dựng hoàn thành, sau đó lập tức đưa trượng phu Lục Văn Mộc dọn nhà.

Phủ của đại Công chúa đương nhiên hơn hẳn phủ của Quận vương.

Chuyện Minh Nhã khó sinh làm cho ấn tượng của Minh Trạ đối với Lục Văn Mộc giảm xuống âm độ. Minh Trạ xưa nay luôn cho rằng: Nam nhân khiến lão bà chịu khổ tuyệt đối không phải nam nhân tốt.

Huống chi nam nhân này lại là muội phu của mình.

Trong vài vị Phò mã thì Phùng Thiệu Minh được Minh Trạ coi trọng nhất; Phò mã Ôn Trường Phong của tam Công chúa cũng dần dần lọt vào mắt của Minh Trạ; xưa nay Lục Văn Thao rất biết luồn cúi; người ít tiếng tăm nhất chính là Triệu Thiếu Hi, Phò mã của nhị Công chúa, vì thân mình không được tốt nên luôn ở trong nhà tịnh dưỡng.

Lục Văn Mộc vốn đang lên như điều gặp gió, vì chuyện Lục gia tranh sản nghiệp tranh tước vị mà Minh Trạ đánh cho Lục gia mất hết thể diện, còn thẳng tay đoạt đi chức vụ của Lục Văn Mộc. Lục Văn Mộc đành ở phủ Công chúa hầu hạ Công chúa ở cử, Minh Nhã thông minh thấu hiểu, đương nhiên hiểu được nỗi lo trong lòng của trượng phu.

Nay thân thể của Minh Nhã dần dần hồi phục, thường dẫn theo hài nhi đến thỉnh an Vệ thái hậu. Minh Nhã sinh tiểu hài nhi này cũng không có gì xinh đẹp, bất quá đứa nhỏ này phát triển khá tốt, Vệ thái hậu nhìn thấy liền vui vẻ. Theo lý thuyết Minh Trạ và Minh Nhã cũng không phải thân huynh muội, nhưng thân kỳ ở chỗ đứa nhỏ này có vài phần tương tự Minh Trạ.

Vệ thái hậu rất thích tiểu hài nhi này, tuy Minh Trạ khó chịu với muội phu nhưng nhìn thấy muội muội và diệt nhi thì vẫn rất cao hứng, còn thuận tiện đặt tên cho tiểu hài nhi này: Lục Thiên Gia.

Minh Nhã có bản lĩnh của Minh Nhã.

Mỗi ngày muội muội đưa diệt nhi đến trước mặt, hiện tại Lục Văn Mộc rất nhàn nhã, làm trượng phu và phụ thân còn ôn nhu chu toàn hơn cả Phùng Thiệu Minh. Tuy rằng Minh Nhã không nhắc đến trượng phu nhưng Minh Trạ cũng không lãnh đạm với Lục Văn Mộc quá lâu.

Lục Văn Mộc vừa bước ra khỏi nha môn thì liền nhìn thấy tùy tùng Chu Vân ở bên cạnh Lục Văn Thao tươi cười tiến đến thỉnh an, “Nô tài thỉnh an Mộc lão gia, lão gia nhà nô tài thỉnh ngài có nhàn rồi thì đi sang uống rượu một chút.”

.....

29. Chương 29

Lục Văn Mộc thoáng nghe thấy tin tức Lục lão bát bị Phủ doãn đế đô Điền Văn Hoa bắt về nha môn, vì cùng dòng họ nên Lục Văn Mộc cũng hơi cảm thấy mất mặt.

Cho dù thế nào thì phủ Lục tướng quân cũng không thể quản chuyện của phủ Nam Phong Bá.

Nay Lục Văn Thao mời hẳn, Lục Văn Mộc đương nhiên phải đi.

Khi Lục Văn Mộc đến nơi, Lục Văn Thao đang ở thư phòng ngồi không yên, nhìn thấy Lục Văn Mộc thì vội vàng nói, “Mộc đệ, người đến rồi, đã xảy ra đại sự.” Lục Văn Thao cũng không phải là người bộp chộp đến mức làm cho hắn thất thần thất thổ như vậy, nhất định không phải việc nhỏ, Lục Văn Mộc vội vàng tiến lên, thấy trong tay của Lục Văn Thao cầm một bản tập san khổ rộng, trên đó chỉ chít chữ.

Lục Văn Mộc tiếp nhận rồi đọc kỹ, suýt nữa đã tức đến choáng váng mặt mày, cả giận nói, “Họ Trầm này là ai, vì sao lại dám làm ô uế thanh danh của Lục gia chúng ta?!”

Tuy Trầm Chuyết Ngôn để lỡ ân khoa mùa xuân. Bất quá hẳn lại được mọi người biết rõ hơn cả tam đỉnh giáp. Hơn hẳn kim bảng, cái tên Trầm Chuyết Ngôn hiện tại đã trở thành màu đỏ tía ở đế đô.

Minh Trạm phân phó Ngụy Tử Nghiêu làm tập san, Ngụy Tử Nghiêu hành văn hữu hạn, hơn nữa Ngụy Tử Mẫn biết thời biết thế, liền thỉnh Trầm Chuyết Ngôn làm chủ bút.

Minh Trạm động tay động chân một chút, đặc biệt đề danh cho tờ tập san là: Tập san Hoàng thất.

Tuy rằng văn tự của Minh Trạm thật sự không tốt, nhưng bởi vì là nhất quốc tôn sư cho nên vẫn có vô số người khen ngợi.

Chuyện của Lục lão bát bị đăng trên tập san, đương nhiên phải nói đến ân oán của Lục lão bát và chủ bút Trầm Chuyết Ngôn.

Ngụy Tử Nghiêu chỉ giỏi về chuyên môn của mình, chuyên môn của hắn chính là sống phóng túng, hắn rất quen thuộc đối với việc này. Trầm Chuyết Ngôn là thiếu niên nhưng to gan, lập tức nói, “Chỉ viết mấy thứ ăn uống đàn hát khoác lác như vậy thì ai thích xem? Phải viết những thứ khiến người ta chú ý mới được.”

Vì thế chuyện lớn xảy ra ở đế đô mấy ngày gần đây tỷ như Minh Nguyệt lâu bị niêm phong, ông chủ Lục lão bát nấp đằng sau có liên quan đến vụ án, bị thêm mắm thêm muối mà viết lên tập san.

Trầm Chuyết Ngôn đối với Lục lão bát chính là cừu mới hận cũ, một ngày cũng không quên.

Hãy nghĩ một chút đến sự tự tôn cao ngạo của người cổ đại đi, huống chi Trầm Chuyết Ngôn là thiếu niên tài cao, đã đỗ cử nhân. Hơn nữa hắn tự nhận việc để lỡ ân khoa mùa xuân đều là do Lục lão bát gây nên, thậm chí đại hận càng gia tăng khiến cho toàn bộ đế đô đều có thể chứng kiến khả năng hành văn cay nghiệt của Trầm tài tử.

Trầm Chuyết Ngôn phân tích vụ án Lục lão bát của Minh Nguyệt lâu từ dòng họ Lục gia, từng bước nói rằng Lục gia cậy thế làm ác, vô cùng đáng giận. Lục thị bộ tộc liên tục có hai vị Phò mã, mọi người trong đế đô đều nghĩ người của Lục thị có đức có tài, nào ngờ hữu danh vô thực, và vân vân.

Tập san Hoàng thất in ấn không nhiều, chỉ một ngàn bản. Giá cũng không đắt, ba mươi đồng một bản.

Phải biết rằng chi phí in ấn ở thời đại này cực cao, một bản luận ngữ bình thường cũng đã một lượng bạc. Cho nên thường xuyên có tú tài nghèo, vì sao lại nghèo, bởi vì sách rất quý, nhưng không thể không mua, đương nhiên là nghèo.

Đứng bán tập san cũng không phải là ai khác, Ngụy Tử Nghiêu lôi ra mười tên nô tài trong phủ, đứng trên phố lớn ngõ nhỏ mà hét to, hơn nữa khẩu hiệu là do Minh Trạm và Trầm Chuyết Ngôn quyết định, Minh Trạm còn tự mình chỉ điểm, “Không thể lặng lẽ như ăn trộm, phải lớn tiếng rao to.”

Đám nô tài phủ Thừa Ân Công nơm nớp lo sợ gật đầu, Trầm Chuyết Ngôn nói, “Còn phải rao to là đang bán cái gì.” Bèn đích thân làm mẫu, đứng giữa phố mà cất tiếng rao to, “Tập san tập san đây, tập san Hoàng thất đây, chỉ ba mươi đồng một bản!”

Minh Trạm vui sướng gật đầu, rất có hương vị của những đứa trẻ bán báo thời kỳ quân phiệt cũ ở Thượng Hải thường được chiếu trên phim truyền hình vào kiếp trước của hắn, cười nói, “Còn phải nói ra một chút nội dung đáng chú ý trong tập san nữa.”

Trầm Chuyết Ngôn nhanh trí, nhất thời giơ lên một phần tập san rồi giương giọng hô to, “Tập san Hoàng thất đây! Tập san Hoàng thất đây! Lục lão bát Nam Phong Bá Lục gia là kẻ khả nghi trong vụ án chuốc thuốc mê, hiện tại đã bị bắt giam ở Phủ doãn để đồ!”

Minh Trạm cười thầm, cũng không ngờ tiểu tử này lại có thâm cừu đại hận với Lục gia như vậy.

Bán bất cứ thứ gì thì phải chọn vị trí đẹp, giống như Trầm Chuyết Ngôn, hắn chọn nơi phồn hoa nhất để đồ: phố Chu Tước. Hắn vừa cất cao giọng thì mọi người liền chú ý.

Một ngàn bản tập san không tốn sức lực, toàn bộ bán sạch, được ba mươi lượng, Minh Trạm dùng để mời Ngụy Tử Nghiêu và Trầm Chuyết Ngôn ăn uống, đám nô tài bỏ ra khí lực cũng được mời một bàn dưới lầu, tổng cộng tiêu hết mười lượng. Còn lại hai mươi lượng, Minh Trạm nói với Ngụy Tử Nghiêu, “Công cho các người đã vất vả.” Ngụy Tử Nghiêu mỉm cười thu nhận.

Ngày hôm sau Trầm Chuyết Ngôn nổi danh như cồn, Ngụy Tử Nghiêu có chút thanh danh.

Nếu để Minh Trạm nói thì Trầm Chuyết Ngôn quả thật là một người thông minh hiếm thấy. Tuy Trầm Chuyết Ngôn đắc tội Lục gia, bắt quá lại được dương danh, còn được hảo cảm của những kẻ thanh lưu.

Nên nhớ từ xưa những kẻ thanh lưu và đám hào môn quý tộc không thể song song tồn tại.

Người đọc sách thánh hiền luôn có chút câu nệ.

Trầm Chuyết Ngôn thì không phải như vậy, Minh Trạm cảm thấy về phương diện xào rán tin tức thì Trầm Chuyết Ngôn thật sự có tài cán.

Lục Văn Mộc bị tờ tập san này chọc tức đến choáng váng, muốn tìm Trầm Chuyết Ngôn để gây phiền phức, nhưng mở ra tập san, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy bốn chữ to, ngự bút.

Minh Trạm sợ người khác không biết đại danh của hắn, còn thêm vào bên dưới bốn chữ Tập san Hoàng thất là tên của mình: Phụng Minh Trạm.

Nếu không phải hiện tại Lục Văn Mộc đang thuận buồm xuôi gió, được ân sủng của Hoàng thượng, lại là Phò mã thì hắn sẽ hoài nghi có phải Minh Trạm muốn đào mồ chôn Lục gia hay không.

Lục Văn Mộc tức giận, nói một cách đanh đá, “Thao ca là tỷ phu của bộ hạ, ta là muội phu của bộ hạ, danh dự của phu gia Công chúa bị bắt nhả thì chẳng có lợi ích gì đối với bộ hạ.”

Lục Văn Thao nhìn về phía Lục Văn Mộc mà nói, “Ta muốn thương nghị với Mộc đệ, chúng ta có cần ở lâm triều thượng tấu tiểu tử họ Trầm hay không?” Đánh không đánh lại, mắng không mắng lại, như vậy cũng không phải cách thức của hào môn, và lại chuyện này liên quan đến sự trong sạch của gia tộc, làm sao có thể cam chịu như vậy?

Lục Văn Mộc nói, “Hoàng thượng đã tự đề danh, có lẽ Hoàng thượng đã biết chuyện này! Hoàng thượng cũng có thể diện, lâm triều nhiều người, không bằng sau khi bãi triều lên cầu kiến, thỉnh Hoàng thượng chủ trì công đạo.”

Đương nhiên về nhà còn phải bàn với lão bà Công chúa một phen, thỉnh các lão bà ngầm qua lại để lấy quan hệ.

Hai người thương nghị xong, chuẩn bị khởi tố Trầm Chuyết Ngôn nói hưu nói vượn.

Về phần Ngụy Tử Nghiêu, hai người thật sự ăn ý khi không dám đề cập. Dù sao Ngụy gia là mẫu tộc của Thái hoàng thái hậu, lão thái thái kia có tiếng là thiên vị, đòi mạng ở chỗ có thân phận cực kỳ cao, nếu nổi cáu lên thì chẳng thêm cho ai thể diện, ngay cả Minh Trạm cũng chỉ cam chịu, huống chi hai con tôm cá nhỏ nhỏ như bọn họ. Vì vậy, Ngụy Tử Nghiêu thoát được một kiếp.

Trong khi Lâm Vĩnh Thường chẳng xem chuyện này thành đại sự. Ở trong mắt hắn thì bọn thế gia đều là chó má, nhất là diệt nhi của hắn rất có phong thái không sợ quyền quý năm xưa giống hắn, hắn còn phải tán thưởng Trầm Chuyết Ngôn vài câu nữa là.

Trầm Chuyết Ngôn lấy ra năm lượng bạc đưa cho Lâm Vĩnh Thường, “Tập san bán ba mươi lượng, mười lượng dùng để ăn uống, còn lại hai mươi lượng, ta và Ngụy Tử Nghiêu mỗi người chia năm lượng, còn lại mười lượng thì thưởng cho nô tài, lần sau sẽ tiếp tục gọi bọn họ đi ra bán tập san.”

Lâm Vĩnh Thường nhận lấy, mỉm cười, “Đến để đô mà cũng biết kiếm bạc.”

“Đúng vậy.” Trầm Chuyết Ngôn cau mày nói, “Bất quá, có lẽ Lục gia sẽ gây phiền phức cho diệt nhi.”

“Sợ hắn cái gì, cái này cũng là do Hoàng thượng gặt đầu thì mới có thể in ấn.” Lâm Vĩnh Thường không hề lo lắng, Minh Trạ có tính tình mạnh mẽ kỳ quái như vậy thì nhất định đã trù tính trước.

Trầm Chuyết Ngôn nhin không được mà cười, “Cửu cửu, Hoàng thượng thật có ý tứ, chẳng như những gì cửu cửu đã nói với ta. Chúng ta dùng bữa xong, Hoàng thượng còn bảo chủ quán tặng miễn phí cho chúng ta một vò rượu, vò rượu đó do Ngụy Tử Nghiêu cầm trở về.”

“Người có biết cái gì gọi là gần vua như gần cọp hay không?” Lâm Vĩnh Thường nói, “Người có chuyện gì thì cứ hỏi ý của Hoàng thượng trước, đừng tự chủ trương, Hoàng thượng cũng không phải người đơn giản.”

“Tuy không đơn giản nhưng khiến người ta cảm thấy nhân phẩm của Hoàng thượng rất tốt.”

“Mời người ăn một chút thì người đã khen...” Nhân phẩm rất tốt? Lâm Vĩnh Thường không nói ra bốn chữ sau, khẽ liếc mắt nhìn diệt nhi một cái, “May mắn là không làm quan, nếu không chắc chắn sẽ thành một tên tham quan.”

“Chức vị thì có gì tốt?” Trầm Chuyết Ngôn nói, “Chức vị của cửu cửu là để làm việc cho bộ hạ, hiện tại ta cũng đang làm việc cho bộ hạ, thực chất là giống nhau cả thôi, chẳng qua cái danh của cửu cửu thì dễ nghe hơn một chút.”

Lâm Vĩnh Thường gõ đầu hắn, “Người là ai? Hả? Thật to gan mà.”

Trầm Chuyết Ngôn nằm trên ghế trúc ở đình viện, nhìn vô số ngôi sao giữa không trung, lại quay đầu mỉm cười với Lâm Vĩnh Thường, “Cửu cửu, ta thích làm việc cho bộ hạ.”

Lâm Vĩnh Thường không bận tâm đến hắn, Trầm Chuyết Ngôn nói tiếp, “Tuy rằng bộ hạ không cao to uy mãnh khó có thể với tới như ta đã nghĩ, nhưng là một người rất có nhân đức.”

Vị hoàng đế có nhân đức đang nhìn tỷ phu và muội phu quỳ dưới đất, gãi gãi cái cằm bị ngứa, sau đó phiền muộn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuy rằng đã trải qua rất nhiều năm nhưng Minh Trạ vẫn cảm thấy ở niên đại này mọi thứ đều thật tinh xảo đến cực điểm. Cửa sổ bằng gỗ sơn đỏ, phía trên khắc hình ô vuông phức tạp được cắt chỉnh tề thành nhiều mảnh, trong đó còn khắc hoa văn tinh xảo, lại được dán lên một lớp giấy, khi ánh mặt trời chiếu vào thì đỡ hắt nắng hơn rất nhiều. Hơn nữa, đến buổi chiều, ngay cả mùa hè thì bên trong cũng không hề chói mắt.

Sắc mặt của Minh Trạ nhìn có vẻ u ám khó lường.

Minh Trạ đang ngăn người nhìn những hạt bụi bay lơ lửng trong không khí, nhất thời quên gọi Lục Văn Thao và Lục Văn Mộc đứng dậy. Hai người đành phải tiếp tục quỳ, thỉnh thoảng lại lặng lẽ ngẩng đầu nhìn sắc mặt Hoàng thượng, thấy vẻ mặt của Hoàng thượng cao thâm, đành gục đầu tiếp tục quỳ, cảm thấy vừa hối hận vừa bất an.

Một lúc sau Minh Trạ lặng lẽ ngáp rồi mới phục hồi tinh thần, “Lục Văn Tuyên oan uổng thật sao?”

Lục Văn Thao ngoan cố nói, “Mặc dù thần đệ có hành vi đôi chút hoang đường nhưng không phải hạng người làm xằng làm bậy, thỉnh Hoàng thượng minh xét.”

“Trẫm cũng không phải Phủ doãn để đô, càng không phải Đại lý tự khanh, nếu oan uổng thì phải trải qua phúc thẩm. Đường nhiên thanh giả tự thanh, tục giả tự tục.” Minh Trạ nói.

Rốt cục Lục Văn Thao không ngờ Minh Trạm lại nói như vậy, vội nói, “Bệ hạ, một chút việc nhỏ thì cần gì phải kinh thiên động địa. Đối với thần thì Văn Tuyên trong sạch, vài văn nhân vô lại dùng ngòi bút để kiếm mảnh vụn này thì mặc kệ họ, chúng thần trong sạch thì chúng thần tự biết.”

Minh Trạm gật đầu, “Tùy các người. Trải qua phúc thảm mà vẫn không phục thì có thể nói với trẫm.”

Lộc Văn Mộc nói một cách dẫn đo, “Hoàng thượng, chuyện kiện cáo chỉ là chuyện nhỏ, nhưng việc Trầm Chuyết Ngôn viết bậy trên tập san lại thật sự ảnh hưởng đến nhà của thần và phủ của Nam Phong Bá, đúng là có hơi...”

“Chuyện này phải trách Lục Văn Tuyên, ai bảo các người cùng dòng họ Lục làm chi.” Minh Trạm nói không hề khách khí, “Đừng tưởng rằng trẫm ở trong cung thì coi như trẫm mù quáng! Một tỷ phụ, một muội phụ, các người nhìn những chuyện tốt mà Lục Văn Tuyên đã làm đi! Mất thể diện cũng là tự chuốc lấy! Các người còn có mặt mũi nào đến cáo trạng với trẫm hử? Còn bày đặt nói Minh Nguyệt lâu là bọn nô tài lên lút làm, không liên quan đến chủ tử, thật sự là thú vị lắm!”

“Trẫm nhất thanh nhị sở những thủ đoạn lừa bịp của các người! Vậy mà các người còn đòi thể diện với trẫm?!” Minh Trạm lạnh lùng nói, “Nếu Lục Văn Tuyên vô tội thì sợ cái quái gì! Còn nếu thật sự có chuyện này thì các người cứ đi hỏi kết cục của Triệu Hỉ đi! Ngày trước trẫm từng nói, xử lý thân thích của Vĩnh Ninh Hầu như vậy! Sau này nếu các người có phạm vào chuyện này thì cứ xử y như thế!”

“Nếu hôm nay trẫm để lại thể diện cho các người thì sau này Vĩnh Ninh Hầu hỏi, trẫm phải trả lời như thế nào đây?”

Lục Văn Thao, Lục Văn Mộc bị thóa mạ một trận, hoàn toàn mất mặt mũi, nơm nớp lo sợ cáo lui.

Tin tức nhị vị Phò mã cầu tình, sau đó mặt xám mày tro rời đi đã bị lạng lẽ lan truyền ra ngoài.

Rất nhiều đại thần thanh lưu tỏ vẻ kính phục và vui mừng đối với thái độ thiết diện vô tư của Minh Trạm, ngay cả Trầm Chuyết Ngôn cũng nói, “Hoàng thượng thật sự là Hoàng đế tốt.”

Lâm Vĩnh Thường sầu muốn chết, một kẻ ngây thơ như vậy thì làm sao có thể sống ở đế đô đây?

Minh Trạm đặc chí nói với Nguyễn Hồng Phi, “Mọi người đều khen ta kìa. Nói ta công chính liêm minh, một lòng vì dân, không hề bất công.”

Nguyễn Hồng Phi rót một tách trà xanh, “Lúc trước vì mua chuộc lòng người trong hoàng thất mà cho bọn họ khá nhiều ích lợi, bọn họ nhất định là tưởng người dễ chèn ép. Trước ngon ngọt, sau đó thưởng cho vài trượng, e rằng bọn họ sẽ không bao giờ quên bài học này.” Nhượng mày nhìn khuôn mặt mồm mỉm đang cười xấu xa của Minh Trạm, trong xoang mũi của Nguyễn Hồng Phi hử ra một giọng mũi vô cùng gọi cảm, “Hử?”

“Chỉ có Phi Phi là hiểu rõ lòng ta.”

.....

30. Chương 30

Nhị vị Phò mã Lục gia bị đụng vách tường ở ngự tiền, nhiệt độ của Tập san Hoàng thất vẫn chưa rút xuống thì kết quả ân khoa mùa xuân đã được công bố.

Quan chủ khảo Lâm Vĩnh Thường cầm mười bài thi dẫn đầu đưa cho Minh Trạm quyết định thứ tự, Minh Trạm lần lượt duyệt qua rồi hỏi, “Nhị bảng tam bảng đâu?”

Quan phó chủ khảo Mai đại nhân dâng lên, Minh Trạm chưa tiếp nhận thì đã hỏi, “Phạm Duy và Phùng Trật đứng hạng bao nhiêu?”

Trên trán của Mai đại nhân suýt nữa đã toát mồ hôi hột.

Phạm Duy và Phùng Trật từ Vân Quý đi theo Minh Trạm đến đây, được Minh Trạm chia ra làm đương sai ở Lại bộ và Hộ bộ, Minh Trạm thuận tiện thưởng cho bọn họ xuất thân là cử nhân. Khi ân khoa mùa xuân diễn ra thì hai người phụng lệnh tham dự ân khoa. Mặc dù triều thần có chút ý kiến đối với hành vi đề bạt người một nhà rõ ràng như vậy của Minh Trạm, bất quá cũng không nên vì hai con tôm tép mà khiến Hoàng thượng phật lòng, cho nên bọn họ đành cam chịu.

Mai đại nhân đáp, “Phạm Duy đứng thứ mười một nhị bảng, Phùng Trật đứng thứ năm tam bảng.”

“Kéo Phùng Trật lên nhị bảng đi.” Tuy rằng thứ tự trên các bảng phải trả qua thi đình thì mới quyết định, bất quá trong đại đa số tình hình thì không có thay đổi quá lớn.

Minh Trạm thấy hai người lộ ra sắc mặt khó coi, bèn cười nói, “Lão Mai, trầm đề bạt người từ Phủ doãn đề đô thành Lễ bộ thị lang rồi làm Phó chủ khảo, người cũng đầu từ chối với trẫm. Vậy mà...”

Lâm Vĩnh Thường thức thời nói, “Thần tuân chỉ.”

Minh Trạm hài lòng mỉm cười, thoải mái chấp bút phê ra mười thứ hạng đầu, ra hiệu cho Hà Ngọc mang xuống rồi phân phó, “Theo thứ tự này mà công bố.”

Lâm Vĩnh Thường và Mai đại nhân cung kính cáo lui.

Kỳ thật Mai đại nhân có chút bất mãn đối với hành vi đề bạt thủ hạ một cách trắng trợn như vậy của Minh Trạm, khi khước mắt đảo qua khuôn mặt thần nhiên của Lâm đại nhân thì lại cảm thấy Lâm thanh thiên trước kia là Ngự sử, xưa nay nổi tiếng liêm chính mà cũng phụ họa bệ hạ, Mai Song Lâm như hắc có hùa theo thì cũng chẳng có gì là bất ổn.

Lâm Vĩnh Thường dường như đã phát hiện tâm tư của Mai đại nhân, thần nhiên nói, “Chẳng lẽ chúng ta lại học theo đám nữ nhân mà tranh giành tình cảm hay sao?”

Mai đại nhân cười cười, “Thật sự ghen tị với vận may của hai tên tiểu tử kia.”

Tại sao Minh Trạm lệnh cho hai người Phạm Phùng tham gia ân khoa mùa xuân? Đơn giản là cho bọn họ một cái xuất thân, ngày sau dễ dàng đề bạt để trọng dụng mà thôi. Cho dù đám đại thần đồ kỵ, nhưng văn chương của Phạm Duy tinh diệu, thật sự là một tiểu tài tử, đứng nhị bảng là xứng đáng. Phùng Trật thì có chút vụng về, cũng không phải Phùng Trật không có tài văn chương, chẳng qua các thí sinh rất mạnh. Thuở nhỏ Phùng Trật cũng không có tài danh như Phạm Duy, để cho hắn tiến vào tam giáp đã là ưu đãi.

Bất quá triều đình là Phụng gia, đương nhiên do Minh Trạm định đoạt.

Huống chi mọi người đều biết Minh Trạm vừa xử lý Phò mã Lục gia, vẫn chưa nguôi giận, xưa nay hắn nổi danh là người nóng tính, vì vậy đám thần tử cũng không dám trêu chọc hắn. Lâm Vĩnh Thường cũng không phải kẻ ngốc, chỉ một chút việc nhỏ thì cần gì đi nghịch long lân.

Việc Phạm Duy và Phùng Trật đỗ ân khoa là chắc chắn, trước ân khoa mùa xuân, Minh Trạm đã từng mạnh miệng nói: Cứ thi đi, nhất bảng thì không cam đoan, nhưng nhị bảng thì tuyệt đối có hy vọng.

Xưa nay hai người luôn tin phục Minh Trạm, vì vậy liền thoải mái đi đăng ký dự thi, Phùng Trật còn đặc biệt tự tin nói với Minh Trạm, “Bệ hạ, nếu chúng ta thi tốt thì ngài đừng chọn chúng ta đứng đầu bảng nha. Bằng không sợ có người sẽ nói ngài bất công đó.”

Minh Trạm nói, “Người nói chuyện khiêm tốn chút đi, thôi bay nóc nhà của ta rồi kìa, mắc công ta phải tốn bạc tu sửa nữa.”

Phạm Duy cười ha ha.

Nay nhìn đến thứ tự trên kim bảng, Phùng Trật quả thật có chút nho nhỏ mừng thầm, không phải là hắn không biết trời cao đất rộng, bèn nói với Phạm Duy, “Xem ra bệ hạ đặc biệt chiều cố ta.”

Phạm Duy trêu chọc hắn, “Sao, người bị kéo xuống từ vị trí Trạng Nguyên rồi à?”

Phùng Trật gõ đầu Phạm Duy, “Chẳng lẽ người còn không biết bụng dạ của ta hay sao? Chúng ta tiến cung tạ ơn bệ hạ đi!”

“Quả thật là nên đi.” Nếu không có Minh Trạng can thiệp thì Phạm Duy cảm thấy chính mình có thể đổ tiền sĩ hay không cũng chưa biết chắc.

Hai người thu dọn một chút rồi tiến cung.

Minh Trạng thấy hai người bọn họ thì rất vui vẻ, “Xem kết quả chưa? Thi khá tốt.”

Hai người đồng thanh nói, “Nhờ hồng phúc của bệ hạ.” Người dựa vào đại thụ hóng mát thì ít nhất cũng phải nói một tiếng cảm ơn đại thụ.

Đại thụ Minh Trạng mỉm cười, “Đến rất đúng lúc, các người dùng văn thiện với ta đi, Phi Phi không ở đây.” Một câu cuối cùng hàm chứa bao nhiêu oán giận, Minh Trạng nói với hai người, “Các người nói thử xem, nam nhân giống như ta, vừa mỹ mạo vừa có quyền thế, trên đời này có được bao nhiêu người như vậy? Thế mà Phi Phi lại vứt ta ở nhà để đi ra ngoài lêu lổng với kẻ khác. Trên đời này thật sự không có thiên lý mà.”

Chuyện này Minh Trạng có thể kể với ai được đây? Trùng hợp Phạm Duy Phùng Trật đều là người thấu hiểu, Minh Trạng thấy bọn họ thì giống như bắt được cái thùng rác, khẩn cấp trút ra tất cả oán giận.

Phạm Duy đành phải khuyên nhủ, “Bệ hạ, ngài nghĩ thông một chút đi.” Việc đã đến nước này, có nói thêm gì cũng chỉ là dư thừa.

“Đúng vậy. Nếu để thần nói thì Đỗ Quốc vương người ta cũng là mỹ mạo và quyền thế cơ mà.” Phùng Trật không hề đồng tình với Minh Trạng, tuy rằng điều này có chút đại nghịch bất đạo. Nhưng năm đó hấn và Phạm Duy đều đã khuyên Minh Trạng cách họ Ngụy xa một chút, sau này Minh Trạng bị lừa sạch sẽ từ trong ra ngoài nhưng vẫn cố chấp hồ đồ mà thích người ta thì có thể trách ai đây?

Minh Trạng rậm rì một cách bất mãn, “Các người là người của ta hay là bị Phi Phi mua chuộc mất rồi hả?”

Phạm Duy cắn răng đưa ra chủ ý cho Minh Trạng, “Nhân phẩm như bệ hạ mà hấn còn dám khi dễ bệ hạ thì bệ hạ cứ ra hậu cung mà tiêu khiển, cho hấn biết mặt một chút.” Trong triều đình này, Phạm Duy tuyệt đối là người duy nhất mong muốn Minh Trạng thành thân sinh con.

Chủ ý này cực kỳ thối nát, Minh Trạng nhất thời không nói gì, chỉ xua tay đuổi người, “Cút đi cút đi chẳng có ý kiến hay gì cả, không cho các người dùng bữa nữa.”

Phạm Duy và Phùng Trật vội vàng bỏ chạy, Minh Trạng đang buồn bực, nếu ở lại dùng bữa thì chắc chắn sẽ phải nghe Minh Trạng kể khổ. Thay vì ăn ngự thiện mật vàng của Minh Trạng thì không bằng về nhà ăn cơm của chính mình. Dầu sao về mức độ phong phú thì ngự thiện hiện tại đã không bằng ngày xưa, sức hấp dẫn giảm xuống rất nhiều.

Minh Trạng đuổi đi Phạm Duy và Phùng Trật, còn hấn thì tự tìm đến chỗ của mẫu thân để ăn chực.

Vệ thái hậu đang xem sách, thấy Minh Trạng thì đem sách đặt sang một bên, trước tiên ngênh đón nhi tử, cười nói, “Vì sao lại rảnh rỗi mà đến đây thế?”

“Đã lâu không cùng mẫu thân dùng văn thiện.” Minh Trạng bày ra bộ mặt hiếu thảo, sau đó đi qua rồi ngồi xuống kế bên mẫu thân.

Vệ thái hậu bưng trà uống, trong mắt hiện lên ý cười, trêu ghẹo, “Mọi người nói thú tức phụ liền quên nường, cho dù người không đến thì mẫu thân cũng không trách người đâu. Hôm nay cô độc đến đây một mình, như vậy có nghĩa là tức phụ không ở nhà rồi.”

“Làm gì có.” Minh Trạng giả vờ biện bạch một câu, như thuở còn thơ hay tựa đầu vào vai của mẫu thân, hấn gọi một tiếng, “Mẫu thân.”

“Ừ?” Vệ thái hậu sờ đầu nhi tử, “Sao vậy?”

Minh Trạng khoát tay, tỳ nữ và thái giám trong phòng lặng lẽ lui ra ngoài, “Hôm nay ta chọn mười tên tiến sĩ. Người thứ nhất ở Sơn Đông, người thứ hai ở để đô, thứ ba đến từ Chiết Giang, sau đó là Giang Tô, Sơn Tây, Ký Trung, Hồ Quảng, Thục Trung...”

Vệ thái hậu không cảm thấy có vấn đề gì, Minh Trạng tiếp tục giải thích, “Mẫu thân không cảm thấy mười người này được phân bố quá đồng đều hay sao? Ta lục lại hồ sơ ân khoa mùa xuân từ mười năm trước,

hàng năm đều như thế, mười người đầu tiên thì hết tám người là ở tỉnh. Sau đó nhị bảng ấn theo tỉ lệ này mà phân bố, tỷ như gần hai mươi năm trở lại đây tiến sĩ xuất thân từ đề đồ có tên trên kim bảng khoảng hai mươi đến hai mươi lăm người.”

Vệ thái hậu ngưng mày suy nghĩ sâu xa, thật lâu sau mới ôn hòa nói, “Theo kết quả thì cũng không phải chuyện xấu.”

“Quả thật mức độ giàu nghèo ở các địa phương không giống nhau. Nơi trù phú và đông đúc luôn có điều kiện giáo dục tốt hơn những địa phương nghèo. Chiếu theo địa lý thì việc tuyển chọn đã có biện pháp, có lẽ đó là một loại bí mật mà mọi người đều biết nhưng không nói. Nhưng chưa từng có ai nói với ta về chuyện này, đừng nói là quang minh chính đại, ngay cả lén lút ám chỉ cũng không có. Người bên ngoài chỉ biết là bài thi được niêm phong, xem ra trong ân khoa mùa xuân có cách ký hiệu trên bài thi. Nếu có thể phân chia địa phương thì có phải tên người cũng được ký hiệu đặc biệt hay không?”

“Chuyện này có thể chậm rãi điều tra, cho dù như thế nào thì hiện tại không thể vạch trần.” Vệ thái hậu trả lời câu hỏi của Minh Trạng một cách trấn tĩnh, “Người vừa mới đăng cơ, việc không minh bạch trong ân khoa mùa xuân sẽ làm sĩ tử thiên hạ nổi điên. Hiện tại bất cứ sự hỗn loạn nào cũng sẽ gây bất lợi cho việc thống trị.”

Minh Trạng gật đầu, khẽ thở dài, “Ta không tính làm âm mưu chuyện này, chẳng qua chỉ cảm thấy trong triều không có ai có thể để ta tin tưởng, đành phải đến nói với mẫu thân.”

“Chỉ là một chút việc nhỏ thôi mà.” Vệ vương phi cười cười, phản bác ý kiến của Minh Trạng, “Thật ra Thái thượng hoàng cũng biết việc chọn tiến sĩ theo địa lý. Nhớ rõ những năm cuối Nhân Tông hoàng đế từng xảy ra một vụ gian lận ân khoa mùa xuân, nguyên nhân rất đơn giản, ân khoa năm ấy Lương Quảng có một trăm cử nhân dự thi, trong đó chỉ có một vị đỗ tiến sĩ. Người cũng biết Lương Quảng xa xôi hẻo lánh, giáo dục đương nhiên thua kém Đông Nam Hồ Quảng. Nhưng sĩ tử Lương Quảng lại không chấp nhận kết quả như vậy. Thậm chí ngay lúc đó Lương Quảng Tổng đốc cũng dâng tấu chương, hoài nghi ân khoa mùa xuân thiếu công bằng. Nhân Tông hoàng đế hạ lệnh điều tra, ta nhớ rõ năm đó Chủ khảo là Phạm Lâm Hi Phạm đại nhân, đó cũng là một thế hệ đại nho, bởi vì vậy mà thanh danh tiêu tán, chết trong ngục. Sáu vị Phó chủ khảo, ngoại trừ Nam Phong Bá Lục Kiến An, lúc ấy Lục Kiến An vẫn chưa được phong tước, bất quá chỉ có hần may mắn giữ được một mạng, còn lại hoặc là trảm thủ hoặc là bỏ tù bãi quan. Về phần giám thị, cũng có hơn phân nửa bị Hình Bộ gọi đến thẩm vấn.”

Chuyện xưa hai mươi năm trước mà Vệ thái hậu nói như thể đang hiện lên rõ ràng ở trước mắt, Minh Trạng nói một cách kính nể, “Mẫu thân biết thật rõ ràng.”

Vệ thái hậu nhìn Minh Trạng, ánh mắt nhu hòa, “Phạm Lâm Hi là một đại nho hiếm thấy, cái chết của hắn thật sự đáng tiếc. Ta tin tưởng Phạm Lâm Hi oan uổng trong vụ gian lận ân khoa mùa xuân vào những năm cuối Nhân Tông, bất quá hắn không thể không chết. Năm đó hắn là sự phó do Nhân Tông hoàng đế chỉ điểm cho Lệ thái tử, thuở nhỏ Lệ thái tử đã được hắn dạy văn chương. Nhân phẩm của hắn cao thượng, học thức uyên bác, là người rất hiếm thấy. Đáng tiếc hắn ở sai vị trí.”

Vệ thái hậu nói hai lần đáng tiếc, có thể thấy được vị Phạm đại nhân này thật sự đáng tiếc.

Minh Trạng nói, “Chuyện này cũng không có cách nào khác.”

“Đúng vậy, khi nói đến chính trị thì kỳ thật không phân biệt đúng sai.” Vệ thái hậu ôn hòa nói, “Ân khoa mùa xuân cũng không phải ân khoa mùa xuân, công chính liêm minh chỉ là tương đối mà thôi. Minh Trạng, chỉ cần người bảo trì quốc gia ở một tiêu chuẩn công chính tương đối thì đã là một minh quân hiếm thấy. Nước trong không có cá, tỷ như người lệnh cho Phạm Duy Phùng Trật tham dự ân khoa mùa xuân, chẳng lẽ đó không phải là gian lận hay sao?”

Minh Trạng da mặt dày như vậy mà bị Vệ thái hậu nói đến mức suýt đỏ mặt, nhin không được mà kêu lên, “Mẫu thân, người đang chọc ta là thượng bất chính hạ tác loạn hay sao?”

Vệ thái hậu vỗ vai Minh Trạng, thoải mái cười, “Làm gì có? Ta chỉ nói, triều đình là họ Phụng, người có thể gian lận, nhưng bọn họ thì không thể gian lận. Chẳng qua theo ý của ta, người không cần nghi ngờ quá nhiều trong kỳ ân khoa mùa xuân lần này. Trước tiên là người không tuân theo quy củ, dĩ vãng đều là chủ khảo phó chủ khảo và giám thị chấm thi, lần này người không dùng bọn họ, ngược lại là rút ra một bộ phận

từ Hàn Lâm để chấm bài thi. Trước đó không ai ngờ được người lại có hành động này, vì vậy việc gian lận cũng không quá cao.”

Sau khi nghe Vệ thái hậu phân tích thì tâm tình của Minh Trạng thoải mái hơn một chút, cười nói, “Lúc trước ta có hơi để tâm vào chuyện vụn vặt, nghe mẫu thân nói như vậy thì ta sẽ trở về nghiệm chứng một phen, tất nhiên là sẽ biết được.” Lại có chủ ý.

Vệ thái hậu mỉm cười cảm thán, với bản tính đa nghi của Minh Trạng thì việc bị lừa gạt thật sự không có khả năng quá cao. May mà Minh Trạng còn có ưu điểm chính là hắn rất thích lải nhải, hoàn toàn tin tưởng vào người mà mình tín nhiệm, bởi vậy, với bản tính nghi thần nghi quỷ như thế nhưng lại là người rất phóng khoáng.

Nghĩ ra cách để giải quyết việc này, Minh Trạng ở lại chỗ của Vệ thái hậu để ăn no nê một bữa, cho đến khi Nguyễn Hồng Phi từ bên ngoài trở về, đích thân đến đón hắn, năn nỉ đủ trò thì Minh Trạng mới bằng lòng nhích mông cùng Nguyễn Hồng Phi quay về tử cung.

.....

31. Chương 31

Hôm nay Nguyễn Hồng Phi vứt bỏ Minh Trạng một mình để ra ngoài, hành vi không quan tâm đến Minh Trạng như thế này đã bị Minh Trạng cực lực khiển trách. Nguyễn Hồng Phi không thể không ân cần hầu hạ Minh Trạng một hồi, hơn nữa còn nói vô số lời ngon tiếng ngọt cho Minh Trạng nghe. Cuối cùng là tha thiết hỏi thăm hành trình hôm nay của Minh Trạng.

Minh Trạng nghĩ đến chính sự, lập tức phái người mang đến kết quả kim bảng, so sánh tinh tế dưới ánh nến. “Đây là tân bảng ân khoa mùa xuân ư?” Nguyễn Hồng Phi nhìn lướt qua rồi hỏi.

“Ừm.” Minh Trạng bảo Nguyễn Hồng Phi hỗ trợ, lấy ra một quyển sổ, “Người đọc đi, ta sẽ ghi nhớ, xuất thân của người nào có địa vị, nhà cửa của người nào giàu có, ai là tiểu phú, ai là hàn môn?”

Trước khi đi ngủ, Minh Trạng nói với Nguyễn Hồng Phi, “Số liệu có thể chứng minh hết thảy.”

Sau khi thi đình liền có kết quả kim bảng. Thứ tự cũng không thay đổi quá lớn.

Tuy rằng khó tránh khỏi có chút xì xào rằng có tài mà không gặp thời, bất quá cũng không tạo nên trò trống gì. Sau khi được Minh Trạng chặt chẽ phân tích thì hắn cho rằng ân khoa mùa xuân này tương đối là công bằng.

Trạng nguyên Bảng nhãn Thám hoa nhậm chức, những người còn lại thì phải chờ khảo sát, thành tích tốt sẽ được ở lại Hàn Lâm. Nhất đẳng thì tự mình đến Lại bộ nhậm chức vụ còn trống, Huyện lệnh Huyện thừa thì chỉ cần một chút quan hệ là có thể đạt được.

“Có ai nguyện ý cùng Thừa Ân Công đến Đỗ Nhược quốc ở hải ngoại làm sứ thần hay không?” Minh Trạng hỏi.

Ở thời này, muốn đi Đỗ Nhược quốc thì phải trải qua biển cả nghìn trùng, thật sự là rất vất vả. Cho nên mặc dù người hỏi vấn đề này là Hoàng đế cao cao tại thượng nhưng đám tân tiến sĩ vẫn nhất thời do dự, Minh Trạng nói tiếp, “Điều kiện rất gian khổ, có thể sẽ không quen thời tiết, người nào có thể lực tốt thì tự tiến cử đi.”

Vốn đang do dự, nghe Minh Trạng nói như vậy thì mọi người càng vắng lặng. Tuy rằng bọn họ liều mạng tham dự ân khoa mùa xuân là vì địa vị, bất quá cho dù làm quan lớn cỡ nào thì cũng chẳng thể quan trọng bằng tánh mạng.

May mà đám tiến sĩ này đều là người có chỉ số thông minh cao. Bọn họ lập tức nghĩ đến thân phận của Thừa Ân Công còn cao quý hơn bọn họ gấp ngàn lần, việc này lại do bọn họ đích thân nhắc đến, trước tiên chấp thuận, ít nhất có thể lưu lại ấn tượng tốt đẹp trước mặt bọn họ.

Nhất thời mọi người trong Chiêu Đức điện đều ồ ạt xung phong.

Trong mắt của Minh Trạng hiện lên một chút ý cười, nhếch khóe môi, “Ai nguyện ý xung phong thì đi báo danh với Lại bộ, ngày sau sẽ tính tiếp.” Kế đến là bàn luận về chuyện cải cách thuế muối, trong triều không có ai phản đối, chỉ đề cập đến chuyện diêm thương dốc sức vì quốc gia đã lâu, nay triều đình muốn thu hồi ruộng muối, cho nên bọn họ có chút khen ngợi đối với hành động của diêm thương.

Cuối cùng Minh Trạng ôn hòa nói, “Vĩnh Thường, người đi xem đám diêm thương, bọn họ có hội trưởng, hỏi bọn họ một câu xem bọn họ có yêu cầu gì hay không. Đây là bất cớ của bọn họ, bỗng nhiên bọn họ không có cớ ăn thì trong lòng của trẫm cũng không đành. Nếu bọn họ có tính toán gì thì cứ nói với trẫm. Còn nữa, đương niên bọn họ dùng bạc mua ruộng muối, nay ruộng muối vẫn chưa đến kỳ hạn thu hồi, bị tổn thất bao nhiêu bạc thì cứ quên đi, trẫm sẽ đền bạc cho bọn họ.”

Lâm Vĩnh Thường khom người lĩnh mệnh, Minh Trạng nói, “Vĩnh Thường, người làm khâm sai. Việc cải cách thuế muối ở Hoài Dương sẽ do người làm chủ.”

Đương nhiên Minh Trạng không quên đưa Phạm Duy và Phùng Trật cho làm thủ hạ dưới trướng của Lâm Vĩnh Thường, mặt khác, giao cho Lâm Vĩnh Thường một nửa sổ sách tích góp nhiều năm mà Hộ bộ quản lý.

Sổ sách vĩnh viễn là mấu chốt.

Minh Trạng lại lên tuyên triệu Lâm Vĩnh Thường, ngồi bên cạnh bờ ao trong hoa viên, ôn hòa nói lên quyết định vừa rồi của mình, “Trẫm cố ý triển khai hàng hải. Nếu đám diêm thương có cẩn thận hỏi thăm tin tức về việc cải cách thuế muối ở Vân Nam của trẫm thì bọn họ sẽ biết trẫm sẽ không khiến người ta chịu thiệt. Bất quá chuyện hàng hải không phải một chốc thì có thể hoàn thành. Nếu bọn họ muốn thì có thể đến để đó, trẫm có việc muốn đàm luận.”

Lâm Vĩnh Thường hiểu ý, nói một cách cảm kích, “Thần đến Hoài Dương thì sẽ lo chuyện này trước.”

“Như thế thì tốt lắm.” Minh Trạng nói, “Trẫm đã lệnh cho Vĩnh Định Hầu hỗ trợ người trấn an Hoài Dương. Vĩnh Thường, lần này đi mà làm tốt thì vị trí Tổng đốc Hoài Dương sẽ là của người. Đừng phụ lòng trẫm.”

Lâm Vĩnh Thường nói một cách trịnh trọng, “Thần nguyện làm việc cho bệ hạ, không cầu quan to lộc hậu.” Một câu này đã chứng tỏ sự thông minh đặc biệt của Lâm Vĩnh Thường.

Minh Trạng âm thầm cảm thán, Lâm Vĩnh Thường còn trẻ mà đã nắm giữ chức vị nhất phẩm, quả nhiên không phải phàm tục. Nghe thấy câu này thì tuyệt đối sung sướng hơn nhiều so với nghe thấy những câu tạ ơn biểu thị lòng trung thành sáo rỗng.

“Trẫm biết.” Minh Trạng nắm lấy cánh tay của Lâm Vĩnh Thường, cười nói, “Trẫm đến nhà người thì liền biết người là người như thế nào rồi.”

Minh Trạng là người rất biết nói chuyện, hẳn hoàn toàn có thể biểu hiện ra sự tín nhiệm mười mươi đối với một người, cái loại ánh mắt chân thành cùng với thân phận cao quý của Minh Trạng đủ để làm cho người ta sinh ra cảm kích.

Cho dù là Lâm Vĩnh Thường thì cũng nguyện ý hết lòng dốc sức vì Minh Trạng.

Là vì Minh Trạng mà không phải chỉ vì thân phận Hoàng đế của hắn.

Nhất quân nhất thần đều có tâm tư nhảy bén, trò chuyện với nhau thật vui vẻ, Minh Trạng nói ra một ít quan điểm của mình về Hoài Dương, cuối cùng lại nói với Lâm Vĩnh Thường, “Người đi Hoài Dương sẽ tận mục sở thị, hết thảy do người làm chủ.”

Qua một lúc, Hà Ngọc ôm đến một cái hộp dài bằng gỗ mun, thứ gì của Hoàng thất cũng đều được làm khéo léo tinh xảo, chỉ cần nhìn cái hộp này cũng đủ khiến người ta có cảm giác lấy gùi bỏ ngọc rồi.

Minh Trạm mở hộp ra, ánh tà dương chiếu vào một góc trong hộp, nhất thời phản xạ ra ánh hào quang rực rỡ. Minh Trạm đưa tay vào trong hộp, trầm ồn lấy ra một thanh trường kiếm.

Đây là một thanh trường kiếm được nạm đầy bảo thạch ngọc châu.

Nếu một người chưa từng thấy qua thì chỉ cần nghe miêu tả cũng đủ sinh ra cảm giác khinh thường.

Mà nếu người nào may mắn đích thân nhìn thấy thì sẽ biết đây là một vật hoa mỹ kinh người không có gì có thể sánh nổi, Lâm Vĩnh Thường hô lên, “Bảo kiếm của Thái tổ.”

“Thượng phương bảo kiếm.” Minh Trạm sửa lại.

Kiểm này xuất phát từ tay của Thái tổ hoàng đế, truyền thuyết nói rằng Thái tổ hoàng đế tìm được thanh kiếm này ở Tiên sơn, quá trình khúc chiết của nó có thể biến thành một quyển cổ tích huyền thoại. Đây lại là một thanh thiên kiếm, từ trên trời ban xuống, Thái tổ hoàng đế được thượng thiên chiếu cố, vì vậy mới đạt được thiên hạ.

Đương nhiên đây chỉ là truyền thuyết.

Bất quá thanh kiếm này xác thực có chỗ thần bí khó lường. Sau đời Thái tổ, các triều đại hoàng đế khác đều muốn mô phỏng tái chế, bao nhiêu thợ rèn khắp thiên hạ cũng không có ai thành công đúc ra được. Không nói đến mũi kiếm vô cùng sắc bén, chỉ cần nhìn những viên ngọc vừa to vừa sáng chói trên vỏ kiếm hoa mỹ đến cực điểm này thì cũng đã biết không có gì có thể sánh bằng, đúng là khuyên quốc vô song.

Minh Trạm sống hai kiếp, xem như là người có kiến thức rộng rãi nhưng cũng bị thuyết phục bởi sự hoàn mỹ của thanh kiếm.

“Người cầm Thượng phương bảo kiếm, có chuyện gấp thì có thể tiền trăm hậu tấu.” Minh Trạm thấy Lâm Vĩnh Thường khẩn trương không nói nên lời, bèn cố ý giảm bớt không khí căng thẳng, cười nói, “Nếu không đến mức thì cũng có thể dùng nó để dọa người.”

Thanh thiên tử kiếm này ở trong Khai quốc bản kỷ của Đại Phượng từng có những lời giải thích khó hiểu đầy huyền diệu. Lâm Vĩnh Thường đương nhiên là biết, đây là thiên tử kiếm đặc biệt của Hoàng đế Đại Phượng, Lâm Vĩnh Thường chưa bao giờ thấy có Hoàng đế nào lại ban thưởng cho thần tử thanh kiếm này để trao như một tín vật. Hành động của Minh Trạm làm cho thần tử khôn khéo hơn người lại bất giác trở nên mơ hồ, hẳn quả thật không biết nên nói cái gì, chỉ đành thì thào, “Bệ, bệ hạ...”

“Không dám nhận?”

Trong mắt của Lâm Vĩnh Thường vẫn còn hiện lên sự kinh ngạc ngỡ ngàng, bất quá tinh thần rất cục đã trở về vị trí cũ. Hắn cố gắng trấn tĩnh, cung kính bày ra một tư thế hành lễ tiêu chuẩn, trân trọng đưa hai tay tiếp nhận thanh kiếm, nghiêm mặt nói, “Thần nhất định không phụ lòng của bệ hạ.” Trong mắt có chút ướt át.

Minh Trạm nâng tay ra hiệu, Lâm Vĩnh Thường đứng dậy, “Thần đến Hoài Dương, trong khoảng thời gian ngắn e rằng không thể quay về đế đô. Thần có một điệt nhi ở đế đô, thần cũng không có thân tộc tại đế đô, thỉnh bệ hạ chiếu cố hân thay thần.”

“Yên tâm đi.”

Trầm Chuyết Ngôn sớm biết cứ cứ sắp đi Hoài Dương, bất quá hiện tại hắn cũng rất bận rộn, đến tối muộn mới trở về nhà, vừa về đến nhà đã kêu đói bụng. Người hầu là lão Kỷ mang đến thức ăn vừa được hâm nóng, Trầm Chuyết Ngôn nhào vào ăn như hổ đói.

Lâm Vĩnh Thường cau mày, “Người ăn tao nhả một chút đi. Đã muộn thế này mà vì sao chưa ăn gì hết vậy?”

“Ngụy Tử Nghiêu bảo dùng bữa ở Thái Bạch lâu, nhưng ta không quen ăn bên ngoài nên mới trở về.” Trầm Chuyết Ngôn bưng lên một chén canh mướp trứng.

“Hiện tại bận cái gì?” Lâm Vĩnh Thường bận rộn công vụ, chỉ thấy Trầm Chuyết Ngôn suốt ngày chạy ra ngoài, trong lòng vô cùng lo lắng.

“Hoàng thượng lệnh cho Lễ bộ khắc bản tư đem văn chương của một trăm tiến sĩ đầu bảng khắc thành bản in rồi bán ra ngoài, quả thật là cung không đủ cầu.” Trầm Chuyết Ngôn lớn tiếng nói, “Đám thư thượng cũng muốn liên hệ để bán sách.”

Trầm Chuyết Ngôn cố ý bày ra bộ dáng khó xử, nhưng trong mắt lại tràn đầy ý cười bốn cột, hẳn vẫn là thiếu niên, làm ra vẻ mặt như vậy thì chẳng những không khả ái mà phải nói là đặc biệt khả ái. Ngón tay đang cầm đũa, Trầm Chuyết Ngôn buông xuống rồi nói, “Đành bảo bọn họ giao tiền đặt cọc rồi khắc bản in thêm thôi.”

“Được rồi, ăn nhanh đi.” Lâm Vĩnh Thường vỗ đầu Trầm Chuyết Ngôn một cái, dặn dò, “Cũng đừng vì việc này mà trì hoãn học hành.”

“Ta biết.” Trầm Chuyết Ngôn ra ngoài thường xuyên cho nên hoàn toàn không còn câu nệ giống như khi mới đến để đô, “Hiện tại cũng là làm việc cho Hoàng thượng mà, có kém bao nhiêu so với đám tiến sĩ đâu.”

“Ngốc nghếch.” Lâm Vĩnh Thường trách mắng, “Nếu tiến sĩ vô dụng thì vì sao Hoàng thượng lại lệnh cho thư đồng của hắn đi tham dự ân khoa. Trước kia Phạm Duy và Phùng Trật cũng là thần tử triều đình, nay chẳng những đỗ tiến sĩ mà còn theo ta Nam hạ, khi trở về triều nhất định sẽ được trọng dụng.” Lâm Vĩnh Thường nghĩ đến việc mình sẽ rời khỏi nơi này trong một thời gian không ngắn, ngữ khí bèn dịu đi một chút, nghiêm túc dặn dò, “Người cố gắng làm việc cho Hoàng thượng, cho dù là những chuyện nhỏ thì cũng phải dụng tâm mà làm. Nếu người khác đưa lễ vật hay ngân lượng cho người thì người phải nói cho Hoàng thượng, đừng tự mình nhận lấy.”

“Dạ biết.” Trầm Chuyết Ngôn cười, “Cứu cứu cứ yên tâm đi, ta cũng không phải tiểu hài tử. Một lát nữa ta giúp cứu cứu chuẩn bị hành trang.”

Thế gian cho đến nay chỉ có nhi đi ngàn dặm mẫu lo lắng, hiếm khi có chuyện mẫu đi ngàn dặm nhi lo lắng. Cùng là một ý nhưng văn bối vĩnh viễn không thể lý giải cảm xúc của trưởng bối.

Tỷ như Trầm Chuyết Ngôn, hẳn chưa bao giờ cảm thấy cứu cứu đi xa, lưu hắn lại một mình ở đây sẽ có gì khó khăn. Bất quá hẳn cũng chỉ có một mình cứu cứu là thân nhân, quyến luyến là chuyện tất nhiên.

Lâm Vĩnh Thường Nam hạ, Ngụy Tử Mẫn cũng cùng đám người Thiên Xu đến hải ngoại, hiếm thấy hai hàng người cùng nhau lên đường, đương nhiên là kết giao mà đi.

Hết thấy tiến hành đâu vào đấy, cho đến khi Lễ bộ thượng thư Âu Dương Khắc dâng tấu chương nói, “Hoàng thượng đăng cơ đã mấy tháng, nên thương nghị niên hiệu để chuẩn bị sang năm dùng.”

Nên nhớ việc thương nghị niên hiệu là đại sự, nhất là niên hiệu của tân quân, bình thường thương nghị phải mất một năm rưỡi mới xem như tổ chút lòng thành.

Minh Trạ đương nhiên cho phép.

Âu Dương Khắc lại nói, “Hoàng thượng đang trị vì, có nên gọi Khâm thiên giám chọn đất lành hay không?”

Nhất thời Minh Trạ không kịp phản ứng, mơ màng hỏi, “Để làm gì? Trẫm không tính xây cung điện đâu?”

Một nửa số người trong triều bị lời nói của Minh Trạ gây hồ đồ, Âu Dương Khắc dở khóc dở cười, nhắc nhở, “Bệ hạ, đương nhiên là chọn đất lành để xây hoàng lăng.” Lăng tẩm của Hoàng đế luôn được xây dựng khi mới đăng cơ, sau này nâng quan tài tiến vào để cung nhân cúng bái.

Nghĩ như vậy, giống như còn sống mà đã chuẩn bị sẵn mộ phần cho mình, “À, chuyện này không vội, hiện tại ta đang sống yên ổn, cần gì phải xây lăng tẩm gấp gấp như thế. Mai cốt hà tu tang tử địa, nhân sinh vô xử bất thanh sơn. Có ngân lượng thì không bằng ban ơn cho dân.” Minh Trạ vừa nói ra câu này thì mọi người trong triều đều kinh ngạc. (Mai táng không cần nơi quê cha đất tổ, đời người không nơi nào mà không có núi non=con người chết ở đâu cũng đều như nhau: 2 câu thơ do võ tướng Saigo Takamori thời Minh Trị sáng tác)

Cũng không phải Minh Trạ nói như thế là không tốt, chẳng qua xem ngôn hành này thì thật không ngờ Minh Trạ lại có phẩm chất thánh nhân như thế. Rất nhiều đại thần cho rằng Hoàng đế của bọn họ thuận miệng nói ra hai câu thơ mà lại cực kỳ có khí khái của bậc đế vương.

Đương nhiên đây là quan điểm khác nhau rất lớn giữa người hiện đại và người cổ đại.

Ít nhất đối với Minh Trạng thì tiêu tốn một lượng bạc lớn để xây lăng tẩm tưởng niệm là một việc vô cùng ngu muội.

Cuối cùng, chuyện này cũng trở thành một bí ẩn nan giải trong cuộc đời của Võ hoàng đế.

Theo quan điểm của học giả lịch sử, ở xã hội phong kiến, mọi người tin tưởng với một người từ nhỏ xuất thân trong hoàn cảnh quyền quý như vậy thì Võ hoàng đế là người đầu tiên không xây dựng lăng tẩm, cơ hồ đây là chuyện khó có thể tưởng tượng cũng khó có thể lý giải nhất.

Minh Trạng phản đối, việc chọn đất lành đành phải gác lại.

Vụ án Minh Nguyệt lâu của Lục gia lại oanh oanh liệt liệt bắt đầu.

.....

32. Chương 32

Nguyên Phủ doãn để đô Mai đại nhân được Minh Trạng đề bạt làm Lễ bộ thị Lang vì vậy Điền Văn Hoa được thăng chức thành tân nhậm Phủ doãn để đô. Điền Văn Hoa xuất thân từ một nhánh của Thọ Ninh Hầu phủ, là một vị quan thiết diện vô tư hiếm thấy.

Lục gia cũng là để đô vọng tộc, mặc dù Lục lão bát được nộp ngân lượng để bảo lãnh nhưng cũng bị Phủ doãn để đô quần thúc yêu cầu không được rời khỏi thành, khi nào gọi đến thì phải có mặt.

Tuy Điền Văn Hoa là thiết diện vô tư, nhưng Lục gia cũng không phải không có chuẩn bị, hơn nữa chuyện thiếu đạo đức này của Lục lão bát đương nhiên là bí mật, vì người bị làm nhục thà rằng nhẫn nhịn cũng không chịu thừa nhận đã bị người ta làm nhục.

Cho nên vụ án này rất khó thẩm tra.

Bất quá nguyên cáo cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, hắn muốn cắn chết không tha Lục lão bát, tung ra một vài chi tiết riêng tư như lời đình giảng xuống Lục lão bát, “Bên móng trái của Lục bát gia có một nốt rùi đen, trước ngực trái có một cái bớt màu hồng nhạt. Đại nhân, nếu không phải Lục bát gia có hành vi cầm thú đối với tiểu dân thì làm sao tiểu dân có thể may mắn nhìn thấy ngọc thể của Lục bát gia?”

Người này mi thanh mục tú, ánh mắt lạnh lùng, “Còn nếu không thì chẳng lẽ Lục bát gia có sở thích trần truồng trước mặt người khác hay sao?”

Lục lão bát cũng không chịu ngồi im, nói một cách vô lại, “Thuở nhỏ ta rửa mặt đã có người hầu hạ, có lẽ người mua chuộc tôi tố nhà ta để hỏi thăm rồi vu khống cho ta thì sao.”

“Như vậy Lục bát gia có nhớ rõ ngày hôm đó ta đá người xuống giường, dùng kim châm đâm thành mười tám lỗ thủng trên móng của người khiến cho máu chảy không ngừng hay không? Nay cho dù vết thương có lành lặn thì cũng sẽ lưu lại sẹo.” Thiếu niên kia ép hỏi, “Còn nếu không, chẳng lẽ người cũng có sở thích kêu người ta dùng kim châm vào da thịt hay sao?”

Lục lão bát sợ hãi, rống giận, “Tuyệt đối không thể có chuyện đó!”

“Có cái gì mà không thể có! Nếu người không thừa nhận, chỉ cần lột hạ y xuống cho mọi người nhìn xem một chút thì sẽ biết là ta nói thật hay nói giả!” Thiếu niên vô cùng tỉnh táo, được nước làm tới, từng bước ép sát.

Sắc mặt của Lục lão bát trắng bệch như tuyết, nhìn thiếu niên giống như thấy quỷ, trong cổ họng liên tục phát ra vài tiếng ư ư kỳ lạ. Trạng sư do Lục gia thỉnh về lập tức thỉnh cầu, “Đại nhân, cảm xúc của thiếu gia nhà ta đang vô cùng kích động, thần kinh bất ổn, thỉnh đại nhân cho phép tạm thời dừng công đường.”

Trạng sư chưa nói dứt lời thì Lục lão bát đã sùi bọt mép, hai mắt trừng to rồi ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Vì sắc trời không còn sớm, Điền Văn Hoa lệnh ngày mai tiếp tục thăm vấn.

Nguyên cáo thiếu niên hung hăng phỉ nhổ một ngum đối với Lục lão bát đang bị dọa chết khiếp dưới đất, lạnh giọng mỉa mai, “Đợi đến ngày bị thiến thì hy vọng Lục thiếu gia kiên cường một chút, đừng hôn mê giống như vậy nữa!” Hiển nhiên là cho rằng Lục lão bát chỉ đang giả vờ hôn mê.

Người xem náo nhiệt tan hàng, ai về nhà nấy, truyền bá tin tức khắp phố phường.

Lục lão bát bị dọa mất nửa cái mạng, nay cũng không dám giấu diếm, khóc lóc nói với các huynh trưởng, “Ca ca, ta quả thật có làm không ít chuyện khốn nạn. Nhưng những gì tiểu tử này nói không đúng sự thật. Lúc trước, lúc trước là do một tiểu nương tử làm cho mộng của ta bị thương như vậy. Ca ca, nếu ngày mai Điền đại nhân muốn ta nghiệm thân thì chẳng phải mọi người đều biết hay sao...”

Lục Văn Thao chỉ hận không thể bóp chết Lục lão bát, hắt lạnh lùng nói, “Nói như vậy, tiểu tử cáo trạng tất nhiên có liên quan với tiểu nương tử! Súc sinh, ngươi có biết vị tiểu nương tử kia là người nhà nào hay không?”

Lục lão bát khóc sừng hai mắt, nước mắt che mờ tầm nhìn, lắc đầu nói, “Không biết, ta nghĩ không phải cô nương nhà giàu gì đâu. Ngày đó ta tưởng là một tiểu tử xinh đẹp ở chỗ nào đó đến đây. Liền hạ được vào trà của nàng, ai ngờ lên giường thoát y thì mới biết là tiểu nương tử...Ai ngờ tiểu nương tử có một chút quyền cước, ngày hôm sau tỉnh lại...” Lúc trước Lục lão bát bị ăn đòn khá đau, phải tỉnh dưỡng một thời gian thì mới lành lặn.

“Đồ bất lương!” Lục Văn Thao chỉ biết đệ đệ sống phóng túng, kỳ thật hào môn sống phóng túng cũng không có gì là sai, giống Ngụy Tử Nghiêu Ngụy nhị gia của Thừa Ân Công phủ, người đó nổi danh là quần là áo lượt của đế đô, nhưng Ngụy Tử Nghiêu người ta không làm ra những chuyện ghê tởm như đệ đệ nhà mình. Lục Văn Thao cảm thấy thật sự khó chịu, nổi trận lôi đình, đá một phát khiến Lục lão bát ngã xuống đất mà gào khóc. Lục Văn Thao tức giận thở hổn hển một lúc lâu, sau đó mới chỉ vào khuôn mặt bánh bèo đòi nợ của Lục lão bát mà nói, “Ta sẽ đi hỏi thăm, nếu có thể tìm được nàng ta thì ngươi phải thú người ta về!”

“Ta thú, ta nhất định sẽ thú.” Lục lão bát giờ ngón tay chỉ thiên, luôn miệng thề thốt, khóc nói, “Chỉ cần đừng hành hình ta thì bảo ta làm gì cũng được!”

“Cô nương kia có tướng mạo thế nào, ngươi có nhớ hay không?”

Lục lão bát suy nghĩ một chút rồi mới nói, “Hình như giữa mi tâm có một nốt ruồi nhạt.”

“Đừng nói là hình như ở đây, chỉ cần nói có hay là không?” Lục Văn Thao gào rít.

“Có, có, một nốt ruồi nhạt ở mi tâm. Cổ tay, cổ tay cũng có một nốt ruồi son.”

Cũng may Lục Văn Thao chưa bị đệ đệ đòi mạng này tức chết, đứng dậy nói, “Được hôm nay, sáng mai người hãy uống một viên. Trong nhà thỉnh ngự y đến chẩn đoán chính xác cho người, trì hoãn vài ngày rồi hẵng lên công đường”

Lục Văn Thao muốn đến Điền phủ móc nối quan hệ cho đệ đệ.

Lục Văn Thao vốn là người có vóc dáng tuấn tú khôi ngô, bằng không sẽ không được Phụng Cảnh Kiền nhìn trúng mà chọn làm nữ tỳ, hơn nữa cũng nổi tiếng biết cách xử sự, từ khi vấp phải trắc trở trước mặt ngự tiền thì lại càng thêm tao nhã khiêm tốn. Hắn cũng không quen biết Điền Văn Hoa, sau khi hai bên vãi chào thì Lục Văn Thao nói với Điền Văn Hoa, “Điền huynh lớn hơn ta vài tuổi, ta đến cũng không phải cầu tình thay Văn Tuyên. Chẳng qua có một chút nghi hoặc, thỉnh Điền huynh ngày mai lên công đường có thể giải thích nghi hoặc này thay cho Văn Thao.”

Đối mặt với một người tiến đến phỏng bái có lễ nghĩa như vậy, hơn nữa lại mang thân phận cao quý mà không hề kênh kiệu, cho dù là Điền Văn Hoa thì cũng sinh ra hảo cảm đối với Lục Văn Thao, gật đầu nói, “Thỉnh Phò mã cứ nói.”

“Điền huynh gọi tên ta là được rồi.” Lục Văn Thao ôn hòa nói, “Thứ ta nói thẳng, hôm nay nhìn thiếu niên cáo trạng tuổi tác không lớn, bất quá ngôn hành lại vô cùng chuẩn xác, khí thể hơn người, muốn lập tức tuyên tội cho Văn Tuyên. Ta cũng không dám biện bạch thay Văn Tuyên, thật hay giả thì ngày sau Điền

huynh thẩm vấn sẽ biết được. Ta chỉ nhớ vụ án Triệu Hỉ lúc trước kinh thiên động địa, quan trọng nhất là vì vị tú tài kia chịu không nổi khuất nhục mà đã tự sát.”

“Nói cách khác, nếu có ai gặp phải tình cảnh này, nhất là nam nhân thì người nào có thể chịu được mối nhục như vậy. Nếu Văn Tuyên thật sự có làm chuyện này thì thỉnh Diên huynh cứ ẩn theo luật mà tuyên án, Lục gia ta tuyệt đối không nhiều lời.” Triệu Văn Thao chậm rãi nói, “Nhưng mà hôm nay nhìn nguyên cáo thiếu niên với vẻ mặt bình tĩnh, so với hành động của tú tài bị Triệu Hỉ làm hại thì có thể nói là cách biệt một trời một vực. Ta nghĩ rằng điểm này cũng rất khả nghi.”

Bình thường bị cường bạo cúc hoa thì phải đi tự sát giống tiểu tú tài mới đúng. Nay nguyên cáo không có một chút thái độ bị khuất nhục, quả thật là mạnh mẽ đến kỳ lạ. Không hề rơi lệ, cũng không tìm đến cái chết, rất khó chiếm được sự đồng tình từ quần chúng.

“Hơn nữa thiếu niên này biết rất rõ đặc điểm của Văn Tuyên.” Lục Văn Thao nói, “Vết thương trên lưng của Văn Tuyên bắt nguồn từ đâu thì ngày sau lên công đường hẳn sẽ tự biện bạch. Ta chỉ cảm thấy cử chỉ của thiếu niên có chút khó hiểu mà thôi.”

Lục Văn Thao có thể nhìn ra điều này thì đương nhiên Diên Văn Hoa cũng có thể nhìn ra, bèn đồng ý, “Lục đại nhân yên tâm, bản quan sẽ thẩm tra xử lý một cách công bằng, tuyệt đối không oan uổng người tốt.”

“Đa tạ Diên đại nhân.”

Lục Văn Thao mệt mỏi quay về phủ Công chúa.

Đương nhiên Đại công chúa cũng biết vụ án của Lục Văn Tuyên, trong lòng thầm oán Lục Văn Tuyên, nhìn thấy trạng phu lo lắng vất vả như thế thì khó tránh khỏi đau lòng mà thở dài, “Nếu không thì để ta tiến cung cầu tình với Thái hậu?”

“Không đến nước này.” Lục Văn Thao ngắt mi tâm, tiếp nhận bát canh gà mà tỳ nữ đã ninh nhừ, kéo Công chúa ngồi xuống, cười nói, “Nếu nàng tiến cung thì chẳng phải là thừa nhận tội danh của Lão bát hay sao. Hoàng thượng hận nhất điều này.” Minh Trâm đâu phải người dễ qua mặt? Lần trước đi bước cờ sai, làm cho Lục Văn Thao nhớ mãi không quên.

Đại Công chúa ra hiệu cho bọn tỳ nữ lui ra, cùng Lục Văn Thao dùng bữa tối, thấp giọng nói, “Nếu phụ hoàng còn tại vị thì chúng ta sẽ không gặp chuyện thế này.”

“Vì sao Công chúa lại nói như vậy?” Lục Văn Thao mỉm cười, nắm tay tỳ nữ mà xoa xoa, “Cho dù phụ hoàng tại vị mà biết việc này thì nhất định cũng sẽ phiền não.”

Đại Công chúa tự biết không nên nói lời này, bèn cười một cái rồi lên tiếng, “Phò mã nói rất đúng, là ta nghĩ vậy. Chỉ mong là Bát để có thể rửa sạch nỗi oan. Sau này Phò mã phải quản thúc hẳn chặt chẽ, dù sao cũng liên lụy đến thể diện của chàng.”

Lục Văn Thao và Đại Công chúa dùng xong bữa tối thì đều đi nghỉ ngơi.

Tuy rằng vụ án này ồn ào huyền náo khắp đế đô, bất quá đối với Lục gia cũng chưa tạo nên sóng to gió lớn gì cả. Nam Phong Bá đem mọi chuyện giao cho trưởng tử xử trí an bài, Lục Văn Thao cũng là người giỏi định liệu, lại đa mưu túc trí. Hắn đã bố trí thiên la địa võng, hiện tại chỉ cần vụ án chìm xuống, người gấp không phải là hắn mà là nữ nhân bị mất sự trong sạch kia. Thiếu niên cáo trạng cũng là do nữ nhân kia sai khiến, hắn đã phái người giám sát ngày đêm, không sợ nữ nhân kia không hiện thân. Chỉ cần có thể gặp được nữ nhân kia thì hắn sẽ có biện pháp khiến chuyện này từ lớn hóa nhỏ, từ nhỏ hóa thành không.

Vì vậy Lục Văn Thao có thể ngủ an giấc.

Minh Trâm chỉ nghe thấy vụ án Lục gia đã được khai thẩm, kỳ thật không quá để ý. Hắn bận phê duyệt trăm ngàn sự vụ, còn phải giành thời gian để liếc mắt đưa tình với ái nhân, bảo hắn để ý đến một vụ án nào đó thì thật sự có chút khó xử cho hắn.

Minh Trâm là người không chịu ngồi yên, lúc trước ở Côn Minh Trấn Nam Vương phủ đã là như thế, nay làm Hoàng đế, phía trên không có ai quản lý, cho nên càng thêm tùy tiện.

Không chỉ thích đi ra ngoài, Minh Trạng còn thích dẫn người nhà ra ngoài, Thái hoàng thái hậu bảy mươi tuổi cũng bị Minh Trạng lừa gạt mà dẫn ra khỏi đại môn. Bọn họ đến Thiện Nhân đường thị sát, một đám tiểu y sĩ và ngự y ở nơi này có người nhận ra long nhan, suýt nữa bị dọa đến xuất huyết não.

Tôn thái y là người đặc biệt, hần cười ha ha tiến lên nghênh đón, Minh Trạng cười nói, “Ta dẫn theo tổ mẫu và mẫu thân đến đây xem một chút, các người cứ tiếp tục chẩn bệnh cho mọi người đi.”

Tôn thái y đương nhiên không thể cho là thật, lệnh cho vài ngự y khác thay hần chẩn bệnh, hần đích thân dâng trà, còn cố ý giải thích, “Trà trong được đường đều là được trà.” Chỉ chỉ hai thùng nước lớn trong đại đường, phía trên là do Nội vụ phủ nghe theo lời của Minh Trạng mà chế một cái chốt vận nước, chỉ cần bóp nhẹ thì sẽ có được trà chảy ra, cực kỳ tiện lợi. Tôn thái y cười nói, “Được nấu từ kim ngân hoa, có người đến chẩn bệnh, nếu khát nước thì có thể tự rót trà mà uống.”

Thái hoàng thái hậu gật đầu, nói với Vệ thái hậu, “Thật là hay, rất tiện lợi.”

Thái hoàng thái hậu và Vệ thái hậu hiếm khi ra ngoài, bèn đi ra sau được khổ để quan sát, hiển nhiên rất hài lòng đối với sự ngăn nắp gọn gàng của Thiện Nhân đường.

Minh Trạng ở gian phòng nhỏ đưa tay đặt lên một cái gối nhỏ, đùa giỡn với Nguyễn Hồng Phi, “Người cũng bắt mạch cho ta đi.”

Nguyễn Hồng Phi thấy không có ngoại nhân, bèn giả vờ tiến lên sờ sờ, khép hờ đôi mắt, làm ra bộ dáng như đại tiên, “Mạch này vừa lưu loét, mượt mà, trơn nhẵn như viên bi.”

Minh Trạng chờ dẫn tròng mắt hỏi, “Đó là mạch gì?”

“Mạch xảo quyệt.”

Minh Trạng tức giận gõ đầu Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi cầm lấy tay của Minh Trạng, thấp giọng nói, “Đừng ầm ĩ.”

Quả nhiên Tôn thái y tiến vào với vẻ mặt khó xử, hỏi Minh Trạng, “Lão gia, bên ngoài có người quyên bạc, có nhận hay không?”

Minh Trạng hơi kinh ngạc, “Còn có người tốt như vậy hay sao? Muốn quyên bao nhiêu?” Vì sao lại khiến Tôn lão đầu khó xử như vậy.

“Năm mươi vạn lượng.”

Minh Trạng suýt nữa đã nghĩ rằng lỗi tai của mình có vấn đề, lặp lại một lần nữa, “Năm mươi vạn lượng, quyên góp miễn phí, người không có nghe sai đó chứ?” Thật sự chẳng khác nào quyên năm trăm triệu. Ôi chao, ai mà lại giàu có như thế nhỉ?

“Lỗi tai của lão hủ có vấn đề không đó.”

Nguyễn Hồng Phi nói thẳng, “Để cho hần tiến vào.”

Minh Trạng cũng không có ý kiến, cơ cấu của từ thiện là khi người ta muốn quyên bạc nếu người không nhận thì truyền ra ngoài sẽ rất khó giải thích. Cho nên trực tiếp gặp mặt là cách tốt nhất.

Ngô Uyển ở bên ngoài lẳng lặng đứng chờ, Tôn thái y đi ra rồi dẫn nàng tiến vào, hai vị nha hoàn phần nam trang ở lại bên ngoài mà chờ.

Lần đầu tiên Minh Trạng gặp Ngô Uyển liền cảm thấy nữ nhân này có một đôi mắt nhiếp hồn, đồng tử tựa hồ đặc biệt tối đen, lạnh như băng. Không cần ai nhắc nhở, chỉ cần không phải người mù thì sẽ nhìn ra đây là nữ phần nam trang. Tuy rằng dáng người Ngô Uyển cao gầy, bất quá làn da trắng mịn của nữ nhân lại rõ ràng giúp Minh Trạng vạch trần nàng ta.

Đối với nữ nhân thì Minh Trạng luôn có một loại kiên nhẫn đặc biệt, bèn hỏi, “Cô nương, đang yên đang lành vì sao lại muốn quyên bạc?” Đừng bảo là có chuyện gì nha?

“Dân nữ Ngô Uyển bái kiến bệ hạ.” Ngô Uyển vừa lên tiếng liền hô thẳng ra thân phận của Minh Trạng, quỳ xuống đất dập đầu.

Minh Trạm nhướng mày, “Người nhận ra trẫm ư?” Quả nhiên là có việc.

Tôn thái y kinh ngạc đến cực điểm, hần không ngờ nàng này lại vì bệ hạ mà đến đây, nhất thời cảm thấy bất an.

Sắc mặt Ngô Uyển tái nhợt, giữa mi tâm có một nốt ruồi đen nhỏ cỡ hạt mè, đặc biệt đáng chú ý. Nàng này nói năng một cách thành khẩn thẳng thắn, “Dân nữ ở đế đô không lâu, nghe người ta nói bệ hạ thích cải trang đi tuần, từng cố ý nhờ người hỏi thăm hình dáng của bệ hạ, chỉ là thấy giống nhưng không dám nhận bừa.”

Minh Trạm mỉm cười, “Xem ra là trẫm không đánh đã khai, bị người thử một chút liền tự mở mồm.”

Tôn thái y nhẹ giọng thở dài, “Bệ hạ, vị phu nhân này đã có thai được hai tháng, không nên quỳ lâu.” Lương y như phụ mẫu, bất chấp Minh Trạm hỉ giận, Tôn thái y vẫn lên tiếng trước.

Minh Trạm quả nhiên không hài lòng khi Tôn thái y lẩm miệng, phân phó một câu, “À, vậy người đi lấy ghế cho Ngô phu nhân ngồi đi.”

Tôn thái y mang đến một chiếc ghế đặt giữa phòng, thỉnh Ngô Uyển an tọa rồi tự mình thức thời cáo lui.

Đối với nữ nhân thông minh nhưng có chút xảo quyệt thì Minh Trạm sẽ không khách khí, hần cũng không lên tiếng. Ngô Uyển cắn môi, trên mặt hiện lên một chút chua xót, “Bệ hạ, dân nữ nghe nói Thiện Nhân Đường chẩn bệnh cho người già, sáu mươi tuổi chỉ lấy một nửa phí, bảy mươi thì miễn phí, dân nữ vô cùng kính nể lòng nhân từ của Thái hậu, nguyện quyên ra năm mươi vạn lượng để làm từ thiện.”

Không đợi Minh Trạm hỏi, Ngô Uyển nói tiếp, “Không đối gặt bệ hạ, dân nữ đã mất cả phụ mẫu huynh đệ. Gia phụ vốn là thương nhân ở Dương Châu, lưu lại gia nghiệp đồ sộ, lại không có nhi tử kế thừa. Sau khi gia phụ qua đời, mẫu thân cũng chưa kịp an bài hôn sự cho dân nữ thì cũng qua đời. Gia phụ vốn có một đệ đệ, thúc thúc thăm thăm có ý đồ chiếm đoạt gia sản của dân nữ, không bận tâm đến việc dân nữ vẫn còn đang để tang mà đã vội hứa gả dân nữ, không ngờ nam tử mà bọn họ làm mai lại chết bất đắc kỳ tử. Bên ngoài đồn đãi là dân nữ khắc phụ khắc mẫu khắc phu, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể gả cho ai, thúc thúc lại gấp gáp muốn gả dân nữ đi, dân nữ không phục. Cho dù dân nữ là nữ nhi, không xứng kế thừa cơ nghiệp của phụ thân, nhưng ngày sau dân nữ cũng sẽ có nhi tử, cũng có thể cho kế thừa để chăm lo hương khói ở cửa phụ mẫu dân nữ. Nhất là dân nữ vẫn còn cữu cữu, cũng không tới phiên thúc thúc quản chế.”

“Dân nữ bèn đến đế đô nương nhờ cữu cữu, ai ngờ tiền tài động lòng người, cho dù là cốt nhục chí thân cũng không dễ tin.” Ngô Uyển thở dài, “Dân nữ cũng bất hạnh, thỉnh thoảng hay cùng nô tì trong nhà phần nam trang xuất môn, lại đến nhầm hắc điểm, bị người ta tước mất sự trong sạch. Nếu để người ta biết được thì cho dù dân nữ vô tội cũng không có đường thoát. Nay Phủ doãn đế đô thẩm tra vụ án Lục bát gia, nguyên cáo cũng không phải phò đồng nhà dân nữ mà chính là dân nữ. Dân nữ không thân không thể, Lục gia lại là phủ đệ hào môn phú quý, đương nhiên sẽ nghĩ ra vô số cách để thoát tội, nhưng cốt nhục trong bụng của dân nữ quả quyết không phải giả!”

“Hôm qua sau khi bãi đường, đáng lý hôm nay tiếp tục xử án, vì Lục bát gia thân mình không khỏe cho nên lùi lại đến ngày mai. Dân nữ không biết ngày mai tình hình sẽ ra sao, dân nữ cũng không dám lộ diện, sợ Lục gia rút củi dưới đáy nồi, ép bức dân nữ.” Ngô Uyển bình tĩnh nói, “Cho dù dân nữ có chút thủ đoạn nhưng cũng chỉ là lấy trứng chọi đá mà thôi. Dân nữ không còn trông mong điều gì, sản nghiệp mà gia phụ vất vả cả đời không thể phó thác cho người khác, mắt thấy sắp rơi vào trong tay cầm thú. Nếu như thế, dân nữ thà rằng quyên góp cả gia tài làm việc thiện cho thiên hạ, cũng để tích đức cho dân nữ sau này.”

Giọng nói của Ngô Uyển vô cùng trong trẻo êm tai, nhưng Minh Trạm lại cảm thấy ê răng, từ từ hít sâu một hơi: Thật sự khó lường, không ngờ trên đời lại có một nữ nhân mặt phù dung mà lòng như cương thiết thế này!

Lâu lâu mới đi ra ngoài một chuyến vậy mà lại đụng phải vụ cáo ngự trạng!

Minh Trạm sờ sờ cằm, chẳng lẽ khuôn mặt của mình đã bị người của đế đô biết rõ rồi sao?

Nguyễn Hồng Phi thấy bộ dáng ngốc nghếch của Minh Trạm thì liền biết tên tiểu tử này đang suy nghĩ miên man, liền lạng lẽ vỗ Minh Trạm một cái, Minh Trạm hoàn hồn, ngẩng đầu lên thì lập tức nhìn thấy

trên khuôn mặt tái nhợt của Ngô Uyển chảy ra hai hàng lệ động lòng người đến cực điểm.

.....

33. Chương 33

Nước mắt chính là vụ khí lợi hại nhất của nữ nhân.

Bằng không cũng không thể có câu, nhất khóc nhị nháo tam thất cổ.

Nhưng mà có người biết cách khóc, lại khóc đúng lúc, như vậy có thể phát huy ra vô số tác dụng. Có vài người không biết cách khóc, ở bất cứ hoàn cảnh nào cũng có lý do để khóc, đừng nói đến công dụng của nước mắt, e rằng còn có thể khiến người ta sinh ra cảm giác vô cùng chán ghét, tạo nên tác dụng ngược.

Ngô Uyển là người thông minh, chuyện này không cần phải nghi ngờ.

Bất quá ấn tượng của Minh Trạm đối với Ngô Uyển là kiên cường, còn trội hơn cả thông minh.

Không thể nghi ngờ, đây là một nữ nhân cực kỳ kiên cường. Mồ côi lại không có huynh đệ tỷ muội, toàn bộ thân nhân đều đã qua đời, không còn người nào để dựa dẫm. Trong tình cảnh phụ mẫu đều qua đời, lại bị bất lương thúc phụ âm mưu đoạt gia sản, bản thân là một nữ nhân mà lại có thể mang theo vàng bạc cùng tới tở ngàn dặm xa xôi tìm đến đế đô để nhờ vào cữu cữu. Tiếp theo lại phát hiện cữu cữu cũng không phải người đáng tin, lại rơi xuống hắc điểm, mất đi trình tiết, nếu nhu nhược một chút thì e rằng hiện tại mộ phần đã mọc um tùm cỏ dại.

Ngô Uyển có thể sống đến hôm nay, còn cáo trạng Lục lão bát đến công đường, nữ nhân này có trí tuệ và sự kiên nhẫn đến mức nào?

Nhưng một nữ nhân vừa trí tuệ lại kiên cường sau khi thuật lại cuộc đời gặp đủ loại bất hạnh của mình thì liền lẳng lặng rơi lệ, đặc biệt khiến người ta chua xót thông cảm và đau lòng.

Minh Trạm cảm thán một hồi rồi hỏi, “Thứ cho trăm nói thẳng, Ngô cô nương, có phải ngươi có ý cùng Lục lão bát thành thân hay không, cho hài tử trong bụng một danh phận?” Không chỉ Minh Trạm hỏi như vậy mà e rằng rất nhiều người đều sẽ nghĩ như vậy.

Sự kiên cường của Ngô Uyển vượt xa sức tưởng tượng của Minh Trạm, nàng trấn tĩnh nói, “Chỉ cầu bệ hạ cho dân nữ một công đạo. Về phần Lục lão bát, nếu nữ nhân trong thiên hạ bị người ta làm bẩn sự trong sạch mà phải gả cho kẻ đó thì trên đời chẳng phải là đầy cảm thú đi nghênh ngang trên đường hay sao? Cho dù dân nữ chỉ là nữ nhân yếu đuối nhưng cũng khinh thường nếu phải làm như vậy.”

“Thế này, cô nương cứ về nhà an tâm mà tịnh dưỡng, trăm sẽ lệnh cho Điền Văn Hoa bảo hộ sự an toàn của cô nương.” Minh Trạm nói, “Cô nương cũng chớ xem thường sinh tử, phụ mẫu của ngươi đã qua đời, gia sản đương nhiên là của ngươi. Lời này trăm nói thì hiển nhiên là giữ lời.”

“Dân nữ tạ long ân của bệ hạ.” Ngô Uyển dập đầu, cúi mắt nhìn xuống đất, “Dân nữ quỳen góp ngân lượng cũng là thật lòng, thỉnh bệ hạ chấp thuận.”

Minh Trạm tiến lên nâng dậy Ngô Uyển rồi thở dài, “Con đường của ngươi còn rất dài, đừng nói với trăm những lời này nữa. Mong rằng ngươi có thể yên ổn sống tốt, ngươi xứng đáng có cuộc sống hạnh phúc.”

Đôi mắt của Ngô Uyển đột nhiên đỏ lên, nuốt xuống nước mắt, cố gắng nhẫn nhịn sự đau đớn trong lòng, há miệng hít sâu một hơi rồi nhẹ giọng nói, “Dạ, dân nữ nhớ kỹ.”

Đã có người an bài việc bảo vệ cho Ngô Uyển, Điền Văn Hoa nhận được khẩu dụ của Minh Trạm, cũng không ngờ Ngô Uyển lại thần thông quảng đại như thế, có thể tới ngự tiền báo án.

Ngô Uyển về nhà, mệt mỏi kiệt sức.

Không phải mệt thân mà là mệt tâm.

Nàng cũng không biết dung mạo của Minh Trạm, càng không biết hôm nay lại có ngự giá đích thân tiến đến Thiện Nhân đường. Chỉ nghe rằng Thiện Nhân đường là do Thái hậu đề xướng, nàng vốn tính làm một vỏ cá chết lưới rách, dùng hết ngân lượng cũng muốn đem thanh danh đưa đến trước mặt Vệ thái hậu. Chỉ có như vậy thì Lục gia mới không dám làm xằng làm bậy đối với nàng.

Nhưng mà kế hoạch một khi hành động thì không chỉ đơn giản có thể dựa vào dũng khí mới có thể làm được.

Từ khi biết được ngày thẩm án bị dời lại thì nàng liền đến Thiện Nhân đường. Ngồi ở Thiện Nhân đường ước chừng một canh giờ cũng không thể hạ quyết tâm phá thai. Khi nhìn thấy đoàn người của Minh Trạm tiến vào, trên mặt của các ngự y có một loại thần sắc gọi là kinh hoàng khiến cho Ngô Uyển để ý, trong lòng đột nhiên bừng tỉnh, nghĩ đến việc để đô thỉnh thoảng đồn đãi việc Hoàng đế bệ hạ thích cải trang đi tuần. Vì vậy mới tùy tiện tiến lên, coi như liều mạng một phen.

May mắn là nàng thành công.

Ngô Uyển dựa vào chiếc đệm mềm, bên trong không có một bóng người, nàng vui sướng cong lên khoe môi, khoe mắt lại trào ra hai hàng lệ vô tận.

Nghe nha đầu Lan Tâm vào cửa hồi bẩm: Tiểu thư, Phủ doãn để đô Điện đại nhân đến.

Lan Tâm nhẹ nhàng lau khô nước mắt cho Ngô Uyển rồi nhỏ giọng khuyên nhủ, “Tiểu thư, chúng ta bình an rồi, đừng khóc nữa, cẩn thận tổn thương ánh mắt.”

“Ta ra ngoài xem sao.”

Ngô Uyển làm việc rất chu đáo, nàng khách khí nói lời cảm tạ đối với Điện đại nhân, Điện Văn Hoa không khỏi quan sát Ngô Uyển vài lần, ôn hòa nói, “Bổn quan phạt thánh lệnh, an bài người bảo hộ phủ đệ của Ngô cô nương. Ngô cô nương có thể yên tâm, vụ án đến đây là chấm dứt, sẽ không có bất cứ người nào mà Ngô cô nương không thích đến quấy rầy sự thanh tĩnh của Ngô cô nương nữa.”

“Đa tạ Điện đại nhân.” Ngô Uyển nhẹ nhàng nói, “Tánh mạng của cả nhà dân nữ đều giao phó trong tay của đại nhân.”

Điện Văn Hoa thật sự không tiện nhiều lời đối với một nữ nhân mang thai mà chưa thành thân, sau khi an bài thủ vệ xong xuôi thì liền cáo từ mà đi.

Ngô Uyển lệnh cho quản gia Ngô bá mang sang một mâm ngân lượng cho thủ lĩnh thủ vệ, xem như trả phí vất vả, lại sai người mỗi ngày giết gà giết dê chiêu đãi đám quan binh này.

Phái người an bài chuyện của Ngô Uyển xong, trên đường quay về biệt viện, Minh Trạm nói đến chuyện Ngô Uyển gặp phải cho Vệ thái hậu và Thái hoàng thái hậu nghe.

Thái hoàng thái hậu không có tâm cơ cho nên trong lòng chỉ có cảm phẫn, “Lục gia này đáng bị thiên đạo vạ quả, làm ra chuyện thiếu đạo đức như vậy, khuê nữ người ta đang yên đang lành lại bị hủy hoại thanh danh. Hoàng thượng, người cũng không thể bỏ qua chuyện này dễ dàng. Hầy, khuê nữ kia đã có thai, làm sao mới tốt đây? Nếu để ai gia nói thì không bằng cho hai người thành thân, cũng vì tương lai của tiểu hài tử.” Nói đến cuối cùng thì cũng có vài phần mềm lòng.

Minh Trạm biết Thái hoàng thái hậu là người mềm lòng. Trong khi Vệ thái hậu thì im lặng không lên tiếng.

Minh Trạm mỉm cười, “Ta cũng hỏi Ngô cô nương, nào ngờ Ngô cô nương có chết cũng không chịu.” Bèn nói ra những lời Ngô Uyển đã nói.

Thái hoàng thái hậu cũng không nghĩ nhiều mà chỉ nói, “Thật là kiên cường.” Kể đến cũng không đề cập đến chuyện này.

Tổ tôn ba người nhàn nhã trò chuyện, trong khi Lục gia lại đang nổi lên gợn sóng kinh thiên. Cho dù Lục Văn Thao thần cơ diệu toán như thế nào thì hẳn cũng không ngờ Ngô Uyển lại có bản lĩnh thông thiên này!

Hắn vừa mới đụng đến bóng dáng của Ngô Uyển thì Ngô Uyển đã cáo ngự tiền rồi về nhà, trước cửa nhà có một đội quan binh của Phủ doãn để đô. Sau đó lại nghe ngóng chuyện hôm nay Ngô Uyển đã làm, Lục Văn Thao rét run toàn thân, như bị nhét vào hàn băng, không khỏi rung mình.

Thật sự là một nữ nhân lợi hại nham hiểm!

Lục Văn Thao thấy sự tình không ổn, trước tiên nói với phụ mẫu, Nam Phong Bá phu nhân nhất thời không có chủ ý, nôn nóng sốt ruột rồi khóc lóc, “Chuyện này phải làm sao mới được đây? Phải làm sao mới được đây? Nàng kia, chúng ta thú nàng có được hay không? Chúng ta thay lão bát thú hỏi nàng đang hoàng có được hay không?”

Nam Phong Bá gầm lên, “Đúng là súc sinh di họa gia môn mà! Sớm biết như thế thì khi sinh ra đã bóp chết rồi!” Lời này nói chậm đến mười tám năm, mắt bò mới lo làm chuông.

Nam Phong Bá phu nhân khóc nói, “Hiện tại nói như vậy thì có tác dụng gì nữa? Lão bát làm sao đây? Chẳng lẽ, chẳng lẽ...” Sắc mặt của Nam Phong Bá phu nhân trắng bệch, bắt lấy y mẹ của nhi tử, hỏi một cách kích động, “Văn Thao, nếu đệ đệ của người giống cái tên Triệu Hỉ kia thì...ta cũng không còn muốn sống nữa!”

“Mẫu thân mẫu thân, không đến mức này đâu.” Lục Văn Thao đỡ lấy cánh tay của mẫu thân, an ủi, “Mẫu thân, ít nhất thì lão bát chưa gây ra tai nạn chết người, không đến mức này đâu.”

Nghe thấy lời của trưởng tử, Nam Phong Bá phu nhân rốt cục ổn định tinh thần, cầm khăn lau lệ, “Văn Thao, chúng ta phải làm sao đây? Làm sao bây giờ? Có thể nhờ Công chúa tiến cung cầu tình hay không, chúng ta, chúng ta thú cô nương kia có được không?”

Nam Phong Bá là người từng trải, “Từ từ đã, trước tiên an bài một chút, Văn Thao, cô nương đó có thân nhân ở đế đô hay không? Xuất thân gia đình thế nào?”

Lục Văn Thao xem như có bản lĩnh, chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi đã có thể điều tra rõ ràng chi tiết về Ngô Uyển, “Phụ mẫu của Ngô cô nương đều đã qua đời, ở đế đô có một cữu cữu, làm đường sai ở Hàn Lâm, họ Chúc, Chúc Ngọc Lương. Chúc đại nhân ở trong con phố Bạch Tuyết, Ngô cô nương thì ở tại phố Lưu Ly.”

Nam Phong Bá nói với lão thê, “Nàng an bài sẵn rồi cùng ta xuất môn đến bái phỏng quý phủ của Chúc đại nhân. Phụ mẫu của Ngô cô nương đã mất, cữu cữu nên là người làm chủ hôn sự.” Nghĩ đến vị cô nương này cô độc một mình mà lại không ở cùng cữu gia, có lẽ quan hệ không quá thân mật, Nam Phong Bá lại hỏi, “Cho dù Chúc đại nhân không thể làm chủ thay Ngô cô nương thì ít ra cũng thỉnh Chúc đại nhân và Chúc phu nhân nói vài lời hay giúp chúng ta. Sau đó chúng ta đi cầu Ngô cô nương chấp nhận hôn sự.”

Nam Phong Bá phu nhân thấy trưởng phu và nhi tử đều đã có chủ ý thì nàng cũng dần dần bình tĩnh, vội vàng vịn tay nha hoàn trở về phòng rửa mặt thay y phục.

Lão thê đi rồi, Nam Phong Bá thở dài, “Việc này đừng kinh động ngự tiền, có thể ổn thỏa thú Ngô cô nương vào phủ thì mọi chuyện đều đại cát. Bất quá ta sợ là không dễ, nữ tử này nhất định có thủ đoạn. Người nói chuyện này với Công chúa thử đi, có lẽ sẽ phải phiền toái Công chúa một chút.”

Lục Văn Thao gật đầu, “Nhi tử hiểu rõ.”

Chúc hàn lâm là người có bản tính cổ hủ, thấy Nam Phong Bá đại giá quang lâm, cũng không biết là vì nguyên nhân gì. Sau khi nghe Nam Phong Bá phu nhân áp úng nói ra mọi chuyện thì nhất thời vừa xấu hổ vừa giận dữ.

“Thứ hạ quan không biết suy xét!” Chúc hàn lâm cũng không thêm bưng trà tiễn khách, trực tiếp nghiêm mặt nói, “Ngoại sanh nữ chịu nhục như vậy, hạ quan nhất định phải lấy lại công đạo cho ngoại sanh nữ! Bá gia, phu nhân, thỉnh trở về đi! Hạ quan không nên nói thêm gì nữa, miễn cho nói năng lỗ mãng đặc tội nhị vị!”

Xưa nay Nam Phong Bá phủ cũng nổi danh ở đế đô, nay bị người ta mặt xám mày tro mà đuổi ra khỏi nhà, mặc dù có mất mặt nhưng vì chuyện này do nhi tử gây ra nên ngoại trừ yên lặng chịu đựng thì cũng không thể oán giận người ta.

Chúc hàn lâm chưa hết giận, Chúc thái thái từ trong phòng đi ra, đôi mắt khể chuyển, lấy khăn che mặt, khóc hai tiếng, đôi mắt ửng đỏ mà khuyên nhủ, “Lão gia bớt giận, lão gia bớt giận.” Lại bưng trà hầu hạ.

Chúc hàn lâm đập bàn hai cái, “Thiên hạ lại có một tên súc sinh táng tận lương tâm như vậy!” Lo lắng đứng dậy nói, “Ta phải đi xem ngoại sanh nữ thế nào đã.”

Chúc thái thái vội vàng ngăn cản, “Lão gia chậm đã, nghe thiếp nói một câu. Lão gia suy nghĩ cho ngoại sanh nữ nhưng cũng phải suy nghĩ đến tình cảnh của ngoại sanh nữ một chút chút. Ngài không nghe mới vừa rồi Nam Phong Bá phu nhân nói gì sao, ngoại sanh nữ đã có thai, phải làm sao đây! Nay vụ án đã bị khởi tố, sợ rằng nửa thành cũng đã biết ngoại sanh nữ đã là người của Lục gia.”

“Lão gia cứ nôn nóng mà đi, rốt cục trong lòng không tính toán kỹ lưỡng, có thể giúp được ngoại sanh nữ hay không thì còn chưa biết chắc.” Chúc thái thái kéo trượng phu ngồi xuống ghế, từ từ khuyên nhủ, “Bàn bạc kỹ lưỡng mới là đúng đắn.”

Chúc hàn lâm thấy thê tử không hề lo lắng, nhịn không được mà giận cá chém thớt, “Lúc trước ta đã nói gả Uyển nương cho đại lang mà nàng cứ không chịu, nay Uyển nương như vậy, bảo ta làm gì còn mặt mũi mà xuống suối vàng gặp muội muội đây!”

Chúc thái thái nhất thời khóc lóc, “Thiếp đâu có ngờ ngoại sanh nữ lại gặp phải chuyện này đâu. Lão gia nghĩ lại đi, đại lang vốn lớn hơn ngoại sanh nữ bốn tuổi, ngoại sanh nữ còn ba năm để tang, rốt cục cũng không xứng đôi. Chẳng lẽ người mà thiếp muốn kết đôi cho ngoại sanh nữ là người ngoài hay sao? Đó cũng là diệt tử của thiếp mà, bằng tuổi lại xứng đôi, có gì mà không tốt? Vậy mà ngoại sanh nữ nghi ngờ thiếp, cố ý dọn ra ngoài. Nếu không phải nàng cố ý dọn ra ngoài, một khuê nữ như vậy mà còn cậy mạnh đi quản lý sản nghiệp của hiệu, vốn đã dư giả, cần gì phải đi luân cú để làm chi? Chẳng lẽ lão gia không có nữ nhi hay sao, nữ nhi của chúng ta có ai nói xuất môn liền xuất môn hay không, còn đến tửu lâu ăn uống, nếu không phải đến tửu lâu thì làm sao lại bị người ta mưu hại đến nước này!”

“Nếu lão gia chê thiếp không tốt thì cũng không sao, cứ nói thẳng ra. Thiếp làm cữu mụ, chẳng lẽ không mong nàng tốt hay sao?” Chúc thái thái càng khóc càng thương tâm.

Chúc hàn lâm không phải là người giỏi ăn nói, bị thê tử khóc đến phiền lòng, lắc lắc tay nói, “Bây giờ còn nói mấy thứ linh tinh này nữa để làm gì? Có ích gì đâu?”

“Ý thiếp là nay ngoại sanh nữ đã có cốt nhục của người ta.” Chúc thái thái thấy trượng phu chịu thua, lập tức rên rỉ khi còn nóng, “Ngoại sanh nữ đã mất trong trắng, sau này còn có thể gả cho ai nữa đây. Nam Phong Bá phủ tới cửa cầu hôn như vậy, lão gia suy nghĩ một chút đi, Lục gia bát công tử, đó là nhi tử của phu nhân Nam Phong Bá, là đệ đệ của đại Phò mã.”

“Với thân phận này, cho dù là ngoại sanh nữ trước kia thì cũng không hề xứng.” Chúc thái thái nói, “Nhân duyên tốt như vậy, là phúc phận của ngoại sanh nữ. Nay ngoại sanh nữ đã chịu đủ uất ức, gả vào Bá phủ làm chính thê, đây đều là phúc phận có cầu cũng không được. Lão gia cẩn thận ngẫm lại, nếu ngoại sanh nữ tiếp tục cáo trạng thì cuối cùng sẽ là cá chết lưới rách, Lục gia công tử không được ân huệ, nhưng ngoại sanh nữ thì sao, cốt nhục trong bụng thì sao, tương lai đứa nhỏ sinh ra thì ngoại sanh nữ phải giải thích với nó như thế nào, chẳng lẽ bảo rằng cha ngươi phạm tội cường gian hay sao!”

Chúc thái thái nói năng liến thoắng, tiếp theo là ôm mặt khóc nức nở, “Uyển nương đáng thương của ta, thật sự là nghiệp chướng mà....Muội muội và muội phu sớm qua đời, chỉ có một viên ngọc quý trong tay, chỉ cần nghĩ đến năm xưa thiếp và muội muội hòa hảo thì trong lòng tựa như xát muối...”

Chúc thái thái rất có tài ăn nói, khóc thấm lòng người, Chúc hàn lâm ăn nói vụng về, lại là người hồ đồ, nhất thời bị Chúc thái thái khóc mềm lòng.

Cho nên đừng tưởng rằng trong xã hội tam tòng tứ đức thì nữ nhân chỉ là kẻ phụ họa cho nam nhân.

Nữ nhân có trí tuệ của nữ nhân.

.....

34. Chương 34

Nam Phong Bá phủ giao thiệp rộng rãi, cho dù bị Chúc gia đuổi ra khỏi nhà thì cũng có thể dựa vào quan hệ để hỏi thăm hỏi lộ Chúc gia.

Chúc thái thái lên nhận mấy hộp trang sức đá quý sau lưng trượng phu, mấy chậu cây cảnh bằng bảo thạch hiếm có, gấm vóc, đồ cổ này nọ, quả thật là đang phát tài.

Chúc thái thái càng thêm dụng tâm mà thổi nhuyễn Chúc hàn lâm.

Cho đến khi Chúc hàn lâm đi thăm Ngô Uyển, nói đến chuyện Nam Phong Bá phủ, cũng nói rằng Nam Phong Bá phủ là người không tệ, nếu ngoại sanh nữ đồng ý thì không bằng nhân cơ hội này mà gả cho họ, tương lai cũng sẽ không khổ sở.

Ngô Uyển cười lạnh lẽo, “Hảo ý của cữu cữu thì ta xin nhận. Cữu cữu suy nghĩ thử xem, Nam Phong Bá phủ là dòng dõi thế nào, cho dù hiện tại ngài áp lực mà phải thú ta, nhưng dù sao ta cũng là người đã làm cho Nam Phong Bá phủ mất mặt, tương lai ở bên nhà phu gia thì làm sao có được ngày lành tháng tốt? Còn nhân phẩm của Lục lão bá thì sao, là người mà lại lại ra chuyện cảm thú như vậy! Cữu cữu muốn gả ta cho cảm thú hay sao?”

Chúc hàn lâm thở dài, “Ta chỉ lo lắng cho cốt nhục trong bụng của người mà thôi.”

“Cữu cữu cứ yên tâm, ta đã có an bài.” Ngô Uyển kiên trì nói, “Nay ta chẳng cầu gì cả, chỉ cầu công lý mà thôi!”

Chúc hàn lâm chẳng những không có cách nào đối với lão bà ưa khóc của mình, mà cũng phải thúc thủ vô sách đối với ngoại sanh nữ bản tính kiên cường mạnh mẽ này. Chỉ đành tình tế dặn dò một vài câu rồi cực lực yêu cầu Ngô Uyển đến nhà hẳn mà ở, nhưng Ngô Uyển chỉ nhẹ nhàng từ chối.

Chúc hàn lâm rời đi, thúc thúc của Ngô Uyển lại thần thông quảng đại mà nghe phong thanh để đến tận đây. Ngô Uyển lạnh lùng nhìn thúc phụ Ngô Chấn của mình, thản nhiên nói, “Bỗng nhiên Lưu Phong mất tích, ta biết ngay là hẳn trở về báo tin với thúc thúc.” Bằng không vì sao nàng lại bị buộc đến tuyệt lộ. Ngô Uyển biết rất rõ nếu thúc thẩm biết chuyện mình đã bị mất sự trong sạch thì kết quả của nàng sẽ là sống không bằng chết. Nếu đã là chết thì tại sao không có ân báo ân, có oán báo oán.

Ngô Chấn cũng không phủ nhận chuyện hẳn cài người bên cạnh diệt nữ, hơn nữa hẳn quả thật là nghe nô tài bẩm báo thì mới biết Ngô Uyển xảy ra chuyện lớn ở đế đô, suốt đêm hẳn chạy đến đế đô, đương nhiên là trong lòng khó chịu. Ngô Chấn cau mày đối với thái độ của Ngô Uyển, nói một cách chất vấn, “Đã xảy ra chuyện này, Nam Phong Bá gia đã chịu thú người, vì sao người không chịu?”

Ngô Uyển nói, “Thúc thúc không cần phí sức. Ta đã gặp Vạn tuế gia, thúc thúc nhìn thấy quan binh bên ngoài hay không? Đó chính là Vạn tuế gia đặc biệt lệnh cho Phủ doãn đế đô đến bảo hộ ta.”

Vì có danh của ngự tiền cho nên Ngô Chấn thật không dám bức bách Ngô Uyển quá mức, chỉ giậm chân mà nói, “Người thật hồ đồ, người có biết hay không, người chưa thành thân mà đã bị thất trinh thì trong tộc phải xử trí thế nào đây?” Mặc dù hẳn có chút tư tâm, bất quá cũng không phải muốn tới áp bức Ngô Uyển đi tìm cái chết.

Ngô Uyển nhếch môi, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, nàng không nhanh không chậm mà bưng lên bát canh hạt sen, uống hai muỗng, khóe mắt đảo qua sắc mặt vừa nôn nóng vừa tức giận của Ngô Chấn, dịu dàng nói, “Thúc thúc vĩnh viễn luôn là như thế, ngày đó phụ thân lên nói với ta thúc thúc không quả quyết, khó thành đại sự. Xem ra ánh mắt của phụ thân quả nhiên rất chuẩn.”

“Thúc thúc có biết bệ hạ nói cái gì với ta hay không?” Khóe môi của Ngô Uyển mím lại thành một độ cong kiên nghị, lạnh lùng nói, “Bệ hạ đích thân nói với ta, tuy rằng ta không còn phụ mẫu, bất quá sản nghiệp của phụ thân vẫn là của ta!” Nhìn chằm chằm ánh mắt thất thố kinh ngạc của Ngô Chấn, Ngô Uyển cảm thấy thật sảng khoái, “Nếu ngày đó đã tuyệt tình như vậy thì thúc thúc còn giả vờ diễn thúc diệt tình thâm làm gì nữa? Hết thấy sổ sách giấy tờ của cửa hiệu thôn trang và sản nghiệp ở phía Nam đều có thể tra ra! Thúc thúc chỉ cần giao cho ta, nếu không đừng trách ta không nể mặt mà cáo ngự tiền! Ta thật muốn nhìn thúc thúc có sợ cái tội danh ức hiếp một nữ nhi mồ côi để chiếm đoạt gia sản hay không?!”

“Tộc nhân!” Nụ cười của Ngô Uyển như gương mặt, đờ đờ sát khí, “Có bản lĩnh thì gọi bọn họ đến để đò đi, để ta xem kẻ nào muốn lấy mạng của ta!”

Sắc mặt của Ngô Chấn hết xanh lại trắng, vội vàng chạy trốn chết.

Cho dù Nam Phong Bá sử dụng thủ đoạn nào, phải ra bao nhiêu người có miệng lưỡi lưu loát để tạo quan hệ thì Ngô Uyển vẫn bác bỏ việc yêu cầu hòa giải, nàng không cần thanh danh cũng không cần thành thân, cũng không muốn Lục lão bát được sống yên ổn.

Nam Phong Bá phu nhân vừa giận lại vừa cảm thán, oán hận với Đại công chúa, “Công chúa nói một câu công bằng thử xem, nữ tử này là loại nữ tử gì? Nếu không phải Lão bá thật sự.....thì ta làm sao có thể nhìn hân thú một nữ nhân thương gia khắc phụ khắc mẫu như vậy cơ chứ.”

Đại công chúa nói, “Nếu để ta nói thì cũng là do bát đệ tự dây vào. Nghe nói nữ nhân này lúc trước đã từng hứa gả cho người ta, chưa kịp thành thân thì tân lang đã chết bất đắc kỳ tử, mọi người nói nữ tử này không chỉ khắc phụ khắc mẫu mà còn khắc phu nữa. Lão bát dám động vào thân thể của nàng cho nên hôm nay mới xảy ra cơ sự.” Chẳng phải là rõ ràng bị khắc hay sao?

Không chờ bà bà mở miệng thì đại Công chúa đã nói tiếp, “Chuyện này đã kinh động ngự tiền, ta nghe Phò mã nói Hoàng thượng cải trang đến Thiện Nhân đường. Ai ngờ nữ tử này lại thần thông quảng đại mà tìm được Hoàng thượng, có thể diện kiến long nhan mà cáo trạng việc này. Hoàng thượng đích thân truyền khẩu dụ cho Phủ doãn để đô bảo hộ thì còn ai dám bước ra nói cái gì nữa cơ chứ?”

“Nếu người ta chịu gả thì cho dù nàng ta có khắc hay không cũng không sao, chỉ cần nàng ta chịu xuống nước thì ta sẽ đến ngự tiền cầu một chút thể diện, thành toàn hữu tình nhân.” Đại công chúa uống một ngụm trà để thông cổ, nói một cách khó xử, “Nay người ta không muốn gì cả, chỉ một lòng một dạ đòi công đạo, như vậy làm sao đi gặp ngự tiền mà cầu tình đây? Ngay cả Hoàng thượng cũng đã nói rồi, lúc trước biểu huynh bên ngoại gia của Vĩnh Ninh Hầu bị xử án như thế nào, cả đế đô này có ai mà không biết, trong khi Hoàng thượng chỉ có một mình Vĩnh Ninh Hầu là thân cữu cữu đấy thôi.”

Lúc trước nếu Minh Trạm không lên tiếng thì đại Công chúa còn dám đi cầu tình. Nay Minh Trạm đã tuyên bố rõ ràng là sẽ công chính liêm minh, đại Công chúa cũng không phải kẻ ngốc mà đưa đầu vào lưỡi dao?!

Nam Phong Bá phu nhân bị đại Công chúa nói cho á khẩu không thể trả lời được, đành ngượng ngùng trở về Nam Phong Bá phủ.

Đại Công chúa âm thầm thở dài, tuy nàng là Công chúa lớn tuổi nhất, cũng được phụ hoàng sủng ái nhất, đáng tiếc hiện tại là đường đệ kế vị. Nàng và Minh Trạm tính ra cũng chỉ là đường tỷ đường đệ mà thôi, bằng không cũng sẽ không chần chừ cân nhắc mọi chuyện như vậy.

Càng nghĩ thì đại Công chúa lại càng tưởng niệm điểm tốt của phụ thân.

Nam Phong Bá phu nhân chạm vách tường ở chỗ tức phụ, vụ án sắp tiếp tục khai thẩm, bèn trực tiếp đến Ngô gia cầu tình.

Nam Phong Bá phu nhân là nhân vật thuộc hàng thượng đẳng vậy mà lại thẳng thừng quỳ trước đại môn của Ngô gia rồi thảm thiết hô to, “Ngô cô nương, ta dạy con không tốt! Ngô cô nương hãy nể tình cốt nhục trong bụng mà gả cho nhi tử không biết phân đấu của ta! Ngô cô nương, lão thái bà ta cầu người!” Nói xong lại đập đầu xuống đất mấy cái.

Đây chính là đệ nhất bá tước phu nhân, vậy mà lại ngây ngô quỳ gối trước đại môn Ngô gia, thủ vệ Phủ doãn để đô cũng không biết nên làm sao cho phải.

Vô số nô tài đứng bên cạnh khuyên bảo, nhưng Nam Phong Bá phu nhân vẫn khóc lóc cao giọng ra lệnh, “Các người đều quỳ xuống đi! Cầu Ngô cô nương! Cầu bát thiếu nữ!” Lại hô một tiếng, “Ngô cô nương xin hãy khai ân, đừng để tôn tử đáng thương của ta không có cha.” Tận lực gào khóc một trận.

Phương pháp này của Nam Phong Bá phu nhân quả nhiên khiến Ngô Uyển không thể ngồi yên.

Không nói người khác, ngay cả quan binh bên ngoài cũng cảm thấy Lục bát gia khổ nạn như vậy mà lại có một mẫu thân hiền từ như thế này thì thật là hiếm thấy.

Tình cảm của con người rất kỳ lạ, hiện tại bắt đầu có người cảm thấy bất mãn đối với hành động phớt lờ của Ngô Uyển khi Nam Phong Bá phủ cầu thân, trong khi nàng cứ một lòng một dạ muốn giết chết Lục bát gia.

Cho dù mọi người khuyên thế nào thì Nam Phong Bá phủ nhân cũng không chịu đứng dậy, nô tài trong Bá phủ đi cùng đến đây đều phải quỳ xuống trước đại môn Ngô gia khiến vô số người hiếu kỳ vây xem. Có đuổi cũng không chịu đi.

Đại môn của Ngô gia rốt cục chịu mở ra, Ngô Uyển mặc một bộ y phục trắng tuyết, khuôn mặt như băng tuyết.

Nam Phong Bá phủ nhân vừa thấy Ngô Uyển thì liền đập đầu xuống đất, nói ra những lời cầu xin năn nỉ, chỉ hận không thể khóc ra máu cho Ngô Uyển nhìn thấy.

Ngô Uyển vốn là nữ nhân, từ nhỏ đã là lướt tinh tế, khuôn mặt trong trẻo xinh đẹp, mặc một bộ y phục như bạch lăng, thân mình đứng thẳng, thấy nữ nhân như vậy cũng khiến người ta sinh ra cảm giác thương xót. Ngô Uyển cứ đứng như thế, đột nhiên rút ra một cây trâm đặt ngay cổ họng, thủ vệ sốt ruột, mặc kệ Nam Phong Bá phủ, bọn họ vội vàng khuyên nhủ, “Ngô cô nương Ngô cô nương, van xin cô nương, cô nương đừng kích động, có chuyện gì thì cứ hảo hảo mà nói.” Bọn họ là thủ vệ được phái đến bảo hộ an nguy của Ngô gia, nếu Ngô Uyển tự sát thì bọn họ đừng hòng được ăn trái ngon.

Ngô Uyển đứng im bất động, lạnh lùng nhìn Nam Phong Bá phủ nhân, cất lên giọng nói the thé, “Những gì người nói là giả, những gì ta nói mới là thật! Trong vòng ba khắc, nếu người không chịu đứng dậy thì ta sẽ chết trước mặt người! Nhiều người đều nhìn thấy, chính là Nam Phong Bá phủ các người làm nhục sự trong sạch của ta, bức ta chí tử! Ta đã viết xong nguyền trạch, sẽ có người trình lên ngự tiền!”

Có câu, không sợ kẻ mặt dày, chỉ sợ kẻ liều mạng.

Dù sao thì kẻ mặt dày so với kẻ liều mạng vẫn kém hơn một bậc.

Nam Phong Bá phủ nhân thấy thần sắc điên cuồng trên mặt Ngô Uyển, rốt cục cũng phát khiếp, được mọi người khuyên bảo, bà ta đành đứng dậy, vẫn là lệ rơi đầy mặt mà cầu xin, “Ngô cô nương, cầu người nể tình cốt nhục trong bụng không thể không có cha mà gả cho lão bát nhà ta đi. Ta nhất định sẽ đối đãi cô nương như thân nữ, Ngô cô nương, người hãy đồng ý đi!”

Ngô Uyển đột nhiên điên cuồng cười lớn, một lúc lâu sau mới chịu dừng lại, rống giận rít gào, “Người có biết hay không, ta cũng có phụ có mẫu! Chờ nữ nhi của người bị người ta cưỡng mất sự trong sạch thì người nhớ hào phóng mà gả nữ nhi của mình cho người ta! Còn ta, cho dù có chết thì ta cũng sẽ cáo trạng Lục gia nhà các người! Hôm nay dưới vô số ánh mắt của dân chúng để đô, quan binh, nô tài, các người nhìn rõ một chút, là Lục gia khinh người quá đáng!”

Đôi mắt của Ngô Uyển tràn đầy tơ máu, nhìn Nam Phong Bá phủ nhân, cất lên giọng the thé, “Cho dù ta có chết cũng sẽ hóa thành lệ quỷ, ngày ngày bám theo Nam Phong Bá phủ! Ta sẽ mở mắt nhìn xem kết cục nhà các người sẽ như thế nào!!!”

“Cha! Nương! Nữ nhi đến đây!” Ngô Uyển cầm kim trâm đâm vào cổ, một dòng máu tươi bắn ra.

Cả đời Nam Phong Bá phủ nhân chưa từng gặp phải nữ nhân nào hung hãn như vậy, bà ta kêu lên một tiếng sợ hãi rồi lui ra sau ba thước, tiếp theo là trợn trắng mắt rồi cũng ngã xuống đất.

Tình cảnh nơi này hỗn loạn đến mức khó có thể hình dung.

.....

35. Chương 35

Vụ án Lục gia chưa xử lần hai mà toàn bộ để đô đều đã biết, không có ai mà không hiểu nội tình.

Giúp cho các trà quán có thêm vô số đề tài để bàn tán, mọi người thảo luận sôi nổi, nước miếng văng tứ tung, nói đến miệng khô lưỡi khô, lúc kích động sẽ đập bàn chửi thề, còn hơn cả khổ chủ gấp ba lần. Vì vậy, nhờ phúc của Lục gia mà trà quán làm ăn vô cùng tốt.

Trong triều đương nhiên cũng náo nhiệt, các Ngự sử không đợi Phủ doãn để đô tuyên án, bọn họ cũng không sợ quyền quý mà cứ dâng tấu chương chỉ trích Nam Phong Bá không biết cách dạy nhi tử, Lục gia làm đủ mọi chuyện ác nhân ác đức.

Trong khi Minh Trạng lại điềm tĩnh, chỉ nhận lấy tấu chương rồi giao cho Nội các cùng xem, cũng không đưa ra chỉ thị gì khác, còn nói ra vài câu khiến người ta càng thêm mơ hồ, tỷ như, “Các người đừng đem chuyện của Lục lão bát gán lên người của Nam Phong Bá, cũng đâu phải Nam Phong Bá làm.”

Tỷ như, “Đương nhiên Nam Phong Bá dạy nhi tử không tốt cũng đáng bị chỉ trích.”

Xoay người một cái liền thay đổi, “Bất quá Nam Phong Bá có bốn nhi tử, ngoại trừ Lục lão bát thì những người khác đều an phận. Lại càng không cần phải nhắc đến tỷ phu của trẫm, Văn Thao có tiếng văn võ song toàn, tài cao học rộng, chỉ có mỗi Lục lão bát là...”

Muốn hiểu rõ để tâm nhưng lại bị lời nói của Minh Trạng khiến cho hồ đồ. Có vị Ngự sử hôm nay mắng Lục lão bát, sáng mai tham tấu Nam Phong Bá, ngày kia lại nói Lục gia có thể tha thứ.

Đừng tưởng Minh Trạng không thích đọc sách viết thư, bất quá hắn cũng có ưu điểm ở chỗ hắn có trí nhớ cực tốt, mở ra ba bản tấu chương của vị Ngự sử nọ mà cười ha ha, nói với mọi người trong Nội các, “Cổ mộc đầu tường cùng lắm cũng chỉ là như thế mà thôi.”

Ngự sử dâng tấu chương vô cùng xấu hổ, chỉ hận không có cái lỗ để chui xuống, không còn mặt mũi để gặp người.

Tôn thái y phụng thánh lệnh mỗi ngày trị thương cho Ngô Uyển.

Thương tích của Ngô Uyển cũng không nặng, người thông minh như vậy thì làm sao mà lại chết thật cho được. Bất quá chỉ là giả vờ để hù dọa Nam Phong Bá phủ mà thôi, tiện thể được dư luận đồng tình. Bất quá hành vi nói đâm lèn đâm, đặc biệt người làm nên hành vi này lại là nữ nhân thì quả thật là hiếm thấy.

Kim khí gây thương tích thì khó tránh khỏi việc để lại sẹo. Tôn thái y đưa được cao xóa mờ sẹo cho Ngô Uyển rồi thở dài, “Tuổi còn trẻ, tội tình gì phải xem thường sinh mạng như thế.”

Với tuổi tác của Tôn thái y thì cũng đã đủ làm phụ thân của Ngô Uyển, thái độ đối nhân xử thế lại hào hiệp, cho nên mới khuyên như thế. Ngô Uyển là người biết tốt xấu, nhẹ giọng nói, “Nếu có đường sống thì có ai muốn chết đâu.”

“Chén thuốc này có ích cho đứa nhỏ.” Cứ liều mạng như vậy mà đứa nhỏ không bị gì thì thật sự là thượng thiên đã phù hộ.

“Thái y, đứa nhỏ này không thể lưu lại, thỉnh Thái y khai cho ta một đơn thuốc sẩy thai.” Ngô Uyển nhẹ nhàng nói, “Sau khi xong vụ án thì sẽ sử dụng.”

Tôn thái y thở dài, đề bút viết xuống đơn thuốc, nói với Ngô Uyển, “Dùng càng sớm càng tốt. Nếu có gì cần thì cứ gọi người đến Thiện Nhân đường tìm ta. Hai đơn thuốc bên dưới là dùng để điều trị thân thể, sau khi sẩy thai thì cũng phải ở cử, dưỡng hảo thân thể một tháng thì mới được xuống giường.”

Ngô Uyển thật lòng cảm tạ, lệnh cho nha hoàn tiễn Tôn thái y xuất môn.

Nói đến cũng là một chuyện thú vị, Tôn thái y ra khỏi đại môn Ngô gia thì liền bị nghênh đón đến Nam Phong Bá phủ.

Tôn thái y vốn chán ghét gia phong bất cần của nhà này, nuôi dưỡng một tên bất tài xấu xa như vậy, cho nên cũng không thích đến. Chẳng qua đại Phò mã trực tiếp đến mời thì không thể không đến đó một chuyến.

Lục Văn Thao hỏi thương thế của Ngô Uyển, biết được thương thế của Ngô Uyển không nguy hiểm đến tánh mạng thì mới an tâm. Việc đã đến nước này, nếu Ngô Uyển thật sự mất mạng thì Lục gia rất khó ăn nói. Không chỉ Lục lão bát phải đền mạng mà ngay cả Nam Phong Bá phu nhân cũng sẽ không được hưởng ân huệ.

Cho nên đừng tưởng rằng có vài đồng bạc dơ bẩn hay có chút quyền thế thì có thể ra về ta đây, trên đời này thật sự có nữ tử mạnh mẽ dám thách tay liều mạng với người.

Lần này Lục bát gia đã gặp phải Hạc đỉnh hồng rồi.

Nam Phong Bá phu nhân bị Ngô Uyển dọa cho thấy ác mộng liên tục, vừa nhắm mắt liền thấy lệ quỷ đòi mạng, mấy ngày nay không thể nghỉ ngơi, hơn nữa còn lo lắng cho tiểu nhi tử, vì vậy bà ta thật sự ngã bệnh.

Nay biết được tánh mạng của Ngô Uyển không gặp nguy hiểm, đây quả là thang thuốc tốt nhất để Nam Phong Bá phu nhân khôi phục bệnh tình.

Trở ngại cho bên phía quan binh chính là áp lực của dư luận, nên biết, Tập san Hoàng thất cứ cách năm ngày xuất bản một số. Vụ án nổi tiếng của Lục gia đương nhiên được đặt cách một chỗ trên Tập san Hoàng thất. Đối với Lục gia tuy rằng gặp họa vô đơn chí, bất quá trong thời gian này Lục gia bị mắng đã quen, cùi không sợ lở, như vậy còn sợ cái quái gì nữa!

So với bất kỳ ai thì Lục gia chính là những người trông mong vụ án này kết thúc nhanh một chút, vụ án chuốc thuốc mê, Ngô Uyển không chết, cũng không cần bắt Lục lão bát phải đền mạng.

Khi Phủ doãn để đồ tiếp tục xử lý vụ án, Ngô Uyển cũng có chứng cứ khác, Lục lão bát không còn cách nào để biện bạch, đành phải nhận tội. Diên Văn Hoa xét thấy tình tiết vụ án này mang tiếng xấu, bèn thách tay phán Lục lão bát hai mươi năm lưu đầy quan ngoại, không được ân xá thì không thể trở về để đồ.

Lục lão bát bị tổng vào ngục ngay lập tức.

Diên Văn Hoa lại tiếp tục phán, Nam Phong Bá phủ bồi thường phí tổn thất tinh thần cho Ngô Uyển, tính tổng cộng là mười vạn lượng, trong vòng một tháng phải giao bạc.

Song phương cũng không có ai không phục, tuy rằng mười vạn lượng đối với Nam Phong Bá phủ như cắt đứt một miếng thịt, nhưng một câu của Lục Văn Thao liền dập tắt lời nói dong dài của thúc thẩm, “Nhớ trước kia Triệu gia phải bồi thường phân nửa gia tài cho khổ chủ, mười vạn lượng này xem như Hoàng thượng đã để lại thể diện cho chúng ta. Chẳng lẽ các người còn chê ít nữa sao?”

Đệ đệ của Nam Phong Bá là Lục Doanh lên tiếng, “Phủ của chúng ta một năm cũng không kiếm được bấy nhiêu đó bạc, chẳng lẽ ta không được đau lòng ư?”

“Chỉ mong Văn Tuyên trải qua chuyện này sẽ khôn ra một chút, coi như bấy nhiêu bạc cũng là đáng giá.” Dù sao cũng là thân đệ, Lục Văn Thao cảm thán một tiếng.

Lục Doanh rì rầm muốn nói cái gì đó nhưng không tiện mở miệng, Lục nhị thái thái âm thầm thúc trợ cho một cái, Lục Doanh vẫn rì rầm không lên tiếng, tuy rằng động tác của nhị thái thái rất kín đáo nhưng vẫn khó thoát khỏi ánh mắt của Lục Văn Thao.

Lục Văn Thao xem như không thấy, thản nhiên nói, “Diệt nhi còn có việc, xin cáo lui trước.”

Mất nhìn thấy Lục Văn Thao rời khỏi thì Lục nhị thái thái mới hung hăng đáp cho trợ phu một cái rồi than thở, “Bảo lão gia nói mà tại sao lão gia lại không nói. Nay làm gì còn ai có thể sống trong phủ này. Chuyện của Lục lão bát thì tứ diệt nữ không sợ, dù sao cũng là đích nữ của Bá phủ, nhưng khuê nữ nhà chúng ta thì làm sao đây? Cũng đã sắp đến tuổi thành thân rồi, vì lão bát mà phải bỏ ra mười vạn bạc. Chúng ta là nhị phòng không phải đương gia, nhưng lại không thể không giao bạc! Mất đi phần bạc này thì ngày sau ở riêng làm gì còn của cải để mà phân chia đây?”

Lục Doanh yên lặng, “Ta làm thúc thúc, làm sao có thể nói như vậy với diệt nhi. Tuy lão bát gặp họa nhưng dù sao cũng là người của Lục gia. Trong nhà không quản thì ai quản? Nàng đừng quên, đám người lão tam là được Thao nhi đề bạt. Nay đại ca đại tẩu gặp chuyện mà chúng ta đòi dọn riêng thì ta có phải là người hay không?”

Lục nhị thái thái không phục, thấp giọng lầu bầu, “Đề bạt, đề bạt cái gì? Ta đã nói cứ mua một chức quan cho lão lục làm đi, cũng tại Thao nhi đòi lão lục thi cử, khiến lão lục phải thức khuya dậy sớm phần đầu học hành, rốt cục kết quả thế nào? Chẳng phải là Thao nhi không muốn mở miệng an bài cho lão lục hay

sao, nay lão lục đã từng tuổi này mà hoàn toàn không có chức quan, nói về công danh thì chỉ là một tiểu cử nhân mà thôi!”

“Không trách nhi tử của mình không biết phần đầu mà còn đi trách Thao nhi?” Lục Doanh thấp giọng tức giận mắng, “Ngay cả tam công tử nhảy lầu của Từ tướng gia Từ Tam cũng đổ tam bằng, lão lục thì rốt là do hấn không có bản lĩnh. Thao nhi cũng đã từng đổ tiến sĩ đấy thôi.” Nghĩ đến nhi tử không biết phần đầu của mình, Lục Doanh phát y mẹ bỏ đi.

Lục nhị thái thái tức giận, vội vàng đuổi theo, tính toán hôm nào nhân dịp đi nói với lão thái thái vài câu.

Dù sao trước thời hạn Lục gia phải đền mười vạn lượng thì nàng sẽ nói rõ chuyện ra riêng.

Lục lão bát bị tuyên án, Nam Phong Bá phu nhân thương tâm một hồi, cũng may nhi tử chưa bị thiến. Chẳng qua nghĩ đến việc nhi tử sắp bị đưa đến quan ngoại thì Nam Phong Bá phu nhân lại nhịn không được mà rơi lệ.

“Ta biết người sẽ không để bát đệ của mình chịu uất ức.” Nam Phong Bá phu nhân kéo tay của Lục Văn Thao rồi nói, “Hiện tại ta chỉ nhớ thương bát đệ của người mà thôi.”

Nghĩ đến Ngô Uyển, Nam Phong Bá phu nhân thật sự vừa hận vừa sợ, “Tuy bát đệ của người có lỗi với nàng, nhưng hôm nay bát đệ của người bị tống vào ngục, lại bị phán trọng tội. Nhà chúng ta cũng phải bỏ một lượng bạc lớn để đền bù, nhưng đứa nhỏ trong bụng của nàng mang họ Lục. Chúng ta không thể để cho cốt nhục của bát đệ người lưu lạc bên ngoài.”

“Người ngấm lại đi, Ngô cô nương còn trẻ như vậy, ngày sau thiếu gì cơ hội để thành thân.” Nam Phong Bá phu nhân nói một cách thương tâm, “Chẳng lẽ sau này để đứa nhỏ của bát đệ người gọi người khác là phụ thân hay sao?”

Điều mà Lục Văn Thao lo lắng cũng là chuyện này.

Bất quá mỗi khi nghĩ đến bản tính của Ngô Uyển, với thủ đoạn như thế, cho dù là lão bánh quẩy như Lục Văn Thao cũng thấy nàng ta thật xảo quyệt và độc ác. Lục Văn Thao an ủi mẫu thân, “Chuyện này cũng không đơn giản, dù sao đứa nhỏ ở trong bụng của Ngô cô nương. Mẫu thân cứ yên tâm, nhi tử sẽ tìm cách.”

“Chúng ta cũng là vì tốt cho nàng ta mà thôi.” Nam Phong Bá phu nhân thở dài, “Nàng đã thất trinh, cho dù có gả thì cũng chỉ làm nhị phòng, nếu mang theo đứa nhỏ thì chẳng phải là càng khó gả hay sao?”

“Ta hiểu, mẫu thân cứ yên tâm đi, ta sẽ đi giải quyết chuyện này.”

Lục Văn Thao xưa nay quen chém giết trên quan trường, nhưng hiện tại lại không có cách nào đối phó với nữ nhân.

Chiến trường của nữ nhân thường là ở nội trạch, so với nam nhân thì hoàn toàn không có trọng lượng. Lúc trước Lục Văn Thao chính là quá mức khinh thường Ngô Uyển nên mới chịu khổ như vậy.

Lần này Lục Văn Thao cũng không kiêng kỵ mà trực tiếp đăng môn báỉ phỏng, chuẩn bị đi thẳng vào vấn đề bàn bạc đứa nhỏ với Ngô Uyển.

Ngô Uyển nằm trong khuê phòng, một bức rèm ngăn cách hai người, Lục Văn Thao chỉ có thể thấy được bóng người, bên trong nồng nặc mùi được hương, Ngô Uyển nói, “Đại Phò mã có chuyện gì thì cứ nói thẳng.”

“Không đối gạt cô nương, có liên quan đến chuyện mà bát đệ của ta đã làm, Lục mẫu cảm thấy áy náy.” Lục Văn Thao ôn hòa nói, “Lần này đến, thứ nhất là để tạ tội, thứ hai là vì cốt nhục trong bụng của Ngô cô nương. Bát đệ bị lưu đầy, ta thân là huynh trưởng, muốn hỏi một câu, Ngô cô nương tính thế nào? Nếu Ngô cô nương có chỗ nào khó xử thì cứ nói thẳng. Chỉ cần trong khả năng của ta thì ta nhất định sẽ làm giúp Ngô cô nương.” Trước tiên thăm dò ý tứ của Ngô Uyển.

Ngô Uyển căn bản không thêm để tâm đến thái độ kiêu cách của Lục Văn Thao, giọng nói lạnh như băng, “Nếu đại Phò mã muốn nhìn cốt nhục của Lục gia nhà người thì cứ hỏi nữ mẫu của ta, ta cũng không biết đã chôn ở đâu rồi.”

Rất nhiều năm sau Lục Văn Thao cũng khó tránh khỏi mà than một tiếng, “Trong các thiên hạ kỳ nữ thì Ngô Uyển Nương chính là một nhân tài kiệt xuất.” Bao nhiêu ân oán ngày xưa giờ đã tiêu tán, tài tử giai nhân, nay đều đã già hết cả rồi.

Nhưng hiện tại, Lục Văn Thao chỉ cảm thấy vì sao thượng thiên lại sinh ra một nữ nhân độc ác như vậy, hẳn biết được Ngô Uyển bị sẩy thai, quả thật khó không chế lửa giận trong lòng, gào to một tiếng, “Vì sao người lại tuyệt tình như thế?”

Nhà hoàn nữ mẫu bên ngoài bất chấp mọi chuyện, vội vàng tiến vào, sợ Lục Văn Thao làm ra chuyện khó coi.

“Đại Phò mã nói đùa hay sao, ta và Lục gia nhà người căn bản không có tình thì làm gì có chuyện tuyệt tình!” Ngô Uyển vẫn lạnh lùng như trước, “Nếu đại Phò mã vẫn luôn miệng bảo rằng cốt nhục trong bụng của ta là của Lục gia người thì nên biết là ta ghê tởm còn không kịp, làm sao lại đồng ý sinh ra nghiệt chủng như vậy?”

Lục Văn Thao giận dữ, đứng dậy rồi bước đi, Ngô Uyển quát một tiếng, “Đứng lại!”

“Đại Phò mã! Ngô Uyển ta đã sớm lĩnh giáo thủ đoạn của người, cho nên Lục gia các người tốt nhất đừng khinh người quá đáng! Ta đã có bản lĩnh diện kiến long nhan thì sẽ có bản lĩnh sống tốt ở đế đô này!”

Lục Văn Thao bước ra khỏi khuê phòng của Ngô Uyển mà vẫn có thể nghe thấy giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị của Ngô Uyển.

Lục Văn Thao sống gần ba mươi năm, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải độc phụ như vậy, ngoại trừ phát y mẹ rời đi thì hẳn không còn gì để nói.

.....

36. Chương 36

Thật sự lợi hại.

Minh Trạng nhìn bản thảo Tập san Hoàng thất, bên trong có một đoạn phỏng vấn của Trầm Chuyết Ngôn đối với Ngô Uyển, trong đó có hai đoạn hay nhất:

Ngô Uyển nói, “Ta xuất thân là thương gia, không được đọc nhiều chữ nghĩa. Bất quá ta cũng biết rõ mọi người có suy nghĩ như thế nào về chuyện ta bỏ đứa nhỏ trong bụng của mình. Ngày ấy, đại Phò mã đến phủ đệ của ta, nghe thấy tin đứa nhỏ đã mất, lúc đó đã nổi cơn thịnh nộ, chỉ hận không thể nghiền xương ta thành tro.”

“Người nghĩ như vậy cũng không phải ít.” Ngô Uyển nói, “Ta cũng không hiểu tại sao ta phải sinh con cho Lục gia. Chẳng lẽ ta bị làm nhục thì phải chấp nhận bị gả vào đó, chấp nhận sinh con cho súc sinh hay sao? Nếu như thế thì cầm thú trên đời không cần lo lắng chuyện tuyệt hậu nữa. Ta tuy là nữ thương nhân, nhưng cũng đường đường chính chính là con người, ta tuyệt đối không cho phép phụ thân của con mình là cầm thú. Ở đời, tuy rằng nam tôn nữ ti, nhưng nữ nhân cũng là người, không thể để cho cái liên phải sống giống như con chó.”

“Không hề đơn giản.” Minh Trạng vừa cười vừa nhìn Trầm Chuyết Ngôn, “Người thật thông minh, đến Ngô gia lấy tin.” Thật có tiềm chất làm bút ký.

Trầm Chuyết Ngôn nói, “Là bệ hạ cất nhắc đệ tử. Thật ra chính Ngô cô nương nhờ người tìm ta, ta nghĩ Ngô cô nương đáng thương như vậy, cho nên liền đồng ý đến đó. Ngô cô nương nói khá nhiều, hỏi rằng ta có thể đăng lên tập san hay không. Dù sao vụ án Lục gia cũng là do ta đã đăng lên tập san lúc ban đầu, nay dùng lời nói của Ngô cô nương để kết thúc cũng coi như đến nơi đến chốn.”

“Dù sao Ngô cô nương cũng là nữ nhân, đăng lên tập san như vậy thì có thể bảo đảm bình an cho nàng.”
Trầm Chuyết Ngôn nói.

Minh Trạh nhìn Trầm Chuyết Ngôn một lúc, đây cũng chỉ là nhìn theo kiểu thông thường, nhưng Trầm Chuyết Ngôn lại cảm thấy tâm sự của mình đều đã bị Hoàng thượng nhìn thấu. Trầm Chuyết Ngôn vội vàng biện bạch, “Ta quả thật không thích Lục gia, bất quá Ngô cô nương cũng thật sự khiến người ta kính nể, nàng là một nữ tử, lại không có phụ mẫu...”

Minh Trạh cười cười, lơ dềnh nói, “Với bản lĩnh của Ngô Uyển thì hoàn toàn có thể bảo đảm bình an cho mình.” Suy nghĩ một chút, chỉ vào tập san, nói với Trầm Chuyết Ngôn, “Người thêm vào câu này cho trầm.”

“Trầm chưa bao giờ nghĩ rằng nữ nhân ti tiện. Nữ nhân là thê tử, là nữ nhi, là mẫu thân, có ai lại cho rằng nữ nhi và mẫu thân của mình là ti tiện hay không ? Thê tử của người cũng là nữ nhi của người khác, lại là mẫu thân của nữ nhi các người. Suy ra, nữ nhi chưa bao giờ ti tiện.”

Những lời này của Minh Trạh được rất nhiều người trích dẫn. Càng thú vị là Minh Trạh vừa mới đăng cơ, triều thần chưa hoàn toàn quy thuận, nhưng nữ nhân thiên hạ thì lại vô cùng tôn kính Minh Trạh. Nhìn chung trong cuộc đời chấp chính của Võ hoàng đế, đối với nữ nhân thì hẳn quả thật có một sự đồng cảm và tôn trọng rất đặc biệt. Hơn nữa, càng kỳ diệu là Võ hoàng đế cũng nhận được rất nhiều sự trợ giúp của nữ tử.

Không thể nghi ngờ Ngô Uyển chính là một người cực kỳ xuất chúng trong đó.

Ngô Uyển sớm ý thức được ưu điểm của dư luận, nay nàng cần phải tịnh dưỡng thân thể, cũng phải bảo vệ chính mình, vì vậy liền nghĩ đến Tập san Hoàng thất. Bền nhờ người thỉnh Trầm Chuyết Ngôn đến, vì vậy mới có một buổi ngôn luận như thế.

Lục gia chống lại Ngô Uyển, hoàn toàn là chó cắn con nhím, không hề có lợi.

Thời này, nữ nhân đều xem danh tiết như tánh mạng, Ngô Uyển bị buộc đến tuyệt lộ, dù sao danh tiết đã sớm mất, hiện tại quan trọng nhất là phải bảo vệ tánh mạng.

Ngô Uyển căn bản không cần thanh danh, ngược lại, nàng muốn bảo trì nhiệt độ của tên Ngô Uyển, chỉ có như vậy thì Lục gia mới có thể kiêng kỵ vài phần. Ngô Uyển cực kỳ thông minh khi lợi dụng Tập san Hoàng thất để làm bệ đỡ.

Chẳng những mắg Lục gia thối dầu, mà đòi mạng ở chỗ Minh Trạh còn thêm mắm thêm muối, đổ thêm dầu vào lửa.

Số Tập san Hoàng thất được xuất bản, Trầm Chuyết Ngôn cố ý mang theo một bản tập san cho Ngô Uyển xem, còn không quên mang theo một chút thuốc bổ. Trầm Chuyết Ngôn nói chuyện với Ngô Uyển sau bữa rằm, “Cô nương đọc chữ được, tự mình xem đi.” Còn nói một câu, “Cũng đừng đọc quá lâu, dễ ảnh hưởng đến mắt.”

Ngô Uyển đọc cẩn thận, nhin không được mà nhẹ nhàng rơi lệ, “Nếu không phải có Hoàng thượng và Trầm công tử giúp đỡ thì phận nữ nhi như ta khó mà sống yên.”

Trầm Chuyết Ngôn nghe thấy tiếng khóc nức nở bên trong, bèn nói, “Đừng khóc nữa, ta nghe nói nữ nhân ở cũ không được rơi lệ.”

Ngô Uyển cố nhin xuống nỗi chua xót trong lòng, nhẹ nhàng nói lời cảm tạ, “Đa tạ Trầm công tử trợ trợ nghĩa giúp đỡ.” Địa vị của Trầm Chuyết Ngôn không cao, nhưng lại có thể làm việc cho Hoàng thượng. Được giúp đỡ vô điều kiện như vậy cũng đủ để Ngô Uyển nhìn thấu tình đời sinh ra cảm kích.

Trầm Chuyết Ngôn cũng không quen nhiều lời với nữ nhi, chỉ gãi gãi đầu rồi nói, “Cô nương tịnh dưỡng đi, có việc gì thì phái người nói với ta một tiếng.” Sau khi đứng dậy thì tiếp tục nói, “Quãng thời gian khó khăn nhất đã qua, cô nương sẽ có được ngày tháng tốt lành.”

“Đa tạ Trầm công tử.”

Trầm Chuyết Ngôn cáo từ.

Liên quan đến lời bình luận nữ nhân không ti tiện của Minh Trạh khiến cho cả đế đô đều xôn xao bàn tán.

Tuy rằng xưa nay có lời giáo huấn tam tông tứ đức, nhưng Minh Trạng cũng rất biết cách chặn đầu người ta, hẳn đã sớm nói, “Nếu người cảm thấy nữ nhân ti tiện, vậy người nhất định cho rằng nữ nhi và mẫu thân của mình cũng ti tiện.”

Khi Minh Trạng đến Quốc tử giám để diễn thuyết thì cũng có nói, “Từ xa xưa, Nữ Oa tạo nên con người. Các người đều biết Nữ Oa là đại địa chi mẫu, tổ tiên chúng ta đều là do Nữ Oa dùng bùn nặn nên. Nữ Oa vốn là thần nhân, nàng có kỳ thị nữ tính đâu? Nay không biết vì sao mọi người lại vô lễ đối với nữ nhân như vậy, chẳng phải là nghịch ý mẫu thần hay sao?”

Từ một chuyện nam nữ bình đẳng mà Minh Trạng lại có thể lôi Nữ Oa vào, có thể thấy được nội công lôi kéo thâm hậu của hắn như thế nào.

“Tôi gì phải vì một người mà lật úp cả thuyền. Nam nhân và nữ nhân bất quá chỉ là phân công khác biệt mà thôi. Nam nhân bảo vệ quốc gia, nữ nhân cũng phải cày cấy trồng trọt, thiếu nam hay thiếu nữ đều không được. Luật pháp không phân biệt tôn ti, trong mắt trẫm, nam nhân và nữ nhân có địa vị bình đẳng.”

Lúc này đang bàn luận sôi nổi thì Minh Trạng lại chính thức đưa ra một dự luật lập pháp đối với nữ quyền, quan trọng nhất chính là: Nữ nhân có quyền tự mình lập hộ.

Vô số nữ nhân bởi vì dự luật này mà vô cùng cảm kích đối với Minh Trạng, nhiều năm về sau cũng còn vô số người nhắc đến nền chính trị nhân ái của Võ hoàng đế, tán thưởng Võ hoàng đế anh minh.

Minh Trạng là người cực kỳ lịch thiệp, đương nhiên hắn đồng cảm với nữ nhân. Bất quá hắn đương nhiên cũng có mục đích khác, Minh Trạng nói với Nguyễn Hồng Phi, “Quốc gia như một nhà, một người có việc, cả nhà đều lo, có câu đuôi to khó vẫy. Lại có các gia tộc quyền thế có quan hệ thông gia này nọ, kết bè kết phái, thế lực càng ngày càng mạnh, rất bất lợi đối với chính trị của quốc gia. Nhân cơ hội này, nhắc lại quyền thừa kế gia sản của nữ nhân, vịn vào điều này để làm suy yếu thế lực của tộc trưởng. Cho dù có quy củ của gia tộc thì cũng không thể vượt khỏi quốc pháp.”

Trong lịch sử, không có Hoàng đế nào chân chính thích thế tộc lớn mạnh, đây là kết quả lưu truyền từ lịch sử. Ngay cả Minh Trạng là một người hiện đại văn minh thì cũng phải kiêng kỵ.

Chuyện này Minh Trạng lệnh cho Lý Bình Chu đứng đầu trên danh nghĩa, Lễ bộ và Hàn lâm viện cùng nghiên cứu một dự luật có thể được ban hành.

Đương nhiên đây là công việc trường kỳ, không thể gấp gáp.

Bất quá thành quả của giai đoạn hiện tại chính là kỳ danh của Ngô Uyển vươn xa, lại có thể bảo vệ gia sản của mình. Hơn nữa, trong khoảng thời gian ngắn, Nam Phong Bá phủ thật không dám làm gì Ngô Uyển.

Ngay cả đại Công chúa tiến cung, muốn thăm dò một chút ý tứ từ Vệ thái hậu, nhưng Vệ thái hậu chỉ thần nhiên nói, “Đều là nữ nhân cả mà.”

Ý tứ rất rõ ràng, cùng là nữ nhân thì tội tình gì lại khó xử nữ nhân.

Đại Công chúa ngượng ngùng, chưa từ bỏ ý định, chỉ nói tiếp một câu, “Nữ nhân như Ngô cô nương có vẻ hiếm thấy.”

“Hoàng thất chúng ta có Hoàng tử có Công chúa, từ khi Thái tổ hoàng đế khai quốc đến nay, mặc dù Công chúa có nhất phẩm, nhị phẩm, tam phẩm, bất quá ngoại trừ Công chúa của chính tông thì có ai gọi phong hào của các người thấp hơn nhị phẩm đâu.” Vệ thái hậu nói một cách lạnh nhạt, “Các người ra cung thành gia lập thất, khai phủ, được thưởng sản nghiệp, cũng không thua gì các Hoàng tử. Ngày thường luôn cố gắng tạ tội các người. Ai bảo các người là nữ nhi làm chi, nữ nhi tất nhiên phải được thiên vị một chút. Muốn ta nói thì trong hoàng thất, Công chúa còn được đối đãi trọng lễ hơn cả Hoàng tử.”

“Ta xem các người như thân nữ của mình, nếu các người bị ai khi dễ như vậy thì không cần phải lưu đây hay nộp phạt cho phiền phức, ta sẽ cho cả nhà từ trên xuống dưới, nam nhân thì tịnh thân đem vào cung làm thái giám, nữ tử thì ném vào giáo phường.” Vệ thái hậu giống như không nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng của đại Công chúa, chỉ ôn hòa nói, “Bất quá, nói đi cũng nói lại, thân phận của Ngô cô nương đương nhiên không sánh bằng tỷ muội các người, nhưng mà hoàng thất cũng phải biết phân rõ phải trái.”

“Ta nói với Hoàng thượng, so với biểu huynh của Vĩnh Ninh Hầu lúc trước thì vị Lục công tử này bị phán án quá nhẹ.” Vệ thái hậu chậm rãi nói, “Sau đó Hoàng thượng nói, dù sao Lục gia cũng là phu gia của đại Công chúa. Nam Phong Bá phủ mất danh dự thì thể diện của đại Công chúa cũng bị ảnh hưởng.”

Đại Công chúa thật hối hận vì đã lỡ lời, không ngờ Vệ thái hậu cũng không tính dễ dàng buông tha cho nàng.

“Hoàng Thượng chính là người mềm lòng, Nam Phong Bá phủ so với Vĩnh Ninh Hầu phủ thì vẫn kém một bậc. Dù sao thì Vĩnh Ninh Hầu phủ cũng là mẫu tộc của ta, chẳng lẽ thanh danh của Vĩnh Ninh Hầu phủ không quan trọng hơn hay sao?” Thanh âm của Vệ thái hậu tiếp tục bình thản vang lên, “Kỳ thật cho dù Hoàng thượng không nói thì ta cũng hiểu được tâm ý của Hoàng thượng. Dù sao các người và Hoàng thượng cũng không phải là thân huynh muội, theo lý chỉ là đường thân. Mặc dù Thái thượng hoàng khỏe mạnh, nhưng dù sao thì vua nào triều thần nấy, Hoàng thượng thì sao, tình nguyện để mẫu thân như ta chịu một chút uất ức cũng không muốn uất ức tỷ muội các người.”

Đại Công chúa cảm thấy như có mũi nhọn đâm sau lưng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng quỳ xuống, “Hoàng thượng minh giám, Thục Viện tuyệt đối không dám có tâm tư này. Ở trong lòng của Thục Viện, Hoàng thượng là quân thượng, cũng là huynh đệ cốt nhục. Chuyện của Nam Phong Bá phủ, Thục Viện vô cùng cảm kích. Nam Phong Bá phủ chỉ là Bá tước phủ đệ, làm sao có thể sánh vai với Vĩnh Ninh Hầu phủ? Thục Viện tuyệt đối không có lòng bất kính.”

Vệ thái hậu cười cười, “Người sao vậy? Mau đứng lên đi.”

Mở miệng một cách hòa nhã, “Ta thấy người tiến cung, ngày thường ta cũng buồn, Hoàng thượng mỗi ngày đều bận quốc sự, cũng không rảnh đến trò chuyện với ta. Nhìn thấy người thì khó tránh khỏi mà nhiều lời một chút, chứ đâu đến mức như vậy.”

Cho dù đại Công chúa có che giấu như thế nào thì cũng không che giấu được nỗi sợ hãi trong lòng, lời nói trở nên cung kính hơn rất nhiều. Vệ thái hậu và đại Công chúa đến chỗ của Thái hoàng thái hậu, tổ tôn ba người vui vẻ dùng ngọc thiện, sau đó đại Công chúa nơm nớp lo sợ cáo lui hồi phủ, từ đó về sau cũng biết hạ thấp hơn vài phần.

Kể đến Vệ thái hậu nói với Minh Trạng, “Chúng ta quá mức khoan dung đối với các nàng.”

Minh Trạng nói, “Một nữ nhân thì không cần phải để tâm.” Đây là nói đến đại Công chúa.

Vệ thái hậu không nghĩ như vậy, “Ta cũng chỉ muốn dạy nàng, không có trí tuệ thì ít nhất phải học cách an phận một chút. Nên để các nàng hiểu được là ai đang cầm quyền.”

.....

37. Chương 37

Ngô Uyển là một kỳ tài.

Ngay cả Minh Trạng cũng rất phục, nữ nhân này tuy là nữ nhân trong xã hội phong kiến nhưng lại có ánh mắt và xúc giác sâu sắc mà biết bao nhiêu nam nhân không thể sánh bằng.

Ngô Uyển ở đề đô gây sóng gió, Nam Phong Bá phủ làm sao dám kéo dài chuyện nộp phạt mười vạn lượng. Vội vàng mở ngân khố, đem đủ số bạc đến Ngô Trạch.

Một khoản bạc lớn như vậy, Ngô Uyển đã sớm có chuẩn bị, mời đến bốn vị chương quỳ ngân trang có tiếng nhất để đề đô, kiểm tra ngay đương trường, ghi vào sổ sách rồi nhập vào ngân trang.

Sau đó, chỉ mới hết thời gian ở cử một tháng thì Ngô Uyển liền giống trống khua chiêng mua một cửa hiệu mặt tiền ở phố Chu Tước, không phải để buôn bán mà nàng mở một Hội viện trợ nữ nhân, hơn nữa còn đăng

rầm rộ trên Tập san Hoàng thất, công bố miễn phí giúp những nữ nhân bị hãm hại và bị ức hiếp. Phàm là nữ nhân bị hại, muốn kiện lên quan phủ thì nàng sẽ bỏ bạc ra, muốn giải oan thì nàng sẽ thỉnh trạng sư.

Hết thấy đều miễn phí.

Ngô Uyển nói công khai, “Ta được Nam Phong Bá phủ bồi thường mười vạn lượng bạc, Hoàng thượng đã nói nữ nhân không tì tiện. Nếu có nữ nhân bị tổn thương, không thể xin giúp đỡ thì cứ đến nơi này. Ta vốn là nữ nhân, chắc chắn sẽ dốc sức giúp các tỷ muội.”

Ngô Uyển còn đăng ngày khai trương trên Tập san Hoàng thất. Đương thiên thỉnh đội lân sư rồng đến chúc mừng, đốt pháo rất náo nhiệt.

Trầm Chuyết ngôn còn cố ý gọi Ngụy Tử Nghiêu đến cổ vũ.

Vượt ngoài dự kiến của Ngô Uyển là phu nhân Vĩnh Định Hầu cũng lệnh người đưa đến hạ lễ. Ngô Uyển tất nhiên là cảm kích, liền thỉnh người của Vĩnh Định Hầu phủ vào trong uống trà.

Tiếp theo là mẫu thân của Lý Bình Chu, Lý lão phu nhân cũng đưa tặng lễ vật.

Khiến cho Ngô Uyển khiếp sợ chính là đại Công chúa Thục Nghi ngồi xe đến đây.

Minh Diễm thành hôn được tám năm, đây là khoảng thời gian xinh đẹp nhất của một nữ nhân, nàng vốn có dung mạo rất đẹp, nhất cử nhất động đều nhẹ nhàng uyển chuyển, vừa rực rỡ vừa ung dung cao quý.

“Không cần đa lễ.” Minh Diễm nâng Ngô Uyển đứng dậy, vừa cười vừa quan sát Ngô Uyển, “Nghe nói người mở rộng công đạo vì nữ nhân, ta thật bội phục. Ta cũng là nữ nhân nhưng không phải nữ trung hào kiệt như người.”

Ngô Uyển vội nói, “Công chúa thân phận cao quý, nữ dân làm sao sánh bằng.” Vội vàng thỉnh Minh Diễm đi vào, tự mình tiếp đãi.

Ngô Uyển không phải kẻ ngu dốt, Minh Diễm đến đây thì đương nhiên nàng phải ân cần tiếp đãi. Nay không bàn đến chuyện thâm giao, nhưng việc lưu lại ấn tượng tốt hoàn toàn là sự thật.

Đối với Minh Diễm, ngoại trừ khi vừa đến đế đô, náo loạn một trận từ hôn thì thời gian còn lại nàng đều hành tẩu trong giới thượng lưu ở đế đô.

Mặc dù cao quý nhưng không kiêu ngạo.

Đương nhiên nàng sẽ không thuần túy chỉ vì kính nể Ngô Uyển mà nâng đỡ Ngô Uyển, các nàng không quen biết nhau, đương nhiên không có giao tình như vậy.

Tuy rằng Minh Diễm cảm thấy Ngô Uyển thật sự là một nữ nhân quyết đoán, dù nàng không bày tỏ thái độ công khai nhưng trong lòng cũng rất bội phục nữ nhân này.

Nàng có thể hiểu rõ sự thiệt thòi của một nữ nhân.

Lúc trước nếu không phải Minh Trạ chu toàn mọi chuyện thì quả thật nàng không thể tưởng tượng cuộc sống hiện tại sẽ như thế nào.

Xã hội yêu cầu cực kỳ tàn khốc đối với nữ nhân.

Hiện tại Vệ thái hậu chẳng bao giờ bỏ qua bất kỳ số tập san nào của Hoàng thất, Minh Diễm thường xuyên đến thỉnh an, Vệ thái hậu chỉ vào tin tức khai trương của Ngô Uyển rồi nói với Minh Diễm, “Người mới là thân tỷ tỷ của Hoàng thượng, là trưởng tỷ của Hoàng thượng, Minh Diễm.”

Minh Diễm là người thông minh, nhìn thấy tin tức của Ngô Uyển liền liên tưởng đến Lục gia. Nghe xong lời của Vệ thái hậu, đương nhiên sẽ nghĩ đến đại Công chúa Thục Viện, ánh mắt của Minh Diễm sáng lên, nàng cười nói, “Mẫu thân nói như vậy thì ta đương nhiên không nhường chuyện này cho ai.”

Minh Diễm rất biết quan sát sắc mặt, nàng cũng sẽ không xưng Vệ thái hậu là mẫu hậu, vẫn như trước kia, trực tiếp gọi là mẫu thân. Thuở nhỏ nàng lớn lên bên cạnh Vệ thái hậu, Minh Trạ đăng cơ, lợi ích của nàng tăng lên vô hạn.

Trong các đại Công chúa thì phải có người dẫn đầu.

Như Tương Nghi thái trưởng công chúa, như Kính Mẫn đại trưởng công chúa, thế hệ Công chúa này, bởi vì Minh Trạng tiếp nhận ngai vàng từ Hoàng đế bá phụ cho nên Minh Diễm từ Quận chúa được thăng làm Công chúa, tuy rằng khác cấp bậc với Thục Viện đại công chúa. Bất quá Minh Diễm thấy Minh Trạng luôn rộng rãi đối với Công chúa của Thái thượng hoàng cho nên nàng cũng thức thời nhường bộ Thục Viện đại công chúa vài phần.

Nay đã có lời nói của Vệ thái hậu, Minh Diễm đương nhiên là cầu cũng không được.

Hơn nữa ở trong lòng của Minh Diễm cũng sớm cho rằng, nàng là tỷ tỷ cùng cha với Minh Trạng, lại cùng Minh Trạng lớn lên, giữa tỷ đệ hai người luôn có mối quan hệ thân thiết. Nay Minh Trạng đăng cơ, nàng là trưởng tỷ, đương nhiên sẽ không nhường kẻ khác làm trách nhiệm của một đại Công chúa.

Lúc trước vì e ngại Minh Trạng đối đãi rộng rãi với Thục Viện đại công chúa mà Minh Diễm mới nhường bộ nàng ta.

Lần này là phụ gia của Thục Viện đại công chúa tự nguyện làm chuyện ngu xuẩn, Minh Diễm đương nhiên không ngại thay thế địa vị của Thục Viện đại công chúa trong các tỷ muội.

Tuy rằng Minh Diễm không biết Vệ thái hậu cụ thể muốn làm gì, bất quá Vệ thái hậu coi trọng Ngô Uyển.

Đáng tiếc Ngô Uyển chỉ là một nữ thương nhân nho nhỏ, làm nên một vụ kiện âm ỉ, muốn dừng bước ở đế đô thì thật sự quá khó khăn.

Minh Diễm tiến đến giúp đỡ, đầu tiên là tặng cho Ngô Uyển một ân tình to lớn, trong khi Ngô Uyển là người được Vệ thái hậu coi trọng, như vậy ngày sau có thể dễ dàng tạo được phúc duyên. Hiện tại, khi duyên phận của Ngô Uyển bị xuống dốc, có Minh Diễm, lại có thể lấy lòng trước mặt Vệ thái hậu, đây quả thật là một cú đả kích thật mạnh đến thanh danh của Thục Viện đại công chúa, có sao lại không làm?

Hiện tại Ngô Uyển vẫn chưa có trí tuệ quá mức thâm cao, nàng không rõ vì sao một dân nữ như mình lại có thể kinh động đến đại Công chúa.

Bất quá nàng cũng là người vô cùng trí tuệ. Nàng không biết vì sao Minh Diễm lại đến, nhưng nàng có thể dựa vào bản năng mà bắt lấy khúc cây cứu mạng này.

Minh Diễm tham dự lễ khai trương của Ngô Uyển, khi Thục Viện đại công chúa biết được tin tức này thì trước mắt bỗng nhiên choáng váng, suýt nữa đã ngất xỉu.

Đây mới chân chính là độc chiêu.

Minh Diễm cũng không phải kẻ ngu dốt, đâu phải vô duyên vô cớ lại đi kích lệ một nữ thương nhân khai trương?

Có thể chỉ thị sau lưng Minh Diễm là ai?

Thục Viện đại công chúa không cần hỏi cũng biết.

Đây mới chân chính là sát chiêu

Tuy có Vệ thái hậu ngầm giúp đỡ, Minh Diễm cũng đi giúp Ngô Uyển có thể diện, bất quá nếu thật sự muốn sống yên ở đế đô thì cũng không dễ dàng.

Tuy rằng Điền Văn Hoa phái người để mắt đến Hội viện trợ nữ nhân của Ngô Uyển nhưng vẫn có rất nhiều phiền toái xảy ra bất ngờ.

Hơn nữa, hành vi này của Ngô Uyển đã kích động không nhỏ đến nam nhân đế đô. Đại đa số nam nhân đều chán ghét hành vi ra mặt thay cho giới nữ của Ngô Uyển.

Nhất là đám hủ sĩ đọc thư thánh hiền, có người còn tìm tới tận cửa khuyên Ngô Uyển an phận, cũng có kẻ vô lại phỉ nhổ trước đại môn của Ngô Uyển, bày tỏ sự khinh thường.

Tác phong của Ngô Uyển làm người ta phải ngưỡng mộ, nàng thật sự có khả năng nhện nhục rất cao. Kỳ thật, đối với Ngô Uyển thì cố gắng nhện nhục cũng chẳng tính là gì, nàng thật sự đã gặp qua rất nhiều chuyện, cũng có bọn lưu manh đến đây đây đưa đòi thu phí bảo hộ.

Ngô Uyển liếc mắt một tên tiểu lâu la đến đây thu bạc, lạnh lùng nói, “Gọi Lâm Tam ca của các người ra đây! Ta có lời phải nói trực tiếp với Lâm Tam ca!” Nàng muốn sống yên ở đế đô thì đương nhiên phải hiểu những chuyện này.

Đợi Lâm Tam đến thì Ngô Uyển nói một cách gọn gàng dứt khoát, “Muốn bao nhiêu, Tam ca cứ nói thẳng đi! Nếu hợp lý thì ta sẽ đưa! Không nổi thì ta bỏ của chạy lấy người! Nhất định không lãng phí thời gian của Tam ca!”

Lâm Tam là nhân vật đầu đường xó chợ, đương nhiên hiểu rõ danh tiếng của Ngô Uyển. Nữ nhân này là xương cứng, đám lâu la sẽ cản không được, cho nên yêu cầu hẳn tự mình tiến đến thì hẳn liền đến đây. Không ngờ nàng này lại hiểu chuyện như vậy, cũng không ép nàng quá mức. Nếu không Ngô Uyển thật sự bị ép phải dọn địa bàn thì sẽ khó tránh khỏi bị cấp trên hỏi đến, Lâm Tam nhân tiện nói, “Theo quy củ, cửa hiệu này của người mỗi tháng mười lượng, bảo đảm không có ai quấy rối người!”

Ngô Uyển trực tiếp phái người mang ra một trăm năm mươi lượng, “Đây là hiệu kính một năm, sau này còn nhờ Tam ca chiếu cố hơn nữa!”

Lâm Tam cũng tán thưởng một tiếng rồi ôm quyền nói, “Ngô cô nương thật phóng khoáng! Nếu có gì cần sai khiến thì cứ cho người truyền lời với Lâm mỗ là được!”

“Nếu có chút chuyện, đương nhiên không thể không phiên toái Tam ca rồi!”

Theo lý thuyết, một nữ nhân mở cửa hiệu ở đế đô như Ngô Uyển thì sẽ sợ nhất có người quấy rầy sinh sự, mượn cơ hội mưu tài. Chẳng qua hiện tại Ngô Uyển không hề lo lắng vấn đề này.

Đế đô có không ít người biết nàng, ngay cả Lâm Tam cũng lên nói với đám tiểu lâu la thủ hạ, “Khi đụng đến Ngô Uyển nương thì mở to mắt một chút, bảo đảm các người sẽ không biết chết là gì!”

Tuy rằng vụ án của Ngô Uyển và Lục gia đã kết thúc, nhưng thanh danh của nàng lại không ngừng tỏa sáng ở đế đô, thời thời khắc khắc kích thích sự mẫn cảm thần kinh của mọi người ở đế đô.

Đám hào môn thế tộc càng nghiêm khắc hơn với đệ tử nhà mình, cho dù đệ tử trong nhà có xem trúng ai, thà rằng mua một chút sính lễ để nạp về, chứ tuyệt đối không cho phép hàm hồ ở bên ngoài.

Tuy nữ nhân như Ngô Uyển rất hiếm thấy, nhưng ai biết khi nào thì xui xẻo lại đá trúng thiết bản, Lục lão bát chính là một tỷ dụ rõ ràng.

Cho nên, số người biết Ngô Uyển bắt phạm quả thật không ít, càng đừng nói đến chuyện muốn chiếm đoạt tài sản của nàng. Thật rõ ràng, tuy rằng rất nhiều người bị hấp dẫn bởi sản nghiệp của Ngô Uyển, bắt quá đối với những kẻ ti tiện muốn dùng cách đoạt lấy sự trong trắng của người ta hồng chiếm đoạt gia sản thì rõ ràng đã mất đi tác dụng khi đối mặt với Ngô Uyển.

Không ai dám nói gia cảnh của mình mạnh hơn Lục gia.

Chỉ với một vụ án, Ngô Uyển đã dọa nát gan đám nam nhân đế đô.

Ngô Uyển không chỉ mở Hội viện trợ nữ nhân mà nàng còn tiếp tục buôn bán ở đế đô, sinh ý khá tốt. Minh Trạng nói với Vệ thái hậu về quan điểm của mình đối với Ngô Uyển, “Nữ nhân này không đơn giản.”

Vệ thái hậu khen ngợi, “Cho nàng một vị trí, nàng có thể tạo ra sự nghiệp. Ta thấy có rất nhiều nam nhân không có đủ thủ đoạn và quyết đoán như nàng.”

“Nếu mẫu thân muốn thì không bằng cho nàng một chức vụ để nàng sống yên ổn.” Dù sao chỉ dựa vào vụ án Lục gia thì cũng không phải kể lâu dài.

Vệ thái hậu cười, “Ta đang có ý này, muốn nói với người.” Vệ thái hậu tương đương tự đắc đối với việc ăn ý cùng nhi tử của mình.

Chính vì vậy mà vận mệnh của Ngô Uyển lật sang một trang mới.

Nàng hoàn toàn không biết chính mình có điểm nào ưng mắt Thái hậu, thậm chí khi gặp mặt Vệ thái hậu nàng vẫn nơm nớp lo sợ, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải.

Trong đại đa số hoàn cảnh, Vệ thái hậu là người cực ôn hòa, nàng cũng không dễ dàng tức giận. Nhưng Ngô Uyển lại có thể cảm nhận được sự ung dung uy nghi trên người của Vệ thái hậu, hơn hẳn Minh Diễm.

“Hiện tại người ổn chứ?”

“Bẩm Thái hậu, dân nữ rất ổn.” Ngô Uyển cung kính trả lời.

Vệ thái hậu hài lòng quan sát Ngô Uyển, “Ta đã nghe qua chuyện của người, cũng rất thích bản tính của người. Ngày ấy cửa hiệu của người khai trương, ta đã lệnh cho Minh Diễm đi qua hỗ trợ danh tiếng cho người. Có lẽ giai đoạn hiện tại người cũng không quá gian nan đúng không?”

Lúc này Ngô Uyển mới biết duyên cớ tại sao Minh Diễm lại đến đây, vội vàng tạ ơn, “Dân nữ tạ ơn Thái hậu nương nương tương trợ.”

“Ngồi xuống rồi nói chuyện.” Vệ thái hậu ôn hòa nói, “Người xem như là người thông minh, biết dựa thế mà làm, lấy nhu khắc cương, tự tìm công đạo cho mình. Cũng là một cô nương có lương tâm, muốn mở Hội viện trợ nữ nhân chỉ để giúp đỡ các nữ nhân thân cô thế yếu khác.”

“Ta có một chức vụ, đang tìm người có khả năng và đáng tin cậy để làm, không biết người có hứng thú hay không?”

“Thỉnh thái hậu cứ nói rõ.”

“Người đã đến Thiện Nhân đường.” Vệ thái hậu nhìn về phía Ngô Uyển, thấy Ngô Uyển mặc dù khăn trương, cũng không hiểu biết các quy củ trong cung, nhưng lại không hề thất thố. Trong lòng của Vệ thái hậu càng thêm hài lòng, “Thiện Nhân đường là ta một tay dựng nên, cũng không thuộc về triều đình. Cho nên ta không muốn dùng quan viên trong triều đi quản lý Thiện Nhân đường. Thiện Nhân đường liên quan đến mua bán dược liệu, ta cần một người hiểu buôn bán, biết kinh doanh, để quản lý sổ sách của Thiện Nhân đường.”

Tuy Ngô Uyển biết cơ hội hiếm có, nhưng nói năng lại rất thận trọng, “Có thể được nương nương coi trọng là phúc phận ba đời của dân nữ. Chẳng qua dân nữ có chuyện không thể không nói, dân nữ không rành về dược liệu, sợ sẽ làm hỏng chuyện của Thái hậu nương nương.”

Vệ thái hậu mỉm cười, “Người xuất thân là thương nhân, ta thấy hiện tại trong cửa hiệu của người có tơ lụa, có ngân lâu, còn có lương thực, chẳng lẽ người không thành thạo những việc này hay sao? Hoàng thượng cũng không quá thông thạo văn chương, bắt quá các đại nho của triều đình đều làm việc cho Hoàng thượng. Người chân chính thông minh là ở chỗ biết cách dùng người mà không phải là kỹ năng đã học được.”

“Bất quá ta cũng phải nói trước.” Vệ thái hậu nói, “Lợi ích khi làm việc cho ta thì đương nhiên không cần ta nhiều lời người cũng hiểu được. Chẳng qua nếu người tiếp nhận chức vụ này, ngoại trừ Hội viện trợ nữ nhân thì người phải đóng cửa những cửa hiệu còn lại. Chỉ cần làm việc cho ta một ngày thì không thể dính dáng đến việc buôn bán kinh thương.”

Vệ thái hậu quả thật nhìn trúng Ngô Uyển, còn nói thêm một câu, “Không phải là ta không ưa thương nhân, chính người cũng hiểu được, các đại thần trong triều không có người nào vừa làm quan vừa lo liệu cửa hiệu bên ngoài.”

Ngô Uyển cũng không túng thiếu, gặp được kỳ ngộ hiếm thấy như vậy thì làm sao nàng có thể bỏ qua cho được?

Người không biết nội tình thì quả thật đã cảm thấy quá đủ đối với bản lĩnh của Ngô Uyển. Vị nữ sĩ này đầu tiên là thắng được vụ án với phủ Bắc tước. Dù thân thể đã là vùi hoa dập liễu nhưng lại được Thái hậu nương nương coi trọng sủng ái.

Ngô Uyển chính thức đến Thiện Nhân đường nhậm chức.

Ở Giang Nam, kế hoạch cải cách thuế muối cũng bắt đầu sôi nổi kéo màn.

Kỳ thật mọi người cảm thấy rất khó hiểu vì sao Minh Trạ lại chọn Lâm Vĩnh Thường làm khâm sai chủ trì thuế muối ở Giang Nam.

Thứ nhất, Lâm Vĩnh Thường không phải thần tử thân thiết của Minh Trạ, (tỷ như Phạm Duy Phùng Trật)

Thứ hai, Lâm Vĩnh Thường và Minh Trạ cũng không có tình thầy trò (tỷ như Từ Tam Từ đại nhân)

Lúc trước Minh Trạ chưa được lập thái tử thì căn bản hai người chẳng hề có giao tình gì, khả năng Lâm Vĩnh Thường và Minh Trạ thông đồng từ trước cơ hồ là con số không.

Nhưng người như vậy lại trở thành thần tử may mắn nhất sau khi Minh Trạ đăng cơ. Mọi người vốn đã đổ kỵ đổ mắt đối với chức vụ nhất phẩm Thượng thư Lý phiên viện, không ngờ chuyện làm người ta thêm đổ mắt lại càng gia tăng.

Đầu tiên Minh Trạ đề bạt Lâm Vĩnh Thường làm chủ khảo ân khoa ngay sau khi hân đăng cơ, rồi sau đó giao việc cải cách thuế muối liên quan đến vận mệnh quốc cho Lâm Vĩnh Thường.

Khiến người ta đổ mắt nhất chính là thiên tử kiếm mà Thái tổ hoàng đế từng dùng qua.

Nếu những lời nguyên rửa có hiệu quả thì Lâm Vĩnh Thường thật sự đã bị những lời nguyên rửa đổ kỵ kia trừ thành tro tàn từ lâu.

Không ai hiểu được vì sao Minh Trạ lại tin tưởng Lâm Vĩnh Thường như thế.

Ngay khi Minh trạ cầm lấy tấu chương mà Lâm Vĩnh Thường khẩn cấp cho ngựa đưa về đế đô, Nguyễn Hồng Phi cầm cây kéo bạc thần nhiên cắt tim nển, đồng thời hỏi ra nghi vấn trong lòng của đông đảo các đại thần đang bị đau mắt đỏ, “Người đặc biệt coi trọng Lâm Vĩnh Thường.”

Minh Trạ cười, “Vĩnh Thường tuổi còn trẻ a.”

Nguyễn Hồng Phi cắt một chút, ánh nển nhảy lên, đột nhiên sáng rất nhiều.

Minh Trạ thật sự không có tật xấu quá lớn, bất quá hân ít khi khoe ra trước mặt Nguyễn Hồng Phi, cười nói, “Tuổi trẻ, thể lực tốt. Hơn nữa người thấy Vĩnh Thường tuổi còn trẻ như vậy, trong nhà cũng không có quyền thế vậy mà có thể tự mình leo lên nhất phẩm. Tuy có Lý làm nững làm tọa sư, nhưng Lý làm nững cũng thật không có năng lực xem Vĩnh Thường là nhi tử mà đề bạt như vậy. Bởi thế, có thể thấy được Lâm Vĩnh Thường là người thông minh hiếm thấy.”

“Còn nữa, khi hân làm Ngự sử đã đắc tội cả biển người, nhưng mấy năm nay những kẻ tính kế hân đều xuống hố, chỉ có Lâm Vĩnh Thường vẫn bình yên vô sự từng bước thăng chức.” Nguyễn Hồng Phi tiếp tục cắt tim nển, ánh nển trong phòng lại chớp nháy, Minh Trạ cảm thấy mỗi mắt, bèn khép lại tấu chương, “Muốn ở đây thì vừa phải có thực lực vừa phải có vận khí.”

“Hoài Dương cải chế môn quy, Vân Quý nhị tỉnh hoàn toàn không thể sánh bằng. Lúc trước ta dẫn theo Phạm Duy Phùng Trật đi cải cách thuế muối ở Vân Quý cũng mệt muốn chết.” Minh Trạ lộ ra nụ cười hồ ly, “Lượng công việc thật lớn, áp lực và kỳ ngộ cùng tồn tại. Ta đương nhiên muốn tìm một người còn trẻ, thể lực tốt, biết làm việc, thông minh, có thực lực, lại có vận may, như vậy cơ hội thành công mới cao.”

“Đương nhiên, còn có một điều nữa.” Minh Trạ nói, “Trong các đại thần có tước vị nhất phẩm thì Lâm Vĩnh Thường là người trẻ nhất, có thể thấy được tiềm lực vô hạn của người này. Hân đúng khẩu vị của ta, ta cũng muốn dùng hân. Bất quá có một vấn đề mà ta vẫn luôn lo lắng, mẫu hậu cũng đã nhắc nhở ta, phụ mẫu của Lâm Vĩnh Thường đều đã qua đời, chỉ có một mình Trâm Chuyết Ngôn là thân thích.”

“Lai lịch không rõ là điều tối kỵ.” Minh Trạ nghiêm mặt nói, “Ta đã phái người điều tra lai lịch về hân nhưng tất cả thân thích đều đã chết hết, ngoại trừ Trâm Chuyết Ngôn. Coi như nhân cơ hội này mà thử lòng hân một chút.”

Nguyễn Hồng Phi quả thật khó có thể lý giải hành vi của Minh Trạ, bèn hỏi “Người vừa thăm dò hân vừa giao thiên tử kiếm của Thái tổ cho hân như vậy ư?” Cái tên tiểu phá sản này.

“Đâu có giao, ta chỉ cho hân mượn dùng thôi mà.” Minh Trạ quay lại nhìn Nguyễn Hồng Phi một chút, “Ta thấy Vĩnh Thường cũng không giống kẻ xấu.”

Nguyễn Hồng Phi châm chọc, “Cũng không hân, trên mặt của kẻ xấu làm gì viết hai chữ kẻ xấu để cho người nhìn đâu.”

“Làm gì có, ta đương nhiên đã có chuẩn bị rồi.” Minh Trạm nhào người qua, nhưng lại không đánh gục được Nguyễn Hồng Phi, còn bị ôm vào trong lòng, cảm thấy thật mất mặt, bèn nói, “Nhanh leo lên giường nằm đi, khiến cho gia gia thoải mái cái nào.”

Nguyễn Hồng Phi vừa ôm Minh Trạm vừa đưa tay cắt ngắn tim nến. Sau đó dùng hai tay bế Minh Trạm đè lên giường, vừa định âu yếm thì Minh Trạm bỗng nhiên cười gian hai tiếng, “Phi Phi, có thể thương lượng một chút hay không?”

“Ngoại trừ trên dưới thì những chuyện khác có thể thương lượng.” Nguyễn Hồng Phi đã sớm nhìn thấu suy nghĩ của Minh Trạm.

“Không phải là ta muốn thất hứa, dù sao ta đã đồng ý trong ba năm sẽ nằm dưới, vẫn còn hai năm rưỡi nữa mà.” Trước tiên Minh Trạm bày ra bộ mặt thành thật, tuyệt đối sẽ không thất hứa, năn nỉ, “Ta chỉ muốn nói, có thể cho ta nợ một vài ngày để ta nằm trên có được hay không?”

Nguyễn Hồng Phi suýt nữa đã phì cười, cố nhịn cười mà hỏi, “Như vậy là sao, có vụ nợ nữa ư?”

“Đương nhiên là có rồi, người cứ ghi sổ là được. Phi Phi, người cho ta làm một chút đi, ta thật sự muốn ở trên mà...” Minh Trạm mặt dày làm nũng, ôm Nguyễn Hồng Phi rồi hôn lên mặt đối phương vài cái.

Nguyễn Hồng Phi khẽ gật đầu, “Cũng không phải là không thể.”

Minh Trạm bày ra bộ mặt như quỷ háo sắc, lập tức cười lên người của Nguyễn Hồng Phi rồi hét lớn, “Không được đổi ý!”

Nguyễn Hồng Phi ngăn chặn động tác của Minh Trạm, cười khanh khách, “Có thể nợ một ngày, bất quá hôm nay thì không được. Đợi sang năm sinh thần của người, ta sẽ cho người nợ một ngày, xem như lễ vật.”

Minh Trạm tức giận, oa oa kêu gào, “Người thật thất hứa mà, ô ô...”

Bị bịt mồm, lột đồ, trần như nhộng, ăn sạch sẽ.

.....

38. Chương 38

So với cuộc sống thư thái vừa đau khổ vừa ngọt ngào của Minh Trạm thì Lâm Vĩnh Thường lại bị rơi vào hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng, quả thật ăn không tiêu loại nhiệt tình như tháng sáu mùa hè của đám quan viên ở Hoài Dương này.

Từ khi hấn đến Hoài Dương, sau khi chứng kiến diêm thương Hoài Dương giàu có thế nào thì liền được hoan nghênh một cách nhiệt liệt, đến chỗ nào thì chỗ đó sẽ mở tiệc chiêu đãi, phàm là mở tiệc chiêu đãi thì sẽ có ca múa, sau khi có ca múa thì tất nhiên sẽ có danh kỹ thấp tùng.

Lần này đi cùng đến đây ngoại trừ đám lão nhân Lại bộ suốt ngày chú ý đầu vào kết toán sổ sách thì đều là những thanh niên trẻ tuổi.

Dẫn đầu là Lâm Vĩnh Thường cũng chỉ mới ba mươi hơn, An Định Hầu vỗ lên tay của Lâm Vĩnh Thường, nói đùa với danh kỹ đang hầu rượu là Tiểu Tiểu cô nương, “Lâm đại nhân của chúng ta nhìn một cái liền biết là nhân tài. Không phải ta khoác lác, nhưng để đô thật sự tìm không ra người thứ hai đâu. Mà nhất là Lâm đại nhân vẫn chưa có thể thiếp trong nhà. Các người cứ tung ra thủ đoạn đi, nếu được Lâm đại nhân yêu thương thì có khi các người sẽ được vận may cũng không chừng.”

Tiểu Tiểu cô nương khẽ chu đôi môi nhỏ nhắn màu anh đào, cau lại cái chóp mũi khả ái, gửi đi ánh mắt rõ ràng là có tình ý, sau đó cất lên giọng điệu oán trách, “Xem Hầu gia nói gì kia, giống như nô tỳ chỉ nhận thức những ai có tiền tài thôi vậy. Chẳng lẽ nô tỳ không thể yêu nhân phẩm và tài năng của Lâm đại nhân hay sao?”

Tổng đốc Hoài Dương Tiết Xuân Hoảng cười nói, “Người ở đây cũng không phải chỉ có Lâm đại nhân là có nhân phẩm và tài năng, Phạm đại nhân và Phùng đại nhân cũng là tâm phúc của Hoàng thượng, có địa vị cao quý trong triều.”

Ở quan trường Hoài Dương, được những danh kỹ hầu rượu thì chỉ là chuyện bình thường, bọn họ còn muốn hầu hạ các chư vị đại nhân trên giường nữa kia.

Lâm Vĩnh Thường cười, “Thật không dám nhận, có vết xe đổ của thánh nhân thì có thể thấy được nữ sắc rất hại người.”

Phạm Duy cực kỳ bội phục lời nói cay nghiệt của Lâm đại nhân, có thể so với hạc đỉnh hồng hay khổng tước đảm, khiến Tiết Xuân Hoảng, An Định Hầu và Tri phủ Dương Châu đều vô cùng xấu hổ, vẫn là Phạm Duy đứng ra hòa giải, “Đêm đã khuya, các cô nương cũng mệt mỏi, để các nàng trở về nghỉ ngơi đi. Nếu để Hoàng thượng biết chúng ta đến đây lại bị mỹ sắc vươngng bần thì sẽ mất hứng đấy.”

Tiết Xuân Hoảng vội vàng pha trò, “Thật ư? Nhìn thấy vài vị thiên sư giáng xuống, ta chỉ biết cao hứng mà thôi. Cũng nhờ Phạm đại nhân là tâm phúc của ngự tiền đã thức tỉnh chúng ta.”

Phùng Trật nói, “Ừm, chuyện thuế muối cũng nên bắt tay vào làm thôi.”

Lâm Vĩnh Thường nói tiếp, “Nếu Tiết đại nhân, Trịnh hầu gia và Lý tri phủ không dị nghị thì sáng mai chúng ta ở ngay tại phủ Tổng đốc bắt đầu khai triển kế hoạch.” Rốt cục mọi chuyện được quyết định.

“Nghe theo Lâm đại nhân.”

Mọi người cáo từ rời đi.

Nay Giang Nam cũng có một trào lưu, mọi người đều lấy việc đọc Tập san Hoàng thất là một vinh quang.

An Định Hầu về nhà vào lúc đêm hôm khuya khoắc, thấy lão bà đang cầm một sấp giấy có in chữ ngồi bên ánh nến mà chăm chú đọc, khiến An Định Hầu cũng vui vẻ, cười nói, “Thật là tiến bộ.” Chỉ có phu nhân là nhất.

An Duyệt công chúa hơi đặt xuống Tập san Hoàng thất, gọi thị nữ vào cửa hầu hạ濯 rửa mặt. Ngửi thấy mùi son phấn nồng nặc, lập tức trở nên tức giận, “Lại đến chỗ nào bắn thử nữa ư?”

“Phu nhân của ta lại nghĩ đi đâu rồi, chỉ là xã giao mà thôi, Khâm sai mới đến, thật cừ, còn mang theo thiên tử kiếm của Thái tổ gia đến đây, ai dám sơ suất với hần cơ chứ?” An Định Hầu cười hỏi, “Vụ án Nam Phong Bá gia thế nào rồi?”

An Duyệt công chúa cũng cười, “Lục lão bát bị lưu đầy ba ngàn dặm trong hai mươi năm, không được ân xá thì không thể quay về để đô. Nam Phong Bá phủ bị phạt mười vạn lượng bồi thường cho Ngô cô nương.”

An Định Hầu cảm thán, “Bệ hạ anh minh. Dù sao tánh mạng của Ngô cô nương vẫn chưa bị tổn hại, nếu án theo vụ án của Triệu Hỉ thì hình phạt sẽ quá nặng.”

An Duyệt công chúa nói, “Vị Ngô cô nương này thật sự là một nhân vật lợi hại.”

“Không lợi hại thì làm sao cáo ngự trạng được.” An Định Hầu thay đổi nội sam, tẩy rửa tay chân rồi nói, “Ngô gia có hần nữ như vậy, ta thấy Ngô Kinh chắc cũng rất đau đầu đấy.”

An Duyệt công chúa nói, “Ngô Kinh thì sao, hần chỉ là tộc trưởng mà thôi, tuy rằng phụ mẫu của cô nương này đã qua đời nhưng nàng vẫn có thúc thím cữu cữu, cũng không đến phiên tộc trưởng phải bận tâm.”

Phu thê hai người trò chuyện một hồi rồi cùng nhau đi nghỉ. Như An Định Hầu đã đoán, Ngô gia thật sự là bùng nổ.

Ngô Kinh là tộc trưởng, là một diêm thương có tiếng trong thành Dương Châu.

Ngô Uyển chính là một nhánh trong Ngô gia, dựa vào đại thụ làm chút sinh ý, gia tộc thuộc dạng cha truyền con nối. Ngô Uyển cùng Ngô gia có quan hệ dòng họ khá xa, vì vậy chỉ chiếm một phần rất nhỏ trong diêm trường.

Từ khi chuyện Ngô Uyển và Lục gia được đăng lên tập san thì Ngô Kinh quả thật đau đầu muốn chết, gọi thúc thúc của Ngô Uyển là Ngô Chấn đến giáo huấn vài câu, lệnh hấn đến để đồ giải quyết Ngô Uyển. Từ xưa dân không tranh với quan, tuy Ngô gia cũng có tiền tài quyền thế, bất quá dù sao Lục gia cũng là Nam Phong Bá phủ của đế đô, trong tộc lại có hai vị Phò mã, đâu phải người dễ chọc. Tuy rằng Ngô Kinh cũng cho rằng Ngô Uyển đáng thương, nhưng khi đặt lên cân cân thì Ngô Uyển đương nhiên không quan trọng bằng Nam Phong Bá phủ.

Theo ý của Ngô Kinh, nếu Nam Phong Bá phủ chịu thú Ngô Uyển thì đó là kết quả tốt nhất. Dù sao Ngô Uyển cũng đã mất đi sự trong sạch, trong bụng lại mang cốt nhục của Lục gia, có thể đường đường chính chính bước vào Bá phủ làm chính thê thì cũng là phúc phận.

Cho dù có chút khúc chiết nhưng cũng có thể dựa vào quý tử, không sợ không có tương lai. Ai ngờ cuối cùng lại là kết cục như vậy. Ngô Uyển thật sự là liều mạng.

Việc này cũng không phải việc nhỏ, Ngô Kinh phái người quan sát chặt chẽ tình hình ở đế đô. Ngô Kinh vừa đau đầu cũng vừa bội phục thủ đoạn của Ngô Uyển. Là một nữ nhân mà lại có thủ đoạn và kiến thức như thế, chẳng thua gì đấng nam nhi.

Tin tức của Ngô Kinh so với Tập san Hoàng thất được đăng theo định kỳ thì vừa nhanh vừa chính xác, từ khi biết được Ngô Uyển được Hoàng thái hậu coi trọng, lập nên sinh ý ở đế đô, lại được phong làm nữ quan ngũ phẩm, chính thức chấp chương Thiện Nhân đường thì Ngô Kinh đã sâu sắc cảm giác được:

Hắn cần phải thay đổi chiến lược của mình đối với Ngô Uyển.

.....

39. Chương 39

Ngô Kinh cho người gọi Ngô Chấn đến, trực tiếp phân phó, “Ngoại trừ những gì hiền diệt nữ đã mang đi thì tất cả sản nghiệp thuộc về Ngô Kỷ ở Giang Nam, người đều phải tính toán từng chút một, ghi chép đầy đủ. Ta sẽ cho Ngô Miên theo người cùng đến để đồ để nói với hiền diệt nữ, những thứ này đều là những gì nàng nên có. Hỡi hiền diệt nữ, nay nàng ở tận đế đô, sản nghiệp này lại ở Dương Châu, ta cũng sẽ phái người giúp nàng quản lý, còn nếu muốn bán thì cứ yên tâm, nhất định sẽ không để nàng chịu thiệt.”

Ngô Chấn không ngờ tộc trưởng lại đột nhiên thay đổi thái độ một cách chóng mặt, vội nói, “Đại ca, chúng ta làm như vậy chẳng phải là đắc tội lớn với Nam Phong Bá phủ hay sao.” Thế sự khó dò, mặc dù Nam Phong Bá phủ và Ngô Uyển đã trở thành thù địch, nhưng đó cũng là lá bùa hộ mệnh để Ngô Chấn tranh chấp gia sản.

Ngô Kinh thầm than, không cần phải nói đến bản lĩnh của Ngô Uyển, ngay cả Ngô Kỷ cũng khôn khéo và có khả năng, vì sao Ngô Chấn là thân đệ của Ngô Kỷ mà lại thiếu cận như thế. Ngô Kinh đành phải bỏ ra một chút kiên nhẫn để giải thích, “Uyển nương họ Ngô, là khuê nữ của Ngô gia chúng ta. Uyển nương một mình ở đế đô, chẳng lẽ phải dựa vào sự chiếu cố của cậu cậu nàng ta hay sao? Chẳng phải như thế là đang đánh vào thể diện của Ngô gia ta ư? Tuy Nam Phong Bá phủ quyền thế, nhưng khuê nữ Ngô gia chúng ta cũng phải tốn không ít của cải để nuôi lớn, há có thể để người ta muốn khi dễ thì khi dễ? Hiện tại đã mất khả năng hòa giải, chúng ta đương nhiên phải đứng về phía Uyển nương. Cho dù chúng ta không quyền thế bằng Nam Phong Bá phủ nhưng làm người thì phải có khí khái!”

“Ta sẽ lệnh cho tẩu tử của người chuẩn bị vài món ăn và đồ dùng cho Uyển nương, người cứ mang theo, đừng để nàng bị uất ức!” Ngô Kinh tỏ ra chính nghĩa nhân từ.

Ngô Kinh là tộc trưởng, vì vậy Ngô Chấn đành khẽ cắn môi mà thuận theo, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy tính toán, vẫn chưa chịu bỏ ý định, “Đại ca, huynh trưởng của ta không có con nối dõi, chẳng lẽ sản nghiệp này lại để Uyển nương đưa cho phu gia hết hay sao?”

“Người thật hồ đồ.” Ngô Kinh cau mày răn dạy, dời đi ánh mắt, chỉ cảm thấy không đáng phải nhìn Ngô Chấn, “Bây giờ còn dám nói cái gì mà sản nghiệp với không sản nghiệp, Vạn tuế gia đã đích thân nói, sản nghiệp của Ngô Kỷ đều là của Uyển Nương! Người thật sự không muốn sống nữa hay sao, có biết tội kháng chỉ là gì hay không!”

Ngô Chấn nhất thời ủ rũ.

Nếu không phải Ngô Chấn ép bức quá đáng thì Ngô Uyển cũng sẽ không bỏ đến để đô, nhìn tên đầu sỏ gây ra chuyện này, Ngô Kinh chỉ biết cất lên giọng nói lạnh lùng, “Nếu trong mắt của người chỉ nhìn đến sản nghiệp của Uyển nương mà làm ra chuyện mất mặt xấu hổ thì Ngô gia chúng ta cũng không muốn chứa chấp hạng người thấy lợi quên nghĩa, mưu tính hãm hại cô nhi như người nữa!”

“Đại ca yên tâm, ta làm sao lại có suy nghĩ này cơ chứ.” Dù sao thương nhân cũng dẻo mồm, Ngô Chấn cười lạnh, “Ta cũng mong Uyển nương được tốt mà.”

“Như vậy mới được.”

Khi Ngô Uyển nhìn thấy Ngô Chấn và tộc thúc Ngô Miễn đến đây thì cũng không kinh ngạc, chỉ cần không bị mù thì nhất định sẽ nhìn thấy địa vị và giá trị của nàng.

Khi nàng thấy Ngô Chấn dâng lên sổ sách sản nghiệp nhà nàng thì rốt cục mới hơi mỉm cười.

Xưa nay Ngô Uyển luôn tỏ ra lạnh lùng, mỉm cười như vậy thật sự làm người ta có cảm giác băng tan xuân về hoa đua nở.

Quả nhiên tôn nghiêm không phải do người khác mang lại mà là do chính mình tự làm ra!

Ngô Miễn xem như là người khéo nói, thân thiết mỉm cười, “Vì sao diệt nữ lại dọn nhà? Nhưng ở đây cũng rất tốt, nhà cửa rộng rãi.” Ánh mắt đảo qua căn phòng bày trí đều bằng gỗ lim, bèn khen ngợi, “Cũng thật thoải mái.”

“Bởi vì chỗ cũ quá nhỏ.” Ngô Uyển cười nhàn nhạt, “Phía sau chỉ có một hoa viên nhỏ, bất quá cũng là lối đi tắt, cũng không đẹp đẽ. Nay ta muốn thường trú ở để đô, đương nhiên phải chọn phủ đệ khác. Phổ Thư Hương này đều là quan lại cư ngụ, nơi này vốn là nhà của một lão hàn lâm, nay đã cáo lão hồi hương, thanh lý nhà cửa, ta đến xem thử, liếc mắt một cái liền thích. Hơn nữa hoa viên ở phía sau có hoa cỏ rất tươi tốt. Lại thương cho hần đã lớn tuổi, vì vậy bỏ ra nhiều bạc một chút để mua phủ đệ này, cũng đỡ khiến hần phải đi thanh lý, như vậy rất đáng tiếc.”

Ngô Uyển cũng không để bụng như ban đầu, phong thái thật tốt, cười nói, “Không bằng thúc thúc và tộc thúc cứ ở đây, đều là thân thích, cũng tiện nghi.”

Ngô Miễn đương nhiên sẽ không tính lưu lại, cười nói, “Lần này đến đây chúng ta còn phải đi lo liệu vài cửa hiệu ở để đô, nếu ở lại thì sẽ quấy nhiễu sự thanh tĩnh của diệt nữ.” Ngô Miễn là thân đệ đệ của Ngô Kinh, làm người cũng khéo léo, cười hỏi, “Ý của đại ca là bảo ta hỏi diệt nữ một câu, sản nghiệp ở phía Nam của người, nếu muốn giữ lại thì trong tộc sẽ an bài người quản lý, nếu diệt nữ muốn bán thì trong tộc cũng có thể an bài hộ một tay, tóm lại sẽ không khiến diệt nữ chịu thiệt.”

Ngô Uyển cũng không khách khí, cười nói, “Như vậy thật sự phải làm phiền tộc thúc và tộc trưởng đại bá, nay ta đã làm quan, đương nhiên không tiện lo liệu chuyện buôn bán, ngày sau e rằng cũng không thể về quê được nhiều, cho nên ta thỉnh tộc thúc thay ta bán sản nghiệp để đổi thành hiện ngân vậy.” Có thân thúc thúc là Ngô Chấn ở đây nhưng Ngô Uyển cố ý chỉ thỉnh tộc thúc là Ngô Miễn hỗ trợ, thân nhiên đến mức khiến Ngô Chấn thấy khó chịu.

Ngô Miễn đương nhiên cầu còn không kịp.

Nay Ngô Uyển chẳng những có thể giữ được mạng sống mà nàng còn sống rất tốt. Thậm chí nàng rất hưởng thụ cảm giác được người ta tôn kính như vậy. Đây là hương vị của quyền lực ư? Thảo nào nam nhân cả đời đều luôn cúi quyền thế mà không biết mệt, quả thật khiến người ta si mê.

Ngô Miễn lại giao lễ vật mà đại tẩu đã chuẩn bị cho Ngô Uyển, an ủi nàng một phen rồi thức thời cáo từ.

Ngô Uyển tiến ra khỏi cửa.

Nàng có tâm cơ, có quyết đoán, có mưu trí, nàng có thể lấy yếu kháng mạnh, đem công tử của Nam Phong Bá phủ đưa vào lao tù ở quan ngoại. Nàng có thể làm được chuyện mà rất nhiều nữ nhân làm không được, nhưng nàng lại không thể thay đổi định kiến xã hội.

Xã hội nể trọng thân tộc, làm cho Ngô Uyển cảm thấy buồn nôn, vừa phải chiều đãi tộc nhân, còn phải nói cười cười, có lẽ có nghĩa.

Là Ngô Chấn thúc thúc có lỗi với nàng, khi Ngô Chấn đoạt gia sản của nàng, vì tộc trưởng không lên tiếng nên rốt cục nàng phải đến để đồ. Nhưng dù sao đó cũng là tộc trưởng, không phải thân nhân của Ngô Uyển, nàng không thể yêu cầu nhiều hơn.

Mặc dù tộc nhân ngồi yên, bất quá cũng không bỏ đá xuống giếng, như vậy cũng xem như không ai nợ ai.

Nay tộc trưởng nhanh chóng thể hiện lập trường như vậy, nàng đương nhiên cũng nguyện ý làm quân tử chi giao với tộc nhân.

Lâm Vĩnh Thường và Tiết Xuân Hoàng Tổng đốc đạt được thỏa thuận, dù sao công tác tuyên truyền của Minh Trại cũng được thực hiện rất đúng lúc, ân khoa mùa xuân đã lấy việc cải cách thuế muối làm chủ đề.

Trước khi đám người Lâm Vĩnh Thường chưa đến Hoài Dương thì ngọn gió cải cách thuế muối đã thổi đến đại địa Hoài Dương, đám diêm thương cũng sớm biết việc cải cách thuế muối đã được quyết định, tất cả đều chuẩn bị con đường khác để mưu sinh.

Lâm Vĩnh Thường có chút giật mình đối với việc đám diêm thương biết phối hợp như thế, ôn hòa nói, “Trước khi Lâm mỗ đến Hoài Dương thì bệ hạ đã có vài lời dặn dò.”

Tầng hắng cổ họng một chút, Lâm Vĩnh Thường nói, “Hoàng thượng biết các người tận trung với quân dốc sức vì nước, nay bị mất bát cơm thì sẽ khó tránh khỏi mà phát sầu.”

Ngô Kinh tuổi trẻ, phản ứng cũng nhanh nhẹn, nhất thời đầy cảm kích, “Hoàng thượng thật sự là minh quân vạn thế, quan tâm chu đáo đến các diêm thương như chúng ta.” Về mặt cảm động đến rơi nước mắt, ai mà không biết thì sẽ tưởng rằng hắn đang nói đến thân phụ của mình.

Những người còn lại cũng không chịu yếu thế, tất cả đều bày tỏ lòng cảm kích của mình.

Lâm Vĩnh Thường hài lòng cười một cái, “Chư vị đều là đại thương nhân Hoài Dương, cải cách thuế muối cũng liên quan đến bát cơm của chư vị, có lẽ chư vị đã sớm hỏi thăm tình hình Văn Quý, ắt cũng biết tính tình của bệ hạ, đương nhiên sẽ không để các người chịu thiệt. Lúc trước ở trong triều từng có người đề nghị phong một hàm vị suông để khao thưởng sự vất vả nhiều năm qua của các vị.”

Khi nói đến việc triều đình bồi thường thì không phải chỉ một hai ánh mắt lóe sáng. Đám thương nhân này dư bạc nhưng lại thiếu địa vị xã hội. Nếu triều đình chịu ban thưởng chức quan, cho dù là hàm vị suông thì cũng đã rất vinh quang.

“Bất quá, Hoàng thượng nói hành vi này không ổn.” Lâm Vĩnh Thường dường như không thấy sự mất mát của mọi người mà chỉ nói tiếp, “Hoàng thượng bảo rằng, hàm vị suông thì không thể sánh bằng bát cơm. Các người mất bát cơm tại mỏ muối thì đương nhiên sẽ trả lại một bát cơm khác càng thơm ngon hơn.” Lời này vừa được cất lên thì ngay cả Trình Diệu Chi đang bình thản ngồi ở đệ nhất vị trong các diêm thương cũng trở nên động lòng.

Mọi người im lặng ngưng thần, ngay cả một chút tiếng vang cũng không có, chỉ nghe thấy vài tiếng tim đập và hơi thở của vài người trong phòng.

Lâm Vĩnh Thường nói thẳng, “Nếu chư vị có có ý đối với hàng hải Giang Nam thì có thể đến để đồ, bệ hạ sẽ đích thân triệu kiến vài vị, nói với các vị về chuyện mở hải cảng.”

Tuy rằng việc thông thương hàng hải đã sớm được lan truyền, cũng có không ít người mơ ước mộng đẹp này. Bất quá chưa có tin tức chính xác nên chẳng ai dám quá tin tưởng, nay mộng đẹp đã trở thành sự thật, cho dù là đám đại thương nhân giàu nứt vách này cũng khó tránh khỏi mà lộ ra nét mặt vui mừng.

Bọn họ biết rõ lợi nhuận của hàng hải, đó là một vốn bốn lời. Tuy vận chuyển hàng hải rất phiêu lưu, bất quá cũng không nhất định phải rời cảng mới có thể thông thương, ở trên bờ cũng đủ kiếm bạc rồi, chẳng

qua lợi nhuận thấp chút thôi. Tóm lại đây là một nghề phiêu lưu với lợi nhuận kék xù, thật sự động lòng người.

Trình Diệu Chi lập tức hỏi, “Lâm đại nhân, không biết khi nào thì bộ hạ sẽ triệu kiến chúng ta, như vậy chúng ta mới có thể an bài chuyện tiến đến đế đô.”

“Bất cứ lúc nào cũng được, các người cứ chọn thời điểm, chỉ cần các người đi thì bộ hạ sẽ triệu triệu.” Lâm Vĩnh Thường nói, “Khi các người đến đế đô, bản quan sẽ đích thân viết vài chữ, các người cứ việc đem đến cho Lại bộ thì sẽ được diện kiến long nhan.”

Trình Diệu Chi nói một cách bùi ngùi, “Thương nhân chúng ta là hạng hạ lưu, bộ hạ lại an bài thỏa đáng như vậy, cho dù thịt nát xương tan thì cũng nguyện ý dốc sức vì bộ hạ.”

Đừng tưởng rằng diêm thương là những người thô lỗ vô lễ, nên biết đám thương nhân này đều có xuất thân từ gia tộc với nhiều thế hệ phú quý. Tuy bọn họ là thương nhân, nhưng lại thông hiểu thi thư, nói chuyện có vài phần văn chương, hành vi cũng không hề khiếm nhã.

Lâm Vĩnh Thường mỉm cười tán thưởng, “Chư vị quả thật không phụ lòng của bộ hạ.”

Rõ ràng là chưa gặp mặt, nhưng Minh Trạm dùng kế diệu hổ ly sơn này bất quá là để Lâm Vĩnh Thường tiện tiến hành kế hoạch cải cách thuế muối mà thôi. Vì Lâm Vĩnh Thường xử trí ổn thỏa nên đám diêm thương chẳng những không sinh ra phản cảm đối với việc cải cách mà ngược lại còn nóng lòng đối với chuyện mở hàng hải, đem ánh mắt đưa đến miếng điểm tâm vừa to vừa ngon ở phía trên.

Lâm Vĩnh Thường rên sất khi còn nóng, “Hoàng thượng cũng biết mỏ muối của các người chưa đến kỳ hạn, nay vì thiên hạ vạn dân, muốn các người giao lại mỏ muối, chẳng phải là khiến các người tổn thất ngân lượng hay sao? Bộ hạ bảo rằng chỉ cần đem thời hạn còn thừa của mỏ muối đổi thành ngân lượng, triều đình sẽ bổ sung đầy đủ.”

Trần Thái Bình là một diêm thương đang ngồi ở nơi này, nghiêm mặt nói, “Bộ hạ lúc nào cũng nghĩ đến thương nhân chúng ta, chúng ta muốn báo ân cũng không kịp, một chút ngân lượng như vậy thì xem như ta quyên góp cho Thiện Nhân đường của Thái hậu nương nương đi. Cũng là tấm lòng của thương nhân chúng ta đối với lão nhân của thiên hạ. Lâm đại nhân không cần từ chối, nếu hoàn trả ngân lượng thì thật sự là khinh thường thương nhân chúng ta.”

Lâm Vĩnh Thường chính là muốn như vậy, đương nhiên sẽ không từ chối, chỉ cười nói, “Như vậy bản quan sẽ thay thiên hạ dân chúng cảm tạ chư vị.”

Có tiền lệ của Vân Quý, đám diêm thương đã sớm chuẩn bị tâm lý, nay triều đình cho bọn họ một con đường khác, có thể đến đế đô diện kiến thánh giá quả thật là kinh hỉ vượt quá ước nguyện. Nhất thời tất cả oán hận của mọi người đối với việc cải cách thuế muối đều tan theo mây khói, chỉ còn lại lòng trung thành ái quốc ngập trời.

Lâm Vĩnh Thường là người thông minh khôn khéo, có khả năng nhận ra tiểu tiết. Khiến Phạm Duy và Phùng Trật lĩnh hội được không ít điều, có thể thấy được cách dùng người của Minh Trạm rất chuẩn xác.

.....

40. Chương 40

Lâm Vĩnh Thường và Tổng đốc Tiết Xuân Hoàng thiết yến chiêu đãi diêm thương, sau khi yến tiệc kết thúc, khách và chủ đều vui vẻ, đều tự cáo từ lui về.

Phạm Duy Phùng Trật và Lâm Vĩnh Thường cũng uống không ít, tự quay về biệt viện nghỉ ngơi.

Lâm Vĩnh Thường cười, “Lần này cũng nhờ chiêu rút củi dưới đáy nồi của tiểu Phạm đại nhân.”

“Ta chỉ làm theo lệnh của đại nhân mà thôi.” Phạm Duy khiêm tốn.

Phùng Trật cười, “Nhị vị không cần quá khiêm nhượng, hiếm khi đám diêm thương hợp tác như thế, chúng ta nhanh chóng bàn chuyện này thôi.”

Đám diêm thương thức thời như vậy, đương nhiên là có liên quan đến dư luận. Còn nữa, ba người đã sớm thương nghị, trước đó Phạm Duy lặng lẽ bãi phỏng Trình Diệu Chi: diêm thương số một số hai trong thành Dương Châu.

Nay trong thành Dương Châu, Trình Trầm là hai nhà tương xứng nhất.

Tộc trưởng Trình gia là Trình Diệu Chi, tộc trưởng Trầm gia là Trầm Thái Bình, cả hai đều là người có quan hệ trọng đại trong các diêm thương.

Trầm Thái Bình là sinh phụ của Tổng đốc Hồ Quảng Trầm Đông Thư.

Từ khi Trầm Đông Thư được thăng chức thì Trầm gia từ một dòng họ diêm thương bình thường trở thành diêm thương phú quý. Cơ hồ là ngồi ngang hàng với lão làng Trình gia, thậm chí còn cao hơn Trình gia ba phần.

Địa vị của Trình gia có được là từ khi Phụng Cảnh Kiên mới đăng cơ, vì bình định đại quân Tây Bắc mà quyền góp hơn một trăm vạn lương hướng, kể từ đó liền được Phụng Cảnh Kiên coi trọng. Ở thời của Phụng Cảnh Kiên thì Trình gia làm ăn đều xuôi chèo mát mái, bạc vào như nước.

Ai ngờ Trầm gia lại có được một Trầm Đông Thư, Trầm Đông Thư có tài, Trầm Gia có bạc. Trầm gia bỏ ra của cải để lót đường cho Trầm Đông Thư, nay đã được đền đáp vượt mức.

Trình Trầm hai nhà đều là những diêm thương cực kỳ có trọng lượng, đôi lúc Trầm Thái Bình cũng lay động địa vị hội trưởng thương hội diêm thương của Trình Diệu Chi, giữa hai người có rất nhiều ân oán.

Lần này triệu tập diêm thương trước khi cải cách thuế muối, Lâm Vĩnh Thường đã chuẩn bị tất cả.

Nhị hổ tương tranh tất có một con bị thương.

Lâm Vĩnh Thường bắt lấy cơ hội này, phái Phạm Duy ngầm hỏi Trình gia, trước tiên cùng Trình Diệu Chi nói chuyện thuế muối cải cách, sau đó mọi người có thể giao thiệp với điều kiện hậu đãi cho việc vận chuyển hàng hải, đương nhiên còn liên quan đến chuyện ân sủng của Hoàng đế. Bất quá mục đích chính là làm cho Trình Diệu Chi đứng đầu phối hợp một chút trong việc cải cách thuế muối, tạo nên tác dụng lừa đảo mạnh mẽ.

Đối với Trình Diệu Chi mà nói thì đây thật sự là ông trời ném xuống một cái bánh to có nhân cho hắn.

Dòng họ của hắn mấy đời làm diêm thương, nhưng việc cải cách thuế muối đã ở thế phải làm. Hắn sớm phái người đến Vân Quý nghe ngóng hỏi thăm tình hình. Nay không chỉ được triều đình bồi thường, mà càng làm cho hắn sung sướng chính là quan gia tìm hắn làm kẻ lừa đảo mà không phải tìm Trầm Thái Bình.

Điều này có nghĩa gì?

Đệ tử Trình gia đương nhiên cũng có kẻ làm quan ở triều đình, bất quá không tài cán bằng Trầm Đông Thư làm được nhất phẩm Tổng đốc.

Trình Diệu Chi đương nhiên phải bắt lấy cơ hội lần này, đó là một cơ hội hiếm có mà hắn tha thiết mơ ước, cơ hội đạt được thánh tâm của tân hoàng.

Đây là điều mà Trình Diệu Chi cầu còn không kịp.

Về nguyên nhân vì sao Lâm Vĩnh Thường không chọn Trầm Thái Bình làm kẻ lừa đảo thì Lâm Vĩnh Thường cho rằng, thứ nhất, Trầm gia không có căn cơ thâm hậu như Trình gia, đây là nguyên nhân lịch sử.

Còn nữa, kể từ khi Trình gia giúp đỡ quân tư Tây Bắc khi Thái thượng hoàng cầm quyền thì liền nhìn ra gia tộc này rất giỏi trong việc đầu tư chính trị. Hơn nữa có thể tài cán bỏ ra vốn gốc vì đầu tư chính trị.

Trầm gia thì lại dựa vào việc thăng chức của đệ tử trong tộc mà leo lên địa vị ngày hôm nay. Trầm gia đầu tư chủ yếu lên đệ tử trong tộc.

Vì vậy Lâm Vĩnh Thường quyết định bỏ Trầm gia mà chọn Trình gia.

Đương nhiên hần cũng không ngờ Trầm gia lại tha thiết phối hợp việc cải cách thuế muối như thế.

Bất quá trong mắt của Phạm Duy, việc Lâm Vĩnh Thường lựa chọn Trầm gia còn có một nguyên nhân khác.

Những người giữ địa vị cao trong triều, kỳ thật không chỉ có một mình Lâm Vĩnh Thường là còn trẻ. Trong đó chính là Tổng đốc Hồ Quảng Trầm Đông Thư, thậm chí khi Thái thượng hoàng còn cầm quyền thì Trầm Đông Thư thăng chức còn nhanh hơn cả Lâm Vĩnh Thường.

Khi Lâm Vĩnh Thường làm tả Đô ngự sử thì Trầm Đông Thư hằng năm đã tháp tùng thánh giá.

Nay Trầm Đông Thư đang giữ chức vị nhất phẩm Tổng đốc, nếu quay về triều đình thì ngoại trừ ban thường chức vị Thượng thư Lục bộ chính là tước vị Nội các.

Lúc này Lâm Vĩnh Thường không cho Trầm thị gia tộc ra mặt cũng là có tư tâm.

Dù sao nếu so sánh với Trầm Đông Thư thì Lâm Vĩnh Thường có một khuyết điểm rất lớn chính là: Hần không có một gia tộc như ý.

Lần này cải cách thuế muối có thể thấy được gió thổi mây phun.

Phạm Duy nghĩ đến chuyện này, không biết Minh Trạm có nghĩ đến hay không.

Bất quá cho dù Minh Trạm biết được thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến toàn cục. Dừng lời của Minh Trạm thì sẽ là: Mấy thứ này ư, đều là trò đùa còn thừa lại của gia cả đấy.

Còn nữa, là một Hoàng đế, hần sẽ không thích nhìn đám thần tử của mình thân như người một nhà.

Nay Minh Trạm gặp phải một chuyện thị phi khác.

Sau sự kiện Ngô Uyển, Minh Trạm đưa ra lý luận Nữ nhân không ti tiện, nam nhân trong thành đều cảm nhận được sự nguy hiểm từ bản năng.

Những nhóm đạo đức gia cho rằng thói đời ngày sau sẽ bại hoại đạo đức, yêu nghiệt hoành hành, ngày tháng sẽ trở nên khổ ải. Bọn họ quả thật khó có thể lý giải tại sao thế gian lại có quái vật như Ngô Uyển, càng làm cho người ta rùng mình là nữ nhân phóng đảng tà ác này lại được Hoàng thượng và Thái hậu coi trọng, thậm chí khiến những người trẻ tuổi cũng ngậm kinh nể.

Mỗi ngày sống trong hoàn cảnh như vậy khiến các đạo đức gia cảm thấy ngay cả không khí cũng trở nên tà ác khiến người ta khó có thể chịu được.

Rốt cục thượng thiên có mắt, trong đế đô có một chuyện để bọn họ có thể ca tụng, có thể xem là tiêu chuẩn để tuyên dương cho đạo đức.

Thế gian này cũng giống như những hạt gạo, có hàng trăm loại người.

Có nữ nhân kiên cường cứng cỏi như Ngô Uyển, đương nhiên cũng có nữ nhân xem danh tiết như tánh mạng, tam tòng tứ đức.

Sự việc xảy ra trong một nhà hàn lâm ở thời Nhân Tông hoàng đế, nhà hàn lâm này họ Dư, Dư Lương Sinh.

Dư Lương Sinh có một nữ nhi, năm mười tám được hứa gả cho công tử của đồng môn Chung Hàn Lâm. Không ngờ Chung công tử đoản mệnh, mới thành hôn ba ngày thì đã qua đời.

Dư cô nương thủ hoàn phu hiếu, lập chí thủ tiết vì Chung công tử.

Đảo mắt đã ba mươi năm trôi qua, tử tự của Dư thị đang làm quan tại triều, muốn thỉnh phong Cáo mệnh phu nhân cho mẫu thân, đồng thời nói lên trình tiết mỹ đức của mẫu thân, lúc này liền có người nói, chẳng những nên phong Cáo mệnh phu nhân cho Chung lão thái thái mà càng phải khen ngợi mỹ danh của Dư thị, ban thưởng đền thờ trình tiết.

Minh Trạm nghe thấy bốn chữ đền thờ trình tiết thì nhất thời kinh ngạc.

Nếu chỉ lật xem các quyền tiểu thiết thì sẽ biết đền thờ trình tiết chỉ là một danh xưng, sẽ nhanh chóng lướt qua mà thôi. Nhưng hiện tại Minh Trạm tận mắt nhìn thấy có người thủ tiết đến ba mươi năm như vậy, hần bật dậy từ long ý, kinh hãi nói không nên lời.

Thần sắc của Minh Trạng rõ ràng là không khoái trá.

Nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhận ra lực lượng của quần thần. Mọi người cùng có chung một lý giải bị bóp méo đối với động tác của Minh Trạng, lập tức quỳ xuống hô to, “Bệ hạ thánh minh, bệ hạ thánh minh.”

Minh Trạng chưa nói một câu nào mà chuyện này đã bị người ta đóng đinh vào cột.

Thật đáng sợ.

Minh Trạng đứng ở nơi cao nhất trên Chiêu Đức điện, dưới chân lót thảm đỏ thêu tơ vàng, trên người mặc long bào huyền sắc ngũ trảo, dưới tầm mắt của hắn là những đỉnh đầu đen đen đang cúi thấp, những quan viên quỳ sát dưới chân hắn.

Đây cũng là lần đầu tiên Minh Trạng cảm nhận được cái gì gọi là cô độc

Hắn chậm rãi ngồi xuống long ý, không thể không cân nhắc một lần nữa, binh mã để đồ nằm trong tay Vĩnh Ninh Hầu thì hắn sẽ an toàn nhất.

“Các ái khanh bình thân.” Nếu Minh Trạng hơi yếu đuối hoặc kém tố chất một chút hoặc nóng nảy hung tàn thì hắn sẽ không thể ngồi yên trên ngai vàng này.

Đương nhiên Minh Trạng cảm thấy buồn bực, tức giận, hiện tại hắn là thiên tử tôn sư mà phải nhẫn nhịn như vậy.

Tùy việc mà xét.

Bốn chữ này nói thì dễ nhưng chân chính làm được thì sẽ rất đau đầu nhọc tâm.

Lúc trước Minh Trạng muốn đón Vệ thái hậu vào cung, tuy rằng hơn phân nửa thần tử phản đối, nhưng cũng không kịch liệt đến mức này.

Có thể thấy được sự ủng hộ của Minh Trạng đối với Ngô Uyển và sự đề cao địa vị của nữ nhân trên căn bản đã làm tức giận giai cấp quan liêu sĩ phu.

Tuy rằng Minh Trạng nói nữ nhân là thê tử là nữ nhi là thân thích. Lời nói của Hoàng đế đương nhiên có lý, nhưng cho dù là Hoàng đế thì cũng đừng hòng mơ tưởng sẽ thay đổi được ý thức nam tôn nữ ti đã hình thành mấy ngàn năm qua trong một xã hội phong kiến.

Cho dù nữ nhân là thê tử là nữ nhi là thân thích thì nam nhân cũng tuyệt đối không thể chấp nhận nữ nhân có cùng quyền lợi và địa vị với họ.

Đừng nói là thê tử, nữ nhi, mẫu thân, cho dù là Thiên vương lão tử mà muốn tranh đoạt quyền thế địa vị trong tay của bọn họ thì bọn họ cũng sẽ liều mạng để ngăn cản.

Cũng giống như Minh Trạng chưa thể chân chính hiểu rõ nhân loại ở thời này, nhân loại ở thời này cũng không thể lý giải quân vương của mình, rõ ràng thân là nam nhân, vì sao hết lần này đến lần khác cứ ra mặt thay nữ tử!

Sự khác biệt vẫn tồn tại cho đến tận nay, và đây cũng là lần đầu tiên nó xuất hiện chói lọi trước mắt Minh Trạng và quần thần!

Thịnh nộ sẽ không thể giải quyết vấn đề, Minh Trạng cũng rất thông cảm cho Dư thị, mẫu thân của Chung hân lâm.

Đương nhiên Dư thị là nữ nhân vừa đáng thương lại thật đáng buồn, tới một mức độ nào đó, thậm chí là đáng tôn kính. Nữ nhân như vậy, Minh Trạng chân thành hy vọng nàng có thể sống yên ổn lúc tuổi già.

Nhưng nếu ban thưởng đền thờ trình tiết cho Dư thị thì chính là đẩy Ngô Uyển vào tử lộ, thậm chí dự luật vì ích lợi cho nữ nhân của Minh Trạng cũng sẽ bị gác lại vô thời hạn. Hết thấy những gì Minh Trạng đã làm đều sẽ trở thành một trò cười!

Minh Trạng nhìn đám quần thần chậm rãi đứng dậy, tay trái của hắn vô thức vịn trên long ý. Hoàng tộc tôn thờ rồng, ngay cả tay vịn trên long ý cũng khắc long thủ rất sống động, có lẽ là được các Hoàng đế ở nhiều triều đại vuốt ve nhiều cho nên long thủ trở nên trơn bóng, vô cùng sáng loáng.

“Chung ái khanh thỉnh phong cho mẫu thân, thể hiện lòng hiếu thảo của mình, trầm duẫn.” Giọng nói của Minh Trạng dịu xuống nhưng vẫn đầy uy nghiêm, “Chuyện đền thờ trình tiết tạm gác lại. Trẫm muốn gặp Dư lão thái thái để bàn lại việc này.”

Lễ bộ thượng thư Âu Dương Khác nói, “Bệ hạ, trình tiết mỹ đức của Dư thị thật sự hiếm thấy, là tấm gương cho nữ nhân khắp thiên hạ, thật đáng khen ngợi. Huống chi Dư thị vì trượng phu mà thủ tiết ba mươi năm, khiến người ta bội phục, thật sự nên ban thưởng đền thờ trình tiết để ca ngợi.”

Mọi người đều phụ họa.

Minh Trạng ôn hòa nói, “Đã có nữ nhân hiếm thấy như vậy, trẫm muốn gặp mặt một lần chẳng lẽ là quá đáng hay sao?”

Âu Dương Khác nhắc lên vật y bào, quỳ mạnh xuống đất, cất lên giọng nói thê lương, “Bệ hạ, lão thần nay đã ngoài bảy mươi. Từ khi bệ hạ đăng cơ, quốc gia mưa thuận gió hòa, dân chúng an cư lạc nghiệp, bệ hạ cũng là một kỳ tài ngút trời, là một thể hệ minh quân. Lão thần đã đứng ở nơi này hơn bốn mươi năm, một lòng trung thành, nay thấy yêu nghiệt thế gian hoành hành, có vô số lời muốn nói, không nói ra sẽ khó chịu, thỉnh bệ hạ nghe lão thần nói vài lời.”

Minh Trạng trải qua mười mấy năm ngắn ngủi này, đối mặt với vô số gian nan hiểm cảnh nhưng đây là lần đầu tiên bị quần thần kháng cự, hẳn cũng không phải là người biết khó mà lui, chỉ bình thản nói, “Thỉnh giảng!”

Thỉnh giảng.

Hai chữ bình thường như vậy lại là một dấu hiệu, khi Minh Trạng đối mặt với một chuyện không quá thoải mái thì hẳn sẽ đặc biệt khách khí.

Đây cũng là dấu hiệu hẳn muốn người đình là đình, mao là mao, lấy thân phận đế vương để nói chuyện. Đây cũng không phải ngày đầu tiên Minh Trạng đăng cơ, cũng không phải ngày đầu tiên đám thần tử tiếp xúc với Minh Trạng.

Ngày thường Minh Trạng vốn là người hiền hòa, cũng không để ý nhiều đến quy củ. Kỳ thật đối với thần tử mà nói thì bọn họ đương nhiên thích Hoàng đế có thái độ thân dân như thế, thà rằng Hoàng đế thượng tuân thủ quy củ phép tắc vẫn hơn.

Nhưng hiện tại bọn họ thà rằng không cần Hoàng đế có loại thái độ thân dân như thế, thà rằng Hoàng đế thượng tuân thủ quy củ phép tắc vẫn hơn.

Âu Dương Khác có thể làm Lễ bộ thượng thư nên đương nhiên thuộc nằm lòng đối với các loại quy củ phép tắc này, từ Tam tông trong Nghi lễ, Tang phục, Tử hạ truyện, đến Tứ đức trong Chu lễ, Thiên quan, Cửu tần, kéo dài đến đích thứ thê thiếp, tôn ti quý tiện, nói đến nước miếng tung bay đầy trời.

Minh Trạng trầm nghĩ, với lượng hô hấp của lão gia hỏa này thì sống thêm mười năm nữa vẫn không thành vấn đề.

Bất quá Âu Dương Khác càng nói thì Minh Trạng lại càng trở nên mơ hồ, không thể không cắt ngang lời của Âu Dương Khác, “Âu Dương, những gì người nói thì trẫm đã sớm biết. Trẫm cũng chưa từng nói tam tông tứ đức, thê tôn thiếp ti là sai. Đích thứ khác biệt, trẫm hiểu rõ điều này hơn bất luận kẻ nào. Người đang giáo huấn trẫm cái gì vậy hả?”

Âu Dương Khác bị nghẹn cứng họng, hẳn nuốt nước miếng một chút rồi hỏi thẳng, “Nếu Hoàng đế thượng hiểu được thì vì sao lại bảo rằng nữ nhân không ti tiện!”

“Nữ nhân không ti tiện? Chẳng lẽ nữ nhân có thể sánh vai với nam nhân hay sao? Thứ cho lão thần không thể gạt bừa đối với lời nói của bệ hạ.” Hôm nay Âu Dương Khác căn cứ theo tinh thần Văn tử gián, vẫn chưa đã mồm, hẳn còn liều mạng cao giọng nêu tỷ dụ về Vệ thái hậu, “Cho dù hiện tại địa vị của Thái hậu nương nương rất cao quý, nhưng đó cũng là có nguyên nhân, Thái hậu cao quý là vì ngôi cửu ngũ chí tôn của bệ hạ, là bệ hạ ban ân cho Thái hậu nên Thái hậu mới cao quý. Từ trước đến nay địa vị của nữ nhân đều dựa vào nam nhân mà có. Thái hậu còn như thế thì huống chi nữ nhân trên đời này?”

Minh Trạng rốt cục hiểu được vì sao các đại thần phản nộ, Minh Trạng là người rất nhanh trí, hẳn nhanh chóng nghĩ đến một biện pháp để ứng phó. Lập tức nói, “Trẫm lặp lại lần nữa, trẫm chưa bao giờ phủ nhận

tầm quan trọng của tam tông tứ đức, thê thiếp đích thứ, đây là luân thường đạo lý của xã hội, cho dù là trăm cũng phải tuân thủ!”

“Trẫm nói nữ nhân không ti tiện là vì đối với luật pháp mà nói thì nam nữ giống nhau.” Minh Trạng không nhanh không chậm mà nêu lên tỷ dụ, “Tỷ như, giết người thì phải đền mạng. Kẻ giết người bao gồm nam cũng bao gồm nữ. Cho dù nam hay nữ giết người thì đều phải lấy mạng đền mạng. Trên phương diện này thì có phải nam nữ đều giống nhau hay không?”

“Từ thời Tần Hán đến nay luôn lấy pháp trị quốc.” Minh Trạng nói, “Đối tượng mà quốc pháp nhằm vào chính là mọi người, hoàng thất, tôn thất, quý thích, thứ dân, vương tử phạm pháp đồng tội như thứ dân. Đây là nói trên phương diện quốc pháp, cho dù là vương tử thì cũng có tiêu chuẩn như thứ dân. Chẳng lẽ bởi vì người cao quý hay người ti tiện mà sẽ cân nhắc hình phạt khác nhau hay sao?”

“Trẫm nói nữ nhân không ti tiện thì có gì là sai?”

Minh Trạng chưa bao giờ mơ ước viễn vông có thể dẹp bỏ chế độ phong kiến của xã hội này, hắn chỉ hy vọng làm cho xã hội có thể thay đổi một chút, cho dù thành công hay không thì vẫn là điều mà hắn nguyện ý làm.

Lời nói của Minh Trạng càng làm cho quần thần giật mình. Bọn họ cứ như vậy mà chụm đầu lại phản đối Minh Trạng, sợ đế vương đưa ra nghịch lý nữ nhân không ti tiện này sẽ đảo điên luân thường đạo lý.

Nam nhân ở bên ngoài dốc sức nuôi gia đình, nữ nhân dựa vào nam nhân mà quản lý nội sự, nhu mì hiền đức mới là lễ phải. Nếu giống như Minh Trạng nói trên Tập san Hoàng thất, nữ nhân không ti tiện...

Nữ nhân không ti tiện?

Chẳng lẽ muốn nữ nhân có cùng địa vị với nam nhân hay sao? Hoặc sẽ là hậu hoạn lớn hơn nữa đang chờ phía trước, nữ nhân không ti tiện, nếu hết thấy nữ nhân đều giống nhau thì thê thiếp trong nhà còn quy củ gì nữa? Thê thiếp lẫn lộn, tiếp theo là chẳng thể phân biệt đích thứ.

Đích thứ là đại thống!

Đại thống tức là chính thống!

Nếu không phải như vậy thì thiên hạ ắt loạn!

Cho nên các thần tử trung thành dù biết rõ tính tình của Minh Trạng không được tốt thì cũng phải dắc tội long nhan để can gián.

Hôm nay chợt nghe Hoàng thượng dùng một quan điểm khác để giải thích nữ nhân không ti tiện, đám quần thần càng mừng rỡ chính là Hoàng thượng đích thân thừa nhận tầm quan trọng của tam tông tứ đức, thê thiếp đích thứ.

Hoàng đế hiểu chuyện như vậy thì bọn họ làm sao lại không dẹp êm mọi chuyện.

Tốc độ biến sắc của các đại thần tuyệt đối là không chậm, Âu Dương Khác đại nhân vừa liếc mắt can gián thì vừa đảo mắt liền cười tươi rói như một đóa hoa cúc già nua, cung kính tạ lỗi một cách liên tục, “Hoàng thượng thánh minh, là lão thần hiểu lầm Hoàng thượng. Lão thần còn một yêu cầu quá đáng, thỉnh Hoàng thượng cho phép lão thần chỉnh sửa thánh huấn khắc lên Tập san Hoàng thất, như vậy thiên hạ cũng có thể nghe được thánh huấn!”

Đúng là lão hồ ly lợi hại. Hắn chẳng những muốn Minh Trạng đích thân cam đoan mà còn muốn khắc lên Tập san Hoàng thất để quảng bá thiên hạ, muốn người trong thiên hạ đều biết nam nữ luân lý, tôn ti quý tiện.

Các đại thần nghĩ rằng Minh Trạng có lẽ không hài lòng, nào ngờ Minh Trạng lại vui vẻ đồng ý, “Chuyện này nào có xá gì. Không cần Âu Dương người viết, trẫm sẽ đích thân viết cho Tập san, được chứ?”

Âu Dương Khác liên tục tạ ơn.

Trong triều khôi phục bầu không khí hòa thuận vui vẻ, Âu Dương Khắc cũng cảm thấy vô cùng may mắn khi Hoàng thượng biết phân biệt thị phi, bằng không hẳn tiến đến can gián như vậy thì e rằng mũ ô sa trên đầu khó bảo toàn, tánh mạng cũng lâm vào hiểm cảnh.

Tiếp theo lại có người nhắc đến việc lập đền thờ trình tiết cho Dư thị.

Giải quyết xung đột lớn nhất với đám quần thần, Minh Trạng thổ phào nhẹ nhõm, nghiêm mặt nói, “Trẫm đã bảo việc lập đền thờ trình tiết cần phải thận trọng, đương nhiên là có đạo lý của trẫm.”

“Thế gian có người hữu tình, một người đã chết, một người khác nguyện ý thủ tiết, nhất là thủ tiết đến tận ba mươi năm, quả thật làm người ta cảm phục.” Minh Trạng thổ dài, “Dư lão thái thái mấy năm nay nhất định sống không vui vẻ, trẫm cũng khâm phục tình cảm của Dư lão thái thái dành cho trượng phu. Trẫm biết, đền thờ trình tiết đã có từ xưa. Tỷ như phu tử tuần tiết, tỷ như quả phụ thủ tiết, còn có quả phụ thủ tiết cả đời.” Minh Trạng nói thẳng, “Ồ hoàng thất, Tương Nghi bá tổ mẫu cũng chưa từng gả cho người khác sau khi Phò mã qua đời. Những nữ nhân như vậy thì trẫm rất bội phục. Bất quá trẫm là người mềm lòng, trẫm thường xuyên suy nghĩ, nếu trẫm có nữ nhi mà gặp phải chuyện bất hạnh như những nữ nhân này thì trẫm nhất định sẽ không nỡ để nữ nhi thủ tiết nửa đời như vậy. Trẫm nói điều này dựa trên tâm tư của phụ mẫu khắp thiên hạ. Vì vậy tuy trẫm hiểu nghĩa tiết của Dư lão thái thái nhưng không đồng ý với việc lập đền thờ trình tiết.”

“Một khi triều đình ban thưởng đền thờ trình tiết thì không chỉ tán thưởng phẩm hạnh của Dư lão thái thái mà cũng đại diện cho khuynh hướng của triều đình. Chỉ cần có đền thờ này thì sẽ có nghĩa triều đình ủng hộ nữ nhân thủ tiết.” Minh Trạng tỏ vẻ thánh nhân, “Trẫm là Hoàng đế, không nỡ để con dân của trẫm sống cuộc sống như vậy, cho nên trẫm sẽ không ban thưởng đền thờ trình tiết.”

Mọi người nói để vương vô tình nhưng Minh Trạng lại cực hiểu cách lay động lòng người.

Cho dù thật hay giả thì hẳn vẫn luôn mồm nói con dân thế này con dân thế nọ, nói một cách buồn nôn không chịu được, còn bảo là không nỡ để con dân của trẫm sống cuộc sống như vậy?

Đã phụng dưỡng tam triều Hoàng đế, đang phụng dưỡng Hoàng đế triều thứ tư, vậy mà Lý Bình Chu lại lần đầu tiên bị người của Phụng gia nói đến toàn thân sồn gai ốc.

Nói đến chuyện này thì Lý Bình Chu và Minh Trạng hơi có chút ăn ý, Minh Trạng mỉm cười nhìn Lý Bình Chu một chút, “Trẫm nghe nói trưởng nữ của Lý tướng gả cho Văn gia, sau đó Văn gia qua đời, lại tái giá Ngô gia, có đúng không?”

Lý Bình Chu vô cùng ngượng ngùng, Minh Trạng lại nói, “Ngay cả Âu Dương nhà ngươi, lục tiểu thư cũng từng kết thân với Diển Thánh Công Khổng gia, sau đó Khổng gia qua đời sớm, lục tiểu thư lại tái giá Đồ gia, ta nói đúng chứ?”

Minh Trạng chỉ vào hậu đại của Khổng thánh nhân, chỉ vào Khổng Lệnh Đức Diển Thánh Công, “Nghe nói bào tỷ của Khổng khanh năm đó xuất giá, ngày bái đường thì tân lang chết yếu. Lệnh tỷ tái giá Nam Phong Bá, hiện tại chính là phu nhân của Nam Phong Bá, đúng không?”

“Nam Phong Bá, trưởng nữ nhà ngươi nguyên được đính hôn cho Ký Châu Lục gia, sau đó nghe nói Lục gia giấu diếm bệnh tình của trưởng tử, phu nhân nhà ngươi trực tiếp can thiệp bắt Lục gia hủy hôn.” Minh Trạng biết rất rõ gia sự của từng đại thần trong triều, hẳn còn chọn những người có uy tín danh dự, thấy một nửa thân tử đều ủ rũ, bèn cười nói, “Muốn nói đến trung trinh, nữ quyền của các người đều không có ai có thể sánh bằng trẫm. Hôn sự của trẫm với Trinh Nguyên hoàng hậu thì khắp thiên hạ này đều biết. Nay trẫm thế không lập hậu, cũng coi như thủ tiết vì Trinh Nguyên hoàng hậu, như vậy các người có nên lập cho trẫm một đền thờ trình tiết hay không?”

“Cái gì gọi là yêu dân như con, vậy mà lại đối xử khác biệt giữa nữ nhi của mình và dân chúng, như thế có gọi là hảo quan hay không?” Minh Trạng thần nhiên dựa vào long ỷ, cảm thấy vô cùng thoải mái, ôn hòa nói, “Còn một câu nữa, điều mình không muốn thì đừng áp đặt cho người khác.”

“Tốt lắm, bãi triều đi.”

.....

41. Chương 41

Minh Trạm bải triều, uống chừng hai bình nước trà mới đã khát.

Nguyễn Hồng Phi nghe Hà Ngọc nhanh mồm nhanh miệng thuật lại tình hình trong triều một cách sinh động, bèn cười nói, “May mắn là ngươi chưa triệt để phân cao thấp với đám đại thần.”

Minh Trạm vẫn còn sợ hãi, “Ta thường nói, thư sinh tạo phản, mười năm bắt thành. Vậy mà lúc này suýt ăn quả đắng từ bọn họ rồi.”

“Ngươi và Thái hậu đối đãi với ngô Uyển quá rộng rãi.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Về phía Thái hậu thì có thể thông cảm, đều là nữ nhân, Ngô Uyển quả thật cũng có chút đáng thương. Nhưng ngươi mới là kỳ lạ, suốt ngày ra mặt thay nữ nhân.”

Minh Trạm nói, “Ngươi không cảm thấy nữ nhân thật đáng thương hay sao?”

“Đáng thương cái gì?” Nguyễn Hồng Phi là nam nhân, tuy tài văn chương có thể nói là tung hoành ngang dọc nhưng cũng khó có thể lý giải sự đồng cảm của Minh Trạm đối với nữ nhân, “Nam nhân ở bên ngoài phấn đấu vì địa vị lợi ích, cố gắng vun đắp gia nghiệp tài sản, đương nhiên nữ nhân phải tam tòng tứ đức, có gì mà đáng thương cơ chứ?”

Minh Trạm xì xầm một tiếng, “Phi Phi, chẳng lẽ theo ý ngươi là nữ nhân phải nương tựa nam nhân nuôi dưỡng hay sao? Tuy nam nhân vất vả bên ngoài nhưng chẳng lẽ nữ nhân chỉ biết ở nhà ăn uống hưởng lạc ư? Bọn họ không chỉ mang nặng đẻ đau, còn phải nuôi dưỡng con cái, trông nom gia sự, còn phải chấp nhận để trượng phu tay trái thì ôm yêu tinh, tay phải thì ôm hồng nhan họa thủy, như vậy chẳng lẽ không vất vả? Không đáng thương hay sao?”

“Nữ nhân đều như vậy cả mà.” Nguyễn Hồng Phi chẳng cảm thấy có gì là bất ổn, “Vậy ngươi nói thử xem, nữ nhân không ở nội trạch thì chẳng lẽ kêu các nàng ra ngoài, các nàng có thể làm được cái gì? Nữ nhân như Thái hậu và Ngô Uyển cực kỳ hiếm thấy.”

Nguyễn Hồng Phi hạ thấp giọng, “Như Thái hoàng thái hậu, nếu bà ta không tam tòng tứ đức thì bà ta có thể làm được cái gì đây?”

“Ta chưa nói tam tòng tứ đức là không tốt!” Minh Trạm vẫn giữ nguyên quan điểm, “Ta chỉ cảm thấy địa vị của nữ nhân có thể thoắt cải thiện một ít, tỷ như trong việc thừa kế gia sản. Giống như Ngô Uyển, trong nhà chỉ có một mình nàng là nữ nhi. Sau khi phụ mẫu qua đời thì thúc thúc và tộc nhân có thể chiếm đoạt gia sản của nàng ư? Thiên hạ không có đạo lý này. Ta cho rằng nếu không có nhi tử thì nữ nhi cũng nên được hưởng quyền thừa kế chứ không phải gia sản sẽ rơi vào tay huynh đệ hay tộc nhân.”

“Ngươi nghĩ việc này thật đơn giản.” Nguyễn Hồng Phi lắc đầu, vừa cười vừa nhìn Minh Trạm, “Nữ nhân trong thiên hạ này giống như Ngô Uyển thì chỉ có thể xem là một trên một vạn. Ngươi nghĩ một chút đi, ở thời này, cô nương mười bảy xuất giá đã là muộn, mười lăm mười sáu thành thân thì có khối người. Tỷ như một cô nương hơn mười tuổi, ngày thường bắt quá là học cách quản lý nội sự, theo thừa này nọ, đọc chút phép tắc quy củ dành cho nữ nhân, bỗng nhiên phụ mẫu lại qua đời ngay lúc đó, chiếu theo ngươi nói, gia sản đều thuộc về cô nương này. Quả thật nàng sẽ có nhiều bạc, nhưng mấu chốt là ngày thường nàng chỉ quanh quẩn trong nội trạch, không bước ra khỏi nhĩ môn nửa bước, đối mặt với mọi chuyện chỉ ở trình độ mơ hồ. Nàng có thể bảo vệ được sản nghiệp này hay không? Không chỉ nói tộc nhân, chỉ cần vài nô tài có dã tâm thì cũng có thể dễ dàng lừa gạt nàng rồi!”

“Như hiện tại, gia sản có lẽ cũng bị tộc nhân thu hồi hoặc chia cho thúc bá huynh đệ kế thừa, dù sao thì người kế thừa gia sản của nàng cũng là thân thích của nàng, có huyết thống xa gần, sẽ giúp nàng tìm một mối hôn nhân môn đăng hộ đối. Bất luận hôn sự tốt hay xấu thì ít nhất có thể tặng cho nàng một phần của hồi môn.” Nguyễn Hồng Phi hỏi Minh Trạm, “Ngươi nói xem, là biện pháp của ngươi tốt hay là biện pháp hiện tại tốt?”

Minh Trạm lắng nghe cẩn thận, cũng cảm thấy lời của Nguyễn Hồng Phi có một chút đạo lý, “Rồi từ từ sẽ được.”

Nguyễn Hồng Phi thấy Minh Trạm vẫn không phục, bèn cười hỏi, “Từ từ thế nào?”

“Rồi cũng sẽ có người bàn luận.”

“Không đúng. Nếu người muốn lập dự luật thì đương nhiên phải càng đơn giản và rõ ràng thì càng tốt.” Nguyễn Hồng Phi há miệng tiếp nhận một ngụm từ bàn tay mồm mồm cầm tách trà của Minh Trạm rồi nói, “Nếu người muốn thay đổi cái gì, chỉ trông đợi vào lời nói suông hoặc dựa vào lập pháp là không được. Bởi vì lập pháp cũng phải phù hợp với xã hội, nếu không, cho dù dự luật có được ban hành thì cũng vô tác dụng mà thôi.”

“Người phải cân nhắc một chút, Ngô Uyển và những nữ nhân khác có điểm gì bất đồng?” Nguyễn Hồng Phi nhắc Minh Trạm một câu.

Minh Trạm ngộ đạo, “Ha ha, ta hiểu rồi!” Hoa tay múa chân vui sướng chạy vào bên trong, chỉ chốc lát sau liền phóng ra như lốc xoáy, đem một quyển sách ném lên bàn, đắc ý dào dạt mà chỉ vào nó, “Phải dựa vào nó!”

Khóe môi của Nguyễn Hồng Phi giật giật, hỏi Minh Trạm, “Dựa vào nó?”

“Đúng vậy.” Minh Trạm ưỡn ngực hóp bụng, kiêu ngạo như một con khổng tước đang xòe đuôi, nói một cách phô trương, “Chẳng lẽ người chưa nghe nói hay sao, tri thức thay đổi vận mệnh!”

“Tri thức thế này đó hả?” Nguyễn Hồng Phi ném thẳng quyển sách vào mặt của Minh Trạm, “Cái tên háo sắc chết tiệt này!” Vội vàng nhắc chân bỏ đi, tỏ vẻ không nói chuyện với tiểu tử thôi.

Minh Trạm vội vàng bắt lấy quyển sách, đến khi mở ra thì nhất thời trên trán xuất hiện một lần gân đen, đem sách giấu vào trong lòng rồi lập tức đuổi theo mà hô to, “Phi Phi, ta không thấy rõ! Có ai biết là đồng cung đâu! Là nhầm lẫn thôi mà!”

.....

42. Chương 42

Đương nhiên Minh Trạm sẽ không muốn xây dựng học viện nữ, hiện tại căn bản không thể hiện thực hóa ở xã hội này, hẳn cũng không có kinh phí nhiều như vậy.

Hiện tại Minh Trạm chỉ để mắt đến một loại trào lưu mới.

Ở niên đại này, hoàng thất cũng không phải hữu danh vô thực, hoàng thất nắm quyền bính của thiên hạ. Hoàng thất thích hay ghét cái gì thì cũng sẽ ảnh hưởng đến xu hướng của toàn xã hội.

Tỷ như hằng năm Giang Nam dâng tặng đủ loại gấm vóc, tất nhiên những loại gấm vóc này đều sẽ trở thành những mặt hàng thượng hạng, tỷ như Hoàng thượng đặc biệt thích loại nào, chọn công phẩm nào thì vật đó chỉ trong một đêm sẽ tăng cao giá trị. Tỷ như Hoàng thái hậu thích châu báu ngọc thạch loại nào, thị trường không sôi nổi thì cũng khó.

Những việc như vậy nhiều đến không xuể.

Lại một lần nữa Vệ thái hậu phát huy việc xã giao một cách thỏa đáng, thân là Thái hậu, nàng chỉ cần thoáng biểu lộ một chút thiên vị đối với thi thư ở yến hội cho các tiểu thư khuê các nhìn thấy. Như vậy các tiểu thư trở về sẽ thịnh tiên sinh có học vấn cao đến giáo thụ việc học, điều này đòi hỏi trình độ khắc khổ chẳng thua gì đám tú tài cử nhân đi thi.

Đương nhiên đây chỉ là tiểu tiết.

Nhưng nếu người thật sự muốn thay đổi ý thức hình thái của một xã hội thì phải bắt đầu từ tiểu tiết, hơn nữa thêm mười năm ngẫm thay đổi thì mới có thể làm cho ý thức của đám người này sinh ra một trình độ chuyển biến nhất định.

Ngoại trừ như vậy thì Minh Trạng có một đoạn văn phải viết.

Đừng tưởng Minh Trạng không đọc sách, đối với Nguyễn Hồng Phi thì kẻ nào dám bảo rằng Minh Trạng là thất học thì thật sự là sỉ nhục cho những kẻ thất học. Minh Trạng người ta đặc biệt thích viết lách nha.

Chẳng những thích viết, hơn nữa văn chương còn lai láng, muốn dùng cũng không được,

Từ ngữ của Minh Trạng xưa nay đều vô song, văn vẻ của hắn cũng không kém cõi. Minh Trạng đề bút viết:

Từ khi vụ án của Ngô Uyển và Lục gia diễn ra đến nay, trăm phát hiện, thần tử của trăm cũng không quá tự tin. Có một lần lâm triều, Lễ bộ Thượng thư của trăm là lão Âu Dương đã náo loạn một trận với trăm.

Mọi người đều biết lão Âu Dương có thể làm Lễ bộ Thượng thư đương nhiên là học thức vô cùng cao. Hơn nữa làm trăm sung sướng là lão Âu Dương chẳng những có học thức cao mà thân thể còn tốt hơn cả học thức.

Nhưng khó mà tin nổi khi lão Âu Dương đã gần bảy mươi mà tướng mạo của hắn còn tốt hơn cả thân thể.

Cho nên suy ra, mọi người ắt hẳn đều biết Lễ bộ Thượng thư của trăm: lão Âu Dương đại nhân là một vị lão nhân tài mạo song toàn.

Vị lão nhân tài mạo song toàn này còn có một bộ râu rất xinh đẹp, khi gió thổi sẽ nhẹ nhàng lay động, rất hợp với tiên phong đạo cốt của lão Âu Dương.

Nguyễn Hồng Phi cảm thấy ê răng, “Cũng may Âu Dương đại nhân đã bảy mươi mấy tuổi, nếu không ta sẽ nghĩ rằng người đang để mắt đến hắn đó.”

Minh Trạng cười, “Văn chương của ta cũng không tệ đúng không, chờ sau này ta viết cho người một chương.”

“Người nên đi ngủ sớm đi.”

Minh Trạng vẫn tiếp tục cậm cùi:

Tính tình của Lão Âu Dương không tệ, vậy mà vô duyên vô cớ lại hờn dỗi đối với trăm!

Hầy, chẳng lẽ là lão ngoan đồng hay sao? Trăm cũng chỉ đành nhường nhịn hắn, nghe lão Âu Dương thổ lộ phiền não.

Văn chương của lão Âu Dương không tầm thường, nói lê thê lết thết từ tam tông kéo đến tứ đức, từ tứ đức kéo đến thê thiếp, lại từ thê thiếp lết đến đích thứ....

Trăm nghe đến choáng váng, trăm nghĩ, trăm không phải nữ nhân, cũng không có ái thiếp, càng không có nữ nhi, cuộc sống này của trăm chưa bao giờ đề cập đến tam tông tứ đức, thê thiếp đích thứ, lão Âu Dương muốn nói cái gì đây?

Cuối cùng trăm mới hiểu được, hóa ra là vì vụ án của Ngô Uyển và Lục gia, trăm nói một câu Nữ nhân không ti tiện, làm cho lão Âu Dương hiểu lầm.

Hơn nữa sự hiểu lầm này rất lớn.

Bởi vì vậy mà lão Âu Dương tiên phong đạo cốt trở thành đề tài bàn tán xôn xao của đế đô, thật sự là tấn bi kịch.

Lão Âu Dương thật sự là hiểu lầm.

Tiếp theo Minh Trạng phân tích quan điểm của mình đối với tam tông tứ đức, thê thiếp đích thứ, cuối cùng viết:

Đương nhiên Ngô Uyển là cường nữ hiếm thấy, khi bị tổn thương, nàng có thể dùng trí tuệ và quốc pháp để bảo hộ chính mình, có thể thấy rằng thiện giả thiện lại, ác giả ác báo.

Đây cũng là điển hình nữ nhân mà trăm khâm phục.

Quốc pháp không chỉ bảo hộ nam nhân, nữ nhân tam tông tứ đức, nhu mì hiền lương là cái gốc, bất quá nữ nhân có chút trí tuệ sẽ càng thêm khả ái, càng được nhiều người tôn kính.

Không phải trăm nói suông, nhìn lại ngàn năm sử sách, những nữ nhân được lưu danh trong sử sách có ai mà không tài hoa hơn người, văn chương hơn người?

Đương nhiên cũng có mấy ai được lưu danh trong sử sách?

Bất quá trăm cũng cho rằng nữ nhân có chút trí tuệ cũng không có gì là sai! Dù sao hồng nhan cũng sẽ tàn úa, thanh xuân qua cực nhanh, đến cuối cùng, thứ đáng tin cậy nhất vẫn chính là trí tuệ của mình.

Trăm viết những lời như vậy thì e rằng sẽ có rất nhiều người hiểu lầm là trăm muốn dạy hư nữ hài tử khắp thiên hạ. Hầy, cho dù là trăm thì cũng thật sự nuốt không nổi đám thần tử cứ thích giận hờn làm nũng này.

Cho nên trăm phải nhiều lời một chút, để tránh cho đám thần tử của trăm hiểu lầm.

Trăm đề xướng nữ nhân nên trí tuệ hơn một chút, đương nhiên là có đạo lý của trăm.

Theo quan điểm của trăm thì một nữ nhân có bề ngoài xinh đẹp thì đương nhiên rất tốt. Ngay cả trăm cũng thích những nụ cười duyên dáng, đôi mắt đẹp triu mến của tiểu mỹ nhân nữa mà. Ai chẳng thích cái đẹp, trăm cũng là phạm nhân cả thôi.

Bất quá một nữ nhân cho dù xinh đẹp thế nào mà không có trí tuệ thì chẳng khác gì bình hoa di động? Ngắm một ngày thì thích, ngắm ngày thứ hai thì sự yêu thích sẽ phai nhạt dần, ngày thứ ba thứ tư thì không cần phải nói....Ngay cả một cái bình hoa ngắm mãi cũng chán, huống chi là nữ nhân? Nhưng nữ nhân xinh đẹp khác với bình hoa ở chỗ, cho dù xinh đẹp cỡ nào thì cũng tàn phai theo thời gian, trong khi bình hoa vẫn y nguyên. Cho nên thật sự muốn giữ lấy trái tim của người nam nhân thì chỉ có một khuôn mặt xinh đẹp là tuyệt đối không đủ.

Về phần phải làm thế nào?

Ha ha, trăm đương nhiên sẽ không nói cặn kẽ đâu, nếu không lại có người cho rằng trăm đang thúc đẩy mỹ nhân kế, như vậy thì phải làm sao đây?

Ngay cả Nguyễn Hồng Phi cũng cho rằng những ai làm thần tử của tiểu Minh ừ quả thật là đáng thương.

Phụ mẫu của tiểu Minh ừ đều là những người cực trọng thể diện, vì sao lại dưỡng ra một cái tên không có da mặt thế này?

Để vương thánh huấn mà Minh Trạm hứa hẹn được xuất bản khiến cho lão Âu Dương Thượng thư lập tức phát hỏa.

Âu Dương Khác sống gần bảy mươi năm, ở đế đô bốn mươi năm hơn, vậy mà thanh danh bốn mươi năm lại chẳng thể nổi tiếng bằng một nửa của ngày hôm nay.

Hiện tại Âu Dương Thượng thư đi trên đường phố, ở bên ngoài kiệu sẽ có người chỉ trở, “Đó chẳng phải là kiệu của Âu Dương lão đại nhân hay sao?”

“Đúng vậy, nhìn Âu Dương lão đại nhân kia, ngay cả kiệu cũng khôi ngô hơn người khác.” Tiếp theo là vài tiếng xì xầm khúc khích, làm cho Âu Dương lão đại nhân rất chú ý đến việc tu thân dưỡng tính phải đừng đừng nổi giận.

Cũng là một cái kiệu bình thường dành cho quan viên, Âu Dương đại nhân thật nghĩ không ra vì sao nó lại đặc biệt khôi ngô? Cái kiệu mà lại dùng từ khôi ngô để hình dung hay sao? Với học thức uyên bác của Âu Dương đại nhân thì những lời này thật là khốn nạn! Giống như đế vương thánh huấn chết tiệt của Minh Trạm!

Âu Dương đại nhân thật sự cảm thấy hối hận khi đã lẩm lời trước mặt Minh Trạm! Hắn thật sự là ăn no rửng mỡ mà thượng tấu làm trung lương! Khiến cho hiện tại mọi người nhìn hắn đều bằng ánh mắt có cái gì đó rất khác lạ.

Hơn nữa, chết người ở chỗ, nay hắn nghiêm mặt thì sẽ có người bảo rằng, “Ôi chao, Âu Dương lão đại nhân lại giận hờn ai đây?”

Phu nhân của hắn cũng khuyên hắn, “Hoàng thượng tốt như vậy, bản tính chính trực của lão gia cũng nên sửa một chút đi. Cứ giận hờn mãi cũng không được đâu.”

Tuy rằng mọi người đều cho rằng hắn được lòng Hoàng thượng, nhưng lão Âu Dương thật sự cảm thấy sống không bằng chết.

Với lại, hắn thật sự có giận hờn ai đâu!

Thật sự là trời sinh cho hắn bản mặt lạnh lùng, không thích nói đùa! Sau này nếu còn ai dám nói hắn giận hờn thì đừng trách lão nhân gia hắn không khách khí!

Âu Dương lão đại nhân nén nhin ngày qua ngày khiến tinh thần suy sụp, chỉ muốn cáo lão hồi hương ngay lập tức.

Thật ra mọi người cũng chỉ giễu cợt một lúc, nói vài câu ê răng rồi cũng cho qua.

Hơn nữa mọi người nói đùa như vậy thực chất cũng là vì hâm mộ hắn mà thôi.

Ở thời này, cho dù là quan trường hay địa phương thì chỉ một chút biến động nhỏ của hoàng thất cũng đủ khiến người ta chum đầu bàn tán.

Minh Trạch đích thân viết những lời như vậy, tuy rằng sử dụng ngôn từ thông tục, văn chương đường phố, nhưng mọi người vẫn nhìn không được mà tinh tế đọc kỹ, từng chữ từng chữ một, dò đi dò lại, sợ là đọc không hiểu, không lĩnh ngộ được ý tứ của Hoàng đế bệ hạ.

Nhìn một chút đi, Hoàng đế bệ hạ dùng từ thân thiết cỡ nào đối với Âu Dương lão đại nhân? Vừa nhìn liền biết đây là người được Hoàng thượng đặc biệt yêu thích.

Nếu không thì làm sao mà Hoàng thượng lại nói với hắn như vậy?

Vì thế, số người ghen tị với Âu Dương lão đại nhân quả thật không chỉ một hai người.

Phần lớn là đồng liêu, ngày đó trên Chiêu Đức điện, lão Âu Dương xưng phong can gián, khi ấy Hoàng thượng quả thật là tức giận, mọi người đều cảm thấy lão Âu Dương sắp trở thành vật hi sinh, bọn họ chắc sẽ rất tưởng niệm đến hắn, hơn nữa còn có ý viết sẵn một phần văn tế nghĩa sĩ gì gì đó.

Ai ngờ lão già này vận khí thật tốt, không những may mắn không chết mà còn kiếm lợi được cái mỹ danh là ngay thẳng, lại được Hoàng thượng tin tưởng.

Ôi chao, nghe một chút ngữ khí mà Hoàng thượng viết về lão Âu Dương kia, thật là ê răng, từ trước đến nay chỉ có thần tử nịnh nọt quân vương, làm gì có chuyện ngược lại cơ chứ?

Ghen tị với lão Âu Dương có cả khối người, Từ Tam là một trong số đó.

Lúc trước Minh Trạch và Lý Bình Chu thân thiết thì Từ Tam liền cảm thấy Lý Bình Chu thật chướng mắt, đương nhiên hắn sẽ không ngu xuẩn mà biểu hiện ra ngoài. Dù sao hắn cũng không thể trêu chọc Lý Bình Chu, bắt quá dăm chua lên men trong lòng là sự thật.

Rõ ràng hắn mới là người tiếp xúc đầu tiên với Minh Trạch, lúc trước Minh Trạch mười tuổi đã đến đế đô, Từ Tam đến Đạo trai giảng bài. Khi ấy Từ Tam cũng chỉ là một tiểu quan hàn lâm ngũ phẩm mà thôi. Tuy rằng các sư phó đồng liêu khác khó tránh khỏi mà có chút kỳ thị đối với công tử của Trần Nam Vương phủ, nhưng Từ Tam lại không phải loại người như thế.

Sau này hắn cũng được hồi báo.

Phượng Cảnh Kiên trực tiếp chọn hắn làm Thái tử sư, nhiệm vụ chính là dạy Thái tử đọc sách. Khi đó Từ Tam hạnh phúc tột cùng, hắn thấy chính mình đã đến lúc chuyển vận, một lòng một dạ muốn hầu hạ Minh Trạch cho thật tốt.

Nhưng sau khi Minh Trạch được lập làm Thái tử thì lại bận túi bụi, làm sao có thời gian đọc sách, Chiến lược thân cận với Thái tử của Từ Tam hoàn toàn thất bại.

Từ Tam vô cùng tiếc nuối.

Sau này Thái tử đăng cơ làm Hoàng đế, hắn lại tiến thêm một bước trở thành đế sư.

Đáng lý phải cảm thấy rất vinh hạnh.

Nhưng hình như tổ tông nhà hắn đã đặt mộ phần ở chỗ phong thủy không đúng, cho nên Minh Trạng luôn có chút khoảng cách đối với hắn, không đủ thân cận.

Trong khi Minh Trạng đối với lão già cứng đầu Lý Bình Chu, Vương Duệ An không có mắt, cùng lão Âu Dương nôn nóng muốn chết, đều rất khác biệt.

Còn có Lâm Vĩnh Thường, hiện tại chính là tiền đồ vô lượng.

Khiến cho Từ tướng Từ đại nhân nôn nóng muốn chết.

Từ Tam cũng không phải kẻ ngốc, ngược lại, hắn cẩn thận phân tích đám người Lý Bình Chu, Vương Duệ An, Âu Dương Khắc và Lâm Vĩnh Thường, cuối cùng đúc kết được một điều: Hoàng thượng không thích người quá khôn khéo.

Vì thế Từ đại nhân vì muốn thay đổi cách nhìn của Minh Trạng đối với mình, hắn phải chuẩn bị làm một người cương trực công chính.

Minh Trạng nhìn sổ sách của Lại bộ từ tháng này qua tháng kia, càng lúc càng rõ ràng dễ hiểu, bèn cười nói, “Từ sư phó vất vả rồi.”

Từ Tam vội nói, “Đều là trách nhiệm của thần, không dám kể công.”

“Hiện tại đưa cho trẫm là một phần sổ sách rất rõ ràng trung thực, trẫm có thể nhìn thấy.” Minh Trạng lấy một tư thế kỳ lạ bất nhả mà nằm trên tháp, hắn hơi có da có thịt một chút, nên rất sợ nóng, mỗi khi đến tháng sáu thì lại chịu không nổi. Vì vậy mới từ Hạnh Hoa viên mà dọn ra hành cung ở ngoại ô, nơi này cây cối um tùm, suối chảy róc rách, cảm giác thoải mái mát mẻ.

Lời của Minh Trạng rất khó tiếp thu, Từ Tam cứng họng, Minh Trạng cười, “Trẫm biết rõ chuyện của các người, tỷ như binh khí của Bộ binh, đương nhiên là do Lại bộ các người dự toán ngân lượng, chỉ cần chênh lệch một chút thì ngày sau Bộ binh và các người sẽ ăn chia hoa hồng.”

Trên trán của Từ Tam toát mồ hôi hột, cũng không phải hắn không mức phần bạc này, chẳng qua mọi người đã sớm làm như vậy, dần dà trở thành thường lệ.

“Chuyện gì trẫm cũng biết.” Minh Trạng nhặt lấy quả dương mai ở bên cạnh, ném vào miệng ngậm, “Bắt quả trẫm xem như không biết. Ai dụng tâm thì trẫm sẽ nhớ kỹ, sẽ không bạc đãi. Ai không dụng tâm thì trẫm cũng sẽ nhớ kỹ. Lão Từ à, nè, ăn dương mai đi.”

“Tạ ơn bệ hạ.” Từ Tam tiếp nhận một đĩa dương mai, thấp giọng nói một câu, “Thần phụ lòng bệ hạ.”

“Không phải là người phụ lòng trẫm mà là tự mình phụ mình.” Minh Trạng cảm thán nói một câu, “Sau này tiếp tục duy trì, mang đi đi.”

Từ Tam cầm đĩa dương mai lui ra.

.....

43. Chương 43

Ngày hôm sau khi bãi triều, Minh Trạng gọi Từ Tam lại rồi nói, “Hôm nào trả cái đĩa lại cho trẫm, người ăn dương mai là đủ rồi, định ăn cái đĩa của trẫm luôn à?”

Từ Tam cười, “Đĩa ngọc của bệ hạ thật tinh xảo khả ái.”

“Cũng không cho người đâu.”

Từ Tam thật ngoan ngoãn, chẳng những đem đĩa trả về cho Minh Trạng mà còn tặng cho Minh Trạng hai lọ dưa muối, nghe nói là mẫu thân của Từ Tam tự muối, xem như đáp lễ hiếu kính.

Minh Trạng thường ăn cùng với cháo trắng vào buổi sáng, rất đậm đà.

Minh Trạng có trí tuệ của Minh Trạng, hẳn nhắc với Nguyễn Hồng Phi, “Một tham quan thì có thể chém đầu, hai tham quan cũng có thể chém đầu, nhưng nếu nhiều hơn thì cả triều đều coi đây là lẽ thường, nếu chém đầu tất cả thì ai sẽ làm việc đây?”

Nguyễn Hồng Phi nắm lấy một bàn tay của Minh Trạng rồi vuốt ve, “Nếu vì vậy mà phát sầu thì sẽ có ngày chết sớm mất thôi. E rằng kể từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế thì đều đã phát sầu vì chuyện này rồi.” Tay của tiểu Minh ừ cũng thật đẹp mắt, mũm mĩm mềm mại, bóp mãi riết ghiền.

“Phi Phi, người làm thế nào vậy? Giống Thiên Xu và Diêu Quang, bọn họ không tham bạc của người sao?” Minh Trạng hỏi.

“Ta à? Trước tiên ta lập quy củ, đương nhiên số bạc cho bọn họ hơn hẳn đám quan viên này. Mỗi tháng đều có bạc, nếu ai còn dám đưa tay mò thêm bạc—” Nguyễn Hồng Phi dừng lại một chút, làm ra một động tác cắt cổ họng, “Theo quy củ trên biển, ai mò thêm bao nhiêu bạc thì cứ đem số bạc đó nấu chảy thành ngân thủy rồi dứt cho uống hết.”

“Người xem như quân vương khai quốc, bình thường khi khai quốc sẽ không có nhiều tham quan.”

Nguyễn Hồng Phi nói, “Người khác ta, ta là lập nghiệp từ thủ lĩnh hải tặc, nếu không có thủ đoạn tàn khốc thì làm sao đàn áp được thủ hạ? Còn người thì kế thừa vị trí của đại tiện nhân, đại tiện nhân cứ sống nhăn răng ra đấy thì người làm Hoàng đế sẽ phải chịu uất ức mà thôi.”

“Đừng nói như vậy, ta chẳng hề cảm thấy uất ức gì cả.” Đúng là hồng nhan họa thủy, Phi Phi lúc nào cũng muốn khiêu khích quan hệ phụ tử của bọn họ. Hầy, Minh Trạng nói một cách u buồn, “Phi Phi, cũng may là người không thích Phong hỏa hí chữ hầu a!” Nếu không Minh Trạng sẽ cảm thấy chính mình thật sự đang rơi vào kết cục như Chu U Vương.

Nguyễn Hồng Phi nghe Minh Trạng so sánh hẳn thành Bao Tự thì nhất thời nổi đóa, phát y mẹ mà mắng, “Hừ! Ta thích Phong hỏa hí chữ hầu cái đầu người!” Sau đó là đánh Minh Trạng đến mức gọi cha gọi nương.

Minh Trạng cầu xin tha thứ thì da thịt mới không tiếp tục chịu đau đớn, vẻ mặt khẩn cầu, “Nói đùa thôi mà, người cũng có thể nói đùa với ta vậy. Người nói ta là Tô Đất Kỷ đầu thai cũng được! Cần gì phải nổi nóng như thế!”

Nguyễn Hồng Phi bị Minh Trạng chọc cho dở khóc dở cười, “Làm gì có con hồ ly tinh nào béo như người đâu?” Lau đi nước mắt trên mặt của Minh Trạng rồi hỏi, “Đau không? Không nặng tay quá chứ?”

Minh Trạng cười he he, ôm Nguyễn Hồng Phi rồi cắn một cái, dù sao xưa nay hẳn khóc hay cười cũng như đang đùa vậy thôi.

Từ Tam cho rằng chính mình đã chiếm được sự tin tưởng của Hoàng đế, hẳn thật sự cảm thấy vui sướng vì sự tin tưởng này.

Minh Trạng cũng triệu kiến tiểu nhi tử Từ Bình Đường của Từ Tam.

Lần này Từ Bình Đường dự thi ân khoa mùa xuân, cũng không nổi danh. Bất quá đối với Từ Tam thì còn đỡ hơn là thi rớt. Hẳn đường đường được ghi trong sử sách Đại Phụng là người từng giành được Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên liên tiếp, vậy mà sinh ra nhi tử chỉ đỗ được tiến sĩ, nghĩ đến chuyện này thì Từ Tam liền hận không thể đánh chết Từ Bình Đường.

Quả thật là mất mặt xấu hổ.

Đối với Từ Tam, làm người có bản lĩnh và tài năng hay không thì chỉ đứng ở vị trí thứ hai, mấu chốt là nhìn xem người có vận khí hay không.

Giống Từ Bình Đường, dù là tiểu nhi tử nhưng cho đến nay Từ Tam chẳng bao giờ thuận mắt đối với hẳn.

Suốt ngày không đọc sách mà cứ chú ý đầu vào mấy thứ bàn môn tà đạo, mỗi khi Từ Tam bực bội thì thường xuyên trút giận lên đầu Từ Bình Đường.

Lần này không biết Minh Trạm từ đâu lại nghe được thanh danh của Từ Bình Đường, bèn muốn gặp Từ Bình Đường. Ân khoa mùa xuân lần này, ngay cả Trạng nguyên và Bảng nhãn cũng chưa được Hoàng thượng đích thân triệu kiến, có thể thấy được là có nguyên do.

Từ Tam đang nôn nóng vì tiền đồ của Từ Bình Đường, nay thật sự là buồn ngủ liền có người đưa gối cho, rốt cục ông trời cũng ban thưởng cơ hội.

Sau khi Từ Tam về phủ thì liền xử lý nhi tử đang cặm cùi trong phòng đọc đẽo, sau gần hai canh giờ nói văng nước miếng, cuối cùng đúc kết, “Hoàng thượng sẽ không vô duyên vô cớ triệu kiến ai cả, lần này nhất định có nguyên do. Cho dù Hoàng thượng hỏi cái gì thì người cứ thành thật mà trả lời cái nấy. Còn nữa, rửa sạch mùi gỗ trên người đi!”

Từ Bình Đường kỳ thật có tướng mạo không tệ, dung mạo đầy khí phách.

Hơn nữa khiến Từ Tam thống hận chính là ông trời không có mắt, ba nhi tử của hắn, kỳ thật tư chất tốt nhất chính là Từ Bình Đường. Đại nhi tử gần ba mươi tuổi mới đỗ tiến sĩ, cũng có chí cầu tiến, nhưng đôi khi có nhiều chuyện cần phải có một chút thiên phú, nay ra ngoài làm quan, cũng không tính là xuất chúng. Nhị nhi tử thì không cần phải bàn, bị hắn đuổi về quê học lại quy củ. Từ Bình Đường là tam nhi tử, năm nay chỉ mới mười bảy, nhưng lại có thanh danh kỳ lạ, khiến tiểu thư khuê các môn đăng hộ đối cũng không chịu gả cho hắn. Nhưng Từ Tam không thể tiếp tục nhân nhượng nhi tử của mình nữa.

Từ Tam là người khôn khéo, hẳn tính để cho nhi tử đỗ được tiến sĩ, coi như có cái danh tài tử, như vậy cho dù là hoạn lộ hay là thú thê cũng đều dễ dàng hơn rất nhiều.

Từ Tam suy nghĩ chu đáo, nhưng hắn cũng hiểu được trình độ tiến sĩ và cử nhân cách nhau rất xa. Xét thấy Từ Bình Đường vừa lâm trận liền đỗ cử nhân, lại đứng ngay dịp Hoàng thượng đăng cơ, mở ân khoa, cơ hội hiếm có, Từ Tam lập tức buộc Từ Bình Đường đi báo danh thi ân khoa mùa xuân, hơn nữa cũng nói trước: Không đỗ tiến sĩ thì sẽ đốt hết cái đồng phế phẩm trong tiểu viện của Từ Bình Đường!

Kết quả là Từ Bình Đường đỗ hạng hai trăm hai mươi ba ở đệ tam bảng.

Khi Từ Tam biết nhi tử chỉ đỗ ở đệ tam bảng thì cũng không quá tức giận, dù sao nhi tử còn nhỏ, có thể đạt được thành tích này cũng đã hơn rất nhiều người. Hắn tính không cho nhi tử tham gia thi đình, tự nguyện buông tha cho thân phận tiến sĩ, đợi đến năm sau lại thi tiếp, nếu được tam đỉnh giáp thì chẳng phải sẽ khiến cho lão nhân gia như hắn có mặt mũi hay sao? Ai ngờ Từ Bình Đường vừa dạ dạ văng văng thì sau lưng liền lén lút đi đăng ký thi đình, kết quả là chỉ đỗ ở đồng tiến sĩ. (đồng tiến sĩ=đứng hạng cuối cùng trong bảng danh dự các học vị tiến sĩ)

Khiến Từ Tam thật sự là tức chết đi được!

Từ Bình Đường lại cho rằng, mặc kệ là đồng tiến sĩ hay không đồng tiến sĩ, tóm lại hắn cũng xem như đã đỗ tiến sĩ, cũng có cái để giao cho phụ thân và gia tộc.

Sau khi đỗ đồng tiến sĩ thì hắn cũng không đi tuyển quan, cứ cặm cùi muốn làm phát minh, kéo một con điều to chạy từ tầng thứ chín ở Hoảng Minh tự mà nhảy xuống đất. Kết quả là không bị ảnh hưởng đến tánh mạng, nhưng lại trở thành trò cười cho đế đô, khiến cho sắc mặt của lão Từ tướng cha hắn càng bị bôi nhọ mà thôi. Vì vậy mỗi khi nhìn Từ Bình Đường thì Từ Tam càng thêm nổi đóa, không sớm thì muộn cũng sẽ sinh bệnh mà thôi!

Vậy mà tiểu tử trời đánh này lại cực kỳ may mắn, được Hoàng thượng nhìn trúng.

Từ Tam sợ nhi tử dễ vượt mất cơ duyên, vì vậy tâm tình khẩn trương đến mức cả đêm không thể an giấc, ngày hôm sau, vừa dùng xong bữa thiện liền dẫn nhi tử đến hành cung điện thánh.

Hôm nay Minh Trạm nghỉ ngơi, trời nóng, hắn không thích tung tăng khắp nơi. Hơn nữa Nguyễn Hồng Phi lại một lần nữa bỏ rơi hắn, chạy vào đế đô xử lý gia sự của chính mình.

Minh Trạm chết sống đòi đi cùng nhưng lại bị Nguyễn Hồng Phi nói thẳng, nếu không phân rõ phải trái thì ta sẽ quay về đảo để xử lý sự vụ.”

“Chẳng lẽ người không tin ta hay sao?” Minh Trạm nhất thời uất ức, “Ta xử lý công việc có khi nào từng giấu người hay không?”

Nguyễn Hồng Phi căn bản không thêm bận tâm, “Chờ khi nào người không còn làm Hoàng đế nữa thì ta sẽ dẫn người theo.” Tuy rằng hắn thích tiểu Minh ừ nhưng cũng phải thừa nhận trên phương diện chính trị thì tiểu Minh ừ thật không biết giữ lời. Nguyễn Hồng Phi cho Minh Trạ mượn bạc, đã vài lần bảo Minh Trạ trả lãi, kết quả là đừng nói đến lãi, ngay cả vốn gốc cũng chỉ là bánh bao cứng để ném chó mà thôi, hại Nguyễn Hồng Phi lỗ vốn.

Đương nhiên Nguyễn Hồng Phi phóng khoáng, tiểu Minh ừ chết sống không trả thì hắn cũng không thể làm được gì. Nhưng khiến cho Nguyễn Hồng Phi tá hỏa là tiểu Minh ừ ỷ vào quan hệ thân cận với hắn, biết hắn có thuyền lớn, còn xin công nghệ chế tạo thuyền lớn miễn phí và hải đồ trùng dương từ hắn nữa chứ.

Nguyễn Hồng Phi thật cảm thấy tiểu Minh ừ chẳng có bản lĩnh gì nhiều nhưng bản lĩnh mặt dày thì quả thật là có một không hai, nói như vậy, tức là người thứ hai tuyệt đối không có cơ hội mở miệng. Cho dù có cơ hội mở miệng thì dưới ánh mắt khinh bỉ của Nguyễn Hồng Phi cũng sẽ phải xấu hổ đến mức chui xuống hố mà tự sát, kết quả là Nguyễn Hồng Phi nhìn Minh Trạ một cách nghi ngờ, Minh Trạ vẫn lải nhải với hắn rằng: Hiện tại quốc gia khó khăn thế nào, cần Phi Phi nhà người hỗ trợ thế nào...

Tóm lại chỉ là những lời mồm mép mà thôi.

Dù sao, đối với Nguyễn Hồng Phi thì những lời vô tích sự này của tiểu Minh ừ chẳng khác gì chiêu trò của bọn giang hồ bịp bợm.

Trước kể khổ, nói rằng bản thân mình khó khăn đáng thương cỡ nào, khiến người ta phải đồng tình; Tiếp theo lại khen người biết thấu hiểu, tình cảm hai ta thâm sâu như đại dương, vô mộng ngựa cho người sáng khoái, cuối cùng sẽ nói người tốt như vậy, không bằng giúp ta đi? Ta không có bạc, trước tiên ta nợ, sau này có bạc ta sẽ trả lại!

Tiểu Minh ừ có hình dạng con người thế nhưng lại không chịu nói tiếng người?

Lúc trước Nguyễn Hồng Phi vì hắn mà lỗ hơn trăm vạn, làm sao lại tiếp tục khờ khạo đi hỗ trợ Minh Trạ nữa đây!

Thậm chí hiện tại thuộc hạ của hắn cũng thường nói thầm sau lưng, “Hoàng đế bệ hạ trông cũng bình thường vậy mà lại khiến Quốc chủ si mê đến hồn siêu phách tán!”

“Đúng vậy, uống công cho Quốc chủ là nhân tài lại có tướng mạo xuất chúng như vậy, Hoàng đế bệ hạ thật sự rất có thủ đoạn!”

“Lần này hơn trăm vạn bạc không thể kiếm trở về, lần sau đừng bảo là đem chúng ta dâng cho Hoàng đế bệ hạ ăn tươi nuốt sống luôn nha.”

“Thảo nào bề dài thì không phát triển mà bề ngang thì cứ tăng tiến đều đều, suốt ngày ăn không biết mệt mỏi, dốc sức trục lợi, hắn không béo thì ai béo đây?”

Nguyễn Hồng Phi cũng không phải kẻ ngốc, hắn công tư phân minh, kể từ đó, chỉ cần tiểu mồm mồm nhắc đến bạc thì Nguyễn Hồng Phi liền phòng hắn như phòng tặc.

Vì vậy Nguyễn Hồng Phi tuyệt đối không đồng ý để tiểu Minh ừ can dự vào hoạt động trị quốc của hắn.

Cho dù Minh Trạ có lẩn lộn làm nũng hoặc giở thủ đoạn thế nào thì Nguyễn Hồng Phi vẫn không chịu dẫn hắn theo, hắn đành phải ở lại hành cung hóng mát mà thôi.

Từ Bình Đường cũng không khéo ăn nói, hoàn toàn cách biệt một trời một vực với lão tử khéo léo nhà hắn. Hơn nữa có lẽ là vì suốt ngày ở trong phòng nên Từ Bình Đường có làn da trắng nõn hơn hẳn một thiếu niên bình thường, điều này làm cho hắn thoát nhìn còn nhỏ hơn so với niên kỷ thực tế.

Là đệ tử của gia đình phú quý đương nhiên ăn mặc không tệ, bắt quá khiến người ta chú ý nhất chính là ánh mắt của Từ Bình Đường, tràn ngập lạnh lợi và chuyên chú.

“Điều của người làm thành công không?”

Từ Bình Đường lắc đầu, tiếc nuối nói, “Không tính là thành công, phải nhảy từ trên núi rất cao, hơn nữa không bay được quá xa, bắt quá hiện tại đã có thể bình an chạm đất, đáng tiếc là đế đô không có núi cao.”

Nghe được những lời này của nhi tử thì khóe môi của Từ Tam lại giật giật, chỉ hận không thể thất lễ trước mặt ngự tiền, đành nhin xuống cả bụng lửa giận. Đã sớm nói cả trăm ngàn lần với tên bất hiếu tử này rồi, đừng đề cập đến mấy thứ phế phẩm đó mà. Tuy rằng bộ hạ có hỏi thì không thể không đáp nhưng người cũng có thể đơn giản vắn tắt một chút rồi uyển chuyển kéo qua chuyện chính sự a!

“Trẫm có một thứ muốn cho người nhìn thử, không biết người có hứng thú hay không?”

Từ Tam sợ hãi nói, “Bộ hạ có việc gì thì cứ tự nhiên phân phó cho tên nghiệp chương này.” Ngài nói chuyện thật sự quá khách khí. Lại cân nhắc, không biết Hoàng thượng có chuyện gì mà phải cần đến sự trợ giúp của tiểu tử này? Tiểu tử này cũng có bản lĩnh gì đâu?

Minh Trạng đưa một xấp bản vẽ cho Từ Bình Đường, chỉ chỉ ghế ngồi, Từ Bình Đường tiếp nhận sau đó an vị ngồi xem.

Minh Trạng nhàn nhã cùng Từ Tam trò chuyện, “Lão Từ à, người xem đi, người có hảo nhi tử như vậy, vừa tuần tú vừa tao nhã, lại thông minh tài cán, vì sao lại gọi là nghiệp chương cơ chứ?”

“Trẫm thật không hiểu vì sao mọi người thích xưng hô nhi tử của mình nào là súc sinh, khôn kiếp, hầy, gọi khuyến tử cũng đã là khách khí lắm rồi.” Minh Trạng không ngại học hỏi thủ hạ, “Rốt cục là có nguyên do gì vậy?”

Từ Tam xuất thân là tam Nguyên, học thức uyên bác, tuy rằng câu hỏi này của Minh Trạng rất xảo quyết, nhưng cũng không thể làm khó dễ Từ Tam, hắn giải thích, “Bộ hạ, mọi người bảo rằng nịch tử như sát tử, làm phụ thân phải nghiêm khắc với nhi tử một chút, cũng chỉ vì hy vọng bọn họ có tiền đồ mà thôi. Như chúng thần ít có thời gian ở nhà, đám tiểu tử này suốt ngày quanh quẩn bên cạnh mẫu thân, vốn là không có tiền đồ, nếu tiếp tục nuông chiều thì lại càng không ra thể thống gì cả.”

Minh Trạng mỉm cười, cùng Từ Tam chia trái cây mà ăn, “Trẫm thấy lão Từ nhà người dạy con có cách, lão đại ở Sơn Tây làm quan, nghe nói thành tích đánh giá vài năm qua đều thuộc hạng ưu. Nay Bình Đường cũng có tiền đồ, trẫm thấy nhiều người thi ân khoa mùa xuân đều vô cùng khấn trương, hận không thể treo cổ tự tử để giảm bớt áp lực, trong khi Bình Đường thường xuyên nhảy tháp nhảy núi chơi đùa, vậy mà dễ dàng đỗ được tam giáp, nếu hắn mà chịu dụng tâm một chút thì trẫm thấy hắn rất có phong phạm của lão Từ người năm xưa đấy.”

Từ Tam trừng mắt nhìn nhi tử đang nhập thần nghiên cứu bản vẽ, chỉ biết thương tiếc thở dài, “Bộ hạ quá lời, nghiệp chương này không chịu đi chính đạo, suốt ngày cứ mày mò chế tạo mấy thứ gì đó, thật sự là không chịu làm việc đàng hoàng, không thể thành tài được. Khiến cho thần cứ suốt ngày phải nổi giận vì hắn.”

Cho dù Minh Trạng và Từ Tam hàn huyên bao lâu thì Từ Bình Đường vẫn hoàn toàn im lặng ngồi kế bên, không rên một tiếng, lúc thì cau mày, lúc thì cắn môi, không hề có bất cứ phản ứng nào đối với những gì đang diễn ra ngoài thân, hoàn toàn chìm đắm trong việc nghiên cứu bản vẽ.

Tới chính Ngọ, Minh Trạng thấy Từ Bình Đường vẫn nhập thần suy nghĩ, liền gọi Từ Tam đi dùng bữa, để lại nội thị hầu hạ ở bên ngoài.

.....

44. Chương 44

Từ Bình Đường ở ngay tại hành cung, hắn có rất nhiều vấn đề muốn thỉnh giáo Minh Trạng, trong chốc lát hai người cũng chưa thể bàn xong.

Từ Tam đành phải tự mình về nhà.

Thật sự mà nói thì Từ Tam xem như khá thất vọng, hẳn nghĩ rằng Minh Trạng xem trọng nhi tử của mình, nghĩ rằng có thể được thụ quan, hoặc là không được thụ quan nhưng cũng có thể coi trọng phương diện nào đó của Từ Bình Đường, không ngờ rốt cục vẫn là vì một chút tay nghề chế tạo của Từ Bình Đường.

Cái này thì làm gì có tiền đồ cơ chứ?

Từ Tam vừa khổ vừa vui, nghĩ rằng, nhi tử có thể ở trước mặt Hoàng thượng lượn qua lượn lại cũng tốt, dù sao chẳng ai có thể một ngụm mà ăn hết một miếng bánh quá khổ. Chỉ cần Hoàng thượng chậm rãi phát hiện ưu điểm của nhi tử thì không sợ nhi tử không có ngày xuất đầu lộ diện.

Không ai hiểu con bằng cha, Từ Tam thật sự không cảm thấy nhi tử có ưu điểm gì đặc biệt, ngoài việc si mê đục đẽo.

Lắc đầu, Từ Tam rốt cục tập trung vào chuyện của Lại bộ, cũng lười nghĩ đến Từ Bình Đường. Nghe nói nhi tử ở quê nhà được cải tạo khá tốt, hẳn suy nghĩ không biết có nên gọi nhi tử về để đô hay không, hẳn cũng không yên tâm khi tên tiểu tử kia ở quê lâu như vậy.

Từ phu nhân thấy chỉ có trượng phu trở về một mình thì khó tránh khỏi mà hỏi nhiều một chút.

Từ Tam nói, “Bệ hạ lưu tên nghiệp chương kia ở tại hành cung, có cái gì đó muốn hẳn làm.” Hừ một cái bằng giọng mũi, mang theo ba phần tức giận, “Ngay cả bệ hạ cũng biết danh tiếng đục đẽo của hẳn, không tìm ai mà lại chỉ tìm hẳn.”

Mặc dù Từ Tam ở chức vị cao quý, nhưng chỉ có một lão thê kết tóc, ngay cả một người thị thiếp cũng không có, càng đừng nói đến nha đầu thông phòng, con cái trong nhà đều là của đích thê. Từ phu nhân cũng không xinh đẹp, nhưng lại là người thẳng thắn hiếm thấy, tự tay hầu hạ trượng phu thay đổi thường phục rồi cười nói, “Thì Lỗ Ban tổ sư cũng là thợ mộc đấy thôi.”

Mỗi khi nhìn thấy Từ Bình Đường trầm mê trong việc thợ mộc là Từ Tam lại thầm oán nhạc phụ, bèn nói với thê tử, “Nhạc phụ đại nhân cũng thật là, đại tiểu cữu cữu cũng có ba người, số lượng tôn tử thì lại càng không cần phải nhắc, vậy mà cứ khăng khăng truyền nghề cho Bình Đường.”

“Thì chẳng phải Bình Đường giống ngoại công của hẳn hay sao?” Từ phu nhân vừa cười vừa đưa tách trà nhỏ cho trượng phu, “Phụ thân và Bình Đường hợp ý, nếu không phải đại ca ngăn cản thì phụ thân cũng đã đòi đến nhà chúng ta mà làm điều với Bình Đường rồi!”

Từ Tam suýt nữa đã vắng tục, “Nhạc phụ đến thì chúng ta cứ hầu hạ là được. Chứ lão nhân gia đã lớn tuổi, Bình Đường nhảy quen thì không sao, nhạc phụ mà nhảy thì mới là có sao.”

“Đại ca đã khuyên phụ thân rồi.” Từ phu nhân hé miệng cười.

“Vẫn là đại cữu tử cao minh.” Càng ngày càng hữu dụng.

Từ phu nhân nhin không được mà cười khanh khách hai tiếng rồi nói với trượng phu, “Phụ thân muốn đi, đại ca liền chặn cửa, dùng đao kề vào cổ, bảo rằng, nếu cha dám đến đây để nhảy thạp thì đại ca sẽ bị người ta phỉ nhổ đến chết đuối, thay vì mang danh bất hiếu tử, chỉ bằng hẳn tự sát trước. Rốt cục cũng dọa được phụ thân.”

Trong thâm tâm, Từ Tam thật sự thông cảm cho đại cữu tử, cười nói, “Nay Bình Đường ở nhà không có gì làm, đợi hoàn thành chuyện bệ hạ đã giao thì sẽ lệnh hẳn đi thỉnh an nhạc phụ. Ta nghe đại cữu tử nói rằng Bình Trạng ở quê rất an phận, để hôm nào ta phái người đón hẳn về để đô. Khuê nữ nhà người ta cũng đã đến tuổi gả đi, chọn ngày lành tháng tốt rồi làm hôn sự cho Bình Trạng.”

“Thiếp cũng nghĩ vậy, tính tình của Bình Trạng quá mức lêu lổng.” Từ phu nhân cười, “Muốn nói về tính nết, không phải là ta khoe khoang, nhưng nhi tử của chúng ta cũng không quá tệ.”

Từ Tam thật sự không còn lời nào để nói đến hành vi mèo khen mèo dài đuôi như vậy của thê tử.

Phụ thê hai người trò chuyện một chút về gia sự, sau đó cùng nhau đến phòng của mẫu thân Từ Tam, hầu hạ lão thái thái.

Lý thị vốn là thiếp thất của phụ thân Từ Tam, sau khi Từ phụ phong lưu một đêm thì không còn chạm vào thân thể của bà ấy nữa, có thể thấy được vị phu nhân này thật sự không có mị lực. Nào ngờ lại không chịu thua kém, sinh ra nhi tử thật tốt.

Sau khi Từ Tam làm quan liền đón mẫu thân đến Từ gia đại trạch, ngày sau thăng quan tiến chức đến địa vị nhất phẩm liên thỉnh phong Cáo mệnh phu nhân cho sinh mẫu, tuy nhiên có một điều không được hoàn mỹ chính là: Đích mẫu là nhất phẩm Cáo mệnh phu nhân, mẫu thân vì là thị thiếp nên chỉ có thể phong làm tam phẩm Cáo mệnh phu nhân.

Tuy nhiên Lý thị vẫn rất bằng lòng với số mệnh, là người hiền lành, lại có quan hệ hòa hợp với tức phụ, rất ít khi bắt bẻ ai, chỉ thoả mái an hưởng phú quý.

Thấy nhi tử và tức phụ đến đây thỉnh an thì Lý thị liền mỉm cười, “Tưởng là các người sẽ không đến đây, Đường nhi đâu? Chẳng phải đi gặp Vạn tuế gia rồi sao?”

“Mẫu thân, Vạn tuế gia giữ hần ở lại hành cung rồi, có việc muốn giao cho hần làm.” Từ Tam nói.

Lý thị gật đầu, nói với nhi tử, “Người đừng cứ suốt ngày chê Đường nhi, hần còn nhỏ mà. Nếu hần không có bản lĩnh thì Vạn tuế gia sẽ không giao việc cho hần làm. Hầy, con người mà, mọi người đều có cơ duyên của chính mình. Đường nhi là người rất hiểu chuyện.”

Từ Tam đương nhiên sẽ không biện bạch với mẫu thân, phu thê hai người cùng lão thái thái dùng bữa. Từ phu nhân nhắc đến việc nhi tử quay về để đồ thành hôn, Lý thị nhất thời cao hứng, cơm tối ăn nhiều hơn nửa bát.

Đôi khi Từ Tam lại suy nghĩ một chút, cả đời này của hần đã trải qua bao thăng trầm, cũng may có mẫu tử tử hiếu thê hòa, ông trời cũng không bạc đãi hần. Sau khi gửi thư tín cho tri kỷ, hai nhà thương nghị ngày hôn kỳ. Từ gia dần dần bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, đầu tiên là cho người trang hoàng phòng ở, đây là đại sự quan trọng nhất.

Từ Bình Đường từ hành cung trở về nhà cũng không gặp được Từ Tam, sau khi nói một tiếng với mẫu thân thì Từ Bình Đường liền lệnh cho hạ nhân thu thập chăn đệm hành trang đến xưởng thợ mộc của Nội vụ phủ.

Hiện tại Từ Tam cũng không có tinh lực để ý đến hần, phái người đến nhà của đại cữu tử đón nhi tử là Từ Bình Trung về để đồ.

Nào ngờ hạ nhân đi ba ngày liền nhanh chóng quát ngựa chạy về, còn dẫn theo đại cữu tử Chu Quốc Khang, Chu Quốc Khang đương nhiên lớn tuổi hơn Từ Tam, hai bên tóc mai đã hoa râm, bộ mặt tiêu tụy, không dám trực tiếp đến Từ gia để gặp muội muội mà lại chờ muội phu Từ Tam ở nha môn Lại bộ. Sự tình trọng đại, hần sợ muội muội mà biết thì sẽ chịu không nổi.

Nghe nói đại cữu tử đến để đồ cầu kiến hần ở nha môn, Từ Tam liền nôn nóng, hần vốn là người đa tư đa虑. Đại cữu tử không về phủ đệ mà lại đến thẳng nha môn, Từ Tam cũng không phái người ra ngoài truyền lời mà lại đích thân nghênh đón. Quả nhiên Chu Quốc Khang vừa thấy Từ Tam thì liền tỏ ra hổ thẹn và gấp rút, hần kéo Từ Tam qua rồi thấp giọng nói, “Muội phu, xảy ra chuyện lớn rồi, Trung nhi đã bị quan phủ bắt.”

Từ Tam khiếp sợ.

Bất quá, dù sao thì hần cũng có kiến thức rộng rãi, bề ngoài cũng không tỏ ra bối rối, ngược lại là lệnh cho hạ nhân vào trong nha môn báo một tiếng, còn hần thì kéo đại cữu tử về nhà bàn bạc.

Chu Quốc Khang là người rất đáng tin cậy, bằng không Từ Tam cũng không thể giao nhi tử cho hần.

Năm đó Từ Bình Trung ở để đồ trên ghẹo tiểu thư khuê các, bị Đỗ Như Phương bắt được, đánh cho hai mươi bản. Từ Tam hoàn toàn mất mặt, tức chết đi được, bèn đem Từ Bình Trung về quê cho đại cữu tử quản giáo, cũng để cho nhi tử đi xa tránh mất mặt.

Từ Bình Trung ở để đồ đã lâu, làm sao nguyện ý đến nơi khí ho cò gáy như vậy, tuy rằng nơi đó rất đẹp, non xanh nước biếc, nhưng đối với người trẻ tuổi thì thật sự rất buồn tẻ uất ức.

Về đến phủ, hai người vào thẳng thư phòng, trước tiên Từ Tam dìu Chu Quốc Khang an tọa rồi mới nói, “Đại ca, dọc đường đi chắc rất vất vả, đệ thật sự hổ thẹn.”

Chu Quốc Khang cười khỏ, “Muội phu nói như vậy chắc là oán ta rồi.”

“Ta làm sao dám có ý này.” Từ Tam thở dài, “Tên nghiệp chướng kia nhất định gây ra họa lớn, đại ca lớn hơn ta vài tuổi vậy mà phải ngàn dặm xa xôi thúc ngựa đến để đỡ. Ta thật hận không thể lập tức bóp chết cái tên nghiệp chướng kia.”

Chu Quốc Khang ngồi phịch trên ghế, cảm thấy toàn thân rã rời, xương cốt nhức mỏi, bất quá lúc này hấn cũng bất chấp, vội vàng nói, “Muội phu, hiện tại nói những lời này thì có ích gì, tốt nhất là người nên nghĩ cách cứu Trung nhi ra rồi nói sau. Chuyện này cũng một phần là lỗi của ta.” Chu Quốc Khang tự trách.

Việc đưa Từ Bình Trung cưỡng chế ở quê để lao động cải tạo cũng là do Từ Tam định ra quy củ.

Từ Tam cho rằng không phải lo cái ăn cái mặc, không phải lo giàu sang phú quý, nếu mấy tên tiểu tử nhà hấn vẫn gây ra chuyện thì chắc chắn là ăn no rửng mỡ. Từ Tam đưa ra gia quy, nếu ai không muốn được hưởng ân huệ thì lập tức đưa về nông thôn lao động cải tạo.

Đi theo đám tá điền sinh hoạt cày cấy, trong vòng ba năm, bảo đảm trị được bách bệnh.

Từ Bình Trung đi được một tháng, quả thật chỉ muốn chết.

Đương nhiên Từ Tam an bài người trông coi Từ Bình Trung, người đó chính là đại cữu tử của hấn Chu Quốc Khang.

Đừng nhìn tính nết của hai người bọn họ khác nhau, thực chất là Chu Quốc Khang và Từ Tam là tri kỷ của nhau, sau đó lại có duyên làm muội phu cữu tử.

Chu Quốc Khang đương nhiên là người đáng tin cậy nhất, nhưng Chu Quốc Khang lại có một khuyết điểm, chính là hấn rất mềm lòng.

Từ Bình Trung xưa nay lại khéo nói, chỉ vài câu khóc lóc liền khiến Chu Quốc Khang cảm động nhẹn không được, chỉ cần hai tiếng cữu cữu thì sắt đá thiên hạ cũng phải tan thành xuân thủy.

Từ Bình Trung thoát khỏi lao động khổ sai, biểu hiện ngoan ngoãn với cữu cữu và ngoại công được một tháng.

Là người thì cũng có ưu điểm, Từ Bình Trung học hành không lanh lợi như Từ Bình Đường, càng không kiên nhẫn chịu khó như đại ca Từ Bình An của mình, nhưng hấn kế thừa bản tính khôn khéo của phụ thân Từ Tam, thuở nhỏ thích giao tế bên ngoài, cũng thích hàng hóa buôn bán. Cho nên tuy rằng trong ba huynh đệ thì Từ Bình Trung có học vấn thấp nhất, ngay cả chức danh tú tài của hấn cũng phải bỏ bạc để mua về, bất quá hấn lại là người có nhiều vốn riêng nhất trong ba huynh đệ bọn họ.

Nếu Từ Bình Trung muốn lấy lòng ai thì chẳng có gì là khó. Hấn luôn rất dẻo mồm, tích trữ được chút vốn riêng, tiêu pha hào phóng. Nô bộc Chu gia thấy hấn đều phải thân cận cung kính hơn cả phụ thân của chính mình. Lại có vài biểu huynh biểu đệ trong nhà cữu cữu, cũng thường la cà cùng Từ Bình Trung.

Chu Quốc Khang cũng rất vui mừng khi bọn nhỏ thân cận, nếu không phải Từ Bình Trung sớm có hôn ước thì thê tử của Chu Quốc Khang là Lưu thị đã tự mình làm bà mai cho Từ Bình Trung từ lâu rồi.

Từ Bình Trung là người thông minh, ở để đỡ, dưới mắt của lão cha thì hấn có thể cậy thế hoành hành. Nay ra ngoài nên đã nhún nhường vài phần.

Xuất môn dẫn theo một đám nô tài, hấn không khi dễ ai là được rồi.

Cũng may năm nay mưa thuận gió hòa, lúa gạo vùng Giang Nam được mùa, Từ Bình Trung không có hứng đối với chức vị, nhưng hấn lại rất nhạy cảm đối với kinh tế, hấn chuẩn bị: tích trữ lương thực.

Hơn nữa, người này vốn hào phóng, hấn ở trong nhà của cữu cữu, đương nhiên cũng tính cho biểu huynh biểu đệ một phần. Bất quá mặc dù vốn riêng của Từ Bình Trung dồi dào, nhưng nếu muốn tích trữ lương thực thì chút bạc này cũng không đủ, đành phải ra ngoài tìm người hợp tác.

Theo ý của Từ Bình Trung thì nay cải cách thuế muối, việc mở hàng hải đã lan truyền khắp mọi nơi, nhưng hải dương Giang Nam lại không thái bình, đây cũng không phải là bí mật gì cả.

Từ Bình Trung sinh ra trong gia đình quan lại, mặc dù không thích chính trị nhưng dù sao mưa dầm thấm đất cho nên cũng có đường dây tin tức riêng. Hắn tính tích trữ lương thực, ngày sau nếu Giang Nam có chiến sự thì lương thảo sẽ tăng giá, chẳng phải là hắn có sẵn bạc hay sao?

Theo đạo lý, con cháu nhà quan muốn kiếm bạc tiêu vật, tích trữ chút lương thảo, không ăn trộm ăn cắp của ai, như vậy cũng không tính là chuyện lớn.

Chu Quốc Khang nghe thấy một chút phong thanh, hắn thật sự nghĩ không ra tích trữ lương thực sẽ gây ra họa gì?

Kết quả là xảy ra chuyện.

Từ Bình Trung không đủ bạc, đương nhiên phải tìm người hợp tác.

Về phía đối tác, quan trọng nhất là phải tìm một người đáng tin cậy.

Từ Bình Trung cũng không tính tìm ngoại nhân, mà lại đi tìm đường huynh của nhà đại bá bá, Từ Bình Sinh.

Sự tình cũng chính là do Từ Bình Sinh mà ra, ban đầu Từ Bình Trung đã tính toán đầu vào đấy, sau khi mua lương thực thì cứ để đó chờ nó tăng giá trị.

Nhưng không biết Từ Bình Sinh được ai mách bảo, biết được có người nguyện ý trả giá cao gấp năm lần để mua lương thực của bọn họ.

Từ Bình Trung vô cùng mừng rỡ, cho dù có tích trữ vài ba năm thì đồng lương thực này chưa hẳn đã kiếm về được bấy nhiêu đó. Bất quá Từ Bình Trung tinh ranh thông minh, trước tiên hắn mua đi bán lại lời năm phần, sau đó lại ôm một đồng bạc đến Hồ Quảng thu lương thực để tích trữ, đợi sau này cung cấp cho quân dụng, chẳng phải sẽ kiếm càng nhiều hay sao?

Đáng lý Từ Bình Trung chỉ cho rằng bản thân bán lương thực mà thôi, cũng là do đường huynh của hắn giật dây, hắn ở Giang Nam không lâu, không quen địa phương này, bất quá Từ gia là địa đầu xà ở Giang Nam, tuyệt đối không thành vấn đề, không ngờ hắn và đường huynh đang uống rượu cùng người mua lương thực ở biệt viện thì lại bị quan vinh bao vây nhà cửa rồi trói bọn họ đem về phủ tướng quân của Hạ Dương Châu.

45, đổi mới

Dù sao Từ Bình Trung cũng có vài người hỗ trợ, có lão tử là Thượng thư, Từ gia cũng có mấy đời làm quan, không phải tầm thường.

Tuy nhiên khi Chu Quốc Khang cùng người của Từ Gia đến phủ Dương Châu hỏi thăm vụ án thì Vĩnh Định Hầu chỉ đáp lại bằng một bản mặt lạnh nhạt, cho bọn họ một câu rất rõ ràng: Cấu kết hải tặc, cung cấp lương thảo cho hải tặc, tội không thể ân xá.

Đừng nói là Từ gia có Từ Tam làm Tướng gia, cho dù người của Từ gia làm Hoàng đế thì hành vi của Từ Bình Trung và Từ Bình Sinh cũng thuộc loại phản tặc, sẽ bị giết gà dọa khỉ!

Lúc này Chu Quốc Khang bị dọa chết khiếp, bèn cùng người của Từ gia thương nghị cả buổi cũng không thể nghĩ ra cách gì, Từ gia không còn cách nào, đành phải dựa vào Từ Tam để cứu mạng.

Họa vô đơn chí, chuyện này lại để lão cha là Chu Tiêu biết chuyện, Chu Tiêu chỉ vào đại nhi tử mà đánh chửi một trận, lệnh cho Chu Quốc Khang nhanh chóng đến để đô tìm nữ tể thương nghị đối sách.

Dù sao thông đồng với địch cũng không phải chuyện nhỏ. Chỉ sợ sẽ liên lụy đến thanh danh và địa vị của nữ tể mà thôi.

Chu Quốc Khang ở nhà nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau liền dẫn theo nô tài tức tốc khởi hành, cũng may thân mình của hắn xưa nay cường tráng nên mới có thể nhanh chóng đến để đô như vậy, đem sự tình từ đầu chí cuối giao cho Từ Tam, cũng để Từ Tam sớm chuẩn bị.

Từ Tam rốt cục không thể tưởng tượng nhi tử lại đâm ra một nhát như vậy, trước mắt tối sầm, nếu không phải Chu Quốc Khang dịu lấy thì nhát định đã bị ngã xuống đất.

“Súc sinh gây họa mà!” Từ Tam gầm lên một câu, lại cực lực khống chế cảm xúc rồi nói với Chu Quốc Khang, “Đại ca cũng đã mệt mỏi rồi, trước tiên tắm rửa nghỉ ngơi, việc này ta đã nắm rõ. Chẳng qua tạm thời đừng nói cho Viên nương, nàng là nữ nhân, cũng không hiểu nhiều chuyện bên ngoài, mắc công nàng sẽ càng thêm lo lắng mà thôi.”

Đến nước này mà muội phu vẫn nhớ đến muội muội của mình, Chu Quốc Khang gật đầu, “Hầy, ta đi ngủ một giấc đây, ngày mai sẽ trở về, người đừng nói với Viên nương là ta đến đây.”

“Đại ca không cần gấp, cứ nghỉ ngơi mấy ngày đi. Đại ca cũng đã có tuổi rồi.” Từ Tam ôn hòa khuyên nhủ, “Có mặt mũi của ta thì bọn họ sẽ không dễ dàng động vào tên súc sinh kia đâu. Cứ để hấn ở trong lao tự kiểm điểm.”

Muội phu nói như vậy, Chu Quốc Khang đương nhiên không có gì để nghi ngờ, liền theo hạ nhân lui xuống nghỉ ngơi, bất quá cũng không tính ở lại để đô quá lâu, dù sao ngoại sanh đang ở trong lao, hấn còn nhiều thứ phải chuẩn bị.

Từ Tam mệt mỏi dựa vào ghế, xoa xoa mi tâm đang đau nhức.

Tuy rằng rất bối rối, nhưng Từ Tam vẫn ngồi kiêu đến hành cung diện thánh.

Minh Trạ đang bơi lội, Từ Tam là nhất phẩm đại quan, không gặp cũng không được, sau khi nói với Nguyễn Hồng Phi một tiếng thì liền mặc vào xiêm y, lau sơ mái tóc, mang hài vào rồi mới tuyên triệu Từ Tam.

Đầu tiên Từ Tam tự mình kể tội, nói rằng chính mình không biết dạy con, vô tài vô năng, Minh Trạ vẫn còn đang nghĩ đến tiểu mỹ nhân Phi Phi nhà hấn, tuy rằng tướng mạo của Từ Tam cũng khá tốt nhưng quả quyết không thể sánh bằng Phi Phi nhà hấn, bèn cắt ngang lời của Từ Tam, hỏi thẳng, “Rốt cục người muốn nói chuyện gì? Không biết dạy con là sao?”

“Người chỉ có ba nhi tử, Từ Bình Đường ở trong Nội vụ phủ, sẽ không xảy ra chuyện gì bất trắc. Lão đại nhà người nghe nói cũng là người thành thật. Nhưng lão nhị nhà người thì từng bị Đỗ Như Phương phạt trượng một trận.” Minh Trạ khẽ gõ đầu ngón tay lên chiếc bàn con, đồng tử trong tròng nhìn nhặt lướt nhìn Từ Tam, thản nhiên nói, “Nói rõ mọi chuyện đi. Người đến đây như vậy, đơn giản là vì sợ trảm nhận được tin gì đó, hoặc là sợ đến lúc sự tình bị tiết lộ, Ngự sử thượng tấu hạch tội người, cho nên mới đánh tiếng trước với trảm. Xem ra không phải chuyện nhỏ.”

Từ Tam cảm thấy rung mình, hấn đến gặp Hoàng thượng vốn là bất đắc dĩ phải làm mặt dày, hòng mưu cầu được một kết quả không phải quá xấu trong tình huống tệ nhất. Nay bị Minh Trạ nói toạc ra tâm tư, đương nhiên càng thêm sợ hãi. Giờ khắc này tự đáy lòng Từ Tam thật sự sinh ra một loại sợ hãi đối với sự bình tĩnh và tư duy thâm sâu của Minh Trạ.

Bất quá hấn cũng là người vô cùng thông minh. Hấn hiểu rõ người thông minh ghét nhất những ai tự cho là mình thông minh.

Lúc này Từ Tam khom lưng quỳ xuống, trầm giọng thỉnh tội, “Bệ hạ, thần thật sự cũng không biết rõ, hôm nay đại cữu huynh của thần tức tốc từ Dương Châu đến để báo tin nhị tử của thần đã đắc tội lớn.” Sau đó kể lại đầu đuôi sự tình.

Sau khi nói xong, cũng không dám biện bạch cho nhi tử, chỉ chờ Minh Trạ quyết định.

“Đầu cơ trục lợi.” Minh Trạ như cười như không, “Lão nhị nhà người thật ra rất tinh mắt.”

“Tiểu tử không hiểu chuyện.” Rốt cục Từ Tam nhịn không được mà nói một câu, “Bệ hạ, tiểu tử của thần mặc dù có chút tật xấu. Bất quá thần tin tưởng hấn tuyệt đối sẽ không nghĩ đến chuyện chân ngoài dài hơn chân trong để giao dịch bán lương thảo cho hải tặc đâu. Lần này thần đến, thứ nhất là muốn cầu xin công đạo cho khuyến tử; thứ hai, nghe nói bệ hạ có ý mở hải cảng, nếu không phải nghị quyết chương này gặp chuyện bất trắc thì thần cũng không ngờ Giang Nam thối nát đến vậy. Thần nhiều lời một câu, triều đình phải sớm chuẩn bị bình định phủ sự.”

“Được rồi, chuyện này trăm đã biết, sau này hăng tít.”

Từ Tam cung kính cáo lui.

Thở dài, hết thấy chỉ trông đợi vào thiên ý.

45. Chương 45

Làm chính trị, có thể đi đến địa vị cao thì nhất định phải có bản lĩnh: Người có thể ngoan cường quyết tâm đến đâu.

Từ Tam tự tổ trước mặt Hoàng thượng, sau đó xem như không có đứa con này, một lòng vui đầu vào công vụ. Nếu không phải Từ phu nhân ngẫu nhiên nghe nhũ mẫu tâm phúc nói một câu, “Nghe nói cữu gia hình như đến đây nhưng lại bỗng nhiên gấp rút rời đi.”

Sự tình liên quan đến huynh trưởng, Từ phu nhân đương nhiên quan tâm, truy vấn trượng phu vài câu. Từ Tam cũng không giấu diếm, liền đem chuyện của nhi tử thuật lại đầu đuôi ngọn nguồn cho thê tử.

Từ phu nhân biến sắc, vội hô lên, “Như vậy là sao? Lão nhị làm sao lại dám đi buôn bán với hải tặc cơ chứ? Hấn chán sống rồi ư? Lão gia, chúng ta có cần phái người đi...”

“Không nên làm gì cả.” Từ Tam dịu thê tử ngồi xuống nhuyến tháp, nói một cách trấn tĩnh, “Ta đã nói hết chuyện này cho Hoàng thượng biết. Nay lão nhị rơi vào tay Vĩnh Định Hầu, Vĩnh Định Hầu xưa nay trung thành với Hoàng thượng, huống chi ở quê nhà nếu có thể tạo quan hệ với Vĩnh Định Hầu thì hiện tại hai huynh đệ lão nhị đã sớm được thả ra. Nay dường như Vĩnh Định Hầu không tính nể mặt Từ gia chúng ta, huống chi chuyện cầu kết hải tặc là vấn đề không nhỏ.”

Từ Tam càng nói càng giận, nhưng vẫn cực lực áp chế, “Hoàng thượng muốn mở rộng hàng hải, nhất định sẽ có một trận chiến với đám hải tặc. Nói cho chính xác thì đây là tội thông đồng với địch! Hấn thật sự chán sống rồi.”

Từ phu nhân nhin không được mà rơi lệ, “Ta không tin. Lão nhị thuở nhỏ cùng chúng ta ở tại đế đô, cũng không thường đến Giang Nam, chỉ ở mấy ngày, đa số đều ở tại cữu gia, vì sao lại thần thông quảng đại đến mức cầu kết với hải tặc? Với lại, lão nhị cũng không phải kẻ ngốc, khi ở đế đô, biết ai đối đầu với lão gia thì hấn cũng không màng lui tới.” Cuối cùng, Từ phu nhân kết luận một câu rất từ mẫu, “Binh Trung nhất định là bị oan uổng.”

“Vụ án này không đơn giản như phu nhân đã nghĩ đâu.” Từ Tam cau mày nói, “Nếu sơ suất một chút thì sẽ là họa diệt môn.”

“Như vậy thì sao đây?” Từ phu nhân cảm thấy lạnh người, “Chẳng lẽ phải nhìn nhi tử đi chết hay sao?”

“Phu nhân, Binh Trung cũng là nhi tử của ta.” Giọng nói của Từ Tam bị mất tiếng, vài tia ráng chiều rơi xuống vầng thái dương đã lấm tấm bạc.

Từ phu nhân thấy dung nhan của trượng phu tiêu tụy như thế thì làm sao nỡ oán trách, trong lòng đau đớn chịu không nổi, cầm lấy tay của trượng phu mà an ủi, “Ta biết, lão gia cũng đừng quá mức lo lắng. Đại ca ở Giang Nam, Từ gia chúng ta cũng xem như có thanh danh, dù thế nào thì Binh Trung cũng không phải chịu khổ trong đại lao đâu.”

“Lão gia, cho dù là Binh Trung và Binh Sinh cùng tích trữ lương thực, nhưng Binh Trung ở Giang Nam chưa bao lâu, nhất định không thể quen biết hải tặc.” Từ phu nhân cắn răng nhìn phu quân của mình, “Binh Sinh thì khác, có phải hay không?”

“Binh Sinh mới là đầu sỏ!” Nước mắt của Từ phu nhân như những hạt châu liên tiếp rơi xuống mu bàn tay của Từ Tam, khiến cho nó trở nên ẩm ướt, “Là Binh Sinh liên lụy Binh Trung có đúng không?”

Tuy rằng Từ Tam cũng không có quan hệ thân thiết với tộc nhân mình, bằng không cũng sẽ không đưa nhi tử về nhà nhạc phụ đại nhân mà không phải về nhà của chính mình. Nhưng mà trong lòng của hắn cũng rất rõ ràng, nếu đem việc này đổ lỗi cho Từ Bình Sinh thì mặc dù có thể cứu nhi tử nhưng như vậy chẳng khác nào xem diệt tử của mình là địch, sẽ mang tiếng phản bội.

Từ Tam vẫn khê gặt đầu.

Vụ án này vượt quá sức tưởng tượng của Từ gia.

Một Dương Châu phủ nho nhỏ quả thật là nơi tàng long ngọa hổ. Chẳng những có một Trầm Đông Thư: Tổng đốc quyền cao chức trọng của Hồ Quảng, lại có sự hỗ trợ của nhất phẩm Thượng thư Từ Tam.

Đương nhiên Trầm gia không thể sánh bằng Từ gia, Trầm gia xuất thân là diêm thương, cho dù Từ gia không phú quý bằng Trầm gia nhưng lại là gia đình quan lại mấy đời, quả nhiên là danh môn.

Ngay cả Tổng đốc Hoài Dương là Tiết Xuân Hoàng cũng phải nể mặt Từ gia.

Lần này Từ Bình Sinh và Từ Bình Trung bị bắt, Từ gia vốn tưởng rằng chỉ là hiểu lầm nho nhỏ, nào ngờ có người thật sự không hề nể mặt Từ gia.

Người này chẳng phải ai khác mà chính là Vĩnh Định Hầu Hà Thiên Sơn.

Tuy Từ gia là quan lại thế gia, nhưng so với nhiều đời kế thừa cha truyền con nối của Vĩnh Định Hầu phủ thì đương nhiên vẫn kém một bậc.

Hà Thiên Sơn thiết diện vô tư, khi Minh Trạng là Thế tử cũng chẳng thể làm gì được hắn, huống chi là một Từ gia. Cho dù Tổng đốc Hoài Dương đích thân đến cửa biện bạch thì cũng bị Hà Thiên Sơn nói thẳng, “Đây không phải là mấy trăm mấy ngàn cân lương thực mà là hơn mười vạn. Tiết đại nhân, nếu số lương thực này bị lén lút vận chuyển cho hải tặc, đợi bọn họ ăn uống no đủ rồi lên bờ cướp bóc, đến khi đó chúng ta chính là đồng lõa đó.”

“Hầu gia, Hầu gia.” Tiết Xuân Hoàng hận không thể quỳ xuống trước mặt Hà Thiên Sơn, “Chẳng phải là vẫn chưa bị đem đi hay sao?”

“Nếu có ngày ấy thì đã quá muộn.” Hà Thiên Sơn nói, “Nay thuế muối đã bắt đầu được cải cách, trước khi Hoàng thượng mở hàng hải thì chắc chắn sẽ đánh nhau một trận với hải tặc. Tiết đại nhân, quan binh dưới trướng của ta chỉ có hạn, nay tuy rằng ngày thao luyện nhưng vẫn cần thời gian. đành phải dùng biện pháp góc ghech để ngăn chặn hải tặc.”

Tiết Xuân Hoàng bất giác truy vấn, “Biện pháp gì?”

“Vườn không nhà trống.”

Tiết Xuân Hoàng thở dài, “Hầu gia, hạ quan cũng làm quan lại đã lâu, thứ ta nói thẳng, trên đời này, đáng sợ nhất cũng không phải hải tặc ăn no ngủ đủ. Kinh nghiệm cho thấy, dân chúng quá đói khát thì cũng có thể đổi con cho nhau để mà ăn, chuyện này không phải là không có. Nếu là hải tặc thì không chừng sẽ đem hầm luôn cả lão tử và lão nương của mình.” Tiết Xuân Hoàng nói một cách mệt mỏi, “Xin Hầu gia hãy cân nhắc”

“Chiến tranh là điều không thể tránh khỏi.” Hà Thiên Sơn lạnh lùng nói, “Thứ hạ quan nói thẳng, nếu bộ hạ biết được suy nghĩ này của Tiết đại nhân thì chắc chắn bộ hạ sẽ không cảm thấy thoải mái đâu.”

Tiết Xuân Hoàng cười khổ, gần đây Hà Thiên Sơn nắm quân quyền Hoài Dương, Lâm Vĩnh Thường trực tiếp chủ trì việc cải cách thuế muối ở Hoài Dương, không cần hỏi cũng biết tâm ý của bộ hạ như thế nào.

Thôi thôi, có thể bảo đảm bình an đã là chuyện may mắn lắm rồi. Tiết Xuân Hoàng ủ rũ hồi phủ cũng đã là nửa đêm.

Một thiếu niên đang cầm đao đứng trước phòng của Tiết Xuân Hoàng, mặc cẩm y đeo đai ngọc, đứng giữa đêm khuya.

Tiết Xuân Hoàng bị dọa nhảy dựng, neho mắt nhìn kỹ thì hóa ra chính là nhi tử của mình, trong lòng nặng nề bỗng nhiên xuất hiện một chút từ ái, hắn cười hỏi, “Lương nhi, đã trễ thế này mà còn chưa đi ngủ sao?”

Có chuyện gì thì cứ vào trong mà chờ, tại sao lại đứng bên ngoài như vậy? Tuy tháng sáu trời nóng nhưng đến tối cũng có gió lạnh mà.” Nói xong bèn đến trước mặt nhi tử, sờ sờ y phục của nhi tử, quả nhiên là lạnh lẽo, định oán trách thì Tiết Thiếu Lương đã hỏi thẳng, “Phụ thân lại đi biện hộ cho cái tên không có da mặt đó ư?”

“Vì sao lại nói như vậy?”

“Đây là nói thật.” Tiết Thiếu Lương nghiêm mặt, cao giọng nói, “Phụ thân thật hồ đồ, nay phụ thân rõ ràng là bị bệ hạ vứt bỏ, vậy mà phụ thân vẫn đi du thuyết với tâm phúc của bệ hạ cho những người này, chẳng phải sẽ càng khiến bệ hạ đa nghi hay sao!”

“Việc cấp bách, phụ thân không cần lo lắng quá nhiều, cứ đem tình hình thực tế của Hoài Dương nói với Khâm sai đại nhân và Vĩnh Định Hầu đi. Nếu Hoài Dương đã bị hai người này tiếp nhận thì phụ thân cứ tận lực dốc sức phục tùng, ít nhiều gì cũng có chút công lao.” Tiết Thiếu Lương nói, “Giống như phụ thân cứ nghĩ mọi việc đều thuận lợi, nhưng lại không biết trên dưới, cũng không biết lấy lòng, dây dưa không dứt khoát, ngược lại sẽ phải chịu thiệt.”

“Không được, ta chỉ có một mình ngươi trong tộc, dù thế nào cũng phải dàn xếp cho ngươi thỏa đáng trước đã.” Tiết Xuân Hoảng thở dài, kéo nhi tử vào phòng.

Tiết Thiếu Lương vừa bước vào vừa nói, “Nhi tử biết phụ thân không chịu nói nên hôm nay đã đi nói với khâm sai Lâm đại nhân. Nay họa lớn ở Hoài Dương không phải vì cải cách thuế muối mà là do hải tặc và thế tộc cấu kết giành món lãi kếch sù! Họa không phải ở bên ngoài mà sinh ra từ bên trong.”

Tiết Xuân Hoảng mở lớn miệng nhìn nhi tử, nhất thời quên mất phản ứng.

46. Chương 46

Trăm người trăm tính nết.

Giống Tiết Thiếu Lương lén lút thay phụ thân giải quyết sự tình liên quan đến sinh tử, cũng may phụ thân của hắn là Tiết Xuân Hoảng, bằng không đổi là người khác thì sẽ đánh hắn một trận thừa sống thiếu chết rồi.

Tiết Xuân Hoảng không phải người có bản lĩnh gì, hoàn toàn là dựa vào vận khí và quan hệ mới làm được Tổng đốc Hoài Dương.

Hắn có tộc huynh gọi là Tiết Xuân Y, nguyên là Trưởng sử quan bên cạnh Phượng Minh Lan, thỉnh thoảng cũng đưa ra chủ ý cho Phượng Minh Lan, một lòng một dạ giúp Phượng Minh Lan đoạt lấy ngai vàng. Vì Tiết Xuân Y Tiết đại nhân này cũng rất được Phượng Minh Lan coi trọng.

Bởi vì có liên quan đến Phượng Minh Lan cho nên Tiết Xuân Hoảng mới từ chức vị Tuần phủ Hoài Dương nhẩy lên Tổng đốc Hoài Dương.

Người này không có bản lĩnh gì nhiều, nhưng trên phương diện tính tình thì là một người hiền hòa hiếm thấy, mọi người ở Hoài Dương dường như cũng đặc biệt quý trọng tính tình tốt đẹp của Tổng đốc, cho nên trong nhiệm kỳ của Tiết Xuân Hoảng thì bề ngoài của Hoài Dương xem như thái bình.

Tiết Xuân Hoảng nghĩ đến chuyện tốt mà nhi tử đã làm, bèn thổn thức than thở liên tục, nói với nhi tử, “Người nhanh chóng thu dọn một chút rồi về nhà đi.”

Tiết Thiếu Lương không lên tiếng, bộ dáng kiên quyết không chịu rời đi.

Tiết Xuân Hoảng chỉ muốn tát cho hắn một cái, bất quá hắn quen làm từ phụ, cũng chỉ có một mình Tiết Thiếu Lương là nhi tử, bình thường Tiết Thiếu Lương luyện võ bị trầy xước một chút mà Tiết Xuân Hoảng đã có thể đau lòng đến nửa đêm ngủ không yên, phải thức dậy xem xét nhi tử một hồi thì mới yên tâm mà ngủ. Nếu bảo hắn tát Tiết Thiếu Lương thì thật sự vượt quá sự thừa nhận của hắn.

Tiết Xuân Hoảng lại than thở một tiếng, “Người thật sự rất lỗ mãng, việc này làm sao có thể gấp rút như vậy được.”

Tiết Thiếu Lương vẫn không lên tiếng, dù sao hắn cũng đã làm, hiện tại có nói thêm gì thì cũng chỉ là vô dụng.

“Thật sự là chiều người quá riết hư, chuyện gì cũng dám làm.” Tiết Xuân Hoảng tiếp tục than thở.

Tiết Thiếu Lương nói, “Bình đến thì tướng chặn, nước đến thì đất lấp. Phụ thân không cần sợ, có ta đây.”

Chính là vì có người nên ta mới sợ đó, Tiết Xuân Hoảng cũng không nói ra lời này mà chỉ vỗ vỗ vai nhi tử, “Người đi nghỉ ngơi trước đi.”

“Ta và phụ thân cùng ngủ chung.” Tiết Thiếu Lương đem đao đặt bên gối, hẩn tính canh đến sáng.

Tiết Xuân Hoảng định lên tiếng thì Tiết Thiếu Lương đã nói, “Nghe nói những người đó có tài có thế, mua vài sát thủ rất đơn giản, phụ thân yên tâm để ta trở về ngủ hay sao?”

Tiết Xuân Hoảng nhất thời sửa lời, cười nói, “Phụ tử chúng ta đã lâu không cùng ngủ.”

Tiết Thiếu Lương lộ ra nụ cười hài lòng.

Dung mạo của hắn....ừm....nói thế nào nhỉ, nếu theo miêu tả của Minh Trạng thì sẽ là mỹ mạo khó có thể hình dung, có lẽ là vì nguyên nhân này mà Tiết Thiếu Lương rất hiếm khi cười, thỉnh thoảng giãn mặt ra như thế cũng đủ làm cho cả gian phòng như bừng sáng.

Tiết Thiếu lương một ngày mười hai canh giờ cũng chẳng làm gì mà chỉ ở bên cạnh bảo vệ cho phụ thân. Hắn còn cố ý chạy đến nói với Lâm Vĩnh Thường và Hà Thiên Sơn, “Mặc dù thỉnh thoảng gia phụ có chút hồ đồ, nhưng trên mọi mặt đều rất thanh bạch, cũng trung thành với triều đình. Nay phụ tử chúng ta đắc tội thế tộc Giang Nam, e rằng khó bảo đảm tánh mạng. Gia phụ đã viết sẵn di chúc, nếu có chuyện gì thì tất cả đều dựa vào nhị vị đại nhân giải oan cho phụ tử chúng ta.”

Lâm Vĩnh Thường và Hà Thiên Sơn rất có hảo cảm đối với Tiết Thiếu Lương, ít nhất sự can đảm dám trở mặt như vậy thì người bình thường sẽ không có.

Huống chi Tiết Thiếu Lương dung mạo như ngọc, nếu không phải vóc dáng của hắn khôi ngô, bả vai rộng lớn thì bảy tám phần có thể làm cho người ta nghĩ rằng là nữ phần nam trang.

Tiết gia trung thực, hiện tại nhìn người ta đi tìm cái chết thì thật sự có chút không phúc hậu, vì vậy Lâm Vĩnh Thường và Hà Thiên Sơn liền an ủi Tiết Thiếu Lương một trận, phái hộ vệ bảo đảm an toàn cho phụ tử Tiết gia, luôn cam đoan phụ tử bọn họ sẽ tuyệt đối không xảy ra chuyện gì.

Vì vậy Tiết Thiếu Lương mới an tâm quay về.

Cái chết của Tiết Xuân Hoảng là một chuyện cực kỳ quỷ dị, ngủ một đêm đến sáng mai không còn tỉnh lại.

Tiết Thiếu Lương trên đường về nhà, vừa lúc gặp phải lão bộc chạy đến báo tang. Tiết Thiếu Lương cảm thấy trước mặt tối sầm, cả người lạnh lẽo, thân mình chao đảo, lập tức ngã xuống đất, mất đi tri giác.

Tang sự của Tiết Xuân Hoảng được cử hành rất náo nhiệt, tuy rằng hắn chết bất đắc kỳ tử, bất quá nguyên nhân cái chết được điều tra rất nhanh. Tiết Xuân Hoảng thích huân hương, trong phòng lúc nào cũng đặt huân hương, nha hoàn trong phủ hạ độc trong huân hương khiến Tiết Xuân Hoảng bất tri bất giác mà qua đời.

Về phần nha hoàn hạ độc thì đương nhiên là sợ tội mà đã tự sát. Không chỉ có một mình nha hoàn sợ tội tự sát mà cả nhà nàng cũng đều tự sát.

Tiết Thiếu Lương không tiếp tục điều tra mà chỉ lo phát tang vì vi phụ, tiến hành đại tang.

Đối với chuyện của Tiết Xuân Hoảng, Lâm Vĩnh Thường và Hà Thiên Sơn hoàn toàn mất mặt, trong lòng thâm sinh oán hận. Lâm Vĩnh Thường vẫn kiên trì muốn điều tra, nhưng Tiết Thiếu Lương lại nói, “Tra hay không tra thì cũng vậy thôi. Nếu Lâm đại nhân có thể tra ra được hung thủ thì xin thông báo với tiểu tử một tiếng, tiểu tử vô cùng cảm kích.”

Lâm Vĩnh Thường khẽ động đuôi lông mày, “Thiếu Lương người muốn đi xa sao?”

“Tiết gia vốn không ở Dương Châu, ta muốn đưa quan tài của phụ thân về quê an táng cùng mẫu thân.” Giọng nói của Tiết Thiếu Lương lạnh lùng, trên mặt không có biểu tình gì nhiều. Hắn vốn là thiếu niên đang đến tuổi trưởng thành, vì thân thể vốn gầy yếu nay lại càng tiêu tụy, tang y trên người ôm lấy thân hình mảnh dẻ, nhìn qua thật sự có vài phần lạnh lẽo.

Lâm Vĩnh Thường nói một cách hờ thẹn, “Cũng vì bốn quan sơ suất.”

“Lâm đại nhân không cần tự trách.” Tiết Thiếu Lương nói, “Lâm đại nhân mới đến Hoài Dương vài ngày, cường long không áp được địa đầu xa. Gia phụ ở Hoài Dương lâu như thế mà vẫn bị hại, là ta quá tự tin nên mới dẫn đến tai vạ này cho gia phụ.”

“Như vậy cũng không cần phải vội vã về quê.” Lâm Vĩnh Thường ôn hòa nói, “Ta đã thương tấu triều đình về cái chết của Tiết đại nhân, mấy ngày nữa sẽ có thánh chỉ. Thiếu Lương, ta thật sự tự trách vì chuyện của phụ thân người. Người tuổi còn nhỏ, một mình hồi hương như vậy thì ta rất lo lắng.”

Tiết Thiếu Lương nói, “Đại nhân không cần lo lắng cho ta. Bọn họ có thể vô thanh vô tức hạ sát gia phụ, nếu muốn xuống tay đối với ta thì đã sớm xuống tay rồi. Lưu ta một mạng là để uy hiếp. Nếu đại nhân đã thương tấu thì ta đương nhiên sẽ chờ thánh chỉ đến rồi mới hồi hương.”

Lâm Vĩnh Thường bỗng nhiên cảm thấy chính mình thật sự không còn gì để nói, nỗi đau tang phụ cũng không phải chỉ nói vài ba câu là có thể an ủi.

Thánh chỉ của Minh Trạng đến rất nhanh, ban thưởng thủy hào cho Tiết Xuân Hoàng, cung cấp bạc lo chuyện ma chay, lệnh cho Lâm Vĩnh Thường tạm nhận chức Tổng đốc Hoài Dương và tiếp tục truy tìm nguyên nhân cái chết của Tiết Xuân Hoàng : Hắn tuyệt đối không chấp nhận nguyên nhân cái chết là do nha hoàn hạ độc sát hại chủ nhân sau đó toàn gia sợ tội tự sát!

Độc được là loại nào, xuất phát từ đâu, chưa có gì rõ ràng mà đã dám kết án, Minh Trạng suýt nữa đã bảo Lâm Vĩnh Thường tự mình đâm đầu mà chết quách đi cho rồi!

Cuối cùng Minh Trạng lệnh cho Tiết Thiếu Lương đưa linh cữu của phụ thân hồi hương sau đó đến thẳng đế đô, phân phó Lâm Vĩnh Thường phái người hộ tống.

Tiết Thiếu Lương chỉ có thể tuân chỉ mà thôi.

Minh Trạng tức chết đi được, “Nhìn đi, sớm không chết muộn không chết, Tiết Xuân Hoàng vừa mới quy phục thì lập tức lần đùng ra chết! Bọn khốn kiếp chết tiệt kia chẳng hề để ta vào trong mắt mà!”

Nguyễn Hồng Phi thấy Minh Trạng đi chân không dưới đất, bèn kéo hắn leo lên nhuyển tháp rồi khuyên nhủ, “Tức giận thì có ích gì?”

“Phi Phi, người có biết gia tộc nào ở Giang Nam lén giao dịch với hải tặc hay không?”

“Làm sao ta biết được.” Nguyễn Hồng Phi đáp, “Đây là cơ mật của mỗi nhà. Hơn nữa bọn họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra mặt mà chỉ ngồi phía sau điều khiển đám thương nhân ham tiền không muốn sống giao dịch những thương vụ đòi mạng mà thôi.”

“Vậy người có biết là thương nhân nào hay không?” Tìm hiểu nguồn gốc cũng có thể mò mẫm được chút dấu vết.

Nguyễn Hồng Phi lắc đầu, “Trên biển cũng phân chia địa bàn, địa bàn của ta chủ yếu ở Chiết Mân. Lúc trước ta biết rõ ràng chuyện của Tổng Hoài, còn chuyện ở Hoài Dương thì ta thật sự không biết rõ lắm.”

Minh Trạng siết chặt nắm đấm, cúi đầu nói, “Chỉ cần có miệng thì chắc chắn sẽ vạch ra được!”

Từ Uyên thật sự tức giận người nọ, không thể không hỏi, “Cần gì phải xuất thủ với Tổng đốc đại nhân? Các người muốn chọc giận bệ hạ hay sao?”

Người nọ đối mặt với hành lang điểm xuyên đầy chuỗi hoa tử đằng, đang cầm một tách hương trà, lẳng lặng xuất thần trong chốc lát rồi mới nói, “Cho dù là Hoàng đế bệ hạ thì cũng phải khuất tùng đối với đại thế.”

“Đại thế?” Từ Uyên cười lạnh, “Hoàng đế bệ hạ mới là đại thế thiên hạ!”

“Trong vòng một tháng, Thế tử Bình Dương Hầu sẽ triệt binh ở Hoài Dương.” Người nọ nói không nhanh không chậm, giọng nói vô cùng thanh nhã êm tai, “Thành cũng vậy, không thành cũng vậy, Hoàng đế bệ hạ quá mức thông minh, qua một thời gian nữa Hoàng đế bệ hạ sẽ biết chỗ lợi hại của chúng ta.”

“Quân Tây Bắc vừa đi, Hà Thiên Sơn sẽ không nhanh chóng nắm quân Hoài Dương được đâu.” Người nọ bình tĩnh phân tích thế cục Hoài Dương, “Để xem vị Tổng đốc Lâm Vĩnh Thường này có biết điều hay không. Trong khoảng thời gian ngắn, Hoàng đế bệ hạ tuyệt đối sẽ không có ý mở rộng hàng hải nữa đâu.”

“Gia nghiệp của chúng ta có thể bảo trụ.”

Từ Uyên nói, “Hai đứa nhỏ của nhà ta đều nằm trong tay của Hà Thiên Sơn kia kìa?”

“Có Từ tướng thì ai dám động vào Từ gia nhà người?”

Thần tiên cũng có lúc tính sai.

Tên hải tặc thương thảo để mua lương thực bị thẩm vấn dụng hình mấy ngày liền thì lăn ra chết.

Hà Thiên Sơn trực tiếp mang binh bao vây Từ phủ, nam nhân toàn nhà, ngoại trừ mười lăm tuổi trở xuống và bảy tám mươi tuổi trở lên, chỉ cần là họ Từ thì đều bắt giam vào ngục.

Có đôi khi bạo lực sẽ đạt được hiệu quả trực tiếp hơn bất kỳ thủ đoạn nào.

Lâm Vĩnh Thường lại cực lực phản đối điều này, hấn cố gắng khuyên nhủ Hà Thiên Sơn, “Hà đại nhân, lần này chúng ta đến đây chủ yếu để cải cách thuế muối chứ không phải truy bắt hải tặc!”

Hà Thiên Sơn nói, “Lâm đại nhân, người không cần quá ngây thơ, nếu chúng ta muốn đóng quân ở đây lâu dài thì tất nhiên sẽ phải giao tranh. Mặc dù ta không hiểu rõ nội tình nhưng cũng biết có người không muốn mở giao dịch hàng hải!”

“Hải tặc chưa có động tĩnh mà nội tặc đã gây loạn trước.” Hà Thiên Sơn hé ra khuôn mặt lạnh lùng tuấn lãng, “Tiết đại nhân là nhất phẩm Tổng đốc vậy mà bọn họ nói giết liền giết, ta thật muốn nhìn xem bọn họ có cả gan dám giết luôn cả bản tướng hay không!”

“Cho dù bản tướng có chết thì bản tướng cũng tuyệt đối không cho phép có bất kỳ ai dám cả gan áp đảo triều đình!” Hà Thiên Sơn cất lên giọng nói lạnh lùng, “Ta ít đọc sách, bất quá vẫn hiểu rõ đạo lý môi hở răng lạnh là thế nào! Cho dù Tiết đại nhân có tội thì cũng nên để triều đình quyết định! Hấn đáng chết thì cũng phải để triều đình tống hấn vào ngục rồi đưa lên pháp trường chứ không phải bị cái thứ độc chết tiết kia hạ sát!”

Lâm Vĩnh Thường thở dài rồi khuyên nhủ, “Tại hạ bội phục khí phách của Hà đại nhân. Nhưng ta phải lặp lại một lần nữa, chúng ta phụng thánh lệnh đến đây để cải cách thuế muối! Làm tốt việc cải cách thuế muối thì mới có thể bàn đến chuyện khác! Hà đại nhân, người đừng quên hiện tại bệ hạ mới đăng cơ, thuế muối và hải tặc cũng không phải là điều quan trọng nhất! Quan trọng nhất chính là thiên hạ thái bình!”

Hà Thiên Sơn rõ ràng là không tính nghe theo Lâm Vĩnh Thường, Lâm Vĩnh Thường nói thẳng, “Ta mới là Tổng đốc Hoài Dương, bản quan phụng ngự lệnh tiết chế công việc lớn nhỏ của Hoài Dương. Hà đại nhân, cho dù tước vị của người cao đến đâu thì chức quan hiện tại cũng không thể sánh bằng bản Đốc! Nếu như người cứ khư khư cố chấp thì chúng ta cũng chỉ có thể ẩn theo công tư phân minh mà làm việc!”

Hà Thiên Sơn chỉ hận không thể bắn ra hai thanh bảo kiếm từ trong mắt để phóng chết Lâm Vĩnh Thường ngay lập tức.

Lâm Vĩnh Thường cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, hấn chỉ thản nhiên lạnh lùng nhìn Hà Thiên Sơn, cho đến khi Hà Thiên Sơn lạnh mặt thả người Từ gia về nhà thì Lâm Vĩnh Thường mới cáo từ bỏ của chạy lấy người !

47. Chương 47

Trước kia Lâm Vĩnh Thường chỉ nghe nói thế tộc kiêu ngạo, hôm nay mới là lần đầu tiên kiến thức.

Người của Từ gia mới từ đại lao bước ra, không chịu tự kiểm điểm an phận, trái lại còn quay đầu đến Tổng đốc nha môn cáo trạng Hà Thiên Sơn cậy vào hầu tước tôn sư, lạm dụng tư chức, bóc lột dân chúng.

Còn luôn mồm nói, “Nếu Tổng đốc đại nhân không làm chủ cho Từ gia chúng ta thì chúng ta đành phải đến để đô thỉnh Hoàng thượng chủ trì công đạo!”

“Từ gia chúng ta nhiều đời là danh môn quan lại, không có bằng chứng mà đã vội vả bắt người là thế nào? Đây là đạo lý gì?”

Nếu Lâm Vĩnh Thường thật sự là kẻ hồ đồ thì hiện tại đã động tay động chân với Từ gia mất rồi.

Xem ra Từ gia đã biết chính hần là người yêu cầu thả bọn họ ra, có lẽ bọn họ cũng đơn phương cho rằng Lâm Vĩnh Thường hần và Hà Thiên Sơn đã có xung đột. Hà Thiên Sơn có tước vị cao quý, không dễ tân nhậm Tổng đốc như hần vào trong mắt.

Như vậy, Từ gia đến đây là để châm ngòi thị phi.

Người của Từ gia quả thật suy nghĩ quá mức đơn phương, chỉ cần bọn họ hơi nghiên cứu một chút lưu trình thăng chức của Lâm Vĩnh Thường thì sẽ biết chỉ số thông minh của vị Lâm đại nhân này hoàn toàn cao hơn những người thông minh.

Lâm Vĩnh Thường không nhận nhân tình của Từ gia, chỉ thản nhiên nói, “Hoàng thượng đã từng nói, vương tử phạm pháp đồng tội như thứ dân. Từ Bình Sinh và Từ Bình Trung giao dịch lương thảo với hải tặc, phạm phải trọng tội là thông đồng cấu kết ngoại tặc! Truyền các người đến để thẩm vấn vài điều là chuyện cần thiết, Hà đại nhân có tội gì cơ chứ? Nếu các người muốn cáo trạng thì xin cứ tự nhiên!”

“Bản quan cũng nói trước, vụ án của Từ Bình Sinh và Từ Bình Trung chưa kết án ngày nào thì các người phải chuẩn bị đến lấy khẩu cung ngày đó!” Lâm Vĩnh Thường lạnh lùng chửi mụ nó, “Lâm mỗ xuất thân hàn vi, nhưng thật ra đây là lần đầu tiên gặp phải đám danh môn thế tộc như các người, dạy dỗ ra đám con cháu cũng chỉ đến mức đó mà thôi!”

“Cho dù là dân chúng thì cũng sẽ không có kẻ chân ngoài dài hơn chân trong, tư thông ngoại phủ bại hoại như vậy!”

Từ gia cứ tưởng rằng mình sẽ có mặt mũi trước mặt Lâm Vĩnh Thường nên mới oai phong một phen, nào ngờ bị Lâm Vĩnh Thường châm chọc hai ba câu hoàn toàn mất hết thể diện.

Từ Uyên tái mặt, lạnh lùng nói, “Thỉnh Lâm đại nhân ăn nói khách khí một chút.”

Lâm Vĩnh Thường đã gặp đủ loại uy hiếp, vì vậy chỉ cười lạnh đối với đám Từ gia con con này, “Bản quan đã khách khí đến cực điểm rồi!”

“Nếu không phải bản quan khách khí thì người có cơ hội nói như vậy hay không?”

Không cần bùng trà tiền khách thì Từ gia đã tức giận xin cáo từ, coi như tự biết tự hiểu.

Lâm Vĩnh Thường cúi đầu ngồi xuống, thất lưng thẳng tắp, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Đế đô.

Minh Trạm mặc xong y phục, chuẩn bị đi xem Võ tiến sĩ tỷ võ.

Văn võ đều có ân khoa mùa xuân, bắt quá tỷ võ chậm hơn tỷ văn một tháng.

Võ cử nhân tuyển ra cống sĩ, sau đó tiến hành tỷ thí cung ngựa, như vậy mới có thể quyết định thứ tự tiến sĩ. Lúc trước đã có hai cuộc tỷ thí, đây là cuộc tỷ thí cuối cùng.

Minh Trạm di giá quay về hoàng thành đế đô, đến trước Chiêu Đức điện để nhìn cống sĩ tỷ võ.

Đầu tiên là bắn tên, dựng lên một loạt người gỗ, sau đó là mười người tiến đến, rút tên kéo cung, thành tích cá nhân sẽ được ghi lại cẩn thận.

Minh Trạm nhìn cảnh này mà suýt nữa đã ngủ gục, gọi Bộ binh Thượng thư Cổ Nhạc Sơn lại đây rồi ngáp một cái, chỉ chỉ vào giữa sân mà nói, “Tỷ thí chính là như vậy à?”

Cổ Nhạc Sơn đáp, “Bẩm bệ hạ, trước tiên võ cử sĩ sẽ đưa ra những đáp án về sách lược, sau đó mới là tỷ võ. Tỷ võ chia ra làm hai phần là bắn cung và kỵ ngựa.”

Minh Trạm đứng dậy từ ngai vàng, Hà Ngọc bước lên phía trước rồi đi theo ngay phía sau, các đại thần đang ngồi cũng đều đứng dậy, không biết Hoàng đế bệ hạ có cao kiến gì muốn nói.

Minh Trạm đi đến võ đài, ba trăm cống sĩ ăn mặc chỉnh tề, xếp hàng ngay thẳng, Minh Trạm tiến đến sờ sờ người gỗ rồi lắc đầu nói, “Như vậy không được, các người thi khảo, ngày sau sẽ làm võ quan, khó tránh khỏi sẽ phải đến chiến trường chém giết. Trên chiến trường tình huống phức tạp, có ai sẽ như đám người gỗ này đứng yên cho các người bắn hay sao?”

“Ta không thiện võ, bất quá cũng biết tài nghệ thiện xạ của tỷ tỷ trong nhà, không phải trầm khoác lác, chim chóc trên trời, muông thú dưới đất, Ninh Quốc công chúa từ mười ba tuổi đã là bách phát bách trúng. Từ trước đến nay học bắn cung để làm gì, có ai dẫn độn chỉ đi bắn chim chóc bằng gỗ hay không?” Minh Trạm khoát tay, “Các người về trước đi, đợi trăm nghĩ lại, ba ngày sau sẽ tiếp tục tỷ thí.”

Người ta đã trải qua hai đợt kiểm tra, sau cuộc tỷ thí ngày hôm nay thì có thể phân ra tam giáp. Vậy mà Minh Trạm đột ngột bảo dừng, thật sự không phải chỉ một hai người muốn học mấu.

Tỷ võ xưa nay do Bộ binh trực tiếp phụ trách, Cổ Nhạc Sơn ngâm một hợng máu, đuổi theo Minh Trạm, có vài phần buồn bực. Cho dù người là Hoàng đế thì cũng không thể làm như vậy a!

“Bệ hạ, bệ hạ, quy củ của Thái tổ chính là như thế mà.” Cổ Nhạc Sơn tận tình khuyên bảo, “Hay là lão thần làm việc không ổn khiến bệ hạ bất mãn. Bệ hạ cứ giáo huấn, thần nhất định sẽ sửa đổi.”

Minh Trạm lắc lư đi chậm lại, khóe môi mang theo ý cười, “Vì sao lão Cổ nhà ngươi lại nghĩ như vậy? Trẫm chỉ thấy tỷ võ như thế này quả thật là ngốc, nhìn không ưng nên muốn sửa lại quy củ thôi. Chúng ta đều là chọn nhân tài cho triều đình, đều rất khổ tâm, người đừng nghĩ nhiều quá.”

“Người đi cùng trẫm đến đây đi, trẫm sẽ nói tỉ mỉ với người chuyện tỷ võ sẽ như thế nào.”

Đương nhiên Minh Trạm không quên giải thích với dân chúng thiên hạ, hần lại chấp bút viết một chương Tầm quan trọng của tỷ võ rồi khắc lên Tập san Hoàng thất.

Tuy rằng mọi người đều biết văn chương của Hoàng đế bệ hạ thật sự quá kém, ngay cả mấy từ chỉ hồ giả đã cũng không biết dùng, chỉ thường sử dụng ngôn ngữ đường phố, bất quá vẫn có rất nhiều người thích đọc văn chương của Hoàng đế bệ hạ, trong đó không chỉ bao gồm quan viên sĩ nhân, tú tài thư sinh mà ngay cả đám nữ tử suốt ngày ở trong nhà cũng đặc biệt thích đọc những thứ mà Hoàng đế bệ hạ viết.

Cho nên mỗi khi Minh Trạm viết cái gì hay có gì cần phát biểu thì Trầm Chuyết Ngôn và Ngụy Tử Nghiêu sẽ đặc biệt tăng số lượng ấn phẩm, bởi vì lượng tiêu thụ vào những dịp này hơn hẳn ngày bình thường.

Lần đầu tiên Minh Trạm đưa ra lý luận Tỷ võ tướng tài, hần trực tiếp viết, “Ấn khoa mùa xuân dành cho Văn cử nhân đã qua, Hàn Lâm viện cũng đã nạp thêm người mới; Võ tiến sĩ thì không có vinh hạnh được gia nhập Hàn Lâm viện, trẫm tính từ thời Thái tổ thì võ cử nhân đã có hàng trăm người, trong đó tiến sĩ dùng võ tấn thân rồi rốt cục leo lên hàng nhất phẩm đại quan lại chỉ có hai mươi lăm người mà thôi, thật sự là ít ỏi.”

Tiếp theo Minh Trạm lại trình bày đến tình trạng sinh tồn của võ tiến sĩ ở quan trường, cho thấy việc cải cách tỷ võ đã đến mức lửa sém lông mày, hần đưa ra quyết định ba ngày sau tỷ võ bao gồm ba vòng: Vòng đầu, tỷ thí cưỡi ngựa bắn cung, đao kiếm, quyền kích, thương pháp; vòng hai tỷ thí khả năng điều khiển doanh trận, lôi, hỏa được, chiến xa vòng ba tỷ thí binh pháp, thiên văn, địa lý.

Cách tỷ võ này được hậu nhân lưu truyền đến ngàn năm.

Minh Trạm nói với Cổ Nhạc Sơn, “Trẫm muốn chọn tướng tài.”

Trên thực tế cách tỷ võ này hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của đám cống sĩ, rất nhiều năm về sau vẫn có vô số sử học gia nghiên cứu không mệt mỏi về cải cách cực kỳ ngoạn mục trong cuộc đời của Võ hoàng

đế.

Tuy rằng sự tình phát sinh thật đột ngột, Võ hoàng đế bỗng nhiên kêu dừng lại trong cuộc tử võ, dùng ba ngày thời gian để xác định nội dung chủ yếu cho cuộc cải cách này, thật sự là khiến người ta không thể tin nổi. Trên thực tế cũng không mất đến ba ngày, bởi vì chỉ cần có người hơi lưu tâm liền biết ngày thứ hai Võ hoàng đế phát biểu trên Tập san Hoàng thất đã xác định rõ nội dung tử võ.

Đây cũng là nguyên nhân mà mọi người hoài nghi Võ hoàng đế kỳ thật đã sớm có ý cải cách, không ai có thể chỉ trong một đêm liền nghĩ ra phương án cải cách tử võ hoàn thiện đến như vậy. Cho nên đại đa số mọi người đều hoài nghi việc tạm dừng tử võ ngày hôm đó chỉ là thủ đoạn lôi đình để Võ hoàng đế giảm bớt lực cản từ phía triều đình mà thôi.

Dù sao năm đó Minh Trạng đã giải thích với toàn thể thiên hạ, hơn nữa cũng yêu cầu cử hành cuộc tử võ cấp bách này sau ba ngày.

Tùy cơ ứng biến, bước phát triển mới trong cuộc thi tử võ này của Minh Trạng cho dù vô dụng thì cũng phải hữu dụng.

Đương nhiên đám thần tử nhện không được mà lải nhải một trận về các vấn đề tổ tông gia pháp này nọ. Minh Trạng hoàn toàn xem như gió thoảng bên tai.

Kỳ thật việc cải cách đột ngột của Minh Trạng bị nhiều người phỉ nhổ, ngay cả võ cử nhân cũng cảm thấy bất mãn vì điều này.

Bất quá ai bảo triều đình họ Phụng làm chi.

Muốn làm quan thì phải tuân thủ quy củ của Hoàng đế.

Kết quả tử võ cũng làm cho Minh Trạng mừng rỡ, đương nhiên sau khi ánh mắt mừng rỡ của Minh Trạng đảo qua khuôn mặt của Võ trạng nguyên thì điều đầu tiên mà hắn làm là hung hăng thăm mắng Nguyễn Hồng Phi một trận.

Nắm tay của Võ trạng nguyên Tống Diêu, Minh Trạng mỉm cười nhìn người ta từ trên xuống dưới, rồi khen ngợi, “Chẳng những khanh tài hoa đầy bụng mà nay xem ra cũng là tài mạo song toàn. Khanh lại là họ Tống, không biết có quan hệ gì với Tống Ngọc hay không?”

Tống Diêu đương nhiên hào phóng nói, “Bệ hạ thánh minh. Diêu tổ xác thực có chút liên hệ với Tống Ngọc.”

“Tốt, thật sự rất tốt.”

Minh Trạng cố nén lửa giận, đem tầm mắt đặt lên người thứ hai tên là Triệu Lệnh Nghiêm. Triệu Lệnh Nghiêm năm nay hai mươi ba tuổi, lông mày như trắng rằm, đôi mắt như ánh sao, thân thể cũng không trắng kiện như quân nhân mà lại tao nhã như thư sinh.

Trên thực tế khả năng cung tiễn của Triệu Lệnh Nghiêm hoàn toàn thấp kém, ngang ngửa với trình độ của Minh Trạng, sở dĩ hắn có thể khiến Minh Trạng nhìn bằng ánh mắt khác chính là người này trên phương diện binh pháp, thiên văn, địa lý, thậm chí chỉ huy doanh trận đều thể hiện bản thân là một nhân tài xuất sắc hiếm thấy. Vài vị đại thần chấm điểm cũng suýt nữa đã vì hắn mà đánh nhau một trận, cho nên Minh Trạng liền chọn hắn làm Bảng nhãn.

“Lệnh Nghiêm à, võ công không giỏi cũng không sao nhưng thân thể nhất định phải khỏe mạnh.” Minh Trạng vỗ vai Triệu Lệnh Nghiêm, “Người rất gầy.”

Triệu Lệnh Nghiêm mỉm cười, “Thần đa tạ bệ hạ quan tâm, ngày sau nhất định sẽ ăn nhiều thịt một chút.”

Minh Trạng hỏi, “Người thích ăn thịt gì? Xương sườn, xí quách, bắp chân, ba chỉ, thịt bò, thịt dê hay thịt nai, hươu? Ăn như thế nào? Hấp chiên nướng hay là kho? Hay là hầm nấu canh?”

Nếu là người bình thường nghiêm túc câu nệ thì nhất định sẽ khó có thể trả lời vấn đề của Minh Trạng, nhưng Triệu Lệnh Nghiêm lại cực kỳ nhạy bén, hắn nói, “Thần biết làm chân giò dê hầm.”

“Tốt, nam nhân biết nấu nướng đều là hảo nam nhân.” Minh Trạng bất chợt phát ra cao kiến.

Đám người Lý Bình Chu thật hận không thể ngắt xỉu ngay tại chỗ, bọn họ hoàn toàn không biết Minh Trạ làm cách nào mà từ lời dạy bảo của thánh nhân rằng Quân tử viễn trù phòng lại đúc kết thành Nam nhân biết nấu nướng đều là hảo nam nhân.

Minh Trạ bắt đầu cùng Triệu Lệnh Nghiê thảo luận về các món mỹ thực và cách nấu nướng tâm đắc. Cuối cùng quân thần hai người còn đưa ra một kết luận giống nhau, Minh Trạ cười ha ha, “Đúng đúng, trẫm cũng nghĩ như vậy, trẫm không thích mấy thứ quý hóa khó cầu. Ngũ cốc hoa màu mới là bổ dưỡng, tỷ như một bát cháo trắng, khi nước và gạo hòa lẫn vào nhau thì sẽ tỏa ra mùi hương thật thanh nhã.”

Lý Bình Chu không thể không nhắc nhở, “Bệ hạ, trong chốc lát các tân tiến sĩ phải cười ngửa diều phổ nữa ạ.”

“À à.” Minh Trạ mỉm cười nói với Thám hoa Kỷ Vĩnh Tồn, “Trẫm thích nhất ở chỗ ngươi là từ Tây Bắc trở về, trong đánh giặc thì kiên kỵ nhất chính là lý luận suông.”

Thân người của Kỷ Vĩnh Tồn cao trên thước chín, mi như đao tước, sóng mũi thẳng tắp, anh tuấn bá đạo, Minh Trạ khen, “Tên của Võ thám hoa thật xứng danh.”

Sau khi xem qua tam đỉnh giáp, Minh Trạ vung tay lên, “Tỷ vô chấm dứt. Đã đến lúc xuân phong đặc ý mã đề cấp, nhất nhật khán biến để đô hoa rồi. Đi cuồng hoan đi.”

Đương nhiên một lúc lâu sau mọi người mới hiểu được tại sao lại gọi là cuồng hoan.

Triều thần đã miễn dịch đối với tật xấu thường xuyên động kinh phun ra từ ngữ mới lạ của Minh Trạ, Lý Bình Chu và Cổ Nhạc Sơn thấy Hoàng đế bệ hạ rất cục cựa cũng lải nhải xong, bèn vội vàng nắm chặt thời gian mà an bài cho tân khoa tiến sĩ cười ngửa diều phổ.

Minh Trạ chuẩn bị quay về hành cung tìm Nguyễn Hồng Phi tính sổ, chưa kịp nhích người thì Cổ Nhạc Sơn đã vùn vụt chạy vào, phía sau mang theo một gã quan binh mặc quân phục, sắc mặt tiêu tụy. Minh Trạ vẫn chưa dừng chân, Cổ Nhạc Sơn không quên hành lễ, thuận thế bái lạy rồi chạy đến bên cạnh Minh Trạ, gấp rút nói, “Bệ hạ, Tây Bắc gửi văn kiện khẩn cấp!”

Minh Trạ ôm văn kiện khẩn cấp trở lại hành cung, bất chấp đang buồn tiểu, cứ đi tìm Nguyễn Hồng Phi hỏi tội trước đã.

Không biết Nguyễn Hồng Phi đang cảm quyển cổ thư gì đó đọc một cách say sưa. Nghe thấy tiếng bước chân nặng nề truyền đến từ bên ngoài thì Nguyễn Hồng Phi liền biết Minh Trạ đã trở về, hần cảm sách, tỏ vẻ hoan nghênh với Minh Trạ, “Mồm mồm, về rồi ư.”

Thấy sắc mặt của Minh Trạ thật sự rất kém, bèn cười hỏi một câu, “Sao vậy? Không thấy được tiểu mỹ nam hay sao?”

Kỳ thật Minh Trạ rất muốn dẫn Nguyễn Hồng Phi đi cùng, kết quả là Nguyễn Hồng Phi người ta thà rằng ở lại hành cung đọc sách, Minh Trạ liền nói với Nguyễn Hồng Phi, “Đám vô tiến sĩ có nhiều mỹ thiếu niên lắm đấy, ngươi không sợ ta di tình biệt luyến ở bên ngoài hay sao?”

Kết quả là Nguyễn Hồng Phi vẫn không đi.

Minh Trạ đành phải tự mình đi.

Giờ khắc này nghe thấy Nguyễn Hồng Phi nhắc đến tiểu mỹ nam gì gì đó thì Minh Trạ liền sầm mặt, chộp lấy quyển sách trong tay của Nguyễn Hồng Phi rồi cả giận nói, “Còn dám nhắc đến tiểu mỹ nam với ta nữa ư! Khốn kiếp, có cả con riêng luôn rồi! Ngươi tưởng là ta bị mù hay sao!” Nhào đến nắm lấy tiểu Nguyễn ca, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi cung Nguyễn Hồng Phi, “Nói! Ngươi sinh đã chứng từ khi nào?! Xem ta như kẻ khờ mà lừa gạt ta hơn nữa đời! Không thành thật khai ra thì lão tử sẽ cắt tiểu Nguyễn ca của ngươi đem ngâm rượu uống!”

Nguyễn Hồng Phi mù mịt không hiểu chuyện gì, “Ngươi nói gì vậy? Mồm mồm, chẳng lẽ ta có nhi tử mà ta lại không biết hay sao? Ngươi nghe ai nói bậy vậy?”

“Ngươi còn không chịu thừa nhận? Định giả ngu với ta ư?!” Minh Trạ rống một tiếng, suýt nữa đã khiến Nguyễn Hồng Phi trở thành kẻ điếc, Minh Trạ tiếp tục rống, “Hà Ngọc, ngươi tiến vào cho ta!” Hà Ngọc

đang canh ở bên ngoài nhẹ chân nhẹ tay bước vào cửa, cúi đầu không dám ngẩng mặt, Minh Trạh tiếp tục rống, “Người nói với cái tên khốn kiếp này đi! Cái tên Tống Diêu kia giống ai?!”

Hà Ngọc lạnh lợi thuật lại chuyện lúc lâm triều, “Võ trạng nguyên năm nay họ Tống, tên một chữ là Diêu. Chẳng những văn võ song toàn mà tướng mạo cũng giống như thiên nhân. Thật sự như khuôn đúc với Quốc chủ ngài. Bảo người ta nhìn thử thì...thật sự, ừm, phải sinh nghi.”

Hà Ngọc còn miêu tả trái tim tan nát của chủ tử nhà hần, “Nếu không phải khi lâm triều nhiều người như vậy thì nô tài thật sự cảm thấy bệ hạ không khóc cũng không được. Tấm lòng của bệ hạ đối với Quốc chủ ngài thế nào? Đó là thật lòng a.” Cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó Hà Ngọc nghiêm túc nói, “Còn thật hơn cả trân châu.” Vậy mà ngài lại lên lút nuôi dưỡng con riêng mà không chịu nói.

Hà Ngọc nói xong liền vội vàng thấp giọng thối lui để tránh trở thành vật hy sinh.

Nguyễn Hồng Phi không nghĩ như thế, chỉ cười cười, “Trong thiên hạ có rất nhiều người giống nhau, không chừng còn có một hai người nữa cũng giống ta. Chẳng qua chuyện con riêng tuyệt đối là không có.” Thấy Minh Trạh định tiếp tục găm rú, Nguyễn Hồng Phi thật sự sợ hãi lớn tiếng, bèn nói, “Người động não chút đi, hiện tại xem như ta cũng có chút gia sản, nếu thật sự có nhi tử, theo tính tình của ta thì tuyệt đối sẽ không để con phải lẩn tránh như vậy. Với lại, chẳng lẽ ta ngốc đến mức để con riêng đi thi Võ tiến sĩ, chẳng phải là có sẵn nhược điểm cho người nắm hay sao?”

Minh Trạh bán tín bán nghi, “Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.”

“Thần kinh.” Nguyễn Hồng Phi không thừa nhận

Minh Trạh hơi dùng sức nắm tiểu Nguyễn ca, neho mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi nói, “Ta tự hỏi chính mình quang minh lỗi lạc, không làm chuyện gì sai trái, người muốn ta thừa nhận thế nào đây. Ngay cả Tống Diêu Tống trạng nguyên cũng có phụ thân mà, người cố chấp để người ta phải đổi phụ thân khác thì người ta có nguyện ý hay không?”

“Người còn nói nữa! Phụ thân trên danh nghĩa của Tống Diêu đã qua đời từ lâu rồi, là Tống Tử Trù, người có biết không? Có quen với người ta không?” Thấy trên mặt của Nguyễn Hồng Phi hơi lộ ra kinh ngạc, Minh Trạh lập tức cho rằng người này là có tật giat mình, nhất thời mây đen kéo đến đỉnh đầu, trong tay dùng sức, Nguyễn Hồng Phi đau đến tái mặt, cao giọng nói, “Người nghe ta nói đã, Tống Tử Trù là biểu ca của ta!” Minh Trạh hơi thả lỏng bàn tay, Nguyễn Hồng Phi vội hỏi, “Người quên rồi sao? Mẫu thân của ta họ Tống.”

Minh Trạh bình tĩnh cân nhắc một chút, liền biết chính mình hiểu lầm tình nhân rồi, vội vàng cười ha ha, cúi đầu chớp chớp mắt làm ra bộ dáng hôn gió với tiểu Nguyễn ca, “Ồi chào, uất ức tiểu Nguyễn ca của nhà ta rồi. Ngoan, lần sau ca ca sẽ để ý chút nha.”

“Phi Phi à, người cũng thật là, không nói sớm để ta biết rõ ngọn ngành, hại ta hiểu lầm.” Minh Trạh rạng rỡ mặt mày ôm cổ của Nguyễn Hồng Phi, cao hứng nói, “Chắc người chưa dùng ngọc thiện đúng không, chúng ta cùng ăn đi.” Lại lớn giọng kêu Hà Ngọc, “Truyền ngọc thiện!” Mau chóng gạt chuyện mắt mặt này sang một bên, sợ Nguyễn Hồng Phi gây rắc rối cho hần.

Hà Ngọc ở bên ngoài cao giọng da một tiếng.

Nguyễn Hồng Phi than nhẹ, “Vậy mà ta không biết Tử Trù ca lại qua đời sớm như thế.”

Minh Trạh lập công chuộc tội hồng lấy lòng Nguyễn Hồng Phi, “Không sao, chẳng phải diệt tử của ta có tiền đồ hay sao, ta nhất định sẽ bồi dưỡng hần thành tài. Lại thú thê cho hần, sinh tiểu hài nhi, đến lúc đó ta sẽ được bế tôn tử.”

Rốt cục Nguyễn Hồng Phi cũng bị Minh Trạh chọc cười, một tay ôm lấy thắt lưng của Minh Trạh, “Không cần, chỉ có một cái đầu thì làm sao mang được nhiều mũ, cho hần làm ở vị trí không thích hợp sẽ hại hần mà thôi.”

“Nếu không để hôm nào ta gọi hần đến hành cung cho người gặp hần!?”

“Không cần.” Nguyễn Hồng Phi thản nhiên nói, “Ta và Tống gia đã sớm không còn liên hệ.”

Minh Trạh nhìn bộ dáng lãnh đạm của ái nhân, trong lòng lại lên men một chút, vội vàng ôm lấy ái nhân, trịnh trọng tuyên thệ, “Phi Phi, ta sẽ đối xử tốt với ngươi.”

“Tốt bao nhiêu?”

“Rất tốt rất tốt.”

“Rất tốt là rất tốt bao nhiêu?”

“Vô cùng tốt.”

“Thể hiện bằng cách nào?” Nguyễn Hồng Phi hôn một cái lên bầu má phúng phính của Minh Trạh, rồi trêu ghẹo, “Bóp lão nhị của ta, quẹt bạc của ta?”

Minh Trạh hổ thẹn.

Nguyễn Hồng Phi tiếp tục cười, “Mồm mồm à?”

“Sao?”

“Ăn ít một chút đi, giảm bớt chút thịt, ngươi lại béo lên rồi!”

Minh Trạh nhất thời làm loạn với Nguyễn Hồng Phi một trận.

.....

48. Chương 48

Dùng xong ngọc thiện, Minh Trạh nằm ngay đơ trên giường, cùng Nguyễn Hồng Phi nói đến tin cấp báo ở Tây Bắc.

Từ trước ngực lấy ra mật thư, Minh Trạh đưa Nguyễn Hồng Phi xem, “Ừm, tam Vương tử Thất Đát lần trước đến đây muốn mua lương thực của ta, đây đã là lá thư thứ ba rồi.” Minh Trạh trầm ngâm, “Nay đúng là lúc bèo xanh tươi, vẫn chưa nghe nói có nạn đói gì cả, vậy mà tam Vương tử lại bí mật gửi thư thỏa thuận mua lương thực, e rằng lão Hân vương không được tốt. Phải bình nội trước thì mới dẹp ngoại được, gọi Mã Duy quay về Tây Bắc vẫn là tốt nhất.”

Nguyễn Hồng Phi hơi kinh ngạc, “Các ngươi thông đồng từ khi nào mà ta lại hoàn toàn không biết?”

Minh Trạh cười he he vài tiếng, “Chẳng lẽ ngươi không nghĩ vị tam Vương tử kia cải trang đến đây không có mục đích gì hay sao?”

“Hắn tìm ngươi mua bao nhiêu lương thực?”

“Một tháng lương thực cho năm ngàn người.”

“Một vạn người thì sẽ là nửa tháng lương thực, hai vạn người là bảy ngày lương thực.”

“Ta sẽ không bán cho hắn một chút lương thực nào cả.” Minh Trạh cười cười, “Bất quá đây quả thật là một tin tức hữu dụng”

Nguyễn Hồng Phi nhướn mày, “Không nhân dịp thừa nước đục thả câu sao? Đây cũng không giống bản tính của ngươi lắm.” Tiểu Minh ù cũng không phải chưa từng thừa nước đục thả câu.

Minh Trạh gác đầu lên vai của Nguyễn Hồng Phi, “Ngoại trừ mấy phong thư như vậy thì ta chẳng hề biết tình hình cụ thể của Thất Đát, tùy tiện xuất thủ thì quá mạo hiểm. Tốt nhất nên nghĩ cách đem chiếc ghế dưới móng ngồi cho vững đã rồi tính sau.”

“Vì sao lại nói ra những lời ử rử như vậy.” Xưa nay Minh Trạh luôn tự tin hơn người bình thường, đối với Nguyễn Hồng Phi thì thậm chí Minh Trạh có chút tự tin quá mức thành ra tự phụ. Chẳng qua Nguyễn Hồng Phi nghe Minh Trạh nói ngồi cho vững đã mấy lần, bèn nhin không được mà phải hỏi.

Minh Trạm liếc nhìn Nguyễn Hồng Phi một cái, dường như có chút bất mãn, “Ta phải nói bao nhiêu lần thì người mới chịu hỏi ta, chiếm được ta rồi thì chẳng thèm quan tâm săn sóc gì đến ta cả.”

Tuy rằng Nguyễn Hồng Phi thật lòng thích Minh Trạm, nhưng hẳn phải thừa nhận với bản tính khẩu thị tâm phi cùng cái đầu thối nát của Minh Trạm thì người bình thường thật sự thích ứng không được.

Nghe Minh Trạm nói như vậy, Nguyễn Hồng Phi cơ hồ cho rằng lúc trước kẻ đánh chết cũng đòi lên giường mới là chính mình. Bất quá hiếm khi quân vương của một nước lại bày ra đôi mắt nhỏ lên án như vậy, Nguyễn Hồng Phi đành nói, “Chúng ta ở bên nhau đã lâu như vậy, còn phải đoán tới đoán lui nữa sao?”

“Cái gì mà đoán tới đoán lui, ta đã nói rõ ràng như vậy rồi, người cũng không chịu hỏi một câu nữa.” Minh Trạm chỉ trích, hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Mỗi ngày ta sầu muốn chết, mỗi ngày đều mất ngủ, vậy mà người chẳng hề nói một câu quan tâm đến ta.”

Nguyễn Hồng Phi nhin không nổi, há miệng cười một trận rồi mới nói, “Đêm nào cũng ngủ say như heo mà người lại bảo là mất ngủ ư?”

Thấy Minh Trạm muốn trở mặt, Nguyễn Hồng Phi vội nói, “Được rồi, là ta không đúng, ta sớm nên hỏi han người một tiếng. Nếu để ta nói thì hiện tại hoàn toàn không có quyền thần soán quyền, lại không có thiên tai dịch bệnh, vị trí của ngai rất yên ổn, vì sao lại phát sầu?”

“Người ở Giang Nam một thời gian quá dài, bạc thuế muối, phụ hoàng chấp chính hai mươi năm vậy mà chỉ rút được gần ngàn vạn lượng, trong triều nhiều đại quan như vậy nhưng lại chẳng có ai dám ra mặt nói một câu.” Minh Trạm than khê, nhìn về phía Nguyễn Hồng Phi, “Ngoại trừ hoàng quyền thì chẳng phải là còn có một thế lực xuyên thấu qua triều thần can thiệp triều chính hay sao?”

“Tuy ta là hoàng đế nhưng thiên hạ này không phải là thiên hạ của ta.”

Tiểu mũm mĩm mỗi ngày hi hi ha ha vậy mà thỉnh thoảng cũng có thể nói ra một chút đạo lý, Nguyễn Hồng Phi trầm mặc một lúc, “Minh Trạm, hoàng triều cho đến nay chưa từng dừng trong tay Hoàng đế. Hạ Thương Chu, Hoàng đế phải cộng trị thiên hạ cùng chư hầu; Tần Hoàng Hán Võ, Hoàng đế cùng chư Vương cộng trị thiên hạ; Ngụy Tấn Nam Bắc triều, Hoàng đế cùng sĩ tộc cộng trị; cho đến nay, Hoàng đế cùng quan viên cộng trị.”

“Quan viên cũng có lập trường và mục tiêu của chính mình, đây cũng không tính là khuyết điểm.” Nguyễn Hồng Phi bình thần nói, “Thiên hạ này cũng không chỉ có một mình Giang Nam. Cũng không phải chỉ có một mình người làm Hoàng đế, ngày sau, thiên thu muôn đời sẽ là như thế.”

Minh Trạm đem chân gác lên tháp, cau mày nói, “Cũng không phải ta muốn làm bá chủ, ăn hết một mình. Bọn quan viên có thể làm quan, có thể tham dự vào chính sự, thương nhân có thể kiếm bạc, phú quý một phương. Nhưng vấn đề hiện tại chính là bọn họ không chỉ thỏa mãn vì quan chức và phú quý, bọn họ còn mưu toan thò tay vào quốc gia, thậm chí còn có thể dùng một cách gián tiếp để đối kháng ta. Ta vừa đăng cơ, cho dù muốn lôi kéo một ai đó thì cũng không phải chuyện một sớm một chiều, Cứ kéo dài như vậy thì tất nhiên sẽ bị người ta lấy mất quyền lực, sau này có nhắc đến cũng đã muộn.”

“Người cấp bách dùng Lâm Vĩnh Thường, lại có nhân tài thi ân khoa, không phải là bồi dưỡng người để sử dụng hay sao.” Nguyễn Hồng Phi cầm lấy tách trà còn sót lại một chút tàn trà ở trên bàn nhỏ, tiện tay phẩy xuống đất rồi rót vào một tách mới đưa cho Minh Trạm, “Vua nào triều thần nấy, cũng không phải không có đạo lý.”

Minh Trạm uống nửa tách rồi trả lại cho Nguyễn Hồng Phi, “Đã có tục lệ ở Vân Quý, việc cải cách thuế muối cũng không khó. Cái khó ở Hoài Dương không phải là thuế muối mà là nợ cũ, ta lưu Mã Dục ở Giang Nam cũng là vì vậy, không ngờ lão Hân vương lại chết ngay trong thời điểm mấu chốt này...”

“Cũng không biết Lâm Vĩnh Thường hiện tại như thế nào?”

.....

49. Chương 49

Thư của Lâm Vĩnh Thường đến rất nhanh.

Hắn báo cáo tiến độ cải cách thuế muối, hơn nữa còn phát biểu quan điểm của hắn và Vĩnh Định Hầu trong vụ án Từ gia.

Minh Trạm muốn đưa Mã Duy về Tây Bắc, vì vậy đơn giản ra lệnh cho vụ án Từ gia kết thúc nhanh chóng: Lập tức trảm thủ Từ Bình Sinh, Từ Bình Trung vô tội, được phép phóng thích.

Cho dù Từ Tam khôn khéo thế nào thì cũng nói không ra lời. Hắn đương nhiên hy vọng nhi tử bình an, tuy rằng quan hệ giữa hắn và gia đình không hòa thuận cho lắm nhưng Từ Bình Sinh cũng có quan hệ thúc điệt với hắn.

Minh Trạm cười một cái rồi hỏi, “Bằng không cho bọn họ đổi chỗ nhau, hoặc là chia đều, mỗi người hai mươi năm tù?”

“Bệ hạ, thần nghe theo bệ hạ.” Từ Tam cảm thấy trong đầu có cái gì đó mà hắn vẫn chưa nghĩ thông, chẳng qua sự tình liên quan đến tánh mạng và tiền đồ của nhi tử. Ở trước mặt Minh Trạm, Từ Tam cũng không có thời gian nghĩ nhiều, chỉ tuân theo bản năng mách bảo, khom người khấu đầu, “Bệ hạ xử trí như thế nào thì thần cũng đều tâm phục khẩu phục. Thần hiểu nhi tử của mình, hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy!”

“Trẫm hiểu được, Từ Tam, ngươi cũng phải hiểu được.” Minh Trạm thản nhiên phân phó, “Lui ra đi.”

Mật thư của Minh Trạm vừa đến thì Lâm Vĩnh Thường cùng Hà Thiên Sơn thương nghị xong bèn thống khoái kết án Từ Bình Sinh cấu kết hải tặc, tư thông bán lương thảo.

Chẳng những hơn mười vạn cân lương thảo bị sung công mà Từ Bình Sinh còn bị hành quyết trảm thủ ngay lập tức, kể cả thân phụ của Từ Bình Sinh là Tri phủ Thái Nguyên Từ Lập cũng bị vạ lây mà miễn bãi chức quan, chức vị Tri phủ này sẽ do Tuần phủ Sơn Tây tạm thời kiêm nhiệm.

Từ thái phu nhân nghe được tin này thì nhất thời không thể hít thở, trực tiếp ngất xỉu, sau khi được tức phủ cứu tỉnh thì Từ thái phu nhân liền gào khóc, “Trưởng tôn của ta! Muốn lấy mạng lão bà như ta hay sao?” Hoàn cảnh ở Sơn Tây không bằng Giang Nam, vì vậy Từ thái phu nhân cũng không đi theo đại nhi tử đến đó, trái lại vẫn ở Giang Nam, nhưng lại giữ trưởng tôn Từ Bình Sinh ở bên cạnh để làm chỗ dựa. Hơn nữa từ thuở nhỏ Từ Bình Sinh đã được bà ấy nuôi dưỡng cho nên tình cảm tổ tôn hai người rất sâu nặng, nay người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, cho dù Từ thái phu nhân xưa nay khỏe mạnh cũng chịu không nổi đả kích này mà hôn mê bất tỉnh.

Thê tử của Từ Uyên là Lưu thị sợ lão thái thái tiếp tục ngất xỉu, bèn vội vàng ngồi bên nhuyến tháp, khom người xoa ngực cho lão thái thái, thấy lão thái thái tỉnh lại, tiếp nhận viên định tâm hoàn trong tay nha hoàn rồi hầu hạ lão thái thái uống thuốc, đồng thời cũng khuyên nhủ, “Lão thái thái, người bình tâm một chút. Việc đã đến nước này, có lẽ nên nghĩ cách bám trụ vụ án này mới được. Bằng không, cầu Tam thúc ở để đỡ, Tam thúc...” Ngừng lại một chút, Lưu thị mới nói, “Có lẽ Tam thúc sẽ có biện pháp.”

Từ thái phu nhân dường như được nhắc nhở, vội hỏi, “Bình Trung thì sao? Bình Trung bị phán thế nào?”

Lưu thị nhất thời tỏ ra vẻ mặt lúng túng, cúi đầu không biết nên mở miệng như thế nào. Từ Uyên bèn trừng mắt liếc nhìn thê tử một cái, ôn hòa nói với mẫu thân, “Mẫu thân, việc này vốn là vô can với Bình Trung.”

Từ thái phu nhân trợn tròn mắt, trong ánh mắt toát ra thần sắc điên cuồng oán độc, lớn tiếng kêu gào, “Cái gì mà gọi là vô can? Hai người cùng bị bắt! Mà Bình Trung lại là vô can? Hắn vô can thật ư?” Từ thái phu nhân liền thanh cười lớn, khóe mắt không ngừng trào ra lão lệ.

“Đi! Đến trang viên thỉnh lão thái gia trở về!”

Ngay cả Từ Uyên cũng cảm thấy Từ Tam làm việc này quá tuyệt tình, người cũng không thể vì cứu nhi tử của chính mình mà lại để cho Bình Sinh đi chết như vậy a! Cho dù Từ gia có là danh môn hào tộc thì cũng

không thể ngăn cản vận mệnh bị trảm thủ của Từ Bình Sinh. Ngày mà Từ Bình Trung được phóng thích thì Từ Bình Sinh rớt đầu.

Từ Bình Trung ở trong đại lao nhiều ngày, mặc dù có gia nhân săn sóc ở bên ngoài, hẳn lại có lão cha là Thượng thư, cũng không phải chịu khổ trong đại lao, dù vậy sắc mặt của Từ Bình Trung cũng vô cùng tiều tụy.

Chu Quốc Khang đến đón hẳn, Từ Bình Trung vừa nhìn thấy thân nhân thì lúc này liền rơi lệ.

“Về nhà trước đã.” Chu Quốc Khang vỗ vai ngoại sanh rồi dẫn hẳn lên xe ngựa.

Cho dù là quý công tử nhưng ở trong đại lao mấy ngày nay thì cũng chẳng khác gì đám khát cái đầu đường xó chợ. Lại là lúc tháng sáu trời nóng, trên người của Từ Bình Trung toát ra một mùi vị khó nói, chính hẳn cũng cảm thấy thật mất mặt, vội nói, “Cữu cữu, để ta ra ngoài cưỡi ngựa.”

“Không sao, ngươi cứ ngồi trong đây nghỉ ngơi đi.” Là thân ngoại sanh của mình cho nên Chu Quốc Khác không hề có cảm giác ghét bỏ gì cả, còn nói thêm một câu, “Dù sao vẫn còn hơn ở chuồng lợn lúc nắng nóng.” Lúc trước Chu Quốc Khang từng dựa vào việc nuôi lợn mà làm giàu.

Từ Bình Trung hơi chần chờ một lúc rồi mới hỏi, “Cữu cữu, Bình Sinh cũng về nhà đúng không?”

Chu Quốc Khang hơi kinh ngạc, “Các người không bị nhốt cùng một chỗ à?”

“Từ khi đi vào đó thì ta không được gặp Bình Sinh.”

Chu Quốc Khang than nhẹ, “Từ Bình Sinh đã bị hành quyết trảm thủ.”

Từ Bình Trung bỗng nhiên cả kinh, một lúc lâu sau cũng không nói chuyện, hốc mắt ửng đỏ. Hẳn có lão cha rất tốt, ngày thường tỏ vẻ kiêu ngạo một chút, nhưng cũng chỉ là dẫn theo đám nô tài buông vài câu trêu ghẹo tiểu thư khuê các mà thôi, nay sự tình liên quan đến an nguy tánh mạng, Từ Bình Trung cũng không thể nói rõ cảm giác trong lòng là như thế nào, chỉ lẩm bẩm nói, “Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, Bình Sinh bảo là thương nhân Tây Bắc đến mua lương thảo...nghĩ rằng có thể kiếm thêm chút bạc...”

Chu Quốc Khang thầm mắng, “May mà ngươi vô can, bằng không ngay cả phụ thân của ngươi cũng không thể cứu được ngươi! Ngươi cũng không chịu động não một chút, bạc để kiếm như vậy hay sao? Đám thương nhân còn ranh hơn cả hầu tử nữa kia.”

“Ta cứ nghĩ, có lẽ bọn họ biết thân phận của phụ thân ta, cố ý mang theo nhiều bạc đến tìm ta là muốn rút lót từ phía ta.” Từ Bình Trung lau nước mắt khiến cả mặt dính đầy bụi bẩn.

“Vậy thì ngươi càng không thể nhận.” Chu Quốc Khang gõ đầu Từ Bình Trung một cái, “Đúng là cái đồ đòi nợ, ở địa vị của phụ thân ngươi thì hẳn phải rất cẩn thận dè dặt, ngươi đúng là ăn gan hùm thật mà!”

Từ Bình Trung thút thít hai cái rồi hỏi, “Cữu cữu, phụ thân của ta vẫn bình an chứ?”

“Ừm.”

Từ Bình Trung không ở Chu gia được bao nhiêu ngày thì Từ Tam đã phái người đón hẳn về để đô. Từ Tam vừa nhìn thấy đầu sỏ thì lập tức giận đến điên người. Từ Bình Trung vừa nhìn thấy phụ thân thì bị dọa đến mức hai chân mềm nhũn, sắc mặt tái nhợt, lập tức nhảy ra sau lưng tổ mẫu để trốn, lộ ra nửa khuôn mặt rồi sợ hãi hô to, “Phụ thân, nhi tử thỉnh an ngài.”

Mẫu thân của Từ Tam là Lý thị vừa cười vừa vỗ tay tôn tử, “Vì sao gặp phụ thân mà ngươi lại sợ đến thế này?” Giống như tất cả tổ mẫu trong thiên hạ đều cưng chiều tôn tử, Lý thị nói với nhi tử, “Tam nhi, Trung nhi không dễ gì mới trở về, ngươi cũng nên nhẹ nhàng một chút, tiểu hài tử nhất gan, đừng dọa hẳn nữa.”

Lúc trước Từ Bình Trung gặp chuyện bất trắc, Từ Tam sợ lão thái thái lớn tuổi chịu không nổi đả kích nên toàn gia từ trên xuống dưới đều giấu nhẹm chuyện này. Vì vậy lão thái thái cũng không biết Từ Bình Trung gây ra chuyện rắc rối như thế. Từ Tam lạnh lùng nói, “Cũng may là hẳn nhất gan!”

“Mẫu thân, ta có chuyện chính sự muốn hỏi hẳn.”

Từ Bình Trung có chết cũng không nguyện ý cùng phụ thân ở riêng một mình, Lý thị cười, “Ta phân phó tiểu trù phòng làm sẵn thức ăn, gọi Đường nhi trở về luôn đi, cả nhà chúng ta ăn một bữa cơm đoàn viên.”

Có lời này của tổ mẫu thì Từ Bình Trung mới dám đi cùng Từ Tam, dù sao trong chốc lát sẽ dùng bữa tối, cho dù có bị đánh thì e rằng cũng sẽ không quá nặng tay.

Tuy rằng Từ Tam hận không thể dùng gậy đập chết cái tên bại gia tử này, nhưng còn có một số chuyện muốn hỏi Từ Bình Trung, đành phải tạm thời lưu cái mạng chó của tên tiểu tử khốn kiếp này lại.

Phụ tử hai người một trước một sau đi vào thư phòng của Từ Tam, Từ Tam ngồi trên chiếc ghế bành, trước tiên hỏi rõ ràng chuyện này từ đầu đến cuối, Từ Bình Trung thành thật thuật lại tất cả, kể từ ngày đầu tiên mua lương thảo từ tay ai, vì sao lại nghĩ đến chuyện hùn vốn buôn bán, rồi lại bị hải tặc lừa gạt giả làm thương nhân thương thảo mua bán lương thực như thế nào, bị bắt ra sao, trong đại lao bị thẩm vấn mấy lần, ai thẩm vấn hần, hỏi cái gì, hần trả lời thế nào?

Từ Tam nghe cẩn thận, có vài chỗ Từ Bình Trung muốn bỏ qua nhưng vẫn bị Từ Tam đào sâu vào truy vấn.

“Sau này không cho phép đi lại cùng bất cứ người nào trong tộc nữa nghe chưa.” Từ Tam lạnh giọng phân phó, thở dài một tiếng, “Nếu người có chút liên lụy với tộc nhân thì phụ tử chúng ta nhất đao lưỡng đoạn.”

Từ Bình Trung bị dọa trắng mặt, “Phụ thân—”

“Tuy Bình Sinh là đường huynh của ngươi nhưng lần này ngươi cũng là bị hần liên lụy.” Từ Tam thần nhiên nói, “Hoàng thượng hỏi ta, là giữ người hay giữ Bình Sinh?”

Từ Bình Trung yên lặng quỳ xuống.

“Người đi ra ngoài một chuyến cũng đã biết tốt xấu. Ở đế đô, dưới mí mắt của ta, có chuyện gì thì ta còn có thể bảo vệ người.” Từ Tam mệt mỏi nhắm mắt lại, “Ở bên ngoài thì ai sẽ giúp người?”

“Vậy mà người còn muốn mượn sức ảnh hưởng của ta để phát tài nữa sao?” Từ Tam thật hận cái tên tai họa này, “Người không biết nước sâu hay cạn vậy mà cũng dám bước xuống? Bị người ta mưu tính là chuyện bình thường.”

“Với tính nết này của người, nếu không phải xuất thân của nhà chúng ta thì người suy nghĩ một chút đi, nếu người đổi chỗ với Bình Sinh thì hiện tại người còn có thể giữ cái mạng nhỏ này nữa không?” Từ Tam mở to mắt, nhìn hoa văn tinh xảo trên cột nhà, “Người cũng biết quan hệ của ta và tộc nhân, lần này người bình an trở về đế đô, Bình Sinh rút đầu, bọn họ sẽ càng hận phụ tử chúng ta hơn nữa. Bây giờ người còn ngu ngốc tới lui với bọn họ, nếu cảm thấy áy náy vì cái chết của Bình Sinh thì sẽ càng dễ dàng để người ta bắt được điểm yếu.”

“Phụ thân, cho dù như thế nào thì ta cũng sẽ không chân ngoài dãi hơn chân trong dãi.” Từ Bình Trung cảm thấy chỉ số thông minh của mình cũng không quá tệ.

“Chờ người phát hiện chính mình chân ngoài dãi hơn chân trong thì không biết gia đình chúng ta có thể lưu lại một chút bột phần hay không nữa.” Từ Tam nghĩ đến đám nhi tử của mình rồi thở dài, “Trong ba huynh đệ các người, đại ca người thì thành thật, về sau mặc dù không có tiền đồ nhưng cũng không gây đại nạn; tam đệ của người...” Nói đến Từ Bình Đường đang ở trong Nội vụ phủ thì Từ Tam bắt đầu phát sầu.

Từ Bình Trung vội nói, “Nghe nói Tam đệ đỗ tiến sĩ, thật sự là không đơn giản.”

Hần vốn định nói lời tốt đẹp để lấy lòng phụ thân, nào ngờ Từ Tam chẳng hề vui sướng, trái lại càng thêm tức giận, lạnh lùng nói, “Đồng tiến sĩ, hừ, đồng tiến sĩ!”

“Phụ thân, lão tam mới có tí tuổi đầu, nếu đổi lại là ta, đừng nói là đồng tiến sĩ, ngay cả cử nhân cũng sờ không đến nữa là.”

Từ Tam rốt cục nổi đóa, “Khốn kiếp khốn kiếp! Vì sao các người không so với mấy thứ tốt! Các người đi nhìn người ta đi, Văn trạng nguyên, Võ trạng nguyên. Một đám tuổi trẻ nhân tài, con mụ nó, các người ngoại trừ gây họa cho lão tử thì còn có thể làm gì được nữa?” Thật sự nhịn không được tức giận, lập tức quát Từ Bình Trung vài cái.

Từ Bình Trung kêu cha gọi nường, ôm đầu chạy vật chạy ra ngoài.

“Đồ nhu nhược, không có tiền đồ.” Từ Tam lớn tuổi, vì thân phận mà không thể đuổi theo ra ngoài để truy đánh, đành phải thóa mạ vài câu.

Từ Bình Trung không đọc sách nhiều, nhưng hiểu rõ hai câu này, tiểu bồng tắc thụ, đại bồng tắc tử. Lão cha đang nổi cơn tam bành, hướng chỉ hấn lại gây ra đại họa, bất quá nếu lão cha thật muốn đánh chết hấn thì hấn cũng phải chuẩn thôi. (Gậy nhỏ thì chịu được, gậy lớn thì bỏ chạy)

Từ Tam ở trong thư phòng rầu rĩ, thật sự sầu muốn chết vì ba nhi tử.

Từ Tam đang phát sầu thì chợt nghe thấy hạ nhân ở bên ngoài tiến đến bẩm báo, “Lão gia, đại tiểu thư đã quay lại, thái thái thỉnh lão gia sang đó.”

Nghe thấy nữ nhi về nhà, sắc mặt của Từ Tam thoáng nhu hòa, lại cảm thấy kỳ lạ, đã chạng vạng rồi mà vì sao nữ nhi lại về nhà ngay lúc này, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra hay sao? Vội vàng đi vào nội trạch.

Từ Tam có ba nam một nữ, nữ nhi đứng hàng thứ hai trong đám huynh đệ tỷ muội, cũng bởi vì chỉ có một nữ nhi nên luận về thứ tự trong nhà thì đương nhiên phải xưng là đại tiểu thư.

Đại tiểu thư Từ Doanh Ngọc thuở nhỏ được Từ Tam rất sủng ái, hơn nữa nàng lại vô cùng thông minh trí tuệ, cầm kỳ thư họa đều biết, cũng không phải như các vị tiểu thư khác chỉ học những thứ này để tô vẽ cho bản thân mình, người ta là thật sự nghiên cứu thưởng thức, trình độ cực cao, văn chương phi phạm, rất có chân truyền của Từ Tam. Khiến cho Từ Tam phải thường xuyên nghiên rằng nghiên lợi hận ba nhi tử, nếu có thể thay đổi một chút thì hấn cần gì phải phát sầu nữa?

Từ Tam vừa đi vừa suy nghĩ, nữ nhi xưa nay rất giỏi giang, xử lý mọi việc trong nhà đâu ra đấy, nữ tử cũng xem như có khả năng, vừa thi ân khoa đỗ tiến sĩ nhị giáp, vào Hàn Lâm viện làm Thứ cát sĩ, tiền đồ tốt đẹp đã ở trước mặt.

Nói đến nữ nhi, Từ Tam thật sự có một chút vui mừng. Lúc trước bao nhiêu người đến nhà làm mai, bao nhiêu thế gia hào môn mà Từ Doanh Ngọc cũng không chọn, chỉ chọn tiểu cử nhân Tăng gia vừa mới đỗ cử nhân.

Lúc đầu Từ Tam không hài lòng, Từ Doanh Ngọc nói rằng, không màng phú quý, chỉ vì người này.

Kết quả ánh mắt của Từ Doanh Ngọc không tệ, nay trạng phu đỗ tiến sĩ, bước vào Hàn Lâm viện. Ngay cả Từ Tam cũng cảm thấy nữ nhân rất biết nhìn người.

Từ Doanh Ngọc đang cùng mẫu thân nói chuyện, thấy phụ thân thì trên mặt lộ ra một chút ý cười, đứng dậy hành lễ, “Nữ nhi thỉnh an phụ thân.”

“Người trong nhà cả mà.” Từ Tam nâng tay, cười nói, “Người và mẫu thân ngồi cùng nhau đi.” Tự mình tìm một chiếc ghế mà ngồi xuống.

Từ Doanh Ngọc cùng mẫu thân ngồi trên nhuyễn tháp, nàng năm nay hai mươi ba tuổi, đang là thời gian đẹp nhất của nữ nhân, trên thân mặc sam y màu ngó sen, đỉnh đầu cắm vài viên ngọc châu, rất thanh nhã phù hợp, mỉm cười nói, “Ta nghe nói nhị đệ đã trở lại, phụ thân, e rằng tộc nhân sẽ đàm tiếu không ít đó?”

“Mặc kệ bọn họ.” Từ Tam cũng không muốn nhiều lời về chuyện này với nữ nhi, trái lại chỉ hỏi, “Vì sao hiện tại lại về đây? Có việc gì ư?”

Nụ cười trên môi của Từ Doanh Ngọc chuyển sang đạm nhạt, nghiêm mặt nói, “Có một chuyện muốn thương lượng với phụ thân và mẫu thân.”

Từ Tam và lão bà nhìn thần sắc của nữ nhi, e rằng có chuyện lớn đang xảy ra, đều chuẩn bị tâm lý thật tốt, chờ một trái thuốc nổ giáng xuống. Quả nhiên một trái thuốc nổ suýt nữa đã làm phu thê hai người nổ tung, Từ Doanh Ngọc bình thần nói, “Nữ nhi muốn thôi Tăng Tĩnh.”

.....

50. Chương 50

Từ Tam bị chấn động, nhất thời nói không nên lời, Từ phu nhân cầm lấy tay của nữ nhi mà kêu lên sợ hãi, “Vì sao vậy? Ngọc nhi, cô gia làm chuyện gì có lỗi với người hay sao?”

Tuy rằng hỏi như vậy nhưng Từ phu nhân thật sự không nghĩ đến chuyện này. Nàng chỉ có một nữ nhi nên nàng biết rất rõ tính tình của Doanh Ngọc, bản lĩnh và khả năng ở hàng nhất đẳng. Không phải Từ phu nhân khoa trương, chẳng qua cô gia nhà nàng là Tăng Tĩnh có rất nhiều điểm không thể sánh bằng nữ nhi Doanh Ngọc.

Cho nên khả năng nữ nhi chịu uất ức ở phu gia là rất thấp.

Từ Doanh Ngọc không hề có một chút buồn rầu như các nữ nhân khác khi phải ly thân với trượng phu, nàng rất bình tĩnh, còn cầm lấy tay của mẫu thân, thản nhiên nói, “Cũng không có gì. Lúc trước ta thấy gia phong của Tăng gia khá tốt, Tăng Tĩnh có chút tài năng, cảm thấy phẩm chất của hắn không tệ, vì vậy mới đồng ý gả sang. Nay chỉ mới làm Thứ cát sĩ mà đòi nạp tiểu thiếp. Sợ ta không đồng ý còn bày đặt tiên trăm hậu tấu, trực tiếp đón người ta vào nhà. Nghe nói đã có thai ba tháng.”

“Xem ra là nữ nhi không có mắt rồi.” Từ Doanh Ngọc cảm thán, “Ta không muốn sống những ngày như vậy. Chờ sáng mai để nhị đệ đi qua cùng Tăng gia làm thủ tục, đem của hồi môn của ta mang về phủ. Chia tay trong vui vẻ, đỡ phải làm mất mặt nhau.”

Từ Doanh Ngọc nói một cách thoải mái, trong khi Từ phu nhân thì đã quỳnh quáng, bất chấp mọi thứ mà cứ nói thẳng, “Cô gia nhất định là vì chuyện con nối dõi rồi.” Nữ nhi xứng đôi với Tăng Tĩnh, chẳng qua thành hôn năm năm mà vẫn chưa có thai. Ngày thường Từ phu nhân cũng phải sốt ruột thấp nhang lạy phật thay nữ nhi.

Từ Doanh Ngọc khẽ động mi tâm, Từ phu nhân thấy nữ nhi không nói lời nào, xem như nàng cam chịu, bèn buồn bã khuyên nhủ, “Ngọc nhi, nạp thiếp thì sợ cái gì, nếu thị thiếp sinh hạ nhi tử, người cứ nhận nuôi dưỡng, chẳng phải tiện lợi hay sao. Còn nữa, hài tử là thiên ý, qua vài năm nữa thì người cũng sẽ có hài tử của riêng mình.”

“Chẳng lẽ ta phải thay Tăng Tĩnh nuôi con của nữ nhân khác hay sao?” Từ Doanh Ngọc châm chọc, “Hắn là cái gì? Muốn nạp thiếp thì liền nạp thiếp, nếu là như vậy thì ta cần gì phải gả cho hắn? Lúc trước có bao nhiêu danh môn hào tộc mà ta cũng không chịu, tuy cũng ghê tởm nhưng ít ra vẫn giàu có phú quý hơn Tăng gia rất nhiều!”

“Hiện tại chỉ là một Thứ cát sĩ nho nhỏ, bất quá mới vừa rồi nhân dịp nhị đệ gặp chuyện không may ở Giang Nam thì liền mang một tiểu thiếp về nhà?” Từ Doanh Ngọc nói một cách khinh thường, “Không biết ngày sau còn làm bao nhiêu chuyện ghê tởm nữa đây? Phụ thân, thiên hạ có bao nhiêu nam nhân, nữ nhi có gia thế có huynh đệ có phụ mẫu có của hồi môn, vì sao phải chịu đựng sự uất ức này?”

Từ Tam cau mày hỏi, “Vậy sau khi thôi nhau thì người tính sao đây? Người nói một chút thử xem, trên đời này có bao nhiêu nam nhân không nạp thiếp?”

“Phụ thân, người đâu nạp thiếp đâu.” Từ Doanh Ngọc có quan niệm trượng phu không nạp thiếp phần nhiều là bị ảnh hưởng từ gia đình của mình.

Từ Tam không nói gì, chỉ thành khẩn nói, “Khuê nữ à, trên đời này có bao nhiêu người như cha của người đâu.” Phương diện khác không nói, chỉ nói về tình cảm phu thê thì ở đế đô này hẳn vốn nổi tiếng là nghĩa nặng tình thâm. Hơn nữa theo gia quy của Từ Tam thì nhi tử của nhà hắn không được nạp thiếp. Chỉ với quy củ này thì nhi tử của hắn có thể dễ dàng thú được hiền thê, cũng có thể thú được hảo tức phụ.

Chuyện trong nhà xưa nay đều do phụ thân làm chủ. Từ Doanh Ngọc cực lực khuyên bảo phụ thân của mình, “Phụ thân, ngài cũng nghĩ lại chút đi. Hiện tại bây giờ ngài còn đang tại vị mà Tăng Tĩnh đã đòi nạp tiểu thiếp. Ngày sau phụ thân già đi thì nữ nhi làm gì còn địa vị ở Tăng gia nữa. Không chừng sẽ xảy ra chuyện sủng thiếp diệt thê, thôi thê thú thiếp, những chuyện như vậy cũng không phải là không có.”

Từ Tam là người khôn ngoan từng trải, tuyệt đối sẽ không bị những lời này của nữ nhi hù dọa, hắn hỏi, “Vì sao người không nói sớm về chuyện nạp thiếp?”

“Ta nghe nói nhị đệ ở Giang Nam xảy ra chuyện, làm sao còn dám nói việc con con này để khiến cho phụ thân và mẫu thân lo lắng thêm nữa.” Từ Doanh Ngọc cười lạnh, “Vớ lại, hắn đã có tâm tư như vậy, cho dù có thể ngăn cản một lúc thì cũng không thể ngăn cản cả đời. Nếu muốn sống cùng nữ nhân khác thì tại sao không toại nguyện cho hắn? Để xem sau này hắn sẽ được quan to lộc hậu, hoạn lộ rộng mở, nữ nhân song toàn như thế nào?”

Từ Tam không thể không nhắc nhở nữ nhi, “Tuy vị trí của ta cao hơn một ít, nhưng người cũng không thể lấy thái độ như vậy để đối đãi với nữ tể!”

“Phụ thân, chẳng lẽ người chưa từng thấy ta sống như thế nào ở phu gia hay sao? Ta có bao giờ không hiền lương thực đức hay không?” Từ Doanh Ngọc nói, “Tăng gia có bao nhiêu của cải? Hắn bá kiến tòa sư, lễ vật đi lại, ta bỏ khuyết bao nhiêu cũng không hề đề cập một câu ở trước mặt hắn, để tránh cho hắn bị mất thể diện. Thân thích bên phu gia, chỉ cần ta chậm trễ một chút thì sẽ bị nói là bản tính tiểu thư. Ta chưa từng vô tâm trước mặt công công bà bà. Mẫu thân cho ta gắm vóc thuốc bổ, ta đều đem cho lão nhân sử dụng thứ tốt nhất. Ta vất vả như vậy chẳng lẽ là để nhìn hắn nạp tiểu thiếp hay sao?”

“Chẳng phải là vì nói dối tông đường ư?” Từ Tam nói với nữ nhi, “Như vậy đi, bỏ mẫu lưu tử, thế nào?”

“Ta không muốn tiếp tục sống cùng Tăng Tĩnh nữa.” Từ Doanh Ngọc khuyên nhủ phụ mẫu, “Phụ thân, hai người không cần quá lo lắng, đây là chuyện tốt. Ta vẫn còn trẻ, nhìn ra Tăng Tĩnh chỉ là mặt người dạ thú. Nếu quá hai mươi năm, đến lúc đó hắn mới lộ ra bản mặt súc sinh thì ta thật sự mới khổ ải.”

Từ Doanh Ngọc hoàn toàn không cảm thấy thương tâm, nàng nói dứt lời liền đứng dậy, “Nữ nhi xuống trù phòng một chút, phụ thân, chẳng phải người thích món chân lợn hầm sao? Nữ nhi sẽ đích thân xuống trù phòng làm cho người ăn.”

Từ Tam chưa lên tiếng thì Từ Doanh Ngọc đã cảm thán, “Ta hầu hạ Tăng gia, vậy mà Tăng Tĩnh chẳng niệm tình ta. Thay vì như thế, không bằng ta trở về hiếu thảo với phụ mẫu vẫn hơn.”

“Suy bụng ta ra bụng người, hắn ăn xài của hồi môn của ta, vậy mà ta phải làm trâu làm bò hầu hạ hắn, như vậy có đạo lý gì? Đối xử quá tốt với hắn cho nên hắn xem những việc này là chuyện đương nhiên.”

Khuôn mặt thanh tú của Từ Doanh Ngọc lộ ra một phần quyết liệt, lưu lại một câu đầy khí phách, “Nực cười!” Sau đó nhấc chân rời đi.

Lúc trước Tăng gia thật không tính là hảo nhân gia. Từ Doanh Ngọc nhìn trúng Tăng Tĩnh chỉ vì Tăng phụ không nạp thiếp, hơn nữa nàng nhờ người tìm văn chương của Tăng Tĩnh, xem qua hơn mười bài thì cảm thấy người này coi như có chút tài học. Tướng mạo đoan chính, tuy rằng gia cảnh kém một chút nhưng Từ Doanh Ngọc cũng không quá để ý. Ngay cả phụ mẫu của mình lúc trước cũng rất gian nan khổ khổ, phải từng bước mới có được ngày hôm nay.

Lúc đầu Từ phu nhân không hài lòng, Từ Doanh Ngọc lại nói thẳng, chỉ chọn người này.

Nay kết cục xảy ra như vậy, Từ Doanh Ngọc cũng không trách ai mà chỉ tự mình chấp nhận.

Ý thức được sai lầm của mình, lập tức có thể sửa đúng. Cho dù có gian nan thế nào thì cũng tuyệt đối không quay đầu.

Từ Tam thường nói, “Hành sự lưỡng lự ắt sẽ gặp họa.” Những lời này e rằng chỉ có Từ Doanh Ngọc ghi tạc vào lòng. Hơn nữa nàng cũng hoàn toàn nghe theo lời phụ thân.

Từ Doanh Ngọc có bản tính vô cùng bình tĩnh và lạnh lùng, nếu nàng là nam tử thì chắc chắn là một hảo thủ.

Nàng xác định hôn sự của mình rất rõ ràng, nàng cũng không muốn những lời thề non hẹn biển, nàng chỉ hy vọng ngày sau có thể trải qua cuộc sống thanh bình không phải phiền lòng vì tỳ thiếp linh tinh.

Năm năm qua nàng quả thật sống rất yên bình.

Nội sự của phu gia cũng không thể làm khó được nàng, khẩu vị của người trong nhà cũng đơn giản, bởi vì xuất thân của nàng nên công công bà bà cũng không hà khắc đối với nàng. Nàng cũng có rất nhiều thời

gian để thưởng thức thi họa, có thể xuống trù phòng làm những món điểm tâm mình thích hoặc là đọc sách làm thơ.

So với những nữ nhân khác thì Từ Doanh Ngọc sống một cuộc sống rất thanh nhàn êm ả, thật giống như thần tiên. Đây cũng là điều mà nàng muốn.

Nếu Tăng Tĩnh không nạp thiếp thì nàng có thể tiếp tục sống như vậy.

Về chuyện hài tử, cũng không phải Từ Doanh Ngọc không nghe công công bà bà nhắc đến. Bất quá nàng có giới hạn của mình, nàng không nhiều lời, chỉ đứng xem người của Tăng gia sẽ làm thế nào.

Đứng xem báo ứng sẽ rơi xuống như thế nào.

Đây là báo ứng vì việc nàng đã nhìn lầm người chứ không phải báo ứng vì Tăng gia lòng tham vô đáy.

Từ gia có ý nghĩa gì đối với Tăng gia, Từ Doanh Ngọc biết rõ điều này hơn bất luận kẻ nào. Phụ thân chẳng những là nhất phẩm Thượng thư mà còn có một thân phận lợi hại hơn nữa, chính là phụ thân được đích thân Thái thượng hoàng khâm điểm làm sư phó của Hoàng đế bệ hạ, lúc trước là Thái tử sư, nay chính là Đế sư.

Từ Doanh Ngọc cũng không biết nhiều chuyện bên ngoài, chỉ thỉnh thoảng mới nghe phụ thân nói vài ba câu. Bất quá nàng bẩm sinh rất có mẫn cảm đối với chính trị, việc này không cần ai dạy thì nàng cũng biết. Đối với người đồng giường cộng chẩm năm năm qua, tư chất của Tăng Tĩnh như thế nào thì Từ Doanh Ngọc có thể đánh giá rất công bằng: Không bằng trên chỉ hơn được dưới.

Tư chất như vậy, nếu có người nâng đỡ thì không sao, còn không thì thật sự là ngoài đường có đầy hạng người như thế.

Mất đi Từ gia, trừ phi Tăng gia có thể tìm được một hào môn hiển hách hơn nhà nàng để thú về, bằng không Tăng Tĩnh phải cố gắng phấn đấu rất nhiều.

Từ Doanh Ngọc dám về nhà nương gia, ba huynh đệ của nàng tuy rằng bản lĩnh không bằng phụ thân nhưng phẩm tính cũng không tệ. Thuở nhỏ quan hệ của bọn họ rất hòa hợp. Hơn nữa nàng còn trẻ, muốn tìm một mối hôn sự khác thì cũng chẳng có gì là gian nan.

Ấn tượng của Minh Trạng đối với Từ Tam bắt đầu chuyển hảo. Từ Tam là người rất thức thời, Minh Trạng bảo hộ Từ Bình Trung, đương nhiên Từ Tam cũng phải giao phó lòng trung thành của hắn cho Minh Trạng, phân chia rạch ròi với gia tộc, hơn nữa báo cho Minh Trạng biết một ít bí sự mà hắn loáng thoáng nghe được.

Từ Tam nói, “Không sợ bệ hạ trách tội, thần và tộc nhân thật sự không có nhiều liên hệ. Thuở nhỏ thần bị đích mẫu xa lánh, nếu không phải học hành có chút ngốc nghếch thì dưới áp lực của tộc lão, e rằng cũng không thể được nhập vào gia phả. Đích mẫu luôn cảnh giác cao độ đối với thần, việc này là thần ngẫu nhiên biết được.”

Minh Trạng không phải người câu nệ, đích mẫu thứ tử là chuyện thường ở huyện, hắn cũng không muốn nhiều lời đối với chuyện của Từ gia, chỉ cười nói, “Lão Từ à, ngươi là người thông minh, cũng nên hiểu được vì sao phụ hoàng chọn ngươi làm sư phó của trẫm.”

“Thần không dám tìm hiểu để tâm.”

Minh Trạng cười ha ha, “Có gì đâu! Nếu các ngươi không cân nhắc đến dụng tâm của trẫm thì trẫm mới càng lo lắng.”

“Trong các Thượng thư Lục bộ thì ngươi là người trẻ nhất.” Khi dùng từ ngữ trong chính trị thì chưa từng có nhất là nhất, nhị là nhị, nhưng Minh Trạng tương đối rất tinh thông chuyện này, hắn nói một cách chân thành, “Lão Từ à, vì sao ngươi lại không rõ? Ngươi là người mà phụ hoàng đã lưu lại cho trẫm, là người có thể hữu dụng.”

Từ Tam hơi động lòng.

“Ngươi khác mọi người. Ngươi là tiên sinh của trẫm, là Đế sư của Đại Phụng!” Giọng nói của Minh Trạng trong suốt lại êm tai, “Bất cứ lúc nào chỉ cần trẫm có thể bảo trụ được ngươi thì sẽ bảo trụ ngươi! Nhưng

người cũng không thể để cho trẫm phải một mình chiến đấu! Người là sư phó của trẫm, phải biểu hiện tình cảm với trẫm mới được!”

“Trẫm vẫn nhớ rõ khi ở Đạo trai, trẫm và Phạm Duy đi học, bao nhiêu người xem thường trẫm và Phạm Duy. Chỉ có người vắn vóc lòng dạ bảo, Phạm Duy có gì không hiểu thì đều đến hỏi người, nhất định sẽ có được đáp án.” Trong mắt của Minh Trạng tràn đầy ý cười, nhìn Từ Tam, “Trẫm vẫn luôn ghi nhớ, khi đó trẫm đã nghĩ người là hảo quan. Sau này trẫm làm thái tử, là trẫm nói với phụ hoàng, muốn người làm sư phó của trẫm.”

Nhắc đến chuyện xưa, Từ Tam thở dài, “Ồ Đạo trai, thần chỉ làm chuyện phải làm mà thôi. Khi đó thần chỉ là một Hàn Lâm thị đọc nho nhỏ, các hoàng tử có gì không hiểu cũng không đi hỏi thần. Chỉ có bệ hạ và tiểu Phạm đại nhân tìm đến thần, thần cao hứng còn không kịp nữa là.”

“Đâu có, ta nhớ rõ trong đó có một vị Lý Hàn Lâm, tính tình cực tẻ, mắt cao hơn đầu.” Minh Trạng cười.

Vị nhân huynh kia họ Lý, đương nhiên Từ Tam vẫn nhớ, người nọ đã bị đưa đến Tây Bắc khai hoang. Từ Tam cười, “Bệ hạ từ sớm đã rất thông minh.” Nếu biết Minh Trạng thuở nhỏ đã đầy bụng mưu trí thì khi ở Đạo trai, Từ Tam đã xuất ra bản lĩnh phụng dưỡng đức ông để hầu hạ Minh Trạng rồi.

Bất quá thông qua chuyện này cũng có thể xem như hấn kết được thiện duyên.

Từ Tam sớm có sự lựa chọn rất quyết đoán, hấn trịnh trọng nói, “Bệ hạ, mặc dù thần không biết nhiều lắm về đám thế tộc Giang Nam. Bất quá bọn họ nhiều đời chiếm cứ Giang Nam. Có thanh danh có phú quý, tộc nhân càng nhiều không đếm xuể, nếu bệ hạ muốn động vào bọn họ thì nhất định phải cân nhắc kỹ lưỡng.”

Từ Tam cười khổ, “Thần nói điều này cũng không sợ bệ hạ tức giận, nếu không phải từ trước đến nay thần không coi trọng tộc nhân, lại có vài phần văn nhân chính trực và ngờ nghệch thì hôm nay e rằng không thể đứng trước ngự tiền để nói những lời này. Nếu thần là đệ tử được gia tộc tử mĩ bồi dưỡng thì sẽ càng không dám trí gia tộc của mình vào chỗ nguy hiểm.”

“Trẫm hiểu.” Minh Trạng cười cười, “Bất quá trẫm không muốn vô duyên vô cớ làm kẻ hồ đồ, vì vậy mới hỏi nhiều một chút mà thôi.”

“Bệ hạ thánh minh.”

Triệu Lệnh Nghiêm gặp chuyện phiền toái.

Hấn vốn là tân khoa Võ bảng nhãn, là tâm phúc trong mắt Hoàng thượng, mọi người khen tặng, giao hảo sắp hàng dài, không oán không cừu thì có ai lại cả gan gây phiền phức cho hấn?

Việc này phải nói đến gia thế của Triệu Lệnh Nghiêm.

Triệu Lệnh Nghiêm cũng không phải xuất thân từ danh môn hào tộc, bất quá chỉ là gia đình bình thường ở Sơn Đông Lang Gia, trong nhà có mấy trăm mẫu ruộng, một ngôi nhà ba gian. Không bằng trên nhưng cũng hơn dưới được một chút, cũng xem như có cửa, sống yên ổn qua ngày. Triệu Lệnh Nghiêm có phụ thân vô cùng đam mê đọc sách, có tài học phi phàm. Chẳng những học thức cao mà lại có y thuật khiến người ta theo không kịp, mĩ mai chính là phụ thân của hấn lại mắc phải bệnh nan y. Triệu phụ Triệu mẫu vì thế mà sớm qua đời.

Tài học của Triệu Lệnh Nghiêm đều thừa hưởng từ phụ thân.

Khác với cuộc sống thanh tĩnh đạm bạc của phụ thân, Triệu Lệnh Nghiêm thiên về sách lược binh pháp, hơn nữa hấn cho rằng học là phải hữu dụng. Vì vậy sau khi thủ hiếu xong, Triệu Lệnh Nghiêm liền bắt đầu tham dự ân khoa.

Triệu gia cực kỳ đơn bạc, bên nhánh tộc của Triệu Lệnh Nghiêm rất thưa thớt. Bất quá hấn có một bá bá gả đến đế đô, đó là hàn lâm Tăng gia.

Vị bá bá này dường như cũng kế thừa thân mình gây yếu của Triệu gia, thường xuyên đau ốm.

Triệu Lệnh Nghiêm còn có một vị biểu ca chính là Tăng Tĩnh.

Nhắc đến biểu ca Tăng Tĩnh thì điều đầu tiên mà Triệu Lệnh Nghiêm nghĩ đến sẽ là vị thần tiên biểu tẩu trong mộng của hắn: Từ Doanh Ngọc.

Triệu Lệnh Nghiêm chưa từng gặp nữ nhân nào sống một cách ung dung thản nhiên như vậy.

Triệu Lệnh Nghiêm đến nhà của biểu ca, cũng không phải xa hoa phú quý, chẳng qua từng một gốc cây, từng một dây leo đều được bài trí hết sức dụng tâm, đặt rất đúng nơi đúng chỗ. Thật lòng mà nói thì Từ Doanh Ngọc cũng không phải nữ nhân quá mức xinh đẹp, chẳng qua trong ánh mắt có một loại khí khái của tiểu thư khuê các, tao nhã thanh tĩnh, làm việc đoan chính, khiến người ta phải tán thưởng.

Tăng gia cũng không phải đại gia tộc, cho nên hắn và Từ Doanh Ngọc cũng thường xuyên gặp mặt. Thân mình của bá bá không khỏe, cho nên Từ Doanh Ngọc đã sớm tiếp nhận nội sự trong nhà, quy củ dành cho nô bộc rất trật tự rõ ràng, không thua gì thế tộc người ta.

Thỉnh thoảng Từ Doanh Ngọc cũng có tâm tình, cũng sẽ xuống trù phòng làm vài món ăn, trù nghệ rất tốt. Triệu Lệnh Nghiêm cũng từng nghe nàng đánh đàn thổi tiêu, thật sự rất có tài nghệ.

Huống chi còn có xuất thân của Từ Doanh Ngọc, khiến Triệu Lệnh Nghiêm âm thầm hâm mộ biểu huynh thật may mắn.

Nào ngờ biểu huynh có phiền não của biểu huynh.

Rượu vào lời ra, Triệu Lệnh Nghiêm cũng từng nghe biểu huynh phiền não, “Nàng tốt như vậy, là ta không xứng với nàng....Lệnh Nghiêm Lệnh Nghiêm, mọi người nói môn đăng hộ đối....Công chúa trong triều chẳng có ai là không tốt, nhưng mà người xem đi, có Phò mã nào chân chính sống khoái hoạt hay không...”

Lại nghe biểu huynh liên miên cần nhần nói nào là con nối dõi chưa có, thê tử rất tốt, nhạc gia quyền to, làm sao dám nạp thiếp? Nếu không nạp thiếp thì chẳng lẽ là đoạn tử tuyệt tôn hay sao?

Nữ nhân tốt như vậy cũng không phải người nam nhân nào cũng chịu nổi!?

Triệu Lệnh Nghiêm không ngờ sự tình lại đến nước này.

Bá bá Triệu thị bị dọa tái mặt, thúc thủ vô sách, liên tục nói với Triệu Lệnh Nghiêm, “Như vậy sao được? Nàng nóng tính như vậy ư? Ta vốn định nói với nàng là đợi sinh hạ xong nhi tử thì sẽ đưa nhi tử cho nàng nhận nuôi...” Nàng ở đây đương nhiên là nói đến Từ Doanh Ngọc.

Triệu thị thở dài, “Nữ nhi hào môn phú quý cũng thật là nóng tính. Từ khi nàng gả vào đây, nhà này có bao giờ nghịch ý nàng hay chưa? Đã năm năm rồi, cũng không thể nhìn Tăng gia tuyệt hậu a.”

“Bá bá, việc cấp bách, trước tiên phải thỉnh biểu tẩu trở về đã rồi tính sau.” Chuyện con nối dõi thì có thể tính sau, nếu người ta đi mất thì Tăng gia muốn thú được một vị tức phụ như vậy chẳng khác gì muốn leo lên trời.

“Đúng vậy.” Triệu thị năn nỉ, “Lệnh Nghiêm, người và Tĩnh nhi là biểu huynh biểu đệ. Chuyện như vậy có thể cầu ai được đây. Chỉ có thể để người trong nhà sang đó, ta cũng muốn đi. Việc này là Tĩnh nhi không đúng, làm cho nàng kia có thai. Chẳng qua phải thỉnh biểu tẩu của người rể tình phu thê nhiều năm, người bảo nàng cứ yên tâm, bất luận là nhi tử hay nữ nhi thì vẫn đưa cho nàng nuôi dưỡng. Nếu Tĩnh nhi có nửa điểm tệ bạc với nàng thì ta hoàn toàn không chấp nhận.”

Triệu Lệnh Nghiêm cảm thán, “Bá bá, người có nghĩ đến chuyện này hay không, nếu chỉ vì con nối dõi thì có thể nói thẳng với biểu tẩu, nàng không phải là người không thông tình đạt lý, chẳng qua nếu biểu ca muốn nạp tiểu thiếp thì cũng nên quang minh chính đại một chút. Dưỡng tiểu thiếp ở bên ngoài cho đến khi có thai rồi mới đem về nhà, chẳng phải là có sẵn lý do để biểu tẩu không nể tình hay sao?” Nói xong liền liếc mắt nhìn Tăng Tĩnh một cái.

Sắc mặt của Tăng Tĩnh cũng rất khó xem, thở dài, “Ta còn cách gì nữa đây? Chẳng phải mẫu thân đã thử nói bóng nói gió với nàng rồi sao, nàng cũng chưa từng đồng ý!”

Triệu thị khổ sở thở dài, Tăng lão gia ra lệnh, “Sau khi tiểu thiếp sinh hạ nhi tử xong thì lập tức bán ra ngoài, càng xa càng tốt! Bỏ mẫu lưu tử!”

“Cha!” Tăng Tĩnh khẩn cầu, “Hong chu cũng là khuê nữ trong sạch của nhà người ta, là lương dân đứng đắn.”

“Thối lắm!” Tăng lão gia giận tái mặt, “Có khuê nữ trong sạch nào lại vô danh vô phận đi câu dẫn nam nhân như vậy? Khuê nữ trong sạch của nhà người ta? Nàng ta họ gì tên gì? Ta muốn đi hỏi lão tử lão nương của nàng ta một câu cho rõ ràng, vì sao lại dưỡng ra một con hồ ly tinh như thế!”

“Ta không đồng ý.” Tăng Tĩnh bướng bỉnh, khẩn thiết nói, “Từ thị không có con, vốn đã phạm vào thất xuất, nàng muốn chia tay thì cứ để nàng rời đi. Bất quá chỉ là xuất ra một chút thủ đoạn nữ nhân để bức bách ta mà thôi! Nếu ngay cả nữ nhân của hài tử mà cũng không thể giữ được thì ta còn đáng làm nam nhân nữa sao!” Một nữ nhân, đã từng tuổi này mà không có nhi tử, cho dù dòng dõi có cao quý, nếu chia tay hẳn thì chỉ mang thêm tội ghen tuông mà thôi, rời khỏi Tăng gia thì Từ Doanh Ngọc có thể gả cho ai đây?

Tuy rằng cách nghĩ này có chút ti bỉ bất quá Tăng Tĩnh cho rằng sự thật chính là như thế.

Triệu Lệnh Nghiêm thì lại không đồng ý, hần nhẹ giọng nhắc nhở, “Biểu ca, ta cảm thấy biểu tẩu cũng không phải sử dụng thủ đoạn.” Theo hiểu biết sơ sài của hần về Từ Doanh Ngọc, nếu Từ Doanh Ngọc muốn dùng thủ đoạn thì sẽ lặng lẽ làm cho nàng kia sảy thai, cần gì phải đòi chia tay Tăng Tĩnh?!

Từ Doanh Ngọc không giống kẻ ngu ngốc không có trí tuệ.

Bất luận mọi người nói như thế nào thì Tăng Tĩnh tuyệt đối không đồng ý bỏ mẫu lưu tử, khiến Triệu thị trở nên sốt ruột, hung hăng đấm nhi tử mấy quyền, túm y phục của nhi tử mà khóc lóc, “Người coi như tạm thời ứng phó có được không? Người suy nghĩ một chút đi, tức phụ và người đã là phu thê năm năm, người thật sự muốn tổn thương nàng chỉ vì bị một ả nha đầu dụ dỗ hay sao?”

Lúc này Tăng Tĩnh mới miễn cưỡng gật đầu.

51. Chương 51

Tăng Tĩnh cũng không tính đi một mình, hần còn thỉnh một vị khác có chút thân phận để đi Từ gia nhận lỗi.

Phò mã của nhị Công chúa: Triển Thiệu Hi.

Triển Thiệu Hi ngoại trừ thân phận Phò mã thì còn có một tước vị là Tây Nhạc Bá, Triển Thiệu Hi và Tăng Tĩnh là tương giao tâm đầu ý hợp, Tăng Tĩnh đã mở miệng thì hần đương nhiên phải nể mặt bằng hữu.

Triển Thiệu Hi nghe Tăng Tĩnh thuật lại sơ lược việc này, bèn gõ đầu hần mà nói, “Người thật là xằng bậy, muốn nạp thiếp thì cứ nạp, nhưng phải báo trước với đệ muội. Bằng không, người đặt đệ muội ở chỗ nào?”

Tăng Tĩnh nói một câu cực ngốc, “Chẳng phải vì ta sợ nàng không đồng ý hay sao?”

“Hầy.” Triển Thiệu Hi thở dài, “Nhạc phụ đại nhân của người dễ chọc lắm ư? Lại có ba tiểu cữu tử, coi chừng người bị đánh thành đầu heo bây giờ. Người làm chuyện này thật khó nói nổi!”

“Muốn ta nói thì người nên xử trí ổn thỏa nữ nhân kia trước đi.” Triển Thiệu Hi có rất nhiều cảm xúc đối với chuyện nữ sắc, “Lúc trước Bắc Xương Hầu lão tam cũng là vì một ả tỳ nữ muốn sinh nhi tử mà lãnh phải kết cục như thế! Chẳng những không thú được Thục Nghi công chúa mà Đỗ lão tam còn phải làm hòa thượng. Từ tướng là Đế sư, đầu phải để dành cho người trêu chọc!”

Tăng Tĩnh chậm rãi nói, “Cũng không đến mức bắt ta đi làm hòa thượng chứ.” Đỗ gia làm loạn trước hôn sự, còn gặp phải tiểu cữu tử đòi mạng: Gạch tử gia, có thể sống yên ổn mới là lạ? Nay Tăng gia và Từ gia hoàn toàn là ở hoàn cảnh khác, ít nhất hần và Từ thị cũng là phu thê năm năm, có thể niệm tình nhau.

Triển Thiệu Hi đánh hấn một cái, “Người muốn như vậy thì nên cải tà quy chính đi. Từ gia cũng không có ý chia tay, nhưng nếu ngươi bày ra thái độ này thì người ta cũng không thể bảo khuê nữ người ta quay về với người được.”

“Yên tâm đi, ta biết phải làm thế nào mà.” Tăng Tĩnh lấy lại tinh thần, bắt quá là khom lưng trước mặt nữ nhân mà thôi, làm nam nhân có thể nhẫn nhịn một chút, xem như là vì nhi tử của mình đi.

Triệu Lệnh Nghiêm nói, “Chúng ta nên thương lượng trước nên nói thế nào khi đến Từ gia!”

Một người khó địch ba người.

Tăng Tĩnh đến Từ gia môn, đương nhiên không chiếm được chiêu đãi như dĩ vãng.

Từ gia không lên mặt cầm chổi đuổi người đã là khách khí lắm rồi.

Bắt quá vì có nhị Phò mã giá lâm, trưởng phu không ở nhà nên Từ phu nhân mới bắt đắc dĩ ra mặt xã giao.

Nghe nói Triệu Lệnh Nghiêm là tân khoa Võ bảng nhân nên Từ phu nhân đặc biệt nhìn nhiều một chút, sau đó nói một cách khách khí với Triển Thiệu Hi, “Không biết nhị Phò mã đích thân ghé thăm hàn xá nên không tiếp đón từ xa.”

“Bá mẫu khách khí rồi.” Trước tiên Triển Thiệu Hi kết nối quan hệ, cười nói, “A Tĩnh như thân huynh đệ của ta, gọi ngài một tiếng bá mẫu là hợp tình hợp lý.”

Từ phu nhân cười cười, “Phò mã gia quá khách khí, ta làm sao dám nhận.”

“Bá mẫu, a Tĩnh hành sự lỗ mãng, vì vậy chúng ta đặc biệt đến giải thích và thỉnh tội với bá mẫu.” Mọi người đều biết rõ ý đồ của Tăng Tĩnh khi đến đây, Triển Thiệu Hi cũng không vòng vo, chỉ nói thẳng, “Thỉnh bá mẫu nể tình hấn còn trẻ không hiểu chuyện mà tha thứ cho hấn lần này.”

“Hấn và đệ muội là phu thê ân ái, lần này đệ muội rời nhà, a Tĩnh cũng rất hối hận.” Triển Thiệu Hi ôn hòa nói, “Hấn là người hồ đồ, cảm thấy có lỗi với đệ muội. Hấn lén sốt ruột vì con nói dối, lại không muốn nói với đệ muội, sợ đệ muội buồn tủi. A Tĩnh nói, bắt quá chỉ là mượn phúc sinh nhi tử mà thôi, một nha đầu cũng chẳng đáng là gì.”

Từ phu nhân thản nhiên nói, “Phò mã thật sự biết nói đùa. Ta cũng không biết vì sao phải giấu thê nạp thiếp chỉ để sinh con nói dối? Hay là nữ nhi nhà ta không biết khoan dung độ lượng khiến cho Tăng gia phải làm như thế?”

“Thật là nực cười, nữ nhi của ta chẳng biết chuyện gì thì bỗng nhiên có một nữ nhân mang thai bước vào cửa?” Từ phu nhân giương mắt lướt nhìn vài vị, “Ta không đọc nhiều sách, cũng không biết lễ nghĩa. Nhưng các người, một người là Phò mã, một người là Bảng nhãn, một người là Thứ cát sĩ, có thân phận, có học thức, có kiến thức rộng rãi, vì sao lại đi phân trần những chuyện này với ta?”

Tuy rằng do thân phận của Triển Thiệu Hi mà Từ phu nhân phải nể mặt ba phần, bắt quá trong chuyện này thì Từ gia đương nhiên không thể dễ dàng nhượng bộ!

Triệu Lệnh Nghiêm vội vàng nói tiếp, “Thân gia thái thái, thật sự là biểu huynh nhà ta sai lầm. Lần này đến đây là để nhận tội với biểu tẩu. Việc đã đến nước này, nữ nhân kia cứ giao cho biểu tẩu, muốn đánh muốn giết muốn bán thì biểu huynh tuyệt đối không nói chữ không! Chỉ cần biểu tẩu khoan hồng độ lượng, tha thứ cho biểu huynh lần này.”

“Thật sự là bách niên tu đắc đồng thuyền độ, thiên niên tu đắc cộng chẩm miên, biểu huynh biểu tẩu từ khi thành thân chưa từng có tranh chấp.” Triệu Lệnh Nghiêm nói một cách khẩn thiết, “Chẳng qua trong một đời người cũng có lúc phạm phải sai lầm. Biết sai có thể sửa là việc tốt. Biểu tẩu với phẩm tính lòng dạ như vậy, thân gia thái thái lại là người hiền lành, xin hãy cho biểu huynh một cơ hội được sửa đổi.”

Triệu Lệnh Nghiêm khom mình nhận lỗi, Tăng Tĩnh quỳ mạnh xuống đất trước mặt Từ phu nhân, dập đầu ba cái, cất lên giọng nói âm trầm, “Cầu nhạc mẫu tha thứ cho ta.”

Từ phu nhân nhất thời mềm lòng.

Nếu có chút khả năng tái hợp thì không có mẫu thân nào sẽ nguyện ý để nữ nhi chia tay với nữ tể.

“Quả nhiên tính kế rất hay.” Không biết Từ Doanh Ngọc đứng trước cửa từ khi nào, sam y màu hồng nhạt rất xứng với lớp lụa mỏng màu xanh nhạt bên ngoài, trên đầu quần búi tóc đơn giản, ở giữa cài một cây trâm hình đoá hoa sơn trà cũng màu hồng nhạt, thanh lệ tao nhã, ánh mắt trong trẻo nhìn vào trong phòng.

Dường như nàng đứng đó đã được một lúc, nhấc váy đi vào, mỉm cười hành lễ với Từ phu nhân, “Mẫu thân nhất định đừng bị trúng kế.”

“Chẳng lẽ mẫu thân lại không nhìn ra bọn họ đã có chuẩn bị trước khi đến đây.” Từ Doanh Ngọc đứng bên cạnh mẫu thân, vén một sợi tóc xoắn bên tóc mai ra sau gáy rồi thản nhiên nói, “Nhị Phò mã thân phận cao quý, trước tiên tiến đến sẽ trấn áp người ta. Tất nhiên mẫu thân sẽ không lấy gì làm vui vẻ cho lắm, sau khi nhị Phò mã nói xong thì Triệu Bảng nhân sẽ đỡ lời, liên tục nhận tội, khom người khuất phục trước mẫu thân. Trải qua sự cường thế của Phò mã, mẫu thân sẽ sinh ra hảo cảm đối với Triệu Bảng nhân. Tiếp theo Tăng công tử lại quỳ mạnh như vậy. Tục ngữ nói, dưới gối nam nhi có hoàng kim. Một người trấn áp một người dịu ngọt một người dập đầu, đừng nói là mẫu thân, ngay cả thần nhân cũng mềm lòng nữa là.”

“Mẫu thân, người đi nghỉ ngơi trước đi. Đây là chuyện của ta, ta sẽ nói chuyện với Tăng công tử.” Từ Doanh Ngọc phân phó với nữ mẫu tâm phúc của Từ phu nhân, “Triệu ma ma, hầu hạ mẫu thân đi nghỉ ngơi đi.”

Triệu phu nhân hung hăng trừng mắt liếc nhìn ba người rồi dặn dò nữ nhi, “Có chuyện gì thì cứ gọi người!”

Nhạc mẫu đã rời đi, Tăng Tĩnh cũng tự động đứng dậy.

Từ Doanh Ngọc nói thẳng, “Chia tay thì người va ta đều đẹp mặt! Nếu người muốn đưa ra giấy hưu thê thì ta tuyệt đối không nhận, chúng ta sẽ đến công đường để thẩm vấn! Từ gia chúng ta cũng không sợ phải lên công đường!”

“Đệ muội đệ muội, không nên như vậy.” Triển Thiếu Hi mặc dù thấy mắt mặt nhưng cũng phải đứng ra khuyên Từ Doanh Ngọc vài câu.

“Duyên phận đã hết, không cần cưỡng cầu.” Từ Doanh Ngọc nói, “Ta biết rõ ràng về Hồng Chu. Nàng cũng không phải là nô tỳ, không người làm mai không có sinh lễ mà đã lớn bụng, Tăng công tử, người là tân tiến sĩ, chẳng lẽ muốn mang tội thông dâm mà làm hồng tiền đồ hay sao?”

“Đương nhiên ta còn có căn cứ chính xác khác nữa.” Thấy sắc mặt lạnh lùng của Tăng Tĩnh, Từ Doanh Ngọc khề nhếch khóe môi, ánh mắt lạnh đậm, “Đương nhiên ta cũng không hy vọng sẽ khiến sự tình trở nên quá mức khó khăn. Dù sao nhất nhất phu thê bách nhật ân. Tăng công tử, người nói thử xem?”

Lúc này Tăng Tĩnh mới biết thê tử cũng không phải nói đùa, nữ nhi này quyết tâm chia tay, hẳn nhất thời cảm thấy khẩn trương, vội hỏi, “A Ngọc, chẳng lẽ người không thể niệm tình phu thê của chúng ta một chút nào hay sao?”

Từ Doanh Ngọc thản nhiên nói, “Kể từ khi người cùng nữ nhân kia tìm hoan mua vui thì tình cảm của chúng ta đã hoàn toàn cắt đứt.”

“Ta không đồng ý, ta không đồng ý. Ta chỉ là...” Tăng Tĩnh muốn tiến đến kéo tay Từ Doanh Ngọc, Từ Doanh Ngọc lại vung tay tát một cái lên mặt của Tăng Tĩnh, lạnh giọng nói, “Thật khiến ta ghê tởm!” Một câu của Từ Doanh Ngọc tát thẳng vào mặt của Tăng Tĩnh.

Đừng nói là Tăng Tĩnh, ngay cả Triển Thiếu Hi và Triệu Lệnh Nghiêm cũng chưa từng thấy nữ nhân nào lợi hại như Từ Doanh Ngọc!

Đương nhiên ngoại trừ Ngô Uyển nương.

Nhưng Ngô Uyển nương làm sao có thể sánh bằng Từ Doanh Ngọc. Từ Doanh Ngọc là thiên kim Tướng phủ, đường đường là tiểu thư khuê các, làm sao một tiểu thương như Ngô Uyển có thể sánh bằng.

Ai ngờ tiểu thư khuê các một khi nổi giận thì thật sự khiến người ta không thể đỡ được.

Đừng nói có bằng hữu và biểu đệ ở đây, cho dù không có ai mà nghe thấy Từ Doanh Ngọc nói như vậy thì Tăng Tĩnh cũng phải tức giận, Tăng Tĩnh nhất thời quát to, “Từ Doanh Ngọc, người đừng khinh người quá đáng!”

Từ Doanh Ngọc cười lạnh, “Tăng công tử, người cũng đừng mặt dày không biết xấu hổ!”

52. Chương 52

Làm tiểu thư khuê các đã lâu, Từ Doanh Ngọc cũng không biết mùi vị trở mặt lại thoả mái khoái trá như vậy.

Từ Doanh Ngọc lộ ra một nụ cười hài lòng, khí thế cũng không hề thua kém Tăng Tĩnh.

“Tăng công tử, trong vòng ba ngày viết phóng thê thư. Ta sẽ phái người đến kiểm kê của hồi môn. Nhị Phò mã và Triệu Bảng nhân nên khuyên Tăng công tử đi, Từ gia chúng ta cũng không phải dễ khinh thường.”

“Nếu hảo tự hảo tán thì vẫn có thể giữ thể diện cho nhau.” Từ Doanh Ngọc bưng lên tách trà trên bàn rồi uống hai ngụm, chậm rãi nói, “Nay Tăng công tử đã làm ra việc trở trên, nếu lại có cử chỉ trở trên thì không phải lúc nào ta cũng tốt tính như vậy mà chiêu đãi đâu.”

Triệu Lệnh Nghiêm kiên trì tiến lên, “Biểu tấu, xin hãy nghĩ lại tình cảm phu thê năm năm qua.”

“Đúng vậy, đệ muội, a Tĩnh cũng nhất thời hồ đồ. Người đừng nóng tính như thế.” Triển Thiếu Hi ôn hòa khuyên nhủ, “Dĩ hòa vi quý, đệ muội, dĩ hòa vi quý.”

Từ Doanh Ngọc lãnh đạm nói, “Năm nay gặp Hồng Chu ở Tết Nguyên Tiêu. Chính thức cùng một chỗ là mừng ba tháng ba, thế mà người có nói với ta lời nào đâu. Người đã dễ dàng an ủi Hồng Chu thế nào? Vừa có thai liền mang nàng về nhà, sinh nhi tử liền đưa nàng lên hàng nhị phòng....Mỗi tháng đưa năm lượng bạc chi tiêu.” Từ Doanh Ngọc mỉa mai cười cười, “Tăng công tử, người cũng chỉ đến thế mà thôi.”

“Đương nhiên người không muốn chúng ta thôi nhau, mặc dù Hồng Chu không phải nô tỳ, cũng chỉ là một người bình thường, năm lượng bạc đã đủ khiến nàng vui vẻ hưởng thụ, Tăng gia là dòng dõi, đã là hào môn mà cả đời nàng ta không thể với đến.” Từ Doanh Ngọc thật sự thở dài, “Nàng ta làm sao sánh bằng ta, nàng ta cũng không có phụ thân làm Thượng thư.”

“Tăng công tử, trên đời làm gì có chuyện lưỡng toàn kỳ mỹ? Người là một người có bản lĩnh hữu hạn, muốn có hiền thê mỹ thiếp lại không thiếu bất cứ thứ gì.” Từ Doanh Ngọc nhìn người nam nhân này, trong lòng vô cùng chán ghét, không khách khí mà nói, “Người thật sự là đang nằm mơ.”

“Ta gả cho người không phải vì của cải Tăng gia, không phải vì người tài trí hơn người, mà chỉ vì nhìn trúng gia phong Tăng gia nhà người không nạp tiểu thiếp.” Từ Doanh Ngọc nói một cách khinh thường, “Nay không còn thái bình nữa, người nghĩ thử xem ta dựa vào cái gì để ở lại Tăng gia của người?”

“Nhị Phò mã, Triệu Bảng nhân, các người cũng không cần phải hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt ta. Tăng công tử có bản tính nhân phẩm như thế nào thì hiện tại ta biết rất rõ.” Từ Doanh Ngọc nói, “Theo khí khái của Tăng công tử thì có thể chấp nhận bỏ mẫu lưu tử hay không? Hắn cũng không phải người vô tình vô nghĩa. Hắn ăn cơm của Từ gia nhưng vẫn ngại cơm thiêu của Từ gia. Người như hắn chịu một nữ nhân giúp đỡ, bởi vì nhạc gia hiển hách mà được lợi ích, điều này chỉ có thể khiến hắn ghê tởm khinh thường, toàn thân khó chịu, cảm thấy mất hết liêm sỉ. Hắn chỉ thích loại nữ nhân lúc nào cũng cần hắn che chở, có thể bày ra bản lĩnh nam nhân đại tài để con chim nhỏ nép vào người.”

Tăng Tĩnh chịu không nổi những lời nói này, lạnh lùng nói, “Người muốn chia tay thì cứ chia tay, cũng không cần phải làm ô bản thanh danh của ta, người gả cho ta năm năm, có ngày nào mà ta bạc đãi người hay chưa? Ta có hôm nay đều là do tự mình dúi mài kính sử! Không liên can gì đến Từ gia của người cả!” Tăng Tĩnh thở dài, “Người vốn là đích nữ của Tướng phủ, ta chỉ là một tiểu tử bản hàn, vốn không cân xứng! Người muốn chia tay thì cứ lấy giấy mực ra, ta tức khắc viết xuống phóng thê thư là được! Cần gì phải dính líu những thứ này vào đây!”

“Người nói đúng, xác thực là ta sẽ không đưa tánh mạng của mẫu tử Hồng Chu cho người xử trí!” Tăng Tĩnh còn nhìn Từ Doanh Ngọc một cách khinh rẻ, hôm nay hắn mới biết sắc mặt của Từ thị, dĩ vãng là hắn đã nhìn lầm nàng. Nếu như thế thì cần gì phải cưỡng cầu nữa, Tăng Tĩnh nói, “Người bá đạo khóc lóc om sòm như vậy, Tăng gia chúng ta cũng không chịu nổi tức phụ hào môn phú quý như người. Càng không thể chấp nhận có người không muốn ta nạp thiếp khiến Tăng gia chúng ta đoạn tử tuyệt tôn!”

“Nói rất đúng, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.” Từ Doanh Ngọc sảng khoái phân phó, “Tô Nhược, lấy giấy bút mực đến đây! Thỉnh Tăng công tử viết phóng thơ thư!”

Triển Thiệu Hi và Triệu Lệnh Nghiêm đang muốn khuyên can thì Tăng Tĩnh đã cướp lời, “Triển huynh, biểu đệ, hai người không cần khuyên ta nữa. Một ác phụ tùy tiện sát nam nhân như vậy thì quả thật là ta chịu không nổi.”

Tỳ nữ Từ gia lập tức mang đến giấy và nghiên mực, hai người Triển Triệu không còn cách nào để khuyên nhủ, đành nhìn Tăng Tĩnh viết phóng thơ thư.

Từ Doanh Ngọc cầm lên đọc kỹ rồi cẩn thận cất vào, mỉm cười một chút, “Còn có một chuyện phải nói với Tăng công tử.”

“Tăng công tử luôn miệng bảo rằng ta không thể sinh con, có chứng cứ gì hay không?” Từ Doanh Ngọc ôn hòa nói, “Đương nhiên người không có chứng cứ, bất quá ta cũng biết được một chút bệnh tật trên người của Tăng công tử.”

Từ Doanh Ngọc vuốt ve chiếc vòng trong suốt như bích thủy trên tay, nhàn nhã trò chuyện, nhưng mỗi một từ mỗi một chữ lại như dao cắt, “Nhớ lại bốn năm trước, vì thành hôn đã mấy tháng nhưng vẫn không thấy có tin vui, ta liền thỉnh Thái y bắt mạch cho ta. Thật là đáng tiếc, bởi vì cơ thể của ta không có vấn đề gì cả.”

“Cũng nhớ lại bốn năm trước vào một ngày nọ, Tăng công tử dụng công quá độ, bị nhiễm phong hàn, nằm trên giường không dậy nổi, thái thái lão gia của quý phủ vô cùng nôn nóng, ta bèn dùng bài thiếp của gia phụ để thỉnh Tôn thái y của Thái y viện về. Nhị Phò mã nhất định cũng biết Tôn thái y là do Hoàng Thượng đích thân dẫn về từ Giang Nam, y thuật có một không hai trong Thái y viện.” Từ Doanh Ngọc nhìn khuôn mặt thất sắc của Tăng Tĩnh, tiếng cười nhẹ nhàng nhưng dường như có thể đâm xuất huyết tâm can của Tăng Tĩnh, “Ngoại trừ bệnh phong hàn của Tăng công tử thì ta còn nhỏ giọng thỉnh Tôn thái y thuận tiện chẩn đoán cho Tăng công tử, vì sao các người lại không có con nối dõi?”

“Người đoán xem, chứng bệnh đó nằm trên người ai?” Từ Doanh Ngọc nói một cách khoáy ý, “Năm đó ta đương nhiên sẽ không nói. Nếu chuyện này bị nói ra ngoài thì người không có mặt mũi chính là người! Ta nghĩ, chỉ cần người đối xử tốt với ta, cả đời này cho dù không có con thì ta vẫn sống cùng người!”

“Nhìn xem đi, người đã làm cái gì?” Từ Doanh Ngọc cười lạnh, “Thật sự là ngu xuẩn đến tột cùng! Một nữ tử Giang Nam, trong nhà gặp tai biến, đến để đồ ở nhờ thân thích, kết quả không tìm thấy thân thích, đành phải phiêu bạc ở đồ đồ. Một lời nói dối đơn giản như vậy mà người cũng tin cho được! Nữ nhân như vậy mà người lại tin tưởng nàng ta vẫn là xử nữ?! Hừ, bỏ vào chút máu bồ câu thì người coi như người ta là xử nữ thuần khiết!”

“Trong bụng có thai thì người liền nhận thức là Tăng gia của người?”

Từ Doanh Ngọc lắc đầu, thở dài, “Ta cảm thấy thật sự là ghê tởm, người đem kỹ nữ vào nhà, lại xem dã chủng là bảo bối, còn muốn ta phải noi theo? Tăng công tử, với nhân phẩm và trí tuệ như vậy của người thì thật sự khiến người ta không dám khen tặng.”

Triển Thiệu Hi tự nhận bản thân có kiến thức rộng rãi, Triệu Lệnh Nghiêm lại là người có tài học đầy mình, nhưng khi nghe thấy Từ Doanh Ngọc nói ra nội tình thì cả hai đều khiếp sợ quên mất phản ứng.

Tăng Tĩnh rống giận, “Không có khả năng! Người nói bậy! Người chỉ là ghen tị Hồng Chu có thai! Ghen tị ta thích Hồng Chu hơn mà thôi!”

Từ Doanh Ngọc quét mắt liếc nhìn Tăng Tĩnh từ trên xuống dưới rồi thản nhiên nói, “Ta cũng chẳng cảm thấy có gì lạ đối với loại người mà người yêu thích.”

“Được rồi, chuyện gì cần biết cũng đã biết, ta niệm tình nên mới nói với các người.” Từ Doanh Ngọc thả lỏng người một cách thoải mái, bắt đầu đuổi khách, “Thứ ta không thể đưa tiền.”

Tăng Tĩnh không dám tin tưởng, sắc mặt trắng bệch.

Triển Thiệu Hi và Triệu Lệnh Nghiêm thấy việc đã đến nước này, nếu tiếp tục ở lại Từ gia thì chỉ càng rước lấy nhục, vội vàng lôi kéo Tăng Tĩnh cáo từ.

Ba người vừa mới đến trước cửa thì liền thấy Từ Bình Trung và Từ Bình Đường mỗi người cầm một cục gạch chờ Tăng Tĩnh. Cừu nhân gặp mặt thì làm sao có thể khoan dung, hai huynh đệ lập tức vọt đến.

“Các huynh đệ, có chuyện gì thì cứ từ từ mà nói, có chuyện gì thì cứ từ từ mà nói!”

“Ôi chào!”

“Á!”

Triển Thiệu Hi và Triệu Lệnh Nghiêm là do Tăng Tĩnh nhờ đi theo để hỗ trợ, lần này thật sự là hỗ trợ toàn diện. Cục gạch của hai huynh đệ Từ gia không đập trúng vào người Tăng Tĩnh nhưng lại trúng ngay mặt của hai người Triển Triệu.

Từ Bình Trung vừa thấy chính mình đánh trúng Phò mã thì nhất thời mất hồn, không biết phải làm sao. Trong khi Từ Bình Đường thấy cục gạch bị trệch mục tiêu thì liền lập tức nhặt trở lại, xem xét thật chuẩn ngay ót của Tăng Tĩnh, sau đó thần nhiên ném cho Tăng Tĩnh một nhát.

Nữ nhân là một sinh vật thật kỳ diệu, khi đa tình thì có thể vì tình mà tuyệt thực không muốn sống. Nhưng khi quyết tâm tàn nhẫn thì nữ nhân tuyệt đối ác độc hơn hẳn nam nhân.

Từ Doanh Ngọc ở trong phòng không thấy rõ cảnh tượng, vừa bước ra thì liền nhìn thấy cả ba người đều nằm dưới đất, nhất thời vỗ tay khen ngợi, “Nhị đệ, tam đệ, đánh hay lắm.”

Triển Thiệu Hi và Triệu Lệnh Nghiêm thật sự chỉ muốn chết, chỉ có Tăng Tĩnh là may mắn, hắn bị kích động quá mức, lại bị đập trúng đầu nên đã hôn mê bất tỉnh.

Từ Doanh Ngọc lại nói, “Tuy chúng ta là người bình thường, nhưng tâm tình của hai đệ đệ đối với ta cũng giống như tâm tình của Bệ hạ đối với Thục Nghi đại công chúa.”

“Chẳng qua đánh vài cái cho hết giận là đủ rồi. Nhà chúng ta cũng không thể dễ xảy ra tai nạn chết người.” Từ Doanh Ngọc gọi đám nha hoàn vừa điu vừa nâng ba người bọn họ vào một sương phòng, “Vị Triệu Bảng nhân này tinh thông y đạo, mang đến một chút khăn trắng sạch sẽ và bột ngà voi loại tốt nhất để thỉnh ba vị băng bó vết thương.”

Người của Từ gia không phải dễ chọc, hiện tại Triệu Lệnh Nghiêm đã thật sự lĩnh hội được điều này! Chẳng qua Triệu Lệnh Nghiêm cũng may mắn khi hắn và nhị Phò mã đến đây cùng biểu huynh. Vậy mà hiện tại biểu huynh vẫn là nghênh ngang tiến vào, thẳng căng khiêng ra.

Đám tiểu cữu tử này thật sự rất hung hăng.

53. Chương 53

Huynh đệ Từ gia đánh người, Từ gia cô nương cũng được phóng thê thư đúng như ý muốn, trong khi Tăng Tĩnh lại bị Từ Doanh Ngọc đả kích đến mức tổn thương tinh thần lâm vào trạng thái phát nổ, chỉ còn sót lại một chút hơi thở.

Sau khi trở về Tăng gia, Triệu Lệnh Nghiêm đã thuật lại đầu đuôi sự việc cùng bá bá và dượng của mình, bá bá Triệu thị lập tức ngắt xiu, may mà Triệu Lệnh Nghiêm cũng tinh thông y thuật nên không có gì trở ngại.

Kế tiếp, Tăng gia thăm vấn vị nữ tử Hồng Chu kia như thế nào, lại xử trí ra sao thì Triệu Lệnh Nghiêm cũng không rõ lắm.

Nhưng Từ Tam lại bị Lâm ngự sử chỉ trích tại đương triều, bảo là hắn dung túng nhi tử hành hung bừa bãi, cứ thế mà để cho nhi tử trong nhà đánh vỡ đầu nhị Phò mã và Triệu Bảng nhân.

Bản tính lắm chuyện của Minh Trạm bắt đầu hùng hực thiêu đốt, lập tức hỏi, “Chuyện này là sao? Từ thượng thư, nhi tử của người bị diên rồi ư? Ta thấy Bình Đường là người thành thật, vì sao lại làm ra chuyện này? Ngay cả tỷ phu của trẫm và Bạng nhân của trẫm mà cũng dám đánh? Rốt cục là vì cớ sự gì?”

Từ Tam xấu hổ muốn chết, đành vắn tắt thuật lại sự việc, cứ luôn mồm cường điệu, “Thật sự là ngộ thương, đám khuyển tử chỉ là quá nóng tính, muốn xả giận thay tỷ tỷ của bọn họ, nào ngờ nhị Phò mã và Triệu Bạng nhân che trước mắt, bọn họ mới lỡ tay làm bị thương hai người. Thần đã lệnh cho bọn họ đến tạ lỗi ở phủ của nhị Công chúa và Triệu Bạng nhân rồi, biết được hai người cũng không bị thương nghiêm trọng thì thần mới yên tâm, đã giáo huấn một trận hai tên khốn kiếp kia ở nhà rồi!”

Minh Trạm vui vẻ trong lòng, cảm thấy buồn cười, sau đó khoát tay rồi nói một cách thông cảm, “Ồi chao, làm tiểu cửu tử thì khó tránh khỏi tình tình nóng nảy. Thảo nào nhị tỷ phu và Triệu Lệnh Nghiêm không lâm triều. Bất quá cũng đã khiến người ta bị ngộ thương rồi. Nhớ năm xưa trẫm đập đầu Hiếu Thực pháp sư cũng đã bị phạt tội. Từ Tam, nay trẫm phạt người một năm bổng lộc, người có phục hay không?”

Đương nhiên Từ Tam không có chỗ nào là không phục, Minh Trạm bèn nói với Ngự sử cáo trạng, “Thanh quan khó lo việc nhà, người ta cũng không làm ầm ĩ chuyện này, nhị Phò mã và Triệu Bạng nhân cũng không dâng tấu chương kêu oan với trẫm, không ảnh hưởng đến quốc pháp, như vậy cứ cho qua đi.”

Minh Trạm cũng tuyên Thái y đến phủ của nhị Công chúa và Triệu gia để bắt mạch chẩn trị cho hai người kia, căn bản không hề đề cập đến chuyện của Tăng Tĩnh.

Tổng Diêu thăm Triệu Lệnh Nghiêm, thấy hấn bị thương không nặng, chỉ là mất máu hơi nhiều, cần phải tịnh dưỡng, bèn xin cáo từ khỏi Triệu phủ.

Vừa đi ra khỏi phủ Tam Điều thì Tổng Diêu nhìn thấy một người mặc tang phục thúc tang mã đi qua. Tổng Diêu tưởng rằng mình đang bị hoa mắt, bèn há mồm gọi một tiếng, “Thiếu Lương—”

Tiết Thiếu Lương nghĩ rằng mình đang nghe lầm, hấn không thân không thích ở đế đô, vì vậy chỉ hơi quay mặt lại theo phản xạ, tầm mắt đảo một vòng, cũng không nhìn thấy người quen.

Bèn xoay người tiếp tục đi.

Tổng Diêu thì lại thấy rõ ràng nửa khuôn mặt của Tiết Thiếu Lương, bèn vội vàng đuổi theo, lại gọi thêm một tiếng, “Thiếu Lương—”

Lần này Tiết Thiếu Lương rốt cục nhìn thấy người gọi mình, hơi kinh ngạc một chút, “Biểu ca? Vì sao người lại ở đế đô?”

Tổng Diêu thấy Tiết Thiếu Lương mặc đồ tang, vì vậy cũng không nhiều lời, mà chỉ hỏi lại, “Người ở chỗ nào? Vừa đến đế đô ư?”

Tiết Thiếu Lương gật đầu, “Khách điểm.”

“Theo ta về nhà.” Tổng Diêu đi qua giúp Tiết Thiếu Lương dẫn ngựa, nhiệt tình chào đón, “Ta vừa tìm được một căn nhà nhỏ ở đế đô, không lớn, có lão bộc theo ta cùng đến đế đô. Người đến rất đúng lúc, chúng ta cùng ở chung đi.”

Tiết Thiếu Lương không nói gì, chỉ đi theo Tổng Diêu.

Chỗ ở của Tổng gia thuộc loại hàn cư ở đế đô, Tổng Diêu và Triệu Lệnh Nghiêm cũng không phải những kẻ giàu có, nay làm đương sai trong Cẩm quân ở đế đô, cũng không tiện sống nhờ nhà thân thích, vì vậy cùng tìm chỗ ở, cũng may giá cả không cao, hai người cũng ở cách nhau không xa.

Tổng Diêu đem người vào trong nhà, lại rót một tách trà lạnh đưa cho Tiết Thiếu Lương uống, sau đó mới hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra? Vì sao người lại ăn mặc như vậy?”

Tiết Thiếu Lương nói, “Phụ thân đã qua đời.”

Tuy rằng Tổng Diêu đoán được chuyện này nhưng đến khi chân chính nghe thấy tin tức như vậy thì vẫn phải hít sâu một tiếng, “Ta ở đế đô cũng không biết chuyện này, thân mình của đương xưa nay vẫn khỏe mạnh mà, vì sao lại như thế?”

“Là lỗi của ta.”

Tiết Thiếu Lương xưa nay luôn lãnh đạm, ngay cả khi hắn nói chuyện thì giọng nói cũng trở nên lạnh lùng, lúc này nhắc đến cái chết của phụ thân thì sắc mặt vẫn không thay đổi nhưng toàn bộ thân mình lại toát ra một loại bi thương, khiến cho người ta cảm thông, làm cho người ta luyến tiếc.

“Đừng nói như vậy, nếu dưỡng ở dưới suối vàng biết người thương tâm như thế thì cũng sẽ không an lòng.” Tổng Diêu ôn hòa khuyên bảo, cũng không dám hỏi chuyện có liên quan đến dưỡng.

Tiết Xuân Hoảng là người tốt, cả đời này hắn chỉ yêu một nữ nhân, cũng chỉ có một nữ nhân này mà thôi. Năm đó cả nhà Tổng Diêu suy sút, nếu không có vị dưỡng này trợ giúp thì không biết đã có hắn hôm nay hay không.

Khi đó cô cô của hắn qua đời quá sớm. Thậm chí Tổng Diêu không thể nhớ nổi bộ dáng của cô cô, bất quá Tiết Xuân Hoảng thật sự là một nam nhân vô cùng si tình, sau khi thê tử qua đời vì bệnh nặng thì hắn cũng không hề chạm vào nữ sắc, chỉ một lòng nuôi lớn nhi tử độc nhất của mình.

Trước kia Tổng Diêu cảm thấy bản tính khó ưa của Tiết Thiếu Lương đều là do dưỡng sủng ái mà a, hắn quả thật chưa từng thấy có ai sủng nhi tử như dưỡng của mình.

Nay thấy Tiết Thiếu Lương thương tâm như vậy, Tổng Diêu đành thở dài, “Chúng ta thật vất vả mới gặp mặt, người ở đây với ta đi, hai chúng ta bầu bạn. Giữa trưa muốn ăn cái gì? Ta dẫn người ra ngoài ăn.”

“Ở nhà ăn đi.” Tiết Thiếu Lương lấy ra vài tấm ngân phiếu ở trước ngực rồi nhét vào tay của Tổng Diêu, Tổng Diêu sợ hãi, liên tục từ chối, “Làm cái gì vậy?”

“Biểu ca cầm đi, khi nào ta cần dùng thì sẽ xin lại.” Ánh mắt của Tiết Thiếu Lương dừng trên lớp mạng nhện ở góc tường, xem ra biểu ca thật sự không giàu có, thể hiện rõ nhất là căn phòng với những dụng cụ đơn sơ đạm bạc như vậy.

Nghe Tiết Thiếu Lương nói như thế, Tổng Diêu trân trọng cất vào, sau đó nói với Tiết Thiếu Lương, “Như vậy cũng được, người đừng suy nghĩ nhiều nữa, tạm thời ở đây đi, người cứ nghỉ ngơi, ta đi nấu vài món đây.”

Tiết Thiếu Lương đi theo phía sau Tổng Diêu, Tổng Diêu liếc mắt nhìn hắn một cái, “Đi nghỉ ngơi đi.”

“Giúp một tay.”

Quý công tử cũng phải ăn uống, hưởng chi là hai quý công tử bản hàn như vậy.

Tổng Diêu thì tạm tạm, hắn đã sớm bản hàn, thuở nhỏ đã sớm từng trải, trong khi Tiết Thiếu Lương thì mới bản hàn, cho nên tay chân vụng về, cuối cùng bị Tổng Diêu đuổi ra ngoài.

Tiết Thiếu Lương ở bên ngoài múc nước cho Tổng Diêu rửa tay, Tổng Diêu cười, “Khả ái hơn trước kia.”

Tiết Thiếu Lương trừng mắt nhìn hắn một cái, Tổng Diêu bắt đầu rửa tay, miệng thì chỉ huy, “Mang thức ăn đến chính sảnh đi, trừ phòng nóng lắm, chúng ta ra chính sảnh ăn.”

“Càng ngày càng xấu tính.” Tiết Thiếu Lương nói một câu rồi mang thức ăn đi.

“Tiểu quỷ chết tiệt.” Tổng Diêu lớn hơn Tiết Thiếu Lương vài tuổi nên tự cho mình là huynh trưởng.

Có thể gặp được thân nhân ở đế đô, Tiết Thiếu Lương cũng thích loại cảm giác này.

Dùng xong bữa trưa, hai huynh đệ đều uống một tách trà lạnh lớn. Tổng Diêu vớt trái cây ngâm trong giếng ra ngoài rồi đặt trong chiếc bát bằng sứ chia cho Tiết Thiếu Lương cùng ăn, hai người cũng nói đến nhiều chuyện đã xảy ra trong những năm qua.

Phần lớn là Tổng Diêu nói, Tiết Thiếu Lương nghe.

Khi nghe Tổng Diêu đồ Vô trạng nguyên thì Tiết Thiếu Lương liền chúc mừng, Tổng Diêu nói, “Thiếu Lương, người cũng đừng sống lang thang đây đó. Chúng ta cùng sống ở đế đô, có gì thì cũng dễ chiều cổ. Người lại không hiểu chuyện bên ngoài, nếu bị lừa hoặc có chuyện gì không hay xảy ra thì ta cũng không yên lòng.”

“Ừm.” Tiết Thiếu Lương nói, “Vậy chờ biểu ca thú thê thì ta sẽ rời đi.” Kiên quyết không làm kẻ ăn bám.

Tổng Diêu thở dài, “Ở đế đô này làm sao dám thú thê. Hầy, người không biết nữ nhân ở đế đô này lợi hại cỡ nào đâu. Võ bång nhân tên là Triệu Lệnh Nghiêm, cũng ở gần nhà chúng ta, biểu tẩu và biểu huynh của hần thôi nhau. Hần đi theo biểu huynh đến nhà nương gia của biểu tẩu để khuyên giải, còn có Phò mã của nhị Công chúa cũng đi theo, ba người đi vào đến khi đi ra thì bị đánh đến sứt đầu mẻ trán. Nhất là biểu huynh của hần, bị đánh vô cùng tàn nhẫn, phải gọi người khiêng ra ngoài.”

“Hôm nay ta đi thăm để xem Triệu Lệnh Nghiêm bị thương thế nào, vừa ra khỏi nhà hần thì gặp được người.” Tổng Diêu thổn thức, “Biểu tẩu của Triệu Lệnh Nghiêm là nữ nhi quan văn, vậy mà lại hung hăng như thế. Cũng có mấy người đến làm mai cho ta, đều là khuê nữ nhà quan võ. Nhưng sau khi biết chuyện của Triệu Lệnh Nghiêm thì làm sao còn ai không muốn sống mà đi thú nữ nhi đế đô nữa chứ? Nữ nhi đế đô còn lợi hại hơn cả lão hổ.”

“Thú một người tính tình hiền lành là được rồi.” Tiết Thiểu Lương nói.

Tổng Diêu nói luyên thuyên, “Vị biểu tẩu kia của Triệu Lệnh Nghiêm vốn là tiểu thư khuê các đúng tiêu chuẩn, ngay cả thờ cũng không dám lớn tiếng. Vậy mà lần này lại dung túng cho bên nương gia đánh biểu ca của hần đến vỡ cả đầu. Mỗi lần Triệu Lệnh Nghiêm nhớ đến lại run rẩy, người không biết nữ nhân kia lợi hại thế nào đâu.”

“Có võ công mà sợ gì.” Trên phương diện võ thuật thì Tiết Thiểu Lương cũng không nghĩ rằng mình sẽ bại dưới tay nữ nhân.

“Người nào dám đánh? Nhạc phụ của biểu ca nhà hần là Hộ bộ Thượng thư kiêm Đề sứ.” Tổng Diêu nói, “Nhị Phò mã và Triệu Lệnh Nghiêm bị đánh sứt đầu mẻ trán mà Hoàng thượng chỉ phạt Hộ bộ Thượng thư một năm bổng lộc mà thôi.”

Tiết Thiểu Lương nói, “Đáng đời. Không thể động vào mà còn dám động.” Chẳng phải là muốn bị đánh hay sao? Căn bản không cần thông cảm.

“Ý ta là nữ nhân đế đô không dễ chọc.” Tổng Diêu quả thật rất thông cảm cho Triệu Lệnh Nghiêm, chỉ là đi khuyên can vậy mà kết quả trở thành vật lỵ sinh, đúng là xui xẻo.

Sau khi thức dậy từ giấc ngủ trưa, Từ Doanh Ngọc trang điểm một chút rồi nói với phụ mẫu một tiếng và mang theo nhị đệ Từ Bình Trung đến Tăng gia kiểm kê của hồi môn.

Về phần tam đệ Từ Bình Đường, sau khi dùng gạch đập đầu Tăng Tĩnh thì hần liền chạy về Nội vụ phủ để tiếp tục nghiên cứu, cũng thoát khỏi một trận la mắng của phụ thân. Kết quả là một mình Từ Bình Trung gánh hết tất cả.

Nay cùng tỷ tỷ đến nhà phụ gia để kiểm kê của hồi môn, Từ Bình Đường không ở nhà, Từ Bình Trung cũng không thể thoái thác.

Đối với Tăng gia, thái độ của Từ Bình Trung là: đưa trà không uống, hỏi gì cũng không nói, chỉ nghiêm mặt ở bên cạnh tỷ tỷ làm chỗ dựa cho tỷ tỷ.

Nhũ mẫu của Từ Doanh Ngọc là Trình ma ma kiểm kê tất cả của hồi môn còn lại, đem ra giao cho tiểu thư nhà mình, thuận tiện cũng liệt kê những phần còn thiếu.

Tăng mẫu Triệu thị với sắc mặt tiêu tụy bước ra chiêu đãi Từ Doanh Ngọc, cảm thán một tiếng, “Hảo hài tử, hiện tại nói cái gì cũng đã muộn, là Tăng gia chúng ta uất ức người.” Thiên ngôn vạn ngữ chỉ còn lại một tiếng thở dài.

“Bá mẫu không cần phải nói như vậy, chỉ là ta và Tăng công tử hữu duyên vô phận thôi.” Từ Doanh Ngọc đưa ra danh sách cho Triệu mẫu rồi ôn hòa nói, “Đây là phần của hồi môn của ta, trong đó có vài món là lễ vật tặng ra ngoài, có vài món là Tăng công tử đi bá sứ tặng lễ. Bá mẫu, ta rất rõ tình hình trong nhà của bá mẫu. Người cũng không cần phải nói lời khách sáo với ta, tuy thôi nhau nhưng chúng ta cũng không nên khiến người khác chê cười. Mấy thứ này dùng cũng đã dùng rồi, ta sẽ không nhắc đến nữa, ngày sau bá mẫu cũng không cần phải nhắc đến.”

Triệu thị lộ ra vẻ mặt bối rối, “Như vậy sao được?” Lại cảm thán, “Đa tạ người.”

Từ Doanh Ngọc không còn gì để nói tiếp, bèn đứng dậy nói, “Cáo từ.”

Tăng Tĩnh đứng ở trước cửa, trên đầu quần băng gạc, thân hình mảnh dẻ, dưới ánh tịch dương càng làm cho hần đơn bạc mà tiêu tụy. Tăng Tĩnh dùng ánh mắt si ngốc nhìn về Phía Từ Doanh Ngọc, trong mắt rừng lẹ. Từ Doanh Ngọc lễ phép chào hần rồi cất bước rời đi không hề quay đầu lại, sau khi khuất bóng, nơi này chỉ còn lưu lại một mùi hương thơm ngát.

Từ Bình Trung hung hăng trừng mắt nhìn Tăng Tĩnh một cái rồi đi theo tỷ tỷ rời khỏi. Trong khi đám nô bộc thì lần lượt mang của hồi môn quay về Từ phủ, bao gồm cả nữ mẫu và nha hoàn của Từ Doanh Ngọc cũng đều quay về Từ gia.

Tăng phủ nhất thời mất đi một nửa, rõ ràng đang là mùa hè nóng bức nhưng lại lộ ra vài phần vắng lặng.

Sau khi nữ nhi chia tay với Tăng Tĩnh, Từ Tam vốn có nhiều chuyện muốn bàn với nữ nhi. Từ Doanh Ngọc cũng có chuyện muốn nói với phụ thân, “Phụ thân, thứ cho nữ nhi làm càn, nữ nhi thật sự không muốn tiếp tục sống cùng Tăng Tĩnh.”

Từ Tam nghe trong giọng nói của nữ nhi mang theo một chút làm nũng thì thật sự không còn sức kháng cự, nói một cách bất đắc dĩ, “Mọi chuyện cũng đã xong rồi, còn nói như vậy để làm gì nữa? Lúc trước người cũng đâu nghe lời khuyên của ta.”

“Đúng vậy.” Từ Doanh Ngọc ngồi xuống bên cạnh phụ thân, đầu gác lên vai phụ thân rồi cười nói, “Cũng là do phụ thân rất sủng ái nữ nhi.”

Từ Tam nhin không được mà đành phì cười, “Thôi thôi, ngay cả bệ hạ cũng nói nữ hài tử được sủng ái một chút cũng không sao. Người trở về nhà là tốt rồi, lần này tỷ vô đã chấm dứt, ta thấy Võ trạng nguyên cũng không tệ, vừa tuấn mỹ lại vô song, có xuất thân là Trạng nguyên, tài học cũng rất khá...”

“Phụ thân, ngài đừng nhất sương tình nguyện nha. Ta là nữ nhân mới chia tay phu gia, người ta đường đường là Trạng nguyên, làm sao có thể sẵn khoái đồng ý cơ chứ?” Từ Doanh Ngọc kéo tay phụ thân rồi cười nói, “Cứ để nữ nhi ở nhà tịnh dưỡng một thời gian đi, thành thân vài năm qua thật sự tổn thương nguyên khí.”

“Thì đính hôn trước rồi tịnh dưỡng cũng được.” Ở trong mắt Từ lão gia thì trên đời này chỉ có nữ nhi của hần được quyền chưởng mắt người ta, làm sao có người nào không xứng với nữ nhi của hần.

Đáng thương cho Tống Diêu, cứ như vậy mà bị nhó đến.

Từ Doanh Ngọc không tiếp tục nói chuyện này với phụ thân nữa, nàng thấp giọng nói, “Phụ thân, ta thấy nữ nhân mà Tăng Tĩnh mang về nhà quả thật không đơn giản.”

“Thế nào?”

“Kỳ thật ta sớm biết hần đã có người bên ngoài.” Từ Doanh Ngọc thở dài, “Tăng gia chỉ có từng ấy người, có cái gì mà ta không biết cơ chứ.”

“Lúc trước, ta cố ý không nói ra chuyện bệnh tật của hần là vì cầu Thái y kê đơn, ngày ngày bỏ trong canh cho hần ăn, mong rằng có ngày sẽ khỏi bệnh.” Từ Doanh Ngọc nói, “Dù sao ta và hần cũng còn trẻ, cho dù không có tiểu hài tử thì nhận tử tự cũng không sao.”

“Chẳng qua không ngờ tâm tư của Tăng Tĩnh quá nặng, mẫu thân của hần lại vội vã đòi bế tôn tử. Ta chỉ muốn nhìn xem, hần sẽ đứng về phía nào.” Từ Doanh Ngọc cười lạnh, “Kết quả, thật sự là làm lòng người phát lạnh.”

Chuyện này Từ Doanh Ngọc đã có sẵn tư tâm. Thứ nhất nàng muốn giữ thể diện cho Tăng Tĩnh, thứ hai nàng cũng muốn thử lòng Tăng Tĩnh, thứ ba là nàng muốn tìm một cơ hội thích hợp để vạch trần chuyện Tăng Tĩnh vô sinh.

Từ Doanh Ngọc thật sự là một nữ nhân đặc biệt, đối với nàng mà nói thì việc bị bà bà chỉ trích một chút, thậm chí là bị Tăng Tĩnh bắt măn cũng chẳng đáng là gì. Dù sao chỉ là một chút lời nói và thái độ mà thôi, Từ Doanh Ngọc cũng không để vào mắt, bởi vì với xuất thân của nàng thì Tăng gia cũng không dám quá phạm. Huống chi khi vạch trần chân tướng, trước kia Tăng gia chỉ trích nàng nặng nề như thế nào thì hiện tại Tăng gia sẽ càng áy náy với nàng nhiều hơn thế này.

Muốn chân chính thu phục một người nam nhân thì sử dụng một ít thủ đoạn là chuyện tất yếu.

Bất quá Từ Doanh Ngọc cũng không ngờ sự tình lại tiến triển đến mức này.

Khi nàng biết được Tăng Tĩnh có người bên ngoài thì nàng lập tức chặt đứt hết thủy tình cảm đối với Tăng Tĩnh.

Từ Tam bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, bèn nhỏ giọng hỏi nữ nhi, “Cái thai trong bụng của nữ nhân kia rốt cục có phải của Tăng gia hay không?” Người vụng trộm cho người ta uống thuốc, đừng bảo là khiến Tăng Tĩnh khỏi bệnh rồi nha?

Từ Doanh Ngọc lắc đầu khẳng định, “Không phải.”

“Vậy là tốt rồi.” Mặc dù không có ảnh hưởng gì đến Từ gia nhưng đương nhiên không phải vẫn là tốt nhất.

“Phụ thân, ngài không biết Tăng Tĩnh đâu, bên ngoài nhìn có vẻ tốt, quả thật không phải là kẻ tiêu pha hào phóng.” Từ Doanh Ngọc nói, “Với bản tính của hắn, cho dù thật sự đến thanh lâu thì e rằng đám cô nương ở đó cũng không thềm nhìn trúng hắn.”

“Nhưng nữ nhân lần này có chút không đơn giản, nàng ta bảo rằng nàng là nữ nhân nông gia ở Giang Nam, nhưng ta đã xem qua bàn tay mềm mại trắng như tuyết của nàng ta, tuyệt đối không phải là người trải qua những công việc nặng nhọc.” Từ Doanh Ngọc khẽ cau mày, “Ta có thẩm vấn đám tiểu tử bên cạnh Tăng Tĩnh thì mới biết nữ nhân này chủ động chạm vào người Tăng Tĩnh trong lễ hoa đăng. Biện pháp mặc dù vụng về nhưng đối với kẻ ngốc như Tăng Tĩnh thì lại rất hữu dụng.”

“Phụ thân, để đồ có nhiều công tử có tiền tài địa vị, ngày lễ hoa đăng rất náo nhiệt, vì sao nàng ta không đụng vào kẻ khác mà lại yêu thương nhớ nhung Tăng Tĩnh?” Từ Doanh Ngọc cân nhắc một chút rồi nói tiếp, “Vị có thể đi vào Tăng gia mà không tiếc thông đồng cùng nam nhân bên ngoài để hoài thai.”

“Nghĩ thế nào thì ta vẫn cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ. Không nói với phụ thân một tiếng thì ta thật sự không an tâm.”

Từ Doanh Ngọc nhìn về phía phụ thân, Từ Tam hơi mím môi, trầm tư không nói gì.

54. Chương 54

Khi gặp Tiết Thiệu Lương lần đầu tiên thì Minh Trạ đã đứng hình chừng ba mươi giây.

Nguyễn Hồng Phi thấy Minh Trạ đực mặt ra như con ngỗng thì liền tức đến điên người. Có một tình nhân hảo sắc như vậy thật khiến Nguyễn Hồng Phi cảm thấy mất mặt.

“Phi Phi.” Minh Trạ xoa bóp lòng bàn tay của Nguyễn Hồng Phi rồi quay đầu cảm thán, “Ta vốn tưởng rằng Tống Diêu đã là ngọc thụ lâm phong, thiên hạ khó tìm được người như vậy. Không ngờ mặt mày của Thiệu Lương lại y như họa, chẳng thua gì Tống Diêu.”

Lời nói mà Tiết Thiệu Lương và Nguyễn Hồng Phi không thích nghe nhất rốt cục bị Minh Trạ nói ra. Nguyễn Hồng Phi căn bản không quan tâm đến Minh Trạ. Tiết Thiệu Lương vốn là người lãnh đạm, cũng không thích nhiều lời, ánh mắt băng giá liếc nhìn Minh Trạ một cái, Minh Trạ mừng rỡ, nếu không phải vì thân phận của mình thì hắn đã đích thân tiếp đón tiểu mỹ nhân rồi, vội vàng liên mồm nói, “Ngồi đi ngồi đi. Ở chỗ của trẫm thì người không cần câu nệ khấn trương.”

Người cổ đại chú ý tướng mạo, tỷ như một Hoàng đế, mọi người sẽ khó tránh khỏi tò mò Hoàng đế có tướng mạo thế nào. Có Hoàng đế thì có tướng mạo kỳ dị, mắt xanh tóc vàng, còn Viêm đế thì cũng không kém cỏi, mặt đỏ tóc đỏ.

Tiết Thiệu Lương đương nhiên cũng hiếu kỳ đối với tướng mạo của Minh Trạ, vừa rồi không dám ngẩng đầu, chột nghe Minh Trạ khen hắn mặt mày như họa, thật sự là tức ngang hông. Người này vốn to gan, liền ngẩng đầu nhìn một cái, bỗng nhiên bị dọa nhảy dựng.

Nếu gặp trên đường phố thì có thể nghĩ rằng Tiết Thiếu Lương là tiểu thiếu gia nhà nào đó. Hoàn toàn không phải bộ dáng với thân hình cao tám thước khí vũ hiên ngang như trong tưởng tượng. Giống Tiết Thiếu Lương người ta, tuổi tác mặc dù không lớn nhưng vóc dáng cao ráo, sắc mặt nghiêm nghị, cho dù tuần mỹ hơn người nhưng đại đa số mọi người đều phải cảm thấy người ta tuổi trẻ mà chín chắn.

Còn Minh Trạ, vóc dáng không cao, hấn lại mỡ màng, được cái khuôn mặt nhỏ và có da dẻ rất đẹp, trắng như trứng gà lột, điều này làm cho Minh Trạ thoát nhìn nhỏ hơn tuổi thực tế rất nhiều. Tiết Thiếu Lương suy nghĩ, theo tướng mạo của Hoàng đế bệ hạ thì làm sao giống mười tám, nếu nói mười bốn mười lăm tuổi thì hấn còn tin.

Hoàng đế bệ hạ chẳng những không đủ uy nghiêm, người này còn trông mặt mà bắt hình dong, khiến Tiết Thiếu Lương có chút thất vọng.

Minh Trạ nhìn thấy người xinh đẹp thì trong lòng liền yêu thích, người nào chả thích cái đẹp. Minh Trạ còn thân thiết hỏi, “Thiếu Lương, hiện tại người ở chỗ nào?”

Tiết Thiếu Lương đáp, “Thảo dân và Tống Diêu ở chung với nhau.”

Minh Trạ vốn nghĩ rằng Tiết Thiếu Lương không thân không thích, hấn định giữ người này ở trong cung, nào ngờ đáp án lại là như vậy, Minh Trạ thất vọng rất nhiều nhưng cũng cảm thấy hứng thú, “Ồi chào, người và Tống Diêu quen nhau à?”

“Chúng ta là huynh đệ cô cữu.”

Minh Trạ cảm thán, “Gien của Tống gia thật sự là nhất đẳng.” Nhà này chuyên môn sinh ra tiểu mỹ nhân thì phải.

Tiết Thiếu Lương thật sự không rõ giên là gì, bất quá hai chữ nhất đẳng thì hấn biết rất rõ.

“Trẫm đã biết chuyện của phụ thân người.” Minh Trạ ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp, trên chiếc bàn hình vuông có đặt một chiếc bát to bằng ngọc, bên trong có đặt đủ loại hoa quả tươi. Nào là đào, hồng, hạnh, táo, đủ loại màu sắc, vô cùng xinh đẹp. Minh Trạ nhặt lấy một trái mận rồi nói, “Trẫm cũng không biết nên mở miệng thế nào với người.”

“Trẫm lệnh cho người đến để đồ là vì không muốn người hiện tại đi báo thù cho hấn?” Minh Trạ đề cập đến chính sự thì lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười, “Bằng sức của một mình người thì người cũng báo không được thù này.”

“Mà có khi còn mất mạng nữa kìa. Một người, cho dù võ công cao đến đâu thì cũng chỉ là hữu dũng vô mưu.” Minh Trạ nói một cách thần nhiên, “Rất khó có thể chống lại một thế lực lớn mạnh.”

“Ý của trẫm chính là, tạm thời người ở bên cạnh trẫm làm thị vệ cho trẫm. Đợi ngày sau có cơ hội, trẫm sẽ phái người quay về Hoài Dương.”

Tiết Thiếu Lương hỏi, “Ngày sau là khi nào?”

Người thì đẹp mà gan lại to. Minh Trạ nói, “Không thể nói trước, hết thấy phải xem thời cơ đã.”

“Khi làm đương sai, thời cơ và kiên nhẫn không được thiếu một thứ nào cả. Nếu người muốn trẫm cho người một kỳ hạn, ừm, năm năm.” Minh Trạ hỏi, “Thế nào?”

“Thảo dân tuân chỉ.”

Sau khi Tiết Thiếu Lương lui ra thì Minh Trạ mới ôm ngực giống như động kinh mà cảm thán với Nguyễn Hồng Phi, “Ta vừa thấy mỹ nhân thì liền mềm lòng, phải làm sao đây?”

Nguyễn Hồng Phi liếc mắt nhìn Minh Trạ một cái, đáp lại hai chữ, “Đáng khinh!”

Minh Trạ giống như bị rút hết xương sống mà nằm úp sấp trên vai của Nguyễn Hồng Phi một cách mềm nhũn, “Phi Phi, người thấy Tiết Thiếu Lương thế nào?”

“Võ công thật không tệ.”

“Tốt lắm ư?” Minh Trạ hỏi.

Nguyễn Hồng Phi suy nghĩ, “Rất hiếm thấy, ở tuổi này mà đã có võ công và tài nghệ như vậy thì cực kỳ hiếm thấy. Đệ nhất cao thủ Phó Ninh của Đại Phụng chính là sư phụ của hần.”

Minh Trạm than lên một tiếng sợ hãi, “Tiết Thiếu Lương đã như thế thì Phó Ninh còn lợi hại thế nào nữa?”

“Võ công của Phó Ninh cực kỳ cao cường, xứng đáng là đệ nhất cao thủ.”

“Đệ nhất cao thủ thì mạnh cỡ nào?” Kiến thức của Minh Trạm đối với võ công hoàn toàn ở vào mức độ quê mùa chưa được khai hóa, hần cảm thấy không đúng, “Nếu ta đưa ra thiên quân vạn mã thì đệ nhất cao thủ cũng chẳng làm được gì.”

Nguyễn Hồng Phi cười cười, ôm thắt lưng của Minh Trạm rồi sờ nắn da thịt mềm mại trên người của hần, “Phó Ninh là con cháu Hồ Quảng Phó thị gia tộc, hần thành danh ở trận chiến Tây Bắc. Năm đó đại tiện nhân vừa đăng cơ, Thát Đát Khả Hãn đang chính trực tráng niên, vừa mới giết được lão Khả Hãn để đoạt Hãn vị. Bình Dương Hầu mặc dù ở Tây Bắc nhưng liên tục đại bại. Đại tiện nhân nôn nóng muốn chết, không biết là ai đưa ra chủ ý với hần, hần trao cho Phó thị gia tộc một phong thư. Tiếp đó Phó Ninh tiến đến Tây Bắc, ẩn nấp trong thảo nguyên, chỉ trong một đêm giết chết mười vị Thát Đát vương tộc.”

“Thát Đát ở ngoài sáng, Phó Ninh ở trong tối, hần võ công cao cường, muốn ám sát thì đương nhiên là dễ dàng đắc thủ.” Minh Trạm cũng không cảm thấy có gì là lạ.

“Người nghe ta nói đã, đây chỉ là mới bắt đầu,” Nguyễn Hồng Phi nói, “Thát Đát Khả Hãn giận dữ, ráo riết truy lùng thích khách, tăng cường phòng bị. Tiếp theo lại bắt đầu tập hợp quân đội, chuẩn bị công thành.”

“Vào ban đêm, Phó Ninh lại giết chín vị vương tộc. Thát Đát Khả Hãn bị đâm trúng một nhát vào vai, Phó Ninh thành công thoát thân.”

“Không có ai mà không sợ chết, Thát Đát thật sự sợ hãi đối với khả năng xuất quỷ nhập thần của Phó Ninh. Cuối cùng Thát Đát Khả Hãn triệt binh, Bình Dương Hầu bảo vệ được Nhận Môn quan. Phó Ninh cũng ngồi vững chiếc ghế đệ nhất cao thủ thiên hạ khi mới hai mươi lăm tuổi.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Chỉ với sức của một người mà có thể quyết định thắng bại của một trận chiến, như vậy mới là lạ.”

“Lợi hại lợi hại.” Lúc này Minh Trạm mới tâm phục khẩu phục, bỗng nhiên hần nghĩ đến cái gì đó, mỉm cười hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Phi Phi, khi người ở Tây Bắc chẳng phải thường cùng Mã Duy lên lút xuất quan, muốn bắt một vài tên Thát Đát vương tộc trở về để lập công hay sao, vậy mà lại lạc đường đến nửa tháng, phải ăn thịt chuột. Hiện tại ngấm lại, kỳ thật Phó Ninh và các người cũng như nhau mà hiệu quả lại khác nhau a.”

Nguyễn Hồng Phi cười, “Chẳng qua lúc ấy ta còn bông bột. Hơn nữa võ công của ta không bằng Phó Ninh, may mắn không tìm được quân đội Thát Đát, nếu không lỡ bị bắt làm tù binh thì càng thêm mất mặt.”

“Không chừng Thát Đát Khả Hãn chiêu người làm nữ tể thì sao?” Minh Trạm hiếu kỳ, “Vậy người thấy võ công của Tiết Thiếu Lương học được bao nhiêu phần của Phó Ninh?”

“Ta nghe Phó Ninh nói qua, công phu của hần không phải ai cũng học được, cần phải có vóc dáng và cốt cách thích hợp thì mới luyện thành.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Theo như lời của hần thì chính là cốt cách thanh kỳ, ta vừa thấy Tiết Thiếu Lương thì liền cảm thấy quen mắt, dáng người và cách đi của hần cực kỳ tương tự Phó Ninh.”

Minh Trạm mờ mờ ám ám hỏi thăm Nguyễn Hồng Phi về nội tình, “Người và Phó Ninh quen biết rất thân thuộc ư?”

“Không đến mức thân thuộc, nhưng quen biết thì là thật.”

Minh Trạm lập tức giựt giây Nguyễn Hồng Phi, “Như vậy có thể mời Phó Ninh đến để cho ta mở rộng tầm mắt xem cao thủ là thế nào hay không? Chẳng phải các người là bằng hữu hay sao, bằng hữu của người cũng là bằng hữu của ta mà.”

“Người có hiểu võ công gì đâu, mở rộng tầm mắt để làm gì?” Nguyễn Hồng Phi vừa nhìn thấy đôi mắt hí của Minh Trạm nheo lại thành một đường thẳng thì liền biết tiểu quỷ này đang âm mưu cái gì đó, lập tức từ chối, “Phó Ninh cũng không phải ru rú ở Phó gia để chờ người ta đến thỉnh đâu.”

Nguyễn Hồng Phi không đồng ý, Minh Trạh cũng không tức giận, hấn vỗ đùi, hoa chân múa tay vui sướng cười gian hai tiếng, “Lần này thật sự là quá lời, chúng ta nắm đồ đệ trong tay, còn sợ sư phụ không đến hay sao?”

Nguyễn Hồng Phi quét mắt nhìn Minh Trạh một cách khinh bỉ, không thèm nói chuyện.

Minh Trạh đưa tay cầm lấy bát trái cây lớn vào lòng, vui vẻ cắn trái cây mà ăn.

Mỗi ngày cứ suy nghĩ xấu xa, hết ăn lại uống, không béo mới là lạ. Nguyễn Hồng Phi lại sờ soạng thất lưng của Minh Trạh, cảm giác này thật sự là mỡ màng mọng nước.

Minh Trạh bỗng nhiên thở dài, ưu quốc ưu dân, “Phi Phi, người nói thử xem, trăm đã sớm tung tin ra ngoài, diêm thương và cả tương lai của đế đô, nay xem ra Giang Nam có nhiều chuyện mờ ám, hoặc ít hoặc nhiều bọn họ cũng biết một ít. Bọn họ quả thật không xem trọng ta.” Bộp! Minh Trạh đặt mạnh chiếc bát to lên bàn, có vài phần tức giận, “Ta có thèm để mắt đến vài đồng bạc ít ỏi của bọn họ đâu.”

Minh Trạh quan sát Tống Tường.

Đã lâu không thấy ánh mặt trời, sắc mặt của Tống Tường có chút tái nhợt, bất quá về tinh thần thì thoát nhìn cũng ổn định.

Hoàng quyền uy nghi, thủ đoạn của Minh Trạh làm cho Tống Tường có chút khấn trương, lập tức cung kính hành lễ.

“Đứng lên đi.” Minh Trạh nói, “Hà Ngọc, người lui xuống đi. Tống Tường, an tọa.”

Từ sau vụ án Chiết Mân thì Tống Tường liền bị bắt giam, vì hấn biểu hiện tốt, chẳng những đưa ra gia tài mà còn nộp lên tất cả sổ sách mà trước kia hấn thường lui tới cùng với tiền nhiệm Tống đốc Chiết Mân là Tống Duy và các giao dịch với bọn hải tặc. Vì vậy Minh Trạh cũng không giết hấn.

Tống Tường chưa bao giờ nghĩ rằng chính mình còn có ngày thấy ánh mặt trời, hết thấy những mối quan hệ của hấn đều đã cắt đứt khi bị bắt giam. Hoàng đế đích thân thăm vấn vụ án, tuyệt đối không có ai dám mạo hiểm tiến đến cứu hấn.

Đương nhiên Tống Tường càng không ngờ chính mình có thể ngồi trước mặt ngự tiền, chuyện này cơ hồ làm cho hấn thụ sủng nhược kinh. Đồng thời hấn cũng sâu sắc ý thức được: Cơ hội đã đến.

“Ta vẫn chưa nghĩ ra phải an bài người như thế nào, giết người thì người cũng không đến mức đáng tội chết. Thả người thì sợ người trở về cũng không giữ được mạng.” Minh Trạh nói.

Tống Tường lập tức đứng dậy, quỳ xuống khấn cầu, “Cầu Vạn tuế gia khoan dung.”

Lời nói của Minh Trạh đều là thật, Tống Tường là nhân chứng sống sót trong vũng lầy, người như hấn mà thả ra ngoài thì e rằng sống không quá một tháng.

“Hiện tại rốt cục cũng nghĩ ra có chỗ cần dùng người.” Minh Trạh hỏi, “Tống Tường, người rất giỏi buôn bán, trước kia ngoại trừ buôn lậu cùng hải tặc, cấu kết với quan lại thì người có tâm nguyện gì khác hay không? Tỷ như trở thành một đại thương nhân có thể lưu danh sử sách.”

Hiện tại Tống Tường một lòng muốn sống, đừng nói là được lưu danh vinh quang như vậy, chỉ cần cho hấn đường sống thì hấn chẳng còn cầu gì hơn.

Minh Trạh nghiêng người bưng bát trà lạnh rồi uống một ngụm, nhàn nhã nói, “Hiện tại còn có một chuyện, trăm muốn xây hải cảng ở Thiên Tân, dùng để giao dịch với hải ngoại thông qua vận chuyển hàng hải.”

“Thiên Tân?” Tống Tường hơi kinh ngạc, buôn bán ở Đông Nam vẫn là nơi phồn hoa nhất, đặc biệt là hai tỉnh Giang Chiết, cho dù là tơ tằm hay là vàng bạc gốm sứ thì đều cực kỳ nổi danh ở Đại Phụng. Thương nhân sớm ngóng trông có thể mở ra giao dịch hàng hải, bất quá tất cả mọi người đều cho rằng nếu mở hải cảng thì triều đình nhất định sẽ chọn Giang Nam.

Cho nên khi Minh Trạh nói đến Thiên Tân thì Tống Tường vô cùng kinh ngạc.

“Đúng, là Thiên Tân.” Minh Trạh cười nhàn nhạt, “Thiên Tân ở bên cạnh đế đô, trăm đến đó thị sát cũng thuận tiện.”

Đương nhiên Minh Trạng cũng có chút tư tâm, xây dựng hải cảng ở Thiên Tân, nếu Nguyễn Hồng Phi xử lý sự vụ ở Đổ Nhược Quốc thì hẳn cũng thuận tiện lui tới. Còn nữa, Thiên Tân tiếp giáp đế đô, hoàn toàn nằm trong phạm vi khống chế của hoàng thất, không có thể tộc nào dám nhúng tay vào dưới mí mắt của hoàng thất.

Thứ ba, Minh Trạng muốn giáo huấn đám diêm thương này một trận.

Vì vậy hẳn quyết định hải cảng đầu tiên sẽ được xây dựng ở Thiên Tân.

Minh Trạng còn thuyết phục Ngô Uyển, lúc đầu Ngô Uyển cũng không muốn can dự vào chuyện xây dựng hải cảng, Minh Trạng nói, “Nếu muốn công thành danh toại thì sẽ không để bất cứ cơ hội nào vượt khỏi tầm tay.”

Vì vậy Ngô Uyển mới đồng ý.

Tổng Trường vẫn bị giam giữ, mặc dù không bạc đãi trong chuyện ăn ở, nhưng hẳn không hề biết chuyện gì đối với ngoại giới. Dù sao lúc trước hẳn cũng là thương nhân, đang cố gắng khôi phục các mối liên hệ với xã hội. Khi Minh Trạng giới thiệu Ngô Uyển cho Tổng Trường thì Tổng Trường cũng vừa đọc xong Tập san Hoàng thất.

Trước đây chỉ nghe kỳ danh鼎鼎 của Ngô Uyển mà chưa được gặp mặt, nay nhìn thấy cũng phải giật mình, thâm nghĩ, tiểu nương tử xinh đẹp như vậy mà lại có thủ đoạn cực kỳ lợi hại, bèn vội vàng thu hồi tư tưởng khinh thường, thi lễ nói, “Bái kiến Ngô đại nhân.” Thương nhân rất thức thời, khác với những kẻ độc sách. Tổng Trường biết Ngô Uyển là nữ quan thất phẩm, về sau hai người sẽ cùng nhau hợp tác, đương nhiên phải khách khí một chút thì mới tốt.

Ngô Uyển đối với loại nam nhân như vậy thì tự nhận là hiểu biết thấu triệt, càng không có cảm giác e lệ tự ti này nọ, chỉ thản nhiên lên tiếng, “Chào Tổng trường quân.”

Minh Trạng kéo Từ Bình Trung tiến đến, cười nói, “Còn một vị tiểu bằng hữu, vừa mới bị lừa, không có kinh nghiệm, hơn nữa chí đại tâm không, thích chiếm lợi nhỏ, thường xuyên nằm mơ ban ngày. Bất quá có lão tử làm Thượng thư, người trong đế đô ít nhiều cũng chừa một chút thể diện cho hắn.”

Minh Trạng giới thiệu như vậy thật sự khiến Từ Bình Trung xấu hổ đến đỏ mặt, lúc trước hắn thấy bản thân cũng xem như có chút bản lĩnh, nay mới biết mình chẳng là gì, chưa kể đến Hoàng đế Minh Trạng đa mưu túc trí mà phụ thân của hắn vừa sợ vừa kính, chỉ cần so sánh với Ngô Uyển nương lòng lấy Đại Minh thì Từ Bình Trung cũng bất giác cảm thấy thua kém rất xa.

Cũng không phải Từ Bình Trung tự ti gì đối với Ngô Uyển nương, hắn tự nhận là không có thủ đoạn như Ngô Uyển nương. Nhưng đối mặt với một người có thủ đoạn thượng hạng như vậy thì Từ Bình Trung cũng phải nhún nhường ba phần.

Minh Trạng nói với Từ Bình Trung, “Nếu ngươi thích công việc buôn bán thì cứ học hỏi nhị vị đây. Chỉ mong ngươi đừng ngốc như trước kia nữa, mất công lao tử của ngươi lại mất mặt, như vậy rất phiền toái.”

“Dạ.” Từ Bình Trung bị đá kích nặng nề.

Minh Trạng nâng tay, ý bảo ba người ngồi xuống rồi mới nói, “Hai người các ngươi đều phải nghe lời Ngô Uyển. Từ Bình Trung, mặc dù ngươi có lão tử có bản lĩnh nhưng bản lĩnh của ngươi thật sự rất hữu hạn, ngươi phải nghe lời hai người bọn họ.”

“Tổng Trường, án phạt của ngươi vẫn còn, mặc dù trầm đặc xá cho ngươi nhưng hiện tại cũng không thể phục chức cho ngươi.” Minh Trạng nhìn Ngô Uyển mặc thanh sam nhạt màu, sau đó phân phó, “Ngô Uyển, tuy ngươi là nữ nhân, làm việc sẽ bất tiện, cho nên trầm đành phải đưa hai người này cho ngươi sử dụng. Như vậy ba người các ngươi sẽ làm việc riêng cho trầm, đặt dưới Nội vụ phủ, trực tiếp nghe lệnh trầm, như thế cũng tiện hành sự.”

Cơ hội tốt như vậy, Tổng Trường xem đây là cơ hội trời cho, tổ tông hiển linh. Cho dù là trước kia ở Chiết Mân hẳn cũng xem như là người có uy tín danh dự, nhưng chưa từng có mộng đẹp được làm đương sai cho ngự tiền như vậy.

Thương nhân hay không phải là thương nhân cũng mặc kệ, Tống Tường cảm thấy chỉ cần có thể ở trước mặt ngự tiền thì bảo hắn làm gì cũng được, nhất thời hắn liền mừng rỡ tạ ơn như điên.

55. Chương 55

Minh Trạ đã hoàn toàn khiến toàn gia của Từ Tam trở thành chiến xa.

Trong đám hài tử của mình, Từ Tam lo lắng nhất chính là Từ Bình Trung. Đại nhi tử thì thành thật, muốn ép buộc hắn theo ý mình thì cũng làm khó hắn. Tam nhi tử có chủ ý riêng, một lòng chìm đắm trong phát minh và nghiên cứu, chỉ hận không thể trở thành Lỗ Ban thứ hai, chỉ thích dúi đầu vào nghề thợ mộc. Nữ nhi thì không cần phải nói, từ trước đến nay không hề chịu thiệt thòi.

Chẳng qua Từ Bình Trung thì lại lông bông, tuy thích giao tế nhưng Từ Tam cảm thấy người thiếu nội tâm nhất chính là Từ Bình Trung. Trước kia Từ Tam luôn mong ước Minh Trạ có thể nhìn thấy bản lĩnh của nhi tử nhà hắn, sau đó mượn cơ hội này mà tìm tiền đồ tốt cho nhi tử.

Nay trải qua chuyện Giang Nam, Từ Tam đã sớm dập tắt tâm niệm này, với bản lĩnh bấy nhiêu đó của Từ Bình Trung, cho dù tiến vào quan trường thì cũng chỉ có nước bị người ta hãm hại mà thôi. Hắn thà rằng đi lo lót cho nhi tử làm một tiểu quan bát hoặc cửu phẩm, chậm rãi mà làm đường sai, từng trải một chút, học hỏi kinh nghiệm và thủ đoạn nhiều hơn một chút, dần dà mới đề bạt nhi tử cũng không muộn.

Nếu không, với bản tính của nhi tử thế này, nếu dám tranh chấp thị phi ở trước mặt ngự tiền thì không bị người ta đốt thành tro cũng lạ.

Hiếm khi Từ Tam nhún nhường như vậy, ai ngờ Minh Trạ bỗng nhiên có hứng thú với Từ Bình Trung, còn nói một cách kỳ mỹ, “Tiểu tử gốc như vậy thật là hiếm thấy, để trẫm nhìn một chút.” Liền bắt người đi.

Đội Từ Bình Trung quay về nhà thì Từ Tam cũng không cho uống một ngụm nước nào mà đã kéo nhi tử vào thư phòng để hỏi. Từ Bình Trung bẩm báo một cách chi tiết, Từ Tam thở phào, “May mắn không phải gọi người xung phong. Hoàng thượng đã nhìn thấu người.”

Sự tự tin của Từ Bình Trung bị Minh Trạ đả kích vẫn chưa thể khôi phục, hiện tại nghe phụ thân của hắn nói như vậy thì thật sự cảm thấy tuyệt vọng đối với cuộc sống của mình, chần chờ hỏi, “Phụ thân, ta thật sự gốc như Hoàng thượng đã nói hay sao?”

“Chỉ có gốc hơn mà thôi.” Từ Tam dặn dò, “Làm việc cho thành thật, nhìn nhiều nói ít, dụng tâm một chút.”

Từ Bình Trung nói thềm một câu, “Nhìn Hoàng thượng cũng đâu lớn lắm đâu.”

Từ Tam gầm lên, “Người thì biết cái gì? Hoàng thượng trí thâm như hải, làm sao mà một tiểu tử nông cạn như ngươi có thể sánh bằng!” Đừng nói là nhi tử gốc nghề nhà hắn, ngay cả Từ Tam đối với Minh Trạ cũng chỉ có kính và sợ mà thôi.

“Nhi tử có nói Hoàng thượng không tốt đâu, chẳng qua đây là lần đầu tiên gặp mặt long nhan mà.” Từ Bình Trung giải thích rồi hỏi, “Phụ thân, ta thấy Hoàng thượng thật là thần thông quảng đại, an bài những điều mà người ta không thể hiểu nổi. Phụ thân, ngài nói xem, vì sao Hoàng thượng lại muốn Ngô Uyển nương làm lão đại như vậy? Còn muốn nàng quản thúc ta và Tống Tường. Ta vừa thấy nữ nhân kia thì liền bỏ ngờ.”

“Lúc trước Tống Tường vướng vào vụ án Chiết Mân, người lại là cái gối thêu hoa vô dụng. Ngô Uyển tuy là nữ nhân nhưng lại có trí có dũng, đương nhiên phải được đề bạt đầu tiên.” Từ Tam liếc mắt nhìn Từ Bình Trung một cái, “Tuy rằng Hoàng thượng nói người là kẻ gốc, bất quá ta nói cho người biết, gốc hay không gốc cũng không quan trọng. Quan trọng là người phải trung thành với Hoàng thượng, có biết hay không?”

Từ Bình Trung gật đầu, nói một cách thành thật, “Trước mặt Hoàng thượng, ta cũng không dám phá rối.”

Mặc dù gốc một chút, cũng may là biết nặng nhẹ, không phải là không có thuốc chữa, Từ Tam thở phào nhẹ nhõm.

Luận về kiến thức thì Ngô Uyển tuyệt đối không bằng Tống Tường. Luận về khả năng buôn bán thì dù sao Tống Tường ở bên ngoài dốc sức nhiều năm, thu thập bao nhiêu kinh nghiệm, Ngô Uyển hoàn toàn không thể so sánh.

Bất quá Ngô Uyển cũng không phải người bình thường.

Tống Tường là lão già hèn mọn, đầu óc đen tối, hẳn thậm chí cho rằng Minh Trạm trọng dụng Ngô Uyển là vì hai người này có quan hệ mờ ám. Vì vậy hẳn cực kỳ kính trọng Ngô Uyển, ngóng trông Ngô Uyển ở trước mặt Minh Trạm nói vài lời tốt giúp hắn.

Ngô Uyển cũng không biết rõ tâm tư xấu xa này của Tống Tường, nếu nàng đã là đầu lĩnh thì nàng sẽ không hề rụt rè. Hơn nữa, khiến người ta kính nể chính là Ngô Uyển quả thật là người có năng lực hiếm thấy.

Nếu Minh Trạm muốn kiến tạo hải cảng, trước tiên phải tuyên chỉ rồi mua đất. Những người ở nơi đó sẽ được di dời và bồi thường.

Chỉ cần một hạng mục này cũng đã yêu cầu một lượng công tác vô cùng đồ sộ, ba người bọn họ hoàn toàn không đủ sức.

Đồng thời, cần một thủ đoạn tuyên truyền cực kỳ quy mô.

Tống Tường cảm khái một cách chân thành, “Một phần Tập san Hoàng thất nho nhỏ lại trở thành truyền kỳ trong lịch sử của thương nhân. Hoàng đế bệ hạ thật sự anh minh hiếm thấy.”

Từ khi Tống Tường ngộ xá, mười câu của hắn đã hết năm câu khen ngợi Minh Trạm anh minh, Ngô Uyển nghe nhiều đến mức mỗi khi Tống Tường nói như thế thì nàng sẽ có cảm giác muốn cắt đầu lưỡi Tống Tường. Tuy rằng mọi người đều xuất thân là thương nhân, bất quá tự đáy lòng Ngô Uyển cũng biết, may mà Tống Tường không phải quan viên, bằng không nhất định sẽ là một nịnh thần hiếm thấy.

Ngô Uyển và Trầm Chuyết Ngôn liên hệ, chuẩn bị tuyên truyền kế hoạch kiến tạo hải cảng trên Tập san Hoàng thất, đồng thời bắt đầu chiêu thương.

Trầm Chuyết Ngôn và Ngụy Tử Nghiêu đều là lần đầu tiên kiến thức cái gì là thủ đoạn của thương nhân, Tống Tường yêu cầu Trầm Chuyết Ngôn dùng cách viết thẳng thắn để tuyên truyền, hắn nói rất rõ ràng, “Thương nhân bình thường sẽ không đọc nhiều sách, cho dù nhìn tao nhả nhưng cũng chỉ là giả vờ. Tiểu Trầm cử nhân, người dùng dùng những từ chi hồ giả đã làm gì, cứ viết như thế chúng ta đang nói chuyện là được.”

“Đương nhiên còn phải khoa trương một chút so với khi nói chuyện bình thường. Tỷ như đây là đại cảng đầu tiên của Thiên triều, cảng Thiên Tân được kiến tạo xong thì sẽ là nơi tụ hội của vạn quốc, mậu dịch hưng thịnh...” Tống Tường hoàn toàn lâm vào trạng thái ảo tưởng, “Người ngẫm lại xem, một cảng Thiên Tân, có thể cung cấp vô số cơ hội làm việc, chỉ sợ toàn bộ người ở Thiên Tân cộng lại cũng làm không xong. Không chỉ là người Thiên Tân, người Giang Nam, người Tây Bắc, người đế đô, mà tất cả người trong thiên hạ đều có thể đến Thiên Tân, cùng người ngoại quốc tiến hành buôn bán. Thức ăn, tơ lụa, đồ sứ, lá trà, vàng bạc, đồ cổ của Thiên triều chúng ta, hết thảy giao dịch của thương nhân trong thiên hạ đều được áp dụng cho thương nhân ngoại quốc. Toàn bộ Thiên Tân sẽ trở thành một thiên đường phồn hoa.”

“Một cảng Thiên Tân sẽ khiến cho Thiên Tân biến hoa nghiêng trời lệch đất.” Tống Tường đột nhiên trở nên kích động, hắn cao giọng, “Đây sẽ trở thành công cuộc kiến tạo vĩ đại nhất tính từ thời Thái tổ Hoàng đế đến nay. Hết thảy những người tham gia kiến tạo đều sẽ được tiến vào sử sách nhờ cảng Thiên Tân vĩ đại.” Tống Tường có kinh nghiệm buôn lậu cùng bọn hải tặc, hẳn có thể nghĩ rộng hơn người ta, triều đình mở rộng hải cảng sẽ khiến thương nhân ồ ạt kéo đến. Đây hoàn toàn là mậu dịch quang minh chính đại được triều đình bảo đảm, càng nhiều thương nhân thì sẽ khiến cho giá hàng xuất khẩu giảm xuống.

Như vậy, lợi nhuận buôn lậu kếp xù tất nhiên sẽ không thể tiếp tục duy trì.

Chỉ đợi cảng Thiên Tân kiến tạo xong, căn bản không cần Hoàng đế bệ hạ lên tiếng thì đám buôn lậu ở Giang Nam cũng đủ gánh chịu đủ kích nặng nề rồi. Nay đám buôn lậu ở Giang Nam có thể bán được hai

lượng bạc đổi với một chiếc bát sứ thuộc hạng trung đến hạ đẳng, trong khi vốn gốc chưa đến hai mươi đồng.

Khi mậu dịch mở ra tại cảng Thiên Tân, giá cả sẽ được cố định, đám người ngoài hải đảo nhất định sẽ ngoan ngoãn dâng bạc. Đương nhiên điều kiện tiên quyết để thành lập chuyện này là Hoàng đế bệ hạ phải nguyện ý cùng giao dịch với hải đảo.

Đám buôn lậu ở Giang Nam cũng sẽ phải giảm giá, nhưng nếu không có lợi nhuận kết xù thì có ai lại mạo hiểm đi buôn lậu để bị phạm tội khảm đầu cơ chứ.

Hơn nữa Hoàng đế bệ hạ cũng không phải là người không có thủ đoạn.

Tổng Tường nghĩ đến hành động lúc trước của Minh Trạ ở Chiết Mân thì bất giác rung mình toát mồ hôi lạnh.

Ngô Uyển thấy Tổng Tường đang bưng bưng kích động thì bỗng nhiên sắc mặt lại trở nên tái nhợt, nghĩ rằng người này điên rồi, bèn nói với Trầm Chuyết Ngôn, “Tiểu Trầm cử nhân, nay phải kiến tạo hải cảng, chúng ta cần một lượng thợ và vật liệu xây dựng rất lớn, nội trong hai tháng sẽ cử hành đấu thầu. Nghe nói nay Tập san Hoàng thất đã phổ biến khắp thiên hạ, ta muốn mượn Tập san Hoàng thất để lan truyền cho người trong thiên hạ đều biết.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Lúc này Tổng Tường mới lấy lại tinh thần, trên mặt hơi ngượng ngùng.

Từ Bình Trung và Ngụy Tử Nghiêu cảm thấy khó hiểu, “Kiến tạo cảng chẳng phải là dùng thợ ở Nội vụ phủ hay sao? Đó đều là những thợ tốt nhất thiên hạ. Đền, biệt viện của Hoàng thượng, ngay cả Hoàng lăng cũng đều do bọn họ xây dựng mà.”

Ngô Uyển thản nhiên nói, “Công trình lớn như vậy, thợ của Nội vụ phủ nếu muốn thì đương nhiên có thể tham dự đấu thầu.”

Thật sự là muốn đắc tội với người, Từ Bình Trung thầm nghĩ trong lòng.

Ngô Uyển liếc mắt một cái liền hiểu được suy nghĩ trong lòng hắn, bèn giải thích, “Khi hành sự, muốn không đắc tội với người ta là chuyện không có khả năng.”

Từ Bình Trung vội nói, “Dạ, dạ.”

“Ta là một nữ nhân, không có ai tìm đến ta. Tổng Tường ở tại trong cung, e rằng cũng không có người dám tìm hắn dưới mí mắt của Bệ hạ.” Quan sát Từ Bình Trung, Ngô Uyển nói, “Nếu có chút người muốn đi đường tắt, e rằng sẽ đến chỗ của Từ công tử. Từ công tử nên biết trước, như vậy sẽ tránh được họa.”

Từ Bình Trung cảm thấy phát sầu, trên mặt thì phải cười giả lả, “Ngô đại nhân yên tâm, ai muốn đi đường tắt cũng vô dụng thôi.”

“Phải xua đuổi những người này. Từ công tử vất vả rồi.” Hoàng đế bệ hạ có thể an bài một người như vậy, thật sự là rất chu đáo, đây là lần đầu tiên Ngô Uyển cảm thấy gánh nặng trên vai nhẹ đi rất nhiều.

Kỳ thật Từ Bình Trung thuở nhỏ thường lui tới với đám quan viên nhà cao cửa rộng, hắn tương đối am hiểu cụm từ mạnh vì gạo bạo vì tiền, hơn nữa đầu óc của hắn cũng linh động, suy nghĩ một chút liền biết chuyện này cũng không phải là hoàn toàn đắc tội với người khác, nhất thời lấy lại tinh thần, “Ta chắc chắn sẽ làm hết sức, nếu có việc gì sẽ thương nghị với Ngô đại nhân và Tổng chương quỹ.”

Ngô Uyển gật đầu, “Làm tốt chuyện này thì đương nhiên chúng ta sẽ có công lớn. Ba người chúng ta đều không phải người có thanh danh tốt, Hoàng đế bệ hạ cho chúng ta cơ hội này là xem chúng ta có nắm bắt được hay không.”

Nữ nhân nói ra những lời này đều là người lợi hại hơn nam nhân.

Nghe thấy mấy chữ thanh danh không tốt, Tổng Tường và Từ Bình Trung cảm thấy xấu hổ, Ngô Uyển thì chỉ lãnh đạm, “Thủ hạ tài ba của Hoàng thượng có cả trăm ngàn người, vì sao không chọn người trong triều? Vì sao không lệnh cho Nội vụ phủ đảm nhận chuyện này, đây là công việc béo bở hiểm thấy. Ta và Tổng Tường xuất thân từ thương nhân, đơn giản chỉ là cò kè mặc cả, lấy ít bạc mà đạt hiệu quả cao. Hoàng

thượng chọn chúng ta, bất quá trong đế đô sẽ càng có nhiều người muốn thấy chúng ta thất bại. Nếu việc này bất thành thì không cần phải bàn đến hậu quả nữa.”

Trên mặt của Tổng Tường tăng thêm vài phần trịnh trọng, đương nhiên hẳn hiểu cơ hội này hiếm có thế nào. Nếu không phải may mắn thì hẳn tuyệt đối sẽ không có cơ hội này. Một khi chuyện này bị đổ bể thì Hoàng thượng sẽ không hài lòng, như vậy căn bản không cần Hoàng thượng phải lên tiếng, Hoàng thượng chỉ cần không thêm ngăn cản áp lực của triều đình lên đầu bọn họ đã là quá đủ. Từ Bình Trung thì may mắn, có một lão tử có bản lĩnh. Hắc và Ngô Uyển thì e rằng sẽ là hữu tử vô sinh.

Tổng Tường lại toát mồ hôi lạnh.

Cho dù lần này hoàn thành tốt nhiệm vụ thì hẳn cũng chỉ tạm thời được an toàn. Hắc đắc tội người nào thì hẳn biết rất rõ.

Trong thiên hạ này, nếu nói còn có người có thể che chở cho hắc thì e rằng chỉ có Hoàng đế bệ hạ.

Có người chỉ hận không thể lột da nghiền xương hắc mà thôi. Hoàng đế bệ hạ cho hắc cơ hội như vậy, Tổng Tường ngẩng đầu nhìn Ngô Uyển, có phải bởi vì thế mà sinh ra trung thành hay không?

Minh Trạ đem chuyện đại sự như cảng Thiên Tân giao cho một nữ nhân, một thương nhân đang thụ án và một tên công tử bột đi làm khiến đám đại thần trong triều suýt nữa đã bỏ gánh bãi công.

Minh Trạ cười một cái, lơ đãng nói, “Ngô Uyển và Tổng Tường đều xuất thân từ thương nhân, nay chỉ là một cuộc đấu thầu dành cho thương nhân, để bọn họ làm thì có sao đâu. Các người là trọng thần trong triều, mười năm gian nan khổ học, cho các người giao tiếp với đám thương nhân, đàm phán chuyện buôn bán thì các người có sẵn lòng hay không? Có thể hay không cảm thấy giống như dùng dao mổ trâu cắt tiết gà? Cảng Thiên Tân là đại sự, đương nhiên phải do Công bộ và Hộ bộ nắm quyền. Lý Khanh, Từ Khanh, trầm đã lan tin, hai tháng sau tổ chức đấu thầu, các người chuẩn bị một bảng dự toán cho trầm, đừng để trầm bị người ta qua mặt.”

“Về chuyện ngân lượng thì các người không cần phải lo lắng.”

Các đại thần phục nhất Minh Trạ ở chỗ hắc có bản lĩnh phát tài. Từ khi Minh Trạ đăng cơ thì bọn họ cảm thấy rốt cục cũng thoát khỏi cảnh túng quẫn.

Mặc dù triều đình vẫn không giàu có, bất quá khi cần dùng bạc thì Minh Trạ luôn có cách moi bạc đến tay, tuyệt đối không làm khó bọn họ.

Về phần vì sao phải kiến tạo cảng ở Thiên Tân mà không phải ở Giang Nam thì Minh Trạ giải thích rất đơn giản, “Thiên Tân gần đế đô, cảng Thiên Tân xây xong thì chính là đại môn hộ của Đại Phụng ta. Từ trước đến nay thiên tử thủ biên giới, quân vương tử xa tắc. Trầm mới quyết định dựng cảng tại Thiên Tân. Ngày sau cùng các quốc gia khác lui tới, sứ giả của bọn họ đến Thiên Tân thì trầm đương nhiên có thể gặp mặt, tăng cường mối quan hệ với các quốc gia khác.”

“Thế giới này lớn hơn các người đã tưởng rất nhiều, ở hải ngoại mờ mịt có rất nhiều vương quốc và chủng tộc mà chúng ta không biết, bọn họ cũng có nền văn minh không thua gì chúng ta. Trầm chẳng những sẽ kiến tạo hải cảng mà ngày sau, khi trầm còn sinh thời thì trầm cũng sẽ phái người đi sứ nước khác, làm cho tất cả quốc gia trên thế giới này đều biết có Thiên triều của chúng ta.”

Nói đến đây, đám thần tử ngoại trừ hô to vạn tuế thì chẳng còn sự lựa chọn khác.

Minh Trạ xúc động, “Một mình trầm không thể hoàn thành công trình lớn như vậy. Trầm cần các người giúp đỡ, trầm tin tưởng anh chủ có minh thần bầu bạn.”

Đám triều thần chưa kịp kích động thì Minh Trạ lại nói thêm một câu, giống như nước sôi rơi vào chảo dầu, toàn bộ triều đình suýt nữa đã nổ tung, Minh Trạ nói, “Tổng Diêu, Triệu Lệnh Nghiêm, Kỷ Vịnh Tôn, lần này các người đồ tam giáp, ở trong Cẩm quân một tháng, cũng biết tình hình của quân đội. Hãy thu dọn một chút rồi chuẩn bị khởi hành đến Tây Bắc. Trầm đã lường trước sắp tới Tây Bắc và Thất Đất sẽ xảy ra chiến tranh. Các người tham gia ân khoa tử vô đương nhiên là muốn đích thân chinh chiến sa trường. Cơ hội này trầm ban cho các người, tất cả dựa vào bản lĩnh và tạo hóa của các người.”

Triều thần quá đối sợ hãi, căn bản không lưu ý đến chuyện tam đỉnh giáp sẽ đến Tây Bắc một chuyến, Bộ binh Thượng thư Cố Nhạc Sơn vội hỏi, “Vì sao Bệ hạ lại nói như vậy, trong triều làm gì có tin chiến báo?” Có phải ngài có tin mật gì hay không?

“Lão Khả Hãn đang hấp hối, nếu có tân Vương đăng cơ thì cần phải làm gì để lập uy phục chúng? Đương nhiên sẽ đánh một trận. Chẳng những có thể dựa vào chuyện này mà tiêu hao lực lượng của đám tộc nhân không phục hãn, cũng có thể củng cố Hãn vị của tân Vương.” Minh Trạ đã định liệu tất cả, thần sắc lãnh đạm, “Là con người thì đều sẽ làm như vậy, cần gì phải có tin chiến báo?”

Đương nhiên có người không muốn trẫm kiến tạo cảnh Thiên Tân, nhưng đương nhiên cũng biết nếu làm như vậy thì sẽ khiến Tây Bắc liên lụy đến tinh lực của triều đình.

Cho dù lực lượng của thế tộc có lớn như thế nào thì cũng không thể chống lại hoàng tộc.

Hoàng thất vẫn là thiên hạ đại nghĩa.

Ở niên đại này, người trong thiên hạ tin tưởng Hoàng đế chính là thiên mệnh, cho dù thế tộc có lịch sử lâu đời thì trong lòng của dân chúng vẫn sẽ thiếu thốn cảm giác thiên về thần thánh và thiên mệnh.

Thậm chí ở niên đại của Thái tổ, Phụng gia cũng đã chiến thắng hết thảy thế tộc, cho nên thiên hạ này tôn thờ Phụng thị tộc nhân.

Là Phụng gia ngồi ở vị trí cao cao tại thượng!

56. Chương 56

“Ở niên đại của Thái tổ thì thế tộc cũng phải cúi đầu, có gì mà đáng e ngại?” Đây là lời của Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi đề nghị với Minh Trạ, “Đó là một đám dòng tộc trải qua quá nhiều sự thay đổi của các triều đại, là đám yêu nghiệt già mà bất tử, bọn họ giỏi bày mưu tính kế, giỏi thiết lập quyền lực, chỉ cần người không rơi vào bẫy của bọn họ thì thế tộc có năng lực làm gì?”

“Khoảng thời gian Mã Duy quay về Tây Bắc thì Thát Đát cũng không có biến cố, chứng tỏ phong thư của tam Vương tử gửi đến đây rất có ý tứ.” Nguyễn Hồng Phi một lời vạch trần tất cả, “Người nhất định phải ở trước mặt quần thần nói ra tin tức chắc chắn sẽ có chiến tranh với Thát Đát. Phải làm kinh sợ tất cả mọi người, làm cho người ta cảm thấy người không có gì là không biết.”

“Sau đó thì gửi cho Lâm Vĩnh Thường một mật thư, lệnh cho hãn răn dạy đám diêm thương không biết tốt xấu, chậm chạp chưa đến để đồ.” Nguyễn Hồng Phi lộ ra nụ cười như hồ ly, đôi mắt sáng ngời của hãn liếc nhìn Minh Trạ một chút, “Sau khi người tung tin kiến tạo cảnh Thiên Tân thì người sốt ruột nhất chính là bọn diêm thương Giang Nam. Diêm thương cực giàu, nhưng hiện tại bọn họ không có chỗ để phát tài, không biết nên xài bạc như thế nào? Điều mà bọn họ khát khao nhất chính là chiếm một phần nhỏ ở mậu dịch hàng hải. Tuy rằng đám diêm thương e ngại lực lượng của thế tộc, chẳng qua bất cứ lực lượng gì cũng đánh không lại hai chữ ích lợi.”

“Lúc này có Lâm Vĩnh Thường răn dạy thì chắn chắn sẽ làm cho bọn họ càng thêm sợ hãi, nhất định sẽ có người hối hận vì không sớm ngày đến để đồ.” Nguyễn Hồng Phi nói một cách quả quyết, “Người chỉ cần lưu ý hành động của đám diêm thương thì có thể đại khái biết được ai là diêm thương buồn lậu, ai chịu sự khống chế của thế tộc!” Nguyễn Hồng Phi bỗng nhiên lộ ra một chút ý cười, đôi mắt trong như nước lướt qua bầu má phúng phính như hai trái đào mật của Minh Trạ, vuốt ve cằm cổ nhỏ nhắn của Minh Trạ, nói một cách tán thưởng, “Kiến tạo cảnh Thiên Tân thật sự là hảo chủ ý.”

Trên đời này điều khiến người ta hưởng thụ nhất chính là được ái nhân ca ngợi. Minh Trạ hận không thể kêu cạc cạc hai tiếng, lập tức đem mặt đưa sang để Nguyễn Hồng Phi hôn hai cái, hãn vẫn có chút lo lắng, “Có khi nào đám diêm thương có người trực thuộc thành viên của thế tộc hay không?”

Nguyễn Hồng Phi lắc đầu, “Chẳng qua gia tộc có chút lịch sử lâu dài thì những người đó thật sự xem chính mình trở thành nhân vật cao quý hết sức quan trọng ư? Thật là nực cười. Thương nhân ti tiện, bọn họ nhiều nhất là lợi dụng thương nhân mà thôi, làm sao lại chân chính đặt thương nhân ở trong lòng? Mặc dù ta chán ghét đại tiện nhân, bất quá đại tiện nhân cũng làm được vài chuyện khôn ngoan. Khi Nhân Tông hoàng đế cầm quyền, đa số các Thượng thư trong triều đều xuất thân từ thế tộc. Khi đại tiện nhân đăng cơ, tuy rằng tình thế Đông Nam không hề thay đổi, nhưng đại quân Tây Bắc là do hấn địch thân luyện ra. Nay trong đám người Lý Bình Chu, ngoại trừ Từ Tam thì không còn ai là thế tộc. Từ Tam thật sự là tài cán hơn người, năm đó đổ cả tam nguyên, vì vậy đại tiện nhân mới dùng hấn, mà e rằng một phần cũng là vì hấn bất hòa với gia tộc của mình.”

“Đại tiện nhân làm Hoàng đế thắng ở hai chữ minh bạch.” Nguyễn Hồng Phi than nhẹ, “Nếu là Phượng Minh Lan đăng cơ thì hơn mười năm tâm huyết của đại tiện nhân xem như uống phí.”

“Mặc dù thế tộc khiến người ta chán ghét nhưng cũng có rất nhiều nhân tài không tệ.” Nguyễn Hồng Phi đề nghị, “Cũng không cần phải đuổi tận giết tuyệt.”

Cải cách thuế muối đã bắt đầu vào guồng.

Giá muối toàn bộ để đồ ước chừng giảm phân nửa, cho dù là đám diêm thương bị mất bát cơm cũng phải tán thưởng Hoàng thượng một tiếng anh minh.

Việc cải cách thuế muối mới đầu là do Minh Trạm đề nghị với Phượng Cảnh Kiên. Trước tiên cải cách ở Vân Quý, sau đó mới đến đồ đồ, rốt cục có ngày hôm nay.

Lý Bình Chu và Âu Dương Khác cùng Vương Duệ An là lão bằng hữu, tuổi tác của ba người cũng không nhỏ, nay thuế muối cải cách phát huy hiệu quả, tất cả bọn họ đều tâm phục khẩu phục.

Âu Dương Khác thỉnh lão bằng hữu đi thăm Đồ thư quán đang trong giai đoạn kiến tạo, hơn mười vạn thư sách đã được đặt ngay ngắn trên giá, toàn bộ kiến trúc toát ra mùi thơm của cây ngô đồng và mùi trang giấy trộn lẫn vào nhau.

Đây là một biệt viện do Minh Trạm thông qua, tiểu kiều lưu thủy, rường cột chạm trổ, bởi vì phải sửa thành nơi công cộng nên có thể nhìn thấy khắp nơi có trường y bằng gỗ để cung nhân ngồi nghỉ ngơi. Âu Dương Khác nói một cách cảm thán, “Đợi ngày sau khi từ quan, ta sẽ nói với bộ hạ cho đến Đồ thư quán này để giúp chỉnh lý lại thư sách.”

Vương Duệ An cười tán thưởng, “Từ khi Thái tổ kiến quốc đến nay cũng đã sáu đời ngự trị, nay có Bộ hạ là minh quân, chúng ta có thể đi theo bộ hạ dựng nên cơ nghiệp thịnh thế này quả thật là tích đức ba đời.”

“Đúng vậy.” Lý Bình Chu cảm thán, nói nhỏ nhỏ, “Bộ hạ chỉ có một khuyết điểm chính là không biết vì sao lại đặc biệt đối xử tốt với nữ nhân.” Ba vị lão đại nhân có thanh danh trong triều cũng phải âm thầm hoài nghi quan hệ của Minh Trạm và Ngô Uyển, bất quá mọi người cảm thấy khẩu vị của Hoàng đế bộ hạ có lẽ cũng không nặng như vậy. Trong cung có bao nhiêu cung nữ như hoa như ngọc, có ai lại muốn một con cạp cái thất trình như Ngô Uyển cơ chứ?

Chẳng qua Hoàng đế bộ hạ thường làm những chuyện vượt xa trí tưởng tượng của mọi người, ai biết khẩu vị của Hoàng thượng có thuộc loại đặc biệt hay không?

Nghĩ như vậy, ba vị lão đại nhân nhất thời trở nên hỗn loạn.

Thông qua chuyện Ngô Uyển thượng vị, ba vị đại nhân đều cho rằng thế giới nội tâm vô cùng quý dị của Minh Trạm không phải là bọn phàm phu tục tử như bọn họ có thể lý giải được.

Lâm Vĩnh Thường nhận được mật thư của Minh Trạm và Tập san Hoàng thất kỳ mới nhất, ở trên công báo có thuật lại tin tức Minh Trạm muốn kiến tạo cảnh Thiên Tân, Lâm Vĩnh Thường vô kỳ giật mình.

Tiếp theo lại cảm thấy cực hận, đập mạnh một phát xuống bàn, đám buôn lậu muối không biết tốt xấu! Làm lỡ đại sự!

Lâm Vĩnh Thường không cho rằng việc kiến tạo cảnh Thiên Tân là không tốt, tương phản, chủ ý này vô cùng kỳ diệu!

Chưa từng có ai nghĩ đến việc sẽ kiến tạo cảng tại Thiên Tân, nhất là Giang Nam đất lành, xưa nay trù phú đông đúc, Chiết thương Tấn thương Huy thương đều là những đại thương nhân lừng lẫy của Đại Phụng. Sơn Tây là đất liền, Chiết Huy đều ở Đông Nam giáp biển. Trong khi Giang Chiết lại nổi danh thiên hạ về trà sứ tơ tằm.

Kiến tạo hải cảng ở Đông Nam sẽ thuận lợi về mặt địa lý.

Chẳng những Lâm Vĩnh Thường nghĩ như vậy, mà cơ hồ mọi người trong thiên hạ đều nghĩ như vậy.

Chưa bao giờ có người cho rằng nên kiến tạo hải cảng ở chỗ khác!

Lâm Vĩnh Thường tuổi trẻ, hẳn không hiểu nhiều về Thiên Tân, bất quá hẳn đọc vô vàn thư sách, đương nhiên hiểu được vị trí của Thiên Tân. Mấu chốt là Thiên Tân kề cận bên đế đô, ngay dưới mí mắt của Hoàng thượng, đừng nói là thế tộc, cho dù là đám hải tặc không muốn sống cũng tuyệt đối không dám đi khiêu khích Thiên Tân.

Nếu Lâm Vĩnh Thường ở đế đô, hẳn có thể tự mình đến cảng Thiên Tân nhìn công trình ở đó một chút thì sẽ hiểu được nơi đó có một lợi ích cực lớn, về vị trí chiến lược thì cảng Thiên Tân hơn hẳn Giang Nam ba phần.

Lâm Vĩnh Thường bị thuyết phục vì ánh mắt thần thông quảng đại của Minh Trạ, trong lòng càng thêm thông khoái đám buôn lậu muối thối tha với tầm nhìn nông cạn!

Lâm Vĩnh Thường là tâm phúc của Hoàng thượng, đương nhiên càng hiểu được tâm tư của Minh Trạ. Lúc đầu Minh Trạ vẫn chưa có ý muốn xây cảng ở Thiên Tân. Nhưng tình thế ở Giang Nam quá mức phức tạp, thế tử Bình Dương Hầu mang theo quân Tây Bắc quay về Tây Bắc. Vĩnh Định Hầu muốn chinh lý quân đội Hoài Dương thì cần phải có thêm thời gian.

Cải cách thuế muối đang tiến hành, lúc này Minh Trạ sẽ không để cho Giang Nam có bất cứ sự rung chuyển nào. Nhưng Minh Trạ cũng đã sớm có ý muốn xây hải cảng để mở ra hàng hải.

Lúc này việc kiến tạo cảng Thiên Tân cũng là một lời cảnh cáo đối với Giang Nam!

Lâm Vĩnh Thường nhắm mắt lại, âm thầm xem xét tất cả những gì mình đã làm từ khi đến Hoài Dương, tuy rằng Lâm Vĩnh Thường cảm thấy đáng tiếc thay cho Giang Nam, hơn nữa cũng đáng tiếc cho chính mình, bất quá hẳn đã dốc hết sức. Không thẹn với lương tâm.

Nay Tổng đốc Trực Đãi chính là đệ tử của Sơn Tây Lương thị Lương Đông Bác, Lương Đông Bác cũng làm quan được vài năm, nay cảng Thiên Tân được kiến tạo, chỉ cần Lương Đông Bác không quá ngu xuẩn thì sắp tới nhất định sẽ được tiến vào Nội các.

Lâm Vĩnh Thường thàn than, thật sự là người tính không bằng trời tính.

57. Chương 57

Người ta thường nói có nhĩ tử chính là mắc nợ.

Lúc trước Phụng Cảnh Nam không quá hiểu thấu lời này.

Khi Minh Trạ đến đế đô làm Hoàng đế thì Phụng Cảnh Nam mới thật sự nghĩ đến, Minh Trạ không chỉ là đến đòi nợ mà hoàn toàn là đến đòi mạng.

Nay muốn thám thính tin tức đế đô thì rất dễ dàng.

Ngay cả Vân Quý cũng bắt đầu phát hành Tập san Hoàng thất quá hạn, hơn nữa số lượng tiêu thụ cũng rất tốt. Dân chúng ở Vân Quý đều cảm thấy vinh quang, từ đầu đường đến cuối ngõ, từ quán trà đến tửu lâu đều xì xầm to nhỏ những chuyện đăng trên Tập san Hoàng thất, nói đã đời rồi mới cùng nhau cảm thán,

“Hoàng đế bệ hạ là thể tử điện hạ của Trấn Nam Vương phủ chúng ta, nhìn một cái liền biết Hoàng đế bệ hạ anh minh cỡ nào.” Trên mặt lộ ra thần sắc vô cùng thỏa mãn.

Người Tây Tạng được phép nhập cảnh buôn bán kinh thương cũng đặc ý chen vào một câu, “Hoàng đế bệ hạ cũng là Phò mã của người Tây Tạng chúng ta mà!” Nói ngắn gọn, tuy rằng Hoàng đế bệ hạ làm Hoàng đế ở đế đô nhưng vẫn còn quan hệ chém không đứt với dân chúng Vân Quý.

Dân chúng Vân Quý cũng nói say sưa về chuyện người đế đô thỉnh thể tử điện hạ của bọn họ đi làm Hoàng đế như thế nào.

Phượng Cảnh Nam cũng là người, tuy rằng bản thân không phải Hoàng đế, bất quá hiện tại làm Hoàng đế chính là nhi tử của mình.

Mỗi khi nghĩ đến đây thì Phượng Cảnh Nam cũng sẽ cảm thấy có chút mừng thầm.

Mặc dù Trấn Nam Vương phủ ở tận Vân Quý, bất quá Trấn Nam Vương phủ luôn có thủ đoạn theo dõi đế đô.

Sau khi Minh Trạng đăng cơ thì cũng như thế.

Ngay cả Phượng Cảnh Kiên cũng hy vọng có thể biết thêm một chút tin tức về đế đô.

Lúc này Minh Trạng phát hành Tập san Hoàng thất quả thật là quan tâm chu đáo. Cũng vì vậy, khi Phượng gia huynh đệ rảnh rỗi sẽ cùng nhau thì thầm những thủ đoạn chấp chính kỳ dị của Minh Trạng, quả thật chỉ có thể sử dụng hai từ kỳ dị để hình dung.

Trước tiên chưa bàn đến việc Minh Trạng khoan dung đối với nữ nhân, đây là tiểu tiết, cũng không quan trọng. Phượng gia huynh đệ có chuyện khác phải lo lắng.

Phượng Cảnh Kiên đã từng làm Hoàng đế, Phượng Cảnh Nam cũng là thổ Hoàng đế, đều là người cầm quyền, đương nhiên biết người đương quyền nếu muốn cải chế thì sẽ gặp bao nhiêu khó khăn.

Không cần bàn đến thuế muối, trước lúc Phượng Cảnh Kiên thoái vị thì mọi người cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Vì chuyện ân khoa tỷ võ và kiến tạo cảng Thiên Tân khiến cho Phượng gia huynh đệ bị chấn kinh dẫn đến chuyện mất ngủ nửa tháng trời. Đây cũng không phải chuyện nhỏ, với kinh nghiệm nhiều năm của Phượng Cảnh Kiên thì phạm là việc cải chế sẽ bao gồm: Đầu tiên là thương nghị cùng triều thần. Tiếp theo đám triều thần cần một thời gian dài để thảo luận, đưa ra kế hoạch mỹ mãn. Thứ ba, phải chọn ra người chấp hành cải chế. Cuối cùng mới bắt đầu cải chế.

Bốn chuyện này không mất ba năm thì không thể nào bắt đầu được.

Tỷ võ không tính là đại sự, về phần đầu tư ngân lượng thì cực nhỏ, hơn nữa triều đình hoàn toàn nắm trong tay, nhanh hay chậm một chút cũng không sao, muốn sửa liền sửa, chỉ cần có thời gian là được.

Nhưng cảng Thiên Tân là đại sự, thật sự giống như sét đánh ngang tai. Mọi người chưa kịp phản ứng thì Minh Trạng đã xắn tay vào làm.

Một cái cảng cần bao nhiêu bạc? Phượng gia huynh đệ cũng không thể tính toán chuẩn xác, nhưng Phượng Cảnh Nam có kinh nghiệm của riêng mình, hẳn tính mở rộng cửa thoát nước ở Điện Trì, cũng phải tích cóp vài năm mới có đủ;

Nay Minh Trạng không phải muốn tu đề mà là muốn kiến tạo đại cảng, cảng cần phải có thêm ngân lượng đầu nhập vào công trình.

Nhưng quốc khố có bao nhiêu bạc, Phượng Cảnh Kiên biết rõ chuyện này hơn Phượng Cảnh Nam.

Phượng Cảnh Kiên nói với Phượng Cảnh Nam, “Nếu Minh Trạng muốn mượn bạc người thì người đừng keo kiệt nha.”

“Ta không có bạc.” Phượng Cảnh Nam thầm nghĩ, bạc của hắn cũng không phải cho không, với lại hắn cũng có chuyện cần phải dùng bạc, làm sao có bạc để trợ giúp Minh Trạng. Đó cũng không phải chỉ một chút là đủ.

Phượng Cảnh Kiên suýt nữa đã ghen hòng vì bị Phượng Cảnh Nam từ chối thẳng thừng như vậy.

Phượng Cảnh Nam hỏi lại, “Cho dù đem cả ngân khố của ta cho hấn thì cũng không đủ. Cứ để cho hấn tự nghĩ cách kiếm bạc đi, lúc trước một cục phân cũng không thèm thả ra, to gan như vậy thì cứ mặc kệ hấn.”

“Thật không biết lá gan của Minh Trạ đã lớn đến mức này.” Phượng Cảnh Kiên cảm thán một tiếng, “Trước kia hấn thật sự là thấp cổ bé họng.” Ngày trước Phượng Cảnh Kiên đã biết Minh Trạ to gan, không sợ trời không sợ đất. Nói cho chính xác thì Phượng Cảnh Kiên thích Minh Trạ ở điểm này, làm Hoàng đế thì đương nhiên phải có quyết đoán.

Nay xem ra quyết đoán của Minh Trạ cũng không phải là nhỏ. Tùy tiện thì triển liên dọa cho hai kẻ này mất ngủ.

Phượng Cảnh Nam nổi nóng, “Mụ nó, chuyện lớn như vậy mà cũng không gửi thư báo trước một tiếng. Chúng ta cứ xem như không biết đi, để xem hấn làm sao?”

Phượng Cảnh Kiên ho nhẹ một tiếng, trên mặt có chút ngưng ngưng, “Chuyện này, thật ra Minh Trạ đã từng nhắc đến.”

Phượng Cảnh Nam vô cùng kinh ngạc, Phượng Cảnh Kiên cười làm lạnh rồi giải thích, “Chỉ là một phong thư, ta vẫn chưa kịp đưa cho người xem.”

Nếu Phượng Cảnh Nam là người bị bệnh tim thì e rằng đã bị tức chết mà lên đường đến Tây Thiên thỉnh kinh từ lâu rồi. Lúc này Phượng Cảnh Nam cho rằng chính mình đã bị đả kích song trọng, liền hét lớn một tiếng, “Người không cần đưa ta xem!” Phất y mệ muốn bỏ đi.

Phượng Cảnh Kiên vội vàng ngăn cản đệ đệ của mình, cười nói, “Cần gì phải nổi nóng như vậy. Cũng không phải cố ý giấu người, chỉ là sợ người xem xong thì sẽ mất hứng mà thôi!”

Phượng Cảnh Nam cũng không quá tự cao tự đại, nếu ca ca của hấn đưa thư cho hấn xem thì hấn cũng sẽ an vị ngồi xuống, trong thư Minh Trạ hỏi về chuyện thế tộc ở phía Nam, cũng nhắc đến một câu về cảnh Thiên Tân, “Ta muốn kiến tạo một hải cảng.”

Như thể đang nói chuyện phiếm, cứ như vậy khiến Phượng cảnh Nam càng xem càng nổi nóng, vút xuống lá thư chỉ chút những chữ như cua bò của Minh Trạ, hỏi Phượng Cảnh Kiên, “Mấy thứ rách nát này mà cũng đáng giá để cất giấu hay sao?” Một tên là huynh trưởng của hấn, một tên là nhi tử của hấn, hai người này lại tư thông gửi thư cho nhau, thật nực cười! Trong lòng của Phượng Cảnh Nam ngập tràn lửa giận.

“Không đáng không đáng.” Phượng Cảnh Nam cảm thấy đệ đệ của hấn sắp bị kích thích đến nổi điên, lập tức đáp lời, “Thư này mới đưa đến hôm qua mà thôi.”

“Lúc trước không có ư?”

Phượng Cảnh Kiên làm sao có thể thừa nhận, kiên quyết nói, “Tuyệt đối không có.”

Phượng Cảnh Nam sờ cằm, Phượng Cảnh Kiên chết sống không thừa nhận thì hấn cũng chẳng thể làm được gì. Bất quá vào giữa đêm khuya, Phượng Cảnh Nam chấp bút viết thư thóa mạ Minh Trạ một trận.

Tiếp theo Minh Trạ liền hồi âm cho Phượng Cảnh Nam, hơn nữa hấn còn hồi âm bằng cách cho đăng trên Tập san Hoàng thất.

Văn chương của Minh Trạ đều là rách nát, bất quá vì ngại thân phận đòi mạng của hấn mà hễ có kỳ tập san nào có văn chương của hấn thì số lượng tiêu thủ đều đạt đến con số thiên văn. (trăm triệu trở lên)

Phượng Cảnh Nam đọc một cách nhiệt tình.

Minh Trạ viết:

Mọi người nói phụ thân như Thái sơn, như vậy phụ thân của ta quả thật là một ngọn Thái sơn nguy nga hùng vĩ.

[chậc chậc, tiểu tử này thật sự là tiến bộ không ít nha. Phượng Cảnh Nam xem câu đầu tiên thì bất giác khóe môi liền cảm thấy nhộn nhạo.]

Đương nhiên ý của ta không chỉ là địa vị của phụ thân. Ngoài danh lợi địa vị thì phụ thân cũng là một vị mỹ nam tử hiếm thấy trên đời.

Tuy rằng rất ghen tị nhưng cũng phải thừa nhận sự thật này.

Hắn có võ công cao cường, cử chỉ cũng oai hùng hơn người, khí phách phi thường.

Trước đây bởi vì không thể thừa kế sự anh tuấn khôi ngô của phụ thân mà ta thường âm thầm nổi nóng, may mà nam mười tám thay đổi, nay soi gương cũng cảm thấy tướng mạo khá ổn, không xem như bôi nhọ tổ tông.

[Đối với điểm này thì Phượng Cảnh Nam cũng tỏ vẻ đồng ý. Trước đây Minh Trạ quả thật rất khó coi, vừa béo vừa xấu, nay nhìn lại cũng có vài phần khả ái. Đương nhiên làm nhi tử của hắn có xấu một chút thì cũng không tính là gì, mấu chốt là Minh Trạ rất có bản lĩnh. Đáng tiếc lại kết đôi với một tên yêu nghiệt, hảo nhi tử bị dâng cho một tên thối nát.]

Không bao lâu trước kia quan hệ của ta và phụ thân cũng không tính là tốt.

Chúng ta thường xuyên bởi vì bất đồng ý kiến mà khắc khẩu, khi phụ thân nóng giận thì ta sẽ bị đá hoặc bị bạt tai mấy cái. Nay thỉnh thoảng ta lại nghe vài vị đại thần thân thiết xưng hô nhi tử của mình là khuyến tử nghiệt súc, xem ra phụ thân trong khắp thiên hạ đều giống như nhau.

Phụ thân của ta cũng không bởi vì hắn có địa vị khác thường mà ngoại lệ.

Trước kia ta thường xuyên tức giận vì bị đánh bị mắng, ta nghĩ mọi chuyện phải nói lý lẽ, quân tử động khẩu không động thủ. Nhưng nếu ẩn theo lý luận của ta thì e rằng trên đời này hết thấy phụ thân cũng không thể xưng là quân tử.

Nói như vậy ở trước mặt phụ thân thì đương nhiên là không dám nói. Cho dù hiện tại ta viết ở trên đây thì e rằng phụ thân đọc xong cũng sẽ mắng cho vài tiếng “Cái tên chết tiệt!”

[Phượng Cảnh Nam bật cười lắc đầu, mắng một câu, “Cái tên chết tiệt! Đoán thật chuẩn!”]

Phụ hoàng và phụ thân khác nhau, phụ hoàng rất hiểu ta, ta có tâm sự gì thì sẽ đi nói với phụ hoàng. Sau khi cãi nhau với phụ thân thì cũng sẽ oán giận vài câu với phụ hoàng.

Phụ hoàng thường xuyên cười cảm thán, nói rằng tính tình của ta và phụ thân rất giống nhau.

Ngoài miệng ta không nói nhưng trong lòng lại không phục, tính tình của ta tốt thế này, làm sao lại giống phụ thân cho được?

Có một lần ta nghe lén phụ hoàng và phụ thân nói chuyện, phụ hoàng khuyên phụ thân đối xử với ta ôn nhu một chút, phụ thân oán giận phụ hoàng, đại khái bảo rằng bản tính của ta thối nát này nọ.

Ta rất kinh ngạc, hóa ra ta là như vậy trong mắt của phụ thân, hoàn toàn giống như hình tượng của phụ thân trong lòng của ta.

Lúc này ta mới thừa nhận lời nói của phụ hoàng, tuy rằng dung mạo của ta và phụ thân cũng không tương tự, nhưng có lẽ tính tình thật sự có vài chỗ giống nhau.

Đúng là vì tương tự cho nên lúc nào cũng khắc khẩu.

Nói cũng lạ, tình nhân thường có câu “Một ngày không gặp như cách tam thu”, ta và phụ thân cũng là “Một ngày không cãi như cách tam thu”. Từ khi phụ thân trở về Vân Quý, đã lâu không gặp mặt, cũng không còn người có thể cùng ta cãi nhau ầm ĩ một trận, vì thế ta cảm thấy rất nhớ những trận cãi nhau với phụ thân.

Hầy, phụ thân thật sự là quái nhân.

[Phượng Cảnh Nam nhìn thấy câu này thì liền mắng một vạ câu thối lắm, nếu Minh Trạ đang ở trước mặt thì Phượng Cảnh Nam sẽ thật sự đập hắn hai cái! Hừ, không biết ai là quái nhân! Đọc những dòng này khiến Phượng Cảnh Nam cảm thấy cả hàm răng đều ngứa ngáy, nhưng những lời ở phía dưới lại đặc biệt làm cho hắn ưa thích.]

Tuy rằng phụ thân rất quái lạ, nhưng phụ thân cũng giáo huấn để cho ta có được lợi ích cả đời. Hơn nữa, khi ta trưởng thành, ta cũng dần dần hiểu được phụ thân luôn yêu quý và lo lắng cho ta.

Đáng tiếc là ta lại quá ngại ngùng, nhiều năm qua không trực tiếp giáp mặt nói với phụ thân một tiếng.

Nhi tử yêu phụ thân.

[Phượng Cảnh Nam suýt nữa đã nôn mửa]

Phượng Cảnh Kiên xoay mặt cười đã đời một trận rồi mới nói với đệ đệ, “Ôi chao, cũng may là Minh Trạ̣m ngại ngùng đó, ta sờn gai ốc cả rồi đây này.” Phượng Cảnh Kiên lại cười to một trận.

Phượng Cảnh Nam trừng mắt liếc nhìn ca ca của hắn, thầm nghĩ: Nhất định là ghen tị, quá mức ghen tị.

Phượng Cảnh Kiên cười hỏi, “Cảnh Nam, Minh Trạ̣m chưa từng hôn người hay sao?”

Là thân huynh đệ, đương nhiên Phượng Cảnh Nam biết ca ca của hắn muốn khoe cái gì, Phượng Cảnh Nam đóng lại Tập san Hoàng thất, vẻ mặt thản nhiên, “Có gì đâu, lần sau chúng ta đến đế đô, kêu Minh Trạ̣m hôn ta mười cái để đền bù.”

“Như vậy đâu có giống!” Phượng Cảnh Kiên cười cười, hắn cũng không phải vì vài ba câu ngon ngọt cùng với một lá thư văn vẻ buồn nôn của Minh Trạ̣m mà mất hết phương hướng. Minh Trạ̣m xưa nay sẽ không dậy sớm nếu không có lợi, vô duyên vô cớ lại nịnh nọt Phượng Cảnh Nam, hừ, tiểu tử này nhất định là có mưu đồ.

58. Chương 58

Tin tức trụ hoạch kiến tạo cảng Thiên Tân khiến cho mọi người khiếp sợ.

Không cần tiếp tục hoài nghi triều đình rốt cục có muốn triển khai kế hoạch mở rộng hàng hải hay không, việc kiến tạo cảng Thiên Tân đã chứng minh hết thảy.

Nếu muốn mở rộng hàng hải thì đương nhiên phải kiến tạo hải cảng.

Người trong thiên hạ đều cho rằng hải cảng phải ở Giang Nam. Không ai ngờ Minh Trạ̣m sẽ chọn kiến tạo cảng tại Thiên Tân.

Đây là một quyết định khiến tất cả mọi người trở tay không kịp!

Minh Trạ̣m năm nay mười tám tuổi, làm Hoàng đế thì quả thật là quá trẻ. Cho dù lúc trước Minh Trạ̣m giải quyết vụ án Chiết Mân nhưng mọi người vẫn chưa tôn kính hắn bằng Phượng Cảnh Kiên.

Nhất là sau khi Phượng Cảnh Kiên đến Vân Quý, thiên hạ càng duy trì một loại thái độ xem chừng đối với tân đế.

Đám diêm thương cũng vậy.

Cho dù Minh Trạ̣m nói năng hay cỡ nào, bọn họ mong muốn phát tài cỡ nào, nhưng trên phương diện lý trí thì bọn họ vẫn cần phải xem xét lại.

Bảo bọn họ ở Giang Nam tranh bát cơm với thế tộc thì bọn họ quả thật không có lá gan này.

Nay nhìn thấy tin tức cảng Thiên Tân được kiến tạo, Thiên Tân là nơi nào, là ở dưới mí mắt của Hoàng thượng. Lúc này đám diêm thương đều đứng ngồi không yên.

Đám diêm thương kỳ thật có một lợi ích, bọn họ không phải hành động một mình. Nên biết bọn họ cũng có tổ chức của chính mình, tuy rằng lịch sử của diêm thương đã kết thúc. Nhưng diêm thương vẫn chưa giải tán, bọn họ tự gom lại cùng nhau. Lần này là thương thảo việc đến đế đô diện kiến long nhan.

Lần này thỉnh an Hoàng thượng, đám diêm thương bàn bạc, bọn họ không thể đi tay không như vậy được. Ít nhất phải hiếu kính một chút, cũng tỏ vẻ ta đây biết lễ.

Mặt khác, bọn họ còn phải đến chỗ của Lâm Vĩnh Thường nhờ viết vài chữ, nếu không, đám buôn lậu muối như bọn họ làm sao có thể đến gặp long nhan cho được.

Trình Diệu Chi và Trầm Thái Bình là hai người buông xuống thành kiến trước, biến chiến tranh thành tơ lụa, hai người tay trong tay, tỏ ra hợp cạ, dâng thiếp đến phủ đệ Tổng đốc, xin thỉnh an Tổng đốc đại nhân.

Lâm Vĩnh Thường không gặp bọn họ.

Hai người này cũng không tức giận, ngày hôm sau dậy sớm, cứ đứng chờ ở trước phủ Tổng đốc, đợi đến khi trắng lên thì Lâm Vĩnh Thường mới trở về phủ.

“Ôi, thật đúng là khách khí, trận gió nào đem hai vị đại lão bản đến đây thế này.” Lâm Vĩnh Thường như cười như không mà nhìn hai người Trình Trầm, sau khi thay đổi thường phục thì mới gặp bọn họ.

Hai người Trình Trầm trước tiên hành lễ thỉnh an, hàn huyên vài câu, cười làm lành, “Tiểu dân nghĩ, về vấn đề ruộng muối thì trên cơ bản đã bàn giao rõ ràng với các vị đại nhân. Còn những chuyện khác, chúng tiểu dân cũng đã an bài đám tiểu nhị, đại nhân có gì muốn hỏi thì cứ hỏi bọn họ là biết rõ ràng.”

“Lúc trước đại nhân có nói Hoàng thượng muốn gặp chúng tiểu nhân, đây thật sự là ân điển của Vạn tuế gia, tiểu dân cảm động đến rơi nước mắt, càng muốn phối hợp với đại nhân để hoàn thành tốt việc cải cách thuế muối, như vậy mới có mặt mũi đi gặp Vạn tuế gia.” Trình Diệu Chi khen ngợi, “Lâm đại nhân hiền đức thanh liêm, yêu dân như con, kiến thức rộng rãi hơn tiểu dân gấp mấy lần. Tiểu dân muốn xin ý kiến đại nhân xem chúng tiểu dân lần này khởi hành đến đó có thích hợp hay không?”

Lâm Vĩnh Thường lắc đầu, “Không thích hợp.”

Trình Diệu Chi và Trầm Thái Bình vô cùng kinh ngạc, Lâm Vĩnh Thường thần nhiên nói, “Hoàng thượng không thích kẻ lưỡng lự.”

Trình Trầm hai người bị Lâm Vĩnh Thường nói đến đỏ cả mặt, có chết cũng không thừa nhận, “Đại nhân minh giám, chúng ta tuyệt đối không có một chút tâm tư bất kính như vậy. Cầu xin đại nhân thay chúng ta nói tốt vài câu ở trước mặt của Hoàng thượng.”

“Ta không có mặt mũi nói tốt vài câu thay các người.” Lâm Vĩnh Thường nhìn thấy đám diêm thương này thì liền phát cáu, đương nhiên không có khả năng hòa hảo với bọn họ.

“Đại nhân, ngài là người hiểu chuyện mà.” Trình Diệu Chi lập tức thay đổi thủ đoạn, bắt đắc dĩ thở dài, “Nhiều thế hệ nhà chúng ta đều buôn muối, làm công mà sống. Nay thấy bát cơm sắp mất, trong lòng của chúng ta còn nôn nóng hơn bất luận kẻ nào khác. Hoàng thượng có thể thưởng cho chúng ta một bát cơm, chúng ta lại không thể gặp ân nhân hay sao?”

Trầm Thái Bình tiếp lời, “Lâm đại nhân, chuyện của Tiết đại nhân trước kia thật sự đã dọa chúng ta sợ hãi. Nếu chỉ có một mình chúng ta thì không sao, nhưng toàn gia già trẻ lớn bé thì làm sao đây? Nay nhìn triều đình muốn kiến tạo cảng Thiên Tân, đừng nói là khiến Lâm đại nhân khinh thường, ngay cả chúng ta cũng phải biết tự ngượng.”

“Có cách nào khác nữa hay không? Chúng ta không thể sánh bằng đại nhân, không thể văn chương như các mệnh quan triều đình. Mất thấy ngồi không núi vàng cũng hết, hiện tại có cơ hội như vậy, chúng ta cũng chỉ có thể mặt dày đến cầu xin đại nhân giúp chúng ta thỉnh tội với Vạn tuế gia, nếu có thể tìm được vài bát cơm cũng là nhờ ân điển của đại nhân.”

Lâm Vĩnh Thường nói một cách châm chọc, “Như vậy các người đã suy nghĩ cặn kẽ, cũng không sợ sẽ bước theo vết xe đổ của Tiết đại nhân hay sao?”

Trình Diệu Chi nhẹ giọng nói, “Con người còn sống thì phải ăn cơm, chúng ta là thương nhân, mặc dù địa vị thấp hèn, không dám cùng người ta đoạt bát cơm, nhưng nếu không cho chúng ta ăn mà bảo chúng ta chết đói thì cũng không được.”

Thương nhân luôn luôn có đủ loại thủ đoạn, hướng chỉ Lâm Vĩnh Thường cũng không phải thật lòng muốn gây khó dễ, hần nhắc bút viết vài chữ, nhưng cũng nói trước, “Phải xem tạo hóa của các người.”

Trình Trầm hai người ngàn ân vạn tạ mà cung kính cáo lui.

Trình Diệu Chi cực kỳ ủng hộ và kính nể việc Hoàng thượng cho kiến tạo hải cảng tại Thiên Tân.

Trình Diệu Chi không phải là quan viên, hẳn chỉ là một thương nhân, hẳn càng không phân tích vấn đề theo góc độ của Lâm Vĩnh Thường, tỷ như, nếu đem hải cảng thiết lập tại Hoài Dương sẽ mang lại bao nhiêu phần hoa cho Hoài Dương.

Mặc dù đều nói có nước mới có nhà, bất quá có bao nhiêu người sẽ đặt quốc gia lên trên nhà mình cơ chứ?

Trình Diệu Chi đương nhiên cũng ái quốc, nhưng hẳn vẫn yêu nhà của mình hơn. Hẳn phải giải quyết bát cơm của mình trước đã.

Gia tộc của Trình Diệu Chi cư ngụ tại Hoài Dương, hẳn biết rõ chuyện Hoài Dương hơn Lâm Vĩnh Thường. Nếu bệ hạ kiến tạo hải cảng tại Hoài Dương thì đầu tiên phải đối mặt với sự phản đối đả kích của thế tộc và chiến tranh với đám hải tặc.

Nếu bệ hạ thật sự đối mặt với đám thế tộc và hải tặc thì không cần nói đến thắng bại, trước tiên việc mở rộng hàng hải sẽ bị trì hoãn là chuyện đương nhiên. Cho nên lúc trước Trình Diệu Chi rất mâu thuẫn, cho dù Minh Trạng cho hẳn một ngọn núi vàng thì hẳn vẫn không muốn cột chặt thân mình vào hoàng thất, trở thành vật hy sinh giữa chiến tranh của Giang Nam thế tộc và hải tặc.

Nhưng hiện tại thì khác.

Thiên Tân là địa bàn của hoàng thất, hoàng thất khống chế Trực Đãi rất nghiêm ngặt. Hoàng thượng kiến tạo hải cảng ở Thiên Tân thì cũng có nghĩa Hoàng thượng đã cho diêm thương một con đường khác.

Lúc này nếu có ai không cho phép diêm thương ăn bát cơm này thì Trình Diệu Chi cũng sẽ liều mạng với người đó.

Sau khi Minh Trạng viết một chương phụ tử tình thâm trên Tập san Hoàng thất thì Nguyễn Hồng Phi lại bị buồn nôn đến tận ba ngày, mất hết khẩu vị.

Minh Trạng thì lại hưng phấn, cố ý chọn một buổi tối đoàn tụ sum vầy, kéo Nguyễn Hồng Phi uống rượu dưới trăng đàm tình, Minh Trạng vuốt tay tình nhân, thì thầm những lời tâm tình. Cuối cùng Minh Trạng ngưỡng khuôn mặt như trái tiểu mật đào của mình lên, thâm tình thâm thiết thổ lộ một tiếng, “Phi Phi, ta yêu người.”

Minh Trạng cảm thấy lời nói tuyệt sát của mình sẽ khiến Nguyễn Hồng Phi dù thế nào cũng phải xúc động đến mức rụng lệ rồi tự mình hiến thân cho hẳn. Không ngờ ái nhân chẳng hề kinh hỉ như trong tưởng tượng, Nguyễn Hồng Phi lại tái mặt, nghiêng người sang một bên mà nôn mửa một trận.

Minh Trạng trợn mắt há hốc mồm, dù xưa nay hẳn cực kỳ tự tin nhưng cũng không ngờ chính mình tỏ tình như vậy mà lại khiến ái nhân nôn mửa, đây là biểu hiện của cao hứng chăng?

Trước kia Nguyễn Hồng Phi chỉ biết lực sát thương của Minh Trạng cực lớn, không ngờ hiện tại lại uy lực thế này. Nguyễn Hồng Phi rót một tách rượu để súc miệng rồi ngồi dậy, hai tay nắm hai vai Minh Trạng mà gần từng tiếng khẩn cầu, “Mồm mồm, người có việc gì thì cứ nói thẳng đi. Xem như ta cầu người, đừng nói yêu hay không yêu gì hết, tâm ý của người thì ta đã hiểu rất rõ.”

Minh Trạng tức giận hò hét, “Thì ta thích người, ta yêu người, được chưa, nôn chết người đi.” Tỏ tình lãng mạng như thế mà ái nhân lại nôn mửa, cũng không phải là đang mang thai, Minh Trạng buồn bực muốn chết.

Nguyễn Hồng Phi hít sâu một cái rồi kéo Minh Trạng qua, “mồm mồm, chúng ta trở về nghỉ ngơi đi, ban đêm gió lạnh lắm.”

Minh Trạng và Nguyễn Hồng Phi trở về phòng, sau khi rửa mặt chải đầu thì hai người lên giường.

Minh Trạng nằm bên trong, tuy rằng hẳn thích làm những chuyện lập dị, bất quá hẳn và Nguyễn Hồng Phi cũng không phải người thích buông thả dục vọng, đương nhiên cũng không thể đêm nào cũng làm. Hai người một tuần cũng chỉ duy trì ở ba lần, nguyên bản vốn là ngày hôm nay nên Minh Trạng rất có hứng thú. Kết quả hẳn vừa tỏ tình thì Nguyễn Hồng Phi liền nôn ra một trận cho hẳn xem.

Cảm thụ trong lòng của Minh Trạm như thế nào ư? Khiến cho tiểu Minh ù không biết mất ngủ lại bị mất ngủ.

“Cái tên chết tiệt này, có phải người thay lòng đổi dạ hay không?” Minh Trạm thúc cù chỏ vào xương sườn của Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi nắm tay Minh Trạm rồi ôm lấy thắt lưng của Minh Trạm mà nhéo nhéo, “Người sao vậy?”

“Người còn mặt mũi hỏi ta nữa ư? Người nói thử xem, ta thổ lộ tình cảm với người, vậy mà người phản ứng thế nào?” Minh Trạm xoay người ngồi lên bụng của Nguyễn Hồng Phi, không cho Nguyễn Hồng Phi kịp giải thích, “Người nói đi, ta thân phận thế này, ta dung mạo thế này, ta dáng người thế này, ta tính tình thế này, còn có kỹ thuật trên giường của ta nữa, có điểm nào mà không xứng với người cơ chứ? Người hoàn mỹ như ta tỏ tình với người mà người lại mất hứng muốn ngắt xiu, còn dám nôn mửa? Người như vậy là sao hả?” Nói đến câu cuối cùng thì Minh Trạm thật sự có chút giận dữ!

Nguyễn Hồng Phi dùng hai tay nâng thắt lưng của Minh Trạm lên, cái tên tiểu mồm mồm này không nhẹ cân, còn hung hăng đặt mạnh mông ngồi xuống khiến hắn thật muốn học máu.

Dưới ánh trăng mờ lung, Nguyễn Hồng Phi thấy Minh Trạm xụ ra bản mặt bánh bao, đôi mắt nhỏ tràn đầy uất ức khiến hắn cảm thấy buồn cười, không thể không mở miệng để giải thích, “Tiểu mồm mồm, ta hiểu tâm ý của người. Chẳng phải mấy ngày hôm trước người mới thổ lộ với nhị tiện nhân hay sao, hiện tại người lại nói y hệt những gì đã nói với nhị tiện nhân khiến ta thật sự chịu không nổi.”

“Mồm mồm à, về sau đừng như vậy nữa nha?” Tiểu Minh ù mà làm như vậy vài lần thì hắn chắc chắn sẽ đi toi nửa cái mạng này.

“Đâu có giống.” Minh Trạm hừ hừ vài tiếng, bỗng nhiên kéo lấy lỗ tai của Nguyễn Hồng Phi rồi hét lớn vào đó, “Cái đồ không biết hưởng phúc!” Vậy mà có người lại chịu không nổi ái nhân tỏ tình, như vậy là sao cơ chứ?

Nguyễn Hồng Phi nháy mắt bị ù tai, trong khi Minh Trạm đã hung tợn lột xiêm y của hắn.

Minh Trạm thối mặt cả ngày, tâm sự của hắn không thể nói cùng ai, lại uất ức khó chịu, đành phải đi tìm Vệ thái hậu để tâm sự, bảo rằng Nguyễn Hồng Phi có khuôn mặt thông minh vậy mà trên thực tế chẳng biết lãng mạn là gì cả, dám có phụ tâm ý của hắn và vân vân.

Vệ thái hậu cười một trận, đương nhiên không khách khí với nhi tử, “Mừng là người đã nói ra.”

“Cái này có gì đâu mà khó nói.” Minh Trạm mở ra hai tay ôm lấy mẫu thân một cách tình cảm, cao giọng ngâm, “Nhi tử yêu mẫu thân.”

Vệ thái hậu suýt nữa đã cười đến phát ngất, đẩy Minh Trạm ra, “Buông ra đi, như vậy còn ra thể thống gì nữa.”

Minh Trạm bĩu môi, “Ôm một chút có sao đâu, mẫu thân.”

Kỳ thật Minh Trạm rất biết cách dỗ nữ nhân, hắn hạ xuống dáng vẻ tự cao tự đại, lại nói ra những câu ngọt ngào khiến người ta yêu thích. Vệ thái hậu cũng bất đắc dĩ, vui vẻ vỗ lưng Minh Trạm, nàng cũng rất thích nhi tử thân cận.

Vì sao đại đa phần bà bà khắp thiên hạ lại không thích tức phụ? Rõ ràng là nhi tử đang thân cận với mình lại đem trái tim đặt trên người nữ nhân khác, là mẫu thân, mặc dù lý trí có thể chấp nhận nhưng trên phương diện tình cảm thì sẽ mất tự nhiên, cần phải có một thời gian để thích ứng.

Mà nhi tử cũng có một trình độ luyện mẫu nhất định, ở trường hợp ngược lại cũng áp dụng giống như vậy.

Mẫu tử hai người cùng dùng trà chiều, Minh Trạm lại cùng mẫu thân nói đến chuyện cảng Thiên Tân, “Hải cảng xây xong còn phải kiến tạo thuyền lớn và thành lập một đội hải quân. Không có một nghìn vạn bạc thì nói cái gì cũng vô ích cả thôi.”

“Vân Nam có mỏ vàng ở đó, bắt quá ta e rằng phụ vương nhất định sẽ không cho ta mượn bạc.” Minh Trạm nói. Đương nhiên mỏ vàng cần phải khai thác, hắn không thể nhe răng mượn bạc dễ dàng như vậy.

Vệ thái hậu có cùng quan điểm với Minh Trạng, “Tuy các người là phụ tử, nhưng công tư phải phân minh. Vân Quý cũng không trù phú, phụ vương của người vẫn luôn muốn xây cửa thoát nước Điền Trì. Hơn nữa, nhiều bạc như vậy, người muốn mượn từ Vân Nam cũng không thực tế.”

Minh Trạng cười gian, chớp chớp mắt, “Đây là kế dương đông kích tây, tuy rằng biết rõ hần không cho ta mượn thì ta cũng phải viết thư vò vĩnh một chút.”

Vệ thái hậu cũng không thể hiểu rõ ý tứ mơ hồ của Minh Trạng, Minh Trạng nhẹ giọng nói, “Ngựa, mẫu thân, Tây Bắc cần ngựa.”

Nhân tình của Vệ thái hậu lập tức sáng lên.

Tây Tạng và Vân Nam hằng năm đều có giao dịch một lượng ngựa rất lớn, lúc trước giao dịch trà và ngựa vẫn nằm trong tay Trấn Nam Vương phủ, nay bắt quả đã buông ra cho thương nhân kinh doanh mua bán. Minh Trạng không tính mượn bạc của Phượng Cảnh Nam.

Điều hần muốn chính là mượn ngựa.

Đánh giấc với Thát Đạt không thể không có ngựa.

Vệ thái hậu bưng tỉnh đại ngộ, nhếch môi cười nhẹ, gật đầu một cách tán dương. Từ khi Minh Trạng đăng cơ, Phượng gia huynh đệ đến tận Vân Quý, tài cán thiên mã hành không của Minh Trạng rốt cục được thi triển. (ngựa thần lướt gió tung mây)

Thật sự là thiên tài.

Con người muốn làm việc gì cũng cần một chút bẩm sinh, Minh Trạng có thiên phú cực cao trên phương diện chính trị, có vài thứ không chỉ dựa vào giáo huấn mà là dựa vào thiên phú.

59. Chương 59

Minh Trạng bắt đầu viết phong thư thứ hai cho Phượng Cảnh Nam.

Khi nhìn thấy thư thì Phượng Cảnh Nam còn rất vui vẻ, nghĩ rằng, ca ca của hần không đem thư của nhi tử nhà hần cho hần xem thì hần cũng không đem thư của nhi tử nhà hần cho ca ca của hần xem.

Phượng Cảnh Nam vui vẻ rạo rực dạo qua đoạn đầu thì suýt tí nữa đã giận sôi người, lúc này hồi âm cho Minh Trạng, cũng thóa mạ Minh Trạng một trận.

Chính người điền khùng muốn kiến tạo cảng Thiên Tân, mụ nó, không có bạc thì kiến tạo làm cái quái gì?

Há mồm là đòi năm trăm vạn, làm như lão tử coi bạc là rác rưởi hay sao vậy?

Lúc này Phượng Cảnh Nam vẫn chưa gửi thư, Phượng Cảnh Kiên ung dung tiến đến, nhìn thấy sắc mặt của đệ đệ, Phượng Cảnh Kiên liền châm chọc khuyên nhủ, “Minh Trạng khó khăn lắm mới mở miệng, người thẳng thừng từ chối thì hần còn mặt mũi gì nữa?”

Phượng Cảnh Nam cả giận, “Mặt mũi của hần cũng chẳng đáng giá năm trăm vạn đâu!”

Phượng Cảnh Kiên cò kè mặc cả, thương nghị với đệ đệ, “Nếu không, người trước tiên giúp hần một chút, một trăm vạn cũng được?”

“Không có không có, nửa lượng bạc cũng không có.” Phượng Cảnh Nam tiếp tục mắng mỏ Minh Trạng, “Cái tên vô tích sự kia, không kiến tạo cảng Thiên Tân thì Đại Phượng cũng có ảnh hưởng gì đâu. Có ai bắt hần phải phùng má giả làm kẻ béo bao giờ? Hiện tại lại quay đầu đòi bạc ta? Ở đâu ra lý lẽ như vậy cơ chứ? Hoàng huynh, người không cần phải khuyên ta. Đừng nói là Minh Trạng cầm quyền, ngay cả người cầm quyền mà đòi mượn bạc như vậy thì ta cũng chẳng đưa ra một xu một cắc.”

“Mụ nó, không biết ở đâu ra loại nhi tử như thế, lão tử sinh ra một tên chủ nợ hay sao vậy?” Cái tên khốn nạn kia, suốt ngày cứ đào hố moi bạc hần!

Phượng Cảnh Kiền nói tốt giúp Minh Trạ, lôi kéo đệ đệ ngồi xuống, cười nói, “Làm gì đến mức này, Minh Trạ cũng không phải là không trả. Người ngâm lại xem, năm trăm vạn, một năm trả năm mươi vạn, mười năm là xong, cũng không có bao nhiêu bạc cả.”

Không thêm bận tâm, Phượng Cảnh Nam chỉ nói ba từ, “Không có bạc!”

Minh Trạ nhận được hồi âm của Phượng Cảnh Nam thì cười ha ha, lại tiếp tục viết thư cho Phượng Cảnh Nam. Minh Trạ tính sổ với Phượng Cảnh Nam: Lúc trước mới mở ra mậu dịch tân thành ở biên giới Vân Nam và Tây Tạng, phụ thân đã bảo là cho ta quản lý, bất quá bạc ở tân thành coi như nhi tử hiếu kính. Thiện Nhân đường ở thành Côn Minh là do ta đầu tư, phụ thân tính toán lợi tức và hoa hồng ở Thiện Nhân đường rồi giao cho ta đi.

Hơn nữa, Minh Trạ là người thừa kế thứ nhất của Vệ thái hậu, hần đưa tay đòi Phượng Cảnh Nam giao lại sản nghiệp ở Vân Quý của Vệ thái hậu, còn yêu cầu phải trả bằng hiện ngân.

Cuối cùng, Minh Trạ viết: Phụ vương là Vương gia ở Vân Quý, đừng bảo là ăn xén cắt bớt tài sản của nhi tử và lão bà của ngài nha?

Phượng Cảnh Nam phỉ nhổ hành vi mặt dày mày dạn đòi tính sổ moi bạc của Minh Trạ, bởi vì Phượng Cảnh Kiền thiên vị để đồ cho nên Phượng Cảnh Nam không thương lượng với Phượng Cảnh Kiền, hần cùng Minh Kỳ bàn bạc chuyện này.

Kỳ thật Minh Trạ người ta nói cũng có lý, Thiện Nhân đường ở Côn Minh là do Minh Trạ một tay lo liệu, bên trong cũng có bạc của Minh Trạ.

Còn nữa, sản nghiệp của Vệ thái hậu ở Vân Quý rất nhiều, tính ra cũng phải mấy chục vạn bạc.

Bất quá mấu chốt là Phượng Cảnh Nam không muốn đưa ra số bạc này.

“Bạc trong Thiện Nhân đường cũng không đáng bao nhiêu. Viết thư cho hần bảo rằng đưa bạc cũng được, nhưng hần phải phát biểu trên Tập san Hoàng thất: Hần cố ý muốn rút cổ phần khỏi Thiện Nhân đường tại Côn Minh. Để xem hần muốn đòi bạc hay là muốn mất mặt? Bất quá...” Minh Kỳ hơi trầm ngâm, nhìn về phía Phượng Cảnh Nam, “Xem ra hần cũng không phải nhìn trúng một chút bạc con con đó.”

Minh Kỳ lộ ra nụ cười ung dung, “Phụ vương, ta cũng là nữ nhi của mẫu thân. Mẫu thân vẫn còn sống, Minh Trạ không có quyền thay mẫu thân xử lý sản nghiệp Vân Quý.”

Phượng Cảnh Nam có vài phần không đành lòng, “Nhiều đó sản nghiệp cũng mấy chục vạn bạc, nay dù sao Minh Trạ cũng là Hoàng thượng. Trong thư hần muốn mượn bạc, ta không cho, lần này lại...e rằng hần sẽ mất mặt, trong lòng....”

“Bạc cũng ít, phụ vương cho hần cũng đâu có gì. Nhưng mấu chốt là công trình lớn như cảng Thiên Tân thì mấy chục vạn chỉ như muối bỏ biển, cũng vô dụng mà thôi.” Minh Kỳ nheo mắt lại, gõ lên lá thư của Minh Trạ, “Ta chỉ lo lắng mấy chục vạn này là Minh Trạ đang thử, dụng ý của hần là ở phía sau.”

Lời này của Minh Kỳ thật sự nói đúng ý Phượng Cảnh Nam, nhi tử làm Hoàng đế, đối với Trấn Nam Vương phủ mà nói thì đây là kỳ ngộ. Minh Trạ có việc muốn nhờ, nếu không nể mặt mà cự tuyệt thì ngày sau khó tránh khỏi sẽ có lúc Trấn Nam Vương phủ cầu tình Minh Trạ.

Hiện tại lưu lại một đường, ngày sau còn dễ gặp lại.

Phượng Cảnh Nam tìm Minh Kỳ thương nghị, nghe nữ nhi cũng có chung ý kiến với mình, Phượng Cảnh Nam liền nói ngay, “Nếu như thế, không bằng ta viết thư hỏi Minh Trạ một câu, cũng đỡ mắc công hần chào giá.”

Minh Kỳ cười, “Nữ nhi cũng có ý như vậy.”

“Còn có một chuyện muốn nói với phụ vương.” Khuôn mặt tuần mỹ dần dần trở nên ôn hòa vui sướng, Minh Kỳ đưa tay đặt lên bụng, nhẹ nhàng nói, “Nữ nhi đang mang thai.”

Phượng Cảnh Nam cũng không phải người ngu xuẩn, lúc trước hần mắng Minh Trạ là vì Minh Trạ nghĩ hần coi bạc như cỏ rác.

Lần này trong phong thư thứ hai Phượng Cảnh Nam nói thẳng sự khó xử của mình, Vân Quý có nhiều nơi cần bạc. Chính mình còn phải bán huyết mà sống, thật sự không có năng lực trợ giúp để đô kiến tạo hải cảng. Phượng Cảnh Nam đề nghị Minh Trạ, nay thiếu quá nhiều bạc, công trình tân cảng có thể tạm trì hoãn, tuy rằng liên quan đến thể diện của Minh Trạ, bắt quá thể diện không thể kiếm ra cơm.

Tiếp theo Phượng Cảnh Nam cường điều dân chúng Vân Quý yêu thương nhiệt tình đối với Minh Trạ, nếu Minh Trạ cố ý rút hết bạc ở Thiện Nhân đường ra, tuy rằng hần sẽ không công khai chuyện này. Nhưng thiên hạ đều có cách moi tin, sợ rằng dân chúng Vân Quý sẽ sinh ra cảm giác thất vọng đối với Thái tử điện hạ trước kia, Phượng Cảnh Nam khuyên Minh Trạ đừng vì lợi nhỏ mà đánh mất ích lớn.

Thứ ba, Phượng Cảnh Nam còn nói rõ ràng sản nghiệp của Vệ thái hậu tại Vân Quý vẫn do Minh Kỳ nắm giữ, nếu Minh Trạ muốn thanh lý sản nghiệp của mẫu thân thì cần con dấu trao quyền của Vệ thái hậu, chuyện này sẽ do Minh Trạ Minh Kỳ và Vệ thái hậu tự mình xử lý. Hần là trượng phu, tuyệt đối không can dự vào chuyện giải quyết sản nghiệp của thê tử.

Cuối cùng, Phượng Cảnh Nam nói, nếu Minh Trạ cố ý muốn xây tân cảng, tuy rằng hần bắt lực chuyển ngân lượng, nhưng nếu có chỗ nào cần giúp thì Minh Trạ cứ việc mở miệng, có thể giúp được thì hần sẽ không từ chối.

Kết thúc, Phượng Cảnh Nam đứng ở góc độ khách quan, dùng thân phận phụ thân chỉ điểm cho Minh Trạ một ít vấn đề về chấp chính, còn nói cho Minh Trạ biết Minh Kỳ đã mang thai.

Đây là một phong thư hồi âm cực kỳ nghiêm nghị và khẩn thiết, hoàn toàn thể hiện thủ đoạn của một vị Trấn Nam Vương.

Minh Trạ rất bất ngờ đối với tin tức Minh Kỳ mang thai, vội vàng đi nói với Vệ thái hậu.

Tuy rằng Vệ thái hậu thiên vị nhi tử nhưng cũng rất cao hứng thay nữ nhi, lập tức phái người chọn không ít thuốc bổ và tơ lụa chuẩn bị đưa cho Minh Kỳ.

Minh Trạ cười nói, “Cũng không biết là nam hay nữ, bằng không thì ta có thể giúp chọn đặt tên.”

Vệ thái hậu cười, “Nhi tử hay nữ nhi cũng như nhau cả.”

“Ta thích nữ nhi.” Minh Trạ cười, “Nếu Minh Kỳ sinh nữ nhi thì ta sẽ phong cho nữ nhi của Minh Kỳ làm Công chúa, đúng rồi, gọi là Trữ Hình công chúa.”

Vệ thái hậu thần nhiên cười, “Đừng nói như vậy, hài tử của Minh Kỳ không phải họ Phượng.”

“Mẫu thân, ta không có hài tử, hài tử của Minh Kỳ và ta cận huyết thống, phong làm Công chúa thì có gì đâu.” Minh Trạ cười, “Chờ đứa nhỏ lớn một chút thì ta sẽ nói với Minh Kỳ, thỉnh thoảng đưa Trữ Hình đến để đô làm bạn với mẫu thân.”

“Như vậy thì tốt.”

Minh Trạ không giấu được chuyện này, hưởng chi lại là hỉ sự, bèn đi khắp nơi báo tin Ninh Quốc đại công chúa có thai.

Minh Diễm và Minh Nhã cũng rất cao hứng, Minh Diễm thấy Minh Trạ đã đặt luôn tên cho nữ nhi người ta thì bèn cười nói, “Bệ hạ không cần gấp như vậy, ta và Minh Nhã lần đầu cũng sinh nhi tử, muốn ta nói, cái thai của Minh Kỳ có khả năng là nhi tử cao hơn nữ nhi rất nhiều.”

Ở thời này mọi người trọng nam khinh nữ. Minh Nhã cũng có cùng quan điểm với Minh Diễm, “Nhất định nhị tỷ cũng mong là nhi tử. Trước tiên sinh nhi tử, sau này sinh nữ nhi, như vậy ca ca cũng có thể chiếu cố muội muội.”

“Bệ hạ, người và Minh Kỳ là long phượng song sinh. Nếu Minh Kỳ giống mẫu thân thì không chừng cũng sẽ sinh ra long phượng song sinh đó. Như vậy thì thật sự là phúc khí.”

“Long phượng song sinh cũng được, nữ nhi cũng được, ta vẫn thích nữ nhi hơn.” Minh Trạng cười, “Các người xem đi, chẳng phải hằng năm ta ban cho ngoại sanh nữ đều nhiều hơn đám ngoại sanh hay sao?”

Minh Diễm cũng cảm thấy chuyện này rất buồn cười, hiện tại nàng có hai nam hai nữ, mỗi khi Minh Trạng ban thưởng cho nữ nhi nhà nàng thì cơ hồ đều nhiều hơn nhi tử gấp đôi, làm cho hai nhi tử của nàng buồn bực biết bao nhiêu.

Đối với hành vi kỳ lạ của Minh Trạng thì triều thần lý giải là vì phong tục kỳ lạ của Vân Quý làm cho Hoàng thượng quá mức coi trọng nữ nhân, vì thế yêu nghiệt để đồ cứ thế mà sinh ra dồn dập.

Từ khi Minh Trạng lệnh cho Ngô Uyển, Tổng Tường, Từ Bình Trung chủ trì việc chiêu thương cảng Thiên Tân, như lời Ngô Uyển, nàng là nữ nhân, Tổng Tường ở trong cung, bình thường hai người bọn họ không có ai tới tìm. Trong khi bên nhà Từ Bình Trung thì không biết có bao nhiêu người tới lui đưa bạc để hỏi thăm nội tình. Cũng may Từ Bình Trung là người giỏi giao tế. Từ gia lại có nhiều kẻ hầu người hạ, nay những người đó vô duyên vô cớ đều phát tài nho nhỏ, càng không cần bàn đến Từ Bình Trung.

Từ Bình Trung chọn một hộp hồng ngọc thượng đẳng cho tỷ tỷ ngắm nhìn, Từ Doanh Ngọc nhặt một viên đặt dưới ánh mặt trời rồi tinh tế xem xét, ánh sáng đỏ rực lấp lánh trên đầu ngón tay của nàng, Từ Doanh Ngọc cười hỏi, “Người lấy thứ tốt như vậy từ chỗ nào?”

Từ Bình Trung và tỷ tỷ có tình cảm rất tốt, ngồi trên nhuyễn tháp của Từ Doanh Ngọc, cầm một trái táo rồi cắn một ngụm, “Không ít người tặng lễ vật cho ta, thứ này có vẻ tốt, để tỷ tỷ đem làm trang sức, chẳng phải thuận tiện hay sao?”

Từ Doanh Ngọc đem hồng ngọc đặt ngược lại vào trong hộp rồi cười nói, “Bình Trung, người không nên nhận lễ vật như vậy.”

“Tỷ tỷ, ta cũng chưa nói gì cả, không tính là hối lộ.”

“Không phải.” Từ Doanh Ngọc hơi lắc đầu, hai viên trân châu màu hồng phấn lặng lẽ chớp lên trên vành tai trắng thuần, “Nếu người muốn làm quan thì phải làm đại quan, không thể đem ánh mắt đặt trên những lợi ích nhỏ nhoi như vậy.”

“Hiện tại người cũng không phải thủ hạ của một quan viên.” Từ Doanh Ngọc rót tách trà cho đệ đệ, ôn nhu nói, “Người làm việc cho Hoàng thượng, đây là cơ hội vô cùng hiếm có, người ngắm lại đi, nhà chúng ta có bao nhiêu ta điền sản, chẳng lẽ người lại thích thu mấy thứ của hạ nhân hay sao?”

“Cho dù mấy thứ này không quan hệ đến chuyện nhận hối lộ nhưng người thu nhận thì người khác sẽ hoài nghi người. Thiên hạ không có gì mà cho không, huống chi lại là bảo thạch quý giá như vậy.” Từ Doanh Ngọc khuyên đệ đệ, “Nhà chúng ta không phải thương nhân, phụ thân làm quan, đại ca cũng làm quan, người cũng xấp xỉ như vậy. Mọi người nói, quan văn không yêu tài, quan võ không sợ chết, như vậy thiên hạ mới thái bình. Bình Trung, nay người báo cáo kết quả nhiệm vụ, không thu bạc thì không được, nhưng nếu thu thì người phải nói rõ ngọn ngành cho bề hạ, đem tất cả châu báu vàng bạc mà người thu được giao cho bề hạ xử trí. Chỉ có như vậy thì bề hạ mới cảm thấy người là người có thể tin tưởng, có thể sử dụng. Người có thể tin tưởng, có thể sử dụng thì này sau bề hạ đương nhiên sẽ tiếp tục tin tưởng và sử dụng người.”

60. Chương 60

Từ Bình Trung được tỷ tỷ chỉ điểm, vội vàng đem tất cả những lễ vật thu được liệt kê thành danh sách.

Sau đó, ngôn hành cử chỉ cũng trở nên cẩn thận hơn rất nhiều. Từ Bình Trung cũng dãi Ngô Uyển nương với thái độ kính cẩn hơn xưa, có chuyện gì đều cùng Ngô Uyển và Tổng Tường thương nghị, cũng không hề khinh thường xuất thân hèn mọn của hai người.

Ngô Uyển thâm nghĩ, Từ Bình Trung tuy rằng không có nội tâm sâu sắc, bất quá hành xử vẫn hơn người bình thường một chút, có thể thấy được xuất thân thư hương có khác, xác thật là có điểm hơn người, vì vậy

thỉnh thoảng cũng không tiếc mà chỉ điểm cho Từ Bình Trung.

Đây cũng là ưu điểm của Từ Bình Trung, hẳn biết nghe lời khuyên của người ta.

Từ Doanh Ngọc nói với hắn, “Thái độ phải khiêm tốn, ý chí phải kiên cường. Người không bằng người ta thì phải cúi người học hỏi, thương nhân nữ nhân cũng chẳng sao, muốn thành đại sự thì có lúc cũng phải nhịn nhục.”

Cho nên nhân duyên của Từ Bình Trung quả thật là không tệ.

Sau khi Từ Bình Trung được tỷ tỷ chỉ điểm, hắn thường xuyên mang chút điểm tâm và rượu đến cho hai người Ngô Tổng. Tục ngữ có câu cực nhân chủ nhục, Từ Bình Trung cứ như vậy mà làm. (ăn của người ta thì phải nói tốt cho người ta)

Không thể không nói người này cũng rất có thời vận.

Minh Trạng muốn kiến tạo cảnh Thiên Tân, phải dùng người của Công bộ, còn cần thợ thủ công chuyên xây dựng hoàng thất viên lâm, thậm chí cả thợ thiết kế cảnh bên phía Nguyễn Hồng Phi cũng được thỉnh đến.

Lệnh cho bọn họ đi khảo sát trắc địa trước, sau đó thương lượng đưa ra bản vẽ thiết kế.

Trong khi đó Minh Trạng lại viết thư mượn ngựa của Phượng Cảnh Nam.

Trong thư Minh Trạng cũng không hề nói nhỏ nhẹ, đại ý là: Nếu lão cha không có bạc thì làm nhi tử cũng phải thông cảm, hẳn sẽ không tiếp tục đòi vay tiền. Nhưng cũng nói rõ, phụ thân cho ta mượn năm vạn ngựa đi.

Ở thời này một con ngựa đã trị giá ba mươi lăm lượng bạc.

Phượng Cảnh Nam thầm mắng Minh Trạng, từ nhỏ đã thích ăn hành tỏi, xem khẩu khí kia, há mồm liền đòi năm vạn ngựa, nhiều đó cũng tốn không ít bạc đâu.

Phượng Cảnh Nam đương nhiên không thể cho Minh Trạng, làm gì lại không nói điều kiện. Ngựa của Trần Nam vương phủ là do trao đổi hàng hóa với Tây Tạng, không cần hiện ngân, chỉ là hàng đổi hàng, Phượng Cảnh Nam miễn cưỡng cho Minh Trạng năm ngàn con.

Còn tỏ vẻ ta đây rất hào phóng, không cần Minh Trạng trả lại.

Bản thân hắn cũng rõ ràng, muốn Minh Trạng trả lại ngựa hoặc là ngân lượng thì thật sự là đang nằm mơ. Bền đơn giản giải quyết chuyện này gọn đẹp, miễn phí tặng cho Minh Trạng.

Minh Trạng cũng không ngại ít, chỉ vui lòng nhận lấy.

Triều đình cũng có nuôi ngựa ở Tây Bắc, nhưng ngựa cũng không phải chỉ có bạc là có thể mua được, có bạc thì người cũng phải tìm chỗ bán để mua. Nay moi được của Phượng Cảnh Nam năm ngàn con ngựa, Minh Trạng cũng rất hài lòng.

Đương nhiên Minh Trạng không chỉ moi của Phượng Cảnh Nam năm ngàn con ngựa. Trước kia khi hắn chủ trì mở rộng mậu dịch Vân Nam và Tây Tạng thì hắn cũng rất quen thuộc với đám thương nhân có uy tín danh dự. Minh Trạng còn gọi tiểu tình nhân năm xưa của mình là Sở Ngôn đến đây.

Hắn lại thông qua Sở Ngôn mà mua hai vạn ngựa Tây Tạng, bí mật vận chuyển đến Tây Bắc.

Lão tử của Phùng Trật là Phùng Sơn Tư vẫn còn bồn chồn, vì sao giá ngựa của Vân Quý bỗng nhiên tăng vùn vụt. Cần thận điều tra thì mới biết có nội tình.

Phượng Cảnh Nam cũng chỉ có thể lén mắng Minh Trạng vài câu cho xong việc, mục nội người, nếu muốn tự mình mua ngựa thì tự mua đi, còn moi ngựa của lão tử nữa, người có ý gì đây?

Với lại, người mua sạch sẽ ngựa của Tây Tạng, chẳng lẽ quân đội của lão tử không cần bổ sung ngựa hay sao? Chẳng lẽ về sau bảo lão tử ra ngoài cưỡi lừa ư? Suốt ngày chỉ biết đào hố chôn cha mình.

Nói cách khác, một khuê nữ như ba tên tặc, nay xem ra, một nhi tử còn hơn cả ba mươi tên tặc, quả thật là khó lòng phòng bị.

Phượng Cảnh Nam bị Minh Trạm hốt một trận, cũng không có khả năng nói ra ngoài, như vậy rất mất mặt. Cũng may hiện tại Văn Quý thái bình, Phượng Cảnh Nam còn chút hàng dự trữ, xem như cũng đủ ăn.

Minh Trạm nhận được thư của Phượng Cảnh Nam, chỉ một câu: Kiểm chế một chút.

Minh Trạm cười vài tiếng rồi hôn lên thư của Phượng Cảnh Nam, ngâm nga hát vài điệu dân ca, định đi tìm Phi Phi nhà hân để khoe khoang.

Ngay lúc này Lương Đông Bác cầu kiến bên ngoài.

61. Chương 61

Hiện tại Lương Đông Bác nhậm chức Tổng đốc Trực Đãi, Thiên Tân trực thuộc quyền kiểm soát của hân. Hoàng thượng muốn kiến tạo cảng Thiên Tân, đây thật sự là trời cho hân cơ hội tốt. Lương Đông Bác sớm nôn nóng đến để đồ diện kiến thánh giá, tiếc rằng khi Minh Trạm quyết định xây cảng Thiên Tân thì cũng không lập tức triệu kiến hân.

Vì thế Lương Đông Bác cảm thấy bất an, qua nửa tháng hân mới nhận được chiếu thư, lập tức lên đường đến để đồ nghe lời giáo huấn của Hoàng thượng.

Lương Đông Bác rất cung kính, hân vừa đến để đồ, chưa kịp rửa mặt chưa kịp thay y phục đã trực tiếp đến hành cung cầu kiến Minh Trạm.

Minh Trạm không thích xử lý triều chính vào buổi triều. Tất cả thần tử của để đồ đều biết bản tính này của Hoàng thượng, Lương Đông Bác là người từ xa đến đây, cũng không quen thuộc, liền trực tiếp dâng lệnh bài thỉnh cầu diện kiến long nhan. Minh Trạm cũng chỉ đành gặp hân.

Lương Đông Bác năm nay ở tuổi ngũ tuần, là Tổng đốc Trực Đãi, tuổi tác như vậy cũng không phải quá lớn. Trên phương diện chính trị thì có thể xem là tráng niên. Người này có vẻ ngoài không kém, mặt chữ điền, mày rậm mắt sáng, uy vũ khôi ngô cùng bộ râu dài phóng khoáng, sắc mặt hơi mệt mỏi nhưng ánh mắt lại cực kỳ kiên định, rất có thần thái.

Lương Đông Bác thi lễ, Minh Trạm cho an tọa, tỏ vẻ thân thiết, “Lương khanh vừa đến để đồ ư?”

“Dạ, tối hôm qua thần nhận được thánh dụ liền cùng khâm sai nghỉ ngơi một đêm, sáng nay khởi hành, cũng may tuần mã thần tốc, tiến đến để đồ thì thần đương nhiên phải vội vàng đến thỉnh an Hoàng thượng trước.” Sắc mặt của Lương Đông Bác cực kỳ cung kính.

Minh Trạm thấy môi của hân nứt nẻ, bèn thuận miệng phân phó, “Rót cho Lương khanh một tách trà nhỏ.”

Lương Đông Bác lại tạ ơn.

Quân thần hai người uống xong tách trà, Lương Đông Bác vẫn cảm thấy chưa đủ, Minh Trạm hỏi hân, “Có muốn thêm một tách nữa hay không?”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Lương đại nhân vội vã đến để đồ, dọc đường chẳng uống nước được bao nhiêu, thật sự rất khát nước, Lương Đông Bác uống chừng một ấm trà thì mới đã khát, có chút ngượng ngùng, “Thần thất nghi.”

“Có sao đâu? Chỉ là một bình trà mà thôi.” Minh Trạm cười, “Chuyện cảng Thiên Tân cũng đã trải qua nửa tháng, nay tình hình Thiên Tân thế nào? Phải di dời bao nhiêu hộ dân? Mỗi hộ bao nhiêu mẫu đất, bồi thường thế nào? Đã tính hết chưa?”

Lương Đông Bác âm thầm cảm thấy may mắn, hân đã có chuẩn bị đầy đủ, vội vàng lấy ra một quyển tấu chương từ trước ngực rồi cung kính dâng lên.

Ở thời này, vùng duyên hải cũng không có người ở, bồi thường không nhiều, chỉ có vài ngư dân kiếm sống ven biển mà thôi, kiến tạo cảng Thiên Tân cũng sẽ chặt đứt mưu sinh của không ít ngư dân.

Lương Đông Bác là người có năng lực, người này nếu có thể ngồi vào chiếc ghế Tổng đốc Trực Đãi, thì đương nhiên cũng phải trung thành, liền đem chuyện này nói với Minh Trạm.

Minh Trạm cười ha ha, “Kiến tạo cảng Thiên Tân là kỳ ngộ trăm năm hiếm thấy, không chỉ có một phần của Lương đại nhân mà dân chúng ở địa phương cũng được hưởng lợi ích vô cùng. Cảng Thiên Tân được mở ra thì thương nhân khắp nơi sẽ ùn ùn kéo đến. Ai có sức thì có thể tung sức ra. Muốn làm chút buôn bán thì ngay lập tức sẽ kiếm được lời. Đó là vô số cơ hội, hơn hẳn việc mưu sinh bằng nghề đánh cá.”

“Nếu có thương nhân khôn khéo thì đất đai phụ cận cảng Thiên Tân cũng sẽ trở mình tăng giá.” Minh Trạm phân phó Hà Ngọc, “Đem bản đồ Thiên Tân đến đây.”

Minh Trạm làm việc phóng khoáng, hần đứng dậy dẫn Lương Đông Bác đến bên án thư, mở ra bản đồ địa hình, đầu ngón tay xẹt qua vùng ven biển, “Nơi này có vị trí chiến lược tốt nhất, dễ thủ khó công. Trẫm muốn xây một đại cảng ở đây, có thể cập bến hơn trăm tàu bè.”

Lương Đông Bác hít sâu một hơi, hần không phải tiểu hài tử lên ba, hoặc là đám thần tử chỉ biết hô to vạn tuế, phản ứng đầu tiên trong đầu của Lương Đông Bác là, “Bệ hạ, như vậy cần rất nhiều bạc!”

Làm Tổng đốc Trực Đãi, Lương Đông Bác cũng biết ít nhiều về ngân khố triều đình, lập tức lo lắng không đủ bạc.

Nguyện vọng của Hoàng đế đương nhiên là tốt, chẳng qua cũng phải nghĩ đến một chút sự thật, triều đình có tài lực đó hay sao?

Minh Trạm nghiêng mặt, vừa cười vừa nhìn Lương Đông Bác một cái, vỗ vai hần, “Đừng lo, không phải lập tức kiến tạo, trước tiên xây một phần, một phần ba mà thôi.”

Lương Đông Bác thở phào nhẹ nhõm, Minh Trạm kéo Lương Đông Bác ngồi xuống ghế, “Khi cảng Thiên Tân được mở ra thì người không cần phải bận tâm. Người chỉ cần làm hai chuyện, thứ nhất, trấn an dân chúng địa phương; thứ hai, bảo đảm an toàn cảng Thiên Tân.”

“Nay xem ra trong lòng của người đã có tính toán.” Minh Trạm gật đầu, “Ta thích thần tử như vậy. Lương Khanh à, người là Tổng đốc Trực Đãi, là Tổng đốc đứng đầu thiên hạ. Đến được vị trí Tổng đốc này mà còn trông cậy vào trẫm chỉ chỉ động động thì trẫm thật lo lắng khi giao cảng Thiên Tân cho người.”

“Nay xem ra trong lòng của người có trẫm, có Trực Đãi, có dân chúng Trực Đãi.” Minh Trạm cảm thán một tiếng, “Lương Khanh, đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt có đúng không?”

Lương Đông Bác tính nhẩm rồi vội trả lời, “Dạ, khi bệ hạ đăng cơ thì thần có xa xa diện kiến long nhan một lần.”

“Khi trẫm đăng cơ, trẫm cũng không gọi Tổng đốc Giang Nam và Tây Bắc trở về.” Minh Trạm nói tiếp, “Trong các Tổng đốc chỉ có người đến để đô. Lúc ấy trẫm muốn triệu kiến người nhưng lại bị nhiều chuyện trì hoãn. Sau đó lại nghĩ, Trực Đại bận rộn, người cũng không thể rời đi quá lâu, liền lệnh cho người quay về Trực Đãi.”

“Lương Khanh, người ở Trực Đãi lâu ngày, người cũng quen thuộc quan viên lớn nhỏ của Trực Đãi.” Ngón tay của Minh Trạm vô thức gõ xuống đầu gối của mình, “Trẫm muốn phái một vị tướng lãnh đóng quân tại cảng Thiên Tân, người có biết người nào thích hợp hay không, đề cử cho trẫm một người thử xem.”

Lương Đông Bác là người cẩn thận, nói một cách do dự, “Bệ hạ, Trực Đãi tuy có đóng quân, nhưng tướng lãnh người nào chuyên việc người ấy. Muốn nói có thể đóng quân ở cảng thì thật sự không có ai giỏi về hải trận, bất quá dưới trướng tướng quân Trực Đãi có một vị Phó Kỳ, một vị Vệ Dĩnh Trì, một vị Triệu Vận Đình, đều là người thông minh tài cán. Nếu bệ hạ muốn tuyển người ở Trực Đãi thì thần nghĩ rằng ba người này đều là người rất tốt để lựa chọn.”

“Trẫm đã biết.” Minh Trạm không đưa ra ý kiến mà chỉ cười cười, “Đi thật xa trở về để đô liền đưa tin cho trẫm, người cũng vất vả rồi. Về nhà thăm lão bà và các hài tử đi, rồi nghỉ ngơi một chút. Sau này trẫm còn có việc muốn giao cho người nữa.”

Lương Đông Bác ung dung lui ra.

Tuy rằng Minh Trạh bảo đây là lần thứ hai bọn họ gặp mặt nhưng trên thực tế xem như là lần đầu tiên. Khi Minh Trạh đăng cơ, Tổng đốc trong thiên hạ chỉ có Lương Đông Bắh may mắn được quay về để đô tham dự đại điển đăng cơ của Hoàng thượng.

Lúc ấy Lương Đông Bắh vô cùng kích động, nhưng sau đó bởi vì Minh Trạh quá bận rộn, không có thời gian triệu kiến hắh, liền lệnh cho hắh trở về Trựh Đấi.

Nay bỗng nhiên muốn kiến tạo tân cảnh, Lương Đông Bắh cũng không phải kẻ ngốc, đây là cơ hội trời ban, nhưng cũng phải nhìn xem Hoàng thượng có nguyện ý cho hắh cơ hội này hay không.

Vì vậy Lương Đông Bắh vô cùng khát vọng chờ mong lần diện kiến này của Minh Trạh.

Mà thái độ của Hoàng thượng cũng đã đủ để Lương Đông Bắh cảm thấy vui mừng.

61, đổi mới

Tuyệt đỉnh thông minh.

Đây là đánh giá của Minh Trạh dành cho Lương Đông Bắh.

Thần tử quá ngốc sẽ khiến Hoàng đế đau đầu.

Thần tử quá mức thông minh thì cũng làm Hoàng đế đau đầu.

Minh Trạh đuổi đi Lương Đông Bắh, cùng Nguyễn Hồng Phi ở trong phòng nghỉ mát, đề cập đến Lương Đông Bắh, Minh Trạh cười nói, “Ta hỏi hắh có người nào có thể làm tướng quân ở cảng Thiên Tân hay không, Lương Đông Bắh thật sự là kẻ thông minh, hắh đề cử cho ta ba người: Một là Phó Kỳ: xuất thân từ Phó gia Hồ Quảng, thứ hai là Vệ Dĩnh Trì: hậu duệ của Vệ thị gia tộc Vĩnh Ninh Hầh, và Triệu Vận Đình có xuân thân từ ân khoa tỷ võ.”

“Thảo nào Lương Đông Bắh có thể làm được Tổng đốc Trựh Đấi.” Minh Trạh vỗ tay cảm thán, “Chẳng những thông minh nhạy bén, hắh chưa gặp ta lần nào mà đã hiểu ý ta như thế. Không chỉ như vậy, còn biết đi đường vòng để thử tâm ý của ta, thật sự là hiếm thấy, hiếm thấy.”

Nguyễn Hồng Phi cầm quyển sách, vừa chăm chú đọc vừa đáp lời Minh Trạh, “Phụ thân của Lương Đông Bắh từng ở Nội các thời Nhân Tông, là Công bộ Thượng thư: Lương Hòa Lương các lão. Lương thị gia tộc là thế tộc nổi danh ở Sơn Tây, nếu nhiều đó bản lĩnh mà hắh cũng không có thì chức Tổng đốc Trựh Đấi cũng không đến phiên hắh làm.”

Minh Trạh nhào qua, đoạt lấy quyển sách trong tay của Nguyễn Hồng Phi rồi dề dưới mông, nghiêng đầu lé mắt một cách mất hứng, “Ta không đẹp mắt bằng quyển sách này ư?”

“Người làm sao lại đẹp mắt hơn quyển sách này cho được?” Đưa tay nắm lấy Minh Trạh, trực tiếp kéo đến trước ngực, Nguyễn Hồng Phi nhướn mày cười hỏi, “Còn Sở Ngôn thì rất đẹp mắt, đúng không?”

Minh Trạh lộ ra bộ dạng chột dạ, ho nhẹ hai tiếng, vội vàng nắm tay Nguyễn Hồng Phi, “Phi Phi, đều là chuyện trước kia thôi mà.”

“À, hiện tại cũng không có vấn đề gì.” Nguyễn Hồng Phi như cười như không, “Nghe nói vị họ Sở kia còn đến gặp người nữa kìa!”

Ôi chao ôi chao, Phi Phi nhà hắh đang ghen!! Trong lòng của Minh Trạh vui vẻ, giống như ăn mật ngọt, nhưng bên ngoài vẫn giả vờ cường điệu, “Chỉ là chuyện buôn bán mà thôi.”

Nguyễn Hồng Phi cảm thán một tiếng rồi buông Minh Trạh ra, “Người có quyền lực lại có mị lực.”

Minh Trạh thấy sắc mặt thần nhiên của Nguyễn Hồng Phi thì cũng không dám bừa bãi phô trương, vội nói, “Phi Phi, ta và Sở Ngôn là trong sạch, người đừng nghĩ nhiều. Lúc ấy ta muốn người đến Vân Nam cũng chỉ để diễn kịch khiêu khích người một chút. Với lại Sở Ngôn trùng hợp có chuyện muốn cầu ta, ta làm sao có thời gian đi quản chuyện nhà hắh, dù sao hắh không thêm bận tâm đến thanh danh mà cứ theo ta diễn kịch vài lần, cũng bảo trụ được cái mạng nhỏ của hắh.”

Nguyễn Hồng Phi lẳng lắh nhìn Minh Trạh, Minh Trạh vội vàng khai ra, “Vị trí của Sở Ngôn ở trong gia tộc là do hắh đoạt được từ trong tay của diệt tử, lúc ấy hắh không thể ép các lão nhân trong gia tộc. Khi

đó ta đang muốn cải cách thuế muối, trong đám diêm thương của Vân Quý thì Chu gia cầm đầu, ta không thích Chu gia, muốn bồi dưỡng diêm thương khác, vì vậy mới nhìn trúng Sở gia, Sở Ngôn đương nhiên cũng muốn đi theo ta.”

“Lần này ta muốn mua ngựa của Tây Tạng, vì vậy mới tìm Sở Ngôn.” Minh Trạng tiến đến trước mặt ái nhân rồi hôn một cái, “Chỉ có bấy nhiêu đó thôi, người không giận chứ?”

Nguyễn Hồng Phi đưa tay cầm lấy quyển sách rồi mở ra vài trang, tiếp tục cầm cúi đọc, vẻ mặt lạnh nhạt như thần tiên, “Ta chưa nói gì cả, người vội vàng chột dạ nói nhiều như vậy để làm gì?”

Thật sự biết giả vờ.

Cũng không phải lúc nể mặt lão tử.

Minh Trạng lau mồ hôi trên chóp mũi rồi cọ người vào Nguyễn Hồng Phi, “Khi ta cùng với người thì ta vẫn là tiểu đồng nam mà.”

“Nếu người hoài nghi sự trung trinh của ta thì trên đời này chẳng còn ai trung trinh đâu.”

Nguyễn Hồng Phi phì cười, cầm sách gõ đầu Minh Trạng một cái rồi ôm hân vào lòng, “Như vậy có muốn ta lập cho người đền thờ trinh tiết hay không?”

“Hừ.” Minh Trạng trừng mắt, “Người làm thê tử, muốn lập đền thờ trinh tiết thì cũng phải là người lập. Ta muốn sau này ta có mất sớm thì người cũng không được tái giá.”

“Nói bậy bạ gì đó.” Nguyễn Hồng Phi mắng một câu rồi buồn bã thở dài, “Ta lớn tuổi hơn người rất nhiều.”

Lúc này Minh Trạng mới thổ lộ sự trung trinh và lời thề son sắt của mình, “Không sao đâu, tướng mạo của người rất trẻ. Với lại, cho dù đến lúc đó người đầu bạc răng long thì ta vẫn thích người như trước mà.”

“Đến lúc đó rồi người hãy nói lại lời này.”

Minh Trạng đẩy Nguyễn Hồng Phi một cái, có chút mất hứng, “Ta đã nói những lời này với người, trong khi một câu lời ngon tiếng ngọt mà người cũng tiết kiệm với ta. Chẳng lẽ vẫn không tin tưởng tấm lòng của ta đối với người hay sao?”

“Người háo sắc như vậy, làm sao có thể tin được.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Chỉ cần kẻ nào có tướng mạo được một chút thì người liền ngẩn ngía vài lần, còn oán người khác không tin người nữa.”

“Ta chính là vậy, đi ven đường mà thấy hoa mẫu đơn cũng nhìn xem vài lần mà.” Minh Trạng nằm úp sấp lên vai của Nguyễn Hồng Phi, “Nhưng người xem đi, ta có háo sắc với ai đâu, ta chỉ háo sắc với người mà thôi. Phi Phi, người có thích ta hay không?”

“Thích.”

Trong lòng Minh Trạng liền cảm thấy vui vẻ, nhưng bề ngoài vẫn không biểu lộ, ngược lại còn giả bộ ủ rũ mặt mày, muốn dụ cho Nguyễn Hồng Phi khen hân, “Vậy người thích ta ở điểm nào? Bề ngoài của ta chẳng thể sánh bằng người.”

Nguyễn Hồng Phi là người khôn khéo, làm sao lại không nhận ra Minh Trạng lòng dạ hẹp hòi, một tay bóp hông Minh Trạng, xoa nhẹ một chút rồi mỉm cười, “Thì thích cái thân béo thịch này của người.”

“Cái tên vô lương tâm.” Minh Trạng oán giận, “Khen ta một câu có thể khiến người chết hay sao vậy?”

“Người tự tin như thế, làm gì cần người khác khen nữa?” Nguyễn Hồng Phi cười, “Lương Đông Bác nói ba người kia, người tính dùng ai?”

“Ừm, Phó Kỳ đi.” Minh Trạng vỗ nhuyển tháp rồi thở dài, “Tuy rằng thế tộc Giang Nam không an phận, nhưng hiện tại vẫn chưa đến lúc trở mặt. Còn nữa, cũng không thể một gậy đánh chết người một thuyền, đem hết thảy thế tộc đuổi tận giết tuyệt. Con cháu thế tộc có xuất thân tốt, được giáo dục cũng tốt, quả thật có chỗ hơn người, giống như Lương Đông Bác, là một người có năng lực. Nếu là vì ta mà phải xa lánh thế tộc thì chẳng phải là ép buộc bọn họ hay sao?”

“Thế tộc có tội, trị tội là điều nhất định phải làm. Bất quá cũng không thể vì bọn họ là thế tộc mà duy trì thành kiến.” Minh Trạ nói, “Dù sao không phải hết thấy thế tộc đều muốn tạo phản.”

Chẳng lẽ chỉ vì vậy mà hấn lại quả quyết tất cả thế tộc đều đắc tội hay sao?

Đế đô thái bình.

Nhưng ở Tây Bắc, Bình Dương Hầu lại đang phát sầu.

Minh Trạ phải tam đỉnh giáp võ quan đến, Kỷ Vĩnh Tồn thì đỡ rồi, vị này từng ở quân Tây Bắc, có chút kinh nghiệm.

Võ Trạng Nguyên Tống Diêu tuần mỹ hơn người, thân thủ cũng tốt, nếu Thát Đát đến đây, chưa xét về khả năng bố trận, ít nhất thì vị này có thể tự bảo toàn bản thân.

Nhưng nói đến Bảng nhãn Triệu Lệnh Nghiêm thì thật sự khiến Bình Dương Hầu khó an bài. Bình Dương Hầu hoài nghi không biết Triệu Lệnh Nghiêm đồ Võ bảng nhãn bằng cách nào, vừa thấy tướng đi thì liền biết là đồ ham ăn. Người này đến Tây Bắc lại khiến Bình Dương Hầu phải an bài thị vệ cho hấn, miễn cho Triệu Bảng nhãn thân thể yếu đuối xảy ra chuyện gì thì thật khó mở lời với Hoàng thượng.

Trong thư Minh Trạ cũng cực kỳ hào phóng, phân phó Bình Dương Hầu tùy tiện ban cho bọn họ mấy chức tiểu quan giáo úy linh tinh này nọ là được rồi.

Nhưng mấu chốt là giáo úy cũng phải đánh trận.

Giống Kỷ Vĩnh Tồn và Tống Diêu, người ta có võ công giỏi, đao thương đều sử dụng tốt, có chiến tranh thì cũng không sợ. Nhưng Triệu Lệnh Nghiêm tay chân trói gà không chặt, ở trên chiến trường cũng chỉ vô dụng mà thôi.

Bình Dương Hầu phát sầu một hồi lâu, bèn để Triệu Lệnh Nghiêm ở bên cạnh của mình làm văn thư, sao chép sổ sách về quân lương này nọ.

Cũng may tuy Triệu Lệnh Nghiêm là Bảng nhãn nhưng tính tình thật không tệ, bảo làm gì thì làm đó, hấn cũng không kén cá chọn canh, hơn nữa làm rất tốt, rất đúng tiêu chuẩn Bảng nhãn, rốt cục khiến Bình Dương Hầu thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Lệnh Nghiêm và Bình Dương Hầu có địa vị cách biệt một trời một vực, bất quá Bình Dương Hầu cũng biết Hoàng thượng cố ý đem tam đỉnh giáp võ quan đến Tây Bắc là muốn rèn luyện bọn họ. Ai biết về sau sẽ như thế nào, vì vậy Bình Dương Hầu rất dụng tâm, cố gắng an bài vị trí thỏa đáng nhất cho bọn họ, cũng muốn tạo nên quan hệ hữu nghị.

Đương nhiên ngoại trừ an bài tam đỉnh giáp thì cũng không phải không có chuyện tốt nào khác.

Tỷ như chẳng những quân lương tăng mà mấy ngày trước triều đình còn tặng cho hai vạn năm ngàn con ngựa, đây là điều khiến Bình Dương Hầu hớn hở nhất.

Bình Dương Hầu vuốt ve cần cổ mạnh mẽ của con tuần mã, nói với Mã Duy, “Hoàng thượng có ý muốn đánh một trận.”

Mã Duy cảm thán, “Đây đều là ngựa Tây Tạng đúng không, Hoàng thượng thật có cách, năm rồi Trần Nam Vương phủ cũng đâu trợ giúp để đô nhiều như vậy.” Thậm chí hiện tại mỗi khi Mã Duy nghĩ đến Minh Trạ thì vẫn có chút xấu hổ. Sau khi phụ thân của hấn biết hấn gọi Hoàng thượng là đại chất tử thì suýt nữa đã đá hấn một cước văng ra ngoài.

Thế diện của Minh Trạ đương nhiên không phải bình thường, khi Phụng Cảnh Kiên cầm quyền, muốn moi nhiều mã như vậy từ Vân Nam quả là đang nằm mơ. Minh Trạ thì khác, hấn là thân nhi tử của Trần Nam Vương, mặc kệ người ta dùng thủ đoạn gì, tóm lại nhiều ngựa như vậy là do Minh Trạ người ta làm ra.

Đối mặt với trận chiến đầu tiên sau khi Hoàng thượng đăng cơ, hơn nữa Hoàng thượng còn cấp ngựa, cấp lương, cấp đao thương, khiến cho Bình Dương Hầu cảm thấy áp lực cực lớn.

Áp lực cực lớn không chỉ một mình Bình Dương Hầu, mà Vĩnh Định Hầu Hà Thiên Sơn cũng bị áp lực không nhỏ.

Mặc dù Hà Thiên Sơn có chút cố chấp nhưng người ta từng ở trong quân một thời gian dài, chỉ cần có quyền lợi và có thời gian thì đương nhiên dễ dàng nắm lấy chức vị Tướng quân Hoài Dương.

Trước tiên Hà Thiên Sơn thưởng lương cho quan binh ngoài bốn mươi xuất ngũ hồi hương, sau đó lại chiêu tân binh.

Muốn nói trước kia mọi người không thích tham gia quân ngũ, nay bỗng nhiên sau khi Minh Trạng đăng cơ thì lại hậu đãi đối với quan binh, phát ngân lương đầy đủ lại được tăng thêm một phần, đợi đến khi xuất ngũ lại tiếp tục được tặng ngân lương, đãi ngộ như vậy quả thật rất cao. Đối với dân chúng, nay thiên hạ thái bình vô sự, gia nhập quan ngũ ăn lương, ít nhất vẫn hơn là đi làm ruộng.

Phủ Tướng quân vừa trưng binh thì số người tiến đến hưởng ứng lệnh triệu tập quả thật không ít, Hà Thiên Sơn chỉ chọn người trẻ tuổi tráng kiện, cuối cùng chọn ra ba ngàn người.

Xưa nay Hà Thiên Sơn luôn nghĩ rằng, binh quan trọng ở tinh lực chứ không quan trọng ở số lượng, nếu ba ngàn người này được rèn luyện tốt thì cũng có thể trưng dụng.

Hơn nữa Hà Thiên Sơn còn có một tuyệt chiêu, hấn mang theo quân đóng ở hải duyên, cho dù đám buôn lậu của các người có quýnh đít mà chạy thì ta cũng không bận tâm.

Đám hải tặc cũng thức thời không dám lên bờ.

Hải tặc đương nhiên quen thuộc Hà Thiên Sơn, bọn họ không lên bờ đương nhiên là có nguyên nhân khác.

Mấu chốt là hải tặc không có tổn thất gì, tuy rằng không đi được nội tuyến, nhưng ở chỗ của Đỗ Nhược quốc có không ít thứ tốt. Nguyễn Hồng Phi đã ngủ trên long sàng, miễn bàn đến quan hệ giữa Đỗ Nhược quốc và Đại Phượng thân cận cỡ nào. Nay Minh Trạng chẳng buôn bán với bất kỳ ai, hấn chỉ buôn bán với Đỗ Nhược quốc mà thôi.

Minh Trạng không buôn bán với đám người ngoài hải đảo, lúc trước Nguyễn Hồng Phi ở trên biển kiếm miếng ăn, hấn có kết giao với các thế lực trên biển, đương nhiên hấn không ngại đi lại hai đường với bọn buôn lậu.

Cứ như vậy, Đỗ Nhược quốc trở thành trạm trung chuyển với đám người ngoài hải đảo.

Minh Trạng xem như mình là kẻ mù, không quan tâm đến mối liên hệ giữa Đỗ Nhược quốc và đám hải tặc. Hấn kiếm lãi lớn từ Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi kiếm được lãi lớn từ đám hải tặc, hai người kẻ xướng người họa, lặng lẽ phát tài lớn.

Đám người ngoài hải đảo có thể mua được hàng hóa với giá cả thực tế ở chỗ của Nguyễn Hồng Phi, cũng không đắt như mua của bọn thế gia, hơn nữa cũng rất an toàn, vì sao lại không làm cơ chứ? Tuy bọn họ không nhiều người, nhỏ nhất là một hai ngàn người, lớn hơn một chút thì cũng chỉ tám ngàn hay vạn ngàn người. Mấu chốt là không tiện chiêu mộ binh sĩ, cũng không giống như Hà Thiên Sơn, nói trưng binh liền có thể trưng binh.

Đám người hải đảo cũng không thích cương với quan binh nơi này.

Vì vậy Hà Thiên Sơn được thế chơi chiêu vườn không nhà trống, Minh Trạng và Nguyễn Hồng Phi âm thầm hành động, trong khoảng thời gian ngắn, tình hình buôn lậu ở Hoài Dương giảm mạnh.

“Quân lật lọng.” Người thanh niên với tướng mạo nho nhã, giơ tay nhắc chân đều lộ ra phong thái được giáo dưỡng chu toàn, thần sắc lãnh đạm lại bỗng nhiên khẽ phun ra một câu thô tục như thế, thật sự không hợp với dung mạo của hấn. Qua một lúc, người này lại nở nụ cười, “Vốn là đạo phỉ, quân lật lọng thì làm sao có thể nói đến chữ tín? Là ta quá tham lam mà thôi.”

Từ Uyên ngồi trên ghế trúc Tương, vuốt ve tay vịn bóng loáng, “Cứ như vậy, còn không bằng lúc trước cứ để Hoàng thượng thuận lợi xây cảng ở Hoài Dương, bằng thế lực của mấy nhà chúng ta thì có thể tiếp tục buôn bán êm xuôi.”

Người thanh niên vẫn chưa đáp lại lời của Từ Uyên mà chỉ nói, “Từ thượng thư đứng đầu một bộ, Từ gia các người vì tranh chấp đích thứ mà càng lúc càng cách hần quá xa, chẳng lẽ chỉ vì vụ án Từ Bình Sinh mà tính nhất đao lưỡng đoạn với Từ thượng thư hay sao?”

Sắc mặt ôn hòa của Từ Uyên đột nhiên trở nên rét lạnh, nói một cách không khách khí, “Đây là chuyện riêng của Từ gia.”

Người thanh niên cười một cái, lơ đãng nói, “Gia hòa vạn sự hưng. Từ thượng thư không có Từ gia thì vẫn quan to lộc hậu, phong các bái tướng, Đế sư tôn sư; nhưng Từ gia nếu mất Từ thượng thư thì e rằng trước cửa sẽ vắng hoe.” (gia đình hòa thuận vạn sự hưng thịnh)

“Thế diện quan trọng như vậy hay sao? Lúc trước Từ gia các người bất chấp mọi chuyện mà cứ nuôi dưỡng Từ thượng thư học hành thi cử thú thê, nay hần một bước lên mây, chẳng những chưa thu được một xu lợi tức mà ngược lại còn phải đền mạng bằng một tên trưởng tôn.” Người thanh niên thở dài, “Cho dù Từ thượng thư muốn gạt bỏ gia tộc của mình thì hần vẫn mang họ Từ, nếu chu di cửu tộc thì hần cũng sẽ có một phần. Liên quan đến huyết thống, cho dù đánh gãy xương thì cũng ảnh hưởng đến da thịt. Hần làm sao có thể mặc kệ chuyện Từ gia? Làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn cơ chứ?”

Ánh mắt của Từ Uyên chợt lóe, người thanh niên tiếp tục nói, “Không cần Từ thượng thư giúp chúng ta thì ít nhất cũng nên để Từ thượng thư thúc đẩy Bộ hạ phía bên kia. Thời điểm mấu chốt sẽ phát huy tác dụng.”

“Chuyện của Từ gia sẽ do người Từ gia xử trí.” Từ Uyên cũng có ngạo khí của mình, đương nhiên bất mãn người ta nhúng tay vào chuyện của mình, lạnh lùng nói, “Công tử trí thâm như hải, nên suy nghĩ phải đuổi Vĩnh Định Hầu như thế nào đi. Cứ tiếp tục như vậy thì chúng ta phải cạp đất mà ăn thôi.”

Người thanh niên thản nhiên nói, “Trên đời này làm gì có người nào mà không mắc lỗi?”

“Cho dù Hà Thiên Sơn không mắc lỗi, nhưng nếu có nhiều họ Hà như vậy thì khó đảm bảo người người đều là thánh nhân?”

62. Chương 62

Hiện tại tuy rằng Từ Tam nhìn có vẻ vinh quang, nhưng khi còn trẻ thật sự không suông sẻ cho lắm.

Nương của hần là thị thiếp, cũng không tính là nhị phòng mà chỉ là một thị thiếp. Nếu không phải tướng mạo không xuất chúng và là người trung thật thì chắc chắn sẽ bị chủ mẫu ghen tị, hiện tại chưa hần đã được như hôm nay.

Mấu chốt là Từ Tam có bản lĩnh, đỗ tam nguyên, đến khi Từ thái phu nhân phát hiện dưỡng hổ thành họa, bà ta muốn động thủ với mẫu thân của Từ Tam là Lý thị thì cũng đã muộn.

Kết quả, hết năm này sang năm kia, Từ Tam có vận khí lại biết phấn đấu, rốt cục đi đến hiện tại.

Đích tôn là Từ Bình Sinh và nhi tử của Từ Tam là Từ Bình Trung bị tống vào ngục giam cùng lúc, nhưng khi Từ Bình Trung được phán vô tội và phóng thích thì cũng là ngày Từ Bình Sinh đầu rơi xuống đất.

Không cần phải hoài nghi, hiện tại Từ Tam đã trở thành cái gai của Từ gia.

Đừng nhìn Từ Tam khôn khéo trơn tuột như hạt ngọc châu, cuộc sống của người ta chẳng hề suôn sẻ như vậy, nhớ năm xưa, Từ thái phu nhân nhất quyết muốn Từ Tam thú chất nữ thứ xuất của nương gia nhà bà ta, Từ Tam ngoảnh đầu liền thú thê tử Chu thị hiện tại của hần.

Khi làm tiểu quan thì hần liền đón mẫu thân ra khỏi Từ gia, bao nhiêu năm trời không trở về Giang Nam, tất niên cũng tuyệt đối không dâng lễ cho gia tộc quá trăm lượng bạc.

Con đường lên chức của Từ Tam cũng không dễ dàng, so với các quan viên khác thì hẳn khởi đầu có vẻ khá tốt, đỗ tam nguyên, sau đó ở Hàn Lâm hai mươi năm, trong lúc đó cũng không được lên chức, chỉ là đọc sách đọc sách lại đọc sách.

Học vấn rất tốt, dạy cho các Hoàng tử, như vậy mới dần dần lọt vào mắt của Hoàng đế.

Mấy năm nay Từ Tam thật sự có thể xưng là một bước lên mây. Bất quá quan hệ lãnh đạm của hắn và gia tộc cũng chẳng có gì là bí mật ở đế đô, Âu Dương Khác cũng vì chuyện này mà từng giáp mặt răn dạy Từ Tam. Dù sao ở trong mắt đại đa số mọi người thì thiên hạ không có ai là không hướng về phụ mẫu. Người Từ Tam đối với đích mẫu như vậy thật sự là đáng trách.

Không biết Từ Tam nghĩ như thế nào, người thích nói gì thì nói, lão tử không phạm pháp, mặc kệ các người muốn nói gì cũng được. Thật sự rất có phong độ cố gắng nhịn nhục. Hơn nữa cùng với tin đồn này, người ta lại có thể tiến đến vị trí Hộ bộ Thượng thư.

Đương nhiên trước kia Từ Tam làm tiểu Hàn lâm lục sự thì người của Từ gia cũng chẳng thêm để ý đến hắn.

Nhưng hiện tại người ta đã là nhất phẩm Thượng thư, thân phận Đế sư, vô số kẻ nịnh bợ, ngay cả Từ gia cũng không phải không ghen tị. Từ gia cũng muốn hòa hảo quan hệ với Từ Tam một chút, mấu chốt là Từ Tam người ta lại không ưng thuận.

Nhưng mà ở niên đại này, cho dù người đồng ý hay không, người là người của nhà này, người họ Từ, trong gia phả của Từ thị có tên của người, người cũng không thể cắt đứt quan hệ máu mủ với Từ gia.

Giống như lời của người nọ, khi cả nhà bị tru di cửu tộc thì Từ Tam người sẽ có một phần.

Cho nên Từ Tam đối với Từ gia cũng chỉ là lãnh đạm mà thôi.

Hắn chán ghét gia tộc, nhưng chỉ lãnh đạm với gia tộc, tuyệt đối không dám gánh thanh danh bất hiếu nghịch tử.

Từ Tam và lão bà Chu thị nổi danh là phu thê ân ái, mấy ngày nay Từ phu nhân đang chuẩn bị hôn sự cho nhị nữ tử Từ Bình Trung, trong nhà đang thu xếp trang hoàng.

Chợt nghe quản gia đến bẩm báo: Đại quản gia Từ Phúc của gia tộc mang theo vài xe ngựa gì đó đến thỉnh an lão gia và thái thái.

Từ phu nhân sững sốt, trước nay bọn họ và gia tộc không hề tới lui, đến tất niên cũng chỉ tặng lễ chưa đến trăm lượng bạc, vì sao hôm nay lại đến đây?

Từ Doanh Ngọc đang ở bên cạnh giúp đỡ mẫu thân lo liệu gia sự, nghe vậy liền hỏi quản gia, “Bọn họ mang theo bao nhiêu thứ đến đây?”

Quản gia đáp, “Có sáu chiếc xe, bảo là đại thọ cho lão thái thái của chúng ta. Còn một chiếc xe có đầy nữ quyến bên trong, bên ngoài là nha đầu và các ma ma.”

Từ Doanh Ngọc và mẫu thân nhìn nhau, lúc này Từ phu nhân nói một cách quyết đoán, “Không cho xe nữ quyến vào cửa! Người gọi Từ Phúc một mình vào đây.”

Quản gia lĩnh mệnh rời đi, trong lòng của Từ phu nhân bắt đầu bốc hỏa, nói với nữ nhi, “Không có chuyện thì không đến. Không chừng lại có ý đồ gì đó.”

“Mẫu thân không cần gấp.” Từ Doanh Ngọc cười nói, “Hiện tại là hẳn cầu chúng ta thì sợ cái gì?”

Từ phu nhân mỉm cười thờ dãi, “Chúng ta khi bản hàn cũng chưa từng sợ ai, ta chỉ ngại phiền hà mà thôi.”

Từ Phúc đã quá tuổi tứ tuần, làm quản gia nhà giàu, sống an nhàn sung sướng, cũng chẳng kém gì so với tiểu tài chủ bên ngoài, trên người mặc toàn tơ lụa, da thịt mịn màng, cũng biết lễ nghĩa hơn đám đầu đường xó chợ, lễ phép thỉnh an Từ phu nhân và Từ Doanh Ngọc. Từ phu nhân không kiên nhẫn vòng vo cùng Từ Phúc, chỉ cười nói, “Xa xôi như vậy, không có lễ lộc gì, không biết vì sao đại quản gia lại đột ngột đến đế đô như vậy?”

Lần này bị phái đến đây cũng không phải chuyện tốt, Từ Phúc cung kính cười bẩm, “Nô tài phụng lệnh lão thái gia và lão thái thái tiến đến thỉnh an tam lão gia, tam thái thái và các công tử tiểu thư, để chúc mừng thọ thần của di lão thái thái, đây là thọ lễ mà lão thái gia và lão thái thái gửi tặng cho di lão thái thái, cùng vài món lễ vật cho tam lão gia, tam thái thái và các công tử tiểu thư.” Dâng lên danh mục lễ vật.

Thị nữ tiếp nhận, Từ phu nhân không hề chớp mắt, cũng chẳng lật xem danh mục lễ vật, chỉ nói vài lời khách sáo, “Lão thái gia và lão thái thái thật sự là khách khí, nhà chúng ta hàn môn, không có thứ tốt để hiếu kính, còn khiến lão thái gia và lão thái thái phải tốn kém, thật sự là không nên.”

Gia tộc giống trống khua chiêng tặng lễ vật như vậy, lại mang danh nghĩa là thọ lễ cho Lý thị, không tiện trả về, tuy Từ phu nhân chán ghét nhưng đành phải thu nhận.

Từ Phúc dò xét sắc mặt của Từ phu nhân rồi tiếp tục mở miệng, “Lão thái gia và lão thái thái còn dặn dò, nghĩ rằng tam lão gia lớn tuổi, làm đại quan thì cũng phải phô trương một chút, không thể sơ sài, cố ý chọn ra hai vị di nương trong sạch ở Hoài Dương đến hầu hạ tam lão gia và tam thái thái...” Từ Phúc không dám nói tiếp bởi vì sắc mặt của Từ phu nhân đã trở nên giá rét, chỉ hận không thể bắn ra lưỡi dao từ trong ánh mắt, Từ Phúc chợt cảm thấy ớn lạnh, run rẩy lấy ra một bộ hôn thư dâng lên, “Lão thái gia và lão thái thái đã chuẩn bị sẵn hôn thư cho tam lão gia, đều là nữ tử con nhà dòng hoàng.”

Từ phu nhân hung hăng gạt xấp danh mục lễ vật đang đặt bên cạnh xuống đất, sắc mặt trắng bệch. Ầm một tiếng, Từ Phúc hoàn toàn im bật, không dám lẩm lời. Trong lòng lại cảm thấy tam thái thái thật nóng tính, lão thái gia và lão thái thái muốn thưởng người, các thái thái nãi nãi trong tộc tuy rằng không muốn nhưng ngoài mặt cũng chỉ vô cùng cao hứng mà tiếp nhận, còn vị này vừa liếc mắt liền trở mặt khiến Từ Phúc cảm thấy e sợ.

Từ Doanh Ngọc vội vàng dâng cho mẫu thân một tách trà nhỏ, Từ phu nhân uống một ngụm trà ấm, sau đó cười lạnh nói, “Gia tộc chê bai chúng ta sống quá êm ấm có phải hay không?”

“Tam thái thái, ở đâu ra lời này a?” Đương nhiên Từ Phúc không thể thừa nhận.

Từ Doanh Ngọc mỉm cười, tiến đến tiếp nhận hôn thư, nói với mẫu thân, “Mẫu thân, tổ phụ và đại tổ mẫu một lòng lo lắng cho phụ thân, đây là hảo ý, cũng giúp mẫu thân giải quyết nan đề.”

“Mẫu thân đã quên hay sao? Vì tổ mẫu thân mình không được khỏe, mẫu thân phải vào chùa cầu phúc cho tổ mẫu, hiện tại hôn sự của nhị đệ sắp đến, còn ai có thời gian rảnh rỗi để lên chùa nữa. Nay có hai vị di nương đến đây, lại là nữ tử trong sạch do tổ phụ và đại tổ mẫu một tay lựa chọn, biết lễ pháp quy củ, còn có hôn thư, chính là người của chúng ta. Theo ta thấy thì không bằng cứ để hai vị di nương vào chùa cầu phúc tấn hiếu cho tổ mẫu đi.” Từ Doanh Ngọc nhìn Khổng ma ma bên cạnh mẫu thân rồi phân phó, “Khổng ma ma, nhanh an bài hạ nhân đưa nhị vị di nương đến Thanh Tâm am cầu phúc cho tổ mẫu đi. Nói với các nàng rằng, biết các nàng là người thủ lễ giữ nghĩa, ngày sau khi thân mình của tổ mẫu khỏe hẳn thì sẽ rước các nàng về. Ngay cả phụ thân và mẫu thân cũng sẽ mang ơn các nàng. Lấy ra trăm lượng bạc rồi giao cho Định Tuệ sư thái ở Thanh Tâm am, đừng để nhị vị di nương ủy khuất trong am.”

Một câu của Từ Doanh Ngọc, ngay cả người cũng chưa tiến vào đại môn Từ gia thì đã trực tiếp bị chuyển đến am ni cô. An bài thế này khiến Từ phu nhân và Từ Phúc đều trợn mắt há hốc mồm.

“Tổ phụ và đại tổ mẫu thật sự là chu đáo.” Từ Doanh Ngọc cảm thán một tiếng, đôi mắt đẹp liếc nhìn Từ Phúc một cái khiến Từ Phúc toát mồ hôi lạnh đầy đầu, lúc này Từ Doanh Ngọc mới nói, “Đại quân gia, người thật sự là đưa thêm than vào lửa a.”

Từ Phúc nào dám nhận lời khen, vội vàng khiêm tốn một câu, “Nô tài cũng chỉ phụng lệnh làm việc mà thôi.”

Hắn là đại quân gia của gia tộc, đương nhiên là đứng về phía gia tộc. Nhưng ở trước mặt Từ phu nhân thì thế lực của gia tộc không đủ, Từ Doanh Ngọc thẳng tay đưa người vào am ni cô, Từ Phúc cũng chỉ đành cầm điếu ăn hoàng liên, đây bụng khổ sở khó nói nên lời.

Từ Phúc cũng chẳng dám tiếp tục nói gì nhiều. Từ phu nhân phái hắn lui xuống nghỉ ngơi.

Từ Phúc lui ra, Từ phu nhân tức giận nói với nữ nhi, “Xem đi, chưa gì bọn họ đã đòi nhúng tay vào đây.”

“Mẫu thân, binh đến thì tướng chặn, nước đến thì lấp đất là được.” Từ Doanh Ngọc chẳng hề lo lắng, “Chỉ cần phụ thân còn địa vị trong triều thì gia tộc chẳng thể làm gì chúng ta.”

Sau khi Từ Tam hồi phủ, đương nhiên nghe nói đến việc này.

Hắn nay quan chức suông sẻ, tuổi lớn nhưng biết kiềm chế, chỉ cười một chút rồi khuyên thê tử, “Chuyện nhỏ ấy mà, đâu cần phải nổi nóng như vậy. Doanh Ngọc an bài rất chu đáo, mặc dù Thanh Tâm an khá tốt nhưng cũng không quá nghiêm ngặt, nếu đưa đến Trần Nhất am thì mới tính là diệt cỏ tận gốc.”

Trần Nhất am nổi danh là am ni cô có quy củ nghiêm ngặt nhất, có người trông coi cẩn thận, cho dù có chấp cánh cũng khó lòng thoát khỏi.

“Có phải hay không quá...” Tuy Chu thị có chút mạnh mẽ nhưng không phải người độc ác.

“Có gì đâu, ăn uống kham khổ một chút nhưng nơi đó rất sạch sẽ.” Từ Tam cau mày, “Về đồng lễ vật tặng cho lão thái thái thì cứ cầm bán đấu giá đổi hiện ngân, lấy danh nghĩa của mẫu thân đem quyên góp cho Thiện Nhân đường. Phu nhân nói ra ngoài, thân mình của mẫu thân không khỏe, ngày đại thọ không cần làm quá phô trương.”

Đương nhiên Từ phu nhân liên tục gật đầu, có vài điều muốn nói nhưng lại thôi, Từ Tam cười ha ha, ôm vai thê tử, “Phu nhân cứ yên tâm đi, đã là lão phu lão thê cả rồi, con cái đầy đàn, nếu ta có tư tâm thì đã sớm có từ lâu rồi.”

Từ phu nhân mỉm cười, khẩu thị tâm phi, “Ai thèm bận tâm chuyện này đâu.” Lão phu lão thê, nghe thấy lời này thì trong lòng vẫn có chút ngọt ngào, một bụng hờn dỗi cũng được tiêu trừ, cười nói, “Để ta hầu hạ phu quân thay thường phục rồi chúng ta đi dùng bữa tối với mẫu thân.”

Minh Trạ cũng không biết Từ gia lại náo nhiệt đến thế này, hắn và Nguyễn Hồng Phi đến Quốc Tử Giám.

Đừng tưởng Minh Trạ có vẻ vô văn hóa, hắn rất thích kết giao với người có văn hóa, khi rảnh rỗi sẽ đến nhìn một chút.

Minh Trạ có thanh danh không tệ trong giới sĩ tử, nhất là ở Quốc Tử Giám, sau khi hắn đăng cơ liền cải thiện tình trạng ăn uống ở Quốc Tử Giám. Phòng ăn trước kia của Quốc Tử Giám thường xuyên bị than phiền, Minh Trạ cầm chút vốn riêng, lại phái người thỉnh trù tử, không nói đến thức ăn hiện tại đắt hay ngon thế nào, ít nhất cũng ở tiêu chuẩn trung đẳng, thức ăn chắc chắn hơn hắn so với gia đình thư sinh hàn môn.

Hơn nữa lại thuận tiện.

Giá ăn một bát mì dương xuân bằng hai món ăn một món canh ở Quốc Tử Giám.

Cật nhân chủỷ nhuyển, những lời này áp dụng cho tất cả mọi đối tượng.

Vì vậy những thư sinh xưa nay khí phách hào hùng đã nhiều lần ca tụng công đức của Hoàng đế bệ hạ. Đương nhiên cũng có rất nhiều chuyện Minh Trạ đã làm vẫn không được người ta thừa nhận, tỷ như hắn tạo ra một sân bóng bên ngoài Quốc Tử Giám.

Ở thời này không gọi là sân bóng mà phải gọi là xúc súc tràng.

Lịch sử của xúc súc bắt đầu từ rất xa xưa, ở thời này mọi người cũng thường chơi xúc súc, chẳng qua Quốc Tử Giám xưa nay có cơ cấu giáo dục nghiêm ngặt, ở một nơi đọc sách mà lại xây chỗ chơi đùa như vậy thì thật sự là kỳ quái.

Vì thế Minh Trạ bị mang tiếng ham chơi trong lòng các đại thần, cũng may người này căn bản không thêm bận tâm đến thanh danh, thích làm gì thì cứ tiến tới mà làm.

Lần này Minh Trạ đến Quốc Tử Giám là để cất bằng khánh thành Đồ thư quán.

Đồ thư quán của Quốc Tử Giám không thể sánh bằng Đồ thư quán mà hắn cho xây dựng ở ngoại ô đế đô, bất quá bên trong cũng đặt không ít thư sách.

Minh Trạ mặc long bào, sợ không đủ uy phong, trên đường cứ soi gương cả chục lần, “Ta có đủ phong nhã hay không? Có đủ tiêu sái hay không?” Cũng hỏi cả chục lần, cho đến khi Nguyễn Hồng Phi phiền lòng

phải hôn môi để chặn cái miệng của hắn thì Minh Trạm mới mỉm cười sờ sờ khoe môi, lúc này mới vui vẻ ngồi im.

Nguyễn Hồng Phi lại có thêm một kinh nghiệm trong việc cố thấu hiểu Minh Trạm, hắn và Minh Trạm quen nhau tám năm, muốn người ta hôn người thì cứ nói thẳng, còn nếu không tiện mở miệng thì cũng có thể ám chỉ một chút.

Nhưng cách Minh Trạm ám chỉ thì người bình thường rất khó hiểu.

Theo ám chỉ của Minh Trạm thì có nghĩa: nếu ta đủ phong nhã và tiêu sái thì người phải tỏ vẻ chứ? Nhưng mấu chốt là Nguyễn Hồng Phi chỉ khen hắn phong nhã tiêu sái mà chẳng tiến thêm bất kỳ hành động nào khác, điều này làm sao có thể khiến tiểu Minh ù xưa nay vốn nhiệt tình có thể vừa lòng cho được? Huống chi hắn ám chỉ cả chục lần mà Nguyễn Hồng Phi mới chịu hiểu, thật sự là chưa ăn ý cho lắm.

Minh Trạm sờ khoe môi, nghĩ cách phải làm sao tăng cường sự ăn ý giữa hắn và Phi Phi mới được.

Đuôi mắt đảo qua khuôn mặt quả đào có chút đăm chiêu của Minh Trạm, Nguyễn Hồng Phi thật sự cảm thấy với bản tính quỷ dị của tiểu Minh ù, chẳng những nhiều lần xem chuyện buồn nôn là một thú vui, lại thích nói chuyện vòng vo, nếu không phải là hắn thì tiểu Minh ù muốn tìm một người phù hợp quả thật là còn khó hơn cả lên trời.

63. Chương 63

Minh Trạm mặc long bào huyền sắc thêu kim long, đầu đội mũ tơ vàng, khuôn mặt mặt đào có vài phần uy nghiêm.

Hôm nay cất băng khánh thành, Minh Trạm cũng không gọi Nội các đại thần Thượng thư đi theo, mà chỉ gọi Lễ bộ Thượng thư là Âu Dương Khác và các tiên sĩ lão sư, chọn mấy người rồi cùng nhau cất băng khánh thành.

Trước tiên Minh Trạm sẽ diễn thuyết.

Đối với Nguyễn Hồng Phi thì Minh Trạm thật sự có tài diễn thuyết, giọng cao, bình thường chỉ cần hô một tiếng thì đã có thể truyền ra ngoài phòng, khiến kẻ khác chấn động ù tai.

Vóc dáng của Minh Trạm hơi thấp một chút, bèn phân phó thị vệ mang đến một cái ghế, Minh Trạm đứng lên đó, đến đoạn cao trào, những ai đứng phía sau đang buồn bực không thấy Hoàng thượng, trong giây lát nhìn thấy long nhan của Hoàng thượng thì nhất thời trở nên kích động.

Minh Trạm nói, “Trẫm đã sớm muốn đến thăm các ngươi nhưng vẫn chưa đến được là vì trẫm sắp đối mặt với các ngươi: những thiên chi kiêu tử, tương lai của quốc gia nên trẫm rất khẩn trương.”

“Trẫm suy nghĩ nên nói cái gì với các ngươi đây? Lời của thánh nhân thì các ngươi còn đọc thuộc lòng hơn cả trẫm, không cần trẫm phải lặp lại.” Minh Trạm vươn hai ngón tay, cao giọng nói, “Chỉ hai câu, câu đầu tiên, trẫm đã xây xong Đồ thư quán cho các ngươi. Trẫm sẽ mời các tiên sinh đến cho các ngươi. Đừng cô phụ thanh xuân của mình. Thứ hai, thư trung tự hữu nhan như ngọc, thư trung tự hữu hoàng kim ốc, thư trung tự hữu thiên chung túc. Thư sách thay đổi vận mệnh, đừng cô phụ sự mong đợi của trẫm.” (trong sách tự có người như ngọc, trong sách tự có nhà lầu vàng, trong sách tự có ngàn bồ thóc)

Minh Trạm cùng đám quan viên cất băng khánh thành, lại ở phòng ăn của Quốc Tử Giám dùng ngọc thiện, sau đó mới trở về hành cung.

Đến hành cung, Minh Trạm đặc ý hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Ta diễn thuyết thế nào?”

Nguyễn Hồng Phi đáp, “Diễn đạt chẳng lưu loát gì cả.”

Đầu tiên Minh Trạh tức giận, sau đó lại vui vẻ, vỗ tay nhướn mày nhướn mắt mà cười, “Phi Phi, người đang ghen tị với ta phải không. He he, ghen tị thì cứ nói thẳng đi, ta biết mà.” Ngâm nga điệu hát nào đó rồi tự kỷ chạy đi tắh.

Nguyễn Hồng Phi ngoại trừ liếc mắt khinh thường thì quả thật không còn lời nào để nói. Đứng dậy, theo chân tiểu Minh ừ, cùng nhau đi tắm uyên ương.

Đến tối muộn Minh Trạh mới biết trò cười diễn ra ở Từ gia, cũng không nói gì nhiều, chỉ cười một cái khi Từ Tam quanh co lòng vòng chuyện duyên bạc, “Từ khanh, theo trắh thấy thì một mình nữ nhi của người đã hơn hẳn ba nhi tử rồi.”

Từ Tam lộ ra vẻ mặt gặh tri kỷ trên đường, “Không dối gặh bộ hạ, thần cũng có suy nghĩ như vậy. Vì chỉ có một nữ nhi nên ngày thường tránh không được mà sủng ái nàng một chút.”

“Người là người có phúc.” Một câu này của Minh Trạh khiến Từ Tam cảm thấy ấh áp trong lòng.

Ánh mắt của Từ Tam khế ươn ướt, cũng không phải bởi vì lời nói của Minh Trạh cảm động mà là vì rốt cục chính mình đã tìm được con đường vô cùng chuẩn xác, chỉ cần phần dấh theo con đường này thì huy hoàng sẽ chờ trước mắt.

Bất cứ nam nhân nào làm quan cũng không phải ai cũng không có dã tâm, nhất là Từ Tam, hẳn từng đồ tam nguyên. Nhưng để thuận buồm xuôi gió như ngày hôm nay thì hẳn cũng phải trải qua kiếp sống mười lăm năm hàn lâm đọc sách.

Vua nào triều thần nấy.

Định mệnh vĩnh viễn khó lường, dù vậy Từ Tam cũng phải cảm tạ thượng thiên, ít nhất hẳn đợi được đến khi Hoàng thượng trọng dụng hẳn.

Minh Trạh thấy Từ Tam bỗng nhiên rơi xuống hai hàng lệ, còn thổn thức cảm thán như vậy, chẳng lẽ công lực lừa tình gặh người của mình lại tăng lên một bậc, bèn cười nói, “Từ khanh, người sao vậy?”

Từ Tam lau lệ, lại cười nói, “Thần thật sự là cao hứng, thần đã thất nghị rồi.”

Minh Trạh hơi ngậy người, thâm nghĩ, hóa ra không phải công lực lừa tình gặh người của mình gia tăng mà rõ ràng là công lực lừa tình gặh người của lão Từ quả thật phi phạm.

Từ Tam vốn sủng ái nữ nhi, ngay cả Hoàng thượng cũng khen nữ nhi nhà hẳn, về nhà liền nhện không được mà nói với thê tử.

Từ phu nhân vừa an bài hôn sự cho nhị nhi tử vừa âu sầu về chuyện tái hôn của nữ nhi, nghe như vậy thì liền mừng rỡ, “Ngay cả Hoàng thượng cũng nói nữ nhi của chúng ta rất tốt, nếu tin này truyền ra ngoài thì khuê nữ của chúng ta sẽ dễ tái hôn hơn.”

Từ Tam vốn nhìn trúng Võ trạng nguyên Tống Diêu cho khuê nữ nhà hẳn, kết quả Tống Diêu bị Minh Trạh đưa đến Tây Bắc, không biết khi nào mới trở về, đành phải kiếm một trang tuần kiệt khác. Bất quá nhị hôn không thể sánh bằng lần đầu thành hôn, cho dù Từ Doanh Ngọc có phụ thân là Hộ bộ Thượng thư cao quý, nhưng bình thường quả thật không có người muốn thú một nữ nhân từng chia tay với phu gia.

Còn những người muốn cầu hôn vì thân phận của Từ Tam thì Từ Tam không thềm để ý đến bọn họ. Trong lúc nhất thời, Từ Tam bị khó xử, an ủi thê tử, “Ta ra ngoài nhìn xem, chuyện này cũng không thể gặh gặh. Nữ nhi xưa nay có chủ kiến, muốn làm mai cho nàng thì cũng nên nghe ý kiến của nàng một chút.”

Phu thê hai người thương lượng rất tốt, ngay lúc này gia tộc lại gửi thư đến.

64. Chương 64

Từ Phúc trở về Hoài Dương, lần này không tiếp tục tặng thêm di nương nữa. Dù sao để đô không có gì nhiều nhưng am ni cô thì vẫn đủ chỗ chứa, Từ thái phu nhân bực tức một trận, phái nhũ mẫu thân tín đi đón Từ Doanh Ngọc đến Hoài Dương, bảo là nhớ tôn nữ.

Nhũ mẫu kia là tâm phúc của Từ thái phu nhân, họ Tô, thường gọi là Tô ma ma. Tô ma ma như cười như không, “Thái phu nhân nghe nói tiểu thư không còn quan hệ với phu gia thì rất lo lắng, sợ tiểu thư bị uất ức, liền lệnh cho nô tỳ đón tiểu thư về quê nghỉ ngơi giải sầu. Thái phu nhân nói, nếu tam thái thái và tam lão gia quyến luyện tiểu thư thì thái phu nhân đành phải đích thân đến đây vấn an tiểu thư và di lão thái thái.”

Từ phu nhân suýt nữa đã tức đến ngất xỉu, bọn họ lại muốn làm cái gì đây!

Tô ma ma làm như không nhìn thấy sắc mặt của Từ phu nhân, chỉ tiếp tục nói, “Thái phu nhân nhớ tiểu thư nên mới lệnh cho nô tỳ dẫn theo không ít hạ nhân đến đây. Dọc đường đi sẽ hầu hạ tiểu thư chu đáo, nhất định không để tiểu thư chịu uất ức.”

Từ phu nhân cười lạnh, “Thái phu nhân nhớ tôn nữ, đây là phúc khí của Doanh Ngọc. Chúng ta ở để đô cũng không có thời gian về thỉnh an Thái phu nhân, nếu Thái phu nhân muốn đến để đô thì chúng ta cũng có thể làm tròn đạo hiếu. Ma ma cứ về đi, khi nào Thái phu nhân đến đây thì gửi thư báo trước, ta và lão gia nhất định sẽ dẫn theo huynh đệ tỷ muội bọn họ đến ngoại ô nghênh đón Thái phu nhân.” Có ngon người đến để đô thử xem, Từ phu nhân cũng sẽ không chịu ngồi im đâu!

Sắc mặt của Tô ma ma cứng đờ, liếc mắt nhìn Từ phu nhân, trong thanh âm rõ ràng để lộ ra sự tức giận, “Tam thái thái, thứ lão nô lắm miệng. Thái phu nhân là đích mẫu của tam lão gia, là đường đường chính chính nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, dâng lên một quyển tấu chương, chỉ cần bảo rằng mẫu thân nhũ nhi tử là được, tam lão gia quyền cao chức trọng, đương nhiên không cần bàn đến nhân phẩm. Triều đình lấy hiếu trị quốc, có lẽ bệ hạ cũng muốn tam lão gia hồi hương phụng dưỡng mẫu thân đấy.”

Từ Doanh Ngọc vốn chỉ ở bên cạnh lắng nghe, Tô ma ma vừa nói ra lời này thì Từ Doanh Ngọc bèn cười hỏi, “Lời của ma ma là do đại tổ mẫu nói ư?”

Tô ma ma cũng không thừa nhận.

“Ma ma lớn tuổi, biết chút chuyện xưa cũng không có gì là lạ, triều đình thật sự là lấy hiếu trị quốc.” Từ Doanh Ngọc nheo mắt lại, thần nhiên nói, “Ma ma chắc là không biết, có câu trung hiếu không thể lưỡng toàn. Lúc trước phụ thân của Vĩnh Định Hầu qua đời, triều đình cần dùng người, Vĩnh Định Hầu không thể để tang, nay cũng chẳng ai dám nói Vĩnh Định Hầu là bất hiếu!”

“Đại tổ mẫu có nhị vị bá phụ là thân nhi tử, cũng không chỉ có một mình phụ thân là thứ tử.” Từ Doanh Ngọc nói, “Ma ma là nữ nhân, có lẽ không biết chuyện triều đình. Nếu theo như lời ma ma thì nam nhân Từ gia không cần làm quan, chỉ cần từ quan về nhà hầu hạ lão nương là được, nếu không sẽ mang tội bất hiếu đúng không?”

Sắc mặt của Tô ma ma hết trắng lại xanh, Từ Doanh Ngọc cười lạnh, “Ma ma cũng không cần phải nói những lời uy hiếp như vậy, phụ thân có thể làm đến vị trí này thì đương nhiên sẽ không sợ phiền phức!”

“Tiểu thư nói như vậy thì lão nô trở về là được.” Tô ma ma đứng dậy muốn đi.

Từ Doanh Ngọc hơi nhắc cằm, đám tiểu nha đầu liền xông đến, Tô ma ma biến sắc, cao giọng nói, “Lão nô là người của thái phu nhân, khế ước của lão nô cũng nằm trong tay của thái phu nhân, chẳng lẽ tiểu thư muốn bắt ta hay sao?”

“Ngay cả thái phu nhân cũng là người của Từ gia, huống chi người chỉ là một tên nô tài!” Từ Doanh Ngọc cười lạnh, “Ta muốn bắt người thì có vấn đề gì? Trối lại, đưa đến phủ doãn để đô đi! Hà Hoa, người đi nói với Diên đại nhân, điều nô khinh chủ, hồ ngôn loạn ngữ, dám chạy đến phủ của chúng ta uy hiếp ta và mẫu thân, bảo rằng thái phu nhân vì bất mãn đại bá phụ bị bãi quan nên muốn thứ tử của Từ gia đều phải về nhà phụng dưỡng song thân.”

“Thứ tiểu thư, lão nô chưa từng nói qua lời này!” Tô ma ma vội vàng hô to.

Từ Doanh Ngọc cười một chút, “Mọi người trong phòng đều nghe thấy, người có nói hay không thì cứ đến phủ doãn để đo mà thăm vấn. Bịt mồm, lòi xuống đi!”

Từ phu nhân có chút lưỡng lự, “Đưa đến sai phòng đi.” Đợi mọi người rời đi thì mới nói với nữ nhi, “Đừng âm ỉ quá, phụ thân của người còn làm quan mà. Nháo nhào với gia tộc thì chẳng có lợi gì đối với chúng ta cả.”

Từ Doanh Ngọc nói một cách chắc chắn, “Mẫu thân, đây là cơ hội tốt. Người thấy đó, gia tộc làm như vậy hoàn toàn không nghĩ đến ân huệ của phụ thân. Còn không thừa dịp này mà lấy mạng lão nô kia, cũng cảnh cáo đám gia tộc một trận! Nếu không, bên gia tộc đứng về phía đại tổ mẫu, còn có chuyện của Bình Sinh nữa, e là sẽ sinh ra thị phi.”

“Lão nô kia nói cũng có lý, phía bên kia là đại tổ mẫu, là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, nếu âm ỉ thì e rằng chức quan của phụ thân sẽ ngồi không ổn.” Từ Doanh Ngọc nói, “Nay chúng ta được tiên thủ, cứ làm âm lên chuyện này, ít nhất gia tộc sẽ không tiếp tục động đến chuyện đạo hiếu, cũng có thể giải vây thay phụ thân.”

“Tốt nhất là chờ phụ thân của người về rồi tính sau?”

“Đợi phụ thân từ nha môn về nhà thì người có ý đồ sau khi nghe ngóng mọi chuyện sẽ tước mất tiên cơ.” Từ Doanh Ngọc nhìn về phía Từ phu nhân, “Chẳng lẽ mẫu thân không tin ta hay sao?”

Từ phu nhân nắm tay nữ nhi, “Người nói vậy là thế nào, dù sao chuyện này cũng là chuyện xấu trong nhà mà.”

“Người có ý đồ đều biết rõ quan hệ của chúng ta với gia tộc như thế nào. Nếu người khác đã biết thì chúng ta không cần phải lo bị lan truyền ra ngoài.” Từ Doanh Ngọc khuyên nhủ, “Chuyện này người khác có thể nói là giả nhưng lại thật sự xảy ra trong nhà chúng ta. Mẫu thân, tận dụng thời cơ đi.”

Từ phu nhân cũng hơi động lòng, bèn thở dài, “Hoàng thượng cũng nói người rất được việc. Lần này ta nghe theo lời người.” Ở thời điểm mấu chốt thì mị lực của tiểu Minh ù lại vô hình chung nổi lên tác dụng mang tính chất quyết định. Nếu chuyện này để tiểu Minh ù biết thì chắc chắn sẽ kiêu ngạo đầy mình.

Từ Doanh Ngọc khẽ gật đầu.

Từ Tam về nhà mới nghe được chuyện này, suy nghĩ một chút rồi nói, “Lên công đường thì cứ lên công đường, lão nô hung hăng ngang ngược cứ tưởng đây là ba mươi năm trước hay sao?”

Từ Bình Trung vừa về đến nhà, chưa kịp uống một ngụm trà thì đã cả giận mà nói, “Có cần nhi tử đến phủ doãn để đo chuẩn bị một chút hay không, để cho lão nô kia cũng chịu chút khổ sở.”

“Ngu ngốc, không thể vẽ rắn thêm chân.” Từ Tam mắng một câu rồi chỉ nữ nhi, “Người phân trần với hần đi.”

Từ Doanh Ngọc cười, nói một cách ôn nhu, “Kỳ thật cũng không có gì. Nhị đệ, phụ thân cũng không phải là ngày đầu tiên làm Hộ bộ Thượng thư, người suy nghĩ một chút đi, vì sao lúc trước gia tộc không tỏ vẻ gì cả? Lần này lại tặng lễ vật, tặng người, lại muốn ta phải đến Hoài Dương?”

Từ Bình Trung xem như cũng không quá ngốc, nghĩ một chút rồi đáp, “Gia tộc muốn lôi kéo phụ thân?”

“Chẳng lẽ chúng ta cả tin như vậy? Người đừng quên kết cục của Bình Sinh, tuy hần làm bậy, bắt quá người bình an, Bình Sinh rút đầu, gia tộc nhất định rất hận phụ thân.” Từ Doanh Ngọc nhìn về phía phụ thân rồi chậm rãi nói, “Ta nghĩ, e rằng hiện tại gia tộc có chuyện gì đó nên mới muốn lôi kéo phụ thân. Nếu chúng ta và gia tộc thân cận quá mức, lỡ lên nhảm thuyền giặc...”

Từ Tam ho một tiếng, cái gì mà lên nhảm thuyền giặc ở đây?

Từ Bình Trung đã hiểu rõ, “Lên công đường cũng được. Lúc trước ta muốn lôi kéo Bình Sinh cùng nhau phát tài, ai ngờ hần...lại âm thầm tính kế ta. Lúc này lại muốn tính kế tỷ tỷ, thật sự là chẳng thể nào được yên ổn cả.”

Từ Bình Trung bỗng nhiên nói, “Tỷ tỷ, hiện tại Ngô đại nhân phải lo chuyện cảng Thiên Tân, vì vậy không thể quản lý Thiện Nhân đường, muốn tìm người hỗ trợ. Tỷ tỷ, đệ thấy tỷ tỷ cũng không thua kém gì Ngô nữ quan, tỷ tỷ có muốn thử một chút hay không?”

Từ Doanh Ngọc do dự, nàng thật không nghĩ đến việc sẽ ra ngoài làm chuyện gì.

Từ Tam lập tức hỏi thay nữ nhi, “Thật sự có chuyện này ư?”

“Dạ, nhi tử đã nói với Ngô đại nhân, dù sao tỷ tỷ cũng ở nhà nhàn rỗi, Ngô đại nhân là nữ quan của Thái hậu, tỷ tỷ làm việc cho Ngô đại nhân cũng xem như treo lên danh hào trước mặt Thái hậu, về sau làm mai cũng sẽ có hậu thuẫn vững chắc.” Từ Bình Trung nói một hồi khiến Từ Doanh Ngọc tức đến mức phải gõ đầu hấn.

Lời này của Từ Bình Trung xem như nói trúng tâm trạng của Từ Tam. Chỉ cần có cái danh nữ quan thì không cần phải vào cung hầu hạ, đây là tăng thêm vốn liếng cho nữ nhi dễ dàng tái giá, làm sao lại không đồng ý cơ chứ?

Từ Tam lập tức nói, “Doanh Ngọc, đệ đệ của người nói có lý. Người ở nhà nhàn rỗi như vậy, chỉ bằng học làm chút việc, Thiện Nhân đường là nơi hành thiện vì dân, ta cũng không cần lương bổng, chỉ cần làm chút chuyện cho dân chúng là được.”

“Nữ nhi chưa từng làm những việc như vậy.” Từ Doanh Ngọc có chút lưỡng lự.

Từ Tam cười, “Chuyện gì cũng phải học trước thì mới quen. Cứ thử đi, nếu cảm thấy không được thì quay về nhà, để bọn họ tìm người khác cũng không sao.”

Phụ thân và đệ đệ cứ thúc giục mãi khiến Từ Doanh Ngọc rốt cục cũng ưng thuận.

Ở thời này chuyện lên công đường rất phổ biến. Nhưng khi vụ án Từ gia nổ ra thì mọi người lại cảm thấy kỳ lạ. Tuy rằng đây là niên đại đặt chữ hiếu lên hàng đầu, chẳng qua cũng không cổ hủ như các thánh nhân luôn giáo huấn. Bởi vì bản thân của đề tài về đích mẫu và thứ tử cũng đã quá đủ tế nhị.

Vụ án này diễn ra, mặc kệ ai đúng ai sai, phạm là đích mẫu gia tộc phú quý giàu sang đều cảnh giác đối với thứ tử trong nhà. Nhìn thấy Từ tướng chưa, chỉ là một thứ tử nhỏ nhỏ trong một thế tộc, vậy mà lại một bước lên mây, cứ như vậy mà tước đoạt thể diện của đích mẫu.

Mặt ngoài mang tiếng là muốn trừng trị điều nô, nhưng chân chính bị mất mặt chính là đích mẫu của Từ Tam. Ai mà chẳng nhìn ra sự ám chỉ trong đó, mặc dù Từ Tướng thông minh nhưng cũng không thể xem người khác là kẻ ngốc.

Đế đô chia thành hai phe, có người đồng tình với Từ Tam, cũng có người chịu không nổi sự vong ân phụ nghĩa của Từ Tam. Dù sao đứng trên phương diện lễ nghĩa mà nói, nô tài bên cạnh đích mẫu, huống chi là phụng lệnh đích mẫu đến đế đô, vậy mà Từ Tam lại thẳng tay tống nô tài do đích mẫu phái đến vào ngục, cho dù thẩm tra có kết quả thế nào thì Từ thái phu nhân cũng đã mất hết tất cả thể diện, còn mặt mũi đâu mà đến đế đô nữa.

Từ Tam xem như giết một ngàn địch nhưng lại tự tổn hại tám trăm quân mình, đương nhiên không thể mang tiếng tốt. Âu Dương Khác lão đại nhân cảm thấy chương mất, vừa tan triều liền gọi Từ Tam, nhỏ giọng khuyên nhủ, “Từ đại nhân, dù sao cũng là thể diện của Từ gia các người mà.”

Trước khác nay khác, nay Từ Tam là Hộ bộ Thượng thư, Âu Dương Khác cũng không tiện răn dạy hấn ở trước mặt công chúng, đành phải lén lút khuyên một câu.

Từ Tam có tính khí thế nào? Chẳng lẽ người ta nói hai ba câu liền có thể khuyên được hấn? Từ Tam lộ ra vẻ mặt khó xử rồi thở dài, “Có ai nói là không đâu? Ta hiểu rõ hảo tâm của Âu Dương đại nhân. Chẳng qua ta cũng có chỗ khó xử của mình, chẳng lẽ để mặc điều nô cười đầu cười cổ hay sao? Quả thật là không có thiên lý.”

Âu Dương Khác thấy Từ Tam ngoan cố, nghĩ rằng không thể khuyên được hấn, đành phải thở dài một tiếng rồi nhấc chân rời đi.

Tiếp theo Từ Doanh Ngọc lại đến Thiện Nhân đường làm việc, khiến nhiều thư sinh hủ nho chướng mắt mà cảm thán: Thế đời này không còn cổ hủ như xưa, đám nữ nhân cũng không còn giữ tác phong quy củ, xuất đầu lộ diện một cách vô lý.

Từ Doanh Ngọc và Ngô Uyển ở chung với nhau rất hợp, vừa gặp đã thân. Hai người đều là người thông minh, nói chuyện làm việc vô cùng hòa hợp.

Giữa nữ nhân luôn có nhiều đề tài chung, Ngô Uyển là nữ tử Giang Nam, quê nhà của Từ Doanh Ngọc cũng ở Giang Nam, hơn nữa cùng nhau sống tại Dương Châu, đương nhiên thân thiết hơn nhiều.

Từ Tam vốn tính để nữ nhân đến Thiện Nhân đường làm việc, như vậy có thể được Thái hậu nhìn nhận. Nhưng Từ Tam quên mất một điều, Từ Doanh Ngọc sẽ phải giao tế với Ngô Uyển, mà Ngô Uyển lại nổi danh khắp đế đô là hung tàn.

Từ Doanh Ngọc cùng Ngô Uyển ra ra vào vào, khiến cho thanh danh của Từ Doanh Ngọc cũng trở nên lợi hại, nàng lại từng chia tay phu gia, còn có lão cha đòi mạng làm hậu thuẫn, nếu kẻ nào không có nền tảng hoặc là nhất gan thì thật sự chẳng ai dám đi cầu hôn nàng.

Nữ nhân tốt quá cũng khó gả a. Từ Tam lúc nào cũng cảm thán.

Từ Doanh Ngọc đi lại bên ngoài, đương nhiên cũng gặp một vài nam nhân, tỷ như Trầm Chuyết Ngôn, Ngụy Tử Nghiêu, Tống Tường này nọ, thường xuyên qua lại nên cũng quen mặt.

Từ Doanh Ngọc không giống Ngô Uyển, nàng rất nữ tính, lại đảm đang khéo léo, tự tay làm điểm tâm rất ngon, thường xuyên mang theo thỉnh mọi người cùng dùng.

Ngụy Tử Nghiêu sống phúng tủy, tuy rằng hắn không biết làm điểm tâm nhưng thường xuyên sẽ đưa ra một ít ý kiến. Từ Doanh Ngọc hào phóng sáng khoái, không hề tự ái mà ngược lại còn moi được vài bí quyết nấu nướng từ Ngụy Tử Nghiêu.

Khiến Từ Tam vô cùng lo lắng, thấp giọng hỏi nhi tử, “Tỷ tỷ của ngươi quen biết với Ngụy Tử Nghiêu rất thân thiết ư?”

“Dạ, rất thân.” Từ Bình Trung cũng không phát hiện ý tứ của lão cha mà chỉ nói, “Lần trước tỷ tỷ thắng Ngụy Tử Nghiêu ba ván cờ, còn đến Thái Bạch lâu để mở tiệc đãi mọi người nữa đấy.”

Từ Tam càng thêm lo lắng, không thể không ngăn chặn trước cho nữ nhi, “Khuê nữ a, Ngụy Tử Nghiêu là đoạn tụ đấy.” Ta nên nghĩ cách thôi!

Từ Doanh Ngọc hơi bất ngờ, nhưng chỉ gật đầu nói, “Thế à, nữ nhi đã biết.” Thật là đáng tiếc.

Từ Tam kinh ngạc, “Đừng bảo là các ngươi...” Có gì nha? Trong đầu của Từ Tam lập tức sinh ra phản xạ có điều kiện, vô vàn thủ đoạn giết chết Ngụy Tử Nghiêu hiện lên trong đầu hắn.

“Không có.” Từ Doanh Ngọc cũng thẳng thắn thành khẩn, “Nữ nhi chỉ cảm thấy Tử Nghiêu không tệ. Thật đáng tiếc. Tính tình của hắn thật không tệ. Hầy, quên đi, nếu như vậy thì chỉ đành xem hắn là tỷ muội thôi.”

Từ Tam thấy trên mặt của nữ nhi không lộ ra sự thương cảm thì mới thở phào nhẹ nhõm, ở sâu trong nội tâm rất cực tha cho Ngụy Tử Nghiêu một mạng, lại hỏi nữ nhi, “Không phải còn có vị tiểu Trầm cử nhân hay sao? Tuy là cử nhân nhưng lần này là Trầm Chuyết Ngôn để lỡ ân khoa. Hắn còn rất trẻ, Tập san Hoàng thất có đầy văn chương của hắn, cách hành văn tốt, lại có tài cán, ân khoa lần sau nhất định sẽ đỗ cao. Nay lại làm đương sai cho Hoàng thượng, tiền đồ cũng tốt đẹp.”

“Trầm Chuyết Ngôn à? Quá nhỏ.” Từ Doanh Ngọc lắc đầu một cách lơ đãng, cười nói, “Phụ thân, Trầm Chuyết Ngôn năm nay mới mười bảy, nhỏ hơn ta đến năm tuổi lận.”

“Có sao đâu.” Từ Tam cực kỳ khai sáng, dặn dò nữ nhi, “Nếu ngươi nhìn trúng ai thì cứ nói với ta một tiếng.”

Từ Tam cũng không cổ hủ, là một nam nhân, hắn hiểu rõ nam nhân thích nữ nhân kiểu nào, cũng hiểu rõ nam nhân sẽ bị nữ nhân kiểu nào hấp dẫn.

“Dạ.”

Ngụy Tử Nghiêu và Từ Doanh Ngọc kỳ thật có chút tâm ý tương thông, Từ Doanh Ngọc có hảo cảm với Ngụy Tử Nghiêu, Ngụy Tử Nghiêu cũng liên tục khen ngợi Từ Doanh Ngọc trước mặt Vệ Dĩnh Gia, “Từ tiểu thư thật sự quá thông minh, cầm kỳ thư họa đều tinh thông, lại khéo tay biết làm điểm tâm. Cũng không giống đám nữ tử tầm thường, nói chuyện với nàng cũng chẳng cảm thấy chán, nàng khác Ngô Uyển nương lạnh lùng, nàng quả thật là một xuân phong.”

Vệ Dĩnh Gia cười nói, “Từ Tram trơn như con cá chạch, khuê nữ nhà hắc đương nhiên cũng không giống người ta. Người kiêu thế một chút, đừng đắc tội Từ tiểu thư, Từ Tam chẳng dễ chọc đâu.”

“Ta và Từ tiểu thư chỉ là hợp tính mà thôi.” Ngày thường Ngụy Tử Nghiêu có giao tình với đủ hạng người, hắc nhìn người cũng không phải dựa trên giai cấp, cho nên với tính tình như vậy của hắc mới có thể tương giao với Ngô Uyển và Từ Doanh Ngọc.

Ngụy Tử Nghiêu lại không biết tuy rằng hắc và thê tử đã thôi nhau, nhưng hắc vẫn âm thầm bị rất nhiều nam nhân để đô ghen ghét. Ngô Uyển và Từ Doanh Ngọc đương nhiên không phải nữ nhân dễ chọc, cũng không có người muốn chết mà đi trêu chọc các nàng.

Nhưng nhị vị nữ nhân này lại rất có nhan sắc, những kẻ thoáng nhìn qua sẽ bị kinh diễm vì vẻ đẹp của các nàng.

Người bình thường không dám thân cận với hai vị nữ nhân này, vậy mà Ngụy Tử Nghiêu lại có thể thân cận và tương giao, thật sự khiến vô số đấng nam nhi già trẻ thấp hèn phải ao ước. Bởi thế người ta hay nói Ngụy Tử Nghiêu tuy không có bản lĩnh nhưng lại rất có phúc.

Vệ Dĩnh Gia nghe Ngụy Tử Nghiêu khen Từ Doanh Ngọc không ngớt, bèn nghĩ đến việc khi nào rảnh rỗi sẽ đi gặp nữ nhân này để xem rốt cục có bộ dạng thế nào mà lại khiến một Ngụy Tử Nghiêu xưa nay không thích nữ nhân lại có thể mê mẩn như vậy.

Vệ Dĩnh Gia vừa nghĩ đến việc này thì trùng hợp lại xảy ra một cơ duyên.

Cái này phải nói đến ba chữ họa trời giáng thì mới đúng.

65. Chương 65

Nay việc chiêu thương ở cảng Thiên Tân đang bận rộn, Ngô Uyển thật sự không có tâm tư để lo liệu Thiện Nhân đường, vì vậy đã chậm rãi giao tất cả sổ sách cho Từ Doanh Ngọc quản lý.

Kỳ thật cũng không tính là khó làm, ở thời này nữ nhân lo liệu sản nghiệp trong nhà, vì vậy phải học cách tính toán sổ sách này nọ. Mặc dù Thiện Nhân đường có chút rườm rà, lại do một người để ý, nhưng Từ Doanh Ngọc là người thông minh nên có thể nhanh chóng hòa nhập.

Vì vậy Ngô Uyển chỉ khi rảnh rỗi mới thỉnh thoảng đến Thiện Nhân đường. Phần lớn là vào buổi tối, nhất là đến cuối tháng, Thiện Nhân đường phải đưa ra một phần báo cáo tổng kết. Vì vậy Ngô Uyển và Từ Doanh Ngọc phải cùng nhau kết toán sổ sách.

Tuy rằng Ngụy Tử Nghiêu và Trầm Chuyết Ngôn làm thủ hạ của Hoàng thượng, hoàn cảnh làm đống sai của bọn họ hoàn toàn không thể sánh bằng Ngô Uyển và Từ Doanh Ngọc, hai người bọn họ thậm chí không có phủ đệ riêng để làm việc, phần lớn chỉ có thể ở Ngụy phủ.

Ngụy Tử Nghiêu là người thận trọng, hắc biết Thiện Nhân đường hôm nay kết toán sổ sách, hai nữ nhân nhất định sẽ về muộn, liền viện cớ ở lại Thiện Nhân đường, nghĩ rằng nếu trời muộn thì sẽ tiễn hai nữ nhân một đoạn đường. Tuy rằng hai người đều có nô tài hầu hạ nhưng dù sao trời cũng tối muộn, nô tài có khi không tránh được đại sự.

Vì vậy Hà Hoa vừa nói thì Ngụy Tử Nghiêu liền cùng Trầm Chuyết Ngôn đứng dậy, kéo theo cả Từ Bình Trung đang ngủ gật.

Ba người cùng nhau bước đến.

Trầm Chuyết Ngôn nói, “Ngô cô nương, trời đã muộn rồi, để ta đưa tiễn cô nương một đoạn.”

Tuy là tháng sáu nhưng ban đêm vẫn có gió lạnh, nô tỳ Từ gia mang theo áo choàng mỏng đến đây, Từ Doanh Ngọc đang thất nơ áo choàng cho đệ đệ thì nghiêng tai nghe được lời của Trầm Chuyết Ngôn, nàng hơi ngậy người một chút, mười ngón tay thoăn thoắt thất dậy áo choàng thành chiếc nơ hình con bướm xinh đẹp.

Ngô Uyển khéo léo từ chối, “Không sao, trong nhà có nô tài, không cần phiền Trầm công tử.”

Đừng tưởng Trầm Chuyết Ngôn có bút phát thần kỳ, cái miệng của hắn lại không quá tốt, cứ một mạch nói, “Tiện đường, tiện đường mà.”

Từ Bình Trung nói, “Tỷ tỷ, Ngô đại nhân, chúng ta về nhà đi.”

Từ Doanh Ngọc quay đầu dặn dò hai lão sĩ quan trông cửa ở Thiện Nhân đường, “Lưu thúc, Lý thúc, các người cũng ngủ sớm đi. Cần thận môn hộ.”

Hai người đều hô dạ.

Từ Bình Trung đang muốn cùng tỷ tỷ cáo từ mọi người thì chợt nghe thấy bên hông có một tiếng thét chói tai, chớp mắt liền nhìn thấy có hai người bất chợt từ đâu nhảy ra, mỗi người cầm một thanh đao xông đến, miệng hô to, “Chém chết gian phu dâm phụ!”

Sau đó liền vung đại đao chém lung tung.

Từ Bình Trung và Ngụy Tử Nghiêu đều có chút thân phận, khi xuất môn mang theo không ít nô tài và nha đầu, quan trọng là không có ai biết võ. Thị vệ đều canh giữ ở bên xe ngựa, khoảng cách xa, chợt có hai vị cầm đao nhào đến, giống như hai kẻ điên cuồng, trong lúc nhất thời giống như sói xông vào đàn dê, nô tài nha hoàn có lương tâm còn biết che chở chủ tử một đao, cứ như vậy mà bị chém bị thương vài người.

Ngô Uyển bị Trầm Chuyết Ngôn hung hăng đẩy ra một bên, Trầm Chuyết Ngôn rất có vài phần can đảm, đưa đầu đón đỡ, đẩy ngã một người xuống đất, hai tay cầm chặt cổ tay của người nọ rồi cùng đối phương quay cuồng dưới đất.

Hai nam nhân cầm đao phân công cực chuẩn xác, một người hướng về phía Ngô Uyển, một người trực tiếp nhảy từ bên hông ra, đẩy ngã Từ Doanh Ngọc, gươm đao chém xuống.

Từ Bình Trung hét to một tiếng rồi nhào đến, bắt đắc dĩ tốc độ của hắn thật sự không đủ, trong khi người nọ sắp hạ xuống lưỡi đao, hai mắt của Từ Bình Trung như muốn nứt ra, bởi vì lo lắng không cứu được tỷ tỷ nên sôi sục ruột gan. Nào ngờ bỗng nhiên có một thanh trường kiếm phóng đến, đâm thẳng vào cổ tay của người cầm đao.

Kẻ tấn công hét lên một tiếng đau đớn, đầu óc của Từ Doanh Ngọc trở nên trống rỗng, theo bản năng mà rút một cây trâm từ trên đầu xuống, nhấc tay đâm thẳng vào mắt của kẻ tấn công.

Kẻ tấn công lại tiếp tục hét lên một tiếng đau đớn, đôi mắt bên trái chảy xuống một dòng máu đỏ. Trong lúc này Từ Bình Trung đã nhào qua đẩy ra đối phương, sắc mặt tái nhợt mà ôm lấy Từ Doanh Ngọc, liên mồm hỏi, “Tỷ tỷ, tỷ tỷ không sao chứ? Tỷ tỷ không sao chứ?”

Nhịp tim của Từ Doanh Ngọc đập thành thịch, hai chân như muốn nhũn ra, đứng cũng không thể đứng, cơ hồ sắp ngã vào lòng của đệ đệ, nói cũng nói không nên lời.

Lúc này nô tài thị vệ và đám nha đầu mới có phản ứng, vội vàng kinh hô, kẻ thì dìu người, kẻ thì đánh tặc.

Chuyện tình xảy ra chớp nhoáng, thật sự không có ai có thể ngờ đến.

Ngụy Tử Nghiêu thấy Vệ Đình Gia cưỡi ngựa tiến đến thì liền thở phào nhẹ nhõm, trước khi nghênh đón liền hỏi hắn, “Vì sao ngươi lại đến đây?”

“Tôi tìm người.” Vệ Dĩnh Gia xuống ngựa, thanh trường kiếm vừa rồi bay đến cứu Từ Doanh Ngọc một mạng chính là Vệ Dĩnh Gia trong tình thế cấp bách đã phóng đến, trúng thẳng vào cổ tay của kẻ tấn công. Thủ hạ của Vệ Dĩnh Gia đã rút thanh trường kiếm từ cổ tay của người nọ ra rồi lau khô máu sau đó mới đưa lại cho hắn. Vệ Dĩnh Gia phân phó, “Đám ám sát mệnh quan triều đình, nhốt vào đại lao cho ta.” Thủ hạ liền lôi hai kẻ tấn công đi.

“Ngô đại nhân, Từ tiểu thư, hai người vẫn ổn chứ?”

Ngô Uyển vừa được Trầm Chuyết Ngôn nâng dậy từ dưới đất, nàng này vô cùng trấn tĩnh, sắc mặt không hề thay đổi, ngay cả Vệ Dĩnh Gia cũng có vài phần khâm phục. Ngô Uyển vịn tay vào Trầm Chuyết Ngôn, cất lên âm thanh lạnh lùng, “Vẫn bình an, chỉ đợi Vệ Hầu Gia cho ta một lời giải thích thôi.”

Sắc mặt của Từ Doanh Ngọc đã đỡ hơn nhiều, Từ Bình Trung liên tục cảm tạ, “Ít nhiều thì Vệ đại nhân cũng đã cứu giúp đúng lúc. Từ gia vô cùng cảm kích.”

Từ Doanh Ngọc khom người thi lễ, nói một câu, “Đa tạ.”

“Ta là Cửu Môn Đề Đốc, đây là nhiệm vụ của ta.” Vệ Dĩnh Gia nói, “Các người là nữ nhân, cho dù có bận việc thì về nhà sớm vẫn là tốt nhất.”

“Từ tiểu thư, trâm của người.” Ánh mắt của cái tên kia nhất định là phế vật, Vệ Dĩnh Gia liếc nhìn khuôn mặt hơi tái nhợt của Từ Doanh Ngọc, hoàn toàn xác định nàng này không phải khẩu vị của Ngụy Tử Nghiêu. Bên cạnh có thị nữ tiếp nhận rồi giúp Từ Doanh Ngọc cài lên tóc.

Xảy ra chuyện này, cũng may mọi người đều bình an, Vệ Dĩnh Gia an bài người đưa bọn họ trở về nhà.

Sự kiện thích khách ở Thiện Nhân đường rất được chú ý.

Thậm chí còn bởi vì vậy mà diễn ra một loạt ngờ vực vô căn cứ và khủng hoảng, nhưng trên thực tế, đây chỉ là một vụ án đơn giản về việc thư sinh bất chấp muốn báo thù.

Vệ Dĩnh Gia điều tra rành mạch tổ tông ba đời của hai người này, Minh Trạng muốn vận dụng một chút tư duy mà cũng không có chỗ để vận dụng.

Hai người nọ chỉ là tú tài bình thường, tổ tiên cũng bình thường, xem như gia đình bậc trung, đến đời của hai tên tú tài này thì ngay cả bậc trung cũng không còn. Tú tài bản hàn lại cùng đường. Vừa cảm thấy cay đắng lại chua xót, phỉ nhổ mắng rửa những nữ tử như Ngô Uyển và Từ Doanh Ngọc, cảm thấy thói đời thật thối tha, không còn lễ nghi.

Người bất chấp thì có thể làm được tất cả mọi việc, hai người này tự phong là người quét dọn dơ bẩn, sau khi nghiền cứu địa hình thì mỗi người ôm một thanh đao đi quét đường, rõ ràng là đầu óc bị điên khùng.

Ngô Uyển và Từ Doanh Ngọc có thể nói là quá xúi quẩy.

Minh Trạng oán giận, “Cửu cửu, người nói thử xem, chẳng phải là hai tên kia bị bệnh hay sao? Thật là ngu ngốc, rãnh rỗi thì cứ ở nhà học hành là được rồi, người ta là nữ nhân, có chọc phá gì bọn họ đâu?”

Vệ Dĩnh Gia khuyên Minh Trạng, “Hoàng thượng, là bọn họ đọc sách đến choáng váng, ngài đừng để đám người chọc cho nổi giận mà tổn hại long thể.”

“Quả thật là tức chết ta.....trăm mà.” Minh Trạng lắc lắc cánh tay, chỉ hận không thể tự mình đi đánh hai kẻ kia một trận, “Nữ nhân thì sao, lại là hai nữ nhân xinh đẹp như vậy nữa. Chẳng phải nam nhân luôn miệng nói rằng thương hương tiếc ngọc hay sao? Con mụ nó, hoàn toàn không có phong độ mà, quả thật là làm nhục mặt tất cả nam nhân trong thiên hạ.”

“Cửu cửu, người điều thêm vài người canh gác ở Thiện Nhân đường để kinh sợ đám người đang có ác ý đi.”

“Dạ, để thần đi an bài.” Vệ Dĩnh Gia hỏi, “Hai người này phải tuyên án như thế nào?”

“Ám sát mệnh quan triều đình, cứ án theo luật mà phán.”

Vệ Dĩnh Gia dạ một tiếng, Minh Trạng bỗng nhiên nhướng mày nhướng mắt hỏi, “Cửu cửu, người và Tử Nghiêu thế nào rồi?”

Đụng đến Hoàng đế thích ngồi lê đôi mách quả thật khiến người ta khó xử, Vệ Dĩnh Gia mơ hồ trả lời, “Thì vẫn vậy thôi.”

Minh Trạng khinh thường, “Ngụy Tử Mẫn đã đến hải ngoại, vậy mà người vẫn cứ thế ư? Chưa thể mang về sao?” Lắc đầu thở dài, “Cứu cứu thật sự là vô dụng.”

“Hoàng thượng có một cứu cứu vô dụng nhưng dù sao vẫn còn thể diện.” Vệ Dĩnh Gia nói, “Thần đâu được như Hoàng thượng, sống độc thân một mình.” Cho dù hẳn yêu thích Ngụy Tử Nghiêu nhưng cũng không thể bóp chết lão bà và tiểu hài tử trong nhà của mình.

Minh Trạng không ngờ Vĩnh Ninh Hầu xưa nay không nói lời hay lại có thể khiến người ta ghen hờn như vậy, Minh Trạng nhất thời xấu tính mà đâm vào tử huyết của Vệ Dĩnh Gia, “Không bàn đến nhân phẩm của Tử Nghiêu, người cứ trông coi cho kỹ vào, cẩn thận coi chừng con vịt lộc tung cánh mà bay đấy.”

Minh Trạng nhiều chuyện một hồi rồi lệnh cho Vĩnh Ninh Hầu lui xuống, chính mình nói thềm ba chữ, “Sống độc thân.” Chuẩn bị đi tìm Nguyễn Hồng Phi nghiên cứu chuyện thành hôn.

Trong triều có một chút quan điểm đối lập trong vụ án Thiện Nhân đường.

Đương nhiên không có ai cứu vớt hai tên tú tài có đầu óc bệnh hoạn kia, bất quá có đại thần nghĩ rằng Thiện Nhân đường ra vào đều là nam nhân, vậy mà lại có hai nữ nhân ra vào vào nơi đó, thật sự là kỳ cục, thỉnh cầu Minh Trạng phái quan viên đi tiếp quản việc trông coi sổ sách của Thiện Nhân đường, cũng đỡ xảy ra chuyện nguy hiểm cho hai nữ nhân kia.

Nói một cách đường hoàng.

Minh Trạng kinh hãi, hỏi lại bằng giọng điệu không thể tin tưởng, “Thiện Nhân đường là vốn riêng của Thái hậu, lại có phần quyền góp của các Công chúa và cáo mệnh phu nhân ở đế đô, các người đang có ý đồ với vốn riêng của nữ nhân à? Đừng nói với trăm những lời này, trăm đảm đương không nổi đâu, không dám mở miệng đâu.”

“Chuyện tốt thì không nói với trăm, vậy mà lại lừa gạt trăm đi trộm vốn riêng của nữ nhân.” Minh Trạng nghiêm mặt nói, “Nếu không phải trăm mình mẫn thì thật sự sẽ làm ra chuyện mất mặt này, sẽ bị hậu nhân cười nhạo đến ba ngàn năm sau.”

Đụng phải quân vương thích càn quấy thì Lý Bình Chu lại càng tỏ ra ôn hòa, thử giải thích với Minh Trạng, “Bệ hạ, làm gì có chuyện đó, bệ hạ hiểu lầm chúng thần rồi. Thái hậu nên ở hậu cung hưởng tôn vinh, Thiện Nhân Đường vô cùng phức tạp, Hoàng thượng phân ưu vì Thái hậu là thể hiện lòng hiếu thảo của mình.” Văn hóa Trung Quốc bác đại tinh thâm ở chỗ đó, trộm sản nghiệp của người ta nhưng không nói là trộm sản nghiệp của người ta mà gọi là: phân ưu.

Minh Trạng lạnh như cá chạch, làm sao lại chịu ngậm bồ hòn như vậy, hẳn khoát tay, “Đừng nói với trăm những lời dễ nghe này, lần trước trăm với lão thái thái của người nói chuyện, lão thái thái của người còn nói là có vốn riêng. Lão thái thái của người đã tám mươi, vì sao không thấy người phân ưu cho bà ta?”

Lý Bình Chu che mặt: Nương ơi, lão nhân gia ngài chuyện gì cũng nói với vạn tuế gia hay sao?

“Đi đi, trăm không làm chuyện mất mặt như vậy đâu!” Thấy Lý Bình Chu định tiếp tục mở miệng thì Minh Trạng liền chặn mồm, “Làm nũng cũng vô dụng.”

Lý Bình Chu suýt nữa đã tức đến ngất xỉu.

Minh Trạng thưởng cho Ngô Uyển và Từ Doanh Ngọc không ít thứ để bồi bổ thân mình, phái ngự y đi chẩn bệnh cho các nàng, lại đích thân đi thăm Trầm Chuyết Ngôn bị thương, cũng khen thưởng Trầm Chuyết Ngôn.

“Nhìn người văn nhược thư sinh như vậy mà đến lúc quan trọng cũng hữu dụng lắm chứ.” Minh Trạng cười nói, “Chúng ta là nam nhân, có đao có kiếm thì phải che chắn trước người nữ nhân. Cảm giác làm anh hùng thế nào?”

Một cánh tay của Trầm Chuyết Ngôn bị nẹp băng, trên đầu cũng quấn đầy băng trắng, bộ dạng bị thương rất nặng, nhưng tinh thần thì lại không tệ. Hắn cười he he hai tiếng rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không

nói gì.

Ngoài cửa sổ chẳng có gì để nhìn, Minh Trạm liếc mắt nhìn theo, hỏi Trầm Chuyết Ngôn, “Người nhìn cái gì vậy?”

Trầm Chuyết Ngôn có chút ngượng ngùng, “Không có gì, nhìn được thiện thôi.”

Minh Trạm cười xấu xa vài tiếng, “Trùng hợp ta cũng chưa dùng bữa, ta ở lại đây ăn cùng người luôn nhé.”

“À?” Trầm Chuyết Ngôn rất giật mình, thần sắc cũng không phải cao hứng lưu khách. Bất quá nghĩ đến thân phận của Minh Trạm, vội vàng đồng ý nhưng lại nói lời khiêm tốn một cách nhẹ nhàng, “À, Hoàng thượng muốn ở nhà của đệ tử dùng được thiện, thật sự là đệ tử tam sinh hữu hạnh, chẳng qua trong nhà thật sự không có gì để chiêu đãi, chỉ sợ uất ức ngài mà thôi.”

“Không sao, ta uống được thiện là đủ rồi.”

Đối mặt với quân vương không biết xấu hổ, Trầm Chuyết Ngôn thật sự không có cách nào, chỉ đành thấp giọng nói, “Ngô cô nương cố ý phái người đưa đến, ngài đừng nói với người ngoài nha, liên quan đến danh tiết của Ngô cô nương đó.”

Minh Trạm kinh ngạc, “Người thích Ngô Uyển à?”

Trầm Chuyết Ngôn thở dài, “Sợ là Ngô cô nương chướng mắt đệ tử thôi.”

“Chuyết Ngôn, ta thấy không phải Ngô cô nương chướng mắt người. E là nàng cho rằng chính mình không xứng với người mà thôi.” Minh Trạm thích nữ nhân như Ngô Uyển, bền nghiêm túc nói với Trầm Chuyết Ngôn, “Nếu người thích nàng thì e rằng khó có thể như nguyện trong thời gian ngắn.”

Nhưng Trầm Chuyết Ngôn rất tin tưởng, “Có câu nam truy nữ cách tọa sơn, đương nhiên là không dễ dàng. Cũng may hiện tại Ngô cô nương không có ý thành thân, đệ tử vẫn chưa đỗ tiến sĩ mà, cứ cứ bảo chờ ta đỗ tiến sĩ thì mới cho ta thành thân. Thôi thì sông chảy đá mòn, chỉ cần ta có lòng thành là được, Ngô cô nương cũng không phải người lạnh lùng.” (nam theo đuổi nữ như vượt sông lội suối)

Minh Trạm hiếu kỳ, “Nhớ trước kia người gọi Vĩnh Thường là thúc thúc mà, vì sao hiện tại lại gọi là cữu cữu?”

“Ừm, mẫu thân của đệ tử sau khi tái giá thì không tiện dẫn đệ tử theo, cũng không dám để người ta biết mình đã có hài tử, đệ tử vẫn luôn đi theo cữu cữu, lúc ấy gọi là thúc thúc.” Trầm Chuyết Ngôn nhất thời trầm mặc, bỗng nhiên nói, “Ngô cô nương là người khiến người ta phải kính nể.”

Minh Trạm không hỏi nhiều, chỉ vỗ vai Trầm Chuyết Ngôn rồi cổ vũ, “Nỗ lực lên, thiếu niên.”

Trầm Chuyết Ngôn cảm thấy buồn cười, “Hoàng thượng cũng chỉ lớn hơn đệ tử một tuổi thôi mà.”

“Lòng ta già dặn hơn người.” Minh Trạm đứng dậy, “Người tự chờ bữa tối tình ái đi, ta đi trước đây.” Trầm Chuyết Ngôn đứng dậy đưa tiễn thì Minh Trạm nói, “Người đừng thương đi.”

“Thương thế của đệ tử cũng không quá nặng.” Trầm Chuyết Ngôn lộ ra nụ cười xảo quyết, nếu hắn không giả vờ thì làm sao có đủ bạc để trả được thiện cho Ngô gia.

Minh Trạm cũng rất đồng cảm với Trầm Chuyết Ngôn, nhớ ngày đó khi hắn theo đuổi Nguyễn Hồng Phi, thể xác và tinh thần bị thương đến cực điểm thì mới phá tan được băng sơn. Theo Minh Trạm, tuy rằng Ngô Uyển không thể sánh bằng Nguyễn Hồng Phi nhưng cũng thuộc loại khó thu phục.

Từ phu nhân nghe nói nữ nhi gặp chuyện thì bị dọa mất nửa cái mạng.

Hơn nữa Từ Doanh Ngọc té xuống đất, trên người bị bầm vài chỗ, khiến Từ phu nhân vô cùng đau lòng, cứ liên tục khuyên nhủ, “Đừng làm chuyện kia nữa. Phụ thân của người làm đương sai hai mươi mấy năm mà chưa từng xảy ra chuyện như vậy, làm ta sợ muốn chết.” Nay vẫn còn sợ hãi.

Từ Doanh Ngọc cảm thấy may mắn, “Cũng may là vô sự.”

“Về sau cứ ở trong nhà đi, chúng ta cũng đâu thiếu mấy lượng bạc bổng lộc một tháng kia của người đâu.” Từ phu nhân rất giỏi quản lý gia sự, trước kia Từ Tam quan chức không cao, trong nhà cũng không có nhiều

sản nghiệp. Nay gia sản hiện tại cũng không phải Từ Tam thu nhận hồi lộ mà phần lớn là do Từ phu nhân vài năm vất vả buôn bán có được.

Hiện tại gia sản càng ngày càng thịnh vượng, nàng chỉ cầu nữ nhân bình an, thật sự không cần mấy lượng bạc lượng bổng kia.

Mặc dù Từ Doanh Ngọc bị kinh hãi không ít nhưng cũng không trực tiếp trả lời đề nghị của mẫu thân.

Trước kia nàng không được mở rộng tầm mắt với thế giới bên ngoài, cũng chưa từng qua lại với nhiều người, chỉ quen lủi thủi bên trong, đương nhiên sẽ không cảm thấy buồn tẻ. Nhưng hôm nay nàng quản lý sổ sách Thiện Nhân đường, cũng có tương giao với Ngô Uyển, nhận thức đủ loại hạng người, nếu bảo nàng tiếp tục ru rú trong nhà thì nàng cũng không tình nguyện, chỉ khéo léo nói với mẫu thân, “Thái hậu và Hoàng thượng vừa ban thưởng vừa phái ngự y cho ta, ta cũng vô sự, nếu không tiếp tục thì e rằng Thái hậu và Hoàng thượng nhất định sẽ nghĩ nhiều. Ngay cả phụ thân nếu gặp phải chuyện này thì cũng không thể đòi từ chức thì liền từ chức được.”

“Mẫu thân, đây là một điểm mấu chốt trong số mệnh của ta, cho dù không ra ngoài, cứ ru rú trong nhà, nếu xảy ra chuyện xui xẻo thì sẽ có câu gọi là họa trời giáng đó.”

Từ phu nhân nói, “Người làm sao lại có thể so sánh với phụ thân của người cho được, người là nữ nhi, vốn không cần phải vất vả bận rộn bên ngoài.”

“Vì sao lại không giống, ta xem như cũng làm đương sai cho Thái hậu.” Từ Doanh Ngọc nhẹ nhàng nói, “Nữ quan trước mặt Thái hậu nếu gặp phải thích khách thì chẳng lẽ cũng thỉnh cầu từ chức hay sao? Về sau cẩn thận một chút là được, ta nghe nhị đệ bảo rằng Hoàng thượng đã phái quan binh canh gác Thiện Nhân đường, còn người nào dám tới nữa chứ? Cùng lắm thì ta mang thêm vài tên thị vệ, mẫu thân cứ việc an tâm đi.”

Bởi vì sự việc liên quan đến Thái hậu cho nên Từ phu nhân cũng không dám cương quyết, ngược lại đi thương lượng với trượng phu.

66. Chương 66

Từ Tam lộ ra vẻ mặt khó xử, “Sợ là khó mà ăn nói, nay Thiện Nhân đường đạt lợi nhuận lớn, ta nghe Hoàng thượng bảo rằng Thái hậu muốn xây Thiện Nhân đường ở Giang Nam, cũng làm cho dân chúng Giang Nam cùng góp sức với ân đức của Thái hậu.”

“Chuyện này có liên quan gì đến chúng ta cơ chứ?” Từ phu nhân cảm thấy khó hiểu.

Từ Tam thở dài, “Ý của thái hậu là Doanh Ngọc lâm nguy không sợ hãi, rất can đảm, muốn phái Doanh Ngọc và Trương thái y xuống Giang Nam cùng chủ trì việc kiến lập Thiện Nhân Đường ở Giang Nam.”

Từ phu nhân kinh hãi, vội vàng la lên, “Làm sao được? Doanh Ngọc chưa từng bước ra khỏi đề đô, e rằng ngay cả phương hướng ở Giang Nam cũng không thể phân biệt, huống chi nàng chỉ là một nữ nhi, làm sao có thể đi ra ngoài cùng nam nhân xuống Giang Nam cho được?”

“Chuyện này không thể từ chối.” Từ Tam xoa xoa mi tâm, “Gia tộc dĩ nhiên không đáng tin cậy. Ban đầu Hoàng thượng muốn xây cảng ở Hoài Dương, bắt đắc dĩ mới đổi thành Thiên Tân. Lúc trước gia tộc có quan hệ với hải tặc, xem như đã để lại ấn tượng xấu đối với Hoàng thượng.”

Từ Tam mệt mỏi ngồi trên nhuễn tháp, cầm tay thê tử, “Phu nhân cũng biết kết cục của Chiết Mân năm trước khi cấu kết với hải tặc tru sát dân chúng đúng không? Tất cả quan quân liên quan đều bị trảm thủ cả nhà, ngay cả lão nhân và tiểu hài tử cũng không được đặc xá. Mặc dù gia tộc chưa đến mức này nhưng Bình Sinh vẫn bị rơi đầu.”

“Hoàng thượng nể mặt ta, tha tội cho Bình Trung, lại cho hắn làm đương sai.” Ánh mắt của Từ Tam lộ ra một chút hàn quang, trầm giọng nói, “Hoàng thượng trọng dụng chúng ta như thế, chúng ta cũng phải bày tỏ lòng trung thành với Hoàng thượng.”

Từ Tam cũng không phải người nhẫn tâm, nhưng nếu bảo hắn phải lựa chọn giữa gia tộc và nhà mình thì kết quả hoàn toàn rõ ràng.

Ý tứ của Minh Trạng cũng dễ hiểu, người mà ta sử dụng không được lưỡng lự. Trung thành không phải dựa vào lời nói mà là dựa vào hành động để chứng tỏ.

Rốt cục Từ Doanh Ngọc cũng không ngờ nàng lại được phái đi làm chuyện lớn như vậy.

Thời thế tạo anh hùng.

Vệ thái hậu phát huy tác dụng không hề nhỏ trong cuộc đời chấp chính của Võ hoàng đế.

Về nguyên nhân này, có lẽ là vì Võ hoàng đế không có Hoàng hậu.

Đối với chính trị gia, phu nhân của họ sẽ có tác dụng cực kỳ quan trọng trong quá trình chấp chính, cho dù là Hoàng đế cũng không ngoại lệ.

Minh Trạng không có Hoàng hậu, nhưng thủ đoạn của Vệ thái hậu lại hơn hẳn bất kỳ vị Hoàng hậu nào.

Từ Doanh Ngọc xuống Giang Nam cũng là do Vệ thái hậu đề nghị.

Vệ thái hậu rất chú ý đến sự phát triển của Thiện Nhân đường, khi Vệ thái hậu đang xem sổ sách của Thiện Nhân đường thì cũng là lúc Minh Trạng dẫn theo Nguyễn Hồng Phi đến thỉnh an.

“Lúc trước chỉ đề nghị chút đỉnh, không ngờ lại làm tốt như vậy.” Vệ thái hậu tán thưởng ánh mắt của nhi tử, Thiện Nhân đường so với các dược đường khác ở đế đô thì có giá cả rất thống nhất. Chủ yếu là đặc biệt ưu đãi cho lão nhân trị bệnh. Hơn nữa người chẩn bệnh đều là ngự y, chỉ cần mang danh như vậy thì sinh ý ở Thiện Nhân đường hoàn toàn náo nhiệt hơn hẳn các dược đường còn lại rất nhiều.

Ngoại trừ trợ cấp cho lão nhân thì phần lãi về dược phẩm cũng dôi ra khá nhiều.

Minh Trạng tiếp nhận sổ sách từ trong tay mẫu thân rồi xem một chút, sau đó cười nói, “Không cần đặt bạc trong ngân khố, chỉ bằng cứ mở thêm một Thiện Nhân đường.”

Vệ thái hậu sớm có ý này, ôn hòa nói, “Nếu để ta nói thì đế đô đã đủ rồi, không bằng mở Thiện Nhân đường thứ hai ở Giang Nam.”

Minh Trạng nhất thời chưa hiểu rõ ý tứ của Vệ thái hậu, bất quá hắn cũng không phản đối, “Ừm, dân chúng trong thiên hạ không phải ai cũng có thể chạy đến đế đô để trị bệnh, cứ đặt Thiện Nhân đường thứ hai ở Giang Nam cũng được.”

Nguyễn Hồng Phi và Vệ thái hậu lại tâm ý tương thông, nhìn nhau mỉm cười rồi nói với Minh Trạng, “Cũng không cần ở nơi khác, thuê muối ở Hoài Dương được cải cách ổn thỏa, ta thấy Dương Châu rất tốt.”

Minh Trạng liền hiểu rõ vấn đề, hai tay quơ quào, cười nói, “Đâu chỉ là rất tốt, như thế sẽ lấy lòng dân chúng Dương Châu triệt để. Cứ quyết định như thế đi.” Ngày sau muốn động Giang Nam thì phải thanh trừng Hoài Dương, e rằng sẽ mất lòng dân. Nay Thiện Nhân đường mở ra, chính là tượng trưng cho nhân đức của Hoàng đế.

Đương nhiên tuy rằng Thiện Nhân đường mang danh của Vệ thái hậu. Bất quá đây là mẫu thân của Minh Trạng, của mẫu thân cũng chính là của mình. Xưa nay Minh Trạng luôn nghĩ như vậy.

Minh Trạng lại có chút khó xử, “Nhưng phái ai đi thì mới được đây? Thiện Nhân đường tốt nhất vẫn nên để mẫu thân chủ trì, ta không tiện can thiệp, nếu triều đình lại đòi chọn quan viên tiếp quản Thiện Nhân đường thì e rằng ngày sau sẽ có phiền phức.” Hiện tại vẫn có người đang nhìn chằm chằm vào Thiện Nhân đường, nếu không phải Minh Trạng xuôi dòng đẩy thuyền thì tương lai của Thiện Nhân đường rất khó lường. Nếu phái quan viên đến Giang Nam chuẩn bị kiến lập Thiện Nhân đường thì e rằng triều thần sẽ có sẵn cái cố.

Vệ thái hậu đã sớm chọn được người, “Ta thấy tiểu thư của Từ tướng gia cũng không tệ, nghe cừu cừu của người nói, có dũng có mưu, lâm nguy không sợ, rất có can đảm.”

Vệ Dĩnh Gia cũng không phải kẻ ngốc, được lão cha hồ ly của hần dạy dỗ nên hiện tại cũng rất khôn khéo. Trên một phương diện nhất định thì Vệ Dĩnh Gia xem như hiểu rõ tỷ tỷ Vệ thái hậu của mình. Từ Doanh Ngọc là tiểu thư khuê các được quý tộc dạy dỗ đàng hoàng, rõ ràng rất hợp với khẩu vị của Thái hậu tỷ tỷ.

Người của Thiện Nhân đường bị ám sát, người quan tâm nhất chính là Vệ thái hậu, đương nhiên sẽ gọi đệ đệ đến hỏi rõ ràng.

Khi Vệ thái hậu cảm thán, “Muốn xây Thiện Nhân đường ở Giang Nam vậy mà lại gặp phải chuyện này.” Thì Vệ Dĩnh Gia liền nổi lên tư tâm, bình tĩnh hạ thủ một cách hung ác lên Từ Doanh Ngọc, cười nói, “Thần đệ thấy Từ gia tiểu thư thật sự chẳng kém gì so với Ngô cô nương, nhất là Từ tiểu thư lại là ái nữ của Từ tướng, mưa dầm thấm đất, có tố chất tốt như vậy, tỷ tỷ có thể chỉ điểm thêm một chút, xem như là cánh tay đắc lực.”

Vì vậy Vệ thái hậu liền chú ý đến Từ Doanh Ngọc.

Vệ thái hậu cũng không giống như Thái hoàng thái hậu, hai tai không nghe thấy chuyện triều chính, chỉ biết hưởng thụ tôn vinh, sống một cách hồ đồ.

Bằng sự tín nhiệm cao độ của Minh Trạng, Vệ thái hậu có ba phần khắc cốt đối với việc hiểu biết về triều chính.

Nàng đương nhiên cũng biết thế tộc Giang Nam rất kiêu ngạo.

Vệ thái hậu muốn xây Thiện Nhân đường ở Giang Nam là vì muốn giúp nhi tử thu mua lòng người, trấn an dân chúng Giang Nam, củng cố ngai vàng. Chẳng qua giống như lời Minh Trạng đã nói, trong tay của Vệ thái hậu cũng chẳng có bao nhiêu người có thể sử dụng, dù sao mẫu tử ăn ý ở chỗ, Thiện Nhân đường tuyệt đối không thể có quan hệ với triều chính.

Gia tộc Từ thị là thế tộc nổi danh ở Hoài Dương, lúc trước Vệ thái hậu cũng có nghe nói đến vụ án của Từ Bình Sinh.

Vệ thái hậu cũng không đặt Từ gia vào trong mắt. Vệ thái hậu xuất thân hầu phủ, lại được Phương hoàng hậu dạy dỗ nhiều năm, hơn bất kỳ ai, nàng biết rõ thế tộc đang xảy ra chuyện gì. Khiến Vệ thái hậu khó xử là Từ Tam xuất thân ở Từ thị, càng đòi mạng ở chỗ Từ Tam là Đế sư.

Ở thời này chẳng có ai dám làm thịt lão sư của chính mình.

Hoàng đế cũng không ngoại lệ.

Trong khi Vệ thái hậu làm ngơ đối với phương thức chấp chính của Minh Trạng thì Minh Trạng lại liên tục trọng dụng nhà Từ Tam, lãnh đạm gia tộc Từ thị.

Sự lựa chọn của nhi tử quá mức rõ ràng, nhưng đối với một Vệ thái hậu hà khắc mà nói thì Minh Trạng đã cho cả nhà Từ Tam quá nhiều ân điển. Nhưng Từ Tam vẫn chưa chứng tỏ lòng trung thành của mình triệt để. Cho nên Vệ thái hậu quyết định chọn Từ Doanh Ngọc xuống Giang Nam.

Nàng phải nhìn thấy sự trung thành của cả nhà Từ Tam, thân phận Đế sư cũng không phải dễ dàng mà có được.

Hôm nay Vệ thái hậu nói đến việc chọn người xuống Giang Nam, Minh Trạng còn có chút do dự, “Từ tiểu thư vừa mới bị kinh hãi, thân mình vẫn chưa khỏi hẳn, lúc này bảo nàng đi Giang Nam thì có phải là không quá ôn hòa hay không?”

“Hoàng thượng trọng dụng Từ gia như thế, đây là phúc khí mà bao nhiêu người muốn có cũng không được.” Vệ thái hậu mỉm cười, cầm tách trà lên rồi uống một ngụm, “Ta thấy Từ tiểu thư không tệ, còn nữa, cũng

không phải lập tức phái nàng đi. Thân mình chưa khỏe thì cứ nghỉ ngơi cho đến khi khỏi hẳn rồi đi cũng được, cũng không có gì trở ngại.”

Tuy Minh Trạng không yêu nữ nhân nhưng hẳn lại là một người thương hương tiếc ngọc chân chính. Nhất là những chuyện liên quan đến nữ nhân, hẳn tỏ ra có chút bảo vệ, “Từ tiểu thư từng xuất môn bao giờ chưa? Nàng sẽ ổn chứ? Mới mấy ngày trước chẳng phải Thái phu nhân của Từ gia phái nô tỳ đón đón Từ Doanh Ngọc về quê nhà hay sao, Từ Tam cũng đâu đồng ý, còn vì chuyện này mà phải lên công đường. Nếu nàng đi như vậy có an toàn hay không?”

“Cũng không phải chỉ có một mình nàng, nếu người không yên tâm thì cứ phái thêm hai thị vệ tin cậy cho nàng là được.” Vệ thái hậu đảo mắt qua Nguyễn Hồng Phi rồi nói với Minh Trạng, “Chẳng phải người từng nói với ta là nha đầu kia rất có tâm cơ hay sao?”

“Ta nghe nói Từ tiểu thư chia tay với phu gia, vì sao Từ Tam lại để nàng ta đến Thiện Nhân đường làm đường sai, xét đến cùng thì cũng chỉ vì danh phận nữ quan mà thôi, như vậy tương lai Từ tiểu thư cũng sẽ dễ dàng nghị hôn.” Vệ thái hậu cười nhạt, nàng cũng sẽ không để cho thủ hạ của mình chịu thiệt, bèn nói, “Nếu Từ tiểu thư đủ thông minh thì tương lai ta sẽ làm mai cho nàng, cũng giải quyết nỗi lo của Từ Tam.”

Minh Trạng vẫn do dự, trong khi Nguyễn Hồng Phi đã mất kiên nhẫn, “Thật là ngốc nghếch! Chẳng lẽ chỉ có Từ gia mới được thuận lợi còn người thì phải chịu thiệt sao? Từ Tam có mị lực đến mức nào mà lại được như thế? Cho người một chút tin tức vô dụng, nói vài ba câu dễ nghe, rơi hai giọt lệ giả mù sa mưa thì hẳn có thể hoàn toàn trở thành người tốt hay sao? Chỉ e sau này khi người diệt trừ Từ gia thì Từ Tam phải đi cầu tình thay gia tộc, rơi vài giọt lệ thu mua lòng người. Muốn làm người tốt cũng không nhất định phải nhận ân tình của người đâu.”

Vệ thái hậu ôn hòa nói, “Minh Trạng, làm vua không thể lúc nào cũng ban ân, thời điểm máu chốt thì phải xem trọng cả ân nghĩa lẫn uy nghiêm.”

“Lúc trước người xử lý chuyện của Từ Bình Sinh và Từ Bình Trung rất tốt.”

Minh Trạng bị lão bà và lão nương khuyên nhủ, rốt cục đành phải đầu hàng vô điều kiện.

Bởi vì thế mà việc Từ Doanh Ngọc xuống Giang Nam được quyết định.

Đối với mệnh lệnh của Vệ thái hậu thì Từ gia không có cơ hội từ chối.

Từ Tam hiểu rất rõ ý tứ của Vệ thái hậu.

Từ Tam nhà người là Đế sư, với thân phận này, chỉ cần cả đời không mưu phản thì không cần lo gì cả.

Nhưng nếu muốn được hưởng phú quý vinh hoa thì người phải bày tỏ thành ý.

Giữa triều đình và Từ gia, người không chỉ lựa chọn trên tinh thần mà còn phải trên cả hành động.

Nếu đơn giản có được mọi thứ thì thiên hạ đã có vô số người tỏ ra mình là người tốt rồi.

Mặc dù gia tộc không có ân nghĩa gì đối với Từ Tam, bất quá hẳn sinh ra trong gia tộc đó. Khi gia tộc gặp chuyện, mặc dù Từ Tam không muốn đưa tay cứu giúp nhưng nếu ném đá xuống giếng thì cũng không được.

Triều đình, Hoàng thượng, cũng sẽ không nghĩ như vậy.

Từ Tam gọi Từ Doanh Ngọc đến thư phòng nói chuyện, có vài lời dằn dò nữ nhi, hơn nữa còn đem vài thị vệ tin cậy cho nữ nhi mang theo.

Từ Doanh Ngọc thấy trong mắt của phụ thân lộ nhiều u sầu, bèn đoán được một chút, còn đi khuyên ngược lại Từ Tam, “Phụ thân, việc đã đến nước này, Thái hậu nương nương coi trọng nữ nhi như thế, nữ nhi cũng phải hết sức tận tâm làm việc, chỉ cần chúng ta trung thành thì Thái hậu và Hoàng thượng cũng sẽ không bạc đãi chúng ta đâu.”

Phú quý tiền đồ....Từ Tam than nhẹ....

Từ Doanh Ngọc lãnh đạm nói, “Phụ thân than ngắn thở dài, ưu sầu như vậy, nếu đổi lại là gia tộc đứng trên lập trường của phụ thân thì e rằng sẽ không khó xử như phụ thân đâu.”

“Tiểu hài tử nhà ngươi vì sao lại nói như vậy?” Những lời này lại thật sự khoan sâu vào lòng của Từ Tam, đủ loại chuyện xưa hiện lên.

“Chẳng lẽ nữ nhi nói không đúng hay sao?” Từ Doanh Ngọc vừa cười vừa dựa vào vai của phụ thân, dịu dàng nói, “Phụ thân, ngài yên tâm đi. Nữ nhi có thể dốc một chút sức lực vì nhà chúng ta thì trong lòng cũng rất cao hứng. Gia tộc chưa từng để tâm đến chúng ta, phụ thân không đành lòng dùng gia tộc để đánh đổi với phú quý nhưng gia tộc vẫn muốn kéo phụ thân xuống đầm lầy đầy thối.”

“Đại ca và các đệ đệ, còn có nữ nhi nữa, đều phải dựa vào phụ thân.” Từ Doanh Ngọc nhẹ nhàng nói, “Phụ thân phải dựa vào quân ân, phụ thân xuất thân là tam nguyên, cũng nhiệt huyết muốn đền đáp nợ nước. Nay được Hoàng thượng trọng dụng, phụ thân cứ dốc sức mà làm là được, cũng không uổng công phụ thân nhiều năm khổ học.”

Từ Tam vui mừng vỗ lưng nữ nhi, cười nói, “Nay ngược lại là ngươi đi khuyên nhủ ta!”

“Phụ thân chỉ mềm lòng mà thôi.”

“Điều ta lo lắng cũng không phải là gia tộc.” Nhi tử vô dụng, Từ Tam đành đem tâm sự nói với nữ nhi, “Gia tộc và chúng ta cũng không có ân tình đáng nói, gia tộc phú quý hoặc bần hàn thì chúng ta chỉ xem như không biết là được.”

“Nay thế đời đã vậy, ngươi cũng biết rồi đó. Gia tộc có sai lầm nhưng cũng không tính là sai lầm. Lần này ngươi đến Giang Nam để làm đương sai cho Thái hậu, nhưng tương lai nếu có thanh trừng, chúng ta lại quân pháp bất vị thân thì e rằng sẽ bị thế nhân phỉ nhổ.” Từ Tam thở dài.

Từ Doanh Ngọc nói, “Phụ thân là Đế sư, chúng ta chỉ nên bán mạng cho Hoàng thượng mà thôi. Chỉ cần lập công lao thì sẽ có thể diện trước mặt Hoàng thượng. Có thể diện thì phụ thân không cần sợ Hoàng thượng sẽ không lôi chúng ta ra khỏi vũng bùn của Từ gia.”

“Nhưng mà nếu thanh danh của Đế sư không tốt thì cũng sẽ ảnh hưởng đến Hoàng thượng.”

“Nay nhị đệ tam đệ đều làm đương sai cho Hoàng thượng. Thái hậu cũng coi trọng nữ nhi, cả triều văn võ đều nhìn thấy rõ ràng, nếu sau này Hoàng thượng không niệm tình thì Từ gia chúng ta sẽ mất hết thanh danh.”

“Mất hết thanh danh nhưng vẫn còn mạng, Ngô Uyển vẫn sống tốt đấy thôi.”

“Nhưng mà, nếu Hoàng thượng lãnh tâm lãnh tình như thế thì sẽ khiến bá quan văn võ phải rùng mình.”

“Phụ thân, Hoàng thượng thông minh tuyệt đỉnh, không phải kẻ ngu dốt như vậy.”

Từng câu khuyên bảo của Từ Doanh Ngọc rốt cục cũng giải tỏa khúc mắc trong lòng Từ Tam. Hai cha con lại thương nghị một hồi cho đến đêm khuya thì Từ Tam mới đưa nữ nhi về phòng, còn hắn cũng tự trở về phòng của mình mà đi nghỉ ngơi cùng thê tử.

Chỉ mong cả nhà bình an. Từ Tam âm thầm cầu nguyện.

67. Chương 67

Từ Doanh Ngọc và Trương thái y mang theo thánh chỉ của Vệ thái hậu đến Hoài Dương.

Cũng may Vệ thái hậu đưa nữ quan bên cạnh là Tử Tô đến Thiện Nhân đường, Ngô Uyển cũng có thể an tâm tập trung vào chuyện cảng Thiên Tân, hơn nữa còn phải quan tâm đến thương thế của Trầm Chuyết Ngôn.

Trầm Chuyết Ngôn từng sống cùng Lâm Vĩnh Thường, Lâm Vĩnh Thường là người có cuộc sống thanh bản đạo hạnh, phòng ốc thật sự khó coi hơn hẳn các quan viên bằng chức của hắn.

Ngô Uyển cũng chưa từng đến Lâm gia, chỉ phái thị nữ mang đồ đến, nghe thị nữ trở về cảm thán, “Nhà của Trầm công tử còn không lớn bằng một nửa nhà của chúng ta ở đây nữa, ngay cả hoa viên cũng không có, liếc mắt một cái liền nhìn thấy sát vách. Chỉ có một lão nhân hơi bị điếc chăm sóc Trầm công tử, khi nô tỳ đi thì Trầm công tử đang dùng tay trái cầm thìa húp cháo, nhìn thấy thật sự đáng thương.”

Trầm Chuyết Ngôn bị thương ở đầu và ở tay, hơn nữa lại là tay phải, đối với người đọc sách mà nói thì tay phải chính là nửa cái mạng. Ngô Uyển hơi cảm thấy áy náy, nghe nói Lâm gia chỉ có một lão nhân, tuổi quá lớn, tay chân không còn nhanh nhẹn, vì vậy Ngô Uyển thường xuyên lệnh trù tử trong nhà hầm thuốc bổ đưa cho Trầm Chuyết Ngôn bồi bổ thân mình.

Mặc dù Trầm Chuyết Ngôn có vài phần đặc chí nhưng cũng không bệnh quá lâu.

Hắn còn phải lo chuyện Tập san Hoàng thất, hơn nữa cứ bệnh hoài thì sẽ không được gặp mặt Ngô Uyển, nói trắng ra là Trầm Chuyết Ngôn cũng nhớ mong Ngô Uyển. Tuy rằng chưa đến mức như cổ nhân hay nói một ngày không gặp như cách tam thu, nhưng trong lòng vẫn luôn lo lắng, vì vậy sau khi ăn hết mười ngày được thiện thì Trầm Chuyết Ngôn tự động khỏe lại.

Trước tiên hắn kéo Ngụy Tử Nghiêu đi tìm Từ Bình Trung, vừa gặp Ngô Uyển thì liền bắt đầu tìm đề tài, “Ngô cô nương, người gầy đi nhiều. Vẫn còn kinh sợ sao?”

Kinh sợ là thế nào, Ngô Uyển cảm thấy bất đắc dĩ. Tuy rằng Ngô Uyển và Trầm Chuyết Ngôn là đồng trang lứa, bất quá nữ nhân luôn thành thực trước nam nhân, huống chi Ngô Uyển sớm từng trải trong cuộc sống, nàng thân nhiên hỏi hắn, “Trầm cử nhân có nhàn rồi hay không, lần trước Ngô Uyển vẫn chưa gặp mặt cảm tạ ân cứu mạng. Nếu Trầm cử nhân không phiền thì đợi sau khi rời khỏi nha môn ta sẽ thỉnh Trầm cử nhân dùng bữa.”

Trầm Chuyết Ngôn cầu còn không kịp nữa là.

Ngụy Tử Nghiêu là hoa hoa công tử, hắn kéo Trầm Chuyết Ngôn sang một bên rồi thấp giọng đưa ra chủ ý, “Đi chuẩn bị một chút đi, như vậy mới không thất lễ.”

“Ta biết rồi.”

Thời gian công tác của Trầm Chuyết Ngôn và Ngụy Tử Nghiêu cũng không cứng nhắc như đám người Ngô Uyển, Trầm Chuyết Ngôn cố ý ăn mặc tươi tắn sáng loáng, thay ngoại y mới, trên lưng đeo ngọc bội, từ xa nhìn vào thật sự có vài phần tuấn tú.

Không biết Ngụy Tử Nghiêu moi ra một chiếc quạt ngọc từ đâu mà đưa cho hắn, “Thêm cái này vào cho tăng thêm phong thái.”

Trầm Chuyết Ngôn nói, “Ta không mang đâu, cữu cữu hay nói, vô duyên vô cớ phe phẩy quạt thì nhìn có vẻ rất hống hách.”

Ngụy Tử Nghiêu cười, “Người thật không hiểu lòng dạ nữ nhân gì cả.”

“Ta hiểu lòng của Uyển nương là được rồi.”

“Thật sự ngu ngốc.” Ngụy Tử Nghiêu nói với Trầm Chuyết Ngôn, “Người có tình với Ngô Uyển, bất quá ta phải nhắc nhở người, các người môn không đăng hộ không đối. Ngô Uyển lại có bản tính như thế, làm thiếp là tuyệt đối không thể. Trên đầu của người còn có một cữu cữu Tổng đốc, ngày thường cữu cữu của người xem người như nhi tử, cữu cữu của người nhất định sẽ quan tâm đến hôn sự của người.”

“Chuyết Ngôn, hiện tại người nóng lòng. Nhưng nếu thật sự muốn thú Ngô đại nhân thì trước tiên phải báo với cữu cữu của người một tiếng.” Ngụy Tử Nghiêu thở dài, “Ngô đại nhân là nữ nhân mà có thể tiến đến mức này thì cũng không phải dễ dàng. Nếu người không có bản lĩnh báo với cữu cữu của người thì cũng đừng đi làm phiền thanh tỉnh của người ta. Nữ nhân coi trọng nhất chính là thanh danh.” Nay Ngô Uyển đã vốn khó gả, nếu lại truyền ra chuyện này thì sẽ tổn hại đến thanh danh của Ngô Uyển.

“Ta đương nhiên là thật lòng rồi.” Mặc dù Trầm Chuyết Ngôn không thích nghe lời này nhưng hấn cũng không phải tiểu hài đồng không nhìn thấy thế sự, hiểu rõ hảo ý của Ngụy Tử Nghiêu, nhân tiện nói, “Ta đã nhờ Từ gia tỷ tỷ đưa thư gửi cho cữu cữu, nói hết tất cả sự tình cho cữu cữu biết.”

Lúc này Ngụy Tử Nghiêu mới không nói thêm gì nữa.

Mặc dù Ngô Uyển ở đế đô không có thế lực nhưng tiền tài thì lại không thiếu.

Bàn tiệc được trang bày cực kỳ tinh nhã.

Ngô Uyển trước tiên châm rượu nói lời cảm tạ, “Đa tạ ân cứu mạng của Trầm cử nhân.”

Trầm Chuyết Ngôn là tiểu tử mặt búng ra sữa, thật sự có vài phần kích động đối với người trong lòng, bàn tay bưng lên ly rượu cũng hơi run rẩy, bất quá hấn không phải là người vô năng, cũng không bởi vì vậy mà mê muội, hấn nói một cách trịnh trọng, “Ta là tự nguyện cứu cô nương, không cần cô nương cảm tạ. Ly rượu này ta xin nhận.”

Ngô Uyển lại rót cho Trầm Chuyết Ngôn thêm một ly nữa, Trầm Chuyết Ngôn nhắc đĩa gấp một miếng rau trộn ngó sen rồi đưa vào miệng nhai, sau khi mùi rượu bị áp xuống thì mới nói, “Ngô cô nương, cô nương ở đế đô cũng đã một thời gian. Ta ở tại nhà cữu cữu, nay cũng chỉ có một mình cữu cữu là người thân. Ta xuất thân ở nông gia Chiết Mân, không phải công tử nhà hiền hách, chỉ có cữu cữu làm quan, ta đến đế đô tham dự ân khoa mùa xuân nhưng kết quả lại để lỡ kỳ thi.”

“Khi ta còn nhỏ, đều là cữu cữu chăm sóc ta. Ngày sau ta cũng sẽ chiếu cố cho cữu cữu khi về già.” Hôm nay Ngô Uyển mời rượu, trong lòng của Trầm Chuyết Ngôn cao hứng, nhưng cũng có thể đoán ra một chút tâm tư của Ngô Uyển, vì vậy bèn nói ra trước mọi việc, từ tốn nói, “Tâm ý của ta đối với cô nương cũng không phải là muốn khinh thường cô nương. Ta đã gửi thư nói chuyện này với cữu cữu, ta muốn nghiêm túc thú cô nương làm thê tử.”

Lời cự tuyệt vốn đã chuẩn bị ở cổ họng, Ngô Uyển nhất thời sững sốt, thật lâu sau mới lắc đầu, “Không được. Ta là nữ thương nhân, không xứng với công tử.”

Trầm Chuyết Ngôn có chút nôn nóng, “Cũng đâu có luật pháp nào bảo rằng nữ thương nhân không thể gả cho cử nhân, với lại, ta kỳ thật không có bản lĩnh gì, chỉ có một chút công danh mà thôi. Ta cũng không muốn làm đại quan, ta thấy chỉ cần làm ở Tập san Hoàng thất đã rất tốt rồi. Ngô cô nương, ta thật sự nghĩ như thế.”

“Trầm cử nhân, công tử nghĩ như vậy nhưng không hấn người nhà của công tử cũng nghĩ như vậy.” Ngô Uyển nhẹ giọng nói, “Ta đã thấy nhiều người, giống như Trầm cử nhân, thiếu niên tài cao, lại có công danh, qua ba năm sau, tiến sĩ chắc chắn nằm trong lòng bàn tay của công tử.”

“Công tử có cữu cữu quyền cao chức trọng, bản thân lại có tài cán có công danh, nay ngay cả Hoàng thượng cũng ưa thích, muốn thú danh môn thực viện dạng nào mà chẳng được?” Ngô Uyển vẫn trấn tĩnh, tâm trí của nàng kiên định như sắt đá, nữ nhân bình thường không thể sánh bằng, suy nghĩ càng thêm thanh tỉnh hơn người khác, ôn hòa nói, “Ta xuất thân là thương nhân, cũng không phải tuyệt sắc, bản tính lại càng không tốt, trong khi công tử đã có tiền đồ trước mặt. Công tử thú ta thì sẽ trở thành trò cười cho toàn đế đô.”

“Hiện tại ta tin tưởng công tử thật lòng, có lẽ công tử thật sự không ngại ánh mắt xoi mói của người khác.” Ngô Uyển cảm thán, “Ngày thứ nhất không ngại, ngày thứ hai không ngại, nhưng ngày thứ ba? Ngày thứ tư thì sao? Nam nhân không có ai mà không để ý đến chuyện này.”

Ngô Uyển dễ dàng nắm quyền chủ động, “Nếu công tử đã nói rõ ràng như vậy thì ta cũng sẽ nói cho minh bạch, ta tuyệt đối không nghĩ đến chuyện thành thân với công tử.”

Trầm Chuyết Ngôn cũng không nghĩ một lần là xong, hấn lui một bước, cười khổ, “Xem ra là ta đường đột, ta xin cô nương thứ lỗi.” Nâng ly uống một ngụm, tiếp tục vừa lui vừa cầu, “Ngày sau chỉ mong cô nương vẫn đối xử như lúc trước.”

“Không thể.” Ngô Uyển lập tức thuận tiện nói, “Ngày sau công tử không cần đến nha môn của ta, ta và công tử cũng nên tránh mặt thì hơn.”

Giọng nói của Ngô Uyển vừa nhẹ vừa ồm vừa trầm, “Trầm cử nhân, ta không phải là người có thể tùy ý vui đùa.”

Trầm Chuyết Ngôn vội nói, “Ngô cô nương, cô nương đừng hiểu lầm, ta không có ý này.” Hắn quả thật không phải người cợt nhả, biết được Ngô Uyển nghĩ như thế thì lập tức liền đỏ mặt, chớp mũi toát mồ hôi hột, lộ ra vài phần đáng thương.

Trong lòng Ngô Uyển không có một chút cảm động, chỉ tùy tiện dùng côn đánh xà, “Hy vọng Trầm cử nhân giữ vững ngôn hành.”

Trầm Chuyết Ngôn ngậm miệng.

Không nhắc đến chuyện tiểu Trầm cử nhân thất tình nữa, nay để đô lại có một hôn sự khiến người ta phải ghé mắt.

Hỉ sự của Vĩnh An Công phủ và Khang Quốc Công phủ.

Vĩnh An Công phủ truyền đến thế hệ này cũng không tính là nhất đẳng quyền quý thịnh vượng gia tộc. Bất quá đích tôn của Vĩnh An Công phủ là Ôn Trường Phong được chọn làm Phò mã, cũng khiến cho Công phủ rạng danh không ít. Nay thứ tôn nhi của Vĩnh An Công phủ kết thân với nữ nhi của Khang Quốc Công phủ, khiến người ta cũng có chút ghé mắt.

Mọi người đều biết hình như khuê nữ Khang Quốc Công đáng lý được gả cho Hoàng đế bệ hạ.

Lúc ấy Hoàng đế bệ hạ vẫn đang là thế tử Trần Nam Vương phủ.

Nghe nói hôn sự này là do Trần Nam Vương đích thân đề nghị.

Bất quá cũng không biết vì sao lại như thế này, sau đó Hoàng đế bệ hạ từ thế tử Trần Nam Vương phủ được sắc lập thành Hoàng thái tử, Thái thượng hoàng trực tiếp chỉ hôn cho tiểu thư Khang Quốc Công phủ. Không phải ai khác mà chính là thứ tử của An Quốc Công phủ Ôn Trường Trí.

Chuyện này thật sự khiến người ta phải liên tưởng đến vô số thứ. Hơn nữa lại là hôn sự của hai nhà Quốc Công phủ, vì vậy rất được chú ý. Sau khi Vệ thái hậu nghe nói đến chuyện này thì liền ban thưởng rất phong phú.

Phu nhân của Khang Quốc Công là Đỗ thị tự mình tinh tế kiểm tra của hồi môn của nữ nhi, âm thầm thở dài trong lòng, nữ nhi vô phúc, trước kia là Trần Nam Vương phủ tự tay viết thư, nghĩ rằng chắc chắn sẽ trở thành Thế tử phi. Nếu có chút may mắn thì hiện tại nữ nhi đã là Hoàng hậu nương nương. Ai ngờ sau này để đô lại thay đổi bất ngờ, Thái thượng hoàng lại ban cho nữ nhi hôn sự khác.

Tuy rằng dòng dõi Vĩnh An Công phủ không thấp, nhưng làm sao có dòng dõi nào cao quý hơn Hoàng thất?

Trong lòng của Đỗ thị cảm thấy có chút không thỏa đáng.

Vàng bạc châu báu, trang sức bảo thạch, đồ cổ thư họa, gấm vóc tơ lụa, gia sản này nọ, cần cái gì có cái đó. Cửa hồi môn lần này còn hơn phân nửa của cả Khang Quốc Công phủ cộng lại.

Đỗ thị chi tiêu nhiều, không chỉ là vì sủng ái nữ nhi mà còn là vì nàng không có nhi tử.

Khang Quốc Công ngoại trừ Đỗ thị thì cũng có thị thiếp và thông phòng, lúc trước Khang Quốc Công chỉ có một nhi tử, nhưng đã sớm mắc bệnh mà chết yếu, nay chỉ còn duy nhất một nữ nhi. Hiện tại Khang Quốc Công đã ở tuổi tứ tuần, cơ hội có nhi tử cũng không lớn, thậm chí Khang Quốc Công đã âm thầm tính toán xin nhận tử tự.

Mặc dù tử tự cũng không phải thân sinh cốt nhục của mình.

Vì vậy Khang Quốc Công đương nhiên phải dốc hết gia tài làm của hồi môn cho nữ nhi duy nhất.

Buổi tối, Đỗ thị nghĩ rằng nữ nhi ít ngày nữa sẽ xuất giá, trở thành người của nhà người ta, trong lòng sốt ruột như chảo dầu, cứ nôn nóng lo lắng, làm sao có thể ngủ yên.

“Phu nhân cứ an tâm đi, Ôn gia cũng là gia tộc thịnh vượng mà.”

“Hãy, nhưng lại quá đông người.” Đỗ thị thở dài, “Ngay cả hoa viên cũng bị sử dụng để xây phòng xá, tân phòng chỉ có một chút xú, còn không lớn bằng khuê phòng của nữ nhi nhà chúng ta nữa kìa.”

“Chỉ cần cuộc sống tốt đẹp là được rồi.” Khang Quốc Công khuyên nhủ thê tử, “Vội lại, quá vài năm nữa lão Quốc Công đi rồi thì sẽ được ở riêng thôi. Chúng ta tặng nữ nhi biệt viện làm của hồi môn, còn sợ nữ nhi chịu uất ức nữa sao?”

“Công công bà bà vẫn còn ở đó mà, làm sao có thể trải qua cuộc sống nhẹ nhàng cơ chứ.” Đỗ thị lo lắng rất nhiều.

Khang Quốc Công hồi hận, “Nếu không phải lúc trước thật sự không có cách nào khác....Thái thượng hoàng trực tiếp chỉ hôn, chúng ta cũng chỉ ngóng trông nữ nhi có phúc khí mà thôi. Ít ất chỉ cần Khang Quốc Công phủ còn tồn tại thì không ai dám bạc đãi nữ nhi.” Rõ ràng lúc trước bệ hạ đích thân đồng ý, sau đó Thái thượng hoàng lại ban cho hôn sự khác, Khang Quốc Công phủ có thể làm gì đây?

Đỗ thị nghe giọng nói nản lòng của thượng phu thì liền nói, “Là ta nghĩ nhiều. Chúng ta chỉ có một bảo bối, đương nhiên là quyến luyến không nổi. Nhìn nữ tể cũng là người đôn hậu, đợi ngày sau có ngoại tôn và ngoại tôn nữ thì nữ nhi cũng có thể yên ổn sống quá ngày.”

“Đúng vậy.”

68. Chương 68

Minh Trạng cũng không để ý đến hôn sự giữa Khang Quốc Công phủ và Vĩnh An Công phủ, hẳn biết chuyện này hoàn toàn là vì Khang Quốc Công và Vĩnh An Công cùng xin nghỉ để lo liệu hôn sự cho nhi tử và nữ nhi trong nhà.

Lúc này Minh Trạng mới nhớ Khang Quốc Công và Vĩnh An Công phủ có hôn ước.

Lúc trước, sau khi Nguyễn Thần Tư nhập phủ làm trắc phi thì Phụng Cảnh Nam lại đính hôn tiểu thư của Khang Quốc Công phủ cho hắn, tiếp đó là Phụng gia huynh đệ gặp nạn kiếp, ba vị Hoàng tử trong triều tranh đoạt ngai vàng, Khang Quốc Công phủ sợ bị dây dưa vào trận chiến, liền công khai hôn sự của Khang Quốc Công phủ và Trần Nam Vương phủ. Tuy rằng Minh Trạng âm thầm nổi giận nhưng lúc ấy hắn cũng chưa có vị trí vững chắc ở đế đô, vì muốn mượn thế lực của Khang Quốc Công mà hắn liền thức thời chấp nhận hôn sự.

Chẳng qua đế đô biến chuyển bất ngờ, Minh Trạng làm Thái tử, lúc ấy hắn lại cùng Nguyễn Hồng Phi cầu kết làm bầy, hẳn hoàn toàn không muốn thú tiểu thư của Khang Quốc Công phủ.

Không phải hẳn có thành kiến gì đối với Khang Quốc Công phủ, mấu chốt là hắn đã từng gặp Khang Quốc Công, đúng là Lưu Bị đầu thai, rất thích khóc. Không cần chuẩn bị mà nước mắt cứ rơi như mưa, chỉ cần nghĩ đến có một nhạc phụ là Lưu Bị sống thì Minh Trạng liền mất hứng đối với tiểu thư nhà đó.

Khi ấy Minh Trạng đã là Thái tử, muốn hỏi hôn thì đương nhiên có thể hỏi hôn.

Nhưng rốt cục vẫn là Phụng Cảnh Kiên làm người xấu, hắn tự mình chỉ hôn tiểu thư của Khang Quốc Công phủ cho công tử của Vĩnh An Công phủ.

Hai nhà đều là dòng dõi Công phủ, môn đăng hộ đối.

Cho dù Khang Quốc Công phủ uất ức thế nào thì kỳ thật cũng không thể nói ra. Tuy rằng Trần Nam Vương đích thân gửi thư đề cập đến hôn sự, chẳng qua Trần Nam Vương người ta cũng chỉ nhắc đến mà thôi.

Hoàn toàn không có người làm mai, cũng không có hôn thư.

Trần Nam Vương phủ quyền thế một phương, Minh Trạ là Thái tử, Phụng Cảnh Kiên đích thân chỉ hôn tiểu thư Khang Quốc Công phủ cho người khác thì Khang Quốc Công ngoại trừ tạ ơn cũng không còn cách nào khác.

Khang Quốc Công và Vĩnh An Công đều xin nghỉ để chuẩn bị hôn sự, Minh Trạ liền nhớ đến hôn ước trước kia cùng Khang Quốc Công phủ, bèn cười cười rồi ưng thuận.

Minh Trạ nói với Nguyễn Hồng Phi, “Phi Phi, có phải ta thật sự khắc thê không? Mấy lần thành hôn đều thất bại. Ta đang muốn làm hôn lễ với người đây, nhưng lại có chút lo lắng.”

Nguyễn Hồng Phi không nghĩ chuyện này có gì là quan trọng, bèn nói, “Làm Hoàng thượng, cả đời không biết phải giết bao nhiêu người, nói cách khác, những người này đều là bị người khắc chết. Cho nên mới nói, không cao số không làm được Hoàng thượng. Ta thấy người khắc nhiều người, bất quá ta không chê người là được rồi, mồm mồm à.”

“Hôm nào chúng ta làm nghi thức đi?”

“Làm nghi thức để làm gì? Lén lén lút lút! Cứ như hiện tại là được rồi.”

Minh Trạ đi sờ tay người ta, bắt đầu động tay động chân, miệng láu cá chiếm lợi, “Chẳng phải là ta sợ người uất ức hay sao?”

Nguyễn Hồng Phi nắm tay Minh Trạ, lau đi một chút dầu mỡ dính trên khuôn mặt trơn mịn của Minh Trạ, cười nói, “Chỉ cần người ở trên giường ngoan một chút, đừng nghĩ đến chuyện thượng ta thì người sẽ không khiến ta uất ức rồi.”

Minh Trạ không phục, “Ta đường đường chính chính là một nam nhân, vì sao không thể ở mặt trên?”

Nguyễn Hồng Phi thản nhiên nhìn Minh Trạ một cái, không nói chuyện, ý tứ rất rõ ràng: Muốn ở mặt trên thì người cũng phải có bản lĩnh kia a.

Minh Trạ tức giận cắn Nguyễn Hồng Phi hai cái.

Nguyễn Hồng Phi không chịu thua thiệt, bèn nhéo mũi Minh Trạ, Minh Trạ kêu đau ô ô, Nguyễn Hồng Phi hung hăng nhéo hai bên mũi đã đời thì mới dừng lại, hỏi Minh Trạ, “Đám diêm thương đến chưa?”

Minh Trạ xoay người ngồi xuống, cùng ái nhân nằm sóng vai trên nhuyễn tháp, “Ừm, đã đến ngày hôm qua.”

“Xây cảng Thiên Tân, người định để bọn họ xuất ra bạc đúng không?” Đây là thủ đoạn mà Minh Trạ quen dùng, Nguyễn Hồng Phi thuận tiện suy đoán.

“Mượn gà đẻ trứng à!”

Nguyễn Hồng Phi vừa cười vừa vuốt mặt Minh Trạ, “Kỳ thật nếu người không đủ ngân lượng thì ta cũng có thể cho người mượn. Chẳng những có thể mượn bạc mà ngay cả thợ cũng có thể cho mượn. Còn nữa, chẳng phải người muốn đóng thuyền sao? Có bản vẽ chưa? Ta có thể hỗ trợ.”

Minh Trạ vừa vui vừa lo, hắn bẩm sinh là người rất đa nghi, lập tức liền nghi ngờ, Phi Phi nhà hắn cái gì cũng tốt, chỉ có chuyện sản nghiệp thì luôn luôn phân chia rạch ròi với hắn, chẳng cho hắn chiếm dụng một chút lợi ích nào.

Minh Trạ cẩn thận hỏi, “Chẳng lẽ người định để ta cả đời nằm ở dưới sao?”

Nguyễn Hồng Phi phì cười, cái tên béo này đúng là tiểu háo sắc, tự tin có thừa. Bất quá Nguyễn Hồng Phi chỉ dám mắng chửi lời này ở trong lòng, hắn tuyệt đối không dám nói ra khỏi miệng, nếu không, với bản tính xấu xa của Minh Trạ thì chắc chắn sẽ trở mặt.

Nguyễn Hồng Phi nhếch môi, nụ cười như kim cương tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời, Minh Trạ lập tức cảm thấy chóp mũi hơi ngứa, vội vàng xoa xoa, sợ rằng sẽ chảy ra máu mũi. Thầm nghĩ, có phải Phi Phi nhà hắn tu luyện nhiếp hồn thuật hay tà công linh tinh gì hay không. Mụ nó, ý vào mặt mũi xinh đẹp hơn người khác liền xuất chiêu tiểu mỹ nhân kế với hắn, cứ trường kỳ như vậy thì làm sao tiêu cho nổi?

Minh Trạm trấn định một chút, chợt nghe Nguyễn Hồng Phi nói, “Chúng ta có thể ký kết quốc ước, mấy thứ này ta giúp đỡ không ràng buộc, bất quá trong vòng năm mươi năm, người phải miễn thuế hải quan cho ta, hơn nữa phải nói rộng các loại hình mậu dịch cho Đỗ Nhược quốc của ta khi kinh thương với Đại Phụng.”

“Trời ạ, trời ạ.” Minh Trạm mở lớn miệng rồi hô to, “Thảo nào bỗng nhiên lại hào phóng như vậy, hóa ra là người muốn đào hố ta ư?”

Minh Trạm vươn ra năm ngón tay mập mạp như củ cà rốt, nhìn Nguyễn Hồng Phi một cách không thể tin tưởng, “Năm mươi năm miễn thuế hải quan? Người dám nghĩ đến chuyện đó? Hiện tại ta với người kinh thương nửa năm, ta đã thu được thuế hải quan hết năm mươi vạn. Về sau nhất định càng nhiều hơn nữa, năm mươi năm hải quan nghĩa là hơn năm nghìn vạn. Người đưa cho ta một vài bản vẽ rách nát, hiện tại cung cấp cho ta mấy trăm vạn bạc, đổi lại có thể tiết kiệm được năm nghìn vạn, người thật dám nói ra khỏi miệng ư? Cho vay nặng lãi cũng không cắt cổ như người đâu!”

“Người tưởng ta là kẻ ngốc sao?” Minh Trạm tính toán sơ sơ rồi ôm ngực, bộ dạng như bị tổn thương, “Thảo nào lại bỗng nhiên đòi cho ta bạc, ôi trời ơi, suýt nữa đã bị người lừa! Cái tên đại lừa đảo này!”

Nguyễn Hồng Phi cười hai tiếng, không hề bận tâm đến lời oán trách của Minh Trạm, hấn cầm tay Minh Trạm, ôn hòa nói, “Mua bán không nói đến nhân nghĩa, ta thấy người khó khăn như vậy nên mới nhắc đến mà thôi. Người không muốn thì không cần đề cập nữa, chẳng lẽ ta lại ép buộc người hay sao?”

Nguyễn Hồng Phi dỗ dành Minh Trạm, “Mồm mồm à, người thật sự là đa nghi quá rồi.”

Minh Trạm hừ mạnh một tiếng, rõ ràng không hề cảm kích. Cũng may hấn đa nghi, nếu không đã bị lừa mà còn giúp đại lừa đảo này kiếm thêm lời.

Nguyễn Hồng Phi vừa cười vừa ôm Minh Trạm vào lòng, hôn lên trán của hấn một cái, “Thật đúng là không dễ lừa!”

“Đúng vậy!” Xưa nay Minh Trạm luôn tự hào đối với chỉ số thông minh cao của mình, hấn kiêu ngạo tuyên cáo, “Lão tử có thể chiếm được người thì làm gì lại dễ bị lừa cơ chứ?”

Nguyễn Hồng Phi cười thâm, chưa từ bỏ ý định mà lại nói thêm một câu, “Nếu người thay đổi chủ ý thì chúng ta có thể bàn lại điều kiện một chút.”

Minh Trạm rống to, “Ta tuyệt đối sẽ không thay đổi chủ ý! Đại lừa đảo!”

Năm xưa bị lừa thân lừa tình, nay suýt nữa bị lừa tài, Minh Trạm lại hừ thêm một tiếng. Người đầu ắp tay gối quả nhiên là tặc tử, hấn thật sự là đáng thương mà.

69. Chương 69

Sau khi đem thư giới thiệu của Lâm Vĩnh Thường cho Hộ bộ nha môn thì đều tự về nhà chờ đợi tin tức. Muốn gặp Hoàng thượng cũng phải chờ Hoàng thượng an bài thời gian.

Tuy diêm thương từ Hoài Dương đến đế đô, bất quá bọn họ là đại thương nhân, đều có phân hào buôn bán ở đế đô, vì vậy bọn họ cực kỳ nhanh nhạy đối với tin tức đế đô. Sau khi triều đình đăng tin cảng Thiên Tân chiêu thương trên Tập san Hoàng thất thì thương nhân các nơi đều tụ tập về đế đô.

Thiên hạ cũng không chỉ có diêm thương mới có bạc, ba trăm sáu mươi ngành, đám lão đại đều không bỏ phí cơ hội này.

Nay đám diêm thương thể hiện thủ đoạn giao tế siêu đẳng của bọn họ, Trần Thái Bình và Trình Diệu Chi đương nhiên đi hỏi thăm tin tức ở chỗ đám đệ tử làm quan trong tộc. Chẳng qua đệ tử hai nhà Trần Trình ngoại trừ Trần Đông Thư ở tận Hồ Quảng thì thật sự không có kẻ nào quá xuất chúng để có thể trợ lực trước mặt ngự tiền. Vì vậy bọn họ không thể hỏi thăm tin tức của Hoàng thượng.

Bất quá Minh Trạng giao chuyện chiêu thương cho Ngô Uyển phụ trách, khiến cho diêm thương cảm thấy may mắn chính là Ngô Uyển xuất thân từ diêm thương Ngô gia.

Tộc trưởng Ngô gia là Ngô Chấn gần đây phải đi báỉ phỏng vị chất nữ không bình thường này của gia tộc.

Người bình thường không gặp được Ngô Uyển, Ngô Uyển cũng không thích gặp những kẻ linh tinh. Thứ nhất Ngô Uyển là nữ nhân, không tiện đi lại. Cho dù có người không để ý đến lễ nghi quy củ mà mặt dày đăng môn thì Ngô Uyển người ta cũng không chịu gặp, lấy lý do cũng rất chính đáng: Trong nhà đều là nữ nhân, không tiện đón khách lạ.

Vì vậy, tuy rằng cảnh Thiên Tân chiêu thương cực kỳ náo nhiệt nhưng trước cửa nhà Ngô Uyển lại có chút vắng vẻ.

Việc này Minh Trạng cũng biết, hẳn càng thêm bội phục nữ nhân này. Thanh tĩnh thấu triệt, không chỉ nữ nhân, mà ngay cả nam nhân bình thường cũng chưa hẳn có được ánh mắt nhạy bén như Ngô Uyển.

Lần này người đăng môn Ngô gia lại không tiện đuổi ra ngoài.

Ngô Kinh là tộc trưởng Ngô gia, tuy rằng lúc trước không quan tâm đến chuyện tranh đoạt sản nghiệp của Ngô Uyển, nhưng cũng vì vậy mà không đắc tội ức hiếp Ngô Uyển. Sau này Ngô Uyển làm thủ hạ cho Vệ thái hậu, Ngô Kinh lại càng thêm thức thời, nhiều lần tỏ ra tốt đẹp. Ngô Kinh không hề để Ngô Uyển thiệt thòi trong mở sản nghiệp của Ngô Uyển ở Hoài Dương, thể hiện rất rõ phong độ của một tộc trưởng.

Ngô Kinh đích thân đăng môn, Ngô Uyển đương nhiên phải gặp.

Lúc trước Ngô Kinh cũng không có ấn tượng gì đối với Ngô Uyển. Khuê nữ bên dòng họ, nhất là quan hệ huyết thống giữa Ngô Uyển và Ngô Kinh khá xa, Ngô Kinh cũng không thể chiếu cố nàng.

Lần này là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Ngô Uyển so với nữ thì cao hơn so với nam thì gầy hơn, trên người mang theo vài phần kiều diễm, mặt mày lạnh lùng, ngũ quan tú lệ, ánh mắt nhẹ nhàng dần dần rút lại, thay vào đó là sự bình tĩnh và kiên định.

Mọi người bảo rằng tướng tử tâm sinh, Ngô Kinh vừa tiếp xúc với đôi mắt lạnh như băng của Ngô Uyển thì liền biết đây không phải nữ nhân dễ sống chung, Ngô Kinh liền sinh ra cảm giác khách khí và dè dặt thận trọng.

Ngô Kinh thấy Ngô Uyển tiến vào, liền đứng dậy cười nói, “Nghe nói hiền chất nữ ở tân trạch, ta mới đến để đô, quý rầy hiền chất nữ thanh tĩnh rồi.”

“Tộc thúc quá khách khí.” Ngô Uyển mặc thanh y cổ cao, phần vạt áo kéo dài từ cổ xéo xuống thắt lưng lộ ra một phần sa tanh màu hồng nhạt, tăng thêm một chút màu sắc, rất xứng với làn da bầm sinh như ngọc của nữ tử Giang Nam, nhất thời làm cho người ta cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Ngô Uyển cũng không cho rằng nữ nhân gặp phải chuyện bi thảm thì nên xem chính mình giống như quả phụ, nàng ăn mặc rất tươi tắn, tiếp xúc nhiều người, lòng dạ đương nhiên cởi mở, mỉm cười thỉnh Ngô Kinh an tọa, chính mình ngồi ở chủ vị, cười nói, “Sớm nghe nói tộc thúc muốn đến, so với ta tính toán thì chậm hơn một chút.”

Ngô Kinh nói, “Nay thuế muối cải cách, diêm thương chúng ta cũng phải cầm sổ sách ruộng muối để giao nộp xong xuôi thì mới tiện đến để đô, vì vậy mới muộn một chút.”

Ngô Uyển cũng không nhắc đến vấn đề này, chỉ hỏi, “Tộc thúc có tính toán gì không?”

“Không đối gặt hiền chất nữ, Hoàng thượng triệu ta đến để đô, tộc nhân chúng ta nhiều thế hệ buôn muối, mặc dù còn có chút cửa hiệu, bất quá chỉ là cón con mà thôi. Hôm nay tân cảng mở ra để kinh thương với người ngoại quốc, ta cũng không thông thạo chuyện này.” Ngô Kinh khiêm tốn thỉnh giáo, “Nghe nói hiền chất nữ ở để đô được Hoàng thượng ủy thác trọng trách, ta phải thỉnh cầu hiền chất nữ chỉ điểm một hai câu.”

Ngô Uyển nhẹ nhàng nói, “Ta chỉ phụng lệnh làm chút việc vặt, hai chữ trọng dụng thật không dám nói đến.”

“Cảng Thiên Tân xưa nay Hoàng thượng giao cái gì thì chúng ta đi làm cái đó.” Ngô Uyển nói, “Không ai có thể đoán được tâm tư của Hoàng thượng. Thuế muối cũng không phải bỗng nhiên lại cải cách, Vân Quý sớm có tiền lệ, lại nhìn sang tình hình diêm thương Vân Quý liền biết ân điển của Hoàng thượng đặt ở đâu! Chuyện này cũng không khó đoán.” Vân Quý, đề đô đều là con dân của Hoàng thượng, theo bản tính khôn khéo của Hoàng thượng thì tuyệt đối không thể nặng bên này nhẹ bên kia. Ngô Uyển có thể lý giải chuyện này.

“Muốn ta nói thì Hoàng thượng sẽ không để các diêm thương chịu thiệt.” Ngô Uyển nhìn về phía Ngô Kinh mà nói, “Có lẽ tộc thúc cũng biết, Hoàng thượng xuất thân từ Trấn Nam Vương phủ, lần này cũng có thương nhân hai tỉnh Vân Quý đến đây, ước chừng cũng muốn chia xẻ bác cơm.”

Ngô Kinh nhất thời áp lực.

Ngô Uyển thở dài, “Ta chủ trì chuyện chiêu thương, tộc thúc, nếu các người có thể đến sớm thì nhất định có thể chiếm tiên cơ trước mặt Hoàng thượng. Nay đại thương nhân đến đề đô, không quá một ngàn thì cũng tám trăm, người nào mà không có bạc, người nào mà không có thế?” Diêm thương đương nhiên là giàu có, nhưng đem diêm thương đặt trong số thương nhân cả nước thì chưa hẳn là xuất chúng nhất.

Diêm thương giàu là vì triều đình cho bán muối, vì triều đình mà giàu. Ngô Kinh cũng biết bọn họ đã đến muộn, nhưng đến lúc này thì cũng bất chấp là sớm hay muộn. Đến chiến trường chỉ có thắng hoặc bại.

Sắc mặt của Ngô Kinh khê biến, hỏi thẳng, “Như vậy phải làm sao đây?”

Ngô Kinh đường đường là tộc trưởng gia tộc Ngô thị, không phải người không có chủ ý, hần trắng trợn hỏi như vậy bất quá là muốn biết ý tứ của Ngô Uyển mà thôi.

Ngô Uyển thấu hiểu, “Nếu Hoàng thượng triệu tộc thúc đến thì tộc thúc cứ nghe theo Hoàng thượng là được.”

Ngô Kinh hơi thất vọng, hần đến đây là hy vọng có thể có được tin tức xác thực hơn, nhưng nay xem ra Ngô Uyển quá kín miệng, chẳng lẽ Ngô Kinh không biết những điều mà Ngô Uyển vừa chỉ ra hay sao?

Chẳng qua chuyện cảng Thiên Tân quan hệ đến sự hưng suy tồn vong của Ngô thị gia tộc, cho dù là hần thì cũng có chút do dự không chắc.

Xét đến cùng, lời của Ngô Uyển chính là: Đi theo Hoàng thượng đi.

Ngô Uyển ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, từ khi Vân Quý được cải cách thuế muối thì liền nhìn ra: Đi theo Minh Trạm sẽ không tệ.

Nay ngay cả tình nhân cũ của Minh Trạm: Sở Ngôn cũng đã đến đề đô, muốn đục nước bèo cò, kiếm thêm một số.

Quan hệ giữa Sở Ngôn và Minh Trạm cũng không tính là bí mật ở Vân Quý. Từ khi Minh Trạm là Thế tử Trấn Nam Vương phủ thì đã được vạn chúng chú ý. Lúc ấy, trong diêm thương, Sở gia không có danh hào gì nhiều, hưởng chi Sở Ngôn vừa mới đá chất tử xuống, tự mình lên làm gia chủ, mông còn chưa ngồi ổn thì thuế muối lại diễn ra cải cách.

Lúc ấy không có người xem trọng Sở gia, cơ hồ những người biết rõ nội tình đều cho rằng Sở gia đang tuột dốc.

Nhưng cũng không biết Sở Ngôn sử dụng yêu thuật hay mị lực gì mà dám dựa vào vài phần nhan sắc để lên giường của Thế tử điện hạ, liên tục ở trong biệt viện của điện hạ ba ngày, khiến cho đám thượng lưu ở Vân Quý phải chú ý.

Tiếp theo Sở Ngôn lại chiếm được rất nhiều lợi ích trong việc cải cách thuế muối, nay ở Vân Quý nhắc đến Sở gia thì không ai mà không gật đầu tán thưởng.

Cho dù Sở Ngôn người ta dùng bất cứ thủ đoạn gì thì vẫn có khối người ghen tị hoặc thật sự khinh thường. Bất quá con người dù sao cũng phải cúi đầu trước sự thật. Sở gia phát đạt, dựa vào bát cơm của Sở gia để nuôi gia đình thì người phải khom lưng bội phục.

Nay Sở Ngôn vừa đến đề đô, thật sự có không ít người tìm hần để lôi kéo quan hệ.

Tướng mạo và phong phạm cử chỉ của Sở Ngôn cũng làm cho người ta thấy tuy Vân Quý nhiều man di nhưng với phẩm hạnh của Sở công tử được Hoàng đế bệ hạ coi trọng thì cũng không phải không có đạo lý.

Sở Ngôn gặp được Hoàng đế bệ hạ ở Hành cung.

Minh Trạch thích người xinh đẹp, tướng mạo của Sở Ngôn rất khá, lại có phong thái khí phách, biết hành xử, càng biết lấy lòng Minh Trạch. Ở một trình độ nhất định, Minh Trạch vẫn nguyện ý mở ra một chút cơ hội cho Sở Ngôn.

“Bệ hạ càng ngày càng khoan thai.” Sở Ngôn hành lễ, sau đó Minh Trạch cho an tọa. Mở đầu liền mỉm cười nhìn hót Minh Trạch, vì hắn bẩm sinh đã tuấn tú, ngũ khí lại chân thành, cho dù lời nói bình thường phát ra từ miệng của hắn thì cũng đặc biệt trở nên mị lực.

Minh Trạch cười ha ha, “A Ngôn, người chớ nhìn hót trẫm. Nhìn hót cũng vô dụng, trẫm cũng không thể nhận hối lộ của người đâu.”

“Thảo dân nói lời chân thật, không phải là nhìn hót.” Bị Minh Trạch nói thẳng như vậy, Sở Ngôn cũng không sốt ruột, ôn hòa nói, “Lần này thảo dân đến đây là muốn nói vài lời, Vân Nam cũng có không ít thổ sản, tuy kém hơn đế đô rừng vàng biển bạc, nhưng cũng có vài phần đáng chú ý. Thảo dân muốn mượn ngọn đông phong của bệ hạ khi mở cửa cảng Thiên Tân để làm chút buôn bán.”

“Bệ hạ là vua của một nước, nay đế đô có trăm ngàn thương nhân, đều là con dân của bệ hạ. Tuy lúc trước thảo dân may mắn nhận được thể diện từ bệ hạ, nhưng cũng không dám bởi vì vậy mà làm bừa làm bãi, càng không thể để bệ hạ vì thảo dân mà phá hỏng quy củ lễ nghĩa.” Lần này Sở Ngôn tiến đến đương nhiên không phải vọng tưởng bằng chính mị lực của mình có thể chiếm được sủng ái này nọ. Người khác hiểu lầm chuyện hắn và Minh Trạch, nhưng bản thân hắn thì rất thanh tỉnh. Mặc dù hắn hy sinh thanh danh, bất quá có được lợi ích thực tế.

Càng làm cho hắn vui sướng là Hoàng đế bệ hạ cũng không chán ghét hắn, Sở Ngôn tự nhận là có bạc có người, có thể dựa vào bản lĩnh để kiếm bác cơm. Sở Ngôn nói một cách khẩn thiết, “Bệ hạ, thảo dân cũng đến chiêu thương ở cảng Thiên Tân, có gặp qua Ngô đại nhân. Thảo dân đã nhìn thấy đủ loại điều lệ mật dịch cực kỳ tỉ mỉ và chặt chẽ ở cảng Thiên Tân. Bệ hạ anh minh, thật sự là hiếm thấy.”

Nhìn nọt một câu, thấy sắc mặt Minh Trạch ôn hòa, Sở Ngôn chỉnh trang lại tinh thần rồi nói tiếp, “Bệ hạ, thứ thảo dân nói thẳng, bệ hạ là vua của một nước, Trần Nam Vương phủ cũng nằm trong phạm vi quản hạt của ngài. Ngài từng là Thế tử Trần Nam Vương phủ, ngay cả thương nhân như thảo dân cũng từng đắm chìm trong ân đức của ngài. Nay cảng Thiên Tân mở ra đủ loại mật dịch, bệ hạ dường như cố ý gạt Vân Quý sang một bên.”

“Thứ thảo dân nói thẳng, cảng Thiên Tân thịnh thế cơ nghiệp cũng có nghĩa bệ hạ đang ban ân cho Thiên triều dân chúng, dân chúng hai tỉnh Vân Quý đều là con dân của bệ hạ, cũng đang chờ bệ hạ thi ân cho Vân Quý.” Sở Ngôn cẩn thận nhìn Minh Trạch, trên mặt của Minh Trạch cũng không có gì khác thường, lúc này Sở Ngôn mới yên lòng.

Minh Trạch là người hỉ nộ lộ ra ngoài, hắn tuyệt đối không phải loại người có thể chịu được uất ức, vốn đã muốn tức sùi bọt mép mà vẫn giả trang không có việc gì. Minh Trạch cảm thấy phẩm chất này chẳng có gì tốt đẹp cả, hắn chính là một quả pháo, đựng vào sẽ nổ.

“Là dân chúng nghĩ như vậy hay chỉ có người nghĩ như vậy?”

Sở Ngôn vừa nghe liền cảm thấy có hy vọng, vội vàng khiêm tốn thưa, “Bệ hạ, thảo dân không dám nói chính mình có thể đại diện cho bất kỳ ai. Theo ý kiến thiên cận của thảo dân thì dân chúng Vân Quý ngoại trừ làm ruộng, đọc sách, thì chỉ có thể đến cửa hiệu làm tiểu nhị. Nếu bệ hạ có thể mở ra mật dịch ở cảng Thiên Tân cho Vân Quý thì thương nhân như thảo dân đương nhiên sẽ kiếm được nhiều bạc. Tiểu nhị dưới trướng chưởng quầy cũng có thể kiếm thêm vài đồng bạc nuôi gia đình. Thảo dân nghĩ, tuy rằng người đọc sách là những người thanh cao, không đặt thương nhân chúng ta vào mắt, cũng không xem trọng ngân lượng, nhưng dù sao có thêm ngân lượng cũng không phải chuyện xấu. Ăn cơm đọc sách nuôi nhà, có cái nào mà không cần bạc?”

“Thảo dân cảm thấy có bạc thì dân chúng mới có thể an ổn sống qua ngày.”

Tháng sáu tiết trời thay đổi bất thường. Mới vừa rồi trời vẫn quang đãng, vậy mà gió nhẹ đưa đến vài áng mây đen thì chỉ trong nháy mắt ngoài đình đã mưa rơi tí tách.

Nắng nóng dần dần hạ nhiệt, vài đợt gió lạnh làm tóc mai phát phơ, Minh Trạng nhìn nửa bên mặt nhún nhường của Sở Ngôn rồi thở dài, “A Ngôn, tuy ngươi là thương nhân. Bất quá rất nhiều mệnh quan triều đình không có ánh mắt như ngươi.”

Sở Ngôn nhin xuống sự mừng thầm trong lòng, khiêm tốn nói, “Bệ hạ quá khen, thảo dân làm sao dám nhận.”

“Có gì đâu, ngươi làm tốt lắm.” Minh Trạng cười một cái, thoải mái ngồi trên ghế, hai tay đặt lên tay vịn, biểu hiện sự thư giãn của mình, Minh Trạng nói, “Hôm nay, trẫm đã nghe thấy những gì ngươi nói. Bất quá nếu thương nhân Vân Quý muốn tham dự vào cảng Thiên Tân thì cũng không đơn giản như vậy, trẫm và Trần Nam Vương phủ sẽ bàn bạc lại.”

Sở Ngôn vội nói, “Bệ hạ có lòng như vậy chính là phúc khí của chúng thảo dân.”

Minh Trạng cười, “Tốt lắm, nói cho trẫm biết, nay mậu dịch ở biên giới Vân Nam Tây Tạng thế nào?”

Thương nhân là gian tế tốt nhất, có đôi khi bọn họ còn biết nhiều chuyện hơn cả triều đình.

Minh Trạng có được không ít tin tức từ Sở Ngôn, bèn giữ Sở Ngôn ở lại dùng bữa, cho đến khi trời quang mây tạnh thì mới lệnh cho người tiễn Sở Ngôn xuất cung.

Như lời Sở Ngôn, thương nhân Vân Quý cũng chú ý đến việc Minh Trạng cho xây cảng, bọn họ đương nhiên hy vọng có thể chiếm một phần trong các giao dịch ngoại thương. Cho dù chỉ là một chút bạc, nhưng chỉ cần có chút lãi thì thương nhân cũng không sợ tiêu bạc.

Nhưng khó ở chỗ, Vân Quý xưa nay luôn độc lập, có chế độ và pháp quy của chính mình, muốn nhúng tay vào cảng Thiên Tân ở đề đô cũng không dễ dàng.

Sở Ngôn triệu tập những thương nhân đầu não của Vân Quý để nghị sự, hơn nữa còn tự nguyện đến đề đô tìm hiểu tin tức. Đương nhiên Sở Ngôn sẽ không đại công vô tư đến tận đây, hẳn nguyện ý ra mặt là vì muốn lấy thể diện trước Chu gia.

Chu gia cũng lâu đời như Vân Quý.

Hiện tại Sở gia xưa đâu bằng nay, cửa hiệu của Chu gia đã lâu đời.

Sở Ngôn muốn trở thành người thống lĩnh trong giới thương nhân thì phải dựng nên uy vọng mà Chu gia không thể sánh bằng.

Thiên Tân là cơ hội của hắn.

Chỉ cần hắn ra mặt thúc đẩy Vân Quý có được cơ hội tham dự mậu dịch ở cảng Thiên Tân thì hắn đã có được địa vị hết sức quan trọng ở trong giới thương nhân Vân Quý mà Chu gia không thể sánh bằng.

Minh Trạng vừa nhìn liền biết mục đích của Sở Ngôn.

Bất quá Minh Trạng vẫn rất tán thưởng Sở Ngôn, Sở Ngôn tuổi trẻ lại có dã tâm và động lực, theo quan điểm của Minh Trạng thì giữ quan hệ với Sở Ngôn cũng không phải chuyện xấu.

Vừa mới tiễn bước Sở Ngôn thì Minh Trạng nhận được tin: Bắc Uy Hầu Nguyễn Hạo Phong qua đời.

Minh Trạng nhẹ nhàng thở dài, trở về rồi báo chuyện này cho Nguyễn Hồng Phi biết.

Nguyễn Hồng Phi chỉ thản nhiên nói, “Rốt cục hắn cũng chết.”

“Đúng vậy.” Minh Trạng quả thực không có một lời bình nào thỏa đáng đối với Nguyễn Hạo Phong, người này nói đáng thương thì xác thực cũng đáng thương, nói đáng giận cũng thật đáng giận, cả đời Nguyễn Hồng Phi gặp chuyện bất trắc đều có liên quan đến người này. Nguyễn Hạo Phong từng gặp Nguyễn Hồng Phi trong cung, người làm chuyện đui lý đương nhiên sợ quỷ kêu cửa, huống chi Nguyễn Hồng Phi thật sự

đáng sợ còn hơn cả quỷ, Nguyễn Hạo Phong bị dọa đến đột quỵ, nằm trên giường hơn nửa năm, hôm nay rốt cục tắt thở.

Nguyễn Hồng Phi trầm mặc một lúc thì mới hỏi Minh Trạ, “Phải xử trí tước vị của Bắc Uy Hầu thế nào?”

“Hiện tại Nguyễn Hồng Vũ là trưởng tử, cứ giao cho hắn đi.” Minh Trạ nói, “Nguyễn Hồng Vũ cũng không có công trạng, ta định giáng xuống tước vị.”

“Người tự định đoạt đi.”

Trên đời có một loại người, hắn sống thì người cảm thấy ghê tởm, hắn chết thì người cũng không cảm thấy quá thoải mái.

Minh Trạ nắm chặt tay của Nguyễn Hồng Phi, có chút lo lắng, “Phi Phi.”

Nguyễn Hồng Phi nắm vai Minh Trạ rồi than nhẹ, “Thật hy vọng trên đời không còn người nọ.”

70. Chương 70

Nguyễn Hạo Phong qua đời, Nguyễn Hồng Vũ và Nguyễn Hồng Nhạn cùng lúc từ quan giữ đạo hiếu. Minh Trạ giáng xuống tước vị của Bắc Uy Hầu phủ trở thành Tử tước phủ, triều thần đương nhiên nhìn ra Hoàng thượng lãnh đạm đối với Bắc Uy Hầu phủ, vì vậy tang sự của Bắc Uy Hầu phủ cũng vắng vẻ điều hiu.

Bất quá một thánh chỉ khác của Minh Trạ lại làm người ta khó hiểu.

Lúc này Minh Trạ lại chỉ hôn tôn nữ của Bắc Uy Hầu là Nguyễn Gia Duệ cho Hàn lâm biên soạn, đương kim Bảng nhãn, xuất thân từ Phúc Mân: Triệu Thanh Di.

Nguyễn Hồng Phi đã sớm lo lắng tìm một mối hôn sự thật tốt cho Nguyễn Gia Duệ, Nguyễn Hồng Phi cũng đã chọn được vài người, trong đó có biểu đệ của hắn: Võ Trọng nguyên Tổng Điều. Tổng Điều là người tài cán, lại xuất thân là Trọng nguyên, Nguyễn Hồng Phi lo lắng Tổng Điều khó tránh khỏi sẽ rất tự cao. Nếu để cho Tổng Điều thú Nguyễn Gia Duệ, tuy rằng Tổng Điều phải tuân theo thánh chỉ mà thú Gia Duệ, nhưng sau khi thú xong thì sao?

Tổng Điều có ghét bỏ Nguyễn Gia Duệ vô thân vô thích hay không....

Nghĩ như vậy, Nguyễn Hồng Phi liền chuyển mắt sang Bảng nhãn Triệu Thanh Di chưa có hôn ước.

Minh Trạ thì thoải mái, Trọng nguyên và Bảng nhãn có kém nhau bao nhiêu đâu, Trọng nguyên tâm cao khí ngạo, chẳng lẽ Bảng nhãn sẽ bình dị gần gũi? Minh Trạ quả thật không hiểu suy nghĩ kỳ lạ này của Nguyễn Hồng Phi? Nhưng nếu Phi Phi nhà hắn chọn Triệu Thanh Di thì Minh Trạ vì muốn lấy lòng mỹ nhân cũng chỉ đành ban hôn mà thôi.

Cuộc sống đều do con người tự điều khiển. Hắn ban hôn cũng chỉ là ban hôn mà thôi, Nguyễn Gia Duệ cơ trí và khôn ngoan hơn Nguyễn Thần Tư rất nhiều, có lẽ sau này sẽ có cuộc sống tốt đẹp.

Hôn sự này quả thật không tệ.

Công danh của Triệu Thanh Di đang mở ra, còn Nguyễn Gia Duệ thì lại là người vô thân vô thích, nói trắng ra thì là khắc mệnh, khắc phụ khắc mẫu, người bình thường quả thật không dám thú.

Sau đó lại vì sự kiện Phượng gia huynh đệ bị Nguyễn Hồng Phi bắt cóc khiến thanh danh của Nguyễn Hồng Phi còn thối hơn hằm cầu thắng sau gấp ba lần.

Lời đồn khi đó đều là do Minh Trạ phái người lan truyền, nay hắn thật sự muốn nói vài lời hay cho Nguyễn Hồng Phi nhưng cũng không thể nói.

Đáng thương cho Nguyễn Hồng Phi, cứ như vậy mà bị thủ đoạn độc ác của Minh Trạm làm cho thanh danh để lại tiếng xấu muôn đời. Kể bị hại trực tiếp trong chuyện này chính là Nguyễn Gia Duệ, nhất là Nguyễn Gia Duệ đang còn trẻ, đã đến tuổi xuất giá.

Theo tình thế biến ảo của đế đô, Bắc Uy Hầu phải gặp phải hiểm cảnh. Làm sao còn có ai dám thú tiểu thư Bắc Uy Hầu phủ, huống chi Nguyễn Gia Duệ còn có một phụ thân tai tiếng vang xa.

Nguyễn Gia Duệ không treo cổ chính là vì nàng có tố chất tốt.

Nay, đột nhiên Hoàng thượng lại ban hôn cho Nguyễn Gia Duệ, hơn nữa lại là Bả nữ nhân Triệu Thanh Di có tiền đồ mở rộng đang được mọi người xem trọng.

Hoàng thượng không ngờ hành động của mình thật sự khiến người ta không thể không suy nghĩ sâu xa.

Cho dù nói như thế nào thì hôn sự này là một điều hiếm có đối với Nguyễn Gia Duệ. Lại là Hoàng thượng đích thân ban hôn, Bắc Uy Hầu phu nhân mang theo Nguyễn Gia Duệ dâng lệnh bài xin tiến cung tạ ơn.

Vệ thái hậu không có hứng thú đối với việc gả Bắc Uy Hầu phu nhân, bất quá nghĩ đến vận mệnh và thân thể nhấp nhô của Nguyễn Gia Duệ thì cũng đành ưng thuận gắp mặt. Vệ thái hậu cũng không để ý quá nhiều đến Bắc Uy Hầu phu nhân, tuy nhiên nàng lại rất dịu dàng đối với Nguyễn Gia Duệ.

“Ta vẫn nhớ người thích uống Thiết Quân Âm, trùng hợp ở đây của ta có phần trà mới, người cứ mang theo một chút, ngày thường cứ pha uống, nếu thấy ngon thì cứ đến nói với ta lấy thêm.” Vệ thái hậu cười, “Trà thì ở đây còn rất nhiều.”

Nguyễn Gia Duệ nhẹ nhàng nói, “Tạ Thái hậu nương nương ban thưởng.” Triệu Thanh Di đương nhiên là người hiền lành, bất quá Nguyễn Gia Duệ thật sự không dám tin mọi việc lại diễn biến đến nước này, nàng có một phụ thân như vậy, Thánh thượng không trách tội đã là khai ân, vì sao còn ban cho nàng hảo hôn sự như thế.

“Triệu Thanh Di là Bả nữ nhân năm nay, Hoàng thượng từng khen văn chương của hân.” Vệ thái hậu cười nhàn nhạt, vô duyên đúng là vô duyên, kỳ thật lúc trước nàng chọn người không phải là Nguyễn Hồng Phi mà chính là Nguyễn Gia Duệ. Vệ thái hậu thích Nguyễn Gia Duệ điềm đạm nhã nhặn lại có cơ trí, bèn nhiều lời thêm vài câu, “Người ta nói văn như người, chắc hân nhân phẩm của Bả nữ nhân không tệ. Người là người thông minh, đương nhiên sẽ có chút đa nghi. Hoàng thượng ban hôn cho người là hy vọng người có thể sống tốt. Người sống tốt thì cũng xứng đáng với nỗi khổ tâm của Hoàng thượng.”

Mấy câu đó khiến Nguyễn Gia Duệ cảm thấy lời nói của Thái hậu có gì đó, chẳng qua nàng làm sao có thể mở lời hỏi lại, chỉ cúi đầu dạ một tiếng.

Vệ thái hậu thưởng cho nàng vài xấp tơ lụa, cũng ban cho hai hộp trà rồi bảo Bắc Uy Hầu phu nhân và Nguyễn Gia Duệ lui xuống.

Tổ phụ qua đời, theo lý Nguyễn Gia Duệ phải thủ hiếu một năm.

Người cổ đại cũng không phải không có tiền lệ thủ hiếu trong thành hôn. Trước thành thân sau đó giữ đạo hiếu.

Chẳng qua Nguyễn Hồng Phi từng bắt cóc Hoàng thượng và Vương gia, Nguyễn Hạo Phong vì muốn gia tộc thoát khỏi hiểm nguy mà đã thẳng tay gạch bỏ Nguyễn Hồng Phi ra khỏi gia phả.

Nguyễn Hồng Phi bị trục xuất khỏi Nguyễn gia, Nguyễn Gia Duệ là nữ nhi của Nguyễn Hồng Phi thì đương nhiên cũng không thể ở lại Nguyễn gia.

Vì vậy từ khi xảy ra chuyện của Nguyễn Hồng Phi thì Nguyễn Gia Duệ phải đến từ đường của Bắc Uy Hầu phủ mà ở. Nay bỗng nhiên Hoàng thượng ban hôn cho Nguyễn Gia Duệ khiến Nguyễn gia kinh ngạc không biết phải làm sao, Bắc Uy Hầu phu nhân đành phải nơm nớp lo sợ cùng Nguyễn Gia Duệ tiến cung tạ ơn. Nhưng trên thực tế thì Nguyễn Gia Duệ thật sự đã không còn được xem là người của Nguyễn gia.

Hiện tại Nguyễn Hạo Phong đã chết, Nguyễn Gia Duệ cũng không cần phải thủ hiếu cho hân.

Thậm chí Nguyễn Gia Duệ không biết nên trở về từ đường Bắc Uy Hầu phủ hay là nên đến nơi nào khác? Tuy Hoàng thượng ban hôn nhưng nàng hoàn toàn không có cửa hồi môn, vô thân vô thích, phải gả đi từ đâu mới phải đạo?

Cho dù Nguyễn Gia Duệ có ung dung trấn tĩnh như thế nào thì nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương hơn mười tuổi, bình thường chỉ ru rú trong phòng, làm thế nào có được chủ ý thỏa đáng?

Bắc Uy Hầu phu nhân cũng suy nghĩ, tuyệt đối không thể để cho Nguyễn Gia Duệ trở về từ đường, nhưng trong nhà còn đang bận lo tang sự, làm sao có thể lo liệu hôn sự cho Nguyễn Gia Duệ? Chuyện này thật sự là một việc khó.

Tổ tôn hai người trầm mặc theo thái giám dẫn đường xuất cung, bỗng nhiên nhìn thấy một chiếc xe ngựa đứng chờ ngoài cung, có hai vị ma ma lớn tuổi và bốn vị thị nữ đứng trang nghiêm bên cạnh xe.

Một vị ma ma khoảng chừng bốn mươi tiến lên thi lễ với Bắc Uy Hầu phu nhân và Nguyễn Gia Duệ, “Bái kiến Hầu gia phu nhân và Nguyễn tiểu thư, nô tỳ là nô tài của phủ Thục Nghi đại Công chúa, phụng lệnh đại Công chúa tiến đến đón Nguyễn cô nương đến phủ Công chúa chuẩn bị hôn sự.”

Nguyễn Gia Duệ tất nhiên rất giật mình, Bắc Uy Hầu phu nhân không dấu nổi sự ngạc nhiên, “Ma ma, chuyện này là sao?”

“Phu nhân, thứ lỗi nô nói thẳng, phụ thân của Nguyễn tiểu thư đã không còn là người của Nguyễn gia, Nguyễn tiểu thư đương nhiên cũng không phải người của Nguyễn gia. Nay Hoàng thượng ban hôn, Nguyễn tiểu thư sắp xuất giá, Nguyễn phủ đang có tang, nếu Nguyễn tiểu thư ở tại tôn phủ thì cũng không thích hợp.” Ma ma nói đâu ra đấy, “Đại Công chúa cũng phụng lệnh bệ hạ nghênh đón Nguyễn tiểu thư đến phủ Công chúa chuẩn bị hôn sự.”

Mặc dù Bắc Uy Hầu phu nhân đầy bụng nghi ngờ nhưng cũng không biết phải làm sao cho đúng.

“Nô tài là ma ma của đại Công chúa, huống hồ đây là lệnh của vạn tuế gia, cho nô tài tám lá gan thì nô tài cũng không dám nói năng lung tung.”

Trong lòng của Bắc Uy Hầu phu nhân trầm xuống, mặc dù bà ta không phải đích thê của Nguyễn Hạo Phong nhưng cũng cùng Nguyễn Hạo Phong sinh hai nữ một nam, phu thê hòa thuận. Có một chút chuyện, tuy rằng Nguyễn Hạo Phong không nói với bà ta nhưng Bắc Uy Hầu phu nhân cũng biết sơ sơ.

Bao gồm cả thân thể có chút mơ hồ của Nguyễn Gia Duệ.

Nay hoàng thất ban hôn, Bắc Uy Hầu phu nhân cơ hồ lập tức nghi ngờ đến thân phận của Nguyễn Gia Duệ. Chẳng qua vị ma ma này đã nói Hoàng thượng có lệnh nghênh đón Nguyễn Gia Duệ đến phủ Công chúa chuẩn bị hôn sự, cho dù Bắc Uy Hầu phu nhân có hoài nghi thì cũng không thể làm được gì.

Nếu không thể làm được gì thì cho dù có muôn vàn điểm khả nghi thì bà ta cũng hiểu rõ đây là chuyện không thể nói.

Bắc Uy Hầu phu nhân đã suy nghĩ thông suốt, cầm lấy bàn tay của Nguyễn Gia Duệ, ánh mắt ôn hòa quan sát ngũ quan vẫn chưa phát triển trọn vẹn của Nguyễn Gia Duệ rồi nhẹ nhàng nói, “Hải tử, đã có ân điển như vậy thì người cứ đi đi. Được ân đức của Hoàng thượng và sự nhân từ của đại Công chúa, người quả thật là có phúc. Trong nhà còn có vài thứ của người, đến lúc đó ta sẽ cho người mang đưa qua, người đừng ghét bỏ là được. Lúc trước Hầu phủ cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.”

Nói đến câu cuối, Bắc Uy Hầu phu nhân nhớ đến phu quân đã qua đời của mình, liền liên tục rơi vài giọt lệ. Nguyễn Gia Duệ cũng không nói gì, đầu cũng không gật mà chỉ nhìn Bắc Uy Hầu phu nhân.

Bất đắc dĩ, trên đời có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ.

Khi ở từ đường, Nguyễn Gia Duệ biết rõ Nguyễn gia vô cùng trông mong nàng tự kết liễu đời mình, như vậy cũng có được mỹ danh. Nhưng nàng không chết, nói nàng tham sống sợ chết cũng được, nàng vẫn muốn sống, cho dù mỗi ngày cơm rau canh nhạt, vài thô tăng y thì nàng vẫn muốn sống.

Nay nàng đã có tiền đồ, hết thấy đều trở thành bất đắc dĩ.

Nguyễn Gia Duệ đợi Bắc Uy Hầu phu nhân buông tay nàng ra thì nàng mới khẽ gật đầu đối với Bắc Uy Hầu phu nhân rồi xoay người lại, thị nữ của phủ Công chúa tiến đến hầu hạ, chân đạp lên chiếc ghế nhỏ tinh xảo, bước vào chiếc xe ngựa đẹp mắt.

Thư của Minh Trạng đến Trần Nam Vương phủ rất nhanh.

Phượng Cảnh Kiên thấy trong thư Minh Trạng nhắc đến việc thương nhân Vân Quý đến để đô thương nghị, bèn nói, “Minh Trạng lòng dạ phóng khoáng, không ai có thể sánh bằng.” Cảnh Thiên Tân mở ra, đối với triều đình, đối với dân chúng, đối với thương nhân là một sự kiện cực kỳ có lợi. Trước kia Phượng Cảnh Kiên cũng không phải chưa từng nghĩ đến việc xây hải cảng mở rộng hàng hải, nhưng mấu chốt là triều đình không có đủ bạc. Nay Minh Trạng khua chiêng gióng trống, cho dù người ta có gặp khó khăn cỡ nào thì người ta vẫn dự tính xây cảng.

Minh Trạng đồng ý cho thương nhân Vân Quý nhúng một tay vào, thật sự là phóng khoáng.

Đương nhiên Phượng Cảnh Nam vô cùng hài lòng, cảm thấy năm ngàn con ngựa của mình thật không uổng phí, cười nói, “Nghe nói Sở thương nhân tự mình đến để đô, không biết tìm Minh Trạng rồi nói cái gì mà Minh Trạng lập tức gửi thư này đến. Hầy, cũng không biết làm sao mà tên yêu nghiệt kia lại khoan dung như thế?” Yêu nghiệt đương nhiên là chỉ Nguyễn Hồng Phi.

Phượng Cảnh Kiên nói, “Để ý làm gì đến chuyện hải tử bọn họ?” Nếu để Phượng Cảnh Kiên nói thì chuyện giữa Minh Trạng và Sở thương nhân thật giả rất dễ phân biệt. Đương nhiên Minh Trạng có chút tật xấu háo sắc, nhưng quan trọng là tên yêu nghiệt kia cũng không phải dễ đối phó! Minh Trạng chưa hẳn có thể chiếm lợi được từ Nguyễn Hồng Phi. Nếu hiện tại bảo rằng Minh Trạng còn giữ quan hệ âm muội với Sở thương nhân thì Phượng Cảnh Kiên hoàn toàn không tin.

Phượng Cảnh Nam đặt tay lên bức thư của Minh Trạng rồi cười nói, “Đây là chuyện tốt, đương nhiên ta sẽ không từ chối. Như vậy cứ để Chu Tử Chính đến để đô một chuyến, vừa lúc có thể nghĩ ra điều khoản, về sau thương nhân muốn đến để đô kinh thương thì cứ ấn theo điều lệ này.”

Phượng Cảnh Kiên cũng có chung ý kiến.

Minh Trạng bỏ rơi đám diêm thương Hoài Dương nửa tháng trời thì mới chịu diện kiến bọn họ.

Đám diêm thương tự biết đuối lý, vừa bị lãnh đạm lại vừa được diện kiến quân vương, vì vậy trong lòng rất lo sợ.

Đương nhiên Minh Trạng rất có thanh danh, hần tăng lương bổng cho quan viên binh lính, lại đối xử cực kỳ ôn hòa với các thư sinh, xây Đồ thư quán, hơn nữa còn mở Thiện Nhân đường, tuy rằng rất nhiều chính sách hiện tại chỉ mới dừng lại ở để đô, bất quá chuyện này cũng không ảnh hưởng đến hảo cảm của dân chúng dành cho Minh Trạng.

Ngược lại với nền chính trị nhân từ của Minh Trạng thì bản thân hần cũng có rất nhiều hành động bị dị nghị.

Chuyện thứ nhất chính là vụ án quan binh giết dân giả mạo công trạng ở Chiết Mân, lúc ấy Minh Trạng dùng phương thức đâm máu để xử lý, đến nay vẫn khiến người ta hãi hùng; Chuyện thứ hai là Minh Trạng có yêu cầu cực kỳ khắc nghiệt đối với đệ tử con nhà quyền thế, điển hình là vụ án Triệu Hỉ, biểu huynh của Vĩnh Ninh Hầu, sau đó là vụ án của Nam Phong Bá phủ Lục bát gia, kết quả không cần phải lắm lời; Chuyện thứ ba là Minh Trạng cực kỳ cảm thông cho nữ nhân.

Cho nên ấn tượng của Minh Trạng lưu lại cho người ta cũng không phải đơn thuần tốt hoặc là xấu, mà có vẻ càng giống cảm giác quỷ dị thì đúng hơn.

Minh Trạng cũng không có thói quen trò chuyện trong khi hần ngồi còn cả đám người phải đứng, hần làm biếng ngưỡng cổ nhìn người ta. Vì vậy tuy rằng hần bất mãn đối với diêm thương nhưng cũng không phạt bọn họ phải đứng. Chẳng qua diêm thương vừa ngồi xuống thì Minh Trạng liền nói, “Nghe nói các người ở Hoài Dương ngóng trông tình hình một hồi lâu thì mới chịu đến để đô, đáng lý trăm không tính gặp các

người, chẳng qua vì lời nói lúc trước, xưa nay Hoàng đế nhất ngôn cửu đỉnh, nếu trẫm đã nói sẽ gặp các người thì đương nhiên giữ đúng lời.”

“Hôm nay đã gặp, nhưng không biết nên nói cái gì với các người thì mới tốt.” Minh Trạm lạnh lùng nói, “Các người không tin tưởng trẫm. Đương nhiên cũng chẳng có tổn thất gì đối với trẫm. Hiện tại ở đế đô có bao nhiêu thương nhân tiến đến tìm kiếm cơ hội, các người không trân trọng cơ hội trẫm ban cho các người thì trẫm cũng giảm bớt một chuyện phải lo toan.”

Đám diêm thương thật sự chưa ngồi nóng đất thì liền cùng nhau quỳ xuống đất, tự xưng là hoàn toàn không có chuyện này, bọn họ tuyệt đối không dám coi rẻ thánh ân. Cũng có kẻ thề thốt biểu lộ lòng trung thành.

Minh Trạm liếc mắt nhìn đám người đang quỳ dưới đất, “Nay các người đến đây, có thể thấy được là đã thông suốt.”

Minh Trạm đánh đòn phủ đầu với thủ đoạn lời đình khiến lão làng như Trình Diệu Chi và Trầm Thái Bình có chút nuốt không trôi, không biết Minh Trạm có ý thế nào. Nghe Minh Trạm hỏi như vậy thì Trình Diệu Chi liền nói, “Thảo dân một lòng trung thành với bệ hạ.”

“Chữ trung này nói thì dễ mà làm thì khó.” Minh Trạm lạnh lùng nói, “Lúc trước thuế muối Vân Quý là do trẫm một tay chủ trì cải cách, các người có thể đi xem thử trẫm có từng bạc đãi ai chưa?”

“Các người ở Hoài Dương nhiều thế hệ làm diêm thương, nay triều đình thu hồi ruộng muối, trẫm lo lắng các người đánh mất bát cơm không thể sống nổi, nay trùng hợp có cơ hội ở cảng Thiên Tân, thưởng cho các người một bát cơm. Trẫm nhắc tay lo liệu nhưng các người không cảm kích thì trẫm cũng không còn lời hay để nói.” Minh Trạm tiếp tục, “Nói tóm lại, nay chỉ có hai cơ hội. Thứ nhất, bến cảng Thiên Tân là một công trình đồ sộ, cùng ba mươi bến đỗ, tương lai sẽ có tàu bè ngoại quốc cập bến ở Thiên Tân, tất nhiên phải thu bạc. Các người có bạc, có thể nhận thầu bến đỗ, ngồi không kiếm tiền cũng chẳng vất vả như buôn muối. Thứ hai, giống như lúc cải cách thuế muối ở Vân Quý, các người có thể chọn một loại hàng hóa để tham gia mậu dịch ở hải cảng, trong vòng ba năm, trẫm không thu thuế.”

Minh Trạm nói một cách thần nhiên, “Thủ tục cụ thể thế nào thì các người có thể đi hỏi thăm Ngô Uyển. Triều đình đã chuẩn bị thỏa đáng các loại quy chế. Các người có thể xem kỹ các điều lệ bảo hộ thương nhân.”

Đám người Trình Diệu Chi chỉ có thể tạ ơn.

Minh Trạm cũng không tốn nhiều lời lẽ với diêm thương, nay địa vị của hắn khác với khi ở Vân Nam. Hiện tại hắn làm chủ, hơn nữa sau khi tuyên truyền thông qua Tập san Hoàng thất thì đám thương nhân có uy tín danh dự ở đế đô không có ai mà không nghĩ đến việc nhúng tay vào mậu dịch ở hải cảng.

Thứ hai, nhiều thương nhân đến đây như vậy là để tiêu bạc, chỉ cần các thương nhân có thể dâng bạc lên thì Minh Trạm sẽ có bạc xây cảng Thiên Tân, con đường phía trước đã mở ra một nửa.

Thứ ba, ở Vân Quý, địa phương nhỏ nên đương nhiên diêm thương là đại thương nhân số một số hai. Nhưng đến đế đô, chiết thương, huy thương, tấn thương cũng đều là thương nhân có danh tiếng, tài lực chẳng hề kém cỏi so với diêm thương. Có được nhiều con dê béo thì Minh Trạm cũng không cần đặc biệt coi trọng một con, ngược lại càng thích bọn họ tranh chấp, hắn làm ngư ông đắc lợi.

Minh Trạm nói hai ba câu rồi đuổi đám người Trình Diệu Chi lui xuống.

71. Chương 71

Lần này diêm thương làm ra chuyện như vậy, chính bọn họ cũng biết không còn gì để nói. Như lời của Minh Trạm, hiện tại đế đô có nhiều thương nhân, lang thì nhiều mà thịt thì ít, chẳng lẽ triều đình còn sợ thiếu người muốn nhúng tay vào hay sao? Ngược lại đám diêm thương mới là người bức thiết hy vọng tìm được cơ hội mới từ nơi này.

Rõ ràng lúc trước Hoàng thượng đã đưa ra thiện ý, nhưng đám diêm thương lại cố tình trì hoãn, Minh Trạng cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên mới giận dữ như thế.

Chuyện đã đến nước này, có hối hận cũng đã muộn, tốt nhất vẫn là về trước tính sau.

Kỳ thật đám diêm thương nên cảm thấy may mắn vì bọn họ đang ở đế đô, bọn họ không biết hiện tại Hoài Dương đang giương cung bạt kiếm, mưa to gió lớn, bọn họ đến đế đô vừa lúc tránh được một trận phân tranh, cũng thật sự là may mắn.

Chuyện này phải nhắc đến Vĩnh Định Hầu Hà Thiên Sơn, nói đến sự trung thành thì không thể chê trách gì Hà Thiên Sơn. Năm xưa Minh Trạng cũng từng lấy thân phận Thế tử mà đụng độ với hắn, đối với Minh Trạng thì người này thật sự có máu liều mạng của Nhạc Phi.

Tổng Huy Tông không thích Nhạc Phi, nhưng Minh Trạng không phải là Tổng Huy Tông, thật ra hắn rất thích người trung thành nghĩa khí như Hà Thiên Sơn.

Nói trắng ra là Hà Thiên Sơn trung với Hoàng thượng, trung với triều đình, trung với giang sơn.

Một người trung chính vô tư như vậy thì thật sự là hiếm có. Thảo nào Nhạc Phi được xưng là thánh nhân, đối với Minh Trạng thì phẩm chất trung thành này quả thật chỉ có thánh nhân mới có được.

Cho nên Minh Trạng mới phái Hà Thiên Sơn đi Giang Nam.

Lúc trước Phụng gia huynh đệ bị bắt, trong triều không có ai kế thừa, Minh Trạng tôn quý, vậy mà Vĩnh Định Hầu lại không bị hắn mua chuộc, hướng chỉ là thế tộc Giang Nam.

Tuy rằng Minh Trạng giao bảo kiếm của Thái tổ cho Lâm Vĩnh Thường nhưng kỳ thật người mà hắn tin tưởng nhất lại chính là Hà Thiên Sơn.

Tính tình của Hà Thiên Sơn quả nhiên khiến thế tộc Giang Nam phải nghiêng răng nghiêng lợi.

Người này không hao sắc.

Hà phu nhân nổi danh là sư tử ở đế đô. Năm xưa Phụng Cảnh Kiên muốn ban thưởng mỹ nhân cho Hà Thiên Sơn thì Hà phu nhân liền thẳng tay đánh cho Hà Thiên Sơn một trận chết khiếp, bảo rằng, nếu con hồ ly tinh nào muốn vào cửa thì phải bước qua xác của nàng.

Hà Thiên Sơn là tôn sư, đã từng này tuổi mà ngay cả nha đầu thông phòng cũng không có. Muốn dùng mỹ nhân kế đục tường Hà Thiên Sơn thì phải nói là người đang nằm mơ giữa ban ngày.

Lại sử dụng một vũ khí lợi hại khác để thua mua lòng người: tiền tài quyền bính.

Nếu Hà Thiên Sơn có thể bị những thứ này mua chuộc thì lúc trước Phụng Cảnh Kiên đã không lệnh cho hắn ngồi ở vị trí Cửu Môn Đề Đốc. Lúc trước nếu không phải Hà Thiên Sơn một lòng trung thành khi Phụng gia huynh đệ bị bắt cóc thì e rằng thiên hạ đã không an ổn như vậy.

Tóm lại một câu, Hà Thiên Sơn là người không dễ dụ.

Ngay cả những xã giao thường ngày trong quan trường mà Hà Thiên Sơn cũng rất ít khi tham dự, phần lớn thời gian hắn đều luyện binh ở vùng duyên hải.

Vô dục tắc cương, những lời này thực sự xứng với Hà Thiên Sơn. (Không muốn thì lại được)

Không tìm được nhược điểm của Hà Thiên Sơn thì chỉ cần tìm trên những người thân cận của hắn.

Trong ba nhi tử, Hà Thiên Sơn đến Hoài Dương chỉ dẫn theo thứ tử là Hà Hoan. Mặc dù Hà Thiên Sơn đam mê chiến sự, các nhi tử của hắn cũng đều là võ tướng, bất quá trong các nhi tử thì tư chất xuất chúng nhất chính là thứ tử Hà Hoan.

Hà Thiên Sơn thích sự thông minh nhanh nhạy của Hà Hoan, vì vậy thường xuyên dẫn Hà Hoan theo bên cạnh để dạy dỗ, muốn truyền thụ nhiều năm kinh nghiệm luyện binh cho nhi tử.

Hà Hoan cũng không chịu thua kém, võ công binh pháp đều xuất chúng, sau khi đến Giang Nam cũng tài cán phân ưu giúp phụ thân.

Bất quá Hà Hoan không có bản tính cứng nhắc nghiêm nghị như Hà Thiên Sơn. Hắn chỉ mới hai mươi tuổi đầu, vẫn còn trẻ, thuở nhỏ đã ở bên cạnh phụ thân học tập. Để đô giao tế phức tạp, Hà gia quản giáo nghiêm ngặt, Hà Hoan cũng không dám làm xằng làm bậy mà chỉ tỏ ra rất thành thật.

Nay đến Dương Châu trù phú và phồn hoa, không như ở đế đô, Hà Hoan vẫn còn trẻ, làm sao chịu được ngày tháng buồn tẻ trong quân ngũ, ngẫu nhiên cũng hô bằng gọi hữu ra ngoài du ngoạn.

Sự việc luôn luôn có chỗ kỳ lạ.

Hà Hoan mới vào cuộc vui, chỉ nhớ rõ là mình đang uống rượu, khi tỉnh dậy thì lại bị tạt bằng một gáo nước lạnh. Trợn mắt là một cái tát nghiêng trời lệch đất, suýt nữa đã khiến hắn choáng váng đến bất tỉnh.

Một nửa khuôn mặt tê dại, đầu óc choáng váng, trợn mắt nhìn lại thì thấy trong phòng có nữ nhân có quan binh, tình cảnh hết sức hỗn loạn, tiếng than khóc đinh tai nhức óc, Hà Hoan nhất thời cũng không hiểu rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Một nữ nhân mặt sam y màu lam nhào vào nữ nhân đang mặc tang y rồi gào khóc, “Lão thiên gia ơi, đây là nghiệt chướng! Tức phụ của ta, người được triều đình ban thưởng đền thờ trình tiết mà! Vì sao lại thành ra thế này! Dám ức hiếp quả phụ như vậy!”

Tang y nữ nhân với một bên mặt dính máu, ánh mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, cũng không biết còn có hơi thở hay không.

Lâm Vĩnh Thường vùng tay lên, thuộc hạ kéo nữ nhân mặc sam y màu lam ra, Lâm Vĩnh Thường đích thân đi dò thử hơi thở của tang y nữ tử, sắc mặt hơi vui mừng một chút, “Cũng may là còn hơi thở, mau đưa nữ nhân này đến phủ Tổng đốc, thỉnh Bắc Nhai thần y Phương đại phu đến cứu người.”

Hà Thiên Sơn lại cho nhị tử hai cái tát trời giáng, tức giận mắng chửi, “Súc sinh, người còn không biết xấu hổ mất mặt nữa hay sao?”

“Phụ thân, đây, đây không phải là thuyền hoa ư?” Hà Hoan vừa kinh hãi vừa mê mang mà hỏi lại.

Nữ nhân mặc sam y màu lam chỉ khóc rống, hai vị nữ mẫu bên cạnh vừa dịu vừa đỡ, sợ chủ tử quá mức thương tâm mà chịu không được. Nữ nhân mặc sam y màu lam nghe thấy lời này của Hà Hoan thì hận không thể học máu ngay lập tức, bà ta lớn tiếng kêu gào, “Đây đường đường là khuê phòng của tiết phụ nhà Tiễn gia chúng ta, bị người phá hủy sự trong sạch của tức phụ còn chưa nói, vậy mà người lại dám bảo nhà của ta là thuyền hoa hay sao, đồ vô lương tâm, vô nhân tính!”

“Tổng đốc đại nhân, Tổng đốc thanh thiên, ngài phải làm chủ cho Tiễn gia chúng ta!”

“Tiễn gia chúng ta từ thời tổ tiên đến nay, tam triều nhị thời ngũ đại con cháu, có được mười vị tiết phụ và được lập bát diện đền thờ, toàn bộ Giang Nam ai chẳng biết nữ tử Tiễn gia chúng ta trình tiết thế nào!” Nữ nhân mặc sam y màu lam khóc nức nở, hận không thể nhào đến cắn chết Hà Hoan.

Chương sự của Tiễn gia cũng ở một bên, sắc mặt khó coi, chấp tay nói, “Hà công tử, tuy rằng người xuất thân Hầu phủ, lại có công danh tước vị, nhưng Tiễn gia chúng ta cũng không thể chịu sự sỉ nhục này! Tổng đốc đại nhân, việc này có liên quan đến thanh danh trăm năm của Tiễn gia, nếu Hà công tử không thể công đạo cho Tiễn gia của chúng ta thì cho dù bấm báo lên ngự tiền, Tiễn gia chúng ta cũng không bỏ qua!”

Lâm Vĩnh Thường vùng tay lên, “Áp giải Hà Hoan vào ngục, sau đó sẽ thẩm vấn.”

Tiếp theo mới nói với chương sự Tiễn gia, “Cũng may nữ nhân kia còn giữ được tánh mạng, về chân tướng thì sau khi thẩm vấn sẽ biết. Đến lúc đó Tiễn gia các người đến nha môn dự thỉnh, ai đúng ai sai đều sẽ có công luận.”

“Tiễn Đoan Vân tạ ơn Tổng đốc đại nhân.”

Tiễn gia cũng không phải nhà bình thường.

Giống như nữ nhân mặc sam y màu xanh đã nói, Tiễn gia Hoài Dương trải qua tam triều hai mươi lăm năm, có được mười vị tiết phụ và lập tám diện đền thờ. Không chỉ như thế, Tiễn gia cũng nổi danh là thư hương thế gia, tổ tiên nhiều đời của Tiễn gia có mười vị Các lão, bảy vị Thượng thư, cả trăm vị quan viên tam phẩm, tiến sĩ cử nhân thì không cần phải bàn. Lão gia tử Tiễn Vĩnh là đại nho nổi danh toàn bộ Thiên triều. (lão gia tử = cụ ông)

Tiến Vĩnh nay bảy mươi tám tuổi, số người có học vấn cao hơn hẳn ở Thiên triều cũng không nhiều lắm.

Thanh danh của Tiễn gia thật sự rất quan trọng.

Hiện tại Hà Hoan ngủ trong khuê phòng của tiết phụ thủ tiết nhà Tiễn gia, khiến tiết phụ tìm cái chết.....Chuyện này sẽ có hậu quả thế nào thì Lâm Vĩnh Thường cũng không dám tưởng tượng.

Tuy rằng Tiễn Vĩnh không phải viên chức, bất quá Tiễn gia có khối người làm quan, cho dù không phải đại quan nhưng được số đông, Tiễn Vĩnh lại là cả đời nghiên cứu học vấn, không biết có bao nhiêu quan viên xuất môn từ trường của hắn.

Nổi tiếng nhất là Từ tướng Từ Tam Từ thượng thư.

Năm đó Từ thượng thư vô cùng thông minh, học một biết ba, Tiễn Vĩnh ưa thích nên giữ hắn làm môn sinh. Thiên hạ đều biết Từ tướng là môn sinh đặc ý của Tiễn Vĩnh.

Từ Tam trước kia không được thêm vào gia phả, vẫn là Tiễn Vĩnh chiếu cố khiến cho Từ Tam nổi danh, rốt cục được thêm vào gia phả. Sau đó Từ Tam liên tiếp đỗ tam nguyên, thậm chí Từ Tam đối lập với gia tộc trong chuyện hôn sự cũng có một phần ảnh hưởng không nhỏ của Tiễn Vĩnh trong đó.

Người như vậy, nhà như vậy, danh vọng như vậy.

Trong khi Hà Hoan lại ngủ ở khuê phòng của tiết phụ Tiễn gia, Lâm Vĩnh Thường cảm thấy trước mắt tối đen, cơ hồ nhìn không thấy hy vọng.

Hà Thiên Sơn chỉ hận không thể thẳng tay làm thịt nghịch tử kia của mình!

Đang trong tình cảnh sứt đầu mẻ trán thì Từ Doanh Ngọc cùng Trương thái y mang theo thánh chỉ của Vệ thái hậu đến Dương Châu.

Nhị vị này cũng là khâm sai.

Thánh chỉ của Vệ thái hậu rất đơn giản, chỉ bảo Tổng đốc nha môn giúp đỡ việc trừ hoạch kiến lập Thiệu Nhân đường. Lâm Vĩnh Thường nghĩa bất dung từ, chẳng qua có một chuyện khó xử chính là phải an bài chỗ ở cho Từ Doanh Ngọc và Trương thái y.

Nếu đều là nam nhân thì cứ ở thẳng phủ Tổng đốc hoặc dịch quán là được.

Nhưng Từ Doanh Ngọc là nữ nhân, hơn nữa còn mang theo cả đoàn nữ nhân đến đây, thật sự không tiện an bài.

Lâm Vĩnh Thường biết quê nhà của Từ Doanh Ngọc ở Dương Châu, tổ phụ tổ mẫu đều ở đó. Lâm Vĩnh Thường thử hỏi, “Không biết Từ đại nhân tính dừng chân ở nơi nào? Nếu có gì cần Lâm mỗ thì xin Từ đại nhân dừng khách khí.” Ở thời này mà phải gọi nữ nhân là đại nhân như vậy, Lâm Vĩnh Thường có chút thấu hiểu tại sao có nam nhân lại đêm hôm khuya khoắc ôm đao đi ám sát Ngô Uyển và Từ Doanh Ngọc. Mùi vị gọi nữ nhân là đại nhân thật khó chịu.

Từ Doanh Ngọc xem như không hiểu lời của Lâm Vĩnh Thường, chỉ nói, “Đương nhiên Trương thái y ở chỗ nào thì ta ở chỗ đó.”

Lâm Vĩnh Thường cười nói, “Ta nghe nói Từ đại nhân xuất thân từ Dương Châu, tổ phụ tổ mẫu của Từ đại nhân đều ở Dương Châu, nếu Từ đại nhân tận hiếu trước mặt tổ phụ mẫu thì bản quan cũng không phải là người không thấu tình đạt lý.”

Từ Doanh Ngọc nghe Lâm Vĩnh Thường năm lần bảy lượt muốn đuổi nàng về gia tộc, khiến nàng cảm thấy khó chịu, mặt ngoài vẫn cực kỳ hữu lễ, nói một cách nhẹ nhàng, “Từ trước đến nay đều là trước tiên tận

trung sau đó tấn hiếu, bản quan đến đây là phụng lệnh Thái hậu trừ hoạch kiến lập Thiện Nhân đường. Ta không quen cuộc sống ở Dương Châu, có nhiều chỗ cần Lâm đại nhân giúp đỡ. Nếu ta ở gia tộc thì khó tránh khỏi sẽ bất tiện. Đương nhiên nếu Lâm đại nhân không muốn ta ở tại phủ Tổng đốc thì ta ra ngoài thuê khách điểm ở cũng được, tất nhiên sẽ không khiến Lâm đại nhân khó xử.”

Lâm Vĩnh Thường bị Từ Doanh Ngọc chèn ép, bèn nói, “Bản quan làm sao lại có tâm tư như vậy. Để bản quan phân phó hạ nhân thu dọn chỗ ở cho Từ đại nhân và Trương thái y.”

“Làm phiền Lâm đại nhân.” Từ Doanh Ngọc thản nhiên quan sát Lâm Vĩnh Thường, nghĩ rằng, nhìn thì rất tuấn tú mà đầu óc lại cứng nhắc như vậy, thật sự là uổng phí cho tướng mạo tốt như thế.

Từ Doanh Ngọc nhớ đến việc mà Trầm Chuyết Ngôn nhắc gửi, bèn nói, “Lệnh sanh có thư muốn nhờ ta chuyển cho Lâm đại nhân. Hiện tại mọi thứ hỗn loạn, đợi thu dọn ổn thỏa, ta sẽ phái người đưa cho Lâm đại nhân.”

Nói đến Trầm Chuyết Ngôn, Lâm Vĩnh Thường liền có chút lo lắng, bất chấp e ngại mà cứ hỏi thẳng, “Hóa ra Từ đại nhân cũng quen biết ngoại sanh không nên thân của ta à?”

“Thỉnh thoảng có gặp vài lần.” Mặc dù Từ Doanh Ngọc hơi chướng mắt Lâm Vĩnh Thường, bất quá nàng tự cho rằng bản thân mình phóng khoáng, cũng không cần phải so đo với Lâm Vĩnh Thường, bèn chủ động báo cho biết tin tức của Trầm Chuyết Ngôn, “Lệnh sanh vẫn khỏe mạnh, Lâm đại nhân không cần lo lắng.”

Tuy rằng chỉ là một câu khách sáo nhưng Lâm Vĩnh Thường bỗng dưng cảm thấy yên tâm.

Trò chuyện một lúc, mọi người liền tự cáo từ quay về nghỉ ngơi.

Từ Doanh Ngọc đi xa vất vả, cũng cảm thấy mệt mỏi, vì vậy cũng không từ chối.

Từ Doanh Ngọc và Trương thái y dù sao cũng là khâm sai của Vệ thái hậu, Lâm Vĩnh Thường cũng thông suốt đạo lý đối nhân xử thế. Khâm sai của Hoàng thượng thì có thể chậm trễ, nhưng khâm sai của Hoàng thái hậu thì không được chậm trễ.

Huống chi vị Từ cô nương này nhìn có vẻ cũng không đơn giản.

Lâm Vĩnh Thường không thích giao tiếp với nữ nhân, nhất là nữ nhân khó xơi.

Nhưng cho dù nữ nhân này khó xơi thế nào thì Lâm Vĩnh Thường vẫn phải bày tiệc hoan nghênh khâm sai mới đến của Thái hậu, coi như đón gió tẩy trần.

Từ Doanh Ngọc là tiểu thư kiều quý của danh gia, hành trình xa xôi vất vả, vừa nằm xuống giường liền ngủ thẳng một giấc đến buổi chiều, vì phủ Tổng đốc chiêu đãi tiệc tối nên nha hoàn Hà Hoa mới đánh thức tiểu thư nhà mình dậy.

Từ Doanh Ngọc cảm thấy thân mình tê dại, chẳng qua hiện tại phải đi xã giao, đành ca cẩm một tiếng rồi ngồi dậy trang điểm.

Từ Doanh Ngọc là một nữ nhân có mỹ mạo rất khá.

Nữ nhi giống cha, năm đó Từ thượng thư nổi danh là công tử tuấn nhã.

Từ Doanh Ngọc bị ảnh hưởng từ phụ thân rất nhiều, cho dù là cử chỉ hay hình dung đều có vài phần khí chất của Từ Tam. Đương nhiên điều này khiến Lâm Vĩnh Thường hơi mất tự nhiên, giống như có cảm giác linh hồn của Từ tướng đang ở đây.

Đây cũng chỉ là cảm giác đơn phương của Lâm Vĩnh Thường mà thôi.

Lâm Vĩnh Thường có thể nhìn ra đám tiểu tử như Phạm Duy Phùng Trật cũng hơi kinh ngạc đối với mỹ mạo của Từ Doanh Ngọc.

Phạm Duy Phùng Trật không phải là chưa gặp đủ loại người trong thiên hạ, ngược lại, bọn họ tự nhận là đã gặp qua nữ nhân dung mạo nhất thiên hạ này: Ninh Quốc đại Công chúa Minh Kỳ điện hạ.

Chẳng những Minh Kỳ quyền cao chức trọng mà tướng mạo cũng là tuấn nhân mi phi, một nét đẹp cực kỳ bá đạo.

Theo quan niệm của Phạm Duy Phùng Trật thì nữ nhân có bản lĩnh và dũng khí chia tay trượng phu, tuy rằng không thể sánh bằng Minh Kỳ nhưng cũng không thua kém là bao.

Vậy mà chẳng ngờ Từ Doanh Ngọc lại là một nữ tử ôn nhu tú lệ như vậy.

Bao gồm cả ngôn hành cử chỉ của Từ Doanh Ngọc, tất cả đều mang theo sự hòa nhã dịu dàng của một nữ nhân.

Phạm Duy nghe nói Từ Doanh Ngọc đến chủ trì việc kiến lập Thiện Nhân đường, bèn nhân tiện nói, “Thiện Nhân đường đối với dân chúng là trăm lợi mà bất hại. Nếu Từ đại nhân nhìn trúng khu vực nào thì cứ nói thẳng.”

Từ Doanh Ngọc cười nhân nhật, “Như vậy phải phiền toái Phạm đại nhân rồi. Ta cũng không quen thuộc Dương Châu, còn phải dựa vào Trương thái y chỉ điểm.”

Tuy rằng Từ Doanh Ngọc chủ yếu báo cáo kết quả công tác, bất quá nàng thường chọn thời điểm thích hợp mà nâng vị trí của Trương thái y lên. Cho dù Trương thái y không quá hiểu đạo lý đối nhân xử thế, nhưng cũng hiểu được thiện ý của Từ Doanh Ngọc. Hơn nữa dọc đường đồng hành, Trương thái y đối với Từ Doanh Ngọc cũng có vài phần trưởng bối ưa thích văn bối.

Trương thái y là người rộng lượng, vượt râu nói, “Người lo chuyện được đường, nghỉ ngơi hai ngày đi, ta đi ra chợ xem được liệu giá cả thế nào. Nếu giá cả thích hợp thì mua về một mớ cũng không sao.”

Từ Doanh Ngọc nói, “Trương thái y nói rất đúng.”

72. Chương 72

Lâm Vĩnh Thường bỗng nhiên trầm ngâm mở miệng muốn nhờ, “Trương thái y, nay ở chỗ của ta có một vụ án. Trong đó có một nữ nhân đâm đầu vào cột để tự vẫn, nay chỉ còn một hơi thở, chưa kể đến việc phải châm thuốc uống, nữ nhân này vẫn không chịu tỉnh lại. Ta cũng đã thỉnh rất nhiều đại phu đến xem nhưng đều thúc thủ vô sách. Ngài là thần y nổi danh Thiên triều, không biết có thể ra tay tương trợ hay không?”

Lương y như phụ mẫu, Trương thái y không từ chối cũng không ra giá mà chỉ nói, “Nếu đã biết chuyện thì không thể mặc kệ. Hiện tại ta đến đó xem thử một chút vậy.”

Lâm Vĩnh Thường cũng không muốn trì hoãn thời gian, bất quá bữa tiệc vừa mới bắt đầu, hẳn là gia chủ, đương nhiên không thể rời đi trước, lại lo lắng sẽ thất lễ với Từ Doanh Ngọc, nhất thời cảm thấy khó xử. Từ Doanh Ngọc là người thông minh nhạy bén, liền nói, “Công sự quan trọng hơn. Dù sao ta ở phủ Tổng đốc, chỉ là một bữa ăn mà thôi, khi nào ăn cũng được. Nếu Lâm đại nhân cần gì ở ta thì cứ nói thẳng, không cần khách khí.”

“Bỏn quan thất lễ.” Trong lòng của Lâm Vĩnh Thường thật sự lo lắng vụ án này, bèn đứng dậy thỉnh Trương thái y đi chẩn bệnh.

Phạm Duy và Phùng Trật cũng bị áp lực rất lớn.

Vụ án này tuy rằng là do thứ tử Hà Hoan của Vĩnh Định Hầu gây ra, bất quá với thanh danh của Tiễn gia nếu không điều tra rõ ràng thì danh dự của Lâm Vĩnh Thường sẽ bị tổn hại.

Danh vọng của Tiễn gia quá lớn, nếu Tiễn gia thật sự oan khuất trong vụ án này thì ngay cả Phạm Duy và Phùng Trật cũng không thể đi cầu xin ân huệ.

Khiến cho Phạm Duy cảm thấy may mắn chính là thuế muối bắt đầu được cải cách.

Tiết phụ Tiễn gia không chết, đây là chuyện duy nhất mà Lâm Vĩnh Thường cảm thấy may mắn.

Nếu để Lâm Vĩnh Thường nói thì Hà Hoan không phải người hồ đồ, hần có bạc có thể, cần gì phải đi vụng trộm với một quả phụ thủ tiết? Như vậy chẳng phải là điên khùng hay sao?

Theo sự hiểu biết của Lâm Vĩnh Thường về Hà Hoan thì khả năng Hà Hoan gây ra vụ án này cũng không cao, cho dù Lâm Vĩnh Thường không tin Hà Hoan thì hần vẫn tin tưởng sự gia giáo của Vĩnh Định Hầu. Nhưng Hà Hoan lại bị người ta bắt quả tang. Tiết phụ Tiễn gia tự vẫn ngay tại chỗ, cả đầu đầy máu, may mà không chết, nếu chết thật thì e rằng Hà Hoan có một trăm cái mồm cũng khó mà giải thích.

Lúc này Lâm Vĩnh Thường tất yếu phải bảo vệ Hà Hoan.

Một mình Hà Hoan không đáng giá gì cả, nhưng nếu Hà Hoan thật sự thua án này thì Vĩnh Định Hầu đương nhiên sẽ bị liên lụy, cho dù thế nào thì Lâm Vĩnh Thường cũng tuyệt đối không thể để cho Vĩnh Định Hầu quay về đế đô.

Xảy ra chuyện của Hà Hoan khiến cho hần nhận ra, có lẽ ở một phương diện nào đó đã chứng minh chính sách thi hành của hần và Vĩnh Định Hầu là đúng.

Lúc này nếu mất đi Vĩnh Định Hầu đang cầm binh thì Lâm Vĩnh Thường thật sự hoài nghi chính hần một Tổng đốc Hoài Dương còn có thể ngồi trong bao lâu.

Cho nên bảo vệ Hà Hoan chính là bảo vệ Vĩnh Định Hầu. Bảo vệ Vĩnh Định Hầu chính là bảo vệ chính hần.

Tiết phụ Tiễn gia được an bài trong một khu vực yên tĩnh, trong phòng có nha hoàn ma ma và đại phu trông coi, bên ngoài có tâm phúc thị vệ của phủ Tổng đốc trông coi.

Lần này cũng bắt chấp nam nữ ở chung phòng.

Phạm Duy, Phùng Trật và Lâm Vĩnh Thường đều đi vào, Từ Doanh Ngọc vốn là nữ nhân, đương nhiên càng có thể đi vào.

Từ Doanh Ngọc vừa nhìn người đang nằm hôn mê trên giường thì lông mày khê nheo lại, thật lâu sau mới hô lên một tiếng đầy kinh ngạc, “Thiên tỷ tử?”

Lâm Vĩnh Thường hơi bất ngờ bèn hỏi Từ Doanh Ngọc, “Từ đại nhân nhận ra nàng ta ư?”

Từ Doanh Ngọc nhìn nha hoàn đặt xuống một chiếc gối nhỏ để chặn bệnh, Trương thái y ngồi trước giường bắt mạch, nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của Lâm Vĩnh Thường nhưng nét mặt kinh ngạc thật sự không thể gạt được người ta.

Qua một lúc, Trương thái y đứng dậy nói, “Mạch tượng tuy có chút suy yếu nhưng cũng không đáng ngại, chẳng qua cô nương này đã lâu không thể tỉnh lại e rằng là do tâm bệnh hoặc là trên đầu va chạm quá nặng mà gây ra.”

Không đợi Lâm Vĩnh Thường hỏi thì Trương thái y đã nói, “Hôm nay đã muộn, trời cũng đã tối đen, đợi ngày mai ta châm cứu thử xem có hữu hiệu hay không?”

“Làm phiền Thái y.” Lâm Vĩnh Thường hơi mừng thầm, chỉ trông mong tiết phụ Tiễn gia có thể sớm ngày tỉnh lại.

Đương nhiên Lâm Vĩnh Thường rất muốn biết vì sao Từ Doanh Ngọc lại nhận ra tiết phụ Tiễn gia.

Từ Doanh Ngọc hỏi trước, “Vì sao Thiên tỷ tử lại ở phủ Tổng đốc?”

Lâm Vĩnh Thường đành phải đem vụ án thuật lại sơ lược cho Từ Doanh Ngọc nghe, Từ Doanh Ngọc thở dài, “Thiên tỷ tử là người rất tốt, vậy mà lại gặp phải chuyện đáng thương như vậy. Nếu nói rằng Thiên tỷ tử thông dâm cùng người khác, thì đây là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.”

Lâm Vĩnh Thường là một đại nam nhân, cũng không tiện ở chung với Từ Doanh Ngọc một mình, vì vậy mới giữ lại Phạm Duy và Phùng Trật. Lúc này Phạm Duy nhin không được mà hỏi, “Từ tiểu thư, vì sao tiểu thư lại quen biết với tiết phụ Tiễn gia? Chẳng phải tiểu thư luôn ở đế đô hay sao?”

“Có lẽ Phạm đại nhân không biết, bất quá Lâm đại nhân ắt hẳn là biết, Tiễn sư tổ là ân sư của gia phụ.” Từ Doanh Ngọc nói, “Trước kia gia phụ được sư tổ chiếu cố rất nhiều. Đến nay gia phụ luôn có nhiều cảm kích đối với sư tổ. Trưởng tôn của Tiễn gia năm đó đến để đô thành thân, sau này lại đọc sách ở Quốc Tử Giám, tiện thể thi ân khoa mùa xuân, vì vậy mới ở lại để đô một thời gian.”

“Thiên tỷ tỷ lớn hơn ta vài tuổi, nhưng chúng ta ở chung rất hòa hợp.” Từ Doanh Ngọc thở dài, “Thiên tỷ tỷ là trưởng tôn nữ của đại nho đại nhân gia Đoàn Nhữ Ngọc. Nay Thiên triều thường có câu Nam Tiễn Bắc Đoàn. Ta và Thiên tỷ tỷ thuở nhỏ quen biết, Tiễn công tử là sư đệ của phụ thân, ta và Thiên tỷ tỷ là hảo hữu, vì vậy hai nhà đi lại rất nhiều. Sau đó Tiễn công tử đỗ tiến sĩ, tiền đồ rộng mở, nhưng không ngờ lại lâm bệnh nặng mà mất sớm. Thiên tỷ tỷ và Tiễn công tử phu thê tình thâm, liền tự nguyện vì bạc mà thủ tiết cho Tiễn công tử, mang theo quan tài của Tiễn công tử trở về Tiễn gia.”

“Thiên tỷ tỷ cũng không phải loại người cợt nhả. Lúc Tiễn công tử qua đời thì Thiên tỷ tỷ vẫn đang tuổi thanh xuân, Đoàn đại nho tình nguyện gả tôn nữ cho mối hôn sự khác nhưng Thiên tỷ tỷ nhất định không chịu.” Đôi mắt của Từ Doanh Ngọc hơi rưng rưng, nàng nhẹ nhàng hít một hơi rồi mới nói tiếp, “Việc này lan truyền ra ngoài. Hoàng thượng coi đây là điều tốt đẹp, liền ban cho đền thờ trinh tiết.”

Lâm Vĩnh Thường nhất thời nói không nên lời mà chỉ lắng nghe Từ Doanh Ngọc thuật lại chuyện xưa. Đoàn thị có mỹ đức và gia giáo như vậy thì nhất định không thể cùng nam tử thông dâm.

Vụ án này lại càng trở nên khó xử lý.

Từ Doanh Ngọc cau mày nói, “Lâm đại nhân nên mau chóng điều tra rõ ràng vụ án này. Chưa nói đến danh vọng của Tiễn gia ở Giang Nam, nếu Đoàn đại nhân biết Thiên tỷ tỷ gặp phải chuyện này thì nhất định cũng sẽ vì Thiên tỷ tỷ mà đòi lại công đạo.”

Lâm Vĩnh Thường than nhẹ một cách bất đắc dĩ, “E rằng không còn kịp nữa rồi.”

Người chủ mưu lập ra một cái bẫy chết người, không tiếc liên lụy đến hai vị đại nho đức cao vọng trọng, bất quá chỉ vì muốn trục xuất hắn và Hà Thiên Sơn ra khỏi Hoài Dương mà thôi.

Nhưng Lâm Vĩnh Thường làm sao có thể cam tâm cho được!

Lâm Vĩnh Thường liền nói ngay, “Đa tạ Từ đại nhân tương trợ. Vốn nghe nói y thuật của Trương thái y siêu phàm, nếu Đoàn thị tỉnh lại, ta là nam nhân không tiện ở đây, đành phải thỉnh Từ đại nhân chiếu cố giúp. Sự tình đã xảy ra, tốt nhất đừng tiếp tục có suy nghĩ tự vẫn nữa thì mới được.”

“Lâm đại nhân yên tâm, cho dù Lâm đại nhân không nói thì ta cũng không an tâm để mặc Thiên tỷ tỷ như vậy.” Từ Doanh Ngọc thật biết suy nghĩ vì người khác, nhẹ nhàng nói, “Lâm đại nhân có thể cho phép ta chiếu cố Thiên tỷ tỷ thì ta phải nói lời cảm tạ đối với Lâm đại nhân mới đúng.”

Lâm Vĩnh Thường chỉ lẳng lặng thở dài.

Như Lâm Vĩnh Thường suy đoán, chuyện này liên quan đến một vị Hầu gia, hai vị đại nho với danh tiếng lừng lẫy, áp lực quả thật là áp lực!

Tấu chương của Ngự sử Hoài Dương đã đưa đến ngự tiền.

Đoàn Nhữ Ngọc ở ngay đương triều nghe nói đến việc này thì lập tức lặn ra ngất xỉu. Sau khi được người ta ấn huyệt nhân trung thì mới tỉnh lại, Đoàn Nhữ Ngọc giàn dụa lão lệ, khấn đầu nói với Minh Trâm, “Bệ hạ, bệ hạ, người khác thì thần không dám cam đoan nhưng tôn nữ của thần thì thần biết rất rõ. Lúc trước Thiên nhi chịu tang cho phụ gia khi tuổi còn thanh xuân, lão thần không muốn tôn nữ thủ tiết, bất quá tôn nữ tình thâm ý trọng, khăng khăng đòi thủ tiết cho Tiễn gia. Tôn nữ là người trong sạch như vậy, lão thần tuyệt đối không thể tin, tuyệt đối không thể tin! Lão thần cầu bệ hạ điều tra rõ ràng, cho tôn nữ của thần một lời công đạo!”

Nói xong liền dập đầu mấy cái.

Học thức của Đoàn Nhữ Ngọc rất phi phàm, cũng có nghĩa người này không còn trẻ, râu tóc đã trắng xóa, hiện tại dập đầu đến mức cái trán trở nên đỏ tía, nhất thời làm cho người ta cảm thấy xót xa.

Cùng Đoàn Nhữ Ngọc đập đầu cầu xin còn có nhi tử của Đoàn Nhữ Ngọc, Hàn Lâm Đoàn Minh Âm: phụ thân của Đoàn thị.

Minh Trạ̣m ṿoi n̄oi, “Đoàn khanh bình thân, Đoàn hàn lâm, người cũng đứng lên đi. Lệnh cho Lâm Vĩnh Thường điều tra kỹ càng chuyện này! Nhất định không thể để cho người vô tội chịu oan! Sự tình liên quan đến tôn nữ của Đoàn khanh, phụ mẫu thiên hạ đều giống như nhau, trầm hiểu rõ tâm tình của Đoàn khanh.”

“Không bằng như thế này, Đoàn khanh đã lớn tuổi, cứ để Đoàn hàn lâm đến Hoài Dương xem lệnh ái thế nào đã. Cũng may tính mạng của lệnh ái không đáng lo, Đoàn khanh cũng nên khuyên nàng một chút thì mới được.”

Đoàn Nhữ Ngọc nước mắt đầy mặt, Đoàn gia phụ tử run rẩy tạ ơn rồi lập tức về nhà chuẩn bị cho hành trình đến Hoài Dương.

Minh Trạ̣m cũng không phải là hôn quân, nhưng hắn cũng rất tức giận đối với vụ án của Hà Hoan.

“Không biết suy nghĩ cái gì mà lại đi thông dâm với quả phụ!” Đầu tiên là Minh Trạ̣m dậm chân mặ́ng chữi, thật sự cảm thấy đáng tiếc thay cho thanh danh của Vĩnh Định Hầu, “Sinh ra cái loại tán gia bại sản này thì sớm bóp chết đi cho rồi!”

Minh Trạ̣m cũng không biết nhiều về Tiễn gia. Hắn vốn không quá thích người đọc sách, đối với giới học thuật, trước đây có từng nghe người ta nói đến cái tên Tiễn Vĩnh. Bởi vì ngay cả Nguyễn Hồng Phi cũng nói Tiễn Vĩnh là bậc thầy về học vấn cho nên Minh Trạ̣m định thỉnh Tiễn Vĩnh đến Quốc Tử Giám của đế đô để dạy học.

Nay hắn chưa gửi thiệp mời mà tôn tức phụ của Tiễn gia lại xảy ra vụ án này.

Còn Đoàn Nhữ Ngọc, Minh Trạ̣m cũng không thích lão già đó.

Lúc trước Đoàn Nhữ Ngọc giảng bài cho các Hoàng tử ở Đạo trai, không biết vì sao mà lại chướng mắt chủ tớ Minh Trạ̣m. Khi ấy Phạm Duy còn nhỏ, cũng không biết vì sao hắn biết được thanh danh của Đoàn Nhữ Ngọc, bèn truy đuổi kịch liệt, thường xuyên đến Đạo trai học hỏi, nhưng liên tục bị châm chọc đả kích.

Chủ nhục thần tử. Thần nhục thì chủ cũng chẳng có mặt mũi gì.

Đoàn Nhữ Ngọc không thích Phạm Duy, đối với Minh Trạ̣m thì chứng tỏ Đoàn Nhữ Ngọc không thích hắn.

Cho nên trong một khoảng thời gian, Minh Trạ̣m thù dai đã từng có ý kiến khó dễ Đoàn Nhữ Ngọc.

Nhất là sau khi Minh Trạ̣m đập đầu Đỗ Như Lan, đám tiên sinh ở đạo trai biết chuyện này đều trở nên cực hiền lành với hắn, chỉ có Đoàn Nhữ Ngọc vẫn lãnh đạm như xác chết, khiến Minh Trạ̣m vô cùng buồn bực.

Chuyện này cũng trực tiếp là nguyên nhân sau này khi Phượng Cảnh Kiền muốn chọn lão sư cho Minh Trạ̣m thì Minh Trạ̣m liền lựa chọn quan viên không có mấy thanh danh là Từ Tam, mà cũng không phải là đại sư phụ của Đạo trai: Đoàn Nhữ Ngọc.

Có khi diễn biến cuộc đời của một người đã nằm sẵn trong ý niệm của một người khác.

Ấn tượng của Minh Trạ̣m đối với Đoàn Nhữ Ngọc chỉ thay đổi khi dự án Đồ thư quán được xây dựng. Đoàn Nhữ Ngọc vốn là Hàn Lâm viện nghiên cứu học vấn, toàn bộ mục lục của Đồ thư quán đều do hắn soạn thảo. Hơn nữa Đoàn Nhữ Ngọc cũng quyên tặng rất nhiều sách quý tàng thư ở trong nhà cho triều đình sao chép để các môn sinh có thể sử dụng.

Vì Đoàn Nhữ Ngọc cũng là bậc thầy học vấn được mọi người công nhận, nhưng người này có vài phần cổ hủ, Minh Trạ̣m liền bổ nhiệm cho hắn làm tiến sĩ Quốc Tử Giám, để hắn đi làm giáo trưởng.

Minh Trạ̣m không biết trước kia hai vị bậc thầy học vấn lại có quan hệ thông gia như vậy. Kết quả lại xảy ra vụ án này khiến Minh Trạ̣m tức điên, mặ́ng chừng một lúc lâu mới thôi.

Tuy rằng tiểu Minh ù là ái nhân của mình nhưng Nguyễn Hồng Phi phải thừa nhận tiểu Minh ù thật sự là một vị quân vương không có phong độ. Hắn khuyên nhủ, “Sự tình còn chưa biết đầu biết đuôi mà, cần gì phải nổi giận như vậy? Có thể Hà công tử bị oan uổng thì sao? Còn nữa, cho dù có thật sự phạm tội thì người cứ ẩn luật mà làm.”

Minh Trạm nói, “Như vậy chẳng phải công sức của Vĩnh Định Hầu sẽ trôi sông đổ biển hay sao?” Hà Hoan chẳng là gì cả, Minh Trạm chỉ lo lắng đến công việc của Vĩnh Định Hầu và Hoài Dương mà thôi.

“Nếu thật sự phạm tội thì có thể thấy được cách dạy dỗ của Vĩnh Định Hầu. Người như vậy, thanh danh như vậy thì không thích hợp tiếp tục ở Hoài Dương nữa.” Nếu thật sự là thông dâm hoặc là bức gian, Đoàn thị dù sao cũng là tiết phụ, trong khi Tiên gia và Đoàn gia đều là người có danh vọng, Hà Hoan tuyệt đối chỉ có đường chết mà thôi. Cũng không hẳn Minh Trạm muốn hấn phải chết, nhưng nếu Minh Trạm muốn áp chế dư luận thì phải bắt Hà Hoan chết.

Nguyễn Hồng Phi nói tiếp, “Theo quan điểm của ta thì chuyện này rất kỳ lạ. Hà gia nhị công tử cũng không phải non nớt gì, muốn nữ nhân nào mà không được, cần gì phải tìm tiểu quả phụ làm chi?”

“Đó là nữ nhi Đoàn gia là tức phụ Tiên gia, là tiết phụ được triều đình khen ngợi, nữ nhân này cũng không phải kẻ hồ đồ ngu xuẩn, rất khó xảy ra khả năng thông dâm.”

Minh Trạm thở dài, “Ngay cả Vĩnh Định hầu cũng không thể nắm giữ được gia phong thì người nói thử xem, ta còn có thể tin ai đây?”

“Vĩnh Định Hầu thì sao, hấn cũng chỉ là con người mà thôi.” Nguyễn Hồng Phi cười một cái, cầm một trái hương phỉ nhét vào miệng của Minh Trạm, “Vớ lại Vĩnh Định Hầu là Vĩnh Định Hầu, nhi tử của hấn là nhi tử của hấn. Một thanh niên hai mươi tuổi, hằng năm ở trong quân doanh, ngẩng đầu chỉ nhìn thấy đám quan binh già nua. Chợt đến nơi hương diễm mềm mại như vậy thì người nào chịu cho nổi? Đừng nói là Hà gia công tử, cho dù là người đi Dương Châu thì cũng phải đến nghe vài khúc hát trên hoa lâu hoặc thuyền hoa.”

“Dù sao thì ta cũng không đi tìm tiểu quả phụ đâu.”

“Chẳng lẽ vị Hà công tử kia lại đi tìm tiểu quả phụ hay sao?” Nguyễn Hồng Phi tuyệt đối không tin tưởng, hấn cười nói, “Mồm mồm à, người thông minh hơn người ta, nhưng cũng quá đa nghi. Người suy nghĩ một chút đi, từ trước đến nay thông dâm là chuyện cực kỳ bí ẩn, vì sao lại bỗng nhiên bị bắt quả tang như vậy? Còn nữa, nếu là cưỡng gian thì chẳng lẽ Hà công tử ngốc như vậy sao? Cưỡng gian cũng phải đánh người ta bất tỉnh mới cưỡng gian, cưỡng gian xong thì lập tức bỏ chạy, như vậy mới đúng.”

“Chuyện này cũng không đơn giản.” Nguyễn Hồng Phi hạ kết luận.

Minh Trạm mất hứng khi ái nhân bảo rằng hấn quá đa nghi, cả giận nói, “Chẳng lẽ ta không nghĩ đến chuyện này ư? Nhưng người cũng phải có chứng cứ thì mới nói được chứ! Đoàn thị tuy rằng không chết, vẫn còn một hơi thở, nhưng hiện tại vẫn còn hôn mê. Người suy nghĩ một chút đi, nếu thật sự có người giả trò, nghe nói Tiên gia cũng là gia tộc trăm năm thịnh vượng, thư hương dòng dõi, xưa nay xem thanh danh là tánh mạng, ai lại có bản lĩnh thông thiên như vậy mà đi tính kế bọn họ cơ chứ?”

“Người chủ mưu tạm thời không cần phải suy đoán.” Minh Trạm cau mày nói, “Giả thiết Hà Hoan bị hãm hại. Nay vấn đề là Đoàn thị tuy còn sống nhưng lại hôn mê như xác chết.”

“Nữ nhân, nhất là tiết phụ, trinh tiết chính là tánh mạng. Nàng lại xuất thân từ Đoàn gia, người nói thử xem, giữa trinh tiết và Hà Hoan thì nàng sẽ chọn bên nào?” Minh Trạm thở dài, “Chỉ cần Đoàn thị không thừa nhận tội danh thông dâm thì Hà Hoan phải xoay sở thế nào đây? Nếu Hà Hoan bị định tội thì thanh danh của Vĩnh Định Hầu ở Dương Châu cũng bị phá hủy.”

“Nhưng giống như người đã nói, Đoàn thị là nữ nhân Tiên gia, không bàn đến xuất thân và học thức, nữ nhân như vậy thì khả năng thông dâm là cực bé. Vớ lại nếu thật sự là thông dâm thì có nữ nhân nào đi thông dâm mà còn chính mồm thừa nhận là mình thông dâm cơ chứ?” Minh Trạm nói một cách buồn bực, “Mặc dù Đoàn thị còn sống nhưng muốn nàng cứu Hà Hoan thì chẳng dễ dàng gì!”

Nguyễn Hồng Phi cười, “Chúng ta không ở Dương Châu, cũng không biết tình hình cụ thể thế nào. Bất quá, nếu để ta nói thì trên đời không có gì là không thể làm sáng tỏ. Lâm Vĩnh Thường cũng không phải kẻ ngốc, không nói đến người khác, chỉ cần nói đến vụ án này thì cũng đã thấy có rất nhiều điểm khả nghi. Đoàn thị cũng không phải ở một mình, bên cạnh luôn có nha hoàn và ma ma đứng không? Những người này cũng chẳng khó cạy miệng. Vớ lại vì sao Hà Hoan lại vào đó giữa đêm hôm khuya khoắc?”

Minh Trạng thở dài một hơi, “Mặc kệ, cho dù ta có thánh minh cỡ nào thì cũng không phải là thần tiên. Cứ để bọn họ tự giải quyết, ta chỉ xem kết cục cuối cùng thôi.”

Nguyễn Hồng Phi cười một cái rồi phân phó Hà Ngọc đi truyền lệnh.

Tuy rằng ngoài miệng Minh Trạng mặc kệ nhưng trong lòng vẫn có một chút khó chịu.

Bên cạnh hắn có người Hoài Dương, nhi tử của tiền nhiệm Tổng đốc Hoài Dương Tiết Xuân Hoàng: Tiết Thiếu Lương đang ở bên cạnh làm thị vệ cho Minh Trạng.

Nay Hoài Dương xảy ra vụ án như vậy, Minh Trạng bèn gọi Tiết Thiếu Lương đến hỏi một chút.

Tiết Thiếu Lương xưa nay nói chuyện luôn đơn giản thẳng thắn, cũng không quanh co lòng vòng, rất đúng khẩu vị của Minh Trạng, Tiết Thiếu Lương nói, “Học thức và nhân phẩm của Đoàn đại nho đều là nhất đẳng, nữ nhi của nhà hắn rất có mỹ danh ở Giang Nam. Đoàn đại nho mở thư viện ở Hoài Dương, trước kia thuộc hạ từng đến đó đọc sách. Đoàn đại nho ôn hòa hiền lành, là một trưởng giả đáng được tôn kính.”

Phát sầu nhất cũng không phải là Minh Trạng mà chính là Vĩnh Định Hầu Hà Thiên Sơn.

Từ khi vụ án xảy ra đến nay cũng đã mấy ngày, Vĩnh Định Hầu lo lắng đến mức gầy xuống hẳn, sắc mặt tiêu tụy. Nếu không kiên trì vì mong muốn rửa sạch tội danh cho nhi tử thì Vĩnh Định Hầu không nằm liệt giường cũng không được.

Người khác hoài nghi và phẫn hận nhưng Vĩnh Định Hầu lại hoàn toàn không tin tưởng nhi tử sẽ cùng quả phụ thông dâm hoặc là cưỡng gian quả phụ.

Thuở nhỏ Hà Hoan vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn, đứa nhỏ này như thế nào thì Vĩnh Định Hầu đương nhiên biết rõ. Cho dù Dương Châu là thành đô phồn hoa, nhi tử tuổi trẻ cũng có chút ham chơi nhưng không thể chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi lại trở thành súc sinh như thế.

Vĩnh Định Hầu tuyệt đối không tin tưởng nhi tử lại sa đọa đến mức này.

Đưa tất cả quan tướng cùng nhi tử ra ngoài ngày hôm đó đến phủ Tổng đốc để thẩm tra, mấy người này đều nhận định ngày đó chỉ đến thuyền hoa uống rượu mà thôi. Hơn nữa còn nhắc đến ca kỹ ở bên cạnh Hà Hoan lúc ấy, chẳng qua mọi người đều không ngờ hiện tại ca kỹ kia đã bật vô âm tín.

Chỉ cần như vậy thì lời khai của quan tướng đã bị mất hiệu quả rõ rệt. Hơn nữa đám quan tướng này đều là thủ hạ của Vĩnh Định Hầu, có ai biết được nếu người ngụy tạo chứng cứ hay không? Dùng quan tướng để lấy chứng cứ thì cũng không dễ dàng khiến người ta tin tưởng.

Còn nữa, Lâm Vĩnh Thường đương nhiên sẽ không quên đám nha hoàn và ma ma hầu hạ Đoàn thị, nhưng những người đó làm sao dám thừa nhận, cho dù là thừa nhận Đoàn thị thông dâm hoặc là bị cưỡng gian thì các nàng cũng không còn đường sống để lui.

Người khác không biết nhưng bọn họ thì biết. Tiễn thị gia tộc quy củ nghiêm ngặt, nay lại xảy ra việc xấu trong nhà, nếu không phải bọn họ có khả năng dính dáng đến vụ án khiến Lâm Vĩnh Thường phải lưu lại thì bọn họ đã sớm bị gia chủ xử trí.

Lâm Vĩnh Thường trải qua thẩm vấn nhưng cũng không có manh mối gì hữu dụng.

Khiến cho Lâm Vĩnh Thường phát sầu là phụ tử Đoàn Nhữ Ngọc muốn đến Dương Châu. Lâm Vĩnh Thường biết rất rõ lão già này, vừa khó chịu vừa cứng đầu, chẳng nề nang ai.

Hơn nữa không chỉ có phụ tử Đoàn Nhữ Ngọc đến đây mà còn có Vĩnh Định Hầu phụ nhân: Tiêu thị cũng đến.

Lâm Vĩnh Thường đã sớm nghe thấy thanh danh của Tiêu thị, đầu của hắn lại càng đau.

Chẳng qua Lâm Vĩnh Thường cũng không thuộc dạng xoàng xĩnh, hắn lại đi thẩm vấn thị nữ bên cạnh Đoàn thị — Lan Huệ.

Lan Huệ khác các nha hoàn bình thường, nàng là nha hoàn của hồi môn của Đoàn thị. Có thể lưu được đến ngày hôm nay thì có thể thấy được tình cảm chủ tớ của bọn họ không phải bình thường. Bất quá Lâm Vĩnh

Thường cũng biết rõ, nô tỳ mặt ngoài nhìn trung thành nhưng thường thường nhiều chuyện xấu lại nằm ở người trung thành.

Hơn nữa Lâm Vĩnh Thường còn thỉnh cả Từ Doanh Ngọc đến dự thính.

Không phải vì lý do gì, chẳng qua Từ Doanh Ngọc là nữ nhân, đối với những chuyện nội sự thì mức độ miễn cảm của Từ Doanh Ngọc hơn hẳn nam nhân bọn họ.

Lâm Vĩnh Thường tỏ vẻ thản nhiên, “Nhớ rõ ngày ấy xảy ra chuyện, Đoàn thị mặc tang y. Đoàn thị xuất thân là thư hương thế tộc, lại gả vào Tiễn gia cũng thư hương thế tộc, ta nghĩ rằng nàng ta nên được sống an nhàn sung sướng, vì sao trên người lại mặc vải bố xiêm y?”

Lan Huệ tuổi không nhỏ nhưng vẫn mặc đồ như một cô nương chưa xuất giá, trên mái tóc đen nhánh chỉ cài duy nhất một cây trâm bằng bạc, sắc mặt gầy xẹp, dáng vẻ tiêu tụy. Nghe thấy Lâm Vĩnh Thường hỏi thì Lan Huệ liền cung kính đáp lời, “Bẩm đại nhân, quy củ của Tiễn gia vốn là như thế. Tiết phụ thủ tiết của Tiễn gia đều phải ngày ngày tự mình dệt cửu xe tơ, tụng kinh niệm phật, tự làm y phục. Không được mặc tơ lụa mà chỉ được mặc tang y.”

Lâm Vĩnh Thường nhìn về phía Từ Doanh Ngọc, “Có quy củ này hay sao?” Hắn có bản lĩnh và kiến thức nhưng cũng chưa từng nghe nói đến cuộc sống của tiết phụ.

Từ Doanh Ngọc cũng không thể tin tưởng, bèn hỏi, “Lúc trước Thiển tỷ tỷ là người lịch sự tao nhã, mặc dù ăn mặc không cần quá đẹp để quý giá hay xa xỉ nhưng y phục đều rất tinh tế. Chẳng lẽ thủ tiết chưa đủ hay sao mà còn phải tự tra tấn chính mình như vậy?”

Đôi mắt của Lan Huệ trở nên đỏ ửng, nàng chỉ im lặng không nói gì.

Từ Doanh Ngọc nhìn về phía Lan Huệ, “Thuở nhỏ ta đã quen biết tiểu thư của người, người có lẽ cũng biết. Có chuyện gì cần nói thì cứ nói đi. Nay người ở phủ Tổng đốc, không cần phải lo lắng cho tánh mạng của tiểu thư nhà người nữa.”

Lan Huệ lẳng lặng rơi xuống hai hàng lệ, thút thít khóc, “Từ tiểu thư, nô tỳ vốn là hạ nhân, có chút chuyện cũng không đến phiên nô tỳ nói. Nói thì không thể nói, nhưng nô tỳ từ nhỏ đã lớn lên cùng tiểu thư của nhà mình, Từ tiểu thư, tiểu thư hãy rộng lượng cứu tiểu thư của nô tỳ đi. Tiểu thư của nô tỳ tình sâu nghĩa nặng đối với cô gia, tự nguyện thủ tiết, vốn định sau này nhận tử tước để nối dõi, ngày sau ở trước mộ phần của cô gia cũng có người thờ phụng cúng bái.”

“Nhưng từ ngày chúng nô tỳ đi theo tiểu thư vào Tiễn gia thì chẳng có ai nhắc đến chuyện này, còn bắt tiểu thư ngày ngày phải dệt cửu xe tơ, bên ngoài có rất nhiều nha hoàn và ma ma nhưng không phải đến hầu hạ mà là đến để trông coi chúng ta.” Lan Huệ đưa hai tay bịt mắt, sau khi khóc nức nở một lúc thì mới nói tiếp, “Ngay cả hoa viên mà chúng ta cũng không thể đi, người của Tiễn gia nhắm mắt làm ngơ, ngoại trừ trong viện an bài ma ma và nha hoàn xa lạ. Muốn gửi thư cũng không có chỗ để nhờ vả.”

“Nô tỳ nghĩ rằng tiểu thư có tình có nghĩa như vậy, ngay cả triều đình cũng phải ngợi khen.” Lan Huệ nhỏ giọng nức nở khóc, “Nhưng nô tỳ không biết làm tiết phụ lại gian nan như thế. Nô tỳ có một câu đại nghịch bất đạo, nếu biết phải sống những ngày như vậy ở Tiễn gia thì nô tỳ có liều mạng cũng không thể để tiểu thư phải mang vạ như vậy đâu.”

Lâm Vĩnh Thường chỉ cảm thấy Đoàn thị thật sự có chút thâm tâm, đành phải thở dài một tiếng.

Từ Doanh Ngọc lại lặng lẽ rơi lệ, nhưng cũng lập tức lấy khăn lau đi, nhẹ nhàng hỏi, “Người đã từng tuổi này vì sao lại chưa thành thân?”

Lan Huệ thút thít nói, “Tiểu thư đã sớm muốn nô tỳ đi thành thân, chẳng qua Tiễn gia không có quy củ này. Tiểu thư là tiết phụ, nô tỳ là hạ nhân bên cạnh tiểu thư, làm sao có thể mặc hồng y cơ chứ. Nô tỳ cũng không yên tâm đối với tiểu thư, thôi thì cứ ở bên cạnh tiểu thư là được.”

Lâm Vĩnh Thường lại gọi vài ma ma và nha hoàn đến thăm vấn.

Ánh mắt của Từ Doanh Ngọc dừng trên thân của đám người này, thấy ma ma và nha hoàn đều là người tráng kiện mạnh mẽ, trong lòng liền cảm thấy chán ghét Tiễn gia, cho dù Từ gia và Tiễn gia có quan hệ

thân cận cỡ nào thì Từ Doanh Ngọc vẫn nhin không được mà cau mày hỏi, “Tiền phủ là thư hương thế gia, vì sao những người tay chân thô kệch như các người lại đi hầu hạ thiếu nữ nữ cơ chứ?”

Có một ma ma tự giác khôn khéo, vội nói, “Chúng nô tỳ chỉ ở trong viện của thiếu nữ nữ làm chút việc nặng, nâng này nâng nọ, đập này đập kia, không có sức lực là không được. Vì chúng nô tỳ thô kệch nên bình thường không dám ở gần thiếu nữ nữ.”

“À, vậy trong các người ai là người hầu hạ thiếu nữ nữ?”

Ma ma này lại mở miệng, “Lan Huệ cô nương là nha đầu hồi môn của thiếu nữ nữ, thiếu nữ nữ chỉ thân cận với nàng ta.”

Từ Doanh Ngọc cố ý hỏi, “Thiếu nữ nữ của các người là người cao quý như vậy thì làm sao lại chỉ có một người hầu hạ cho được?”

“Nô tỳ không dám nói dối, quả thật thiếu nữ nữ chỉ thân cận với Lan Huệ cô nương. Chúng nô tỳ tay chân thô kệch, nói chuyện cũng không xuôi tay, chỉ ở trong viện làm việc nặng, ngay cả phòng của thiếu nữ nữ mà chúng nô tỳ cũng không dám tiến vào nửa bước.”

Từ Doanh Ngọc vỗ bàn, cả giận nói, “Các người đừng ở trước mặt ta mà láo toét đặt điều! Ta đã sớm biết mặc dù các người không dám tiến vào phòng của thiếu nữ nữ các người nhưng các người lại canh giữ thiếu nữ nữ của các người! Buổi tối thì dùng khóa lớn để khóa cửa, chìa khóa nhét vào thắt lưng! Các người canh giữ viện của thiếu nữ nữ mà lại bỗng nhiên có một đại nam nhân tiến vào, thế nhưng các người lại chẳng hề biết chuyện gì?”

“Lâm đại nhân, theo ta thấy thì nhất định là bọn họ cấu kết bên ngoài, điều nô hại chủ! Vu oan cho thiếu nữ nữ Tiễn gia!” Từ Doanh Ngọc cắn răng cười lạnh, “Điều nô hại chủ, cả nhà đái sạn, đừng nói là các người mất mạng, ngay cả lão tử lão nương của các người, nữ nhi tôn tử, tất cả đều phải đền mạng!”

Từ Doanh Ngọc thần thái nghiêm nghị, hầm hầm nổi giận, ngay cả Lâm Vĩnh Thường cũng bị dọa đến mất hồn, càng đứng nói đến đám ma ma nha hoàn này. Mọi người bắt đầu khóc lóc cầu xin tha thứ, một mực kêu oan.

Lâm Vĩnh Thường liền cho người kéo bọn họ lui xuống, sau đó mới hỏi Từ Doanh Ngọc, “Ý của Từ đại nhân là?”

“Lâm đại nhân, trong lòng của đại nhân vốn hiểu rõ. Bảo vệ Vĩnh Định Hầu chính là tự bảo vệ đại nhân.” Từ Doanh Ngọc nói năng đơn giản dễ hiểu, nàng thở dài, “Ngày hôm qua đám thư sinh không biết lý lẽ đã ở trước nha môn Tổng đốc yêu cầu công đạo cho Tiễn gia! Vụ án này không thể kéo dài quá lâu. Các người yên ổn thì nhiệm vụ của ta mới suông sẻ. Lâm đại nhân, chúng ta đều là người do đế đô phái đến, ở một phương diện mà nói thì lập trường của chúng ta giống nhau. Hơn nữa đế đô cũng không muốn nhìn thấy chúng ta xảy ra nội chiến.”

“Lúc này quan trọng nhất là bảo vệ địa vị của Vĩnh Định Hầu ở quan trường Hoài Dương.” Từ Doanh Ngọc than nhẹ, chân tướng cũng không phải quan trọng nhất. Người bị tổn thương đương nhiên là Đoàn thị, Từ Doanh Ngọc có giao tình với Đoàn thị, có ân nghĩa với Tiễn gia, nhưng ngay hiện tại nàng cũng chỉ có thể duy trì danh dự cho hai nhà Tiễn Đoàn trong phạm vi cho phép mà thôi.

Lâm Vĩnh Thường thật sự cảm kích khi Từ Doanh Ngọc thấu tình đạt lý như vậy, vì sao hẳn phải nhờ Từ Doanh Ngọc tham gia thẩm vấn vụ án này, mục đích cũng chỉ vì muốn thử lập trường của Từ Doanh Ngọc. Từ Doanh Ngọc là thủ hạ của Vệ thái hậu, nếu Từ Doanh Ngọc thật sự bởi vì Từ gia và giao tình hai nhà Tiễn Đoàn mà đứng về phía đối lập với hần và Vĩnh Định Hầu thì nhất định sẽ khiến cho Lâm Vĩnh Thường vô cùng khó xử.

Nay Từ Doanh Ngọc đã nói thẳng lập trường của mình, Lâm Vĩnh Thường chỉ biết khen tặng một câu, “Từ đại nhân quả thật là nữ trung hào kiệt.”

Từ Doanh Ngọc nhếch khóe môi, chế nhạo một câu, “Ồ trong mắt nam nhân thì e rằng bốn chữ nữ trung hào kiệt cũng có nghĩa là điều ngoa ác phụ, có đúng không?”

“Hoàn toàn không đúng.” Mặc dù Lâm Vĩnh Thường cũng cảm thấy nữ nhân ngày nay quá mức lợi hại, chẳng qua Từ Doanh Ngọc thấu tình đạt lý hơn hẳn người khác, thật sự khiến người ta phải tán thưởng. Đương nhiên, khó xoi cũng là thật sự.

Từ Doanh Ngọc bị Lâm Vĩnh Thường thăm dò như vậy khiến trong lòng có vài phần uất ức khó tiêu, nhin không được mà châm chọc một câu, “Trong những đức tính mà nam nhân tôn sùng, e rằng đối trá là một trong số đó.”

Lâm Vĩnh Thường ngoại trừ vuốt mũi cười làm lạnh thì cũng chẳng biết nói gì hơn.

Bầu không khí giữa hai người vừa dịu xuống thì liền thấy Phạm Duy vội vã chạy vào, trên tay cầm một xấp giấy giống như Tập san Hoàng thất. Bất quá sắc mặt của Phạm Duy thật sự có thể xưng là khó coi, vừa vào cửa liền nói thẳng, “Lâm đại nhân, không xong rồi, đại nhân nhìn thử đi, đây là ấn phẩm bên ngoài, đã truyền khắp thành Dương Châu.”

Lâm Vĩnh Thường tiếp nhận, quả nhiên là sức ảnh hưởng của Tập san Hoàng thất quá lớn.

Lâm Vĩnh Thường đọc lướt qua, nhất thời sắc mặt tái mét, bàn tay bóp chặt xấp tập san rồi quát khê, “Khốn kiếp!”

73, đổi mới

Lâm Vĩnh Thường bóp chặt tờ tập san, đôi mắt như muốn nứt ra.

Quả thật là cả gan làm loạn!

Tiền gia là gia tộc hưng thịnh ở Hoài Dương, đây là điều không cần phải hoài nghi.

Tuy Tiền Vĩnh Đạo không quan không chức, bất quá địa vị của hắn trong giới học thuật lại khiến cả một Tổng đốc như Lâm Vĩnh Thường phải nể hắn ba phần.

Như vậy chẳng phải là rất quan trọng hay sao.

Tuy hoạn lộ của Tiền Vĩnh Đạo chỉ bình thường, đương niên ở thời Đức Tông hoàng đế chấp chính, hắn đỗ Trạng Nguyên năm mười bảy, ba năm ở hàn lâm thì liền từ quan, cùng thê tử trở về quê nhà, từ đó một lòng nghiên cứu học vấn, không còn xuất sĩ nữa.

Tiền Vĩnh Đạo với học thức uyên bác, Vạn Lý thư viện nổi danh nhất Giang Nam cũng chính là do Tiền Vĩnh Đạo một tay thành lập, cho đến nay Tiền Vĩnh Đạo vẫn thường đến Vạn Lý thư viện để dạy học.

Vạn Lý thư viện cũng là tâm huyết cả đời của Tiền Vĩnh Đạo.

Cũng là thư viện nổi danh nhất Giang Nam, nếu nói thư viện nào có thể sánh với Vạn Lý thư viện thì chỉ có Vạn Tùng thư viện ở thành Hàng Châu mà thôi.

Hai thư viện này bề ngoài là công lập, chẳng qua Vạn Tùng thư viện chân chính là do Từ phủ Hàng Châu dựng nên.

Vạn Lý thư viện cũng phần nhiều là vay mượn ngân lượng từ phía gia tộc.

Tiền gia trăm năm tích góp cũng không ít.

Đối với Vạn Lý thư viện, Tiền Vĩnh Đạo thật sự là có bạc xuất bạc, có lực xuất lực, thậm chí nhiều vị tài danh tiên sinh ở Vạn Lý thư viện đều là Tiền Vĩnh Đạo đích thân mời đến dạy học. Vạn Lý thư viện và Tiền gia có quan hệ chặt chẽ, làm cho Lâm Vĩnh Thường âm thầm lo lắng.

Tập san có đăng tiêu đề Vụ án công tử của Vĩnh Định Hầu cường gian tiết phụ, đây là tập san của Vạn Lý thư viện!

Từ Doanh Ngọc tiếp nhận tờ tập san trong tay của Lâm Vĩnh Thường rồi đọc lướt qua, trong lòng càng thêm khinh thường, ánh mắt chỉ nhìn thoáng qua rồi nói, “Bất quá chỉ là dùng trình tiết của nữ nhân để hành văn, bản lĩnh của đám thư sinh này cũng chỉ như thế mà thôi.”

Lâm Vĩnh Thường phân phó Phạm Duy, “Phạm Duy, người đến Tiền gia xem thử Tiền tiên sinh vẫn khỏe mạnh chứ? Nếu Tiền tiên sinh vẫn khỏe mạnh thì hôm nay ta đến bái phỏng lão nhân gia.”

Phạm Duy linh mệnh rời đi.

Từ Doanh Ngọc nói, “Toàn bộ Thiên triều cũng chỉ có Tập san Hoàng thất, mấy thứ này cũng đâu thể nói khắc bản liền khắc bản?”

“Hiện tại không phải lúc đi bắt người.” Lâm Vĩnh Thường mím môi, ánh mắt lạnh lẽo, “Vạn Lý thư viện vốn có quan hệ chặt chẽ với Tiễn gia, tin tức như vậy lan tràn thì đám thư sinh càng oán hận nha môn. Nếu phái quan binh đi thì nhất định sẽ sinh biến cố. Phải bóp chết căn nguyên ngọn nguồn thì mới được!”

Làm chính trị không nên nôn nóng, nếu hở một chút liền nổi giận mất bình tĩnh thì không biết Lâm Vĩnh Thường hẳn đã chết bao nhiêu lần rồi.

Đây là chuyện của nha môn Tổng đốc, hoàn toàn vô can với nàng, Từ Doanh Ngọc bèn nói, “Lâm đại nhân nghỉ ngơi đi, ta đi thăm Thiên tử tỷ một chút.” Nhắc chân định rời đi.

“Từ đại nhân.” Lâm Vĩnh Thường gọi Từ Doanh Ngọc, nói một cách khách khí, “Ta biết Từ đại nhân sẽ đến thỉnh an tổ phụ tổ mẫu Từ gia, không biết Từ đại nhân có thể giúp ta một chuyện được hay không?”

“Lâm đại nhân cứ nói.”

“Nếu có ai hỏi thăm Từ đại nhân về chuyện của Tiễn thị thì Từ đại nhân cứ nói là Tiễn thị đã tỉnh lại, đợi thân mình được điều trị ổn thỏa thì có thể kết án.”

“Đã biết.”

Lâm Vĩnh Thường lại phái người chuẩn bị kiệu, hắc và Tuần phủ Hoài Dương, Tri phủ Dương Châu dẫn theo nha môn quan binh cùng nhau đến Vạn Lý thư viện.

Lâm Vĩnh Thường nhìn thấy đám thư sinh phẫn nộ, cũng gặp được một người khiến người ta bất ngờ — Tiễn Vĩnh Đạo.

Nay Tiễn Vĩnh Đạo đã cao tuổi, ngoại trừ đến thư viện thì bình thường không gặp bất kỳ ai.

Từ khi Lâm Vĩnh Thường làm Tổng đốc Hoài Dương thì đây là lần thứ hai hắn gặp Tiễn Vĩnh Đạo.

Một lão nhân bảy mươi tám tuổi, nếu dùng hai từ tuấn nhã để hình dung thì hoàn toàn không thích hợp, bất quá vẫn có thể nhìn ra một chút dấu vết tuấn nhã khi còn trẻ tuổi trên người Tiễn Vĩnh Đạo, mái tóc trắng như tuyết, hàm râu dài ba tấc, đứng ở nơi cao nhất tại đại lễ đường ở bên ngoài thư viện. Gió núi thổi qua, tà áo tung bay, cho dù dùng mấy từ tiên phong đạo cốt để diễn tả thần thái thì cũng không đủ để hình dung.

Tiễn Vĩnh Đạo đang lo lắng nói với đám thư sinh, “Tuy lão hủ may mắn được dạy vài quyển sách trong thư viện, làm vài bài văn chương, bất quá lão hủ cũng từng dạy các người, khi gặp chuyện không nên khẳng khái tự cho mình là đúng, cũng không nên qua loa suy xét mọi việc.”

“Sự tình không như các người đã tưởng, hôm qua lão hủ bị bệnh, nghe nói các người đến nha môn Tổng đốc quấy phá, trong lòng rất bất an. Hôm nay lại thấy trên đường lan truyền thứ này...” Tiễn Vĩnh Đạo vừa nói vừa giơ lên tờ tập san, thở dài một cách thương cảm, “Thị phi thì phải có chứng cứ mới có thể phán xét. Các người không biết nội tình, bất quá chỉ nghe người ta đồn đãi vài câu thì liền viết ra những thứ này, các người đâu còn giống đám thư sinh ôn hòa ngày thường vẫn đến đây đọc sách như trước nữa. Nói hươu nói vượn, chẳng khác gì những kẻ ngồi lê đôi mách ở đầu đường xó chợ!”

Tiễn Vĩnh Đạo thở dài, “Lão hủ chưa dạy các người có đúng không?”

Đoàn người của Lâm Vĩnh Thường có quan có binh, rất nổi bật. Tiễn Vĩnh Đạo đang nói một cách đầy thương cảm, cũng không chú ý, nhưng một ít thư sinh lại nhìn thấy được, đều xoay đầu ra hiệu nhìn về phía đoàn người Lâm Vĩnh Thường, lúc này Tiễn Vĩnh Đạo mới phát hiện đoàn người Lâm Vĩnh Thường.

“Lâm đại nhân?” Tiễn Vĩnh Đạo hơi kinh ngạc, vội vàng xuống đài nghênh đón, câu tình thay đám thư sinh, “Bọn họ tuổi còn nhỏ cũng không hiểu chuyện mong Lâm đại nhân tha thứ cho bọn họ lần này?”

Lâm Vĩnh Thường không trả lời mà chỉ cùng Tiễn Vĩnh Đạo bước lên đài, cao giọng nói, “Bản quan đã xem những gì các người viết! Bên trong có rất nhiều điểm xuyên tạc sự thật!”

73. Chương 73

“Trong đây có hai điểm xuyên tạc sự thật, thứ nhất, tiết phụ Đoàn thị chưa chết! Hơn nữa được sự điều trị của Trương thái y, ngày hôm nay Đoàn thị đã tỉnh lại!”

“Thứ hai, trong tập san cương quyết khẳng định Hà nhị công tử cường gian Đoàn thị! Vụ án chưa khai thẩm, không biết kết luận này từ đâu mà ra? Các người có bằng chứng gì?” Lâm Vĩnh Thường lạnh giọng nói tiếp, “Mọi người đều biết Tiễn gia là đại tộc, trong gia phả có ghi lại hai mươi lăm thế hệ tam triều, người ta là thư hương thế tộc, Đoàn thị ở nhà Tiễn gia, tụng kinh niệm phật, dặt cửi xe tơ, chưa từng bước ra đại môn nửa bước! Hà công tử mới đến Hoài Dương chưa đến hai tháng, đừng nói là Đoàn thị, ngay cả đại môn của Tiễn gia ở hướng nào thì hẳn cũng không biết để mà mở! Tiễn gia nghiêm ngặt cỡ nào, có bao nhiêu ma ma nô tỳ canh gác, Hà nhị công tử làm sao có thể đi vào nội trạch Tiễn gia?”

“Nếu nói là Hà công tử xông vào thì vì sao ma ma của Tiễn gia lại không có ai bị thương?”

“Nếu nói là Hà công tử mua chuộc ma ma thì bản quan nghĩ rằng bên trong Tiễn gia không chỉ một hai người canh giữ, chẳng lẽ tất cả đều bị Hà công tử mua chuộc hay sao?”

Tiễn Vĩnh Đạo kinh hãi nói, “Chẳng lẽ Lâm đại nhân hoài nghi gia phong của lão hủ bất cần....Không, không, tuyệt đối không có khả năng này, tôn tức phụ của lão hủ xuất thân từ Đoàn thị ở đề đô, là thư hương thế gia nổi danh. Ngay cả Thái thượng hoàng cũng phải ca ngợi trình tiết của tôn tức phụ...Tôn tử của lão vô phúc, nhưng tôn tức phụ hoàn toàn có xuất thân nhất đẳng!”

“Tiễn tiên sinh, bản quan cũng không có ý này, chẳng qua chỉ dựa vào suy đoán có căn cứ mà thôi.” Lâm Vĩnh Thường nói, “Đương nhiên còn có thể là Hà nhị công tử có võ công cao cường, thần không biết quỷ không hay mà xâm nhập Tiễn phủ? Nhưng bản quan cũng biết phạm là thế tộc thì nhà nào mà không có người canh gác hộ vệ?”

“Đây đều là những điểm đáng ngờ, những điểm này chưa được xác thực rõ ràng mà các người đã in ấn những thứ đầu độc lòng người! Bản quan muốn hỏi một câu, rốt cục các người có ý đồ gì? Có mưu mô gì?”

Lâm Vĩnh Thường tiếp tục lãnh đạm nói, “Thanh thiếu niên không sợ nhiệt huyết xúc động! Nhưng quan trọng là không thể để người ta lợi dụng! Các người là người đọc sách, nếu có chút chứng cứ gì thì cứ đến nha môn phủ Tổng đốc dâng lên chứng cứ, nếu có điểm gì đáng ngờ thì cứ nói thẳng với bản quan!”

“Bất quá, bản quan chỉ giảng đạo lý! Không muốn đón tiếp sự phẫn nộ của quần chúng, sự càn quấy của điều dân!” Lâm Vĩnh Thường giơ lên tờ tập san, “Các người có biết vì sao trong thiên hạ chỉ có một loại Tập san Hoàng thất hay không? Bởi vì tập san đó là do Hoàng thượng đích thân thẩm duyệt! Cho nên Tập san Hoàng thất mới được khắc bản phát hành toàn quốc!”

“Các người vô lý vô cớ lại viết bậy bạ đầu độc dân chúng, xuyên tạc phải trái! Ai cho phép các người khắc bản?”

“Công đạo ở chỗ chứng cứ chứ không phải bất kỳ kẻ nào biết hành văn là có thể tùy tiện phán xét phải trái!” Lâm Vĩnh Thường giận dữ vỗ bàn, “Các người viết ra những thứ này thật sự là sỉ nhục Đoàn thị, sỉ nhục Tiễn tiên sinh, càng sỉ nhục nhu sam thư sinh mà các người đang mặc trên người!”

“Có phải các người muốn biết phải trái trắng đen như thế nào đúng không?” Lâm Vĩnh Thường lướt mắt nhìn đám thư sinh cầm như hến phía bên dưới, lạnh giọng trách mắng, “Đợi bản quan khai thẩm vụ án này thì tất cả các người cứ đến dự thính! Tự mình dùng đôi mắt của để nhìn một cái, dùng lỗ tai để nghe một chút, xem thử bản quan rốt cục có công bằng hay không!”

Lâm Vĩnh Thường xuất thân là Ngự sử, tài ăn nói đương nhiên đám thư sinh này không thể nào sánh kịp, hần thóa mạ một trận khiến đám thư sinh chỉ biết cúi đầu không dám lên tiếng.

Tiễn Vĩnh Đạo vội vàng đỡ lời thay các môn sinh của mình, “Lâm đại nhân, nể tình bọn họ còn trẻ không hiểu chuyện đi.”

“Còn trẻ không hiểu chuyện thì đọc sách thánh hiền nhiều một chút, ít nhất cũng không đi ngồi lê đôi mách!” Dù sao thì Lâm Vĩnh Thường cũng phải dè xuống cơn tức đối với Tiễn Vĩnh Đạo, nhẹ nhàng nói, “Tiễn tiên sinh, tiên sinh an tâm đi, lần này bản quan sẽ không bắt người. Nhưng bản quan sẽ tìm ra công đạo cho tôn tức phụ của tiên sinh, còn thứ này là ai chủ bút và khắc bản thì các người tự mình đi nha môn tự thú, đến lúc đó các người phải đích thân tạ tội với Đoàn thị!”

Tiến Vĩnh Đạo ôn hòa nói, “Lâm đại nhân, thôi quên đi, tôn tức phụ của nhà Tiễn mờ cũng không phải người như vậy.”

“Có phải hay không nhưng vẫn còn cái gọi là quy củ lễ nghĩa.” Lâm Vĩnh Thường liếc mắt nhìn đám thư sinh của Vạn Lý thư viện, nói một cách không khách khí, “Còn trẻ không hiểu chuyện, làm sai thì không cần chịu trách nhiệm hay sao? Hôm nay ý là mình khôn khéo liền khinh thường trình tiết của nữ nhân, ngày sau không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa? Nếu đều dựa vào việc còn trẻ không hiểu chuyện, không so đo với bọn họ thì quốc pháp đặt ở đâu?”

Lâm Vĩnh Thường nói hùng hồn vài câu khiến Tiễn Vĩnh Đạo cũng không thể tiếp tục mở miệng cầu tình.

Lâm Vĩnh Thường thay đổi sắc mặt, ôn hòa nói, “Tiễn tiên sinh, nghe nói mấy ngày nay thân mình của tiên sinh không khỏe. Nơi này cứ giao cho thủ hạ của bản quan giải quyết, tiên sinh về nhà nghỉ ngơi trước đi, đừng làm mệt thân mình. Thỉnh.”

“Đạ tạ Lâm đại nhân.”

Con người luôn thích ăn mềm không thích ăn cứng.

Tiến Vĩnh Đạo ở trên đài khuyen nửa ngày, các người đừng làm bậy nữa, cứ ngoan ngoãn đọc sách đi.

Nhưng không có người nghe thì sẽ khiến kẻ đứng về chính nghĩa phải tức sùi bọt mép.

Nay Lâm Vĩnh Thường thóa mạ một trận liền làm cho bọn họ đều im thin thít.

Lâm Vĩnh Thường đưa cổ kiệu của mình cho Tiễn Vĩnh Đạo hồi phủ, còn hần thì ngồi cùng tuần phủ Lương Đông Sơ.

Lương Đông Sơ khuyên Lâm Vĩnh Thường, “Đại nhân đừng tức giận nữa, đám tú tài hủ lậu này ý vào một chút tài văn chương thì liền múa bút không an phận. Nếu đại nhân nổi giận vì bọn họ thì thật sự là không đáng.”

“Tức chết bản quan mà.” Lâm Vĩnh Thường thở dài một hơi, “Đám thư sinh ở Quốc Tử Giám cũng chẳng kiêu ngạo như vậy đâu.”

Lương Đông Sơ cười cười, “Cũng may hiện tại đã trấn áp bọn họ, cũng chưa tạo ra đại thị phi này nọ. Đại nhân không cần quá mức lo lắng, thuế muối được cải cách một nửa rồi, chỉ cần thuế muối cải cách xong thì công lao lớn nhất chính là của đại nhân.”

“Cái gì mà công lao với không công lao, không cầu có công mà chỉ cầu yên ổn a.” Lâm Vĩnh Thường mệt mỏi nhắm mắt lại.

Hoài Dương gà bay chó sủa, còn tại đế đô thì Minh Trạm lại đang ở bên cạnh xem Nguyễn Hồng Phi chọn của hồi môn cho Nguyễn Gia Duệ.

Minh Trạm hơi ghen tị, “Làm hải tặc thật sự là giàu có, vì sao chẳng bao giờ thấy người tặng cho ta tín vật đánh ước gì vậy?”

“Mồm mồm, ta đã ở bên cạnh người, người còn muốn thứ gì nữa, nói đi? Nếu tặng được thì ta sẽ tặng.” Nguyễn Hồng Phi vừa cười vừa chọn thêm vài thứ, tiện thể nựng bầu má trái đào của Minh Trạm, mềm mại phúng phính làm cho người ta rất thích, Nguyễn Hồng Phi cứ tiếp tục sờ thêm một chút nữa, “Gia Duệ xuất giá, xem như ta cũng hoàn thành tâm nguyện của tỷ tỷ.”

“Người cũng đừng ban cho quá nhiều, nếu không đám đại thần sẽ hoài nghi đó.”

“Người tưởng là hiện tại bọn họ không hoài nghi hay sao?” Nguyễn Hồng Phi nói, “Nhiều lắm thì không được, nhưng quá ít cũng không nên. Dù sao Triệu Thanh Di là Bạng nhân mà.”

“Hầy, người cũng đừng quá lo lắng, vừa nhìn thấy Nguyễn Gia Duệ thì liền biết người này sẽ sống tốt thôi.”

“Người đã thấy rồi à?”

“Đúng vậy, ánh mắt của ta nhìn người chẳng bao giờ sai cả.” Minh Trạh có sẵn tỷ dụ, “Người thấy Phùng Thiệu Minh không, chính là ta chọn cho Minh Diễm đó, rồi người nhìn thử phụ vương chỉ hôn ai cho Minh Phi đi? Cả hôn sự của Minh Nhã nữa, cũng chẳng ra sao cả.”

Minh Trạh đặt cảm lên vai Nguyễn Hồng Phi rồi hỏi, “Người có muốn gặp Nguyễn Gia Duệ hay không?”

“Không cần.”

Có rất nhiều chuyện Minh Trạh thật sự không thể hiểu rõ Nguyễn Hồng Phi, nếu Minh Trạh làm được chuyện tốt thì hẳn hận không thể tuyên dương cho khắp thiên hạ đều biết. Nhưng Nguyễn Hồng Phi lại cực kỳ lãnh đạm đối với thân nhân của mình.

Cho dù Nguyễn Hồng Vũ bị hạ xuống hai bậc tước vị thì Nguyễn Hồng Phi cũng không có ý kiến. Đối với Nguyễn Gia Duệ, Nguyễn Hồng Phi âm thầm chiếu cố rất nhiều nhưng lại không muốn gặp lại Nguyễn Gia Duệ.

Trong lòng Minh Trạh có chút khổ sở, hẳn ôm lấy vai của Nguyễn Hồng Phi rồi nói, “Ta sẽ đối với người thật tốt.”

Nguyễn Hồng Phi cười cười.

Nguyễn gia thật sự là tuột dốc.

Minh Trạh không phong hào cho Bắc Uy Hầu, cả đời này của Nguyễn Hạo Phong có thể nói là nhấp nhô khúc chiết. Hẳn nhẹn không được khi bị sỉ nhục, có cừu cũng đã báo cừu.

Cuối cùng kết quả chính là như vậy.

Tang sự của Nguyễn Hạo Phong chấm dứt, Nguyễn gia đuổi hơn phân nửa số nô bộc, chủ tử trong nhà chỉ còn Nguyễn Hồng Vũ, Nguyễn Hồng Nhạn, nữ quyến thì còn Bắc Uy Hầu phu nhân và thê tử của Nguyễn Hồng Vũ là Điền thị.

Thời này tang nghi cũng không đơn giản. Nguyễn gia tràn đầy mệt mỏi, ngoại trừ Điền thị.

Điền thị xuất thân từ một nhánh bên Mang Ninh hầu phủ, lúc trước nàng gả cho Nguyễn Hồng Vũ cũng không được như ý cho lắm.

Nguyễn Hồng Vũ cũng không giống người có đại tiền đồ, bất quá ở Công bộ cũng an nhàn, mỗi tháng hơn mười lượng bổng lộc. So với tiểu thúc tử Nguyễn Hồng Nhạn thì hoàn toàn cách biệt một trời một vực.

Tuy rằng Nguyễn Hồng Vũ đã là trưởng tử trong nhà nhưng mẫu thân đã qua đời, hẳn lại có quan hệ không tốt với Bắc Uy Hầu. Nhiều lúc Điền thị lo lắng tước vị sẽ rơi vào tay tiểu thúc tử.

Nay quanh co lòng vòng, tuy rằng bị giáng xuống hai bậc nhưng tước vị vẫn là của phu thê bọn họ. Điền thị âm thầm vui mừng, thấy người nhà mặt mày mệt mỏi, nàng liền lặng lẽ đi ra ngoài làm vài món điểm tâm.

Nguyễn Hồng Vũ được thừa hưởng tước vị, thái độ của hạ nhân trong nhà đối với Điền thị đương nhiên là kính cẩn khách khí.

Nguyễn Hồng Vũ lên tiếng trước, “Đại sự của phụ thân đã giải quyết xong, mọi người đều nên bị thương đi. Ta có một chuyện muốn thương nghị với mẫu thân và tam đệ.” Nguyễn Hồng Vũ hoàn toàn không hề có ý niệm nên bị thương đối với Bắc Uy Hầu. Chẳng qua nhìn thần sắc của kẻ mẫu và đệ đệ thì hẳn cũng chỉ đành khuyên nhủ một câu.

“Xin đại ca cứ nói.” Nguyễn Hồng Nhạn lấy lại tinh thần rồi lắng nghe.

“Lúc trước bệ hạ ban hôn cho Gia Duệ, chúng ta đều biết chuyện này.” Nguyễn Hồng Vũ thở dài, “Gia Duệ thuở nhỏ lớn lên trong nhà chúng ta, mười mấy năm qua luôn gọi ta là thúc thúc, gọi mẫu thân là tổ mẫu.

Tuy rằng vì chuyện của đại ca mà danh phận của Gia Duệ không còn quan hệ với chúng ta. Bất quá vẫn là máu mủ ruột thịt.”

“Lúc trước khi nàng đến tuổi xuất giá thì trong nhà vốn đã chuẩn bị một phần của hồi môn cho nàng.” Nguyễn Hồng Vũ mệt mỏi nói, “Ý của ta là thêm một chút trang sức vào trong phần của hồi môn của Gia Duệ rồi đưa đến phủ đại Công chúa. Gia Duệ sắp xuất giá, có thêm chút vốn riêng phòng thân cũng tốt.”

Tuy rằng Nguyễn Hồng Nhạn vẫn đau lòng vì phụ thân, bất quá hẳn là người hiểu chuyện, cho dù xuất phát từ suy nghĩ như thế nào thì hẳn vẫn đồng ý với lời của Nguyễn Hồng Vũ, bèn phụ họa, “Đại ca nói rất đúng. Quan hệ huyết thống không thể nói cắt đứt liền cắt đứt.”

Bác Uy Hầu phu nhân cũng không có ý kiến.

Điền thị mang theo thị nữ bưng đến điểm tâm, vừa vặn nghe thấy thì bèn nói, “Lão gia, thứ ta nói thẳng, trong nhà đã phải lãng phí vì tang lễ của phụ thân, làm sao còn đủ ngân lượng mua của hồi môn. Còn nữa, nhà chúng ta đang có tang, làm sao lại có người tiến đến đây để mừng hỉ sự của đại tiểu thư?”

Nguyễn Hồng Vũ thản nhiên nói, “Nhà này vẫn chưa giao cho nàng dâu, không đến phiên nàng quan tâm. Có ăn có uống còn chưa đủ để chặn miệng của nàng hay sao?”

Bác Uy Hầu phu nhân thở dài, “Hồng Vũ, tức phụ của ngươi chỉ hỏi một câu mà thôi, ngươi nhẹ nhàng nói với nàng là được rồi. Với lại chuyện trong nhà sớm muộn gì cũng phải giao cho phụ thê các ngươi quản lý.”

“Từ khi phụ thân của ngươi qua đời.” Đôi mắt của Bác Uy Hầu phu nhân trở nên đỏ ửng, thở dài, “Từ khi phụ thân của các ngươi qua đời, ta chẳng còn sức lực để tiếp tục gắng gượng nữa. Chốc lát nữa ta sẽ lệnh cho nha đầu đưa đến chìa khóa phòng sổ sách. Người thừa hưởng tước vị, trong phủ này phải do người và tức phụ của người quản lý mới được.”

Tuy rằng Điền thị bị trượng phu mắng vài câu, sắc mặt có chút bối rối, bất quá nghe bà bà bảo rằng muốn giao lại gia nghiệp thì nhất thời liền hưng phấn, khuôn mặt cũng hơi hơi sáng bừng. Không đợi trượng phu lên tiếng thì Điền thị đã quỳ xuống dập đầu với Bác Uy Hầu phu nhân, “Mẫu thân yên tâm, tức phụ nhất định sẽ học hỏi từ mẫu thân, nếu có chỗ nào không hiểu thì tức phụ nhất định sẽ thỉnh giáo mẫu thân.”

Nguyễn Hồng Vũ xoay mặt đi, hừ lạnh một tiếng.

Bác Uy Hầu phu nhân cười khỏ, đưa tay nâng dậy Điền thị, bà ta cố ý chọn tức phụ cho Nguyễn Hồng Vũ, đây là một điều cực kỳ ngu xuẩn. Nhưng nay bà ta bất quá là thử thăm dò một chút, kết quả là lại một lần ngu xuẩn.

Có phải đây cũng là báo ứng hay không?

Lâm Vĩnh Thường giận dữ thóa mạ đám thư sinh Vạn Lý thư viện một trận, mặc kệ trong lòng bọn họ có bất mãn hay không, tóm lại nhìn thấy Tổng đốc đại nhân nổi giận thì đám thư sinh Vạn Lý thư viện cũng trở nên an phận.

Lâm Vĩnh Thường trở về phủ, chưa kịp uống nước thì liền nhìn thấy thị nữ Hà Hoa bên cạnh Từ Doanh Ngọc tiến đến. Hà Hoa thi lễ, vừa mỉm cười vừa dâng lên một phong thư và một tay nải màu xanh, nhẹ nhàng nói, “Tiểu thư bảo rằng hôm qua bận bịu nên chưa kịp thu dọn này nọ. Hôm nay mới tìm ra thư của Trầm công tử, còn có tay nải mà Trầm công tử gửi cho chúng ta, lệnh nô tỳ đưa cho đại nhân.”

“Đa tạ Từ đại nhân.” Lâm Vĩnh Thường lệnh cho hạ nhân ban thưởng Hà Hoa.

Hà Hoa đem đồ đạc giao cho Lâm Vĩnh Thường rồi lại cảm tạ một tiếng, sau đó mới kính cẩn lui ra.

Nhạc Sơn bưng trà đến, Lâm Vĩnh Thường vội vã xem thư của ngoại sanh, làm sao lo lắng đến việc uống trà, khoát tay, Nhạc Sơn liền đặt tách trà xuống rồi thúc thời lui ra ngoài.

Lâm Vĩnh Thường cũng không dùng dao trúc để rọc thư mà chỉ xem qua phần niêm phong, sau đó đưa tay xé phong thư rồi mở ra thư của Trầm Chuyết Ngôn mà đọc một cách tỉ mỉ. Trầm Chuyết Ngôn cũng không thiếu năng lực sống tự lập, bất quá là trưởng giả như Lâm Vĩnh Thường thì khó tránh khỏi có vài phần lo lắng.

Cơ bản cũng không có chuyện gì lớn, đều là Trầm Chuyết Ngôn lo lắng cho thân thể của hắn, được Hoàng thượng ban cho vài xấp tơ lụa không tệ, bèn đi may xiêm y gửi đến cho cữu cữu. Còn kể một chút công sự ở đế đô, Lâm Vĩnh Thường mới hơi hơi an lòng. Đọc đến phần cuối cùng, Lâm Vĩnh Thường hít sâu một hơi, suýt nữa đã ngất xỉu đi gặp tổ tông dưới suối vàng.

Lâm Vĩnh Thường biết rõ đại danh của Ngô Uyển.

E rằng cả thiên hạ không ai là không biết.

Đương nhiên Lâm Vĩnh Thường không có thành kiến gì đối với bản thân Ngô Uyển, hắn thậm chí cảm thấy nữ nhân có thể làm được những chuyện như Ngô Uyển là rất giỏi!

Nhưng hắn tán thưởng Ngô Uyển cùng với việc Trầm Chuyết Ngôn muốn thú Ngô Uyển làm thê tử lại là hai chuyện khác nhau.

Tiểu tử này có bị ám đầu không vậy?

Chẳng lẽ đế đô hết nữ nhân rồi sao, nữ nhân tốt không chọn lại đi chọn con sư tử về để làm gì?

Lâm Vĩnh Thường muốn răn dạy nhưng không biết phải nói từ đâu, cố nén tức giận trong lòng thì mới không xé nát lá thư của Trầm Chuyết Ngôn ra từng mảnh nhỏ! Mụ nó, chẳng thể nào yên tâm được! Đúng là súc sinh!

Thời này chẳng những nữ nhân muốn tạo phản mà ngay cả nuôi dưỡng hài tử cũng khó khăn như vậy.

Lâm Vĩnh Thường thở hổn hển hết nửa canh giờ thì mới đè nén được lửa giận.

Từ Doanh Ngọc đến gia tộc.

Tuy rằng quan hệ khô khan giữa gia tộc và Từ gia đế đô cũng không còn là bí mật. Lúc trước Từ Doanh Ngọc thẳng thắn đề nghị mẫu thân đưa điều nô đến phủ doãn đế đô khiến gia tộc mất hết thể diện, nhất là Từ thái phu nhân, giống như bị người ta lột da mặt, muốn hòa nhã cũng thật khó khăn!

Từ Doanh Ngọc tiến đến thỉnh an cũng chỉ vì lễ nghi mà thôi.

Sắc mặt của Từ thái phu nhân cực kỳ cứng ngắc, ngay cả Từ đại thái thái, Từ nhị thái thái cũng không hề thân thiện.

Từ Doanh Ngọc hành lễ xong, chỉ nói vài câu đơn giản liền đứng dậy cáo từ. Tuy nhiên Từ đại thái thái muốn giữ Từ Doanh Ngọc ở lại dùng bữa nhưng Từ Doanh Ngọc chỉ khiêm tốn nói, “Lần này phụng chỉ Hoàng thái hậu đến đây, không tiện trì hoãn công sự. Chiều nay chất nữ còn phải cùng Trương thái y đi xem vài mặt tiện cửa hiệu, thật sự là phải cô phụ ý tốt của bá nương rồi.”

Trương thái y vốn là thần y vang danh, nay danh hào ở Giang Nam lại cực kỳ nổi tiếng, là vì mọi người đều biết các đại phu khác ở Dương Châu đều thúc thủ vô sách, chỉ có Trương thái y có thể cứu được tức phụ Tiễn gia vì bị làm nhục mà đâm đầu tự vẫn.

Từ đại thái thái giống như vô tình nói một câu, “Hãy, Đoàn thị thật sự là người đáng thương, không biết hiện tại thế nào rồi?”

Từ Doanh Ngọc chỉ mím môi cười, cũng không đáp lời.

“Đúng vậy, cho dù có tỉnh lại thì sao?” Từ nhị thái thái cảm thán, “Đoàn thị có đền thờ trinh tiết, nay trinh tiết đã mất, cho dù có sống thì cũng không bằng...”

“Đệ muội.” Từ đại thái thái mắng một câu, Từ nhị thái thái lập tức im bặt.

Từ Doanh Ngọc thản nhiên cười nói, “Nếu để chất nữ nói thì chết tử tế cũng không bằng còn sống. Đoàn thị tử tử bất quá chỉ là mất trinh tiết mà thôi, cũng đâu phạm vào tội mất đầu. Còn sống thì vẫn tốt hơn so với chết.”

“Đúng vậy.” Từ đại thái thái nói, “Tiễn gia là gia tộc có danh vọng, Đoàn thị cũng xuất thân từ thế gia, chỉ trông mong nàng sớm khỏe lại.”

Từ Doanh Ngọc khuyên nhị vị trưởng bối dừng bước, chính mình tự dẫn theo thị nữ rời khỏi Từ phủ. Ngồi an ổn thoải mái trong xe ngựa thì Từ Doanh Ngọc mới âm thầm thở dài.

Khi Từ Doanh Ngọc trở lại phủ Tổng đốc thì vẫn chưa đến chính Ngọ.

Nhạc Sơn đang đứng bên ngoài sân của Từ Doanh Ngọc, thấy Từ Doanh Ngọc trở về, vội vàng hành lễ vấn an, hô một tiếng, “Thỉnh an Từ đại nhân.”

Từ Doanh Ngọc biết Nhạc Sơn là hạ nhân tâm đắc của Lâm Vĩnh Thường, đương nhiên tỏ ra khách khí, dừng chân, nâng mắt cười hỏi, “Vì sao lại đứng chờ ở đây, có việc gì ư?”

Nhạc Sơn nín nộ, “Từ đại nhân thật sự là đoán như thần. Đại nhân của nhà nô tài bảo nô tài đến đây hỏi một tiếng, không biết Từ đại nhân giữa trưa có thể dành chút thời gian hay không, đại nhân nhà nô tài đãi rượu đón gió tẩy trần cho Từ đại nhân.”

“Chẳng phải hôm kia đã uống rượu tẩy trần rồi sao? Đại nhân của người thật sự khách khí.” Từ Doanh Ngọc nhẹ nhàng nói, “Nói với đại nhân của các người, ta không phải người trọng lễ tiết, không cần phải đãi rượu tẩy trần nữa.”

Nhạc Sơn vội nói, “Đại nhân của nô tài đã phân phó hạ nhân thu xếp rượu và thức ăn, chờ Từ đại nhân nổi hứng tham dự mà thôi.” Thấy sắc mặt của Từ Doanh Ngọc lãnh đạm, Nhạc Sơn nhanh nhẹn khuyên nhủ, “Từ đại nhân, nay đại nhân của nô tài thường xuyên lo lắng vì vụ án Đoàn thị, có lẽ có nội tình gì đó muốn thương nghị cùng Từ đại nhân, thỉnh Từ đại nhân hỗ trợ cho ra chủ ý.”

Từ Doanh Ngọc cười một cái, thật giống chủ nhân. Lâm Vĩnh Thường cả bụng nội tâm, dạy dỗ ra đám nô tài cũng thật khó xử.

74. Chương 74

Từ Doanh Ngọc không nói chuyện, Nhạc Sơn nôn nóng nhìn Hà Hoa, hy vọng Hà Hoa có thể hỗ trợ nói vài câu hay.

Hà Hoa thuở nhỏ hầu hạ bên cạnh Từ Doanh Ngọc, tất nhiên hiểu được ý tứ của tiểu thư nhà mình, chỉ mỉm cười với Nhạc Sơn, nói thay, “Được rồi, tiểu thư của nhà ta mới từ bên ngoài trở về, ít nhất cũng phải đợi tiểu thư thay đổi xiêm y rửa mặt cái đã, có phải không? Thật chưa thấy qua ai thỉnh khách như nhà người, thỉnh người ta dùng bữa mà lại đứng đây dong dài cả buổi, người nào không biết còn tưởng rằng người chặn cửa muốn cự cãi với chúng ta đó.”

Nhạc Sơn vội vàng cười làm lạnh, “Là tiểu nhân không có mắt. Như vậy tiểu nhân đi về phục mệnh chuẩn bị thức ăn.” Vội vàng mừng rỡ chạy như điên.

Nhạc Sơn thuở nhỏ đã đi theo Lâm Vĩnh Thường, Lâm gia không có ai, mười năm nay ngay cả việc hẩn học hành cũng là Lâm Vĩnh Thường đích thân dạy dỗ. Hẩn bẩm sinh hoạt bát nhanh nhẹn, khi quay về phục mệnh thì nói với Lâm Vĩnh Thường, “Đại nhân, Từ đại nhân thật sự là khó nói chuyện.”

Lâm Vĩnh Thường cũng không bận tâm đến hẩn, nữ nhân dễ đối phó thì làm sao có thể làm quan? Người ta chịu đến là được rồi, cần gì phải vô nghĩa.

Nhạc Sơn chạy ra ngoài nói thầm với Nhạc Thủy.

Không biết Lâm Vĩnh Thường đã đọc thư của Trầm Chuyết Ngôn bao nhiêu lần, muốn nhìn ra một chút gian tình ở trong đó. Hẩn chỉ mới rời đi hai tháng vậy mà đã xảy ra chuyện này. Có lẽ Trầm Chuyết Ngôn mới mười bảy tuổi, là tuổi trẻ xúc động, chớ không phải là quy củ đồ tiến sĩ mới được thú thê của hẩn quá khắc nghiệt, thế cho nên mới tạo phản, khiến tiểu tử ngốc này chẳng cần biết là nữ nhân nào mà cứ thoải mái động tâm như thế?

Hắn thật sự cảm thấy kỳ lạ, trước kia Trầm Chuyết Ngôn cũng đâu có khuynh hướng thích ngược như vậy. Ngô Uyển là nữ nhân như thế mà Chuyết Ngôn cũng dám thú, nhưng chưa hẳn là có thể tiêu hóa nổi đâu!

Hy vọng có thể thăm dò một chút tin tức từ Từ Doanh Ngọc.

Từ Doanh Ngọc mặc một bộ y phục màu xanh ngọc, đầu quấn búi tóc đơn giản, hoàn toàn không gắn trang sức mà chỉ cài một cây trâm gắn chuỗi ngọc linh lan tinh tế trên mái tóc đen nhánh, xinh đẹp và quyến rũ.

Lâm Vĩnh Thường cũng không phải người cổ hủ, có mỹ nhân trước mặt, khó tránh khỏi mà nhìn nhiều một chút. Có lẽ ánh mắt của hắn quá rõ ràng khiến Từ Doanh Ngọc chú ý, thấy trong phòng chỉ có nàng và Lâm Vĩnh Thường thì bèn hỏi, “Lâm đại nhân, không có Trương thái y hay sao?”

“Trương thái y đi xem được liệu ngoài phố, trưa nay không về.” Lâm Vĩnh Thường giải thích, “Phạm Duy và Phùng Trật đều có công sự, ta thỉnh Từ đại nhân dùng bữa là vì có chuyện muốn hỏi.”

Từ Doanh Ngọc tự nhiên ngồi xuống.

Vì hỏi thăm chuyện của Trầm Chuyết Ngôn và Ngô Uyển cho nên Lâm Vĩnh Thường không cho ai ở trong phòng, tự chủ động rót rượu cho Từ Doanh Ngọc rồi tạ tội, “Là Lâm mỗ đường đột.”

“Đại nhân đã đường đột thì cần gì phải nói lời vô nghĩa như vậy.” Từ Doanh Ngọc không phải không cần thanh danh, nếu sớm biết chỉ có một mình nàng và Lâm Vĩnh Thường uống rượu thì nàng sẽ không tiến đến.

Lâm Vĩnh Thường bị nghẹn họng, chỉ ngượng ngùng cười cười, “Mong Từ đại nhân thứ lỗi, thật sự là Lâm mỗ lo lắng cho ngoại sanh. Lại liên quan đến việc riêng của Chuyết Ngôn vì vậy tốt nhất không nên có người khác ở đây.”

Dong dài một lúc, Lâm Vĩnh Thường mới nhập chủ đề chính, “Từ đại nhân, đại nhân quen biết Ngô Uyển Ngô đại nhân đúng không?”

“Chúng ta từng là cộng sự.”

“Những lời này liên quan đến thanh danh của Ngô đại nhân, nhưng ta vẫn muốn hỏi một câu. Từ đại nhân cảm thấy Ngô đại nhân có ý với Chuyết Ngôn hay không?” Muốn giải quyết chuyện này thì đương nhiên phải bắt đầu từ phía Trầm Chuyết Ngôn, bất quá trực tiếp hỏi âm thầm dạy Trầm Chuyết Ngôn không phải là thượng sách, dù sao thì thiên cao Hoàng đế xa, tiểu tử gốc gác ngẩng thì ai có thể ngăn cản được? Lâm Vĩnh Thường có kế sách khác.

Từ Doanh Ngọc cũng không giật mình, nàng đã sớm nhìn ra. Lúc ấy có người ám sát nàng và Ngô Uyển, Trầm Chuyết Ngôn là một thư sinh vậy mà lại dám ngăn cản trước mặt Ngô Uyển, liều mạng che chở cho Ngô Uyển. Nếu nói Trầm Chuyết Ngôn không có ý gì đối với Ngô Uyển thì Từ Doanh Ngọc nhất định không thể tin tưởng.

Nhưng Ngô Uyển chưa hẳn đã có ý với Trầm Chuyết Ngôn.

Từ Doanh Ngọc hiểu rõ lời của Lâm Vĩnh Thường, nàng hơi cau mày lại, “Chuyện này, Lâm đại nhân nên hỏi lệnh sanh mới đúng.”

Lâm Vĩnh Thường thở dài, “Không dối gạt Từ đại nhân, trong thư Chuyết Ngôn có nhắc với ta, hắn muốn thú Ngô đại nhân làm thê tử. Cho nên ta muốn hỏi Từ đại nhân một câu có liên quan đến Ngô đại nhân.”

“Dù sao nếu muốn thành thân thì cũng không phải chuyện đơn giản. Ta chỉ có một mình Chuyết Ngôn là ngoại sanh, thậm trọng một ít cũng không có gì là quá.”

Lời này còn giống tiếng người một chút, Từ Doanh Ngọc thở dài, “Lâm đại nhân nghĩ nhiều rồi, nếu để ta nói thì Ngô Uyển sẽ không đồng ý.”

“Đại nhân nhà cao cửa rộng.” Từ Doanh Ngọc nghiêm mặt nói, “Ta có chút hiểu biết đối với Ngô Uyển, nếu nàng ta là cái loại nữ tử ái mộ hư vinh thì lúc trước nhất định đã sớm đồng ý gả vào Nam Phong Bá phủ rồi.”

“Tuy Ngô đại nhân xuất thân thấp hèn nhưng không phải người thấp hèn.”

Lâm Vĩnh Thường cảm thán, “Lâm mỗ rất kính nể Ngô đại nhân.”

Từ Doanh Ngọc yên lặng.

Ngô Uyển đương nhiên làm người ta kính nể.

Nhưng cũng chỉ là kính nể mà thôi.

Lâm Vĩnh Thường kính nể nàng, nhưng đối với việc Trầm Chuyết Ngôn muốn thú Ngô Uyển thì hẳn lại không nói ra bất kỳ chữ tốt nào.

Đương nhiên không phải Lâm Vĩnh Thường nghĩ thế là sai, nếu đổi lại là Từ Doanh Ngọc thì Từ Doanh Ngọc cũng sẽ do dự y như vậy. Điều này không có nghĩa là Ngô Uyển không tốt.

Bản tính con người vốn là như thế.

Nguyễn Hồng Phi giao của hồi môn của Nguyễn Gia Duệ cho Vệ thái hậu, mấy thứ này đã đưa đến Nội vụ phủ, đánh dấu hiệu riêng của cung đình.

Vệ thái hậu chưa nhìn kỹ mà chỉ vuốt ve bộ đồ cưới, thật lâu sau mới nói, “Cả đời này của Hồng Phi xem như cũng viên mãn.” Lúc trước Vệ thái hậu cũng không biết thân phận thật sự của Nguyễn Gia Duệ, nay mới biết, nghĩ đến nửa đời phong ba nhấp nhô của Nguyễn Hồng Phi thì có chút cảm thán: Thế gian có mấy người có thể làm được như Nguyễn Hồng Phi?

“Ta đã hết sức viên mãn rồi.” Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, “Người khác chưa từng chịu khổ, ta thì đã nếm qua. Người khác không chiếm được báu vật, ta thì đã có trong tay.”

Ánh mắt của Vệ thái hậu trở nên âm áp, nhìn về phía Nguyễn Hồng Phi, im lặng không nói gì.

Vệ thái hậu nhớ rõ bộ dáng tuổi trẻ của Nguyễn Hồng Phi khi còn trẻ, nhiều năm trôi qua nhưng nàng vẫn chưa từng quên. Cách hai mươi năm, tướng mạo của Nguyễn Hồng Phi cũng không có nhiều thay đổi. Nhưng khí chất của hắn đã trở nên phần chần tự tin và càng thêm thâm thúy hơn xưa.

Một viên ngọc thô tuyệt thế rốt cục bị năm tháng vô hình chạm trở thành một viên bảo ngọc tuyệt thế.

Vệ thái hậu được người ủy thác, sau khi kiểm tra xong liền đem của hồi môn này đưa cho Nguyễn Gia Duệ.

Tuy rằng Minh Diễm phụng lệnh Minh Trạng đưa Nguyễn Gia Duệ về phủ Công chúa chờ ngày xuất giá, chẳng qua chính nàng cũng không hiểu rõ thân phận của Nguyễn Gia Duệ, vì vậy cảm thấy rất khó hiểu khi Vệ thái hậu tặng của hồi môn rất nhiều cho Nguyễn Gia Duệ.

Mấy thứ này đương nhiên đáng giá, nhưng cũng chỉ là đáng giá mà thôi.

Muốn nói trân bảo quý hiếm thì thật sự là không có.

Nhưng nhìn chung thì quá mức chu đáo.

Minh Diễm sẽ dùng hai chữ hậu tặng để hình dung dụng tâm của phần của hồi môn này.

Minh Diễm từng xuất giá, khi nàng tiếp nhận danh mục lễ vật mà Vệ thái hậu ban tặng thì liền sâu sắc phát hiện đây là một phần của hồi môn vô cùng đầy đủ và chu toàn. Lớn thì đồ đạc trang trí trong nhà, nhỏ thì là son phấn này nọ, đầy đủ mọi thứ. Cho dù Nguyễn Gia Duệ không bị gạch tên ra khỏi gia phả thì e rằng của hồi môn của nàng ở Nguyễn gia cũng không thể bằng được như thế. Trong lòng của Minh Diễm càng lúc càng nghi hoặc thân phận của Nguyễn Gia Duệ.

Minh Diễm dẫn Nguyễn Gia Duệ tiến cung tạ ơn, Vệ thái hậu cũng không nói quá rõ ràng mà chỉ nói, “Gia Duệ, người không cần sợ hãi, cứ an tâm mà nhận. Người sống tốt thì sẽ không phụ lòng khổ tâm.”

Không phụ lòng khổ tâm?

Rốt cục là không phụ lòng khổ tâm của ai?

Nguyễn Gia Duệ muốn hỏi nhưng lại không biết nên hỏi từ đâu.

Nguyễn Gia Duệ đứng dậy, cung kính dập đầu ba cái đối với Vệ thái hậu, sau đó đứng dậy, lại quỳ xuống rồi tiếp tục cung kính dập đầu ba cái.

Vệ thái hậu than khế, cũng không nhiều lời.

Nguyễn Hồng Phi làm chuyện tốt mà không muốn lưu danh.

Minh Trạng không thể không kể thừa phẩm chất tốt đẹp của ái nhân, hẳn gọi Bạng nhân Triệu Thanh Di vào hành cung mà mĩ mai một trận, “Trẫm chỉ hôn Nguyễn gia tiểu thư cho người, người cảm thấy uất ức lắm ư?”

Triệu Thanh Di thật sự là cảm thấy rất uất ức, người ta đường đường là Bạng nhân, chưa muốn thành thân là vì muốn treo giá cao, nào ngờ sét đánh một phát, Thánh thượng ban hôn.

Nếu Hoàng thượng ban hôn cho Công chúa hoặc Quận chúa thì Triệu Thanh Di có thể cao hứng nhảy cẫng lên. Thế mà lại cố tình ban cho hẳn một nữ nhân đã bị gạch tên khỏi gia phả.

Sau khi Triệu Thanh Di nhận được thánh chỉ thì lập tức hoài nghi Minh Trạng muốn chinh hấn. Nay Minh Trạng hỏi như vậy, cho dù Triệu Thanh Di có cả vạn uất ức thì cũng không dám thừa nhận, vội nói, “Bệ hạ coi trọng hạ thần, ban thưởng cho một thực nữ, cả nhà hạ thần đều vô cùng cảm kích, làm sao dám có tâm tư oán hận?”

Minh Trạng gật đầu, “Như vậy thì được.”

“Gia Duệ là một nữ tử cực kỳ xuất chúng, nếu không phải người xuất thân là Bạng nhân, xem như có vài phần tài học thì trẫm đã không chỉ hôn cho người rồi.” Minh Trạng nói, “Chẳng qua, ai bảo người có phúc lắm chi.” Để Phi Phi nhà hẳn nhìn trúng.

“Sau này cuộc sống như thế nào thì người phải có tính toán.” Minh Trạng chỉ điểm cho Triệu Thanh Di một câu, “Trẫm xem người chưa bao giờ sai. Đến phiên người, trẫm cũng không hy vọng là mình nhìn lầm người.”

“Thần không dám. Thần nhất định sẽ sống tốt, thần linh mệnh.”

Triệu Thanh Di bị Minh Trạng dọa vài câu khiến cả đầu toát mồ hôi hột.

Hiện tại hẳn rất nguyện ý thành thân với Nguyễn gia tiểu thư. Lúc trước Nguyễn gia tiểu thư bị đuổi ra khỏi gia phả, sau đó lại bỗng nhiên được bệ hạ ban hôn, Thái hậu thưởng cho của hồi môn, ở phủ đại Công chúa chờ xuất giá, Hoàng thất ban thưởng mạnh tay làm cho đế đô từ cao xuống thấp đều lọt vào sương mù, hoài nghi không biết có phải Nguyễn Gia Duệ có thân phận bí mật nào hay không.

Tỷ như nữ nhi tư sinh của Thái thượng hoàng?

Đủ thứ suy đoán linh tinh.

Triệu Thanh Di đương nhiên cũng có nghi ngờ, bất quá hẳn tự nhận là người có văn hóa, không thích tung tin thị phi vô căn cứ như đám người ở đầu đường xó chợ.

Nay gặp mặt Minh Trạng, Triệu Thanh Di toàn thân toát mồ hôi lạnh, sau đó hẳn xác nhận chắc chắn: Vị hôn thê của mình nhất định có thân phận khác người bình thường.

Đương nhiên đây cũng là lý do Triệu Thanh Di đối đãi Nguyễn Gia Duệ rất trọng hậu. Lão bà có núi thái sơn tựa lưng, thật sự không dám động vào a.

Hỉ sự của Triệu Thanh Di và Nguyễn Gia Duệ sắp diễn ra, Trầm tiểu cử nhân lại ôm ấp một nỗi bi thương, cùng ở đế đô mà lại mỗi người một cảnh.

Trầm Chuyết Ngôn nhận được thư của cữu cữu Lâm Vĩnh Thường, Lâm Vĩnh Thường giáo huấn Trầm Chuyết Ngôn một trận, về việc Trầm Chuyết Ngôn muốn thú Ngô Uyển, Lâm Vĩnh Thường chỉ có một câu: Người có thể thu phục Ngô Uyển hay không?

Những lời này tràn đầy nghi ngờ đối với năng lực của Trầm Chuyết Ngôn.

Lâm Vĩnh Thường lấy thông tin từ Từ Doanh Ngọc, hơn nữa còn có ấn tượng trước kia đối với Ngô Uyển, tuy rằng chưa từng chân chính gặp mặt Ngô Uyển, bất quá chấp ghép thông tin lại với nhau thì Lâm Vĩnh Thường đã có một trình độ hiểu biết nhất định đối với Ngô Uyển.

Cho nên mới hỏi như vậy.

Người có đủ bản lĩnh ư? Người có thể thu phục nữ nhân này, thuyết phục nàng gả cho người hay sao?

Đối với Lâm Vĩnh Thường thì có lẽ Ngô Uyển thông minh khôn khéo và cũng rất xuất chúng, bất quá Ngô Uyển rất cá tính.

Nữ nhân này có tự tôn rất cao, nữ nhân như vậy lại được Thái hậu và Hoàng thượng coi trọng, hơn nữa gia sản giàu có, tay nắm quyền, nàng ta sẽ không nguyện ý miễn cưỡng gả vào gia đình nhà cao cửa rộng để làm thê tử tam tòng tứ đức.

Lâm Vĩnh Thường hỏi câu này khiến Trầm Chuyết Ngôn thật sự chán nản. Cùng lúc đó, Minh Trạ nhân được mật tấu khẩn cấp của Lâm Vĩnh Thường.

Mật tấu của Lâm Vĩnh Thường được viết rất tường tận, tuyệt đối không có những lời linh tinh vô nghĩa như mong Hoàng thượng long thể an khang. Hẳn dùng từ rất ngắn gọn và bao quát, thánh cung an khang.

Lâm Vĩnh Thường tường tận thuật lại tình hình gia tộc Tiền thị và Vạn Lý thư viện, hơn nữa còn bày tỏ sự lo lắng của mình, “Một nửa sĩ tử Hoài Dương xuất thân từ Vạn Lý thư viện, Vạn Lý thư viện trên danh nghĩa là của công, nhưng thật ra là của Tiền gia. Như thế, một nửa sĩ tử Hoài Dương xuất thân từ Tiền gia. Cũng có nghĩa sĩ tử Hoài Dương chỉ biết có Tiền gia, không biết đến bộ hạ. Thần thật lo lắng.”

Mặc khác Lâm Vĩnh Thường còn nói đến tiến độ cải cách thuế muối. Không có gì trì hoãn chuyện này, người trong thiên hạ đã cam chịu việc thuế muối được cải cách. Hơn nữa việc cải cách thuế muối thành công cũng giúp giá muối của Thiên triều giảm đi một nửa, đợi cải cách hoàn toàn thì giá muối nhất định sẽ còn giảm mạnh.

Cùng lúc này, Hoài Dương đem một số ngân lượng lớn thu được từ việc bán muối đưa đến để đồ,

Cuộc sống êm đẹp, ngân khố có bạc, cho dù Từ Tam luôn âm thầm lo lắng cho nữ nhi ở xa tận Giang Nam, nhưng lúc này nhìn ngân lượng đầy rương, sắc mặt cũng trở nên hồng hào, tươi cười rạng rỡ, cảm thấy bộ hạ thật sự là thánh minh.

Cuối cùng, Lâm Vĩnh Thường dành một phần dài dằng dặc thuật lại tình tiết từ đầu đến cuối trong vụ án của thứ tử Vĩnh Định Hầu và tiết phụ Đoạn thị. Sở dĩ Lâm Vĩnh Thường tin tưởng Hà công tử trong sạch là vì Hà Thiên Sơn cũng chỉ mới đến Hoài Dương ba tháng.

Trong ba tháng này đa phần Hà Hoan đều ở bên cạnh phụ thân hỗ trợ luyện binh, chỉ khi nhàn rỗi mới cùng bằng hữu ra ngoài nghe hát uống rượu này nọ. Tính tình của Hà Hoan trong đám hào môn thế tộc có thể xem là tương đối hiếm thấy, so với đám công tử quần là áo lượt thì hơn hẳn cả trăm lần.

Chỉ trong ba tháng thì làm sao Hà Hoan biết được bộ dạng và tính tình của Đoạn thị, lại vì sao mà chạy đến nhà Tiền gia để thông dâm với Đoạn thị hoặc là cưỡng gian Đoạn thị?

Còn nữa, trong nhà Tiền gia mặc dù không phải tường đồng vách sắt, bất quá người ta là thế tộc, xảy ra vụ việc này thì cũng là chuyện xấu trong nhà. Dựa vào thanh danh đức cao vọng trọng của Tiền Vĩnh Đạo cùng mấy trăm năm danh vọng của Tiền gia, Lâm Vĩnh Thường thật lòng cho rằng việc này nếu do Tiền gia tham dự thì khả năng cũng không quá cao.

Nhưng chuyện này lại vẫn xảy ra, chẳng phải là kỳ lạ hay sao?

Mặt khác, Lâm Vĩnh Thường còn nhắc đến vài tên sĩ tử ở Vạn Lý thư viện dám cả gan làm loạn đăng tin lên tập san về vụ Hà Hoan và tiết phụ Đoạn thị, cũng nói rõ cách xử trí của chính mình.

Cuối cùng Lâm Vĩnh Thường còn thỉnh công giúp Từ Doanh Ngọc, trong vụ án Hà Hoan và tiết phụ Đoạn thị thì Từ Doanh Ngọc đã hỗ trợ rất nhiều.

Minh Trạ chẳng bao giờ giấu diếm bất cứ chuyện gì với Nguyễn Hồng Phi, vì vậy hẳn đưa mật thư cho Nguyễn Hồng Phi xem, muốn nghe ý kiến của ái nhân.

Nguyễn Hồng Phi cau mày suy nghĩ một lúc rồi cười nói, “Xem ra Lâm Vĩnh Thường không hề có hảo cảm đối với Tiền gia.”

Hai người đều là người thông minh, đương nhiên Minh Trạng hiểu rõ ý của Nguyễn Hồng Phi, gật đầu nói, “Mặc dù bề ngoài Lâm Vĩnh Thường bảo rằng vụ án của Hà Hoan không liên can đến Tiền gia, nhưng trên thực tế hẳn rất nghi ngờ Tiền gia. Hẳn viết thế này cũng là đang thử lòng của ta đây mà.”

Đầu ngón tay trắng trẻo của Minh Trạng chỉ vào “sĩ tử Hoài Dương chỉ biết có Tiền gia, không biết đến bệ hạ”, vừa cười vừa bình luận, “Những lời này của Lâm Vĩnh Thường thật sự là độc địa.” Thảo nào ngày đó khi Lâm Vĩnh Thường làm Ngự sử, tham tấu người khác thì nhất định là đắc thủ. Người ta lại đặc biệt hiểu lòng đế vương, không nói thì thôi, nói liền đúng ngay tâm điểm.

Người đọc sách lợi hại ở điểm đó.

“Học vấn của Tiền tiên sinh rất tinh thâm...” Nguyễn Hồng Phi do dự, sau một lúc cũng không nói chuyện. Hẳn cũng không muốn hoài nghi nhân phẩm của Tiền Vĩnh Đạo, chẳng qua cuộc đời của Nguyễn Hồng Phi từng trải qua nhiều chuyện, bao nhiêu người, đại gian đại ngụy vẫn tỏ ra như đại thiện.

Minh Trạng liếc mắt nhìn ái nhân một cái rồi cười nói, “Xem ra nhân phẩm của Tiền Vĩnh Đạo cũng chưa đến mức khiến người khăng khăng ủng hộ.”

Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, cầm lấy ngón tay mềm mại của Minh Trạng, miệng nói lời tâm tình, “Trên đời này cũng chỉ có nhân phẩm của tiểu mỗ mỗ nhà người mới có thể khiến ta khăng khăng ủng hộ mà thôi.” Xoa nắn đầu ngón tay non mềm của Minh Trạng. Tứ chi của tiểu mỗ mỗ không săn chắc, thân thể cũng không khỏe mạnh như quân nhân, bất quá vừa mềm vừa mịn, giống như đậu hủ non vừa ra lò. Thật sự là mê người, xoa xoa một hồi vẫn muốn xoa tiếp.

Nguyễn Hồng Phi cũng không muốn can thiệp vào chuyện Hoài Dương, chỉ khư khư lấy lòng Minh Trạng.

Minh Trạng quả nhiên cười cong cả khóe môi, hôn một cái lên miệng của ái nhân rồi cười he he, “Đã lâu không nghe người nói thật lòng như vậy.”

“Ta muốn thỉnh Tiền Vĩnh Đạo đến để đô.” Minh Trạng không thể tự mình đi Hoài Dương, bất quá có thể tưởng tượng Lâm Vĩnh Thường hiện tại đang rất gian nan, nếu dời Tiền Vĩnh Đạo ra khỏi Hoài Dương, thiếu đi vị Tiền tiên sinh đức cao vọng trọng này thì chắc chắn Lâm Vĩnh Thường sẽ thoải mái hành động hơn rất nhiều.

“Dù sao cũng phải có lý do chính đáng.”

“Đồ thư quán ở để đô đã chuẩn bị ổn thỏa, có thể mở cửa bất cứ lúc nào.” Minh Trạng ôn hòa nói, “Còn cả chuyện mời tiên sinh dạy học tại Quốc Tử Giám. Cũng không phải tất cả người đọc sách trong thiên hạ đều thích vào triều làm quan. Để cho tuần phủ Tổng đốc các nơi tiến cử những người có tài đến để đô, thu gom tất cả, tựa như thời kỳ Chiến Quốc, chư tử bách gia đua tiếng, ta hy vọng có thể khiến cho Quốc Tử Giám trở thành một học đường huy hoàng.”

“Đương nhiên đại nho tài danh như Tiền Vĩnh Đạo thì ta sẽ đích thân viết thiệp mời, có lẽ hẳn sẽ nể mặt ta.”

“Chắc chắn sẽ được.”

Minh Trạng bẩm sinh có một loại hiểu biết thông suốt đối với chính trị, ưu điểm của hẳn cũng không hoàn toàn nằm ở chỗ ánh mắt nhìn xa trông rộng, mà là ở chỗ hẳn hoàn toàn có thể sử dụng triệt để mỗi một người mỗi một sự kiện.

Nguyễn Hồng Phi nhắc nhở hẳn, “Đám thư sinh ở Vạn Lý thư viện gây rối, người cũng phải cẩn thận đối với Tập san Hoàng thất một chút.”

“Nói rất đúng.” Minh Trạng gật đầu.

Không thể để cho đám dân chúng chỉ trích, khi tất yếu thì kẻ chấp chính phải đi thẩm tra. Loại hồ ngôn loạn ngữ mê hoặc lòng dân như vậy là không được.

Minh Trạng bỗng nhiên nở nụ cười, nói với Nguyễn Hồng Phi, “Xem ra Lâm Vĩnh Thường hợp tác với Từ Doanh Ngọc không tệ, Từ Doanh Ngọc thật sự có bản lĩnh, chỉ mới đến Hoài Dương có vài ngày mà đã có thể khiến cho Lâm Vĩnh Thường phải thỉnh công thay nạng.”

Nguyễn Hồng Phi lắc đầu, “Là Lâm Vĩnh Thường cao kế, e rằng còn có chỗ cần nhờ Từ Doanh Ngọc nên trước tiên mới ra tay chặn miệng nàng lại. Bất quá nữ nhân này cũng không phải dễ dàng.”

“Người nói như vậy thì còn ai được đãi cơm miễn phí nữa cơ chứ. Không cho người ta một chút lợi ích thì người ta dựa vào cái gì mà đi giúp người?”

75. Chương 75

Hoài Dương đang sóng to gió lớn, trong khi để đồ cũng vô cùng náo nhiệt.

Ngô Uyển tìm Minh Trạ thương nghị sự tình, “Hoàng thượng, việc kiến lập cảng Thiên Tân và chiêu thương đã được Công bộ, Hộ bộ và Nội vụ phủ cùng nhau lo liệu, rốt cục cũng có chút thành tích. Chẳng qua đám thương nhân bên ngoài biết được tin tức nên thường xuyên đến Chiêu thương bộ hỏi thăm, hạ quan an bài hơn mười vị Thư lại để giải thích thắc mắc cho đám thương nhân, tuy nhiên vẫn không đủ nhân thủ.”

“Hoàng thượng, hạ quan nghĩ rằng, không biết có thể dùng một phần Tập san Hoàng thất để làm chuyên mục giới thiệu công việc chiêu thương ở cảng Thiên Tân hay không.” Ngô Uyển hỏi, “Như thế có chuyện gì thắc mắc thì họ có thể đọc trên tập san, song phương sẽ giảm bớt nhiều việc linh tinh nhỏ nhặt.”

Minh Trạ không hề nghĩ ngợi mà lập tức đồng ý, “Được chứ, người cứ đi thương nghị với Chuyết Ngôn về việc này đi.”

“Dạ.” Khi Ngô Uyển nghe thấy cái tên Trạ Chuyết Ngôn thì trên mặt không hề lộ ra dị sắc, vẫn ung dung nói, “Nếu Hoàng thượng không còn gì phân phó thì hạ quan xin cáo lui.”

“Đi đi.” Quả nhiên Trạ Chuyết Ngôn vẫn vấp phải trắc trở, Hoàng đế bệ hạ âm thầm suy nghĩ lung tung một chút, thấy Ngô Uyển đứng dậy muốn rời đi thì liền nói, “Trong chốc lát trẫm phải người đưa cho người hai giỏ lê và ngân nhĩ, người cũng đừng quá dốc sức, nhớ chú ý thân mình.”

Ngô Uyển làm đương sai của Minh Trạ đã được một thời gian, cũng đã quen với thái độ quan tâm thân thiết của Hoàng đế bệ hạ, bèn cung kính tạ ơn.

Khi Lâm Vĩnh Thường nhận được hồi âm của Minh Trạ thì liền cảm thấy áp lực giảm bớt rất nhiều. Hoàng thượng quả nhiên hiểu được tâm tư của hần, hơn nữa cũng đồng ý với cách xử trí của hần.

Một thần tử, cho dù khôn khéo bản lĩnh thế nào nhưng nếu không có sự tín nhiệm của Hoàng đế thì tài năng đến mấy cũng chỉ là nước chảy về đông mà thôi.

Lâm Vĩnh Thường cảm thấy hơi an tâm. Ngay lúc này Nhạc Sơn lại tiến vào bẩm báo: Tiễn thái thái đến thăm Đoạn thị.

Lâm Vĩnh Thường khẽ cau mày, hần không có hảo cảm đối với Tiễn gia. Tuy rằng Lâm Vĩnh Thường cũng là người đọc sách nhưng hần không giống những người tôn sùng Tiễn Vĩnh Đạo như một nửa thánh nhân, Lâm Vĩnh Thường không có hảo cảm quá lớn đối với Tiễn Vĩnh Đạo. Xưa nay quan điểm của Lâm Vĩnh Thường luôn rất độc đáo, các thánh nhân trong lịch sử như Khổng Tử, Mạnh Tử, Lão Tử, Trang Tử, có người nào phú quý như Tiễn gia hay không? Đương nhiên Tiễn Vĩnh Đạo tận tâm dốc sức vì Vạn Lý thư viện, bất quá Tiễn gia cũng có địa vị hết sức quan trọng ở Hoài Dương, cũng coi như được đền bù.

Đủ loại dấu hiệu làm cho Lâm Vĩnh Thường cho rằng đây là một sự đổi chác. Bỏ ra chút ngân lượng để làm người tốt, đổi được thanh danh, chỉ như thế mà thôi. Cũng chẳng đáng để xem là thánh nhân. Đến Hoài Dương, chân chính gặp mặt Tiễn Vĩnh Đạo thì Lâm Vĩnh Thường cũng chỉ cảm thấy rất bình thường, chẳng cảm thấy Tiễn Vĩnh Đạo có chỗ nào giống thánh nhân?

Huống chi vụ án này xảy ra ở Tiễn gia, điểm đáng ngờ rất nhiều, nếu nói không liên quan đến Tiễn gia thì Lâm Vĩnh Thường tuyệt đối không tin.

Nay nghe thấy Tiễn thái thái đến thăm Đoạn thị, lại nhớ đến lời nói của thị nữ Lan Huệ thì liền cau mày cau mặt, sau một lúc liền có chủ ý, “Bản quan là nam nhân, nam nữ bất tiện, không tốt gặp mặt. Đưa Tiễn thái thái vào trong viện của Từ đại nhân đi, thỉnh Từ đại nhân giúp bản quan xử trí.”

Tuy rằng Từ Doanh Ngọc cũng không phải người dễ đối phó, bất quá nếu so với Tiễn thái thái thì Lâm Vĩnh Thường thà giao tiếp với Từ Doanh Ngọc còn hơn.

Lâm Vĩnh Thường là một tên hồ ly, trong lòng hẳn cực kỳ chán ghét Tiễn gia, hơn nữa hẳn tuyệt đối không muốn Tiễn gia gặp Đoạn thị, vì vậy bèn tránh mặt, trực tiếp phái hạ nhân đưa Tiễn gia đến chỗ của Từ Doanh Ngọc. Khiến Từ Doanh Ngọc ghen hờn, trong lòng thầm mắng cái tên Lâm tổng đốc vô sỉ kia ngàn lần vạn lần.

Nữ nhân đối đãi với nữ nhân thì hoàn toàn không cần phải khách khí.

Từ Doanh Ngọc nghĩ đến dụng ý của Hoàng thượng và Thái hậu phái nàng đến Hoài Dương, đành phải nhẫn nhịn cơn ức trong lòng, thẳng thắn ngăn cản Tiễn thái thái, “Đoạn thị dùng thuốc của Trương thái y, vẫn luôn mê man, Tiễn thái thái có đến thăm thì cũng không thể nói gì với Đoạn thị. Nếu Tiễn thái thái có cái gì cần mang đến thì cứ để lại, trong phủ Tổng đốc có hạ nhân và nô tì, Tiễn thái thái cứ yên tâm, phủ Tổng đốc nhất định sẽ không để tức phụ của Tiễn thái thái mất một sợi tóc nào đâu.”

Tiến gia vài lần tìm đến nhưng vẫn chưa thể nhìn thấy Đoạn thị. Vì vậy Tiễn thái thái phải đích thân đến đây. Tuy rằng trong lòng bà ta vô cùng căm tức khi Đoạn thị xảy ra gièm pha như vậy, không muốn gặp lại tức phụ bị thất tình của nhà mình. Bất quá nay Hoài Dương đang chú ý đến vụ án này, nếu bà ta là bà bà mà mặc kệ không hỏi thăm thì cũng sẽ ảnh hưởng đến thanh danh. Nay bà ta đích thân đến đây lại chạm phải vách tường Từ Doanh Ngọc, nhất thời có chút tức giận.

Tiến thái thái cười hỏi, “Không biết phải xưng hô phu nhân như thế nào?” Bà ta chưa bao giờ nghe nói Lâm tổng đốc thú thê nạp thiếp, ý tứ của Tiễn thái thái rất đơn giản: Người có tư cách ngăn cản ta hay sao?

Từ Doanh Ngọc căn bản không thèm để ý đến lời của Tiễn thái thái, chỉ thản nhiên nói, “Bản quan là nữ quan ngũ phẩm bên cạnh Thái hậu, chẳng phải Tiễn thái thái xuất thân là Cáo mệnh phu nhân hay sao, ấn theo quy củ thì đáng lý bản quan nên hành lễ vấn an.”

Tiến thái thái bỗng nhiên hiểu được thân phận của vị mỹ nhân ở trước mặt này, thiên kim của Từ tướng gia. Tiễn thái thái nhất thời biết mình nói lỡ lời, Tiễn gia và Từ gia xưa nay có giao tình rất tốt. Hơn nữa Tiễn Vĩnh Đạo lại có quan hệ rất thân cận và hòa hợp với Từ tướng. Vậy mà bà ta lại nói một câu đắc tội với nữ nhi của Từ tướng như thế.

Từ Doanh Ngọc thản nhiên lạnh lùng trong khi Tiễn thái thái đã thay đổi sắc mặt, cười nói, “Hóa ra là Từ tiểu thư, thảo nào tiểu thư không nhận ra ta, năm xưa ta vẫn nhớ rõ khi Đình An thành thân với Đoạn thị, ta đến để đỡ chủ trì hôn sự cho bọn họ thì có gặp tiểu thư một lần.” Nghĩ đến nhi tử sớm qua đời của mình, Tiễn thái thái rơi nước mắt.

“Ý của Tiễn thái thái là—”

“Ta chỉ nhớ đến sư huynh của người nên có chút thương cảm mà thôi.” Tiễn thái thái tự giới thiệu, “Người là tiểu thư cho nên có lẽ không biết tức phụ của người Từ tướng và thái gia của ta có quan hệ sư đồ còn thân thiết hơn cả phụ tử. Hai nhà chúng ta rất thân cận nhau.”

Từ Doanh Ngọc vẫn liên tục ngây ngô, lộ ra thần sắc hoài nghi.

Tiến thái thái cũng không miễn cưỡng đòi gặp tức phụ nữa, mà lại giao cho Từ Doanh Ngọc mấy thứ mà bà ta mang đến, kéo tay Từ Doanh Ngọc rồi dặn dò, “Hảo hài tử, như vậy ta nhờ người chiếu cố cho tức phụ khổ hạnh của ta. Mấy thứ thuốc bổ này cứ lấy mà dùng, hai ngày sau ta sẽ đem đến nữa. Chỉ cần có thể cứu được tức phụ khổ hạnh của ta thì ta cũng nguyện ý tổn thọ của mình.”

Nếu không có lời của Lan Huệ thì Từ Doanh Ngọc đã xem Tiễn thái thái là một trong những từ mẫu của thiên hạ. Nhưng nay chỉ càng thêm chán ghét mà thôi.

Cùng lúc đó, phụ tử Đoạn Nhữ Ngọc, Đoạn thái thái và Vĩnh Định Hầu phu nhân Tiêu thị cũng đến Dương Châu.

Hai nhà cơ hồ là đến cùng một lúc, hơn nữa là cùng một tuyến đường, bắt quá một bên là khổ chủ còn một bên là bị cáo, có thể nói là kẻ tử thù, không ở trên đường đánh nhau một trận đã là song phương rất biết kiềm chế.

Đoạn gia đương nhiên đau lòng cho nữ nhi.

Tiêu phu nhân cũng nôn nóng sốt ruột, bà ta tuyệt đối không thể tin tưởng nhi tử có quan hệ gì với quả phụ của thế tộc.

Tiêu phu nhân đã quá tứ tuần nhưng vẫn rất khỏe mạnh, vì không muốn đi cùng Đoạn gia nên bà ta tự quất roi thúc ngựa, để người của Đoạn gia ở phía sau hít bụi. Đoạn gia uất nghẹn một bụng, không chịu thua kém Vĩnh Định Hầu phu nhân đáng giận kia, bèn truy đuổi đến cùng, rốt cục hai nhà một trước một sau đến thành Dương Châu.

Tiêu phu nhân cũng không đi gặp trưởng phu mà lại đến thẳng nha môn phủ Tổng đốc để thăm nhi tử.

Dù sao hiện tại Hà Hoan chưa bị định tội, Lâm Vĩnh Thường cũng không quá tin tưởng Hà Hoan thật sự gây ra chuyện này, hơn nữa trên người Hà Hoan còn công danh tước vị, cho nên chỉ an bài hẩn ở một nơi bỏ trống, cho người canh gác cẩn mật. Cũng không bạc đãi Hà Hoan trong việc ăn uống.

Tiêu phu nhân thấy sắc mặt của nhi tử ổn định, hơi gật đầu một cái rồi nói, “Đa tạ Lâm đại nhân.”

“Hà công tử chưa bị định tội, vẫn chưa phải là phạm nhân, chẳng qua Hà công tử liên quan đến vụ án nên đành phải tạm an bài như vậy.” Lâm Vĩnh Thường rất thức thời, “Có lẽ phu nhân muốn nói đôi lời với lệnh công tử, bản quan cáo lui trước.”

Tiêu phu nhân đưa Lâm Vĩnh Thường xuất môn, xoay người liền cùng nhi tử nói chuyện.

Hà Hoan âm thầm lo sợ, hẩn còn kính sợ mẫu thân của hẩn hơn cả lão cha nhà hẩn, lập tức gọi, “Mẫu thân” rồi liền quỳ xuống, hạ mình trước thì nếu có bị đánh cũng sẽ nhẹ hơn một chút.

Tiêu phu nhân vội vàng đến đây, chưa thay đổi y phục, phong trần đầy mặt, ngồi trên một chiếc ghế bỏ trống, tay trái vuốt ve sợi roi quất ngựa sáng loáng. Thấy nhi tử quỳ dưới đất, Tiêu phu nhân cau mày, quát hỏi, “Người thật sự thông dâm với quả phụ kia ư?”

“Không có, nhi tử thật sự không có!” Hà Hoan thật sự là oan muốn chết, lập tức biện bạch, “Nhi tử căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì!” Bị người ta tạt nước lạnh rồi áp giải về phủ Tổng đốc.

Nay mọi người đều bảo rằng hẩn thông dâm cùng quả phụ Đoạn thị, thật sự là oan muốn chết!

Tiêu phu nhân trầm giọng hỏi, “Nếu người vô can thì vì sao lại quỳ làm cái gì?”

Cái này, cái này....chẳng phải là bị dọa nên mới quỳ hay sao?

Hà Hoan vội vàng đứng dậy, thân thiết hỏi, “Mẫu thân, vì sao mẫu thân lại đến đây?”

“Chẳng phải là vì tiểu súc sinh nhà người hay sao?” Tiêu phu nhân tức mà không có chỗ để xả, nhướn mày quát lạnh, “Việc này cũng chẳng thể trách được người, đây là có người muốn cài bẫy giá họa, bọn họ đã sớm theo dõi người, người không trúng bẫy mới là lạ!”

Hà Hoan bị giam giữ cho tới nay, đây là lần đầu tiên nghe thấy câu tri tâm như vậy, lập tức xem mẫu thân mà hẩn luôn kính sợ trở thành hảo bằng hữu, khoe mắt nóng lên, suýt nữa đã rơi lệ.

Tiêu phu nhân vỗ bàn, cả giận nói, “Bất quá cũng như vậy thôi, ta đã sớm nói với các người! Trong nhà có lão bà mà còn ra ngoài đùa bỡn với đám hồ ly kỳ nữ đó làm gì, như vậy mới chứng tỏ bản sắc anh hùng của các người có phải hay không? Rượu là độc dược, sắc là dao găm! Nếu người đến nơi đảng hoàng thì đâu phải uống nước tiểu mèo như vậy, không đi gặp đám kỹ nữ kia thì đâu bị người ta tạt nước bẩn vào người!”

“Hôm nay bị giá họa cũng là người tự chuốc vạ vào thân mà thôi!”

Hà Hoan thành thật nhận sai, “Mẫu thân, nhi tử thật sự biết lỗi rồi. Nhi tử thật sự chưa từng gặp quả phụ Đoạn thị kia, ngay cả mắt mũi của nàng ta thế nào mà nhi tử cũng không biết, nhi tử là bị oan.”

Tiêu phu nhân tức giận, “Ta cũng không phải Tổng đốc, nói với ta những lời này thì có ích gì?”

Có lẽ thật sự là ông trời linh thiên, với y thuật kỳ diệu của Trương thái y, tuy rằng thân mình của Đoạn thị vẫn rất suy yếu nhưng vì được Trương thái y khai đơn với thành phần an thần rất lớn, cho nên đại đa số thời gian vẫn luôn ngủ say. Từ Doanh Ngọc thường xuyên đi thăm Đoạn thị.

Tiêu phu nhân cũng đưa ra yêu cầu đi gặp Đoạn thị, Lâm Vĩnh Thường không từ chối, lúc này người mong Đoạn thị bình an nhất chính là Tiêu phu nhân, Đoạn thị bình an thì tội danh trên người của Hà Hoan mới dễ dàng tẩy sạch.

Đoạn thị vẫn chưa tỉnh hẳn, Tiêu phu nhân nhìn một chút, chỉ hận không thể trộm hai viên tiên đan của Thái Thượng Lão Quân cho Đoạn thị khởi tử hồi sinh, tẩy rửa oan khuất cho nhi tử.

Khi Đoạn thị chân chính tỉnh lại thì người đầu tiên mà nàng nhìn thấy chính là Hà Hoa.

Hà Hoa đang cho Đoạn thị uống nước, Đoạn thị mở to mắt nhưng nhất thời nhìn không rõ gương mặt của Hà Hoa mà chỉ ngửi thấy mùi hương quế nhàn nhạt rất quen thuộc, mùi hương này làm cho nàng như muốn trở lại giấc mộng.

“Đoạn tiểu thư, tiểu thư tỉnh rồi ư?” Hà Hoa kinh hãi đặt xuống chén nước rồi dùng khăn lau nước trên khóe môi của Đoạn thị.

Đoạn thị khẽ cau mày, nàng cảm thấy gương mặt của Hà Hoa rất quen thuộc, một lúc lâu sau mới hỏi, “Người là.....Từ muội muội.....nha.....”

“Đoạn tiểu thư, đúng rồi, ta là Hà Hoa đây.” Hà Hoa vội vàng chạy ra ngoài gọi người.

Không quá bao lâu thì Từ Doanh Ngọc liền chạy đến.

Đoạn thị có thể miễn cưỡng có ấn tượng đối với Hà Hoa, nhưng Đoạn thị hoàn toàn không xa lạ đối với dung mạo của Từ Doanh Ngọc. Không chỉ không xa lạ mà Đoạn thị lập tức rơi lệ, nhẹ giọng hỏi, “Từ muội muội, ta đang nằm mơ sao?”

“Thiên tỷ tỷ.” Nhìn thấy tình cảnh của Đoạn thị, trong lòng của Từ Doanh Ngọc cũng thấy thương cảm, nhất thời không biết nên nói cái gì, nuốt xuống một cảm giác chua xót trong cổ họng, Từ Doanh Ngọc miễn cưỡng mỉm cười, “Thiên tỷ tỷ, rốt cục tỷ tỷ cũng đã tỉnh.”

Đoạn thị nhìn chằm chằm tấm rèm tinh xảo trên đỉnh đầu, ánh mắt đảo qua y phục bằng gấm trên người, còn có một ít đồ vật trang bày ở bên cạnh, bèn nhẹ giọng hỏi, “Ta đang ở đâu?”

“Phủ Tổng đốc.” Từ Doanh Ngọc thấy Đoạn thị đột nhiên biến sắc, sợ rằng Đoạn thị nhất thời lại nghĩ quẩn, bèn vội vàng khuyên nhủ, “Thiên tỷ tỷ, mọi việc đã qua. Đừng suy nghĩ nữa.”

Đoạn thị cũng không cần lờn tự sát hay làm chuyện gì ngu xuẩn mà chỉ cười khổ nhìn Từ Doanh Ngọc, “Từ muội muội, để ta nằm nghỉ một chút, các người ra ngoài trước có được hay không? Còn nếu lo lắng thì cứ để Hà Hoa chiếu cố ta là được rồi.”

Đoạn thị đã nói như vậy thì cho dù Từ Doanh Ngọc có lo lắng thế nào cũng đành phải ra ngoài.

Từ Doanh Ngọc thở dài, “Thiên tỷ tỷ, tỷ tỷ đã ở nha môn Tổng đốc, không có ai sẽ khiến tỷ tỷ phải uất ức nữa. Người khác không biết nhân phẩm của tỷ tỷ nhưng ta thì biết rõ. Chuyện này ta hoàn toàn không tin.”

Con người có bản năng sợ chết.

Có thể chứng minh điểm này ở việc các Hoàng đế luôn muốn tìm thuốc trường sinh bất lão.

Đoạn thị đau khổ thủ tiết mấy năm nay, vấp phải trắc trở, cũng đã đổ máu, nhưng không chết.

Cho dù hiện tại có bị thương đến mức cả người như chết lạng, nhưng nàng cũng không có ý đi tìm cái chết.

Từ Doanh Ngọc là người rất biết cách.

Từ Doanh Ngọc và Đoạn thị lại rất có cảm tình với nhau, nàng cũng không biết quá nhiều về cuộc sống khổ hạnh mấy năm qua của Đoạn thị, nhưng hiện tại Từ Doanh Ngọc nhìn thấy tình cảnh này của Đoạn thị thì cũng khó tránh khỏi mà cảm thấy chua xót cảm thương.

Nữ tử hiền thực dịu dàng năm xưa, hiện nay vẫn chưa đến ba mươi mà trên mái tóc đã có vài sợi bạc, những nếp nhăn hằn trên mặt, vốn là nữ nhân thanh xuân mà nay lại tàn úa đến mức này, làm sao không khiến người ta đau lòng cho được.

Trước kia Từ Doanh Ngọc thường nghe phụ thân nhắc đến những điểm tốt của Tiên gia, nhưng hiện tại chứng kiến tận mắt dung mạo của Đoạn thị thì nàng chẳng còn sót lại chút hảo cảm nào dành cho Tiên gia.

Đoạn thị xuất thân từ thư hương, đáng lý phải có cuộc sống tốt đẹp, Đoạn thị biết điều này còn rõ hơn cả Từ Doanh Ngọc, cho nên Từ Doanh Ngọc chỉ sợ có nói thêm thì cũng vô dụng.

Biện pháp của Từ Doanh Ngọc là tìm Tập san Hoàng thất cũ rồi phân phó cho Hà Hoa đọc cho Đoạn thị nghe.

Hà Hoa là đại a đầu bên cạnh Từ Doanh Ngọc, mưa dầm thấm đất, cũng nhận biết vài chữ, đọc Tập san cũng không thành vấn đề. Những tờ tập san mà Từ Doanh Ngọc chọn cũng rất đặc sắc, nội dung chính là: Vụ án Ngô Uyển và Nam Phong Bá phủ.

Đoạn thị nghe vài câu liền kinh ngạc ngẩn người, cũng không nói thêm lời nào.

Tiếp theo Hà Hoa bắt đầu đọc liên tu bất tận.

Khi phụ tử Đoạn gia và Đoạn thái thái đến Hoài Dương thì tinh thần của Đoạn thị cũng đã trở nên ổn định rất nhiều, ngay cả sắc mặt dưới sự chăm sóc của Từ Doanh Ngọc cũng trở nên hồng hào đôi chút.

Phụ mẫu và gia gia người ta đến đây, Lâm Vĩnh Thường đương nhiên cho phép người ta gặp mặt.

Đoạn Nhữ Ngọc và Đoạn Thanh Trạch vừa thấy Đoạn thị thì liền lộ ra thần sắc sầu não, Đoạn thái thái kiềm chế không được mà nhào qua ôm lấy nữ nhi rồi khóc một trận. Nước mắt của Đoạn thị cũng ào ào chảy xuống.

“Nữ nhi của ta, mẫu thân thật đau lòng quá đi.”

Đoạn thái thái chỉ lo gào khóc, trong khi Đoạn Nhữ Ngọc và Đoạn Thanh Trạch đang chấp tay chào Lâm Vĩnh Thường, nói một cách trịnh trọng, “Lâm đại nhân phải cho tôn nữ nhà ta một lời công đạo.”

Lúc này Lâm Vĩnh Thường mới hỏi, “Đoạn thị, người có ấn tượng gì đối với chuyện ngày đó hay không?”

Đoạn thị nức nở lau nước mắt, thấp giọng khấn cầu, “Thỉnh Lâm đại nhân gọi phụ gia của dân nữ đến, dân nữ nhất định sẽ thuật lại rõ ràng đầu đuôi sự việc.”

Chương sự của Tiên gia là Tiên Đoan Vân và Tiên thái thái đều đến, Tiên thái thái vừa thấy Đoạn thị thì liền tiến lên hỏi han ân cần rồi thở dài, “Nếu thân mình đã khỏi thì về nhà điều dưỡng đi.” Lại nhiệt tình thu xếp thỉnh người của Đoạn gia về Tiên gia mà ở.

Lâm Vĩnh Thường gọi người đến ghi chép, hắn nói trước, “Hôm nay có bản đốc, Tiêu phu nhân, nhị vị Đoan đại nhân, Đoạn thái thái, Tiên lão gia, Tiên thái thái, còn có Từ nữ quan đến từ đề đô. Đoạn thị, những gì người nói ngày hôm nay chính là lời khai, cho nên, mỗi một câu mỗi một chữ của người đều phải thành thật, sau đó đồng ý, xem như chứng cứ trình lên công đường.”

Đoạn thị gật đầu.

76. Chương 76

Lâm Vĩnh Thường hỏi, “Ngày đó vì sao Hà gia nhị công tử lại xuất hiện ở khuê phòng của người?”

Đoàn thị nhẹ giọng nói, “Tổng đốc đại nhân, ta và vị công tử kia không hề quen biết nhau. Ta cũng không biết vì sao vị công tử kia lại ở phòng của mình, từ ngày thủ tiết, không có mệnh lệnh của bà bà thì ngay cả hoa viên cũng không được phép bước ra. Ngoại trừ ma ma và nha đầu trong viện thì ta không được quen biết bất cứ người nào khác.”

Tiêu phu nhân thoáng yên lòng.

Nhắc đến việc này, Tiễn thái thái liền đột nhiên cảm tức, Tiễn gia nhà bà ta bỗng dừng lại bị gièm pha như thế, chẳng phải là nói bà ta quản lý nhà cửa vô ý hay sao? Bèn nhin xuống cơn tức rồi hỏi, “Trong phòng của người đột nhiên xuất hiện một người sờ sờ ra đây, vì sao người lại chẳng hề biết gì?”

“Tức phụ không biết.” Sắc mặt của Đoàn thị trở nên lạnh lẽo, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói, “Mỗi một bát cơm mỗi một miếng nước ta uống ở Tiễn gia đều là do bà bà ban tặng, lúc ấy ta bị mất hết tri giác. Nếu Hà công tử cũng bị đánh thuốc mê thì căn bản không thể có chuyện thông dâm ở đây. Hai người hoàn toàn vô tri vô giác, không thể làm được bất cứ điều gì.”

Lâm Vĩnh Thường truy vấn, “Nếu Đoàn thị người trong sạch thì vì sao lại phải tự sát?”

“Gia quy của Tiễn gia chính là, nếu có nữ nhân mất trinh tiết thì phải dìm lồng heo.” Thân mình của Đoàn thị nhẹ nhàng run lên, nàng nắm chặt bàn tay, không chế kích động trong lòng, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói, “Khi ta mở mắt thì phát hiện bên cạnh lại có một người nam nhân, bên ngoài có người hô to gọi nhỏ, cho dù ta có oan uổng thì ai sẽ trả lại sự trong sạch cho ta đây? Ta thà rằng tự sát cũng không muốn bị dìm lồng heo.”

“Cũng may thượng thiên có mắt, ta không chết, cũng cho ta có cơ hội rửa sạch oan khuất.” Đoàn thị thở dài, “Hà công tử bị oan, Lâm đại nhân, nhất định đừng oan uổng người tốt.”

“Ta ở Tiễn gia, chưa từng bước ra khỏi cửa phòng nửa bước, ngay cả người của Tiễn gia mà ta cũng không biết hết mặt thì làm sao biết được Hà công tử? Nếu muốn nói là thông dâm hoặc cưỡng gian thì cũng phải có nguyên do.” Đoàn thị nói, “Bỗng nhiên ngày đó đầu óc của ta choáng váng, ta nghĩ rằng có rất nhiều cách khiến người ta choáng váng mất hết tri giác, ta ở Tiễn gia vô năng vô lực, muốn cài bẫy ta thì rất dễ dàng. Chỉ cần hạ được trong nước hoặc thức ăn là được.”

“Ta ở Tiễn gia cho dù ban ngày hay ban đêm thì cửa viện đều bị khóa chặt, chìa khóa nằm trên người của ma ma. Nếu có người nào có thể thần không biết quỷ không hay tiến vào Tiễn gia mà không có nội gián thì thật sự không có khả năng!” Tinh thần của Đoàn thị đã rất tỉnh táo, hơn nữa qua lời nói của nữ nhân này có thể nhìn ra nàng ta đã được giáo dục rất tốt, suy nghĩ rõ ràng thanh minh, từng câu từng chữ nói đúng trọng tâm mấu chốt, “Nếu có thể dễ dàng tiến vào bên trong, nhưng ta chỉ là một tiết phụ không có nhan sắc, trong Tiễn gia có các tiểu thư cô nương, các thái thái, người nào mà không phải là quốc sắc thiên hương. Nếu thật sự có người có thủ đoạn này thì không chỉ là ta mà tất cả trinh tiết của nữ nhân Tiễn gia đều đáng bị hoài nghi.”

Tiến thái thái giận dữ, “Đoàn thị, ý của người là sao? Người thủ tiết cho nhi tử của ta, ta có bao giờ bạc đãi người hay chưa?”

Đoàn thị không nói gì mà chỉ nhếch khóe môi, một nửa bên mặt lãnh đạm như băng.

Tiêu phu nhân khen ngợi, “Đoàn cô nương quả nhiên là người thâm minh đại nghĩa, Lâm đại nhân, nhi tử của ta trong sạch.”

Tiếp theo Tiêu phu nhân liếc mắt nhìn Tiễn thái thái, cất lên giọng nói mỉa mai, “Bạc đãi hay không bạc đãi thì cũng không thể nói như vậy, Tiễn thái thái. Nếu cho miếng cơm cho miếng nước mà không tính là bạc đãi thì chẳng khác gì nuôi cẩu nuôi miêu trong nhà.”

“Thứ ta vô lễ, ta từng nghe nói đến thủ tiết, nhưng không biết nhà ai thủ tiết mà muốn ra ngoài hoa viên cũng phải xin chỉ thị như vậy?” Tiêu phu nhân liếc mắt nhìn Tiễn thái thái rồi nói tiếp, “Nếu Tiễn thái

thái một mực giám sát hành tung của Đoàn thị, như vậy trong phòng Đoàn thị vô duyên vô cớ xuất hiện một đại nam nhân thì vì sao Tiễn thái thái lại chẳng hề phát giác?”

Cho dù Tiêu phu nhân là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân thì giờ khắc này Tiễn thái thái cũng nhin không được mà cả giận nói, “Tiêu phu nhân, phu nhân không phải Tổng đốc Hoài Dương, không đến phiên phu nhân đặt câu hỏi với ta như vậy đâu.”

Tiêu phu nhân cười lạnh, không hề bận tâm đến nữ nhân ngu xuẩn này.

Đoàn thị nhẹ giọng nói, “Những gì ta biết chính là như vậy.”

Lâm Vĩnh Thường gật đầu, “Nếu như thế, Đoàn thị, người xác nhận lời khai đi. Nếu còn nhớ đến tình tiết nào thì cứ nói với bản quan.”

“Tạ ơn Tổng đốc đại nhân.”

“Tiễn lão gia, Tiễn thái thái, bản quan không tiến.” Lâm Vĩnh Thường nói.

Tiễn Đoan Vân nhẹ nhàng nói với Đoàn thị, “Đoàn thị, nếu thân mình của người đã khỏe hẳn thì về nhà ở đi. Nếu người bất mãn đối với việc an bài của bà bà người thì cứ nói ra, người yên tâm đi, Tiễn gia sẽ không bạc đãi người đâu.”

Tiễn thái thái cảm thấy oan uổng, lập tức biện bạch, “Người cảm thấy ta đối xử với người không tốt. Người đi hỏi thăm thử đi, năm xưa lão tổ tông của chúng ta được Đức Tông hoàng đế và Nhân Tông hoàng đế ban cho đèn thờ trình tiết thì đã trải qua cuộc sống như thế nào. Lão tổ tông mỗi ngày dặt cử xe tơ, hoàn toàn không mặc lăng la tơ lụa, không hề chạm đến một miếng rượu thịt, trải qua năm mươi năm. Ngay cả Nhân Tông hoàng đế nghe được mỹ đức của lão tổ tông thì cũng phải tán thưởng một tiếng. Nữ nhân Tiễn thị đặt trình tiết lên hàng đầu, có ai thủ tiết trong Tiễn gia mà không trải qua cuộc sống như vậy đâu. Người oán ta không cho người ra ngoài hoa viên thì người cũng phải suy nghĩ một chút, người là một quả phụ thanh xuân, còn muốn đi la cà rong chơi nữa hay sao? Người không được đeo trang sức không được mặc tơ lụa, nhưng phu quân của người đã qua đời, người có chừng diện xinh đẹp thì cũng chỉ để tự ngắm trong gương mà thôi.”

Tiễn thái thái thương cảm rơi lệ, cầm tay Đoàn thái thái, “Lão tỷ tỷ, đại nữ nhi của ta gả đến La gia ở đế đô, ngày đó nữ tể của ta chưa thành thân mà đã qua đời, khuê nữ của ta thủ tiết cho La gia đến tận nay. Lão tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng đã đến từ đường La gia, tang y tăng hài, đoạn tuyệt lục căn. Chẳng lẽ đó không phải nữ nhi thân sinh của ta hay sao? Nhưng thân là nữ nhi, tu tâm thủ tiết, cả đời chỉ có một phu quân thì mới là bốn phận của nữ nhi. Đoàn thị nguyên ý thủ tiết cho An nhi, trong lòng của ta luôn xem nàng là khuê nữ nhà mình mà thương yêu chiều chuộng.”

“Tức phụ không muốn tiếp tục trải qua những ngày tháng được bà bà yêu thương như vậy nữa.” Đoàn thị cảm thán một tiếng, “Ta vốn muốn thủ tiết vì phu quân, tuy rằng ta và Hà công tử cũng không có gì xấu xa, chẳng qua đã cùng ở chung một phòng, theo như lời của bà bà thì trình tiết của ta đã mất, cũng không xứng đáng quay về Tiễn gia.”

Đoàn thái thái lại mắng một tiếng, “Thiên nhi.” Trên mặt lộ ra lo lắng.

Tiễn Đoan Vân thấy sắc mặt của Đoàn thị cũng không tỏ vẻ ăn năn, đành bất đắc dĩ nói, “Của hồi môn của người vẫn còn ở Tiễn gia, nếu như thế thì ta cũng không còn gì để nói. Đợi hai ngày nữa ta sẽ phái người đưa của hồi môn trả lại cho người. Hầy, Đoàn thị...”

Tiễn Đoan Vân vẫn chưa nói hết lời mà chỉ thở dài, sau đó quay sang nói với Lâm Vĩnh Thường, “Lâm đại nhân, nghe Đoàn thị nói thì vụ án này có rất nhiều điểm đáng ngờ, chuyện này liên quan đến Tiễn gia, nếu Lâm đại nhân muốn thẩm vấn ai thì cho dù là chủ tử hay nô tài của Tiễn gia, Lâm đại nhân cứ nói một câu là được. Gia môn của chúng ta bất hạnh, xảy ra chuyện mất mặt này, ta chỉ mong Lâm đại nhân sớm ngày điều tra rõ vụ án, trả lại sự trong sạch cho Tiễn thị, cũng không oan uổng Hà gia công tử, đồng thời giúp Tiễn gia của ta quét sạch gia môn.”

Lâm Vĩnh Thường nói, “Đây là bốn phận của bản quan.”

Đoàn thị thanh tỉnh đương nhiên là chuyện tốt, chẳng qua Lâm Vĩnh Thường cũng không vì vậy mà cảm thấy thoải mái, ngược lại càng thêm cau chặt mi tâm.

Tiết trời tháng bảy ở phía Nam tựa như lò thiêu, chỉ có ban đêm mới có chút gió mát xua tan đi cái oi bức ngày hè. Trong vườn đốt nhang đuổi muỗi, Lâm Vĩnh Thường phái người chuẩn bị một chút hoa quả, trong đình đặt trường kỷ, có thể nằm ở nơi đó ngắm cảnh ngắm trăng.

Ánh trăng lười liềm cùng những chấm nhỏ li ti phủ khắp bầu trời.

Nhạc Thủy tiến vào bẩm báo: Đại nhân, Từ đại nhân dẫn theo nha hoàn đến đây.

Lâm Vĩnh Thường nhìn bộ y phục màu nhạt của mình, cũng không tính là thất lễ, hần đứng dậy, chào đón Từ Doanh ngay trước cửa đình, cười nói, “Đêm nay trăng không tệ, Từ đại nhân cũng ra ngắm trăng à.”

Vừa thấy liền lộ ra bản mặt chột dạ, Từ Doanh Ngọc cũng không vì chuyện Tiễn thái thái mà mỉa mai Lâm Vĩnh Thường, chỉ nói, “Ta có việc muốn thương nghị với Lâm đại nhân.”

“Từ đại nhân, thỉnh ngồi.”

Lâm Vĩnh Thường cảm thấy Từ Doanh Ngọc có nhiều điểm có thể sử dụng, đương nhiên phải giữ giao tình với nàng, hần còn nghiêm mặt nói lời cảm tạ trước, “Ngày ấy đa tạ Từ đại nhân hỗ trợ.”

Từ Doanh Ngọc như cười như không, “Chỉ mong là sau này Lâm đại nhân có thể nhắc ta trước một câu, đừng để ta khi không lại đi gặp thái thái hay phu nhân này nọ. Ngộ nhờ nói lỡ lời thì sẽ mâu thuẫn với ý tứ của Lâm đại nhân, làm lỡ chuyện của Lâm đại nhân, như vậy chẳng phải là lỗi của ta hay sao?”

“Không dám không dám.” Lâm Vĩnh Thường vội nói, “Từ đại nhân là cánh tay đắc lực của bản quan, bản quan đã dâng tấu chương cho Hoàng thượng bẩm báo về việc Từ đại nhân tương trợ.”

Dù sao cũng đã nguôi giận, Từ Doanh Ngọc cũng không muốn lăm lờ, chỉ đành nói, “Tiện thể mà thôi, Lâm đại nhân quá khách khí.” Đương nhiên có thể lưu lại ấn tượng tốt trước mặt Hoàng thượng thì Từ Doanh Ngọc cảm thấy cũng không phí công khi ra tay tương trợ, cũng như không phí công khi bị lợi dụng như vậy.”

Trên đời làm gì có chuyện miễn phí.

Lâm Vĩnh Thường thỉnh công cho Từ Doanh Ngọc, lại thỉnh Từ Doanh Ngọc giúp đỡ, lường trước Từ Doanh Ngọc sẽ không từ chối, Lâm Vĩnh Thường đang tính toán thì chợt nghe Từ Doanh Ngọc nói, “Vụ án này đến đây đã có thể tìm được phương thức kết án tương đối thỏa đáng. Đoàn tỷ tỷ có chút mất mặt, nàng không muốn thủ tiết vì Tiễn gia nữa, nhưng Thái thượng hoàng đã ban hạ đèn thờ trình tiết, lại xảy ra sự việc này, như vậy Đoàn tỷ tỷ đi cũng không được mà ở cũng không xong? Ta là nữ nhân thì có thể làm được gì, trong khi Lâm đại nhân kiến thức rộng rãi, học thức uyên bác, mưu trí hơn người, mong rằng có thể nể mặt ta mà giúp nghĩ cách có được hay không?”

Lâm Vĩnh Thường vừa tính kế Từ Doanh Ngọc, Từ Doanh Ngọc cũng không thể dễ dàng buông tha cho hần, lập tức ném một nan đề vào mặt Lâm Vĩnh Thường.

Ý của Từ Doanh Ngọc rất đơn giản, Lâm Vĩnh Thường là Tổng đốc, lại nợ nàng một chuyện, không thể không trả ơn. Nếu không, ngày sau quay về đế đô, Lâm Vĩnh Thường không trả ơn nàng thì nàng cũng không có cách nào đi nặng nặc đòi người ta trả ơn. Không bằng thừa dịp Lâm Vĩnh Thường vẫn có chỗ muốn sử dụng nàng mà đòi Lâm Vĩnh Thường phải trả ơn, như vậy nàng cũng không thua thiệt.

Lâm Vĩnh Thường trầm ngâm một lúc, “Từ tiểu thư, tiểu thư nghĩ rằng vụ này dễ dàng kết án lắm sao?”

“Chúng ta đã sớm tung tin Đoàn thị thức tỉnh ra ngoài, ta lường trước kẻ chủ mưu chắc chắn sẽ tiến đến ám sát Đoàn thị, kết quả là Đoàn thị vẫn bình an mà sống đến bây giờ.” Lâm Vĩnh Thường thở dài, “Ta nhất thời cũng không đoán ra tâm tư của kẻ chủ mưu!”

Nếu muốn đập đổ Hà Thiên Sơn thì tốt nhất là giết chết Đoàn thị, chết vô đối chứng.

Nhưng bây giờ thì sao, Đoàn thị đã có thể xuống giường đi lại mà đối thủ vẫn không manh động, thật sự khiến Lâm Vĩnh Thường đau đầu.

Từ Doanh Ngọc không nghĩ như Lâm Vĩnh Thường, nàng nói thẳng, “Có thể để cho Lâm đại nhân đau đầu đến như vậy thì có thể thấy được kẻ chủ mưu không đơn giản.”

Lâm Vĩnh Thường mỉm cười, vụ án này là nhiệm vụ của hắn, hắn cũng chỉ buộc miệng nói như vậy mà thôi, Từ Doanh Ngọc không muốn can dự vào chuyện này là điều hợp lý, hắn liền thoải mái nói, “Từ đại nhân không cần lo lắng cho Đoàn thị. Hoàng thượng vốn không đề cao chuyện nữ nhân thủ tiết, đợi ta nói giúp Đoàn thị vài câu thì nàng ta nhất định sẽ không còn gì đáng phải lo.”

“Đa tạ Lâm đại nhân.”

Lâm Vĩnh Thường còn thiện tâm nhắc Từ Doanh Ngọc một câu, “Từ đại nhân, đại nhân là nữ nhân có khí khái trượng nghĩa hiếm thấy. Nay phụ mẫu tổ phụ của Đoàn thị đều ở Hoài Dương, nếu có Đoàn gia ra mặt chiếu cố cho Đoàn thị, được gia tộc tương trợ thì chẳng phải càng thỏa đáng hơn hay sao?”

Lâm Vĩnh Thường chưa dứt lời thì Từ Doanh Ngọc đã lộ ra một chút ưu tư mà không nói gì.

Lâm Vĩnh Thường không hỏi nhiều mà chỉ trêu ghẹo một câu, “Chỉ mong đến khi ta có việc cần nhờ Từ đại nhân giúp đỡ thì Từ đại nhân hãy nể tình ta một chút.”

Từ Doanh Ngọc đứng dậy, gạt xuống nỗi lo lắng vì Đoàn thị, cười nói, “Nếu Lâm đại nhân đã nói như vậy mà ta không nể tình thì thật có lỗi với lời đánh giá của Lâm đại nhân.”

Lâm Vĩnh Thường thở dài tạ tội, Từ Doanh Ngọc vịn vào tay nha hoàn, trong mắt mang theo vài phần ý cười, ung dung tiêu sái rời đi.

Nữ nhân mà, cứ để các nàng chiếm chút lợi ích cũng không sao, hơn nữa nhất là người xuất chúng như vậy, không dễ cho Từ Doanh Ngọc thoải mái thì ngày sau sẽ rất khó hợp tác.

Lâm Vĩnh Thường chọn một trái táo trên đĩa hoa quả, cầm trong tay, ư hử ca hai tiếng rồi cắn một cái.

Vụ án của Đoàn thị vẫn chưa có kết quả rõ ràng.

Minh Trạng thẳng thay thu hồi đèn thờ trình tiết của Đoàn thị, hơn nữa còn ỷ thế tuyên bố: Từ nay về sau hủy bỏ chuyện đèn thờ trình tiết, triều đình ủng hộ nữ nhân tái giá.

Đương nhiên nếu thật sự tình thâm ý trọng, muốn thủ tiết cho phu quân thì tùy ý.

Nhưng sẽ miễn ban thưởng đèn thờ trình tiết.

Minh Trạng lên nói với Âu Dương Khác, “Trẫm không muốn người trong thiên hạ dùng trình tiết của nữ nhân để hành văn, rất ti bỉ.”

“Bệ hạ...”

“Âu Dương, nay Thát Đát Hãn vương sắp hấp hối, nếu tân Hãn vương đăng cơ thì chắc chắn sẽ đánh một trận với phía Tây Bắc của chúng ta.” Minh Trạng thở dài một cách u buồn, “Trận chiến này không biết sẽ khiến bao nhiêu nam tử tráng kiện phải hy sinh vì quốc gia. Nếu nữ nhân cứ ngu muội thủ tiết thì dân số quốc gia sẽ giảm thiểu, sau chiến tranh thì quốc gia cũng sẽ thiếu người.”

“Cho nên trẫm không muốn nữ nhân ngu muội thủ tiết.” Minh Trạng nói, “Lúc trước ở thời Tần Hoàng Hán Võ, nữ nhân tái giá là chuyện rất bình thường, mẫu thân của Tần Thủy Hoàng vốn là thiếp của Lữ Bố, mẫu thân của Hán Võ Đế cũng tái giá vào cung làm phi tử. Tần Hoàng Hán Võ đế đều là đế vương hùng tài đại lược, cũng đâu có ai nói mẫu thân của bọn họ thấp kém đâu?”

“Hiện tại không biết là ai lập ra lễ thói cổ hủ này, quả thật là tai họa cho bá tánh thiên hạ!”

Minh Trạng có lời bình như vậy khiến dân chúng và triều đình đều sôi nổi bàn luận.

Có người trầm trồ khen ngợi, cho rằng bệ hạ thay đổi phong tục này chính là mở ra một thể hệ thánh thể cho thiên hạ.

Có người lại gào khóc, hô to gọi nhỏ bảo rằng hủy hoại tổ chế, lễ pháp suy đồi.

Hiếm thấy Âu Dương đại nhân không nói câu nào.

Tiếp theo Minh Trạng hạ thêm một mệnh lệnh: Phạm là nữ nhân lần đầu tái giá thì sẽ được nha môn địa phương thưởng hai mươi lượng bạc.

Vì việc Minh Trạng ủng hộ chuyện quả phụ tái giá mà các triều thần đều đau đầu nhức óc.

Người ta hay nói nữ nhân hết khóc lại nháo, tiếp theo đòi thất cổ, không ngờ các đại thần cũng có công lực như vậy chẳng thua gì nữ nhân.

Ngay cả Minh Trạng nhìn một nam nhân trung niên khom người khóc lóc, lúc trước hắn còn có tâm tư mắng vài câu là gỗ mục ngu dốt, nhưng sau đó thật sự đánh không lại một ngày có cả ngàn trận khóc lóc như vậy, thỉnh thoảng lại cùng nhau hòa tấu, khiến Minh Trạng chỉ còn biết bỏ của chạy lấy người.

Thừa dịp nghỉ ngơi, hắn liền kéo Nguyễn Hồng Phi chạy ra ngoài trốn tránh.

Trông tướng mạo của Minh Trạng bình thường nhưng hắn lại đặc biệt thích trang điểm.

Mỗi lần xuất môn, Minh Trạng đều phải sửa soạn cho đến khi toàn thân bóng loáng lấp lánh thì mới chịu.

Minh Trạng thay một bộ y bào màu thiên thanh bằng lụa mỏng, trên cổ trên tay và đai lưng đều có thêu hoa văn chìm, cổ áo lộ ra một phần nội y màu tuyết trắng, rất xứng với chiếc cổ nhỏ trắng nõn của hắn.

Minh Trạng còn đóm dáng soi gương một lúc lâu, sau đó còn đeo vào cổ một sợi bỏ đề chỉ đỏ.

“Thế nào? Đẹp không?” Minh Trạng hỏi Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi gật đầu, nói một cách thành khẩn, “Ôi chao, mồm mồm, người nên đổi tên thành Minh tuần tú đi.”

Minh Trạng thì thầm cười hí hí một trận, kéo tay Nguyễn Hồng Phi, “Đi thôi, chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Nguyễn Hồng Phi phe phẩy chiếc quạt trên tay, cùng Minh Trạng đi ra ngoài.

Kỳ thật buổi hẹn hò của Minh Trạng rất đơn giản, hai người cưỡi ngựa đi dạo, tuy rằng tháng bảy oi bức, nhưng đêm qua đột nhiên có mưa, mặc dù hôm nay thời tiết cũng nóng nực nhưng vẫn có thể chịu được.

Đoàn người chậm rãi đi dạo ở vùng ngoại ô.

Tuy là đế đô nhưng đường xá cũng không dễ đi.

Mới đi không bao lâu thì Minh Trạng thấy phía trước có một hàng xe ngựa, chiếc xe dẫn đầu không biết làm sao mà bánh xe lại ngã nhào vào vũng bùn bên cạnh, mã phu ngồi phía trước giờ roi quất ngựa, một đám nô tài ở phía sau ra sức chu mônng đẩy xe.

Không cần Minh Trạng phân phó thì Lê Băng đã phái người tiến đến hỏi thăm, Minh Trạng nói, “Có thể giúp thì cứ giúp một tay đi.” Cũng không biết trong xe chất cái gì mà có vẻ rất nặng nề. Tiếng ngựa hí to từng trận, cương ngựa bắt đầu rướm máu, phía trước kéo phía sau đẩy, nhưng vẫn không thể kéo chiếc xe ra khỏi vũng bùn.

Nguyễn Hồng Phi liếc mắt nhìn Minh Trạng một cái, ý bảo hắn cầm miệng, ngộ nhỡ có thích khách thì sao? Người giúp để làm gì?!

Minh Trạng cười he he.

Trong đám người có một kẻ có bộ dáng như quân sự đang bước ra chào, miệng thì nói, “Chúng ta là người của Triệu gia tính Phúc Mân, lão gia và thái thái trong nhà đến đế đô để chuẩn bị hôn sự cho công tử, vì vội vã đến đế đô nên đêm qua phải đội mưa mà đi. Kết quả là đường xá lầy lội, xe ngựa sập vào vũng bùn, cần đường các lão gia, hy vọng bỏ qua cho chúng ta. Nô tài sẽ tránh đường cho các lão gia đi qua.”

Minh Trạng vừa nghe thì liền nghĩ đến họ Triệu, liền hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Chẳng lẽ đây là người nhà của Triệu Thanh Di ư?”

Nguyễn Hồng Phi cũng không phải thần tiên, bèn giương giọng hỏi, “Triệu gia ở Phúc Mân, là Công phủ của Triệu Văn Trung ư?”

Quản sự thấy đoàn người ăn mặc bất phàm, xe ngựa chạm trổ hoa văn tinh xảo, liền đoán bọn họ không phải tầm thường, lại nghe người ta nói ra đích danh nhà bọn họ, bèn khom người thi lễ, “Đúng vậy, xin hỏi phải xưng hô với tiên sinh như thế nào?”

Minh Trạng cười ha ha, trực tiếp phân phó, “Giúp bọn họ đẩy xe ngựa lên đi.” Lại quay sang nói chuyện với quản sự, “Triệu Thanh Di là công tử của nhà người đứng không? Tài học của hắn cũng không tệ.”

Quản sự tạ ơn, nghe khẩu khí của Minh Trạng thì cũng không dám hỏi lại thân phận của đoàn người Minh Trạng, chỉ mỉm cười phụ họa, “Dạ, lần này công tử đỗ Bảng nhãn thật sự là làm rạng rỡ tổ tông.”

“Hoàng thượng ban hôn cho công tử nhà người, vì sao không thấy lão gia và thái thái của các người đâu cả?” Vừa rồi còn nghe nói là cũng đến đây mà.

Quản sự đáp, “Lão gia và thái thái tuổi tác đã cao, có nô tỳ hầu hạ nên sẽ chậm rãi mà đến. Còn nô tài thì đem vật phẩm sử dụng trong đại hôn đến để đồ trước.”

Minh Trạng cũng không hỏi nhiều, được thị vệ trợ giúp, xe ngựa của Triệu gia được đẩy ra khỏi vũng bùn. Ánh mắt của Minh Trạng dừng lên người nông dân đứng bên đường, hắn cầm lấy roi quất ngựa rồi nói, “Người ta mới gieo hạt mà đã bị các người đạp hư hết. Tá điền làm nông chẳng dễ đâu.”

Quản sự vội vàng lấy ra một bọc ngân lượng to từ trong tay áo rồi đều cho tá điền một phần, tá điền ngàn ân vạn tạ.

Minh Trạng cười một cái, người của Triệu gia đã tránh đường, Minh Trạng đương nhiên đi trước.

Minh Trạng nói, “Tính toán thời gian thì Triệu gia vừa nhận được thánh chỉ ban hôn liền khởi hành lên đường, có thể thấy được bọn họ rất hài lòng đối với hôn sự này.”

Trong lòng của Nguyễn Hồng Phi hơi vui mừng, bèn khen tặng Minh Trạng, “Đương nhiên, thánh chỉ của Hoàng đế bệ hạ vừa ban xuống thì làm sao Triệu gia lại chậm trễ tiến đến cho được?”

Minh Trạng đắc ý ưỡn lồng ngực nho nhỏ của mình, có điều gì êm tai hơn lời ca ngợi của ái nhân đâu?

77. Chương 77

Triệu gia đến để đồ, hơn nữa còn tiến cung thỉnh an Minh Trạng rất đúng thời cơ.

Phụ thân của Triệu Thanh Di không có quan chức, hơn nữa lần này Minh Trạng hạ lệnh cho các Tổng đốc đề cử tài sĩ đến để đồ, phụ thân của Triệu Thanh Di cũng được đưa vào trong danh sách tiến cử.

Mặc dù tài danh của Triệu Như Tùng không thể sánh bằng Tiền Vĩnh Đạo, bất quá phụ thân của Triệu Như Tùng là Triệu Thụy Hải, từng làm nhất phẩm Lại bộ Thượng thư, sau khi Phụng Cảnh Kiên đăng cơ được ba năm thì hắn qua đời, triều đình ban thưởng thụy hào: Văn Trung.

Đối với một quan văn mà nói thì đây có thể xem là lời ca ngợi hiếm thấy.

Triệu gia cũng coi đây là vinh hạnh, vì vậy thế nhân xưng Triệu Thụy Hải là Văn Trung Công, xưng Triệu gia ở Phúc Mân là Triệu Văn Trung Công phủ.

Triệu Như Tùng bồi dưỡng ra một nhi tử Bảng nhãn như vậy, coi như cũng có bản lĩnh.

Sắp làm người một nhà cho nên thái độ của Minh Trạng đối với Triệu Như Tùng cũng rất thân thiết, cho an tọa, ban thưởng trà, khiến Triệu Như Tùng càng thêm lo sợ bất an, trên trán toát mồ hôi lạnh.

“Tuy là lần đầu gặp mặt nhưng Triệu khanh cũng đừng quá khấn trương. Trẫm cũng không ăn thịt người đâu, nhìn mồ hôi toát đầy trên trán người kìa.”

Minh Trạng chỉ là thuận miệng trêu ghẹo, rốt cục Triệu Như Tùng cũng thoải mái một chút, “Thần sợ hãi long uy của bệ hạ.”

Minh Trạm cười nói, “Gặp vài lần thì quen thôi. Thanh Di có tài, Gia Duệ có sắc, là lão thiên gia tác hợp. Các người cứ ở để đô thêm vài ngày, Như Tùng, trầm nghe nói tài học của người không tệ. Khi nào rảnh rồi thì đến Quốc Tử Giám dạy học đi.”

“Dạ.” Nói đến học vấn thì Triệu Như Tùng cũng không khấn trương, chỉ cười nói, “Thần đã sớm nghe nói bệ hạ thu gom thư sách trong thiên hạ để xây dựng tàng thư lâu, cung cấp miễn phí cho dân chúng bá tánh mượn đọc, cử chỉ này của bệ hạ thật sự là công ở đương đại, lợi ở thiên thu. Thần luôn ước mong tàng thư của bệ hạ, cho dù không có mệnh lệnh thì thần cũng phải mặt dày tiến đến kiến thức tàng thư lâu đồ sộ mới được. Chẳng qua học vấn của thần nông cạn, Quốc Tử Giám có nhiều tiến sĩ uyên bác, sợ là sẽ mất mặt.”

“Ôi chao, người là phụ thân của Bạng nhân, ai dám nói học thức của người nông cạn cơ chứ?” Minh Trạm mỉm cười, “Khi nào người thu xếp ổn thỏa thì báo với trẫm một tiếng, trẫm sẽ bảo bọn họ an bài. Người ngày thường ở Chiết Mân vui đùa nghiên cứu học vấn. Giờ đã đến lúc nên bước ra, cùng các sĩ tử vừa dạy vừa học, cộng đồng tiến bộ, cũng để cho Quốc Tử Giám nhìn thấy phong phạm đại nho Chiết Mân của người chứ.”

Trong lòng của Triệu Như Tùng rất tình nguyện chuyện này, cũng không tiếp tục khiêm nhường, chỉ lên tiếng chấp thuận.

Cảm giác của Minh Trạm đối với Triệu Như Tùng cũng không tệ, tuy rằng lá gan của người này hơi nhỏ một chút nhưng rất thức thời. Minh Trạm cảm giác hôn sự này cũng không tệ, Nguyễn Gia Duệ là một cô nương tốt, Triệu Thanh Di là thư hương dòng dõi, Triệu gia lại biết điều như vậy, thật sự là hiếm thấy. Ai có thể ngờ được Hoàng đế bệ hạ chỉ hôn lại dẫn đến biến cố bùng nổ.

Hoàng thượng chỉ hôn, tuy rằng xuất thân của Nguyễn Gia Duệ về mặt ngoài không được tốt lắm, bất quá mọi người trong đế đô đều tin rằng Nguyễn Gia Duệ có thân phận bí mật.

Triệu gia đến đế đô đương nhiên cũng nghe được đôi điều.

Vì thế càng khẩn cấp chuẩn bị hôn sự cho nhi tử, chọn ngày lành tháng tốt, được Minh Trạm ngầm đồng ý mà định ra lễ đính hôn.

Hết thấy đều tiến hành đầu vào đấy, nhưng ngay lúc này một quyển tấu chương của Ngự sử Chiết Mân lại làm triều đình và dân chúng kinh hoàng.

Trước khi Minh Trạm chỉ hôn cũng đã hỏi thăm cận kề, Triệu Thanh Di cũng không có hôn ước, cho nên hẳn mới chỉ hôn Triệu gia cho Nguyễn Gia Duệ.

Nhưng tấu chương của Ngự sử Chiết Mân lại viết rõ ràng: Triệu gia vốn có hôn ước với Kỷ gia ở Phúc Mân từ trước, vì Triệu Thanh Di đến đế đô nên nhị tử của Triệu gia đã đón Kỷ thị thay cho Triệu Thanh Di vào nhà. Sau đó bệ hạ chỉ hôn, Triệu gia nghe đồn Nguyễn thị tôn quý bèn lật lọng, bảo rằng khó kháng thánh chỉ, thẳng thừng hồi hôn với Kỷ gia. Kỷ gia vô cùng tức giận. Triệu gia bèn bảo rằng Kỷ thị không còn trong sạch, Kỷ thị chịu không nổi nhục nhã, vì vậy vào ngày đó tháng đó đã tự sát trước cửa nhà Triệu gia.

Sau đó là cảm thụ cá nhân của Ngự sử, nào là Triệu gia lòng lang dạ sói, vô tín vô nghĩa, bức tử lương nữ, làm xằng làm bậy, đủ loại mắng rửa rất khó nghe.

Đáng tiếc chức quan của Triệu Thanh Di không cao cho nên không đến phiên hấn vào triều, nếu không Minh Trạm nhất định sẽ hỏi đến tận cùng ngay tại đương triều.

Cuối cùng Minh Trạm cũng phái người điều tra rõ ràng chuyện này.

Minh Trạm nằm trên đùi của Nguyễn Hồng Phi rồi thở dài, “Phi Phi, ta rất mệt.”

Đầu ngón tay của Nguyễn Hồng Phi mang theo một chút mát lạnh dừng trên huyệt thái dương của Minh Trạm, không nhẹ không nặng mà giúp hấn xoa bóp, “Vây nghỉ ngơi một chút đi.”

“Ta cảm thấy bên cạnh là vô số âm mưu quỷ kế, mọi người trong thiên hạ đều ngấm ngầm tính kế ta.” Minh Trạm nhắm mắt lại, lẩm bẩm những lời vô nghĩa, “Ai cũng bảo Hoàng đế đa nghi, nhưng không làm Hoàng đế thì sẽ không hiểu được cảm thụ này. Nói một câu, làm một động tác cũng bị vô số ánh mắt soi mói.”

Người có tâm sự trong lòng cũng không thể để cho bọn họ biết, một khi có người phát hiện thì sẽ có vô số người nắm bắt cơ hội mà tiến đến ám hại người...”

Nguyễn Hồng Phi cảm thán một tiếng, đang muốn an ủi Minh Trạh, nào ngờ Minh Trạh lại hé to mồm rồi bắt đầu gào khóc.

Tiếng khóc của Minh Trạh chấn thiên, ngay cả đám người Lý Bình Chu đang ở bên ngoài cầu kiến cũng nghe thấy rõ ràng, nhất thời cả đám đều biến sắc.

Qua một lúc, Hà Ngọc bước ra rồi nói, “Thân mình của Hoàng thượng không khỏe, nếu chư vị đại nhân không có gì quan trọng thì xin lui về trước.”

Lý Bình Chu là một trung thần, hẳn cực kỳ quan tâm đến long thể của Hoàng thượng, lập tức hỏi thăm, “Hà công công, Hoàng thượng...” Vì sao lại khóc đến mức này?

Vương Duệ An cũng hỏi, “Đúng vậy, chủ ưu thần nhục, là lão thần vô năng nên mới khiến Hoàng thượng thương tâm như thế.”

Hà Ngọc thở dài, “Các đại nhân xin hãy quay về đi.”

Minh Trạh gào khóc một trận, không biết ở Hoài Dương xa xôi cũng có một người đang gào khóc như hắn.

Đoạn thái thái ôm nữ nhi mà khóc lóc, “Nữ nhi của ta, chẳng lẽ ta không biết nỗi khổ của người hay sao. Đây là số mạng của người, người nói đi, người không trở về Tiên gia thì có thể làm sao bây giờ. Cho dù người trở về nhà chúng ta, vào ở từ đường thì tộc quy cũng không thể chứa chấp người.”

Sắc mặt của Đoạn thị vẫn bình thản, chỉ lặng lẽ rơi hai dòng lệ.

“Người đi bồi tội với bà bà của người đi, nhún nhường một chút rồi trở về Tiên gia.” Đoạn thái thái tận tình khuyên bảo, “Thiên nhi, ta là mẫu thân của người, chẳng lẽ ta lại hại người hay sao?”

Đoạn thái thái khuyên đến khi miệng khô lưỡi ráo, bèn cầm tách trà lên mà uống, ngay lúc này bỗng nhiên Đoạn thị lên tiếng, “Mẫu thân cứ xem như chưa từng sinh ra nữ nhi đi.”

Đoạn thái thái quá sợ hãi, tách trà trong tay rơi xuống chân, nước trà bắn lên mặt hài, hai đóa hoa sen trên đầu hài bị thấm nước, khiến chúng càng trở nên kiều diễm. Cũng may là mùa hè nên nước trà không quá nóng, không bị bỏng chân. Chẳng qua vẻ kinh ngạc trong mắt không thể nào che giấu, Đoạn thái thái thét lên một tiếng chói tai, bất chấp nước trà bắn tứ tung dưới chân, bà ta trợn tròn mắt, hàm răng nghiến mạnh, nói không nên lời.

Đoạn thị không hề biến sắc mà chỉ nói, “Mẫu thân cứ mang về của hồi môn do Tiên gia trả lại, lần đầu xuất giá là do phụ mẫu đặt đầu con ngồi đó, nhưng đến khi tái giá thì sẽ do bản thân tự lựa chọn. Số mệnh của nữ nhi chính là như vậy.”

Đoạn thái thái khóc lớn, “Người nói như vậy là sao? Người từng tuổi này, thủ tiết mấy năm nay, cho dù người muốn tái giá nhưng vấp phải vụ án này thì còn ai chịu thú người cơ chứ?”

Đoạn thị trầm mặc không nói gì.

Đoạn thái thái chỉ cảm thấy thật sự tan nát cõi lòng vì nữ nhi, nay cũng không biết nữ nhi có bị trúng tà hay không mà sống chết cũng không chịu tiếp tục thủ tiết. Chẳng qua hiện tại cho dù nữ nhi vô tội nhưng rốt cục mất đi sự trong sạch, có về nhà thì cũng chỉ có thể vào chùa niệm kinh cả đời mà thôi.

Đoạn thái thái vô cùng sầu khổ, nói với trượng phu, Đoạn Thanh Trạch ngoại trừ thở dài thì chỉ nói một câu, “Phụ nhân cứ khuyên nhủ Thiên nhi đi, Thiên nhi xưa nay luôn an phận, vì sao hiện tại lại ngoan cố không hiểu?” Ngoại trừ như vậy thì cũng không nói thêm điều gì.

Đoạn thái thái cũng không có người quen ở Hoài Dương. Vì nữ nhi nói lời tuyệt tình nên Tiên gia cũng lãnh đạm, không còn tới lui. Vì vậy Đoạn thái thái chỉ biết đi tìm Từ Doanh Ngọc. Dù sao hai nhà ở đế đô cũng có giao tình, Từ Doanh Ngọc và Thiên nhi trước kia cũng có quan hệ tốt, điều này Đoạn thái thái đương nhiên biết rõ.

“Doanh Ngọc à, bá mẩu thật sự không thể nào an tâm cho được.” Đoạn thái thái kể khổ với Từ Doanh Ngọc rồi thở dài, “Chẳng lẽ ta không xót thương nữ nhi của mình hay sao, ai bảo Thiển nhi số khổ, sinh ra là nữ nhân làm chi. Nay ngoại trừ thủ tiết thì còn có thể làm được gì đây? Thủ tiết cũng không dễ dàng, hầy, Thiển nhi thật sự bị ta nuông chiều quá hóa hư rồi.”

Từ Doanh Ngọc hoàn toàn không nghĩ như vậy, nếu không thì nàng đã không chia tay phu gia. Từ Doanh Ngọc khuyên Đoạn thái thái, “Thiến tỷ tỷ cũng không phải không có cửa hồi môn, cứ dựa vào cửa hồi môn, tiết kiệm một chút thì cũng có thể sống qua ngày, vì sao nghe bá mẩu nói như thể Thiến tỷ tỷ đã đến đường cùng rồi vậy. Nếu để ta nói thì cũng không đến mức này đâu.”

Đoạn thái thái lắc đầu, hoàn toàn không đồng ý với Từ Doanh Ngọc, “Chúng ta đều là gia tộc có gia giáo, trong tộc không có nam nhân vô pháp, không có nữ nhân tái giá, mấy đời ít nhiều cũng có danh vọng. Vậy mà Thiển nhi xảy ra chuyện như vậy, phu gia của nàng không chê bai, còn gọi nàng trở về đã là rất nhân nghĩa rồi, còn cầu gì nữa?”

“Dù sao Thiến tỷ tỷ vẫn còn trẻ mà, bá mẩu.” Từ Doanh Ngọc nhẹ nhàng nói, “Thiến tỷ tỷ lớn hơn ta năm tuổi, nay vẫn chưa đến ba mươi. Nhưng bá mẩu nhìn lại đi, lúc trước khi ở nhà nương gia, Thiến tỷ tỷ duyên dáng mỹ miều là bao, nay lại tiêu tụy già nua, bá mẩu là mẫu thân của Thiến tỷ tỷ mà không đau lòng hay sao? Là mẫu thân, nhìn thấy nữ nhi trải qua cuộc sống như vậy thì có ai mà lại không nghĩ cách cứu nữ nhi ra khỏi khổ hải cơ chứ?”

Đoạn thái thái bắt đầu thở dài, “Nữ nhân không có trợ phu, lại không có hài tử thì chẳng phải là đang ngâm mình trong khổ hải hay sao?”

Nói đến hài tử, Đoạn thái thái bưng tỉnh, “Cho dù có liều cái mạng già này thì ta cũng phải đến Tiên gia cầu tình. Dù sao Thiển nhi cũng còn trẻ, Tiên tộc trưởng cũng không thể không có tử tự nói dối, dù sao cũng sẽ chọn cho Thiển nhi một tử tự, về sau Thiển nhi có thể dựa vào, như vậy cũng giảm bớt tư tưởng hồ đồ một chút.”

Suy nghĩ của hai người hoàn toàn bất đồng, không có cách nào để trao đổi.

Hơn nữa Từ Doanh Ngọc phát hiện chính mình đã trở thành nhân bánh kẹp.

Đoạn thái thái nói như vậy nhưng Đoạn thị rõ ràng là có chủ ý khác.

Đoạn thị nhẹ nhàng cầu xin, “Từ muội muội, hiện tại cũng chỉ có người có thể giúp ta. Ta chẳng cầu gì cả, cho dù ngày sau ăn uống kham khổ thì cũng không muốn quay về Tiên gia. Từ muội muội, muội hãy nỗ lực chúng ta trước kia từng trưởng thành cùng nhau đi.”

“Ta mà về đó thì nhất định sẽ không có đường sống.” Đoạn thị rơi lệ, “Muội để cho Hà Hoa đọc tập san cho ta nghe, mặc dù ta xuất thân là thư hương dòng dõi nhưng lại không bằng Ngô cô nương xuất thân từ thương nhân. Dù sống hay chết thì ít nhất Ngô cô nương vẫn có thể tự mình làm chủ, còn sinh tử của ta lại nằm trong tay kẻ khác.”

“Tiên gia là thế tộc dòng dõi, ta mang tiếng như vậy mà ở trong nhà đó thì sẽ vô thanh vô tức mà bị loại trừ.” Đoạn thị nức nở nói, “Từ muội muội, muội cũng thấy rồi đó, cho dù ta thật sự có gan nói ra tất cả thì có ai cho ta là oan khuất đâu.”

“Trượng phu đã qua đời, kỳ thật không cần thủ tiết, bọn họ đang ép ta đi cùng tỷ phu của người.” Đoạn thị đột nhiên bật khóc, nắm chặt tay của Từ Doanh Ngọc, vừa nức nở vừa run rẩy, tựa hồ sẽ ngắt xủ. Từ Doanh Ngọc vội vàng vỗ lưng nàng rồi khuyên nhủ, “Thiến tỷ tỷ, tỷ bình tĩnh đi, chậm rãi mà nói.”

Đoạn thị cắn răng, giọng nói từ trong cổ họng phát ra dường như mang theo một mùi máu tươi kỳ lạ, “Nhưng ta không muốn chết. Ta còn trẻ, ta nguyện ý thủ tiết vì hân! Nhưng mà người ta có để cho ta sống giống con người hay không?”

“Ta cũng là tiểu thư khuê các xuất thân dòng dõi thư hương, thuở nhỏ tam tông tứ đức, trượng phu qua đời, ta cũng đã thủ tiết, chẳng lẽ không thể có một chút tôn nghiêm hay sao? Ta cũng là con người mà, ta thủ tiết vì Tiên gia, vậy mà chẳng bằng cả một ma ma hạ tiện nhất của Tiên gia!”

Đoạn thị vừa khóc vừa cầu xin, Từ Doanh Ngọc đành nói, “Thiên tử tử, nay vụ án chưa chấm dứt, tử cứ ở lại phủ Tổng đốc, cũng chẳng có ai dám nói gì đâu. Còn nữa, hiện tại mọi người đều biết vụ án này, Tiễn gia chắc chắn sẽ không dám động vào tử.”

Đoạn thị nâng mặt lên, trên trán rũ xuống vài sợi tóc bạc trắng, hai mắt nhìn chăm chăm vào Từ Doanh Ngọc, tràn đầy thâm lương bí ẩn, “Từ muội muội, ta sẽ không trở về Tiễn gia, nhưng ta cũng không được trở về Đoạn gia! Rời khỏi Tiễn gia, trở về Đoạn gia, ta mang tiếng như vậy thì chắc chắn sẽ bị đưa vào trong chùa niệm kinh cả đời. Nếu như thế, ta cần gì phải rời khỏi Tiễn gia cơ chứ?”

“Từ muội muội, muội là người có bản lĩnh. Ta chỉ cầu muội cho ta gặp Hội viện trợ nữ nhân trên tập san mà thôi, muội muội, ta không tin Tiễn gia, cũng không tin được Đoạn gia, ta chỉ tin muội mà thôi.” Đoạn thị quỳ xuống đất, nắm lấy tay của Từ Doanh Ngọc, đau khổ cầu xin, “Ta chỉ tin muội, ta chỉ cầu muội, cầu muội khi quay về đế đô hãy dẫn ta theo. Nếu nơi đó thật sự có thể cho ta một con đường sống thì cho dù ta đi làm nô tỳ đi làm nha hoàn cho nhà người ta, khổ sở cách mấy ta vẫn chịu được, chẳng qua ta có thể tự kiếm một bát cơm cho mình, ta không muốn tiếp tục ăn đồ bố thí của kẻ khác, lại càng không muốn niệm những quyển kinh văn vô dụng kia.”

“Muội sẽ cố hết sức, Thiên tử tử, muội sẽ cố hết sức.” Từ Doanh Ngọc chỉ có thể nói như vậy, dù sao ở đây cũng liên quan đến phụ gia của Đoạn thị. Đối với Đoạn gia và Tiễn gia thì nàng là ngoại nhân, làm sao có thể nhúng tay vào chuyện của Đoạn thị? Trên đời làm gì có đạo lý như vậy!

Nhưng nếu Đoạn thị có thể thoát khỏi hai nhà Tiễn Đoạn, đổi lấy tự do cho bản thân, có thể giúp Đoạn thị được như vậy thì Từ Doanh Ngọc cho rằng cũng là thuận thế mà thôi, cho nên nàng rất nguyện ý làm chuyện này.

Từ Doanh Ngọc đang lo lắng cho tương lai của Đoạn thị, trong khi Lâm Vĩnh Thường lại vướng phải nan đề lớn hơn nữa.

Vụ án này có kết án được chưa? Phải kết án như thế nào?

Hà Hoan rõ ràng là bị vu oan, Hà Hoan có bối cảnh dòng dõi như vậy, nếu vô tội thì đương nhiên phải phóng thích, đây là chuyện chẳng có gì để dị nghị.

Nay xem ra Đoạn thị cũng là nạn nhân.

Nhưng mấu chốt là kẻ nào có bản lĩnh như vậy, có thể quăng lưới bắt trọn công tử của Vĩnh Định Hầu và tiết phụ của Tiễn thị gia tộc? Nếu muốn kết án thì Lâm Vĩnh Thường phải đưa ra căn cứ xác thực khiến người ta nể phục thì mới được.

78. Chương 78

Minh Trạng gặp phải khốn cảnh trước nay chưa từng có.

Đương nhiên hiện tại việc chiêu thương căng Thiên Tân vô cùng nóng nảy. Cải cách thuế muối cũng cực kỳ thuận lợi, từng xe ngân lượng chở về đế đô, thậm chí thiên hạ cũng đang thái bình, tuy bảo rằng Tây Bắc sẽ có chiến tranh nhưng lão Hãn vương vẫn chưa chết, chiến tranh sẽ không lập tức xảy ra.

Thật sự nhìn không ra có gì là khốn cảnh.

Nhưng Minh Trạng lại có cảm giác đầy áp lực như thể mưa giông nổi lên trước cơn bão đang tiến đến từ bốn phương tám hướng.

Từ Minh Trạng há mồm gào khóc hơn nửa canh giờ thì mới tự động hạ thấp giọng, tiếp nhận chiếc khăn lụa mà Nguyễn Hồng Phi đưa qua để lau nước mắt, còn trách móc Nguyễn Hồng Phi, “Ta đau lòng như vậy mà người chẳng hề khuyên nhủ an ủi ta được một tiếng nào hay sao?”

“Khuyên cái gì? Khóc một trận thì tốt rồi, nếu nghẹn trong lòng thì sẽ sinh bệnh đó.” Nguyễn Hồng Phi suy nghĩ phóng khoáng, hẳn từng trải qua bao nhiêu đau khổ và khốn cảnh mà Minh Trạh không thể tưởng tượng nổi, đối với người từng trải thì một chút áp lực nhỏ nhỏ mà Minh Trạh đang gặp phải chẳng tính là gì.

Minh Trạh siết chặt chiếc khăn trong tay, oán hận nói, “Mụ nó, về sau ai dám chọc lão tử thì lão tử sẽ lôi ra ngoài chém đầu hết! Tưởng lão tử dễ tính mà xem lão tử thành cục bột hả?!”

Nguyễn Hồng Phi thật sự cảm thấy chuyện này chẳng có gì quan trọng, “Không phải Triệu gia là hạt vừng hạt mè hay sao, có cần phải nổi giận đến mức này hay không?”

“Người không thấy ư, ta vừa mới nói là ủng hộ quả phụ tái giá thì tiếp theo Triệu gia liền gặp chuyện bất trắc, vị Kỷ cô nương kia bởi vì danh tiết bị nhục nhã mà phải tự sát.” Minh Trạh cắn môi mòng của mình, thút thút một chút rồi nói, “Rõ ràng là nhằm vào ta mà. Nếu Kỷ cô nương thật sự oan khuất thì e rằng sẽ có người vì Kỷ cô nương mà thỉnh lập đền thờ trình tiết để chứng minh chuyện này cho xem.”

Nguyễn Hồng Phi nói, “Một ngựa đổi một ngựa, cứ đi điều tra việc của Triệu gia và Kỷ gia trước. Đợi có manh mối thì hẳn phán đoán. Cho dù Kỷ gia quả thật có oan khuất thì cũng không cần phải lập đền thờ trình tiết, lời nói của thiên tử là nhất ngôn cửu đỉnh, làm sao có thể thay đổi xoành xoạch cho được.”

“Ai chẳng biết chuyện này.” Minh Trạh nhướng mắt, nhìn về phía Nguyễn Hồng Phi, “E rằng bọn họ đã có chuẩn bị.”

Nguyễn Hồng Phi đề nghị, “Minh Trạh, người phải có cách lung lạc lòng dân.”

“Trong thiên hạ này, kẻ làm Hoàng đế phải nắm lấy hai thứ, chỉ cần hai thứ đó thì sẽ nắm được giang sơn.” Nguyễn Hồng Phi trầm giọng, “Một là lòng dân, hai là quân đội.”

“Trên phương diện quân đội thì người đã sớm tẩy sạch dơ bẩn ở Chiết Mân, nay Hoài Dương nằm trong tay Vĩnh Định Hầu, người không cần lo lắng đối với sự trung thành của Vĩnh Định Hầu.” Nguyễn Hồng Phi phân tích cho Minh Trạh, “Tây Bắc nằm trong tay Bắc Dương Hầu, cũng có thể tin tưởng. Tổng đốc Trực Đãi Lương Đông Bắc ít nhất cũng là người do đại tiện nhân lựa chọn. Để đô thì không cần phải lo, Vĩnh Ninh Hầu phủ đứng về phía người. Tây Nam có đại tiện nhân và nhị tiện nhân. Quân Quyền trong thiên hạ đã nằm trong tay người.”

“Còn lòng dân, người mở Đồ thư quán, xây Thiện Nhân đường, kỳ thật sĩ tử rất có hảo cảm đối với người.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Nay chỉ còn một nỗi lo duy nhất chính là thái độ của người đối với nữ nhân. Người không ủng hộ nữ nhân thủ tiết, đây là nguyên nhân mà rất nhiều người sẽ phản đối người.”

“Kỳ thật chuyện này chỉ là một việc nhỏ.” Nguyễn Hồng Phi nhìn vào đôi mắt của Minh Trạh, bị nước mắt rửa sạch khiến chúng có vẻ lấp lánh, hẳn cười nói, “Dân chúng không thể chống đối triều đình, về phương diện này cho dù dân chúng không thể lý giải nhưng bọn họ sẽ không phản kháng. Chỉ cần có thời gian và có ngân lượng mê hoặc thì sắc lệnh của người đương nhiên sẽ được thông qua. Nhưng hiện tại người không được lòng dân, bị kẻ có mưu đồ lợi dụng mà thôi. Cho nên người mới gặp phải rắc rối, bước đi gian nan như vậy.”

Minh Trạh nghe như thế thì liền truy vấn, “Ta phải làm sao đây?” Hẳn suýt nữa đã bị cái tên vô sỉ này chọc cho tức chết.

Nguyễn Hồng Phi cũng không lập tức trả lời, hẳn mím môi mòng của mình, liếc nhìn tách trà trong tay, Minh Trạh vội vàng đi rót hai tách, tự mình uống một tách rồi đưa cho ái nhân một tách, bất mãn nói thẳm, “Ta đáng thương như vậy mà người còn sai khiến ta nữa.”

Nguyễn Hồng Phi căn bản không bận tâm Minh Trạh đang oán trách, chỉ uống một ngụm trà rồi mắh ngược lại hẳn, “Đúng là không có tiền đồ, người cứ khóc như vậy, nếu mù cả hai mắt thì phải làm sao đây? Gặp chuyện mà không nghĩ cách giải quyết, chỉ biết há mồm khóc rống, hai chữ vô dụng là đặc biệt dành cho người đó.”

“Nói nhanh đi, nói nhanh đi.” Minh Trạh mặt dày làm nũng.

Nguyễn Hồng Phi cười cười, uống nửa tách trà, sau đó đặt tách trà lên bàn, ôm vai Minh Trạ mà nói, “Chuyện này cũng không khó, việc đền thờ trình tiết, mặc dù lúc trước trong triều có nghị luận nhưng cũng không quá mức kịch liệt. Người đã đưa ra lập trường của mình sau vụ án Ngô Uyển và Nam Phong Bá phủ. Sau này lại có người đề nghị ban thưởng đền thờ trình tiết cho tiết phụ Chung thị, người lại thẳng thắn từ chối, còn viết một đoạn văn chương thật dài trên tập san.”

“Tuy rằng từng chuyện đều là việc nhỏ nhưng tâm tư của người cũng không khó suy đoán.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Cải cách thuế muối, kiến lập tân cảng, đây đều là vấn đề kiến thiết của triều đình của quốc gia, tuy có khó khăn nhưng cùng lắm nếu có điều kiện thì làm, không có điều kiện thì thôi. Đối với dân chúng thiên hạ thì hiện tại bọn họ không thể hoàn toàn cảm thấy hai sự kiện này có lợi ích gì cho bọn họ. Đối với đề đô, lúc trước thuế muối chưa được cải cách, hàng hải chưa được mở cửa thì triều đình vẫn đứng sừng sững đấy thôi. Nhưng chuyện đền thờ trình tiết lại trực tiếp đả kích luân thường đạo lý mấy trăm năm qua.”

“Cải cách thuế muối, kiến lập cảng Thiên Tân, người chỉ đắ tội với lợi ích của một bộ phận người. Tỷ như diêm thương, tỷ như thế tộc, tuy rằng bọn họ cũng đại diện cho một thế lực nhất định nhưng thế lực này hiển nhiên không thể đánh đồng cùng triều đình và hoàng thất.” Nguyễn Hồng Phi cảm thán, “Nhưng đền thờ trình tiết thì khác. Mấy trăm năm qua nam nhân được giáo huấn rằng nam tôn nữ ti, một người nam nhân có thể có vài nữ nhân, họ gọi đó là phong lưu. Nhưng nếu một người nữ nhân có vài nam nhân thì họ sẽ gọi đó là dâm dăng. Luân thường đạo lý này cũng không phải nói ai đúng ai sai mà chỉ là một loại quan niệm, là quy củ mà mấy trăm năm qua mọi người đều tuân thủ, sớm ăn sâu vào lòng người, khắc cốt ghi tâm. Bỗng nhiên người lại sửa đổi quy củ thì làm sao người trong thiên hạ có thể thích ứng cho được?”

“Còn nữa, đứng về góc độ nữ nhân mà nói, nữ nhân thuở nhỏ học tam tông tứ đức. Đối với các nàng thì làm tiết phụ là chuyện đương nhiên. Làm tốt thì triều đình ban thưởng đền thờ, là một chuyện vô cùng vinh dự.” Nguyễn Hồng Phi nhìn Minh Trạ rồi nói, “Loại vinh dự này không chỉ có một mình tiết phụ được hưởng mà còn có phu gia và nương gia, hai gia tộc sẽ coi đây là vinh dự. Bỗng nhiên người lại bảo không cần nữ tử thủ tiết, quả phụ cứ tái giá, còn thưởng ngân lượng, điều này làm cho những nữ nhân thủ tiết mấy trăm năm qua trở thành trò cười cho thiên hạ! Làm cho những gia tộc nổi danh có nữ tử thủ tiết sẽ nghĩ thế nào? Ngay cả nữ nhân cũng chưa hẳn đã lĩnh hội ân tình này của người.”

Minh Trạ bĩu môi, “Chẳng phải ta đang cố sức lấy lòng hay sao?”

“Người vốn là đang cố sức làm mích lòng thì đúng hơn.”

“Vậy tại sao người không nói sớm cho ta biết?”

Bản thân không có năng lực mà còn đi trách người khác, Nguyễn Hồng Phi chế giễu, “Ta nói thì người sẽ nghe theo hay sao?”

Sự vô sỉ của Minh Trạ vẫn có giới hạn, hần lắc đầu, “Sẽ không.”

Minh Trạ dùng gương mặt đã bị nước mắt rửa sạch khiến cho da thịt hơi mát lạnh mà cọ nhẹ vào mặt của Nguyễn Hồng Phi, thấp giọng nói, “Phi Phi, người nói thử xem, chúng ta ở địa vị này thì còn thiếu gì nữa đâu? Ta chỉ muốn làm cho quốc gia phát triển một chút, làm cho bọn họ có thể trải qua cuộc sống thoải mái dễ chịu. Ngay cả thánh nhân cũng nói, thực dục, tính dục. Còn trẻ thì sẽ có nhu cầu. Còn nữ nhân, người thấy đó, kỳ thật có rất nhiều nữ nhân cũng không phải vô dụng mà chỉ là nam nhân không cho các nàng có cơ hội trở tài bản lĩnh mà thôi. Ta cũng không phải thiên vị nữ nhân, hiện tại ở thôn quê thì còn đỡ, nữ nhân cũng phải ra đồng cày cấy. Nhưng ở đề đô thì bọn họ không thường bước ra khỏi cửa nửa bước, nhiều nữ nhân như vậy cứ ở trong nội trạch mà lục đục với nhau, rốt cục đấu đá chả ra gì. Nếu có thể để cho bọn họ đem tâm tư đặt lên những chuyện đứng đắn thì quốc gia có thể có thêm một phần ba người hữu dụng. Điều này không chỉ nói đến bản thân nữ nhân mà còn là vì quốc gia. Hơn nữa, nữ nhân được mở rộng tầm mắt và kiến thức thì cũng sẽ có lợi cho thế hệ sau này. Nếu ta đã làm Hoàng đế, cho dù có thất bại thì cũng muốn thử một lần.”

Nguyễn Hồng Phi thở dài, “Nếu như thế thì người phải hiểu được một điều chính là người đang thay đổi luân thường đạo lý mấy trăm năm qua. Chẳng lẽ chỉ dựa vào vài ba câu buồn nôn mà người viết trên tập san, đưa vài nữ nhân ra ngoài làm đương sai thì sẽ khiến mọi người có cái nhìn khác đối với nữ nhân hay sao? Ngay cả nữ nhân cũng cần có thời gian để chấp nhận địa vị của mình.”

“Cho nên mới nói hiện tại có người phản đối người, có người đào hố người.” Nguyễn Hồng Phi đúc kết, “Quả thật là chuyện rất bình thường. Có cái gì đâu mà phải đau lòng đến mức này? Người dám làm thì cũng phải dám chuẩn bị để đương đầu chứ.”

“Làm Hoàng đế nào có đơn giản? Chẳng lẽ người nghĩ rằng làm Hoàng đế thì chỉ cần hô một tiếng là đủ rồi sao?” Nguyễn Hồng Phi cười, “Cho dù làm thần tiên thì e rằng cũng không tự tại như vậy đâu.”

Minh Trạh nghe Nguyễn Hồng Phi phân tích rõ ràng, trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút, ôm lấy vai của Nguyễn Hồng Phi rồi cười, “Người gặp qua thần tiên rồi hay sao mà lại mạnh miệng như vậy?”

Nguyễn Hồng Phi cười ha ha, nắm lấy cằm của Minh Trạh rồi đùa giỡn, “Mồm mồm, chưa từng nghe qua câu này hay sao, chỉ nguyện làm uyên ương không nguyện làm thần tiên. Đôi ta làm uyên ương mà chẳng được tự do tự tại, huống chi là thần tiên?”

Tiểu Minh ù nghe thấy lời ngon tiếng ngọt như vậy thì nhất thời phấn chấn tinh thần, ngón tay cong lên, yểu điệu chỉ vào Nguyễn Hồng Phi rồi khẽ nheo mắt, “Ghét quá đi à!”

Nguyễn Hồng Phi suýt nữa đã nôn mửa.

Minh Trạh cười cặc cặc một cách kinh dị, dè Nguyễn Hồng Phi xuống, hết hôn lại sờ, lại hôn rồi cắn.

Minh Trạh lấy lại tinh thần.

Nguyễn Hồng Phi xem trọng Triệu Thanh Di, thánh chỉ ban hôn của Minh Trạh cũng đã ban ra, không có đạo lý thu hồi thánh chỉ. Nay Minh Trạh vừa mới đăng cơ thì làm sao có thể tùy tiện thu hồi thánh chỉ?

Vì tỏ vẻ quan tâm đến vụ án này nên Minh Trạh đã phái Đại lý tự khanh Đỗ Như Phương và Hữu đô ngự sử đích thân thẩm vấn vụ án Triệu gia và Kỷ gia.

Nếu điều tra rõ ràng đây là sự thật thì Triệu gia nhà người là lừa dối.

Lão tử đã hỏi người, người rốt cục có hôn ước hay chưa? Người lắc đầu, cho nên lão tử mới ban hôn.

Nay thánh chỉ đã ban xuống, hôn sự cũng sắp được an bài, lại xảy ra sự kiện này, còn vì vậy mà liên quan đến án mạng. Nếu không phải thật sự đam lao phải theo lao thì Minh Trạh đã đem cả nhà Triệu gia ném xuống biển Đông cho cá ăn rồi!

Kỳ thật không chỉ có Minh Trạh nổi giận, ngay cả Triệu gia cũng bởi vì tấu chương này mà vô cùng thấp thỏm và lo âu.

Lúc trước thái độ của Minh Trạh hoàn toàn bày tỏ sự thân thiết như thể thông gia.

Từ ngày tấu chương được dâng lên, vài lần Triệu gia xin được biện bạch trước ngự tiền nhưng Minh Trạh lại không muốn nhìn thấy bọn họ.

Nguyễn Gia Duệ ở phủ Công chúa cũng dần dần trở nên gầy yếu, Minh Diễm khuyên nàng, “Người sao vậy? Tuy rằng Triệu gia xảy ra chuyện nhưng người vẫn chưa gả sang đó cơ mà. Rốt cục cũng không liên quan đến người, vì sao người lại tỏ ra u sầu như thế. Chẳng lẽ thật sự đau lòng vì Triệu gia hay sao?”

“Điện hạ.” Nguyễn Gia Duệ cau mày nói, “Điện hạ, ta cũng không có ý này. Bệ hạ có lòng tốt ban hôn cho ta, Triệu gia lại xảy ra chuyện như vậy, từ ngày ta sinh ra đã vốn bạc mệnh, mồ côi từ nhỏ, nếu không có bệ hạ cố ý thương xót thì cũng không biết đã lưu lạc đến chốn nào? Lại càng không cần phải bàn đến chuyện hôn sự!” Nguyễn Gia Duệ cực kỳ cảm kích Hoàng thất.

“Chẳng qua hôn sự của ta lận đận như vậy, trước kia đã có nhiều người bảo rằng ta cao số, khắc phụ khắc mẫu, ta cũng không nói gì, nay vừa mới đính hôn mà Triệu gia đã gặp chuyện bất trắc, có phải ta cũng khắc phụ hay không?” Nguyễn Gia Duệ hỏi một cách chần chừ.

Nàng tuổi còn nhỏ, cho dù như thế nào cũng không thể chính chắn bằng một người đã làm mẫu thân của bốn đứa nhỏ như Minh Diễm.

Minh Diễm bật cười, “Vì sao lại nghĩ hồ đồ như vậy? Người ngẫm lại đi, nếu không phải Trạng Nguyên và Thám hoa đã sớm có thể thất, tuổi tác cũng không cân xứng thì e rằng không đến phiên Triệu gia được

Hoàng thượng ban hôn cho người đâu.” Minh Diễm cười nói, “Có thể thú được người là Triệu gia nhà bọn họ phải tu mấy đời mới được đấy. Bọn họ làm sao dám có suy nghĩ bất kính như thế?”

Minh Diễm nhẹ nhàng nói, “Chuyện này ta cũng chỉ nói với người, người được Hoàng thượng ban hôn, của hồi môn cũng không ít, cho dù không nơi nương tựa nhưng người đã ở nơi này của ta được một thời gian, ta thích bản tính hiểu chuyện của người, người chỉ cần xem ta như thân tỷ tỷ là được. Ngày sau ở nhà phụ gia có điểm nào không hài lòng thì cứ quay về nói với ta, ta chắc chắn sẽ đòi lại công đạo cho người.”

“Hoàng thượng đối với nữ nhi rất tốt.” Minh Diễm nhướn lông mày, mang theo vài phần ngạo khí, “Nay là Triệu gia sinh ra dị nghị, không liên quan đến người. Tuy rằng đã đính hôn nhưng hôn sự này nếu không ổn thì Hoàng thượng cũng sẽ không gả người đi đâu. Triều đình có bao nhiêu thanh niên tài ba tuấn tú, cũng đâu thua gì Triệu Thanh Di?”

“Người thấy Từ tướng tiểu thư đó, gả làm người, phải chia tay phụ gia, về nhà nương gia, cuộc sống cũng không tệ.” Minh Diễm vừa cười vừa vỗ tay của Nguyễn Gia Duệ, “Huống chi người vẫn chưa xuất giá thì có gì mà phải lo lắng cơ chứ?”

“Vội lại, năm đó ta cũng được Thái thượng hoàng ban hôn cho công tử nhà Phúc Xương đại Công chúa.” Minh Diễm thở dài, “Bất đắc dĩ vô duyên vô phận, chỉ đành phải từ bỏ. Cái gì cũng vậy, đều có duyên có phận, nhất định có số mệnh. Không phải của người thì có miêng cưỡng cũng không thể. Nếu là của người thì cho dù lặn độn nhấp nhô như thế nào rốt cục vẫn là của người.”

Nguyễn Gia Duệ cảm thấy an tâm một chút, Minh Diễm mỉm cười nói, “Người suy nghĩ nhiều quá. Hoàng thượng chịu ban hôn cho người. Chỉ cần là người hiểu chuyện, có thể đối đãi tốt với người là được.”

Nay Minh Trạng nhìn trúng rất nhiều gia tộc của Phò mã, có thể sử dụng ai thì hẳn đều cho người đó cơ hội. Với lại Minh Trạng hủy bỏ chế độ truyền triệu ở phủ Công chúa, cảnh ngộ khó khăn của các Phò mã cũng đỡ hơn trước kia rất nhiều. Cho nên tuy rằng thú quý nữ thì khả năng nạp tiểu thiếp bị hạn chế một chút, nhưng có thể rút ngắn thời gian cực nhọc phấn đấu của người, cho nên hiện tại có thể thú được quý nữ là một điều cực tốt.

Chẳng qua các Công chúa Quận chúa đến tuổi đều đã xuất giá, tứ Công chúa và ngũ Công chúa ở trong cung vẫn còn là tiểu hài tử, chưa đến tuổi trưởng thành.

Tuy rằng thân thế của Nguyễn Gia Duệ bí ẩn nhưng có thể làm cho Hoàng thượng và Thái hậu chú ý đến hôn sự thì có thể thấy được năng lực của người quả thật có chút lai lịch. Ở trong lòng mọi người, mặc dù Nguyễn Gia Duệ không phải quý nữ chính quy nhưng cũng có thể xem là quý nữ ẩn mình.

Khi Triệu gia sợ hãi thì đương nhiên cũng sẽ nghĩ đến Nguyễn Gia Duệ.

Triệu Thanh Di không hề biết về chuyện mai mối với Kỷ gia, khó tránh khỏi mà phải hỏi phụ mẫu một câu.

Triệu thái thái bất đắc dĩ thở dài, “Người từng này tuổi, trong nhà làm sao lại không thu xếp hôn sự cho người cơ chứ. Nhưng sau đó lại nghe thấy tin tức Hoàng thượng ban hôn cho người, chẳng phải là ân điển to lớn hay sao? Có thánh lệnh thì chúng ta có thể làm sao đây?”

Triệu Thanh Di giật mình, lập tức truy vấn, “Mẫu thân, chúng ta đã thật sự nghênh đón Kỷ thị vào nhà rồi sao?”

“Người không ở trong nhà nên chúng ta đã để tam đệ của người đón về.” Triệu thái thái lộ ra vẻ mặt khó xử, “Nhi tử, trong nhà thật sự không biết chuyện Hoàng thượng ban hôn, nghĩ rằng ngàn dặm xa xôi, cũng không cần phải đưa Kỷ thị đến để đô thành thân, như vậy cũng đơn giản và bớt rắc rối! Nhưng sau đó Hoàng thượng lại ban hôn, chẳng qua chúng ta đã đón Kỷ thị vào nhà mất rồi? Chẳng lẽ để quý nữ mà hoàng thất ban hôn làm thứ thiếp ư? Đây là thiên ý, ta đã nói với Kỷ thị, ta làm sao có thể đầu lại hoàng thất? Kỷ thị không muốn làm thiếp thì cũng phải làm thiếp! Ai ngờ nàng bản tính quật cường cho nên, cho nên...”

Triệu thái thái không biết là làm ác chột dạ hay thật sự là thương xót cho Kỷ thị, nước mắt chảy ròng ròng, hai tay run rẩy, “Trong lòng của ta cũng vô cùng khổ sở, chờ người thành thân xong thì ta sẽ xuống âm phủ thỉnh tội với nàng.”

“Mẫu thân, ta chỉ hỏi mẫu thân một câu.” Triệu Thanh Di nhìn chăm chăm mẫu thân, “Khi đón Kỷ thị nhập môn, rốt cục là trước hay là sau khi biết tin hoàng thất ban hôn?”

Triệu thái thái nhất thời lúng túng.

Triệu Thanh Di nắn lòng thoả chí ngồi thờ người trên ghế, “Chuyện này chỉ dành trách ta, chỉ dành trách ta mà thôi. Lúc đầu Hoàng thượng ban hôn, vì Nguyễn thị bị đuổi ra khỏi gia phủ, không có lục thân, ta không muốn, cho nên phái người truyền tin về nhà báo oán với gia tộc. Phụ thân mẫu thân muốn tiên hạ thủ vi cường nên mới thú Kỷ thị cho ta để tìm đường hóa giải hôn sự này.”

“Nhưng sau đó ta lại biết thân phận của Nguyễn thị có ẩn tình, Hoàng thượng và Thái hậu coi trọng nàng như vậy. Lòng ta rốt cục cũng nguyện ý.” Triệu Thanh Di đưa hai tay che mặt, nước mắt tràn ra từ khe hở giữa những ngón tay, “Nhi tử sợ là thư lúc trước sẽ khiến phụ mẫu tâm sinh khúc mắc đối với Nguyễn thị, liền phái người truyền tin về nhà, không muốn sau khi thành thân sẽ khiến Nguyễn thị uất ức. Ai ngờ phụ mẫu lại thay ta đón Kỷ thị nhập môn mất rồi.”

Kỷ gia cũng là vọng tộc ở Phúc Mân, luận về gia phủ thì còn xa xưa hơn cả Triệu gia.

Ban đầu Triệu gia muốn thú Kỷ thị, dựa vào thế lực của Kỷ gia và nhà mình để từ chối hôn sự của hoàng thất. Dù sao Phúc Mân và đế đô cách nhau khá xa, xưa nay cũng có quy củ thú thê thay nhi tử. Nếu Triệu Thanh Di đã có thể thất thì cũng không thể để Nguyễn thị làm thiếp!

Triệu gia tính toán, vội vàng nghênh đón Kỷ thị nhập môn.

Chẳng qua phong thư thứ hai mà Triệu Thanh Di gửi về lại làm cho Triệu gia đặc biệt động lòng, Triệu Thanh Di âm thầm chỉ ra thân phận cao quý của Nguyễn Gia Duệ. Một tiểu quý nữ có thân phận bí ẩn, hơn nữa Hoàng thượng và Thái hậu lại chiêu cố Nguyễn Gia Duệ như vậy, đương nhiên Kỷ thị không thể sánh bằng. Cho dù Kỷ gia có lịch sử xa xưa nhưng ba đời liên tục không có bất kỳ đại thần nào, bọn họ đã bắt đầu xuống dốc.

Vì thế Triệu gia một lòng hồi hôn.

Mặc dù Kỷ gia nay không bằng xưa, nhưng không dễ trêu chọc. Chuyện này cũng một phần vì Triệu gia tì bỉ, Kỷ gia cứng rắn, cuối cùng Kỷ thị bị buộc phải tự sát, kết thúc bằng một mạng người.

Triệu gia hoảng sợ chạy đến đế đô, vội vàng lo liệu hôn sự cũng vì muốn nhanh chóng ổn định hôn sự của nhi tử và Nguyễn Gia Duệ. Dù sao thì gạo nấu thành cơm, chuyện cũng đã đành.

Nếu hoàng thất thật sự coi trọng Nguyễn Gia Duệ thì cũng không thể để phụ gia của Nguyễn Gia Duệ thất thế!

Bọn họ nhanh chóng thúc giục chọn ngày đại hôn, nào ngờ đơn kiện của Kỷ gia đến nhanh như vậy.

Triệu thái thái thấy nhi tử thương tâm thì cũng vô cùng đau lòng mà khóc lóc khuyên nhủ, “Đây cũng là sai lầm của ta, Di nhi à, người không hề biết chuyện này, người hoàn toàn vô can.”

Triệu Thanh Di lau nước mắt, khuyên ngược lại mẫu thân, “Mẫu thân, hiện tại có nói những lời này thì cũng đã muộn. Mẫu thân đừng suy nghĩ nhiều nữa, để nhi tử đưa mẫu thân về phòng nghỉ ngơi.”

Triệu thái thái lại khuyên nhủ nhi tử một lúc thì mới chịu trở về phòng nghỉ ngơi. Sau khi hầu hạ mẫu thân nghỉ ngơi thì Triệu Thanh Di mới nhìn ra bầu trời quang đãng, lặng lẽ thở dài một hơi, trong mắt hằn lên tơ máu, trong lòng đã có quyết đoán.

Hoài Dương.

Tuần phủ Lương Đông Sơ của Hoài Dương khuyên Lâm Vĩnh Thường, “Vụ án này một ngày không giải quyết thì thành Dương Châu sẽ không được yên ổn. Tổng đốc đại nhân, đám tú tài kia đang mong chờ kết quả. Chuyện này cũng liên quan đến danh dự của Vĩnh Định Hầu.”

Lâm Vĩnh Thường không nhanh không chậm mà trả lời, “Cũng không thành vấn đề, ta đã phái người đem tình hình vụ án dán lên bảng cáo thị trong thành rồi. Đám tú tài có quan tâm thì sẽ đọc được. Nay đã chứng minh chuyện này vô can với Hà nhị công tử, ngay cả Tiễn thị cũng bị người ta hãm hại, việc cấp bách chính là phải tìm ra người hãm hại Tiễn thị và Hà công tử.”

Lâm Vĩnh Thường vừa cười vừa nhìn Lương Đông Sơ, “Nếu nô tì Tiễn gia không chịu nói ra thì chỉ có thể thẩm vấn. Còn có ả ca kỹ hầu hạ Hà nhị công tử ngày hôm đó, cùng với những người trên thuyền hoa, tuy rằng ả ca kỹ đã bỏ trốn nhưng Hà nhị công tử là một nam nhân cao lớn cường tráng như vậy, chỉ dựa vào một nữ nhân thì không có cách nào đưa hắn vào trong nội trạch của Tiễn gia được cả. Vì vậy, chắc chắn là có đồng lõa. Chỉ cần có kiên nhẫn, chậm rãi thẩm vấn thì không sợ bọn họ không nhận tội.”

Lương Đông Sơ thở dài, “Ta chỉ lo lắng vụ án kéo dài sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của đại nhân. Đại nhân cũng phải thẩm vấn nhiều người của Tiễn gia.” Trầm ngâm một lúc, Lương Đông Sơ nói tiếp, “Đại nhân, thứ hạ quan nói thẳng, Tiễn gia là danh môn vọng tộc, lại nổi danh trong giới sĩ tử...”

“Ta hiểu ý của Lương đại nhân.” Lâm Vĩnh Thường nghiêm mặt cảm thán, “Lời này cũng chỉ có Lương đại nhân mới nói với ta thôi.”

“Chẳng qua hiện tại có thể làm được gì? Việc này đã kinh động đến ngự tiền, lần trước bệ hạ hỏi âm cho ta, lên án ta làm việc bất lực, khiến Hoài Dương xảy ra gièm pha.” Lâm Vĩnh Thường sầu lo, “Nếu không thể tra ra manh mối thì chúng ta còn mặt mũi gì đứng trước mặt bệ hạ đây? Càng không cần phải nói đến những chuyện khác.”

Lương Đông Sơ không cần phải nhiều lời nữa, thay vào đó là bàn bạc về việc cải cách thuế muối với Lâm Vĩnh Thường, đồng thời cũng vô cùng tán thưởng Phạm Duy và Phùng Trật.

Lâm Vĩnh Thường thuận thế cười nói, “Phạm Duy và Phùng Trật đều là người của bệ hạ, sau khi bọn họ đồ án khoa thì bệ hạ lập tức đưa bọn họ đến Hoài Dương. Thứ nhất, bọn họ có kinh nghiệm trong việc cải cách thuế muối ở Vân Quý; thứ hai, bệ hạ cũng có ý rèn luyện bọn họ. Hai người bọn họ tuy tuổi đời còn nhỏ nhưng tiền đồ lại rất rộng lớn.”

“Thì đó. Bọn họ tuy tuổi đời còn nhỏ nhưng xử sự lại vô cùng chu toàn.”

Ngay khi Lâm Vĩnh Thường bắt đầu nắm quyền chủ động trong vụ án thì lại nghe thấy một đại sự kiện vượt quá sức tưởng tượng!

79. Chương 79

Vĩnh Định Hầu phu nhân Tiêu thị ngồi ở đại bản doanh của Vĩnh Định Hầu.

Nghe Tiễn Đoan Vân, Tiễn thái thái và Đoàn Thanh Trạch, Đoàn thái thái tận tình thuyết phục phu thê bọn họ, “Dù sao Đoàn thị cũng là vì lệnh công tử mà mất hết danh tiết, phu nhân xuất gia danh môn, nhất định cũng biết danh tiết đối với nữ nhân còn quan trọng hơn cả tánh mạng. Đoàn thị tự biết nếu tái giá thì không thể làm chính thất của lệnh công tử, chúng ta mặt dày đến cửa cầu xin, chính là hy vọng Hầu gia và phu nhân cho Đoàn thị một con đường sống.”

Hà Thiên Sơn thật không biết phải nói thế nào cho phải, hắn cũng biết Đoàn thị vừa bất hạnh vừa đáng thương, nhưng còn chuyện Đoàn thị muốn tiến vào nhà mình thì lại là vấn đề khác. Vụ án chỉ mới rõ ràng một nửa, vừa rửa sạch hàm oan cho nhi tử mà nay nếu Đoàn thị thật sự vào Hà gia thì chẳng phải sẽ khiến người ta nghĩ nhiều hay sao.

Chẳng qua nhi tử dù sao cũng từng cùng Đoàn thị nằm chung giường, mặc dù không xảy ra chuyện gì nhưng quả thật vì chuyện này mà Đoàn thị đã mất đi danh tiết.

Hà Thiên Sơn hiểu rõ, bất quá hắn cũng không phải là người giỏi ăn nói.

Tiêu phu nhân chỉ lạnh lùng trả lời, “Trên đời này có đủ loại người, nói trắng ra là nhi tử của ta không có khả năng thu nhận Đoàn thị, cho dù làm thiếp hay làm nha đầu cũng không thể. Hà gia chúng ta nam không nạp thiếp, nữ không thủ tiết.”

“Theo ý của ta, Đoàn thị cũng không phải rơi vào đường cùng. Chẳng phải Ngô Uyển Ngô nữ quan là khuê nữ của Ngô gia ở Hoài Dương này hay sao?” Ánh mắt sắc bén của Tiêu phu nhân liếc qua khuôn mặt nhả

nhận lúng túng của Tiễn Đoàn Vân, lạnh lùng nói, “Ngô Uyển gặp phải chuyện còn thảm hơn Đoàn thị cả ngàn lần, huống chi Ngô Uyển không phụ mẫu không nơi nương tựa, nhưng người ta cũng không đi tìm cái chết! Nay Đoàn thị có phụ mẫu có phu gia, ta nghĩ không ra vì sao nàng lại không có đường sống?” Tiêu phu nhân là người vô cùng cứng rắn, tuyệt đối không có khả năng thấy người ta khó xử, rơi hai ba giọt lệ thì liền chấp nhận mọi việc, bà ta nói thẳng, “Nếu bởi vì chuyện này mà không có đường sống thì cũng không liên quan đến Hà gia của chúng ta, mà đáng lý phải hỏi hai nhà Tiễn Đoàn các người thì mới đúng!”

Nếu không còn cách nào khác thì Đoàn thái thái cũng không muốn tương giao với cái loại nam không nạp thiếp nữ không thủ tiết này, nhưng người ta nhà cao cửa rộng, bà ta làm sao dám nổi giận với Tiêu phu nhân, bèn khóc lóc kể lể, “Nếu không phải vì nhi tử của phu nhân thì nữ nhi của ta hiện tại vẫn ăn chay niệm phật, thủ tiết vì phu quân, tự tại sống qua ngày. Nay nữ nhi của ta vì nhi tử của phu nhân mà tánh mạng suýt mất, vậy mà phu nhân lại nói như thế, chẳng lẽ không thể thương xót cho nàng được một chút nào hay sao?”

Tiêu phu nhân cười lạnh, “Lời này Đoàn thái thái đi lừa người khác thì được chứ không lừa được ta đâu. Ngày đó ta cũng ở đó chứng kiến, Tiễn thái thái chính mồm muốn Đoàn thị quay về Tiễn gia tiếp tục sống, nhưng Đoàn thị lại tự mình từ chối!”

“Chuyện của Đoàn thị không hề có liên quan đến nhi tử của ta!” Ánh mắt của Tiêu phu nhân trở nên lạnh lẽo, không muốn tiếp tục nhiều lời cùng những kẻ hồ đồ này nữa, chỉ lạnh giọng đuổi người, “Tiễn khách!”

Lâm Vĩnh Thường nghe thấy tin này thì liền trợn mắt há hốc mồm một lúc lâu.

Hắn không thể tưởng tượng được hai nhà Tiễn Đoàn lại đến Hà gia cầu xin cho Đoàn thị tiến vào Hà gia?

Thật không thể tưởng tượng nổi.

Hà gia là nơi nào? Là quý phủ hầu môn được truyền từ đời này sang đời khác. Hà Thiên Sơn lại đang được Hoàng thượng coi trọng.

Tuy rằng vụ án này vô can với Hà Hoan, nhưng đối với Hà gia thì Đoàn thị là một sự gièm pha tai tiếng. Nếu Hà gia để Đoàn thị vào phủ thì không biết sẽ có bao nhiêu kẻ hồ đồ bóp méo sự thật đây.

Ngay cả Hoàng thượng cũng sẽ phải hoài nghi Hà gia. Chẳng lẽ lúc trước hai người thông dâm, nếu không thì vì sao Hà Hoan lại phải nạp Đoàn thị vào phủ?

Lâm Vĩnh Thường giật mình choàng tỉnh, vội vàng phái người đi tìm Từ Doanh Ngọc.

Nhạc Sơn nói, “Đại nhân, Từ đại nhân ra ngoài cùng Trương thái y rồi.”

Lâm Vĩnh Thường cơ hồ là dùng một loại phong thái thất nghi mà chạy ào ra đại sảnh, khi Lâm đại nhân thở hổn hển chạy đến nội trạch thì thấy nơi này lạnh ngắt không có bất kỳ động tĩnh nào, Lan Huệ đang ngồi ở hành lang thiêu thừa may vá, nhìn thấy Lâm Vĩnh Thường thì liền đứng dậy mỉm cười hành lễ, “Bái kiến Lâm đại nhân.”

“Đoàn cô nương có ở đây không?”

“Đại nhân, tiểu thư đang nghỉ trưa.”

“Thỉnh Đoàn cô nương ra đây, bản quan có chuyện muốn nói với nàng.”

Tuy rằng Lan Huệ cảm thấy lời này thật sự vô lễ, bất quá dù sao cũng đang ở phủ Tổng đốc, nàng không dám trái lệnh, liền đi đến cửa phòng, nhưng lại phát hiện bên trong khóa trái, Lan Huệ đẩy vài cái nhưng không thể đẩy được, nàng nhất thời nôn nóng, bèn gõ cửa kêu to, “Tiểu thư tiểu thư!”

Lâm Vĩnh Thường không nói nhiều, chỉ tiến đến đập mạnh một cước vào cửa. Tuy Lâm đại nhân có thân hình gầy yếu, cũng không phải là người có võ công, nhưng dù sao cũng là nam nhân, ít ra cũng có chút sức lực, đập liên tiếp vài cái, may mà cửa trong phủ Tổng đốc không quá rắn chắc, rốt cục thành công đập tung cửa.

Lâm Vĩnh Thường vừa bước vào thì liền rẽ thẳng đến phòng ngủ của Đoàn thị, đập vào mắt là hình ảnh Đoàn thị đang treo cổ trên xà nhà.

Lan Huệ hét to một tiếng rồi ngã bịch xuống đất

Đám nha đầu ma ma cũng chạy vào, tất cả đều la hét hoảng loạn, Lâm Vĩnh Thường tức giận nói, “Nhanh chóng đưa Đoàn cô nương xuống.”

Đám nha đầu ma ma bị dọa hồn phi phách tán, tất cả đều trở nên vô dùng, Lâm Vĩnh Thường cau mày, cầm lấy một cái ghế, bắt chấp tất cả, một tay ôm lấy thắt lưng của Đoàn thị, một tay cởi bỏ dây lụa trên cổ của Đoàn thị.

Nhạc Sơn đã phái người đi thỉnh Trương thái y hồi phủ.

Lâm Vĩnh Thường đuổi đi đám nha hoàn ma ma đang la hét hoảng loạn, bế Đoàn thị ra ngoài hành lang rồi mới đặt xuống. Trời tháng bảy oi bức mà Đoàn thị vẫn mặc y phục kín mít, Lâm Vĩnh Thường lệnh cho Nhạc Sơn mang đến vài ống trúc nhỏ, sau đó bảo Lan Huệ tìm một chút vải trắng đến rồi nhét vào lỗ tai của Đoàn thị. Còn ống trúc thì nhét vào lỗ mũi của Đoàn thị, phân phó cho Nhạc Sơn và Lan Huệ liên tục thổi khí vào bên trong.

“Đoàn cô nương, Đoàn cô nương.” Lâm Vĩnh Thường gọi liên tục mấy tiếng.

Sau khi được y thuật gà mờ của Lâm Vĩnh Thường cứu chữa thì Đoàn thị rốt cục cũng tỉnh về một mạng, thật sự là vẫn chưa đến lúc tuyệt mệnh.

“Người nhìn đi, ván này không thấy được quân cờ thì sẽ tạo nên tác dụng khó có thể tưởng tượng.” Người nam nhân trẻ tuổi đặt xuống một quân cờ thủy tinh màu đen, quân cờ tối đen phản chiếu một chút ánh sáng trên đầu ngón tay trắng nõn.

“Hai tháng qua Lâm Vĩnh Thường đã cải cách được thuế muối hơn phân nửa, cũng coi như có năng lực.”

Nam nhân trẻ tuổi mỉm cười, tuổi của hắn cũng không lớn nhưng thần sắc lại đặc biệt hiem thấy, vừa hồng hào vừa trong trẻo. Khóe môi hơi nhếch lên, nhất thời tạo thành một độ cong xinh đẹp, giọng nói du dương, mang theo vài phần sung sướng, “Có năng lực nhưng lại không biết nghe lời, chỉ bằng tìm một người tài trí tầm thường nhưng ta có thể sử dụng được.”

“Muốn thu quan hay không?” (thu quan = kết thúc ván cờ vây)

“Mới đến trung bàn, thu quan thì quá sớm.” Dem hai tay đặt ngay ngắn trên đùi, người nam nhân trẻ tuổi thở dài, “Bệ hạ vốn là minh chủ hiếm thấy, người xem đi, hắn kiến lập cảnh Thiên Tân, cải cách thuế muối, tất cả đều là vì lợi ích quốc gia. Nghe nói ở trong cung cuộc sống của Hoàng thượng cực kỳ đơn giản, mỗi bữa đều không quá tám món, cũng không ham mê tử sắc. Từ khi đăng cơ đến nay không một ngày nào lơ là triều chính. Cần cù chăm chỉ, lại trẻ tuổi như vậy.”

“Chúng ta đúng là may mắn, may là Hoàng thượng trẻ tuổi, nếu hắn lớn hơn mười tuổi, đợi hắn uy nghi thiên hạ thì ai có thể làm đối thủ của hắn được đây?” Trong mắt người nam nhân trẻ tuổi lại xuất hiện một loại thương xót tiếc nuối, “Thật là đáng tiếc, hắn vốn có thể sánh bằng Thái tổ hoàng đế hùng tài đại lược.... Thật sự là đáng tiếc, hắn quá nóng vội.”

Đế đô.

Minh Trạng gào khóc một trận, hiện tại thân phận của hắn xưa đâu bằng nay, nhất cử nhất động đều bị vô số người chú ý, việc này truyền đến tai của Vệ thái hậu.

Vệ thái hậu nhịn không được mà muốn hỏi thăm một chút, vì Minh Trạng gào khóc là sau khi lâm triều, cho nên Vệ thái hậu liền triệu Hà Ngọc đến hỏi thăm chuyện triều chính một chút. Hà Ngọc không dám giấu diếm, chỉ tỉ mỉ thuật lại đầu đuôi sự việc.

“Lui xuống đi.”

Hồng Trà thưởng cho Hà Ngọc một đại hà bao, Hà Ngọc tạ ơn rồi cung kính lui ra.

Hà Ngọc lại đem chuyện Thái hậu triệu kiến hắn mà nói cho Minh Trạng nghe, Minh Trạng biết Hà Ngọc muốn biểu lộ sự trung thành, nay hắn đã sớm bình ổn, chỉ cười một cái, “Thái hậu hỏi gì thì người cứ nói đúng sự thật là được.”

Hà Ngọc rốt cục yên tâm, còn nói thêm, “Nô tài thấy Thái hậu rất quan tâm đến bệ hạ.”

Minh Trạng khoát tay, Hà Ngọc liền lui xuống.

Dùng xong văn thiện. Minh Trạng thấy Nguyễn Hồng Phi đang tu bổ thư họa thì liền tự mình đến chỗ của Vệ thái hậu.

Vệ thái hậu cũng đã dùng xong văn thiện, nhìn thấy Minh Trạng đến đây thì đặc biệt vui mừng, “Vì sao lại đến đây vào giờ này?”

“Ta lại đây một chút để mẫu thân an tâm.” Minh Trạng nghĩ đến việc mình đã từng tuổi này mà còn khiến Vệ thái hậu lo lắng thì thật sự có chút bất hiểu. Hắn ngồi xuống bên cạnh Vệ thái hậu rồi luôn mồm nói, “Ta không sao.”

Vệ thái hậu mỉm cười, “Nay ngươi đã đăng cơ làm Hoàng đế, ta không có gì phải lo lắng.” Nhi tử làm Hoàng đế, năng cũng đã có một vị trí tương đối an toàn.

“Điều duy nhất ta không an tâm chính là ngươi lòng dạ mềm yếu, lo lắng người sẽ vì người khác mà uất ức chính bản thân mình.” Ở phương diện này, Vệ thái hậu có quan điểm đối với con cái tương tự Phượng Cảnh Nam.

Đương nhiên Minh Trạng là một người có thủ đoạn và rất thông minh, nhưng Minh Trạng chỉ làm tốt nhất khi hắn bị buộc vào đường cùng, khi đó thủ đoạn của Minh Trạng vừa thận trọng vừa chính xác lại vừa hung tàn, có thể nói là bá đạo, bất giác sẽ làm cho người ta phải thần phục vì uy nghi của hắn.

Nhưng khi ở hoàn cảnh thoải mái thư thả thì Minh Trạng sẽ lộ ra một chút yếu đuối.

Vệ thái hậu cảm thấy chuyện hôm nay thật sự chẳng có gì là đại sự.

Ánh mắt của Minh Trạng trở nên lạnh lẽo, “Trước kia ta rất yếu đuối.”

Tuy rằng Vệ thái hậu không thích nghe hai chữ yếu đuối, bất quá nàng vẫn vui mừng khi Minh Trạng có thể tự nhìn thấy khuyết điểm của mình, Vệ thái hậu ôn hòa nói, “Muốn làm việc gì thì không được sợ có người chết. Đừng nói là chỉ chết một nữ nhân, lúc trước Thái tổ hoàng đế Từ Châu đại bại, chỉ trong một đêm chôn vùi hai mươi vạn binh mã, tình cảnh khi đó vô cùng thảm thiết.”

“Minh Trạng, làm Hoàng đế thì ngươi không được sợ có người chết, không được sợ kẻ khác tính kế ngươi. Vị trí Hoàng đế này rất an toàn nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm.” Vệ thái hậu nhìn Minh Trạng một cách đầy thâm ý.

Bản thân Văn Duệ thái hậu là một người được thế nhân đưa ra để tranh cãi rất nhiều, quan điểm của sử học gia đối với nàng là có khen cũng có chê.

Đại sử học gia Từ Vãn từng mỉm cười nói: Từ nay về sau Văn Duệ thái hậu được sự ca ngợi cực hạn từ chính nhi tử của nàng, Võ hoàng đế.

Võ hoàng đế từng nói với bá quan văn võ triều đình rằng, “Không có mẫu thân thì sẽ không có trẫm hôm nay.”

Sử học gia phân tích: Võ hoàng đế đương nhiên là hùng tài đại lược, sau thời Võ hoàng đế có rất nhiều Hoàng đế vẫn xem hắn là nhân vật truyền kỳ trong các đế vương. Thậm chí ở rất nhiều năm sau, khi vương triều Đại Phượng sụp đổ, lăng mộ của hoàng tộc Phượng thị bị nhiều người ham muốn, duy nhất chỉ có lăng mộ của Văn Duệ thái hậu vẫn được bảo tồn đầy đủ, nguyên nhân quan trọng nhất chính là vì Văn Duệ thái hậu là mẫu thân của Võ hoàng đế. Về phương diện này đương nhiên có rất nhiều nguyên nhân chính trị ở trong đó, thậm chí xuất hiện một ít sắc thái thần thoại khó có thể tưởng tượng, nhưng lăng mộ của Văn Duệ thái hậu có thể bảo tồn đến nay quả thật là một kỳ tích.

Nói về việc chấp chính, nhìn chung ở thời đầu chấp chính, đủ loại hành động đều biểu hiện Võ hoàng đế là một người nóng vội. Có người sẽ nói khi đó Võ hoàng đế còn rất trẻ, khi hắn đăng cơ chỉ mới mười tám mà thôi.

Nhưng lịch sử cũng không cần những loại giải thích phù phiếm vô dụng như vậy, sử học gia nói một cách không khách khí, đúng là vì Võ hoàng đế có chút nóng vội của tuổi trẻ, đúng là vì Võ hoàng đế trẻ tuổi

không có thủ đoạn chính trị chính chắn, cùng với đánh giá sai lầm về triều đại của Võ hoàng đế trẻ tuổi, rốt cục dẫn đến một loạt sự kiện máu chảy đầu rơi diễn ra.

Đương nhiên có lẽ đúng là vì vậy mới có thể làm cho chúng ta nhấp nhô trong bức họa của lịch sử, nhìn thấy cuộc đời chấp chính trong máu lửa của Võ hoàng đế sáng lạn rực rỡ không gì sánh kịp.

Nhưng những lời tranh luận của sử học gia thì có bao nhiêu là sự thật?

80. Chương 80

Nguyên nhân Đoàn thị muốn tìm cái chết rất đơn giản, khi nàng nghe tin phụ mẫu đến Hà gia, muốn nàng làm thiếp của Hà gia công tử thì nàng quả thật chỉ muốn chết.

Cuộc sống thật khổn khổ.

“Ta nhìn thấy thiên đình.” Đoàn thị lặng lẽ nói như vậy sau khi tỉnh lại.

Lâm Vĩnh Thường quả thật cũng rất muốn thất cổ, mụ nó tự đứng khổ sở vướng vào chuyện này. Không được, không thể để cho Đoàn gia và Đoàn thị tiếp tục ở trong phủ Tổng đốc này nữa.

Nhưng hiện tại Lâm Vĩnh Thường không thể nói ra lời đuổi người như vậy. Còn nữa, chính mình cũng không thể nói ra những lời vô tình vô nghĩa như thế, Lâm Vĩnh Thường đành khuyên trước một câu, “Đoàn cô nương, cô nương còn trẻ, vì sao lại không nghĩ thông suốt một chút.” Người có chết thì đừng chết trong phủ Tổng đốc a, người cứ chết trước cửa Tiễn gia đi, cho bọn họ kinh hãi một trận.

Lan Huệ ôm lấy Đoàn thị, nước mắt lăn xả rơi, nghẹn ngào đến mức nói không nên lời.

Bỗng nhiên Đoàn thị nói, “Phật tổ nói với ta, ta không thể chết được, dương thọ của ta vẫn còn vài chục năm nữa.”

“Lan Huệ, dìu ta đứng dậy.” Đoàn thị nhẹ giọng nói.

Tính tình của Đoàn thị hoàn toàn thay đổi.

Nhiều năm sau Đoàn thị vẫn nói, “Cả đời này của ta đã được Phật tổ chỉ điểm.”

Nàng là Phật tử trung thành, thậm chí sau này còn có truyền thuyết khi hỏa táng Đoàn thị, có một luồng xá lợi tử ngũ sắc trong suốt tỏa ra. Lúc này còn ai nhớ đến tên tuổi trước kia của Đoàn thị nữa, hậu nhân bọn họ chỉ biết tôn sùng nàng là thần linh mà thôi.

Đoàn thái thái nghe nói nữ nhi tìm cái chết thì chạy đến khóc lóc, trên cổ của Đoàn thị có một vết bầm do treo cổ mà ra, thân sắc vẫn bình yên, đang lắng lặng tựa vào giường uống bát canh. Nghe mẫu thân khóc lóc kể lể một hồi, Đoàn thị mới đặt xuống bát canh đã húp xong, dùng khăn lau khóe miệng rồi thản nhiên nói, “Ta đã sớm nói, mẫu thân cứ xem như chưa từng sinh ra nữ nhi này. Mẫu thân cần gì phải đến Hà gia cho mất mặt? Thay vì như thế cứ để ta treo cổ thì e rằng mẫu thân sẽ được toại nguyện.”

“Người nói cái quái gì vậy?” Đoàn thái thái như đang bùng nổ, ở trước mặt Tiêu phu nhân bị lãnh đạm mất mặt, trở về nữ nhi lại không cảm kích, còn nói ra những lời trách cứ như vậy, Đoàn thái thái thật sự không thể chống lại Tiêu phu nhân, không thể không nhìn Tiêu phu nhân, nhưng đối với Đoàn thị thì Đoàn thái thái rõ ràng không có khả năng nhẫn nhịn, bà ta cất lên giọng nói chua chát, “Nếu không phải người làm ra chuyện hạ tiện mất mặt này thì ta có cần cầu thần bái Phật hạ thấp thân mình đi cầu xin Hà gia hay không? Chẳng phải người không muốn thủ tiết, một lòng muốn tái hôn hay sao, ngoại trừ Hà công tử thì người còn có thể ở với ai đây?”

Đôi mắt xa xăm của Đoàn thị trở nên lạnh lẽo, nàng cũng không phải người lớn giọng, sau khi nhìn Đoàn thái thái một lúc lâu thì mới nhắc chân xuống giường, xoay người ngồi xuống một chiếc ghế, bình tâm thản nhiên nói, “Ta đã sớm nói, mẫu thân cứ xem như chưa từng sinh ra ta. Đoàn gia cứ xem như không có nữ nhi này, viết thư đuổi khỏi tông đường, Đoàn gia đoạn tuyệt, mẫu thân đoạn tuyệt, ta cũng đoạn tuyệt!”

“Chuyện đã đến nước này, mẫu thân không cần phải nói những lời chua cay đó nữa. Ta không muốn thủ tiết, nhưng cũng không phải muốn tái hôn, lại càng không muốn làm thiếp của kẻ khác!” Đoàn thị lạnh lùng nói, “Đoàn thái thái xin hãy yên tâm, cho dù ta có chết thì cũng sẽ không lấy danh của Đoàn gia và tức phụ Tiền gia mà đi chết đâu!”

“Các người chê ta thất tiết hạ tiện.” Đoàn thị nói tiếp, “Thật không ngờ, suy nghĩ trong lòng của các người đối với ta cũng chính là suy nghĩ trong lòng của ta đối với các người.”

Đoàn thái thái hét lớn một tiếng, định nhào sang đánh Đoàn thị, Đoàn thị đã sớm không còn là khuê nữ dịu dàng hiền thực trước kia, khi ở Tiền gia, ngoài việc lấy nước mắt rửa mặt, ngày nào nàng cũng phải dẹt cửi xe tơ, đương nhiên rèn được một chút sức lực. Chẳng qua Đoàn thái thái dù sao vẫn là mẫu thân của nàng, ánh mắt của Đoàn thị khẽ nheo lại, nàng nhẹ nhàng né tránh cái tát đến từ Đoàn thái thái.

Đoàn thái thái thấy nữ nhi luôn yếu đuối nghe lời lại né tránh cái tát của bà ta như thế, nhất thời lớn tiếng gào khóc, ngồi bệch xuống đất mà tru tréo.

Lần đầu tiên Đoàn thị phản kháng mẫu thân như vậy, tuy rằng bề ngoài vẫn bình thản nhưng trong lòng như có cái gì bóp nghẹn, nàng nắm chặt lấy khăn tay rồi nhấc chân ra khỏi phòng.

Tuy rằng Lâm Vĩnh Thường rất phiền lòng đối với vụ án của Đoàn thị và Hà Hoan, nhưng lại không biết một điều, thành cũng tiêu mà bại cũng tiêu.

Đang lúc Lâm Vĩnh Thường khó xử thì Đoàn thị lại giúp hắn một việc rất lớn.

Lâm Vĩnh Thường không từ chối việc Đoàn thị chủ động cầu kiến. Hắn là Tổng đốc Hoài Dương, điều tra vụ án là bổn phận của hắn. Bản thân của Đoàn thị cũng là kẻ bị hại, hắn không thể vì tâm tình khó chịu mà đối xử bất công với nàng.

Đương nhiên nhìn thấy Đoàn thị chỉ trong một thời gian ngắn mà đã hai lần sinh tử, tuy rằng Lâm Vĩnh Thường không quá thích một Từ Doanh Ngọc khó xơi, nhưng tận mắt nhìn thấy Đoàn thị tự triệt sinh mệnh hai lần thì Lâm Vĩnh Thường thật sự nghĩ rằng nữ nhân kiên cường một chút vẫn tốt hơn nhiều. Dù sao thì nữ nhân đánh đá vẫn mạnh hơn những nữ nhân như hoa như lụa.

Đoàn thị thay đổi y phục sạch sẽ, nay xiêm y của nàng đều do Từ Doanh Ngọc ban tặng, luôn lấy những màu nhã nhặn như thiên thanh hoặc hồ lam để làm chủ đạo.

Đoàn thị khom người hành lễ, Lâm Vĩnh Thường vội nói, “Đoàn cô nương không cần đa lễ, ngồi đi.”

“Đa tạ ân cứu mạng của đại nhân.” Đoàn thị nhẹ nhàng nói, “Dân nữ đến đây là hy vọng có thể giúp được đại nhân một việc.” Đoàn thị cười khổ thở dài, “Có lẽ đại nhân cũng đã biết chuyện phụ mẫu của dân nữ hôm nay đã đến Hà gia. Nếu không có Phật tổ chỉ điểm thì hiện tại dân nữ cũng không dám đến đây để nói những lời này với đại nhân.”

Lúc đầu Lâm Vĩnh Thường cũng không để ý đến lời nói của Đoàn thị, dù sao thì hắn căn bản không tin Phật tổ, huống chi Đoàn thị chịu kích động quá mức, lúc này hắn cũng không mong chờ Đoàn thị có thể nói ra điều gì có tính kiến thiết trong chuyện này.

“Lâm đại nhân, vì dân nữ bị hãm hại nên đã từng cùng Hà công tử ngủ chung một phòng, phụ mẫu bèn muốn đưa dân nữ đến Hà gia làm thiếp. Đối với bọn họ, nếu Hà gia chịu thu nhận ta thì đó thật sự là điều tốt nhất.” Trên khuôn mặt tùy tiện của Đoàn thị xuất hiện một chút trào phúng, “Vì dân nữ làm quả phụ nên khó tránh khỏi có người nói này nói nọ. Nếu bọn họ biết Lâm đại nhân vì cứu dân nữ mà đưa dân nữ từ trên xà nhà xuống thì nói không chừng lại liên lụy đến Lâm đại nhân.”

“Đoàn cô nương nghĩ nhiều quá rồi, Đoàn đại nhân nhất định sẽ biết phân biệt phải trái.” Có thể làm đến nhất phẩm Tổng đốc thì Lâm Vĩnh Thường cũng không dễ trêu chọc. Nếu hắn bị chút chuyện nhỏ đánh bại thì cũng sẽ không xứng đáng ở vị trí này.

Mặc dù đối với Lâm Vĩnh Thường thì Đoàn gia thật sự là quá hồ đồ.

Tuy Hoàng thượng năm lần bảy lượt không ủng hộ việc nữ nhân thủ tiết, nhưng cũng không phải kêu nữ nhân dựa vào tình thế này mà dùng thủ đoạn để làm thiếp. Những gì Đoàn thị gặp phải đã đủ bi thảm,

nếu Đoàn gia sớm đem Đoàn thị quay về đế đô, an bài thích đáng thì nhất định sẽ chiếm được hảo cảm từ Hoàng thượng.

Vậy mà hiện tại lại nghĩ ra chủ ý vô cùng hoang đường như vậy. Cho dù Hoàng thượng không nói thì trong lòng cũng không hề thoải mái.

“Dân nữ vốn là người thấp kém, vụ án này lại liên lụy đến Hà gia.” Đoàn thị cười khổ, “Dân nữ là một quả phụ, gia tộc của dân nữ lại không hiển hách, có cái gì đáng giá để người ta hãm hại như vậy. Nhưng nếu Hà đại nhân vì ta mà thanh danh bị bôi nhọ thì dân nữ thật sự đáng tội chết vạn lần. Thanh danh của dân nữ đã là như thế, dân nữ cũng không còn cầu xin điều gì khác. Lâm đại nhân là Tổng đốc Hoài Dương, nếu Lâm đại nhân cho dân nữ cơ hội thì dân nữ nguyện ý viết huyết thư tận lực hồi phục thanh danh cho Hà gia. Lâm đại nhân cứ yên tâm, năng lực của dân nữ hữu hạn, làm như vậy chỉ là vì không muốn kẻ chủ mưu lợi dụng thực hiện kế hoạch mà thôi.”

“Dân nữ là người tầm thường, không được người ta để mắt đến, cho nên cũng không biết suy nghĩ trong lòng là đúng hay sai. Chỉ hy vọng Lâm đại nhân có thể giúp dân nữ một lần.”

Lâm Vĩnh Thường mừng rỡ, nhưng không lộ ra thần sắc kích động, chỉ nghiêm mặt nói, “Đoàn cô nương có việc gì thì cứ nói thẳng.”

“Xảy ra chuyện như vậy thì dân nữ chẳng còn mặt mũi để quay về nương gia.” Đoàn thị nhìn về phía Lâm Vĩnh Thường, “Nếu ta gặp khó khăn trong việc ra khỏi tông đường, mong rằng Lâm đại nhân có thể phái người đưa ta quay về đế đô.”

Bù lại với sự trả giá của Đoàn thị, Lâm Vĩnh Thường đứng dậy chấp tay kính nể, “Ta thay mặt dân chúng Hoài Dương đa tạ cử chỉ thâm minh đại nghĩa của Đoàn cô nương.”

Đoàn thị nhẹ nhàng hít một hơi rồi lắc đầu cười khổ, “Dân nữ cũng chỉ muốn tiếp tục sống mà thôi.”

Vì vụ án của Hà Hoan và Đoàn thị mà triều thần có nhiều nghi ngờ đối với Vĩnh Định Hầu, thậm chí có người còn muốn triệu Vĩnh Định Hầu quay về đế đô.

Minh Trạm nói, “Vụ án chưa có kết quả rõ ràng, làm sao có thể kinh động đến đại tướng? Còn nữa, vụ án này liên quan đến Hà Hoan chứ không phải là Hà Thiên Sơn, chẳng lẽ nhĩ tử phạm lỗi thì lão tử phải gánh chịu hay sao? Cũng không cần phải suy diễn lung tung, đợi Lâm Vĩnh Thường điều tra rõ ràng từ đầu đuôi thì đến lúc đó ắt sẽ có phán xét!”

Vương Duệ An thay Đoàn Nhữ Ngọc dâng tấu chương.

“Bệ hạ, hiện tại xem ra trong vụ án này Vĩnh Định Hầu và Tiễn Đoạn thị đều là người bị hãm hại.” Vương Duệ An nói, “Cho dù chưa truy ra kẻ chủ mưu nhưng Đoàn thị từng cùng Hà công tử ngủ chung một phòng, đã mất hết trong sạch, tuyệt đối không thể tiếp tục thủ tiết cho phu quân.”

“Đoàn thị thất tiết, tuy rằng Hà gia vô tội, Hà công tử trong sạch, nhưng tính theo nhân tình đạo lý thì Đoàn thị đã thất tiết vì Hà gia, Đoàn Nhữ Ngọc đại nhân vì Đoàn thị mà nguyện ý để cho Đoàn thị nhập Hà phủ làm thiếp, cũng xem như cho Đoàn thị một con đường sống, an bài cuộc sống về sau của nàng.” Vương Duệ An thở dài, “Nay bệ hạ ủng hộ nữ tử thủ tiết tái giá, như thế chẳng phải vẹn toàn đôi bên hay sao?”

Không thể không nói mật tấu của Lâm Vĩnh Thường đến thật đúng lúc, Minh Trạm liếc nhìn Hà Ngọc một cái, “Việc này là theo ý của Đoàn Nhữ Ngọc, là ý của Đoàn gia. Ái khanh cũng thử nghe ý của Đoàn thị một chút đi.”

Hà Ngọc đi theo bên cạnh Minh Trạm nên đương nhiên hiểu biết chữ nghĩa, bèn mở ra lá thư mà Đoàn thị đã dâng lên rồi bắt đầu đọc:

Dân nữ Đoàn thị tự biết ti tiện, nhưng phụ mẫu lại không bận tâm đến ý nguyện của dân nữ, muốn ép dân nữ vào Vĩnh Định Hầu phủ làm thiếp. Dân nữ bị người ta hãm hại, đã mất đi sự trong sạch, Hà công tử cũng không làm gì sai trái, dân nữ làm sao có thể mượn chuyện mất mặt này mà không biết xấu hổ đòi leo lên Hầu phủ cho được?

Còn nữa, có người cố ý làm ô bẩn thanh danh của dân nữ và Hà công tử, nếu dân nữ tuân theo phụ mẫu an bài mà tiến vào Hà phủ, người được mãn nguyện không phải là dân nữ mà chính là kẻ chủ mưu gây nên

chuyện này. Mặc dù dân nữ ngu dốt nhưng vẫn có thể hiểu rõ đạo lý đó.

Vì sự trong sạch của dân nữ đã mất, Tiễn gia nhà cao cửa rộng, Đoàn gia lại là thư hương dòng dõi, trong tộc không có nữ tử thất tiết.

Dân nữ tự biết không xứng với quý phủ nhà cao cửa rộng, Thái hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, dân nữ thỉnh cầu tự nguyện bước ra khỏi tông đường, của hồi môn năm xưa xin trả về cho Đoàn gia. Từ nay về sau nhất đao lưỡng đoạn, không còn ràng buộc.

Dân nữ Văn Thiển khấu thỉnh.

“Các ái khanh nghĩ như thế nào?” Minh Trạm thần nhiên hỏi.

Vương Duệ An trợn mắt há hốc mồm, nữ nhân này bị điên rồi sao? Đoàn thị dâng thư như vậy khiến tấu chương của Đoàn Nhữ Ngọc nhất thời trở thành trò cười cho thiên hạ. Vương Duệ An trừng mắt, “Bệ hạ, thiên hạ làm gì có nữ tử tự mình thỉnh ra khỏi tông đường như vậy bao giờ?”

“Đây là các người nói với trẫm, đền thờ trinh tiết, tiết phụ, hử?” Minh Trạm đảo mắt qua đám quần thần.

Mọi người đều im lặng, Âu Dương Khác bập môi, cũng cảm thấy thật không biết nói gì hơn.

Nhưng lại có một Ngự sử đứng ra nói, “Bệ hạ, hành động của Đoàn thị là trái với đạo lý. Từ xưa đến nay con cái không cãi lời phụ mẫu, huống chi Đoàn gia là một lòng thu xếp cho Đoàn thị, vậy mà nàng ta lại...” Ở sau lưng gia tộc mà bầm báo những lời kinh thế hãi tục như vậy với Hoàng thượng.

Đoàn thị không đào hồ kẻ khác mà lại đào hồ chính phụ thân mình, chính gia gia mình.

Huống chi xưa nay là dòng họ không cần người, làm sao có chuyện người không cần dòng họ như vậy? Người chẳng qua chỉ là một nữ nhân thất tiết mà thôi! Người lấy đầu ra thế diện to như thế cơ chứ!

Lá thư này của Đoàn thị làm cho đám triều thần đang bất mãn vì Hà gia nhất thời chuyển sang Đoàn thị một cách thần kỳ, đều nói Đoàn thị đại nghịch bất đạo, vô liêm sỉ....Văn sĩ mà mắng chửi thì vô cùng độc ác, chỉ hận không thể nguyên rửa Đoàn thị đến chết mà thôi.

Minh Trạm chỉ lặng lẽ lắng nghe, tên Ngự sử vừa rồi nhất thời trở nên phấn chấn tinh táo, lập tức quỳ mạnh xuống đất giữa điện kim loan, rồi hô to, “Cầu bệ hạ lấy tội đại nghịch bất đạo mà xử lý Đoàn thị, làm gương cho thiên hạ.”

Phùng Thiệu Minh bèn bước ra, phản đối Ngự sử, “Đoàn thị chỉ là dâng thư cho Thái hậu mà thôi, Ngự sử các người nghe phong thanh tấu trạng mà còn được xử vô tội, huống chi lời nói của Đoàn thị đều là có lý thì có tội gì cơ chứ? Hà Gia vô tội, Hà Hoan bị người ta hãm hại, nước bắn tát vào mặt, chẳng lẽ còn bắt hắn phải theo ý tứ của Đoàn Nhữ Ngọc mà nạp Đoàn thị vào phủ hay sao?”

Phùng Thiệu Minh nói tiếp, “Ta chỉ cảm thấy thật nực cười cho Đoàn Nhữ Ngọc, được xưng là đại nho mà vì sao lại không thấu hiểu sự tình như tôn nữ của hắn. Nếu thật sự đưa Đoàn thị vào Hà phủ thì chẳng phải thừa nhận danh tiếng dơ bẩn lúc trước hay sao? Khiến cho kẻ chủ mưu nhìn thấy mà chê cười ư?”

“Bệ hạ, những gì Đoàn Nhữ Ngọc thỉnh cầu thật sự là vô căn cứ.” Phùng Thiệu Minh nói, “Theo ý kiến thiển cận của thần thì Đoàn thị muốn ra khỏi tông đường chính là chuyện riêng của Đoàn gia, bệ hạ không cần phải lo lắng.” Chuyện của nhà người ta thì ngại cứ mặc kệ đi.

Minh Trạm nhìn về phía Vương Duệ An đang tỏ ra ngượng ngùng rồi nói, “Vương khanh, viết thánh chỉ cho Đoàn Nhữ Ngọc và Đoàn Thanh Trạch quay về đế đô ngay lập tức.”

“Còn nữa, việc Đoàn thị muốn ra khỏi tông đường là chuyện của Đoàn gia.” Minh Trạm trầm giọng, “Nếu nói Đoàn thị đại nghịch bất đạo thì thứ nhất là nàng không giết người, thứ hai là không có ý hãm hại ai, nếu là vì phong thư này mà định tội Đoàn thị thì như vậy năm xưa, ở thời Minh Tông hoàng đế, Hy vương mưu phản, kỷ tử An Vương mật cáo Minh Tông hoàng đế, nói như vậy chẳng phải là An Vương cũng là đại nghịch bất đạo hay sao? Trẫm thấy lúc ấy cũng không có ai dám bảo Minh Tông hoàng đế chém đầu An Vương cả?”

“Trung hiếu không thể lưỡng toàn, Đoàn thị chỉ nói mấy câu mà đã khiến các người hỗn loạn như vậy ư?” Minh Trạng lạnh lùng nói, “Trẫm còn không để bụng lời nói của một nữ nhân, có lý hay vô lý, nghe một chút cũng không sao, các người gà bay chó sủa như vậy để làm gì?”

“Hình bộ Thượng thư, người xử rất nhiều án, nói thử ta nghe một câu, Đoàn thị dâng thư như vậy có phạm tội hay không?”

Tuy rằng hành động này của Đoàn thị không được cái sĩ phu chấp nhận, nhưng nếu người muốn ẩn theo quốc pháp thì nàng quả thật không có tội. Hình bộ Thượng thư nói, “Mặc dù Đoàn thị làm như vậy là không hợp tình, nhưng cũng không có tội.”

“Nếu vô tội thì trẫm sẽ không xử trí nàng.”

81. Chương 81

Minh Trạng cùng Nguyễn Hồng Phi dùng xong văn thiện liền đến Lâm Thủy trai xử lý chính sự.

Lúc đó sáu vị Thượng thư đã đến.

Hà Ngọc vào cửa bẩm báo: Bệ hạ, Bảng nhân biên soạn Triệu Thanh Di đại nhân đang quỳ ở bên ngoài cầu kiến bệ hạ.

“Trẫm đang cùng chư vị ái khanh thương nghị quốc sự, làm sao có thời gian gặp hần. Hần Lâm viện rảnh rồi lắm sao? Bảo hần trở về đi.” Minh Trạng thản nhiên nói.

“Nô tài cũng đã nói như vậy nhưng Triệu đại nhân không chịu đi.”

“Không chịu đi thì cứ tiếp tục quỳ, đừng để hần cản đường là được rồi.”

Sắc mặt của Minh Trạng bình thản khiến đám người Lý Bình Chu âm thầm cẩn thận thêm vài phần. Nhiều ngày nay không biết vì sao cứ cảm thấy Hoàng thượng càng ngày càng uy nghi, sắc mặt của Minh Trạng không thay đổi, bọn họ lại càng tự giác cảm thấy lo sợ.

Mọi người hành lễ, Minh Trạng cho an tọa.

“Lý Bình Chu, bảng thiết kế cảng Thiên Tân đã được làm xong, việc đầu thầu chiêu thương sẽ bắt đầu vào tháng sau, các thương nhân báo danh đăng ký phải giao phó mười vạn ngân lượng ký quỹ.” Minh Trạng nói, “Đám người Ngô Uyển của Nội vụ phủ đã hoàn tất thủ tục đăng ký, các người phải đi khảo sát những thương nhân muốn nhận thầu cảng Thiên Tân, lúc trước bọn họ đã làm những công trình nào, có đủ tư cách để xây dựng cảng Thiên Tân hay không. Còn nữa, trong quá trình xây cảng Thiên Tân, Công bộ phải phái người đi giám sát tiến độ xây cảng, bắt bọn họ phải hoàn thành đúng hạn đúng chất lượng! Việc này người muốn an bài ai đến giám sát thì phải dâng tấu chương cho trẫm! Từng chuyện đều phải nhớ rõ, sau này nếu có ai làm sai chuyện gì thì trẫm sẽ hỏi tội người đó!”

“Dạ!”

“Từ Tam, bạc ký quỹ của thương nhân không cần phải đưa cho Nội vụ phủ, Hộ bộ các người phái người đi thu và kiểm bạc, cho dù thế nào thì cũng phải phái người ổn thỏa một chút! Làm đúng trách nhiệm của mình!” Minh Trạng nói, “Tỷ như ai phụ trách việc gì thì phải bắt bọn họ viết giấy xác nhận những việc đã làm xong, sau này đỡ phải xảy ra chuyện đổ tội cho nhau.”

Từ Tam vội vàng dạ một tiếng.

“Bộ binh, Cổ Nhạc Sơn, nay thương nhân và văn nhân đến để đô càng ngày càng nhiều, ngày sau sẽ có rất nhiều người đề cập đến việc ngân lượng. Người cùng Vĩnh Ninh Hầu, Phủ doãn để đô Điền Văn Hoa, Tuần thú sứ để đô Trần Tứ Hiền, bốn người các người thương nghị biện pháp tăng mạnh tuần tra đường phố ở để đô, một ngày mười hai canh giờ, canh gác chặt chẽ cho trẫm!”

“Lễ bộ, Âu Dương. Đồ thư quán sắp khai trương, trẫm cũng đã lệnh cho các Tổng đốc đề cử những văn sĩ tài học, quá vài ngày nữa sẽ đến đây, Âu Dương, người an bài nghênh đón khi bọn họ đến đây. Hỏi một câu xem bọn họ có nơi nào để ở hay không, nếu bọn họ không có chỗ ở thì cứ an bài đến Chu Nghi điện tại hành cung.” Minh Trạng liếc mắt nhìn Âu Dương Khác, ánh mắt đông lạnh thâm trầm.

Âu Dương Khác đứng dậy, “Lão thần tuân chỉ.”

“Lại bộ, chuẩn bị sẵn sàng lý lịch các quan viên từ ngũ phẩm đến tam phẩm trong quân đội Tây Bắc cho trẫm.”

Không chỉ có Lại bộ Thượng thư Trịnh Lâm Trọng mà năm người còn lại cũng rùng mình, chẳng qua bọn họ đã quen ở quan trường cho nên có thể giữ vững sắc mặt, Trịnh Lâm Trọng lĩnh chỉ.

Minh Trạng tựa như không hề phát hiện suy nghĩ trong lòng của đám thần tử, khéo môi nhếch lên, mang theo vài nếp nhăn trên mặt khi mỉm cười, phân phó, “Hôm nay có tấu chương chứ? Nào, chúng ta cùng thương lượng.”

Cho dù Triệu Thanh Di quỳ đến lún đất thì Minh Trạng cũng không tính triệu kiến hần.

Sau đó hần ngất xỉu bị mang ra ngoài, phải gọi Triệu gia đến đón về. Cho dù có quỳ đến chết thì Minh Trạng chỉ xem như không biết. Về phần thánh chỉ ban hôn, có việc này sao? Lại thật, hình như Hoàng thượng bị chứng mất trí nhớ thì phải!

Tóm lại lúc này cũng không có ai có hứng thú ở trước mặt Minh Trạng đề cập đến chuyện ban hôn Nguyễn Gia Duệ cho Triệu gia.

Minh Trạng lạnh mặt cũng có thể áp chế hơn phân nửa quần thần.

Ở Hoài Dương, tình cảnh của Lâm Vĩnh Thường có vẻ phức tạp.

Hần đem thư của Đoạn Văn Thiển kẹp vào trong mật tấu của mình rồi gấp rút cho người đưa đến đế đô, kết quả là hành động đào hố phụ thân của Đoạn Văn Thiển khiến nhiều người tức giận. Tuy rằng theo quốc pháp thì Đoạn Văn Thiển vô tội.

Nàng dâu chỉ vô tội, Vĩnh Định Hầu Tiêu phu nhân nghe được hành động này của Đoạn Văn Thiển thì phải khen ngợi, “Đoạn gia như thế mà lại sinh ra được một nữ nhi biết phân rõ thị phi. Phá điều xuất hảo từ, quả nhiên là có lý.” (Lò nứt lại đúc được đồ sứ tốt)

Vĩnh Định Hầu thở dài, mặc dù Đoạn thị rất tốt nhưng số mạng lại bất hạnh, “May mà có Lâm đại nhân.” Đoạn thị ở phủ Tổng đốc, nay có thể hiểu rõ lý lẽ như vậy, nhất định là cũng có công của Lâm Vĩnh Thường. Vĩnh Định Hầu cũng biết tình hình của Lâm Vĩnh Thường, thăm nghĩ Lâm Vĩnh Thường quả nhiên rất thủ đoạn, có thể khiến Đoạn thị dâng lên tấu chương như vậy.

Hần xuất thân là võ tướng, trong nhà thật không nhắc đến quả phụ thủ tiết gì cả,

Nhưng ngoại trừ Lâm Vĩnh Thường và Hà gia cảm kích Đoạn Văn Thiển thì những người còn lại, chỉ cần là nam nhân, trong nhà có khuê nữ thì đều âm thầm đồng tình với Đoạn gia, “Nếu biết rằng sẽ sinh ra nữ nhân như vậy thì không bằng bóp chết từ khi mới sinh ra thì hơn.”

Tuy rằng Minh Trạng không xử trí Đoạn Văn Thiển cũng bảo rằng không can thiệp việc Đoạn Văn Thiển muốn ra khỏi tông đường, hơn nữa cũng mặc kệ Đoạn gia, chỉ truyền người của Đoạn gia quay về đế đô, như vậy cũng đã đủ nói lên khuynh hướng của Hoàng thượng.

Hoàng thượng không có hảo cảm đối với Đoạn gia, có thể thấy được hoạn lộ phía trước của Đoạn gia a....

Lý Bình Chu là tọa sư của Lâm Vĩnh Thường, trước kia cũng ủng hộ đề bạt Lâm Vĩnh Thường rất nhiều, Lý Bình Chu gửi cho Lâm Vĩnh Thường một mật thư, mặt trên chỉ có hai chữ: Cần thận.

Minh Trạng phê một câu trên mật tấu của Lâm Vĩnh Thường: Quân đội và chính trị giao phó cho người, trẫm muốn một Hoài Dương sạch sẽ!

Vì việc này, mặc dù hy sinh Đoạn gia thì Minh Trạng vẫn đẩy Lâm Vĩnh Thường về phía Vĩnh Định Hầu, Minh Trạng chỉ điểm: Trẫm hiểu rõ tâm tư của người. Trẫm muốn cái gì thì người cũng phải hiểu rõ.

Lâm Vĩnh Thường thiêu rụi lá thư mà Lý Bình Chu gửi cho hắn, chỉ còn vài hạt bụi trắng lượn lơ trong không khí, vô cùng thần bí.

Minh Trạ đang một lòng một dạ tập trung tinh thần vào cǎng Thiên Tân và Tây Bắc, lúc này lại có tin tức mới.

Tiết phụ của Khổng thị gia tộc tại Sơn Đông, đã trở thành quả phụ trước khi thành thân, từng được Đức Tông hoàng đế, Nhân Tông hoàng đế và Thái thượng hoàng, tam triều Hoàng đế ban thưởng đền thờ trình tiết, có thể nói là một tấm gương thánh nữ trình tiết, sau khi nghe thấy hành động này của Đoan thị thì cũng dâng thư cho Hoàng thái hậu như Đoan thị.

Trong thư có nói: Dân phụ sống tám mươi năm nhưng chưa từng thấy có nữ nhân nào bất hiền bất hiếu bất trinh bất khiết lại vô liêm sỉ như vậy. Nữ nhân xưa nay xem trọng trình tiết, bệ hạ là thánh quân vạn thế, làm sao có thể khoan dung để ác phụ làm loạn nhân gian cho được.

Tấu chương của Đoan thị được Tổng đốc Hoài Dương Lâm Vĩnh Thường trình lên, nay tấu chương của Khổng thị lại được Tuần phủ Sơn Đông Kỷ Hoài Thịnh trình lên.

Minh Trạ nói với vài vị Các lão đại thần, “Kỷ Hoài Thịnh chính là người của Kỷ gia Phúc Mân đúng không? Kỷ thị tự sát trước cửa Triệu gia chính là diệt nữ của Kỷ Hoài Thịnh đúng không?”

Tin tức của ngài thật nhạy. Từ trước đến nay Hoàng đế càng khó lường thì triều thần càng kinh sợ, đây là chân lý ngàn năm không đổi. Minh Trạ nói như vậy một câu, Lại bộ Thượng thư Trịnh Lâm Trọng vội đáp lời, “Bệ hạ anh minh.”

“Nghe nói tiết phụ chú ý đến việc an phận, Khổng thị thì lại khác, cách xa ngàn dặm liền ý vào cái danh Khổng thánh nhân mà muốn tham dự vào chính sự.” Minh Trạ thần nhiên nói, “Nghĩ ra thánh chỉ cho ta, bảo rằng, Khổng gia không biết cách giáo huấn nữ nhân, can thiệp triều chính, đoạt tước vị Diên Thánh Công của Khổng Lệnh Đức, để cho Khổng Lệnh Bình thừa kế tước vị.”

Gãi gãi cằm, chắc là sắp mọc râu nên cằm cứ ngứa ngáy khó chịu, Minh Trạ trầm ngâm nói, “Hỏi Khổng Lệnh Bình, nếu tiết phụ có thể can dự vào chính sự thì chẳng lẽ muốn làm quan viên hay sao? Bảo Khổng Lệnh Bình rằng, lão thái thái đã lớn tuổi, trăm không đáng để nâng so đo, nhưng nếu thánh chỉ của trăm đến nơi mà lão thái thái lại làm ra cử chỉ trình liệt thì trăm nhất định sẽ không tha thứ cho những kẻ khinh thường trăm!”

Thám Hoa bí thư Trịnh Khai Tuấn vội vàng cầm bút chấm mực, Âu Dương Khác khuyên nhủ, “Bệ hạ, Khổng thị là một nữ nhân thôn quê ngu xuẩn, bệ hạ là thánh minh thiên tử, cần gì phải so đo với lão phu nhân kia.”

“Nếu là nữ nhân thôn quê ngu xuẩn thì có thể dǎ động được Kỷ Hoài Thịnh hay sao?” Minh Trạ hỏi lại một câu, thần nhiên nói, “Nếu tiền lệ như vậy thì tiết phụ các nơi đều sẽ dâng thư, sợ rằng tiết phụ cả nước sẽ đòi tham dự chính sự trong triều. Huống chi trong triều đã có công luận về chuyện của Đoan thị. Nếu trăm nghe lời Khổng thị thì có khác nào phủ định công luận trước kia, sau này cũng không cần phải sử dụng các người nữa, cứ gọi Khổng thị đến áp chế triều cương chẳng phải là bớt việc hay sao?”

Âu Dương Khác không dám nhiều lời.

Minh Trạ tiếp tục nói, “Phê lại cho Kỷ Hoài Thịnh, hỏi hắn và Khổng gia có quan hệ thế nào? Khổng gia tiết phụ cho hắn lợi ích gì? Nếu không thì vì sao nhị phẩm đại quan lại để một lão phu nhân lợi dụng? Hỏi hắn một câu, quân thân tiết khí đặt ở đâu?”

Có người đi bước cở tiết phụ tổ tông, vốn là muốn nhân cơ hội gây sóng gió, không ngờ Minh Trạ lại sử dụng thủ đoạn lời đình mà xử lý nhanh gọn, Diên Thánh Công từ nay về sau đổi chủ, Tuần phủ Sơn Đông thấp thỏm lo âu, trong triều mọi người đều im lặng, không dám tiếp tục động chạm vào Hoàng thượng.

Minh Trạ nhanh chóng đem tước vị của Diên Thánh Công chuyển cho Khổng lệnh Bình, đương nhiên Khổng Lệnh Bình rất hân hoan, nhưng cũng biết vị cô tổ mẫu tiết phụ nhà mình đã chọc giận bệ hạ.

Có lời răn dạy của Minh Trạ, Khổng Lệnh Bình rất sợ cô tổ mẫu tiết phụ sẽ sinh ra bất trắc.

Khổng Lệnh Bình ngồi trước mặt Khổng thị, khuôn mặt cung kính trang nghiêm, hần lớn tuổi hơn Khổng Lệnh Đức, tướng mạo bình thường, càng không có tiên khí thánh nhân của Khổng thánh nhân truyền lại, tùy tiện nhìn một chút thì chỉ thấy giống như người qua đường mà thôi.

Từ khi thánh chỉ giáo huấn của Hoàng thượng đến nơi thì Khổng thị bắt đầu tuyệt thực, chỉ một lòng muốn chết.

Khổng Lệnh Bình thở dài, “Cô tổ mẫu làm gì vậy? Nếu cô tổ mẫu mà chết ở đây, thì thị phi sẽ truyền ra ngoài là Khổng gia chúng ta oán hận Hoàng thượng. Vị trí Quốc Công của ta đương nhiên ngồi không ổn, cho dù cô tổ mẫu không màng sống chết nhưng cũng phải suy nghĩ vì tộc đệ một chút, hần vừa mới mất tước vị Quốc Công, lòng người dễ thay đổi, nay chính là lúc gian nan nhất.”

“Năm xưa tước vị Quốc Công vốn là của tổ phụ, bắt đắ dĩ tổ phụ không biết tích phúc, bị Đức Tông hoàng đế tước đoạt, Khổng gia từ trên xuống dưới hoảng loạn. Đúng lúc này trượng phu đính hôn của cô tổ mẫu lại qua đời sớm, vẫn là Lục gia gia cho chúng ta chủ ý, để cô tổ mẫu thủ tiết trước khi thành thân. Mỹ danh của cô tổ mẫu truyền ra ngoài, Đức Tông hoàng đế ban thưởng cho cô tổ mẫu đền thờ trình tiết, lại lập tước cho huynh trưởng của cô tổ mẫu.” Khổng Lệnh Bình cắn răng cảm thán, “Thủ tiết qua sáu mươi năm, ba đời Hoàng đế đã trôi qua. Cô tổ mẫu phải chịu uất ức vì Khổng gia mấy chục năm, cho dù là ta thì trong lòng cũng phải cảm kích cô tổ mẫu một tiếng.”

“Hiện tại mặc kệ là ai hưởng tước vị thì dù sao tước vị Khổng Gia Diễn Thánh Công vẫn tồn tại.” Khổng Lệnh Bình tận tình khuyên bảo, thấy Khổng thị vẫn không bị đả động, bèn nói, “Tước vị của ta chính là quân ân, nhưng hiện tại có nói cái gì cũng đều vô dụng. Cô tổ mẫu không bận tâm đến tộc đệ Lệnh Đức, nhưng nếu ngài có mệnh hệ gì thì Hoàng thượng nhất định sẽ vấn tội ta. Cô tổ mẫu, ta là người của Khổng thị, nhưng không có phẩm cách thánh nhân, đến lúc đó, vì bảo trụ gia đình của mình, ta chỉ đành hy sinh một số điều. Cho dù như thế nào thì ta cũng sẽ không để Hoàng thượng nổi giận đối với ta. Dù sao ngài là thân cô tổ mẫu của tộc đệ Lệnh Đức, chính là thân tộc của ngài.”

Nói đến đây thì Khổng thị mới chậm rãi mở to mắt, đôi mắt già nua nhưng vẫn sắc bén như chim ưng nhìn thẳng vào Khổng Lệnh Bình, giọng nói cũng trở nên khô khan, “Người muốn thế nào?”

Khổng Lệnh Bình nói, “Ta cũng không muốn gì cả, chỉ muốn cô tổ mẫu sống khỏe mạnh. Tộc đệ Lệnh Đức đã đi sai một bước, ta không có khả năng kéo cả Khổng gia chôn cùng hần. Cô tổ mẫu còn sống thì mới có thể chiếu cố tộc đệ Lệnh Đức, chẳng phải hay sao?”

Khổng thị thở dài một hơi.

Hoàng thượng thay đổi.

Không chỉ là đám cận thần mới có cảm giác này, chỉ cần vào triều thì bá quan văn võ đều trở nên cẩn thận. Lúc trước Hoàng thượng cười tùm tùm ngồi trên long ỷ thoải mái nghe bọn họ thương nghị, đương nhiên bọn họ cũng rất thoải mái.

Nay Hoàng thượng luôn như cười như không, rất bí hiểm, đôi khi nhìn không ra hỉ giận, bọn họ tự biết bản thân không có thể diện lớn như Diễn Thánh Công, vì vậy đều tự giác câm miệng.

Chư thần chưa kịp phản ứng thì tước vị Diễn Thánh Công đã bị đổi chủ.

Từ đó về sau Quốc Công phủ cũng bị thay đổi về cái nhìn và quan điểm.

Cũng chỉ những kẻ có tước vị mới hiểu rõ mùi vị này mà thôi.

Trong các triều thần cũng có kẻ nóng lòng muốn nói vài ba câu với Hoàng thượng, nhưng lại phát hiện khi lâm triều các đồng liêu đều im lặng một cách ăn ý.

Có thể làm quan đều là những kẻ thông minh, nếu Minh Trạng nói ra chuyện tước bỏ tước vị Diễn Thánh Công thì sẽ có người bàn luận. Nhưng hôm nay, Hoàng thượng đã trực tiếp hạ thánh chỉ một cách nhanh gọn, từ trước đến nay lời của thiên tử là nghìn vàng, không thể thay đổi. Huống chi hiện tại ngoại trừ những ai có quan hệ với Khổng Lệnh Đức thì chẳng kẻ nào muốn ra mặt thay Khổng gia.

Ở trong triều chỉ có Nam Phong Bá Lục gia có quan hệ thông gia với Khổng Lệnh Đức.

Bản thân Nam Phong Bá và đại Phò mã Lục Văn Thao đều cúi đầu ngậm miệng thì còn ai dám ngu xuẩn ra mặt thay?

Nam Phong Bá phủ cũng tự hiểu rõ, từ khi xảy ra vụ án Lục lão bát và Ngô Uyển thì bộ hạ không hề có ấn tượng tốt đối với Lục gia bọn họ. Tuy rằng có quan hệ thông gia với Khổng gia, bất quá Lục gia trên có già dưới có trẻ, cũng không thể vì Khổng gia mà tự đưa đầu xuống dưới lưỡi đao.

Vì vậy, chuyện Diên Thánh Công đổi chủ cứ như vậy mà thần nhiên trôi qua.

Đám triều thần không mở miệng lên tiếng, Minh Trạng thì lại muốn nói, hần cất lên giọng nói ôn hòa, “Mấy ngày gần đây trẫm vẫn nghĩ đến việc ban thưởng tước vị cho công thần. Có thể có chỗ đứng ở trên kim loan điện của Đại Phượng, trên người có tước vị, nếu không phải tự thân lập công thì chính là tổ tiên có công. Trẫm vốn nghĩ rằng các người mấy đời phú quý, được giáo huấn đầy đủ, hiểu rõ đạo lý, đương nhiên phải hơn thường nhân một ít. Không ngờ từ khi trẫm đăng cơ lại liên tục xảy ra những vụ án có liên quan đến hậu duệ danh gia thế tộc, thật sự làm cho trẫm mở rộng tầm mắt.”

“Trẫm không dám cũng không thể tin!”

“Các người vốn thông minh khôn khéo, trẫm thật muốn hỏi các người ở nhà giáo huấn hài tử thế nào?” Giọng nói của Minh Trạng trở nên lạnh lẽo, đứng dậy rồi bước xuống bậc thềm, quan sát đám quần thần bên dưới, “Trẫm cũng là một nhi tử, đương nhiên các người không thể sánh bằng Trần Nam Vương. Nhưng vẫn phải hơn hẳn đám dân chúng thường tình chứ! Các người xem lại mình đi, các người giáo huấn hài tử của mình thế nào? Quả thật là mất thể diện! Bồi nhọ tổ tông!”

“Tam tự kinh từng nói, tử bất giáo, phụ chi quá. Nhìn lại các người đi, các người vỗ ngực nói với trẫm nào là tiết phụ hiền thực kiên trinh an phận thủ lễ như thế nào? Còn tiết phụ Khổng gia thì sao? Đức Tông, Nhân Tông, Thái thượng hoàng, ba đời Hoàng đế tán thưởng trinh tiết của quả phụ Khổng gia, nhưng bà ta thì sao, hoàn toàn không phải nữ nhân thôn quê ngu xuẩn, bà ta có thể sai khiến nhị phẩm Tuần phủ của trẫm, gián tiếp can thiệp triều chính!” Minh Trạng trách mắng, “Cho dù là Thái hoàng thái hậu thì cũng không có uy phong như Khổng thị đâu!” (con không được dạy dỗ là lỗi của cha)

“Trẫm vô duyên không thể gặp được Đức Tông và Nhân Tông hoàng đế, nhưng trẫm biết rõ Thái thượng hoàng, Thái thượng hoàng không phải hôn quân. Thái thượng hoàng vẫn chưa gặp Khổng thị bao giờ, nhưng lại tán thưởng Khổng thị nghĩa tiết, có phải là do các người hồ ngôn loạn ngữ nói với Thái thượng hoàng hay không?” Minh Trạng trầm giọng nói, “Các người thì sao, các người đã từng gặp qua Khổng thị hay chưa? Nếu rồi thì nói cho trẫm nghe một câu thử xem?”

Lúc này quần thần chỉ hận không thể thổ lộ ngay cả một chữ Khổng mà bọn họ cũng không biết viết, mọi người đều tự tìm đường xóa sạch dấu vết.

Minh Trạng mỉa mai cười, “Đúng rồi, tiết phụ làm sao có thể dễ dàng diện kiến nam nhân cho được? Các người đương nhiên cũng chưa gặp qua! Các người chưa gặp người ta, chỉ nghe những lời đồn đãi vô căn cứ thì liền nói với Thái thượng hoàng là Tiết phụ Khổng gia rất tốt! Vì sao các người lại nói lời ngon tiếng ngọt thay Khổng thị! Cũng là vì các người, khiến trẫm phải nghĩ sâu xa, vì sao ở thời Đức Tông và Nhân Tông hoàng đế lại tán dương quả phụ Khổng thị như vậy?”

“Một nữ nhân, tượng phu qua đời thì làm quả phụ, nhưng chẳng lẽ cả đời không gả cho người khác, bảo vệ trinh tiết thì nữ nhân này chính là người tốt hay sao?” Minh Trạng chất vấn, “Nàng tự nguyện thủ tiết, nếu người người đều giống như Khổng thị, thủ tiết thì có thể giữ được cơ nghiệp của tổ tông, bởi vì được ba cái đền thờ liên ương ngạnh hồng hách, ngay cả nhị phẩm Tuần phủ cũng phải nghe theo lời bà ta. Như vậy, trẫm nói một câu, bà ta không cần tuân thủ tiết hạnh cũng được!”

“Nếu trẫm không thể chịu nổi tiết phụ như vậy thì Đại Phượng cũng không thể chịu nổi loại tiết phụ như vậy!”

Ánh mắt của Minh Trạng lướt qua một đám quần thần đang cúi đầu, khóe môi nhếch lên, “Một quả phụ chỉ cần ý vào thanh danh của mình và của Diên Thánh Công thì đã có thể tổ ra bản lĩnh. Còn các người, đại quan triều đình, con cháu trong nhà làm ra những chuyện xấu xa như vậy, trẫm quả thật đã bị các người làm cho mất mặt!”

“Hết Triệu Hỉ là Lục bát, hết Lục bát là Từ Bình Sinh!” Ánh mắt của Minh Trạh nhìn chăm chăm Từ Tam, “Đây là trẫm nhìn thấy, là trẫm biết rõ, nhưng còn những nơi mà trẫm không nhìn thấy thì sao, thật không biết sẽ có bao nhiêu mặt người dạ thú nữa đây?”

“Các người là cánh tay đắc lực của trẫm, tất cả đều là nhân tài, vì sao con cháu lại vô năng như thế!” Minh Trạh nói tiếp, “Trẫm nghĩ nếu qươg đũa cả nắm thì cũng bắt công. Trẫm cũng không tin con cháu của bá quan văn võ chẳng có một kẻ nào là người thành tài? Các người có tước có vị, từ Quốc Công đến Bá tước, quan viên trong triều, từ nhị phẩm trở đi, mỗi một nhà, ngoại trừ những ai đã có công danh, các người hãy chọn cho trẫm người có tiền đồ, trẫm muốn xem thử một chút, nếu có người có năng lực thì trẫm sẽ giữ lại bên cạnh để giúp các người rèn luyện dạy dỗ. Chỉ cần có phẩm chất tài cán và xuất chúng thì sẽ có tiền đồ, không biết các người có nguyện ý hay không?”

Vừa mới bị thóa mạ xong một trận, mọi người cảm thấy vô cùng bất an, ngay lúc này lại có chuyện tốt như thế từ trên trời giáng xuống, đương nhiên bá quan văn võ rất nguyện ý! Điều thâm tính toán trong lòng, con cháu trong gia tộc cũng đông, nên tiến cử ai thì mới tốt đây.

Sau khi bãi triều, bá quan quần thần tốp năm tốp bảy cung kính xuất cung, về nhà dùng bữa.

Lý Bình Chu, Âu Dương Khác và Vương Duệ An xưa nay rất thân cận, Vương Duệ An nói, “Long uy của Hoàng thượng càng ngày càng thịnh.”

Lý Bình Chu và Âu Dương Khác rất đồng cảm, tiểu hài nhi bình thường đùa bốn cột nhà, đột nhiên lại nghiêm mặt xuất thủ đoạn, ngay cả bọn họ cũng bất giác sinh ra cảm giác kính sợ.

“Khổng gia, hầy, Khổng thị.” Lão thái thái cũng đã lớn tuổi. Âu Dương Khác không nói thêm gì nữa, có thể thủ tiết cả đời trước khi thành thân, đối với một nữ nhân mà nói thì tất nhiên là không dễ dàng.

Nay lại đi nhằm bước, Hoàng đế nổi giận, chẳng hề nể mặt bất kỳ tiết phụ nào nữa.

Lý Bình Chu cảm thán, “Khổng gia cũng hồ đồ, trong triều đã sớm có công luận, còn gọi lão bà bà dâng thư làm gì. Nếu Hoàng thượng thật sự đồng ý với Khổng thị thì mặt mũi của bá quan văn võ đặt ở đâu đây?” Lại thâm oán Khổng gia một trận.

Lý Bình Chu vốn có ý oán trách Khổng gia từ sớm. Đúng là mù quáng, không biết lựa chọn thời cơ. Nay bị đoạt đi tước vị, Hoàng thượng không dung thứ, thẳng tay chèn ép tiết phụ Khổng thị, đây chẳng khác gì là một cái tát vang dội lên mặt của tất cả tiết phụ!

Chẳng qua tuyên truyền không ủng hộ thủ tiết thì có lợi ích gì? Các nam nhân sẽ không dễ dàng giao ra quyền lợi của bản thân, nhân cơ hội này để cho bọn họ nhìn một chút sắc mặt của tiết phụ mà bọn họ tôn sùng đáng tởm như thế nào.

Hoàng thượng giận dữ, còn có ai lại dám đường đường chính chính đi ủng hộ tiết phụ! Còn có ai dám dùng cách thức ghê tởm như vậy đưa đến trước mặt Hoàng thượng? Muốn làm trò cười cho thiên hạ hay sao?

Phẩm hạnh của Khổng thị không thỏa đáng, chẳng qua nếu là trước kia thì Minh Trạh cũng sẽ không chấp nhật với lão thái thái đã tám mươi tuổi này.

Nhưng Khổng thị lại chọn thời cơ rất không thỏa đáng.

Hoàng thượng cũng biết thay đổi chứ.

Minh Trạh cảm thấy thật thoải mái, hết thấy uất ức đã hoàn toàn tan thành mây khói sau khi thóa mạ đã đời một trận.

Buổi chiều Minh Trạh đến chỗ của Thái hoàng thái hậu để tiêu khiển, vừa lúc nhìn thấy ba vị Công chúa đến thỉnh an. Đây là ba nữ nhi lớn tuổi của Phượng Cảnh Kiền, đại Công chúa Thục Viện, nhị Công chúa Thục Nhân và tam Công chúa Thục Ngọc.

Minh Diễm và Minh Nhã cũng được sắc phong bằng chữ Thục, một người là Thục Nghi, một người là Thục Nhu.

“Thỉnh an Hoàng tổ mẫu.” Minh Trạh quỳ gối một chút, Thái hoàng thái hậu mỉm cười, “Hoàng thượng mau đứng dậy đi, đều là người nhà cả, hà tất gì phải đa lễ như vậy. Lại đây ngồi xuống đi.”

Minh Trạm ngồi kế bên Thái hoàng thái hậu, trực tiếp xua tay, “Ba vị Hoàng tử không cần đa lễ, đều ngồi đi.” Hắn vừa tiến vào thì ngoại trừ Thái hoàng thái hậu thì tất cả những người còn lại đều đứng dậy.

“Các Hoàng tử đã lâu chưa tiến cung, hôm nay lại cùng lúc tiến cung à.”

Trong ba người, đại Công chúa Thục Viện từng đắc tội Minh Trạm, Thục Nhân đại Công chúa thì không gặp nhiều lần, nói đến nói đi thì chỉ có Thục Ngọc đại công chúa là hơi quen thuộc đối với Minh Trạm, Thục Ngọc đại Công chúa cười nói, “Chúng ta thường đến đây, vì bề hạ bận việc...quốc sự nên đương nhiên không thường nhìn thấy.”

Minh Trạm nhìn thấy bên dưới còn vài vị thái phi thái tần bốn năm mươi tuổi, nhin không được mà mỉm cười, “Các Hoàng tử cũng không phải đến thăm thăm mà là đến đây để mẫu tử sum vầy.”

Thục Ngọc đại Công chúa mỉm cười, “Như vậy lần sau chúng ta cầu kiến Hoàng thượng thì Hoàng thượng đừng chê tỷ muội chúng ta ồn ào là được.”

Minh Trạm cười ha ha, “Các người cứ thoải mái đi. Thái y bảo rằng tam Hoàng tử có thai, nay xuất môn phải cẩn thận một chút.”

“Tạ bề hạ quan tâm, Thái y bảo rằng cứ đi đứng nhiều cũng không sao, như vậy mới có lợi cho thân thể.”

“Đúng vậy, mỗi ngày tản bộ một chút thì sau này lâm bồn cũng dễ sinh.”

Minh Trạm thuận miệng nói khiến cả phòng đều cười ồ lên, may mà ở đây đều là nữ nhân trong hoàng cung cho nên cười rộ lên lại giống như chim sơn ca đang ca hát, cũng không phải loại cười vang rần rần. Thái hoàng thái hậu vừa cười vừa mắng, “Hoàng thượng cái gì cũng nói được.” Ngay cả nữ nhân lâm bồn cũng dám nhắc đến.

“À, là vì ta đã hỏi thăm Thái y.” Minh Trạm bổ sung một câu. Đây là vấn đề thường thức thôi mà.

Đương nhiên Thục Ngọc đại Công chúa sẽ không tin tưởng Hoàng thượng thật sự vì nàng có thai mà cố ý đi hỏi Thái y, tuy rằng Hoàng thượng đối với tỷ muội bọn họ không tệ nhưng vẫn chưa đến mức đó. Còn nữa, cho dù Hoàng thượng hỏi thăm Thái y thì Hoàng thượng cũng có một tỷ tỷ và một muội muội từng trải qua chuyện sinh nở, là huynh đệ quan tâm tỷ muội thì hỏi thăm một câu cũng không sao.

Bất quá Thục Ngọc đại công chúa rất cảm kích Minh Trạm, ngày đó nhờ Minh Trạm mà Ôn Trường Phong có thể dọn vào phủ Công chúa, phu thê hai người quả thật ngọt ngào quấn quýt, nay nàng lại có thai, trong lòng vui mừng đến nhường nào.

Thục Ngọc đại Công chúa ôn nhu cười nói, “Hôm kia ta đến biệt viện của Thục Nhu muội muội, Lục phò mã đặt tên cho đại lang nhà hắn, viết tràn ngập ba tờ giấy. Thục Nhu muội muội nhìn hoa cả mắt, còn gọi ta xem cùng, ta thấy có trên dưới một trăm cái tên, Lục phò mã quả thật là văn sĩ, không biết làm sao có thể nghĩ ra nhiều như vậy nữa.”

Mọi người nói đùa một hồi, Minh Trạm còn có việc nên liền rời đi trước.

Qua hai ngày sau, Minh Trạm đến chỗ của Vệ thái hậu, nhìn thấy Minh Diễm Minh Nhã đang cùng Vệ thái hậu trò chuyện thì Minh Trạm liền buộc miệng hỏi Minh Nhã, “Tên nhi tử của muội vẫn chưa chọn được à? Nghe nói là chọn cả trăm cái tên thật ư?”

Minh Nhã thẹn thùng, mang theo một chút xấu hổ, “Dạ, là Phò mã chọn, hết chọn đông lại sang tây, nhưng nhìn mãi vẫn chẳng chọn được tên nào đặc biệt cả.”

Vì tiểu tử nhà Minh Nhã được di truyền tướng mạo của Minh Trạm một cách kỳ lạ, cho nên Vệ thái hậu rất yêu thích, thuận miệng cười nói, “Khi người sinh hắn đã chịu rất nhiều khổ sở, Thái y cũng bảo sẽ khó mẹ tròn con vuông, nay may mắn được lão thiên gia phù hộ. Ta thấy, không bằng cứ gọi là Thiên Gia đi, có được không?”

Vệ thái hậu đồng ý đặt tên thì đương nhiên là không còn gì tốt hơn, Minh Nhã liên tục cảm tạ, trong miệng nhắm đến nhắm lui rồi cười nói, “Thật dễ nghe, tạ mẫu thân đã ban thưởng tên.”

Minh Diễm cũng chen vào, “Không chỉ dễ nghe mà dự ý cũng rất tốt nữa.”

Lại mỉm cười cầu xin Vệ thái hậu, “Lần sau nữ nhi sinh hài tử thì cũng thỉnh mẫu thân đặt tên mới được.”

Vệ thái hậu đương nhiên mỉm cười chấp thuận.

Minh Trạm cười nói, “Vì sao chỉ cầu có mỗi mình mẫu thân như vậy, đại tỷ, tỷ cứ nói với trăm một tiếng, trăm đặt tên cho thì chẳng phải cũng như thế thôi sao?”

Minh Diễm giật giật khóe môi, “Hoàng thượng, nhũ danh của đám hài tử nhà ta đều do Hoàng thượng đặt đấy thôi.” Hai nhi tử, một đứa Đại Bảo, một đứa Tiểu Bảo. Hai nữ nhi, một đứa Tiểu Hoa, một đứa Tiểu Đóa. Nếu không phải Minh Trạm là Hoàng thượng thì Minh Diễm đã bỏ cái tên quê mùa đó của hai khuê nữ nhà nàng từ lâu lắm rồi. Nhưng thật sự thì Minh Trạm rất thích hai nữ nhi nhà nàng, thứ gì tốt cũng đều ban tặng.

Minh Diễm sợ Minh Trạm sẽ đòi đặt thêm mấy cái tên kỳ lạ cho nữ nhi nhà nàng nên lập tức lái sang chuyện khác, “Hoàng thượng có nghe thấy tin tức gì mới hay chưa?”

“Tin gì mới?”

“Chẳng phải Hoàng thượng đã hạ lệnh cho Tổng đốc khắp nơi đề cử văn sĩ có tài đến để đô hay sao? Nghe nói Tiễn Vĩnh Đạo của Hoài Dương đã đến để đô.”

Minh Trạm lắc đầu, “Đây chẳng phải là tin tức mới mẻ gì cả.” Hắn đã biết, chẳng qua không tuyên triệu Tiễn Vĩnh Đạo mà thôi.

“Tiễn Vĩnh Đạo mang theo ấu tử cùng đến đây, ôi chao, nghe nói Tiễn công tử tướng mạo thật sự là như thần tiên. Tiễn công tử cưỡi ngựa vào thành, mỉm cười dưới ánh ban mai liền khiến phố Chu Tước náo loạn, trái cây bay tứ tung, ném đầy đầu Tiễn công tử.”

Minh Trạm cười ha ha, vuốt cổ tay áo mà hỏi, “Vì sao lại như thế? Chẳng lẽ Tiễn công tử có tướng mạo quá tốt khiến cho người để đô muốn học theo điển tích ném quả đầy xe của Phan An hay sao?”

Minh Diễm lắc đầu cười nói, “Ta chưa thấy bộ dáng của Tiễn công tử thế nào. Chỉ nghe nói ngũ tiểu thư của phủ Vệ Quốc Công có tình ý với Tiễn công tử, nhưng Tiễn công tử lại không biết tình cảm thâm kính của khuê nữ người ta, nhị tiểu thư của Vĩnh Định Hầu và ngũ tiểu thư của Vệ Quốc Công có giao hảo với nhau, thấy Tiễn công tử ra ngoài huênh hoang bèn sinh ra căm phẫn, liền lệnh cho gia nô mua vô số trái cây ném đầy đầu của Tiễn công tử.”

Minh Trạm cười to một trận.

E rằng không chỉ vì tình kim lan tỷ muội mà thôi, Minh Trạm thầm nghĩ, sớm nghe nói Tiêu phu nhân của Vĩnh Định Hầu nổi danh là rất lợi hại, ai ngờ cũng nuôi được một nữ nhi mạnh mẽ như vậy.

Rõ ràng là tiểu thư Vĩnh Định Hầu ném quả người ta, nhưng bị nói ra nói vào lại là Vệ Quốc Công.

Xem ra quan hệ giữa tiểu thư Vĩnh Định Hầu và tiểu thư Vệ Quốc Công cũng không phải thật sự quá tốt.

Minh Trạm chỉ cảm thấy kỳ lạ, Vĩnh Định Hầu đi Hoài Dương, Tiêu phu nhân lo lắng cho nhi tử và lão công nên cũng đi theo. Nay kể nào trong phủ Vĩnh Định Hầu đưa ra chủ ý tệ hại như vậy, Tiễn gia là một đại nho, vừa mới tiến đến để đô thì liền khiến Vĩnh Định Hầu phủ ra oai phủ đầu.

Vĩnh Định Hầu không ở nhà, Tiêu phu nhân cũng đã đi rồi. Tục ngữ có câu, trên núi không có hổ, hầu tử xưng đại vương.

Lão đại của Vĩnh Định Hầu là Hà Bạch Viễn đang ở Hồ Quảng làm Tổng binh, lão nhị Hà Hoan vừa vướng phải vụ án ở Hoài Dương, đại tiểu thư Hà Tình đã thành thân, hiện tại chủ tử chính thức còn ở tại để đô của Vĩnh Định Hầu phủ là lão tam Hà Lam chưa thú thê cùng nhị tiểu thư Hà Tố chưa xuất giá.

Nay Hà Lam làm đương gia, hắn cũng không quá rõ ràng chân tướng trong vụ án của nhị ca nhà hắn, bắt quả vẫn có thể hiểu rõ đại khái tình hình.

Nhị ca của hắn không biết vì sao lại bị người ta khiêng lên giường của quả phụ Tiễn gia làm hồng hết thanh danh.

Hà Lam chưa từng thăm án, nhưng hắn đương nhiên hiểu rõ một ít đạo lý cơ bản. Nhị ca của hắn bị người ta hãm hại. Bản tính của nhị ca nhà hắn ngoại trừ dốc lòng cho chiến sự thì nhân phẩm cũng không hề kém, hơn nữa từ thuở nhỏ mẫu thân đã dạy dỗ bọn họ, ở Hoài Dương có bao nhiêu tiểu mỹ nhân, cho dù như thế nào thì nhị ca của hắn cũng không thể đêm hôm khuya khoắc chạy vào nhà người ta mà đi trộm quả phụ như vậy.

Hà Lam xuất thân từ Vĩnh Định Hầu phủ, là dòng dõi phú quý. Cứ đương cử là nhà hắn, buổi tối đều khóa trái, cả đêm có ma ma và gia nô tuần tra gác đêm, đừng nói là nam nhân, ngay cả một con muỗi đục cũng không thể nào lọt vào.

Hắn cũng từng nghe nói đến Tiễn gia, không ít tú tài nhắc đến Tiễn Vĩnh Đạo còn nhiều hơn cả phụ thân của bọn họ.

Gia tộc như vậy mà có thể tùy tiện đi vào trong phủ hay sao?

Cho nên sau khi phân tích, hắn cho rằng nhị ca của hắn bị người ta hãm hại. Tục ngữ có câu, ăn cướp la làng, không chừng Tiễn gia chính là ăn cướp.

Cho dù chuyện này vô can với Tiễn Vĩnh Đạo nhưng cũng là vì Tiễn gia trị gia không nghiêm nên mới xảy ra chuyện này!

Hà Lam và muội muội của hắn Hà Tố, hai người hợp kế. Hà Tố bảo rằng Vệ ngũ tiện nhân hôm trước đến dự tiệc ở chỗ của Thục Nghi đại Công chúa đã từng chê cười mỉa mai cử chỉ của ta thô tục.

Huynh muội hai người bèn nghĩ ra kế sách mua hoa quả ném đầu Tiễn công tử, chẳng những ném bể đầu lão Tiễn gia mà còn bôi nhọ thanh danh của lão Tiễn gia, nhân tiện một mũi tên trúng hai con nhạn, tát lên mặt Vệ Quốc gia một bạt tai.

Ai chẳng biết Vệ Quốc Công phủ và Tiễn gia có quan hệ thông gia, lão thái thái của Vệ Quốc Công phủ mang họ Tiễn, chính thê của Vệ Quốc Công đã qua đời, Vệ Quốc Công tái giá với Tiễn thị, nay Vệ Quốc Công phu nhân Tiễn thị chính là kế mẫu của Phò mã Ôn Trường Phong.

Hà Lam cứ như vậy mà bất chấp trước sau khiến cho phụ thân của hắn phải rước thêm cừu nhân.

82, đổi mới

Minh Trạng đã sớm quen tai với đại danh lôi đình của Tiễn gia.

Hắn nghe thấy chuyện hiềm lạ này của Tiễn gia thì trong lòng vô cùng thoải mái, trở về còn quang quác cười trên nỗi đau của kẻ khác với Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi cũng cảm thấy buồn cười đối với chuyện Tiễn công tử bị ném quả đầy đầu, khoe môi nhếch lên, “Vĩnh Định Hầu và Tiêu phu nhân không ở để đô, lão đại nhà hắn lại ở tận Hồ Quảng, xem ra là lão tam nghĩ ra kế này.”

“Vị tiểu thư kia thật sự được chân truyền từ Tiêu phu nhân, rất cá tính.”

Minh Trạng cười he he, “Hà gia xuất thân là võ tướng, nếu Hà tiểu thư học chút quyền cước thì sau này lão công của nàng sẽ chịu khổ đây.”

Nguyễn Hồng Phi nói, “Thanh danh của Tiễn gia luôn rất tốt, cũng không ngờ gia môn bất hạnh xảy ra chuyện thị phi như vậy. Tiễn Vĩnh Đạo cũng đau đầu. Đến để đô, Hà gia là danh môn thế tộc, không có lý gì mà không trả thù.”

“Xem ra Phi Phi cũng hoài nghi Tiễn gia ư?”

“Hoài nghi là hoài nghi, bắt quá ta cũng không có chứng cứ.” Nguyễn Hồng Phi thấy chớp mũi của Minh Trạng lấp lăm lăm thì bèn quơ lấy cây quạt rồi quạt cho hắn, đồng thời cũng đẩy hắn ra, “Đừng dựa vào người của ta, nóng quá.”

“Nóng cái gì, ta chẳng thấy nóng gì cả.” Bản lĩnh trợn mắt nói dối của Minh Trạng thật sự hơn hẳn người thường.

Được rồi, hần cũng thích tiểu Minh ù mè neho như vậy. Nguyễn Hồng Phi cười cười, thấy kẻ tiểu mồm mồm đi.

Minh Trạ nói, “Ta muốn để Tiễn Vĩnh Đạo ở lại để đồ.”

“Chuyện này người làm chủ là được rồi.” Tuy rằng Nguyễn Hồng Phi rất hưởng thụ cảm giác Minh Trạ thường nghị sự với hần, nhưng hần cũng sẽ không can thiệp suy nghĩ của Minh Trạ.

“Ta không để Tiễn Vĩnh Đạo đến Quốc Tử Giám, ta sẽ mời hần làm quan.”

“Chẳng những muốn hần lưu lại mà ngay cả nhi tử của hần cũng phải ở lại.” Minh Trạ đột nhiên nói, “Phi Phi, nghe nói Tiễn Vĩnh Đạo đã bảy mươi mấy tuổi, vì sao lại có nhi tử trẻ tuổi như thế?”

“Có gì đáng ngạc nhiên đâu, có người tám mươi tuổi còn có thể sinh con cơ mà.” Nguyễn Hồng Phi cười nhạo vẻ mặt kinh ngạc của Minh Trạ.

Minh Trạ tán thưởng, “Xem ra hần cũng có bản lĩnh lắm.” Tư duy xoay chuyển, tiếp theo lại báo oán với Nguyễn Hồng Phi, “Người nói thử xem, người lớn hơn ta từng ấy tuổi mà vẫn không chịu cho ta ở trên. Chờ sau này người về già, làm ăn không được nữa, chẳng phải cũng sẽ đến lượt ta hay sao. Hiện tại không nhân cơ hội cho ta luyện tập một chút kỹ thuật, nếu không đến lúc đó người tay chân già yếu thì cũng đừng trách ta thô bạo nha.”

Tuy rằng Nguyễn Hồng Phi rất tuấn mỹ, cũng rất biết nguy trang, thường xuyên bày ra bộ mặt thần tiên dụ người.

Bất quá, nếu nói về tổng thể thì Nguyễn Hồng Phi vẫn là con người, hần giống thần tiên nhưng bản thân hần vẫn chỉ là một phàm nhân mà thôi.

Sự thật chứng minh cho dù là Nguyễn đại tiên thì cũng không thoát khỏi phạm trù hỉ nộ ái ố của phàm nhân. Giống như Minh Trạ hận nhất người khác bảo rằng hần lùn hần béo, Nguyễn Hồng Phi thì hận nhất Minh Trạ nhắc đến độ chênh lệch tuổi tác của bọn họ, huống chi Minh Trạ cứ luôn mồm bảo tay chân già yếu, chọc cho Nguyễn Hồng Phi tức điên, lập tức khẹp quạt lại, dùng hết sức bình sinh quất vào mông của Minh Trạ ba cái bộp bộp bộp.

Vì là mùa hè nên Minh Trạ mặc y phục mỏng manh, khi ở trong phòng tránh nóng thì hần sẽ mặc nội y và đoản y. Nguyễn Hồng Phi nổi nóng quát vài phát khiến Minh Trạ đau đến mức kêu oa oa một cách kỳ quái, toàn thân nhảy cẫng lên mà ôm mông, miệng kêu gào, “Làm gì vậy! Oa oa! Đau chết lão tử rồi!”

Nguyễn Hồng Phi cười một cách gian tà, “Ta tay chân già yếu nhưng vẫn còn chút sức, đúng không?”

Minh Trạ vừa xoa mông vừa than thở, “Người nói lý một chút đi, đến tám mươi tuổi chẳng lẽ không phải tay chân già yếu nữa hay sao?”

“Cho dù ta tám mươi tuổi vẫn có thể làm được người!” Kéo Minh Trạ lên nhuyển tháp rồi xem vết thương cho Minh Trạ, chọc chọc hai ba cái, gân xanh trên trán nổi lên, “Người chê ta già đúng không?”

Minh Trạ nổi nóng, đã đánh người ta mà còn chọc vào vết thương của người ta nữa, nhất thời giận dữ, “Hồi trước người cứ chê ta xấu, bây giờ còn gọi ta là tiểu Minh ù, có phải chê ta vừa xấu lại vừa béo hay không?”

Nguyễn Hồng Phi sừng sốt, Minh Trạ cúi đầu liền cắn đuôi của Nguyễn Hồng Phi một cái rồi quát to, “Nhanh xoa mông cho lão tử, nếu không tối nay người biết tay với lão tử!”

Còn ngang tàng nữa chứ!

Nếu hiện tại vẫn ở tuổi đôi mươi thì Nguyễn Hồng Phi đã không nể mặt Minh Trạ. Bất quá dù sao hần cũng đã lớn tuổi, đành với tay lấy lọ dược cao thoa cho Minh Trạ, nhẹ nhàng đỡ Minh Trạ, “Ta cũng không phải chê người, ta thích người nên mới gọi người là tiểu Minh ù. Nếu người cảm thấy khó nghe thì kể từ hôm nay ta gọi người là tiểu Minh tuần tú, có được không?”

Minh Trạ nhin không được mà nở nụ cười, vỗ đùi của Nguyễn Hồng Phi, “Phi Phi, người nói đi, nếu tám mươi tuổi mà người vẫn cứ đẹp như vậy thì làm sao đây? Chắc là ta sẽ tự ti đến chết a.”

“Lại nói hừ nói vượn rồi.”

Hai người tăng bốc nhau một chút thì đều tự giải hòa.

Minh Trạng lén lút nói với Vệ thái hậu, “Phi Phi như vậy mà cũng biết tự ti nha.”

Vệ thái hậu không hiểu ý hân.

“Hân sợ không xứng với ta.” Minh Trạng thật sự đắc ý, tiếc là không ai có thể chia sẻ loại vui sướng này với hân. Hân cũng không dám ba hoa ra ngoài, sợ Nguyễn Hồng Phi biết chuyện thì e rằng sẽ không cho hân ăn quả ngọt. Cho nên hân lén lút chạy đến chỗ của mẫu thân mà đánh tiếng om sòm.

Vệ thái hậu vẫn chưa hiểu rõ, tuy rằng nhi tử của mình thì mình phải thiên vị. Bất quá nói theo lý thì nếu đặt Minh Trạng và Nguyễn Hồng Phi lên bàn cân, tuy rằng Minh Trạng khiến người ta rất ưa thích, cũng có quyền có thế, nhưng hiện tại trên phương diện quyền thế thì Nguyễn Hồng Phi cũng đâu thua kém Minh Trạng.

Bỏ đi quyền thế, tiếp tục so sánh hai người. Vệ thái hậu suy nghĩ một lúc nhưng vẫn nghĩ không ra vì sao Nguyễn Hồng Phi lại tự ti như thế.

Minh Trạng lặng lẽ nói với mẫu thân, “Hôm kia ta nói rằng hân đã lớn tuổi, tay chân già yếu, làm cho hân tức đến đỏ mặt. Mẫu thân, ngài nói xem, chẳng phải tự ti thì là cái gì ?”

“Vì đồ ta hồi tâm chuyển ý, Phi Phi bảo rằng từ nay về sau không gọi ta là tiểu Minh ù nữa mà sẽ gọi ta là tiểu Minh tuần tú.”

Vệ thái hậu cảm thấy may mắn vì chính mình không uống trà, nếu không một Thái hậu mẫu nghi thiên hạ lại phun trà như thế, bị truyền ra ngoài thì sẽ rất bất nhã. Khóe môi của Vệ thái hậu giật giật một chút, nhắc nhở Minh Trạng, “Cái tên như vậy làm sao có thể gọi cho được.” Vệ thái hậu à mẫu thân của Minh Trạng, vừa nghe mấy chữ tiểu Minh tuần tú thì cả người đều sờn gai ốc.

Minh Trạng hoàn toàn là một điển hình của phạm trù thực tế, hân rất đồng ý với Vệ thái hậu, “Đúng vậy, tuy rằng ta cảm thấy cái tên rất hợp với ta, nhưng để người ta nghe thấy thì cũng không hay, vì vậy cũng không đồng ý.” Minh Trạng cực lực bày ra sắc mặt khiêm nhường nhưng khóe môi lại cứ vể lên phía trên một cách phóng túng, muốn kéo xuống cũng không được.

Minh Trạng lén lút chia sẻ niềm vui của mình với mẫu thân khiến tâm tình thoải mái mấy ngày liền.

Không chỉ như thế, Minh Trạng thỉnh thoảng lại có hứng gọi Nguyễn Hồng Phi là lão Phi Phi khiến Nguyễn Hồng Phi giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Vừa thấy Nguyễn Hồng Phi định tiến hành tra tấn hân thì hân lập tức rung đùi đắc ý nói, nào là “Phi Phi người thật sự là tuần mỹ vô song! Phi Phi người thật sự là độc nhất thiên thượng! Phi Phi nghiêng nước nghiêng thành!” Những lời nịnh nọt buồn nôn khiến Nguyễn Hồng Phi đỏ khốc đỏ cười, chỉ đành phải chạy lại bùm miệng của tiểu Minh ù.

Có đôi khi Nguyễn Hồng Phi cũng sẽ nghĩ, cả đời lừng lẫy thế mà lại rơi vào tay tiểu tử ù này, quả nhiên là hảo hán vô hảo kê, lại hân thú tiên nữ. (Đàn ông tốt thì không lấy được vợ tốt, đàn ông xấu lại lấy được tiên nữ).

82. Chương 82

Mấy ngày gần đây Minh Trạng chẳng những trút được tất cả uất ức trong lòng ra ngoài, ngay cả sinh hoạt cá nhân cũng rất có hình có dạng. Con cháu của hậu duệ quý tộc trong triều đến đúng hạn định, Minh Trạng an bài công việc cho bọn họ trong cung, nghĩ rằng việc này sẽ tốn thêm chút bạc, nhưng lại có thể tiết kiệm không ít thái giám, về sau cũng không cần tuyển nhiều thái giám tiến cung. Nhìn một đám loại choai, Minh Trạng cực kỳ hài lòng, liền tính triệu kiến Tiền Vinh Đạo.

Âu Dương Khác thở dài, “Tiền tiên sinh lớn tuổi, nhận được thiệp mời của bệ hạ, dọc đường bôn ba, đến đế đô lại vì chuyện của tiểu nhi nữ mà âm thầm uất ức khiến cho ngã bệnh.”

Minh Trạm giả bộ ngạc nhiên, “Có chuyện này ư? Vì sao Âu Dương ngươi không sớm báo cho trẫm biết, trẫm rất ngưỡng mộ học vấn của Tiên tiên sinh. Hà Ngọc, truyền Thái y đến Tiên phủ chẩn bệnh cho Tiên tiên sinh đi, cần được liệu gì thì cứ đến tư khổ của trẫm mà lấy.”

Mỗi khi Minh Trạm tung ra thủ đoạn lợi hại thì mọi người sẽ sợ hãi. Nhưng khi hắn đối xử tốt với người ta thì lại rất chu toàn. Lần này Minh Trạm phân phó như thế, Âu Dương Khác vui lòng phục tùng, còn khen ngợi, “Nếu Tiên tiên sinh biết bệ hạ quan tâm đến hắn như thế thì chắc chắn sẽ rất vui mừng.” Hắn dĩ nhiên không chỉ cao hứng vì Minh Trạm coi trọng Tiên Vĩnh Đạo mà là vì thái độ chiêu hiền đãi sĩ của Minh Trạm luôn khiến cái đại thần ưa thích.

“Rốt cục cũng chỉ là vì chuyện của tiểu nhi nữ mà thôi, vậy mà cũng khiến Tiên tiên sinh tức giận như thế?” Minh Trạm có thành kiến đối với Tiên gia, vì vậy thích nghe người ta gièm pha về Tiên gia, nghe một lần không đủ, còn phải nghe thêm lần nữa.

Âu Dương Khác tràn đầy cảm thán, “Chuyện này thật sự hồ đồ. Lão thái thái của Vệ Quốc Công phủ là thân muội muội của Tiên tiên sinh, huynh muội tuổi già gặp nhau đương nhiên là vui mừng, đây cũng là nhân chi thường tình.” Thấy Minh Trạm gật đầu, Âu Dương Khác cũng nói tiếp, “Tiên tiên sinh vội vã đến đế đô, đương nhiên cũng có ý muốn thăm lão thái thái Vệ Quốc Công phủ.”

“Tiên tiên sinh có một ấu tử, năm nay mười bảy tuổi, gọi là Tiên Đoan Ngọc. Tiên Đoan Ngọc hiểu biết thi thư lễ nghĩa, học vấn uyên bác, nhất là không hề phóng túng, gặp người thì sẽ tao nhã ngại ngùng, hành tung như một xuân phong.” Âu Dương Khác luôn mồm tán thưởng, Minh Trạm cả kinh, “Thế gian có người như thế ư?”

“Nếu không phải thần tận mắt chứng kiến thì cũng không thể tin tưởng.” Vì Minh Trạm đã từng nói rằng hắn hận nhất những tin đồn thất thiệt, cho nên Âu Dương Khác cường điệu một chút, nhưng chính mình tận mắt chứng kiến cũng là sự thật.

Minh Trạm cũng không nhiều lời mà chỉ nói, “Âu Dương, ngươi nói tiếp đi.”

“Hãy, vốn là Tiên tiên sinh vô cùng cao hứng đến đế đô, không ngờ vừa mới tiến đến cửa Chu Tước, xe đang đi trên phố thì không biết tới nhà ai đem rất nhiều hoa quả ném lên đầu của Tiên Đoan Ngọc, làm cho tiểu công tử bị dọa tái mặt, không biết phải làm sau bèn vội vàng trốn vào trong xe.” Âu Dương Khác thở dài, “Sau này mới biết là nhị tiểu thư Vĩnh Định Hầu phái người gây nên.”

Minh Trạm tỏ ra kinh ngạc một cách vô tội, “Vì có gì lại làm thế? Chẳng lẽ Tiên Đoan Ngọc có tướng mạo rất được hay sao mà các cô nương ở đế đô lại học theo điển tích ném quả đầy xe như vậy?”

“Làm gì có.” Âu Dương Khác nói, “Là nhị tiểu thư Vĩnh Định Hầu phủ ra mặt thay ngũ tiểu thư của Vệ Quốc Công phủ, nói Tiên Đoan Ngọc cô phụ Vệ ngũ tiểu thư.”

“Chẳng lẽ hai nhà đã có hôn ước từ sớm?”

“Cũng không phải.” Âu Dương Khác lắc đầu cảm thán, “Bệ hạ, Tiên Đoan Ngọc là ấu tử của Tiên tiên sinh, gọi lão thái thái của Vệ Quốc Công phủ là cô cô. Ấn theo vai vế thì Vệ ngũ tiểu thư phải gọi Tiên Đoan Ngọc là biểu thúc, là thúc diệt thì làm sao có thể thành thân cho được.”

Minh Trạm trầm nghĩ, lão tam của Vĩnh Định Hầu bị choáng váng đầu óc rồi hay sao, hay là cố ý nảy sinh ác độc, chẳng những muốn một mũi tên bắn trúng hai con nhạn mà còn muốn lan truyền gia đình người ta loạn luân như vậy nữa.

“Đúng thế, làm sao có thể thành thân cho được?” Minh Trạm nói.

“Bệ hạ, căn bản là không có chuyện hôn ước ở đây.” Âu Dương Khác giống như đang rửa sạch ô uế cho Tiên gia, nói một cách bất đắc dĩ, “Cũng không biết các cô nương ở đế đô bị gì? Không có một chút hiền thực lễ tiết gì cả. Bệ hạ nói thử xem, bọn họ không chịu ở nhà thuê thửa trồng hoa nuôi chim này nọ mà lại đi ra ngoài gây chuyện sinh sự để làm chi.”

Minh Trạm cười ha ha, “Âu Dương, những lời này ngươi đừng nói trước mặt Vĩnh Định Hầu phu nhân. Vị phu nhân kia có võ công cao cường, ngay cả Vĩnh Định Hầu cũng chẳng phải đối thủ của bà ta. Nếu bà ta mà nổi giận thì coi chừng sẽ đánh người một trận đó!”

Sắc mặt của Âu Dương Khác trở nên lúng túng, “Thần làm sao có thể so đo với nữ nhân cho được!” Nếu hấn đánh nhau với nữ nhân thì thật sự chẳng cần phải vác mặt xuất môn nữa. Cho nên Âu Dương Khác rất đồng cảm với việc Vinh Định Hầu thú phải mẩu dạ xoa.

Minh Trạng bật cười, “Chuyện như vậy cũng không đáng để tức giận, vì sao Tiễn tiên sinh lại nóng tính như thế? Hầy, tuổi đã lớn mà lại không biết chăm sóc bản thân gì cả.”

Âu Dương Khác cảm thán, “Nếu để thần nói thì Tiễn tiên sinh cả đời nghiên cứu thư sách, thanh danh vang xa, khi vụ án Đoạn thị và Hà gia xảy ra ở Hoài Dương thì nghe nói Tiễn tiên sinh đã ốm một trận. Nay tiểu nhi tử của mình lại bị đồn thổi như vậy, Tiễn tiên sinh mắng Tiễn Đoan Ngọc hành xử bất cẩn, hấn lớn tuổi như thế mà còn cầm roi đánh nhi tử. Tiễn Đoan Ngọc là thư sinh ốm yếu, chịu không nổi, ngay cả Tiễn tiên sinh cũng vừa mệt vừa giận mà ngã bệnh. Cả hai đều nằm liệt giường, lão thái thái của Vệ Quốc Công muốn đón bọn họ về phủ nhưng Tiễn tiên sinh sợ mọi người dị nghị, vì vậy bướng bỉnh không chịu đi, thật sự khiến người ta lo lắng.”

“Xưa nay thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc.” Minh Trạng thản nhiên nói, “Tiễn tiên sinh là đại nho cả đời, đương nhiên sẽ hiểu được điều này. Lão Âu Dương cũng không cần phải lo lắng đâu, trầm sẽ phái Thái y ngày ngày đến chẩn bệnh cho Tiễn tiên sinh, nhất định là bệnh tình sẽ thuyên giảm nhanh thôi.”

Âu Dương Khác mỉm cười, “Có bộ hạ quan tâm thì Tiễn tiên sinh đúng là cát nhân thiên tương.”

“Ngoại trừ Tiễn tiên sinh còn có ai đến nữa không?”

“Lục Thiệu Dung của Lục gia Trục Đãi, còn có Trần Dung Chi của Sơn Đông, Phùng Kiến An ở Sơn Tây, Lương Cẩm cũng đã đến. Nhưng có vài vị cường sinh không thỉnh cũng tự đến, tự mình đề cử, thần không biết nên an bài thế nào?” Âu Dương Khác hỏi.

Minh Trạng cười cười, “Không thỉnh mà tự đến thì không cần phải an bài, cứ mặc kệ họ đi. Có lẽ bọn họ muốn nhìn Đồ Thư quán nên mới tiến đến để đồ.”

Âu Dương Khác cười, “Có vài người ở Phúc Mân, Giang Chiết, Xuyên Thiểm, vì đường xá xa xôi nên e rằng phải mất thêm vài ngày mới đến nơi.”

“Không sao.”

Hoàng thượng vừa ban Thái y lại ban dược liệu khiến Tiễn gia rất sợ hãi.

Tiến Đoan Ngọc tuổi còn nhỏ, đánh một trận, nghỉ ngơi vài ngày thì đã có thể ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt mà đến quý phủ của Âu Dương Khác để cầu kiến.

Âu Dương Khác là Lễ bộ Thượng thư, vốn thích văn sĩ, hơn nữa Tiễn Đoan Ngọc hào hoa phong nhã lại xuất thân là một nhân tài, nghe nói Tiễn Đoan Ngọc cầu kiến thì liền gấp hấn ở thư phòng.

Tiến Đoan Ngọc cẩn thận tỉ mỉ hành lễ, ôn hòa nói, “Tiểu chất quấy rầy thế thúc.”

Âu Dương Khác nhỏ hơn Tiễn Vinh Đạo vài tuổi, lúc trước Âu Dương Khác từng làm Tuần phủ Hoài Dương, có bản tính tương tự như Tiễn Vinh Đạo, vì vậy hai người đã kết giao tri kỷ. Thấy Tiễn Đoan Ngọc thì như thấy con cháu nhà mình. Âu Dương Khác cười nói, “Hiện chất không cần giữ lễ tiết, ngồi đi, thân mình của phụ thân ngươi thế nào rồi?”

Tiến Đoan Ngọc đáp, “Hôm nay Thái y đã đến bắt mạch cho phụ thân, thêm bớt vài dược liệu, giữa trưa tiểu chất có hầu hạ phụ thân uống thuốc, thấy sắc mặt của phụ thân dường như đã đỡ hơn rất nhiều.”

Âu Dương Khác gật đầu rồi thở dài, “Phụ thân của ngươi cứ nóng tính như thế.”

“Cũng là vì tiểu chất không nên thân mà khiến phụ thân tức giận.” Tiễn Đoan Ngọc nói, “Thế thúc, Hoàng thượng ban thưởng Thái y và dược liệu, ta và phụ thân vô cùng cảm kích. Hoàng thượng triệu kiến phụ thân, kết quả là chưa thấy ngự tiền đã ngã bệnh, lại khiến bộ hạ phải lo lắng, trong lòng vô cùng sợ hãi. Muốn tạ quân ân, nhưng gia phụ chỉ là văn sĩ, không có quan chức nên không có cách nào. Ta nghĩ Hoàng thượng khâm mệnh cho thế thúc lo liệu chuyện này, vì vậy mới tùy tiện đến đây quấy rầy thế thúc, cầu thế thúc chỉ điểm cho tiểu chất vài điều.”

Âu Dương Khắc vuốt râu nói, “Người cũng không cần phải sợ hãi, Hoàng thượng hiền đức thánh minh, đáng lý hôm nay định triệu kiến phụ thân của người, nhưng nghe nói phụ thân của người ngã bệnh nên mới thường Thái y và dược liệu, Hoàng thượng quan tâm dân chúng, là một minh quân hiếm thấy.”

“Dạ.” Tiễn Đoan Ngọc vội nói, “Không ngờ là gia phụ ngã bệnh lại kinh động Hoàng thượng như thế.”

Âu Dương Khắc mỉm cười, “Không bằng thế này, buổi sáng Hoàng thượng sẽ đi xử lý chính sự, người sớm đứng chờ ngoài cửa hành cung, nếu Hoàng thượng muốn gặp thì sẽ triệu người.” Thấy Tiễn Đoan Ngọc lộ ra một chút kinh ngạc, Âu Dương Khắc bèn mỉm cười, “Để xem tạo hóa của người thế nào đã.”

Tiến Đoan Ngọc vội vàng khiêm tốn nói, “Thế thúc, tiểu chất là dân dã thôn quê, lại là lần đầu đến đế đô. Hôm nay chết dưới chân phồn hoa đã làm cho ta mở rộng tầm mắt, tiến cung gặp bệ hạ, ngay cả lễ nghi gặp bệ hạ mà ta cũng không biết, nếu thất lễ trước mặt ngự tiền thì phải làm sao đây?”

“Hiền chất biết thư thức lễ nghĩa thì làm sao có thể thất nghi cho được?” Âu Dương Khắc cười nói, “Còn nữa, Hoàng thượng không phải người thích bởi móc bắt bẻ, bệ hạ chỉ thích người có tài. Lúc trước đám con cháu thế tộc quyền quý vô năng khiến long nhan giận dữ, nay muốn tuyển vài người có tiền đồ, nếu hiền chất may mắn lọt vào mắt của Hoàng thượng thì chẳng phải là chuyện tốt hay sao?”

Âu Dương Khắc có hảo tâm, Tiễn Đoan Ngọc bèn trình trọng cảm tạ.

Minh Trạng thở dài với Nguyễn Hồng Phi, “Nghe đồn lão bà hiện tại của Âu Dương Khắc là do Tiễn Vĩnh Đạo mai mối, nay nhìn thấy thì quả nhiên giao tình của bọn họ không phải ít. Hôm nay lão Âu Dương cứ lải nhải bên tai của ta hết cả buổi.”

“Hãy, thật không biết Tiễn Vĩnh Đạo là đại thiện hay là đại nguỵ, nhi tử của hắn bị người ta đồn đãi cùng Vệ ngũ tiểu thư, vậy mà hắn lại đánh nhi tử của mình một trận.” Minh Trạng vừa lột quả quýt vừa cảm thán, “Có văn sĩ nào nóng tính như vậy hay không?”

Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, “Chuyện này có gì kỳ lạ đâu, người tưởng là ai cũng giống như người hay sao. Nhị tiện nhân động vào một ngón tay của người thì người đã hận không thể cắn chết hắn. Người đi ra ngoài hỏi thăm một chút đi, có phải ngày xưa Mã Duy ngày nào cũng bị Bình Dương Hầu quát cho mấy roi hay không?”

Minh Trạng nghiêng đầu, đút cho ái nhân một múi quýt, chính mình cũng ăn một múi, miệng vừa nhai vừa nói, “Phải biết phân rõ phải trái chứ, động thủ thì được tích sự gì, chẳng phải có câu quân tử động khẩu không động thủ hay sao?”

“Cũng chỉ có người mới nguỵ biện như vậy mà thôi.” Sờ sờ bụng của Minh Trạng, Nguyễn Hồng Phi nói, “Người ban Thái y và dược liệu như vậy, Tiễn gia cũng không ngốc, sẽ nắm lấy cơ hội này, nhất định sẽ nghĩ cách gặp người để tạ ơn. Nếu ta đoán không sai thì Tiễn Vĩnh Đạo không khỏe, sẽ không đến được. Người đến nhất định là Tiễn Đoan Ngọc.”

“Người biết Tiễn Đoan Ngọc ư?”

“Ta làm sao lại quen biết hắn?” Nguyễn Hồng Phi nhìn da thịt nõn nà của Minh Trạng, môi đỏ mào dài, trong mắt tràn đầy linh khí, nhìn không được mà cắn môi Minh Trạng một cái, hơi thở hai người tương giao, có chút động lòng, Nguyễn Hồng Phi lập tức ném chuyện của Tiễn gia lên đến chín tầng mây, hắn mỉm cười, “Đi tắm thôi.”

“He he he!” Minh Trạng cười gian một cách đắc ý, hai tay ôm cổ của Nguyễn Hồng Phi, còn bày đặt làm cao, “Người công ta thì ta mới đi.”

Minh Trạng cũng đã gặp rất nhiều con cháu của thế tộc.

Giống như Tổng đốc Trực Đãi Lương Đông Bác xuất thân từ Phần Dương Lương thị tỉnh Sơn Tây, là một người thông minh hiếm thấy.

Bất quá Minh Trạng cho rằng trên phương diện khí chất thì Lương Đông Bác vẫn kém hơn Tiễn Đoan Ngọc một chút.

Lương Đông Bác đứng đầu bát đại Tổng đốc của thiên hạ, gần với địa vị Lục bộ Thượng thư, là đại quan biên giới, khí phái ung dung, đương nhiên Tiễn Đoan Ngọc không thể sánh bằng. Ở đây Minh Trạ chỉ muốn nói Lương Đông Bác kém hơn Tiễn Đoan Ngọc là ở chỗ khí chất.

Loại ung dung trấn tĩnh này đối lập với một thiếu niên mười bảy tuổi, cho dù xuất thân thế gia, Tiễn Đoan Ngọc quả nhiên đẹp đến trấn áp mọi người.

Minh Trạ quan sát Tiễn Đoan Ngọc thì liền hiểu được cảm giác về sự ưu việt của thế tộc, đúng là không phải không có đạo lý.

Luận về dung mạo thì Tiễn Đoan Ngọc đương nhiên không kém. Nếu thật sự là một tiểu tử ngốc thì làm sao Tiễn Vinh Đạo chịu dẫn hắn đến đây? Đương nhiên cũng sẽ không có chuyện tiểu nương tử ném quả vào đầu Tiễn Đoan Ngọc như vậy.

Tướng mạo thế này mà bị ném quả cũng đúng thôi. Minh Trạ thầm nghĩ.

Minh Trạ là người xảo quyệt, hẳn để Tiễn Đoan Ngọc an tọa rồi im lặng không nói gì, chỉ chăm chăm quan sát Tiễn Đoan Ngọc chừng một lúc lâu khiến khuôn mặt trắng nõn của Tiễn Đoan Ngọc hơi ửng đỏ, chớp mũi lăm lăm mồ hôi.

Cho dù Tiễn Đoan Ngọc có dáng vẻ đẹp mắt cỡ nào thì cũng nhịn không được khi Hoàng thượng cứ nhìn chăm chăm vào mình, trong lòng khẩn trương, bàn tay hơi run rẩy, hẳn thật sự chịu không nổi, bèn lắp bắp nói, “Bệ, bệ hạ?” Ngài, ngài muốn làm cái gì vậy?

“Ha ha ha!” Minh Trạ đột nhiên cười to một trận khiến Tiễn tiểu công tử bị dọa chết khiếp, Minh Trạ rất thích thú đối với vẻ mặt lúng túng của Tiễn Đoan Ngọc, hẳn trêu ghẹo, “Trẫm muốn nhìn thử người bị các tiểu nương tử để đồ ném quả đây xe rốt cục có phong thái như thế nào?”

“Bệ hạ, bệ hạ quá khen rồi.” Minh Trạ nhắc đến chuyện này khiến Tiễn tiểu công tử cảm thấy sau lưng nhức nhối.

“Trẫm chỉ đùa một chút mà thôi, ngươi không cần phải để ý đâu.” Minh Trạ cười hỏi, “Tuổi tác của trẫm cũng xấp xỉ ngươi, nói chuyện tự tại một chút cũng không sao. Thế nào, phụ thân của ngươi sao rồi?”

“Tạ bệ hạ quan tâm, bệ hạ bận rộn quốc sự mà còn lo lắng cho phụ tử thảo dân, thảo dân thay phụ thân tạ long ân của bệ hạ.” Tiễn Đoan Ngọc nói đến vấn đề chính thì liền quỳ xuống tạ ơn.

“Đứng lên đi.” Minh Trạ khoát tay, “Chỉ cần phụ thân của ngươi sớm ngày khỏe lại thì trẫm mới an tâm. Lão nhân gia đã tuổi này, phụng chiếu đến đây để đồ, nếu vì vậy mà ngã bệnh thì trẫm thật không đành lòng.”

“Bệ hạ là thánh minh thiên tử, ân trạch thiên hạ, gia phụ ngã bệnh là do thảo dân, là thảo dân bất hiếu.”

Minh Trạ mỉm cười, “Chuyện này có liên quan gì đến ngươi đâu, vì tuần tú nên mới khiến tiểu nương tử yêu thích, đó là mị lực của ngươi, Tiễn tiên sinh không thích thì thôi, làm sao có thể đổ tội cho ngươi được. Ha ha, thôi thôi, đợi có thời gian trẫm sẽ khuyên hắn một chút.”

Minh Trạ lại hỏi, “Nghe nói tài học của ngươi rất tốt, lại xuất thân là cử nhân, vì sao lại không đến đây để đồ tham dự ân khoa? Chẳng lẽ muốn noi theo phụ thân của ngươi sống cuộc đời dân dã không màng công danh hay sao?”

Tiến Đoan Ngọc rốt cục có thể trả lời một vấn đề bình thường, nhẹ nhàng nói, “Thảo dân có nghĩ đến, chẳng qua gia phụ đọc văn chương của thảo dân rồi bảo rằng nếu thảo dân muốn đồ Trạng nguyên thì còn kém rất nhiều, vì vậy không cho thảo dân tham gia ân khoa mùa xuân.”

Khẩu khí thật lớn.

Nhìn người ta đi, nếu nghe được câu này thì bao nhiêu sĩ tử đồ ân khoa sẽ phải cảm tạ trời đất, giống như những kẻ không có tiền đồ, trúng cử nhân đã có thể cao hừng đến thất điện bát đảo, điện điện khùng khùng. Tiễn tiểu công tử người ta là vì chức Trạng nguyên mà thôi, người ta chẳng thèm bận tâm đến Bảng nhãn và Thám hoa. Nếu người khác nói những lời cuồng ngạo như vậy thì Minh Trạ nhất định bảo rằng kẻ đó không biết trời cao đất dày, nhưng Tiễn Đoan Ngọc tao nhã lịch thiệp thế này, nói ra tâm sự một cách tiêc nuối và khiêm tốn khiến Minh Trạ có cảm giác người này đang nói thật.

Trời ạ.

Minh Trạng cảm thán, gia tộc này thật sự biến thái a!

Tương tự như thi vào đại học, người không đỗ Trạng Nguyên cũng giống như người không đỗ đại học!

Lại liếc mắt nhìn sắc mặt nho nhã của Tiễn công tử, Minh Trạng sinh ra cảm giác đồng tình vô hạn đối với người này, bởi vì không nắm chắc sẽ đỗ Trạng nguyên nên không tham dự ân khoa mùa xuân. Bởi vì bị lan truyền vài câu thị phi với tiểu nương tử thì liền bị đánh một trận.

Hầy, làm con cháu thế tộc cũng đâu phải dễ!

Muốn hưởng vinh hoa phú quý cũng đâu phải đơn giản!

Lần đầu tiên gặp mặt, tuy rằng Minh Trạng vẫn có thành kiến đối với Tiễn gia nhưng cũng nhận không được mà sinh ra hảo cảm với Tiễn Đoan Ngọc.

“Ôn nhuận như ngọc.” Minh Trạng tán thưởng một câu như vậy với Nguyễn Hồng Phi, “Nếu luận về tướng mạo thì đương nhiên Tiễn Đoan Ngọc không thể sánh bằng Tống Diêu và Tiết Thiểu Lương, bất quá ta đã thấy nhiều người như vậy nhưng chỉ có Tiễn Đoan Ngọc xứng với bốn chữ này.”

Nguyễn Hồng Phi cười cười, “Người thích nhìn những người đẹp mắt.”

Minh Trạng lắc đầu, nghiêm mặt nói, “Mặc dù ta thích nhìn những người đẹp mắt nhưng chỉ là thưởng thức cái đẹp mà thôi, ngoại trừ Phi Phi nhà người thì ta tuyệt đối sẽ không động tâm động tình với người khác. Ta nói Tiễn Đoan Ngọc tốt là vì khí chất và cử chỉ của hần thật sự dễ dàng khiến người ta sinh ra hảo cảm.”

Nguyễn Hồng Phi nghe như thế thì cực kỳ hưởng thụ, Minh Trạng lại lẩm bẩm, “Nay Tiễn lão đầu đã đến đế đô, không biết Hoài Dương thế nào rồi.”

Lâm Vĩnh Thường không phụ lòng mong mỏi của Minh Trạng.

Chỉ cần có đủ nhân thủ và thời gian thì tìm kim dưới đáy biển cũng không phải việc khó, huống chi là điều tra một vụ án nho nhỏ.

Từ khi Đoan thị chủ động yêu cầu ra khỏi tông đường, rửa sạch oan khuất cho Hà gia, lại có ám chỉ của Minh Trạng thì Lâm Vĩnh Thường lập tức nắm chặt thời gian thẩm vấn, tiếp theo hần thẳng tay bắt mười tên nô bộc lớn nhỏ từ Tiễn gia.

Trên đời luôn có gió lửa khe tường, cây miệng mãi rồi cũng sẽ ra.

Rốt cục điều tra được một thế tộc khác ở Hoài Dương, chính là Kim gia.

Tuy rằng gia thế của Kim gia không bằng Tiễn gia nhưng cũng là một gia tộc thịnh vượng ở Hoài Dương, bất quá hai nhà có chút thù cũ. Nhắc lại trước đây, hai nhà có mối quan hệ thông gia khá tốt, Tiễn gia gả nữ nhi cho Kim gia, ngược lại Kim gia cũng gả nữ nhi cho Tiễn gia, tóm lại là có lịch sử thông hôn lâu đời, giữa hai nhà có chút quan hệ thân thích.

Đến đời này cũng đã sớm có hôn ước, tôn nữ của Tiễn Vĩnh Đạo gả cho Kim thiếu gia. Đáng tiếc mọi chuyện khó liệu, Kim thiếu gia cũng có chút khác thường, nói cách khác là hần thích cúc hoa hơn.

Càng đoạt mạng chính là Kim thiếu gia không coi trọng ai khác mà lại là vị tiểu nhi tử luôn ở bên cạnh Tiễn Vĩnh Đạo: Tiễn Đoan Ngọc.

Không rõ sự tình cụ thể như thế nào, dù sao Kim thiếu gia cũng không làm được gì, kết quả là trút giận lên người lão bà. Tiễn gia tiểu thư đương nhiên xem trọng và rất cố chấp hai chữ trinh tiết, xưa nay một ngựa không đeo hai cương, lấy gà theo gà, lấy chó theo chó.

Vị Tiễn tiểu thư này rất cố chấp đối với hai chữ trinh tiết, cũng tự biết không thể tái giá hay thôi phụ, nhưng nàng cũng là một tiểu thư khuê các, làm sao có thể chịu nổi cuộc sống như vậy, bèn treo cổ tự vẫn ở Kim gia.

Nếu là chết vì bệnh thì Tiễn gia đương nhiên không thể truy cứu.

Nhưng nữ nhi nhà mình treo cổ mà chết, Tiễn gia làm sao lại không làm rõ chuyện này cho được!

Tiền gia và Kim gia kéo nhau lên công đường chừng hai năm, cuối cùng Tiết Xuân Hoàng: phụ thân đã quá cố của Tiết Thiếu Lương xử phạt Kim thiếu gia hai mươi trượng cho xong việc.

Thế gia có lịch sử lâu đời như thế thì đương nhiên không đơn giản.

Cũng không biết có phải Tiền gia giở trò gì hay không mà hai mươi bản đó lại đánh Kim thiếu gia trở thành tàn phế.

Từ đó về sau hai nhà từ thân gia trở mặt thành cừu nhân.

Lần này Kim gia thủ đoạn cao siêu có thể đưa Hà công tử vào trong Tiền phủ, đương nhiên không thể thiếu sự hỗ trợ từ bên trong Tiền gia. Dù sao thì Kim gia và Tiền gia vốn là quan hệ thông gia.

Kim gia cũng không xa lạ gì đối với nội trạch Tiền gia, rốt cục tính kế lên đầu của quả phụ Tiền gia. Đương nhiên trong chuyện này còn đề cập đến tiền tài, tư tình, quyền lợi, ngoại trừ nội gián bị mua chuộc thì còn liên lụy đến Tiền ngũ lão gia Tiền Đoan Lâm. Việc này có nội tình cực kỳ phức tạp khiến cả Hoài Dương phải khiếp sợ.

Kim gia gây ra vụ án kinh thiên động địa như vậy, đương nhiên nguyên khí đại thương.

Chẳng lẽ vị Tiền ngũ lão gia làm nội gián tính kế lên tiết phụ nhà mình sẽ không bị người ta phỉ nhổ hay sao?

Tiền Kim hai nhà đều hoàn toàn mất mặt.

83. Chương 83

Lâm Vĩnh Thường là Tổng đốc Hoài Dương, bất cứ nhất phẩm Tổng đốc nào cũng không có hảo cảm đối với bọn cường hào địa phương. Huống chi hai nhà Tiền Kim là thế tộc ngàn năm như vậy!

Nếu không bắt lấy cơ hội này thì ắt hẳn đầu óc của Lâm Vĩnh Thường đang có vấn đề,

Kim công tử bị tống vào ngục, Tiền ngũ gia cũng vào ngục, toàn bộ nô bộc có liên can đến chuyện này đều bị bắt giam, Lâm Vĩnh Thường viết một tấu chương lưu loát dâng lên Hoàng thượng.

Minh Trạng không dấu nổi vui mừng, tán thưởng với Nguyễn Hồng Phi, “Tổ Trác quả nhiên là có năng lực!” Đã bắt đầu gọi thẳng tục danh của Lâm Vĩnh Thường.

Nguyễn Hồng Phi cũng khen ngợi, “Hoài Dương có thể xưng là thế gia thì chỉ có hai nhà Tiền Kim, Lâm Vĩnh Thường giải quyết vụ này thật không tệ.” Thế tộc như vậy mà muốn chân chính bóp chết ngay lập tức thì không thực tế.

Suy nghĩ một chút đi, trong Hồng Lô Mộng nổi nhất là hai phủ Vinh Ninh, bất quá tương truyền đến thời Ngũ đại vẫn còn có hơn một ngàn tộc nhân. Giống hai tộc Tiền Kim, ngược dòng gia phả còn có hơn hai mươi mấy đại tộc, quả thật rất khó có thể tưởng tượng con số thật sự.

Phượng gia hoàng thất so với bọn họ giống như nhà giàu mới nổi.

Muốn mượn một vụ án nho nhỏ mà san bằng hai nhà Tiền Kim thì quả thật là đang nằm mơ!

Bất quá Minh Trạng vẫn rất nguyện ý nhìn thấy bọn họ bị đả kích trên mặt tinh thần, làm cho thế lực của bọn họ suy yếu một chút.

Lâm Vĩnh Thường được hần phái làm Tổng đốc, chỉ có kinh sợ thế tộc thì mới có thể làm cho Lâm Vĩnh Thường ngồi an ổn vị trí Tổng đốc này, mới có thể tiến thêm một bước mà khống chế thế cục Hoài Dương. Minh Trạng cười nói, “Nếu không phải mấy chục năm nay phụ hoàng luôn lãnh đạm đối với đám thế tộc thì hôm nay chẳng dễ dàng như vậy đâu.”

Phượng Cảnh Kiền là một cao thủ ngầm, biện pháp ứng phó với thế tộc của hắn chính là: dùng người nhưng sẽ không cho người vị trí quá cao. Khi Phượng Cảnh Kiền còn cầm quyền thì Lục bộ Thượng thư không hề có ai xuất thân là thế tộc.

Trải qua hai mươi năm bị suy yếu vì Hoàng đế lãnh đạm, thế lực của thế tộc so với thời Đức Tông và Nhân Tông hoàng đế đã giảm sút rất nhiều.

Nguyễn Hồng Phi thật sự cao hứng thay Minh Trạ, “Đợi qua một hai năm nữa thì không lo thiên hạ sẽ không nằm trong tay người.”

Minh Trạ kéo Nguyễn Hồng Phi đứng dậy rồi đi đến án thư mà mở ra bản đồ Hoài Dương, Minh Trạ chỉ vào một vùng vịnh, “Phi Phi, ta vốn muốn xây hải cảng ở trong này. Lâm Vĩnh Thường có khả năng hiếm thấy, ta muốn để hắn làm Tổng đốc hai tỉnh Nhâm Hoài, mở hải cảng ngay tại đây, sau này Nam Bắc có thể tương thông hàng hải. Chúng ta có thể hợp tác, tạo nên những chiếc tàu lớn và những hạm đội thiện chiến, vượt qua trùng dương đến những quốc gia khác. Đem toàn bộ vật phẩm của thiên triều bán đến toàn thế giới.

“Phi Phi, chỉ dựa vào nông nghiệp, cho dù thiên hạ thái bình, dân chúng có ấm no thì cũng không thể trù phú giàu có.” Tổng thể khuôn mặt của Minh Trạ trở nên rạng rỡ, “Phi Phi, chúng ta cùng nhau dựng nên một thịnh thế thái bình, điều này thật sự tốt đẹp.”

Minh Trạ kể ra lý tưởng của mình với ái nhân, bản thân hắn cũng không cho rằng mình tài năng hơn thường nhân, chẳng qua vận mệnh đã đưa hắn đến vị trí này.

Không ai có thể phủ nhận Võ hoàng đế vô tư, cho dù là kẻ thù của hắn cũng phải nói một câu: Hoàng đế bệ hạ thật sự vô tư.

Hoàng đế là danh xưng tối cao trên thế gian, nhưng Minh Trạ cũng không ham mê quyền lợi, hắn cần quyền lợi chỉ là vì hắn muốn quốc gia này phát triển vững mạnh.

Đối với Minh Trạ, Hoàng đế cũng chỉ là một công việc như bao công việc khác mà thôi.

Giờ khắc này, đủ loại tình cảm mãnh liệt khó nói nên lời bắt đầu cuộn cuộn trong lòng ngực, Minh Trạ mong đợi một ngày mai tươi đẹp, lại không biết nguy hiểm lớn nhất trong đời này của hắn đang dần dần tiến đến.

Tây Bắc.

Triển Lệnh Nghiêm đang cầm một bát canh thịt dê lạnh, húp hai ba ngụm, ăn miếng thịt dê tái vẫn còn đỏ máu, bên ngoài là những tiếng hô to chém giết.

Hôm trước Triển Lệnh Nghiêm nôn mửa bảy lần, cả nước cũng uống không vô.

Hôm qua hắn nôn mửa hai lần, húp được một bát cháo.

Hôm nay đã có thể thản nhiên húp canh thịt dê.

Buông bát đĩa, Triển Lệnh Nghiêm chạy đến tường thành quan sát chiến sự.

Đao, kiếm, thương, kích, pà là bất cứ thứ gì có thể sử dụng để chém giết thì đều trở thành vũ khí. Trên chiến trường người chết ta sống như vậy thì con người chẳng khác gì những con dã thú đang tranh giành thức ăn.

Vô số xác chết máu tươi mơ hồ chồng chất dưới tường thành, có rất nhiều binh sĩ Thát Đát giẫm lên thi thể của người Thát Đát hoặc binh sĩ Thiên triều, tre già măng mọc, điên cuồng công thành.

Thịt canh trong bụng của Triển Lệnh Nghiêm bắt đầu muốn trào lên, Tổng Điều nhanh chóng tiến đến nắm vai của Triển Lệnh Nghiêm, đem hắn túm xuống dưới một lỗ châu mai rồi cao giọng hỏi, “Người lên tường thành làm gì?”

Triển Lệnh Nghiêm bị Tổng Điều lôi kéo, hắn bắt chợt khom lưng rồi nôn ra tất cả những thứ trong bụng lên người Tổng Điều. Tổng Điều tức giận dẫm hắn một quyền, xoay người đem Triển Lệnh Nghiêm ném cho một tiểu binh sĩ, “Dẫn hắn quay về doanh trại nghỉ ngơi đi.”

“Tổng Diêu Tổng Diêu.” Triển Lệnh Nghiêm đẩy tiểu binh sĩ ra, khước miệng vẫn bám theo một chút ô uế, hấn giữ chặt Tổng Diêu mà nói, “Chỉ thủ không tấn công thì không phải kẻ lâu dài, Thát Đát tích lũy mười năm, nay mới tấn công, hiện tại trời đã sắp tối, nếu không nhân cơ hội chấn chỉnh sĩ khí thì ngày mai sẽ càng thêm gian nan.”

Tổng Diêu nheo mắt nhìn Triển Lệnh Nghiêm rồi nhếch miệng cười, “Hảo huynh đệ, đúng là có cùng suy nghĩ với ta.” Quay sang hỏi vệ binh, “Đếm xong người chưa?”

“Bẩm đại nhân đã đếm xong, tổng cộng tám trăm người.”

“Đủ rồi.”

Tổng Diêu kéo Triển Lệnh Nghiêm, “Người ở trên tường thành giúp ta quan sát một chút.”

Ngược với khả năng hảo ăn nói của Triển Lệnh Nghiêm, Tổng Diêu nổi danh là khó xơi.

Khi vừa mới đến Tây Bắc, có người dám đùa bỡn với tướng mạo của Tổng Diêu liền bị người này đá một cước suýt bán thân bất toại, cộng thêm vài lần luận võ, Tổng Diêu võ công cao cường xuất thủ cũng tàn nhẫn, áp chế uy phong của hơn phân nửa quân Tây Bắc. Đừng nói là dám giễu cợt dung mạo của hấn, chỉ cần nhìn hấn một chút thì toàn thân cũng đã run rẩy. Kẻ tài cao mà gan cũng lớn.

Tổng Diêu xuất thân là Võ trạng nguyên, bản thân của hấn cũng rất nóng tính, trên tay lại có công phu, dám cầm lấy một ngàn năm trăm người từ tay Bình Dương Hầu, tất cả đều là kỵ binh, một mình dẫn người canh giữ ở quan ải được mệnh danh: Tam hiểm quan.

Tam hiểm quan là cửa ải trọng yếu, cũng là nơi dễ thủ khó công.

Tổng Diêu mặc áo giáp ra trận.

Có rất nhiều văn sĩ xem thường những kẻ hữu dũng vô mưu, kỳ thật trên chiến trường, hữu dũng vô mưu ắt không thể thiếu. Có khi phải dựa vào hữu dụng vô mưu mới có thể thắng bại.

Tổng Diêu như một con mãnh hổ xông chuồng, hấn chuyên dùng trường thương, Triển Lệnh Nghiêm giương mắt nhìn, Tổng Diêu mượn thể tuần mã nhào ra khỏi thành, cúi người né qua một nhát chém của quân Thát Đát, đánh trả bằng một thương, hạ gục hai tên Thát Đát.

Lúc này binh sĩ thấy chủ tướng dũng mãnh, người người đều kích động, nhiệt huyết sôi trào, cũng không màng sinh tử mà chỉ biết liều mạng chém giết.

Áp lực trên tường thành suy giảm.

Đây là trận chiến đầu tiên của Tổng Diêu.

Hấn dẫn theo tám trăm người ra ngoài, mang về sáu trăm bảy mươi sáu người.

“Thật sảng khoái.” Chỉ nhìn tướng mạo của Tổng Diêu thì tuyệt đối không thể tưởng tượng người này lại dũng mãnh như thế. Tổng Diêu duỗi hai tay ra để binh sĩ hầu hạ gỡ xuống áo giáp nặng nề trên người. Tổng Diêu nhấc tay thả xuống búi tóc trên đầu, tiếp nhận khăn tay rồi lau mặt sạch sẽ, sau đó nói với Triển Lệnh Nghiêm, “Lương thảo của chúng ta sung túc, thủ thành một tháng cũng không thành vấn đề.”

Triển Lệnh Nghiêm mỉm cười rồi rót hai tách trà xanh, “Bảo vệ tam hiểm quan là chiến công lớn nhất.”

Mái tóc đen buông xuống bờ vai, hơi thở sắc bén của Tổng Diêu cũng bắt giác giảm đi vài phần, tiếp nhận tách trà của Triển Lệnh Nghiêm rồi uống một hơi cạn sạch, hấn rất khát, “Tướng lĩnh phải bảo vệ quốc thổ, đây là chức trách, nếu để mất đất thì nên chém chết đi là vừa. Mấy ngày nay người có đỡ hơn không?”

“Không sao.” Triển Lệnh Nghiêm lại rót đầy một tách trà cho Tổng Diêu, “May mà triều đình sớm chuẩn bị, được liệu trong khổ cũng sung túc, quân ý cũng có thể làm tròn chức trách.”

Tổng Diêu cười cười, không cho là đúng, “Lúc này còn bày đặt kiêu cách, đúng là đâm đầu vào chỗ chết.”

Võ công của Triển Lệnh Nghiêm đúng là đồ bỏ, Bình Dương Hầu cũng không yên tâm để cho hấn thống lĩnh quân đội, ngoại trừ viết viết tính tính phụ giúp Bình Dương Hầu thì cũng không còn chuyện gì để hấn làm. Tổng Diêu bèn kéo theo Triển Lệnh Nghiêm, tuy rằng võ công của Triển Lệnh Nghiêm rất tệ, nhưng

động viên thương binh, an bài lương thảo, thu xếp công văn đều rất tỉ mỉ, thậm chí Triển Lệnh Nghiêm có thể chẩn bệnh cho ngựa, sắp xếp mọi chuyện ở nơi này giúp Tống Diêu một cách ngăn nắp, thật sự là hiếm thấy. Hần và Tống Diêu, nhất cương nhất nhu, phối hợp rất ăn ý.

Triển Lệnh Nghiêm nói, “Người Thát Đát bình thường mùa đông không có thức ăn sẽ nhập quan để cướp đoạt. Nay mới tháng bảy, đang là mùa nước lên, khí hậu tốt lành, bỗng nhiên hiện tại lại công thành, thật sự là khả nghi.”

Tống Diêu đồng ý với quan điểm của Triển Lệnh Nghiêm, “Thì đó.” Tuy bọn họ có nghi ngờ nhưng hiện tại chức vị thấp kém, chưa thể tiếp xúc đến cơ cấu trung tâm, đành phải để dưới đáy lòng.

Bình Dương Hầu và Mã Duy ngoại trừ chiến sự thì còn phải phát sầu vì chuyện chiến báo cho đế đô.

Phụ tá Phỉ Tri Thu nói, “Hầu gia, có lẽ nên thảo luận lại chuyện chiến báo. Xem Tập san Hoàng thất cũng biết hiện tại Hoàng thượng đang lên kế hoạch kiến lập tân cảng, còn chuyện chiêu thương đầu thần nữa, nếu trực tiếp báo tin chiến trận thì e rằng lòng người ở đế đô sẽ sợ hãi, ảnh hưởng đến tính toán của Hoàng thượng.”

Bình Dương Hầu nói, “Cũng không thể lừa Hoàng thượng.” Khi quân phạm thượng là trọng tội.

Phỉ Tri Thu mỉm cười, “Không thể nói là lừa, đại nhân đem tình hình chiến sự sửa lại một chút thành tin chiến thắng, gió trời khua chiền gửi về đế đô, Hoàng thượng nhất định sẽ tán thưởng đại nhân tài đức sáng suốt. Đây chỉ là Thát Đát công thành theo lệ thường mà thôi, Thiên triều chúng ta cũng không phải chỉ mới đánh một hai trận với quân Thát Đát, chẳng qua đây là trận chiến đầu tiên sau khi Hoàng thượng đăng cơ, Hoàng thượng đặc biệt coi trọng cũng là chính đáng.”

Bình Dương Hầu cũng hơi bằng lòng, mỉm cười nói, “Để ta cân nhắc một chút.” Tin chiến báo như vậy thì hẳn không thể giao cho người khác viết.

Tuy rằng Tiễn Đoan Ngọc sinh trong danh môn thế tộc, bất quá sơn thủy Giang Nam hoàn toàn không giống như khí phái của hoàng thất đế đô.

Khí hậu Giang Nam ẩm ướt, nam nhân cũng tinh tế khả ái hơn một chút.

Đây là lần đầu tiên Tiễn Đoan Ngọc đến đế đô, lại là lần đầu tiên tiến đến hành cung gặp bệ hạ, nói không khấn trương là giả, nhưng có thể nhìn thấy thiên tử trong truyền thuyết, cho dù được dạy dỗ bao nhiêu năm thì hiện tại Tiễn Đoan Ngọc vẫn nhịn không được mà dâng lên cảm giác hưng phấn và vui sướng.

Tiết Thiếu Lương võ công cao cường, ở bên cạnh Minh Trạm làm đương sai, cũng không có chuyện quan trọng để hấn làm, hấn phụng lệnh Minh Trạm đưa Tiễn Đoan Ngọc xuất cung, nghe hô hấp của người phía sau lúc thì kéo dài lúc thì dồn dập, dường như có chứng bệnh gì đó sắp bộc phát.

Tiết Thiếu Lương không phải là người nhiệt tình, bất quá nếu Tiễn Đoan Ngọc có bệnh trong người, bỗng nhiên ngã xuống không dậy nổi thì hấn cũng sẽ gặp nhiều phiền phức.

Tiết Thiếu Lương dừng chân, đôi mắt như hai ngọn đèn quan sát Tiễn Đoan Ngọc từ trên xuống dưới. Tiễn Đoan Ngọc không hiểu vì sao thị vệ với khuôn mặt mỹ mạo không chịu đi, cứ nhìn hấn mãi khiến hấn sợ hãi, đành phải dừng lại, hỏi một cách cung kính, “Đại nhân, có gì cần phân phó ư?”

“Thân mình của người vẫn ổn chứ?” Tiết Thiếu Lương thản nhiên hỏi.

Nếu nói Tiễn Đoan Ngọc là quân tử ôn nhuận như ngọc, Tiết Thiếu Lương lại là kiếm khách lạnh lùng, khí chất của hai người hoàn toàn khác biệt. Tiễn Đoan Ngọc bị Tiết Thiếu Lương nhìn như vậy thì chột rùng mình, cũng không còn để ý đến dung mạo đẹp mắt của người ta mà cứ liên tục xua tay, “Ý của đại nhân là sao, thân mình của ta rất khỏe.”

Tiết Thiếu Lương thấy Tiễn Đoan Ngọc lúng túng đến đỏ cả mặt, bèn gạt đầu, thừa nhận chính mình đã nghĩ sai, chỉ bỏ lại một câu, “Ta tưởng là người có bệnh.” Xoay người, tiếp tục dẫn đường.

Khiến Tiễn tiểu công tử Tiễn Đoan Ngọc buồn bực trong lòng, thật muốn đáp lại một câu, mụ nội người, người mới là có bệnh đó?

Đây là lần đầu tiên Tiễn Đoan Ngọc diện thánh, về đến nhà liền tỉ mỉ thuật lại với Tiễn Vĩnh Đạo, phụ tử hai người lại có một phen bàn bạc.

Đế đô càng náo nhiệt phồn hoa thì ngai vàng của Minh Trạng lại càng tỏ ra vững chắc.

Chỗ của Vệ thái hậu cũng có không ít người cung kính tới lui, Minh Diễm Minh Nhã mỗi khi nhàn rỗi sẽ đến thỉnh an, ngay cả Thục Viện, Thục Nhân, Thục Ngọc cũng thức thời mà tạo dựng quan hệ thân thiết.

Thục Ngọc đại Công chúa nói năng luôn nhỏ nhẹ, giống như những cơn mưa phùn, “Nhi thần cũng không biết rõ lai lịch của vị Chung đạo trưởng này thế nào, nghe nói là tu luyện ở Chung Nam Sơn, vừa mới hạ sơn, thấy khí tượng của Tê Phượng ở Lạc Hà Sơn tại đế đô rất tốt, bèn dừng chân ở đó. Xem tướng cho người ta, nghe nói là rất linh nghiệm.”

“Nhi thần vốn không tin, vì vậy bèn dùng tỳ nữ của mình để đi thử hán. Không ngờ Chung đạo trưởng nói ra xuất thân của tiểu tỳ nữ không sai một chữ, còn đại khái nói ra được quê quán trước khi tiểu tỳ nữ vào cung nữa, chẳng phải là kỳ dị hay sao?” Thục Ngọc đại Công chúa nói, “Nhi thần muốn thưởng cho hán một chút ngân lượng nhưng vị đạo trưởng kia lại bảo vàng bạc đối với hán cũng vô dụng, hán chỉ cần cái gì có thể ăn là được.”

Minh Nhã cầm lấy một trái nho rồi lột vỏ, cười nói, “Muội cũng có nghe nói về vị Chung đạo trưởng này. Là bà bà của muội muốn đi tìm Chung đạo trưởng để xem tướng, vị Chung đạo trưởng kia cũng lạ, một ngày ba quẻ, nhiều hơn một quẻ cũng không chịu tính. Hiện tại sổ thứ tự xem tướng ở Tê Phượng đã kéo dài đến tận năm sau rồi, bà bà của muội phải bảo Phò mã giúp nghĩ cách chen ngang vào.” Từ khi Lục Văn Mộc không còn là đích tử thì Minh Nhã cũng đã thay đổi bà bà. Vị Lục gia nhị thái thái này là người lanh lợi tinh tế, khiến cho Minh Nhã rất cung phụng bà bà của mình. Nay Minh Nhã cũng hiểu rõ thế đời, dù sao từ khi nàng dọn đến phủ Công chúa thì cũng không qua lại với phu gia quá nhiều, chính mình làm chủ thì luôn luôn thoải mái.

Vệ thái hậu cười, “Thiên hạ còn có người kỳ lạ như vậy sao, đây là lần đầu tiên ta nghe thấy đó.”

“Mẫu thân cũng tính đi hay sao?” Minh Diễm hỏi, thông thường nữ nhân đều có hứng thú đối với thần tiên đạo trưởng như vậy.

Vệ thái hậu thì khác, hai tỉnh Vân Quý hết lòng tin theo Phật giáo, nhưng Vệ thái hậu lại là người không có tín ngưỡng, tín ngưỡng của nàng chính là bản thân mình. Vệ thái hậu mỉm cười lắc đầu, “Ta đã trải qua hơn phân nửa đời người, cũng không có gì cần phải xem tướng cả.”

Minh Trạng lại là một phần tử lắm chuyện, hai mắt sáng rực xen vào, “Xem tướng thật sự linh nghiệm vậy ư?”

“Dù sao thì hiện tại đế đô đều đồn đãi như thế, ngay cả Như Mai biểu tỳ trong phủ của Phúc Xương bá, xưa kia tính tình nóng nảy khiến chúng ta đều phải sợ hãi.” Thục Nhân đại công chúa nói, “Phúc Xương bá đi tìm Chung đạo trưởng, Chung đạo trưởng bảo là một gốc cây hạnh trong viện của Như Mai biểu tỳ đặt không đúng chỗ, ảnh hưởng đến vận mệnh của biểu tỳ. Phúc Xương bá vội vàng phái người chặt bỏ gốc cây kia, nghe nói hiện tại Như Mai biểu tỳ cũng thay đổi thành một người khác, không còn giống như lúc xưa.”

Thục Ngọc đại Công chúa nói tiếp, “Muốn ta nói thì vị Chung đạo trưởng này đúng là có chút đạo hạnh. Như các thầy tướng số bình thường, chỉ cần mở miệng là đòi bạc của người ta, vị Chung đạo trưởng này lại không thêm thu ngân lượng, chỉ cần ăn no bụng là được. Nay còn miễn phí tặng thiện kinh nữa. Số lượng kinh thư đó mà in ấn thì cũng tốn không ít bạc đâu, ta đã xem qua nội dung, đều là khuyên người làm việc thiện, chẳng có gì là không tốt cả.”

Minh Trạng tỏ mò, “Tam tỷ, Chung thần tiên kia có pháp thuật gì hay không? Tựa như cười mây cười gió, sửa hồng thành tốt, hán có làm được không?”

“Như vậy chẳng phải là thành thần tiên thật rồi hay sao?” Thục Ngọc đại Công chúa dùng khăn che miệng mà cười, “Ta cũng thật sự chưa từng nghe nói như thế. Nếu không để ta hỏi thăm một chút rồi báo lại với Hoàng thượng.”

“Tốt tốt, như vậy làm phiền tam tỷ.”

Thục Ngọc đại Công chúa hé miệng cười, “Chẳng có gì là phiền cả, dù sao ta ở nhà cũng nhàn rồi, cũng không phải làm gì cả.”

84. Chương 84

Thục Ngọc đại Công chúa hé miệng cười, “Chẳng có gì là phiền cả, dù sao ta ở nhà cũng nhàn rồi, cũng không phải làm gì cả.”

Thục Nhân đại Công chúa hồi phủ.

Triển Thiệu Hi đang ở hoa viên dọn dẹp những gốc hoa quỳnh bảo bối của hân, nghe nói Công chúa lão bà đã về, hân liền đi rửa tay rồi đi gặp lão bà.

“Đã về đến rồi à, Đức mẫu phi thế nào rồi?” Triển Thiệu Hi hỏi một cách thân thiết.

Thục Nhân đại Công chúa được Đức thái phi sinh ra và nuôi dưỡng từ nhỏ, Đức thái phi chỉ có một nữ nhi nên yêu thương như trân bảo. Sau khi Thục Nhân đại công chúa xuất giá thì Đức thái phi vẫn ở trong hậu cung, hầu hạ bên cạnh Thái hoàng thái hậu. Thục Nhân đại công chúa nhớ thương mẫu thân nên thường xuyên tiến cung thỉnh an Vệ thái hậu và Thái hoàng thái hậu, rồi thuận đường đi thăm mẫu thân.

Nghe thấy trượng phu hỏi như thế thì Thục Nhân đại công chúa mỉm cười nói, “Khí sắc của mẫu phi cũng không tệ.” Sau khi Minh Trạng đăng cơ thì chưa từng bạc đãi cung phi, đương nhiên cũng không đặc biệt chiều cố, dù sao Đức thái phi chỉ là thiếp của Phụng Cảnh Kiên mà thôi, Minh Trạng có mẫu thân của mình, lúc trước hân cũng không có giao tình gì nhiều với Đức thái phi.

Thục Nhân đại Công chúa phát sầu, “Cũng không biết đến khi nào mới có thể đón mẫu thân về phủ để phụng dưỡng đây.”

Trong hậu cung, những thái phi thái tần có nữ nhi thì có thể theo nữ nhi xuất cung sau khi tân hoàng đăng cơ. Chẳng qua tình huống hiện tại rất đặc biệt, mặc dù Thái thượng hoàng đến Văn Quý nhưng lão nhân gia vẫn còn sống khỏe mạnh, Thái phi thái tần cũng không phải quả phụ. Còn nữa, Minh Trạng làm Hoàng đế thì cũng không thể thẳng thắn mở miệng đòi tống xuất tất cả thái phi thái tần. Nếu không thì sẽ mang tiếng là đuổi cổ phi tần của Thái thượng hoàng ra khỏi cung.

Cho nên khi Minh Trạng đăng cơ thì chỉ để đám phi tần ở trong cung, không đề cập đến chuyện để các Công chúa phụng dưỡng bọn họ.

“Bằng không để ta đi tìm Chung thần tiên bói thử một quẻ.” Thục Nhân đại Công chúa hỏi Phò mã Triển Thiệu Hi.

Lần trước Triển Thiệu Hi vì giúp Tăng Tĩnh mà bị đập đầu ở phủ Từ Tướng, sau khi xem ngự y thì liền ở hân trong nhà, dưỡng hai tháng, nay trên trán vẫn còn hân một vết sẹo dài nhợt nhạt. Nghe thấy lời của Công chúa lão bà thì Triển Thiệu Hi vội nói, “Nàng đừng tin lời của đám đạo sĩ gì đó, thay vì đi tìm đạo sĩ thì không bằng hỏi thử bộ hạ. Ta thấy bộ hạ cũng không phải người không thông tình đạt lý.”

“Lần trước đại tỷ vì chuyện của phu gia mà bị Thái hậu oán trách, mất hết cả thể diện.” Thục Nhân đại công chúa thở dài, “Ta cũng không phải người sĩ diện, chỉ sợ hé miệng ra không chỉ khiến Thái hậu và Hoàng thượng khó chịu, mà còn phiền hà mẫu phi. Mẫu phi cũng khuyên ta, bảo rằng ở trong cung cũng không sao.”

Triển Thiệu Hi lắc đầu, “Lúc trước nếu không phải Hoàng thượng cực lực yêu cầu hủy bỏ chế độ tuyên triệu của phủ Công chúa thì ta cũng không thể dọn đến đây sống cùng nàng. Ta thấy Hoàng thượng đặc biệt thương tiếc nữ nhi. Hoàng thượng rất hiếu thảo đối với Thái hậu, nay nàng cũng là vì chữ hiếu, chỉ hỏi một câu thôi cũng là thường tình. Hoàng thượng sẽ không trách tội đâu. Nhưng nếu nàng cầu thần bái phật đem chuyện này hỏi người bên ngoài, nếu rơi vào tai của Hoàng thượng và Thái hậu thì sẽ khiến Hoàng thượng và Thái hậu đa tâm đó.”

Thục Nhân đại Công chúa soi gương, tháo xuống vài sợi chuỗi hoa lệ, miệng thì nói với Triển Thiếu Hi, “Hoàng thượng cũng rất có hứng thú đối với Chung thần tiên mà, còn bảo tam muội giúp đỡ hỏi thăm xem Chung thần tiên có pháp thuật hay không?”

“Khả liên dạ bán hư tiền tịch, bất vấn thương sinh vấn quỷ thần.” Triển Thiếu Hi thở dài, “Nếu Hoàng thượng có hứng thú đối với loại huyền học như vậy thì đây không phải điềm lành.” (Nửa đêm nơi án sách thấy trống trơn, không hỏi nhân thế lại hỏi quỷ thần)

Thục Nhân đại Công chúa vội vàng hạ xuống sắc mặt, “Phò mã, chàng nói bậy bạ gì đó. Hoàng thượng chỉ hỏi vậy thôi, với lại Chung thần tiên quả thật có chút đạo hành mà.”

Triển Thiếu Hi giễu cợt, “Cũng chỉ có nữ nhân như các nàng mới thích thấp hươg bái Phật. Nếu để ta nói thì người chân chính tu đạo chỉ chú ý lực căn mà thôi, có ai lại xuống trần gian mà theo đuổi hư danh như vậy chứ. Bất quá chỉ là dụ người, bỏ chút bạc nghe hán nói cho vui thì không sao, đừng tưởng thật là được.”

Thục Nhân đại công chúa nghe Triển Thiếu Hi nói như vậy thì liền im lặng.

Nàng không thể nói với Triển Thiếu Hi, nàng thành thân trước Minh Diễm, nay Minh Diễm đã có hai nhi tử hai nhi nữ, ở đế đô này người nổi danh có phúc nhất chính là Minh Diễm. Từ khi Thái Dương đại trưởng Công chúa nhanh tay lẹ thay nhi tử thứ Minh Diễm về phủ thì tước vị Thọ An Hầu đã sớm rơi vào tay Phùng Thiệu Minh, Phùng Thiệu Minh lại được Hoàng thượng trọng dụng. Bản thân Minh Diễm cũng không chịu thua kém, một hơi sinh hạ hai nhi tử hai nhi nữ, kể từ khi Minh Trạh đăng cơ thì địa vị của Minh Diễm cũng lên như điều gặp gió.

Tất nhiên Minh Diễm không thể sánh bằng Minh Kỳ, bất quá Minh Kỳ không ở đế đô.

Minh Diễm là đại tỷ của Hoàng thượng.

Nay Thục Viện đại Công chúa cũng phải nể Thục Nghi đại Công chúa Minh Diễm ba phần.

Thục Nhân đại Công chúa cũng không có địa vị cao quý trong các đại Công chúa, mẫu thân của nàng là Đức thái phi lúc trước cũng không được Phượng Cảnh Kiền quá yêu thích, chẳng qua vì sinh hạ Công chúa cho nên Phượng Cảnh Kiền muốn nữ nhi nở mặt mới thăng làm Đức thái phi.

Đức thái phi một lòng nuôi dưỡng nữ nhi và hiếu thuận với Thái hoàng thái hậu lúc vẫn còn đang làm Thái hậu, không tranh đoạt tình cảm, không nịnh nọt, chỉ lẳng lặng sống ở hậu cung.

Tính cách của Đức thái phi ảnh hưởng trực tiếp lên Thục Nhân đại Công chúa, Thục Nhân đại Công chúa cũng không phải người có dã tâm. Lúc trước khi tuyển Phò mã cho nàng, Đức thái phi cũng đã cầu xin Phượng Cảnh Kiền đừng chọn quyền quý dòng dõi cho nữ nhi.

Bởi vậy Phượng Cảnh Kiền đã chọn Triển Thiếu Hi cho Thục Nhân đại Công chúa.

Triển Thiếu Hi có tước vị nhưng tước vị này chẳng có gì nổi bật ở đế đô. Triển gia đơn bạc, đến đời của Triển Thiếu Hi thì chỉ còn một mình hán, sau khi Triển Thiếu Hi trưởng thành thì thân nhân trực hệ đều đã lần lượt qua đời.

Sở dĩ Phượng Cảnh Kiền chọn Triển Thiếu Hi là vì người này không có dã tâm.

Có một lần Phượng Cảnh Kiền cải trang đến Quốc Tử Giám, đang ngày hè oi bức thì một cơn mưa bất chợt trút xuống, mọi người đều chạy đi đút mưa, nhưng Triển Thiếu Hi lại là một người yêu hoa cỏ, hán giống một kẻ ngốc mà đứng che mưa cho những bông hoa bên ngoài trời khiến toàn thân ướt đầm.

Đây chỉ là một chuyện nhỏ, đương nhiên không thể nhìn ra Triển Thiếu Hi có tài năng đặc biệt gì cả.

Trên thực tế khi tuyển chọn Phò mã thì cũng không cần Phò mã có tài năng đặc biệt, chỉ cần có thể hầu hạ tốt cho Công chúa là đủ rồi.

Phượng Cảnh Kiền phái người điều tra lai lịch của Triển Thiếu Hi, lại cực kỳ trùng hợp ở chỗ Triển Thiếu Hi là diệt tử cùng dòng họ với Đức thái phi. Nương gia của Đức thái phi và Triển Thiếu Hi có quan hệ huyết thống xa.

Lúc đầu Phượng Cảnh Kiền ngại Triển Thiếu Hi cao số, chẳng những khắc phụ khắc mậu, quả thật không có ai mà hắn không thể khắc, cho nên không nguyện ý. Cũng không biết Đức thái phi biết tin tức này từ đâu, bèn cùng nương gia bồi thêm một phần của hồi môn, cứ thế mà thỉnh cầu vài lần.

Phượng Cảnh Kiền rốt cục cũng đồng ý.

Triển Thiếu Hi và Thục Nhân đại Công chúa không chỉ là phu thê mà còn là biểu huynh biểu muội họ hàng xa.

Từ sau khi thành thân, tuy trong nhà của Triển Thiếu Hi đơn bạc nhưng cũng có chút của cải. Người này tuy suốt ngày ở trong nhà nhưng cũng có chút tâm cơ, không phí sức mà đã lấy lòng được nhũ mẫu của Thục Nhân đại Công chúa.

Có thể nói, trước khi chế độ tuyên triệu của phủ Công chúa chưa bị hủy bỏ thì cuộc sống của Triển Thiếu Hi có thể xem là tương đối dễ chịu so với các Phò mã khác. Hoàn toàn hơn hẳn Ôn Trường Phong.

Chẳng qua cho dù cuộc sống có như ý thế nào thì cũng có điểm không thỏa mãn.

Thục Nhân đại công chúa và Phò mã của nàng thành thân đã lâu mà đến nay vẫn chưa có tin vui.

Là một nữ nhân thì có ai nguyện ý chia sẻ trọng phụ của mình cho nữ nhân khác đâu. Chẳng qua trường kỳ vẫn chưa thấy tin vui khiến Thục Nhân đại Công chúa vô cùng nôn nóng, ngay cả Đức thái phi cũng khuyên nữ nhi không bằng tìm một nô tỳ, cho dù bỏ mẫu lưu tử thì cũng có con để nối dõi, cũng miễn cho Phò mã có ý ngoại tình.

Đức thái phi vất vả làm công tác đả thông tư tưởng cho nữ nhi, nào ngờ Triển Thiếu Hi không hài lòng.

Triển Thiếu Hi bảo rằng, “Con cái là của trời cho, không ai có thể cưỡng cầu, cứ thuận theo tự nhiên là được rồi.” Không chịu nạp thiếp khiến Thục Nhân đại Công chúa cảm động đến rơi nước mắt, càng cảm thấy có lỗi với Phò mã nhiều hơn.

Chung thân tiên vừa mới nổi danh thì Thục Nhân đại Công chúa đã đến xem thử, còn mua nước bùa về uống, chỉ trông mong sớm có ngày được thượng đế ban thưởng lân nhi.

Chẳng qua Triển Thiếu Hi không tin Phật, ngày thường mỗi khi Thục Nhân đại công chúa đi chùa thắp hương thì đều bị Triển Thiếu Hi nhắc nhở vài ba câu, nay Thục Nhân đại Công chúa càng không dám để Phò mã biết chuyện bùa chú.

Vệ thái hậu giữ Minh Trạ ở lại dùng ngọc thiện rồi nói với Minh Trạ, “Nguyễn phi ngã bệnh.”

Nguyễn phi, Nguyễn Thần Tư.

Minh Trạ suy nghĩ trong chốc lát thì mới nghĩ đến cái tên Nguyễn Thần Tư, bèn hỏi, “Mẫu thân, bệnh nặng lắm sao?”

“Nàng muốn gặp người nhà của mình, ta đã cho phép.”

“À, để Bắc Uy Hầu phu nhân tiến cung thăm nàng ta đi, thấy người thân thì có thể khỏe hơn đôi chút.” Minh Trạ khuấy nhẹ bát canh cá của mình, nhẹ nhàng thở dài.

Vệ thái hậu cũng không phái người lưu lại để hầu hạ, trong phòng không có ai khác, cung nữ bên ngoài đứng canh gác cũng là tâm phúc của Vệ thái hậu.

“Chuyện này cũng không có gì to tát, dù sao hậu cung của người cũng phải có vài người. Vận mệnh của Nguyễn phi chính là như vậy.” Vệ thái hậu ôn hòa nói, “Trong hậu cung xưa nay có bao nhiêu mỹ nhân cả đời không thể gặp mặt quân vương. Nay cuộc sống của các nàng cũng không tệ, người cũng chưa từng bạc đãi các nàng.”

Minh Trạ biết mẫu thân đang nói đến tình hình thực tế, quan hệ của hắn và Nguyễn Hồng Phi rất thân cận, không thể quang minh chính đại công khai, càng không thể để người ta biết đến. Phượng Cảnh Kiền để Nguyễn Hồng Phi ở lại để đô, gọi Nguyễn Hồng Phi là Vương đệ, miệng thừa nhận Nguyễn Hồng Phi có quan hệ với hoàng thất Phượng thị, tuy rằng đây là nguyên nhân giúp Nguyễn Hồng Phi có thể ở lại để đô

nhưng cũng vì nguyên nhân này mà Minh Trạng vĩnh viễn không thể công khai tình cảm của hắn và Nguyễn Hồng Phi cho người ta biết.

Hậu cung của hắn phải có người đảm đương bề ngoài.

Trong cảm nhận của hắn luôn luôn phân chia nặng nhẹ.

Con người sẽ vì mục đích của mình mà hy sinh người khác.

Hoàng đế sẽ càng là như vậy.

Minh Trạng có thể cảm giác được trái tim của mình dường như đang bị ma sát hằng ngày, giống như càng ngày càng trở nên lạnh lùng cứng rắn.

Thục Ngọc đại Công chúa đã nếm được mùi vị ngon ngọt khi tạo dựng được quan hệ tốt đẹp với Hoàng thượng và Thái hậu.

Nói với Ôn Trường Phong về việc Hoàng thượng muốn hỏi thăm Chung đạo trưởng, Thục Ngọc đại Công chúa cười nói, “Hoàng thượng bảo chúng ta hỏi thăm thử, Phò mã, chàng phải cố gắng nha.”

Ôn Trường Phong ừm một tiếng nhưng sắc mặt lại không vui mừng. Thục Ngọc đại Công chúa là người thận trọng, bèn vội vàng thân thiết hỏi, “Phò mã có tâm sự ư?”

“Công chúa.” Ôn Trường Phong cười cười, dịu Thục Ngọc đại Công chúa cùng ngồi xuống nhuỷn tháp, “Ta không sao, Công chúa không cần lo lắng. Ta chỉ suy nghĩ, đã từng có nhiều Hoàng đế tin tưởng vào những chuyện quỷ thần hư vô như vậy, cuối cùng trầm luân không thể thoát ra được.”

“Hoàng thượng còn rất trẻ, nếu Hoàng thượng phân phó thì chúng ta đương nhiên phải hỏi thăm rõ ràng. Chẳng qua sau này những chuyện như vậy thì không nên nói nhiều với Hoàng thượng.” Ôn Trường Phong và Triển Thiệu Hi có cùng quan điểm, hắn dặn dò thêm, “Nếu Hoàng thượng thật sự trầm luân vào những lời dị đoan, trì hoãn triều chính, triều thần truy cứu căn nguyên thì đến lúc đó sai lầm sẽ rơi xuống đầu chúng ta.”

Thục Ngọc đại Công chúa hô nhỏ một tiếng rồi tự trách, “Vậy mà ta lại không nghĩ đến điều này.”

“Công chúa, ta chỉ nói vậy thôi, Hoàng thượng thánh minh hơn người, đối với mấy thứ dị đoan này thì có lẽ chỉ là tò mò mà thôi.”

Thục Ngọc đại Công chúa vội nói, “Ta nhớ rồi, Phò mã cứ yên tâm đi. Tháng sau là sinh thần của bà bà, ta đã chuẩn bị danh mục lễ vật hết rồi, Phò mã có muốn xem qua hay không?”

“Công chúa an bài là được rồi.” Ôn Trường Phong nói, “Dù sao cũng không phải mẫu thân, cũng không cần quá mức quý trọng.”

“Ta biết rồi.” Thục Ngọc đại Công chúa mỉm cười, “Cũng không phải lần đầu an bài danh mục lễ vật, chúng ta chỉ cần nhiều hơn bên nhà nhị đệ một chút là được rồi.”

Ôn Trường Phong nhìn thêm một cách cảm kích, tuy hắn là trưởng tử của phủ Vệ Quốc Công nhưng chưa được ra riêng, kế mẫu lại làm chủ, kế mẫu là diệt nữ của tổ mẫu, lại có trưởng tử của chính mình, nếu không phải Ôn Trường Phong may mắn được Phượng Cảnh Kiên chọn làm Phò mã thì hiện tại hắn muốn sống an ổn ở Quốc Công phủ cũng không phải là chuyện đơn giản.

Lúc trước Ôn Trường Phong rất khốn khổ. Nhưng cũng có chút của hồi môn từ mẫu thân, và cũng được bên nhà cữu cữu tiếp tế. Sau khi thành thân, Thục Ngọc đại Công chúa vừa dịu dàng lại khả ái, là người thông minh hiểu ý, mặc dù bị ma ma ngăn cản nhưng vẫn lén lút giúp đỡ Ôn Trường Phong.

Nay lại càng không cần phải nói, Ôn Trường Phong ở trong triều làm quan, mặc dù lương bổng không nhiều lắm nhưng có bao nhiêu thì đều giao cho Thục Ngọc đại Công chúa, hai người cứ nhàn nhã yên tĩnh ân ái ái trải qua cuộc sống hằng ngày.

Coi như khổ tận cam lai.

Minh Trạng chưa nhìn thấy Chung thần tiên thì đã nhận được chiến báo.

Tin chiến thắng đến rất đúng lúc.

Sắp đến ngày chiêu thương ở cảng Thiên Tân, lúc này lại có tin chiến thắng đưa về, Minh Trạ**ng** bảo rằng lão thiên gia cũng đứng về phía h**à**n.

Cười tùm tùm mở ra phong bì mật t**ấu**, Minh Trạ**ng** lướt nhanh như gió, khoe môi bị kiềm hãm một chút, nhưng ngay sau đó lại tiếp tục nở nụ cười, “H**à**y, xem ra lão Khả H**à**n của Th**á**t Đ**á**t thật sự bị thương đế triệu hồi rồi.”

Chư thần nghe thấy tin chiến thắng, không cần nói nhiều, tất cả đều chúc mừng Minh Trạ**ng**, hô to bệ hạ thánh minh.

Ánh mắt của Minh Trạ**ng** chợt sắc bén, cười nói, “Đ**â**y chỉ là tin chiến sự đầu tiên sau khi tr**ả**m đ**ắ**ng cơ mà thôi, cũng không thể bắt sống Th**á**t Đ**á**t vương, không xem là tin chiến thắng.” Đầu ngón tay vuốt ve chiến báo, Minh Trạ**ng** nói, “K**h**i nào có thể đuổi người Th**á**t Đ**á**t ra khỏi thảo nguyên Tây B**ắ**c thì mới tính là đại thắng.”

Bộ binh Thượng thư Cổ Nhạc Sơn mỉm cười, “Là vì bệ hạ thánh minh nên đã sớm phòng bị cho Tây B**ắ**c, thế nên mới có đại thắng như vậy.”

“Kiến thiết quân Tây B**ắ**c đều là công trạng của Thái thượng hoàng, tr**ả**m chỉ mới đ**ắ**ng cơ trong một thời gian ngắn, bắt quá là phỏng đoán theo lẽ mà thôi.” Minh Trạ**ng** khiêm tốn, tiện đà nói, “Từ lần Th**á**t Đ**á**t đóng cửa cho đến nay đã hơn mười năm. Nay tân H**à**n Vương đ**ắ**ng cơ, lại tích lũy mười năm, cũng không nên khinh thường bọn họ!”

Minh Trạ**ng** nghĩ đến nội dung chiến báo thì có một chút sầu lo. Bắt quá Bình Dương H**à**n không đoán sai tâm tư của Minh Trạ**ng**, cảng Thiên Tân sắp đầu thần, ở thời điểm m**á**u chốt này thì có một tin chiến thắng sẽ là điều tốt nhất.

Minh Trạ**ng** nói, “Lần này quân Th**á**t Đ**á**t khí thế rào r**á**t, truyền chỉ cho Tổng đốc Xuyên Thi**ể**m, Xuyên Thi**ể**m phải trị binh nghiêm ngặt, trấn an dân chúng, không được để lòng dân bối rối loạn lạc. Mặt khác, truyền chỉ dụ cho tướng quân ở Tuyên Ph**ủ**, Liêu Đ**ông**, Đ**ạ**i Đ**ồng**, tất cả phải chuẩn bị sẵn sàng để nghênh chiến.”

Sự an bài cẩn thận của Minh Trạ**ng** đối với chiến sự hoàn toàn vượt qua khả năng phán đoán của đám thần tử. Đối với tân quân, có thể chiếm được thắng lợi thì đã có tác dụng nhất định lên việc củng cố ngai vàng.

Hơn nữa, theo sự hiểu biết của thần tử đối với quân vương thì xưa nay Hoàng thượng cũng không thật sự là người khiêm tốn. Minh Trạ**ng** bình thần như vậy làm cho người ta sinh nghi.

Minh Trạ**ng** nghiêm mặt nói, “Đ**ợ**i khâm thiên giám chọn ngày lành tháng tốt, các khanh cùng với tr**ả**m trình tin chiến thắng này lên Phụng Tiên điện để hiến cho liệt tổ liệt tông, khiến cho liệt tổ liệt tông biết rõ con cháu của người không hề bỏ nhọ giang sơn của người.”

Lúc này mọi sự nghi ngờ của đám chư thần đều tan biến. Xem ra Hoàng thượng có chí hướng rộng lớn, đương nhiên sẽ không đắc chí chỉ vì một tin báo chiến thắng.

Suy nghĩ một chút lời nói của Hoàng thượng, “Cũng không thể bắt sống Th**á**t Đ**á**t vương, không xem là tin chiến thắng” Thật đây khí phách.

Khi Minh Trạ**ng** vừa trở về phòng ngủ thì Nguyễn Hồng Phi cũng mới từ bên ngoài trở về, tin tức của h**à**n cực kỳ nhanh nhạy, mỉm cười với Minh Trạ**ng**, “T**â**y B**ắ**c đại thắng, chúc mừng bệ hạ.”

Hà Ngọc Di**ê**u Quang đã thức thời rời khỏi, Minh Trạ**ng** nắm chặt tay của Nguyễn Hồng Phi rồi đưa chiến báo trước ngực cho Nguyễn Hồng Phi xem, “Chỉ là một một phần Cam Túc mà thôi, đây là chiến báo, người nhìn thử đi.”

Nguyễn Hồng lướt qua rồi cau mày nói, “Chỉ cần có thể bảo vệ Tây B**ắ**c là tốt rồi. Nay cảng Thiên Tân sắp chiêu thương, đành phải xem chiến báo là tin thắng trận, nếu không bao nhiêu thôn trấn thành quách, dân chúng không hiểu chuyện sẽ gây nên tình trạng hoảng sợ, ngay cả đám thương nhân đang ở để đô cũng sẽ bất an.”

“Cam Túc, Tuyên Phủ, Đại Đồng, Liêu Đông có ba mươi lăm vạn quân chiếm đóng, bắt quá có bao nhiêu người có thể chân chính xông pha chiến trường?” Minh Trạh nhìn Nguyễn Hồng Phi.

“Khoảng ba mươi vạn.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Tộc nhân Thất Đất không nhiều, cùng lắm là năm vạn binh mã.”

“Như vậy thì ta an tâm.” Ba mươi vạn người thủ thành thì đương nhiên không thể bị năm vạn người dẹp sạch. Huống chi lúc trước Minh Trạh đã cung cấp đầy đủ lương thực, vũ khí, dược liệu cho Tây Bắc, cũng đã nhắc nhở Tây Bắc chuẩn bị chiến tranh, trận chiến này tuy không nắm chắc sẽ tất thắng nhưng ít nhất phải bảo đảm thủ được thành.

Nguyễn Hồng Phi cau mày, nhắc nhở Minh Trạh, “Lúc này cảg Thiên Tân sắp chiêu thương, để đô tụ tập đại thương gia của chín thành, còn có đại nho khắp nơi, người phải chuẩn bị cho vẹn toàn.”

Minh Trạh cười, “Ta sẽ viết thánh chỉ cho Bình Dương Hầu, không cần tham công, chỉ cần bảo vệ tốt Tây Bắc là hẳn đã lập được đại công.”

“Bình Dương Hầu lão luyện thành thực, hẳn sẽ không háo chiến.”

Minh Trạh nói, “Chỉ cần việc chiêu thương cảg Thiên Tân tiến hành thuận lợi là được, hiện tại không phải lúc để đánh giặc.”

Mặc kệ như thế nào, lính Tây Bắc mang tin chiến thắng giống trống kua chiến gấp rút chạy về để đô, chỉ cần liếc mắt cũng nhìn thấy.

Toàn bộ để đô đều lâm vào bầu không khí vui mừng, mức độ tin tưởng triều đình của đám thương nhân tiến đến đầu thầu cũng tăng vọt một cách đáng kể, bọn họ tin tưởng Hoàng đế bệ hạ anh minh không ai có thể sánh bằng. Vừa mới đăng cơ liền đánh thắng một trận.

Quân Tây Bắc thắng lợi, công trình cảg Thiên Tân nhất định cũng có tương lai tươi sáng vô hạn.

Từ Tam dâng tấu chương, mỗi ngày đều báo cáo với Minh Trạh, thu bao nhiêu ngân lượng. Minh Trạh trêu ghẹo, “Từ thượng thư xuất thân là tam nguyên, vậy mà cũng có lúc mang theo mùi ngân lượng đầy người.”

Ngay cả Từ Tam cũng cho rằng tuy Minh Trạh không phải Hoàng tử thừa kế chính thống nhưng thật sự có vận mệnh đế vương, từ khi Minh Trạh đăng cơ quả nhiên là mưa thuận gió hòa, thiên hạ thịnh vượng. Quốc khố đầy đủ, Từ Tam là Hộ bộ Thượng thư, áp lực cũng giảm thiểu, hẳn cười cười, “Thần phụng mệnh quản lý Hộ bộ, mỗi ngày phải giao tiếp với sổ sách ngân lượng, mang theo mùi ngân lượng trên người cũng có thể chứng tỏ thần đang cố gắng tận lực vì chức trách của mình.”

Minh Trạh hơi nhếch khóe môi, “Trẫm nghe Ngô Uyển bảo rằng Bình Trung cũng rất cố gắng.”

Trong lời nói của Hoàng thượng, một câu chính là một câu, Từ Tam vội nói, “Cũng may Ngô đại nhân không chê tiểu tử ngốc kia, cũng chịu dạy dỗ hẳn đôi điều.”

“Nữ nhân cũng có khả năng, tỷ như Từ tiểu thư của Từ Tam nhà ngươi.”

85. Chương 85

Đương nhiên Minh Trạh không có khả năng vô duyên vô cớ tán thưởng Từ Doanh Ngọc.

Thật sự là Từ Doanh Ngọc rất được việc, Thiện Nhân đường ở Giang Nam đã ra hình ra dạng, tháng sau sẽ khai trương. Bảng hiệu của Thiện Nhân đường vừa được treo lên, người Giang Nam giàu có và đông đúc, những kẻ nhanh tay lẹ mắt cũng chiếm đa số.

Thương nhân có bạc sẽ lợi dụng việc này để kiếm mỹ danh. Huống chi Thiện Nhân đường là do Thái hậu làm chủ, lại có quan hệ với Lâm tổng đốc, đương nhiên bọn họ rất khẳng khái bỏ bạc ra quyên góp.

Từ Doanh Ngọc cẩn thận ghi chép số ngân lượng quyên góp này vào sổ, chẳng qua không thu bạc của hai nhà: Tiền gia và Kim gia.

Hai nhà này sau khi xảy ra vụ án động trời ở Hoài Dương thì cũng đánh mất danh dự bấy lâu nay.

Quyên bạc cho Thiện Nhân đường là một cơ hội. Hơn nữa Thiện Nhân đường có chỗ tốt chính là, ai quyên bao nhiêu bạc thì sẽ được viết lên bảng to dán trước cửa Thiện Nhân đường. Có mắt và biết đọc chữ thì đều có thể nhìn thấy. Đám tú tài, đám thương nhân thấp kém, hay là những người được Thiện Nhân đường ưu đãi nhìn thấy tấm bảng này thì bọn họ sẽ được nhắc đến trong một thời gian dài.

Đây là cơ hội hiếm có để kiếm được mỹ danh.

Đối với hai nhà đang mất dần danh dự thì đây là cơ duyên trời ban.

Có câu, nếu ông trời ban thưởng mà không lấy thì nhất định sẽ bị tổn thất. Huống chi hai nhà này thật sự không thiếu bạc.

Sớm chuẩn bị mấy hòm ngân lượng thật to để đưa đi thì Từ Doanh Ngọc lại không chịu nhận bạc.

Tiền gia Kim gia hoàn toàn bẽ mặt.

Đương nhiên hai nhà cũng không phải không có chuẩn bị, Kim thế gia trực tiếp đi cửa sau của Từ gia, hẳn đã sớm hỏi thăm kỹ càng, người quản lý Thiện Nhân đường là Từ nha đầu, chính là tôn nữ của Từ gia, khuê nữ Từ Tam.

Kim gia và Từ Tam không có giao tình, bất quá mọi người đều ở Giang Nam, hẳn rất quen thuộc với người Từ gia. Từ Uyên thật sự không thể từ chối, cho dù biết sẽ gặp phải rắc rối nhưng cũng phải đi thử một lần.

Người của Tiền gia cũng không quá lo lắng, Tiền gia và Từ gia có quan hệ thế nào, Tiền Vĩnh Đạo chính là ân sư của Từ Tam. Từ Doanh Ngọc lại là khuê nữ của Từ Tam.

Kim thế gia, Tiền Đoan Tứ, Từ Uyên, ba người tìm đến Thiện Nhân đường.

Từ Doanh Ngọc lệnh cho nha đầu dâng trà, đều là trưởng bối, trước tiên nàng thi lễ rồi mỉm cười nói, “Nhị bá, hai vị thế thúc, ta cũng biết các ngài sẽ đến đây. Diệt nữ là lần đầu tiên đến nơi này, lại là thân nữ nhi, không tiện đến cửa thỉnh an, cũng may là các vị thế thúc thông cảm không trách tội ta.”

Xem cách nói chuyện gọn gàng, Tiền Đoan Tứ lập tức không dám coi thường Từ Doanh Ngọc, thầm nghĩ phần mộ của lão Từ gia thật sự hương khói đầy đủ mới sinh ra một khuê nữ có khả năng như vậy, bèn cười nói, “Hiền diệt nữ nói thế là sao, hiền diệt nữ phụng chỉ Thái hậu đến đây, phải lo liệu xử lý nhiều chuyện như vậy, chúng ta cũng không phải người không hiểu tình đạt lý, làm sao dám trách hiền diệt nữ cho được.”

Kim thế gia ở trong lòng thầm phỉ nhổ Tiền Đoan Tứ dối trá.

Vốn là hai nhà đã trở mặt từ trước, qua vụ án này lại càng hoàn toàn trở mặt.

“Hiền diệt nữ phụng chỉ Thái hậu mở được đường, theo lý chúng ta phải ủng hộ.” Tiền Đoan Tứ nhả nhận mỉm cười, mặc kệ nói thế nào thì Tiền Vĩnh Đạo là đại nho đương thời, là nhi tử của hắn thì cũng phải mang theo vài phần thư hương, “Lần này cũng không vì chuyện gì khác. Thiện Nhân đường mang lại lợi ích cho dân chúng, chúng ta cũng muốn đóng góp một phần tâm lực, tích góp một phần lương thiện. Tuy nhiên hiện tại hiền diệt nữ đồng ý thu bạc của tất cả thương nhân nhưng đến phiên chúng ta thì vì sao lại khách khí không nhận.”

Lúc này Kim thế gia mới hoàn toàn vứt bỏ ân oán với Tiền gia, cười nói, “Đúng vậy, thật sự là quá khách khí rồi.”

Từ Doanh Ngọc cười cười, “Cũng không phải vì chuyện gì cả. Các thế thúc cũng biết ta làm việc cho Thái hậu nương nương, mọi chuyện đều phải nghe theo lời phân phó của Thái hậu, chuyện này cũng là Thái hậu nương nương đã phân phó, ngay cả Thiện Nhân đường ở đây cũng vậy, không được nhận ngân lượng quyên góp của những ai có liên quan đến công đường và kiện cáo.”

“Thế thúc đừng nghĩ nhiều.” Từ Doanh Ngọc liếc mắt nhìn khuôn mặt ngượng ngùng của hai người kia rồi nhẹ nhàng nói, “Các thế thúc đều là người hiểu chuyện, vụ này vẫn chưa chính thức kết án. Đoạn thị nay làm việc cho được đường, những người ra ra vào vào được đường đều nhìn thấy. Dù sao thì Thiện Nhân đường cũng có liên quan đến Thái hậu nương nương, nếu Thiện Nhân đường thu bạc của các thế thúc, sau này vụ án được thụ lý ổn thỏa thì e rằng sẽ có người đồn đãi không hay. Ngay cả hai vị thế thúc cũng sẽ phải suy nghĩ nhiều.”

“Thế thúc cũng đừng cảm thấy là ta đang cố ý làm khó dễ.” Từ Doanh Ngọc nghiêm mặt nói, “Các thế thúc cứ đi hỏi thử, trước kia Nam Phong Bá phủ bị kiện cáo, đã nghĩ cách quyên bạc cho Thiện Nhân đường nhưng ngay cả một đồng mà Thái hậu nương nương cũng không chịu thu. Nay vụ án này xảy ra tại Hoài Dương, ta cũng không thể nói hai lời. Hầy, ta nghe nói Lâm tổng đốc đã sớm dâng tấu chương lên ngự tiền, Thái hậu nương nương cũng biết một chút, nếu sổ sách của ta đưa lên, Thái hậu nương nương hỏi đến thì ta thật sự gán vác không nổi đâu.”

Nếu dễ dàng bị xua đuổi thì Kim gia cũng không đạt được sự nghiệp như ngày hôm nay, Kim thế gia cười to, “Nếu không phải vì khó xử thì chúng ta đã không cầu hiền diệt nữ rồi. Thái hậu nương nương là người tôn quý, làm sao lại để ý đến sổ sách tiền bạc. Hiền diệt nữ không cần dùng lời qua loa tắc trách để nói với ta như thế, cũng đừng xem chúng ta là ngoại nhân mà đối xử như vậy.”

Từ Uyên cũng nói giúp, “Doanh nha đầu à, hiếm khi các trưởng bối nhờ vả, người niệm tình chút đi.”

Trưởng bối con mụ nó!

Từ Doanh Ngọc âm thầm thóa mạ ba tên nam nhân này một trận, bề ngoài vẫn mỉm cười nhẹ nhàng, “Các thế thúc đã có ý làm từ thiện, như vậy cứ sửa cầu xây đường thì có khác gì đâu, dân chúng cũng sẽ rất mang ơn các thế thúc.”

“Ta có thể dễ dàng nhận bạc của các thế thúc, nhưng các thế thúc đều là người có kiến thức, đương nhiên biết rõ cho dù Hoàng thượng tôn quý hay không tôn quý thì sổ sách của Hộ bộ vẫn bị tra xét đấy thôi?” Từ Doanh Ngọc như cười như không mà nói tiếp, “Nếu Thái hậu nương nương mặc kệ mọi chuyện thì hôm nay ta cũng sẽ không đến Hoài Dương để xây dựng Thiện Nhân đường như vậy đâu.”

“Nếu các thế thúc cảm thấy ta có ý thoái thác thì cứ để bạc lại đây. Chẳng qua các thế thúc cũng nên suy nghĩ một chút, lúc này ta thu bạc, để Thái hậu biết được, cùng lắm ta sẽ bị trách phạt mà thôi, dù sao gia phụ ở trước ngự tiền cũng có chút uy tín, ta là nữ nhân, cũng sẽ không bị gì.” Từ Doanh Ngọc nhướn mày nói, “Nhưng còn các thế thúc thì sao, các thế thúc quyên bạc là muốn chiếm được thanh danh, nếu vì vậy mà khiến Thái hậu tức giận thì e rằng sẽ phản tác dụng.”

Lời này vừa được cất lên thì hai nhà Tiền Kim đều lộ ra sắc mặt nghiêm trọng, đều nói, “Thật sự là mấy lão gia chúng ta quá hồ đồ, không hiểu chuyện bằng hiền diệt nữ.” Hai nhà này cũng không còn lời gì để nói, chỉ khách khí vài câu nhưng trong lòng khó tránh mà ghi hận Từ Doanh Ngọc, thầm nghĩ, tiểu nha đầu chết tiệt, thật sự là khó chơi.

Đương nhiên Minh Trạh biết rõ tình hình ở Hoài Dương. Vì vậy mới nói với Từ Tam một câu.

Từ Tam vừa mừng vừa lo lắng khi Minh Trạh tán thưởng nữ nhi của mình. Nữ nhi có khả năng, đương nhiên đây là chuyện rất tốt. Chẳng qua hẳn lại rất lo lắng, không biết có phải Minh Trạh coi trọng khuê nữ của hẳn hay không nữa?

Đương nhiên theo lý thì khả năng này không cao. Dù sao nữ nhi của hẳn vừa mới chia tay phụ gia, nhưng ai biết được Minh Trạh có bản tính kỳ lạ gì hay không. Dù sao theo quan sát của Từ Tam thì Minh Trạh đặc biệt rất thích chiều cổ nữ nhân lớn tuổi.

Chẳng lẽ, Hoàng thượng thích người lớn tuổi hơn mình sao?

Nghĩ như vậy, Từ Tam rùng mình một cái, lúng túng rời đi như bị ma đuổi.

Quan hệ của Minh Trạh và các đại thần cũng không tệ. Cho dù ngẫu nhiên Minh Trạh sẽ trở mặt một chút nhưng các đại thần vẫn cảm thấy Minh Trạh là một minh quân.

Nhất là trong tình hình ngân khố càng ngày càng sung túc, bọn họ cũng dự tính bày tỏ một chút tình cảm quan tâm của thần tử đối với quân thượng.

Tuy rằng theo quan điểm của Minh Trạng thì phương thức bày tỏ này của các đại thần cực kỳ quý dị.

Sau khi Minh Trạng từ chối chọn phúc địa để xây lăng tẩm thì các đại thần lại một lần nữa dâng tấu chương tập thể thỉnh cầu Minh Trạng chọn phúc địa xây lăng tẩm. Còn nói một cách sần sốc, “Thần biết bệ hạ vì dân chúng, không muốn hao tài tốn của. Bệ hạ có lòng như vậy, chúng thần vô cùng cảm động, nhưng phúc địa liên quan đến thiên thu vạn thế, thỉnh bệ hạ sớm ngày chọn phúc địa, nay quốc khố đầy đủ, thiên hạ thái bình, chính là thời điểm tốt nhất để chọn phúc địa.”

Thật sự khiến người ta khó có thể lý giải!

Ít nhất cũng làm cho Minh Trạng cảm thấy cực kỳ quý dị, lão tử khổ khổ sở sở đi kiếm bạc cho quốc khố đầy đủ, các người cảm kích là được rồi, tự dưng khi không đi bảo Hoàng thượng tìm đất đào hầm xây mộ làm chi.

Thật là kỳ lạ!

Theo suy nghĩ của hần thì đám thần tử muốn tìm cho hần một chỗ để xây mộ đây mà.

Âu Dương Khác nói, “Bệ hạ, lăng tẩm của Trinh Nguyên hoàng hậu ở Tây Nam. Đợi lăng tẩm của bệ hạ xây xong thì cũng sớm ngày đưa Trinh Nguyên hoàng hậu vào địa cung.” Ngay cả lão bà tiểu Quận quân đoan mệnh của Minh Trạng cũng được lo lắng chu đáo, đám thần tử thật sự là quá mức chu toàn.

Khóe môi của Minh Trạng giật giật, hần khoát tay, “Chuyện này không vội, ngân khố đầy đủ, nhưng số bạc kia đã có chỗ để trầm sử dụng. Trầm còn trẻ, cần gì phải gấp rút xây lăng tẩm cơ chứ?”

Đám đại thần cũng không phải dễ đối phó, người ta lui một bước rồi tiếp tục khẩn cầu, Âu Dương Khác nói, “Bệ hạ, nếu không vội xây lăng tẩm, thì không bằng trước tiên lệnh cho Khâm thiên giám chọn phúc địa. Chuyện này nếu thuận lợi cũng mất một hai năm mới hoàn tất. Sớm ngày chuẩn bị thì ngày sau kiến tạo cũng đầy đủ hơn.”

“Không vội không vội, nếu để trầm nói thì một Hoàng đế tốt hay không tốt không phải là ở chỗ lăng tẩm của hần đồ sộ oai phong cỡ nào.” Minh Trạng phải qua loa vài câu, “Có câu dậy nắp quan tài mới luận định, dân chúng như thế thì trầm cũng vậy thôi, sau này các người cũng y như thế.” (muốn đánh giá ai tốt xấu thì phải chờ người ấy chết mới định được)

Minh Trạng nói, “Các người xem đi, anh hùng từ cổ chí kim không cần xây lăng tẩm, người ta chỉ lập bia tưởng niệm hần và tôn làm thánh hiền là đủ. Còn đám ác nhân thiên cổ thì sao, cho dù xây lăng tẩm tráng lệ thì cũng vậy thôi!”

“Chuyện lăng tẩm cứ để sau này hần nói. Hiện tại Tây Bắc đang đánh giặc, trầm lại đòi xây lăng tẩm, nếu truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của trầm.” Minh Trạng nói, “Có bạc thì cung ứng cho thương binh nhiều một chút.” Đưa ra chủ ý thối nát, bảo hần xây mộ, chiến hỏa ở Tây Bắc vẫn kéo dài mấy ngày liền, hần ở đây xây mộ, chẳng lẽ không sợ xui hay sao? Bực mình khiến Minh Trạng chỉ muốn trút giận lên đầu các đại thần!

Minh Trạng cứ luôn mồm cường điệu tiết kiệm không xây lăng tẩm.

Chư thần đều nói, “Bệ hạ thật sự là thánh quân vạn thế.”

Tiền Vinh Đạo cảm thán, “Bệ hạ quả thật là quân vương thánh hiền hiếm thấy.”

Âu Dương Khác cực kỳ đồng ý, “Thì đó. Nay bệ hạ tuổi còn trẻ mà thiên hạ đã thịnh thế, đợi vài năm sau dân chúng sẽ có phúc, ta và người cũng được hưởng phúc.”

Tiền Đoan Ngọc ngồi bên cạnh hầu hạ trà nước, trong mắt cũng có vài phần lay động.

Tiền Vinh Đạo đương nhiên nhìn thấy thần thái của nhi tử, bèn hừ lạnh một tiếng, Âu Dương Khác liền nói, “Tiền lão huynh, Đoan Ngọc có phẩm chất tốt như vậy, người để hần ru rú trong nhà để làm gì?”

“Giữ người mà không giữ được tâm.” Tiễn Vinh Đạo nghiêm mặt nói, “Muốn làm quan thì phải biết thời thế, chân chính tiến vào quan trường thì không uổng phí thời gian. Ân khoa mùa xuân, nếu đã thi thì phải đỗ Trạng nguyên, còn không đỗ Trạng nguyên thì thà rằng không thi.”

Tiến Đoan Ngọc gật đầu xác nhận.

Âu Dương Khác bắt đầu nói, “Nói vậy là sao, ân khoa ba năm một lần, cũng chỉ có một Trạng nguyên mà thôi. Nếu theo lời của người thì trước kia ta không phải là Trạng nguyên, không bằng lúc trước không thi hay sao?”

Tiến Vinh Đạo cười nói, “Người biết rõ là ta đang nói tiểu tử này mà.”

Tiến Đoan Ngọc giúp châm trà.

Minh Trạng bãi triều liền hùng hùng hổ hổ cưỡi xuống đại lưng trên long bào, đá văng đôi hài trên chân, lại thoát xuống ngoại bào, phàn nàn với Nguyễn Hồng Phi, “Mụ nội nó, lại nói với ta chuyện xây mộ?”

Hoàng thất xưa nay nói chuyện rất tao nhã, Nguyễn Hồng Phi suy nghĩ một lúc mới hiểu được ý nghĩa của hai chữ xây mộ mà Minh Trạng đang nói đến, hẩn bật cười, “Chuyện này cũng không có gì là không đúng, sau này người chết thì không thể đào mộ a. Lăng tẩm của hoàng đế xây mấy chục năm cũng là chuyện thường tình. Lăng tẩm của đại tiện nhân hiện tại vẫn còn đang xây đấy thôi, lúc trước người nói chỉ làm Hoàng đế hai mươi năm cho nên dám thần tử mới nắm chặt thời gian như vậy.”

Minh Trạng trợn to mắt, “Ta nói làm Hoàng đế hai mươi năm nhưng không có nói chỉ sống hai mươi năm. Chẳng lẽ ta không làm Hoàng đế thì sẽ lập tức lăn đùng ra chết hay sao?” Nói như vậy là thế nào?

Nguyễn Hồng Phi thừa nhận mình nói sai, bèn đưa tay kéo Minh Trạng lại, cầm tay Minh Trạng rồi cười không ngừng, “Ý ta là khi người còn cầm quyền thì nên xây xong lăng tẩm, như vậy cũng đỡ phải uất ức về sau.”

“Đến lúc đó cũng đã chết mất đất rồi, còn biết uất ức gì nữa?” Minh Trạng thật sự không hiểu rõ đầu óc của người xưa, hẩn nhìn khuôn mặt phù dung của Nguyễn Hồng Phi rồi nói một cách đắc ý, “Với lại, ta có chết cũng chỉ muốn chôn cùng người, trăm ngàn năm cũng không cho người sống yên ổn.”

Bất cứ lời tâm tình nào mà toát ra từ miệng của tiểu Minh thì bất giác lại trở nên kỳ quặc. Nguyễn Hồng Phi cẩn thận gặm lại.

Âu Dương Túy thấy gia gia của hẩn uống say, bèn vội vàng chạy đến dìu gia gia rồi đưa về phòng ngủ.

Từ nhỏ Âu Dương Túy đã được Âu Dương Khác nuôi dạy, là trưởng tôn, vì vậy tình cảm của tổ tôn hai người thật không tẻ. Âu Dương Túy kéo chân đắp cho gia gia thì bèn bị Âu Dương Khác gạt xuống, hẩn ngồi dậy, nheo mắt mơ màng nói, “Xú tiểu tử, bụng trà đến đây, ta chỉ uống một chút rượu thôi mà, cũng không buồn ngủ.”

Biết gia gia đi ra ngoài uống rượu nên tiểu trù tử trong phủ đã sớm chuẩn bị canh giải rượu.

Di thái thái bưng lên bát canh giải rượu, Âu Dương Túy nhìn thấy vị di thái thái mới nạp về này thì liền run rẩy, cũng không biết cặp mắt của gia gia nhà hẩn thế nào mà lại thích nữ nhân nhỏ tuổi như vậy. (di thái thái = vợ nhỏ)

“Thái gia, nô tỳ hầu hạ ngài uống canh.”

Âu Dương Túy đang định lặng lẽ lui ra thì Âu Dương Khác đã nói, “Đưa canh cho Túy nhi, người lui xuống đi. Nếu không có việc gì thì cứ ở trong phòng mà thêu thùa, đi ra ngoài để làm gì?!”

Âu Dương Túy vội vàng tiếp nhận bát canh, vị di thái thái kia ừ ừ lui xuống.

Âu Dương Khác húp hai muỗng canh chua, cau mày quan sát tôn tử, “Thật là không có tiền đồ, chỉ là một nữ nhân mà người sợ cái gì?”

“Thì tôn nhi muốn tránh thị phi đấy thôi.” Gia gia ngài đã từng tuổi này mà di thái thái so với Âu Dương Túy ta lại nhỏ hơn năm tuổi, mặt mũi còn non choẹt. Trong lòng của Âu Dương Túy khó tránh khỏi mà oán giận tổ phụ của mình vài câu.

Âu Dương Khác lắc đầu cười nói, “Thật sự là ngốc, người nên tránh thị phi là nàng thì mới đúng. Người mang thân phận gì, người là tiểu gia gia trong phủ, thân phận cao quý, nàng ta chỉ là một nô tỳ mà thôi! Người tránh nàng thì đúng là ngốc ghê!”

“Bảo người kết giao nhiều với tiểu tử Tiền gia một chút, vì sao người lại không chịu nghe lời?”

Ánh mắt của Âu Dương Túy khê sáng lên, “Tổ phụ, hiện tại tôn nhi đang làm đương sai, làm sao có thời gian rảnh rỗi cơ chứ.” Mấu chốt là Tiền Đoan Ngọc ở trong miệng của tổ phụ hẳn chính là một người toàn vẹn, mà người ta hận nhất chính là điều này, Âu Dương Túy vừa nghĩ đến Tiền Đoan Ngọc thì liền siết chặt nắm tay. Bất quá hôm nay hẳn có chuyện muốn nói với tổ phụ, hẳn hỏi một cách thần bí, “Tổ phụ, ngài có biết Chung thần tiên ở Tê Phương quan hay không?”

“Chẳng phải là một đạo nhân thôi sao?”

“Chung thần tiên đâu phải là đạo nhân bình thường, đạo hạnh của hắn rất cao thâm” Âu Dương Túy nói, “Tổ phụ, ngài thấy Chung thần tiên có bản lĩnh như vậy, không biết có bao nhiêu đại quan đều tìm đến Chung thần tiên để xem quẻ. Không bằng đề cử Chung thần tiên cho bộ hạ, nếu bộ hạ vui lòng thì đây sẽ là công lao to lớn đấy.”

Âu Dương Khác giơ tay lên, một nửa bát canh giải rượu còn lại bị tạt lên mặt của tôn tử!

“Đúng là nghiệp chướng!” Âu Dương Khác đập bát, đôi mắt già nua toát lên thần sắc lạnh lẽo, Âu Dương Túy bị dọa sợ hãi, lập tức quỳ xuống, ngay sau đó liền ăn hai cái bạt tai, hắn thụt lui bả vai, không dám nói lời nào.

Dù sao Âu Dương Khác cũng đã lớn tuổi, vừa mới kích động nổi giận thì liền choáng váng mặt mày, một tay vịn xuống bàn để chống đỡ thân thể, tức giận trách mắng, “Chúng ta là ai? Thư hương dòng dõi, con cháu mấy đời thi khoa tiến thân! Làm sao có thể kết giao với đám người tin vào quỷ thần! Vậy mà người còn vọng tưởng đi tiến cử một tên đạo sĩ, người có biết người đang bôi nhọ gia môn hay không?”

“Bảo người đọc sách thì người cứ ham chơi, thi rớt ân khoa, nay khó khăn lắm Thánh thượng mới ban ân, người có thể phụng dưỡng ngự tiền, không thành thật làm đương sai mà lại đòi tiến cử đạo sĩ quỷ thần gì đó, để thánh quân bị nhiễm ý niệm tà đạo hay sao?” Âu Dương Khác lại nổi giận, bất chợt ho khan một trận khiến sắc mặt đỏ bừng.

Âu Dương Túy vội vàng nhận sai, tiến lên xoa ngực cho tổ phụ, “Tổ phụ, tôn nhi biết lỗi rồi, tôn nhi biết lỗi rồi, ngài đừng nổi nóng nữa.”

Âu Dương Túy bị tát hai cái, lại bị thóa mạ một trận, cũng không dám tiến cử Chung đạo trưởng cho ngự tiền, kết quả là bị kẻ khác đoạt lấy cơ hội.

86. Chương 86

Tư liệu lịch sử ghi chép: Năm đầu tiên thời Võ hoàng đế, Cấp sự trung Phương Thận Hành tiến cử Chung đạo trưởng cho Hoàng đế. Võ hoàng đế hỏi chuyện quỷ thần, rất mừng rỡ, lệnh cho đạo trưởng ở bên cạnh, cực kỳ ân sủng.

Kỳ thật nếu Minh Trạng có thể nhìn thấy đoạn tư liệu lịch sử này thì hẳn nhất định sẽ bảo rằng sử quan nói chuyện rất khoa trương.

Hơn nữa theo dõi sau phân tích, Võ hoàng đế và văn nhân luôn duy trì quan hệ hữu hảo. Văn nhân rất bất công, đối với đế vương mà bọn họ ngưỡng mộ thì bọn họ luôn ca ngợi đến một trình độ nhất định.

Bất quá về chuyện Võ hoàng đế và Chung đạo trưởng thì bọn họ tương đối rất nghiêm khắc.

Nhất là vị Cấp sự trung Phương Thận Hành tiến cử Chung đạo trưởng cho Võ hoàng đế, sau đó lấy thân phận tiểu quan ngũ phẩm mà tiến thân thành nịnh thần. Có thể thấy được khi ấy văn nhân rất oán hận và phỉ nhổ hai người này.

Phương Thận Hành xuất thân từ Tỉnh Quốc Công phủ, Việt Hầu chính là tộc huynh của hắn.

Nói cách khác, người này có cùng dòng họ với chính thê của Nhân Tông hoàng đế: Phương hoàng hậu.

Từ khi Phương gia huynh đệ cầm quyền thì thời đại huy hoàng của Phương thị gia tộc cũng lui tàn. Phương Cảnh Kiền không tính sổ bọn họ đã là vận khí của bọn họ. Kỳ thật Phương Cảnh Kiền rất muốn tính sổ, nhưng Phương gia lại ngoan ngoãn như tiểu cẩu, thật sự không thể viện được cớ gì để xử tội.

Phương Cảnh Kiền cũng không phải quân vương ngu ngốc, Phương hoàng hậu từng ở trước mặt tiên đế mà hiên ngang lẫm liệt tiến cử hắn làm Thái tử, vì thế mà Phương Cảnh Kiền không dám động vào Phương gia mà chỉ biếm tước vị Tỉnh Quốc Công xuống thành Việt Hầu mà thôi.

Đương nhiên sau này Phương Cảnh Kiền biết được Phương hoàng hậu an bài tiện nhân Nguyễn Hồng Phi đào hố hắn thì cực kỳ hối hận vì sao không tịch biên tài sản Phương gia từ trước!

Bất quá rốt cục Phương Cảnh Kiền cũng không giận cá chém thớt lên đầu Phương gia, thật sự có thể xem là một thế hệ minh quân.

Phương Thận Hành có huyết thống không gần cũng không xa đối với Việt Hầu phủ, nhưng nếu tru di cửu tộc thì hắn vẫn bị dính vào.

Nếu theo tư liệu lịch sử ghi chép thì Phương Thận Hành thật sự oan uổng. Đúng là hắn tiến cử Chung đạo trưởng, nhưng không phải như tư liệu lịch sử đã nói, hắn không phải nịnh thần, người ta chỉ đứng dẫn thượng tấu Hoàng thượng ngay trên chính điện, bảo rằng Chung đạo trưởng rất có uy vọng ở dân gian, không bằng hoàng thất thu nhận mà sử dụng. Ngụ ý chính là cho họ Chung một chức quan, xây một cái đền để hắn ở trong đó, chứ để hắn lưu lạc bên ngoài mê hoặc dân tâm thì thật sự không tốt.

Phương Thận Hành hoàn toàn là vì trung thành, lại có tầm nhìn xa. Bởi vì hắn biết rõ tôn giáo rất nguy hiểm.

Vì sao triều đình bắt hòa thượng phải quy y, đạo sĩ phải có điệp văn thì mới hợp pháp, bằng không người chính là giả mạo.

Tội giả mạo nhân sĩ tôn giáo không phải là nhẹ.

Điều này chứng tỏ triều đình rất nghiêm khắc trong việc quản lý về phương diện tôn giáo.

Hành động của Phương Thận Hành không ngốc, đối với Minh Trạng thì Phương Thận Hành hoàn toàn thông minh hơn người thường. Họ Chung cứ lưu lạc ở bên ngoài như vậy, bây giờ còn bắt đầu phát sách cho dân, bởi vì Trung Quốc có rất nhiều truyền thuyết về thần tiên, Minh Trạng cũng chưa biết rõ tín ngưỡng của Chung đạo trưởng là thờ Bồ tát hay thần tiên nào.

Nhưng sự hiểu biết của Minh Trạng đối với tà giáo thì lại vô cùng sâu sắc. Tỷ như Tây Tạng, địa vị của Lạt ma tương đương như Tàng vương. Đây là thí dụ rõ ràng nhất khi tôn giáo xâm nhập vào chính trị.

Minh Trạng vốn có nhờ Thục Ngọc đại Công chúa dẫn Chung đạo trưởng đến, nhưng không biết vì sao từ lần trước tiến cung đến nay thì Thục Ngọc đại Công chúa bảo rằng thai nhi không được ổn, vì vậy không tiến cung, chỉ ru rú ở phủ dưỡng thai, nàng đương nhiên cũng không tiếp tục nhắc đến chuyện của Chung đạo trưởng.

Nay trong triều lại có người nhắc đến, chắc chắn, thật sự là đúng ý Minh Trạng. Lúc này Minh Trạng không muốn phí thời gian, bèn lệnh cho Phương Thận Hành dẫn Chung đạo trưởng tiến cung, hắn muốn tận mắt nhìn thấy một chút thần thông của vị Chung đạo trưởng này.

Chung đạo trưởng cũng không phải một lão đạo sĩ như mọi người tưởng tượng, đối với một đạo trưởng có đạo pháp tinh thâm và nổi danh như vậy thì hắn tương đối là trẻ tuổi.

Minh Trạng thản nhiên quan sát, ước chừng ba bốn mươi tuổi, nhưng mặt mũi không phải hiền lành, cũng không phải tiên phong đạo cốt gì cả, mà chỉ làm người ta cảm giác người này thuộc dạng nho nhã, nếu đổi thành sam y của văn sĩ thì có thể giả mạo thành văn sĩ.

Minh Trạng cảm thấy khó tin, “Đạo trưởng nhìn có vẻ còn rất trẻ, không biết đã tu hành được bao nhiêu năm rồi?”

Chung đạo trưởng đáp, “Từ năm mười lăm thời Thái tổ Hoàng đế thì bản đạo đã lên núi tu hành, tính đến nay đã hơn một trăm bốn mươi năm.”

“Nhìn đạo trưởng cũng chỉ mới ba bốn mươi tuổi mà thôi.” Kỳ thật trong lòng của Minh Trạng cảm thấy hơi khinh thường, mục nó, nếu không phải bị hạn chế ở niên đại này thì Minh Trạng đã nhỏ rằng cái tên đạo sĩ kia để đi đo độ tuổi rồi! Hừ, Phi Phi nhà hắn mới gọi là siêu bảo dưỡng, hiện tại nhìn chỉ như mới đôi mươi, mỗi khi xuất môn lại khiến tiểu nương tử để đồ cứ đỏ cả mặt. Đương nhiên Minh Trạng cũng thường xuyên vì thế mà ghen tuông. Tên đạo trưởng này mỗi ngày tu luyện trên núi, ăn không ngon, uống không tốt, cũng không có làn da tươi trẻ, nếu bảo là trẻ hơn tuổi thật thì mới là lạ.

Chung đạo trưởng thành thật đáp, “Bản đạo tu hành khi mới lên năm, nay đã một trăm bốn mươi lăm tuổi.”

Minh Trạng cười nhẹ hai tiếng rồi tán thưởng, “Nếu trăm cũng có thể trường sinh bất lão như đạo trưởng thì tốt rồi. Trăm nghe nói người tu đạo theo đuổi mục tiêu trường sinh, bình thường sống mấy trăm tuổi cũng là bình thường.” Minh Trạng nói, “Niên kỷ của đạo trưởng so với phạm nhân trong thiên hạ đã là không nhỏ, bất quá đối với người tu đạo mà nói thì quả thật vẫn còn rất trẻ. Đạo trưởng còn trẻ như vậy mà đã hạ sơn, liệu sư phụ và các sư huynh của người có an tâm hay không?” Hang ổ của người ở chỗ nào, mau khai ra đi!

Diệt cỏ không diệt tận gốc thì sau này xuân phong lướt qua lại mọc lên um tùm!

Chung đạo trưởng cảm thấy khó có thể tin tưởng, hắn còn chưa bắt đầu dỡ trò lừa đảo thì Hoàng đế bệ hạ đã tin sái cổ rồi ư? Thật sự chả có cảm giác thành tựu quái gì cả!

“Gia sư đang ngao du tứ hải, không biết ngày về. Bản đạo học đạo đã lâu, phạm tâm bất chợt trời dậy, liền hạ sơn hành tẩu, cũng xem như rèn luyện.”

“À.” Minh Trạng hỏi, “Người có thành thân chưa?”

Chung đạo trưởng từng gặp nhiều người nhưng vẫn bị câu hỏi này của Minh Trạng làm lộ ra sắc mặt kinh ngạc mà chỉ phạm nhân mới có được.

“Người có biết Tây hồ hay không?”

Chung đạo trưởng không biết Minh Trạng có ý gì, chỉ đành gật đầu, “Bản đạo có biết.”

“Người có thể nhìn thấy rất nhiều năm về sau hay không?”

Mọi người nói để tâm khó lường, cho dù Chung đạo trưởng đã quen dùng mảnh khóe để lừa gạt người ta, nhưng hắn cũng hiểu rõ những lời này của Hoàng thượng không dễ thừa nhận. Đường như Minh Trạng cũng không tính để cho hắn nói tiếp, Minh Trạng chỉ thản nhiên cất tiếng, “Rất nhiều năm về sau, nơi đó sẽ xảy ra một chuyện tình giữa nhân và yêu có một không hai.”

“Một ngàn năm về trước, một tiểu mục đồng ở núi Côn Luân cứu được một con tiểu bạch xà từ trong tay của một ông lão chuyên bắt rắn, nay con bạch xà kia vẫn đang tu luyện ở núi Côn Luân, qua thêm vài năm nữa, Bạch xà sẽ lột đi thân rắn, hóa thành hình người, nếu Bạch xà muốn thành tiên thì tất nhiên phải báo ân cứu mạng kiếp trước. Mà vị tiểu mục đồng từng cứu Bạch xà đã chuyển thể đầu thai, ở trong nhà họ Hứa ở thành Cô Tô, họ Hứa tên Tiên. Mối tình của Hứa Tiên và Bạch xà sẽ cảm động thiên địa a.”

Lúc này Chung đạo trưởng mừng rỡ, cúi người quỳ bái, vẻ mặt kính ngưỡng, “Hóa ra bệ hạ cũng là đồng đạo!”

Minh Trạng cười ha ha.

Trong cung có rất nhiều phòng ở, hắn phái người thu dọn một chỗ để Chung đạo trưởng an tâm luyện đan.

Minh Trạng không thích hậu cung, không thích xa xỉ, hắn chỉ thích luyện đan.

Cả đám đại thần quả thật gặp phải trở ngại.

Xét thấy Hoàng thượng có sở thích này, toàn bộ đạo sĩ ở đế đô nghe mùi liền ồ ạt chạy về đế đô, trông mong có thể được Hoàng thượng ưu ái phong làm quốc sư gì gì đó, tiếp theo thì có thể một bước lên mây.

Đám người Âu Dương Khác chỉ hận không thể thẳng tay băm thịt Phương Thận Hành rồi đem cho cầu ăn, Phương Thận Hành suốt ngày run rẩy đi theo Minh Trạng, Minh Trạng thở dài một cách thương hại, “Phải làm sao đây, người đã chọc rất nhiều người nổi giận rồi đấy, tiểu Hành.”

“Thần, thần chỉ là trung thành với thánh thượng mà thôi.” Phương Thận Hành chỉ hận không thể hô to để tự giải oan cho mình, có ông trời làm chứng, hắn không phải muốn tiến cử Chung đạo trưởng để luyện đan cho bệ hạ, Phương Thận Hành khổ sở khuyên giải Hoàng thượng, “Bệ hạ, những vấn đề huyền học này rất hư ảo, không thể dễ dàng tin tưởng như thế.”

Minh Trạng lột một quả quýt rồi hỏi Phương Thận Hành, “Hiện tại đám đạo sĩ đã đến đế đô, người sợ tai họa thì người nói thử xem, nên làm sao đây?”

Gia tộc của Phương Thận Hành không còn thế lực, hoàn toàn không giúp được gì cho hắn. Đại thần cả triều chỉ muốn lấy mạng hắn, nếu không phải Minh Trạng hảo tâm chịu dẫn hắn đi theo bên cạnh thì Phương Thận Hành thật nghi ngờ không biết mình có thể xảy ra sự cố ngoài ý muốn gì hay không.

Hoàng thượng có chuyện muốn hỏi hắn thì chứng tỏ hắn vẫn còn hữu dụng, người hữu dụng thì dù sao cũng sống lâu hơn được một chút.

Phương Thận Hành không lập tức trả lời, đối với hắn thì đây cũng không chỉ là một câu trả lời, mà nó còn có ý nghĩa rất quan trọng.

Hắn mang thân phận gì, bất quá chỉ là một Cấp sự trung ngũ phẩm nho nhỏ, vì có nhân duyên nên mới được Hoàng thượng quan tâm. Lúc này có thể che chở hắn cũng chỉ có một mình Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng tỏ vẻ không coi trọng hắn ở trước mặt triều thần thì lập tức sẽ có vô số khả năng ngoài ý muốn xảy ra.

Nhưng vì sao Hoàng thượng lại che chở cho hắn?

Hắn trả lời phải hợp ý Hoàng thượng mới được, Phương Thận Hành tĩnh tâm một chút, bởi vì khẩn trương mà lòng bàn tay của hắn hơi run rẩy, sau lưng toát mồ hôi, “Bệ hạ, tiểu thần nghĩ rằng, có nhiều đạo sĩ đến đế đô như vậy thì dù sao cũng phải có cách để an bài?”

Minh Trạng thản nhiên xé một múi quýt rồi bỏ vào miệng. Bất cứ quả quýt nào có thể ở trước mặt hắn thì đương nhiên phải có bề ngoài đẹp mắt và đã chín trái, chua chua ngọt ngọt, vị cực vừa ăn.

Phương Thận Hành thấy Hoàng thượng không có vẻ mặt gì đặc biệt thì liền tiếp tục nói, “Không bằng an bài một cuộc thi, nếu thi đỗ thì có thể làm trợ thủ cho Chung đạo trưởng. Nếu thi rớt thì đuổi ra khỏi đế đô.”

Minh Trạng nhìn Phương Thận Hành một cái, “À, vậy người nói thử xem, phải thi thế nào?”

Phương Thận Hành đột nhiên quỳ xuống một gối, trầm giọng nói, “Bệ hạ thứ tội, tiểu thần thật sự nghĩ rằng huyền học không hợp đạo thánh quân. Thỉnh bệ hạ cân nhắc.” Nói xong câu đó, trên trán và hai bên tóc mai của Phương Thận Hành đã toát đầy mồ hôi.

Minh Trạng cúi mắt nhìn Phương Thận Hành, vị tiểu quan trẻ tuổi này đã khẩn trương đến cực điểm, toàn thân căng thẳng, mồ hôi thấm ướt nội y, dính vào triều phục.

Minh Trạng không nói lời nào, Phương Thận Hành đành tiếp tục quỳ.

Minh Trạng cũng không biết quyền lực của Hoàng đế có thể mang lại áp lực lớn như vậy cho người ta, hắn nhìn không thấy vẻ mặt của Phương Thận Hành nhưng lại có thể nghe được những tiếng tí tách của từng giọt mồ hôi đang rơi xuống mặt đất.

“Chuyện triệu tập đạo sĩ để tổ chức cuộc thi sẽ do người lo liệu.”

Một câu này làm cho Phương Thận Hành vui sướng đến rơi lệ, hấn nường thế mà dập đầu thật mạnh xuống đất, trong giọng nói hàm chứa một chút ghen ngào, “Thần, khấu tạ bệ hạ.”

So với việc tiến cử Chung đạo trưởng thì lần này thanh danh của Phương Thận Hành càng thêm thối nát.

Phương Thận Hành phụng lệnh chủ trì cuộc thi tuyển chọn đạo sĩ cho hoàng thất, tuy rằng Minh Trạm chưa từng sử dụng quốc khố mà chỉ dùng tư khố để tiến hành cuộc thi này, nhưng các đại thần vẫn lo lắng Hoàng thượng sẽ đi sai đường, vì thế càng thêm oán hận Phương Thận Hành.

Phương Thận Hành ngoại trừ tiến hành làm thì không còn sự lựa chọn nào khác.

Minh Trạm từng nói với hấn, “Người là người thông minh. Tiểu Hành, nay trăm chỉ triệu Chung đạo trưởng tiến cung, hỏi người nên an bài đạo sĩ để đô như thế nào thì người trả lời rất tốt.”

“Khi trăm vừa đăng cơ thì liền cải cách thuế muối, kiến lập tân cảng, đương nhiên không phải không có chí tiến thủ, người khuyên trăm rất đúng.”

Hai câu này trực tiếp đâm trúng tâm tư Phương Thận Hành, hấn thật sự nghĩ như thế, trả lời như thế, và rốt cục là lại hợp ý thánh tâm như thế. Nay lại được Hoàng thượng một lời nói thẳng ra, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào mới tốt.

Lúc này Phương Thận Hành vẫn là một tiểu quan trẻ tuổi. Có thể trả lời hợp ý Hoàng thượng đã là rất hiếm thấy. Hoàng thượng cũng không gây khó dễ cho hấn, chỉ phân phó hấn chuẩn bị cho cuộc thi của nhóm đạo sĩ, sau đó liền lệnh Phương Thận Hành lui xuống.

Phương Thận Hành nơm nớp lo sợ đi an bài công việc Minh Trạm đã phân phó, cả đời này hấn sẽ không biết hiện tại nguy cơ của hấn không chỉ đến từ đám triều thần mà còn đến từ sự hoài nghi của Minh Trạm.

Miệng của Minh Trạm rất rộng, vừa quay đầu liền thì thầm kể với Nguyễn Hồng Phi về chuyện an bài cho Phương Thận Hành đi an bài các đạo sĩ ở để đô.

Nguyễn Hồng Phi khen ngợi, “Làm tốt lắm.”

“Phi Phi, ta ngửi thấy mùi vị âm mưu a.” Minh Trạm đắc ý nháy mắt mấy cái, “Hừ hừ, lúc này bỗng dưng xuất hiện đại tiên đạo sĩ, rõ ràng là muốn ta mắc mưu đây mà. Hừ hừ, ta sẽ không mắc mưu mà còn phải dụ cho cá cắn câu mới được, chơi kế ly gián, để cho hấn đi luyện đan.”

Nguyễn Hồng Phi nhắc nhở Minh Trạm, “Có thể tin được Phương Thận Hành hay không?”

Minh Trạm nói, “Không biết, trong triều có rất nhiều người nhưng chẳng ai tiến cử Chung đạo trưởng, chỉ có một mình hấn dám đứng ra. Nếu không thì làm sao ta lại để hấn chủ trì cuộc thi đạo sĩ lần này, những người khác cũng không dám đắc tội ta, để cho người khác làm chuyện này rồi bị mắng rửa thì lòng ta cũng băn khoăn. Phương Thận Hành lại khiến ta sinh nghi, trùng hợp để hấn đi an bài, thanh danh đã bị phá hủy thì thối nát thêm một chút cũng không sao.”

Làm Hoàng đế mà không có mắt thì thật sự là đang đùa với lửa.

“Yên tâm đi, ta để Lê Băng phái người giám thị Phương gia rồi.” Minh Trạm cũng không đặt một tiểu quan ngũ phẩm ở trong lòng, “Nhưng người như Chung đạo trưởng mới cần phải cảnh giác, sư phụ sư huynh ngao du tứ hải, hiện tại cũng chưa tra ra lai lịch xuất thân của hấn. Phương Thận Hành coi như xuất thân từ đại gia tộc, cho dù Phương gia suy sút nhưng Phương Thận Hành cũng là từ Quốc Tử Giám bước ra. Lão tử lão nương lão bà đều ở trong nhà, trừ phi hấn không xem trọng mạng của người nhà, nếu không hấn sẽ không dám làm phản.”

“Theo ta biết thì Phương Thận Hành xem như rất hiếu thuận.”

Nguyễn Hồng Phi cầm lấy một quả quýt, dùng mũi dao tách múi quýt ra rồi đưa cho Minh Trạm, Minh Trạm đột nhiên cười hí hí một trận, thân mình lắc gật như bị động kinh.

“Sao vậy?” Nguyễn Hồng Phi thật sự không còn cách nào khác khi Minh Trạm thỉnh thoảng lại lên cơn như thế.

Minh Trạm là một kẻ xảo quyệt, hắn cũng không tiếp nhận mùi quýt của ái nhân đưa cho mà lại trực tiếp cầm lấy tay của Nguyễn Hồng Phi rồi cắn mùi quýt trực tiếp từ trên tay của Nguyễn Hồng Phi, nắm tay Nguyễn Hồng Phi mà bày tỏ tâm ý, “Phi Phi, người đừng nghĩ rằng ta làm Hoàng đế nên thủ đoạn thâm sâu, ta có chuyện gì thì đều sẽ nói với người hết.”

Nguyễn Hồng Phi ừm một tiếng, “Người cũng đâu thuộc loại lương thiện khả ái.” Nhị tiện nhân thích thỏ con nhưng hắn thì không có.

Hắn chỉ thích bộ dáng suy nghĩ xấu xa của Minh Trạm mà thôi.

“Người ngửi được mùi âm mưu, vậy có biết âm mưu đến từ đâu hay không?” Nguyễn Hồng Phi hỏi.

Minh Trạm lắc đầu, “Làm sao ta biết được? Ta chỉ thấy Chung đạo trưởng xuất hiện rất ly kỳ, còn nữa, cho dù hắn không có chỗ ly kỳ thì ta cũng không thể cho phép hắn ở để đồ thu mua lòng người! Để Phương Thận Hành tiếp xúc với hắn một chút, nếu có quỷ kế thì sẽ lộ ra mà thôi!”

Cho nên mới nói trên thực tế Minh Trạm không hề bị Chung đạo trưởng dùng tà đạo mê hoặc.

Đám triều thần quả thật là hiểu lầm Minh Trạm, lịch sử cũng trách lầm Võ hoàng đế.

Giờ khắc này Phương Thận Hành Hành đương nhiên cũng không biết rõ nội tình, hắn cũng chỉ là một nạn nhân trong tình trạng không biết thế sự mà bị đẩy vào địa vị này mà thôi.

Lúc này hắn được phân phó đi chuẩn bị an bài cuộc thi tuyển chọn đạo sĩ cho đề đồ.

Cũng vào lúc này lại xảy ra một sự kiện lịch sử được ghi chép tường tận.

Chung đạo sĩ trải qua sáu sáu ba mươi sáu ngày, rốt cục luyện ra một lô tiểu hoàn đan đầu tiên. Nghe nói ngày khai lô, hương khí tỏa ra ngào ngạt tứ phía, ngũ sắc đầy trời, Võ hoàng đế mừng rỡ, lúc này ban thưởng cho Chung đạo trưởng thành cư sĩ Nam Sơn, hưởng bổng lộc tam phẩm.

Đương nhiên chuyện tiểu hoàn đan ngoài Minh Trạm và Chung đạo trưởng thì chẳng ai chân chính xem là hỉ sự. Ngay cả Hà Ngọc tiểu hoạn quan không có kiến thức gì cũng tỏ vẻ hoài nghi tiểu hoàn đan.

Minh Trạm có được tiểu hoàn đan, đương nhiên muốn thử công dụng của nó, bèn hỏi Chung đạo trưởng, “Đạo trưởng có dùng thử mấy tiểu hoàn đan này hay chưa?” Đừng nói là tiểu hoàn đan do đạo trưởng người làm ra, cho dù thật sự là tiên đan của Thái Thượng Lão Quân từ trên trời rơi xuống thì với bản tính đa nghi của các Hoàng đế, bọn họ cũng không dám dễ dàng uống thử.

Chung đạo trưởng lộ ra vẻ mặt vui mừng, thông qua ánh mắt độc ác của Minh Trạm thì vẻ mặt vui mừng kia hoàn toàn nhìn không ra một chút giả dối, nhất thời ở trong lòng cực kỳ bội phục tên đạo sĩ này hành động kỹ lưỡng, chợt nghe Chung đạo trưởng nói, “Khi thần còn bé, lúc tôn sư luyện đan thì thần đã may mắn được tôn sư thưởng cho một viên, nghĩ lại thì đã là chuyện hơn trăm năm trước. Ngày sau cho dù thần muốn luyện hoàn đan này, bất cứ thiên linh địa bảo quý hiếm nào thì cũng không còn khó khăn như trước.”

Hà Ngọc đứng phía sau lưng Minh Trạm, đang cầm một cái hộp ngọc được trạm trổ tinh xảo, bên trong là sáu viên tiểu hoàn đan màu đỏ kích cỡ như trái long nhãn. Minh Trạm là người hào phóng, hắn liền nói ngay, “Người tận tâm làm việc cho trẫm, nếu ngày sau trẫm có thể trường sinh bất lão thì nhất định sẽ không quên công của đạo trưởng. Tiểu hoàn đan này trẫm ban cho đạo trưởng một viên.”

Hà Ngọc lập tức hào phóng lấy ra một viên, tự mình đưa đến trước mặt Chung đạo trưởng.

Chung đạo trưởng quý mạnh xuống đất rồi tạ ơn, cảm động đến rơi nước mắt.

Hà Ngọc là người rất có năng lực, hắn phái người đưa đến nước ầm, Chung đạo trưởng vui mừng không kìm hãm được sung sướng mà nâng lên tiểu hoàn đan rồi lẩm bầm vài câu, sau đó trực tiếp nuốt tiểu hoàn đan xuống cổ.

Minh Trạm nói một cách đầy sẵn sàng, “Trong khoảng thời gian này đạo trưởng vì trẫm mà vất vả luyện đan, cứ nghỉ ngơi một thời gian đi, trẫm sẽ dùng tiểu hoàn đan này để xem công hiệu thế nào rồi sẽ cùng đạo trưởng bàn luận tiếp về chuyện luyện đại hoàn đan.”

Chung đạo trưởng vội nói, “Nếu đệ hạ có cảm giác gì thì thỉnh bẩm báo chi tiết cho bản đạo. Long thể của đệ hạ khác với phạm nhân.”

Minh Trạng dẫn Hà Ngọc rời đi.

Hà Ngọc nhin không được mà khuyên nhủ, “Đệ hạ, nô tài nghĩ rằng nên tìm người uống thử tiểu hoàn đan này thì mới ổn.”

Minh Trạng cười ha ha, “Yên tâm, nếu trăm có thể trường sinh bất lão thì nhất định sẽ không quên người đâu. Bằng không cho dù có thể tu thành tiên mà không có tiểu Ngọc người bên cạnh thì trăm cũng không quen.”

“Đệ hạ đi đến đâu thì nô tài cũng sẽ đi theo đó.” Người với người khi ở chung với nhau một thời gian lâu dài thì sẽ trở thành một thói quen. Đợi thói quen này trở thành phản ứng tự nhiên thì đủ loại tình nghĩa cũng sẽ tự động sinh ra. Giống như Hà Ngọc, thuở nhỏ đã được chọn để hầu hạ Minh Trạng, chia sẻ gian nan vinh hoa phú quý. Tuy rằng con người khó tránh khỏi có tư tâm nhưng Hà Ngọc vẫn luôn dành một loại tình cảm chân thành cho Minh Trạng, vượt qua hằn danh phận chủ tớ.

87. Chương 87

Triều thần nghe nói họ Chung kia không biết đã lãng phí bao nhiêu dược liệu quý hiếm, tốn bao nhiêu thủy ngân, chu sa, rốt cục luyện được tiểu hoàn đan gì đó, nhất thời cảm thấy bất ổn.

Lý Bình Chu cũng bất chấp Hoàng thượng tức giận, cứ hỏi thẳng, “Đệ hạ, thủy ngân và chu sa đều là kịch độc. Long thể của đệ hạ liên quan đến vận mệnh quốc gia, đan dược kia nếu không được Thái y viện kiểm tra thì đệ hạ nhất thiết không được khinh thường!”

Vương Duệ An cũng bị dọa nhảy dựng, hắn là người bộc trực thẳng thắn, lập tức hỏi, “Đệ hạ đã uống rồi sao?”

Minh Trạng thật sự cảm thấy nếu không phải hắn và Phượng Cảnh Kiền tốt tính thì kẻ lỗ mãng như Vương Duệ An có thể làm đến chức vụ tả Đô ngự sử quả là khó có thể tưởng tượng. Hắn vung tay lên rồi nói, “Chung đạo trưởng đã uống hoàn đan, các người thấy đó, Chung đạo trưởng đã trăm tuổi mà dung mạo vẫn nhã nhặn, trông còn trẻ hơn cả các người. Nếu tiểu hoàn đan quả thật có công hiệu thì trăm nhất định sẽ không quên các người đâu!”

“Đến lúc đó quân thần chúng ta có thể trường sinh bất lão, sẽ trở thành một giai thoại cả đời.” Mụ nội nó, về sau nếu ai không nghe lời thì trăm sẽ cho ăn một viên tiểu hoàn đan.

Vương Duệ An là tả Đô ngự sử, can gián là bổn phận của hắn, “Đệ hạ, tuy rằng đệ hạ tuổi còn trẻ nhưng cơ trí đầy mình, vì sao lại bị đám tiểu nhân tà đạo này lừa gạt mà dùng độc dược như thế? Nếu đệ hạ xảy ra chuyện gì thì chẳng phải cô phụ công lao đường dục dục của Thái thượng hoàng và Trần Nam Vương hay sao?”

Minh Trạng cau mày, mặt tỏ ra tức giận, “Hay lắm! Trăm vẫn chưa uống hoàn đan mà! Bị các người lừa nhai như vậy thì thật sự là mất hết khẩu vị!”

Đám thần tử thở phào nhẹ nhõm, bọn họ đa số đều là lão thần do Phượng Cảnh Kiền lưu lại. Phượng Cảnh Kiền là một thể hệ minh quân, đương nhiên không có khả năng trọng dụng tiểu nhân nịnh nọt, giống như Lý Vương, đều là người có tính tình bộc trực.

Từ Tam lại là người khéo léo, bèn giảng hòa, “Đệ hạ, từ xưa đến nay Tàn Hoàng Hán Vô cũng đều có ước muốn trường sinh bất lão, nhưng kết quả là hai vị Hoàng đế cũng không thể sống quá trăm tuổi. Thần suy nghĩ, long thể của đệ hạ quý giá, tuyệt đối không thể dễ dàng thử công hiệu của đan dược, không bằng chọn ra vài người thử đan dược trước để tránh cho long thể gặp chuyện bất trắc.”

Minh Trạng cảm thấy bất đắc dĩ, "Các người không biết lô tiểu hoàn đan này tỏa ra mùi thơm ngát thế nào đâu, hãy, các người thì biết cái gì cơ chứ?"

Từ Tam vẫn kiên trì, "Chúng thần ăn lộc vua thì phải phân ưu vì vua. Nếu long thể của bệ hạ bị tổn hại thì chúng thần còn mặt mũi gì mà ở lại hậu thế. Nếu để thần nói thì người thử thuốc phải biết về công dụng của đan dược, là những đạo gia tu thân trường sinh thì mới được. Không cần phải chọn ai khác, nghe nói bên cạnh Chung đạo trưởng có vài đồng tử học đạo hầu hạ. Xưa nay một người đắc đạo, cả họ được nhờ. Bọn họ đều là đạo gia, rất thích hợp để cống hiến cho bệ hạ."

Từ Tam tiếc nuối nói, "Đáng tiếc chúng thần là phạm phu tục tử, từ trước đến nay lực căn bất tịnh, lại không thông thạo đạo gia tiên pháp, bằng không cứ để thần thử đan dược cho bệ hạ thì thần vẫn rất tình nguyện."

Lời đề nghị của Từ Tam chiếm được đại đa số ủng hộ của mọi người.

Tóm lại một câu, ý tứ của các đại thần rất rõ ràng, ngài là Hoàng thượng, hiện tại ngài ngồi ở vị trí này, thân thể của ngài cũng không phải là của riêng ngài, ngài phải bảo trọng thân thể vì thiên hạ!

Đại thần kiên trì, Minh Trạng đành phải tỏ ra vẻ mặt khó xử mà ứng phó

Sau khi bãi triều, Từ Tam và Lý Bình Chu đi cùng đường, Lý Bình Chu thở dài, "Trong cung lại có yêu nghiệt như thế, bệ hạ dễ tin vào yêu đạo thì phải làm sao đây?"

Từ Tam nói, "Với tình hình này thì Lý tướng cũng thấy đó, chỉ phải ngăn cản bệ hạ trước, tuyệt đối không thể uống thứ linh tinh đó được. Nếu để hạ quan nói thì tốt nhất là chọn một Thái y đi xem thử, nếu Thái y bảo rằng trong đó có độc thì có thể tiện tay trừ bỏ." Trên khuôn mặt nhã nhặn của Từ Tam lộ ra một nụ cười tràn đầy thâm ý, tay trái che miệng, hạ thấp giọng, "Trừ bỏ yêu đạo, thiên hạ thái bình."

Lý Bình Chu rất đồng ý với Từ Tam, "Đến lúc đó chúng ta phải cùng nhau can gián Hoàng thượng mới được."

Từ Tam khiêm tốn nói, "Hạ quan nghe theo đại nhân."

Nguyên nhân Từ Tam hận Chung đạo trưởng rất phức tạp, đồng thời hấn xuất thân từ khoa cử, từng bước mới đi lên chức vị hiện tại, đương nhiên rất khinh thường loại huyền học hư hư giả giả của Chung đạo trưởng. Nếu thành tiên dễ dàng như vậy thì thiên hạ đều là thần tiên cả rồi.

Từ sau thời Tần Hán, thần tiên không còn được nhắc đến nhiều. Nếu đế vương trầm luân trong những lời hư hư ảo ảo kia thì chắc chắn sẽ xao nhãng triều chính. Trong khi Từ Tam lại là một sĩ phu có lý tưởng to lớn, hơn nữa hiện tại Minh Trạng cực kỳ trọng dụng hấn.

Văn sĩ cầu danh, còn bọn họ thì chỉ cầu thiên cổ lưu danh, vĩnh viễn ghi tên trong sử sách.

Sau khi Minh Trạng đăng cơ liền tỏ ra là một minh quân, nay việc cải cách thuế muối xem như đã xong xuôi, cảng Thiên Tân tiến hành đầu thầu, hai chuyện này đều lưu lại dấu đặc trong sử sách. Mà đám thần tử bọn họ cũng được lưu lại dấu chân.

Mất thấy lý tưởng lưu danh sử sách của mình sắp thành hiện thực thì đột nhiên trên đường vấp phải Chung Nam Sơn đạo trưởng, vừa tiến cung liền dụ dỗ Hoàng thượng luyện đan uống thuốc, nhìn lại những kẻ cầu trường sinh bất lão trong sử sách đi, chẳng có ai được kết quả tốt đâu. Ngược lại là hao tài hao lực, hoang phí quốc khố.

Lúc này Chung đạo trưởng đắc tội với lý tưởng của Từ Tam, Từ Tam làm sao buông tha cho hấn đây?

Những đại thần có cùng suy nghĩ như vậy cũng không phải chỉ có một mình Từ Tam. Cho nên mới nói, khi Minh Trạng mở phòng luyện đan cho Chung đạo trưởng, thì Chung đạo trưởng đã kéo theo cừu hận của hơn phân nửa đại thần ở trong triều.

Nay lô dược đan chết tiệt được luyện thành công, đám đại quan có lý tưởng và khát vọng cao lớn ở trong triều tuyệt đối không thể để cho hấn sống sót!

Nếu Minh Trạng thật sự mê luyện đan dược thì Từ Tam có thể tưởng tượng con đường kế tiếp của mình sẽ gian nan thế nào. Từ Tam xuất thân là tam nguyên, dĩ nhiên là người thông minh. Hấn cũng không

nghĩ rằng mình không bằng người ta. Cho dù hiện tại Lý Bình Chu là đại tướng, nhưng Từ Tam cho rằng đây chỉ là vì Lý Bình Chu lớn tuổi hơn hẳn mà thôi. Nếu tính về tầm quan trọng của chức vị thì Công bộ Thượng thư tuyệt đối không thể sánh bằng Hộ bộ Thượng thư.

Còn nữa, Từ Tam trẻ hơn Lý Bình Chu, hẳn tin tưởng hẳn sẽ sống lâu hơn Lý Bình Chu.

Nay Từ Tam được Hoàng thượng sủng ái, Hoàng thượng cũng coi trọng hài tử nhà hẳn hơn hài tử nhà Lý Bình Chu. Cho nên nếu cạnh tranh với Lý Bình Chu thì Từ Tam vẫn có vài phần tự tin.

Nhưng nếu Minh Trạng bị tên họ Chung kia mê hoặc thì sao.

Từ Tam hẳn không hề biết một chút kiến thức về đan dược về tu đạo, hẳn hoàn toàn không thể so sánh với Chung đạo trưởng. Cho nên Từ Tam tuyệt đối không thể dung tha cho Chung đạo trưởng.

Kế tiếp, Từ Tam đã làm ra một chuyện kinh người. Chuyện này quả thật làm cho Lý Bình Chu có ý kiến rất nhiều đối với hẳn.

Từ Tam cầu kiến Vệ thái hậu.

Nên nhớ lúc trước Lý Bình Chu cực lực phản đối chuyện Vệ thái hậu tiến cung, Lý Bình Chu hoàn toàn hy vọng Vệ thái hậu cả đời ở lại Vân Nam, tốt nhất là vĩnh viễn không lộ mặt ở đế đô.

Cho dù là hiện tại thì hẳn vẫn cho rằng Vệ thái hậu là nữ nhân mang dã tâm bưng bưng.

Lúc trước, vì ngăn cản Vệ thái hậu mà Lý Bình Chu dám lôi kéo Từ Tam, Vương Duệ An cùng đến Trấn Nam Vương phủ khuyên nhủ Vệ thái hậu quay về Vân Nam. Vì chuyện này mà hoàn toàn đắc tội Vệ thái hậu.

Nhưng thân là đại tướng, Lý Bình Chu cũng tỏ ra lập trường kiên định và bản tính thiết diện vô tư của mình.

Còn Từ Tam, tuy đã từng đi theo Lý Bình Chu để khuyên nhủ Vệ thái hậu về Vân Nam, nhưng hiện tại hẳn lại chủ động cầu kiến Vệ thái hậu.

Vệ thái hậu cũng không từ chối lời cầu kiến của Từ Tam.

Từ Tam cũng không phải người tùy tiện, hẳn là lão sư do Thái thượng hoàng chọn cho Hoàng đế, là một trong lục bộ Thượng thư, đứng trong Nội các. Người như vậy cầu kiến thì Vệ thái hậu làm sao có thể từ chối.

Trong lòng của Lý Bình Chu nghĩ rằng, chỉ theo điểm này thì có thể nhìn lên một chút dã tâm của Vệ thái hậu.

Cho dù Vệ thái hậu biết được Lý Bình Chu suy nghĩ như thế thì cũng không thêm để bụng. Nàng đường đường là Thái hậu, nhi tử của nàng làm Hoàng đế, nếu nàng xem đại tướng thành địch nhân thì thật là nực cười.

Đây là lần thứ hai Từ Tam được diện kiến Vệ thái hậu, ở sâu trong lòng của hẳn có chút khấn trương. Tuy rằng lần này đến đây thì hẳn đã chuẩn bị rất chu toàn.

“Từ tướng có việc cầu kiến ta, có lẽ là chuyện rất quan trọng, lại không tiện nói thẳng với Hoàng thượng, như vậy chắc là liên quan đến Hoàng thượng, có đúng không?” So với người thông minh thì Vệ thái hậu còn thông minh hơn hẳn ba phần.

Luận về học vấn, Vệ thái hậu đương nhiên không bằng Từ Tam. Nhưng Vệ thái hậu lại có sở trường về hoàng cung, nàng rất nhạy cảm với chính trị, hơn phân nửa đời người đều dần thân trong cục diện chính trị, cho nên Vệ thái hậu được rèn luyện hằng ngày, đừng nói là người khéo léo như Từ Tam, cho dù là Minh Trạng cũng không thể sánh bằng Vệ thái hậu.

Vệ thái hậu hỏi như vậy xem như cho Từ Tam một bậc thang để bước xuống.

Từ Tam vội vàng mượn thế hạ mình, nếu Vệ thái hậu không hỏi câu này thì hẳn thật khó mà mở lời bảo rằng nhi tử của người ta không tốt. Từ Tam nói một cách cung kính, “Dạ, Thái hậu nương nương anh minh. Thần mạo muội cầu kiến Thái hậu nương nương là vì thần thật sự lo lắng bề hạ bị tiểu nhân mê hoặc. Nếu

thật sự là thần tử đoan chính thì thần tuyệt đối không thể nói ra lời này, thật sự là Chung đạo trưởng hiện tại được bệ hạ tín nhiệm, đang vì bệ hạ luyện chế đan dược, trong lòng của thần thật sự nóng như lửa đốt.”

Vệ thái hậu là người hiểu biết cho nên Từ Tam mới dám đến gặp nàng. Nếu người đang ngồi ở đây là Thái hoàng thái hậu thì Từ Tam hoàn toàn không dám sinh ra ý tưởng này.

Từ Tam ngẩng đầu nhìn về phía Vệ thái hậu, sau đó lại vội vàng cúi đầu.

Đây là thói quen đã nhiều năm qua của hắn, vì tỏ vẻ chính mình chí công vô tư, mỗi khi dâng tấu chương thì hắn đều nhìn thẳng vào long nhan. Nay tình thế cấp bách khẩn trương khiến hắn nhất thời quên mất hiện tại không phải ở trước mặt ngự tiền.

Lần trước gặp Vệ thái hậu, Từ Tam đi theo Lý Bình Chu, mọi chuyện đều do Lý Bình Chu dẫn đầu, đương nhiên hắn không có khả năng ngẩng mặt nhìn Vệ thái hậu. Vì vậy hắn thật không rõ Vệ thái hậu có dung mạo thế nào. Nay vừa nhìn thấy thì trong mắt chỉ có kinh ngạc.

Vệ thái hậu năm nay gần tứ tuần, vì xuất thân phú quý lại biết chăm sóc bảo dưỡng cho nên bề ngoài có vẻ rất trẻ, chỉ khoảng ba mươi mà thôi. Đương nhiên khiến Từ Tam kinh ngạc không phải ở điểm này, cho dù Vệ thái hậu có trẻ cỡ nào, cho dù Vệ thái hậu có dung mạo tú lệ cỡ nào thì nàng cũng không có vẻ ngoài yêu mị, ngay cả so sánh với Nguyễn Hồng Phi thì nàng cũng không thể theo kịp.

Từ Tam kinh ngạc chính là vì ánh mắt của Vệ thái hậu, băng lãnh thấu triệt, tràn ngập uy nghi.

Từ Tam lập tức lặng lẽ tỏ ra cẩn thận, tiếp tục nói, “Thần học thức hữu hạn, nhưng cũng biết đan dược chứa đầy thủy ngân và chu sa, Thái hậu nương nương nhất định biết rõ độc tính của hai loại này. Nếu bệ hạ bị yêu đạo mê hoặc, trường kỳ uống độc dược như vậy thì long thể nhất định sẽ bị nguy hiểm! Thần là bề tôi, vì vậy luôn lo lắng cho long thể của Hoàng thượng. Bệ hạ là nhi tử của Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương lại chỉ có một nhi tử là bệ hạ, nhất định càng lo lắng cho an nguy của bệ hạ hơn cả thần. Bệ hạ là người hiểu thảo, thiên hạ đều biết rõ điều này, nếu Thái hậu nương nương khuyên can một chút thì có lẽ bệ hạ sẽ nghe theo.”

Vệ thái hậu thần nhiên hỏi, “Các ngươi không đề cập chuyện này khi lâm triều hay sao?”

Từ Tam xác nhận.

“Đã đến mức nào rồi, nói với ta một câu nghe thử.”

Khi Từ Tam đi ra khỏi cung của Thái hậu thì trên trán đã toát đầy mồ hôi.

Vị Thái hậu nương nương này thật sự là quá mức thánh minh. Từ Tam cười khổ.

Văn sĩ chỉ mong nữ nhân hiền thực trinh khiết, nhất là nữ nhân như Vệ thái hậu, nếu thật sự đã tâm bình thì quả thật là nan giải!

Bất quá cũng may là Thái hậu nương nương thánh minh, Từ Tam cảm thấy chính mình cầu kiến không làm người. Nhưng Từ Tam chưa kịp trừ bỏ Chung đạo trưởng thì Tây Bắc đã truyền đến tin vui: Cuộc chiến giữa Tây Bắc và Thát Đát đã đến hồi kết thúc, quân ta đột phá thắng lợi, Võ Trạng nguyên Tống Diêu bắt giữ tam Vương tử Thát Đát.

Tống Diêu có thể bắt được Cáp Mộc Nhĩ hoàn toàn là may mắn.

Cáp Mộc Nhĩ gặp phải Tống Diêu coi như là hắn xui xẻo.

Tống Diêu thủ một quan ải nhỏ nhỏ, không đến phiên hắn làm chủ lực.

Vì Cáp Mộc Nhĩ bị tứ đệ bức bách không còn đường nào khác, lão cha vừa chết, đáng lý nhị ca với thanh danh cực cao có thể kế thừa hân vị, nhưng tứ đệ lại tiên hạ thủ vi cường xử lý nhị ca, áp chế chư huynh đệ Cáp Mộc Nhĩ để bước lên hân vị.

Đương nhiên Cáp Mộc Nhĩ cũng có địa vị nhất định ở trong tộc Thát Đát. Thát Đát cũng chưa chân chính thống nhất, ngoại trừ tám huynh đệ bọn họ thì các thúc bá của bọn họ đều có binh mã riêng của mình.

Có việc gì thì mọi người sẽ cùng thương nghị, đây là quy củ xưa nay của Thát Đát.

Ngược lại với Thiên triều, Thát Đát Khả Hãn được mọi người đề cử. Nhưng có một chuyện chính là, người có thể làm Khả Hãn là vì người có thực lực hùng mạnh, mọi người cũng sẽ không dám nhiều lời. Vấn đề ở chỗ người đã chết, nhưng nhi tử của người không hãn là có thể làm Khả Hãn.

Nếu người kế vị không có bản lĩnh thì hãn có thể đảm nhận không được hãn vị, bị người khác xử lý đoạt địa bàn cũng là chuyện bình thường.

Cho nên Thát Đát người ta hoàn toàn không có chuyện tra truyền con nối, người ta hoàn toàn là dựa vào chính thực lực của mình để nói chuyện.

Cáp Mộc Nhĩ là ca ca của tân Khả Hãn, vị trí này có chút bất tiện

Người Thát Đát mặc dù tôn sùng kẻ hùng mạnh, nhưng không phải không có nội tâm. Tân Khả Hãn Tát Trát là kẻ có dã tâm, tuy rằng hãn không thích việc Cáp Mộc Nhĩ tôn sùng văn hóa của người Hán, ngày thường bày ra vẻ mặt ngụy quân tử thu mua lòng người, bất quá hãn cũng biết vị ca ca này của hãn là đối thủ cạnh tranh hàng đầu cho cái ghế hãn vị.

Tuy rằng hiện tại hãn đã nắm lấy hãn vị, nhưng hãn và Cáp Mộc Nhĩ xưa nay cũng không có giao tình thân thiết. Huống chi Tát Trát vừa mới lên ngôi, cũng cần một trận chiến để củng cố hãn vị.

Dụng ý của trận chiến này là loại bỏ binh mã của những kẻ mà hãn cảm thấy có nguy cơ uy hiếp, tốt nhất là cứ tử trận, như thế Tát Trát có thể danh chính ngôn thuận hợp nhất binh mã của kẻ đó.

Cáp Mộc Nhĩ cũng là người có tâm cơ, hãn không đi theo đại quân, vốn định tùy tiện chọn một quan ải nhỏ để đánh một trận. Nếu có thể công thành thì đi vào chiếm đoạt một chút, xem như kiếm lợi.

Nếu dụng phải phần tử ngoan cường thì hãn sẽ né tránh.

Cáp Mộc Nhĩ không ngờ hãn lại dụng phải Tống Diêu và Triệu Lệnh Nghiêm, hai người này được hậu nhân xưng là chiến tướng của tổ hợp hoàng kim.

Tống Diêu cũng không nhận ra Cáp Mộc Nhĩ. Hãn còn non nớt, nhưng có lá gan lớn, không sợ chết, chỉ chăm chỉ luyện binh.

Tống Diêu được Triệu Lệnh Nghiêm một tay lập kế phục kích, nhặt được bảo vật, trực tiếp bắt Cáp Mộc Nhĩ làm tù binh.

Cáp Mộc Nhĩ thấy Tống Diêu trái cảm thương, phải cảm khiêng, chiêu thức hư hư ảo ảo, mỗi một chiêu đều cực kỳ lợi hại, nửa thân nhiễm máu tươi, dung nhan lạnh lùng tuấn mỹ mang theo một chút yêu dị khiến hãn khó tránh khỏi mà bờ ngỡ.

Tống Diêu thấy Cáp Mộc Nhĩ ăn mặc khác thường, rõ ràng là cao hơn đám binh sĩ Thát Đát một bậc, bèn tha mạng cho hãn, chỉ đem người quay trở về thành, giao cho Triệu Lệnh Nghiêm thẩm vấn.

Triệu Lệnh Nghiêm phân phó thủ hạ nâng đến rất nhiều dụng cụ hành hình, chất thành một đống. Cáp Mộc Nhĩ lại rất thức thời, vội vàng nói, “Ta vốn là tam Vương tử của Thát Đát Khả Hãn, ta cần đãi ngộ tương đương với thân phận của mình. Ta nghĩ Hoàng đế của các người chưa từng hạ lệnh giết ta, vì vậy các người vô lễ đối với ta thì sẽ không thỏa đáng đâu.”

Tống Diêu hừ cười một tiếng, “Người rất thức thời.” Mấy ngày qua cùng người Thát Đát đánh chiến, đương nhiên hãn không có hảo cảm đối với đám thượng cấp Thát Đát.

Cáp Mộc Nhĩ không nói lời nào vẫn có thể duy trì khí khái của một vương thất.

Triệu Lệnh Nghiêm tiếc nuối, “Thật đáng tiếc, ta còn muốn thử xem, nghe nói xương cốt của người Thát Đát rất cứng rắn.”

Kỳ thật trong lòng của hai người đang rất kinh ngạc và cao hứng, bèn phái người trông coi cẩn thận Cáp Mộc Nhĩ, Tống Diêu vui vẻ nói, “Không ngờ lại bắt được con cá lớn.”

Triệu Lệnh Nghiêm cười, “Niềm vui bất ngờ.”

Thật đúng là niềm vui bất ngờ.

Bọn họ không biết Cáp Mộc Nhĩ là tù binh có thân phận tối cao trong trận chiến giữa quân Tây Bắc với Thát Đát lần này.

Tổng Diêu là người cực trọng nghĩa, hẳn là người bắt được Cáp Mộc Nhĩ, đương nhiên không ai có thể tranh công với hắn, bắt quá hắn không quên Triệu Lệnh Nghiêm, trong công văn gửi cho Bình Dương Hầu, Tổng Diêu hết lời ca ngợi Triệu Lệnh Nghiêm.

Tổng Diêu đúng là đang nâng đỡ Triệu Lệnh Nghiêm, hẳn thỉnh công cho Triệu Lệnh Nghiêm, Bình Dương Hầu sẽ nể mặt hắn. Bình Dương Hầu cũng bớt lo một chút, nói với Mã Dục, “Rốt cục cũng không mất mặt tổ tiên, Tổng Diêu tiền đồ vô lượng.”

Mã Dục mỉm cười, “Nhi tử vừa nhìn thấy hắn thì liền biết.”

Kỳ thật Tổng Diêu có thể có cơ hội chiếm được kỳ công lần này cũng có quan hệ rất lớn đến tâm tư của Bình Dương Hầu. Nếu Bình Dương Hầu là người lòng dạ hẹp hòi, ghen ghét nhân tài thì sẽ không thể trong một thời gian ngắn liền cho Tổng Diêu quản lý đội kỵ binh, thậm chí cho hắn độc thủ một quan ải. Lần này đại thắng là do Tổng Diêu có bản lĩnh, đồng thời cũng nhờ có sự quyết đoán của Bình Dương Hầu.

Minh Trạng cũng nói, “Lần này tử vô có thể tuyển được Tổng Diêu và Triệu Lệnh Nghiêm quả là may mắn. Bắt quá bọn họ vẫn còn trẻ, kinh nghiệm non nớt, quân Tây Bắc vẫn phải để lão tướng như Bình Dương Hầu lãnh đạo thì ta mới có thể yên tâm.”

“Từ chuyện Tổng Diêu có thể nhìn thấy lòng dạ của Bình Dương Hầu.” Minh Trạng nói với Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi cười, “Là người do người tuyển chọn thì Bình Dương Hầu đương nhiên an bài vị trí thỏa đáng.”

“Bình Dương Hầu an bài thật hợp lý.” Minh Trạng mỉm cười, “Tổng Diêu cũng không phải người hiền lành, ngược lại hắn là người vừa bướng bỉnh vừa khó thuần, bắt quá ở trong quân ngũ thì mọi người luôn tôn kính kẻ mạnh, có một chút xấu nét cũng không xem là tệ. Bình Dương Hầu có thể chịu đựng bản tính của hắn thì thật đúng là nghĩa khí.”

Không ngờ Minh Trạng có thể nhìn thấy điểm này, ánh mắt của Nguyễn Hồng Phi trở nên dịu dàng hơn một chút, nhẹ nhàng nói, “Nếu Bình Dương Hầu nghe người nói như vậy thì sẽ quên mình xả thân phục vụ cho người đấy.”

Lương thần, danh tướng, đương nhiên là rất hiếm thấy.

Nhưng thiên hạ có rất nhiều nhân tài. Văn sĩ đọc sách, quân nhân luyện võ, đều là muốn thành tài, phục vụ cho đế vương. Vì vậy chọn vài người có bản lĩnh xuất chúng cũng không phải việc khó.

Nhưng tuần mã thì rất nhiều, mà Bá Nhạc lại cực hiếm, muốn gặp một minh quân thì đúng là khó càng thêm khó. (Bá Nhạc = người này ở thời Xuân Thu và rất giỏi xem tướng ngựa)

Như lão tướng Bình Dương Hầu, đã quen ở dưới trướng của Phượng Cảnh Kiên, khi Minh Trạng vừa mới đăng cơ lại không vội vã thay bằng tâm phúc của mình mà vẫn sử dụng bọn họ, hiện tại còn có thể nói một câu công đạo như vậy, Nguyễn Hồng Phi cũng cảm thấy tiểu mồm mồm nhà hắn thật sự có chỗ hơn người.

Kỳ thật đại thần có tư tâm cũng không sợ Hoàng đế bồi dưỡng người mới.

Cho dù là rường cột quốc gia thì bọn họ cũng sẽ già đi. Cho dù Hoàng đế không có suy nghĩ này thì bọn họ cũng sẽ đề bạt người có năng lực để tiếp tục nhiệm vụ của mình, tiếp tục phục vụ vì quốc gia.

Nhưng Hoàng đế cũng phải có lương tâm.

Vì sao tân hoàng vừa đăng cơ thì trước tiên sẽ là phong thưởng?

Thu mua lòng người là một chuyện nhưng quan trọng nhất chính là không thể khiến thần tử lạnh tâm.

88. Chương 88

Minh Trạng cực kỳ cao hứng đối với việc quân Tây Bắc bắt sống Cáp Mộc Nhĩ.

Không chỉ có Minh Trạng mà các đại thần trong triều và thiên hạ dân chúng đều vì thắng lợi của Thiên triều mà say sưa tưng hỉ.

Minh Trạng có suy nghĩ cực kỳ lãnh tĩnh, lúc này hẳn yêu cầu Vĩnh Ninh Hầu chuyên cần huấn luyện binh mã để đô, còn nói với Vĩnh Ninh Hầu, “Quân đội để đô lâu ngày an nhàn, hy vọng một ngày kia bọn họ cũng có thể xông pha sa trường, trải qua khói lửa chiến tranh.”

Ngụ ý là không cần nói thì cũng phải biết.

Chỉ cần là nam nhân thì đều có dã tâm, Vĩnh Ninh Hầu ngày ngày không dám lơ là.

Thật rõ ràng, Minh Trạng nhìn xa trông rộng, tuy rằng hẳn không phải là long tự, nhưng dường như tất cả mọi người đều tin tưởng thiên chất của Minh Trạng còn hơn cả Thái thượng hoàng. Minh Trạng là một người có thể dẫn dắt mọi người sáng tạo nên một thời đại thịnh thế.

Tuy rằng Minh Trạng vừa mới đăng cơ nhưng đã đạt được thắng lợi từ đội quân Tây Bắc, cải cách hoàn thiện thuế muối, cảng Thiên Tân cũng bắt đầu chiêu thương. Cũng không rõ vì sao nhưng mọi người cảm thấy cứ đi theo Minh Trạng thì cho dù có chuyện gì khó khăn cũng sẽ có Hoàng thượng gánh vác.

Hơn nữa, nhìn vào cách chấp chính của Minh Trạng thì cũng có thể thấy rõ hẳn không phải là một hoàng đế tình nguyện ngủ đông để giữ gìn cái đã có sẵn.

Tin tức trong giới thượng lưu rất nhạy bén, Bình Dương Hầu lần đầu tiên gửi đến chiến báo, lúc ấy Minh Trạng đã nói, “Không thể bắt sống Thát Đát Khả Hãn, không xem là tin chiến thắng.”

Hiện tại nghĩ một chút về khẩu khí của Hoàng thượng lúc trước.

Tây Bắc nhất định là có chiến tranh.

Dựa theo phương châm chấp chính của Minh Trạng đang tiến triển từng bước một thì những người nhìn xa trông rộng có thể thấy được quân Tây Bắc là một bảo vật khiến người ta nhiệt huyết xả thân lập công!

Thỉnh quân tạm thượng Lăng Yên các, nhược cá thư sinh vạn hộ hầu. (Mời ngài tạm đến Lăng Yên Các, nào có thư sinh vạn hộ hầu = Trên Lăng Yên Các có đặt 24 tranh chân dung của các vị công thần khai quốc, nhưng không có vị nào xuất thân là thư sinh)

Từ trước đến nay muốn phong hầu ban tước thì không có chiến công là không thể.

Vĩnh Ninh Hầu đã có được tước vị, nhưng là một người nam nhân, là một võ tướng thì hẳn cũng có giấc mộng dẫm máu sa trường của chính mình.

Không ai biết rõ chính sách tương lai của triều đình đối với Tây Bắc hơn Minh Trạng.

Minh Trạng không câu nệ bất kỳ nhân tài, nhưng hẳn cũng hiểu rất rõ đạo lý đề bạt người một nhà.

Không có đạo lý nào có thể giải thích chính xác hai chữ trung thành, và trung thành cũng là phẩm chất khó đạt được nhất.

Được Minh Trạng mơ hồ ám chỉ, Vĩnh Ninh Hầu càng thêm dụng tâm thao luyện binh mã để đô.

Đội quân áp giải Cáp Mộc Nhĩ vẫn chưa về đến để đô thì cuộc thi tuyển chọn đạo sĩ ở trong thành đã chính thức bắt đầu.

Đương nhiên trước cuộc thi, bởi vì Minh Trạng dường như tỏ ra hứng thú đối với đám đạo sĩ cho nên theo sau Phương Thận Hành lại có vô số triều thần lần lượt tiến cử đạo sĩ cho Minh Trạng.

Minh Trạng vung tay lên, hết thấy cứ tham dự thi thố đi, trầm chỉ xem thành tích, không chơi trò đi cửa sau.

Thật kỳ dị chính là cuộc thi chiêu sinh đạo sĩ này cũng được ghi chép trong lịch sử.

Sử sách có nói: Khi Võ hoàng đế vừa đăng cơ, vì bị nịnh thần mê hoặc, hết lòng tin tưởng huyền học, đạo sĩ thiên hạ ồ ạt chạy về để đô. Hoàng đế cho Cấp sự trung Phương Thận Hành chủ trì cuộc sát hạch, ngày đó đông tố nổi lên mãnh liệt, mười tên đạo sĩ thì đi hết tám chín tên, đúng là trời phạt.

Nếu chỉ phân tích riêng lẻ đoạn tư liệu lịch sử này thì hơn phân nửa mọi người sẽ nghĩ rằng đây hoàn toàn là khoa trương. Huyền học pháp thuật vốn là thứ hư ảo, có ai đích thân thấy kẻ nào đằng vân hay chưa, hay biến hồng thành tốt? Hay biến hạt đậu thành vũ khí? Bất quá chỉ là lừa gạt mà thôi.

Nhưng đông tố nổi lên mãnh liệt, trong mười người chết hết tám chín người, đây hoàn toàn là cảnh chỉ có trong tiểu thuyết giả tưởng mà thôi. Ai tin, kẻ nào tin mới là đại ngốc, người tin hay sao?

Hoàn toàn là nói hư nói vượn!

Có thể thấy được chính sử cũng không hẳn đều đúng sự thật. Nhưng chúng ta phải chú ý một chút, tư liệu lịch sử ghi lại, nhất là chính sử, tuy có chút lệch lạc với sự thật, nhưng nó nhất định có liên quan đến sự thật.

Hậu nhân thấy tư liệu lịch sử huyền ảo khó tin.

Ngay cả những kẻ tham dự vào ngày đó cũng sợ tới mức suýt nữa đã ngạt thở.

Mấu chốt là đề thi lần này thật kỳ lạ.

Thời tiết hôm đó không tốt, mùa hè mà đông tố lại nổi lên rất nhiều, còn trút xuống một trận mưa to, bên ngoài sấm sét đùng đùng, Phương Thận Hành chủ trì cuộc thi đi đến triệu tập mọi người.

Bởi vì đều phải ăn cơm hoàng thất cho nên trong lòng không tình nguyện thì cũng đều đến đây tham dự.

Tay trái của Phương Thận Hành cầm một cái chụp đèn, đứng trên một cái bục nhỏ, giải thích tóm lược cho tất cả đạo sĩ, “Thấy không? Đây là chụp đèn, được nung từ sứ thượng hạng, và được vẽ hoa lan mạ vàng, hôm nay tỷ thí có liên quan đến cái chụp đèn này.”

“Mấy ngày trước Hoàng thượng nằm mộng, nhìn thấy một tiên nhân đem một tia chớp bỏ vào chụp đèn, ngọn đèn đó không cần thắp nến mà vẫn sáng. Hoàng thượng hỏi ta một câu, chư vị có ai có khả năng thần thông này hay không?” Phương Thận Hành nhìn quanh một phòng đạo sĩ có kẻ già người trẻ.

Những người này đều hành tẩu ở giang hồ, rất xảo quyệt, lập tức có người liền nói, “Phương đại nhân, phạm phu tục tử như chúng ta đương nhiên không thể so sánh với tiên nhân.” Không thừa nhận đạo hạnh của mình là tép riu mà chỉ nói đề mục là nan giải.

“Đúng vậy, tia chớp tới lui vô ảnh vô tung, cho dù có chạm cũng không chạm được, có ai có thể đặt nó vào trong chụp đèn cơ chứ, nếu không phải là thượng tiên thì thật không có khả năng này.”

Phương Thận Hành đã sớm có đối sách, hần cười một chút, “Chuyện này à, Chung đạo trưởng có cách đưa tia chớp vào đó, chẳng qua đạo này Chung đạo trưởng đang luyện lô tiểu hoàn đan thứ hai cho Hoàng thượng, không thể phân tâm xử lý chuyện này. Bởi vì vậy mà Hoàng thượng rất sầu muộn, nếu ai trong số các chư vị có thể giúp Hoàng thượng phân ưu thì chẳng phải là tiền đồ sau này sẽ rộng mở hay sao. Còn nữa, ta cũng không tin các người đều là đạo trưởng có danh, có họ, có pháp thuật mà lại không bằng Chung đạo trưởng? Nếu là như thế thì chư vị có thể tự rút lui rồi đi.” Trước tiên dụ dỗ bằng tiền đồ rộng mở, sau đó lại khích tướng là không bằng Chung đạo trưởng, không thể không nói Phương Thận Hành là người rất có khả năng.

Đám đạo sĩ đương nhiên đâm lao theo lao, đều nhao nhao nói, “Chúng ta nguyện phân ưu vì Hoàng thượng.” Nếu không thì bọn họ đến đây để làm gì.

Phương Thận Hành dẫn đám đạo sĩ đi ra ngoài, trong viện chỉ có một cây cột bằng sắt, kích cỡ bằng cổ tay, cao vút, ước chừng mười thước, cố định trên một đài cao, tổng cộng độ cao khoảng hai mươi thước hơn. Ở trên đỉnh cây cột có vô số thanh sắt gấp khúc tạo thành khung xương, dưới đất có đặt vài thanh sắt, Phương Thận Hành nói, “Đây là thông thiên trụ, đã được Chung đạo trưởng bên cạnh Hoàng thượng làm phép, Chung đạo trưởng có nói, chỉ cần chư vị thành tâm, chờ đến khi sét đánh xuống thì dùng một tay chạm vào thanh sắt này, sau đó lệnh cho ta đem chụp đèn đặt ở bên dưới hành lang thì các người sẽ có

thể dẫn tia chớp vào trong đền. Nếu có ai có thể thượng thiên thì đây chắc chắn là đại cơ duyên do ông trời ban tặng!”

Hai chục vị đạo sĩ đến xem thử thì liền bị một tia sét giáng xuống lập tức đánh chết mười tám người.

Minh Trạng nghe thấy tin này thì dậm chân hô to, “Nghiệp chướng, đúng là nghiệp chướng, như vậy thì phải làm sao mới được đây?” Tổ ra vô cùng ảo não.

Phượng Thận Hành liền nói ngay, “Bệ hạ, thần cảm thấy đây là ông trời nhắc nhở đám đạo sĩ này không thuần đạo, e rằng bọn họ không phải thật lòng vì đạo mà đến đây nên mới làm phật lòng thiên ý.”

Phượng Thận Hành nói như thế cũng chính là suy nghĩ của đám triều thần.

Quân Tây Bắc truyền đến tin vui, Hoàng thượng lại muốn triệu tập đạo sĩ khiến các đại thần nôn nóng, như Lý Bình Chu, môi miệng đầy vết lở loét, nói cũng nói không nổi. Minh Trạng còn thưởng cho hần mấy viên thanh tâm hàng hỏa để uống.

Vừa lúc xảy ra chuyện đạo sĩ bị sét đánh, tốt nhất có thể đuổi tên yêu đạo họ Chung kia ra khỏi cung thì hay biết mấy.

Nhưng cho dù các đại thần có ý này thì Minh Trạng lại không đồng ý, chẳng những không đồng ý đuổi Chung đạo trưởng ra khỏi cung mà hần còn muốn hai tên đạo sĩ chưa bị sét đánh tiếp tục bắt tia chớp bỏ vào chụp đèn cho hần.

Hai tên đạo sĩ còn sót lại nghe nói bệ hạ có ý tưởng này thì vội vàng dập đầu nói, “Tiểu dân pháp lực hữu hạn, thật sự khó có thể thi hành hiệu lực của bệ hạ, thỉnh bệ hạ thứ tội.” Vân vân và vân vân, tuôn ra một tràng, tóm lại chỉ có một câu, chết sống cũng không muốn tiếp tục ở lại trong cung.

Trời ạ, lúc đầu nghĩ rằng đến đế đô là để luyện đan chế được cho Hoàng thượng, ai ngờ lại bị bắt làm chuyện nguy hiểm như vậy, cho dù được hưởng vinh hoa phú quý mà không có mạng thì làm sao mà hưởng được đây.

Trời ạ, tuy rằng phú quý làm mê muội con người, bắt quá cái mạng có giá rất cao a.

Bọn họ muốn kiếm bát cơm để ăn cũng không dễ dàng! Những kẻ không bị sét đánh xem như mạng lớn.

Nhưng Hoàng đế bệ hạ dường như rất hứng thú đối với chuyện bắt giữ tia chớp, bọn họ làm sao có thể tiêu hóa nổi đây. Lúc này không chết đã là ông trời phù hộ, còn lần sau thì sao?

Cho nên hai đạo sĩ có nói thế nào cũng không chịu ở lại trong cung.

Minh Trạng mỉm cười, “Nhị vị đạo trưởng không cần khiêm tốn, trẫm biết các người pháp lực cao cường, hôm qua là ông trời ban thưởng cơ duyên, thật sự là chiếm được đại vận. Cơ duyên như thế thì làm sao nỡ để các người rời đi cho được, Hà Ngọc, đem tiểu hoàn đan của trẫm ban thưởng cho nhị vị đạo trưởng đi!”

“Hầy, các người không biết tiểu hoàn đan này trân quý cỡ nào đâu. Ngày sau trẫm có thể thăng thiên thì đều dựa vào hoàn đan này cả đấy.” Minh Trạng nhìn bộ dáng cảm kích uống đan dược của hai người kia, hần không buông tha, “Tốt lắm, trẫm biết các người khiêm tốn, người càng có thực lực thì càng khiêm tốn.”

Cứ thế mà giữ hai người nọ ở lại trong cung, hai đạo sĩ nơm nớp lo sợ, sợ không biết đến khi nào bệ hạ lại hưng phấn đòi bắt tia chớp chẳng phải là muốn lấy cái mạng già của bọn họ hay sao.

Minh Trạng thở dài với chư vị đại thần, “Tiên sơn đạo trưởng đều là những người nhân văn dã hạc, lần này triệu tập các đạo trưởng thi thử nhưng chỉ có thể giữ lại hai vị trong cung, nhân thủ vẫn không đủ dùng!” (nhân văn dã hạc = nếp sống đạo gia)

“Nếu chư khanh quen biết đạo trưởng nào có pháp lực cao cường thì cứ tiến cử cho trẫm!” Nói xong, hần còn thở dài một hơi, “Nay chỉ có ba vị đạo trưởng luyện đan chế được cho trẫm, thật sự rất bận rộn, lại trì hoãn việc tu hành của các đạo trưởng, trẫm thật không đành lòng.”

Chư vị đại thần nghe Minh Trạng nói như thế thì chỉ cúi đầu giả cảm giả điếc.

Lúc này Tổng Diêu áp giải Cáp Mộc Nhĩ quay về đế đô, rốt cục Minh Trạng có chuyện chính sự phải làm.

Lần đầu tiên gặp mặt, Cáp Mộc Nhĩ giả trang làm sứ thần Thát Đát, tuy có vài phần linh thiêng nhưng cũng là Vương tử, là khách quý của Thiên triều. Nhưng nay lại là người xưa mà cảnh mới.

Minh Trạng thấy Cáp Mộc Nhĩ mặc một bộ y phục màu trắng thuần, mang chân trần mà yết kiến, hần cười tủm tỉm, “Cáp Mộc Nhĩ, đã lâu không gặp, hoan nghênh người đến đế đô.”

Cáp Mộc Nhĩ cảm thán, “Tiểu thần chỉ là tù binh của bộ hạ mà thôi.”

“Ta đã sớm đoán được sẽ có một ngày này mà.” Minh Trạng nói một cách sẵn sàng, nào là sớm đoán được sẽ có một ngày này khiến Cáp Mộc Nhĩ thật sự chỉ muốn học máu. Bất quá hần là tù binh, cho dù người ta muốn giết muốn đánh thì hần cũng không thể phản kháng, duy nhất có thể làm chính là cố gắng bảo vệ tôn nghiêm của chính mình. Nếu Hoàng đế Thiên triều làm nhục hần thì hần cũng không màng cái chết để bảo vệ tôn nghiêm.

Minh Trạng cũng không biết một câu của hần kích thích tam Vương tử đến tột độ, mà chỉ tiếp tục nói một cách đầy thiện ý, “Trẫm đã phái người an bài chỗ ở cho người. Người yên tâm đi, trẫm là người văn minh, quốc gia của trẫm là quốc gia văn minh, thần tử của trẫm cũng là thần tử văn minh. Tuy người là tù binh nhưng người có thân phận đặc biệt, trẫm sẽ đối xử với người ở cấp độ phù hợp. Có ăn có uống có giường có thuyền tháp có người hầu hạ, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, không trối dấy tâm tư gì khác, nếu đệ đệ tân Khả Hãn của người nguyện ý chuộc người về thì trẫm cũng sẽ thoải mái đồng ý.”

Cáp Mộc Nhĩ không muốn chết, hần cười khổ, “Bộ hạ, tiểu thần bị tân Khả Hãn chán ghét, tân Khả Hãn sẽ không chịu tổn của để đón tiểu thần về thảo nguyên đâu.”

Minh Trạng nhếch môi, dụ dỗ một cách lương thiện, “Cũng không sao, người có thể tự lấy thứ gì đó để trao đổi cũng được.”

Minh Trạng hứng thú đối với Cáp Mộc Nhĩ còn hơn cả ba lão già đạo trưởng kia. Bởi vì lúc ấy Phương Thận Hành lừa gạt mọi người chạm vào cột sắt là chủ ý của Chung đạo trưởng, làm cho hai tên đạo trưởng mới gia nhập đại quân luyện đan cực hạn Chung đạo trưởng.

Hay lắm, chính là người lừa gạt Hoàng thượng để cho mọi người bị sét đánh a!

Đương nhiên bọn họ không thể đắc tội Hoàng thượng, bèn trút giận lên đầu Chung đạo trưởng! Cừu nhân gặp mặt sẽ đổ mắt, hai tên đạo sĩ vừa thấy Chung đạo trưởng thì cơn hận trong lòng liền đạt đến đỉnh điểm, chỉ hận không thể nhào đến cắn chết Chung đạo trưởng ngay lập tức.

Bọn họ không biết rằng Chung đạo trưởng có khổ mà nói không nên lời.

Người nằm mộng là Hoàng thượng, Hoàng thượng nói, “Chung đạo trưởng à, trẫm mơ thấy một tiên nhân đến trước giường trẫm, đích thân đem tia chớp bỏ vào trong chụp đèn, ngọn đèn cứ thế mà sáng mãi. Tiên nhân báo cho trẫm biết, loại đèn này gọi là đèn điện, sử dụng tia chớp trên trời để làm nguồn dẫn. Chung đạo trưởng có cách nào làm cho trẫm một ngọn đèn điện như thế hay không?”

Chung đạo trưởng có thể nổi danh ở đế đô đương nhiên là có lý do, hần liền nói ngay, “Bộ hạ, bản đạo khéo tu tiên luyện đan, chứ không quá tinh thông đối với pháp thuật.”

Minh Trạng là ai, người nói không tinh thông thì hần dễ dàng cho qua chuyện hay sao?

Hần trực tiếp lừa gạt Chung đạo trưởng, mượn danh Chung đạo trưởng xây cột thu lôi, bởi vậy Chung đạo trưởng rốt cục trở thành người đưa ra ý kiến này. Kết quả là tất cả cừu hận đều đổ lên đầu Chung đạo trưởng.

Cho nên mới nói, đại tiên chuyên lừa gạt người ta hiện tại muốn lừa gạt Hoàng thượng thì chẳng phải chuyện dễ dàng. Hơn nữa còn có khả năng trộm gà không được mà còn mất nắm gạo.

Chung đạo trưởng bỗng dưng có thêm hai tên đại cừu nhân vừa thoát khỏi tay của lão thiên gia, giữ được cái mạng nhỏ của mình.

Hai vị đạo trưởng mới gia nhập đại quân luyện đan đều có danh hào, một người tên là Côn Luân Tử, một người là cư sĩ Thanh Thành. Hai người này cũng rất cao số, trong hai mươi người chỉ có hai người bọn họ còn sống.

Coi như tỉ suất sống sót là một phần mười.

Tuy rằng bọn họ không thành công làm được đèn điện nhưng Hoàng thượng vẫn ban thưởng dày đặc cho bọn họ.

Cho dù là Chung đạo trưởng xưa nay không màng vàng bạc châu báu thì bây giờ cũng có chút ghen tị, có thể thấy được Hoàng thượng rất hào phóng.

Côn Luân Tử và cư sĩ Thanh Thành tiến cung sau Chung đạo trưởng, lại cùng có cừ oán với Chung đạo trưởng, đương nhiên sẽ kết bè kết phái, chờ cơ hội trả thù Chung đạo trưởng.

Minh Trạng không hề hứng thú đối với trận chiến ngầm giữa đám đạo sĩ với nhau. Mọi hứng thú của hắn đang đặt hoàn toàn trên người tù binh Cáp Mộc Nhĩ. Lúc này quân Thát Đát đã lui về thảo nguyên, Minh Trạng thân thiết tiếp kiến Tống Diêu, sau khi ban thưởng cho Tống Diêu thì cho huynh đệ Tiết Thiểu Lương và Tống Diêu đoàn tụ, rồi vội vàng đi tìm Cáp Mộc Nhĩ tâm sự.

Bởi vì Cáp Mộc Nhĩ chịu ảnh hưởng của Chiêu Hòa công chúa cho nên hắn cũng bị văn hóa của người Hán ảnh hưởng.

Bộ lạc Thát Đát tôn sùng kẻ mạnh cho nên khó có thể chấp nhận cử chỉ tao nhã này của hắn. Bất quá khi giao tiếp với người Thiên triều thì lại rất thích hợp. Thậm chí trên thân mình của Cáp Mộc Nhĩ cũng có một loại xảo quyết đặc trưng của người Hán.

Mùa hè, tiết trời oi bức, nơi ở của Cáp Mộc Nhĩ được canh gác nghiêm mật, vì muốn cuộc sống của Cáp Mộc Nhĩ thoải mái một chút cho nên Minh Trạng phái người cung cấp mấy tảng băng giải nhiệt cho Cáp Mộc Nhĩ. Đủ loại đãi ngộ của Hoàng đế làm cho Cáp Mộc Nhĩ hiểu được, xem ra hắn thật sự có giá trị.

Minh Trạng cũng không phủ nhận, nếu chỉ bấy nhiêu trí tuệ chính trị mà cũng không có thì Cáp Mộc Nhĩ không phải là tam Vương tử từng giả dạng sứ thần Thát Đát để cầu hôn Công chúa của Thiên triều.

“Cáp Mộc Nhĩ, ngươi cũng quen đọc sách Hán gia, chắc hiểu được người Hán có một câu tên là tiên lễ hậu binh.” Minh Trạng cười tủm tỉm rồi ngồi xuống, thần nhiên nhìn Cáp Mộc Nhĩ mà hỏi, “Ngươi vẫn chưa hài lòng khi trẫm đối xử tử tế với ngươi như vậy hay sao?”

Cáp Mộc Nhĩ liền nói, “Tiểu thần vô cùng cảm kích.”

“Chỉ cần cho trẫm biết được những gì trẫm muốn biết thì trẫm sẽ không ngại để cho ngươi sống càng thoải mái.” Minh Trạng ra hiệu cho Cáp Mộc Nhĩ ngồi xuống rồi nói thẳng, “Nghe nói vị nhị Vương tử có thanh danh cực cao vốn sẽ kế thừa hãn vị đã chết, nhưng ngươi không thể đăng cơ mà là tứ đệ Tát Trát của ngươi lên ngôi hãn vị, có đúng không?”

“Dạ, những gì bệ hạ nói đều không sai.” Cáp Mộc Nhĩ thở dài, “Trước kia ta từng cho rằng đối thủ cạnh tranh lớn nhất của ta chính là nhị ca.”

“Chuyện này không có gì kỳ lạ, chớ cần ngươi sẽ không sửa.” Minh Trạng thần nhiên nói, nhị Vương tử sớm giờ lên đại kỳ tranh ngôi hãn vị, ngoại trừ làm bia ngắm thì Minh Trạng chẳng thấy hắn ta có cái gì hữu dụng cả.

“Kể với trẫm một chút chuyện về Tát Trát đi!”

“Tát Trát có quan hệ với phụ Hãn và tiểu Hãn phi, khi đó đại Hãn phi một lòng muốn nhị ca và Công chúa Tây Tạng thành thân, ta bị phái đến Tây Tạng nghênh đón công chúa.” Sắc mặt của Cáp Mộc Nhĩ vừa hồi hận vừa đau khổ, “Khi trở lại bộ lạc thì đại Hãn phi và nhị ca đã bị Tát Trát phục kích giết chết, tiếp theo Tát Trát được thúc thúc Trần Kính Trung trợ giúp, hợp nhất binh mã trong tay phụ Hãn, ngồi lên hãn vị. Khi ta trở về thì đã quá muộn, vì thế Công chúa Tây Tạng được tái giá cho Tát Trát.”

“Trần Kính Trung?” Minh Trạng cảm thấy khó hiểu, “Thúc thúc của ngươi là người Hán ư? Vì sao lại lấy tên tiếng Hán?”

“Thúc thúc cũng thích đọc sách Hán, đáng lý thúc thúc rất hòa hợp với ta, không ngờ thúc thúc lại giúp Tát Trát đoạt hãn vị.” Trong mắt của Cáp Mộc Nhĩ toát ra một chút bi thương.

Minh Trạm thở dài, “Lúc trước khi người đến để đô thì trẫm đã nhắc nhở người, nếu muốn cướp lấy hân vị thì không được rời khỏi phụ hân của người. Không có người thừa kế mà lại rời đi như thế thì xem như mất quyền thừa kế.” Đầu óc để đầu thế này? Vốn không thông minh mà còn dám đọc sách Hán, người không biết một chữ Hán có bao nhiêu nghĩa hay sao, vừa nhìn vào là đã choáng váng đầu óc. Nếu không thì làm sao lại bị trúng kế diệu hồ ly sơn như thế mà lại không nhận ra cơ chứ?

Cáp Mộc Nhĩ nói, “Tiểu thần bị trúng kế diệu hồ ly sơn!”

Muộn quá rồi!

Minh Trạm không hề thông cảm cho Cáp Mộc Nhĩ mà chỉ nói thẳng, “Hiện tại có nói như vậy thì có ích gì.”

“Cáp Mộc Nhĩ à, hiện tại trẫm đại khái đã biết tình hình, tuy rằng trẫm rất hoan nghênh người đến để đô.” Minh Trạm nhẹ nhàng nói, “Hơn nữa theo suy nghĩ của trẫm thì đệ đệ Hân vương của người cũng sẽ rất vui mừng nếu người ở lại để đô, như vậy hân có thể trường kỳ chiếm cứ binh mã của người, nữ nhân của người, có đúng không?”

Cáp Mộc Nhĩ trầm mặc, Minh Trạm nói đúng sự thật, nay hân là tù binh thì còn có cái gì cơ chứ.

Minh Trạm nói, “Vậy trẫm hỏi người, người có muốn quay về Thát Đát hay không? Có muốn làm Thát Đát Khả Hân hay không?”

Những lời này có sức hấp dẫn không gì sánh được đối với Cáp Mộc Nhĩ, hân đứng dậy, trịnh trọng nói, “Bệ hạ, nếu ngài chịu thả ta về thảo nguyên, ngày sau nếu Cáp Mộc Nhĩ có thể nắm được hân vị thì cả đời này sẽ phụng dưỡng bệ hạ, tôn ngài làm phụ thân của người Thát Đát.”

Minh Trạm nhếch môi một chút, cũng không bị thất thố bởi lời của Cáp Mộc Nhĩ, hân chỉ hỏi lại, “Hiện tại cho dù trẫm thả người về nhưng người không có binh không có sĩ, lại là tướng bại trận, Tắt Trát sẽ đối đãi với người thế nào, người có nghĩ đến hay không?”

Cáp Mộc Nhĩ thở dài, “Nam tử hán đại trượng phu, nếu có chút cơ hội tranh đoạt thì cũng không thể dễ dàng buông tha!”

“Trẫm sẽ thả người về, còn muốn lập người làm tân Thát Đát Khả Hân nữa.” Minh Trạm mỉm cười, “Trẫm có giao tình với người, nhưng không hiểu biết đệ đệ Khả Hân của người. Trong mắt trẫm, người là nhi tử của đại Hân phi. Trong mắt Hán nhân, trưởng tử luôn cao quý hơn thứ tử. Cáp Mộc Nhĩ, người cứ yên tâm ở để đô, nơi này có hoa cỏ, có phong cảnh, lại có cái ăn cái mặc, còn tinh xảo hơn cả Thát Đát một ngàn lần. Sau này có thời cơ thích hợp thì trẫm sẽ cho người quân đội rồi thả người trở về!”

Cáp Mộc Nhĩ trịnh trọng thi lễ theo phong cách của người Thát Đát với Minh Trạm.

Minh Trạm chỉ xuống ghế, “Ngồi đi.”

“Nếu chúng ta có cùng mục tiêu, trẫm là thiên tử, miệng vàng lời ngọc, nhất ngôn cửu đỉnh, đương nhiên sẽ không nói dối. Như vậy, chúng ta phải phấn đấu chung một mục tiêu, có một chút việc trẫm muốn người giúp trẫm.” Minh Trạm đắp chăn lót nệm đầy đủ cho mục đích của mình, ôn hòa nói, “Dù sao hiện tại người không phải Khả Hân, Khả Hân hiện tại là Tắt Trát, trừ phi đại quân của trẫm đánh bại quân đội của Tắt Trát, nếu không thì trẫm không thể phế bỏ hân vị của hân, có đúng không?”

“Như vậy, hiện tại trong tay của Tắt Trát rốt cục có bao nhiêu kỵ binh có thể sử dụng, người thân là Vương tử Thát Đát thì chắc là biết rõ chuyện này!”

Cáp Mộc Nhĩ cũng không lập tức trả lời câu hỏi của Minh Trạm, dù sao hân cũng là người Thát Đát.

Minh Trạm mỉm cười, “Cáp Mộc Nhĩ, người muốn làm anh hùng hay muốn làm quân chủ? Người phải hiểu rõ, cách trẫm chiêu đãi quân chủ và chiêu đãi anh hùng rất khác biệt. Nếu người nguyện ý hy sinh vì người Thát Đát, đương nhiên chuyện này rất dễ. Thúc thúc của người đã phản bội người, thê tử của người nay đã trở thành nữ nhân của Tắt Trát, quân đội của người bị hân hợp nhất, thảo nguyên của người bị hân chiếm lĩnh, người còn cái gì đây? Ngoại trừ cái mạng thì người hoàn toàn trắng tay. Nếu người nguyện ý để Tắt Trát làm Khả Hân mà buông tha cho sinh mạng của mình thì trẫm cũng sẽ cho người toại nguyện.”

“Người vẫn chưa hiểu rõ trăm đầu, trăm thích nói chuyện với người thông minh, trăm có mấy chục vạn quân đội ở Tây Bắc. Người suy nghĩ kỹ càng rồi trả lời câu hỏi của trăm, nếu người muốn làm Khả Hãn, muốn đoạt lại vinh quang vốn thuộc về người thì người phải hợp tác với trăm. Trăm sẽ ban thưởng cho người thảo nguyên tươi tốt cùng bấy cừu dê sung túc, ban thưởng cho người địa vị vô hạn, tương lai người sẽ trở thành quân chủ của thảo nguyên. Nhưng điều kiện tiên quyết là người phải hoàn toàn phục tùng trăm.” Minh Trạ không nhanh không chậm mà chờ Cáp Mộc Nhĩ quyết định.

“Bệ hạ càng ngày càng uy nghi, hơn hẳn lần đầu tiên tiểu thần diện kiến ngài.” Cáp Mộc Nhĩ cười khỏ, “Bệ hạ, quân đội trung thành nhất trong tay Tát Trát có khoảng năm vạn kỵ binh, trong đó có bốn vạn kỵ binh vốn là của phụ Hãn, quân đội riêng của Tát Trát chỉ có một vạn kỵ binh. Số kỵ binh còn lại của thúc bá và các huynh đệ khác, nếu cộng lại thì cũng trên dưới ba vạn. Bất quá lần này đánh với quân Tây Bắc chắc chắn tổn hại khá nhiều.”

“Tính ra quân đội của họ cũng không ít.” Minh Trạ nói một tiếng.

Dù sao cũng đã mở miệng, Cáp Mộc Nhĩ hạ quyết tâm, hẳn cũng phải tỏ ra thành ý của mình, “Lần này tấn công Cam Túc của Tây Bắc, Tát Trát sẽ hoàn thành việc hợp nhất quân đội Thát Đát, những người không trung thành với hắn giống như tiểu thần sẽ phải tử chiến hoặc đại loại là như thế.”

“Trăm hiểu.” Minh Trạ cười cười, xem ra đại chiến sắp bùng nổ, hẳn phải chuẩn bị sẵn sàng.

Minh Trạ nhìn Cáp Mộc Nhĩ rồi nói, “Tây Tạng thì sao, Công chúa Tây Tạng có dẫn theo quân đội Tây Tạng đến Thát Đát hay không?”

“Cũng không có bao nhiêu người, Tàng Vương chỉ cho Công chúa một ngàn quân thị vệ.”

Ánh mắt của Minh Trạ chợt mở to, “Cáp Mộc Nhĩ, trăm biết thảo nguyên của các người tuy rằng tươi tốt nhưng không có sắt thép gốm sứ. Mặc dù các người có giao hảo với Tàng Vương, bất quá bên phía Tây Tạng vẫn phải trông cậy vào mậu dịch với Trần Nam Vương phủ. Cho dù các người bỏ ra một lượng lớn ngân lượng thì bọn họ cũng không có bao nhiêu để bán cho các người. Tuy rằng trăm chưa đến Tây Bắc nhưng trăm biết ngoại trừ mậu dịch trong phạm vi giới hạn thì người Thát Đát của các người cũng có liên hệ với người Hán, bọn họ sẽ bán cho các người rất nhiều thứ, có đúng không?”

Cáp Mộc Nhĩ tán phục, “Mặc dù bệ hạ ở thâm cung nhưng chuyện gì cũng biết. Bệ hạ thật sự giống như thần tiên có năng lực nhìn thấu tất cả.”

“Bệ hạ, người Thát Đát không giỏi trồng trọt, lấy việc chăn nuôi dê ngựa cừu mà sống. Ngựa của Thát Đát là giống ngựa tốt nhất trong thiên hạ, nhưng người Thát Đát lại không có nhiều vàng bạc, chúng ta dùng ngựa để trao đổi những nhu yếu phẩm với dân chúng Thiên triều.” Cáp Mộc Nhĩ phát hiện muốn giấu diếm trước mặt vị bệ hạ trẻ tuổi này thì thật sự không phải chuyện dễ, hướng hồ Minh Trạ luôn mang đến cho hắn một loại áp lực như có như không, Cáp Mộc Nhĩ cảm thấy thà rằng nói chuyện hàm hồ một chút còn hơn là đi nói dối.

“Các người trao đổi với ai?” Không có nhu yếu phẩm của Thiên triều thì người Thát Đát sẽ không có nồi niu để nấu cơm. Những mậu dịch nằm trong phạm vi giới hạn đều bị triều đình kiểm soát chặt chẽ các chủng loại vật phẩm, cho dù mười năm qua người Thát Đát đã tăng trưởng không ít nhưng các người có được bình khí từ đâu?”

Cáp Mộc Nhĩ lắc đầu, “Ta cũng không biết rõ, bọn họ là người Hán, cũng không để lộ danh tính, chỉ biết là họ Mã, nhưng ta hoài nghi họ của hắn là giả.”

Minh Trạ lại hỏi, “Cáp Mộc Nhĩ, lần trước người gửi thư cho trăm, muốn mua lương thực của trăm để làm gì? Nếu trăm đoán không nhầm thì lúc đó là thời điểm người đang phiền não đón Công chúa Tây Tạng về Thát Đát, vì sao lại có tâm tư đi mua lương thực như thế?”

Tâm tư thật sự quá sâu, Cáp Mộc Nhĩ thầm giật mình, cũng không tiếp tục giấu diếm, thoải mái nói, “Bệ hạ đoán không sai, Mã lão bản bảo rằng chỉ cần ta gửi thư cho bệ hạ thì hắn sẽ đưa ta một ngàn tạ lương thực. Bệ hạ, bấy nhiêu đó đối với ta thật sự rất quý giá.”

Minh Trạ cực lực khống chế lửa giận trong lòng, vẻ mặt ôn hòa nói với Cáp Mộc Nhĩ, “Trăm biết rồi, Cáp Mộc Nhĩ, trăm thấy chúng ta đang hợp tác có thành ý. Cáp Mộc Nhĩ, hy vọng người có thể sớm ngày quay

về Thát Đạt. Trẫm còn có việc phải xử lý, người đi nghỉ ngơi đi, nếu có gì cần thì cứ gọi Tổng quản thái giám Trương Phúc Tử mà phân phó. Hắn sẽ an bài thỏa đáng mọi việc cho người.”

Cáp Mộc Nhĩ đứng dậy, cung kính nói, “Để tiểu thần tiễn bệ hạ.”

Minh Trạng đập mạnh một phát xuống án thư khiến bàn tay trở nên đỏ ửng, hắn nhìn về phía Nguyễn Hồng Phi, “Thật sự là khinh người quá đáng mà!”

Không đợi Nguyễn Hồng Phi hỏi thì Minh Trạng đã tự mình tuôn ra một tràng, “Đám cầu nô tài kia nuôi dưỡng bọn cầu tạp chủng chân ngoài dài hơn chân trong, lần trước Cáp Mộc Nhĩ gửi thư mua lương thực cho ta, mua lương thực con khỉ khô! Nói hoạch toẹt ra là đám cầu nô tài đó dùng kế điệu hổ ly sơn, vậy mà ta lại ngốc nghếch để Mã Duy trở về Tây Bắc!”

Xưa nay Minh Trạng tự xưng là người có chỉ số thông minh rất cao, lần này bị người ta xem như kẻ ngốc mà dốt mũi, một bụng tức giận không biết chỗ nào để xả, hắn đi vòng vòng trong phòng, liếc mắt nhìn quanh lại phát hiện những thứ bài trí trong phòng đều đáng giá, thật không tiện đập nát cho hả giận, như thế rất đau lòng. Bèn chộp lấy quả quýt trong tay của Nguyễn Hồng Phi rồi ném mạnh xuống đất, lại tiến đến đập vài cái, đồng thời hét to, “Ta bị người ta xem là kẻ ngốc! A a a a a!”

Nguyễn Hồng Phi bịt lỗ tai, cho đến khi Minh Trạng tạm dừng một chút thì mới thở dài, bắt đầu nói, “Tiểu Minh ừ, trên đời này còn có Hoàng đế nào mất phong độ như người thế này hay sao?”

“Người còn nói nữa! Có phong độ thì có ích gì! Tức chết ta mà!” Lại tru tréo hai ba tiếng, tiểu Minh ừ nhảy lên nhuỷn tháp rồi ôm chầm lấy Nguyễn Hồng Phi, hận không thể lăn lộn vài vòng để cho hả giận.

Nguyễn Hồng Phi bày ra bộ mặt lãnh đạm, đánh mông hắn một cái rồi nói, “Người mà còn lộn xộn nữa thì đừng trách ta không khách khí. Có muốn bị đánh cho tỉnh táo hay không?”

Tiểu Minh ừ liếc mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi một cách khinh thường, Nguyễn Hồng Phi mặc kệ hắn mà chỉ hỏi, “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Minh ừ không nói lời nào.

“Nói cho ta biết, người bị ai trêu ghẹo? Dám trêu ghẹo tiểu mồm mồm của ta thì ta sẽ lột da của hắn cho mà xem.”

Tiểu Minh ừ rất dễ bị dụ dỗ, lập tức nhếch miệng nở nụ cười, ôm chầm lấy Nguyễn Hồng Phi rồi thấp giọng gọi, “Phi Phi, Phi Phi.”

Mỗi khi Minh Trạng nổi nóng thì đều tìm Nguyễn Hồng Phi xả giận, có việc gì cũng thương nghị với Nguyễn Hồng Phi, lập tức kể lại đầu đuôi sự việc, nói một cách căm giận, “Người nói ta nghe thử xem, bọn họ đúng là Hán gian mà! Mụ nội nó, lão tử ở đây vừa đánh giặc vừa lo lắng đề phòng, vậy mà có người dám tư thông với địch! Bọn chúng không muốn sống nữa mà!”

“Ta thấy chuyện này chẳng có gì đáng tức giận cả.” Ngược lại với Minh Trạng, khả năng kiềm chế của Nguyễn Hồng Phi quả là cực cao, nhẹ nhàng nói, “Hiện tại người biết thì vẫn tốt hơn sau này mới biết, sớm biết thì có thể sớm phòng bị. Nhưng chẳng phải là người đã sớm nghi ngờ lý do Cáp Mộc Nhĩ gửi cho người lá thư đó rồi hay sao?” Bằng không làm sao mà người lại đi hỏi Cáp Mộc Nhĩ như thế?

Minh Trạng bĩu môi, “Hơi nghi ngờ một chút thôi. Chẳng qua lúc ấy ta cũng chẳng còn cách nào cả, vừa đang cơ thì Tây Bắc đã chiến tranh, ta mắt nhắm mắt mở, đành phải để Mã Duy trở về Cam Túc. Dù sao đám hải tặc cũng không đông đảo, lại có người làm trợ lực cho ta, chuyện trên biển thì từ từ giải quyết. Nhưng Tây Bắc lại nguy hiểm hơn, vì thế ta mới để Mã Duy về Cam Túc.”

“Bây giờ người tính sao đây?”

“Còn có thể tính sao nữa?” Minh Trạng buồn bực, tức giận nói, “Lúc này ta còn không biết bọn họ giao dịch từ khi nào, giao dịch cái gì! Nếu muốn điều tra thì chẳng dễ dàng gì.”

Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, “Có muốn ta chỉ cách cho người hay không?”

“Nói đi.” Thúc nhẹ ái nhân một cái, Minh Trạng nói, “Người còn giấu diếm ta cái gì nữa.”

“Chuyện này nói dễ thì cũng dễ mà nói khó thì cũng khó.” Nguyễn Hồng Phi chỉ điểm cho Minh Trạh, “Cáp Mộc Nhĩ đã nói bọn họ dùng ngựa giao dịch với người. Vấn đề hiện tại là, giao dịch rất nhiều ngựa thì nhất định sẽ kinh động đến quân đội.”

“Ta cũng đã nghĩ đến chuyện này, nhưng Cam Túc, Tuyên Phủ, Đại Đồng, Liêu Đông đều tiếp giáp với thảo nguyên, trong đó không biết có bao nhiêu quan ải, liên quan đến bao nhiêu quan quân, thật khó có thể tưởng tượng nổi. Nếu tiếp tục điều tra thì không chừng phải thanh trừng cả một đại quân.” Minh Trạh nghiêm mặt nói, “Quân nhân bảo vệ quốc gia, nhất là ở thời điểm này, ngày sau sợ rằng sẽ có đại chiến, nếu thanh trừng cả đại quân thì lòng người sẽ bất an, không tốt cho chiến sự. Cho dù là ta thì e rằng quân đội cũng sẽ sinh ra oán hận đối với ta.”

Nguyễn Hồng Phi lắc đầu, “Điều tra từ quân đội đương nhiên không dễ. Người nên nhớ số lượng ngựa kia là giao dịch với người Thát Đát, có hai loại phí, một là bán cho quân đội, hai là bán cho dân chúng.”

“Ngựa quân đội đều có lai lịch, một là từ những trại ngựa của triều đình, hai là từ trại ngựa của dân chúng, ba là dân chúng tự trưng dụng. Chúng ta điều tra thì chỉ cần bắt tay vào điều tra từ ba phương diện này là đủ.”

Minh Trạh nằm bên cạnh Nguyễn Hồng Phi, nghe Nguyễn Hồng Phi đem kế sách tuyệt diệu rót vào tai hần.

Kỳ thật cách của Nguyễn Hồng Phi rất đơn giản.

Bắt giữ Cáp Mộc Nhĩ chính là dấu hiệu thắng lợi đầu tiên trong cuộc chiến giữa Tây Bắc và Thát Đát. Đồng thời trải qua hơn nửa tháng chiến đấu, người Thát Đát rốt cục cũng rút quân về thảo nguyên.

Minh Trạh để triều đình khao thưởng quân Tây Bắc, đồng thời dùng khẩu khí cực nghiêm khắc giáo huấn Bình Dương Hầu đóng quân ở Cam Túc, Tuyên Phủ đại tướng quân Lưu Dịch Sơn, tướng quân Lý Bình Nhân ở Đại Đồng phủ và Liêu Đông tướng quân Phương Tiêm Đông. Lệnh cho bọn họ khổ luyện binh mã, chuẩn bị xuất binh tấn công Thát Đát bất cứ lúc nào.

Song song Minh Trạh còn lệnh cho toàn quốc điều động quân mã cung cấp cho đại quân Tây Bắc.

Tiếp theo Minh Trạh làm ra một hành động hiếm có, hần đến hậu cung của mình gặp Thanh Loan Công chúa.

Tây Tạng Vương kỳ thật chọn trúng một món hời, lúc đầu Minh Trạh chỉ là thế tử của Trấn Nam Vương phủ, bỗng nhiên lại nhảy lên làm thái tử, nay lại là Hoàng đế của một nước. Trên danh nghĩa thì Trấn Nam Vương phủ cũng phải nghe lệnh đế đô, còn nữ nhi của hần cũng từ trắc phi của Trấn Nam Vương thế tử nhảy lên cái ghế quý phi.

Đương nhiên Tây Tạng Vương không biết hậu cung của Hoàng đế bệ hạ cũng chỉ có hai phi tử, hơn nữa cả hai đều là quý phi.

Minh Trạh đến vườn ngự uyển của Thanh Loan Công chúa, Thanh Loan Công chúa đang chỉ huy đám thị nữ làm trà bợ của người Tây Tạng.

Ở khí hậu này thì Minh Trạh thường thích uống những thứ mát lạnh, tiếc rằng Thanh Loan Công chúa đã tự tay bưng trà bợ lên, hần cũng không tiện từ chối, liền uống hai ngụm. Minh Trạh hỏi thăm cuộc sống của Thanh Loan Công chúa, “Thanh Loan, nàng có khỏe không?”

Thanh Loan Công chúa mỉm cười, hài lòng nói, “Cũng khá lắm, Thái hậu nương nương rất chiều cõ cho thân thiếp, không có ai bạc đãi thân thiếp cả.”

“Điện hạ, à, không, là bệ hạ.” Từ khi Minh Trạh đăng cơ, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Minh Trạh. Cũng may ban đầu nàng không có tình cảm gì đối với Minh Trạh, nữ nhân Tây Tạng vốn rất mạnh mẽ. Thanh Loan Công chúa cười nói, “Bệ hạ, ngài đến đây là có việc muốn nói với thân thiếp ư?”

“Đúng, là chuyện về Tây Tạng.”

Thanh Loan Công chúa đuổi thị nữ lui xuống rồi ngồi lại ngay ngắn.

Nàng hiểu rất rõ nguyên nhân vì sao nàng lại được gả cho Minh Trạ̣m. Cũng không phải bởi vì tình yêu mà là vì chính quốc gia và dân chúng của nàng. Nàng đến đây là đại biểu cho tình hữu nghị giữa người Hán và người Tây Tạng.

Nói ngắn gọn, Thanh Loan Công chúa chính là một đền thờ sống tượng trưng cho tình hữu nghị Hán Tạng.

“Thanh Loan, nàng có biết không, Thiên triều chúng ta vừa mới đánh một trận với Thát Đát, hơn nữa tướng quân của trẫm còn bắt được tam Vương tử của Thát Đát.” Dem trà bơ đặt lên bàn, Minh Trạ̣m nói.

Thanh Loan Công chúa lộ ra nụ cười thích hợp, thật lòng ca ngợi, “Chúc mừng bệ hạ, đây quả là đại hỉ sự.”

Minh Trạ̣m nhẹ nhàng nói, “Nếu không phải như thế thì trẫm cũng không thể biết Tàng Vương và Thát Đát đã có quan hệ thông gia, Tàng Vương gả tỷ tỷ hoặc là muội muội của nàng cho tân Khả Hãn Thát Đát.”

“Thiên triều và Thát Đát là kẻ thù truyền kiếp, Thanh Loan, nàng hiểu chưa? Phụ vương của nàng kết thân với kẻ thù của trẫm, hơn nữa còn phái quân Tây Tạng đến Thát Đát. Trẫm không rõ ý của phụ vương nàng, hẳn tính xuất binh tương trợ Thát Đát giữa lúc Thát Đát và Thiên triều quyết chiến hay sao?” Ánh mắt của Thanh Loan công chúa dần dần tỉnh táo trở lại, Minh Trạ̣m nói tiếp, “Đương nhiên nàng là nữ nhân của trẫm, cuộc sống của nàng ở Thiên Triều sẽ không bị ảnh hưởng.”

“Trẫm đã thú nàng thì sẽ không để cho nàng chịu uất ức.”

“Bất quá trẫm nghĩ rằng Tàng Vương có lẽ không quá hiểu rõ tình hình của Thiên triều và Thát Đát, vì vậy mới dẫn đến hành động sai lầm.” Minh Trạ̣m giải thích, “Thanh Loan, nàng có biết mâu dịch giữa Tây Tạng và Trấn Nam Vương phủ đã mang đến bao nhiêu phiền hoa và lợi ích cho Tây Tạng hay không. Kỳ thật Trấn Nam Vương phủ chỉ là một phần của đế đô, Thiên triều rộng lớn hơn nàng có thể tưởng tượng rất nhiều. Quốc thổ của trẫm rộng gấp năm lần thảo nguyên Thát Đát, đất nước của trẫm trù phú thế nào thì không cần trẫm phải nói tỉ mỉ, nàng đã ở trong cung của trẫm thì nhất định đã lĩnh hội sâu sắc. Quân đội của trẫm cũng có thể bắt giữ Vương tử của Thát Đát.”

“Nay phụ vương của nàng bị tiểu nhân bịt mắt dẫn đến phán đoán sai lầm. Trẫm cảm thấy vô cùng nuối tiếc, dù sao trẫm và Tây Tạng đã kết thân trước Thát Đát, sau này trẫm và người Thát Đát sẽ tiếp tục có chiến tranh, cuối cùng trẫm cũng sẽ chinh phục mảnh đất thảo nguyên kia.” Minh Trạ̣m ôn nhu nói, “Thanh Loan, giữa hai nước đương nhiên có lợi ích riêng của mỗi nước, nhưng giữa hai nước cũng có mối quan hệ hữu nghị với nhau, có đúng hay không?”

Thanh Loan Công chúa cau mày rồi trầm giọng nói, “Bệ hạ, thần thiếp được gả cho bệ hạ đã lâu như vậy, hiện tại Tây Tạng như thế nào thì thần thiếp cũng không biết rõ.”

“Vậy nàng cảm thấy phụ vương của nàng làm vậy là có ý gì?” Minh Trạ̣m cười hỏi, “Hắn muốn thấy trẫm bại trận dưới tay người Thát Đát hay sao?”

89. Chương 89

Thanh Loan Công chúa lắc đầu, nói một cách khấn thiết, “Không, bệ hạ đừng hiểu lầm. Tuy rằng thần thiếp không có nhiều kiến thức về Thiên triều nhưng quân đội của Trấn Nam Vương phủ cực kỳ lợi hại, người Tây Tạng tuyệt đối không có vọng tưởng đó.” Lời nói của Thanh Loan Công chúa khiến người ta tin tưởng, là nữ nhi của Tàng Vương, nàng có một sự hiểu biết chính trị trong phạm vi nhất định. Ngược lại với Trấn Nam Vương phủ thì Thanh Loan Công chúa lại không biết quá nhiều về tình hình của Thiên triều, nhưng nàng ở trong cung, nàng có thể nhìn thấy đây là nơi xa hoa trù phú hơn cả Vân Quý. Nay Minh Trạ̣m lại nói thẳng là đã bắt giữ tam Vương tử Thát Đát, Thanh Loan Công chúa vừa kinh ngạc nhưng cũng đồng thời làm ra quyết định của mình.

“Huống chi thần thiếp cũng không đồng ý với sách lược kết thân cùng Thát Đát của phụ vương.” Thanh Loan Công chúa nói một cách gọn gàng và dứt khoát, “Nếu bệ hạ có cần gì ở thần thiếp thì cứ phân phó.

Thần thiếp đại diện cho quốc gia của mình, thần thiếp được gả cho bệ hạ, đương nhiên hy vọng hai nước hữu hảo vạn năm. Bệ hạ cứ yên tâm, đây sẽ vĩnh viễn là lập trường của thần thiếp.”

Minh Trạng mỉm cười, “Nếu như thế thì không bằng Thanh Loan nàng tự mình viết thư cho phụ vương của nàng, nếu có gì hiểu lầm thì nên sớm giải thích vẫn tốt hơn. Dù sao Tằng Vương vẫn ủng hộ trẫm, cùng Tằng Vương giao hảo vẫn tạo nên cảm tình đặc biệt hơn hẳn người khác.”

“Tốt, hiện tại thần thiếp sẽ đi viết thư.”

Minh Trạng nói, “Không cần gấp như vậy, nàng nghỉ ngơi đi, ngày mai trẫm phái Hà Ngọc đến lấy thư là được. Thanh Loan, nàng hiểu chuyện như vậy khiến trẫm rất khâm phục.”

Thanh Loan Công chúa nở nụ cười như tỏa nắng, “Bệ hạ không cần nói như thế, mâu dịch giữa Vân Quý và Tây Tạng đã cải thiện đời sống của người Tây Tạng chúng ta rất nhiều. Thần thiếp kính nể nam nhân có trí tuệ như bệ hạ, thần thiếp biết Tây Tạng không chỉ tiếp giáp với Vân Quý mà cũng tiếp giáp với Xuyên Thục. Người Tây Tạng rất thích vật phẩm Thiên triều, yêu quý văn hóa của Thiên triều, đợi đến một ngày bệ hạ dùng hoài bão của mình tiếp nhận tình hữu nghị của người Tây Tạng thì như vậy Thanh Loan gả cho bệ hạ cũng không hề ưổng phí.”

“Chung quy sẽ có một ngày như thế.”

Thanh Loan Công chúa tiễn Minh Trạng xuất môn, muốn nói lại thôi, Minh Trạng nói tiếp, “Thanh Loan, nếu có gì khó khăn thì cứ nói thẳng với trẫm.”

“Bệ hạ, Nguyễn phi lâm bệnh đã lâu, nếu ngài có thời gian thì hãy đi thăm nàng ấy một chút.”

“Trẫm đã biết, người quay về phòng đi.”

Nghĩ đến Nguyễn Thần Tư thì trong lòng của Minh Trạng cảm thấy khó nói nên lời.

Khác với hôn sự chính trị của hần và Thanh Loan Công chúa, Nguyễn Thần Tư là một nữ nhân hoàn toàn không có trí tuệ về chính trị. Nàng là một tiểu trạch nữ, chỉ dựa vào nam nhân để sống.

Minh Trạng chấp tay sau lưng, lơ đãng bước đi.

Ở trước cửa vườn ngự uyển của Nguyễn Thần Tư, Minh Trạng đụng phải Thái y.

Thái y sợ hãi quỳ xuống hành lễ với Minh Trạng, Minh Trạng hỏi, “Bệnh tình của Nguyễn phi thế nào?”

“Quý phi nương nương tích tụ tâm bệnh khiến bệnh trầm kha đã lâu, thần đã kê đơn, phải điều dưỡng cẩn thận.” Thái y nơm nớp lo sợ nói, “Nếu có thể để cho nương nương thoải mái trong lòng vẫn là tốt nhất, như thế sẽ có tác dụng hơn cả thần dược.”

“Lui xuống đi.”

Minh Trạng nhấc chân tiến vào cánh cửa được sơn đỏ, những cây hợp hoan trong viện cũng đang nở hoa, bên ngoài có một cung nữ nhìn thấy Minh Trạng thì liền kinh ngạc đến mức nói không nên lời.

Minh Trạng cảm thấy cung nữ kia đỏ ửng hai mắt, bèn đoán chắc đây là nha đầu của Nguyễn phi. Minh Trạng khoát tay, cung nữ và thái giám quỳ dưới đất không dám lên tiếng, hần bước lên những cánh hoa hợp hoan rơi rụng dưới đất rồi đi vào phòng ngủ của Nguyễn Thần Tư.

Đã lâu hần chưa gặp Nguyễn Thần Tư, lâu đến mức hần chỉ còn nhớ mang máng dung mạo của Nguyễn Thần Tư. Tầm mắt của hần dừng lên người nữ nhân đang trùm chăn nằm trên giường, hần hơi ngẩn ra một chút.

Nguyễn Thần Tư rất gầy, khuôn mặt ngày xưa tròn trịa như quả trứng giờ chỉ còn lại hai gò má nhô cao, sắc mặt tái nhợt, cả người toát lên vẻ suy sụp.

Minh Trạng cảm thấy không nói nên lời, cúi người ngồi xuống bên cạnh giường, đưa tay đắp lại chiếc chăn trên người của Nguyễn phi.

Mí mắt của Nguyễn phi khẽ nhúc nhích rồi chậm rãi mở to, đôi mắt chậm rãi chuyển động, nhìn chăm chú khuôn mặt của Minh Trạ, lộ ra thần sắc vừa kinh ngạc vừa vui sướng, nàng hé miệng, dường như không thể nghe thấy giọng nói của nàng, “Hoàng thượng? Ngài đến rồi à?”

“Trẫm, đến thăm nàng.” Nhớ lại không lâu trước đây, một năm trước hân nghênh đón Nguyễn Thần Tư về phủ, khi đó Nguyễn Thần Tư kiều diễm như nắng xuân tháng ba, thần sắc như giọt sương đọng trên cánh hoa đào. Nguyễn Thần Tư là nữ nhân vô cùng đơn giản, ánh mắt trong veo như dòng suối trong rừng, nhìn về Minh Trạ sẽ đặc biệt lộ ra một sự khao khát rất tự nhiên, nếu Minh Trạ đến gặp nàng thì ánh mắt trong veo ấy sẽ lộ ra thần sắc kinh ngạc vui mừng.

Minh Trạ vẫn cho rằng chính mình đang đi trên con đường đúng đắn, mặc dù để đi con đường này thì hân sẽ hy sinh vô số người tựa như Nguyễn Thần Tư. Nhưng con đường này không hề sai lầm.

Bất cứ chuyện gì cũng phải có hy sinh!

Minh Trạ nghĩ như vậy, cũng làm như vậy. Nhưng hiện tại khi Minh Trạ nhìn Nguyễn Thần Tư thì bỗng nhiên cảm thấy chua xót trong lòng, “Nàng dường bệnh cho tốt, phải nghe lời của Thái y.”

“Thần thiếp biết bệ hạ đã đến, thần thiếp nghe thấy tiếng bước chân của ngài.” Trên mặt của Nguyễn Thần Tư cũng không thấy vẻ đau lòng, thay vào đó là một loại điềm đạm và an bình mà Minh Trạ chưa từng gặp qua, “Hoàng thượng, thần thiếp sắp đi đây.”

Minh Trạ là người khéo miệng nhưng hiện tại đối mặt với Nguyễn Thần Tư, hân lại không biết nên lựa lời nào để nói. Thật lâu sau mới than nhẹ một tiếng, “Là trẫm phụ lòng nàng, Thần Tư. Trẫm phụ lòng nàng.”

“Hoàng thượng, thần thiếp xuất thân phú quý, cả đời không phải lo âu. Lại được gả cho Hoàng thượng, cả đời này của thần thiếp không hề chịu uất ức.” Trong mắt của Nguyễn Thần Tư có một loại thấu hiểu và thanh thản, nàng thở dài, “Hoàng thượng, Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng...”

Nguyễn Thần Tư gian nan vươn một bàn tay, Minh Trạ vội vàng cầm lấy, bàn tay này ẩm ướt lạnh lẽo, ánh mắt của Nguyễn Thần Tư lộ ra một loại vui mừng trong sáng và ngây thơ, nàng nhẹ nhàng nói, “Hoàng thượng, thần thiếp thích nhất mỗi khi ngài gọi tên của thần thiếp.”

“Hoàng thượng.....ngài phải bảo trọng...”

Minh Trạ bất giác rơi lệ như mưa.

Nguyễn Thần Tư chính là vì tịch mịch cô đơn mà qua đời.

Nàng giống như cá chậu chim lồng.

Thậm chí còn không bằng cá chậu chim lồng, ít nhất cá chậu chim lồng còn thỉnh thoảng có người đến trêu đùa một chút.

Nàng là phi tần trong hậu cung, đáng tiếc quân vương của nàng lại không yêu thương nàng. Nàng được lựa chọn nhưng lại không có khả năng tự lựa chọn.

Nếu Minh Trạ không có ái nhân như Nguyễn Hồng Phi thì có lẽ đây sẽ là một điều may mắn đối với Nguyễn phi. Bởi vì ít nhất có thể giành chút tình cảm, được chút sủng ái.

Nhưng không may là Minh Trạ đã sớm có ý trung nhân.

Chuyện này không có ai đúng cũng chẳng có ai sai.

Minh Trạ là Hoàng đế, Nguyễn Thần Tư là Quý phi, chỉ có thể có kết cục này mà thôi.

Sau khi Nguyễn Thần Tư qua đời thì Minh Trạ khóc đến nghẹt cả mũi. Hân tin rằng bản thân hân chẳng làm gì sai. Nhưng hân vẫn cảm thấy vô cùng đau lòng.

Nguyễn Hồng Phi cũng không nhiều lời, hân từng chịu khổ vì Bắc Uy Hầu, cả đời Bắc Uy Hầu vừa nhẫn nhịn vừa tàn nhẫn, cuối cùng Nguyễn quý phi và Phụng Minh Trữ chết trong cuộc chiến tranh đoạt ngai vàng năm xưa, nay Nguyễn Thần Tư cũng ra đi ở chốn hậu cung.

Hai chuyện này hoặc ít hoặc nhiều đều có liên quan đến Nguyễn Hồng Phi.

Nay chỉ có thể nói một câu, nhân quả luân hồi, thật sự có báo ứng.

Tuy Nguyễn Thần Tư là Quý phi, chẳng qua hiện tại quân Tây Bắc vừa giành thắng lợi, triều đình bận rộn phong thưởng cho quân Tây Bắc. Nguyễn Thần Tư cũng không có con cái, Minh Trạng cũng không có ý khoa trường, vì vậy tang lễ được diễn ra khá đơn giản.

Sau tang lễ của Nguyễn Thần Tư thì Minh Trạng cũng thả hết cung nhân trong cung của Nguyễn Thần Tư về nhà.

Nguyễn Thần Tư chỉ là một phi tử không được sủng ái, mẫu tộc cũng đang sa sút, nhưng cho dù Hoàng thượng có tan nát tâm can thì sự vụ trong triều cũng không thể ngừng nghỉ.

Minh trượng thở dài một tiếng, sau đó tiếp tục kiếp sống Hoàng đế của mình.

Lúc này Nguyễn Hồng Phi mới nói, “Nếu sau này ta chết mà người khóc như vậy thì xem như cũng đáng giá.”

Minh Trạng lẩm bẩm đặt bút viết tấu chương, cũng không quay đầu lại mà chỉ nói, “Nói cái gì thế? Làm sao có chuyện tốt đẹp như vậy, sau này ta sẽ chết trước người để khiến người đau lòng, đại gì chết sau để chịu đựng nỗi đau như vậy.”

Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, ôm vai Minh Trạng rồi hỏi hân, “Mồm mồm, người rất thích Nguyễn phi đúng không?”

Minh Trạng lắc đầu, “Hãy, kỳ thật lúc trước ta đến Nguyễn gia thú Thần Tư, cứ khẳng khẳng thú nàng, nếu thú nàng về thì nàng chính là thế tử phi, ngay lúc ấy người lại nói với ta về chuyện của Nguyễn Gia Duệ nên ta không quá ưa thích Nguyễn gia. Thừa dịp có người muốn gây chuyện, ta vốn định thối hôn. Kết quả là Bắc Uy Hầu thà rằng để nàng làm tiểu thiếp chứ không cho ta thối hôn.”

“Ta chỉ cảm thấy đau lòng thay cho Thần Tư. Nếu không phải gặp ta thì có lẽ nàng sẽ hoàn toàn không có cuộc sống như thế này, có lẽ không được phú quý cao sang như vậy, nhưng có lẽ sẽ vui vẻ hơn, sẽ không yếu mệnh khi còn trẻ như thế.” Minh Trạng nhẹ nhàng thở dài.

“Mẫu thân của người cũng đâu được nhị tiện nhân sủng ái.”

“Chuyện này đâu giống, mẫu thân là người có bản lĩnh, còn Thần Tư, hãy, nàng ấy là nữ hài nhi đơn thuần.”

Nguyễn Hồng Phi lại nói, “Cho nên mới nói kết cục của nàng không liên quan gì đến người. Chẳng phải Thanh Loan Công chúa cũng giống nàng ta hay sao? Ít nhất là tộc nhân của Nguyễn thị còn ở để đồ, nàng ta muốn gặp thân nhân thì cứ cầu Thái hậu một tiếng là được. Trong khi Thanh Loan Công chúa lại là người xa xứ, nay vẫn sống tốt lành đấy thôi.”

Minh Trạng nhếch miệng cười, nhượng người hôn Nguyễn Hồng Phi một cái rồi hỏi, “Người đang an ủi ta phải không, Phi Phi?”

“Đúng vậy, mồm mồm.”

Minh Trạng tỏ ra hờn hờ.

Tuy rằng hân cảm thấy thương tiếc cho vận mệnh của Nguyễn Thần Tư nhưng cũng chỉ là thương tiếc mà thôi.

Vận mệnh cũng không đặc biệt chiếu cố ai, giống hân, sinh ra bị cầm, hay như Nguyễn Hồng Phi phải trải qua vô vàn nhấp nhô, nhưng bọn họ đều cứng cổ mà sống, hơn nữa là sống rất tốt.

Vì thế làm sao mà Minh Trạng không thương Nguyễn Hồng Phi cho được.

Minh Trạng bỗng nhiên nghĩ đến một câu buồn nôn, hân nói với Nguyễn Hồng Phi, “Phi Phi, người sống là vì ta.”

Nguyễn Hồng Phi cũng không đặc biệt cảm động, Minh Trạng lại nói tiếp, “Ta cũng sống là vì người.”

Nguyễn Hồng Phi nở nụ cười khuyên thành, lập tức thưởng cho tiểu Minh ù một nụ hôn điên đảo thần hôn.

Ngay lúc này Nội vụ phủ của đế đô cũng tổ chức hội chiêu thương và đấu thầu cảng Thiên Tân, bọn họ đạt được thành công rất lớn.

Các sử học gia đời sau đã ước đoán chỉ nội việc chiêu thương cảng Thiên Tân đã đem đến ba nghìn vạn ngân lượng cho quốc khố của Võ hoàng đế.

Con số cụ thể đương nhiên là cơ mật quốc gia, tuyệt đối không xuất hiện trong tư liệu lịch sử. Nhưng sử sách lại dùng một câu cực kỳ hình tượng để ghi lại: Cảng Thiên Tân chiêu thương, một nửa số ngân lượng của thiên hạ chạy về đế đô. Hộ bộ Thượng thư Từ Tam vui vẻ bảo rằng, nội trong vòng ba năm không lo việc quốc khố.

Những lời này của Từ Tam mặc dù có chút khoa trương nhưng quả thật số ngân lượng này đã mang đến lợi ích rất lớn cho triều đình. Cảnh Tông hoàng đế cũng là minh quân nhưng khi Cảnh Tông hoàng đế thoái vị thì ngân lượng còn tồn lại của quốc khố chỉ là tám trăm vạn lượng.

Sau này, công trình kiến lập cảng Thiên Tân giai đoạn một cũng chỉ tốn trăm vạn lượng. Cho dù ở nhiều năm về sau Võ hoàng đế lần lượt xây thêm giai đoạn hai và ba cho cảng Thiên Tân thì tổng chi phí cũng không vượt quá năm trăm vạn lượng.

Đương nhiên sử học gia cũng không phải muốn ca ngợi bản lĩnh tiết kiệm bạc của Võ hoàng đế.

Sở dĩ việc chiêu thương ở cảng Thiên Tân được sử học gia chú ý là vì tất cả sử học gia đều xem công trình này chính là thời đại hưng thịnh của Võ hoàng đế, cũng là dấu hiệu quan trọng có liên hệ đến chủ nghĩa tư bản sau này.

Hơn nữa ở thời kỳ đầu trong cuộc đời chấp chính nháp nhô của Võ hoàng đế thì số ngân lượng này đã giúp tăng cường khả năng củng cố ngai vàng cho Võ hoàng đế.

Nói như vậy thì nghe có chút buồn cười, nhưng có đôi khi ngân lượng chính là một loại niềm tin.

Minh Trạng cử hành yến tiệc chúc mừng long trọng.

Thực đơn của buổi tiệc này cũng được ghi chép trong sử sách, bởi vì thật sự rất đơn giản, tổng cộng chỉ có sáu món nóng và sáu món lạnh, đương nhiên còn có rượu trà và hoa quả.

Tuy rằng Võ hoàng đế vô cùng giàu có, hơn nữa sau này khi thiên hạ cũng ầm no hạnh phúc thì Võ hoàng đế vẫn duy trì bản tính cần kiệm tốt đẹp của mình, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Võ hoàng đế được xưng là thánh quân.

Minh Trạng nói, “Bọn họ đến cũng không phải vì ăn bữa tiệc này của trẫm, có lòng thành là được rồi.”

Minh Trạng ấn định thời gian tổ chức bữa tiệc vào buổi tối, hẳn cũng không vội vàng đến đó. Nay với thân phận của hắn thì đi sang đó sẽ khiến các thần tử mất tự nhiên, vì vậy chỉ ở trong phòng thảo luận với Nguyễn Hồng Phi, “Sau này ta đã có thể ngồi thẳng lưng.” Minh Trạng vô cùng đắc ý, nhất là người đầu ấp tay gối của mình lại là một đại tài chủ, cho dù Minh Trạng là Hoàng đế thì cũng cảm thấy có vài phần thiếu tự tin.

Nguyễn Hồng Phi thúc giục, “Bao giờ trả nợ cho ta đây, hiện tại đừng khóc lóc than thở là không có bạc.”

“Ở đâu ra, ở đâu ra, bạc nào ở đây?” Minh Trạng ương bướng không thừa nhận, bày ra bộ dáng keo kiệt, nói một cách ngoan cố, “Có chứng cứ sao? Có giấy ghi nợ không? Bạc của ta đều có mục đích cả rồi!”

“Tiểu Minh à...” Nguyễn Hồng Phi bật cười rồi nhìn chằm chằm Minh Trạng một lúc lâu, chẳng qua không nói thêm lời nào.

Minh Trạng là người nóng tính, bèn hỏi hắn, “Gọi ta làm chi, làm chi?”

“Vô lại thật.”

Da mặt của Minh Trạng dày tám thước, lập tức nói một cách xảo quyệt, “Làm gì có, người mới là đại lừa đảo, mới xứng là vô lại đó.”

Dù sao hắn cũng không quan tâm Nguyễn Hồng Phi muốn nói cái gì, nhưng hắn có chết thì cũng sẽ không đồng ý trả nợ. Minh Trạng còn không biết xấu hổ mà nói thêm một câu, “Của người chính là của ta, ta xài bạc của chính mình. Chẳng nghe ai nói xài bạc của chính mình mà phải trả nợ cả.”

Nguyễn Hồng Phi cười cười, không nói gì mà chỉ liếc mắt nhìn Minh Trạng một cái rồi cầm lên quyển sách mà nhân nhả lật từng trang.

90. Chương 90

Hoàng đế bệ hạ vẫn chưa đến mà Chiêu Minh điện đã cực kỳ náo nhiệt vui mừng.

Minh Trạng chỉ vừa mới đăng cơ, cổ nhân đặc biệt chú trọng Tam niên vô cải ư phụ chi đạo, khả vị hiếu hĩ. Minh Trạng xem như là đặc biệt, hắn cứ ẩn theo quy củ của chính mình. Có người dùng lời này để gây khó dễ cho hắn, Minh Trạng nhường hai hàng lông mày nhỏ lên rồi nói, “Phụ thân mất ba năm mà người con không thay đổi lời căn dặn của phụ thân thì mới tính là hiếu thảo. Phụ hoàng vẫn đang sống yên lành ở Vân Quý, ý của các người là sao, trù ẻo phụ hoàng của trẫm ư?”

Cho nên Hoàng đế muốn sửa đổi quy củ thì quần thần cũng đành chịu.

Nay xem ra Hoàng đế bệ hạ anh minh quyết đoán, cảng Thiên Tân chẳng những không tốn một đồng bạc của quốc khố mà còn đem ngân lượng khắp nơi chạy về quốc khố.

Đừng bảo bệ hạ của bọn hắn là thần tài đầu thai nha.

Hiện tại đám thần tử phần lớn từng là thủ hạ của Phượng Cảnh Kiền, trong lòng đương nhiên hoài niệm ân đức của Phượng Cảnh Kiền. Nhưng bọn họ cũng phải nói một câu công bằng, Minh Trạng có tư chất chẳng thua gì Phượng Cảnh Kiền.

Lần này có thể nhìn ra thủ đoạn của Minh Trạng thông qua công trình cảng Thiên Tân.

Chẳng qua có một điều mà các thần tử vẫn không quá hài lòng chính là việc Hoàng đế bệ hạ rất xem trọng nữ nhân.

Lần này Công bộ là nhân vật chính, đương nhiên cũng có người của Nội vụ phủ tham dự.

Người ta bỏ công bỏ lực thì đám triều thần cũng phải phục tùng mà thôi.

Ngoại trừ như vậy thì các quan viên tam phẩm đến đây cũng không ít, hơn nữa những hoàng thân quốc thích và tôn thất trong triều đều tụ tập dưới một mái nhà, những kẻ quen biết giao hảo đều bắt chuyện vài ba câu với nhau.

Vì Hoàng thượng chưa đến nên đám triều thần có chút tự tại.

Dù sao quốc khố dư dả, có bạc thì có thể làm được nhiều việc, trong lòng bọn họ tính toán đến những chuyện cần dùng bạc, bắt đầu cân nhắc lựa chọn thời cơ thích hợp để dâng tấu chương yêu cầu kiến thiết.

Các đại thần vốn đang cao hứng thì liền nhìn thấy một người, trong mười người thì hết tám chín người liền xụ mặt.

Người này cũng chẳng phải ai khác, chính là nữ quan ngũ phẩm Ngô Uyển.

Không biết Hoàng thượng nghĩ thế nào, ngoại trừ Tổng quản Lý Thành của Nội vụ phủ thì Ngụy Tử Nghiêu, Trần Chuyết Ngôn, Từ Bình Trung và Tổng Trưởng cũng đều được mời đến, khiến các lão thần cảm thấy thật chướng mắt, tiếp theo liền âm thầm bực bội.

Lý Thành là tân tiền nhiệm Tổng quản của Nội vụ phủ. Nguyên Tổng quản của Nội vụ phủ từng nhận hối lộ khi chiêu thương cảng Thiên Tân nên đã bị cách chức điều tra, Minh Trạng liền đề bạt Lý Thành. Lý Thành có xuất thân không dễ động vào, hắn là nhi tử của Đại tổng quản Lý Minh ở Trấn Nam Vương phủ tại đế đô, từ khi Minh Trạng làm Trấn Nam Vương thế tử thì hắn đã ở bên cạnh hầu hạ Minh Trạng, có thể

nói là thân tín của Hoàng thượng, có giao tình với Hoàng thượng, nay leo lên chức vị nhất phẩm Tổng quản Nội vụ phủ quả thật là không có gì phải bàn cãi.

Ngụy Tử Nghiêu thì cũng ổn, vị này là đệ đệ của Thừa Ân Công, Viên ngoại lang của Công bộ.

Trầm Chuyết Ngôn chỉ có công danh là cử nhân, không có chức quan, nhưng người này lại có cữu cữu là Tổng đốc Hoài Dương.

Từ Bình Trung, vị này còn thua cả Trầm Chuyết Ngôn, thậm chí không phải là cử nhân mà chỉ là một tú tài nho nhỏ. Tệ hơn nữa là cái danh tú tài của Từ Bình Trung cũng là do phụ thân của hắn mua về. Nhưng ai bảo phụ thân của người ta là Hộ bộ Thượng thư làm chi.

Ngoài ba vị này xem như có danh có phận, người ta có thân thích trong triều, vì vậy cũng phải đành chịu, ai muốn ghen tức thì chỉ đành oán chính mình đầu thai không đúng mà thôi.

Nhưng Tổng Tường thì khác, người này vốn đang mang tội, nay lại nhờ công lao mà được xá tội, bất quá người này chỉ là một tiểu quan thất phẩm của Nội vụ phủ mà thôi, hắn có tư cách gì để tham dự quốc yến cơ chứ?

Khiến người ta hận nhất chính là Ngô Uyển với vẻ mặt lạnh nhạt.

Ngô Uyển mặc quan phục ngũ phẩm màu thiên thanh, bộ xiêm y này vốn cũng bình thường, nhưng vóc dáng của Ngô Uyển cao gầy, dung nhan thanh tú, khiến cho bộ xiêm y này tăng thêm vài phần đặc sắc.

Đương nhiên quan phục nam khác quan phục nữ. Quan phục này của Ngô Uyển là do Minh Trâm đặc biệt thiết kế, phần cổ và tay viền đen, phía trên thêu hoa văn hình bông sen. Mặt khác, vạt áo đặc biệt giả làm váy dài. Ngô Uyển mặc như vậy không nói đến đám triều thần vốn chúng mắt nàng, trước tiên là Trầm Chuyết Ngôn cũng đã kinh ngạc đến ngẩn ngơ. Cũng may Ngụy Tử Nghiêu lén lút nhéo Trầm Chuyết Ngôn một cái, tiểu Trầm cử nhân mới lấy lại tinh thần.

Ngô Uyển lạnh lùng đứng ở một góc trong điện, Trầm Chuyết Ngôn tiến đến bắt chuyện với nàng, “Ngô đại nhân, mấy ngày gần đây thấy đại nhân đã gầy đi nhiều. Tuy công sự bận rộn nhưng cũng phải để ý đến thân mình mới được.”

“Đa tạ Trầm cử nhân đã bận tâm.”

Từ khi hắn thổ lộ tâm ý thì Ngô Uyển luôn cố gắng tránh né hắn, trước kia còn nói vài câu với hắn, hiện tại có cái gì thì đều phải Tổng Tường đến nói với hắn, đã lâu không quan tâm đến hắn. Nay Ngô Uyển nói với hắn tám chữ này, tiểu Trầm cử nhân giống như bị cho uống thuốc kích thích, nhất thời phấn chấn tinh thần, nhịn không được mà vui mừng nhếch môi.

Tiểu tử này quá ngốc nghếch. Ngụy Tử Nghiêu quả thật không biết phải nói gì hơn.

Trầm Chuyết Ngôn đang định nói thêm vài lời với Ngô Uyển thì lại thấy một ông lão râu tóc bạc phơ, sắc mặt phụng phịu bước nhanh đến đây, bộ dáng như muốn kiếm chuyện. Ông lão này nhất định không đơn giản, trên người mặc quan phục nhất phẩm màu tím nhạt, sắc mặt uy nghiêm, phía sau còn có vài quan viên với chức vụ cao thấp khác nhau.

“Đây là Chiêu Minh điện, yến hội của nữ quyến được cử hành tại hậu cung Chiêu Mục điện, có phải nữ quan đã đến nhầm chỗ rồi hay không?” Âu Dương Khác nói một cách thẳng thắn, lạnh lùng hỏi Ngô Uyển.

Có thể đến đây tham dự yến hội ngoại trừ vài người được cố ý chọn lựa thì tất cả đều mang chức quan không thấp hơn tam phẩm. Nói cách khác thì có thể đến đây đều là những người thông minh, hơn nữa Ngô Uyển vốn nổi danh ở đế đô, Nam Phong Bá phủ cũng chẳng làm gì được nàng, ngoại trừ Âu Dương Khác ra mặt trách mắng thì thật sự không có ai dám đến gây sự.

Cũng không phải bọn họ thuận mắt với Ngô Uyển, mà thật sự là Ngô Uyển quá khó sống chung, hầu hết nam nhân đều có chút sợ nàng.

Đối với câu hỏi của Âu Dương Khác thì Ngô Uyển chỉ thản nhiên nói, “Bản quan phụng thánh lệnh đến đây, nếu vị đại nhân này cảm thấy bản quan đến nhầm chỗ thì cũng có nghĩa là bệ hạ đã nói sai. Đại nhân cứ đi hỏi bệ hạ xem có phải đã an bài bản quan đến nhầm chỗ rồi hay không?”

Trầm Chuyết Ngôn đang theo đuổi Ngô Uyển, kích thích tố trong người sẽ khiến cho nam nhân làm ra rất nhiều chuyện kích động. Mặc dù Lâm Vĩnh Thường cảm thấy Trầm Chuyết Ngôn có chút ngây thơ, nhưng Trầm Chuyết Ngôn đến để đồ hơn nửa năm nay, cùng Ngụy Tử Nghiêu làm Tập san Hoàng thất, dần dà cũng được mài dũa, xem như cũng có bản lĩnh.

Nếu là ngày xưa thì e rằng Trầm Chuyết Ngôn sẽ không mạnh dạn ra mặt làm anh hùng. Nhưng hôm nay bởi vì có Ngô Uyển ở đây.

Ngô Uyển là ai, là nữ thần mà hấn một lòng theo đuổi.

Trầm Chuyết Ngôn bị mất hứng, hấn trực tiếp xen vào giữa Ngô Uyển và Âu Dương Khác, “Lão đại nhân, Ngô đại nhân phụng thánh lệnh quản lý việc chiêu thương cảng Thiên Tân, đóng góp thành công cho cảng Thiên Tân. Vì vậy Hoàng thượng ban thưởng cho Ngô đại nhân đến đây tham dự yến tiệc. Cho dù đệ tử không quan không chức, cũng không mong có được thánh ân, có được vinh hạnh này. Hôm nay là ngày đại hỉ, lão đại nhân làm khó Ngô đại nhân thì không sao, nhưng một chút nữa Hoàng thượng sẽ đến, làm mất hứng của Hoàng thượng thì cũng không tốt lắm.”

Tuy rằng khi đối mặt với Ngô Uyển thì Trầm Chuyết Ngôn luôn có chút chất phác, nhưng những lời này vừa đâm vừa xoa lại chứng tỏ hấn rất có trình độ.

Âu Dương Khác liếc mắt nhìn Trầm Chuyết Ngôn rồi mặc kệ, hấn hừ lạnh một tiếng với Ngô Uyển, “Tần kê ti thần chẳng phải là điềm tốt.” (tần kê ti thần=gà mái gáy sáng, ý chỉ nữ nhân chuyên quyền)

Ngô Uyển lạnh lùng nói, “Vị đại nhân này đã lớn tuổi, không biết có con cháu là nữ nhân hay không?”

Âu Dương Khác lộ ra vẻ mặt tức giận, Ngô Uyển cười lạnh, “Xem ra trong nhà của vị đại nhân này cũng không thiếu gà mái, bảo các nàng gáy sáng cho bản quan xem thử một chút. Không có bản lĩnh thì câm miệng đi.”

“Ăn cơm của ai thì phục tùng kẻ đó! Bản quan cũng không ăn cơm của người! Bản quan muốn đứng ở đâu thì người đừng xen vào. Bản quan có thể đứng ở đây là vì bản quan có bản lĩnh của mình!”

Ngô Uyển nói ra câu đầu tiên thì đã khiến sắc mặt của Âu Dương Khác vô cùng nổi giận, đợi Ngô Uyển dứt lời thì Âu Dương Khác đã tức đến nghẹt thở.

Vương Duệ An trẻ tuổi hơn một chút, bèn vội vàng đỡ lấy Âu Dương Khác rồi răn dạy Ngô Uyển, “Nữ nhân như người thật không hiểu quy củ gì cả. Âu Dương đại nhân là nhất phẩm Lễ bộ thượng thư, cho dù người có thể có một chút địa vị ở đây thì cũng phải biết tỏ ý tôn kính chứ!”

Ngô Uyển thản nhiên nói, “Vị đại nhân này lại đây mà chẳng hề giới thiệu gì cả, vừa mở miệng đã vô lễ với bản quan, đương nhiên bản quan không biết vị đại nhân này có chức quan như thế nào trong cung.”

Vương Duệ An vung tay áo, dìu Âu Dương Khác bước đi, “Duy nữ tử dữ tiểu nhân nan dưỡng dã.” (nữ nhân khó dạy cũng như tiểu nhân)

Ngô Uyển hừ một tiếng, “Có bản lĩnh thì đi nói ở trước mặt của Thái hoàng thái hậu và Thái hậu nương nương đi.”

Tả Đô ngự sử Vương Duệ An nổi danh mắng người mà sống, vậy mà lúc này lại bị Ngô Uyển làm cho cứng họng. Từ Tam và Lý Bình Chu lập tức tiến đến hòa giải, vì vậy mới không dẫn đến tranh cãi âm ỉ.

Vì vụ tranh cãi thật sự náo nhiệt, nhất là giọng của nữ nhân và nam nhân hoàn toàn khác biệt, rất có lực xuyên thấu. Tổng Điều cũng lặng lẽ nhìn Ngô Uyển một chút, không khỏi thâm than: Nay nữ nhân của đế đô càng ngày càng lợi hại.

Hấn áp giải Cáp Mộc Nhĩ quay về đế đô, mặc dù còn đang trong thời gian nghỉ ngơi, nhưng vì có sự kiện này, hấn lại là nhân vật hàng đầu, vì vậy Minh Trạm liền mời hấn đến. Tổng Điều xem như tân quý, nay vừa được thăng lên hàng tam phẩm, tuổi còn trẻ, lại chưa có hôn phối. Trước kia người ta còn e ngại hấn không cha không nương, không giàu có phú quý, những người vốn nhà cao cửa rộng sẽ không nhìn trúng Tổng Điều.

Nay Tổng Diêu lập chiến công trở về, lại đến đây tham dự quốc yến, các đại quan trong triều liền lượn đến lượn lui bên cạnh hắn, nói vài ba câu cổ vũ, hỏi thăm một chút gia môn của hắn, khiến Tổng Diêu sợ đến sờn cả gai ốc, sợ bị đại nhân nào đó nhìn trúng, còn phải nghĩ cách thoái thác, như thế sẽ rất đắc tội với người ta.

Nữ nhân để đồ lợi hại như vậy, nhất phẩm Thượng thư, nhị phẩm Ngự sử đều phải đầu hàng trước mặt nữ nhân, ai dám thú về cơ chứ?

Khi Hoàng thượng dẫn theo Đỗ Nhược Vương khởi giá Chiêu Minh điện thì cũng không biết nơi này đã diễn ra một trận cãi vã.

Minh Trạ̣m vừa đến thì các triều thần đều tuân theo thứ tự cấp bậc mà chỉnh tề hành lễ, sau khi miễn lễ bình thân thì Minh Trạ̣m cười nói, “Hôm nay kiến lập tân cảnh, Công bộ có công rất lớn, Nội vụ phủ chung tay trợ giúp, các bộ phối hợp với nhau mới có thành công hôm nay. Trẫm cảm thấy rất an lòng.”

Lý Bình Chu là Công bộ Thượng thư, đương nhiên Công bộ đã bỏ ra không ít công sức đối với cảnh Thiên Tân, ngay cả Lý Bình Chu cũng vô cùng bận rộn, nhưng thật lòng mà nói thì ban đầu hắn cũng không đồng ý kiến lập tân cảnh.

Cũng không phải Lý Bình Chu là đầu gối, không thông tình đạt lý, nhưng thật sự là khi đó trong triều không có đủ ngân lượng.

Triều đình gặp khó khăn, Minh Trạ̣m vừa mới đăng cơ đã ân xá thiên hạ, miễn thuế này nọ, ngân lượng thu vào vốn giảm mạnh, làm sao còn bạc để xây cảnh Thiên Tân cơ chứ.

Minh Trạ̣m nỗ lực an bài thì mới có ngày hôm nay. Hiện tại Minh Trạ̣m đưa công trạng của Công bộ lên hàng đầu khiến Lý Bình Chu cảm thấy đỏ bừng cả mặt, vội vàng đứng dậy nói, “Đây là bốn phận của thần, làm sao dám kể công, cũng là thánh quân đã ban ân.”

Tóm lại triều thần và Hoàng đế bệ hạ đều tự tán thưởng nhau một hồi thì yến tiệc mới bắt đầu.

Yến tiệc có ca múa, bỏ qua chuyện Âu Dương Khác đụng phải cây đinh to như Ngô Uyển khiến đầu u máu chảy, hiện tại lại đang diễn ra việc vui, quần thần vô cùng ăn ý khi không nhắc đến chuyện Ngô Uyển cũng tham dự yến tiệc. Thứ nhất, đây rõ ràng là ý của Hoàng thượng, lúc này mà nói ra thì nhất định sẽ khiến Hoàng thượng mất hứng, cũng mất cả ân huệ do ngự tiền ban cho. Thứ hai, Ngô Uyển thật sự khó đối phó, nàng ta là nữ nhân, thắng nàng ta thì chẳng có gì vẻ vang, nhưng nếu bại bởi nữ nhân thì sẽ quá mất mặt.

Nhìn Âu Dương đại nhân là biết.

Ngô Uyển cứ như vậy mà bình yên trải qua quốc yến đầu tiên trong đời mình.

Yến hội ở hậu cung đương nhiên do Vệ thái hậu và Thái hoàng thái hậu ra mặt chủ trì. Đây cũng là lần đầu tiên Thanh Loan Công chúa lộ diện trong giới tôn thất ở đế đô, sau khi Nguyễn Thần Tư qua đời thì Thanh Loan Công chúa xem như là phi tần duy nhất của Minh Trạ̣m, vì vậy rất được chú ý.

Thanh Loan Công chúa có dung mạo không tệ, cũng chỉ là không tệ mà thôi.

Mọi người chú ý cũng không phải là tướng mạo của nàng, mà là có không ít người suy nghĩ: Hoàng thượng khắc thù như vậy mà vị Công chúa này vẫn có thể sống sờ sờ như thế, thật sự là hiếm thấy.

Trong các nữ quyền tôn thất thì đương nhiên Tương Nghi thái trưởng Công chúa đứng hàng đầu.

Vị Công chúa điện hạ này thật sự là đức cao vọng trọng, sau khi Thái thượng hoàng thoái vị thì bà ta trở thành Cô nãi nãi của Hoàng đế, đương nhiên được nâng lên một bậc. Chẳng qua trong triều cho đến nay vẫn chưa từng có Công chúa nào có cấp bậc cao như vậy, Minh Trạ̣m phải đặc cách đưa ra một phong hào mới là thái trưởng Công chúa cho bà ta.

Khi Minh Trạ̣m đăng cơ từng có ý xấu trong lúc nghĩ đến phong hào của Tương Nghi thái trưởng Công chúa, vị Tương Nghi cô nãi nãi này xem ra rất khỏe mạnh, nếu sống thêm hai mươi năm nữa thì không biết tân hoàng sau này sẽ phải phong hào như thế nào.

Tương Nghi thái trưởng Công chúa ngồi xuống bên cạnh Thái hoàng thái hậu, nhị vị lão cô tẩu ngồi chung rất hợp ý.

Chủ yếu là Tương Nghi thái trưởng Công chúa thật sự chứng mắt Vệ thái hậu, nữ nhân này đúng là kỳ lạ, trượng phu đang ở Vân Nam làm Vương gia, vậy mà nàng ta lại nôn nóng chạy đến đế đô để làm Hoàng thái hậu. Sau này nếu Cảnh Nam đến đế đô thì hai người phải diện kiến như thế nào, chào hỏi như thế nào, thật sự là phiền phức.

Còn nữa, lúc trước nữ nhi An Duyệt Công chúa của Tương Nghi thái trưởng Công chúa vốn cương quyết đòi gả cho Phương Cảnh Nam, Tương Nghi thái trưởng Công chúa cũng nhìn trúng nữ tể tuần tú này, kết quả là bị Vệ thái hậu phổng tay trên.

Nhất là Tương Nghi thái trưởng Công chúa không ưa gì thê tử của thân đệ đệ Nhân Tông hoàng đế của mình: Phương hoàng hậu. Mà mẫu thân của Vệ thái hậu vốn qua đời rất sớm, vì vậy Vệ thái hậu được Phương hoàng hậu nuôi dưỡng từ nhỏ.

Dù sao thì thù mới hận cũ, đủ loại ân oán cộng dồn vào nhau, Tương Nghi thái trưởng Công chúa chẳng hề có một chút hảo cảm nào đối với Vệ thái hậu.

Đương nhiên chỉ cần Vệ thái hậu không thích bị ngược đãi thì nàng cũng chẳng có tình cảm thâm hậu đặc biệt gì đối với Tương Nghi thái trưởng Công chúa.

Vệ thái hậu là người chú ý đến thực tế, nay người ngồi trên ngai vàng là nhi tử của nàng. Tương Nghi thái trưởng Công chúa chẳng còn bất cứ khả năng uy hiếp nào đối với nàng, chỉ cần Tương Nghi thái trưởng Công chúa không trêu chọc nàng thì nàng cũng sẽ không so đo với lão nhân gia người ta.

Vệ thái hậu tự nhận là người rất có lòng dạ.

Đương nhiên có không ít kẻ nịnh nọt Vệ thái hậu, bởi vì nàng là mẫu thân của Hoàng thượng.

Mặt khác, những vị đại Công chúa cũng có người xúm vào nịnh nọt.

Còn Thanh Loan Công chúa, đây là hậu cung duy nhất của Hoàng đế bệ hạ. Tuy Hoàng đế bệ hạ hơi có số khắc thù, bất quá nay hậu cung chỉ còn lại một mình Thanh Loan Công chúa, vì vậy vẫn khiến người ta cực kỳ hâm mộ.

Vệ Quốc Công phu nhân cười nói, “Phương trâm cài trên tóc của Quý phi nương nương thật sự là tinh xảo, nhất là viên ngọc châu thuộc hàng thượng phẩm, đúng là hiếm thấy.”

Thanh Loan Công chúa cười nhàn nhạt, “Phu nhân quá khen, đây vốn là bệ hạ ban cho ta, trước kia ở hoàng cung Tây Tạng cũng chỉ có vương miện của phụ vương mới có ngọc châu lớn như vậy mà thôi.”

Vệ thái hậu nghe Thanh Loan Công chúa trả lời như thế thì âm thầm hài lòng một chút.

Khánh Quốc Công phu nhân mỉm cười, “Quý phi nương nương đến đế đô không lâu, không biết có thích ứng với khí hậu và ẩm thực của đế đô hay không?”

“Ta có nếm không ít mỹ thực của đế đô, thỉnh thoảng cũng chỉ điểm đám thị nữ làm vài món Tây Tạng. Ẩm thực của đế đô có nét riêng của đế đô, Tây Tạng có cái hay của Tây Tạng.” Thanh Loan Công chúa nhẹ nhàng nói.

Khánh Quốc Công phu nhân nói với Vệ thái hậu, “Thái hậu nương nương có tức phụ ôn nhu hiểu lễ như vậy thật sự là có phúc.”

Vệ thái hậu khen ngợi, “Thanh quý phi tuy không phải người Thiên triều nhưng lại hiểu thi thức lễ nghĩa, đúng là hiền thê của Hoàng thượng.” Xem như hài lòng với biểu hiện của Thanh Loan Công chúa, ánh mắt của Vệ thái hậu dừng trên người của Khánh Quốc Công phu nhân rồi cười nói, “Ta và phu nhân đã vài ngày không gặp, nghe nói mấy hôm trước thân mình của phu nhân không khỏe, hiện tại đã đỡ chưa?”

Khánh Quốc Công phu nhân mỉm cười, “Tạ ơn Thái hậu nương nương lo lắng, nô tỳ đã không còn gì đáng lo.”

“Vậy thì tốt.” Vệ thái hậu thở dài, “Năm đó ở thời Nhân Tông hoàng đế, a di ở trong cung cử hành hội thưởng hoa, ta và phu nhân bằng tuổi nên thường trò chuyện cùng nhau. Hiện tại nghĩ lại, tỷ muội xưa kia nay đều đã làm mẫu thân, tổ mẫu của người ta cả rồi, mỗi người một phương, bình thường không dễ gặp mặt.”

Khánh Quốc Công phu nhân cảm thán, “Đúng vậy.” Lại vừa cười vừa nói, “Thái hậu nương nương là quốc mẫu thiên hạ, muốn gặp ai thì cứ triệu kiến là được, đây cũng là phúc phận của chúng ta. Mọi người trong thiên hạ đều biết Hoàng thượng rất hiếu thảo với nương nương, vì vậy Hoàng thượng nhất định sẽ không phản đối.”

“Ngọc muội muội gả cho Tiêu Dao Hầu, Tiêu Dao Hầu vốn là tài tử nổi danh của đế đô, nay bọn họ đang du ngoạn ở Tây hồ, đó mới là tiêu dao.” Vệ thái hậu nói.

Khang Quốc Công phu nhân mỉm cười, “Thái hậu nương nương nói rất đúng, tiểu cô tử của nô tỳ mỗi lần gửi thư về nhà thì hết tám chín câu đã khen cảnh đẹp của Tây Hồ rồi.” Vị Tiêu Dao Hầu phu nhân chính là tiểu cô tử của Khang Quốc Hầu phu nhân. (tiểu cô tử = em dâu)

Vệ thái hậu cười nói, “Tiêu Dao Hầu phu nhân thật có phúc.”

Yến hội là thế, ăn uống tiệc tùng, nói nói cười cười, chỉ như vậy mà thôi.

91. Chương 91

Từ Doanh Ngọc được An Duyệt Công chúa yêu mến, mời đến tham dự hội thưởng hoa của An Duyệt Công chúa. An Duyệt Công chúa nắm tay Từ Doanh Ngọc, mỉm cười cực kỳ thân thiết, “Trước kia ở đế đô ta cũng không biết còn có nữ nhân có bản lĩnh như cô nương, bằng không cũng không để đến ngày hôm nay mới kết giao như vậy đâu?”

“Cả đời này của ta thích nhất là những cô nương thông minh.” An Duyệt Công chúa nắm tay Từ Doanh Ngọc rồi đích thân giới thiệu với nàng, “Cô nương xem như cũng là người thẳng thắn giống ta. Nào, để ta giới thiệu với cô nương, vị này là Tiêu Dao Hầu phu nhân.”

Từ Doanh Ngọc hơi nhún người hành lễ rồi cười nói, “Bái kiến phu nhân, chúc phu nhân như ý cát tường.”

Tiêu Dao Hầu phu nhân đưa tay nâng dậy Từ Doanh Ngọc, bà ta đã không còn trẻ, tuy rằng đã chăm sóc rất tốt nhưng khóe mắt vẫn có vài vết chân chim, nhưng vẫn có thể nhìn ra nét đẹp khi còn trẻ.

“Đây là lần đầu tiên diện kiến Từ cô nương, không có gì đáng giá, cô nương đừng ghét bỏ, vòng tay này cô nương đeo để ngắm đi.” Tiêu Dao Hầu phu nhân tháo ra một chiếc vòng ngọc trên cổ tay rồi tự mình đeo vào cổ tay của Từ Doanh Ngọc.

Từ Doanh Ngọc sảng khoái nói lời cảm tạ.

Tiêu Dao Hầu không phải hầu tước khác họ, hần là huyền tôn của Thái tổ hoàng đế, tính ra thì Minh Trạng phải gọi Tiêu Dao Hầu là đường thúc. Từ thời Thái tổ, chư thần được phân đất phong hầu, vương tước thì ở đế đô, công tước thì chuyển đến ở những địa phương khác. (huyền tôn = cháu cố)

Vị Tiêu Dao Hầu này ở bên bờ Tây Hồ, là danh sĩ nổi danh nho nhã nhất trong giới tôn thất, học thức rất cao.

Từ Doanh Ngọc có gặp qua vài vị phu nhân của các danh gia thế tộc trong thành Dương Châu, Tiêu Dao Hầu phu nhân đối đãi với nàng rất thân thiện, liên tục kéo tay Từ Doanh Ngọc mà nói chuyện, “Ta rời đế đô đã lâu, đã quên mất diện mạo của đế đô như thế nào rồi, Từ cô nương từ đế đô đến đây, hãy kể cho ta nghe một chút đi.”

Từ Doanh Ngọc đành phải tháp tùng.

Sau giờ ngọ thì hội thưởng hoa của An Duyệt Công chúa mới chấm dứt, Từ Doanh Ngọc khách khí cáo từ.

Tiêu Dao Hầu phu nhân cười nói, “Hôm nay đa tạ Từ cô nương đã trò chuyện với ta.”

“Đây là vinh hạnh của ta, phu nhân quá khách khí rồi.” Khách khí một hồi thì Từ Doanh Ngọc mới leo lên xe ngựa rồi bỏ cửa chạy lấy người. Lên xe, Từ Doanh Ngọc thản nhiên nói với tỳ nữ Hà Hoa, “Phái người

theo dõi xe ngựa của Tiêu Dao Hầu phu nhân, xem khi nào thì Tiêu Dao Hầu phu nhân ra khỏi phủ Công chúa để về nhà.”

Hà Hoa lập tức xuống xe phân phó.

Tiêu Dao Hầu phu nhân lại cùng An Duyệt Công chúa uống một tách trà, cười nhàn nhạt, “Đa tạ tỷ, An Duyệt.”

“Có gì đâu.” An Duyệt Công chúa cười nói, “Từ gia cô nương có khả năng như vậy, chẳng qua nàng ta lại chia tay phu gia.”

Tiêu Dao Hầu phu nhân thở dài, “Hầy, chúng ta thuở nhỏ có giao hảo, ở trước mặt tỷ thì muội cũng không cần phải che giấu. Tỷ cũng biết cái tên nghiệp chướng kia rồi đó? Lương gia nữ hài nhi công dung ngôn hạnh, không có gì là không tốt. Nay tang kỳ của nàng ấy xem như đã qua, muội nghĩ có chia tay phu gia hay không thì cũng không quan trọng. Chỉ cần cô nương đó là người đoan chính, có khả năng quản lý gia sự, có thể giữ chân được tên nghiệp chướng kia thì muội đã cảm tạ trời đất rồi.”

An Duyệt Công chúa mỉm cười, “Xem ra muội thật sự đã nhìn trúng Từ gia cô nương.”

“Tính tình rất tốt.” Nói đến Từ Doanh Ngọc thì ý cười trên mặt của Tiêu Dao Hầu phu nhân càng thêm sâu sắc, “Vừa dịu dàng lại tỏ ra kiên cường, đó là chưa bàn đến xuất thân và dung mạo cử chỉ, chỉ có nhà muội không xứng với người ta thôi, làm gì có chuyện người ta không xứng với nhà muội.”

“A Ngọc, muội cần gì tự bạc đãi chính mình như vậy, muội đường đường xuất thân từ Công phủ, gả vào Hầu phủ. Còn nữa, Vinh nhi của muội cũng đâu đến nỗi nào.” An Duyệt Công chúa nói, “Chẳng có mấy ai có thể sánh bằng tướng mạo của Vinh nhi đâu.”

Tiêu Dao Hầu phu nhân mỉm cười cảm thán, “Tỷ tỷ của ta à, tướng mạo tốt thì có ích lợi gì, có ăn có mặc được đâu.” Tiếp tục lắc đầu nói, “Muội xem như nhìn thấu rồi, lần này nên tìm cho tên nghiệp chướng kia một nữ nhân có thể sống chung, tập cho hắn sống tốt một chút!”

“Hầy, Từ cô nương là người có chủ kiến, muội chỉ sợ người ta không đồng ý Vinh nhi mà thôi.”

“Có câu hôn nhân giả, phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn.” An Duyệt Công chúa cũng không cảm thấy Phượng Vinh nhi tử của Tiêu Dao Hầu có chỗ nào không xứng với Từ Doanh Ngọc. (việc hôn nhân do cha mẹ định đoạt hoặc do lời nói của người mai mối)

Tuy rằng Từ gia coi như nổi danh ở Hoài Dương, Từ Tam cũng đã bước lên hàng tướng, lại là Đế sư. Nhưng Tiêu Dao Hầu xuất thân từ tôn thất, Phượng Vinh lại là trưởng tử của hầu phủ, lại có ngoại gia là Khang Quốc Công phủ, ngày sau tước vị chắc chắn sẽ yên ổn. Tuy đang ở góa nhưng không có nhi tử, vì vậy muốn tìm một khuê nữ nào đó thì dễ như trở bàn tay.

Từ phủ cho dù có phú quý thế nào cũng không phải gia tộc có tước vị. Huống chi Từ Doanh Ngọc cũng đã một lần xuất giá

Khi đế đô đang phồn hoa thịnh vượng thì Minh Trạch cho truyền thủ lĩnh đặc vụ: Trần Thịnh.

Minh Trạch thật sự không dám khen tặng hệ thống tình báo mà trước kia Phượng Cảnh Kiên đã lập ra.

Đương nhiên Minh Trạch không thể nói là Phượng Cảnh Kiên không tốt, cho nên người bị Minh Trạch nói đến đổ bừa cả mặt chính là Trần Thịnh.

Bởi vậy có thể thấy được Trần Thịnh là người mạnh mẽ nhưng có lòng tự trọng rất cao, tuy nhiên da mặt lại quá sức mỏng.

Nếu đổi lại là Minh Trạch, với da mặt dày như tường thành mà muốn làm cho hắn đổ mặt thì thật sự là cực khó.

Minh Trạch ngồi trên chiếc ghế rộng rãi rồi thở dài, “Vì sao Trần Nam Vương phủ và đế đô phải cải cách thuế muối, đó là vì thuế muối ở Hoài Dương vô cùng thối nát, không thể không sửa. Nay Thát Đát và Tây Bắc chiến tranh, Trần Thịnh à, quân ta và Thát Đát máu chảy đầu rơi, không biết bao nhiêu con dân đã chôn vùi ở vùng Tây Bắc. Kết quả là có người âm thầm giao dịch với Thát Đát, cung cấp vũ khí lương thực cho bọn họ, lợi dụng chiến tranh để phát tài!” Nói đến đây thì ánh mắt đang bình tĩnh lặng yên của Minh

Trạm đột nhiên trở nên lạnh lùng, hẩn nhìn thẳng vào Trần Thịnh, “Nhưng hệ thống tình báo của chúng ta lại chẳng hề có một chút phát hiện nào hay sao?”

“Trẫm, cực kỳ thất vọng!”

Trần Thịnh tỏ ra hổ thẹn, “Bệ hạ, chuyện này thần có biết một chút.”

“VẬY À, NÓI NGHE MỘT CHÚT THỬ XEM.”

“Kỳ thật ban đầu người giao dịch với Thát Đát vốn là người của chúng ta.” Trần Thịnh trầm giọng, “Hàng năm số lượng mà triều đình và người Thát Đát giao dịch hoàn toàn không đủ cho người Thát Đát sinh sống, cho nên khi Thái thượng hoàng còn tại vị thì đã an bài người của chúng ta lén lút liên hệ với Thát Đát, tăng thêm giao dịch, cũng có thể tìm hiểu nội tình của Thát Đát.”

“Nhưng quân Tây Bắc có phe phái riêng. Tỷ như Cam Túc do Bình Dương Hầu làm chủ, Tuyên Phủ lại do đại tướng quân Lưu Dịch Sơn quản lý, Đại Đồng Phủ là Lý Bình Nhân tướng quân chiếm đóng, Liêu Đông do tướng quân Phương Tiệm Đông cai quản. Phòng tuyến ở toàn bộ Tây Bắc rất dài, ngay cả chúng thần cũng lực bất tòng tâm. Huống chi thế lực Tây Bắc giống như răng lược, thật sự không phải chỉ một chóc là có thể nói rõ.”

“Nơi đó đầy rẫy hào môn thế tộc, cũng không phải không có quan hệ với quan viên triều thần, ngay cả chúng thần mặc dù đã ở Tây Bắc lẫn lộn nhiều năm nhưng có một số việc cũng khó lòng phòng bị.” Trần Thịnh cực kỳ hổ thẹn, “Thậm chí có một lần chúng ta đang giao dịch cùng người Thát Đát thì lại bị người Thát Đát phục kích. Tuy rằng sau đó đã tìm ra nội gián nhưng tình báo Tây Bắc cũng bị ảnh hưởng rất lớn.”

“Từ đó về sau chúng ta hoàn toàn mất đi lộ tuyến giao dịch cùng người Thát Đát.” Trần Thịnh nói, “Nhưng không phải không có thu hoạch, có thể giấu kín chuyện này ở Tây Bắc thì chỉ có vài nhà mà thôi.”

“Thái thượng hoàng có biết chuyện này hay không?” Minh Trạm cũng không sốt ruột, dù sao Phương Cảnh Kiên cũng không ngu ngốc, người nọ không có khả năng ngồi yên để mặc chuyện này xảy ra.

Trần Thịnh hổ thẹn nói, “Chúng ta vẫn chưa đụng đến người chủ mưu chân chính, Thái thượng hoàng cũng không ngờ bệ hạ lại nhanh chóng khai chiến với Thát Đát như vậy.”

“Đúng thế.” Minh Trạm thở dài, “Trẫm cũng không ngờ lại nhanh như thế.”

“Trần Thịnh, đưa đội phụ trách tình báo Tây Bắc triệu hồi để đồ, trẫm sẽ phái người khác đến đó.”

“Dạ.”

Trần Thịnh lĩnh mệnh rõ ràng như vậy khiến Minh Trạm cảm thấy hơi vừa lòng, tuy rằng gốc một chút nhưng cũng không phải vô dụng, Minh Trạm nghiêm mặt nói, “Về sau an nguy của trẫm sẽ giao cho người.”

Trần Thịnh đã mơ hồ đoán được Hoàng thượng muốn phái ai đi Tây Bắc, nhưng Minh Trạm an bài như vậy lại khiến hẩn không hề có một chút oán giận, liền nói ngay, “Thần nguyện lấy cái chết để báo đáp.”

Nguyễn Hồng Phi nói rất rõ với Minh Trạm, “Hệ thống tình báo của đại tiên nhân rối tình rối mù, tuy không phải không có chỗ đáng khen nhưng những năm gần đây có thể thấy được hệ thống tình báo của hẩn đã bị xâm nhập cực kỳ lợi hại. Ý của ta là thay đổi một hệ thống tình báo khác.”

Minh Trạm cau mày, nói một cách khó xử, “Chuyện này nói dễ hơn làm, dù sao cũng không phải chỉ trong chốc lát có thể làm được.”

“Có gì khó đâu.” Nguyễn Hồng Phi vẫn thản nhiên bình tĩnh, nói một cách ngắn gọn, “Không cần chọn người được huấn luyện chuyên nghiệp. Các thế gia vọng tộc nổi danh, đại tướng thống lĩnh quân đội, có ai mà không có thân cận bên cạnh. Ba năm hay mười năm, chỉ cần bắt được nhược điểm của bọn họ thì người sẽ phát hiện người trung nghĩa chân chính kỳ thật rất hiếm.”

“Đây cũng chỉ là biện pháp tạm thời, mặt khác, người phải gia tăng thời gian huấn luyện một nhóm người, những người này chính là chủ lực trong hệ thống tình báo tương lai.” Nguyễn Hồng Phi nhìn Minh Trạm, khóe miệng nhếch lên, thần thái thản nhiên, chậm rãi mà nói, “Bất cứ việc gì cũng phải chú trọng tình thế. Trần Thịnh trung thành rất thích hợp làm tình báo. Hẩn là người của đại tiên nhân để lại cho người, vô cơ bị cắt chức thì ai có thể phục cơ chứ? Nay Tây Bắc xảy ra chiến tranh, vừa lúc tước quyền của hẩn, nhưng

người cũng phải dùng cách khác để trấn an hắn. Phái Lê Bằng đi Tây Bắc, đem an toàn của người giao cho Trần Thịnh thì hắn nhất định sẽ lấy cái chết để báo đáp.”

“Bên cạnh người có người của Trần Nam Vương phủ và người của đế đô, còn có người của ta nữa.” Nguyễn Hồng Phi thần nhiên lãnh đạm, liếc mắt nhìn Minh Trạng, khoe môi nhếch lên một nụ cười, “An nguy của người không thể chỉ giao cho một thế lực. Nếu là hai thế lực thì song phương có thể cấu kết, như vậy cũng nguy hiểm. Chỉ có thể ba chân thì mới yên ổn nhất. Nay Lê Bằng đã đi, thủ lĩnh thị vệ mà người đề bạt đương nhiên không thể lép vế hơn Lê Bằng, muốn thu phục thủ hạ của Lê Bằng thì cần thời gian. Người của ta không có khả năng hỗ trợ người một cách lộ liễu. Nhưng Trần Thịnh từng là thị vệ, lúc này Lê Bằng không ở thì đương nhiên sẽ đến phiên hắn ra mặt.”

“Người giữ Trần Thịnh ở bên cạnh vài năm, đợi hắn lập công thì thả hắn ra ngoài làm quan to hưởng lộc hậu, như vậy chẳng phải còn vang danh hơn cả cái chức thủ lĩnh tình báo hay sao?” Nguyễn Hồng Phi nói, “Người đứng trong bóng tối luôn khát khao ánh mặt trời.”

Minh Trạng thần phục, thảo nào Phương hoàng hậu và Phương gia huynh đệ đều xem Phi Phi nhà hắn là cái gai trong mắt. Ông trời ghen ghét kẻ có tài, từ xưa đã luôn là như thế. Trong lòng của Minh Trạng thầm cảm thán, ngoài miệng lại buông lời ngon ngọt mà trêu người ta, “Ồi chao, đúng là hiền thê mà. Quả nhiên nhà có hiền thê không sợ bất trắc nha.”

Đối với những lời khoa trương như vậy của Minh Trạng thì Nguyễn Hồng Phi căn bản xem như gió thoảng bên tai, dù sao tình hình thực tế ở trên giường mới là quan trọng. Nếu không cho tiểu Minh ừ khoa trương ngoài miệng một chút thì chẳng phải sẽ khiến tiểu mồm mồm thích chiếm lợi này bị ghen ghét hay sao?

Minh Trạng hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Như vậy có thể điều tra ra Hán gian hay không?”

“Đương nhiên không đủ.” Nguyễn Hồng Phi tiếp tục nói, “Mùa đông năm nay nhất định sẽ có đại chiến giữa phòng tuyến Tây Bắc và Thát Đát! Lần này dụng ý chiến tranh của tân Khả Hãn chính là tiêu hủy binh mã có uy hiếp đối với hắn. Hơn nữa người may mắn bắt được Cáp Mộc Nhĩ. Cho dù Tát Trát thù hận Cáp Mộc Nhĩ như thế nào thì hắn thà rằng Cáp Mộc Nhĩ chết trên sa trường chứ không hề muốn Cáp Mộc Nhĩ bị người bắt giữ. Người cứ đi viết quốc thư đàm phán với Tát Trát. Tát Trát vừa mới lên ngôi Khả Hãn, vẫn chưa ngồi nóng mông đâu, hắn vội vã chinh đồn binh mã lung lạc quý tộc Thát Đát, lúc này để cho sứ thần đến làm loạn, nếu Tát Trát thấy chết mà không cứu thì nhất định sẽ làm một số người lạnh tâm.”

“Còn nữa, lần này xem như Thát Đát bại trận. Không cướp được bất cứ thứ gì, lại tổn thất không ít binh mã. Sau khi Tát Trát chinh đồn binh mã xong thì tất nhiên sẽ phát động chiến tranh, hơn nữa phải là đại thắng thì mới trấn an được quân tâm. Hắn muốn chiến tranh thì tất nhiên phải có đạo thương cung tiễn, mấy thứ này hắn sẽ cùng người núp sau bóng tối giao dịch.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Đây là cơ hội, Minh Trạng.”

“Không chỉ như thế, người còn phải phái sứ thần đến cảnh báo Tây Tạng vương, bọn họ đã ném được mật ngọt trong mậu dịch với Vân Quý. Có sẵn Công chúa Tây Tạng, còn có cả đại tiện nhân và nhị tiện nhân, tất cả đã nằm trong tay của người, vì sao lại không sử dụng?” Nguyễn Hồng Phi cười một cách chắc chắn, thần thái trong mắt như sáng lên, “Người yên tâm, giữa hai nước thì lợi ích sẽ đặt lên hàng đầu, Tây Tạng vương tất nhiên sẽ hạ mình. Như vậy Tát Trát ngoại trừ cùng người đứng trong bóng tối giao dịch thì hắn còn biện pháp nào nữa hay sao?”

Minh Trạng sung sướng ôm lấy mặt của Nguyễn Hồng Phi rồi hôn chụt chụt ba cái.

Hoa chân múa tay một cách vui vẻ, miệng không ngừng cười ha ha.

Đây là kế hoạch mà Nguyễn Hồng Phi vạch sẵn cho Minh Trạng.

Nay Minh Trạng đã thuyết phục được Thanh Loan Công chúa, trấn an Trần Thịnh, phái Lê Bằng đến Tây Bắc, bước tiếp theo đương nhiên là đàm phán với Cáp Mộc Nhĩ lần thứ hai.

Cáp Mộc Nhĩ ở tại hành cung, Minh Trạng tiếp đãi hắn rất tử tế, không hề có một chút uất ức. Nhất là Cáp Mộc Nhĩ đã từng thức thối hạ mình một lần, đương nhiên hắn sẽ không bỗng dưng trở nên ương bướng.

Thư của Cáp Mộc Nhĩ được viết rất thuận lợi.

Lúc này Minh Trạng phải lựa chọn sứ thần đi sứ Thát Đát và Tây Tạng.

Quá già thì không được, đường xá xa xôi, chờ bọn họ đến nơi thì chiến tranh giữa Tây Bắc và Thát Đát có lẽ đã xong xuôi.

Tuổi trẻ khỏe mạnh lại có tài ăn nói.

Minh Trạng đích thân chọn người giữa các Ngự sử.

Cơ hội luôn dành cho những người có chuẩn bị, lần này là hai vị Ngự sử ngũ phẩm với tuổi đời còn rất trẻ.

Đương nhiên tuổi tác của bọn họ so với chức quan mà nói thì cũng không trẻ.

Hai người đều trên dưới ba mươi.

Nhưng lại xuất thân là tiến sĩ nhị đẳng, sau khi ra khỏi Hàn Lâm Viện thì đến làm Ngự sử. Minh Trạng tìm những bản tham tấu của bọn họ để xem lại, coi như không tệ. Quan trọng là hai người này một kẻ thì tinh thông tiếng Thát Đát, một kẻ thì tinh thông tiếng Tây Tạng.

Có đôi khi những chuyện rất nhỏ lại có tác dụng quyết định đến vận mệnh của một người.

Kỳ thật trong triều luôn có phiên dịch, cho dù không hiểu tiếng Thát Đát hay tiếng Tây Tạng thì cũng không ảnh hưởng đến việc đàm phán. Minh Trạng nhìn trúng bọn họ không phải vì ngoại ngữ của bọn họ giỏi mà là vì người học giỏi tiếng ngoại ngữ sẽ có một trình độ hiểu biết nhất định đối với quốc gia của thứ tiếng ngoại ngữ đó.

Đương nhiên vẫn tốt hơn phái hai tên mắt nhắm mắt mở đi sứ.

Hai người này từ ngũ phẩm Ngự sử lập tức nhảy lên thành tam phẩm đại thần Lý phiên viện.

Minh Trạng cố ý dành ra thời gian nghỉ ngơi buổi chiều để triệu kiến bọn họ. Chương Thú và Phạm Thành đều là lần đầu tiên được gặp riêng ngự tiền.

Muốn nói là chưa từng gặp Minh Trạng thì không đúng, dù sao mỗi lần triều đình mở yến hội thì quan viên ngũ phẩm ở để chờ đều được diện kiến thánh giá. Nhưng đối với Ngự sử nhỏ nhỏ như bọn họ, tuy được tham dự nhưng dù sao chức vị của bọn họ cũng thấp kém, vì vậy phải xếp hàng ở phía sau. Hơn nữa cũng không ai dám bạo dạn nhìn thẳng long nhan.

Đây là Hoàng thượng, cũng không phải đại tinh tinh trong vườn bách thú.

Chộc giận đại tinh tinh khiến nó nổi giận thì sẽ cắn chết người, huống chi người này là Hoàng đế bệ hạ nắm sinh tử của muôn dân trong thiên hạ.

Cho nên hai người thật sự có chút xa lạ đối với tướng mạo của Hoàng đế bệ hạ.

“Đừng cúi đầu nói chuyện, nhìn thẳng vào trẫm, chẳng lẽ trẫm xấu xí đến mức khiến các ngươi sợ hãi hay sao?” Minh Trạng không quen nói chuyện với cái đầu đen thùi của người khác.

Hai người sợ hãi nói một câu, “Chúng thần không dám nhìn thẳng long nhan của bệ hạ.” Trần Thỉnh ngẩng đầu lên.

Thật là trẻ.

Niên kỷ của Hoàng đế bệ hạ vốn không lớn, khuôn mặt lại rất non nớt, nhìn trẻ hơn tuổi thật đến vài tuổi.

Chẳng qua hiện tại Hoàng đế bệ hạ rất tâm đắc đối với khả năng nguy trang của mình, hẳn bày ra bộ dạng như cười như không, ung dung bình tĩnh, dễ dàng hù dọa những người này. Cho nên, tuy rằng hai người cảm thấy Hoàng đế bệ hạ hơi trẻ tuổi một chút nhưng bọn họ không hề dám khinh thường Hoàng đế bệ hạ.

“Lần này Thát Đát xâm chiếm Tây Bắc của chúng ta, trẫm vô cùng căm hận.” Minh Trạng trầm giọng, “Nhớ lại thời Hán Vũ Đế, có thần tử Trương Thang từng nói: Phạm vào đại hán của ta, cho dù ở xa cũng quyết không tha. Không biết hiện tại các ngươi có cùng ý chí này hay không?”

Ngự sử dựa vào đầu gối mà kiếm cơm, Minh Trạng lại hỏi như vậy, cho dù là quan viên không thành thật, nhưng chỉ cần là nam nhân thì e rằng cũng bị kích động nhiệt huyết sôi trào. Hai người liền nói, “Thát Đát

xâm phạm biên ải của nước ta, giết dân chúng của ta, hận không thể đích thân xông pha sa trường trả mỗi nợ máu này!”

Minh Trạng nói, “Chương Thứ, ngươi là người Đại Đồng, chắc cũng biết bách tính phải sống dưới sự uy hiếp của người Thát Đát như thế nào, bọn họ luôn lo sợ bất an. Đời này của trẫm nhất định phải đem gót sắt Thiên triều đập nát thảo nguyên Tây Bắc, trấn an lòng dân! Lần này ngươi mang theo quốc thư của trẫm và thư của Cáp Mộc Nhĩ cho Tát Trát, nói với hắn, vô cớ xâm lấn Thiên triều, trẫm rất mất hứng. Trẫm không thừa nhận hắn làm Khả Hãn. Tuy Cáp Mộc Nhĩ là tù binh nhưng trẫm tuân theo lòng từ bi hỉ xả của Thiên Triều mà đối xử tử tế với Cáp Mộc Nhĩ. Cáp Mộc Nhĩ là huynh trưởng của Tát Trát, nếu Tát Trát chịu bỏ ra mười vạn tuấn mã để chuộc Cáp Mộc Nhĩ thì trẫm cũng không phải là người không thông tình đạt lý!”

Chương Thứ cũng không phải là kẻ ngốc, mười vạn tuấn mã là con số bao nhiêu? Chính là mấy trăm vạn ngân lượng.

Thát Đát Khả Hãn đương nhiên sẽ không chịu bỏ ra bấy nhiêu đó, nếu thật sự đưa Thiên triều mười vạn tuấn mã thì tộc Thát Đát sẽ bị đại thương nguyên khí. Huống chi quân đội Thát Đát xưa nay luôn lấy kỵ binh làm trọng.

Nếu Thát Đát Khả Hãn thật sự đồng ý chuộc người thì kỵ binh của Thát Đát sẽ không còn ngựa để cưỡi, như vậy chả khác nào trở thành trò cười cho thiên hạ. Thiên triều mà tấn công Thát Đát thì chẳng cần phí một chút công sức nào.

Vừa nghe khẩu khí này của Minh Trạng thì Chương Thứ liền hiểu Hoàng đế bệ hạ cũng không thật lòng muốn thả Cáp Mộc Nhĩ.

92. Chương 92

Tuy trong lòng của Chương Thứ có nghi vấn nhưng cũng không hỏi thẳng Hoàng thượng ở trước mặt Phạm Thành mà chỉ hành lễ lĩnh mệnh.

Minh Trạng nhìn về phía Phạm Thành, “Trẫm và Tạng vương có mối quan hệ thông gia, Thanh Loan Công chúa là ái nữ của Tạng vương. Vân Quý của chúng ta và Tây Tạng có mâu dịch trà ngựa, nay thị trường ở biên ải vô cùng sầm uất. Nhưng Tạng vương lại kết thân với địch nhân của trẫm, còn hỗ trợ cho Tây Bắc một ngàn binh mã. Trẫm cảm thấy rất khó hiểu, Tạng vương đặt Thanh Loan Công chúa ở chỗ nào? Đặt trẫm và Trấn Nam Vương phủ ở chỗ nào?”

“Thanh Loan Công chúa là ái phi của trẫm, trẫm đương nhiên sẽ không gia tăng bất mãn lên người của Thanh Loan Công chúa, nhưng hành động này của Tạng vương làm trẫm sinh ra hoài nghi đối với tình hữu nghị giữa Thiên triều và Tây Tạng. Trẫm vì bảo hộ Thanh Loan Công chúa mà phải chịu đựng rất nhiều bất mãn từ thần dân, không biết ý của Tạng vương muốn thế nào?” Minh Trạng dứt lời, sau đó nói tiếp với Phạm Thành, “Ngươi đến Trấn Nam Vương phủ trước, trẫm đã gửi thư cho phụ vương, Trấn Nam Vương phủ sẽ có người trợ giúp ngươi hoàn thành lần đi sứ này. Ngoài ra, người đi Tây Tạng không chỉ gặp mặt Tạng vương mà còn phải gặp Tây Tạng Lạt Ma ít nhất một lần, hiểu chưa?”

Phạm Thành lĩnh chỉ.

Hai người này thông minh làm cho Minh Trạng khá hài lòng.

Đây là trọng trách đầu tiên của Chương Thứ, vì vậy khó kiềm chế sự hưng phấn trong lòng, cũng sinh ra một chút cẩn thận và bất an. Việc này nếu làm hài lòng Hoàng thượng thì đương nhiên sẽ một bước thăng thiên, nếu khiến Hoàng thượng mất hứng thì hắn cũng có thể đoán trước hậu quả sau này.

Trong triều có rất nhiều kẻ tài ba, cơ hội trời ban như vậy thì không có khả năng xuất hiện lần thứ hai.

Tuy trong lòng của Chương Thú có nghi vấn nhưng cũng không hỏi thẳng Hoàng thượng ở trước mặt Phạm Thành mà chỉ hành lễ lĩnh mệnh.

Minh Trạh nhìn về phía Phạm Thành, “Trẫm và Tàng vương có mối quan hệ thông gia, Thanh Loan Công chúa là ái nữ của Tàng vương. Vân Quý của chúng ta và Tây Tạng có mậ dịch trà ngựa, nay thị trường ở biên ái vô cùng sầm uất. Nhưng Tàng vương lại kết thân với địch nhân của trẫm, còn hỗ trợ cho Tây Bắc một ngàn binh mã. Trẫm cảm thấy rất khó hiểu, Tàng vương đặt Thanh Loan Công chúa ở chỗ nào? Đặt trẫm và Trần Nam Vương phủ ở chỗ nào?”

“Thanh Loan Công chúa là ái phi của trẫm, trẫm đương nhiên sẽ không gia tăng bất mẫn lên người của Thanh Loan Công chúa, nhưng hành động này của Tàng vương làm trẫm sinh ra hoài nghi đối với tình hữu nghị giữa Thiên triều và Tây Tạng. Trẫm vì bảo hộ Thanh Loan Công chúa mà phải chịu đựng rất nhiều bất mẫn từ thần dân, không biết ý của Tàng vương muốn thế nào?” Minh Trạh dứt lời, sau đó nói tiếp với Phạm Thành, “Người đến Trần Nam Vương phủ trước, trẫm đã gửi thư cho phụ vương, Trần Nam Vương phủ sẽ có người trợ giúp người hoàn thành lần đi sứ này. Ngoài ra, người đi Tây Tạng không chỉ gặp mặt Tàng vương mà càn phải gặp Tây Tạng Lạt Ma ít nhất một lần, hiểu chưa?”

Phạm Thành lĩnh chỉ.

Hai người này thông minh làm cho Minh Trạh khá hài lòng.

Đây là trọng trách đầu tiên của Chương Thú, vì vậy khó kiềm chế sự hưng phấn trong lòng, cũng sinh ra một chút cẩn thận và bất an. Việc này nếu làm hài lòng Hoàng thượng thì đương nhiên sẽ một bước thăng thiên, nếu khiến Hoàng thượng mất hứng thì hấn cũng có thể đoán trước hậu quả sau này.

Trong triều có rất nhiều kẻ tài ba, cơ hội trời ban như vậy thì không có khả năng xuất hiện lần thứ hai. Chương Thú một mình cầu kiến Minh Trạh, thẳng thắn thành khẩn nói ra phân tích của mình, “Bệ hạ, theo thần phỏng đoán thì mười vạn tuấn mã là con số rất lớn. Không biết người Thát Đát có đủ bấy nhiêu đó hay không, nhất là người Thát Đát lấy kỵ binh làm trọng, Cáp Mộc Nhĩ chỉ là ca ca của Tát Trát, thần nghĩ cho dù Cáp Mộc Nhĩ là phụ thân của Tát Trát thì Tát Trát cũng không thể đem bấy nhiêu ngựa để chuộc Cáp Mộc Nhĩ trở về.”

Minh Trạh cười một chút, “Trẫm cũng không định thả Cáp Mộc Nhĩ về. Nếu Tát Trát không chịu chuộc Cáp Mộc Nhĩ thì người cứ đi du thuyết các quý tộc khác ở trên thảo nguyên, Cáp Mộc Nhĩ có vị thúc thúc tên là Trần Kính Trung, lúc trước có cảm tình không tệ với Cáp Mộc Nhĩ, có thể đem trọng điểm đặt lên người của kẻ này. Người cứ tùy cơ ứng biến, Tát Trát tuyệt tình với Cáp Mộc Nhĩ, cùng là thân huynh đệ mà còn như vậy thì chẳng lẽ những người khác còn trông cậy Tát Trát sẽ trọng tình trọng nghĩa với bọn họ hay sao?” Chương Thú vui vẻ khom người hành lễ, “Thần đã hiểu rõ ý của bệ hạ, lần này ra đi nhất định không làm nhục sứ mệnh.”

Minh Trạh và Phạm Thành đương nhiên cũng có một cuộc nói chuyện riêng, sau đó liền lệnh cho sứ đoàn nhanh chóng khởi hành.

Đã thả ra hai miếng mồi, không sợ không có cá đến đớp. Minh Trạh thâm nghĩ như thế.

Tổng Diêu cũng lên đường trở về Tây Bắc.

Minh Trạh không để cho Tổng Diêu ở lâu tại đế đô, trước khi Tổng Diêu khởi hành thì Minh Trạh triệu kiến hấn một lần, “Trẫm rất cao hứng, Tổng Diêu, trẫm có lễ vật muốn tặng cho người.”

Khi Minh Trạh đưa ra chiếc mặt nạ quỷ la sát thì Tổng Diêu thật sự không thể từ chối trước vẻ mặt vui vẻ của Hoàng đế bệ hạ, Minh Trạh cười nói, “Kỳ thật tướng mạo tuấn mỹ là một chuyện vô cùng tốt, lần này người lập công lớn, Tập san Hoàng thất đã bầu người là một trong tứ đại mỹ nam tử của đế đô, khiến cho trẫm phải bị lột bằng.”

Tổng Diêu thật sự không biết nên nói sao cho phải, đành trả lời, “Thần không dám.”

“Ha ha, chỉ đùa một chút thôi.” Minh Trạh khoát tay, “Cũng không phải bảo người học theo Lan Lăng Vương, Lan Lăng Vương là một danh tướng, vì bị quân chủ nghi kỵ mà phải chết, thật đáng tiếc, thật đáng tiếc. Trẫm không phải người như vậy. Mặt nạ này cho người, thứ nhất là vì dung mạo của người quá tuấn

tú, không thể kinh sợ quân địch trên sa trường; thứ hai, có lẽ sau này sẽ có được tác dụng mà người không thể ngờ được.”

Tổng Diêu tạ ơn rồi trịnh trọng tiếp nhận mặt nạ quý la sát của Hoàng đế đệ hạ đưa cho.

Nói xong chính sự, Minh Trạng bỗng nhiên nhiều chuyện, “Hiện tại trong triều có không ít người xem trọng người, không biết có bao nhiêu người muốn chọn người làm nữ tể kia kìa. Tổng Diêu, nếu người nhìn trúng ai thì cứ nói với trẫm, trẫm sẽ vui lòng làm mai cho các người.”

Lúc này Tổng Diêu bị dọa đến toát mồ hôi hột, vội vàng lên tiếng, “Đệ hạ, Thát Đát chưa diệt, thần làm sao dám nghĩ đến chuyện thành thân!”

Nhìn người của hoàng thất đi, có bao nhiêu người chọn được mối hôn sự trọn vẹn cơ chứ?

Vì sao tam tử của Phúc Xương đại trưởng Công chúa lại phải xuất gia? Vụ án Nam Phong Bá phủ trở thành trò cười cho đế đô! Cái này vẫn chưa nhắc đến Lục tướng quân phủ, càng thêm mất mặt hơn nữa.

Mấy ngày trước Hoàng đế đệ hạ vừa chỉ hôn thất bại. Nay Nguyễn gia cô nương vẫn ở trong phủ của Thục Nghi đại Công chúa, Triệu gia thì bị điều tra, nhất thời cũng không biết kết quả sẽ thế nào.

Cho nên mặc dù được Hoàng thượng chỉ hôn, vô cùng vinh quang nhưng Tổng Diêu lại không dám nhận ý tốt của Hoàng thượng, hơn nữa hắn rất sợ Hoàng thượng bỗng nhiên chỉ hôn Nguyễn gia cô nương cho hắn.

Đại trưởng phu đương nhiên phải kiến công lập nghiệp chứ không phải thú quý nữ để dựa vào phu nhân mà thăng tiến.

Thấy Tổng Diêu kiên quyết từ chối, Minh Trạng cười ha ha, hắn chưa từng có ý chỉ hôn Nguyễn Gia Duệ cho Tổng Diêu, dù sao trên người Nguyễn Gia Duệ có huyết thống của Tống gia, là họ hàng gần năm đời của Tống Diêu.

Minh Trạng tuyệt đối không có ý này, hắn chỉ trêu đùa tiểu Tống Trạng nguyên một chút mà thôi, không ngờ lại dọa người ta đến thất sắc như vậy. Minh Trạng thỏa mãn cười cười, “Tùy người thôi, trẫm mặc kệ hôn sự của người vậy.”

Tổng Diêu kinh sợ, toàn thân toát mồ hôi lạnh mà lui ra.

Hoài Dương.

Từ Doanh Ngọc cũng không quá vui vẻ.

Ngược lại với việc Từ Doanh Ngọc cáo từ An Duyệt Công chúa ra về sớm thì Tiêu Dao Hầu phu nhân về khá muộn.

Điều này chứng tỏ cái gì, Tiêu Dao Hầu phu nhân và An Duyệt Công chúa tâm đầu ý hợp, xem ra Tiêu Dao Hầu phu nhân nhìn trúng nàng cho việc gì đó.

Trong nhất thời Từ Doanh Ngọc thật sự không đoán được Tiêu Dao Hầu phu nhân có ý muốn kết thân. Tuy người của tôn thất không có bản lĩnh nhưng chỉ cần là phú quý thì ánh mắt cực cao, sẽ không chịu nhìn xuống người thấp hơn mình.

Nếu thú thì nhất định phải thú quý nữ thế gia hầu môn, nếu gả thì nhất định phải gả cho người nhà cao cửa rộng.

Nàng từng xuất giá, làm sao có thể lọt vào mắt của Tiêu Dao Hầu phu nhân cơ chứ.

Đối với Tiêu Dao Hầu phủ mà nói thì muốn thú một người tương xứng là chuyện quá dễ dàng.

Từ Doanh Ngọc biết được dụng ý của Tiêu Dao Hầu phu nhân cũng là nhờ Tiêu Dao Hầu thế tử. Hiện tại các ngự y ở đế đô đã đến Hoài Dương, bọn họ được cung cấp phòng ở, nha đầu, tiểu trù tử, xe ngựa, rất được ưu đãi.

Cũng may giá phòng cũng rẻ, không tốn quá nhiều bạc.

Còn nữa, Thiện Nhân đường có quy định, trừ phi ngự y công tác hai mươi năm trở lên ở Thiện Nhân đường tại Hoài Dương thì mới được cấp phòng và xe ngựa riêng. Nếu người làm vài ba năm đã rời đi mà còn đòi cấp phòng và xe ngựa riêng thì chẳng phải triều đình lỗ chết hay sao.

Từ Doanh Ngọc đang ở Thiện Nhân đường an bài sự vụ thì gặp phải vị trưởng tử của Tiêu Dao Hầu phu nhân, Phượng Vinh.

Từ Doanh Ngọc xuất thân trong thế gia vọng tộc, trước kia chưa từng gặp qua quá nhiều nam nhân.

Nam nhân duy nhất trong hoàng thất mà nàng từng gặp chính là người đứng đầu hoàng thất, Hoàng đế bệ hạ, Phượng Minh Trâm. Đương nhiên ấn tượng mà Hoàng đế bệ hạ lưu lại cho Từ Doanh Ngọc thì không cần phải bàn cãi, vô cùng anh minh quyết đoán.

Có lẽ bởi vì vậy mà nàng thật sự không có hảo cảm gì đối với Phượng Vinh.

Luận về tướng mạo thì Phượng Vinh hoàn toàn hơn hẳn Hoàng đế bệ hạ.

Phượng gia vốn có dung mạo rất khá, Phượng Vinh chính là nhân tài kiệt xuất trong đó, mặc dù không có được vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành của Nguyễn Hồng Phi nhưng hoàn toàn hơn hẳn Minh Trâm, có lẽ là ở cấp bậc của Phượng gia huynh đệ.

Từ Doanh Ngọc đang kết toán sổ sách, nàng phái người đi đến tiếp đón trước, sau một lúc thì mới đứng dậy đi gặp Tiêu Dao Hầu thế tử.

Phượng Vinh đứng dậy ôm quyền hành lễ, “Tại hạ lỗ mãng, tùy tiện cầu kiến, quấy rầy sự vụ của cô nương, mong cô nương thứ lỗi.”

Nếu đã biết là quấy rầy người ta thì không nên đến đây, nếu đã đến thì cứ nói thẳng chuyện chính đi, còn bày đặt lễ tiết này nọ, Từ Doanh Ngọc lập tức mất ấn tượng tốt đối với Phượng Vinh. Từ Doanh Ngọc gặp nhiều người, tính cách của nàng vốn trầm tĩnh, cũng không phải là người lỗ mãng. Mặc dù trong lòng có chút khó chịu nhưng trên mặt cũng không hề lộ ra, chỉ nâng mắt nhìn Phượng Vinh.

Từ Doanh Ngọc không nói lời nào, Phượng Vinh có việc mới đến đây, thật không tiện mở miệng.

Hắn có vẻ là người nhã nhặn, tướng đi dáng ngồi đều rất quy củ, cứ liên tục nhìn Từ Doanh Ngọc, dường như đang chờ Từ Doanh Ngọc cho hắn một bậc thang để bước xuống.

Kết quả là Từ Doanh Ngọc vẫn không nói lời nào mà chỉ cầm lấy tách trà rồi chậm rãi nhấp một ngụm.

Phượng Vinh xuất thân từ Tiêu Dao Hầu phủ, đương nhiên hiểu biết lễ nghi cơ bản. Thấy cô nương nhà người ta đã bưng trà tiễn khách, Phượng Vinh không khỏi lộ ra sắc mặt ủ rũ, chần chừ nói, “Từ cô nương, nghe nói mẫu thân của ta rất thích cô nương.”

“Ta và Tiêu Dao Hầu phu nhân chỉ thỉnh thoảng gặp mặt vài lần, chỉ là quen biết xã giao, nào dám nói là thích hay không thích.” Từ Doanh Ngọc nói, “Nếu Phượng công tử có chuyện gì thì nên cầu trợ mẫu thân của ngài vẫn tốt hơn.”

Phượng Vinh lộ ra vẻ mặt lúng túng, liên tục nói, “Không, không, Từ cô nương. Ta thật sự không có cách nào khác mới đến cầu cô nương.”

Từ Doanh Ngọc nói, “Ta không biết với thân phận của công tử thì vì sao lại cần ta giúp đỡ.” Cho dù nàng thông minh thì cũng không ngờ Tiêu Dao Hầu phu nhân muốn tìm nàng làm tức phụ.

Phượng Vinh đỏ mặt, nhìn Từ Doanh Ngọc một chút rồi lại cúi đầu, cố gắng tỏ ra mặt dày mà nói tiếp, “Không đối gạt cô nương, năm trước là tang thê của tại hạ. Mẫu thân của ta, e rằng mẫu thân của ta....”

Nói đến đây thì Từ Doanh Ngọc hoàn toàn hiểu rõ.

Tuy rằng lúc trước nàng không ngờ Tiêu Dao Hầu phu nhân tính chọn nàng làm tức phụ, nhưng Phượng Vinh đã nói rõ ràng như vậy, nếu Từ Doanh Ngọc không hiểu thì rõ ràng là đầu heo, sắc mặt lập tức trở nên lạnh nhạt, cất lên giọng nói lạnh lùng, “Phượng công tử, xin hãy cảm ơn!”

“Từ cô nương, ta, ta....thật sự là đường đột, thật sự là đường đột.” Thấy Từ Doanh Ngọc tức giận, trên khuôn mặt thành thật tuấn nhã của Phượng Vinh bỗng nhiên lộ ra một chút vui mừng, bất quá cũng chỉ chợt lóe rồi biến mất, hẩn vội vàng áp chế sắc mặt của mình.

Từ Doanh Ngọc đang nổi giận nên đương nhiên không lưu ý, thẳng thừng phân phó, “Tiễn khách!”

Thấy Tiêu Dao hầu thế tử vừa hổ thẹn vừa chật vật thối lui, từng nhìn thấy Hoàng đế bệ hạ anh minh quyết đoán, vậy mà trong hoàng thất lại có cái loại trứng nhào như vậy, thật sự là một loại gạo nuôi ra cả trăm loại người. Từ Doanh Ngọc hung hăng nhổ một ngụm nước bọt xuống đất, thật là xúi quẩy!

Từ Doanh Ngọc trở về phủ Tổng đốc thì lại càng không ngờ còn có chuyện xui xẻo hơn đang chờ nàng.

Từ Doanh Nguyệt, nữ nhi của Từ Lập: đại bá của Từ Doanh Ngọc.

Từ khi Từ Lập bị nhử tử Từ Bình Sinh liên lụy khiến cho hẩn bị cách chức Tri phủ Thái Nguyên, phải trở về Giang Hoài, không biết là vì mất mặt hay như thế nào mà không thường xuất đầu lộ diện ra ngoài. Tính tình của Từ Doanh Nguyệt không giống phụ thân của mình, nàng ta rất sinh động, lại tự cao vì bản thân xinh đẹp, thuở nhỏ lại được Từ thái phu nhân nuôi dưỡng nên xưa nay không đặt người khác vào trong mắt. Trong các nữ nhi của Từ gia, nếu nàng tự nhận là thứ hai thì không ai dám xưng là thứ nhất.

Nhưng vận mệnh của Từ Doanh Nguyệt thật sự không tốt lắm.

Phụ thân Từ Lập đường đường là trưởng tử của Từ gia, nhưng lẫn lộn đến đầu tóc bạc phơ mà chỉ leo được lên chức Tri phủ tỉnh Thái Nguyên, thua hẩn vị thứ tam tử Từ Tam quyền cao chức trọng đang đảm nhận chức vụ Hộ bộ Thượng thư kiêm Đề sứ ở đề đô.

Từ Doanh Nguyệt là kẻ tự phụ, nàng không ngờ Từ Doanh Ngọc lại tài năng xuất chúng như vậy.

Từ Doanh Ngọc lớn hơn nàng tám tuổi, theo lý thì Từ Doanh Ngọc người ta mạnh hơn nàng một chút, âu cũng là chuyện thường tình. Kết quả là Từ Doanh Nguyệt chương mắt Từ Doanh Ngọc náo động ở Hoài Dương, bèn một lòng làm chút chuyện để trấn áp Từ Doanh Ngọc.

May mà quy củ của Từ Gia rất nghiêm ngặt, Từ thái phu nhân cho dù yêu thương Từ Doanh Nguyệt thì cũng không thể để nàng ta phá hỏng quy củ. Huống chi nay Từ đại thái thái đã trở về Hoài Dương, cũng có thời gian quản giáo nữ nhi.

Tuy rằng Từ Doanh Ngọc hiện tại được Thái hậu trọng dụng, bất quá Từ đại thái thái thật không quá hâm mộ Từ phu nhân có nữ nhi như thế.

Ở thời này có ai làm mẫu thân lại chịu được có nữ nhi chia tay phu gia ở trong nhà cơ chứ?

Nữ nhân không tuân thủ quy củ như thế mà lại để xuất đầu lộ diện ra ngoài, thật sự là không còn thể thống gì cả.

Suy nghĩ của Từ đại thái thái rất bình thường, ở niên đại này thì đa số nữ nhân đều có cùng quan điểm như vậy. Nhưng Từ Doanh Nguyệt thì lại nghĩ khác, cho dù Từ Doanh Ngọc bị người ta lên án về mặt đạo đức như thế nào thì Từ Doanh Ngọc hiện tại vẫn đang đường đường chính chính cai quản Thiện Nhân đường.

Ở nơi đây rầy được liệu này thì có đại được thương nào mà không nhìn chăm chăm Thiện Nhân đường cơ chứ.

Từ Doanh Nguyệt cùng mẫu thân xuất môn, không ít phu nhân nhà người ta đã quanh co lòng vòng hỏi thăm về Thiện nhân đường, từ trong ra ngoài đều khen Từ Doanh Ngọc khôn khéo có khả năng, đối với một Từ Doanh Nguyệt xưa nay luôn tỏ ra xuất chúng thì làm sao có thể cam chịu cho được, làm sao có thể phục cho được? Từ Doanh Nguyệt ghen tị đến điên cuồng, nhưng nàng ta cũng rất khôn ngoan, mặt ngoài giấu diếm, cứ liên tục tỏ vẻ thân cận với Từ Doanh Ngọc, ngày nào cũng tỷ tỷ ơi tỷ tỷ à, cực kỳ thân thiết.

Dăm ba ngày lại đi thăm Từ Doanh Ngọc, tuy Từ Doanh Ngọc không muốn thân cận với người của gia tộc, nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ trở mặt với gia tộc. Từ Doanh Nguyệt cứ mặt dày tiến đến nhưng nàng cũng không thể đuổi Từ Doanh Nguyệt ra ngoài.

Cũng không phải Từ Doanh Nguyệt đóng kịch quá tệ, mà thật sự là vì Từ Doanh Ngọc cho rằng Từ Bình Sinh là thân ca ca của Từ Doanh Nguyệt, Từ Bình Sinh chết, tuy rằng là Từ Bình Sinh tự làm tự chịu,

nhưng có muối mè nào có thể chịu nổi khi ca ca của mình bị chém đầu còn đường huynh thì được xử vô tội mà phóng thích. Nếu Từ Doanh Ngọc gặp phải chuyện như vậy thì nàng cũng sẽ không chấp nhận, việc giết cá chém thớt là chuyện đương nhiên.

Nhưng nàng không thể làm ra bộ dáng thân cận như Từ Doanh Nguyệt hiện tại đang làm. Biểu hiện của Từ Doanh Nguyệt hoàn toàn không có vấn đề, chẳng qua không hợp tình hợp lý, cho nên đây mới là vấn đề lớn nhất.

Bởi vậy Từ Doanh Ngọc âm thầm đề phòng Từ Doanh Nguyệt.

Nay không biết Từ Doanh Nguyệt muốn làm cái gì mà cứ liên tục tỏ ra thân cận.

Từ Doanh Ngọc vừa mới tiến đến đại môn phủ Tổng đốc thì hạ nhân của nàng liền tiến đến nhẹ giọng bẩm báo: Tiểu thư, Đường tiểu thư lại đến nữa, hiện tại đang quán lấy Lâm đại nhân, tiểu thư nhanh chóng đi xem thử đi.

Lúc này sắc mặt của Từ Doanh Ngọc lập tức trở nên tối sầm.

Mặc dù nàng ở tại phủ Tổng đốc, nhưng Trương thái y cũng ở tại phủ Tổng đốc.

Từ Doanh Nguyệt muốn làm cái gì đây?

Từ Doanh Ngọc trở lại chỗ ở của mình thì liền nhìn thấy một cảnh tượng.

Từ Doanh Nguyệt ghen ngào, khuôn mặt như hoa xuân dầm mưa, bàn tay che khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ ra cực kỳ đáng thương, đang lên án đường tử Từ Doanh Ngọc hung ác, “Không biết ta đã làm gì đắc tội đường tử mà lần nào ta đến thì đường tử cũng giống như bị mất hứng. Tuy rằng đường tử bận rộn, ta cũng không dám quấy rầy tử ấy. Nhưng phụ thân của ta và phụ thân của đường tử là thân huynh đệ, ta và đường tử là đường tử muội. Đường tử đã lâu không về Dương Châu, đến khi trở về thì lại ở phủ Tổng đốc. Tổ phụ tổ mẫu trong nhà nhớ thương nhưng lại không dám đến gọi đường tử về nhà mà ở, sợ đường tử mất hứng.”

“Lần này ta đến đây có mang theo điểm tâm do ta tự làm, không biết đường tử có thích hay không, có hợp khẩu vị của đường tử hay không?”

Thỉnh thoảng lại cau mày một chút, đôi mắt rưng rưng lệ, thần sắc kia vừa mỏng manh vừa bi thảm....

Từ Doanh Ngọc mới vừa bị Phụng Vinh ở Thiện Nhân đường hù cho chết khiếp một trận, vừa quay về thì lại đụng phải loại hoa yếu điệu này, chưa bị nôn cũng là nhờ khả năng chịu đựng của nàng rất mạnh.

Từ Doanh Ngọc chậm rãi bước vào, tiểu tỷ nữ Hà Hoa của nàng tinh mắt, vội vàng đi qua hành lễ, Hà Hoa thở phào nhẹ nhõm, cất lên giọng nói trong trẻo, “Tiểu thư, tiểu thư đã trở về, nô tỳ thỉnh an tiểu thư.” Vội vàng bước đến vén lên rèm che rồi hầu hạ Từ Doanh Ngọc bước vào.

Từ Doanh Ngọc khoát tay, cũng không bỏ sót sắc mặt kinh ngạc của Từ Doanh Nguyệt, trực tiếp phân phó, “Hà Hoa, người đưa đường tiểu thư quay về đi. Hôm nay những gì đường tiểu thư nói cùng Lâm đại nhân thì từng câu từng chữ phải nói lại với đại bá mẫu không sót một phần nào. Đi đi, đưa đường tiểu thư hồi phủ.”

Hà Hoa vội vàng lĩnh mệnh.

Những giọt lệ dừng trên khóe mi của Từ Doanh Nguyệt, đôi mắt dầm lệ mở to một cách không thể tin, đứng dậy yếu điệu phân trần, “Tỷ tỷ, Lâm đại nhân đến đây, thấy tỷ tỷ không có ở đây nên ta đành tuân theo lễ tiết mà gọi Lâm đại nhân một tiếng. Tỷ tỷ tuyệt đối đừng hiểu lầm nha.”

“Hà Hoa, người đi hỏi đại bá mẫu thử, ta không hiểu đường tiểu thư tuân theo lễ tiết gì mà lại cùng Tổng đốc đại nhân là nam chưa thành thân nữ chưa xuất giá ở trong phòng chào hỏi như vậy.” Từ Doanh Ngọc bày ra vẻ mặt lạnh lùng, một câu của nàng khiến da mặt của Lâm Vĩnh Thường rất bồng cả lên.

Lâm Vĩnh Thường liền nói ngay, “Bản đốc còn có việc phải đi trước.” Lòng bàn chân như được bôi dầu, nhanh chóng biến mất tăm.

Hai hàng nước mắt của Từ Doanh Nguyệt đã rơi xuống, từng giọt lệ như viên ngọc châu, trên khuôn mặt vô cùng mịn màng lưu lại hai dòng nước mắt, chiếc cằm nhọn yếu đuối đang run rẩy, đôi môi anh đào hơi

hé ra, Từ Doanh Nguyệt bất đắc dĩ nói, “Nếu đường tử không chịu tin ta thì ta cũng chẳng còn cách nào khác. Chẳng qua đường tử không nên lấy thanh danh của Từ gia ra trêu đùa, nếu không phải Lâm đại nhân thường xuyên đến chỗ này của đường tử thì vì sao chưa cho hạ nhân bấm báo mà đã trực tiếp đến đây?”

“Đường tử lại nói những lời này để vu khống ta, tuy đường tử đã chia tay phu gia nhưng vẫn là tiểu thư khuê các, ta có hảo tâm đến thăm đường tử, Lâm đại nhân không mời mà tự đến, ta ở nơi này của đường tử ngẫu nhiên gặp được Lâm đại nhân, chẳng lẽ phải giả vờ làm kẻ điếc hay sao?” Từ Doanh Nguyệt lộ ra thần thái vô tội hết như tiểu bạch thỏ, miệng mồm lại vô cùng lạnh lợi, “Những lời này đường tử vu khống ta thì không sao, nhưng đường tử vẫn còn tiếp tục ở chỗ này của Lâm đại nhân, nếu làm mất thanh danh của Lâm đại nhân thì đường tử cũng chẳng còn thể diện gì đâu!”

Từ Doanh Nguyệt khom người thì lễ, nhẹ nhàng nói, “Muội muội có vài lời can gián, hy vọng đường tử suy nghĩ lại rồi tự giải quyết cho tốt.” Xoay người lả lướt bước đi.

Làm sao mà Từ Doanh Ngọc không nghe ra ý tứ uy hiếp trong lời nói của Từ Doanh Nguyệt cơ chứ?

93. Chương 93

Lâm Vĩnh Thường đến chỗ của nàng, chỉ là ngẫu nhiên gặp phải Từ Doanh Nguyệt rồi xảy ra chuyện âm ỉ, đối với Từ Doanh Ngọc chẳng có chút lợi ích nào cả. Từ Doanh Ngọc muốn Hà Hoa đi theo Từ Doanh Nguyệt về nhà cũng chỉ để áp chế yêu khí của Từ Doanh Nguyệt mà thôi.

Chẳng qua nàng không ngờ Từ Doanh Nguyệt lại thông minh hơn nàng tưởng.

Bất quá nếu hiện tại nàng để Từ Doanh Nguyệt chiếm thế thượng phong ở nơi này thì về sau e rằng Từ Doanh Nguyệt sẽ càng gây thêm sóng gió, tạo thêm thị phi.

Từ Doanh Ngọc nháy mắt, Hà Hoa ra tay.

Hà Hoa có thể được giữ lại để canh gác nơi này là vì sự lạnh lợi của mình, Hà Hoa liền nói ngay, “Tiểu tỷ không dám gạt bừa lời của đường tiểu thư. Đường tiểu thư và Lâm đại nhân gặp nhau ở trong vườn, coi như là biết tránh thị phi, nhưng đường tiểu thư lại mời người ta vào phòng uống trà đãi khách? Tiểu tỷ đi theo tiểu thư của mình nhiều năm, nghe nói quy củ của gia tộc rất nghiêm ngặt, không biết việc tiểu thư chưa xuất giá mà lại chiêu đãi nam nhân như vậy là tuân theo lễ tiết nào?”

“Còn nữa, tiểu thư nhà tiểu tỷ là nữ quan của Thái hậu nương nương. Đương nhiên đường tiểu thư không thể sánh bằng, tiểu thư của tiểu tỷ vốn là đồng liêu với Lâm đại nhân, việc ở tại phủ Tổng đốc chính là Thái hậu nương nương đích thân phân phó để thuận tiện cho công vụ.” Hà Hoa lạnh lợi nói tiếp, “Mới vừa rồi Lâm đại nhân ba lần bảy lượt muốn rời đi nhưng đường tiểu thư cứ cố ý giữ lại, tiểu tỷ đã nhìn thấy rõ ràng. Nha đầu và ma ma của đường tiểu thư đông như thế mà đường tiểu thư chẳng gọi vào, nếu không phải tiểu tỷ cố chấp thì e rằng ngay cả tiểu tỷ cũng đã bị đuổi ra ngoài, như vậy đạo lý ở đâu?”

“Vu khống hay không vu khống thì tiểu tỷ là nhân chứng, nếu muốn làm rõ trắng đen thì tiểu tỷ tình nguyện theo đường tiểu thư hồi phủ bấm báo với Thái gia, Thái phu nhân, đại lão gia, đại thái thái, chẳng qua phải xem đường tiểu thư có muốn giữ lại một chút thể diện tôn quý của mình hay không mà thôi?” Từng câu từng chữ của Hà Hoa như có kim châm, “Tiểu thư của tiểu tỷ mỗi ngày bận rộn tấp tểnh, đường tiểu thư cứ năm lần bảy lượt tiến đến quấy nhiễu thời gian nghỉ ngơi của tiểu thư, nếu có ý đồ khác thì có lẽ tiểu tỷ không biết được! Nhưng hiện tại đường tiểu thư lại bảo là tiểu thư nhà tiểu tỷ vu khống đường tiểu thư thì ngay cả tiểu tỷ cũng không thể tâm phục.”

Từ Doanh Nguyệt bị vài câu nặng nề của Hà Hoa khiến cho sắc mặt tái nhợt, giận dữ cắn chặt môi dưới. Đương nhiên nàng là người thông minh cũng rất thức thời, dù sao thì đây vẫn là địa bàn của Từ Doanh Ngọc.

Từ Doanh Ngọc cũng không dễ chọc, nàng có thể chiếm lợi được gì?

Lập tức trở nên đầm đìa khả ái mà lau nước mắt, “Tri ngã giả vị ngã tâm ưu, bất tri ngã giả vị ngã hà cầu? Tỷ tỷ, ta xin cáo từ.” (Người hiểu ta thì sẽ biết lòng ta có lo âu, không hiểu ta thì ta còn cầu làm chi)

Từ Doanh Ngọc cười lạnh, “Ta cũng không biết là ngươi có gì cần khẩn cầu ta?”

Từ Doanh Nguyệt không hề dừng chân, lướt đi như mây bay nước chảy, dẫn theo nha đầu và các ma ma ung dung rời đi. Chiếc khăn tay tinh xảo bị xé nát, khuôn mặt thanh tú lộ ra một chút dữ tợn.

Tiện nhân, dám uy hiếp ta!

Từ Doanh Nguyệt vô cùng oán hận!

Nhưng chỉ cần nghĩ đến Lâm Vĩnh Thường vừa nhìn thấy Từ Doanh Ngọc liền bỏ chạy thì Từ Doanh Nguyệt lại đau lòng, nhịn không được mà rơi lệ.

Lâm Vĩnh Thường đang ở tuổi tráng niên, tướng mạo tuấn tú thanh nhã, khí phách rất đặc biệt, lại quyền cao chức trọng, vô cùng tài hoa, chưa có thê tử và con cái, nói năng hóm hỉnh, đối với một cô nương thì cơ hồ đây là sức hấp dẫn trí mạng.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Từ Doanh Nguyệt gặp Lâm Vĩnh Thường nhưng nàng vẫn tránh không được mà bị Lâm Vĩnh Thường hấp dẫn.

Vì thế Từ Doanh Nguyệt cứ mặt dày mày dạn mà liên tục đến tìm Từ Doanh Ngọc, cốt yếu là để gặp tình lang trong mộng của nàng mà thôi.

Tiếc rằng lòng của người ta như sắt đá, nhìn thấy đường tỷ sư tử của nàng mà chẳng biết nói hộ nàng vài câu đã vội vàng bỏ của chạy lấy người.

Làm sao lại không khiến Từ Doanh Nguyệt đau lòng cho được, vì thế tình niệm cũng bị cắt đứt.

Tiểu tỷ Nguyệt Hoa tỏ vẻ không phục, khuyên nhủ chủ tử, “Tiểu thư đừng đau lòng nữa, cần gì phải chấp nhất với đường tiểu thư. Ai chẳng biết nàng ta là nữ nhân chanh chua đã chia tay phu gia, không tuân thủ nữ tắc, tiểu thư dịu dàng như thế, trong khi đường tiểu thư lại hỉ nộ vô thường, làm sao có ai có thể chịu nổi nàng ta cơ chứ?”

Từ Doanh Nguyệt nhẹ nhàng trách mắng, “Các ngươi không được nói đường tỷ như vậy, đúng là nuông chiều các ngươi quen rồi nên mới không biết quý củ như thế.”

Nguyệt Hoa thấy tiểu thư chỉ khế cẩu giện, nàng là tỷ nữ lâu năm của Từ Doanh Nguyệt, rất biết nhìn mặt đoán tâm tư, ỷ vào lá gan của mình mà tiếp tục nói, “Chúng nô tỳ chỉ nói quý củ mà thôi, vừa rồi Hà Hoa dám ăn nói như thế với tiểu thư, nếu không phải tiểu thư luôn giáo huấn chúng ta phải giữ quý củ và hòa khí thì nô tỳ nhất định đã nhào đến tát mồm nàng ta rồi.”

Từ Doanh Nguyệt thở dài, nàng không phải đau lòng vì Từ Doanh Ngọc.

Nếu có thể gả cho Lâm tổng đốc thì Từ Doanh Ngọc chẳng là gì đối với nàng cả!

Lâm Vĩnh Thường xấu hổ đến tận ba ngày không dám nhìn mặt Từ Doanh Ngọc.

Kỳ thật hắn là đường đường chính chính, nếu không phải nể mặt Từ Doanh Ngọc thì hắn cũng chẳng thềm bệ tâm Từ Doanh Nguyệt cô nương kia đâu. Dù sao thì Từ Doanh Ngọc cũng ở tại phủ Tổng đốc....Từ Doanh Nguyệt lại là người của Từ gia, hắn cũng không thể sơ suất.

Hầy, dù sao thì Lâm tổng đốc thật sự cảm thấy chính mình vô tội.

Nhưng hôm nay cho dù Lâm tổng đốc cảm thấy mình vô tội cỡ nào, tự an ủi mình cỡ nào thì Lâm tổng đốc vẫn có chút cảm giác đuối lý và lo lắng.

Chẳng lẽ nữ nhân đều là hồ ly tinh hay sao?

Lâm tổng đốc trong sạch vô tội lại cảm thấy có chút khó chịu, sợ Từ Doanh Ngọc sẽ nhân cơ hội mà tính sổ hắn. Lâm tổng đốc xuất thủ rất ác độc đối với kẻ khác, nhưng hắn có chút bản tính cổ hủ chính là hắn không thích so đo với nữ nhân, cũng không thích đấu với nữ nhân. Trong lòng của hắn cho rằng, nếu Từ

Doanh Ngọc thật sự vì chuyện này mà tính sổ một cách vô căn cứ với hấn thì hấn vẫn sẽ nhường nhịn Từ Doanh Ngọc vài phần.

Lâm tổng đốc tính như vậy, chẳng qua Từ Doanh Ngọc chẳng thêm nề tình hấn.

Từ Doanh Ngọc chỉ hận không thể trực tiếp ăn tươi nuốt sống Lâm Vĩnh Thường mà thôi.

Cái tên tiện nhân kia đến chỗ của nàng mà cũng không biết gọi người đi báo trước, cứ thế mà xông xông tiến đến, thế nên mới khiến Từ Doanh Nguyệt nắm được nhược điểm để phản công nàng! Từ Doanh Ngọc đem tất cả nợ nần đều đổ lên đầu của Lâm Vĩnh Thường.

Từ Doanh Ngọc là người bình tĩnh, Lâm Vĩnh Thường là nhất phẩm Tổng đốc, quan chức cao hơn nàng, lại là nam nhân, nam nhân trong thiên hạ quan tâm nhất chính là thể diện, nàng thật sự muốn mắng thẳng vào mặt của Lâm Vĩnh Thường cho cái tên kia mất hết thể diện, nhưng việc này chẳng có lợi gì đối với nàng.

Từ Doanh Ngọc cũng không thật sự muốn hung hăng đâm chém, nàng chỉ phái người đem toàn bộ điểm tâm do Từ Doanh Nguyệt mang đến đưa cho Lâm Vĩnh Thường rồi chuyển lời, “Đường muội biết Lâm đại nhân thích dùng điểm tâm, xin đừng chê tay nghề của đường muội, mong đại nhân nhất định nếm thử.”

Đồng thời gia tăng mười mấy nha đầu và ma ma vừa lớn tuổi vừa khỏe mạnh canh giữ ở sân của mình, còn phân phó, “Ai đến cũng phải thông báo trước! Nếu không thì sẽ nghiêm trị không tha!”

Phủ Tổng đốc nhận nhíp trong khi tiểu Minh ù ở để đô lại phát hiện hình như có người đang đào móng nhà mình!

Này này này, là ai đó, mục nội người, không muốn sống nữa hả?

Dám đào móng nhà trẫm hay sao!

Chuyện này bắt nguồn từ ngày khai trương Đồ Thư quán.

Tuy rằng Minh Trạ là người có máu ghen tuông cực mạnh, nhưng hấn không đến mức nhốt Nguyễn Hồng Phi ở trong phòng chiếm làm của riêng, đương nhiên rồi, cho dù hấn muốn nhốt thì cũng nhốt không được.

Chẳng những như thế, Minh Trạ xây dựng Đồ Thư quán, tất cả thư sách bên trong cũng phải chờ Nguyễn Hồng Phi một phần, vận chuyển về Đồ Nhược quốc.

Đây cũng là lý do Minh Trạ chết sống không chịu trả bạc cho Nguyễn Hồng Phi.

Tiểu Minh ù bẩm sinh rất hay tính toán, thư sách là cái gì, tất cả đều là hoàng kim mềm đó. Nếu là người khác thì hấn không thể nào đưa cho. Nhưng Phi Phi nhà hấn đã mở miệng, vì tỏ ra nam tử hán đại trượng phu mà hấn phải miễn cưỡng đồng ý.

Tận sâu trong lòng, tiểu Minh ù dùng số lượng sách này để trừ vào khoản nợ trăm vạn ngân lượng kia.

Cho nên tuy rằng ngoài miệng hấn bảo quyet nợ không trả bạc, tỏ vẻ rất xấu tính, nhưng trên thực tế trong lòng của tiểu Minh ù người ta đã sớm đổi số ngân lượng kia thành hoàng kim mềm rồi còn đâu, hấn cũng chẳng phải kẻ khờ.

Nhưng hấn có chết cũng không dám nói như vậy ở trước mặt Phi Phi nhà hấn, nếu không thì rất dễ lãnh hậu quả xấu.

Nguyễn Hồng Phi mà trừng trị tiểu Minh ù thì thật sự sẽ khiến tiểu Minh ù vừa ngọt ngào vừa đau khổ, vừa tiêu hồn lại bị rút gân.

Đến hiện tại hấn vẫn còn đang viêm họng đây này.

Ngày khai trương Đồ Thư quán, Minh Trạ chỉ mạnh tay một chút, đương nhiên hấn không cần phải tiêu bạc, nhưng phô trương một chút cũng chẳng sao.

Minh Trạ đích thân xuất mã, nắm tay Đồ Nhược Vương, dẫn theo lục bộ Thượng thư, các đại nho của đế đô và môn sinh của Quốc Tử Giám, cùng cất băng khánh thành.

Đồng thời Minh Trạ còn đặc biệt giới thiệu một người: Thái sử lệnh.

Vì vậy nghi thức khai trương Đồ Thư quán của đế đô được ghi chép tỉ mỉ trong chính sử triều Đại Phụng của Võ đế, trở thành một trong những tâm điểm trong cuộc đời của Võ đế.

Khi đó thật sự là chiêng trống vang trời, pháo nổ rộn ràng, cờ đỏ phấp phới, người người tấp nập.

Minh Trạng không biết xấu hổ mà cứ dùng chữ viết của bò của mình để viết hai chữ mạ vàng lên bảng hiệu, đặt lên cửa chính của Đồ Thư quán tại đế đô.

Nguyễn Hồng Phi vốn là người tài học đầy mình, tận sâu trong lòng thật sự có một chút kích động đối với việc thành lập Đồ Thư quán, hẳn thâm tình nhìn Minh Trạng vài lần, vừa vui lại vừa mừng.

Đến tối hẳn rộng lượng cho Minh Trạng làm một lần.

Khiến Minh Trạng sượng điên như mấy con hầu tử trên núi, đương nhiên sau đó Nguyễn Hồng Phi phải tịnh dưỡng ít nhất ba ngày, cho dù Minh Trạng bưng trà bưng nước, nhún nhún nhường nhường cũng không thể khiến Nguyễn Hồng Phi bớt hối hận.

Với kỹ thuật thối nát của tiểu Minh ừ thì về sau cho dù hẳn có cảm động ra sao cũng không thể để cho tiểu Minh ừ ở phía trên một lần nào nữa! Cùng lắm thì hẳn sẽ càng thêm dịu dàng yêu thương tiểu Minh ừ là được rồi!

Sự tình thường xuyên xảy ra những chuyện khó có thể tiên đoán.

Minh Trạng là người được nước làm tới, ăn một lần thì lại muốn ăn tiếp một lần, kết quả là Nguyễn Hồng Phi có chết cũng không chịu, ngược lại còn dè Minh Trạng không thể ngồi dậy, suýt nữa đã để lỡ giờ lâm triều.

Minh Trạng không phải muốn kiếm chuyện, nhưng thân là nam nhân, hơn nữa tính cách của Minh Trạng vốn thiên về chủ động. Nay hẳn cứ bị Nguyễn Hồng Phi dè ép, vì vậy cảm thấy rất uất ức!

Tuy rằng hai người đã sớm thỏa thuận Minh Trạng phải chấp nhận ba năm.

Nhưng giữa tình nhân với nhau thì thỏa thuận hay không thỏa thuận chẳng phải là vấn đề gì quan trọng, chỉ cần có thể hưởng thụ cử chỉ thân mật là được!

Khi Minh Trạng nói như vậy thì Nguyễn Hồng Phi liền nhượng mảy, “Nếu chẳng phải là vấn đề gì quan trọng thì người cứ an phận một chút, cũng không phải ta không cho người ở trên, ta đã cho người vài lần rồi, nhưng lần nào người làm cũng đều khiến ta cảm thấy như sắp chết. Người nên hết hy vọng đi!”

Minh Trạng không phục, bĩu môi vài ngày, Nguyễn Hồng Phi cũng không chịu dỗi hẳn.

Minh Trạng tức giận, buổi tối không cho Nguyễn Hồng Phi chạm vào mình.

Công phu chịu đựng của Nguyễn Hồng Phi hơn hẳn Minh Trạng.

Nửa đêm Minh Trạng mất ngủ, hẳn cứ xoay tới xoay lui khiến Nguyễn Hồng Phi bị đánh thức, nghĩ rằng Minh Trạng muốn kiếm chuyện, bèn sờ soạn cái móng vuốt của Minh Trạng, bỗng nhiên có chút động lòng. Nhưng chỉ cần hẳn động vào Minh Trạng thì Minh Trạng lập tức gào khóc thảm thiết như liệt nữ trinh tiết.

Có ai muốn đem việc hoan ái nồng nàn trở thành cưỡng gian đầu!

Nhất là Minh Trạng lại quá lớn tiếng!

Cứ như thế vài lần Nguyễn Hồng Phi chẩn đoán Minh Trạng bị bệnh dị ứng, mấy ngày không được giải quyết, thân mình thớm tho mềm mại của ái nhân đang nằm bên cạnh, lại liên tiếp khiêu khích khiến Nguyễn Hồng Phi ngọt ngào khó chịu, bèn bịt mũi tiểu Minh ừ rồi làm đã đời một trận.

Minh Trạng vừa hưởng thụ khoái cảm điên đảo mà Nguyễn Hồng Phi mang đến cho hẳn, vừa tức giận đến choáng váng đầu óc: Kiểu này thì làm sao sống nổi đây!

Minh Trạng cứ ầm ĩ như vậy khiến Nguyễn Hồng Phi quyết định trở về hải đảo, cũng chưa chút thời gian để Minh Trạng bình tĩnh.

Minh Trạng uất ức khó chịu. Giữa tình nhân với nhau thì đương nhiên sẽ có mâu thuẫn. Không thể tránh khỏi việc xung đột, rõ ràng là khi dễ người ta mà còn dám bỏ đi.

Minh trạm tự nhận là người đáng thương, nhưng hiện tại sự vụ trong triều rất phức tạp, nếu không có hần là không được. Hần cũng không thể đuổi theo Nguyễn Hồng Phi ra hải đảo, đành phải một mình một phòng.

Ai ngờ cái tên đại lừa đảo đáng bị băm vằm thành từng mảnh kia chẳng những chừng một tháng mới trở về mà còn mang theo một người khác.

Minh Trạm có hảo ý chạy đến sứ quán Đỗ Nhược quốc để tiếp đón Nguyễn Hồng Phi, không ngờ lại đón cả vợ bé của người ta. Lúc ấy lập tức nổi điên, túm lấy Nguyễn Hồng Phi lôi về cung. Nguyễn Hồng Phi còn chưa ngồi nóng mông thì Minh Trạm đã nhào đến, vươn móng tay cào mặt Nguyễn Hồng Phi!

Nguyễn Hồng Phi đang định dỗ dành tiểu mỗ mĩm của nhà hần, nào ngờ tiểu mỗ mĩm lại nổi giận đến mức này, vội vàng kiểm chế hai bàn tay của Minh Trạm, liên tục hỏi, “Sao vậy, như vậy là sao?”

“Còn sao nữa? Không ngờ là đi ra ngoài phóng túng trác táng! Người dẫn ai về đó? Hà? Người nghĩ lão tử bị mù hay sao?” Người nọ với khuôn mặt nhỏ nhắn, eo nhỏ, cái mông kia, dáng người kia, bầm sinh đã mang theo thần thái quyền rũ người ta rồi.

“Mỗ mĩm, có chuyện gì thì từ từ nói. Người đừng hiểu lầm, Lưu Ảnh là người của Lý Phương, người có nhớ Lý Phương hay không, hử?”

Minh Trạm hơi trầm ngâm, suy nghĩ một chút, hần nhìn chăm chăm khuôn mặt đầy vết cào của Nguyễn Hồng Phi một cách nghi ngờ rồi hỏi, “Thủ lĩnh hải tặc à?”

“Ừ.” Nguyễn Hồng Phi buông cổ tay của Minh Trạm ra, vuốt lên khuôn mặt đang nóng rát rồi nghiêng răng nghiêng lợi, “Người ngứa mông hả?” Mụ nó, đau muốn chết!

Minh Trạm cạy ra phần da của Nguyễn Hồng Phi bám trong móng tay của hần rồi hừ một tiếng, hận không thể nâng cằm ngang với sau ót, hần nghiêng răng nghiêng lợi hung hăng nói một tiếng, “Ai bảo người mang về một tên giống yêu tinh làm chi. Người thành thật một chút cho ta, lặn lẽ rồi đi hai mươi chín ngày rưỡi, ta không tha cho người đâu.”

Nguyễn Hồng Phi hận không thể tẩy sạch nỗi oan thấu trời xanh này, trên mặt nóng rát mà không thể nổi điên, chỉ có thể tiến lên ôm lấy Minh Trạm rồi dỗ dành, “Người nói gì vậy. Người ăn bao nhiêu dấm chua rồi? Minh Trạm à Minh Trạm, ta là người thế nào chẳng lẽ người không biết hay sao?”

“Người là người thế nào? Dù sao ta cũng chưa bao giờ không nói không rằng mà bỗng nhiên biến mất!” Minh Trạm nói xong liền rơi lệ, tức giận dấm cho Nguyễn Hồng Phi hai quyền rồi bổ nhào vào lòng của Nguyễn Hồng Phi mà oa oa khóc lớn!

“Người nói đi, ta đối với người thế nào?”

“Ta giận người là vì ta muốn người quan tâm ta, đối xử tốt với ta mà thôi!”

“Người cứ như vậy mà không hiểu tình thú, không nói không rằng liền biến mất!”

Minh Trạm gào khóc, nước mắt ào ạt rơi xuống, vô cùng đau lòng.

Nguyễn Hồng Phi đuối lý, bèn dịu dàng nói, “Chẳng phải ta đã để lại thư cho người hay sao?”

“Thư thì có ích gì? Người không có miệng sao? Không thể chính mồm nói với ta hay sao?” Minh Trạm lau nước mắt, lớn tiếng chất vấn, “Nếu ta cũng làm như vậy với người thì người sẽ có cảm giác gì?”

“Được rồi được rồi được rồi, là ta không đúng, được rồi chứ?”

Minh Trạm lập tức nhân cơ hội làm càn, “Thỏa thuận ba năm chết tiệt kia phải được dẹp bỏ! Ta cũng là nam nhân, mỗi người luân phiên một lần!”

Thấy Nguyễn Hồng Phi dường như không muốn, Minh Trạm lập tức rống to, “Ta sẽ không nuông chiều người giống như trước nữa!”

Nguyễn Hồng Phi bất đắc dĩ thở dài rồi khẽ hôn lên khóe môi của Minh Trạm, nhẹ giọng nói, “Mỗ mĩm, không có ngày nào mà ta không nhớ đến người.” Nhớ người đến mức không có ngày nào mà không nhớ.

“Mỗi ngày đều lo lắng cho người, sợ người vẫn còn giận ta, những thứ ta gửi cho người, người có nhận được không?” Khi Nguyễn Hồng Phi dùng ánh mắt dịu dàng như mặt hồ thu mà nhìn hẩn chăm chú thì tiểu Minh ù sẽ mất hết khí phách, cứ như thế mà mềm lòng, cứ như thế mà gật đầu, “Nhận được, rất tốt.”

“Có chê chúng nó vô giá trị hay không?” Nguyễn Hồng Phi biết rõ Minh Trạh hám tài.

Minh Trạh mạnh miệng, “Làm gì có, cho dù người cho ta thứ rách nát thì ta cũng sẽ giữ lại.”

“Tuy rằng ta rời đi vài ngày, nhưng mà mỗi khi nhìn thấy cái gì thì đều nghĩ mủm mĩm của ta có thích hay không nhỉ, sau đó bèn lôi một đồng về rồi gửi cho người, nếu hợp ý thì giữ lại dùng.” Nguyễn Hồng Phi nói những lời đường mật quả là không uống công, huống chi từng chi tiết đều là sự thật, Nguyễn Hồng Phi ôn hòa nói, “Ta bỏ đi mà không nói lời nào, thứ nhất là vì người còn đang giận, nếu ta nói trước mặt người rằng ta muốn về Đỗ Nhược quốc thì e rằng người sẽ càng nghĩ nhiều; thứ hai, chỉ cần nhìn thấy người thì ta sẽ không nỡ rời đi.”

“Mủm mĩm, người nói thử xem, nếu không phải ta thật lòng đối với người thì ta có cần thiết phải ở lại trong cung hay không?”

Minh Trạh là người rất dễ dỗ dành, huống chi Nguyễn Hồng Phi rời đi chừng ấy thời gian, tuy rằng xác suất rất thấp nhưng hẩn thật sự có chút lo lắng rằng mình sẽ bị vứt bỏ. Còn nữa, nhớ nhung đúng là sự thật.

“Đừng viện cớ dụ dỗ ta, từ rày về sau không cho phép người không nói tiếng nào đã rời đi như vậy nữa.” Minh Trạh tuôn ra một câu ác độc, “Người còn dám làm như thế thì ta sẽ đánh chết đám người Diêu Quang!”

Thủ vệ Diêu Quang ở bên ngoài nghe thấy Minh Trạh hung hăng nói ra một câu như vậy thì lập tức rùng mình, thầm nghĩ: Muốn biết bắt nạt kẻ yếu là gì ư? Đây này, đây mới gọi là bắt nạt kẻ yếu này!

Nguyễn Hồng Phi tung ra muôn vàn thủ đoạn để dỗ dành Minh Trạh trong chốc lát, dỗ cho đến khi Minh Trạh trở nên vui vẻ thì mới thắh mắc, “Mủm mĩm, ta nghe người ta hay nói vì người ấy mà tiêu tụy, vì sao mấy ngày không gặp mà hình như thấy người có vẻ béo lên thì phải?”

Minh Trạh cực kỳ khó chịu, “Người rời đi cho nên ta rượu chè ăn uống quá độ, thấy cái gì cũng muốn ăn, buổi tối không có ai giúp vận động bởi vậy mới béo như thế. Mà béo thì có gì kỳ lạ đâu, có người mỗi ngày cứ nguyên rửa ta miết, mủm mĩm à mủm mĩm ời, có thể gầy được mới là lạ. Béo cũng không phải cái tội, mọi người vẫn hay nói đây là tốt tướng đó.” Nói xong, hẩn lại liếc mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi rồi hùng hùng hổ hổ chất vấn, “Thế nào, người có ý kiến ý cò gì ư?”

Nguyễn Hồng Phi mỉm cười rồi lén hôn Minh Trạh một cái, sau đó khen tặng, “Như vậy là được rồi, mủm mĩm, nếu người quá xuất sắc thì ta sẽ phải lo lắng rất nhiều.”

Minh Trạh đắc ý cười hừ hừ vài tiếng rồi ôm lấy mặt của Nguyễn Hồng Phi, “Xem như người thức thời, hôm nay tắm rửa cho sạch vào, tối nay đại gia sẽ thương yêu người một bữa cho đã.”

“Ôi chào, đường xá xa xôi, mới trở về có chút mệt mỏi.” Nguyễn Hồng Phi giả lả đánh trống lảng, liếc mắt thấy Minh Trạh đang xụ mặt thì liền nói, “Biết rồi.”

“Như vậy mới được chứ.”

Tuy rằng Nguyễn Hồng Phi tỏ ra hợp tác, nhưng Nguyễn Hồng Phi thật sự phục Minh Trạh, nếu hẩn không chịu nhượng bộ ở trên giường thì Minh Trạh tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nếu Minh Trạh là người có chỉ số thông minh thấp thì hẩn có thể nghĩ cách lừa gạt một chút, nhưng Minh Trạh lại không phải là người khôn khéo một cách đơn giản, Minh Trạh là loại người sẽ bắt lấy bất cứ cơ hội nào để phản công.

Thôi thì Nguyễn Hồng Phi đành phải nghiêm túc chỉ dạy Minh Trạh.

Đối với Nguyễn Hồng Phi xưa nay luôn cao ngạo thì việc phải dạy tiểu xú tử công mình như thế nào quả là buồn bực.

Minh Trạm nói nhiều, lại thích tường thuật trực tiếp, nào là, “Phi Phi, chỗ này của người chật quá! Nóng quá! Phi Phi, có đau hay không? Có sưng hay không?”

Đương nhiên còn có chút hạ lưu không hợp với cử chỉ của một thánh quân, Nguyễn Hồng Phi tức đến mức chỉ muốn đạp Minh Trạm xuống giường.

Tuy rằng vẫn có chút khó chịu nhưng Minh Trạm đã học được cách kiềm chế, học cách làm thế nào cũng khiến đối phương thoải mái, cho nên Nguyễn Hồng Phi cũng không phải là không hề có cảm giác hưởng thụ.

Minh Trạm ôm Nguyễn Hồng Phi cả đêm, nói ra lời tâm tình, “Phi Phi, ta rất thích, không chỉ vì người đẹp mà ta còn thích cảm giác xâm nhập vào thân thể của người nữa. Chúng ta hợp thành nhất thể, giống như một người, đây mới là thân mật khăng khít. Phi Phi, trên đời này ta chỉ thích một mình người thôi.”

Minh Trạm cứ nhắc đi nhắc lại những lời này khiến Nguyễn Hồng Phi cũng có một chút mềm lòng, lại thật sự cảm thấy ở dưới thân của Minh Trạm dường như cũng không phải không thể chấp nhận.

Minh Trạm có thể thu phục Nguyễn Hồng Phi cam tâm tình nguyện hạ mình, tuy rằng Minh Trạm là người trả giá trước, nhưng không thể không nói đây thật sự là bản lĩnh của Minh Trạm.

Người khác chẳng sánh bằng.

Lần này Nguyễn Hồng Phi trở lại, Minh Trạm và Nguyễn Hồng Phi đoàn tụ, chấm dứt chiến tranh lạnh, gần bó như keo sơn, chỉ hận không thể lúc nào cũng dính chặt vào nhau.

Kết quả Minh Trạm lại phát hiện thật sự có người cả gan dám đào móng nhà hắn, trước mặt hắn mà lại dám liếc mắt đưa tình, cấu kết làm bậy với Phi Phi nhà hắn.

Người này chẳng phải là ai khác mà chính là Lưu Ảnh, tiểu tình nhân của Lý Phương do Nguyễn Hồng Phi mang về.

Nghe Nguyễn Hồng Phi bảo rằng Lưu Ảnh bị Lý Phương bắt về khi lên bờ đánh cướp.

Người này rất lạ.

Nhưng nét đẹp của Lưu Ảnh khác Nguyễn Hồng Phi, dung mạo của người này chỉ có thể xem là bình thường, ngay cả Minh Trạm cảm thấy chính mình so với Lưu Ảnh còn đẹp mặt hơn một chút

Nhưng vì sao lại nói người này rất lạ.

Đó chính là ở đôi mắt, ngoại trừ đôi mắt của Nguyễn Hồng Phi thì Lưu Ảnh có đôi mắt cực thu hút lòng người mà Minh Trạm chưa từng nhìn thấy ở người khác. Cái loại linh động kia dường như gom lại vô số tạo nhũ, khi mỉm cười sẽ khiến người ta sinh ra một cảm giác đẹp đến ngỡ ngàng.

Khi Minh Trạm nhìn thấy ánh mắt này của Lưu Ảnh thì liền xem đối phương là cường địch, sau này, khi hiềm khích được hóa giải thì Minh Trạm cho rằng Lý Phương xem trọng Lưu Ảnh quả thật không phải không có đạo lý.

Nhìn lại dáng người của Lưu Ảnh, Lưu Ảnh không cao, chỉ khoảng một thước bảy ba đến một thước bảy mươi lăm mà thôi, nhưng tỉ lệ vóc dáng thì xem như khá cân bằng, đây là một người làm cho người ta càng nhìn thì càng cảm thấy hứng thú.

Hơn nữa Nguyễn Hồng Phi còn bảo học thức của người này khá tốt.

Minh Trạm thật sự không hiểu vì sao Nguyễn Hồng Phi lại đưa Lưu Ảnh về để làm gì?

Nguyễn Hồng Phi nói, “Lưu Ảnh có ảnh hưởng rất lớn đối với Lý Phương, Lý Phương nhất định sẽ nghe lời của hắn. Người cũng phải ngầm lại, hiện tại thuyết phục Lưu Ảnh thì chẳng khác nào thuyết phục được Lý Phương.”

“Nay không ai biết thân phận của Lưu Ảnh, người cứ xem như không biết là được. Ta sẽ không để hắn tiến cung, hắn ở bên ngoài, ta cũng sẽ có cách trông coi hắn, không để cho hắn sinh sự.”

Minh Trạm gật đầu rồi mặc kệ chuyện Lưu Ảnh.

“Hiện tại hắn ở chỗ nào?” Minh Trạm hỏi.

“Một biệt viện ở đế đô, là sản nghiệp của ta, hần dẫn theo người ở tại nơi đó, không cần phải lo đến an nguy của hần.”

“Hần đến đế đô để làm gì?”

“Đến đế đô để thăm phụ thân của hần.” Nguyễn Hồng Phi thở dài, “Cũng là oan nghiệt, Lưu Ảnh không phải người Hoài Dương, thuở nhỏ hần sinh ra ở đế đô, là nhi tử của Lưu Chân, lão biên soạn trong Hàn Lâm viện, thuở nhỏ vẫn luôn ở nhà đọc sách. Hần đến nhà của a di hần tại Hoài Dương để thú biểu muội, kết quả là gặp phải tai nạn bất ngờ, bị Lý Phương bắt cóc lên tàu, biểu muội của hần chết trong tay hải tặc, Lưu Ảnh thì bị Lý Phương nhìn trúng. Nếu không chết thì cũng chỉ có thể đi theo Lý Phương mà thôi. Nay vất vả lắm mới thuyết phục được Lý Phương, hơn nữa cũng là nể mặt ta nên mới cho Lưu Ảnh trở về lặng lẽ xem lão phụ thân một chút rồi phải quay về chỗ của Lý Phương.”

Minh Trạng tán thưởng Nguyễn Hồng Phi có bản lĩnh, “Thật là một cái cán đặc biệt.” Lưu Chân từng tuổi này thì dù sao cũng không thể đi theo nhi tử để làm hải tặc. Còn nữa, với thân phận hiện tại của Lưu Ảnh thì cho dù Lưu Chân biết được cũng sẽ tức chết mà thôi. (*ý nói nắm cán, nắm quyền chủ động)

Nay xem ra Lưu Ảnh luôn nhớ thương phụ thân, có thể thấy được người này cũng khá hiếu thảo. Chỉ cần Minh Trạng nắm Lưu Chân trong tay thì không sợ Lưu Ảnh không nghe lời.

Nếu Lưu Ảnh thật sự có ảnh hưởng đến Lý Phương như lời của Nguyễn Hồng Phi đã nói thì chẳng phải là nắm lấy mạch máu của Lý Phương hay sao? Về sau nếu giao dịch với Lý Phương thì sẽ tiện hơn một chút.

Minh Trạng cười nói, “Như vậy cũng được, để cho hần ở đế đô đi, ta xem như không biết.”

“Chính là ý này” Nếu không phải có lợi cho Minh Trạng thì Nguyễn Hồng Phi cũng không thể giúp Lý Phương. Đường đường là Đỗ Nhược Vương thì làm sao lại có chuyện đi trông chừng tiểu tình nhân dùm người ta như thế, chẳng phải là sỉ nhục Đỗ Nhược Vương hay sao? Nhưng vì Minh Trạng nên Nguyễn Hồng Phi cũng không ngại giúp Lý Phương một tay.

Mới đầu Nguyễn Hồng Phi cũng không để ý đến Lưu Ảnh, bất quá dọc đường đi Nguyễn Hồng Phi và Lưu Ảnh thỉnh thoảng đàm thi luận từ, cũng có chút thừa nhận đối với tài văn chương của Lưu Ảnh.

Nguyễn Hồng Phi còn cùng Lưu Ảnh đến Đồ Thư quán của đế đô, nếu không với thân phận của Lưu Ảnh thì thật sự sẽ không thể bước vào nơi này.

Đồ Thư quán ở đế đô do Minh Trạng một tay thành lập, Nguyễn Hồng Phi cũng có chút tự hào lắm. Dích thân dắt Lưu Ảnh đến đó, chọn vài quyển thi thư mà ở chợ hiếm gặp. Lưu Ảnh cứ luôn mồm cảm tạ, trong mắt có chút u sầu lướt qua, “Đa tạ ngài, Đỗ Quốc chủ.”

“Cần gì phải khách khí như vậy, ta và lão Lý có giao tình mà.”

Lưu Ảnh nhếch khóe môi, trong mắt toát lên một chút lãnh đạm, nụ cười không rõ hàm xúc: Thân phận của hần là gì? Là tình nhân nô lệ của thủ lĩnh hải tặc!

Nay Lưu Ảnh cũng không còn tức đến học máu nữa!

Học máu nhiều thì có ích gì, hần vẫn còn sống như trước, vẫn bị nam nhân thượng như trước!

Từ khi Lưu Ảnh đến đế đô thì Minh Trạng phát hiện Nguyễn Hồng Phi càng lúc càng ra ngoài thường xuyên hơn. Minh Trạng là người đa tư đa虑, có một lần đã lặng lẽ đi theo. Thủ hạ của Nguyễn Hồng Phi không tiện ngăn cản Hoàng đế bệ hạ, đây là chuyện riêng của phu thê người ta, bọn họ xen vào làm vật hy sinh thì cũng không tốt lắm.

Cho nên quen mặt Minh Trạng như Diêu Quang cũng thức thời lủi mất.

Minh Trạng đứng dưới tàng cây nhìn về phía Nguyễn Hồng Phi và Lưu Ảnh đang đàm thi luận phú.

Tuy Minh Trạng không có võ công nhưng bẩm sinh lại có tai thính mắt tinh. Hần cũng chưa từng nói với Nguyễn Hồng Phi về chuyện nhìn lén này. Hần rõ ràng nhìn thấy cảm giác quý mến thầm lặng của Lưu Ảnh khi trao ánh mắt cho Nguyễn Hồng Phi, cơn ghen trong lòng của Minh Trạng lập tức trỗi dậy mãnh liệt, như thể muốn bức phá ra khỏi toàn thân.

Chẳng qua, tuy rằng Minh Trạm thường xuyên nổi nóng với Nguyễn Hồng Phi, nhưng cũng là vì hấn và Nguyễn Hồng Phi là tình nhân. Giữa tình nhân thì đương nhiên phải thẳng thắn thành khẩn. Hấn và Nguyễn Hồng Phi đều là người có mưu trí, có thể đến được với nhau đã là không dễ dàng gì. Nếu chuyện gì cũng giấu diếm thì lâu ngày nhất định sẽ có vấn đề.

Cho nên Minh Trạm thật sự không hề dối gạt Nguyễn Hồng Phi bất cứ chuyện gì.

Cao hứng thì sẽ cao hứng, nổi nóng thì sẽ nổi nóng, muốn hôn liền hôn, muốn yêu liền yêu.

Hấn không hy vọng dùng cách thức đối phó với đám thần tử để đối xử với người mà hấn yêu. Hấn tin tưởng Nguyễn Hồng Phi giống như tin tưởng chính bản thân mình, nếu Nguyễn Hồng Phi phản bội hấn thì cho dù có bất cứ hậu quả gì xảy ra, hấn đều có thể gánh vác.

Những nếu ngó lơ xem Minh Trạm là một tiểu bạch thố khi ở trước mặt Nguyễn Hồng Phi thì....Hừ hừ, dù sao người chịu thiệt sẽ không phải là Minh Trạm.

Tuy rằng cơn ghen đã lên đến đỉnh điểm nhưng Minh Trạm vẫn đứng dưới tàng cây, ánh mắt của hấn dừng trên thân Nguyễn Hồng Phi. Nguyễn Hồng Phi đối với Lưu Ảnh chỉ như đối với vãn bối mà thôi.

Nguyễn Hồng Phi trải qua bao thăng trầm, trái tim của hấn đã sớm mất đi sự nồng nhiệt thời tuổi trẻ.

Minh Trạm từng nghe người ta nói Nguyễn lang ngày xưa phóng đảng tùy tiện như thế nào, vui thì sẽ mừng rỡ, giận thì sẽ nổi nóng, cho đến hiện tại chỉ còn sắc thái lãnh đạm của kẻ thượng vị nắm giữ hết thảy mà thôi.

Vui thì chỉ mừng một ít, giận thì cũng chỉ nổi nóng một chút.

Vĩnh viễn không còn trạng thái mất lý trí như trước.

Minh Trạm nhìn về phía Nguyễn Hồng Phi, gió nhẹ thổi bay những sợi tóc, Minh Trạm nheo mắt, khi Nguyễn Hồng Phi ngẩng đầu nhìn về phía hấn thì hấn khẽ mỉm cười.

Nguyễn Hồng Phi hơi kinh ngạc, thuận miệng nói với Lưu Ảnh một câu rồi lập tức đứng dậy. Trong mắt của Nguyễn Hồng Phi tràn đầy vui mừng, nhanh chóng bước xuống bậc thềm, tay áo rộng rãi khẽ phất nhẹ trước mặt Lưu Ảnh, mang theo mùi trầm hương thoang thoảng.

Minh Trạm mỉm cười nghênh đón, Nguyễn Hồng Phi đi dọc theo thềm đá xuống phía dưới, dáng người thon cao, tuấn tú thanh nhả tựa tiên nhân, đưa tay cầm lấy tay của Minh Trạm.

“Sao ngươi lại đến đây, chẳng phải bận việc hay sao?” Hấn biết Minh Trạm có triệu Tổng đốc Hồ Quảng Trầm Đông Thư đến để đô, Nguyễn Hồng Phi cười hỏi một tiếng.

“Muốn đến gặp người.” Tuy rằng hấn không quá tin tưởng Nguyễn Hồng Phi sẽ ngoại tình, chẳng qua có người dám mơ ước nam nhân của hấn thì đương nhiên hấn sẽ hung hăng đáp trả. Minh Trạm lạnh lùng liếc nhìn gương mặt hơi ảm đạm của Lưu Ảnh, lông mi không hề động đậy, chỉ xoay mặt hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Đây là Lưu công tử ư?”

Nguyễn Hồng Phi và Minh Trạm cùng bước lên đình viện rồi ngồi xuống, giới thiệu hai người với nhau.

Từ khi Minh Trạm đăng cơ thì đây là lần đầu tiên Trầm Đông Thư được diện kiến thánh giá.

Minh Trạm có rất nhiều điểm khác với các Hoàng đế trước kia.

Theo quy củ của tổ tông thì sau khi tân đế đăng cơ sẽ triệu tám vị Tổng đốc quay về để đô để diện kiến, trò chuyện này nọ để tăng thêm một chút tình cảm.

Trước khi Minh Trạm đăng cơ thì đã xử lý Tổng đốc Chiết Mân, sau khi đăng cơ thì bổ nhiệm Tổng đốc Hoài Dương, sau đó cho Tổng đốc Trực Đài quản lý cảnh Thiên Tân, trách cứ Tuần phủ Sơn Đông. Tây Bắc và Thất Đất khai chiến, hơn nữa còn bắt được tam Vương tử Thất Đất.

Minh Trạm làm rất nhiều việc mang tính kiến thiết, nhưng không triệu tám vị Tổng đốc quay về để đô. Chỉ đưa ra chỉ thị trong các mật tấu của các Tổng đốc mà thôi.

Trầm Đông Thư đã từng gặp Minh Trạm cho nên cũng không xa lạ.

Lúc trước thiên hạ đều biết Thái thượng hoàng sủng ái Thế tử Trần Nam Vương. Cho dù xuất phát từ thật lòng hay giả dối thì hiện tại Trầm Đông Thư thà rằng tin tưởng đây là sự thật. Dù sao nếu không phải Thái thượng hoàng thật sự có tình cảm với Minh Trạng thì cũng sẽ không giao ra cả giang sơn to lớn như vậy cho Minh Trạng còn chính mình thì đi đến Vân Quý xa xôi.

Sự quyết đoán như vậy thật sự là hiếm thấy trên thế gian.

Trước kia Trầm Đông Thư không biết nhiều về Minh Trạng. Hắn là tâm phúc của Phụng Cảnh Kiên, đương nhiên không có khả năng tương giao với Thế tử Trần Nam Vương. Nhưng là một người trẻ tuổi có thể tháp tùng thánh giá, nhất là đang nhậm chức Tổng đốc Hồ Quảng thì Trầm Đông Thư nhất định có một chút hiểu biết đối với Minh Trạng.

Từ khi Minh Trạng đến đế đô, các Hoàng tử lớn dần, tranh chấp ngai vàng, Nguyễn thị phản nghịch, phong ba bão táp nổi lên. Kẻ đoán mệnh, không có thủ đoạn thì đều vùi thân dưới đất. Kẻ thăng bước lên ngai vàng.

Chỉ cần bấy nhiêu đây, sau khi Minh Trạng đăng cơ thì Trầm Đông Thư đã có phần nơm nớp lo sợ.

Làm thần tử thì không sợ Hoàng đế vô năng. Người vô năng luôn có rất nhiều nhược điểm, hiện tại ngay cả triều thần cũng không có bao nhiêu kẻ ngốc nghếch. Như Trầm Đông Thư tuổi trẻ khỏe mạnh, nếu thật sự là một Hoàng đế vô năng đăng cơ thì hắn sẽ không khẩn trương như thế.

Cũng không sợ Hoàng đế tầm thường.

Người tầm thường không có chí cầu tiến, chỉ dựa theo những gì đã vạch sẵn của Thái thượng hoàng mà đi tiếp. Cho dù xuất phát từ một loại giả nhân giả nghĩa thì cũng sẽ tạm thời đối xử tử tế đám thần tử mà Thái thượng hoàng đã lưu lại. Chỉ cần có chút thời gian, đối với người thông minh như Trầm Đông Thư thì đã quá đủ.

Nhưng Minh Trạng lại rất có năng lực

Minh quân có thể tạo ra thần tử bản lĩnh.

Đây là điều hiển nhiên. Quân vương thánh minh thì không dễ lừa gạt, không làm tốt thì sẽ sớm về quê cày ruộng. Có thể phục vụ minh quân đương nhiên đều là thần tử có năng lực.

Nhìn Minh Trạng ngày xưa đi, khi hắn làm Thái tử thì hắn đã có thể rửa sạch hai tỉnh Chiết Mân.

Nay vừa đăng cơ đã cải cách thuế muối, mở cửa hàng hải, cải cách tỳ vơ.

Đối với các quân vương khác, nếu cả đời có thể hoàn thành ba sự kiện này thì đã là chuyện không hề đơn giản. Nhưng Minh Trạng đăng cơ mới nửa năm mà đã làm được hết cả ba hạng mục.

Trầm Đông Thư biết rõ muốn áp chế ý kiến phản đối của văn võ triều đình thì cực kỳ khó, thậm chí khi Thái thượng hoàng cầm quyền thì thỉnh thoảng cũng không thể không cúi đầu thỏa hiệp với đám quần thần.

Minh Trạng chẳng những làm được mà còn oanh oanh liệt liệt, theo Tập san Hoàng thất thì sẽ biết đế đô náo nhiệt phồn hoa thế nào, thậm chí vị Hoàng đế trẻ tuổi này còn dựng nên Đồ Thư quán đầu tiên trong triều Đại Phụng.

Đồ Thư quán là cái gì, lúc trước Trầm Đông Thư không biết, nhưng khi nhìn thấy phần quảng bá trên Tập san Hoàng thất và công báo đến từ phía triều đình thì Trầm Đông Thư cực kỳ kinh ngạc.

Hắn là đại quan trong triều, cũng là người ham mê đọc sách.

Quân tử theo đuổi cái gì? Chính là khiến dân noi theo mà không cần nhất thời giảng cho dân biết.

Nếu nói Minh Trạng là đế vương bình thường vô năng thì như vậy chín quân vương trên đời này cũng hết chín tên đều là kẻ ngốc.

Là thủ hạ của Hoàng đế, hơn nữa hắn còn là người do Thái thượng hoàng lưu lại, Trầm Đông Thư vô cùng áp lực, hắn vốn là người xuất chúng, đối với chuyện riêng của mình thì đương nhiên sẽ càng thêm đề tâm.

94. Chương 94

Minh Trạ có vẻ hài lòng đối với sự phát triển của Hồ Quảng.

Thậm chí khi cảng Thiên Tân chiêu thương, Trầ Đông Thư đã liệt kê đầy đủ các đại thương nhân thế tộc ở Hồ Quảng trong mật tấu rồi gửi đến đế đô cho Minh Trạ tham khảo. Thật sự đã giúp Minh Trạ không ít, Minh Trạ thích những người thông minh tinh ý.

Tuy rằng Hồ Quảng không cải cách thuế muối nhưng cứ cách mười ngày thì giá muối ở Hồ Quảng lại được Trầ Đông Thư ghi chép cẩn thận.

Cho nên ấn tượng của Minh Trạ đối với Trầ Đông Thư tuyệt đối là không tệ.

“Đông Thư, đã lâu không gặp.” Minh Trạ nhớ rõ trước đây Phụng Cảnh Kiên bắt mẫn vì thuế muối thu được quá thấp, khi nói đến vấn đề thuế muối thì Trầ Đông Thư đang thấp tùng bên cạnh Phụng Cảnh Kiên, vì vậy ấn tượng của Minh Trạ đối với Trầ Đông Thư khá sâu.

Trầ Đông Thư cung kính nói, “Năm ngoái thần được phái đến Hồ Quảng, không có thánh chỉ thì không dám về đế đô. Mặc dù ngày đêm lo lắng cho bề hạ nhưng cũng không dám kháng lệnh, chỉ đành cố gắng hoàn thành tốt nhiệm vụ để không phụ lòng thánh ân.”

Minh Trạ gật đầu, “Lý Bình Chu có nói vài lần, bảo trầ nhanh chóng triệu tám người Tổng đốc các người về đế đô. Trầ nghĩ, cũng không có chuyện gì gấp, đường xá lại xa xôi, nếu vô duyên vô cớ gọi các người trở về thì chẳng phải khiến các người mệt mỏi uống công hay sao. Các người là đại quan trong triều, cũng là bảo bối của trầ, so với bất kỳ ai thì trầ là người quan tâm đến thân mình của các người nhất.”

“Trầ nghĩ Đông Thư người còn trẻ, có thể chịu được mệt nhọc nên trước tiên liền triệu người trở về.” Minh Trạ nói vài câu nhàn thoải.

Mi tâm của Trầ Đông Thư khẽ động, đứng rồi, dường như Hoàng đế bề hạ thiên vị các thần tử trẻ tuổi. Lâm Vĩnh Thường cũng xấp xỉ tuổi hần, nghe nói sứ thần đến Thát Đát và Tây Tạng cũng còn rất trẻ. Trầ Đông Thư an tâm một chút, đây cũng là may mắn của hần.

Trầ Đông Thư cảm thấy nhẹ nhõm, hần cười nói, “Thần nghe nói đại điển đăng cơ của bề hạ cực kỳ long trọng, đáng tiếc là thần không có phúc phận quay về đế đô. Nay được nhìn thấy long nhan, thật sự là long chương phụng tư, làm người ta phải thần phục.”

Đây là điểm xảo quyết của Trầ Đông Thư, hần ở đế đô cũng được một thời gian khá lâu.

Kỳ thật hần vốn là nhi tử của diêm thương Trầ Thái Bình, từ nhỏ đã lộ ra tài học xuất chúng, Trầ Thái Bình là thương nhân, con cái không thể tùy ý thi khoa cử. Trầ Thái Bình xem như cũng là người quyết đoán, liền đem Trầ Đông Thư cho tộc đệ si mê đọc sách của mình làm con thừa tự.

Trên thực tế ngoại trừ việc làm con thừa tự thì hết thấy chỉ tiêu học hành của Trầ Đông Thư thuở nhỏ đều do Trầ Thái Bình cung ứng.

Trầ gia xuất thân là diêm thương, cực kỳ phú quý. Trầ Đông Thư vốn có khả năng thiên phú, lại có danh sư dạy dỗ, lúc trước Trầ Đông Thư từng đọc sách ở Vạn Lý thư viện, Tiễn Vĩnh Đạo đích thân dạy hần học hành.

Hần và Từ Tam có thể xem là quan hệ sư huynh đệ.

Trầ Đông Thư thừa hưởng bản tính xảo quyết của thương nhân, trước kia tuy rằng hần không quen Minh Trạ, bất quá hần phụng dưỡng Phụng Cảnh Kiên đã lâu, cũng biết được một ít thói quen nho nhỏ của Minh Trạ, tỷ như Minh Trạ thuở nhỏ khá xấu, đặc biệt thích người ta khen mình xinh đẹp.

Con người nhất định sẽ có một sở thích riêng tư nào đó.

Hoàng đế cũng không ngoại lệ.

Trầm Đông Thư không phải tiểu quan không biết chuyện, trước thời Minh Trạ, khi hấn ở bên cạnh hầu hạ Phụng Cảnh Kiên, có thể nói uy nghi đế vương của Phụng Cảnh Kiên hơn hấn Minh Trạ vài phần, Trầm Đông Thư cũng từng phụng dưỡng Hoàng đế rất tốt.

Cho nên được đưa lên làm Tổng đốc Hồ Quảng khi còn rất trẻ.

Ở quan trường thì đây chính là một kỳ tích.

Lần đầu tiên diện kiến long nhan khiến Trầm Đông Thư có chút khấn trương, bất quá hấn vẫn cả gan nịnh nọt Minh Trạ một chút.

Minh Trạ cũng bị hấn nịnh đến mức thể xác và tinh thần đều trở nên sáng khoái.

Dù sao thì Trầm Đông Thư có khả năng, lại rất thông minh, người như vậy nếu muốn sử dụng tốt thì đương nhiên phải bồi dưỡng một chút tình hữu nghị giữa quân thần với nhau. Vì vậy một kẻ thì nguyện ý nịnh nọt, một kẻ thì nguyện ý được nịnh.

Minh Trạ lắc đầu cười nói, “Đông Thư à, nghe người nói chuyện còn thoải mái hơn cả nghe Từ Tam nói chuyện. Nghe nói trước kia các người đều từng đọc sách ở Vạn Lý thư viện tại Hoài Dương đúng không? Xem như là sư huynh đệ rồi. Người Hoài Dương các người đều khéo ăn khéo nói như vậy hay sao?”

Trầm Đông Thư khiêm tốn nói, “Những lời thần nói đều là thật, thần nhỏ hơn Từ thượng thư mười lăm tuổi, tuy rằng sớm biết danh tiếng đồ tam nguyên của Từ thượng thư, bất quá nếu luận về tài học thì thần thật sự không thể sánh bằng Từ thượng thư.”

Trầm Đông Thư chỉ ra độ tuổi chênh lệch của hấn và Từ Tam một cách rõ ràng, cũng là để tránh chút hiềm nghi.

Hấn là người thông minh, tuy rằng người trong quan trường chỉ hận không phải đồng hương đồng tộc với nhau, dù sao thì mọi người đều hy vọng có thể có một chút quan hệ trong giới đồng liêu.

Nhưng Hoàng đế lại kiêng kỵ nhất điều này.

Huống chi hấn và Từ Tam, một kẻ thì là đại quan ở biên cương, một người là Hộ bộ Thượng thư.

“Tiền Vinh Đạo đến đế đô, người có rảnh thì đi thăm Tiền tiên sinh một chút.” Minh Trạ thay đổi tư thế ngồi cho thoải mái rồi nói tiếp với Trầm Đông Thư, “Trẫm cũng không biết quá nhiều về học vấn của Tiền tiên sinh. Bất quá cứ mười người trong triều thì hết tám chín người đều tán thưởng học vấn của Tiền tiên sinh. Trẫm có một ý tưởng.”

Trầm Đông Thư vểnh tai lắng nghe.

“Trẫm muốn làm một bộ đại điển.” Minh Trạ ôn hòa nói, “Đông Thư, người là người đọc sách, chuyện này nói với người thì sẽ dễ dàng hơn nói với người khác, người có biết Đồ Thư quán hay không?”

Trầm Đông Thư gật đầu, nghiêm mặt khen ngợi, “Quốc gia hưng thịnh, học vấn hưng thịnh. Cử chỉ này của bệ hạ chấn hưng nghiệp học của nước ta, chắc chắn sẽ vinh quang thiên cổ.”

Trầm Đông Thư cũng không phải nịnh Minh Trạ, văn sĩ nào cũng quý trọng việc xây dựng Đồ Thư quán. Hơn nữa Minh Trạ còn cho người ở đế đô mượn sách miễn phí, ân đức vô hạn.

Chu dù là thần tử hay bối móc xoi mói nhất cũng không thể tìm ra khiếm khuyết của Đồ Thư quán.

Minh Trạ nói một cách khiêm tốn, “Quá khen rồi. Chỉ là cung cấp một chút tiện lợi cho văn sĩ mà thôi. Trẫm xuất thân từ phú quý, người cũng coi như sống sung sướng từ nhỏ, đối với chúng ta thì việc đọc sách quá dễ dàng, phụ mẫu trong nhà còn sợ người không chịu đọc sách nữa là.”

“Nhưng ngoài những hào môn phú hộ thì có rất nhiều người không được đọc sách, không thể mua nổi một quyển sách.” Minh Trạ thở dài, “Ngày xưa người ta phải dùng đom đóm đọc sách, tuy cổ nhân học hành khắc khổ, lại nghèo rất mong tới, nếu không phải không có bạc mua nổi nên thì có ai lại phải vất vả như vậy cơ chứ. Trẫm cũng chỉ cung cấp một chút tiện lợi cho văn sĩ trong khả năng của mình mà thôi, cũng chẳng có gì gọi là thánh minh cả.”

Trầm Đông Thư có chút giật mình đối với sự thay đổi của Minh Trạ, nhớ rõ lúc trước Trần Nam Vương dẫn Minh Trạ đến Tuyên Đức điện cùng Phụng Cảnh Kiên thảo luận về cải cách thuế muối trước mặt quần thần, tuy khi ấy Minh Trạ đã thể hiện rõ bản chất thông minh hơn người nhưng lại mang theo vài phần ngây ngô và hùng hồn.

Nay sau khi đăng cơ, cách nói chuyện của Minh Trạ không còn sự ngây ngô và hùng hồn như thời thiếu niên, thay vào đó là sự chính chắn, chu toàn, vừa ung dung lại rộng lượng.

Trầm Đông Thư nói, “Hoàng thượng có thể nghĩ đến văn sĩ từng li từng tí như vậy thật sự là hiếm thấy.”

“Không nói chuyện này nữa.” Minh Trạ bàn qua chuyện khác, “Đồ Thư quán đã xây xong, trẫm đã phái người sao chép tàng thư trong cung. Tuy chúng nó đều rất trân quý nhưng chẳng phải sách là để người ta đọc hay sao? Còn có tàng thư khắp nơi gửi về nữa. Trẫm bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, tàng thư trong cung đối với khắp thiên hạ mà nói thì thật sự không đáng kể. Mà thiên hạ có bao nhiêu tàng thư thì có ai biết rõ hay không?”

“Ưu điểm của Đồ thư quán không chỉ là giúp người ta đọc sách miễn phí mà còn là nơi thu nhận tàng thư của khắp thiên hạ.” Minh Trạ ôn hòa nói, “Không chỉ ở đế đô, về sau khi quốc khố dư dả, trẫm hy vọng có thể dựng nên Đồ thư quán ở khắp nơi trong thiên hạ. Học thức quan trọng là phải bổ sung cho nhau, trẫm hy vọng có thể tạo ra một bộ đại điển bao quát toàn bộ thư sách của Đại Phụng như thiên văn, địa lý, chữ tử bách gia, hí kịch, nông nghiệp, công nghiệp và văn văn, không sót bất kỳ lĩnh vực nào. Sau này chỉ cần lật bộ đại điển đó ra thì có thể biết Đại Phụng chúng ta có nền văn hóa sáng lạn ra sao.”

Trầm Đông Thư thật sự mong đợi, thánh nhân chú trọng những điểm này, lập đức, lập công và lập ngôn. Minh Trạ vừa mới đăng cơ mà đã nghĩ đến việc lập ngôn, đây quả là chí hướng to lớn.

Không cần Minh Trạ nhiều lời thì Trầm Đông Thư đã nói ngay, “Đại điển này sẽ là bộ bách khoa toàn thư của Đại Phụng, chủ trì biên soạn đại điển nhất định phải là người đức cao vọng trọng, học thức uyên bác.” Trong lòng đã mơ hồ đoán được Hoàng thượng muốn chọn ai.

Minh Trạ gật đầu mỉm cười, cũng không lòng vòng, “Trẫm nhìn trúng Tiên tiên sinh.”

“Trẫm biết Tiên tiên sinh cả đời chỉ thích nghiên cứu tri thức, giống như những người theo nếp sống đạo gia. Ngày xưa Tiên tiên sinh cũng từng là Trạng nguyên thời Đức Tông hoàng đế, lại từng ở Hoài Dương xây thư viện dạy học, tri thức cũng được bổ sung, không ai mà không tâm phục.” Minh Trạ cười nói, “Ngoại trừ Tiên tiên sinh thì còn có ai thích hợp hơn hẳn để chủ trì biên soạn bộ bách khoa toàn thư này nữa.”

“Tuy rằng nhiều người khen ngợi việc trẫm kiến lập cảnh Thiên Tân là một công trình kỳ vĩ, bất quá trẫm nghĩ rằng so với việc xây cảnh Thiên Tân thì bộ đại điển mới là lưu danh thiên cổ.”

Trầm Đông Thư là người có cặp mắt chính trị, nếu không phải hẳn đang nhậm chức Tổng đốc Hồ Quảng thì hẳn đã tự tiến cử vào vị trí biên soạn sách. Như Minh Trạ đã nói, nếu bộ đại điển này thật sự được biên soạn thì sẽ đủ để lưu danh sử sách muôn đời.

Minh Trạ thở dài một cách nuối tiếc, “Trẫm có ý này, đáng tiếc Tiên tiên sinh viện có đã lớn tuổi mà nhẹ nhàng từ chối. Trẫm cảm thấy rất đáng tiếc, Tiên tiên sinh không chịu tham dự việc chỉnh tu đại điển thì đối với trẫm đây sẽ là một tổn thất. Nhưng trẫm nghĩ, đối với Tiên tiên sinh mà nói thì đây thật sự là một cơ hội vô cùng hiếm có.”

Trầm Đông Thư lập tức đáp lời, “Khi còn bé thần may mắn được Tiên tiên sinh chỉ dạy, thần nguyện ư đi thử một lần, hy vọng tiên sinh có thể hồi tâm chuyển ý, dốc sức phục vụ bệ hạ.”

“Nếu được như vậy thì thật sự là quá tốt.”

Nếu Tiên Vĩnh Đạo đã đến đế đô thì Minh Trạ sẽ không thả cho hắn quay về Hoài Dương.

Cho dù Tiên gia không liên quan đến hải tặc thì chỉ cần với danh vọng của Tiên Vĩnh Đạo ở Vạn Lý thư viện cũng đã đủ để Minh Trạ giữ hắn lại, không cho hắn trở về tiếp tục mê hoặc lòng người. Lần này Trầm Đông Thư tiến đến đế đô, ngoại trừ việc lương thảo ở Hồ Quảng thì Minh Trạ cũng muốn mượn sức Trầm Đông Thư để lưu lại Tiên Vĩnh Đạo. Minh Trạ còn chưa bàn luận về chuyện lương thảo với Trầm Đông Thư, hẳn cốt yếu là muốn nhìn thử bản lĩnh của Trầm Đông Thư.

Hoài Dương.

Từ Doanh Nguyệt bị Từ Doanh Ngọc tức sặc thể diện, nhưng Từ Doanh Ngọc cũng không thật sự phái nha đầu đến gia tộc để làm mất mặt Từ Doanh Nguyệt. Dù sao gia tộc cũng là địa bàn của Từ Doanh Nguyệt, cho dù thật sự là Từ Doanh Nguyệt đuối lý nhưng dù sao cũng liên quan đến danh dự khuê nữ nhà người ta. Cho dù Từ đại thái thái tức giận thế nào thì mặt ngoài cũng sẽ không tin.

Nay Từ Doanh Ngọc cũng bận rộn, lại có chuyện lạ lùng đang diễn ra.

Vì sao Lâm Vĩnh Thường phải khách khí với Từ Doanh Ngọc như thế, chuyện gì cũng nhường nhịn người ta. Đương nhiên không chỉ đơn giản vì Từ Doanh Ngọc là nữ nhân, Từ Doanh Nguyệt cũng là nữ nhân đấy thôi, thế mà Lâm Vĩnh Thường vừa nhìn thấy thì liền lặn mất tăm.

Mấu chốt là vì Từ Doanh Ngọc hữu dụng.

Lâm tổng đốc vẫn có chuyện muốn nhờ Từ đại nhân người ta nên đương nhiên phải giữ quan hệ đồng liêu hữu nghị.

Từ Doanh Ngọc thấy Lâm Vĩnh Thường khách khí phái người đến thông báo, được sự cho phép của nàng thì mới thay đổi quan phục chỉnh tề, khách khí tiến đến, khách khí nói chuyện.

Lâm Vĩnh Thường cứ như thế khiến Từ Doanh Ngọc cũng không thể tiếp tục nổi nóng châm chọc hằn vì chuyện lần trước.

“Mấy lần đến chỗ của Từ đại nhân đều uống trà Long Tĩnh.” Lâm Vĩnh Thường còn mang theo lễ vật, cũng không quá quý giá, là hai hộp trà Long Tĩnh. Đương nhiên trong đám quan viên thì Lâm Vĩnh Thường xem như nghèo nàn nhất, thật sự muốn hấn tặng lễ vật vô giá nào đó thì cũng không được. Lâm Vĩnh Thường khách khí nhưng vẫn mang theo vài phần tao nhã, “Nơi này của ta cũng có chút trà Long Tĩnh, thỉnh Từ đại nhân nếm thử, nếu hợp khẩu vị thì ta sẽ mang đến thêm cho Từ đại nhân.”

Mang lễ vật đến thì tất có chuyện cần nhờ.

Từ Doanh Ngọc cũng không phải dạng nữ nhân ỏng ẹo hẹp hòi, tuy rằng nàng không thích nam nhân hám lợi như Lâm Vĩnh Thường, nhưng công là công, tư là tư. Lâm Vĩnh Thường quả thật khôn khéo hơn người, về sau tiền đồ cũng rộng lớn. Từ Doanh Ngọc nghĩ đến phụ thân của mình đang dần dần lớn tuổi, các huynh đệ lại không có khả năng như phụ thân, nay nếu có thể kết giao với Lâm Vĩnh Thường thì sau này cũng sẽ có một trợ lực rất lớn. Vì vậy nàng cũng không khó xử Lâm Vĩnh Thường mà chỉ nói thẳng, “Nếu Lâm đại nhân có chuyện gì thì đừng ngại, cứ nói thẳng đi. Chúng ta đều dốc sức vì triều đình, nếu ta có đủ khả năng thì Lâm đại nhân không cần phải khách khí.”

Từ đại nhân người ta chẳng những không từ chối mà còn chủ động đưa ra bậc thang, Lâm Vĩnh Thường thật lòng tán thưởng, “Từ cô nương đúng là nghĩa hiệp, Lâm mỗ quả thật không sánh bằng.”

Từ Doanh Ngọc nhìn hấn một chút, Lâm đại nhân vội vàng bắt lấy cơ hội, “Là như thế này. Từ đại nhân, theo ý của bản quan thì triều đình và Thát Đát nhất định sẽ tiếp tục có chiến tranh, tương lai lương thực được liệu đều phải tăng giá. Giang Nam là đất lành, nếu Hoàng thượng muốn trưng thu lương thực thì nhất định sẽ chọn Giang Nam. Hoài Dương của ta cũng có trong số đó. Ta đến đây là muốn nhờ Từ đại nhân việc này, nay Từ đại nhân đang quản lý Thiện Nhân đường, lại có Trương thái y am hiểu công việc. Không bằng thuận tay giúp đỡ Hoài Dương chuẩn bị chút thảo dược, sau này Hoàng thượng chợt trưng thu thì chúng ta có thể kịp thời vận chuyển đến Tây Bắc phục vụ cho chiến sự.”

Từ Doanh Ngọc nghe thấy lời này thì liền kinh ngạc, may mà trong phòng không có ngoại nhân, Hà Hoa là tâm phúc của nàng, nhưng Từ Doanh Ngọc vẫn nói, “Hà Hoa, người ra ngoài canh cửa, đừng cho bất kỳ ai tiến vào.”

Hà Hoa biết sự việc trọng đại, liền vội vàng rời đi.

“Lời này của Lâm đại nhân xuất phát từ đâu?” Từ Doanh Ngọc hỏi một cách nghiêm túc.

Lâm Vĩnh Thường cười gượng vài tiếng, hấn đã sớm điều tra thân phận của Hà Hoa, vì vậy cũng an tâm. Dùng tay che lại một nửa khuôn mặt rồi kê sát vào Từ Doanh Ngọc, ra vẻ thần bí, “Bản quan có cách của bản quan.” Đương nhiên hấn không thể nói cho Từ Doanh Ngọc biết rằng hấn chỉ suy đoán mà thôi.

Trong lòng của Từ Doanh Ngọc cực kỳ khinh thường bộ dáng tỏ vẻ thần bí của Lâm Vĩnh Thường, nàng cũng là người thông minh, tuyệt đối không dễ bị lừa như các nữ nhân khác, bèn nói một cách giả lả, “Lâm đại nhân, nếu liên quan đến đại quân Tây Bắc thì số lượng dược liệu mà ngài muốn cũng không phải nhỏ, Thiện Nhân đường là của Thái hậu, ta không có chỉ dụ ở trên ban xuống mà lại nhúng tay vào việc quân sự, hao công tổn sức mà chẳng có kết quả gì, nếu Hoàng thượng và Thái hậu biết được thì chắc chắn sẽ trách tội ta. Ta biết Lâm đại nhân khó xử, chẳng qua ta chỉ là nữ nhân, cũng không dám tự chủ trương, đợi ta viết thư hỏi thử gia phụ một tiếng xem sao đã.”

Tuy nàng muốn kết giao với Lâm Vĩnh Thường, bất quá kết giao là khi song phương có quan hệ ngang hàng, chứ không phải Lâm Vĩnh Thường phân phó cái gì thì nàng sẽ làm cái đó. Nàng cũng phải cho Lâm Vĩnh Thường biết thủ đoạn của nàng, khiến cho hắn kính sợ mới được.

Lâm Vĩnh Thường vội vàng ngăn cản, “Từ đại nhân, ý của đại nhân là.....là.....Ta chưa từng có ý giấu diếm Từ đại nhân, huống chi chúng ta ở Hoài Dương lâu như vậy, cũng xem như có tình hữu nghị giữa đồng liêu với nhau, nếu không thì ta cũng không tùy tiện nhờ vả như vậy đâu.”

Từ Doanh Ngọc phản ứng cực kỳ mau lẹ, nàng tỏ vẻ kinh ngạc, “Chẳng lẽ phụ thân của ta không biết tin này trong khi Lâm đại nhân đã có tin tình báo rồi sao?” Người, người thu mua người của Hoàng thượng ư?!

Dù Từ Doanh Ngọc xuất thân là nữ nhân, cho dù không hiểu rõ quan trường, bất quá xem lại sử sách thì nàng cũng hiểu được từ xưa đến nay quân vương hận nhất tâm phúc thám thính chính mình, nàng tỏ ra sợ hãi, trừng mắt nhìn Lâm Vĩnh Thường, trong mắt tràn đầy kinh ngạc: Lâm Vĩnh Thường có thủ đoạn thông thiên như vậy hay sao?

“Đừng đừng đừng, Từ đại nhân, đại nhân đừng nghĩ vậy.” Lâm Vĩnh Thường không biết Từ Doanh Ngọc lại khó chơi như vậy, đành phải bắt đầu khai thật, “Là ta suy đoán thôi, ta làm sao có bản lĩnh như Từ đại nhân đã tưởng tượng.”

Từ Doanh Ngọc quả thật không biết nên nói cái gì cho phải khi nhìn thấy Lâm Vĩnh Thường giả thần giả quỷ tài ba thế này, Lâm Vĩnh Thường nhìn nàng để chờ đợi câu trả lời thuyết phục, Từ Doanh Ngọc suy nghĩ một lúc lâu rồi mới nói, “Mua dược liệu cũng dễ thôi, đại chiến vừa kết thúc, ta nghe Trương thái y bảo giá dược liệu bắt đầu hạ xuống. Nhưng mà Lâm đại nhân, ngộ nhỡ đại nhân đoán sai thì sao?” Đây cũng không phải một lượng nhỏ dược liệu.

Lâm Vĩnh Thường đối mặt với vấn đề của Từ Doanh Ngọc thì hắn cũng cảm thấy da mặt hơi nhồn nhột, sờ sờ mũi, hắn cười giả lả, “Từ đại nhân là nữ trung hào kiệt, nếu bản quan đoán sai thì thế này vậy, chẳng phải là Thiện Nhân đường cũng phải dùng dược liệu hay sao? Cho dù Thiện Nhân đường ở Hoài Dương không dùng thì ở để đó vẫn có thể dùng được. Còn nữa, với quan hệ của Từ đại nhân với các dược thương cùng với thủ đoạn của mình thì trả hàng về cũng không thành vấn đề mà.” Nói đến câu cuối lại bắt đầu khen ngợi Từ Doanh Ngọc.

Nếu không phải Lâm Vĩnh Thường là nhất phẩm Tổng đốc, cho dù Từ Doanh Ngọc là một tiểu thư khuê các thì nàng vẫn có cảm giác muốn tát cho người này một cái. Đây là điển hình của những kẻ khôn lỏi, hết thấy mọi việc đều trút lên đầu kẻ khác, còn hắn thì sạch sẽ từ trên xuống dưới.

Thấy sắc mặt của Từ Doanh Ngọc hơi khó chịu, Lâm Vĩnh Thường liền thở dài, “Chiến sự là chuyện cơ mật, đương nhiên không thể dễ dàng truyền ra ngoài. Lương thảo nơi này cũng may có Vĩnh Định Hầu bao che, ta có thể thần nhiên làm ngơ. Nhưng dược liệu thì rất khó khăn, vì vậy mới phải làm phiền Từ đại nhân. Hơn nữa ta vừa đến Hoài Dương chưa được bao lâu, nhìn bên ngoài thì Hoài Dương giàu có và sung túc, trên thực tế cũng không dư dả gì cho cam. Ta muốn tiết kiệm chút ngân lượng để tu sửa đường xá. Nay Hoài Dương nổi tiếng với ngành nghề nuôi tằm dệt vải, chẳng qua đường xá khó đi, khó lòng mà vận chuyển buôn bán. Còn nữa, cũng phải dự phòng một phần ngân khố để sử dụng khi có chuyện cấp bách. Ngoài ra đề điều ở Thái Hồ phải tu sửa hằng năm. Thừa dịp này giá dược liệu đang hạ thấp, chúng ta thu mua, ta có thể tiết kiệm một chút, đỡ phải đích thân đi xin bệ hạ, nay mặc dù việc chiêu thương ở cảng Thiên Tân đã thành công, nhưng không biết có bao nhiêu người trông mong số bạc kia. Bệ hạ anh minh hơn ta gấp trăm lần, nay bệ hạ đã phái người đi sứ Thất Đất. Điều mà ta nghĩ đến thì bệ hạ nhất định cũng có thể nghĩ đến. Nếu chờ bệ hạ hạ chỉ thì các nơi sẽ tăng giá lương thực và dược liệu lên gấp cả trăm lần, như vậy chúng ta phải đào đâu ra bạc để mua về đây?”

“Từ đại nhân, đại nhân xem như đã bước nửa chân vào quan trường. Quan trường kỳ thật cũng không có gì khác với Thiện Nhân đường, mọi chuyện đều phải tính toán kỹ lưỡng, như vậy hiện tại đại nhân sử dụng bạc cho việc này thì ngày sau sẽ càng tăng thêm vinh quang khi đứng trước mặt bệ hạ. Bệ hạ cao hứng thì chẳng phải chức quan càng thêm vững vàng hay sao?” Lâm Vĩnh Thường giải thích tỉ mỉ cho Từ Doanh Ngọc nghe, “Lúc trước ta không nói cho đại nhân là vì sợ nữ tử thường bụng dạ hẹp hòi. Từ đại nhân cứ yên tâm, nếu có chuyện gì xảy ra thì đã có ta đảm đương. Ta Lâm Vĩnh Thường đường đường là nam nhân, tuyệt đối sẽ không để nữ tử như Từ đại nhân che chắn ở trước mặt đâu.”

“Thôi, được rồi được rồi.” Thảo nào Lâm Vĩnh Thường người ta vừa ba mươi đã nắm chức nhất phẩm Tổng đốc, người ta vừa có nhiều thủ đoạn mà mồm miệng cũng rất khéo léo, rõ ràng là bảo kê khác gánh vác rủi ro mua được liệu mà lại lái sang chuyện một lòng vì dân, vô cùng thành khẩn, chí công vô tư, trung thần quốc gia, Từ Doanh Ngọc cũng phải bội phục, nàng nhìn về phía Lâm Vĩnh Thường rồi nói, “Lâm đại nhân chuẩn bị ngân lượng đi, với một số lượng lớn được liệu như vậy thì không phải một hai được thương là có thể cung cấp đủ đâu.”

Lâm Vĩnh Thường mừng rỡ, đứng dậy khom mình bái lạy, “Đa tạ Từ đại nhân, bản quan thay mặt dân chúng Hoài Dương và năm mươi vạn đại quân Tây Bắc tạ ơn Từ đại nhân viện trợ.” Giúp ta tiết kiệm khá khá ngân lượng.

Từ Doanh Ngọc thấy chính mình sắp bị đưa lên thành người tốt, nàng khoát tay, như cười như không, “Ta là nữ nhân, không hiểu Tây Bắc Hoài Dương gì cả, ta hỗ trợ cũng là vì nể mặt Lâm đại nhân mà thôi.” Mục đích, chẳng những phải tốn sức tốn công mà người ta còn không tính là ân tình để đền đáp cho mình nữa, thật sự là bực mình mà.

Lâm Vĩnh Thường vội nói, “Từ đại nhân chớ hiểu lầm, bản quan hiểu rõ.” Sợ Từ Doanh Ngọc không hài lòng, Lâm Vĩnh Thường liền bổ sung, “Đợi ngày sau Từ đại nhân có chuyện gì thì cứ phân phó, Lâm mỗ nhất định không có ý kiến.”

Như vậy còn giống tiếng người một chút, Từ Doanh Ngọc mỉm cười, “Lâm đại nhân khách khí rồi.”

Cho nên Từ Doanh Ngọc chẳng những bận rộn việc ở Thiện Nhân đường mà còn lặng lẽ giúp Lâm Vĩnh Thường mua được liệu, quả nhiên là bận đến choáng váng đầu óc, vắt giò lên cổ.

95. Chương 95

Lâm Vĩnh Thường cũng không phải kẻ vô lương tâm, nếu để Từ Doanh Ngọc nói thì sẽ thế này: Không biết là Lâm đại nhân có bị chạm mạch thần kinh hay không mà lại tự tay làm món gà chưng cách thủy cho nàng. Nhạc Sơn bưng một hũ canh gà đến tặng lễ, Lâm Vĩnh Thường nói một cách chân tình, “Từ đại nhân giúp ta rất nhiều, nhưng ta lại không biết phải báo đáp thế nào. Nay thấy Từ đại nhân bận rộn đến gầy guộc cả người, những thứ quý giá thì ta không có, đây là ta lệnh cho Nhạc Sơn ra chợ mua gà mái đem về rồi đích thân chưng cách thủy cho Từ đại nhân dùng để tẩm bổ thân mình, cũng xem như là tâm ý của ta.”

Từ Doanh Ngọc mỗi ngày cực như con chó, bị Lâm Vĩnh Thường đưa đến hũ canh gà thì suýt nữa đã muốn hộc máu: Cái tên họ Lâm này có thù oán với nàng hay sao vậy, nàng làm trâu làm ngựa cho hắn mà nay tên tiện nhân kia còn dám đến đây phá hủy thanh danh của nàng?

Từ Doanh Ngọc tức giận đến mức không còn sức để mắng rửa, Lâm Vĩnh Thường chỉ phớt lờ, hắt míc ra một bát canh gà rồi đưa đến trước mặt Từ Doanh Ngọc, vẻ mặt mỉm cười đầy thiện ý, “Từ đại nhân, đại nhân nếm thử một chút xem có vừa miệng hay không?”

Từ Doanh Ngọc không nói gì.

Nhạc Sơn thấy Từ Doanh Ngọc dường như không muốn động thìa, hắn liền phụ họa, “Từ đại nhân, đại nhân đừng chê bai. Ngày trước nô tài theo đại nhân của mình đến để đo dự ân khoa mùa xuân, khi đến để đo thì ngân lượng cũng cạn sạch. đành phải ở ngoài phố bày quán bán canh gà để kiếm chút bạc, đại nhân

của nó tài chừng canh gà là....là....” Suy nghĩ cả buổi mà không nghĩ ra được từ nào để hình dung, Nhạc Sơn bỗng nhiên nhanh trí, tán thưởng một câu, “Là nhất phẩm canh gà chính tông.”

Từ Doanh Ngọc biết Lâm Vĩnh Thường cũng có lúc khốn khổ như vậy, nữ nhân vốn thiên về tình cảm, dễ bị xúc động, trong lòng đang âm thầm tán thưởng Lâm Vĩnh Thường gầy dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, bản lĩnh xuất chúng, đang định cảm thán vài tiếng thì lại nghe Nhạc Sơn nói ra câu này khiến Từ Doanh Ngọc phải bật cười rồi gật đầu nói, “Ra là như thế.” Nàng nâng mắt mỉm cười mà nhìn Lâm Vĩnh Thường, buông lời trêu đùa, “Nhất phẩm canh gà.”

Đây là tâm ý của Lâm tổng đốc, Từ đại nhân chỉ đành nhận lấy, không thể từ chối.

Đương nhiên Từ Doanh Ngọc không ngờ sau này món nhất phẩm canh gà của Lâm tổng đốc lại nổi danh khắp đế đô, trở thành món ăn vang danh một thời mà người đời sau thường gọi Gà cái bang.

Lâm tổng đốc rất biết cách dùng người, thu phục được Từ Doanh Ngọc cũng có nghĩa là giải quyết một nửa nan đề, trong khi Trầm Đông Thư lại gặp nan đề khó giải.

Trầm Đông Thư không ngờ nhiệm vụ đầu tiên Hoàng thượng phái hắn đi làm thì hắn lại thất bại thảm hại, đương nhiên hắn rất mất mặt. Tuy Tiễn Vĩnh Đạo là ân sư của hắn, bất quá đây là tâm ý của Hoàng thượng, có thể chủ trì biên soạn bộ đại điển bách khoa toàn thư chính là giấc mộng mà văn nhân tha thiết ước mơ.

Ai ngờ lão sư lại bướng bỉnh như vậy.

Nếu không phải thời đại này tôn sư trọng đạo, kính thầy như cha, hơn nữa Trầm Đông Thư thật sự được Tiễn Vĩnh Đạo dạy dỗ, thì e rằng trong lòng của Trầm Đông Thư cũng phải sinh ra oán giận.

Tuy rằng hiện tại ngoài miệng không dám nói lão sư không tốt nhưng trong lòng của Trầm Đông Thư xem như không quá thoải mái.

Đây thật sự là chuyện tốt, là cơ hội để lưu danh thiên cổ.

Trầm Đông Thư ủ rũ về nhà, hắn còn chưa nghĩ cách phải làm sao để bàn giao lại với Hoàng thượng chuyện này. Trầm Thái Bình thấy sắc mặt của nhi tử thần thờ thì liền biết nhất định trong lòng đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Trầm Thái Bình cũng là một kỳ nhân, ánh mắt thuộc dạng nhất đẳng, thuở nhỏ Trầm Đông Thư đã bộc lộ khả năng học hành thiên phú, Trầm Thái Bình liền đưa nhi tử cho người ta làm con thừa tự. Một lòng một dạ đầu tư cho nhi tử học hành, hơn nữa hắn khá là vô sỉ, người khác cho con thừa tự thì đương nhiên xem như không còn người con này, còn Trầm Thái Bình thì khác, hắn cho nhi tử làm con thừa tự của người ta chẳng phải là vì tiền đồ của nhi tử nhà hắn ư?

Để cho nhi tử có tiền đồ là vì cái gì? Chẳng phải là vì Trầm gia, vì chính hắn hay sao?

Tuy rằng nhi tử của hắn bị cho làm con thừa tự của người ta, chẳng qua dựa vào da mặt dày của thương nhân, bất kể lễ pháp, lại có vàng bạc của cải, cho nên Trầm Đông Thư thường ở nhà của phụ thân mình.

Nếu không thì với tiền đồ hiện tại của Trầm Đông Thư, chắc chắn là tình cảm phụ tử giữa họ sẽ bị xuống dốc.

Trầm gia tuy giàu có nhưng cũng không quá nổi danh ở Hoài Dương, chưa nói đến các thế tộc Từ, Tiễn, Kim, cho dù là so sánh với các diêm thương khác thì Trầm gia cũng chẳng tính là gì.

Trong giới diêm thương, xưa nay người ta luôn bảo Trình gia dẫn đầu.

Bởi vì Trầm Thái Bình nhìn xa trông rộng, sau khi bồi dưỡng ra Trầm Đông Thư thì con cháu Trầm gia cũng lần lượt ra ngoài làm quan. Chẳng qua chỉ là những chức quan nhỏ nhỏ, đương nhiên không thể sánh bằng nhi tử của hắn.

Trầm Đông Thư cũng rất hữu dụng, không phụ lòng kỳ vọng của phụ thân hắn. Trầm gia nương vào ngọn đông phong của Trầm Đông Thư mà nhảy lên ngang hàng với Trình gia.

Nếu hiện tại do Hoàng đế khác chấp chính, chỉ cần quan trường của Trầm Đông Thư suông sẻ thì tiền tài sẽ đầy ắp Trầm gia. Ai ngờ phúc họa khó lường, Trầm gia đang thanh thoi kiếm bạc, còn chưa thoả mái tiêu dao được bao lâu thì thuế muối bỗng nhiên bị cải cách.

Miếng thịt béo ngậy trong bát chưa kịp ăn hết, mặc dù Trầm Thái Bình đau lòng đến mức muốn học máu nhưng vì tiền đồ của nhi tử, Trầm Thái Bình đành ngậm đắng nuốt cay mà ủng hộ cải cách thuế muối.

“Thư nhi, sao vậy, chẳng phải ngươi đi bái kiến Tiên tiên sinh hay sao?” Trầm Thái Bình hỏi một cách thân thiết. Sự đồ đã lâu không gặp mặt, hướng chỉ nay nhi tử của hắn lại có tiền đồ như vậy, đáng lý phải vui vẻ hòa thuận mới đúng. Chẳng qua hiện tại nhìn sắc mặt của nhi tử thì hình như không được vui vẻ cho lắm.

Trầm Đông Thư nói, “Thức thức, ta không sao.” Đã cho làm con thừa tự thì Trầm Thái Bình không thể đoạt lại nhi tử, Trầm Đông Thư cũng không thể gọi hắn là phụ thân. Hơn nữa địa vị của Trầm Đông Thư lại khá cao, đương nhiên càng thêm cẩn thận, ánh mắt liếc nhìn tiểu thiếp hầu hạ bên cạnh phụ thân của hắn.

Trầm Thái Bình đang ở ngoài hoa viên hóng mát, nắng gắt cuối thu khá oi bức, Trầm Thái Bình giàu có, đương nhiên chú trọng việc hưởng thụ, bảo tiểu lão bà nấu thuốc bổ cho hắn uống, bổ đến mức béo bệu.

Lúc này bên cạnh là một tiểu thiếp yếu điệu đang phe phẩy chiếc quạt tròn hầu hạ Trầm Thái Bình ăn trái cây ngâm qua nước giếng lạnh.

Trầm Thái Bình nằm trên ghế, thấy sắc mặt của nhi tử không tốt thì liền mặc kệ tiểu lão bà, thẳng tay đuổi xuống rồi kéo nhi tử sang để hỏi thăm, “Có chuyện gì khó xử hay sao, nói cho phụ thân nghe thử. Tuy rằng phụ thân không thể giúp ngươi nhưng có thể cho ngươi một vài ý kiến.”

Chuyện này liên quan đến việc lão sư làm mất mặt hắn, hắn còn chưa thể thắm oán lão sư nữa là, cho nên hắn không tiện đem chuyện này thương nghị với phò tá của mình. Dù sao việc oán trách lão sư là một thái độ không được chấp nhận trong đạo đức lễ nghĩa, sẽ bị nhân sĩ phỉ nhổ.

Trầm Thái Bình không phải là nhân sĩ, người ta là thương nhân, thương nhân vì lợi ích, đừng nói là lão sư, ngay cả lão bà cũng có thể đem đi tặng.

Trầm Đông Thư liền thấp giọng nói chuyện này với phụ thân, Trầm Thái Bình trầm ngâm một lúc. Nếu bảo rằng nhi tử của hắn miệng mồm tài cán thì đó là chuyện không phải bàn cãi. Lúc trước Trầm Đông Thư vừa thăng chức liền leo lên chức vị thị độc học sĩ bên cạnh Thái thượng hoàng, Trầm Thái Bình ở sau lưng mua bán diêm phiếu cũng chẳng thua gì định mức của Trình gia, tất cả đều là vì Trầm Đông Thư đã tốn không ít công sức. Cho nên mới nói, nhi tử tài cán là chắc chắn, còn Tiên lão đầu....

Hừ, bởi vì Tiên gia là thế tộc, Trầm gia cho dù phát triển đến ba trăm năm sau cũng chưa hẳn có được danh vọng như Tiên gia, thật sự không thể trêu chọc Tiên gia, nếu không thì Trầm Thái Bình thật không biết sẽ nói ra những lời khó nghe như thế nào.

Trầm Thái Bình cau mày cân nhắc sau một lúc lâu, bỗng nhiên mỉm cười, thoả mái nằm xuống ghế rồi nói với Trầm Đông Thư, “Thư nhi à, ngươi không đoán được tâm tư của tiên sinh nhà ngươi ư?”

“Phụ thân có biết việc biên soạn bộ đại điển này là cơ hội hiếm có như thế nào hay không? Sẽ lưu danh thiên cổ, nếu không phải nhi tử đang nhậm chức ở Hồ Quảng thì nhất định đã xung phong lĩnh mệnh.” Hiện tại không có ngoại nhân cho nên Trầm Đông Thư cũng không cần phải gọi thức thức. Ngồi trên chiếc ghế mà vị tiểu thiếp vừa rồi đã ngồi, hắn kê đầu vào trước mặt của phụ thân hắn, chờ phụ thân hắn cho diệu kế.

Trầm Thái Bình gõ đầu nhi tử một cái rồi cười giễu, “Lưu danh thiên cổ thì có ích gì, đó là chuyện sau khi đã chết. Chẳng qua hiện tại danh vọng của Tiên tiên sinh thật không nhỏ.”

“Hãy, người a, không bắt được mạch của tiên sinh nhà ngươi rồi.” Trầm Thái Bình lắc lư đầu, cũng không dài dòng với nhi tử mà cứ nói thẳng, “Ta không đọc nhiều sách, nhưng từng ở ngoài quán nghe qua điển tịch Lưu hoàng thúc tam cố thảo luận. Người từ từ cân nhắc lại đi.” (Lưu bị ba lần hạ cố mới thuyết phục được Khổng Minh đi theo mình)

Trầm Đông Thư cũng là người lanh lợi, vừa nghe liền hiểu rõ, lắc đầu thở dài, “Nếu tiên sinh có suy nghĩ này trong đầu....Hãy, tuy rằng Hoàng thượng vừa mới đăng cơ, nhưng lại anh minh hơn người, là một minh

quân hiểm thấy.” Quan trọng là Hoàng thượng rất nóng tính, năm đó chẳng có tước vị gì mà lại dám cầm gạch đập đầu Đỗ Như Lan. Còn Lưu hoàng thúc lúc trước đang ở trong hoàn cảnh nào? Là tan đàn xẻ nghé, tìm được Gia Cát Khổng Minh chính là tìm được ân cứu mạng, đương nhiên phải mong ước hiền tài.

Nay Hoàng thượng là minh quân, nhân tài nguyên ý phục vụ vì Hoàng đế bệ hạ nhiều vô số kể. Vậy mà Tiễn tiên sinh lại không biết quý trọng cơ hội này...

Mặc dù nghĩ như thế nhưng Trần Đông Thư vẫn nói một cách cảm thán, “Vẫn là phụ thân hiểu thấu mọi chuyện.”

Nghe thấy nhi tử ca ngợi thì Trần Thái Bình liền cười vài tiếng, hẳn đương nhiên hiểu rõ tâm tư của Tiễn Vĩnh Đạo, bản thân Trần Thái Bình cũng là người ham hư vinh, tên của hắn vốn không phải là Trần Thái Bình mà nguyên danh chính là Trần Ngọc Thư.

Kỳ thật cái tên Trần Ngọc Thư cũng không tệ, nhưng Trần Ngọc Thư thấy chính mình có nhi tử là Trạng nguyên, biết rõ thời khắc thịnh vượng của Trần gia đang đến, hắn liền thay đổi cái tên oai phong hơn một chút.

Nhưng hai chữ Ngọc Thư là do phụ thân đặt cho, nay Trần thái gia đã qua đời, nếu đột nhiên đổi tên thì e rằng sẽ bị người ta bảo rằng bất hiếu. Vì thế Trần Ngọc Thư tự mình chọn một cái biệt hiệu oai phong, hai chữ Thái Bình, sau này mọi người đều gọi như thế.

Trần gia xưa đâu bằng nay. Đến nịnh bợ Trần lão gia, nể mặt Trần lão gia có khối người. Tất nhiên Trần lão gia thích người khác gọi hắn là Trần Thái Bình, vì thế hắn được gọi là Trần Thái Bình. Trần Ngọc Thư chỉ là ít dùng đến mà thôi.

Cho nên Trần Thái Bình thật sự là một kẻ hám hư vinh.

Người hám hư vinh đương nhiên hiểu rõ tâm tư của những kẻ cũng hám hư vinh.

Văn sĩ hám danh, người hám danh làm sao mà không hám hư vinh cho được?

Nay Tiễn Vĩnh Đạo không phải danh nhân bình thường, cho nên theo suy luận của Trần Thái Bình thì Tiễn Vĩnh Đạo không phải hám hư vinh một cách bình thường.

Với cấp bậc của Tiễn Vĩnh Đạo thì Trần Thái Bình không thể tiếp xúc với người nọ. Trần Thái Bình cũng không rõ chuyện trong triều, nhưng hôm nay có thể giúp nhi tử giải quyết nan đề thì hẳn cảm thấy cũng khá thoải mái, nhịn không được mà ngâm nga vài câu lần điệu dân ca.

Tuy rằng Trần Đông Thư có tình sư đồ với Tiễn Vĩnh Đạo, bất quá Trần Đông Thư là triều thần, về sau hắn sẽ một bước lên mây hay là một bước xuống địa ngục đều do Minh Trạng quyết định.

Lúc này mặc dù mọi người luôn chú trọng hiếu kính sư phụ như cha của mình, nhưng cũng có một câu: Trung hiếu khó có thể lưỡng toàn.

Đối với Trần Đông Thư thì tầm quan trọng của Tiễn Vĩnh Đạo nhất định không thể sánh bằng Minh Trạng.

Trần Đông Thư mất ngủ hơn nửa đêm, trần trọc đến khi ánh bình minh bắt đầu lộ dạng, trước tiên hăndùng ngọ thiện sớm một chút, xem xét canh giờ bèn đến biệt cung thỉnh an bệ hạ.

Minh Trạng triệu kiến Trần Đông Thư, vừa thấy thần sắc của Trần Đông Thư thì Minh Trạng thần nhiên hỏi, “Tiễn tiên sinh không đồng ý?”

“Thần thật sự vô năng.” Tuy rằng Trần Đông Thư đã có đối sách trong lòng nhưng khi đối mặt với câu hỏi của Minh Trạng thì hắn vẫn cảm thấy trên mặt nóng rần, trong lòng bất an.

Ánh mắt của Minh Trạng trở nên lạnh lẽo, cực kỳ tức giận. Hắn biết Trần Đông Thư có thân phận sư đồ với Tiễn Vĩnh Đạo nên mới phái Trần Đông Thư đi khuyên nhủ Tiễn Vĩnh Đạo, không ngờ Tiễn Vĩnh Đạo kia vừa thối lại vừa cứng đầu, Trần Đông Thư như vậy mà phải đành lui thủ trở về.

Quả thật là không biết điều! Trong lòng của Minh Trạng đã bắt đầu nổi giận.

“Bệ hạ, thần có cách khác.” Trần Đông Thư kiên trì.

Sắc mặt của Minh Trạng hơi giãn ra, “Hử? Nói nghe xem nào. Chẳng lẽ bảo trăm tam cổ thảo lục hay sao?”

Trầm Đông Thư không ngờ tâm tư của mình lại bị một câu của Minh Trạng vạch trần tất cả, trên mặt lập tức lộ ra sự kinh ngạc. Liếc mắt nhìn thần sắc của Trầm Đông Thư, Minh Trạng đột nhiên nở nụ cười, thái độ xoay chuyển một trăm tám mươi độ, “Cách này không tệ, Đông Thư, ngươi và Từ Tam là sư huynh đệ, cũng có danh phận sư đồ với Tiên tiên sinh, ngươi kêu Từ Tam đi cùng đi.”

Đáng lý ngữ điệu của Hoàng thượng cực kỳ tức giận, bỗng nhiên lại thay đổi một cách chóng mặt, Trầm Đông Thư cảm thấy bất ổn, chẳng qua Hoàng thượng đã phân phó thì hẳn cũng chỉ có thể nghe theo, cũng không dám hỏi nhiều.

Minh Trạng cho Trầm Đông Thư lui xuống, còn hẳn thì quay về phòng ngủ.

Nguyễn Hồng Phi thấy khuôn mặt trái đào của Minh Trạng trở nên chùng ịch thì liền hiểu rõ, bèn hỏi hẳn, “Sao, Trầm Đông Thư vẫn chưa thuyết phục được Tiên Vĩnh Đạo à?”

Minh Trạng nói, “Hẳn tính để cho trăm tam cổ thảo lục.” Đi đến bên cạnh Nguyễn Hồng Phi rồi ngồi xuống, sát ý hừng hực trời dậy, “Hẳn tính học theo Gia Cát Lượng cù cung tận tụy đến chết đây mà!”

Nguyễn Hồng Phi ôm vai Minh Trạng rồi nói, “Ngươi phải cẩn thận, đừng trúng kế kẻ khác. Đừng để người ta đào hố nào thì ngươi nhảy vô hố đó.”

Minh Trạng thở dài một hơi rồi mắng, “Thật không biết điều!”

“Tiên Vĩnh Đạo có danh vọng cực cao trong giới văn sĩ, kỳ thật để cho Tiên Vĩnh Đạo biên soạn bộ đại điển này thì cũng không phải là sự lựa chọn tốt nhất. Ngươi muốn hẳn ở lại để đồ thì vẫn còn vô số cách khác. Nhưng một khi hẳn biên soạn xong đại điển thì danh vọng sẽ được nâng thêm một bước.” Nguyễn Hồng Phi nắm lấy tay của Minh Trạng, “Huống chi nếu ngươi thật sự dẫn theo một vị Thượng thư, một vị Tổng đốc, đích thân hạ mình đến Tiên phủ thỉnh Tiên Vĩnh Đạo ra mặt biên soạn đại điển thì thanh danh của Tiên Vĩnh Đạo sẽ vượt xa Khổng thánh nhân.”

Minh Trạng cười một cách xấu xa, “Khổng thánh nhân cũng phải qua đời thì mới được phong làm thánh nhân, Tiên Vĩnh Đạo nếu có dã tâm này thì cũng phải xem thử hẳn có mệnh này hay không đã!”

96. Chương 96

Minh Trạng cho sư huynh đệ Trầm Đông Thư và Từ Tam có cơ hội hợp tác.

Chẳng qua lần này cũng không thật sự tốt đẹp.

Trầm Đông Thư và Từ Tam đều chờ mong Tiên Vĩnh Đạo ra mặt chủ trì biên soạn đại điển, dù sao thì đây cũng là chuyện vô cùng vinh quang. Hơn nữa giữa tiên sinh, đệ tử và sư huynh đệ với nhau nhất định sẽ có thêm quan hệ lợi ích chặt chẽ.

Tiên Vĩnh Đạo bảo rằng, nếu có thể đạt được đức cao vọng trọng thì Trầm Đông Thư và Từ Tam trên một phương diện nào đó đều là người được lợi.

Đương nhiên sau khi Tiên gia xảy ra thị phi thì Trầm Đông Thư và Từ Tam đều cho rằng Tiên Vĩnh Đạo chắc chắn sẽ bắt lấy cơ hội để bù đắp danh vọng cho Tiên gia. Tuy rằng sau vụ án Tiên gia thì thái độ của Từ Tam đối với Tiên Vĩnh Đạo vẫn rất cung kính nhưng sâu tận bên trong thì hẳn quả thật tiếc thay cho lão sư của mình.

Cho dù hai đệ tử xuất sắc nhất khuyên bảo thế nào thì Tiên Vĩnh Đạo chỉ một mạch thở dài, “Ta đã già rồi, hầy, hơn nữa con cháu bất tài, ta làm gì có mặt mũi để chủ trì biên soạn đại điển bách khoa toàn thư cơ chứ.”

“Tiên sinh, là đệ hạ phân phó ta và sư đệ tiến đến thỉnh tiên sinh.” Từ Tam thua kém gì một Trầm Đông Thư đã ăn muối mười mấy năm, hẳn nhẹ nhàng nói, “Đệ hạ coi trọng tài học của tiên sinh, kính trọng nhân

phẩm của tiên sinh, cho dù tiên sinh không muốn thì không bằng ta dẫn tiên sinh tiến cung. Hoàng thượng có ý tốt như vậy, tuy rằng tiên sinh có chỗ khó xử, nhưng nếu đích thân gặp Hoàng thượng một lần để từ chối thì cũng tỏ vẻ tiên sinh cung kính đối với Hoàng thượng và triều đình.” Một chút là sư huynh đệ bọn họ không cần phải quay về báo cáo kết quả công tác.

Tiền Vinh Đạo có chút lay động, hần thở dài, “Chỉ cần có thể ở Đồ Thư quán làm một lão quản sự là quá đủ rồi.” Những người suốt đời nghiên cứu tri thức thì ít nhất sẽ yêu quý tri thức. Tiền Vinh Đạo rất khao khát đối với một ít sách cổ trong Đồ Thư quán, mấy ngày nay hần tự đến Đồ Thư quán mượn ba quyển, vừa tự xem vừa lệnh cho Tiền Đoan Ngọc nhanh chóng sao chép thành một bộ để lưu giữ.

Trầm Đông Thư thấy thế liền cười nói, “Tiên sinh, ngài cả đời yêu nhất là đọc sách. Lần này Hoàng thượng có ý biên soạn đại điển, tiên sinh có thể mượn cơ hội này mà đánh giá thi thư khắp thiên hạ. Khi đại điển được biên soạn xong thì văn sĩ trong thiên hạ sẽ cảm phục công đức của tiên sinh.”

Tiền Vinh Đạo lắc đầu, hần thật sự đã không còn trẻ, nhẹ nhàng nói, “Ta đã từng này tuổi, hầy...”

Từ Tam ôn tồn khuyên nhủ, “Nay thân mình của tiên sinh vẫn còn rắn chắc, nếu không thì cứ để tiểu sư đệ giúp ngài một tay. Đồ nhi thấy tiểu sư đệ trí tuệ hơn người, thật sự là Trường Giang sóng sau xô sóng trước. Khi bằng tuổi của tiểu sư đệ thì chúng đồ nhi quả thật không thể sánh kịp.”

Tuy rằng hai đệ tử kém nhau hơn mười tuổi, nhưng vóc dáng đỉnh đặc, đều là nhân tài tinh anh, nói một câu như vậy khiến Tiền Vinh Đạo cảm thấy khá là sung sướng, hần cười nói, “Những lời tán thưởng của các người thì ta chỉ nghe một chút thôi, xem như các người hiếu thuận, nói cho ta vui vẻ.” Lại liếc mắt nhìn Tiền Đoan Ngọc rồi mỉm cười nói, “Đừng để hần nghe được, hần là người rất thành thật.”

Tiền Đoan Ngọc cũng cười, “Phụ thân yên tâm, nhi tử hiểu rõ, các sư huynh chỉ cổ vũ nhi tử mà thôi.”

“Hầu, học hành thì chẳng thấy tiến bộ gì cả, nhưng da mặt thì lại càng ngày càng dày.”

Tiền Đoan Ngọc ở đế đô gặp được nhiều người hơn so với lúc ở Hoài Dương, tầm mắt cũng được mở rộng. Tuy Hoài Dương không thiếu người có thanh danh nhưng rốt cục cũng là địa bàn của Tiền gia, ai thấy tiểu lão gia của Tiền gia, ái tử của Tiền Vinh Đạo mà không khách khí vài phần cơ chứ?

Nhưng ở đế đô thì mọi người chỉ kính trọng Tiền Vinh Đạo, dù sao Tiền Vinh Đạo vẫn là đại nho nổi danh thiên hạ. Hoàng thất tôn thất ở đế đô, cùng các hào môn thế gia, đại thần quyền thần, khắp nơi đều là lão hồ ly tu luyện thành tinh, không muốn bị hãm hại thì Tiền Đoan Ngọc phải đi theo phụ thân tiếp khách hoặc ra ngoài giao hữu, như thế cũng giúp tiến bộ hơn rất nhiều.

Hai vị đệ tử kiệt xuất khuyên bảo thuyết phục một hồi, lại có ý tứ của Hoàng thượng trong đó, rốt cục Tiền Vinh Đạo cũng chỉ có thể đích thân tiến cung giải thích với Minh Trạ.

Minh Trạ đang cân nhắc, nếu lão thất phu kia thật sự không biết điều thì hần nhất định sẽ nghĩ ra cách giết chết Tiền Vinh Đạo. Đang cùng Nguyễn Hồng Phi ôm ấp thì thăm to nhỏ, trêu trêu đùa đùa, ai ngờ Trầm Đông Thư và Từ Tam hai người cùng xuất mã quả nhiên là khác biệt, không ngờ là Tiền Vinh Đạo chịu tiến cung.

Hầy, không thể làm thịt lão già kia, Minh Trạ rất tiếc nuối.

“Nghe đại danh của Tiên tiên sinh đã lâu, mời tiên sinh đến đế đô đã được một thời gian nhưng trẫm bận rộn quốc sự, phải trì hoãn đến bây giờ mới có thể diện kiến.” Minh Trạ bày ra thái độ nhiệt tình nhưng không hề đánh mất uy nghiêm của một Hoàng đế. Minh Trạ là Hoàng đế, cho dù có làm Lưu hoàng thúc, nhưng chính mình tự nguyện tam cố thảo lư là một chuyện, nếu bị người ta ép buộc tam cố thảo lư thì lại là chuyện khác. Nếu Tiền Vinh Đạo thật sự không biết điều thì Minh Trạ nhất định sẽ không nể mặt hần.

Kỳ thật sức khỏe của Tiền Vinh Đạo không tệ, tuy rằng tuổi tác đã lớn nhưng tinh thần của hần vẫn minh mẫn, sống lưng thẳng tắp, đôi mắt bình thần, nhìn bộ dáng này thì sống thêm hai mươi năm vẫn hoàn toàn dư sức. Tiền Vinh Đạo cung kính hành lễ, Minh Trạ vội nói, “Từ Tam, dìu Tiên tiên sinh đứng lên. Có việc gì thì cứ để đệ tử làm là được rồi, Đông Thư, đem ghế đến cho tiên sinh ngồi.”

Cho dù Tiền Vinh Đạo sớm nghe nói Hoàng thượng là người kỳ lạ, nhưng không ngờ Hoàng thượng lại kỳ lạ đến như vậy.

Cung nữ nội thị đứng đầy rẫy ở nơi này mà lại bắt Từ Tam và Trầm Đông Thư tự động thủ. Tuy rằng Tiễn Vinh Đạo là tiên sinh của Từ Tam và Trầm Đông Thư nhưng ở trước mặt Minh Trạng thì Từ Tam là nhất phẩm Hộ bộ Thượng thư, Trầm Đông Thư là nhất phẩm Tổng đốc Hoài Dương, trong khi Tiễn Vinh Đạo đã sớm là dân thường.

Để cho Từ Tam và Trầm Đông Thư hầu hạ Tiễn Vinh Đạo thì vừa không thích hợp lại vừa thích hợp.

Nhưng thật sự có chút quái dị.

Tiến Vinh Đạo ngồi trên ghế, hẳn không phải chỉ biết vui đầu nghiên cứu học thức mà không thông tình đạt lý, Hoàng thượng phân phó như vậy, tâm tư của Tiễn Vinh Đạo trở nên cuộn cuộn.

Lúc này cho dù trong lòng cảm thấy kỳ lạ thế nào thì Tiễn Vinh Đạo vẫn phải đáp lời Minh Trạng trước, nói một cách khiêm tốn, “Lão hủ có thể được bệ hạ coi trọng mời đến tham dự khai trương Đồ Thư quán đã là trời ban đại phúc.”

Minh Trạng mỉm cười, “Đồ Thư quán không thể so sánh với việc trăm sắp sửa mời tiên sinh làm một chuyện.”

Tiến Vinh Đạo không nhanh không chậm mà nói, “Mấy ngày nay lão hủ đến Đồ Thư quán của đế đô...”

“Tiên sinh không muốn nhận nhiệm vụ này sao?” Minh Trạng thẳng thừng cắt ngang lời của Tiễn Vinh Đạo.

Trong cuộc đời của Tiễn Vinh Đạo, sau khi công thành danh toại thì không còn ai dám cắt ngang lời hẳn nữa. Trên phương diện lễ tiết thì cắt ngang lời của người khác cũng xem như vô lễ. Nhưng ở trước mặt Hoàng thượng thì tất cả lễ tiết đều chẳng là cái quái gì cả. Hoàng thượng là ai, hẳn thích cắt ngang lời kẻ nào thì cứ thoải mái, đừng nói là Tiễn Vinh Đạo, ngay cả Phụng Cảnh Nam cũng thường xuyên bị Minh Trạng đánh mất tất cả thể diện. Tuy rằng tài học của Tiễn Vinh Đạo rất cao nhưng ở trước mặt hoàng quyền thì Khổng phu tử chẳng tính là gì cả, huống chi chỉ là một Tiễn Vinh Đạo mà thôi.

Minh Trạng hỏi thẳng, cho dù là Tiễn Vinh Đạo thì cũng thật sự không có cách nào để từ chối nhẹ nhàng mà không làm tổn thương lòng tự trọng của Hoàng thượng.

Minh Trạng như cười như không mà nhìn Tiễn Vinh Đạo, người này có tướng mạo khá tốt, cho đến bây giờ vẫn là một ông già đẹp lão. Chẳng qua xưa nay Minh Trạng không thích những kẻ khờ khạo, lại càng chướng mắt với đám văn sĩ có một chút thủ đoạn mảnh khèo, hẳn nhếch môi rồi nói, “Trẫm thấy thân mình tiên sinh vẫn khỏe mạnh, trước kia ở thời Thái tổ hoàng đế, Sở Việt Sở tướng đến năm tám mươi tuổi vẫn còn làm tướng cho Thái tổ Hoàng đế, phục vụ cho triều đình và nhân dân. Tiễn tiên sinh vẫn trẻ hơn Sở Việt ngày xưa. Nếu Tiễn tiên sinh lo lắng thì nơi này của trẫm có Thái y, ba ngày một lần sẽ bắt mạch, chẳng có gì khó khăn cả.”

“Nếu Tiễn tiên sinh tự nhận học vấn chưa đủ thì càng không cần phải nói, vì lời này chính là khi quân phạm thượng. Người vốn là Trạng Nguyên thời Đức Tông, Từ Tam và Trầm Đông Thư cũng là đệ tử của người, đều xuất thân là Trạng Nguyên,” Minh Trạng nói, “Nếu Tiễn tiên sinh tự nhận tài học chưa đủ thì trẫm thật không biết tài học của ai mới có thể hơn được Tiễn tiên sinh đây?”

“Còn nữa, trẫm cũng biết vụ án trong nhà của Tiễn tiên sinh.” Minh Trạng nói một cách thần nhiên, “Chuyện đó không liên quan đến Tiễn tiên sinh, khuyết điểm không thể che lấp được ưu điểm.”

“Tiễn tiên sinh, vì sao lại cứ liên tiếp từ chối lời mời của trẫm như thế?”

Phương hướng của Minh Trạng xưa nay luôn khiến người ta không thể dò dẫm, không có cách nào tìm được lối ra.

Tiến Vinh Đạo nghĩ rằng người dựng nên Đồ Thư quán nhất định là người hiểu rõ cấp bậc lễ nghĩa, không ngờ Minh Trạng nói chuyện lại mạnh mẽ như vậy, hoàn toàn không cho người ta cơ hội lui bước.

Hoàng thượng đã nói đến nước này thì Tiễn Vinh Đạo ngoại trừ linh chỉ cũng chẳng còn cách nào khác. Minh Trạng thầm nghĩ: Xem như người biết điều, không phí cái mạng già của mình.

Đương nhiên Minh Trạng luôn luôn làm cho người ta cảm thấy bất ngờ, khi Tiễn Vinh Đạo đã nhún nhường thì Minh Trạng bỗng nhiên cười một tiếng, “Nhưng mà Tiễn tiên sinh cũng đã ở ngưỡng thất tuần, dám ép

buộc Tiên tiên sinh làm công tác nặng nề như vậy thì trẫm cũng không đành lòng. Tiên tiên sinh vì sức khỏe của mình mà liên tiếp từ chối cũng là nhân chi thường tình.”

Minh Trạng đột nhiên vòng vo một hồi, dừng nói là Từ Tam và Trầm Đông Thư, ngay cả Tiên Vinh Đạo cũng bắt đầu mơ hồ. Rốt cục Hoàng thượng có muốn cho hấn làm hay không đây?

Cầm tách trà lên rồi uống một ngụm, Minh Trạng nói thẳng, “Trẫm nghĩ Tiên tiên sinh có học thức như vậy, quan tâm đến sự phát triển văn hóa của Thiên triều, lại đức cao vọng trọng, không ai mà không phục. Thôi thì làm một cố vấn cho việc biên soạn đại điển, thỉnh thoảng dành chút thời gian để xem tiến trình biên soạn, bọn họ làm không đúng chỗ nào thì tiên sinh chỉ điểm bọn họ vài chỗ. Như vậy vừa thoải mái vừa không lãng phí trí thức của tiên sinh, cũng không ảnh hưởng sức khỏe của tiên sinh, tiên sinh thấy thế nào?”

Bỗng nhiên từ biên soạn viên trở thành cố vấn biên soạn?

Cấp bậc giảm xuống đột ngột, nhưng Tiên Vinh Đạo cũng chẳng thể nói gì, hấn đích thân nhắc đi nhắc lại với hai vị đệ tử rằng sức khỏe của mình không tốt.....Người khác không thể hiểu rõ suy nghĩ trong lòng của Tiên Vinh Đạo như thế nào, tóm lại hấn vẫn rất cao hứng mà cảm kích linh mệnh.

Từ Tam và Trầm Đông Thư đều giật mình khi Hoàng thượng đột ngột xoay chuyển như vậy, chẳng qua cả hai đều là hồ ly đặc đạo, tuyệt đối không lộ ra ngoài, đều bảo rằng Hoàng thượng thật chu đáo, thật thánh minh.

Hai người cũng không ở lâu, cùng nhau xuất cung đưa tiên sinh hồi phủ.

Chẳng qua Từ Tam phải âm thầm thở dài một tiếng, đây quả là cơ hội hiếm có, thật đáng tiếc.

Trầm Đông Thư thì lại nghĩ: Tiết mục tam cố thảo luận cũng đã diễn xong.

Trần Nam Vương phủ.

Phượng gia huynh đệ nhận được thư của Minh Trạng, đương nhiên cũng biết tin tức triều đình bắt giữ Cấp Mộc Nhĩ làm tù binh, cùng với việc Minh Trạng cho chiêu thương ở cảng Thiên Tân, xây dựng Đồ Thư quán, từng việc lần lượt diễn ra, thật sự là náo nhiệt.

Phượng Cảnh Nam rất vui mừng, bèn nói với ca ca của hấn, “Hơn hai vạn con ngựa cho tên kia cũng không uống phí.” Nhi tử thẳng thắn, chiến công đó cũng có một nửa là từ người làm phụ thân này.

Phượng Cảnh Kiên không hề khách khí mà đập đệ đệ của hấn xuống đài, “Người đưa năm ngàn con ngựa, chỉ là một số lẻ. Hai vạn con là do Minh Trạng dùng ngân lượng mua về, người là phụ thân mà còn không biết thẹn khi nói như thế hay sao?” Vì chuyện này mà Phượng Cảnh Kiên liên tục chế nhạo Phượng Cảnh Nam keo kiệt với nhi tử của mình. Nay Minh Trạng thẳng thắn, Phượng Cảnh Kiên đương nhiên càng nhân cơ hội mà thường xuyên đâm chọc Phượng Cảnh Nam mỗi khi thấy đối phương nhắc đến việc này.

Phượng Cảnh Nam cũng không so đo với những lời tính toán chi li của ca ca hấn, nhưng lời tiếp theo của Phượng Cảnh Kiên thật sự khiến Phượng Cảnh Nam nổi nóng, Phượng Cảnh Kiên vui vẻ thêm vào một câu, “Không uống công trẫm đã dạy dỗ Minh Trạng mấy năm nay.”

Ngụ ý là tiền đồ hôm nay của Minh Trạng đều là công lao của Phượng Cảnh Kiên hấn.

Nếu người khác nghe nói như thế thì sẽ không quá phản bác lời của Phượng Cảnh Kiên. Thứ nhất, Phượng Cảnh Kiên có thân phận cao quý, mọi người thúc ngựa cũng theo không kịp, có ai lại vô duyên vô cớ tự đi làm mất mặt của mình cơ chứ. Thứ hai, lời này quả thật cũng đúng sự thật, Phượng Cảnh Kiên đã dốc sức trong việc dạy dỗ Minh Trạng.

Chẳng qua hiện tại người nghe được lời này chính là Phượng Cảnh Nam, Phượng Cảnh Nam quả thật không thể ngờ được, lông mày dựng thẳng, nghe thấy lời này mà hấn liền hoài nghi rốt cục Minh Trạng là do ai sinh ra?

Phượng Cảnh Kiên mặc kệ đệ đệ của hấn lên cơn ghen tị, hấn lại vừa cười vừa tán thưởng, “Xú tiểu tử làm rất tốt, nay quốc khố đã đầy đủ, chiến sự cũng nắm chắc trong lòng bàn tay thì còn gì phải sợ. Trẫm mất

hai mươi năm phòng bị Thát Đát, nay Minh Trạng đăng cơ, trẫm thấy Minh Trạng nhất định có thể san bằng thảo nguyên Thát Đát, mở ra một thời đại thịnh thế.”

Lời này có thể lọt tai một chút, Phượng Cảnh Nam bỏ chuyện liên quan đến việc Minh Trạng rốt cục là do ai dạy dỗ sang một bên, cũng cao hứng phụ họa, “Hy vọng hần có thể giữ được chí hướng này thì mới tốt.” Dù sao thì Minh Trạng là nhi tử của hần, Minh Trạng tốt thì hần mới có lợi.

Nghĩ đến việc kết thân giữa Tây Tạng và Thát Đát thì Phượng Cảnh Nam liền hừ hừ vài tiếng, “Tàng Vương lại kết thân với Thát Đát, thật sự là không biết điều!” Lúc trước năn nỉ ỉ ôi đòi gả nữ nhi cho nhi tử nhà hần, nay lại lưỡng lự muốn thân cận với người Thát Đát!

Phượng Cảnh Kiên cười, “Đội Phạm Thành đến thì cứ phái người cùng Phạm Thành đi sứ Tây Tạng, tự mình đi xem một chút, Tàng Vương nhất định phải thức thời.”

Huynh đệ hai người tính toán ổn thỏa.

Phượng Cảnh Nam chỉ vào thư của Minh Trạng rồi nói một câu, “Tiểu tử này hiện tại phát tài rồi.”

“Thì sao? Đừng bảo là muốn tìm Minh Trạng mượn bạc nhé?” Phượng Cảnh Kiên hỏi nhưng trong giọng nói lại mang theo vài phần không đồng ý.

Phượng Cảnh Nam thật không có ý này, chẳng qua nghe thấy khẩu khí như vậy của Phượng Cảnh Kiên thì liền cảm thấy khó chịu, bèn cất lên giọng nói lạnh lùng, “Đệ cần mượn để làm gì?” Hần cũng không phải không có bạc.” Phượng Cảnh Nam nói tiếp, “Đệ đang nói đến chuyện Đồ Thư quán kia.”

Phượng Cảnh Kiên giật mình, “À, hóa ra là coi trọng sách trong Đồ Thư quán ư?”

“Xú tiểu tử kia không nhắc đến bạc mà chỉ đưa sách đến, như vậy đệ sẽ xây thêm một tòa Đồ Thư quán ở Vân Nam.” Cho dù là Phượng Cảnh Nam thì cũng phải bội phục cái đầu của Minh Trạng, làm sao có thể nghĩ ra được điều này cơ chứ.

“Người cứ như vậy mà tay không đi nhận ư?”

“Chẳng lẽ còn muốn đệ phải bỏ bạc ra mua hay sao?” Phượng Cảnh Nam nhướn mày, chỉ có chút sách cũ, trong khi Minh Trạng muốn ngựa thì hần cũng đã cho không rồi còn gì.

Phượng Cảnh Kiên lắc đầu, “Không cần dùng bạc để mua, Minh Trạng cũng không phải là người keo kiệt.” Hầy, tuy rằng Phượng Cảnh Nam thật sự không phải người quá hào phóng, bất quá Minh Trạng có bất cứ yêu cầu gì thì Phượng Cảnh Nam cũng sẽ tận lực thỏa mãn. Nay Phượng Cảnh Nam muốn vài quyển sách, Minh Trạng đương nhiên cũng vui vẻ đền đáp.

Không ai ngờ được Minh Trạng quả thật chẳng vui tí nào.

Phong thư tiếp theo của Minh Trạng được gửi đến, bên trong dày đặc chữ, đại ý là: Sách này mặt ngoài là sách, nhưng trên thực tế đây đều là kết tinh trí tuệ của các bậc tiền bối. Trí tuệ là vô giá, trí tuệ vô giá có dùng hoàng kim để đánh đổi cũng không đủ!

Nói một tràng hoa trôi nước chảy khiến Phượng Cảnh Nam phải cố gắng nhẫn nhịn cơn buồn nôn để đọc cho xong lá thư, chợt cảm thấy Minh Trạng chẳng phải cho hần sách mà rõ ràng là mấy chục xe hoàng kim thì đúng hơn.

Phượng Cảnh Kiên còn phụ họa thêm mắm thêm muối, “Lẽ vật này của Minh Trạng thật sự là vô giá.”

“Đúng vậy, quả thật đã khiến tiểu tử kia phải cắt thịt xuất huyết rồi.” Phượng Cảnh Nam châm chọc một câu rồi hồi âm cho Minh Trạng: Lẽ vật của người tặng ta quá lớn, có đau lòng muốn chết hay không?

Minh Trạng nghiêm mặt trao đổi với phụ thân của hần: Vì phụ vương thân ái của ta, đừng nói là đau lòng, cho dù đứt ruột đứt gan thì ta cũng không thể từ chối yêu cầu của phụ vương! Lạc khoản: Đệ nhất thiên hạ đại hiếu tử: Minh Trạng.

Khóe môi của Phượng Cảnh Nam giật giật, xú tiểu tử vô liêm sỉ.

Phượng Cảnh Nam có thể tưởng tượng khuôn mặt thối nát đang đắc ý của Minh Trạng. Nhưng không biết vì sao hần lại đọc rất vui vẻ những lời hoa ngôn xảo ngữ này mà trước kia hần luôn mồm phỉ nhổ.

“Nhi tử của ta, đúng là trời sinh làm Hoàng đế.” Phượng Cảnh Nam âm thầm nghĩ.

Minh Trạ có lá gan cải chế những điều vĩ đại, đương nhiên không chỉ một mình Phượng Cảnh Kiên lo lắng.

Tuy rằng khi Minh Trạ ở Vân Quý thì Phượng Cảnh Nam luôn dè dặt đề phòng hấn. Nhưng nay Minh Trạ đã ở đế đô làm Hoàng đế, hai người không còn xung đột lợi ích, Phượng Cảnh Nam quả thật có chút nhớ nhung bản mặt xảo quyệt đáng giận của Minh Trạ, cũng sẽ lo lắng Minh Trạ chấp chính có thuận lợi hay không.

Nay Minh Trạ đã không còn gì ràng buộc, thật giống như mãnh hổ xông chuồng, thống trị thiên hạ. Đủ loại thủ đoạn khiến người ta thần phục. Cho dù ngoài miệng Phượng Cảnh Nam cứ xoi mói bắt bẻ nhưng trong lòng lại vừa tự hào vừa vui sướng.

Nhi tử của ta có bản lĩnh như vậy, thật xứng đáng làm Hoàng đế. Phượng Cảnh Nam lại âm thầm đắc ý kiêu ngạo, khoe miệng lộ ra một nụ cười khó phát hiện. Chương Thú là một trong hai đại thần đi sứ, lộ trình từ đế đô đến Thát Đát gần hơn từ đế đô đến Tây Tạng rất nhiều, cho nên so với đồng liêu Phạm Thành đi sứ Tây Tạng thì Chương Thú đến nơi trước, hơn nữa còn trước tiên gặp được tân Khả Hãn Thát Đát được đồn đãi bấy lâu: Tát Trát.

97. Chương 97

Tát Trát rất trẻ, tuổi của hấn xấp xỉ Cáp Mộc Nhĩ, chỉ nhỏ hơn Cáp Mộc Nhĩ vài tháng mà thôi.

Hàng chân mày sắc bén, đôi mắt như chim ưng, môi mỏng mũi thẳng, vóc người khôi ngô, mặc áo choàng của người Thát Đát, không phải loại nạm vàng mà chỉ bằng vải bố bình thường, mái tóc đen dùng khuyên vàng buộc sơ sài sau đầu, ánh mắt sắc bén lướt qua khiến người ta cảm thấy tràn ngập uy hiếp. Chương Thú từ xa mà đến, lại là quất roi thúc ngựa, sắc mặt mang theo một chút bơ phờ, nhưng tinh thần thì lại không tệ, hấn vừa hành lễ vừa hô to, “Thần Chương Thú phụng lệnh bệ hạ Thiên triều đi sứ Thát Đát, bái kiến Vương tử điện hạ.”

Đôi mắt như chim ưng của Tát Trát khẽ nheo lại, trên mặt không lộ ra tức giận nhưng giọng nói lại lạnh lùng, “Tiểu thần, người vừa gọi bản Hãn là cái gì?” Âm thanh cực kỳ có sức uy hiếp, dường như muốn lập tức giết người. Chương Thú xem như có gan lớn, bị áp lực như thế nhưng sắc mặt vẫn không hề thay đổi, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, “Nghe nói Khả Hãn của quý tộc đã về cõi tiên, Thát Đát vốn phụ thuộc vào Thiên triều, Hoàng đế bệ hạ của Thiên triều chúng ta chưa từng nhận được quốc thư của Thát Đát, chưa từng hạ thánh chỉ thưởng tước, vì vậy tiểu thần không biết ai là tân Khả Hãn.”

Tát Trát hừ lạnh, “Người thật to gan.” Chương Thú hiểu rất rõ, hấn đại diện cho cả triều đình, hướng chỉ người Thát Đát vốn dùng mãnh, xưa nay luôn kính ngưỡng dùng sĩ, nếu lộ ra thần thái khiếp sợ thì sẽ bị coi thường. Vì vậy Chương Thú chỉ nói một cách lạnh nhạt, “Đa tạ Vương tử ca ngợi. Lá gan của tiểu thần xem như tạm được.”

Lần này đi sứ Thát Đát thì Chương Thú đã hoàn toàn chuẩn bị tâm lý tốt nhất.

Tát Trát hừ một tiếng rồi cười lạnh, “Đến một ngày bản Hãn sẽ đích thân mang binh xâm nhập đế đô, khi đó Hoàng đế của các ngươi đương nhiên sẽ phải viết chiếu thư cho bản Hãn.”

Nếu nói về khả năng khua môi múa mép thì người Thát Đát hoàn toàn không thể sánh bằng người đế đô. Chương Thú bình tĩnh nói, “Vương tử điện hạ dẫn quân xâm lăng biên ải Thiên triều, kết quả ra sao thì Vương tử điện hạ đã biết rồi đấy, không cần tiểu thần phải nhiều lời. Lần này đến đây, thứ nhất, bệ hạ của tiểu thần muốn tiểu thần hỏi Vương tử điện hạ vì cớ gì lại xâm lăng biên cương, vi phạm thỏa ước?”

Tát Trát lạnh lùng nói, “Người Hán các ngươi xưa nay luôn giả dối, những thứ cho bản Hãn đều là những thứ sâu mọt rách nát, bản Hãn muốn đích thân dẫn binh đi đến gặp Hoàng đế miệng vẫn còn hôi sữa của các ngươi để đòi công đạo.” Chương Thú hừ một tiếng, “Thỉnh Vương tử điện hạ nói năng cẩn thận một

chút, bệ hạ của chúng ta là long chương phượng tư, vô cùng uy nghi, lại là người cơ trí anh minh, người như Vương tử làm sao có thể sánh bằng. Nếu không thì bệ hạ của chúng ta đã không bắt được tam Vương tử Cáp Mộc Nhĩ diện hạ của nhà ngươi rồi! Còn nữa, Thát Đát và triều đình chúng ta có mậu dịch, xưa này đều là người tình ta nguyện, triều đình chúng ta bán bất kỳ hàng hóa nào thì người Thát Đát các người đều tỉ mỉ kiểm tra, sau đó mới đưa bạc. Nếu là sâu một rách nát thì vì sao ngay lúc ấy không nhắc đến, hiện tại lại tùy tiện xâm phạm biên ải nước ta! Bởi vậy có thể thấy được lời của Vương tử thật sự là khẩu thị tâm phi, không đúng sự thật!”

Tát Trát không bận tâm đến một mớ dong dài tuôn ra từ miệng của Chương Thú, nhưng khi nghe đến cái tên Cáp Mộc Nhĩ thì sắc mặt của hắn đột ngột trở nên lạnh lẽo, đôi mắt chim ưng như thể muốn bắn ra vô số mũi tên sắc bén. Tát Trát chưa kịp lên tiếng thì một người trong hoàng tộc Thát Đát đã lập tức hỏi, “Cáp Mộc Nhĩ chưa chết sao?”

Tát Trát nói một cách quả quyết, “Rõ ràng đã nhìn thấy thi thể của tam Vương huynh, người Hán xưa nay giả dối, vì sao thúc phụ có thể dễ dàng tin tưởng như vậy? Tuyệt đối đừng trúng quỷ kế của bọn họ!” Chương Thú là người nhạy bén, lập tức bắt lấy thời cơ, “Lời này của Vương tử thì tiểu thần cũng không thể tin. Nay Cáp Mộc Nhĩ Vương tử đang là khách quý ở Thiên triều chúng ta, bệ hạ của ta đối đãi với Cáp Mộc Nhĩ Vương tử như huynh đệ. Cáp Mộc Nhĩ Vương tử và diện hạ là thân huynh đệ, nếu biết diện hạ mong hắn sớm chết như vậy thì không biết hắn sẽ cảm thấy đau lòng đến mức nào?”

“Mà tiểu thần cũng đích thân mang đến lá thư do chính Cáp Mộc Nhĩ Vương tử viết tay, diện hạ và chư vị đại nhân có thể cùng xem qua!” Chương Thú lấy thư ra, Tát Trát ra hiệu cho thị vệ bên cạnh, thị vệ đi đến trước mặt Chương Thú. Đây là lần đầu tiên Chương Thú đi sứ, mặc dù đã rèn luyện khả năng bình tĩnh trong mấy năm qua khi phục vụ triều đình, nhưng trong lòng vẫn rất khẩn trương, đương nhiên không bỏ lỡ thần sắc của Tát Trát.

Cáp Mộc Nhĩ có địa vị gì ở Thát Đát, có tình cảm thế nào với Tát Trát, Minh Trạng đã từng nói cho hắn nghe. Hơn nữa theo lời nói của Tát Trát thì nhất định là hy vọng Cáp Mộc Nhĩ chết sớm là tốt nhất. Từ việc Tát Trát bảo rằng đã tìm được thi thể của Cáp Mộc Nhĩ thì nếu muốn Tát Trát đích thân thừa nhận Cáp Mộc Nhĩ còn sống cũng không dễ dàng.

Dù sao trên người của Chương Thú cũng chỉ có một lá thư viết tay của Cáp Mộc Nhĩ mà thôi.

Trong lòng của Chương Thú tính toán một chút, hắn là người tinh táo, lập tức cất cao giọng, “Tiểu thần nghe Cáp Mộc Nhĩ Vương tử nói, hắn và thúc phụ Trần Kính Trung xưa nay có tình cảm rất sâu nặng.”

Vị trung niên hoàng tộc vừa thất thố hỏi về sinh tử của Cáp Mộc Nhĩ quả nhiên khẽ lay động, người nọ thở dài, “Đúng vậy, từ khi còn bé Cáp Mộc Nhĩ thường theo ta học tập thi văn của người Hán.” Chương Thú rất nhạy bén, lại cất cao giọng, “Cáp Mộc Nhĩ Vương tử phân phó tiểu thần, việc này phải trực tiếp đưa đến trong tay của Trần Vương diện hạ.”

Ở Thát Đát, Vương vị chẳng có gì đáng giá, chỉ cần tùy tiện huấn luyện mấy ngàn nhân mã, chiếm lấy một vùng thảo nguyên thì có thể tự phong làm Vương.

Sắc mặt của Tát Trát lúc này không còn sự bá đạo tức giận như trước mà lại trở nên bí hiểm, hắn dựa vào ghế, thản nhiên liếc mắt nhìn Trần Kính Trung. Trong mắt của Trần Kính Trung hiện lên một chút cảm xúc khó hiểu, hắn đứng dậy rồi tự mình tiếp nhận lá thư từ trong tay của Chương Thú.

Tát Trát trực tiếp phân phó, “Sứ thần từ xa đến đây, chắc là cũng mệt mỏi, chuẩn bị cho sứ thần một căn lều nghỉ ngơi, còn chuyện khác thì để hôm sau bàn tiếp.” Chương Thú lại quả quyết từ chối, “Vương tử diện hạ, ngài chưa tiếp nhận quốc thư của bệ hạ chúng ta, tiểu thần có thể nào lui ra nghỉ ngơi cho được.”

“Tốt lắm, đưa quốc thư giao ra đây thì ngươi có thể đi nghỉ ngơi.” Tát Trát hừ lạnh một tiếng, ý tứ uy hiếp cực kỳ rõ ràng, “Nếu ngươi không muốn tự đi nghỉ ngơi thì không bằng bản Hãn phái người đưa ngươi đi.”

Đám mọi rợ này chẳng biết cấp bậc lễ nghĩa gì cả.

Dù sao cũng là địa bàn của người ta, Chương Thú cũng không dám thật sự lấy cứng chọi cứng với Tát Trát. Sở dĩ Tát Trát vội vã muốn đuổi hắn đi, đơn giản là chuyện kế tiếp không tiện có hắn can dự, xem ra giữa Tát Trát và Trần Kính Trung chắc chắn có tranh chấp về Cáp Mộc Nhĩ!

Lúc này Chương Thú vẫn kiên trì vì thể diện sứ thần của chính mình, hắn nói, “Bệ hạ của ta là tôn sư, oai nghi tứ hải. Thư của Cáp Mộc Nhĩ Vương tử là thư riêng, quốc thư của triều đình chúng ta liên quan đến thể diện tôn sư của bệ hạ, nếu Vương tử diện hạ không thể hạ thấp cao nghi để bước xuống tiếp nhận thì tiểu thần tuyệt đối không thể dâng quốc thư cho ngài!”

Dứt lời, Chương Thú mới dẫn theo thủ hạ xoay người rời đi.

Xem ra nội bộ Thất Đát vẫn chưa đủ đoàn kết yên ổn, trong lòng của Chương Thú âm thầm tính toán. Tuy rằng hắn cần rửa mặt nghỉ ngơi nhưng thừa dịp này hắn cần phải làm thêm một vài chuyện.

Đế đô.

Thân mình của Tiễn Vĩnh Đạo vốn rất tốt, tuy râu tóc đã bạc trắng, thân thể cũng rất cường tráng. Vì chuyện Minh Trạm muốn thỉnh hắn chủ trì biên soạn đại điển gì đó, hắn không quá nguyện ý, cho nên đã nhiều lần viện cớ tuổi già mà từ chối.

Kỳ thật văn sĩ là người có rất nhiều nội tâm. Nếu bảo Tiễn Vĩnh Đạo không tự cao thì chính hắn cũng không thể tin tưởng. Phàm là văn sĩ thì đều hy vọng có thể được đối xử như Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng chính là người rất nội tâm.

Chư vị nghĩ thử xem, nếu Lưu hoàng thúc lần đầu vừa đi cầu hiền, mở miệng một tiếng mà Gia Cát Lượng đã vui vẻ chạy theo Lưu hoàng thúc rồi núi, như vậy địa vị của hắn ở trong Lưu thị sẽ không được tôn quý, sẽ không phải là dưới một người trên vạn người. Chính vì tự cao như vậy, làm cho Lưu hoàng thúc phải ba lần hạ cố, khi Gia Cát Lượng trở thành thủ hạ của Lưu Bị thì Quan Vũ và Trương Phi cũng không quá phục Gia Cát Lượng.

Vị trí của Tiễn Vĩnh Đạo cũng có điểm khó xử tương tự như vậy.

Học thức của hắn khiến mọi người phải tán thưởng là uyên bác là đại nho.

Nhưng hắn cũng chỉ nổi danh ở vùng Hoài Dương mà thôi. Người ở phương Bắc mặc dù cũng biết hắn nhưng muốn nói tôn sùng kính ngưỡng thì hoàn toàn kém xa người phương Nam.

Huống chi với học thức như vậy, văn không phải đệ nhất mà võ chẳng phải đệ nhị.

Thiên triều rộng lớn bao la, nhiều người có học thức rất cao, nhưng chẳng ai dám nói bản thân đã học thông suốt tất cả.

Tiến Vĩnh Đạo nổi danh ở phía Nam, nhưng trong triều còn có Hàn Lâm viện.

Có thể vào Hàn Lâm viện thì có ai mà không có tài học hơn người, Tam đỉnh giáp tất nhiên sẽ vào Hàn Lâm viện, còn có đám lão Hàn lâm đọc sách đến bạc cả đầu, đó đều là những người nghiên cứu tri thức cả đời. Tiễn Vĩnh Đạo làm sao dám nói tri thức của mình hơn hẳn kẻ khác.

Còn nữa, Khổng thánh nhân đã nói, trong ba người cùng điắt hẳn có người là thầy của ta. (nói lên tầm quan trọng của tập thể)

Trong xã hội lấy khiêm tốn là mỹ đức thì Tiễn Vĩnh Đạo đương nhiên muốn bắt lấy một chút.

Còn nữa, Tiễn Vĩnh Đạo thật sự không xem việc Hoàng thượng muốn biên soạn đại điển là chuyện lớn, đối với hắn thì đó chỉ là làm mục lục tàng thư cho thiên hạ mà thôi. Tiễn Vĩnh Đạo thật không quá nhiệt tình đối với chuyện này.

Chẳng qua, Hoàng thượng dù sao cũng là Hoàng thượng.

Quân xử thần tử thần bất tử bất trung.

Phía trên có Hoàng thượng liên tục yêu cầu, phía dưới có sư đồ van nài khuyên nhủ, Tiễn Vĩnh Đạo thật sự chưa từng mong ước Hoàng thượng hạ mình mời hắn, hắn chỉ cảm thấy thật sự không thể chối từ, vì thế chỉ đành phải đồng ý.

Sự đồng ý này có hơi bất đắc dĩ một chút, nhưng dù sao thì đây cũng là nhiệm vụ do Hoàng thượng phân phó, Hoàng thượng bỏ qua Hàn Lâm viện, năm lần bảy lượt mời hấn. Cho dù là xương cốt đã già nua nhưng bản chất văn sĩ trong người lại nổi lên một chút đắc ý.

Xem đi, trong các văn sĩ khắp thiên hạ thì cũng chỉ có một mình hấn được phân phó nhiệm vụ này.

Tâm thịnh tình của Hoàng thượng như vậy thì không thể từ chối, mà cũng từ chối không được.

Tiền Vinh Đạo đồng ý lĩnh mệnh, nhưng ai ngờ Hoàng đế lại bất chợt thay đổi kế hoạch, hấn từ người biên soạn đại điển trở thành cố vấn.

Cố vấn.

Chức quan này trước kia chưa từng xuất hiện trong lịch sử của đế đô. Sau khi được Hoàng thượng giải thích thì Tiền Vinh Đạo mới hiểu chính mình chỉ là giúp người ta làm việc mà thôi.

Sự chênh lệch này khó có thể nói ra mức độ chênh lệch, khiến cho Tiền Vinh Đạo ngoại trừ thở dài thật sâu một hơi thì chỉ biết lâm vào trầm mặc.

Tiền Vinh Đạo chỉ mới lĩnh hội sự lợi hại của Minh Trạng mà thôi.

Vì tỏ vẻ Hoàng thượng chiêu hiền đãi sĩ, cùng với sự tôn sùng văn sĩ của mình, Minh Trạng nói đủ thứ chuyện rào trước đón sau với Tiền Vinh Đạo, còn đặc biệt nhận Tiền Đoan Ngọc làm thị vệ bên cạnh, thưởng cho chức quan lục phẩm. Lần này Minh Trạng không hỏi ý của Tiền Vinh Đạo mà chỉ trực tiếp hạ chỉ.

Ngoại trừ tiếp chỉ tạ ơn thì Tiền gia cũng chẳng biết nói cái gì.

Đối với người ngoài thì Hoàng đế thật sự quá mức ân điển cho Tiền gia. Tiền Vinh Đạo cũng thật khiến người ta chấn động, trực tiếp được ban thưởng chức quan, đối với người khác mà nói thì đây là đãi ngộ không thể có được. Nhưng đối với Tiền Vinh Đạo một lòng muốn ái tử dùng khoa cử để tiến thân thì chuyện này chẳng phải tin tức tốt lành gì cả.

Trên đời này còn có một nhóm người, bọn họ không lấy khoa cử để tiến thân, nhưng có thể làm đến chức vị đại quan hiển hách. Loại người này chính là sủng thần tín thần bên cạnh Hoàng đế, xưa nay chiếm lấy sự sủng ái của Hoàng đế mà tiến thân.

Nhưng đừng quên quy củ trong triều, không phải tiến sĩ thì đừng hòng bước vào Hàn Lâm, không phải Hàn Lâm thì đừng hòng bước vào Nội các.

Nếu người không phải tiến sĩ thì ngày sau muốn làm tướng cũng chỉ là nằm mơ mà thôi!

Tuy bề ngoài của Tiền Vinh Đạo rất có khí khái tiên phong đạo cốt, bản thân hấn cũng tự xem mình là người đạo gia, nhưng muốn ái tử thì một lần phải đổ Trạng nguyên, như vậy người này không có dã tâm hay sao?

Đối với Minh Trạng, người chân chính không có dã tâm thì căn bản sẽ không muốn nhi tử tham gia khoa cử.

Tiền gia muốn làm cái gì, tính toán cái gì, Minh Trạng không rõ lắm. Minh Trạng nghĩ rằng chính mình không cần phải biết rõ chuyện không quan trọng này, việc hấn phải làm chính là ra tay quấy nhiễu kế hoạch của Tiền gia.

Hấn muốn Tiền gia biết rõ cái gọi là quân quyền của đế vương! Bọn họ là học sĩ đại nho, khi ở trước mặt quân quyền thì phải biết nên làm cái gì để giữ thể diện!

Minh Trạng ban cho Tiền gia ân điển nhưng lại bóp cổ Tiền Vinh Đạo.

Thủ đoạn của Hoàng đế thật khó lường, Tiền Vinh Đạo làm sao lại không kinh sợ cho được? Quả thật là mất mặt!

Minh Trạng phân phó cho Tiền Đoan Ngọc làm thủ hạ của Phương Thận Hành giám sát ba vị đạo sĩ luyện đan.

Lần này đại hoàn đan phải mất thời gian luyện chế lâu hơn lúc trước, hơn nữa khó khăn rất lớn, cần phải chín lần chín tám mươi một ngày mới có thể mở lò, hơn nữa Côn Luân Tử và Thanh Thành cư sĩ đã nói

trước, quá trình pha chế đại hoàn đan cũng vô cùng gian nan, mười lô đại hoàn đan có thể được một lô thì đã là ông trời ban phước.

Ý tứ chính là, tuy bọn họ luyện đan nhưng chưa hẳn là thành công. Hoàng đế anh minh, phân phó cho bọn họ luyện đan, còn lại mọi chuyện thì cứ tùy bọn họ.

Còn nữa, trước khi Côn Luân Tử và Thanh Thành cư sĩ đến đây thì Minh Trạng đã dùng rất nhiều tiểu hoàn đan.

Sở trường của Chung đạo trưởng là luyện tiểu hoàn đan.

Chẳng qua hiện tại lại có thêm hai đối thủ cạnh tranh, tuy Côn Luân Tử và Thanh Thành cư sĩ là người đến sau nhưng cũng không quá hòa khí, mỗi lần Minh Trạng đến phòng luyện đan để kiểm tra tiến độ thì hai người lại nói ra nói vào về tay nghề luyện đan của tiền bối Chung đạo trưởng có chút vấn đề. Hơn nữa hai người còn liên thủ, bảo rằng đại hoàn đan có thể giúp trị bách bệnh, kiện thể cường thân. Mặc dù sau khi uống vào không thể lập tức đuổi chân thành tiên nhưng có ích cho niên thọ.

Theo Côn Luân Tử và Thanh Thành cư sĩ thì một đại hoàn đan có thể thay thế cho mười viên tiểu hoàn đan. Đương nhiên Minh Trạng ủng hộ, liền lệnh cho các đạo trưởng luyện đại hoàn đan, Chung đạo trưởng muốn nói bản thân không chuyên về việc luyện đại hoàn đan, nhưng sợ mất mặt, cũng sợ sẽ bị hai người này chèn ép đuổi ra khỏi cung, như vậy chẳng phải là tiêu tan thanh danh hay sao?

Thanh Thành cư sĩ nhìn ra tâm tư của Chung đạo trưởng, bèn vuốt râu cười nói, “Chúng ta ở trên núi đã sớm luyện vô số đại hoàn đan, nếu Chung đạo huynh không chuyên về chuyện này thì có thể sử dụng pháp thuật làm đèn điện cho bệ hạ, như vậy cũng có thể giúp bệ hạ giải ưu.”

Chung đạo trưởng vừa nghe xong thì nhất thời lông tơ đều dựng thẳng.

Hắn có nghe nhắc đến chuyện đèn điện, hai mươi vị đạo sĩ tham dự cuộc thi chỉ còn lại hai người Côn Luân Tử và Thanh Thành. Giờ khắc này Chung đạo trưởng xem như hiểu rõ hai người này đang muốn báo thù hắn.

Chung đạo trưởng tự biết mạng của mình không thể cứng như Côn Luân Tử và Thanh Thành cư sĩ, nhưng ở trước mặt Hoàng thượng thì người cũng không thể để lộ sự khiếp sợ. Chung đạo trưởng cũng là người lăn lộn trong giang hồ đã lâu, lúc này đầu óc liền trở nên nhạy bén, kiên trì khoắc lác trước mặt Minh Trạng, “Bản đạo có thể làm được đại hoàn đan, chẳng qua bản đạo vừa mới luyện ra một lô tiểu hoàn đan để bệ hạ sử dụng, nay đạo pháp đã tổn hao hơn phân nửa, không còn sức để chống cự. Nếu cố gắng luyện đại hoàn đan thì phải đợi bản đạo tu dưỡng sáu sáu ba mươi sáu ngày thì mới có thể hết lòng phục vụ bệ hạ được.”

Hắn không biết phương pháp luyện chế đại hoàn đan khoắc lác của Côn Luân Tử và Thanh Thành, chẳng qua lúc này nhất định phải dùng kế hoãn binh để kéo dài thời gian, tìm cách thoát khỏi cái hố của hai vị đạo sĩ này thì hắn mới có thể bảo toàn cái mạng của mình. Minh Trạng là minh quân, minh quân làm sao lại không thương thuộc hạ cho được?

“Được rồi, Chung đạo trưởng, người mệt mỏi thì nghỉ ngơi trước đi. Thanh Thành và Côn Luân Tử, các người bắt đầu luyện đại hoàn đan đi.”

Ngay khi Hoàng đế bệ hạ ngày nhớ đêm mong đại hoàn đan ra lò thì phòng luyện đan lại vang lên một tiếng sét đánh ngang tai, họa sinh ra từ nội bộ, lan truyền vô số lời thị phi.

Nhắc đến chuyện này thì phải bảo rằng Tiễn Đoan Ngọc xui xẻo, một thư sinh yếu đuối bị Minh Trạng đưa đến phòng luyện đan. Thay đổi y phục thị vệ, tuy rằng hắn chỉ biết khoa chân múa tay một chút nhưng xem như cũng tận tụy chức trách.

Lại là người mới đến nên cũng rất nghe lời. Phương Thận Hành thích đọc sách, nay thủ hạ là một thị vệ nho nhã, sau khi nghe ngóng thì mới biết là ấu tử của Tiễn Vinh Đạo tiên sinh có chút danh hào ở đế đô. Vả lại Tiễn Đoan Ngọc cũng rất hiếu ý, vì vậy ấn tượng của Phương Thận Hành đối với Tiễn Đoan Ngọc xem như không sai.

Kỳ thật Tiễn Đoan Ngọc có một tật xấu, chính là quá mê đọc sách.

Kỳ thật từ thời xa xưa đã có chuyện luyện đan. Người hiện đại bảo rằng đó là phong kiến là mê tín, nhưng cổ nhân lại không nghĩ vậy, Lão Tử là người sáng lập đạo giáo, đạo trưởng khi rảnh rỗi sẽ luyện đan chế được.

Tuy Tiên Đoan Ngọc còn trẻ nhưng đọc nhiều thi thư, cũng có chút hiểu biết đối với việc đạo gia dưỡng sinh luyện đan.

Hiện tại hắn đang ở tuổi hiếu kỳ, lại chịu trách nhiệm giám sát chuyện này. Vì thế khi rảnh rỗi thì thường xuyên đi vòng vòng trong phòng luyện đan, còn có thể nhìn xem cách chế đại hoàn đan như thế nào.

Tiên Đoan Ngọc là thủ hạ của Phương Thận Hành, lại được lòng Phương Thận Hành, ba vị đạo trưởng có chút e ngại đối với Phương Thận Hành, vì vậy tuy rằng thấy Tiên Đoan Ngọc hỏi nhiều vấn đề khiến bọn họ phải cứng họng, rào trước đón sau, cực kỳ đáng ghét, nhưng vì Phương Thận Hành mà bọn họ chẳng dám làm gì Tiên Đoan Ngọc.

Ba vị đạo trưởng đúng là được sủng ái, ở trước mặt Hoàng thượng thì lời nói có chút trọng lượng, nhưng vì sao lại sợ một Cấp sự trung ngũ phẩm nho nhỏ như Phương Thận Hành?

Thật ra nói đến việc này thì phải biết rằng, tuy Hoàng đế bệ hạ tin tưởng bọn họ, phong thưởng rất hào phóng, nhưng dường như Phương Thận Hành không thừa nhận bản lĩnh của bọn họ. Ba người thường có tranh chấp, lại là tâm phúc của bệ hạ, lúc trước bọn họ cũng không đặt Phương Thận Hành vào trong mắt. Chẳng qua Phương Thận Hành có thể áp chế ba tên này thì đương nhiên cũng là người rất có thủ đoạn.

Biện pháp cũng khá đơn giản.

Phương Thận Hành thì thoáng lại nhắc một câu, “Đền điện của Hoàng thượng đến nay vẫn chưa hoàn thành, nếu tiên nhân hiển linh thì chắc chắn sẽ có pháp thuật làm được chuyện này. Ba vị tiên trưởng, nếu một trong các vị có thể giải quyết vấn đề đền điện của Hoàng thượng thì Hoàng thượng chắc chắn sẽ phong thưởng rất hậu hĩ.”

Chỉ cần Phương Thận Hành nói ra câu này thì giữa ba người cho dù có mâu thuẫn cực lớn cỡ nào cũng đều im phăng phắt.

Cho nên tuy rằng có người muốn áp chế Phương Thận Hành nhưng cũng vì lời này của Phương Thận Hành mà chỉ đành dập tắt dã tâm của mình.

Còn chuyện thị phi?

98. Chương 98

Phương Thận Hành đang cùng thủ hạ trò chuyện giết thời gian ở phòng nghỉ của phòng luyện đan, ngày thường bọn họ cũng rảnh rỗi, việc luyện đan chủ yếu do nhóm đạo sĩ chịu trách nhiệm, vì vậy bọn thị vệ cực kỳ nhàn hạ.

Lúc này một đám nam nhân đang sôi nổi thảo luận về các cô nương yếu diệu ở hương lâu thì Chung đạo trưởng vội vàng chạy lại, khom người vái chào, vội vã nói, “Phương đại nhân, có chuyện rồi, mọi người đi xem một chút đi, cái tên cầm thú Thanh Thành kia đang vô lễ với Tiên đại nhân!”

Chung đạo trưởng nói không rõ, chỉ giậm chân than thở, “Cầm thú, đúng là cầm thú!”

Phương Thận Hành là chủ quản phòng luyện đan, nếu có chuyện gì thì Hoàng thượng nhất định sẽ hỏi hắn. Lúc này Phương Thận Hành vội vàng dẫn người chạy đến.

Tình cảnh hiện tại vẫn chưa đến nông nổi nào, chỉ thấy Thanh Thành đạo trưởng đang dè Tiên Đoan Ngọc xuống giường, vẻ mặt đỏ ửng tràn đầy thú tính, đang luống cuống tay chân muốn cởi đai lưng của Tiên công tử.

Tiền công tử là người thế nào, đó là thiếu gia quen được nuông chiều của dòng dõi thư hương, chưa từng gặp phải chuyện như vậy, dù sao thì Tiền Đoan Ngọc cũng là nam nhân, vì vậy cố gắng vùng vẫy. Chẳng qua những kẻ từng lăn lộn giang hồ luôn có chút thân thủ, trong chốc lát Tiền công tử cũng không thể thoát khỏi sự kiểm chế của Thanh Thành đạo trưởng.

Phương Thận Hành cũng là thư sinh, nhưng người này lại rất nhanh trí, bèn nhào đến quơ lấy cái vạc bằng đồng sau đó xông lên phía trước, đập mạnh vào sau ót của Thanh Thành đạo trưởng. Một tiếng bốp vang lên, Thanh Thành đạo trưởng đầm đìa máu me, hôn mê bất tỉnh. Đám thị vệ bèn vội vàng tiến lên, ba chân bóng cẳng trối chặt Thanh Thành đạo trưởng.

Sắc mặt của Tiền Đoan Ngọc khó nén khỏi xấu hổ và giận dữ, chẳng qua hắn xuất thân từ thế gia, gặp phải chuyện này nhưng lại giữ được sự bình tĩnh hiếm thấy, hắn phủi bộ y phục thị vệ đã bị nhấn nhúm, thản nhiên nói, “Không biết Thanh Thành đạo trưởng uống trúng thuốc gì mà bỗng nhiên chẳng nhận ra ai. Không được động vào bất kỳ thức uống nào ở trong phòng, sẽ có người đến kiểm tra thực hư!”

Trực tiếp phái người bắt giam Thanh Thành đạo trưởng, Phương Thận Hành bắt đầu phát sầu.

Thị phi đúng là thị phi!

Đạo trưởng bị hạ được, cường gian thị vệ bắt thành.

Từ khi ba vị đạo sĩ vào cung thì Phương Thận Hành đã trở thành kẻ thù của tất cả triều thần, bị công nhận là nham hiểm.

Hiện tại đám đạo sĩ này lại xảy ra chuyện mất mặt như vậy. Nếu lộ ra phong thanh thì đám triều thần nhất định sẽ bắt lấy nhược điểm, ra sức công kích hắn.

Bây giờ phải làm sao đây?

Còn Tiền Đoan Ngọc, nếu hắn giấu kín chuyện này thì Tiền Đoan Ngọc có đồng ý hay không?

Đối với Tiền Đoan Ngọc, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng đến thanh danh, huống chi Tiền Đoan Ngọc vẫn còn nhỏ, Phương Thận Hành chắc chắn chính mình có thể thuyết phục được hắn.

Nhưng cho dù Tiền Đoan Ngọc chịu nghe lời, còn Chung đạo trưởng thì sao?

Chuyện này nếu nói là vô can với Chung đạo trưởng thì Phương Thận Hành hoàn toàn không tin!

Côn Luân Tử và Thanh Thành đạo trưởng luyện đan cho Thánh thượng, sắp qua một tháng, lô đan đầu tiên sẽ được khai lô, lúc này Thanh Thành đạo trưởng lại xảy ra vụ thị phi về tác phong cử chỉ. Hoàng thượng là ngôi cửu ngũ chí tôn, làm sao có thể uống đan dược do một kẻ bị hạ được cường gian bắt thành như thế cơ chứ? Với lại, người có phẩm giá như thế thì đúng là đạo trưởng xằng bậy!

Nay Thanh Thành đạo trưởng coi như tiêu. Thanh Thành đạo trưởng tiêu đời thì kẻ được lợi nhiều nhất chính là Chung đạo trưởng.

Chung đạo trưởng chạy đến phòng nghỉ hô hoán âm ĩ muốn mọi việc nháo nhào, giải quyết Thanh Thành cư sĩ! Nếu không thì ngay cả Phương Thận Hành cũng có thể lập tức đập Thanh Thành cư sĩ bất tỉnh, như vậy tại sao Chung đạo trưởng lại không cứu Tiền Đoan Ngọc trước mà lại âm ĩ chạy đi kêu người?

Biện pháp như thế mặc dù hủ lậu nhưng vẫn dùng được!

Đáng thương ngoại trừ Thanh Thành đạo trưởng thì người vô tội cũng bị kéo vào chính là Tiền Đoan Ngọc!

Hơn nữa Phương Thận Hành cũng không có lá gan giấu diếm Minh Trạm. Hắn chỉ mới tiến vào phòng luyện đan được một thời gian, thủ hạ của hắn cũng không phải tất cả đều nghe lời hắn. Sự tình đã diễn ra, giấu diếm cũng phí công.

Phương Thận Hành chuẩn bị sẵn sàng đi gặp Hoàng thượng để bẩm báo việc này, cũng không ngờ thánh quân không ở nhà, hắn đang phần chấn tinh thần đi theo lão bà xuất môn để ganh đấu với tiểu tam. (tiểu tam = tình nhân, bồ nhí)

Với sự tự tin của Minh Trạm thì hắn chưa bao giờ nghĩ rằng có ai xứng đáng làm tình địch của hắn.

Cho dù Lưu Ảnh có một chút hương vị nhưng hắn cũng không đặt Lưu Ảnh ở vị trí tình địch của mình. Nếu không thì chẳng phải là xem trọng Lưu Ảnh mà tự hạ thấp tình cảm giữa hắn và Nguyễn Hồng Phi hay sao? Chẳng qua vì e ngại Lưu Ảnh đang rõ ràng tỏ vẻ có ý với tiểu Phi Phi nhà hắn nên Minh Trạ cực kỳ có hứng thú đi đả kích vị tiểu tam này.

Hắn đặc biệt yêu thích gương mặt âm đậm thất sắc của Lưu Ảnh khi Nguyễn Hồng Phi chăm sóc quan tâm đến tiểu Minh ừ hắn.

Minh Trạ chuẩn bị kỹ càng để đi khi dễ người ta. Là đương sự trong chuyện này, Nguyễn Hồng Phi hoàn toàn hết chỗ nói đối với sở thích kỳ lạ của Minh Trạ.

Minh Trạ là người sĩ diện, trước kia hắn và Nguyễn Hồng Phi xuất môn ra ngoài đi dạo thì sẽ ăn mặc vừa bóng loáng vừa rực rỡ, sợ bị Nguyễn Hồng Phi che lấp hào quang. Đương nhiên cho dù có cố sức trang hoàng cách mấy thì hắn cũng không thể thắng nổi Nguyễn Hồng Phi. Dung mạo cùng với vóc người của hắn và Nguyễn Hồng Phi đã chênh lệch ngay từ khi chưa sinh ra đời, cho dù Minh Trạ có cố gắng cách mấy thì cũng không thể chuyển bại thành thắng.

Nhưng lần này thì khác, biết Nguyễn Hồng Phi đi gặp Lưu Ảnh, Minh Trạ lại ăn mặc cực kỳ xấu xí. Nguyễn Hồng Phi bất đắc dĩ nói, “Người mặc vậy là ý gì?” Tiểu Minh ừ khó coi như vậy là muốn làm hắn mất mặt hay sao?

Minh Trạ hừ hừ vài tiếng nhưng không nói lời nào, chỉ kêu Nguyễn Hồng Phi đi ra ngoài.

Nguyễn Hồng Phi nói, “Thất lưng của ngươi thì to như cái lu, chân thì to như chân voi, ngươi thật sự không hợp với màu đỏ đầu. Màu xanh lam là hợp nhất.”

“Ngay cả người đứng đầu trong tứ đại mỹ nam đế đô mà ngươi cũng dám chán ghét, ngươi không muốn sống nữa có phải hay không?” Minh Trạ khoắc chặt lấy cánh tay của Nguyễn Hồng Phi rồi tuôn ra một câu uy hiếp, “Dám bỏ ra thì ta sẽ không để yên cho ngươi đâu.”

Trong lúc nhất thời, Nguyễn Hồng Phi thật sự không thể hiểu rõ tâm tư kỳ lạ của Minh Trạ, bất quá tiểu Minh ừ không ghen tuông mù quáng đã là chuyện quá tốt rồi.

Lưu Ảnh rõ ràng rất quý Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên có thể phát hiện. Nếu đối là người khác, lại có tình nhân thích ghen tuông như Minh Trạ thì chắc chắn phải chú ý để tránh hiểu lầm.

Chẳng qua Nguyễn Hồng Phi người ta thuở nhỏ đã là vạn người mê, rất nhiều người khóc lóc kêu gào muốn được sống cùng hắn, đương nhiên người như Lưu Ảnh không phải số ít. Nếu phải tránh hiểu lầm với tất cả mọi người thì Nguyễn Hồng Phi tốt nhất là đừng xuất môn.

Bởi vậy Nguyễn Hồng Phi thật sự không quá để ý chuyện này.

Điểm quý dị của Minh Trạ chính là, bình thường chính thất đi gặp tình địch thì phải trang hoàng cho mình thật lộng lẫy thật xinh đẹp. Nhưng Minh Trạ thì ngược lại, cũng không phải quá xấu, nhưng toàn thân lại lòi thoi nhếch nhác, quả thật chẳng đẹp mặt chút nào.

Nguyễn Hồng Phi đành phải đem theo một trái bóng đỏ xuất môn, hắn vốn là người rất coi trọng thể diện, trên đường đi vẫn cứ liên tục chế giễu Minh Trạ, “Mồm mồm à, đời này của ngươi có hai lần khó coi nhất, lần đầu chính là lúc Kính Mẫn đại trưởng Công chúa tiến cung xem mặt nữ tế, khi đó ngươi khoắc một thân y bào đồ thẩm. Lần trước đã bảo là rất khó coi, lần này ngươi lại mặc như vậy, ngươi có ý đồ gì đây?”

“Ngươi thì biết cái gì?” Minh Trạ liếc Nguyễn Hồng Phi một cái, nói một cách giả lả, “Người có mắt thì sẽ nhìn thấy nét đẹp nội tâm của ta, khó coi chỗ nào đâu?” Tiếp theo là một câu thẩm thía, nghiêm túc giáo huấn lão bà, “Trông mặt mà bắt hình dong chính là nông cạn, biết chưa?”

Nguyễn Hồng Phi cười nhạt đối với lý luận của Minh Trạ, lời này đương nhiên rất đúng, nhưng xuất phát từ miệng của cái tên mồm mồm này thì lại đặc biệt khiến người ta phải oán hận. Minh Trạ là người thích ghen nhất mà Nguyễn Hồng Phi từng gặp, còn mượn cớ ghen tuông mà đạt rất nhiều mục đích xấu xa khiến Nguyễn đại tiên phải chịu thiệt không ít.

Nếu người nào nghe thấy những lời này của Minh Trạng mà không cảm thấy bất đắc dĩ thì đúng là đại thánh nhân!

Hừ, trong khi Minh Trạng thường xuyên bày ra vẻ mặt háo sắc khiến Nguyễn Hồng Phi cũng lười nhắc đến. Thoáng nhìn thấy ai mặt mũi khá ổn thì sẽ giống như sắc ma tám đời chưa thấy mỹ nhân, may mà đám thanh niên xinh đẹp kia có tố chất tốt mới chịu nổi ý dâm của vị Hoàng đế này.

Cho nên ở sâu trong lòng Nguyễn Hồng Phi rất phỉ nhổ cử chỉ này của Minh Trạng. Cả ngày đi trên hoa gheo nguyệt, không tự kiểm điểm chính mình, không chịu tuân thủ đạo phu thê. Bất quá Nguyễn Hồng Phi rất biết ngụy trang, người bình thường cũng nhìn không ra suy nghĩ trong lòng của hắn. Vì vậy người ta có ghen thì tiểu Minh ừ cũng không biết.

Nhưng mỗi khi tiểu Minh ừ ghen tuông thì nhất định sẽ náo loạn nghiêng trời lệch đất. Tuy rằng Nguyễn Hồng Phi có chút bất đắc dĩ đối với lòng dạ hẹp hòi của tiểu Minh ừ, nhưng thật ra hắn lại có chút thích thích máu ghen của tiểu Minh ừ.

Tóm lại là một loại tình cảm vô cùng phức tạp mà người bình thường khó có thể lý giải.

Nguyễn Hồng Phi cân nhắc đến dụng ý của Minh Trạng, cho đến khi hắn nhìn thấy sắc mặt của Lưu Ảnh thì bỗng nhiên hoàn toàn hiểu rõ.

Lần thứ hai nhìn thấy tiểu tam, khác với lần đầu Minh Trạng cố ý kiềm chế. Lần này Minh Trạng lại cố ý tỏ ra thân thiết, cùng với việc Nguyễn Hồng Phi săn sóc hắn khiến cho Lưu Ảnh vốn cực kỳ miễn cảm liên chấn động thất thổ trong chốc lát.

Lưu Ảnh cũng không xa lạ đối với chuyện long dương đoạn tụ, nhưng khiến cho hắn khiếp sợ chính là Đỗ Nhược Vương: một nhân vật phong lưu tiêu sái lại thân mật với vị Ngụy công tử này?

Minh Trạng không có khả năng lộ ra thân phận thật sự trước mặt Lưu Ảnh, vì vậy Lưu Ảnh cho rằng chính mình đã gặp phải một đôi tình nhân bất cân xứng nhất trong cuộc đời hắn! Đối với hắn, Đỗ Nhược Vương cao quý tao nhã như vàng thái dương trên bầu trời, còn Minh Trạng lại giống như củ khoai lang ngoài đồng.

Lần trước nhìn thấy, cho dù trong lòng hơi hoài nghi nhưng không dám xác định, nay bất chợt xác định khiến Lưu Ảnh chấn động như thể bị sét đánh trúng.

Thần sắc của Lưu Ảnh bán đứng nội tâm của hắn.

Minh Trạng vừa cười vừa uống nửa tách trà nhỏ, thưởng thức thần thái của Lưu Ảnh rồi ca ngợi, “Đây là trà gì mà uống ngon như vậy. Trà của Lưu công tử cũng không phải loại bình thường nha.”

Lưu Ảnh lấy lại tinh thần, sắc mặt có chút xấu hổ, “Chỉ là trà Long Tĩnh bình thường mà thôi. Ngụy công tử quá khen rồi.”

Minh Trạng khoát tay rồi liếc mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi, đôi mắt đen láy xoay chuyển một vòng, sau đó tầm mắt lại dừng trên mặt Lưu Ảnh, mỉm cười một cách đầy thâm ý, “Cũng không phải bình thường, nếu không thì lão Đỗ nhà ta cũng không luôn mồm nhắc đến việc uống trà ở nơi này của Lưu công tử đâu.”

Da mặt của Lưu Ảnh cực mỏng, lập tức liền đỏ au, cực lực ổn định tinh thần rồi dời tầm mắt, trong giọng nói bình thản mang theo một chút xấu hổ và giận dữ, “Ngụy công tử, nếu ngài cảm thấy trà ở nơi này của ta ngon thì không bằng một lát nữa ta tặng ngài hai gói.”

“Ha ha, khiến Lưu công tử tốn kém rồi.” Hắn đường đường là chính thất mà lại bị tiểu tam đuổi! Thiên lý ở đâu cơ chứ?

Minh Trạng giả vờ cười vài tiếng rồi hỏi, “Lưu công tử đến đế đô đã được vài ngày, nghe lão Đỗ nhà ta bảo rằng người ở hải ngoại, tính vào đây để học tập hay là du ngoạn?”

Lưu Ảnh nhẹ nhàng nói, “Ta đến thăm người thân, trên đường đã làm phiền Quốc chủ. Nay sắp trở về, vì vậy đã cố ý mời Quốc chủ và Ngụy công tử đến đây để nói lời cảm tạ hai người.”

“Cũng chẳng có gì gọi là phiền cả, là lão Đỗ nhà ta bẩm sinh là người nhiệt tình.” Minh Trạng giả vờ bày ra vẻ mặt oán thán, “Lưu công tử sắp về, như vậy vì sao không nói sớm một chút. Nếu sớm biết thì ta đã

chuẩn bị một chút đặc sản nơi này cho Lưu công tử mang theo. Về sau nếu nhớ đến đế đô thì ngắm vài món vật phẩm của đế đô cũng được.”

Nguyễn Hồng Phi thật sự chịu không nổi sắc mặt này của Minh Trạ, bèn khách khí hỏi Lưu Ảnh, “Đã thu dọn xong chưa? Nếu có gì cần hỗ trợ thì tuyệt đối đừng khách khí với ta.”

Lưu Ảnh ngoại trừ khiếp sợ Minh Trạ thì chỉ có chán ghét mà thôi, nhưng đối mặt với Nguyễn Hồng Phi thì hẳn lại cúi đầu nhẹ nhàng nói, “Đa tạ Quốc chủ, đã thu dọn ổn thỏa, khi nào Quốc chủ có thuyền ra hải ngoại thì cho ta quá giang một đoạn là được.”

Nguyễn Hồng Phi ôn hòa nói, “Ta thường xuyên nghe người nhắc đến mấy quyển sách cổ, nhưng không tiện cho người, bất quá ta có phái người sao chép mấy bộ, người cứ mang theo để giải khuây dọc đường.”

“Đa tạ Quốc chủ.”

Bẩm sinh đã là hồ ly tinh!

Minh Trạ liếc mắt nhìn Nguyễn đại hồ ly đang phóng điện lung tung khắp nơi, hẳn e hèm một tiếng rồi sai khiến Nguyễn Hồng Phi, “Ta uống hết trà rồi, lão Đỗ người đi rót cho ta một tách nữa đi.”

Không đợi Nguyễn Hồng Phi phản ứng thì Lưu Ảnh đã đứng dậy nói, “Để ta đi rót thêm trà cho Ngụy công tử, Ngụy công tử và Quốc chủ cứ tán gẫu một lúc đi.” Hẳn xoay người lánh ra ngoài.

Nguyễn Hồng Phi thật sự đau đầu đối với Minh Trạ, thấp giọng nhắc nhở Minh Trạ, “Phong độ đâu, Phong độ đâu hồ mồm mồm?”

“Mặc kệ.” Minh Trạ cười xấu xa, “Nhưng Lưu Ảnh thật sự rất có phong độ, người động lòng rồi sao?”

Nguyễn Hồng Phi cốc đầu Minh Trạ một cái, “Hắn đã đủ xúi quẩy rồi, người đừng ném đá xuống giếng nữa.”

Đối với Minh Trạ thì kỳ thật Lưu Ảnh là một người xem như có quy củ, lại biết duy trì lòng tự trọng, nhưng ánh mắt lại quá mức thiên vị. Thái độ đối xử với hắn và Phi Phi nhà hắn hoàn toàn khác biệt, điểm này khiến Minh Trạ cực kỳ mất hứng.

Nhưng Minh Trạ có phong độ của Minh Trạ, sau khi tuyên cáo chủ quyền xong, hắn còn rất vui vẻ nhìn đôi mắt nhỏ tròn đầy lưu luyến bất bình lại đáng tiếc dành cho Nguyễn Hồng Phi của Lưu Ảnh.

Trong lịch sử có bao nhiêu gian tình bắt đầu từ một đôi mắt nhỏ vừa thu hút vừa phức tạp như vậy cơ chứ? Minh Trạ âm thầm suy nghĩ.

Lưu Ảnh người ta vốn đã lệnh cho trù tử chuẩn bị rượu và đồ nhắm, nhưng e ngại có Minh Trạ ở đây, Lưu Ảnh cũng không phải kẻ ngốc, bản mặt ghen tuông lồng lộn của Minh Trạ khiến người ta nhìn vào đã rõ, vì vậy Lưu Ảnh thức thời không giữ hai người ở lại dùng bữa trưa mà chỉ khách khí tiễn phu phu Nguyễn Minh hai người xuất môn.

Sau đó Minh Trạ mới nói với Nguyễn Hồng Phi, “Cũng may là ta đi cùng, thật sự là quá nguy hiểm.”

“Nói hươu nói vượn cái gì vậy?” Nguyễn Hồng Phi ôm lấy Minh Trạ mà cười.

“Nếu ta không đến thì không chừng họ Lưu kia sẽ thì thầm to nhỏ gì đó với người. Người như thế thì người đừng dùng dấm vào, nếu dấm vào một chút thì hẳn nhất định sẽ mưu tính đến vị trí chính thất.” Minh Trạ cẩn thận dẫn dò Nguyễn Hồng Phi, “Người không chú ý ánh mắt của hắn nhìn người sao, nơi đó có vô số tình ý vụn cổ sâu bi, chờ người thương hương tiếc ngọc mà thôi.”

Nguyễn Hồng Phi lười để ý đến Minh Trạ, Minh Trạ lại lập ra quy củ với Nguyễn Hồng Phi, “Từ rày về sau nếu có ai dùng ánh mắt như Lưu Ảnh để nhìn người thì người cũng đừng quan tâm đến hắn, nghe rõ chưa?”

Nguyễn Hồng Phi uể oải, “Như vậy ta phải tuyệt giao hơn phân nửa số người mà mình quen biết ư?”

Minh Trạ nghe như vậy thì lông mày lập tức dựng thẳng, hắn giận dữ quát, “Người thông đồng với nhiều người ở bên ngoài như vậy sao?”

Nguyễn Hồng Phi cười ha ha.

Biết Lưu Ảnh phải về chỗ của thủ lĩnh hải tặc Lý Phương thì Minh Trạh rất vui vẻ. Loại vui vẻ này kéo dài đến khi Phương Thậh Hành tiến đến bảh báo vụ thị phi của Thanh Thành đạo trưởng.

Trời ạ, phòng luyện đạh tính ra chỉ có ba đạo trưởng, vậy mà còn có nội chiến nữa sao?

Minh Trạh vừa âm thầm suy nghĩ vừa thân thiết hỏi Tiểh Đoaη Ngọc, “Tiểh Đoaη, người có bị thương không?”

Hoàng thượng hỏi thẳng thần như vậy khiến Tiểh Đoaη Ngọc hơi đỏ mặt, vội vàng bảh báo, “Thanh Thành đạo trưởng đột nhiên phát cuồng, thuộc hạ không thể chế trụ hắh, thật sự là thất trách. Nhưng mà thuộc hạ may mắn có học chút quyền cước nên không bị thương.”

“À, vậy thì tốt.” Minh Trạh vẫn không xem đây là chuyện lớn mà chỉ phân phó, “Phương Thậh Hành, chuyện này giao cho người thẩm vấn. Về phần tiểh Đoaη, người bị sợ hãi rồi, ta cho người ba ngày nghỉ ngơi, trở về tịnh dưỡng đi.”

Phương Thậh Hành lĩnh mệnh, Tiểh Đoaη Ngọc lại nói, “Bệ hạ, thần không hề bị thương. Với lại thần đường đường là nam tử hán đại trượng phu, nếu ngay cả một chút chuyện nhỏ cũng cần phải tịnh dưỡng thì thật sự là không nên thân. Thần cầu bệ hạ cho thần hỗ trợ Phương đại nhân thẩm vấn Thanh Thành đạo trưởng.”

“Tốt, vậy theo ý người đi.” Minh Trạh mỉm cười cho phép.

Mọi chuyện ở đế đô đều an ổn.

Trong khi Chương Thú lại gặp phải phiền phức.

99. Chương 99

Trong khi Chương Thú lại gặp phải phiền phức.

Sau ngày gặp mặt Tát Trát thì hắh cũng không còn nhìn thấy bóng dáng của Tát Trát.

Nhưng Chương Thú lại gặp được một người mà hắh không ngờ đến, chính là thê tử của Cáp Mộc Nhĩ, nay là tiểh Hắh phi của Tát Trát: Ôn Na.

Ôn Na có dáng người đầy đặn, thắh tám ở thảo nguyên tiết trời se lạnh, mặc áo choàng rộng rãi của người Thát Đát nhưng mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy dáng ngực của Ôn Na. Rất khó phân biệt nét mặt buồn vui của Ôn Na, nàng ta nhìn Chương Thú một cách nghiêm túc rồi hỏi thẳng, “Cáp Mộc Nhĩ thật sự còn sống ư?”

“Đúng vậy, không quá bao lâu nữa thì Vương phi có thể nhìn thấy trượng phu của mình.” Chương Thú cảm thấy chính mình đang đứng về phía Cáp Mộc Nhĩ, Ôn Na hắh là theo phe hắh, vì vậy dùng từ ngữ cũng tương đối nhẹ nhàng khách khí.

Ai ngờ Ôn Na chẳng hề vui sướng đối với tin tức này, nàng ta chỉ lạnh lùng nói, “Thát Đát coi trọng anh hùng, cho dù không thể chết trên sa trường thì cũng không nên làm tù binh của người Hán các người. Đáng lý hắh phải chết đi thì mới đúng!” Chương Thú quen nhìn nữ nhân người Hán dịu dàng như nước, đây là lần đầu tiên mới gặp nữ nhân Thát Đát mạnh mẽ như thế, nhất thời há hốc mồm ngây người một lúc thì mới cất lên giọng điệu mang theo một chút trách cứ, “Vì sao Vương phi lại có thể nói như vậy, đó là trượng phu của Vương phi mà?”

Đôi mắt của Ôn Na đỏ ửng nhưng lại nhanh chóng áp chế sự kích động này, sắc mặt khôi phục vẻ bình thắh, nghiêm nghị nói, “Làm một tù binh trở về thì sẽ không còn ai coi trọng hắh. Thay vì như thế thì không bằng chết đi mà có thể giữ được tôn nghiêm!”

Nói xong câu đó thì Ôn Na lập tức xoay người rời khỏi căn lều của Chương Thú.

Đám nữ nhân man di này thật sự chẳng hiểu biết một chút quy củ lễ nghi gì cả. Chương Thú âm thầm đánh giá.

Sau Ôn Na thì Chương Thú gặp được người thứ hai tiến đến, chính là thúc thúc của Cáp Mộc Nhĩ: Trần Kính Trung. Trần Kính Trung là người hiểu rõ cấp bậc lễ nghĩa của người Hán. Trong số những người Thát Đát ở đây thì Trần Kính Trung tao nhã như bạch hạc sống giữa bầy lang sói.

Tuy rằng Trần Kính Trung cũng ăn mặc kiểu người Thát Đát, có thân thể tráng kiện của người Thát Đát, ngũ quan sắc nét, nhưng những điều này không hề hạ thấp phong thái hơn người của Trần Kính Trung. Sau khi bày tỏ lễ tiết, Trần Kính Trung và Chương Thú cùng ngồi xuống, đợi hai người rót trà, nâng trà, mời trà, uống xong một ngụm thì mới bước vào đề tài chính.

“Sứ thần đại nhân, Cáp Mộc Nhĩ có khỏe không?”

“Bệ hạ của chúng ta đối đãi với Cáp Mộc Nhĩ Vương tử như huynh đệ.” Chương Thú nhắc lại lời nói lúc trước. Kỳ thật theo suy nghĩ của Chương Thú thì việc Hoàng đế bệ hạ vốn không ngược đãi Cáp Mộc Nhĩ cũng là xuất phát từ khí độ của một đại quốc quân.

Nghe xong lời này của Chương Thú thì nét mặt của Trần Kính Trung cũng không hề vui mừng mà chỉ mỉm cười kín đáo, “Xem ra Hoàng đế của quý quốc tính đem Cáp Mộc Nhĩ trở thành một món hàng để đầu cơ trục lợi.” Chương Thú nhất thời nghiêm mặt nói, “Trần Vương điện hạ, lời của ngài đối với thiện ý của bệ hạ chúng ta quả thật là một sự sỉ nhục.”

Trần Kính Trung cũng không tức giận mà chỉ nói, “Theo ý ta, nếu xuất phát từ thiện ý thì nên để sứ thần dẫn theo Cáp Mộc Nhĩ trở về thảo nguyên. Thiên triều các ngươi xưa nay luôn đặt lễ nghi lên hàng đầu, hiện tại muốn dùng chiêu tù binh để uy hiếp hay sao?” Chương Thú tiếp tục nghiêm mặt nói, “Xưa nay người Thát Đát bắt người Hán chúng ta làm nô lệ. Nay người Hán chúng ta bắt Vương tử Thát Đát của các ngươi, bệ hạ bắt kể mọi hiềm khích trước kia mà vẫn đối xử tử tế Cáp Mộc Nhĩ điện hạ. Nếu không tính là thiện ý thì chẳng lẽ phải dùng cách mà người Thát Đát sỉ nhục người Hán chúng ta để đối đãi với Cáp Mộc Nhĩ thì mới tính là hợp lý hay sao?”

Trần Kính Trung mặc kệ lời nói của Chương Thú, bỏ qua đề tài này, hần hỏi thẳng, “Nói trắng ra thì rốt cục Hoàng đế của các ngươi muốn điều kiện gì mới có thể thả Cáp Mộc Nhĩ trở về?” Chương Thú cũng nói thẳng, “Trần Vương điện hạ, thứ tiểu thần nói thẳng, thân phận của ngài tuy cao quý nhưng hiện tại người làm chủ Thát Đát dường như không phải là ngài, mà là Tát Trát điện hạ. Chuyện này liên quan đến quốc thư của bệ hạ chúng ta, thứ cho tiểu thần không thể tiết lộ với ngài.”

Hần nhất định phải gặp trực tiếp Tát Trát.

Trần Kính Trung thản nhiên nói, “Nếu người biết chuyện của Cáp Mộc Nhĩ thì nên hiểu rõ Tát Trát cũng không muốn nghĩ cách cứu viện Cáp Mộc Nhĩ đâu.”

“Tiểu thần nghe Cáp Mộc Nhĩ điện hạ bảo rằng Trần Vương điện hạ lúc trước đối xử với hần tốt nhất, nhưng đến thời điểm mấu chốt lại quay sang ủng hộ Tát Trát Vương tử khiến Cáp Mộc Nhĩ điện hạ rất thất vọng.” Chương Thú liên tục châm ngòi hiềm khích giữa đám người Thát Đát với nhau.

Sắc mặt của Trần Kính Trung không hề thay đổi, chỉ thản nhiên nói, “Ta cũng không phải ủng hộ Tát Trát mà chỉ là chọn ra một Khả Hãn có thể gánh vác trọng trách của Thát Đát. Cáp Mộc Nhĩ không thích hợp với vị trí này.”

“Ta nghĩ chuyện này Cáp Mộc Nhĩ đã nói cho người biết rồi chứ, nếu không thì hần cũng sẽ không giao thư riêng cho ta, đúng không?” Người Thát Đát xưa nay nổi tiếng thật thà, nhưng kẻ tinh thông Hán học lại lấy cái tên của người Hán như Trần Kính Trung thì hiển nhiên đã học được sự xảo quyệt của người Hán. Chương Thú vẫn giữ sắc mặt bình thản, “Tiểu thần cũng không nghĩ ra nguyên nhân, rõ ràng là ngài phản bội Cáp Mộc Nhĩ Vương tử nhưng hần vẫn phân phó tiểu thần giao thư tận tay cho ngài. Nếu Trần Vương điện hạ một lòng cho rằng Cáp Mộc Nhĩ điện hạ thấu hiểu và tha thứ cho ngài thì tiểu thần cũng không còn gì để nói. Dù sao thì tiểu thần cũng không biết rõ cảm tình giữa Cáp Mộc Nhĩ Vương tử và điện hạ.” Chương Thú nói như vậy nhưng Trần Kính Trung vẫn không lay động, chỉ đứng dậy rồi nói, “Người đã kiên

trì muốn gặp mặt Tát Trát thì ta sẽ chuyển lời giúp người.” Chương Thú đứng dậy đưa tiễn, “Đa tạ Trần Vương điện hạ.”

Trần Kính Trung nói được thì làm được.

Chẳng những Chương Thú gặp được Tát Trát mà còn được đối xử đúng như một sứ thần.

Lúc này thái độ của Tát Trát rất khác với lúc trước, hơn nữa còn cực kỳ khách khí, “Tiểu Vương vừa mới đăng cơ, có rất nhiều chuyện đều do người bên cạnh phụ thân làm chủ. Là tiểu Vương bị gian thần lừa gạt, lúc trước ta còn tưởng Thiên triều cố ý khó xử tiểu Vương, nhất thời xúc động muốn đi tìm Hoàng đế bệ hạ để đòi công đạo. Sau đó mới biết hết thấy đều là hiểu lầm, nay mọi chuyện đã điều tra rõ ràng, những kẻ liên quan đã bị tiểu Vương xử trí. Lúc trước sơ suất với sứ thần, không biết trong lòng có oán giận tiểu Vương hay không?” Chương Thú nói, “Nếu Vương tử đã biết nguyên do trong đó thì mong rằng Vương tử đích thân nghênh đón quốc thư của bệ hạ chúng ta để hóa giải hiềm khích giữa hai nước.”

“Đây là điều hiển nhiên.” Trong mắt của Tát Trát xuất hiện sự mất kiên nhẫn, vẫn cố gắng kiềm chế mà nói, “Nay tiểu Vương đã hạ mình, sứ thần cũng nên giao ra quốc thư. Tiểu Vương và bệ hạ của các người đều là mới đăng cơ, tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, đây là lần đầu tiên trao đổi thư từ cho nên tiểu Vương thật sự rất hiếu kỳ.”

Sau khi cử hành nghi thức nghênh đón quốc thư thì Chương Thú mới dâng quốc thư cho Tát Trát.

Tát Trát vừa nhìn đến yêu cầu bên trong, muốn mười vạn con ngựa đổi lấy Cáp Mộc Nhĩ thì nhất thời liền nổi trận lôi đình, thẳng tay đưa quốc thư cho Trần Kính Trung.

Trần Kính Trung đọc lướt một lượt rồi nói, “Có lẽ Hoàng đế của quý quốc không hiểu rõ tình huống của Thát Đát. Thát Đát chúng ta nhiều đời vẫn sống trên thảo nguyên cần cỗi này. Ngày thường phải trông chờ vào Hoàng đế bệ hạ ban ân thì mới miễn cưỡng sống qua ngày, nay mười vạn con ngựa thật sự là quá nhiều. Cho dù có gom tất cả ngựa của Thát Đát thì e rằng cũng không đủ.” Chương Thú nói, “Cáp Mộc Nhĩ Vương tử là ca ca của Tát Trát Vương tử, là diệt tử của Trần Vương điện hạ, thân phận vô cùng cao quý, đương nhiên giá trị bản thân cũng không phải người bình thường có thể sánh bằng. Chẳng lẽ nhị vị điện hạ cảm thấy Cáp Mộc Nhĩ điện hạ không sánh bằng mười vạn con ngựa hay sao?”

“Đừng nói là Cáp Mộc Nhĩ, cho dù là bốn Vương thì cũng chẳng đáng cái giá đó đâu.” Tát Trát hoàn toàn không có sĩ diện như Chương Thú đã tưởng tượng, Tát Trát nói một cách chế nhạo, “Người Thát Đát chúng ta vốn lỗ mãng, không cao quý như người Hán các người, đương nhiên giá trị cũng rẻ hơn nhiều. Nếu để ta nói thì một ngàn con ngựa là quá hời, ở đó mà đòi mười vạn con? Nếu như thế thì thôi cứ để Cáp Mộc Nhĩ ở chỗ của Hoàng đế bệ hạ các người đi. Khi nào ta có đủ mười vạn con thì sẽ dùng chúng để chuộc lấy huynh trưởng Cáp Mộc Nhĩ của ta.”

Trần Kính Trung cũng cò kè mặc cả, “Thật sự là quá nhiều.”

Bị đối xử lãnh đạm trong thời gian qua khiến Chương Thú cũng ghen khuất trong lòng, thái độ xem như kiên quyết cứng rắn, “Các đại thần tại Thiên triều đều nghĩ rằng Cáp Mộc Nhĩ điện hạ có thân phận cao quý, nếu không phải bệ hạ chúng ta từ bi thì cho dù là mười vạn con ngựa cũng đổi không được. Nếu Tát Trát Vương tử cho rằng Cáp Mộc Nhĩ điện hạ chỉ đáng giá một ngàn con ngựa thì tiểu thần cũng chẳng biết nói gì hơn.”

“Mọi chuyện có thể thương lượng.” Trần Kính Trung làm lắng dịu bầu không khí, “Chúng ta đã biết ý của Hoàng đế bệ hạ các người. Sứ thần cũng phải cho chúng ta thời gian để thương nghị, chứ không thể lập tức đưa ra đáp án như vậy được.” Chương Thú nói tiếp, “Bệ hạ của chúng ta đối đãi Cáp Mộc Nhĩ Vương tử như thân huynh đệ, cho dù huynh đệ của Tát Trát điện hạ chỉ trị giá bằng một phần của con ngựa thì đổi với bệ hạ chúng ta vẫn vô cùng cao quý. Nếu hai vị điện hạ có chỗ khó xử thì tiểu thần xin lui ra trước, nếu điện hạ có gì cần phân phó thì cứ phái người đến gọi tiểu thần một tiếng, tiểu thần tất sẽ đến.”

Tát Trát khoát tay đuổi người, “Người đi nghỉ ngơi đi.” Nhìn thấy Chương Thú thì sẽ phiền lòng, nhất là người này mang đến tin tức Cáp Mộc Nhĩ còn sống khiến cho hắn càng rước thêm nhiều phiền phức! Bọn người Hán thật đáng ghét!”

Đội Chương Thú rời đi thì Tát Trát lập tức từ trên Vương tọa nhảy xuống, đến trước mặt Trần Kính Trung, “Tên tiểu Hoàng đế kia dám chào giá như thế, mười vạn con ngựa? Hừ, mười vạn con ngựa?”

Tát Trát cười lạnh, ở trong lều đi qua đi lại vài vòng.

“Mấy chuyện này xưa nay đều chào giá ngất ngưỡng, chung quy vẫn là vì bạc, chẳng có gì là kỳ lạ cả.” Trần Kính Trung nói một cách thần nhiên.

Tát Trát khẽ động mi tâm, nhếch lên một bên lông mày rậm rạp, lộ ra giọng điệu mỉa mai, “Thúc thúc của ta, ngài đừng bảo là muốn dùng mười vạn con ngựa để đổi lấy một phế vật nhé?”

“Tát Trát, Cáp Mộc Nhĩ là ca ca của người đấy.”

“Ta không có cái loại ca ca để cho người ta bắt làm tù binh.” Nếu Cáp Mộc Nhĩ trở về thì Tát Trát vừa phải mất rất nhiều ngựa để trao đổi, hơn nữa những gì của Cáp Mộc Nhĩ cũng đã bị hấn ăn sạch, thế thì của Cáp Mộc Nhĩ cũng trở thành thế thì của hấn, Tát Trát tuyệt đối không muốn nhổ ra mấy thứ này.

Trần Kính Trung thử hỏi, “Nếu không cần mười vạn con ngựa thì làm sao có thể chuộc về Tát Trát?”

“Ta chỉ có một ngàn con thôi.” Tát Trát nhấn mạnh, Tên sứ thần người Hán kia thật khó chơi, xem ra hấn tuyệt đối không đồng ý dùng một ngàn con ngựa để trao đổi với Cáp Mộc Nhĩ.”

“Thúc thúc, ngài cũng nghe sứ thần nói rồi đó, nay Hoàng đế bọn họ đối xử với Cáp Mộc Nhĩ như thân huynh đệ. Cáp Mộc Nhĩ sẽ không bị uất ức đâu, chúng ta tạm thời cứ để Cáp Mộc Nhĩ ở lại hoàng cung của người Hán đi.” Tát Trát khẽ nheo lại đôi mắt chim ưng của mình, lạnh lùng nói, “Chắc chắn sẽ có một ngày ta sát nhập hoàng cung của người Hán, đích thân nghênh đón ca ca của ta trở về.”

Hấn nhìn Trần Kính Trung, “Như vậy vẫn chưa được hay sao? Thúc thúc của ta?”

“Nói như vậy cũng không thực tế.” Một câu của Trần Kính Trung đánh tan cuồng vọng của Tát Trát, “Lần này người cũng không chiếm được lợi ích gì cả, người cũng biết binh mã của người Hán không phải cỏ rác, người không dễ dàng tấn công được để đô đâu.”

“Tát Trát, hiện tại tuy rằng Hoàng đế của bọn họ giữ hòa khí với Cáp Mộc Nhĩ, nhưng đó chỉ là trông cậy vào việc Cáp Mộc Nhĩ có thể đáng giá để trao đổi. Nay người kiên quyết từ chối, nếu Hoàng đế của bọn họ tức giận thì Cáp Mộc Nhĩ nhất định sẽ phải chịu khổ.”

Như vậy chẳng phải hợp ý của ta hay sao? Ta cầu còn không được đây này. Tát Trát âm thầm nghĩ như thế.

Trần Kính Trung thấy Tát Trát vẫn hồ hững thì liền thở dài, “Tát Trát, dù sao thì Cáp Mộc Nhĩ vẫn là ca ca của người.”

Ở bất kỳ thời đại hoặc chủng tộc nào, cho dù người Hán thường tự bảo rằng bọn họ tràn đầy lễ nghi quy củ, lại ngạo mạn xem các chủng tộc khác là man di, nhưng ở phương diện mạnh làm vua thua làm giặc thì hết thấy mọi chủng tộc đều giống như nhau.

Trong lịch sử người Hán, thần cường chủ nhược, đoạt quyền xâm chiếm cũng chẳng phải chuyện hiếm.

Đương nhiên người Thiên triều học hành cao thâm, những người thành công sẽ là quân vương khai quốc, những kẻ thất bại sẽ là loạn thần tặc tử.

Kỳ thật mọi người đều vì dã tâm của mình, cũng không cần nói quá mức khó nghe như vậy.

Nay cho dù Trần Kính Trung phong độ nho nhã thế nào, ăn nói khéo léo thế nào thì hiện tại chủ nhân của Thát Đát cũng không phải là hấn mà là người nắm nhiều binh mã nhất: Tát Trát điện hạ.

Trần Kính Trung cũng không thể thuyết phục Tát Trát chuộc Cáp Mộc Nhĩ trở về.

Cho dù bởi vì vậy mà Trần Kính Trung đã nhiều lần khắc khẩu kịch liệt với Tát Trát, nhưng Tát Trát cũng không chịu nhượng bộ trong việc này.

Là tân vương của Thát Đát, Tát Trát cho rằng chuyện này chính là giới hạn của chính mình. Hắn đã thu gom toàn bộ quân đội và thế lực của Cáp Mộc Nhĩ, nếu Cáp Mộc Nhĩ quay trở về thì sẽ thắng tay cắt thịt Tát Trát, Tát Trát làm sao có thể đồng ý cho được.

Vì vậy đàm phán lâm vào bế tắc.

Mà lúc này Chương Thú phát hiện người đứng về phe hắn không phải là vị thế tử có trái tim sắt đá của Cáp Mộc Nhĩ mà chính là vị thúc thúc từng phản bội Cáp Mộc Nhĩ: Trần Kính Trung.

Ngược lại với sự lạnh lùng của Tát Trát, biểu hiện của Trần Kính Trung mới đúng là thân nhân của Cáp Mộc Nhĩ, hắn thường xuyên tiến đến hỏi thăm Chương Thú về tình hình gần đây của Cáp Mộc Nhĩ. Trên thực tế Chương Thú chưa từng được phái ra ngoài làm việc, hắn chỉ là một Ngự sử ngũ phẩm nho nhỏ, căn bản không có khả năng gặp mặt Cáp Mộc Nhĩ, hắn cũng không rõ tình huống thực tế của Cáp Mộc Nhĩ.

Nhưng đừng quên một điều, Chương Thú có thể được Minh Trạng chọn lựa để đi sứ Thát Đát không phải chỉ vì hắn quen thuộc tập tính của người Thát Đát, tinh thông ngôn ngữ của người Thát Đát mà hắn còn là người có tâm địa khôn khéo và rất có tài ăn nói.

Sứ thần dựa vào đầu lưỡi để kiếm cơm.

Tuy rằng Chương Thú không biết tình hình thực tế của Cáp Mộc Nhĩ nhưng hắn có thể tùy cơ ứng biến.

“Cáp Mộc Nhĩ điện hạ là khách quý của bệ hạ chúng ta, tiểu thần làm sao có thể thường xuyên diện kiến cho được. Nhưng mà bệ hạ của chúng ta ăn cái gì thì Cáp Mộc Nhĩ điện hạ cũng sẽ ăn cái đó, bệ hạ mặc y phục với chất liệu gì thì Cáp Mộc Nhĩ điện hạ cũng được dùng chất liệu đó.” Chương Thú nói một cách khẩn thiết, “Người của quý tộc vô cớ xâm phạm nước ta, tuy rằng bị triều đình chúng ta đánh bại, bất quá tướng sĩ của chúng ta không phải là không có thương vong. Trong triều có rất nhiều đại thần muốn giết Cáp Mộc Nhĩ điện hạ để tế linh hồn các tướng sĩ đã hy sinh. May mà bệ hạ chúng ta từ bi, tận lực trấn an triều thần, bảo vệ tánh mạng của Cáp Mộc Nhĩ điện hạ.”

“Cũng chỉ có quân chủ vạn quốc như bệ hạ chúng ta mới có trí tuệ thâm sâu như đại dương, do đó mới đặc xá tội danh của Cáp Mộc Nhĩ điện hạ. Nhưng còn Tát Trát Vương tử thì sao, là thân đệ đệ của Cáp Mộc Nhĩ Vương tử mà lại lạnh lùng để Cáp Mộc Nhĩ điện hạ làm tù binh ở đế đô, không chịu cứu người, hắn đặt tình cảm huynh đệ ở đâu?” Chương Thú thở dài, “Nếu Cáp Mộc Nhĩ điện hạ ở đế đô mà biết Tát Trát Vương tử tuyệt tình như thế thì không biết sẽ đau lòng đến thế nào nữa?”

Trần Kính Trung không để ý đến lời của Chương Thú mà chỉ nhìn Chương Thú thật sâu rồi thản nhiên nói, “Sứ thần nói sai rồi, Cáp Mộc Nhĩ đã sớm định liệu được kết quả này. Người Hán các ngươi có một câu gọi là một núi khó chứa hai hổ. Cáp Mộc Nhĩ từng là người cạnh tranh mạnh mẽ cho cái ghế Hãn vị với Tát Trát, nay Tát Trát là Khả Hãn, Cáp Mộc Nhĩ là tù binh. Sứ thần đại nhân, nếu đổi lại là Hoàng đế của các ngươi thì hẳn sẽ cứu kẻ thù của hắn hay sao?”

Trên mặt của Chương Thú nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc khác thường, “Chẳng lẽ Cáp Mộc Nhĩ điện hạ và Tát Trát điện hạ không phải thân huynh đệ ư?” Về mặt tựa như không biết Cáp Mộc Nhĩ và Tát Trát đã trở mặt với nhau.

“Sứ thần đại nhân, người hơi có chút không thật thà rồi.” Một câu của Trần Kính Trung vạch trần lỗ hổng trong lời nói của Chương Thú, “Sứ thần đại nhân biết rõ ta và Cáp Mộc Nhĩ có giao hảo, sau đó lại phản bội Cáp Mộc Nhĩ, vậy mà lại không biết chuyện Cáp Mộc Nhĩ và Tát Trát trở mặt với nhau ư?”

“Cho dù trước đó sứ thần không biết thì với trí tuệ của sứ thần, vừa nhìn thấy Tát Trát quả quyết từ chối chuộc về Cáp Mộc Nhĩ thì cũng đã đoán được.” Chương Thú da mặt rất dày, hắn thở dài một tiếng, nghiêm túc nhìn sâu vào mắt của Trần Kính Trung, tỏ vẻ chính mình tâm địa vô tư, gia tăng sức thuyết phục, “Trần Vương điện hạ, ngài xuất thân từ vương tộc, đương nhiên hiểu rõ sự cạnh tranh khốc liệt trong vương thất như thế nào. Hơn nữa, ngài biết rõ kinh thư của người Hán, biết rõ người Hán có câu gọi là, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài. Ngài hỏi tiểu thần rằng, bệ hạ của chúng ta có cứu kẻ thù của mình về hay không thì vấn đề này cũng không khó trả lời.”

“Nếu đổi lại là bệ hạ của chúng ta, cho dù huynh đệ của mình là kẻ tử thù thì nhất định cũng sẽ bỏ ra một số bạc lớn để chuộc về.” Chương Thú nói một cách đầy chính nghĩa, “Trần Vương điện hạ, ngài quá coi

thường trí tuệ của bệ hạ chúng ta. Nếu huynh đệ bị bắt mà chẳng quan tâm thì sẽ làm mất lòng dân, mất lòng hoàng thất. Bệ hạ chúng ta là người anh minh, nếu gặp phải chuyện giống như Tát Trát điện hạ đang đối mặt thì tuyệt đối sẽ không lựa chọn tuyệt tình như Tát Trát điện hạ đâu. Chẳng lẽ đối với Tát Trát điện hạ thì Cáp Mộc Nhĩ Vương tử chỉ là ngoại nhân thôi sao?”

“Cho dù giống như lời của Trần Vương điện hạ, Cáp Mộc Nhĩ Vương tử từng là người cạnh tranh mạnh mẽ với Tát Trát điện hạ. Tiểu thần chỉ muốn hỏi Trần Vương điện hạ một câu, hiện tại vị trí của Tát Trát Vương tử vẫn chưa đủ vững chắc hay sao? Cho dù Cáp Mộc Nhĩ Vương tử quay trở về thát Đát thì vẫn còn sức cạnh tranh với Tát Trát Vương tử hay sao? Đối mặt với sự thất bại của mình, lại thất bại dưới tay địch nhân, cho dù Cáp Mộc Nhĩ Vương tử trở lại Thát Đát thì có năng lực gì? Có năng lực uy hiếp địa vị của Tát Trát Vương tử hay sao?” Chương Thú nghiêm mặt nói, “Giờ khắc này Cáp Mộc Nhĩ Vương tử đã trở thành một vị huynh đệ hoàn toàn không còn khả năng uy hiếp. Nhưng chuộc về Cáp Mộc Nhĩ vương tử thì sẽ chứng minh tình cảm thù tặc của Tát Trát Vương tử, chứng minh Tát Trát Vương tử là một người trọng tình trọng nghĩa!”

“Tát Trát Vương tử không chỉ có một mình Cáp Mộc Nhĩ Vỹong tử là huynh đệ, cũng không chỉ có một mình Trần Vương điện hạ là thúc phụ.” Chương Thú hạ thấp giọng, “Nay Tát Trát Vương tử vì hiềm khích trước kia, vì lợi ích nhỏ mà bỏ mặc an nguy của Cáp Mộc Nhĩ Vương tử, ngày sau nếu bất kỳ người nào trong các người ở vào vị trí của Cáp Mộc Nhĩ Vương tử, thứ cho tiểu thần vô lễ, Tát Trát Vương tử chắc chắn sẽ quyết định giống y như vậy!”

“Người Hán chúng ta khinh thường sự quyết định này!” Chương Thú nói, “Cho dù Tát Trát Vương tử dùng tuần mã đao thương chiếm được vị trí Khả Hãn nhưng chẳng lẽ thống trị tộc nhân Thát Đát cũng phải dựa vào tuần mã và đao thương hay sao?”

“Tát trát điện hạ vì lợi ích nhỏ mà bỏ mặc thanh danh chính nghĩa của mình, nay Tát Trát điện hạ bỏ mặc Cáp Mộc Nhĩ Vương tử thì ngày sau có cái gì mà Tát Trát điện hạ không thể bỏ mặc cơ chứ?” Chương Thú hỏi một cách nghiêm túc.

“Bệ hạ của chúng ta cố ý để Tát Trát điện hạ chuộc về Cáp Mộc Nhĩ điện hạ chẳng lẽ vì mười vạn con ngựa hay sao?” Chương Thú bày ra bộ mặt đầy lòng trắc ẩn, nói một cách quả quyết “Nếu Trần Vương điện hạ thật sự nghĩ như thế thì chúng tôi ngài đã quá coi thường bệ hạ của chúng ta!”

“Hành động này của bệ hạ hoàn toàn là vì Tát Trát điện hạ!” Chương Thú nói, “Mười vạn con ngựa nhiều quá ư? Dùng mười vạn con ngựa để đổi lấy thanh danh chính nghĩa quả thật là quá ít rồi đó. Cứ chỉ này hoàn toàn có thể giúp Tát Trát điện hạ đạt được thanh danh chính nghĩa!”

“Nghênh đón một Cáp Mộc Nhĩ Vương tử không còn sức uy hiếp, lại có thể đạt được danh vọng cho mình, lấy lòng các bộ tộc Thát Đát!”

“Trên đời làm gì có chuyện nào tốt hơn chuyện này nữa cơ chứ?”

Trần Kính Trung nhin không được mà vỗ tay ca ngợi, “Quý quốc có sứ thần có thể khéo ăn khéo nói lại giải tranh luận như vậy thật sự khiến Trần mỗ mở rộng tầm mắt. Trần mỗ từng đọc qua thi thư của người Hán, Trần mỗ cho rằng Tô Tần, Trương Nghi thời Xuân Thu chiến quốc có lẽ cũng không thể hơn được sứ thần.”

100. Chương 100

“Sứ thần đại nhân cũng biết, khi chân chính ở trước mặt đao thương thì nhân nghĩa cũng chỉ là vô dụng mà thôi.”

“Nhưng tiểu thần chưa bao giờ nghe nói bạo quân nào có thể thiên thu muôn đời, Trần Vương điện hạ tinh thông sử sách nhà Hán, coi như biết rõ Tần Thủy Hoàng là thí dụ tốt nhất.” Chương Thú nói, “Trần Vương điện hạ là vương tộc Thát Đát, chẳng lẽ tính để kẻ bất chính kéo dài thiên thu muôn đời của tộc Thát Đát hay sao?”

Trần Kính Trung cũng không dễ dàng thừa nhận, “Lời của sứ thần rất êm tai, nhưng sứ thần là người do Hoàng đế phái đến, đương nhiên đại diện cho lợi ích của Hoàng đế các người. Rốt cục mục đích của sứ thần cũng đâu suy nghĩ vì Thát Đát chúng ta.”

Nghe nói như thế thì Chương Thú chỉ cười một cái, “Điện hạ thật sự lo lắng quá nhiều.”

“Điện hạ, thứ tiểu thần nói thẳng, từ ngày Thiên triều kiến quốc đến nay, triều đình của chúng ta đánh rồi hòa, hòa rồi đánh. Tự thời Thái tổ đến tận nay đã mất cả trăm năm giao tranh. Nhưng ngoại trừ thời Đức Tông hoàng đế thì Thát Đát Khả Hãn may mắn đột phá Nhận Môn quan, chứ người Thát Đát chưa bao giờ có thể chân chính chiến thắng trên diện rộng.” Ngoại trừ cái miệng khéo léo thì Chương Thú còn có bộ dáng cao to nở nang, dung mạo này thường giúp gia tăng khả năng đáng tin cho chính bản thân mình. Chương Thú nói, “Nay Tắt Trát điện hạ vừa mới chiếm quyền Thát Đát mà đã bắt đầu xâm chiếm biên quan của ta. Thứ tiểu thần nói thẳng, trận chiến này nếu Tắt Trát Vương tử có thể chiếm được thắng lợi thì Tắt Trát Vương tử có thể củng cố tộc nhân Thát Đát. Nhưng chúng ta có thể thấy rõ kết quả rồi đây.”

“Nếu Tắt Trát Vương tử không thể chiến thắng, trái lại Cáp Mộc Nhĩ Vương tử lại rơi vào tay của triều đình chúng ta.” Chương Thú nói, “Có lẽ điện hạ và Tắt Trát điện hạ biết một chút tin tức của triều đình chúng ta. Nhưng tiểu thần phải nói cho điện hạ biết một điều, tin tức mà các người có được cũng không hẳn là chuẩn xác.”

“Bệ hạ của chúng ta anh minh thần võ hơn hẳn các đại tiên hoàng trước kia, nói miệng không bằng chứng cứ, thông qua chiến sự lần này có thể nhìn ra một chút.” Chương Thú nói một cách thần nhiên rồi mỉm cười, “Chẳng lẽ Trần Vương điện hạ nghĩ rằng thắng lợi lần này là ngẫu nhiên hay sao? Hay là nghĩ rằng người Thát Đát các người không phải bại dưới tay của bệ hạ chúng ta mà là bại dưới tay Thái thượng hoàng?”

“Nếu điện hạ nghĩ như thế thì quả thật là sai lầm!” Chương Thú nói tiếp, “Từ lúc bệ hạ của chúng ta đăng cơ thì đã bắt đầu trừ bị cho chiến sự lần này. Cam Túc, Tuyên Phủ, Đại Đồng, Liêu Đông và các tỉnh xung quanh đã được báo động, bệ hạ của chúng ta đã mua hai mươi vạn tuần mã của Tây Tạng để chuẩn bị chiến tranh, cũng đã rèn ra vô số đao thương tên kích, hạ lệnh cho phòng tuyến Tây Bắc canh giữ nghiêm ngặt không cho người Thát Đát các người tiến công! Nói một cách khách quan thì người Thát Đát đương nhiên chỉ có bại mà thôi!”

Trần Kính Trung khẽ biến sắc, Chương Thú cười một cái, cố ý không nói tỉ mỉ về chuyện ngựa Tây Tạng mà chỉ để cho Trần Kính Trung có vô số khoảng không để tưởng tượng.

Thái độ của Trần Kính Trung khác thường, lo lắng chuyện ngựa Tây Tạng nhưng hẳn cũng không lộ ra ngoài, “Nghe nói Hoàng đế của quý quốc và Tàng vương đã có quan hệ thông gia từ trước.”

“Có chung lợi ích mới có quan hệ thông gia, lúc trước Chiêu Hòa công chúa của triều đình chúng ta cũng được gả sang quý tộc, chẳng qua đáng tiếc là từ khi Chiêu Hòa công chúa qua đời, quý tộc tuy có vô số thực nữ nhưng dường như không có ý kết thân với Thiên triều.” Trong lời nói của Chương Thú có một chút trách móc, “Đã thế còn vô cớ xâm phạm nước ta, vì thế bệ hạ của chúng ta vô cùng tức giận.”

Trần Kính Trung nhất thời dừng lại chuyện truy vấn về Tây Tạng mà quay sang hỏi, “À, chẳng lẽ bệ hạ của quý quốc có ý muốn kết thân với tộc chúng ta ư?”

Chuyện này Minh Trạc vẫn chưa phân phó, bất quá giờ khắc này Chương Thú vẫn có thể xuất ra công phu tùy cơ ứng biến tuyệt diệu của hắn, hắn thần nhiên nói, “Ở thời Nhân Tông hoàng đế, quả thật đã có tiền lệ gả Chiêu Hòa công chúa cho Thát Đát, chẳng qua Tắt Trát Vương tử vẫn chưa có bất kỳ thiện ý nào đối với triều đình chúng ta, Thanh Loan công chúa là ái nữ của Tàng Vương là báu vật của Tây Tạng. Nay Tàng Vương vẫn không ngừng phái sứ thần đến Thiên triều thỉnh an bệ hạ của chúng ta và Thanh Loan công chúa, quan tâm đến Thanh Loan công chúa như chính bản thân mình. Hơn nữa từ sau khi kết thân, Trần Nam Vương phủ của Thiên triều đã triển khai mậu dịch với người Tây Tạng, tình hữu nghị của hai nước vạn cổ trường tồn. Nay Tắt Trát điện hạ còn không coi trọng ca ca của mình đang ở tận đế đô thì huống chi chỉ là một vị Công chúa?”

“Trần Vương điện hạ, nói trắng ra thì lúc trước Chiêu Hòa công chúa gả cho Khả Hãn của tộc các người, Nhân Tông hoàng đế chúng ta đã ban cho bao nhiêu ân điển. Nay Tắt Trát điện hạ dường như cũng không coi trọng an nguy của huynh đệ tỷ muội mình, bệ hạ của chúng ta thú Thanh Loan công chúa, kể từ khi bệ

hạ đẳng cơ thì đã ban thưởng Thanh Loan công chúa là quý phi, ban cho Công chúa điện hạ vô số vinh hoa phú quý. Đó là bởi vì Thanh Loan công chúa mang lại tình hữu nghị và hòa bình của người Tây Tạng với Thiên triều.” Chương Thú cảm thán một cách nuối tiếc, “Nhưng Công chúa của quý tộc ở trong cảm nhận của Tát Trát điện hạ chẳng có trọng lượng đáng kể. Lần này Tát Trát điện hạ vô cớ xâm phạm nước ta, việc này nếu vẫn chưa giải quyết thì bệ hạ của chúng ta không thể lo lắng đến việc kết thân với quý tộc được.”

Hừ, người Thát Đát thật khôn khéo, nếu kết thân thì sẽ có rất nhiều chuyện không nói rõ, đến lúc đó Cáp Mộc Nhĩ không còn là tù binh mà sẽ trở thành đại cữu ca của bệ hạ, mười vạn con ngựa cũng trôi sông đổ biển! Chương Thú khôn khéo như thế thì làm sao có thể đồng ý chuyện này cho được.

Trần Kính Trung vô cùng nuối tiếc, một bên môi lộ ra nụ cười ôn hòa rồi nói, “Có lẽ sứ thần có một chút hiểu lầm đối với Tát Trát điện hạ, Tát Trát điện hạ không phải loại người như sứ thần đã nghĩ. Hần và Cáp Mộc Nhĩ có tranh chấp nhưng chỉ như mấy đứa trẻ hiếu thắng tranh chấp với nhau mà thôi. Chẳng qua lần này xâm phạm biên ải của quý quốc cũng là vì Tát Trát vừa đẳng cơ thì bị một vài trưởng lão trong tộc lừa gạt, Tát Trát chỉ là người vô tội mà thôi.”

Trần Kính Trung nhượng bộ trong khi Chương Thú lại cứng rắn, nghiêm giọng nói, “Điện hạ không cần phải nói giúp cho Tát Trát điện hạ, tai nghe không bằng mắt thấy. Tiểu thần đến đây được một thời gian thì cũng đã tận mắt nhìn thấy tất cả ngôn hành cử chỉ của Tát Trát điện hạ. Tiểu thần không phải người quan trọng, chẳng qua hiện tại tiểu thần là sứ thần của Thiên triều, tiểu thần đại diện cho mặt mũi của cả Thiên triều!”

“Tát Trát điện hạ đối đãi sơ suất với tiểu thần cũng chính là sơ suất với bệ hạ của Thiên triều chúng ta!”

Làm chính khách thì nhất định phải có da mặt cực dày, Trần Kính Trung vẫn tươi cười như trước, thân thiết nắm tay của Chương Thú rồi vỗ lên mu bàn tay của Chương Thú, “Sứ thần suy nghĩ quá nhiều rồi, Thát Đát chúng ta tuyệt đối không có ý này! Nhưng nếu sứ thần không quen ẩm thực của người Thát Đát chúng ta thì trong chốc lát ta sẽ lệnh cho trù tử người Hán nấu những món Hán cho sứ thần dùng. Chỗ của ta còn có trà Long Tĩnh thượng hạng, nghe nói là trà xuân Long Tĩnh nổi danh của các người, cũng chỉ có người tao nhã như sứ thần mới xứng uống loại trà tốt như vậy thôi.” Chương Thú chỉ đành phụ họa cùng Trần Kính Trung, hơi hơi hòa hoãn sắc mặt. Trần Kính Trung lại nói, “Người Thát Đát chúng ta vốn nhanh nhẹn nhanh miệng, nghe sứ thần nói nhiều như vậy, ta là thúc thúc của Tát Trát nên cũng muốn nói mấy câu.”

“Xin điện hạ cứ nói!”

Trần Kính Trung ngồi ngay ngắn, nói một cách nghiêm túc, “Có một chút chuyện sứ thần nói đúng, Thát Đát của ta và Thiên triều xưa nay hết đánh lại hòa, thật sự người Thát Đát của chúng ta chẳng có ý muốn công chiếm giang sơn của người Hán các người.”

“Vì sao phải xâm phạm? Chẳng lẽ người Thát Đát chúng ta không đổ máu sa trường hay sao? Hay là người Thát Đát chúng ta bẩm sinh đã thích hy sinh chết chóc?” Trần Kính Trung thở dài rồi nói tiếp, “Sứ thần đến Thát Đát, có thân phận cao quý, lại là bằng hữu của người Thát Đát chúng ta.”

“Nay sứ thần nhìn thấy chúng ta thì cũng biết chúng ta không phải quái thú khát máu như người Hán hay đồn đãi.” Nét mặt của Trần Kính Trung lộ ra một chút ảm đạm, “Thật sự là cuộc sống của người Thát Đát rất nghèo khổ. Mùa màng không tốt, mùa đông dai dẳng, ngay cả cây cỏ cũng không có để mà ăn. Vậy mà chỉ cách một tường thành, dân chúng ở nơi đó có thể hưởng thụ cuộc sống dồi dào tươi tốt. Người Thát Đát chúng ta vô cùng hâm mộ người Hán giàu có và trù phú như thế.” Chương Thú không đồng ý với lập luận này, nét mặt của hắn vẫn không lộ ra vẻ thỏa đáng. Người Thiên triều đối diện với người Thát Đát thì sẽ là khinh thường mỉa mai hoặc là kinh hãi khiếp sợ, trong khi thần sắc của hắn lại vô cùng tự nhiên, đó là một biểu cảm thành khẩn xuất phát từ nội tâm, “Điện hạ, quý tộc gặp khó khăn thì có thể trực tiếp phái sứ thần đến thương lượng với bệ hạ chúng ta, thiếu y phục thiếu lương thực này nọ, chúng ta là nước láng giềng, tục ngữ có câu bà con xa không bằng láng giềng gần. Có chuyện gì khó xử thì cứ nói thẳng là được! Bệ hạ của chúng ta cũng không phải người không thông tình đạt lý, bệ hạ xem dân chúng thiên hạ là con dân của mình, nhìn thấy dân chúng chịu khổ thì như thế chính bản thân mình phải chịu khổ. Nếu các người gặp nạn thì cứ mở miệng. Nhưng lại trực tiếp dùng đao thương để xâm lấn như vậy thì bảo bệ hạ chúng ta phải đối xử với các người như thế nào đây? Chuyện các người làm quả thật không phải hành động sáng

suốt!”

Trần Kính Trung nghe Chương Thú nói như vậy thì thật sự sinh ra một chút hảo cảm đối với người này, hẳn biết người Hán chán ghét người Thát Đát. Đương nhiên việc này xuất phát từ mối thâm thù huyết hải xưa nay giữa hai tộc, nhưng Chương Thú có thể ôn hòa uyển chuyển giải thích chiến tranh giữa hai tộc như vậy khiến cho Trần Kính Trung có chút cảm động. Trên mặt của hắn hiện lên một chút bất đắc dĩ và cảm kích, lập tức kể khổ, “Chương đại nhân, người Thát Đát chúng ta đang gặp khó khăn!” Chương Thú trầm nghĩ, vị Trần Vương điện hạ này quả thật có thể co duỗi thức thời, đây là loại người ưa chuộng tình hữu nghị, thành lập thỏa ước hòa bình giữa hai quốc gia. Tuy rằng Chương Thú rất có hảo cảm đối với phong độ nho nhã của Trần Kính Trung nhưng lúc này hẳn quả thật không thể đồng ý với lời bày tỏ hữu nghị của Trần Kính Trung.

Đối mặt với lời kêu khổ của Trần Kính Trung thì Chương Thú chẳng nói lời nào, ánh mắt hơi âm đạm.

Có ai mà không gặp khó khăn cơ chứ.

Nhưng cho dù khó khăn cỡ nào thì cũng không thể đi làm cường đạo như thế.

Trần Kính Trung nhìn thấy ánh mắt của Chương Thú thì trong lúc nhất thời cũng đành im lặng.

Lần đàm phán này kết thúc bằng sự trầm mặc kỳ lạ giữa hai bên.

Minh Trạng không biết tiến trình của Chương Thú ở Thát Đát nhưng vụ nội chiến hoàng cung liên quan đến thị phi của Thanh Thành đạo trưởng đã được Phương Thận Hành đứng ra làm chủ thẩm, Tiễn Đoan Ngọc bồi thẩm, đã điều tra ra chân tướng.

Nay thời tiết chuyển lạnh, Minh Trạng dọn đến một hành cung có suối nước nóng. Hắn chọn Quan Sư điện để ở, lúc này hắn đang ngồi trong thư phòng của Quan Sư điện nghe Phương Thận Hành bẩm báo vụ án.

Ngoại trừ Thanh Thành đạo trưởng bị hạ được phát cuồng thì Chung đạo trưởng cũng liên quan đến chuyện này. Chung đạo trưởng đến trước mặt Minh Trạng mà kêu oan.

Đương nhiên Chung đạo trưởng khác với người thường, phương thức kêu oan cũng hơn hẳn cấp độ gào khóc ầm ĩ như dân chúng bình thường, hắn gào to một tiếng, “Bản đạo oan uổng.”

Minh Trạng cảm thấy thông qua phương thức kêu oan này thì có thể nhìn ra Chung đạo trưởng không phải hạng bình thường. Có thể tiến đến nước này thì Chung đạo trưởng cũng có chút đạo hạnh. Tuy rằng trải qua thẩm vấn, dung nhan tiêu tụy, y phục bẩn thỉu nhưng trên mặt của Chung đạo trưởng vẫn duy trì thần thái thản nhiên, lời nói cũng chứa đựng một chút van nài, “Bệ hạ, Thanh Thành đạo trưởng và Côn Luân Tử luyện đại đan được cho ngài thực chất là tuyệt đỉnh xuân dược. Vì long thể của bệ hạ, ngài tuyệt đối không thể tin lầm tặc tử!”

Minh Trạng đã xem qua bản thẩm vấn cũng như các bằng chứng xác thực do Phương Thận Hành cung cấp, hắn thản nhiên nhìn Chung đạo trưởng rồi nói, “Như vậy việc này không liên quan đến người à?” Ngón tay khẽ gõ lên vật chứng ở giữa bàn, “Thế thì cái này là cái gì?”

Chung đạo trưởng quả thật là thần nhân, hắn thú nhận một cách bộc trực, “Việc này có liên quan đến bản đạo, những gì bản đạo nói với Phương đại nhân đều là sự thật. Được quả thật do bản đạo đặt vào trong nước trà của Thanh Thành, nhưng đó là được của Thanh Thành.”

“Long thể của bệ hạ liên quan đến hàng triệu dân chúng.” Chung đạo trưởng đầy lòng trắc ẩn, “Bệ hạ tin lầm tặc tử, Thanh Thành chẳng có chút đạo pháp nào cả, chỉ biết luyện một chút đan dược xấu xa. Bệ hạ tin tưởng Thanh Thành đạo trưởng thì bản đạo có thể nói gì đây? Ngàn biện vạn biện vẫn không bằng một chứng cứ, đan dược của Thanh Thành là hồi xuân đan, bản đạo từng nghe sư phụ bảo rằng loại đan dược này chỉ có người tà đạo sử dụng. Nếu bệ hạ tin tưởng uống lầm thứ đan dược này thì thiên hạ sẽ lâm nguy, bản đạo làm sao lại không lo lắng cho được?”

“Từ khi bản đạo tiến cung được diện kiến long nhan thì liền cảm thấy tướng mạo của bệ hạ quả thật từ bị, dễ bị tiểu nhân áp chế.” Chung đạo trưởng hoàn toàn không giống người sắp bị phạt, hắn chậm rãi nói, “Bản đạo vì bảo toàn long thể của bệ hạ thay dân chúng trong thiên hạ, cho dù có xảy ra sơ xuất thì cũng sẽ được thượng thiên tha thứ!”

Xem đạo hạnh tự biện luận của người ta kìa, Minh Trạng cảm thấy khá là bội phục, chẳng qua trên mặt của hắn vẫn bình thản, nhất là khi nghe thấy Chung đạo trưởng nói ra bốn chữ thượng thiên tha thứ thì trong ánh mắt liền lộ ra ý tứ khó lường.

Chung đạo trưởng nói năng đầy tâm trạng, cuối cùng hắn âm thầm cắn răng, vẻ mặt chí công vô tư, “Bần đạo đã xuống núi tức là người cõi trần. Là người cõi trần thì phải chịu ước thúc bởi quốc pháp. Nay trần duyên của bần đạo đã hết, bần đạo kính chúc bệ hạ vạn thọ vô cương!”

Nói xong câu đó thì Chung đạo trưởng chậm rãi nhắm mắt lại rồi thở dài một tiếng, sau đó trở nên bất động!

Lúc đầu mọi người đều không phát hiện Chung đạo trưởng đã chết, chỉ thấy người này nhắm mắt đứng im bất động, Tiền Đoan Ngọc bạo dạn gọi một tiếng, “Chung đạo trưởng!”

Chung đạo trưởng không trả lời, Hà Ngọc là người nhất gan nhất, hắn lập tức biến sắc, che chắn trước mặt Minh Trạng như đang hộ giá!

Minh Trạng cau mày, “Đứng sang một bên đi! Trẫm không sao.”

Hà Ngọc lại lui xuống, khi có bất cứ chuyện gì bất ổn xảy ra thì hắn sẽ vội vàng che chắn trước mặt Minh Trạng, thứ nhất là trung thành hộ chủ, thứ hai là vì hắn còn nhớ rõ năm xưa khi động đất ở đế đô thì Hoàng thượng từng nói thiên tử có bách linh hộ thể. Hà Ngọc thấy Chung đạo trưởng vừa nói chết liền chết, thật sự quá thần kỳ khiến người ta sờn cả gai ốc, cho nên hắn cảm thấy hắn nên đứng gần Hoàng Thượng một chút, hy vọng thần linh bảo hộ thiên tử sẽ thấy được lòng trung thành của hắn rồi thuận tiện bảo hộ luôn cả hắn.

Minh Trạng nhìn chằm chằm vào thân hình chết đứng của Chung đạo trưởng, trong lòng mơ hồ đã hiểu rõ mọi chuyện.

Nay ở trong thư phòng, ngoại trừ nội thị thì Tiền Đoan Ngọc có cấp bậc thấp nhất, không cần ai nói thì hắn đã đánh bạo đến trước mặt Chung đạo trưởng rồi hơi run rẩy vươn tay ra, đưa đầu ngón tay tinh tế như ngọc đến dưới mũi của Chung đạo trưởng, lập tức biến sắc, ngay cả giọng nói cũng thay đổi, “Hoàng, Hoàng thượng?”

Lúc này giọng điệu của Minh Trạng trở nên âm trầm, “Chung đạo trưởng khi quân phạm thượng, trẫm ban chết cho hắn!”

Không ai dám lên tiếng.

Ở thời đại này, pháp thuật quỷ thần khiến người ta sợ hãi, còn hơn cả uy nghi của Hoàng đế. Minh Trạng thấy mọi người đều không có ai động dậy, hắn bèn đi đến trước mặt Chung đạo trưởng, đưa tay sờ sờ cổ của Chung đạo trưởng, vẫn còn ấm. Lại kéo cánh tay của Chung đạo trưởng rồi bắt mạch cho Chung đạo trưởng, thân thể vẫn không cương cứng, chẳng qua không có mạch.

Thoạt nhìn thì thật sự như đã chết.

Minh Trạng can đảm như vậy khiến cho Phương Thận Hành trở nên tái mặt.

Minh Trạng cười lạnh, “Sợ cái gì? Chỉ là một trò giả quỷ giả thần mà thôi! Các ngươi chưa thấy qua thuốc giả chết, nhưng không có nghĩa là bọn họ không biết! Chẳng lẽ không có hô hấp, không có mạch thì là người chết ư?” Ánh mắt mang theo một chút lạnh lẽo đảo qua đám người Tiền Đoan Ngọc và Phương Thận Hành, “Kiến thức của các ngươi quá là nông cạn!”

“Hà Ngọc, gọi Trần Thịnh vào đây!”

Trần Thịnh nay đã là thủ lĩnh thị vệ của Minh Trạng, Minh Trạng phân phó, “Người đích thân đưa Chung đạo trưởng đến lò thiêu, thiêu tan thành tro bụi cho ta!”

Trần Thịnh lĩnh mệnh, Minh Trạng tiếp tục phân phó, “Hà Ngọc, Diêu Quang, các ngươi đi theo Trần Thịnh đi!”

“Phương Thận Hành, đem Côn Luân Tử và Thanh Thành đạo trưởng đang bị giam giữ ra ngoài phố, trảm thủ thị chúng!”

Minh Trạm xử trí vừa nhanh gọn vừa tàn nhẫn khiến Phương Thận Hành và Tiền Đoan Ngọc đều hơi tái mặt, liền linh mệnh lui ra.

Trần Thịnh đang lôi xác chết của Chung đạo trưởng xuống thì Minh Trạm gọi hắn lại, lạnh giọng nói, “Mang theo hai mươi thị vệ, nếu xác chết của Chung đạo trưởng vùng dậy thì giết chết ngay tại chỗ, cho dù có phân thay thì cũng không được để hắn chạy thoát, bằng không trăm sẽ lấy mạng của ngươi!”

Trần Thịnh không dám hỏi nguyên do, nhất là hiện tại Minh Trạm đang tức giận, Trần Thịnh chỉ trầm giọng lĩnh chỉ. Vì để an toàn, hắn đích thân chế ngự sau cổ của Chung đạo trưởng, nhìn bề ngoài thì chẳng thấy hắn làm gì, nhưng bất chợt nghe thấy một tiếng xương cốt bị bẻ gãy hoặc bị lệch vị gì đó, Chung đạo trưởng ban đầu vẫn đứng im bất động thì hiện tại lại vô lực ngã xuống, khoe môi chậm rãi chảy ra một giọt máu rơi xuống đất, hình thành một dấu vết dơ bẩn.

“Đi đi, giám sát việc thiêu thi thể xong thì trở về phục mệnh.”

Nguyễn Hồng Phi vừa từ bên ngoài trở về liền nhìn thấy Minh Trạm âm trầm ngồi xếp bằng trên trường kỷ thì biết ngay đã xảy ra chuyện, vẫn chưa uống ngụm nước nào mà đã lập tức đi quan tâm tiểu Minh ừ.

Minh Trạm ngồi ngay ngắn trên trường kỷ, sắc mặt lạnh lẽo, “Ta bị lừa.”

“Tên Chung đạo sĩ kia tiến cung là vì muốn tìm cái chết.” Minh Trạm thản nhiên nói.

Nguyễn Hồng Phi không biết chính mình mới đi ra ngoài trong chốc lát mà Minh Trạm đã tiến ba tên đạo sĩ giả thần giả quỷ lên Tây Thiên, nghe xong lời của Minh Trạm thì Nguyễn Hồng Phi cau chặt mày rồi nói, “Dù sao thì người cũng đã chết.”

“Hắn không thể không chết, cho dù hắn không chết thì ta cũng sẽ bắt hắn phải chết. Nhưng xử tử hắn như vậy lại là toại nguyện hắn!” Minh Trạm cúi đầu, nhẹ giọng nói, “Thật sự là cao minh. Chung đạo trưởng chết sẽ bắt trúng nhược điểm của ta!”

“Nếu người đã biết hắn giả chết thì cần gì phải đem hắn đi thiêu.” Nguyễn Hồng Phi ôm vai Minh Trạm.

“Cho dù là chết thật hay giả chết, nếu hắn chết đi mà sống lại, hơn nữa với thủ đoạn thỏa đáng thì chẳng phải là thể nhân sẽ tôn sùng hắn làm thần linh hay sao?” Sống lưng của Minh Trạm hơi thả lỏng, tựa vào cánh tay của Nguyễn Hồng Phi rồi thở dài, “Thể nhân sẽ đi bái thần linh, ta làm Hoàng đế thì có tác dụng gì cơ chứ?”

Nguyễn Hồng Phi cũng không an ủi Minh Trạm mà chỉ nói, “Lúc trước ta có thể giả làm Ngụy Ninh thì ắt sẽ có người có thể giả làm Chung đạo trưởng. Minh Trạm, người chủ mưu cũng không đơn giản, người phải chuẩn bị đánh một trận ác liệt.”

“Ta không thể thắng chánh.” Minh Trạm thở dài, “Nay cũng chỉ còn một con đường để đi.”

Thấy Minh Trạm đã có chủ ý, Nguyễn Hồng Phi hơi hơi yên lòng, hắn cười nói, “Biết hôm nay náo nhiệt như thế thì ta sẽ không ra ngoài đâu!”

101. Chương 101

“Lưu Ảnh đi rồi sao?” Minh Trạm hỏi.

“Ban đầu định ngày mai rời đi, nhưng mấy hôm nay trời mưa, trên biển lại có bão, đành phải trì hoãn thêm vài ngày.” Nguyễn Hồng Phi cười nói, “Nghe nói người triệu Tiêu Dao Hầu, Lâm Giang Hầu, Cẩm Y Hầu và Thiệu Nhân Hầu đến để đồ à?”

Minh Trạm gật đầu, “Bọn họ đều là tôn thất, sau khi đăng cơ ta vẫn chưa gặp bọn họ. Tuy rằng quan hệ huyết thống khá xa nhưng gặp mặt một lần cũng tốt.”

“Là chủ ý của Thái hậu à?” Nguyễn Hồng Phi mỉm cười. Ban đầu Minh Trạng coi như thân thiện mượn sức họ hàng tôn thất của các Công chúa. Đến khi Minh Trạng đăng cơ, dần dần nắm quyền to thì lại phân chia huyết thống gần xa.

Cũng không thể nói Minh Trạng vong ân phụ nghĩa, dù sao thì Minh Diễm và Minh Nhã cũng có quan hệ huyết thống gần với Minh Trạng, hơn nữa thuở nhỏ có quan hệ không tệ, nếu vì thể diện chí công vô tư mà đề bạt ngoại nhân, áp chế người một nhà thì hẳn sẽ không còn là Hoàng đế nữa, mà đã là một thánh nhân.

Sau lần mở yến hội chiêu thương cảng Thiên Tân thì Nguyễn Hồng Phi đã nghe phong thanh rằng Vệ thái hậu có nhắc đến Tiêu Dao Hầu phu nhân trong yến hội. Khi đó Nguyễn Hồng Phi đã biết chủ ý của Vệ thái hậu là gì.

Minh Trạng đăng cơ, dù sao cũng không phải huyết thống chính thức của Phượng Cảnh Kiền, tuy rằng đám tôn thất này có quan hệ huyết thống hơi xa nhưng cũng nên gặp một lần, có thể ban ân đồng thời sử dụng cũng tốt. Vả lại hiện tại triều đình đã có ngân lượng.

Nguyễn Hồng Phi nói, “Nay ba vị hoàng tôn đều ở trong tay người, Thái thượng hoàng còn sống, phụ vương của người ở Tây Nam có hơn mười vạn binh mã, muốn đảo điên ngôi vị Hoàng đế của người thì chẳng phải chuyện dễ dàng.”

“Bởi vì không phải dễ dàng nên mới có người bày ra đại cục kinh thiên động địa như vậy, muốn từng bước hủy hoại thanh danh uy tín của ta.” Minh Trạng lạnh lùng nói, “Nay có nói những điều này thì cũng vô dụng, ta đã làm Hoàng đế, đương nhiên phải tiếp tục làm.”

Thái thượng hoàng đã làm như thế nào?

Tự mình chủ động thoái vị như Phượng Cảnh Kiền thì sướng rồi. Nếu bị bức thoái vị thì Minh Trạng có chết cũng không thể cam tâm!

Đối với chuyện quỷ thần của Chung đạo sĩ thì Nguyễn Hồng Phi cũng không có cách nào tốt hơn để đối phó, dù sao người ta ở trong tối còn bọn họ ở ngoài sáng.

Giống như lời của Minh Trạng, Chung đạo sĩ không còn hô hấp ở trước mặt Minh Trạng, xem như đã chết, trần duyên đã hết, hô lên một tiếng rồi chết đứng, thật sự có vài phần thần bí khó lường.

Vì sao Minh Trạng đòi thi thể của Chung đạo trưởng, đó chính là vì sợ Chung đạo trưởng giả chết, nếu đem thi thể của người này ném ra ngoài cung, vài hôm sau như Nguyễn Hồng Phi lúc trước, Chung đạo trưởng sống lại. Minh Trạng đương nhiên không tin có chuyện người chết sẽ sống lại, nhưng ở thời đại mà mọi người hết lòng tin tưởng thần tiên Phật tổ Bồ tát, cho dù Minh Trạng không tin thì vẫn có vô số người nguyện ý tin tưởng.

Chung đạo trưởng chết đi sống lại sẽ trở thành thần tiên, như vậy sẽ gây cho Minh Trạng vô số phiền phức.

Cho dù là vua của một nước nhưng nếu đối đầu với thần tiên thì đám dân chúng nhất định sẽ có khuynh hướng nghiêng về phía thần tiên.

Ở thời đại này chính là như thế.

Lúc trước anh minh như Hán Vũ Đế mà còn bị đạo sĩ lừa, huống chi là dân chúng.

Nếu không phải Minh Trạng có linh hồn không giống người thường thì không biết có sợ hãi trước cái chết của Chung đạo trưởng hay không. Cho dù là Hoàng đế hay người thường, phàm là kính sợ chuyện gì đó thì con người sẽ dễ dàng bị qua mặt.

Minh Trạng thông minh hơn hẳn người bình thường, khi hắn nhìn thấy Chung đạo trưởng mất hô hấp một cách thần bí như vậy, với bản tính đa nghi của mình thì Minh Trạng lập tức hiểu rõ: Vì sao Chung đạo trưởng lại chết?

Cho dù là Chung đạo trưởng giả chết hay là chết thật thì giờ khắc này Minh Trạng đã nhận ra một điều, hắn muốn tìm hiểu nguồn gốc nhưng kết quả lại bị người ta tương kế tựu kế giả thần giả quỷ. Cho nên tuyệt đối không thể để cho Chung đạo trưởng sống sót.

Chỉ cần Chung đạo trưởng chết hoàn toàn, ngày sau cho dù có xuất hiện thêm bao nhiêu Chung đạo trưởng thì ít nhất đó vẫn là kẻ giả mạo!

Hơn nữa Minh Trạng đã có cách đối phó với cục diện giả thần giả quỷ này.

Hiện tại Tập san Hoàng thất lại một lần nữa phát huy tầm quan trọng của nó.

Thông qua kinh nghiệm của mình, Minh Trạng tự tay sáng tác một chương Về việc bị đạo sĩ lừa như thế nào, sau đó lại vạch trần cho dân chúng biết những thủ đoạn lừa đảo của các đạo sĩ.

Trong vườn, chim chóc ríu rít, hương hoa thoang thoang, bên dưới rặng cây tử đằng xanh ngắt vẫn là bàn cờ được thiết kế tinh xảo, bên cạnh bàn cờ chỉ có một chiếc ghế, người nọ thanh thản ngồi trên ghế, đưa lưng về phía ánh mặt trời, dưới đất lưu lại một vệt cứt màu xanh trong suốt. Bàn tay xinh đẹp tuyệt trần cầm lấy một quân cờ màu đen bóng loáng, cần cổ của hắn hơi cúi xuống, đang nhìn cục diện bế tắc trên bàn cờ.

“Hoàng đế bệ hạ của chúng ta thật sự không giống người thường.” Trong tay của người này ngoại trừ những quân cờ trắng đen thì còn một tờ Tập san Hoàng thất, hắn vui vẻ ca ngợi, “Anh minh quả quyết, thật sự là thể gian hiểm thấy.”

“Công tử cần gì phải ca ngợi khí thế của người khác mà tự hủy diệt oai phong của mình như vậy.”

“Cũng không phải là ca ngợi khí thế của người khác mà đây là thực tế.” Một tiếng thở dài thật khê, “Kế hoạch của chúng ta đã bị Hoàng đế nhìn thấu, thật tiếc cho Chung Sơn Tử.”

“Khi Sơn Tử được đưa đến đế đô thì đã sẵn sàng để hy sinh vì công tử rồi.”

“Ta sẽ không để cho Sơn Tử phải chết uống phí.” Người này thản nhiên phân phó, “Đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu Hoàng đế bệ hạ đã phá cục diện này thì tạm thời đừng để Nam Tử lộ diện. Qua một thời gian nữa sẽ có chuyện khác cần dùng đến hắn!”

“Công tử, như vậy chẳng phải tâm huyết mấy ngày nay của công tử sẽ uống phí hay sao?”

“Nay thiên hạ thái bình, không gì có thể phá hủy quyền vị của Hoàng đế bệ hạ, nếu Nam Tử lộ diện thì chỉ như lấy trứng chọi đá mà thôi. Dịch tiến ta lui, nếu lúc này để Nam Tử ra ngoài thì chẳng khác gì đưa cổ vào dưới lưỡi đao của Hoàng đế bệ hạ.” Vuốt ve quân cờ đen trong tay, “Tất cả quân cờ đều có tác dụng riêng, chỉ chờ người đặt ở chỗ thích hợp mà thôi.”

Minh Trạng bắt đầu tuyên truyền bài trừ thủ đoạn lừa đảo của giang hồ và các hoạt động mê tín trong xã hội. Mặc dù có rất nhiều người ngầm mưu tính đối với Minh Trạng nhưng giờ khắc này hắn đang chứng tỏ quyền lực vô hạn của mình.

Minh Trạng đem tất cả thủ đoạn mà hắn biết viết lên Tập san Hoàng thất, tỷ như vớt bạc trong chảo dầu, xách nước bằng thùng lưng đầy, sai quỷ gõ cửa, một loạt bí quyết trong các thủ đoạn lừa đảo đều bị hắn viết ra.

Đồng thời thu thập danh tính đám người giang hồ dùng thủ đoạn lừa đảo rồi viết lên Tập san Hoàng thất, phát hành Tập san Hoàng thất trong phạm vi cả nước. Cho dù là ở thâm cùng sơn cốc thì cũng sẽ theo đường núi truyền xuống địa phương thị trấn, yêu cầu quan huyện địa phương tổ chức cho tú tài có học thức xuống nông thôn tuyên truyền bài trừ các hoạt động mê tín lừa đảo.

Hành động này không ảnh hưởng đến Minh Trạng nhưng có một có lượng lớn người ở Thiên triều bị phá sản.

Trước kia thường ngồi trong chùa bán được cao, giả thần giả quỷ gì đó, hoặc là bán thuốc tăng lực này nọ, dù sao thì vô số người trong giang hồ đã bị Minh Trạng đập đổ bát com. Mất thấy hiện tại thị trường không ổn, thôi đành cỡi đạo bào, thu dọn hành lý hồi hương làm ruộng cho xong.

Lúc này ứng theo xu thế hiện tại, vô số chiến binh phản đối mê tín dị đoan lần lượt xuất hiện, trong đó có một người nằm ngoài dự đoán của Minh Trạng, Phò mã của Thực Nhân nhị Công chúa, Triển Thiệu Hi.

Ấn tượng của Minh Trạng đối với Triển Thiệu Hi chính là một người rụt rè, phu thê hai người đều là như thế.

Thục Nhân đại Công chúa không có mẫu tộc hiển hách, mẫu thân thất sủng, cũng không phải trưởng nữ, tính tình lại dịu dàng, cũng không thích tranh giành tình cảm, nếu so sánh về địa vị giữa các Công chúa thì hoàn toàn kém xa Thục Viện đại Công chúa.

Thậm chí khi ở trước mặt Phượng Cảnh Kiên thì cũng không được sủng ái như Thục Viện đại Công chúa, điểm này có thể nhìn ra thông qua phụ gia của hai người.

Tính tình của phu thê hai người có chút tương tự, tỷ như Triển Thiệu Hi, người ta là nhiều năm xin nghỉ ở nhà dưỡng bệnh, chỉ lo bón cây trồng hoa trong vườn, an hưởng tôn vinh, thờ ơ đối với mọi chuyện trong triều.

Sau khi Minh Trạng đăng cơ thì Minh Trạng cũng đối xử khác biệt với Phò mã của ba vị Công chúa. Đương nhiên đại Phò mã Lục Văn Thao bị đệ đệ Lục lão bát liên lụy, mất hết thể diện. Còn Phò mã Ôn Trường Phong của tam Công chúa thì lại được tân hoàng coi trọng, rất có địa vị trong triều.

Triển Thiệu Hi lại là một quái nhân.

Ấn tượng sâu sắc nhất của Minh Trạng đối với Triển Thiệu Hi là tiểu tử này từng đi theo Tăng Tĩnh: nữ tể của Từ Tam đến Từ phủ để hòa giải cho Từ Doanh Ngọc và Tăng Tĩnh, kết quả là bị Từ gia huynh đệ ngộ thương, cái trán bị gạch đập trúng. Minh Trạng quan tâm đến đường tỷ phu nên đã ban thưởng ngự y và được liệu đến phủ nhĩ Công chúa, sau đó Triển Thiệu Hi dâng tấu chương tạ ơn.

Bên trong là những hàng chữ lả lướt đẹp tuyệt trần.

Minh Trạng không có trình độ thưởng thức chữ viết, cho dù đem Lan Đình Tập Tự của Vương Hi Chi đặt trước mặt Minh Trạng thì hẳn cũng nhìn không ra có gì đặc sắc trong đó. Đương nhiên hẳn cũng không thấy chữ của Triển Thiệu Hi có gì là đẹp hay xấu.

Vẫn là lúc trước Minh Trạng nhìn thấy tấu chương của Triển Thiệu Hi, đối với việc người này bị đập đầu vì xen vào chuyện nhà người ta thì hẳn cảm thấy thật vui sướng khi Triển Thiệu Hi gặp họa. Bèn đem chuyện này kể với Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi liền liếc mắt nhìn quyển tấu chương trên tay của Minh Trạng, nhất thời tán thưởng chữ viết của Triển Thiệu Hi, khen đến mức như thể có một không hai trên đời này.

Vì vậy Minh Trạng mới nhớ kỹ Triển Thiệu Hi có chữ viết không tệ.

Lần này Minh Trạng triển khai hoạt động chống mê tín dị đoan, Triển Thiệu Hi bỗng nhiên đứng ra xung phong, hẳn rất đồng ý đối với cử chỉ này của Minh Trạng, người này cũng rất khéo ăn nói, “Bệ hạ cơ trí hơn người, thế gian hiếm thấy, không ai có thể sánh bằng.” Trước tiên khen người ta, người ta bảo lời nói không mất tiền mua, lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau. Thành thật mà nói thì những người có thể làm Hoàng đế ngoại trừ chỉ số thông minh thì đều phải dựa vào thủ đoạn của mình, tuyệt đối không có kẻ ngốc.

Minh Trạng thì lợi hại hơn, tuy rằng hẳn cảm thấy cuộc đời của hắn từ đầu đến cuối đều là thời thế tạo anh hùng. Nhưng có ai chịu tin tưởng cơ chứ?

Vị bệ hạ này lấy thân phận Thế tử Trần Nam Vương đến để đồ vốn là hỗ trợ cứu viện, kết quả là bốn nhi tử của Thái thượng hoàng đều đi về Tây Thiên. Tiếp theo Thái thượng hoàng đang ở tuổi tráng niên lại thoái vị nhường ngai vàng cho vị bệ hạ này.

Nếu ai nghĩ rằng chỉ số thông minh của Minh Trạng có vấn đề thì chính cái đầu của người đó mới là có vấn đề.

Đừng nhìn Triển Thiệu Hi người ta ngày thường vô thanh vô tức không tham dự triều chính, đối với Minh Trạng thì hành động này xem như khá thông minh. Đã là Phò mã, vinh hoa phú quý chẳng thiếu thứ gì. Minh Trạng lại cải cách quy củ ở phủ Công chúa, nay cuộc sống của Phò mã và Công chúa cũng không tệ.

Nếu Minh Trạng ở vào địa vị của Triển Thiệu Hi thì e rằng cũng lựa chọn như Triển Thiệu Hi.

Chỉ cần Công chúa Phò mã không mưu phản thì có Hoàng đế nào lại không muốn đối xử tử tế với Công chúa để đổi lấy mỹ danh cơ chứ.

Cho nên mới nói tuy rằng Triển Thiệu Hi nhún nhường nhưng cũng không phải ngu ngốc.

Hai người thông minh gặp nhau thì khi nói chuyện sẽ không buồn tẻ.

Triển Thiệu Hi chỉ tán thưởng Minh Trạng trên mặt hình thức, hẳn không dám nịnh hót quá nhiều, cũng không phải hẳn không khéo mồm, mà thật sự nếu nịnh hót quá nhiều thì sẽ khó tránh khỏi mà bị rớt giá trong lòng Hoàng thượng. Vì vậy Triển Thiệu Hi vẫn duy trì bản tính rụt rè của mình mà ca ngợi Hoàng thượng một câu, sau đó lập tức nói vào chính sự, “Rất nhiều người trong thiên hạ vẫn còn ngu muội, xem mấy pho tượng và đám đạo sĩ giả thần giả quỷ là ân nhân cứu mạng, thà rằng tin đám đạo sĩ nói xằng nói bậy chứ không chịu đi tìm căn nguyên để giải quyết vấn đề, thật sự là ngu không ai bằng.”

“Cũng may bệ hạ tiên phong thay thiên hạ diệt trừ tà khí khiến cho tiểu thần vô cùng cảm phục. Nếu bệ hạ có chỗ nào cần tiểu thần thì cứ hạ lệnh cho tiểu thần. Tiểu thần làm trâu làm ngựa cũng sẽ phục vụ bệ hạ.” Triển Thiệu Hi bỗng nhiên tự đề cử chính mình hỗ trợ việc phản đối các hoạt động mê tín dị đoan.

Minh Trạng cảm thấy hơi khó hiểu, hẳn cũng không lập tức đồng ý mà chỉ mỉm cười, “Nghe nói tỷ phu xưa nay thân mình không khỏe, vẫn luôn ở nhà tịnh dưỡng, hiện tại đã ổn chưa?”

Nghe Minh Trạng hỏi như thế thì trên mặt của Triển Thiệu Hi liền hiện lên một chút ngượng ngùng, thấp giọng nói, “Khiến bệ hạ chê cười, thật sự là tiểu thần không có bản lĩnh, lại không giỏi giao tế, thuở nhỏ đã lường biếng, vì vậy chỉ ở nhà chăm bón cây cỏ.”

“Như vậy vì sao hiện tại tỷ phu lại...”

Sắc mặt của Triển Thiệu Hi trở nên ảm đạm, hẳn thở dài, “Không đối gặt bệ hạ, bệ hạ cũng biết nhân khẩu trong nhà của tiểu thần rất thưa thớt, đến đời của tiểu thần thì chỉ còn lại một mình tiểu thần. Kỳ thật trước tiểu thần có một huynh trưởng và một tỷ tỷ, chẳng qua gia phụ hết lòng tin theo đạo thuật thần tiên, ngày thường thích tới lui cùng bọn đạo sĩ, vì luyện đan được để tu luyện thành tiên mà gia tài cơ hồ tiêu tán. Trong nhà bất kỳ ai nhiễm bệnh đều không được thỉnh đại phu. Gia phụ sẽ luyện đủ loại đan dược để cho uống, huynh tỷ cứ như vậy mà mất mạng. Mẫu thân bởi vì chuyện của huynh tỷ mà không biết đã tranh cãi với gia phụ bao nhiêu lần. Nhưng có cách nào đâu? Sau đó mẫu thân cũng qua đời từ rất sớm. Tiểu thần sợ dĩ có thể sống sót là vì thuở nhỏ tiểu thần bú sữa bình, khi đó trong nhà cơ hồ đã khuynh gia bại sản, trong nhà chỉ còn một vài lão bộc trông coi, gia phụ vẫn trầm mê vào việc luyện đan dược. Khi còn bé tiểu thần đã lén ra ngoài học mấy trò lừa bịp, vì vậy mới qua mặt được gia phụ mà không phải uống đan dược, cho nên mới sống đến ngày hôm nay.”

“Thần tiên đạo sĩ chẳng qua chỉ là mị dân mà thôi! Đạo sĩ luyện đan thì nhiều nhưng có ai tận mắt thấy đạo sĩ thành tiên hay chưa?” Giữa mi tâm của Triển Thiệu Hi hiện lên một chút chán ghét, “Những thứ thần thần quỷ quỷ này, nhỏ thì ngu dân, lớn thì ngu quốc! Bệ hạ ra lệnh cấm đoán quả thật là vạn cổ anh minh!”

Triển Thiệu Hi chủ động tiên phong giết giặc, Minh Trạng cũng đành chấp nhận.

Kết quả là đám đạo sĩ giang hồ đem cừu hận đối với triều đình trút hết lên đầu của nhị Phò mã.

Nếu là đám búp bê vải có hiệu quả thì đạo sĩ giang hồ đã đâm nát vị nhị Phò mã này từ lâu rồi.

Triển Thiệu Hi cũng có chút bản lĩnh, đừng nhìn người này ngày thường bón cây trồng hoa, không màng thể sự, nhưng khi bắt tay vào làm thì quả thật chỉ có thể dùng ba từ để miêu tả : Nhanh, Chuẩn, Độc.

Triển Thiệu Hi dâng tấu chương cho Minh Trạng, bên trong viết ra lai lịch của đạo sĩ khắp cả nước, sau đó ra lệnh cấm vận tất cả thầy tướng số dân gian, phần tấu chương viết lưu loát hết ba ngàn chữ.

Trong đó bao gồm môn quy của các chùa chiền, việc thu nạp bao nhiêu đệ tử, đồng thời liệt kê biện pháp trừng phạt, tất cả đều tỉ mỉ rõ ràng, thủ đoạn vô cùng lợi hại.

Hơn nữa, cả chục năm sau Triển Thiệu Hi vẫn kiên trì công tác này, vì thế khi Võ hoàng đế chấp chính thì hoạt động tôn giáo được quản lý rất nghiêm ngặt. Cho dù là các phu nhân của đại quan đi thấp hương bái Phật cũng đều chọn những chùa chiền chính quy, đám thầy cúng bà đồng đều bị đả kích bằng một đòn trí mạng.

Triển Thiệu Hi quả thật là một quái nhân trong các Phò mã.

Cũng có lúc Minh Trạ̣m đã nghĩ rằng, nếu không phải hặ́n mở ra hoạt động khai trừ mê tín dị đoan thì có lẽ cả đời này hặ́n và Triển Thiệ́u Hi sẽ không có duyên phận quân thần tâm đắc như vậy.

Triển Thiệ́u Hi chưa bao giờ phát biểu ý kiến đối với triều đình, hặ́n cũng ít khi giao tế, chỉ lui tới với đám bằng hữu hợp ý. Triển Thiệ́u Hi chỉ thích làm chuyện mà mình thích, hơn nữa người này rất có trách nhiệm, cứ cách nửa tháng thì hặ́n sẽ chủ động cầu kiến Minh Trạ̣m để báo cáo tiến độ công tác. Tỷ như chúng ta đã bắt được bao nhiêu thầy cúng bà đồng, bao nhiêu kẻ giả làm hòa thượng, bao nhiêu tên giang hồ bịp bợm, kết quả xử trí như thế nào, tất cả đều được thuật lại tỉ mỉ.

Minh Trạ̣m cho rằng Triển Thiệ́u Hi là một người tương đối rất có trách nhiệm.

Hơn nữa ngay lúc này có một người như Triển Thiệ́u Hi đứng ra gánh lấy cừu hận thay mình thì thật là quá tốt.

Cái gì gọi là lải gắp đôi?

Đây mới gọi là lải gắp đôi này!

Minh Trạ̣m khá là hài lòng đối với thái độ làm việc của Triển Thiệ́u Hi, lúc này Minh Trạ̣m lại không biết mẫu thân và ái nhân của hặ́n đang diễn ra một cuộc nói chuyện hoàn toàn khác thường.

Mà nội dung không phải là ai khác, chính là Minh Trạ̣m, người vừa mới thở phào nhẹ nhõm.

Khí hậu ở Tây Nam rất đẹp, tình hình ở đế đô cũng thế.

Cho dù Thổ hoàng đế ở Trấn Nam Vương phủ có hiển hách phú quý như thế nào thì cũng hoàn toàn không thể sánh bằng khí phái của thiên tử ở đế đô.

Từ khi Minh Trạ̣m làm Hoàng đế, Vệ thái hậu làm Thái hậu thì nàng đã có được một vị trí tương đối an toàn. Cảm giác an toàn sẽ làm cho người ta thoải mái, biểu hiện trên người của Vệ thái hậu chính là nữ nhân này càng ngày càng trở nên uy nghi một cách ung dung tự tại.

Kỳ thật trên người nữ nhân thì sự uy nghi của kẻ cao cao tại thượng cũng không phải bình thường.

Vệ thái hậu mặc bộ y phục màu đình hương, trên đầu búi tóc đơn giản, cài một chiếc ngọc trâm hình phượng, toàn thân không đeo trang sức, nhưng nàng chỉ cần ngồi yên một chỗ thì người ta sẽ phát hiện đó là một loại cảm giác áp chế rất nặng nề.

Đương nhiên Nguyễn Hồng Phi không sợ sự uy nghi này của Vệ thái hậu.

Thỉnh thoảng Nguyễn Hồng Phi còn trêu chọc một câu, “Vệ tỷ tỷ gọi ta đến có chuyện gì cần phân phó ư?”

Khác với Minh Trạ̣m da mặt dày sẽ thường xuyên làm ra một vài chuyện mất thể diện, Vệ thái hậu xưa nay làm gì cũng rất khéo léo và giữ vững phong thái, khiến người ta không thể nói ra chữ không. Khi còn trẻ Nguyễn Hồng Phi đã có chút hảo cảm trên phương diện bằng hữu đối với Vệ thái hậu, đương nhiên chuyện này cũng có chút liên quan đến hành vi phóng khoáng của Nguyễn Hồng Phi.

Nói theo cách của Minh Trạ̣m thì đây gọi là không đứng đắn, bên cạnh Nguyễn Hồng Phi luôn có đám ruồi bu chính là vì hặ́n tự mình trêu chọc mà ra!

Nguyễn Hồng Phi và Vệ thái hậu kỳ thật có chung tiếng nói, hai người đều là những tay lão làng trên phương diện chính trị, thường xuyên có quan điểm nhất trí một cách kinh người.

Nhưng khi gặp phải một kẻ thích ghen tuông như Minh Trạ̣m thì khi hai người uống trà trò chuyện sẽ cố gắng tránh mọi sự hiểu lầm không cần thiết. Thật ra Minh Trạ̣m cũng không nói cái gì nhưng hặ́n sẽ nheo mắt lại mà nhìn, cho dù Vệ thái hậu là mẫu thân của Minh Trạ̣m thì cũng thật sự muốn tát cho hai người bọn họ một cái rồi hét lớn một tiếng, “Người lại suy nghĩ miên man rồi! Người lại suy nghĩ miên man rồi!”

Vệ thái hậu rất coi trọng lễ nghi, đương nhiên sự tức giận này cũng chỉ xuất hiện trong đầu mà thôi.

Gặp phải hủ dấm chua như vậy nhưng lại là người quan trọng đối với mình, cho dù là Vệ thái hậu hay Nguyễn Hồng Phi thì cũng chỉ có thể đem hai chữ nhẫn nại đặt lên hàng đầu.

Bởi vậy nếu không có chuyện quan trọng thì Vệ thái hậu sẽ hiếm khi mời Nguyễn Hồng Phi đến nói chuyện.

102. Chương 102

Nguyễn Hồng Phi gọi một tiếng “Vệ tỷ tỷ”, Vệ thái hậu cười nói, “Mấy ngày không gặp, ngươi cũng bắt đầu học từ Minh Trạng rồi đó, càng ngày càng dẻo mồm.”

Nguyễn Hồng Phi chỉ cười mà không nói gì, xắn tay áo pha trà cho Vệ thái hậu.

“Minh Trạng có chút tật xấu, Hồng Phi à, ngươi là người thân cận nhất với Minh Trạng, có lẽ cũng phát hiện điểm đó, đúng không?” Vệ thái hậu nhìn Nguyễn Hồng Phi rồi mở miệng hỏi.

“Vấn đề này thì Vệ tỷ tỷ hỏi sai người rồi. Trong lòng ta, Minh Trạng là người hoàn mỹ nhất.”

Nguyễn Hồng Phi cũng không chịu kê bậc thang cho Vệ thái hậu bước xuống, đương nhiên một chút khó xử nho nhỏ này đối với Vệ thái hậu mà nói thì chẳng tính là gì cả, Vệ thái hậu thân nhiên nói, “Minh Trạng cũng không phải người sẽ dễ dàng tin tưởng bọn đạo sĩ, lúc trước hắn triệu tập đạo sĩ luyện đan, nay lại đột nhiên giết hết cả ba tên đạo sĩ. Ban đầu thì rất bình thường nhưng vì sao lại kết thúc bạo lực như vậy? Nếu ta đoán không lầm thì nhất định đã xảy ra một vài chuyện không thể nói ra ngoài có đúng không?”

Nhảy bén như Nguyễn Hồng Phi mà khi đối mặt với câu một vài chuyện không thể nói ra ngoài của Vệ thái hậu thì cũng mất đi vẻ ung dung vốn có, hắn mỉm cười, nhắc tay đem một bình nước sương hoa sen thượng hạng tưới vào chiếc bếp hồng. Chiếc bếp nhỏ phát ra một tiếng xì, một trận khói đen tỏa ra, ủa vào mặt khiến Vệ thái hậu phải cau mày che mũi.

Vệ thái hậu tức giận, ho nhẹ hai tiếng rồi mắng Nguyễn Hồng Phi, “Này! Ngươi bao nhiêu tuổi rồi hả? Cái tên tiểu tử chết tiệt này! Ngươi muốn làm gì?”

Nguyễn Hồng Phi vui vẻ, lộ ra một nụ cười xấu xa rồi nhắc nhở Vệ thái hậu, “Chú ý một chút đi, uy nghiêm Thái hậu của ngươi đâu rồi? Muốn thất thố ư? Muốn mất mặt ư?”

Thái dương của Vệ thái hậu hết giạt lại rút, cố gắng kiềm chế lắm mới không thất thủ đánh người. Nguyễn Hồng Phi ngồi dậy, đẩy ra cửa sổ trong phòng, gió lạnh len vào, thổi tan đi một chút hơi khói ngột ngạt, không khí nhất thời trở nên tươi mát hơn nhiều.

Nguyễn Hồng Phi kéo ghế ngồi gần Vệ thái hậu một chút, cố gắng nhin cười mà gọi một tiếng, “A Du—”

Đã từng tuổi này mà còn dám gọi nhũ danh của Thái hậu, Vệ thái hậu quả thật không muốn để ý đến Nguyễn Hồng Phi. Nguyễn Hồng Phi cười lạnh, “Nếu không thì để ta chấp tay tạ tội với ngươi.”

Nói xong liền thật sự muốn đứng dậy, Vệ thái hậu bắt đắc dĩ, bèn nói một cách không khách khí, “Được rồi, nhanh nhanh nói chuyện chính sự đi. Ngươi cũng biết ta muốn hỏi ngươi cái gì mà!”

“Biết.” Nguyễn Hồng Phi cười một cách đỉnh đạc, còn hơi trách cứ Vệ thái hậu vài câu, “Ngươi cái gì cũng tốt, chẳng qua lại đi học bản tính không thành thật của Phương thị. Trước khi nói chuyện cứ giả thần giả quỷ.”

Vệ thái hậu nghiêm mặt nói, “Sau này ngươi có thể gọi ta một tiếng mẫu thân như Minh Trạng, ta cũng không ngại đâu!”

Lúc này đến phiên Nguyễn Hồng Phi hơi mất đi vẻ ung dung tự tại, nay Nguyễn Hồng Phi ở trên giường đã mất đi một nửa giang sơn, có chút chuyện thật sự không muốn nói nhiều. E hèm vài tiếng rồi đi vào chính sự, “Minh Trạng chẳng dối gạt ngươi chuyện gì cả, có lẽ ngươi đã sớm nghe thấy chuyện của bọn đạo sĩ.”

Vệ thái hậu cũng không phủ nhận nàng rất chú ý chuyện triều chính, hàng lông mày dài mảnh lộ ra một chút trang nghiêm, “Ta chỉ nghĩ không thông, là ai có lá gan lớn như vậy mà dám đối nghịch với Minh Trạng! Là thần tử, muốn mưu cầu địa vị tốt hơn thì cũng là chuyện thường tình, con người đều có tư tâm mà. Nhưng dùng những chuyện giả thần giả quỷ này thì ta thấy đây cũng không phải mưu mô tầm thường, ngươi biết rõ ràng chuyện gì đang xảy ra hay không?”

“Sự tình kỳ thật kể từ khi Minh Trạ̣m lộ ra chuyện muốn mở rộng hàng hải, xây dựng hải cảng thì đã có chút không đúng.” Nguyễn Hồng Phi thản nhiên nói, “Kể từ lúc ấy Hoài Dương đã xảy ra không ít chuyện. Sự tình xuất phát từ phía Hoài Dương, kẻ chủ mưu ở Hoài Dương đương nhiên chiếm lợi ích rất lớn.”

“Hồng Phi, người ở Đông Nam một thời gian khá lâu, chắc là cũng biết một chút chuyện trên biển.” Vệ thái hậu nói.

“Kẻ chủ mưu nhất định không phải bọn giang hồ lỗ mãng, cứ nhìn mấy vụ án ở Hoài Dương là biết, mọi chuyện đều liên lụy đến các thế tộc. Nếu nói không liên quan đến bọn họ thì cũng không đúng.” Nguyễn Hồng Phi gõ tay lên đầu gối, “Lần đầu tiên bọn họ thành công là việc Mã Duy được điều trở về Tây Bắc, Minh Trạ̣m bắt buộc phải xây hải cảng ở Thiên Tân. Lần thứ hai bọn họ muốn đuổi Vĩnh Định Hầu về đế đô, chẳng qua khí đó lại là tiền mất tật mang.”

Xây cảng ở Thiên Tân đương nhiên yên ổn hơn xây cảng ở Hoài Dương, cho dù là Vệ thái hậu thì cũng phải tán thưởng nước cờ này của Minh Trạ̣m rất kỳ diệu. Chẳng qua Vệ thái hậu chú ý cũng không phải kết cục đã định của cảng Thiên Tân, điều mà Vệ thái hậu muốn nói chính là, “Lâm Vĩnh Thường xem như có khả năng.”

Nguyễn Hồng Phi cũng đồng ý với lời của Vệ thái hậu, “Lâm Vĩnh Thường thông minh khôn khéo, dám ra tay cương quyết, có thể áp chế Hoài Dương, ở tuổi này của hắn mà làm được như vậy quả là hiếm thấy. ”

Vệ thái hậu bỗng nhiên hạ thấp giọng, “Người có cảm thấy Lâm Vĩnh Thường và....” Tĩnh lược câu nói của mình, Vệ thái hậu hỏi, “Rất giống hay không?”

“Đúng là có chút tương tự.” Nguyễn Hồng Phi hiểu rõ ý của Vệ thái hậu, hắn cười một cái, “Cơ hội thu mua lòng người này cứ để Minh Trạ̣m làm đi.” Tiểu Minh ù thích nhất là chiếm lợi, ngày thường chỉ hận không thể dát vàng lên mặt, chuyện tốt như vậy mà để hắn làm thì hắn chắc chắn rất cao hứng. Chỉ cần nghĩ đến cái bụng hẹp hòi của Minh Trạ̣m thì Nguyễn Hồng Phi lại nhin không được mà lộ ra nụ cười hiểu ý.

“Người có biết rõ tình hình bên phía Hoài Dương hay không?” Vệ thái hậu hỏi, trước tiên liền ngăn chặn cái miệng của Nguyễn Hồng Phi, “Đừng nói những lời qua loa tắc trách với ta, tuy rằng Minh Trạ̣m đáng cơ, nhưng đó là hang ổ của người, nếu người không phát hiện thì xem như ta nhận lầm kẻ mù rồi!”

Nguyễn Hồng Phi bỗng nhiên phát hiện tính khí thường xuyên không phân rõ lý lẽ của Minh Trạ̣m kỳ thật có chút giống với tính khí thỉnh thoảng không phân rõ lý lẽ của Vệ thái hậu. Hơn nữa nếu chính mình không giải thích thì sẽ từ vạn người mê bị hạ xuống thành cấp bậc kẻ mù, làm sao mà không khiến Nguyễn Hồng Phi oán hận cho được.

“Đương nhiên là ta biết một ít, nhưng ta sẽ nói với Minh Trạ̣m trước đã.” Ý là: người xếp ở phía sau.

Minh Trạ̣m là một người thật phức tạp, nhưng không thể phủ nhận Minh Trạ̣m là người rất đa nghi. Tuy rằng Minh Trạ̣m bày tỏ sự tín nhiệm vô điều kiện đối với Nguyễn Hồng Phi nhưng nếu để Minh Trạ̣m biết chuyện gì mà Nguyễn Hồng Phi không chịu thương lượng với hắn, ngược lại đi mật đàm với mẫu thân của hắn trước thì nhất định Minh Trạ̣m sẽ cảm thấy khó chịu.

Loại khó chịu này có lẽ trên căn bản sẽ không ảnh hưởng đến tình yêu hay tình cảm mẫu tử gì cả, nhưng Nguyễn Hồng Phi không hy vọng chính mình là người gây cho Minh Trạ̣m cảm giác khó chịu như vậy.

Minh Trạ̣m tin tưởng hắn, hắn đương nhiên sẽ lo nghĩ cho Minh Trạ̣m trước.

Cho dù hắn và Vệ thái hậu quen biết đã lâu trước kia, là hảo hữu nhiều năm, lại có ân cứu mạng nhưng ở trong lòng của Nguyễn Hồng Phi thì không có bất kỳ ai có thể quan trọng hơn Minh Trạ̣m.

Vệ thái hậu cảm thán một tiếng, “Như vậy cũng tốt, người không nói cũng không sao. Nhưng ta phải nhắc nhở người, tốt nhất người cũng đừng nói với Minh Trạ̣m.”

Nguyễn Hồng Phi nhìn về phía Vệ thái hậu.

Vệ thái hậu xoa mi tâm một cái của mình, “Ta có một chút cảm giác. Ta không muốn người lộ ra với Minh Trạ̣m bởi vì người làm Hoàng đế là Minh Trạ̣m! Hắn vừa mới đăng cơ, nếu mọi chuyện đều để người khác nhắc nhở nâng đỡ thì vĩnh viễn hắn sẽ không thể trở thành một Hoàng đế chân chính. Minh Trạ̣m bảo rằng hắn sẽ làm Hoàng đế hai mươi năm. Hai mươi năm này chẳng phể dễ dàng gì đâu.”

“Vị trí của hần lúc nào cũng có người mưu tính ham muốn, không nắm vững thì sẽ chết! Nếu hần không chết thì hết thảy mọi thứ liên quan chặt chẽ đến hần đều phải chết.” Vệ thái hậu thản nhiên nói ra quyết định vô cùng lãnh khốc của mình, “Phải để Minh Trạh lãnh hội được điều này! Quyền vị của hần có được quá dễ dàng! Phải để cho hần hiểu rõ thế nào là khổng chế thần tử! Thế nào là thu nạp lòng người! Thế nào là chống đối cường địch! Thế nào là dẹp yên triều cương!”

Nguyễn Hồng Phi thở dài một tiếng, im lặng không nói gì.

Liên quan đến việc Minh Trạh khai triển bài trừ các hoạt động mê tín dị đoan trên cả nước, mặc dù Triều Thiếu Hi không sợ bị bêu danh, thái độ cứng rắn đặt lên hàng đầu, nhưng trên thực tế cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng của Minh Trạh.

Cho dù là văn sĩ thì cũng có nhiều người phản đối. Đương nhiên bọn họ không phản đối việc nghiêm trị bọn giang hồ lừa đảo, bọn họ chỉ cho rằng Hoàng thượng quá mức khắc nghiệt đối với tôn giáo.

Minh Trạh là người cương quyết, chỉ cần quân quyền nằm trong tay thì hần thật sự không sợ bọn văn sĩ mù lòa nói này nói nọ. Hần dùng một sự kiện để dời đi tầm mắt của đám văn sĩ. Minh Trạh trực tiếp chọn người biên soạn đại điển, đương nhiên không phải Tiền Vĩnh Đạo, mà là một học giả có thanh danh tương xứng với Tiền Vĩnh Đạo, Hàn lâm học sĩ Chung Kính Thư.

Học vấn của Chung Kính Thư cũng không thua gì Tiền Vĩnh Đạo, danh vọng của hần không bằng Tiền Vĩnh Đạo là bởi vì hần xuất thân từ hàn môn, Tiền Vĩnh Đạo lại xuất thân từ thế tộc trăm năm. Nhất là Tiền Vĩnh Đạo còn dừng nên trường học ở phía Nam, dạy học viết sách, bồi dưỡng vài môn đệ lừng lẫy trứ danh. Cho nên về thanh danh thì Chung Kính Thư quả thật thua hần Tiền Vĩnh Đạo.

Nhưng đối với Minh Trạh thì Chung Kính Thư mới chân chính là người nghiên cứu tri thức.

Các Hoàng đế ở những đời trước kia đều thích công tác biên soạn sách để củng cố thanh danh của mình, thuận tiện bôi nhọ cừu nhân. Chỉ cần xem công tác của Hàn Lâm viện mấy năm nay, Chung Kính Thư vui đầu trên án thư hai mươi năm, đương nhiên việc biên soạn sách không thể thiếu cái tên của hần. Chẳng qua người này không phải danh sĩ khí khái có phong độ tiêu sái, cũng không phải bộ dáng tiên phong đạo cốt như Tiền Vĩnh Đạo, lại có xuất thân thấp kém như vậy, nhưng vẫn có người tôn sùng Chung Kính Thư, chứng tỏ người này rất có bản lĩnh.

Hơn nữa quan trọng nhất ở chỗ Chung Kính Thư là mệnh quan triều đình.

Cho dù chức quan này không lớn, chỉ là ngũ phẩm mà thôi.

Nhưng chính vì điểm này mà những người trong triều như Lý Bình Chu và Vương Duệ An lại tình nguyện để cho Chung Kính Thư với danh vọng không bằng Tiền Vĩnh Đạo chủ trì biên soạn đại điển, Vương Duệ An nói thẳng thắn nhưng rất có lý, “Trong triều thiếu gì nhân tài mà chực vị lại muốn tiến cử một người bên ngoài, chẳng lẽ xem thường chực vị học sĩ ở Hàn Lâm viện hay sao?”

Một câu đơn giản như vậy liền chặn miệng hơn phân nửa triều thần, trong đó bao gồm Lễ bộ Thượng thư Âu Dương Khác.

Tuy rằng Minh Trạh đã lệnh cho Tiền Vĩnh Đạo làm cố vấn nhưng vẫn có người nguyện ý ra mặt thay cho Tiền Vĩnh Đạo, cho rằng với học vấn của Tiền Vĩnh Đạo mà làm cố vấn thì thật sự là uống phí tài năng.

Lời này của Vương Duệ An liền hòa giải cục diện rối loạn trong triều.

Các người cứ luôn mồm nói thay cho họ Tiền, chẳng lẽ các người xem thường chực vị học sĩ Hàn Lâm viện hay sao?

Thật sự là một câu độc địa!

Hàn Lâm viện là nơi nào? Lục bộ Thượng thư trong triều đều xuất thân từ Hàn Lâm, từ trước đến nay tam đỉnh giáp đều tiến vào Hàn Lâm viện nhậm chức, trong quan trường có câu: không phải Hàn Lâm không được vào Nội các.

Hàn Lâm viện quả thật giống như thánh địa trong lòng của văn sĩ!

Ai dám nói chính mình xem thường Hàn Lâm viện?

Cho dù có bao nhiêu người mắng vắn sỉ là thói nát thì cũng không ai dám thẳng mặt nói một câu xem thường Hàn Lâm viện! Nếu muốn có tiền đồ thì người phải coi trọng Hàn Lâm viện! Đây xem như quy tắc của quan trường!

Minh Trạng nhìn Vương Duệ An bằng ánh mắt khen ngợi, lão già này thiết diện vô tư, lúc trước dám đọc thư tình của Minh Trạng làm Minh Trạng bị mất thể diện với các triều thần, nay đến phiên Âu Dương Khắc, đương nhiên Âu Dương Khắc càng không ở trong mắt của Vương Duệ An. Hơn nữa Vương Duệ An cho rằng mình hoàn toàn có lý!

Thấy Âu Dương Khắc cảm mến thì Minh Trạng bèn cười một cái, bày đặt làm người tốt đứng ra giảng hòa, “Các ái khanh đều có ý tốt, dù sao thì Tiền tiên sinh cũng đã lớn tuổi, trẫm cũng không nhẫn tâm thấy Tiền tiên sinh làm lụng vất vả quá mức vì quốc sự.”

“Chung ái khanh cũng cả đời nghiên cứu thi thư, học vấn uyên bác, lại đảm nhiệm chức vụ nhiều năm ở Hàn Lâm, nay Chung ái khanh chỉ mới bốn mươi ba tuổi, vẫn còn tráng kiện khỏe mạnh, lần này biên soạn đại điển bách khoa toàn thư sẽ rất tốn công phí sức, nếu không có sức khỏe thì khó có thể đảm nhận.” Minh Trạng liếc mắt nhìn Chung Kính Thư đang âm thầm kích động rồi cười nói, “Chung ái khanh, việc này sẽ giao cho người.”

Chung Kính Thư cung kính lĩnh mệnh, “Vi thần lĩnh chỉ, sẽ không phụ lòng Hoàng thượng!”

“Sau này trẫm sẽ phái người khắc tên các người lên đài tưởng niệm, vĩnh viễn lưu truyền!”

Minh Trạng rất biết cách mê hoặc lòng người, câu này vừa nói xong thì rất nhiều người mới nhận ra đây không phải là một nhiệm vụ đơn giản. Nhưng việc này đã rơi vào tay của Chung Kính Thư, muốn nhúng chân vào thì chẳng hề dễ dàng gì.

Sau khi Chung Kính Thư lĩnh mệnh thì liền hỏi, “Bệ hạ, đại điển này sẽ là điển tịch có một không hai, như vậy chúng ta nên chọn tên gì cho nó?”

Lúc này Minh Trạng mới nhớ ra rằng hắn đã quên đặt tên cho đại điển! Chẳng qua Minh Trạng là người nhạy bén thông minh, hắn lập tức suy nghĩ rồi thản nhiên nói, “Cứ gọi là Đại điển Hoàng thất đi” Dựa theo cái tên của Tập san Hoàng thất.

Bản tính của Minh Trạng là vậy, sự tình ta giao cho người, phương hướng đại khái cũng đã chỉ cho người, cụ thể muốn làm cái gì cũng đã nói ra rõ ràng. Sau đó muốn dùng người nào thì Minh Trạng sẽ tự tay chọn lựa, cũng sẽ cho người một chút linh động nhất định, cho phép người tự mình đề cử vài người.

Mặt khác, Minh Trạng muốn dùng Đại điển Hoàng thất để dời đi sự chú ý của mọi người khỏi sự kiện tôn giáo, giúp Triển Thiệu Hi có thể nhanh tay quét sạch những hạt sạn trong tôn giáo. Minh Trạng làm chuyện này rất thành công, chẳng qua hắn chỉ đoán trước mở đầu mà chưa thể đoán được kết cục.

Minh Trạng nghĩ rằng ở niên đại này thì tứ thư ngũ kinh kỳ thật tập trung chủ yếu vào phương diện triết học. Có thể đưa ra những vấn đề về triết học thì ít nhất đều không phải kẻ ngốc.

Nhưng Chung Kính Thư dường như là một người khác biệt.

Tuy rằng học vấn của Chung Kính Thư rất tốt, ngòi bút có thể tuôn trào những lời hoa mỹ, nhưng lại không giỏi trong việc đối nhân xử thế.

Cho dù Minh Trạng không thích Tiền Vĩnh Đạo, nhưng phải thừa nhận đúng là mạnh vì gạo bạo vì tiền, nếu đứng trên phương diện hô hào thể lực ủng hộ thì Chung Kính Thư hoàn toàn thua xa Tiền Vĩnh Đạo. Thậm chí hắn còn không thể lay động được những người ở trong Hàn Lâm viện nữa là.

Vừa nghe nói Hoàng thượng giao việc này cho Chung Kính Thư thì rất nhiều người đều không tán thành.

Đương nhiên Minh Trạng có cách khống chế triều thần, vì vậy bao nhiêu chuyện xảy ra ở Hàn Lâm viện thì hắn đều biết rõ.

Nay hắn đem chuyện này giao cho người ta, Chung Kính Thư vừa tiếp chỉ, lại đang hăng hái nhiệt tình, Minh Trạng làm Hoàng đế thì cũng không thể thay đổi xoành xoạch! Minh Trạng cân nhắc khi nào rảnh rồi

sẽ tìm thời cơ thích hợp để nói chuyện với đám phò tá Chung Kính Thư, như vậy cũng giúp Chung Kính Thư có thể chuyên tâm biên soạn đại điển.

Quên đi, dù sao thì có một số thiên tài cũng chẳng giống người thường. Minh Trạng tự an ủi chính mình.

Nhưng sự việc thường không đơn giản như vậy.

Theo Minh Trạng hình dung thì để biên soạn bộ điển tịch này cũng không phải chuyện dễ.

Thứ nhất là Hàn Lâm viện cũng không có nhiều người có thể sử dụng.

Thứ hai là cũng may trước kia Minh Trạng đã triệu đám người nổi danh về học thức đến để đô, nay bọn họ có thể phát huy công dụng.

Nếu Chung Kính Thư là người hơi có chút nhạy bén thì sự kiện Đại điển Hoàng thất được ghi chép trong sử sách cũng sẽ không xảy ra. Nhưng Chung Kính Thư lại là người có bản tính chất phát. Hần học cao hơn người khác nhưng trên phương diện đối nhân xử thế thì thật sự là quá kém.

Theo như lời của Minh Trạng thì đại điển đương nhiên sẽ được phân loại các mục thiên văn, địa lý, nông nghiệp, công nghiệp và văn văn, sau đó từ các mục lớn sẽ chia thành mục nhỏ, như vậy có thể sắp xếp các chương theo thứ tự.

Biên soạn theo mục lục là cách đơn giản và dễ hiểu nhất, đây cũng không có gì là sai.

Vấn đề của Chung Kính Thư là ở chỗ công trình này cực kỳ lớn, cần phải huy động rất nhiều người, Vì tổ vẽ ủng hộ việc biên soạn Đại điển Hoàng thất, Minh Trạng cố ý chọn một căn phòng mới để bọn họ làm công tác. Số người tham dự biên soạn ban đầu đã đạt đến ba trăm người.

Trong đó có quan viên Hàn Lâm viện, cũng có văn sĩ dân gian, cũng có đệ tử xuất sắc với thành tích nổi trội của Quốc Tử Giám.

Đến khi Minh Trạng biết có người đốt sách, ẩu đả với Chung Kính Thư, âm ỉ náo loạn ngự tiền thì hắn tức giận đến mức suýt nữa đã muốn lật bàn.

Minh Trạng thấy xương gò má của Chung Kính Thư bầm tím một cục, mái tóc hơi rối, xiêm y cũng nhiều nếp nhăn. Trong khi người còn lại thì sắc mặt tái mét, nhưng vẫn mang theo một chút sát khí.

“Là ai đốt sách?” Minh Trạng lạnh giọng hỏi.

“Là vi thần.” Người nọ khấu đầu hành lễ, “Vi thần có chuyện muốn bẩm báo với bệ hạ.”

“Vì sao phải đốt sách?” Minh Trạng liếc mắt nhìn chứng cứ tội phạm, một nửa quyển sách bị thiêu đang dở, một vài bụi than của trang sách nằm lẳng lẳng trên chiếc khay gỗ lim khắc hoa, khiến Minh Trạng thật sự cảm thấy đau mắt.

Hắn thản nhiên hỏi người này, cũng liếc mắt nhìn xem một chút.

“Vi thần vốn là biên soạn Hàn Lâm, phụng lệnh bệ hạ biên soạn về các công trình thủy lợi trong Đại điển, nay thần vừa mới nhận công tác thì Chung đại nhân lại phái việc này cho người khác.” Giọng nói của người nọ hơi run, “Vi thần là người do bệ hạ phái đến, Chung đại nhân không để ý đến lệnh của bệ hạ mà lại phái một văn sĩ dân gian không có chức vị để làm công việc của thần, thần có oan khuất mà chẳng biết tố với ai. Vi thần hỏi Chung đại nhân đây là ý gì, Chung đại nhân nói năng thận trọng, sau đó cứ đuổi vi thần đi. Dù sao thì vi thần cũng phụng lệnh thánh chỉ, làm sao có thể tùy ý để Chung Kính Thư vô cớ làm nhục như vậy cơ chứ?” Nói đến câu cuối thì xưng thẳng tên của Chung Kính Thư, có thể nói là khinh thường đến cực điểm!

Minh Trạng vỗ mạnh bàn, lạnh giọng trách mắng, “Trẫm hỏi ngươi những điều này hay sao? Trẫm hỏi ngươi là vì sao lại đốt sách! Chung đại nhân làm sai, chẳng lẽ quyển sách này cũng làm sai hay sao? Ngươi là ai, có hiềm khích với Chung đại nhân thì lập tức đốt sách! Sau này nếu ngươi có lòng oán hận trẫm thì có phải cũng đòi phóng hỏa thiêu cung hay không?”

Người nọ bị dọa toát mồ hôi lạnh, cúi người dập đầu, “Vi thần không dám!”

“Người có gì mà không dám! Với bản chất vô tài vô đức của người thì người không xứng đáng biên soạn đại điển!” Minh Trạng giận dữ cười to, “Đốt sách! Đốt Sách! Ngay giữa ban ngày ban mặt, trẫm đang lệnh cho Chung đại nhân chủ trì biên soạn Đại điển Hoàng thất mà lại có người đốt sách! Người quả nhiên là to gan tày trời!”

“Bệ hạ, tiểu thần oan uổng, tiểu thần tuyệt đối không có ý này.”

“Hà Ngọc, đếm xem quyển sách mà hần đốt có bao nhiêu trang, mỗi trang là một trạng, kéo hần ra ngoài, đánh một trận cho ta!”

Thị vệ bên cạnh Minh Trạng đều là những người rất nhanh nhẹn, lập tức bịt mồm kẻ đang kêu oan rồi kéo ra ngoài. Kỳ thật người này nên cảm thấy may mắn, quy củ trong cung chính là, chỉ cần Hoàng thượng chưa nói đánh chết thì tuyệt đối sẽ không đánh chết người.

Đương nhiên đánh cho tàn phế lại là chuyện khác!

Cơn tức giận trong lòng của Minh Trạng nhảy lên liên hồi, hần thật muốn đánh chết cái tên chết tiệt kia. Nhưng bản tính của Minh Trạng quả thật cũng khá nhân từ, rất nhiều lúc hần luôn hy vọng không xảy ra tai nạn chết người!

Mà ở địa vị này của Minh Trạng thì việc hần có thể kiềm chế được chính mình đã là vô cùng hiếm thấy.

“Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Minh Trạng lạnh giọng hỏi Chung Kính Thư.

Chung Kính Thư xấu hổ, thành thật trả lời, “Là thần vô năng. Bởi vì Trần đại nhân khi biên soạn không chịu tiếp thu ý kiến, rất nhiều người mang sách trong nhà đến, nhưng Trần đại nhân chỉ xem sách trong Đồ Thư quán là chuẩn mực, không thèm để ý đến sách ở bên ngoài. Thần nghĩ rằng, phàm là sách được khắc bản in cuốn thì luôn có đạo lý nhất định của nó. Thần biết rõ việc biên soạn một quyển sách gian nan cỡ nào, bệ hạ muốn tổng hợp thư sách của toàn thiên hạ thì đương nhiên phải thu gom tất cả, cho dù quan điểm của hai quyển sách là tương phản thì cũng không hần là không có đạo lý của chúng, cũng không cần phải khẳng khái giữ ý kiến của một quyển mà vứt bỏ quyển còn lại. Thần nghĩ rằng Trần đại nhân không phù hợp với vị trí này, nhất là Trần đại nhân luôn mĩa mai nhóm tiên sinh mà bệ hạ triệu đến. Bệ hạ, chúng thần xuất thân từ hàn môn, có rất nhiều người không làm quan, nhưng cũng không hần là học thức không tốt, bằng không thì bệ hạ cũng sẽ không triệu bọn họ đến để đô. Nay bọn họ góp một phần sức lực vì Đại điển Hoàng Thất, thật sự là tận trung vì triều đình. Chúng ta may mắn có những quan viên trong triều, nhưng cũng không nên xa lánh các tiên sinh khác.”

“Cũng là vì thần vô năng, không giải thích rõ ràng với Trần đại nhân thế cho nên Trần đại nhân....mới làm ra hành động kịch liệt như vậy.”

Minh Trạng liếc mắt nhìn vết thương trên mặt của Chung Kính Thư rồi hỏi hần, “Người là kẻ ngốc hay sao vậy? Người khác đánh người mà người cũng không biết né hay sao?”

Chung Kính Thư ghen đến đỏ cả mặt, ấp úng nói, “Trần đại nhân biết chút quyền cước, thần, thần thật sự không phải đối thủ. Các đồng僚 cũng giúp đỡ ngăn cản, cũng không phải cố ý làm bị thương. Chỉ là một chút vết thương, cũng không đáng gì.”

“Trước kia trẫm cảm thấy người rất chất phác, có lẽ không thích hợp làm thủ lĩnh!” Minh Trạng nói thẳng, “Nhưng hiện tại trẫm phải nói lại! Mặc dù người hơi ngốc một chút, nhưng trong lòng lại là người hiểu chuyện! Người nghĩ đúng, làm cũng đúng! Trẫm không phải muốn tri thức phiến diện, trẫm muốn là tất cả thi thư của toàn bộ thiên hạ! Chư tử bách gia đôi khi vẫn chống đối gay gắt với nhau đấy thôi, huống chi là những chuyện khác! Chỉ cần sách nói có lý thì phải thu nạp!”

“Nếu sau này có kẻ nào giống họ Trần thì người cứ việc đuổi hần đi!” Tân quan tiền nhiệm mà không chịu giết gà dọa khỉ thì làm sao có thể giữ vững cái ghế của mình? Minh Trạng lại cho Chung Kính Thư một cơ hội nữa, hần trầm giọng nhắc nhở, “Trẫm chọn người làm chủ biên, người đã có quyền lợi này thì cũng phải có sự quyết đoán của chính mình! Ngày sau trên quyển Đại điển bách khoa toàn thư này sẽ có cái tên Chung Kính Thư của người! Nếu người làm hỏng chuyện thì trẫm sẽ là người đầu tiên không tha cho người, tương lai, thế hệ sau này cũng sẽ nói, xem đi, cái tên họ Chung kia soạn ra đại điển rác rưởi kiểu gì thế này?”

Chung Kính Thư có chút không tiêu đối với ngôn ngữ thô tục của Hoàng đế bệ hạ, nhưng hắn chỉ liên tục gật đầu.

Minh Trạh lại an ủi hắn vài câu, “Bình tâm lại đi, trẫm đã chọn người vị trí này thì người sẽ làm được!”

Cái số của Chung Kính Thư thật sự không suông sẻ, nếu đổi lại là một Hoàng đế khác thì hắn tuyệt đối sẽ không thể bảo đảm vị trí chủ biên Đại điển Hoàng thất của mình. Bởi vì sự kiện ấu dả Đại điển Hoàng thất nên các đại thần dường như ngửi được mùi, bọn họ ở nhà viết tấu chương rồi thượng tấu, cũng không phải là bọn họ nói Chung Kính Thư mắc sai lầm. Dù sao Minh Trạh đã phạt Trần đại nhân, như vậy ở trong lòng của Hoàng thượng thì Chung Kính Thư đương nhiên có lý.

Nhưng ánh mắt ác độc của chính khách thật sự cũng khiến Minh Trạh phải bội phục.

Bọn họ lập tức nắm chặt tử huyệt của Chung Kính Thư.

Không ai nói Chung Kính Thư có lỗi, nhưng triều thần đều chỉ ra chuyện này có liên quan đến việc lai lịch của Chung Kính Thư quá thấp kém không thể phục chúng, nhất là không thể hòa giải quan hệ giữa các thuộc hạ của mình. Tóm lại chính là, người này có học vấn cao, nhưng chức vị thấp, không thích hợp làm chủ biên Đại điển Hoàng thất!

Một miếng mỡ được đặt lên bàn, hương thơm ngào ngạt tỏa ra sẽ khiến vô số con mèo đến tranh giành!

Minh Trạh nghe đám triều thần hết người này đến kẻ khác giảng cả đồng đạo lý, hắn chỉ chậm rãi nheo mắt lại, lộ ra một nụ cười thần bí đến khó lường.

Tuy rằng Minh Trạh chọn niên hiệu cuối cùng cho mình là Võ, nhưng kỳ thực cho dù là sử sách ghi lại hay là trên thực tế thì bản tính của Minh Trạh cũng không được tốt cho lắm, nhưng hắn cũng không phải kẻ ương ngạnh.

Trên phương diện này thì sử học gia có một cách giải thích rất nhất trí.

Bởi vì trong thời kỳ Võ hoàng đế chấp chính, các quan viên có cơ hội bày ra những trạng thái sinh động dị thường, thậm chí có một vài kẻ nói năng rất làm càn, cho dù là Nhân Tông hoàng đế được xưng là hiền lương bậc nhất trong các triều đại của dòng họ Phụng thì cũng sẽ không chịu nổi, nhưng đến phiên Võ hoàng đế thì chỉ cười mỉm cho qua chuyện.

Có lẽ đúng là Võ hoàng đế tốt tính nên mới dẫn đến thói ngạo mạn của bọn văn sĩ.

Minh Trạh nhìn bá quan văn võ đang nghị luận chức vụ chủ biên Đại điển Hoàng thất, rất nhiều người được đề cử, nào là Tiền Vĩnh Đạo, chủ thư viện Hàn Lâm viện, hoặc là Lễ bộ Thượng thư và văn văn.

Dù sao thì không có gì mà bọn họ không thể nghĩ ra.

Hơn nữa kỳ dị ở chỗ, tuy rằng người mà bọn họ tiến cử không giống nhau, nhưng bọn họ đều có cùng chung một mục tiêu chính là: Chung Kính Thư tuyệt đối không thích hợp với chức vị chủ biên Đại điển Hoàng thất.

Minh Trạh làm Hoàng đế cũng được một thời gian, cho dù nóng tính nhưng hắn cũng có thể kiềm chế chính mình, hắn là người quyết định cuối cùng, cho nên hắn cũng không vội vàng kết luận mà chỉ để đám triều thần tự nghị luận.

Không cho quan văn nói chuyện thì coi chừng bọn họ mắc ghen mà chết!

Minh Trạh nghe bên dưới ồn ào như cái chợ, người nói một câu, ta bác bỏ một câu, vì chức vụ chủ biên Đại điển Hoàng thất mà đỏ mặt tía tai, chỉ hận không thể đánh một trận để lập tức phân ra thắng bại.

Nhưng Minh Trạh phát hiện văn sĩ ở thời này kỳ thật rất thú vị.

Tuy rằng bọn họ thường xuyên tranh cãi ầm ĩ nhưng trong cuộc sống bình thường hoặc trên phương diện kết giao thì vẫn là những hảo hữu thân thiết. Tỷ như Vương Duệ An và Lý Bình Chu.

Lúc trước Vương Duệ An cực lực phản đối Tiền Vĩnh Đạo làm chủ biên đại điển, hắn ủng hộ quan viên trong triều tiếp nhận chức vụ đó. Đứng trên lập trường này thì hắn và Lý Bình Chu rất nhất trí. Hơn nữa Minh Trạh biết Vương Duệ An và Lý Bình Chu có giao tình không ít.

Nhưng hiện tại nghe nói có người tiến cử Lý Bình Chu kiêm nhiệm chức vị chủ biên thì Vương Duệ An không đồng ý, hắn không lời thôi dài dòng với người tiến cử Lý Bình Chu mà chỉ hỏi trực tiếp đương sự, “Lý tướng, người muốn nhậm chức chủ biên Đại điển Hoàng thất hay sao?” Rồi tự lắc đầu, sau đó nói một cách nghiêm túc, “Ta thấy người không thích hợp, người ngày thường bận rộn bao nhiêu chuyện quốc gia đại sự, làm sao có tinh lực kiêm nhiệm chức vụ chủ biên? Nếu chỉ để mang danh cho nó sang thì Lý tướng à, người cũng không giống người như thế đâu.”

Khiến Lý Bình Chu nổi nóng, “Ta có nói là đòi là chủ biên đâu.”

Vương Duệ An lập tức đem lời này của Lý Bình Chu nói cho người tiến cử Lý Bình Chu, “Nghe thấy không, Lý tướng người ta không có ý này, người ngậm miệng của mình lại đi.”

Lý Bình Chu xụ mặt, hắn cảm thấy chính mình nói chuyện với Vương Duệ An hoàn toàn giống như một kẻ ngốc, thật sự là mất mặt.

Minh Trạng cười thầm rồi nâng tay ra hiệu im lặng, “Được rồi, các người đừng nói nữa, trẫm đã hiểu ý của các người.” Hắn còn không quên châm chọc những người này vài câu, “Có một chút việc nhỏ mà cũng cãi nhau ầm ĩ. Các người là trung thần của quốc gia, đều là những kẻ có phong độ và học thức, chú ý hành tung của mình một chút đi.”

Nhìn đám triều thần hung hăng muốn đập Chung Kính Thư xuống đài, tầm mắt của Minh Trạng lướt qua quần thần rồi dừng trên người Chung Kính Thư, nhưng thật đáng tiếc là hắn không nhìn thấy vẻ mặt của Chung Kính Thư. Chung Kính Thư đang cúi đầu, vì vậy Minh Trạng chỉ nhìn thấy đỉnh đầu bất động của Chung Kính Thư.

Trong lòng của Minh Trạng đã sớm có chủ ý, hắn phân phó, “Chuyện này cũng đơn giản thôi. Vương Duệ An, người làm công tác thống kê cho trẫm, để xem bọn họ tiến cử những ai. Hà Ngọc, truyền giấy mực đến đây, cắt giấy thành hình vuông nhỏ, sau đó mang hòm không đến.”

“Còn các người, viết tên của người mà mình tiến cử xong rồi gấp lại, đừng cho ai thấy cả, sau đó đặt vào cái hòm này, mỗi người một phiếu, chúng ta sẽ đếm lại số phiếu cuối cùng, để trẫm xem ai là người được đề cử nhiều nhất.” Minh Trạng như cười như không mà liếc mắt nhìn đám quần thần, “Trẫm muốn biết ai là người thích hợp nhất với vị trí chủ biên Đại điển Hoàng thất trong lòng các khanh.”

Nội tâm của Minh Trạng không phải người bình thường có thể so sánh.

Những ai đăng cơ khi còn quá trẻ như hắn, không có kinh nghiệm làm Hoàng đế thì làm bất cứ chuyện gì cũng phải nể trọng lão thần. Đương nhiên đám lão thần cũng nghĩ như vậy, bèn rộng lòng chuẩn bị làm chỗ dựa cho Hoàng đế. Kết quả là Hoàng đế không cảm kích, bất cứ chuyện gì người ta cũng có chủ ý của riêng mình khiến đám lão thần vô cùng nóng lòng.

Giống các bậc quân vương trước kia mỗi khi nghị sự, hoặc là Hoàng đế chuyên tài độc đoán, hoặc là hỗ trợ thương nghị để tiến cử, nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện bỏ phiếu giống thế này. Minh Trạng vừa nói thì các đại thần cũng cảm thấy rất mới mẻ, Minh Trạng còn trấn an bọn họ, “Đừng lo lắng, cứ việc bầu đi, không phải ghi tên đâu. Các khanh ủng hộ ai thì cứ viết tên của người đó, không cần để lại tên của mình. Cũng không cần phải lo lắng sẽ đắc tội với người khác. Đương nhiên nếu có ai ủng hộ chính mình thì cứ tự đề cử, trẫm cũng rất hoan nghênh.”

Người nói kẻ khác là thị phi mới chính là kẻ thị phi.

Minh Trạng lén nhìn một chút, để xem ai gỡ trò sau lưng, muốn đập Chung Kính Thư xuống đài.

Khi về già Chung Kính Thư từng viết một quyển hồi ức, hắn miêu tả cảm giác của mình ngay lúc đó là: Tâm như tro tàn, thân như củi mục, được ăn cả ngã về không, quanh co khúc khuỷu.

Đương nhiên khi đó Chung Kính Thư đã công thành danh toại, hắn muốn nhắc lại chuyện trước kia cũng là bình thường. Hơn nữa căn cứ theo sự phân tích của giới sử học gia đối với tình trạng của Chung Kính Thư ngay lúc ấy thì tâm trạng này quả thật có tám chín phần rất thú vị.

Chỉ có Chung Kính Thư tự mình biết rõ cho dù là mười tám chữ đó cũng không đủ để hình dung tâm tình thật sự của hắn ngay lúc ấy.

Bất luận ngày sau có hiển hách như thế nào thì vào lúc này Chung Kính Thư vẫn chỉ là một quan viên Hàn lâm ngũ phẩm nho nhỏ, cho dù là Võ hoàng đế lệnh cho Chung Kính Thư chủ trì biên soạn Đại điển Hoàng thất nhưng có điểm kỳ lạ là lúc ban đầu Võ Hoàng đế không ban chức quan cho chủ biên Đại điển Hoàng thất. Cho nên khi Chung Kính Thư lĩnh mệnh biên soạn sách thì hắn vẫn chỉ là một Hàn lâm biên soạn ngũ phẩm mà thôi.

Lâm triều đã được một lúc lâu, đám triều thần bình thường đều để bụng trống vào triều, vì khi người vào triều thì tuyệt đối không cho phép đi tiểu tiện. Cho nên bình thường khi các đại thần tiến cung thì chỉ húp một bát canh lót dạ, thứ này rất bổ, có thể giúp cầm cự trong chốc lát. Đợi đến khi bãi triều thì tự ai về nhà nấy mà dùng bữa.

Còn có người không thích húp canh nhưng lại chịu không nổi cơn đói, thì bình thường buổi sáng thức dậy sẽ ăn hai cái bánh bao, sau đó uống ít nước một chút.

Cho nên đừng nhìn đám đại thần trong triều đứng ngay ngắn nghiêm túc, trên thực tế, hầy, không phải bị đau dạ dày thì sẽ bị bệnh táo bón kinh niên, cũng rất đáng thương.

Đám triều thần xưa nay đều sáng sớm tỉnh mơ đã lợ mợ vào triều, lúc này mặt trời đã dâng lên cao, ánh nắng xuyên thấu cửa sổ dán giấy trên đại điện, chiếu xuống nền gạch sáng bóng. Minh Trạng cũng cảm thấy hơi đói bụng.

Hà Ngọc là người nhanh mắt nhạy bén, thuở nhỏ hắn đã đi theo Minh Trạng, rất quen thuộc tính nết của Minh Trạng, hắn khom người xuống, dâng cho Minh Trạng một bát canh gà thơm ngào ngạt.

Các đại thần bên dưới ngửi thấy mùi canh gà hấp dẫn khiến bọn họ phải ngậm nuốt nước bọt, càng hoài nghi không biết có phải Hoàng thượng cố ý chỉnh bọn họ hay không. Nếu ở thời hiện đại thì bọn họ đã sớm thảm tử mụ nó rồi. Nhưng người xưa luôn đặt địa vị của Hoàng đế trên cả phụ thân của mình, mắng Hoàng đế còn nghiêm trọng hơn cả mắng phụ thân. Bọn họ chỉ đành báo oán vài câu ở trong lòng, trong khi động tác bỏ phiếu cũng bắt đầu nhanh hơn.

Còn đám võ tướng không thích can dự vào chuyện này thì nói thầm trong bụng, cái đám văn nhân vô dụng chỉ biết đánh rắm. Biên soạn mấy quyển sách rác rưởi thì ai mà biên soạn không được, để ý nhiều quá làm chi, khiến cho mọi người cũng phải chịu đói.

Minh Trạng húp canh gà, lại ăn thêm hai cái tròng đỏ thì mới vỗ bụng. Hắn còn vô sỉ mặt dày mà nói, “Trẫm đây không thể so với các người, các người lớn rồi, tay chân đã định hình hết rồi. Trẫm thì còn rất trẻ, vẫn đang trong thời kỳ trưởng thành. So với năm trước trẫm lại cao hơn cả tấc. Cho nên mới nói, trẫm không được để bụng đói, các người bỏ qua cho trẫm một chút đi.” Với những lời vô sỉ như vậy thì vài vị lão thần thật muốn đáp lại, bệ hạ có đói một chút thì cùng lắm là không cao hơn thôi. Chúng ta tay chân già yếu, nếu để đói bụng thì chẳng phải sẽ sớm đi gặp Diêm Vương hay sao?

Nhưng gặp phải Hoàng đế như vậy thì có cách nào đâu?

Dù sao thì Minh Trạng người ta tuy rằng thỉnh thoảng khiến các vị đại thần phải đưa ra nhiều ý kiến nhưng tài cán của Minh Trạng cũng khiến quần thần kính nể ngưỡng mộ, hơn nữa bản tính của Minh Trạng cũng không tệ lắm.

Hoàng đế đói bụng, húp một bát canh gà cũng không tính là gì?

Mặc dù có vài đại thần âm thầm có chút ý kiến đối với chuyện này nhưng bọn họ cũng không muốn vì một bát canh gà mà khiến cho Hoàng thượng chán ghét.

Cho nên chỉ có thể nhịn.

Còn phải ồm ồm nuốt nước miếng mà nói chuyện, “Hoàng thượng là tôn sư, thánh thể quan trọng, đương nhiên không thể vì một chút chuyện nhỏ mà tổn hại sức khỏe, nếu bệ hạ vì đói bụng mà khiến thánh thể bị thương thì chúng thần đều đắc tội.” Hôm nay chúng ta quả thật không nên nhắc đến chuyện này!

Bởi vì các đại thần đều đói bụng cho nên bỏ phiếu cũng rất nhanh. Vương Duệ An nhanh chóng kiểm tra kết quả, số phiếu của Tiên Vĩnh Đạo cũng không cao, bởi vì hắn từng bị quần thần phủ quyết, nhưng có một người có phiếu bầu cực cao.

Minh Trạ̣m cụ̃ng không xa lạ với người này, Chự̉ơng việ̣n Hàn Lâm việ̣n Thi Trung Vị, Thi đại nhận. Xếp phía sau Thi Trung Vị chính là Chung Kỉnh Thư.

103. Chương 103

Chung Kỉnh Thư nằm trong nhóm dẫn đầu, nói thật cũng không phải công của quan văn, mà là mượn lực của quan võ.

Hôm nay vừa lâm triều thì đám quan văn đã ầm ĩ nhốn nháo, luôn mồm nhắc đến việc tuyển chọn chủ biên Đại điển Hoàng thất gì gì đó, tranh chấp cho đến tận bây giờ hại mọi người đều đói bụng, đám quan võ bình thường rất ít khi tham dự vào triều chính.

Là võ tướng, bọn họ ít khi khéo léo, cũng không phải hạng người nhanh mồm nhanh miệng, bình thường bọn họ cũng không thích thi thư của đám văn nhân, cảm thấy mấy thứ này chẳng thể ăn cũng chẳng thể uống, rất vô dụng.

Lần này Minh Trạ̣m đề nghị bỏ phiếu là vì muốn tìm căn nguyên nguồn gốc, nhất là chuyện này liên quan đến tập đoàn quan văn trong triều.

Mặc dù đám quan võ không nói gì, cũng không phải bởi vì bọn họ không muốn nói mà thật sự là vì tài ăn nói của bọn họ kém quá xa đám văn sĩ, nói không lại người ta, chịu thiệt rất nhiều, nên biết điều mà câm miệng!

Quan võ có thể đứng ở đây đều không phải kẻ ngốc, lợi ích của bọn họ khác với tập đoàn quan văn, cho dù có giao tình thì cũng không quá sâu sắc, nếu nói ai có thể chỉ huy ai thì trừ phi có một đại nhân vật đứng ra liên hợp mọi người lại với nhau.

Nhưng rõ ràng là lần bỏ phiếu này là chuyện chưa từng xảy ra trước kia. Bá quan văn võ chưa kịp trao đổi thì việc bỏ phiếu đã bắt đầu.

Kỳ thật đám quan võ không có hứng thú đối với chuyện này, thôi thì bọn họ cứ đi theo Hoàng thượng, dù sao lúc trước Hoàng thượng chọn Chung Kỉnh Thư, đến hiện tại Hoàng thượng cũng không bảo sẽ loại bỏ Chung Kỉnh Thư để giao nhiệm vụ cho người khác. Vì vậy đám quan võ trên cơ bản đều bỏ phiếu cho Chung Kỉnh Thư.

Mặt khác ngoại trừ bá quan văn võ thì trong triều còn có các hoàng thân quốc thích, những người này đều có tước vị, bọn họ hoàn toàn dựa vào long nhan của Hoàng thượng để kiếm bát cơm, trong lòng hiểu rõ, vì vậy đương nhiên cũng sẽ bỏ phiếu cho Chung Kỉnh Thư.

Kết quả là số phiếu bầu cho Chung Kỉnh Thư quả thật là không ít.

Nhưng Chung Kỉnh Thư vẫn thua ba phiếu, đứng ngay sau Thi Trung Vị.

Khi Vương Duệ An ở trước mặt mọi người công bố số phiếu bầu thì Chung Kỉnh Thư cảm thấy toàn thân lạnh toát, sắc mặt tái nhợt. Một văn sĩ chất phác, ngày thường vào triều chỉ quen cúi thấp đầu, ngay lúc này lại không thể tin tưởng mà ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Minh Trạ̣m, trong mắt toát ra thần thái vừa vô tội vừa buồn thảm.

Minh Trạ̣m không nhanh không chậm mà nói, “Ồ, xem ra các người tin tưởng Thi Trung Vị hơn Chung Kỉnh Thư à?”

“Thi Trung Vị?” Minh Trạ̣m gọi Thi Trung Vị.

Ở thời này có thể làm được Chự̉ơng việ̣n Hàn Lâm đã là không đơn giản, Thi Trung Vị cũng đã có tuổi, đã năm mươi mấy, hàm râu xám trắng. Thi Trung Vị bước ra khỏi hàng ngũ rồi thì lễ, Minh Trạ̣m hỏi hân, “Trẫm thấy trong triều có rất nhiều người đề cử người, ừm, người cũng không tệ, xuất thân là tiến sĩ nhị

bảng thời Nhân Tông hoàng đế, cả đời ở Hàn Lâm, cũng có học vấn khá cao. Nói cho trầm biết, người có cảm thấy mình sẽ làm được việc này hay không?”

Thi Trung Vị nghe Minh Trạng dễ dàng nói ra lai lịch của hắn thì trong lòng khẽ nhúc nhích, xem ra Hoàng thượng đã lưu ý đến hắn, nếu không thì sẽ không biết rõ lai lịch của hắn như vậy. Thi Trung Vị cung kính nói, “Nếu bệ hạ có lệnh thì thần chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực. Nếu nói làm được hay không thì thần ở Hàn Lâm viện đã hơn phân nửa đời người, thần luôn có mặt tham dự trong việc biên soạn sử sách của Hàn Lâm viện, vì vậy cũng không xa lạ đối với việc biên soạn một bộ sách, thần tự nhận có thể làm được việc này.”

Lúc đầu Thi Trung Vị thật sự không chú ý đến việc biên soạn Đại điển Hoàng thất, hắn cảm thấy việc này chẳng có gì đáng giá để làm, nhưng từ khi đám người Chung Kính Thư bắt tay vào biên soạn thì Thi Trung Vị sâu sắc cảm giác được chính mình đã sai lầm! Ngay từ đầu Chung Kính Thư đã điều động tất cả những ai rảnh rỗi trong Hàn Lâm viện, hơn nữa vẫn không đủ nhân số, phải mời các học giả đang ở để đô đến tham dự biên soạn Đại điển Hoàng thất, thậm chí ngay cả đám môn sinh ưu tú của Quốc Tử Giám cũng được điều động.

Đã như thế mà vẫn có kẻ bảo rằng đang thiếu người.

Thi Trung Vị đột nhiên phát hiện đây cũng không phải một quyển đại điển bình thường, với tình hình này thì nhất định đây sẽ là một bộ kỳ thư có một không hai!

Đến tận lúc này hắn mới hiểu rõ hắn đã bỏ lỡ cơ hội gì!

Tận dụng thời cơ, mất đi sẽ không có lại!

Hắn là Trưởng viện Hàn Lâm viện, cơ hội có một không hai như vậy thế mà lại rơi vào tay một thủ hạ của hắn, một người với chức quan nhỏ nhỏ, nhiều năm không có nhân duyên trong quan trường.

Chung Kính Thư với lai lịch thấp kém, chức quan không cao, vì sao lại được đảm nhiệm vị trí tốt như vậy? Thi Trung Vị làm sao có thể phục? Có thể cam tâm cho được?

Minh Trạng nhìn Thi Trung Vị khiêm tốn không nhường ai làm việc nghĩa, sau đó lại nhìn sang Chung Kính Thư rồi cất tiếng hỏi, “Chung Kính Thư, lúc trước người đã chủ trì biên soạn Đại điển Hoàng thất, người nói cho trầm nghe thử một câu, người có nguyện ý đảm nhận việc này hay không?”

Trong lòng của Chung Kính Thư vốn đã tuyệt vọng, nhiều người ủng hộ Thi Trung Vị như vậy, hắn nghĩ rằng Hoàng thượng chắc chắn sẽ thay thế hắn. Nhưng hắn lại nghe thấy Hoàng thượng hỏi như thế, vị thư sinh không biết cách đối nhân xử thế này thật sự không phải kẻ ngốc, trong lòng của hắn hiểu rõ, chỉ trong nháy mắt hắn thậm chí đoán chuẩn tâm ý của Minh Trạng. Chung Kính Thư kích động đến mức giọng nói cũng run rẩy, “Thần nguyện ý làm việc này! Bệ hạ, thần nguyện ý!”

Thậm chí giữa đại điện im ắng, mọi người có thể rõ ràng nghe được một tiếng nức nở kích động của Chung Kính Thư. Chung Kính Thư cực lực khống chế tâm tình của mình, hắn tiếp tục cất cao giọng, “Bệ hạ, thần nguyện ý! Thần, thần, thần....” Ấp úng ba lần, Chung Kính Thư hít sâu một hơi mới có thể nói ra rõ ràng, “Tuy rằng thần không xử lý tốt chuyện Trần đại nhân nhưng thần sẽ toàn lực ứng phó, thần cam đoan thần có thể biên soạn đại điển một cách hoàn thiện! Thần là tân quan tiên nhiệm, có người không phục thần làm chủ biên, thỉnh bệ hạ cho thần thêm một cơ hội nữa, cho dù là Thái tổ Hoàng đế lúc trước tấn công vào để đô cũng không phải một ngày có thể giành chiến thắng!”

“Thần nói thật, đa số mọi chuyện trong Hàn Lâm viện đều là tu sửa sử sách, đây là lệnh của Thái thượng hoàng, đến nay vẫn chưa hoàn thành. Thi đại nhân vẫn đang đảm nhiệm việc này, nay Đại điển Hoàng thất cũng cần dốc hết toàn bộ sức lực, thần nghĩ rằng nếu ai không có khả năng dốc hết toàn bộ sức lực để biên soạn bộ đại điển thì rất khó để khiến nó trở nên hoàn mỹ.” Chung Kính Thư nói, “Bệ hạ, Thi đại nhân có thể làm nhưng sức lực có hạn, thần nghĩ thần mới là người thích hợp nhất để làm chủ biên.”

Người thành thật một khi trở nên kịch liệt thì sẽ càng nguy hiểm, giống như Chung Kính Thư, hắn cũng không sợ đắc tội Trưởng viện của mình.

Lúc này Thi Trung Vị liền nói, “Việc chỉnh sửa sử sách của tiền triều xem như gần hoàn thành, thần tự nhận có sức lực và khả năng để toàn tâm toàn ý cho công tác biên soạn Đại điển Hoàng thất.”

Chung Kính Thư lại thành thật nói, “Thi đại nhân, ngoại trừ sử sách tiền triều thì hằng ngày mỗi Thứ cát sĩ ở Hàn Lâm viện đều phải chờ ngài sát hạch công tác, ngài không thể ly khai nhiệm vụ của mình.”

Hơn nữa Chung Kính Thư còn nói một câu cực phẩm, hần nói thẳng, “Trừ phi Thi đại nhân đồng ý từ chức Chưởng viện, an tâm biên soạn Đại điển Hoàng thất, nếu không thì hạ quan nghĩ rằng đại nhân không thể làm tốt hơn hạ quan.”

Quả thật rất độc!

Minh Trạng ngẫm cười đến đau cả bụng, người thành thật mà chèn ép kẻ khác thì đúng là lợi hại, toàn nhằm vào chỗ trí mạng!

Kỳ thật chuyện này cũng chứng minh học giả và chính khách khác nhau.

Học giả là người chuyên sâu vào lĩnh vực học vấn, cả đời bọn họ chỉ vùi đầu vào nghiên cứu, cũng dốc hết tất cả tâm huyết cho đến cuối đời. Bọn họ hoàn toàn là những người chuyên tâm nhất trong lĩnh vực của mình.

Nhưng chính khách thì khác. Chính khách phải lo lắng rất nhiều việc, lợi và hại, được và mất, cân nhắc và đánh giá. Trên phương diện này Thi Trung Vị khẳng định là chiếm ưu thế, có thể nhìn ra điểm này thông qua việc Thi Trung Vị được nhiều người ủng hộ làm chủ biên Đại điển Hoàng thất, chứng tỏ giao tế của Thi Trung Vị trong triều cũng không tệ.

Minh Trạng cười một cái rồi khoát tay, “Tốt lắm, đừng cãi nhau nữa. Thi Trung Vị, người làm Chưởng viện Hàn Lâm cũng rất khá, giúp cho trẫm đỡ phải lao tâm. Người là một vị quan tốt, tài cán của người thể hiện trên chức vị của mình.”

“Chung Kính Thư, người là người thích hợp nghiên cứu học vấn, sở trường của người không phải là quan trường.” Minh Trạng nhìn hai người bọn họ, “Thi Trung Vị, nếu để cho người làm chủ biên thì ai sẽ làm Chưởng viện Hàn Lâm đây? Chẳng lẽ bảo trẫm phải chọn Chưởng viện khác?”

Trong lòng của Thi Trung Vị trở nên căng thẳng, hần muốn làm chủ biên Đại điển Hoàng thất nhưng hần chưa từng muốn rời bỏ cái ghế Chưởng viện của mình! Ngàn khổ vạn khổ hơn phân nửa đời người mới leo lên được cái chức nhị phẩm Chưởng viện.

“Người cũng không thể yên tâm đi biên soạn sách. Trẫm nói lời này cũng không phải hạ thấp người.” Minh Trạng tùy tiện chỉ chỉ, “Ngay cả Lý Bình Chu, Từ Tam, xuất thân là tam nguyên, lúc này nếu bảo bọn họ biên soạn sách thì nhất định sẽ không làm tốt bằng Chung Kính Thư.”

“Sở trường của các người là xử lý quốc sự, làm sao có thể đi so sánh với các học giả biên soạn văn thư cơ chứ?” Minh Trạng thở dài, “Được rồi, mỗi người đều có sở trường sở đoản. Nếu các người thật muốn thử biên soạn Đại điển Hoàng thất một lần thì cứ đổi chỗ với Chung Kính Thư đi, tự mình lĩnh hội một chút để xem rốt cục mình có làm được hay không?”

Đổi chỗ, đổi chỗ, đổi chỗ!

Lý Bình Chu nghe thấy hai chữ này thì lập tức nín thở! Đổi vị trí với người khác chẳng phải là muốn hỗn loạn hay sao?

Ngay cả Thi Trung Vị cũng hoàn toàn buông xuôi, làm chủ biên Đại điển Hoàng thất là một vinh dự, nhưng lại không có chức quan. Nếu bảo hần đổi địa vị Chưởng viện học sĩ để làm chủ biên Đại điển Hoàng thất thì hần cũng luyến tiếc!

Minh Trạng nhìn Thi Trung Vị một cái, hóa ra là lão già này núp sau lưng sinh sự! Đàn áp Thi Trung Viện xong, Minh Trạng thắng tuyệt đối một ván, thoải mái cho bãi triều!

Sau khi bãi triều thì liền trở về dùng bữa.

Nguyễn Hồng Phi vừa dùng xong tảo thiện, đang dùng khăn lụa thêu hình chim nhỏ để lau miệng, nhìn thấy Minh Trạng thì bèn hỏi, “Hôm nay về trễ hơn ngày thường một chút nhỉ?”

Minh Trạm không để ý đến lời của Nguyễn Hồng Phi, hắn chỉ nhìn thấy Diêu Quang đang ra lệnh cho nội thị dọn thức ăn xuống thì liền hỏi Nguyễn Hồng Phi một cách mất hứng, “Vì sao người không đợi ta trở về dùng bữa?”

Đem khăn thu vào trong tay áo, Nguyễn Hồng Phi hỏi, “Chẳng phải người đã dùng bữa rồi hay sao? Ta nghe nói người có truyền ngự thiện khi lâm triều.” Còn húp canh gà nữa mà.

“Chỉ húp một bát canh gà và ăn hai cái tròng đỏ thôi, có đủ nhét kẽ răng đâu.” Minh Trạm oán giận, “Đồ vô lương tâm, chẳng biết chờ ta gì cả. Khi lâm triều ta đâu dám ăn nhiều, chỉ lót dạ một chút mà thôi.”

“Ta có việc phải đi sớm.” Nguyễn Hồng Phi ôm vai Minh Trạm, sờ cái cằm tròn tròn nhỏ nhỏ của Minh Trạm rồi cười nói, “Buổi chiều ta sẽ sớm trở về với người.”

Minh Trạm hừ một tiếng, tóm lại nam nhân không nên quá so đo, hướng chi Minh Trạm cho rằng chính mình là một đại nam nhân, hắn đành phải nói, “Là người phải về tháp tùng ta, phục vụ ta, chẳng lẽ bảo ta làm oán phụ chốn thâm cung ư?”

Chưa ăn no nên rất nóng tính, Nguyễn Hồng Phi mỉm cười rồi gạt đầu liên tục, “Đúng vậy đúng vậy, ta sẽ sớm trở về phục vụ người. Mồm mồm, ta đi trước đây.”

“Đi đi, đi đi.” Minh Trạm chưa thay xiêm y, hắn tiễn Nguyễn Hồng Phi ra khỏi cửa, vẫn nói vói thêm một câu, “Sớm trở về một chút nha.” Tổ vẻ nhớ nhung ái nhân hơn cả bình thường. Hướng chi Minh Trạm là người hào phóng nhiệt tình.

Nguyễn Hồng Phi mỉm cười cầm tay Minh Trạm, âm thầm chọt vào lòng bàn tay của Minh Trạm vài cái rồi mới chịu rời đi.

Hồ ly chết tiệt, thật biết dụ dỗ người ta.

Lòng bàn tay vẫn còn còn chút cảm giác nhồn nhột, khóe môi của Minh Trạm nhếch lên, hắn dẫn theo đám người Hà Ngọc ung dung quay trở về phòng rồi lại truyền thêm một phần tảo thiện.

Ở các triều đại, việc mà Hoàng đế ghét nhất chính là kết bè kết phái.

Hôm nay việc tuyển chọn người làm chủ biên Đại điển Hoàng thất khiến Minh Trạm rất bức mình. Thánh nhân luôn nói, quân tử chi giao nhạt như nước. Kết bè kết phái nhất định là mưu tính lợi riêng, quyền lực hoàng thất, đủ loại tệ nạn có đếm cũng không hết.

Minh Trạm nghĩ đến chuyện của Thi Trung Vị, rốt cục là ai làm chỗ dựa cho Thi Trung Vị, cùng Thi Trung Vị liên hợp như thế?

Minh Trạm là người rất phức tạp, bản tính của hắn nóng như lửa, hắn đối đãi với người ngoài rất chân thành nhưng cũng không thể phủ nhận hắn là người tràn đầy tâm kế. Chỉ cần trong lòng có nghi ngờ thì cho dù hiện tại không tìm được kết quả, nhất là những chuyện không thể giải quyết một sớm một chiều, nhưng Minh Trạm sẽ đặt chuyện này ở trong lòng, khi nào rảnh rỗi sẽ lôi ra để suy nghĩ cân nhắc.

Chuyện của Thi Trung Vị còn phải chờ điều tra, thảo luận chính sự vào buổi sáng là việc phải làm hằng ngày.

Minh Trạm cũng không tính là Hoàng đế cần cù nhất, so với Phượng Cảnh Kiên trước kia thì Minh Trạm hoàn toàn không thể sánh bằng Phượng Cảnh Kiên một ngày sáu canh giờ cần cù phê duyệt tấu chương. Nhưng so với Đức Tông hoàng đế hoang dâm chốn hậu cung thì Minh Trạm có thể kiên trì lâm triều vào mỗi buổi sáng để lo liệu triều chính cũng đã là khá lắm rồi.

Vì vậy trên phương diện cần cù chính sự thì Minh Trạm không hơn cũng không kém người ta.

Minh Trạm nghe Công bộ muốn lấy bạc để tu sửa đề điều, Bộ binh muốn lấy bạc để luyện binh khí, Lễ bộ nói chi tiêu ngân sách hằng năm cho các học viện vẫn chưa có, năm ngoái địa chấn, đại lao Hình bộ bị sụp hết một phần, vẫn chưa tu sửa.

Nói tóm lại chính là khắp nơi đều đang đòi bạc.

Những chuyện này bắt đầu ngay khi việc chiêu thương cảng Thiên Tân kết thúc. Trước khi chiêu thương cảng Thiên Tân thì cũng không có nhiều nơi đòi bạc như thế. Sau khi chiêu thương thì Minh Trạng mới phát hiện, hóa ra triều đình cũng biết khi nào cần căng khi nào cần lỏng.

Thật sự là hiếm thấy.

Trước tiên Minh Trạng nói, “Hiện tại đã qua mùa bão lụt, không cần gấp rút tu sửa đê điều, nhất là hiện tại nông dân đang lo thu hoạch vụ thu đông, làm sao có thời gian để sửa đê. Bộ binh, các người nghĩ ra điều lệ cho ta đi. Âu Dương, ngân sách của học viện phân ra bốn mùa, không có chuyện đem bạc cả nguyên năm phát ra một lượt như thế. Đại lao Hình bộ thì phải tu sửa, trùng hợp trăm nghe nói khi xảy ra địa chấn thì tường thành ở phía Đông Nam cũng sụp, sau đó miễn cưỡng xây lại nhưng vẫn không chắc chắn, Lý Bình Chu, Công bộ các người đi tìm Vĩnh Ninh Hầu, đo tầng thước tắc ở tường thành rồi xem phải tu sửa thế nào, nhớ kỹ cho trăm, trước tiên phải sửa chữa cho tường thành kiên cố. Sau đó phân phó những người này đến đại lao sửa chữa luôn thể.”

Lý Bình Chu lĩnh mệnh.

“Hiện tại sắp tiếp tục diễn ra một trận đại chiến, chúng ta nên tỉnh táo một chút. Trước tiên phải san bằng đám người Thát Đát trước đã rồi những chuyện khác sẽ tính sau.” Minh Trạng trầm giọng.

Sắc mặt của Lý Bình Chu khê kinh ngạc, vội hỏi, “Bệ hạ muốn chủ động gây chiến với người Thát Đát ư?”

Minh Trạng lắc đầu, “Trăm là người theo chủ nghĩa hòa bình. Nhưng người Thát Đát vốn hung hăng vô lễ. Chúng ta cũng không phải chỉ mới chiến tranh một năm hai năm với Thát Đát, nhìn vào sử sách thì sẽ biết mỗi lần tấn Khả Hãn Thát Đát dâng cơ thì chắc chắn sẽ tấn công Tây Bắc. Nay lão Khả Hãn đã chết, không có lý do không động binh. Lần trước mặc dù may mắn đắc thắng nhưng cũng không thể ngạo mạn tự kiêu. Chỉ cần một ngày chưa san bằng thảo nguyên Tây Bắc thì cũng chưa thể xưng là đánh thắng Thát Đát.”

Lý Bình Chu thán phục, “Bệ hạ đúng là chí khí hiên ngang.”

Những lời mạnh mẽ này của Minh Trạng cũng chỉ một mình hắn dám nói, tổ tông của hắn xưa nay chưa từng dám nói như thế. Giống Đức Tông hoàng đế là người vô năng nhất, bị người ta đánh đến trường thành, suýt nữa đã bị bắt. Nhân Tông hoàng đế thì sao, mạnh hơn Đức Tông hoàng đế một chút, nhưng cũng phải gả Công chúa cho người Thát Đát để hòa thân. Hay, trên thực tế chính là tiêu bạc để mua hòa bình. Đến phiên Phượng Cảnh Kiên thì để đô mới xem là vững mạnh. Xưa nay Phượng Cảnh Kiên tiết kiệm, không có bất kỳ hoạt động xa xỉ nào, hắn chỉ dồn hết sức xây dựng đội quân Tây Bắc.

Đến phiên Minh Trạng thì mới chính thức là khí khái hiên ngang ngút trời.

Minh Trạng đang bận chính sự, còn trong hậu cung thì Vệ thái hậu đang tiếp kiến phu thê Tiêu Dao Hầu cùng hai nhi tử và hai nữ nhi của bọn họ.

Minh Trạng tuyên triệu Tiêu Dao Hầu, Lâm Giang Hầu, Cẩm Y Hầu, Thiện Nhân Hầu đến để đô. Tiêu Dao Hầu đến nhanh nhất, cả nhà vừa đến để đô liền rửa mặt chải đầu rồi sau đó dâng thẻ bài tiến cung thỉnh an.

Khi Minh Trạng đang xử lý chính sự cùng Nội các thì bất cứ chuyện gì cũng không được quấy nhiễu quốc gia đại sự. Đại thái giám bên cạnh Minh Trạng chỉ có một mình Hà Ngọc được ở lại hầu hạ.

Thủ hạ của Hà Ngọc cũng có vài người có danh tiếng, trong đó bao gồm Phương Thanh, thẻ bài của Tiêu Dao Hầu nằm trong tay của Phương Thanh.

Không phải bản lĩnh của Phương Thanh không bằng Hà Ngọc, mà bởi vì Hà Ngọc là do Minh Trạng đích thân dẫn theo từ Trấn Nam Vương phủ, lại hầu hạ Minh Trạng bấy lâu nay rất chu toàn, ngay cả Minh Trạng cũng thích Hà Ngọc hầu hạ mình.

Còn Phương Thanh, vị thái giám gián điệp không thành công này đã sớm quy phục, Minh Trạng cũng không ghét hắn, vẫn luôn dẫn hắn theo bên cạnh.

Phương Thanh nhìn thấy bên ngoài đưa lên thẻ bài, bọn họ là người bên cạnh Hoàng thượng, chuyện gì cũng phải nhanh nhẹn. Phương Thanh đương nhiên biết rõ quy củ khi Hoàng thượng thảo luận chính sự,

nhưng Phương Thanh cũng sẽ có suy nghĩ của riêng mình.

Hắn là thuộc hạ bên cạnh Minh Trạh, đương nhiên biết Minh Trạh cố ý triệu bốn vị Hầu gia đến để đô, lại đều là tôn thất. Phương Thanh đương nhiên không thể so sánh với cấp bậc của Hà Ngọc, nhưng trước kia hắn là thái giám nổi bật nhất trong triều nên mới được Phụng Cảnh Kiên đặt bên cạnh Minh Trạh làm gián điệp.

Cho nên Phương Thanh tự quyết định, hắn cầm lấy thẻ bài của Tiêu Dao Hầu rồi đưa đến cung của Vệ thái hậu.

Vệ thái hậu cười cười, nhìn Phương Thanh một cái rồi nói, “Vì sao lại muốn đem lệnh bài đến chỗ này của ta?”

Phương Thanh cúi đầu bẩm báo, “Nô tài nghĩ Hoàng thượng bận việc quốc sự. Nay Tiêu Dao Hầu là lần đầu tiên đến để đô sau khi Hoàng thượng đăng cơ, lại là người trong tôn thất. Thái hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, triệu kiến tôn thất thì càng tỏ rõ Thái hậu nương nương từ bi.”

Vệ thái hậu không để ý đến những lời nịnh nọt của Phương Thanh mà chỉ đột nhiên hỏi Phương Thanh, “Năm đó Hoàng thượng tiến cung, có phải người được Thái thượng hoàng ban cho Hoàng thượng hay không?”

“Dạ.” Đùng nghĩ Phương Thanh là một thái giám nho nhỏ, người ta cũng là nguyên lão hai triều rồi đấy, rất có tư cách lão làng.

Vệ thái hậu nói, “Nếu người đồng ý thì không bằng làm thủ hạ cho ta?”

Lúc này Phương Thanh liền tỏ ra thái độ của một thái giám đẳng cấp, Vệ thái hậu đích thân chọn hắn, nay nội thị của Vệ thái hậu hơn phân nửa đều do Ôn công công quản lý, nhưng Ôn công công đã lớn tuổi, cả đám người đều ngóng trông Ôn công công mau đi Tây thiên để leo lên vị trí của Ôn công công.

Vị trí đại thái giám bên cạnh Minh Trạh thì không đến phiên Phương Thanh. Vệ thái hậu lại là mẫu thân của Hoàng thượng, Hoàng thượng lại rất hiếu thảo, nếu làm Tổng quản thái giám bên cạnh Vệ thái hậu thì đương nhiên cao hơn hai bậc so với làm thái giám bên cạnh Minh Trạh.

Đương nhiên Phương Thanh vô cùng ao ước, nhưng lúc này hắn vẫn cố gắng kiềm chế nỗi tâm đang mừng rỡ như điên của mình rồi cung kính nói, “Bệ hạ rất hiếu thảo với Thái hậu nương nương, cho dù là trần bảo trong thiên hạ thì cũng sẽ gom hết tất cả dâng lên trước mặt nương nương, huống chi là người thấp kém như nô tài? Nô tài hầu hạ cạnh Hoàng thượng đã là đại phúc đức, nếu bệ hạ phái nô tài đến hầu hạ Thái hậu thì cũng là tạo hóa của nô tài.”

Vệ thái hậu cũng không nói gì mà chỉ phân phó, “Truyền cả nhà Tiêu Dao Hầu vào đây đi, Hoàng thượng đang bận rộn chuyện quốc sự, cũng không tiện để bọn họ đợi lâu.”

104. Chương 104

Cứ như vậy mà Vệ thái hậu triệu kiến cả nhà Tiêu Dao Hầu trước.

Nay phu thê hai người dẫn theo mấy đứa nhỏ đến hành lễ, Vệ thái hậu cười nói, “Đứng lên đi, đều là người một nhà cả, khách khí như vậy để làm gì.”

Vệ thái hậu và Tiêu Dao Hầu phu nhân đã quen biết từ thuở nhỏ, cũng đã sớm gặp qua Tiêu Dao Hầu. Chẳng qua mọi người đã lâu không gặp, nay gặp lại thì khó tránh khỏi có chút cảm giác như đã trải qua mấy đời.

Vệ thái hậu lệnh cho cung nữ dâng trà điểm tâm, “Ngọc muội vẫn như xưa.”

Nghe Vệ thái hậu gọi nhũ danh của mình, Tiêu Dao Hầu phu nhân hé miệng cười, “Nô tỳ mỗi ngày đều nhìn gương trang điểm, chỉ cảm thấy càng ngày càng già. Còn Thái hậu nương nương mới là vẫn như xưa.”

Tiêu Dao Hầu ca ngợi phu nhân của mình, “A Ngọc vẫn còn xinh đẹp mà.”

Vệ thái hậu cười, “Tiêu Dao Hầu vẫn như xưa.”

Vẻ mặt của Tiêu Dao Hầu phu nhân vừa bất đắc dĩ lại vừa có chút ngọt ngào, nghiêm giọng nói, “May là đang ở trước mặt Thái hậu nương nương cho nên mới không so đo. Nếu để người ngoài nghe được thì không chừng lại nói phu quân cuồng ngạo nữa.”

“Hoàng thượng vẫn còn ở trong triều bàn đại sự với các đại thần, ta nghĩ chúng ta có quen biết lại là thân thích, người trong nhà gặp mặt nên cũng không cần phải kiêng dè. Đợi đến chính Ngọ sẽ dọn một bàn tiệc ở đây, thỉnh Hoàng thượng đến, mọi người nói nói cười cười, như vậy sẽ rất náo nhiệt.” Vệ thái hậu hơi giải thích một chút.

Tiêu Dao Hầu ngưỡng ngừng nói, “Thần vâng và dẫn bọn họ tiến cung mà chẳng để ý giờ giấc gì cả.” Nếu sớm biết như thế thì hẳn đã đợi sau giờ Ngọ mới đến.

Tiêu Dao Hầu phu nhân khôn khéo hơn người, cảm thấy lời này của phu quân cũng không dễ nghe, bèn vội vàng cười nói, “Nếu không phải Hoàng thượng bận rộn thì chúng ta cũng không gặp được Thái hậu nương nương như vậy. Chẳng có mấy ai may mắn như thế này đâu!”

Ánh mắt của Vệ thái hậu dừng trên người hai nhi tử và hai nhi nữ của Tiêu Dao Hầu rồi cười nói, “Đây là diệt tử và diệt nữ đó ư?”

Nhìn mấy đứa con của mình, Tiêu Dao Hầu phu nhân mỉm cười giới thiệu, “Hai tiểu tử này, đứa lớn tên là Phượng Vinh, đứa nhỏ là Phượng Hoa. Hai tiểu nha đầu thì đại tỷ là Phượng Uyển, tiểu muội là Phượng Xuân.”

Đều là những hài tử biết cấp bậc lễ nghĩa, bọn họ đồng loạt đứng dậy thỉnh an Vệ thái hậu.

“Được rồi được rồi, ngồi xuống đi, đều là hảo hài tử cả.” Vệ thái hậu tán thưởng một câu, tuổi tác của Vệ thái hậu lớn hơn Tiêu Dao Hầu phu nhân một tuổi, nhưng Tiêu Dao Hầu phu nhân lại sinh con sớm hơn cho nên Phượng Vinh lớn tuổi hơn Minh Trâm.

Đến chính Ngọ, Minh Trâm hoàn tất nghị sự, hẳn cũng đến đây dùng bữa, sau đó cả nhà Tiêu Dao Hầu mới tạ ơn rồi trở về phủ.

Tiêu Dao Hầu phu nhân thở dài với trượng phu của mình, “Đúng là không ai có phúc bằng Thái hậu nương nương.” Xuất thân hầu phủ, sau đó được gả vào Trấn Nam Vương phủ, nay có nhi tử giỏi giang như thế, thậm chí còn trở thành Thái hậu.

Tiêu Dao Hầu mỉm cười, “Mỗi người đều có phúc phận của riêng mình, làm sao có thể phân bì cho được?”

Tiêu Dao Hầu phu nhân cũng không phải quá ngưỡng mộ Vệ thái hậu, dù sao thì nàng và trượng phu cũng là uyên ương cầm sắt, cuộc sống mỹ mãn, trong nhà có đủ cả nam lẫn nữ, lại vinh hoa phú quý, tất cả đều có đủ. Chẳng qua khi nghĩ đến đại nhi tử thì Tiêu Dao Hầu phu nhân liền đau đầu.

Đáng lý Tiêu Dao Hầu phu nhân nhìn trúng Từ Doanh Ngọc cho nhi tử của mình.

Xuất thân và tướng mạo của Phượng Vinh cũng không kém, chẳng qua tính nết cũng giống Tiêu Dao Hầu, thật sự là vô dụng. Thỉnh thoảng cũng không chịu mở miệng, nếu không thể thú một hiền thê thì e rằng ngày sau sẽ không dễ dàng gì.

Kết quả thế nào, tiểu tử chết tiệt này lại lén lút ở sau lưng nàng đi làm rõ với Từ cô nương người ta rằng: Ta không thích cô nương, cũng không muốn thú cô nương!

Sau khi biết được chuyện này thì Tiêu Dao Hầu phu nhân suýt nữa đã tức chết!

Đúng là tự cắt đứt đường sống của mình mà!

Từ Doanh Ngọc là ai? Phụ thân là Hộ bộ Thượng thư trong triều, là lão sư của Hoàng thượng, hơn nữa Từ Doanh Ngọc là người có thủ đoạn lợi hại, ai dám trêu chọc nàng ta? Phượng Vinh không khiến Từ cô nương phật người lấy gây gộc đuổi hẳn ra ngoài thì Tiêu Dao Hầu phu nhân đã cảm tạ trời đất lắm rồi!

Nhân duyên tốt như vậy mà lại bị nhi tử của mình đạp đổ, đúng là tiểu tử chết tiệt không biết nắm giữ phúc phận.

Minh Trạng cũng đang cùng Vệ thái hậu nói về chuyện của Tiêu Dao Hầu.

“Tiêu Dao Hầu thật tuần tú.” Minh Trạng bấm ngón tay, “Hiện tại hắn cũng đã bốn mươi rồi, nhưng nhìn vẫn còn trẻ măng.”

Vệ thái hậu nhấp một ngụm trà rồi cười nói, “Nhiều đây thì tính là gì, năm đó Tiêu Dao Hầu còn trẻ cũng là mỹ nam tử nổi danh đế đô, chỉ hơi kém Nguyễn Hồng Phi một bậc mà thôi.”

“Hai nhi tử nhà hắn trông cũng rất khá.”

Vệ thái hậu mỉm cười trêu ghẹo, “Đừng để Đỗ Nhược Vương nghe được lời này.”

“Thuận miệng thì hoàng nhi sẽ nói thôi, mẫu thân không biết hắn đâu, ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, chẳng biết kiềm chế gì cả.” Minh Trạng oán giận với mẫu thân của mình.

“Chuyện này ngươi không cần nói với ta.” Vệ thái hậu không có nhiều hứng thú đối với chuyện tình cảm của nhi tử, vui thì sẽ nói những câu buồn nôn, không vui thì sẽ oán trời than đất.

Minh Trạng thấp giọng nói với mẫu thân, “Hoàng nhi nghe nói Tiêu Dao Hầu phụ nhân nhờ An Duyệt công chúa giật dây để Phượng Vinh thú Từ Doanh Ngọc thì phải.”

Vệ thái hậu cau mày, “An Duyệt càng ngày càng làm chuyện ấu trĩ.”

Vệ thái hậu và An Duyệt công chúa có chút hiềm khích trước kia, cũng không phải vì ai khác mà là vì Phượng Cảnh Nam. An Duyệt công chúa thật sự thích Phượng Cảnh Nam, khi ấy còn tỏ rõ nếu không phải Phượng Cảnh Nam thì sẽ không xuất giá. Lúc bấy giờ Vệ thái hậu đi tranh vị trí Thế tử phi của Trần Nam Vương phủ hoàn toàn là vì gia tộc và Phượng hoàng hậu cố ý an bài.

Kết quả rất rõ ràng.

Trong quá trình tranh đoạt nam nhân thì An Duyệt quận chúa hoàn toàn thất bại, bị Vệ thái hậu đàn áp thẳng tay. Nếu không phải cứu vãn Nhân Tông hoàng đế vốn thiên vị sủng ái nàng thì so với Vệ thái hậu, quả thật là một người trên cao một người dưới đất.

Cho dù Nhân Tông hoàng đế có bất công thế nào thì chỉ với một câu của Phượng hoàng hậu, “Theo lý thì lời này không đến phiên thần thiếp nói, nếu để thần thiếp nói thì sẽ không công bằng. Chẳng qua thần thiếp phải nhắc nhở bệ hạ một câu, An Duyệt là ngoại sinh nữ của bệ hạ, nhưng Cảnh Nam lại là thân nhi tử của bệ hạ.”

Cho dù có sủng ái ngoại sinh nữ thì chẳng lẽ lại hơn cả nhi tử của mình hay sao?

Nhân Tông hoàng đế là người mềm lòng, đối tượng mềm lòng của hắn cũng không phải chỉ dành cho một người, mà là đối với bất kỳ ai hắn cũng mang lòng trắc ẩn thương xót. Phụ thân của An Duyệt quận chúa vì cứu Nhân Tông hoàng đế mà tử nạn, vì thế Nhân Tông hoàng đế càng thêm sủng ái yêu thương An Duyệt.

Bất quá Nhân Tông hoàng đế là phụ thân của Phượng Cảnh Nam, lần này hắn không phải gả ngoại sinh nữ, mà là thú thê cho nhi tử.

Trần Nam Vương phủ xưa nay quyền thế hiển hách, bọn họ sẽ chọn ai để làm Thế tử phi. Nhân Tông hoàng đế có thể đề bạt một chút ý kiến, thậm chí ý kiến của hắn sẽ được người ta trịnh trọng cân nhắc. Nhưng cũng không có nghĩa Nhân Tông hoàng đế có quyền quyết định trong chuyện này.

Bởi vì Phượng Cảnh Nam được đưa làm tử tự của Trần Nam Vương phủ, trên thực tế Phượng Cảnh Nam và Nhân Tông hoàng đế đã cắt đứt quan hệ phụ tử.

Vì vậy Nhân Tông hoàng đế cũng không quá cố chấp trong việc ủng hộ Phượng Cảnh Nam thú An Duyệt, mà lúc ấy Vệ thái hậu chủ yếu mượn sức từ phía tiền Trần Nam Vương thái phi, vì vậy mới đánh bại An Duyệt quận chúa một cách triệt để, chiếm được vị trí Thế tử phi của Trần Nam Vương phủ.

Cho nên hai người chường mắt nhau cũng không phải chuyện mới đây.

Nếu tính trên phương diện lịch sử thì có thể xem là đã quá lâu dài.

Nghe được Minh Trạng nói An Duyệt công chúa làm ra chuyện hồ đồ như vậy thì Vệ thái hậu bèn trách mắng nàng ta một câu. Từ Doanh Ngọc là nữ quan do Vệ thái hậu phái đến Hoài Dương, lúc này có người mưu tính hôn sự cho Từ Doanh Ngọc, chẳng phải là cố ý tính kế nàng hay sao?

Vệ thái hậu lẳng lặng cân nhắc dụng ý muốn thú Từ Doanh Ngọc của Tiêu Dao Hầu phủ.

Minh Trạng thấy sắc mặt của mẫu thân không tốt bèn nói tiếp phần còn lại, “Nhưng mà Phượng Vinh lại vội vàng tìm Từ Doanh Ngọc rồi bảo rằng hắn không muốn, khiến cho Từ Doanh Ngọc bức bối một trận mà mắng Phượng Vinh hơn nửa canh giờ.”

Vệ thái hậu nheo mắt lại, xem ra nước cờ triệu kiến tôn thất đến đế đô rất chính xác!

Minh Trạng vừa diện kiến Tiêu Dao Hầu xong thì tiếp theo có một tin tức được truyền vào cung: Lưu Ảnh chuẩn bị rời bến thì gặp phải phiền toái! Phiền toái này còn có dây mơ rễ má với Nguyễn Hồng Phi!

Kỳ thật chuyện này cũng không thể trách Lưu Ảnh, hắn hoàn toàn là người vô tội.

Nói thế nào nhỉ, với con mắt thẩm mỹ của tiểu Minh thì hắn cảm thấy Lưu Ảnh có chút mị lực không giống người thường. Có thể thấy được người nọ quả thật không tầm thường.

Lúc đầu khi Minh Trạng đăng cơ, đám công tử quyền quý của đế đô đã bị thủ đoạn sấm sét của Minh Trạng đàn áp, nay tất cả đều cúi đầu mà sống, hiện tại ít có kẻ nào dám ra đường sinh sự.

Nhưng có ai ngờ rằng, đám công tử quyền quý của đế đô yên tĩnh nhưng vẫn còn những kẻ ngóc ngách thiên cận đến đế đô.

Lưu Ảnh người ta đến Đồ Thư Quán của đế đô để trả sách, tuy rằng là Nguyễn Hồng Phi thay hắn mượn giúp, xưa nay Nguyễn Hồng Phi rất chiều cổ đến các văn sĩ, huống chi Lưu Ảnh còn có mặt mũi của Lý Phượng. Từ khi Lưu Ảnh gửi trả lại quyển sách đầu tiên thì Nguyễn Hồng Phi liền ra tay giúp Lưu Ảnh mượn thêm rất nhiều sách.

Hiện tại Lưu Ảnh sắp quay ra biển, bèn đem sách đi trả.

Đáng lý chuyện này có thể để cho hạ nhân đi làm cũng được. Nhưng Lưu Ảnh nghĩ rằng lần này quay ra biển thì không biết đến năm nào tháng nào mới được bước lên đất liền một lần nữa, vì thế muốn đi dạo ở đế đô nhiều một chút, cho nên hắn dẫn theo thị vệ rồi ra ngoài.

Minh Trạng triệu kiến Tiêu Dao Hầu, Lâm Giang Hầu, Cẩm Y Hầu, Thiện Nhân Hầu đến đế đô, cả nhà Tiêu Dao Hầu đến đầu tiên. Bản tính của Cẩm Y Hầu khác với Tiêu Dao Hầu, hơn nữa Cẩm Y Hầu rất chú trọng đến việc phô trương, hắn phái nhi tử đến đế đô để an bài chỗ ăn ở trước rồi sau đó mới tiến đến đế đô, như vậy cũng sẽ đỡ bất tiện.

Cẩm Y Hầu khác với bản tính cả đời chung tình của Tiêu Dao Hầu, Cẩm Y Hầu nổi tiếng là háo sắc, nạp cả đồng tiểu thiếp, sinh cả đồng con cái. Lần này Cẩm Y Hầu chỉ phái thứ tử và tam tử đến đế đô trước, ven đường dẫn theo quần sự để lo lắng chuyện ăn ở.

Những kẻ đã quen làm cường hào ác bá thì thường vô pháp vô thiên, không biết phân biệt phải trái.

Tam tử của Cẩm Y Hầu là Phượng Lật cùng nhị ca Phượng Tảo đến đế đô trước, bởi vì hành trình của lão phụ thân trẻ nãi cho nên huynh đệ hai người cũng tùy ý đi ngao du xem khí phái của đế đô thế nào.

Phượng Tảo thích đọc sách làm thơ, hắn sợ Phượng Lật một mình đi ra ngoài gặp rắc rối nên luôn đem Phượng Lật theo bên cạnh.

Có câu, không phải oan gia không đối đầu.

Đoàn người Phượng Lật và Phượng Tảo ngẫu nhiên gặp phải đám người Lưu Ảnh.

Lưu Ảnh không phải tiểu thư khuê các, đương nhiên là cười ngửa. Nét đẹp của Lưu Ảnh thật sự khác người thường. Giống như Nguyễn Hồng Phi, đẹp một cách bá đạo, người không thừa nhận cũng không được. Nhưng nét đẹp của Lưu Ảnh chính là ở mị lực, người càng nhìn càng thấy thú vị, càng nhìn càng luyện tiếu buông tay.

Phượng Lật đã sớm trưởng thành, sinh ở chốn phồn hoa như Đông Nam thì có dạng tiểu mỹ nhân nào mà hấn chưa thấy qua đâu.

Giống Lưu Ảnh, những kẻ lỗ mãng có thể sẽ nhìn không ra nét đẹp của Lưu Ảnh. Nhưng đối với Phượng Lật, người này vừa liếc mắt nhìn thấy Lưu Ảnh thì bỗng dưng trở nên dờ dẩn như kẻ ngốc.

Tuy rằng trong lòng của Lưu Ảnh chán ghét ánh mắt của người này nhưng hấn cũng không muốn gây chuyện mà chỉ dẫn thủ hạ rời đi.

Khi hai con ngựa của hai người băng qua nhau thì bỗng nhiên Phượng Lật nắm lấy cánh tay của Lưu Ảnh rồi mỉm cười nói, “Vị công tử này, Phượng mỗ và công tử vừa gặp như đã quen thân. Công tử có thể lưu lại tính danh để kết giao bằng hữu hay không?”

Lưu Ảnh chỉ thản nhiên nói, “Ta không có hứng thú, xin công tử hãy buông tay ra. Ban ngày ban mặt mà công tử làm gì thế này?”

Phượng Tảo mắng đệ đệ một tiếng, “Tam đệ, người thật thất lễ.” Bèn kéo lấy tay của đệ đệ rồi tạ tội với Lưu Ảnh, “Gia đệ vô lễ với công tử rồi.”

Lưu Ảnh liền dẫn thủ hạ quay trở về.

Lúc đầu hấn nghĩ rằng chuyện này đến đây là chấm dứt.

Không ai ngờ là Phượng Lật lại có chút thủ đoạn, người này tìm hiểu nguồn gốc của Lưu Ảnh rồi tìm tới tận nơi.

Lưu Ảnh không sợ, hấn vốn là nhân sĩ đế đô, là nhi tử của gia đình học thức, nhưng thị vệ bên cạnh hấn đều là thủ hạ của Lý Phương. Lý Phương hào phóng cho hấn quay về đế đô là vì Lý Phương biết rõ Nguyễn Hồng Phi đã thiết lập quan hệ ngoại giao với Hoàng thượng ở đế đô, lại thường xuyên cư ngụ tại đế đô, ít nhất đem người của mình giao cho Nguyễn Hồng Phi thì Lý Phương sẽ yên tâm. Còn nữa, Lý Phương cũng phải thị vệ tin cậy để bảo hộ kiêm quản lý Lưu Ảnh.

Không thể không thừa nhận Lưu Ảnh là người có thủ đoạn và mị lực, Phượng Lật chỉ mới gặp được Lưu Ảnh vài lần, hơn nữa Lưu Ảnh cực kỳ lãnh đạm đối với hấn, nhưng hấn cố sống cố chết mà bám theo.

Vào buổi tối trước ngày đám người Lưu Ảnh chuẩn bị quay ra biển thì biệt viện liền bị quan binh Phủ doãn đế đô bao vây, thị vệ tâm phúc của Lý Phương nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ rồi lập tức lui trở vào phòng, thấp giọng nói, “Bên ngoài đã bị quan binh bao vây, để ta che chở cho công tử phá vây.”

Hải tặc cũng có kỷ luật và tình nghĩa của hải tặc, ngày thường tuy rằng Lưu Ảnh lãnh đạm nhưng cũng không khó nói chuyện. Tuy nhiên lúc này Lưu Ảnh lại lắc đầu, sắc mặt lãnh đạm, “Nếu chạy không được thì không cần phải chạy. Lúc trước Lý Phương đã nhờ Đỗ Nhược Vương bảo hộ cho ta. Cứ thỉnh quan binh tiến vào, chính không sợ tà, ta sẽ nói chuyện với bọn họ.”

Lý Hải cực kỳ do dự, Lưu Ảnh nói, “Bằng không người dẫn người đi đi. Ta không đi.”

“Các người võ công cao, không cần che chở cho ta thì có thể giảm bớt nguy hiểm. Ta không sao cả, chết hay sống thì ta cũng không bận tâm.” Lưu Ảnh nhìn Lý Hải rồi nhắc nhở, “Muốn đi thì phải đi sớm, nếu không chốc lát nữa chắc chắn sẽ có người đến gõ cửa.”

Cứ như vậy mà đoàn người Lưu Ảnh rơi vào trong tay Phủ doãn đế đô Điền Văn Hoa.

105. Chương 105

Lưu Ảnh tỏ ra quang minh lỗi lạc, tự giới thiệu, “Tại hạ là nhi tử của Hàn Lâm Lưu Chân, là cử nhân Lưu Ảnh, bá kiến Điền đại nhân.”

Điền Văn Hoa cau mày, “Người là nhi tử của Lưu Hàn Lâm?”

“Đại.” Lưu Ảnh ung dung nói, “Lúc trước đệ tử đến Hoài Dương để thú biểu muội, bất hạnh gặp phải hải tặc, bị bắt ra biển, kết quả là được Đỗ Nhược Vương cứu. Đệ tử và Đỗ Nhược Vương hợp tính cho nên lần này Đỗ Nhược Vương đưa đệ tử quay về để thăm người thân. Vì tránh xáo trộn cho nên đệ tử thật sự không dám đột ngột ra mặt thăm phụ mẫu. Nay không biết vì sao đại nhân lại phải quan binh bao vây nhà của đệ tử? Người hầu của đệ tử đều là do Đỗ Nhược Vương phái đến. Đại nhân cứ hỏi Đỗ Nhược Vương thì sẽ rõ mọi chuyện.”

“Còn nữa, đại nhân bắt đệ tử thì cũng không sao. Nhưng Đỗ Nhược quốc và Thiên triều có giao hảo, nếu vô duyên vô cớ bắt nhân sĩ của Đỗ Nhược quốc khiến cho tình hữu nghị giữa hai nước bị ảnh hưởng thì chẳng phải là mất nhiều hơn được hay sao?” Lưu Ảnh nhẹ nhàng nhắc nhở.

Lưu Ảnh nói như vậy, Điền Văn Hoa đành phải người mời Phượng Lật đến, Phượng Lật một mực chắc chắn, “Tên thị vệ cao to mặt mang sẹo ở bên cạnh Lưu công tử chính là thủ hạ của đại hải tặc Lý Phương, tên là Lý Hải! Lúc ấy cả nước truy nã Lý Hải, ta đã nhìn thấy bức họa truy nã Lý Hải. Lưu công tử nhất định đã bị hải tặc hiếp bức.”

Lưu Ảnh không thêm nhận ân tình của Phượng Lật mà chỉ nói với Điền Văn Hoa, “Đại nhân, đệ tử và vị công tử này không quen biết, chỉ ngẫu nhiên gặp trên đường, không biết vì sao vị công tử này lại hỏi thăm tình hình của đệ tử, thường xuyên đến nhà quấy rầy đệ tử. Còn nữa, nếu người bên cạnh ta là hải tặc, nay ta gặp Điền đại nhân, vì sao lại không nhân cơ hội cầu Điền đại nhân xử tử hải tặc, sau đó ta có thể an toàn thoát thân?”

Lời của Lưu Ảnh rất có lý, nhất là người này nói năng trật tự lại rõ ràng. Quay sang nhìn Phượng Lật, tuy rằng xuất thân là tôn thất nhưng phong độ cử chỉ lại không thể sánh bằng Lưu Ảnh.

Tuy Điền Văn Hoa chỉ là Phủ doãn để đô nhưng cũng không nên coi khinh hần.

Có thể làm quan ở để đô cũng không phải người đơn giản.

Khi Điền Văn Hoa nghe thấy Lưu Ảnh trực tiếp kéo Đỗ Nhược Vương vào chuyện này thì lập tức cảm thấy rung mình.

Điền Văn Hoa có thể làm Phủ doãn để đô là do Minh Trạng đích thân đề bạt.

Đương nhiên đây cũng là thủ đoạn chính trị của Minh Trạng. Khi hần vừa đăng cơ thì liền phái nguyên Cửu môn đề đốc Vĩnh Định Hầu Hà Thiên Sơn đến Dương Châu làm tướng quân, chức Cửu môn đề đốc dừng trên đầu của Vĩnh Ninh Hầu: cửu cửu của Minh Trạng. Còn nguyên Phủ doãn để đô Mai đại nhân được thăng chức làm Lễ bộ Thị lang, Điền Văn Hoa thì được đề bạt nhậm chức Phủ doãn để đô.

Lai lịch của Điền Văn Hoa rất cục như thế nào, trước khi Điền Văn Hoa nhậm chức Phủ doãn để đô thì người biết rõ về hần quả thật không nhiều lắm.

Nhưng Điền Văn Hoa cũng không phải xuất thân từ hàn môn, hần là con nhà danh môn.

Hần họ Điền, cùng Mang Ninh Hầu Điền gia là chung dòng họ.

Bất quá triều đình cũng có những dòng họ có thân thích nghèo khổ.

Mang Ninh Hầu phủ là gia tộc có quyền có thế, nhưng cũng có dòng họ nghèo khổ.

Điền Văn Hoa chính là một trong số đó.

Con đường làm quan của Điền Văn Hoa không hề xuất chúng, tài học của hần ở trong mắt Minh Trạng thì cũng không tệ, dù sao cũng đỗ tiến sĩ. Bất quá để đô tập trung vô số người tài ba, với một chút bản lĩnh của mình thì Điền Văn Hoa cũng chẳng có gì nổi bật. Huống hồ Điền Văn Hoa năm đó chỉ đỗ tiến sĩ tam bảng.

Tiến sĩ tam bảng là bậc tiến sĩ thấp nhất, được mọi người gọi là đồng tiến sĩ. Có một câu đối nổi tiếng thế này: Đồng tiến sĩ, như phu nhân.

Đây là nói đến địa vị của đồng tiến sĩ trong các tiến sĩ, giống như tiểu lão bà đối mặt với chính thê ở trong nhà.

Rất thấp kém.

Điền Văn Hoa thì sao, lại không biết luân cú.

Nếu không phải đám đệ tử gia tộc quyền thế càng ngày càng kém phát triển thì cũng chẳng hiếm người đồ đồng tiến sĩ như Điền Văn Hoa đâu. Nếu Điền Văn Hoa khéo léo một chút thì sẽ lọt vào tầm mắt của Mang Ninh Hầu, như vậy tiền đồ cũng sẽ không tệ.

Nhưng bản lĩnh nịnh bợ của Điền Văn Hoa cũng y hệt tài học của hắn, rất bình thường.

Kết quả là sau khi đồ đồng tiến sĩ, Điền Văn Hoa được phái đi làm quan huyện ở huyện Nhiêu Phong vùng duyên hải tỉnh Phúc Kiến.

Bình thường chẳng có ai chịu đến huyện Nhiêu Phong.

Vì sao?

Nơi này thường xuyên có hải tặc.

Hải tặc lên đất liền thì người khác có thể chạy, nhưng người làm quan huyện thì không thể chạy. Người chạy chính là bỏ đất, bỏ đất sẽ bị chém đầu, còn liên lụy đến phụ mẫu thê nhi ở nhà nữa.

Giống như huyện Nhiêu Phong này, cái tên nghe có vẻ rất ảm đạm, nhưng kết quả là hằng năm đều phải đổi Huyện thái gia, khi thăm nhất thì một năm đổi ba lần.

Điền Văn Hoa học hành gian khổ hết mười năm, đồ đồng tiến sĩ, đã thế còn xui xẻo bị sung quân đến làm Huyện thái gia ở huyện Nhiêu Phong. Gánh phải nhiệm vụ này thì đúng là xui tám đời.

Nhưng Điền Văn Hoa cũng có bản lĩnh của chính mình.

Trong sách hay nói, loạn thế tạo anh hùng.

Thế đạo càng hỗn loạn thì người có tài càng dễ dàng trở nên nổi bật.

Đây là một đạo lý.

Giống như Tô Hàng trù phú và sầm uất, ở đó rất đông người, không có gia cảnh không có người chống lưng thì làm sao đến phiên người xuất đầu lộ diện. Nhưng trong quan trường thì có một cách dễ dàng chiếm được chiến tích nhất, chính là loạn thế.

Nơi nào có nhiều thổ phỉ hoặc là nghèo khổ cần cỗi, người có bản lĩnh đến đó, thống trị tốt địa phương, ném chút khổ sở nhưng có thể lập công, tích lũy dần dần để bắt đầu thăng chức.

Huyện Nhiêu Phong mà người ta sợ mò đến lại trở thành nơi thay đổi con đường làm quan của Điền Văn Hoa.

Khi Minh Trạng làm Thái tử, cải trang đi tuần Chiết Mân, lúc ấy Tướng quân tỉnh Phúc Kiến tàn sát dân chúng giả mạo công trạng, chuyện này xảy ra ở làng chài nhỏ trong nội hạt huyện Nhiêu Phong. Vụ huyết án này bị Điền Văn Hoa biết được. Bởi vì năm đó Điền Văn Hoa làm Huyện thái gia rất cần cù cần trọng, toàn tâm toàn ý giúp vun đắp xây dựng huyện Nhiêu Phong, hơn nữa lại là một vị quan thanh liêm.

Ở đây không có ai dám tranh chấp với Điền Văn Hoa. Vận khí và bản lĩnh của Điền Văn Hoa cũng không tệ, hắn cũng từng gặp phải hải tặc, bất quá hắn không chết. Hơn nữa hắn còn làm Huyện thái gia ở nơi đó đến sáu năm, trong sáu năm này hắn biết rõ từng góc ngách của huyện Nhiêu Phong, cũng làm rất nhiều chuyện có lợi cho dân chúng nơi đây, khiến cho dân chúng huyện Nhiêu Phong càng thêm kính phục Điền Văn Hoa. Khi ấy chỉ trong một đêm làng chài nhỏ bị họa diệt khẩu, Điền Văn Hoa bất ngờ bắt được manh mối việc này.

Bởi vì mọi người đều biết tin tức Thái tử điện hạ ở Chiết Mân.

Lúc ấy, sau khi trải qua sự cân nhắc cuối cùng, Điền Văn Hoa đã làm ra một quyết định liên quan đến sự chuyển biến quan trọng trong vận mệnh của mình. Điền Văn Hoa đã trải qua một sự an bài cực kỳ chu đáo và bí mật, khi ấy Ngự sử Vương Duệ An tiến đến khảo thưởng quân đội Phúc Kiến, hắn đã tổ giác với

Vương Duệ An về chuyện quân Phúc Kiến tàn sát dân chúng để giả mạo công trạng. Vì thế sau đó mới có chuyện Minh Trạng lấy máu tẩy sạch quan trường Chiết Mân.

Từ đó Điền Văn Hoa một bước lên mây.

Sau khi Minh Trạng đăng cơ, Điền Văn Hoa được thăng bốn bậc, nhậm chức Phủ doãn đế đô.

Tiểu theo Điền Văn Hoa thẩm tra xử lý vụ án mang tính chất đại chúng giữa Ngô Uyển và Nam Phong bá phủ. Còn nữa, Điền Văn Hoa làm Phủ doãn đế đô cũng rất tận tụy với chức trách, duy trì an bình của đế đô.

Cho nên Điền Văn Hoa có thể đi đến địa vị này quả thật là có một chút may mắn, nhưng việc hắn được thăng chức lại không phải dựa vào may mắn. Hắn có một tinh thần mạo hiểm tuyệt vời của một chính khách, cũng có sự kiên định khi làm đến nơi đến chốn.

Năm đó Điền Văn Hoa có thể vạch trần vụ án quan binh Phúc Kiến tàn sát dân lành đã đủ chứng tỏ khả năng phán đoán của người này đúng là thượng hạng.

Khi nghe Lưu Ảnh trần thuật về sự việc liên lụy đến Đỗ Nhược Vương thì Điền Văn Hoa liền biết chuyện này không dễ giải quyết.

Thân phận của Đỗ Nhược Vương là một bí ẩn trong lòng mọi người ở Thiên triều, đừng nói là Điền Văn Hoa, ngay cả đám người Lý Bình Chu cũng không rõ lai lịch thật sự của Đỗ Nhược Vương là thế nào.

Có người nói Đỗ Nhược Vương là con riêng của Nhân Tông hoàng đế và nữ vương Đỗ Nhược quốc. Chuyện này hình như Thái thượng hoàng có loáng thoáng nhắc đến, Thái thượng hoàng còn ban thưởng cho Đỗ Nhược Vương hai chữ Phụng Minh, còn nữa, Hoàng thượng cũng gọi Đỗ Nhược Vương là Vương thúc đấy thôi.

Nhưng đây là thật hay giả?

Nếu Đỗ Nhược Vương thật sự là con cháu của Đại Phụng thì có nghĩa là hắn có huyết mạch của thiên gia!

Huyết mạch của thiên gia thì phải có ngọc điệp để làm chứng, nhưng Đỗ Nhược Vương có hay không? Hoàn toàn không có. (ngọc điệp = gia phả hoàng thất)

Thái thượng hoàng nói như vậy nhưng rốt cục cũng không chân chính thừa nhận thân phận hoàng thất của Đỗ Nhược Vương trong bất kỳ sự kiện nào.

Thân phận của Đỗ Nhược Vương rất khó lường, nhưng có một điều có thể khẳng định chính là quan hệ giữa Đỗ Nhược Vương và Hoàng thượng rất tốt, Đỗ Nhược quốc và đế đô thiết lập quan hệ ngoại giao, đại sứ quán của Đỗ Nhược quốc cách nha môn của Phủ doãn đế đô không xa.

Ngay chính bản thân Đỗ Nhược Vương cũng lạ, là quân chủ của một quốc gia nhưng không ở hoàng cung của Đỗ Nhược quốc mà người ta lại hâm mộ văn hóa Thiên triều, nhất là có giao tình với Hoàng thượng.

Thế cho nên Hoàng thượng ở đâu thì Đỗ Nhược Vương sẽ ở chỗ đó.

Nếu đúng như lời của Lưu Ảnh thì chẳng phải là Phủ doãn đế đô đang bắt người của Đỗ Nhược quốc hay sao? Nếu xử trí không ổn thì Điền Văn Hoa tiêu chắc.

Thấy sắc mặt của Điền Văn Hoa do dự, Lưu Ảnh bèn nói, “Đại nhân một lòng vì dân, đệ tử cũng xuất thân là cử nhân, làm sao mà không hiểu rõ lý lẽ cho được? Đỗ Nhược Vương cũng là người thông tình đạt lý, nếu đại nhân thấy khó xử thì đệ tử tự nguyện thay đại nhân giải thích với Đỗ Nhược Vương về sự hiểu lầm này.”

Điền Văn Hoa lớn tuổi hơn Lưu Ảnh, trải qua kinh nghiệm cuộc sống và kinh nghiệm làm quan bấy lâu nay nên hắn thành thực hơn Lưu Ảnh rất nhiều. Nghe Lưu Ảnh nói như vậy thì Điền Văn Hoa chỉ cười cười không cho ý kiến mà chỉ nói, “Thỉnh Lưu công tử nghỉ ngơi trong này một lúc.”

Tuy rằng đáng vẻ và cử chỉ ngôn hành của Lưu Ảnh thản nhiên đến mức khiến người ta cảm thấy rất đáng tin tưởng, nhưng Điền Văn Hoa đã qua cái tuổi dựa vào trực giác để làm việc. Tuy chuyện này có chút phức tạp nhưng cũng không phải là không thể giải quyết.

Vì quan hệ bang giao giữa hai nước, Điền Văn Hoa bèn tiến cung xin diện kiến bệ hạ trước.

Điền Văn Hoa cũng không phải đi một mình diện kiến thánh giá, hẳn gọi tam tử Phượng Lật của Cẩm Y Hầu đi cùng.

Minh Trạng đã sớm biết chuyện này, trước hết hẳn nghe Điền Văn Hoa nói một lần, cũng không có gì khác biệt so với tin tức mà hẳn nhận được. Minh Trạng thần nhiên nhìn về phía Phượng Lật rồi hỏi, “Làm sao người biết đó là hải tặc?”

Phượng Lật tuyệt đối không đoán được chuyện này lại âm ỉ đến ngự tiền, hẳn vốn định đem tất cả những kẻ liên can đẩy vào đại lao, sau đó để quan binh chém đầu thị chúng, hẳn sẽ dùng thủ đoạn lợi Lưu Ảnh ra khỏi đại lao rồi đưa vào biệt viện, như vậy thì chẳng phải là hẳn có thể mặc ý đùa bỡn Lưu Ảnh hay sao?

Kết quả hiện tại hoàn toàn khác xa kế hoạch của Phượng Lật.

Giờ khắc này Phượng Lật cũng không dám giấu diếm, chỉ nói một cách thành thật, “Bẩm bệ hạ, bên cạnh thần có một người hầu ở tỉnh Chiết Mân bán vào nhà của thần. Người hầu này trước kia gặp phải hải tặc, sau đó bị bắt làm nô lệ, hẳn may mắn gặp được thủ lĩnh hải tặc, còn nữa, hải tặc ở Hoài Dương rất hung hãn, quan phủ cũng từng dán cáo thị truy nã. Tiểu thần may mắn đã nhìn thấy chân dung truy nã của thủ lĩnh hải tặc, quả thật là giống nhau như đúc, tuyệt đối không phải giả.” Là hẳn thông báo cho Phủ doãn để đô về đám người Lý Hải, tuy rằng Phượng Lật là một kẻ háo sắc, nhưng dù sao cũng xuất thân từ tôn thất cho nên hẳn biết rõ quy củ của quan trường. Lúc này vì việc của Lưu Ảnh đã đưa lên ngự tiền, ham muốn có được Lưu Ảnh cũng dần dần phai nhạt, hẳn thâm nghĩ phải giải thích rõ ràng chuyện hải tặc trước đã rồi tính sau.

Minh Trạng nói, “Việc này nếu nói rõ thì sẽ dễ dàng giải quyết, nếu có liên quan đến Đỗ Nhược Vương thì bảo hẳn đi xem thử một chút là được.”

Điền Văn Hoa nhất thời lộ ra vẻ mặt khó xử, đó là Đỗ Nhược Vương, cũng không phải chó mèo ven đường, người ta là quân chủ của một nước, ngày thường bận rộn quốc sự, có ai rảnh rỗi mà đi xem thử một tội phạm hải tặc cơ chứ? Ngay cả góc áo của Đỗ Nhược Vương mà hẳn còn không sờ được thì làm sao có thể đi thỉnh người ta! Còn nữa, cho dù hẳn có đi thỉnh thì Đỗ Nhược Vương sẽ nể mặt hẳn hay sao?

“Bệ hạ, thân phận của Đỗ Nhược Vương rất cao quý....”

“Không sao, việc này cứ để thẩm hỏi hẳn cũng được.”

Minh Trạng nói như vậy thì tảng đá trong lòng của Điền Văn Hoa mới rơi xuống.

Điền Văn Hoa làm việc cũng không mắc sai lầm, hẳn nghe người ta trình báo để đô có hải tặc thì cũng không hoang mang mà vẫn bình tĩnh dẫn binh đi bắt người. Hơn nữa nếu Lý Hải có thể được Lý Phương phái lên đất liền thì đương nhiên võ công không kém, nhưng Điền Văn Hoa vẫn bắt được mọi người đem về Phủ doãn để đô.

Có thể thấy được Điền Văn Hoa có chút bản lĩnh.

Còn nữa, thấy tình thế không đúng thì lập tức tiến cung diện kiến, không ngạo mạn tự ý xử lý chuyện này. Minh Trạng khá hài lòng đối với cách hành xử của Điền Văn Hoa.

Nhưng nhìn sang Phượng Lật đang cung kính đứng bên dưới thì đương nhiên Minh Trạng không hề thoải mái!

Theo con mắt của sử học gia, nhìn sơ qua thời kỳ chấp chính của Võ hoàng đế thì Võ hoàng đế cực kỳ nghiêm khắc đối với hành vi của tôn thất. Sử học gia đã thống kê có sáu mươi ba người bị Võ hoàng đế đoạt tước. Nên nhớ khi Võ hoàng đế đăng cơ thì Đại Phượng đã có một trăm năm mươi sáu người được phong tước. Đến phiên Võ hoàng đế thì chỉ phong tước cho hơn một chục người mà thôi.

Đương nhiên với cấp bậc hiện tại của Phượng Lật thì vẫn chưa đủ tư cách để đứng trong hàng ngũ sáu mươi ba người bị đoạt tước, bởi vì hẳn chỉ là thứ tử của Cẩm Y Hầu, không phải đích tử cũng chẳng phải trưởng tử, đương nhiên không có tước vị.

Minh Trạng đuổi Điền Văn Hoa xuống rồi lạnh lùng nhìn chằm chằm Phượng Lật, không nói gì, cũng không thêm để ý đến.

Hoàng thượng không nói lời nào, Phượng Lật đành phải cúi đầu chờ đợi, chẳng những chờ đợi mà hấn còn không thể nói lung tung, chỉ có thể cung kính đứng thẳng mà chờ đợi.

Minh Trạng tùy tiện lật tấu chương, cho đến khi Phượng Lật thật sự kiên trì không được bèn quỳ mạnh xuống đất, run rẩy nói một câu, “Bệ hạ, tiểu thần có tội.”

“Vậy ư, nói trẫm nghe thử, người phạm tội gì?” Rốt cục Minh Trạng cũng chịu để ý đến Phượng Lật.

Nhưng câu hỏi của Hoàng thượng rất khó trả lời.

Phượng Lật tự cho là thông minh mà đáp lại, “Tiểu thần khiến bệ hạ tức giận, tiểu thần có tội.”

Minh Trạng cười lạnh, “Vậy thì người sai rồi, trẫm nhìn thấy người quả thật không hề tức giận tí nào cả, mà ngược lại là trẫm rất cao hứng. Bởi vì trước kia trẫm cũng không biết trên đời còn có kẻ ngu ngốc như vậy! Nay nhìn thấy người thì trẫm đã tin!”

Phượng Lật lập tức tái mặt. Tuy là công tử quyền quý nhưng lưu lại ấn tượng như vậy ở trước mặt Hoàng thượng thì có ai mà không hốt hoảng cơ chứ?

Minh Trạng hỏi, “Lưu Ảnh nhìn rất khá phải không?”

Phượng Lật quá mức sợ hãi, chẳng lẽ Hoàng thượng đã sớm biết chuyện của mình? Nhất thời toát mồ hôi lạnh, cúi thấp người xuống đất, lúng túng không biết nói gì.

Minh Trạng thản nhiên nói, “Người tốt nhất nên thành thật một chút. Nếu để cho trẫm biết người làm ra chuyện gì bất hợp pháp, tay phạm tội thì chặt tay, chân phạm tội thì chặt chân. Nếu người trông chừng không được cái thứ ở trong hạ khổ của mình thì không bằng giao cho trẫm để trẫm thay người bảo quản!”

Phượng Lật bị Minh Trạng dọa đến toát mồ hôi hột, thấm ướt cả y phục, hấn nơm nớp lo sợ trở về nhà.

Ca ca của hấn thấy sắc mặt của hấn thật sự không ổn, bèn gọi nha đầu hầu hạ Phượng Lật uống một bát thuốc an thần rồi Phượng Tảo liền đuổi nha đầu xuống, hỏi một cách thân thiết, “Hoàng thượng nói cái gì với đệ?” Vì sao lại bị dọa thành như vậy?

Trên thái dương của Phượng Lật lại lập tức toát mồ hôi lạnh, run rẩy nói, “Hoàng thượng bảo rằng muốn giúp đệ bảo quản thứ ở trong hạ khổ!”

Phượng Tảo kinh sợ.

106. Chương 106

Muốn Minh Trạng nói thì Lưu Ảnh chẳng những có tướng mạo đặc biệt mà thông qua chuyện này Minh Trạng còn phát hiện tài năng và thủ đoạn của Lưu Ảnh ở tuổi này cũng xem như rất khó lường.

Bởi vì Lưu Ảnh nhanh chóng theo phụ thân Lưu Chân của hấn để bí mật tiến cung diện kiến Hoàng thượng. Chuyện này là do Lưu Ảnh chủ động yêu cầu.

Bất quá Lưu gia không phải danh môn vọng tộc. Ở đế đô chỉ ở hàng ngũ phẩm Hàn lâm, chỉ hơn dân chúng bình thường hoặc những người buôn bán nhỏ một chút mà thôi.

Theo lý thì phụ thân của Lưu Ảnh là Lưu Chân muốn gặp Hoàng thượng cũng không phải chuyện dễ, huống chi Lưu Ảnh chỉ là một cử nhân. Dù sao thì lúc này phụ tử của Lưu gia vẫn chưa biết Hoàng thượng đã sớm chú ý đến bọn họ.

Có thể gặp được Hoàng thượng là do Lưu Ảnh nghĩ cách.

Trải qua chuyện Phủ doãn đế đô, Lưu Ảnh dễ dàng mượn sức Đỗ Nhược Vương rồi dẫn theo thị vệ hải tặc bên cạnh trở về nhà.

Lúc này Lưu Ảnh đưa ra điều kiện muốn gặp phụ thân của mình.

Mới đầu Lý Hải không đồng ý nhưng bị Lưu Ảnh nói thẳng, “Vì cứu các người mà ta không thể không tự trần tình về gia môn của mình với Điền Văn Hoa đại nhân. Nay đã nói ra mọi chuyện, ta chính là tìm được đường sống trong chỗ chết. Các người đừng tưởng rằng mọi người ở đế đô đều là kẻ ngốc, tuy rằng may mắn quay lại nhưng có ai biết bên ngoài có phải người theo dõi hay không? Nếu ta không đi gặp phụ mẫu một lần thì Điền đại nhân chắc chắn sẽ nghi ngờ!”

Tuy rằng xét về vũ lực thì Lưu Ảnh là một thư sinh yếu đuối, không thể sánh bằng đám hải tặc, nhưng xét về trí tuệ thì hẳn quả thật có một chút ưu thế. Sau khi trở về từ Phủ doãn đế đô thì Lưu Ảnh đã nắm chặt quyền chủ động ở đây, hẳn ôn hòa giải thích với Lý Hải, “Chúng ta phải cẩn thận một chút, đừng tưởng rằng dựa vào Đỗ Nhược Vương thì sẽ vô sự. Nếu Đỗ Nhược Vương thật sự linh nghiệm như vậy thì lần này sẽ không có người tiến đến bao vây chúng ta.”

“Các người đừng quên thân phận của chúng ta, bắt lấy chúng ta sẽ là công lao rất lớn. Thời này vì muốn thăng quan phát tài thì Đỗ Nhược Vương cũng chẳng là gì cả. Điền đại nhân cũng thế, vừa nghe đám tôn thất khốn kiếp kia trình báo thì lập tức bao vây nhà chúng ta.” Lưu Ảnh nói, “Lúc này thà rằng cẩn thận chứ không nên để thất bại trong gang tấc.”

“Gia phụ chỉ có một mình ta là nhi tử, ta rời nhà cũng đã mấy năm, nếu không phải nhớ thương phụ mẫu thì cũng không thể tiếp tục sống đến tận đây.” Lưu Ảnh nhìn về phía Lý Hải, cố gắng làm Lý Hải cảm động, “Có ai mà không có phụ mẫu cơ chứ? Nếu Lý thị vệ ở vào vị trí của ta thì có muốn gặp phụ mẫu của mình hay không? Nếu Lý thị vệ lo lắng thì sau này khi quay ra biển, ta sẽ đích thân giải thích với Lý Phương, có chuyện gì xảy ra sẽ do ta tự chịu trách nhiệm.”

Cứ như vậy mà Lưu Ảnh quay về nhà, Lưu Ảnh vừa về nhà thì tựa như rồng xuống biển hổ về rừng.

Tạm thời không nhắc đến việc Lưu gia vui sướng náo nhiệt như thế nào, trước tiên phải nói đến đám người của Lý Hải cũng đi theo Lưu Ảnh đến Lưu gia vì e sợ Lưu Ảnh sẽ nảy sinh dị tâm. Lưu Ảnh vẫn đang tìm cách để cho phụ thân đi tìm hảo hữu tri kỷ hiện tại đang làm chủ biên Đại điển Hoàng thất là Chung Kính Thư.

Chung Kính Thư và Lưu Chân là bằng hữu lâu năm, những kẻ vui đầu vào nghiên cứu thư sách như hai vị này ở Hàn Lâm viện cũng không nhiều, vì vậy Chung Lý hai người quả là hợp nhau, cho nên giao tình rất chặt chẽ.

Trước kia Chung Kính Thư cũng chẳng hơn Lưu Chân là bao, nhưng từ khi Chung Kính Thư làm chủ biên Đại điển Hoàng thất, tuy rằng cấp bậc vẫn không thăng tiến nhưng hiện tại có thể nói rằng Chung Kính Thư đã là tâm phúc của bệ hạ.

Lưu Chân là một Hàn lâm ngũ phẩm, muốn gặp bệ hạ quả thật rất khó, nhưng hảo hữu Chung Kính Thư của hắn muốn gặp bệ hạ thì chẳng có gì là khó.

Lưu Ảnh giải thích với phụ thân như thế này, “Nhi tử ở trên biển biết được một chút chuyện của hải tặc có liên quan đến an nguy của triều đình, muốn đích thân trần tình với Hoàng thượng. Phụ thân phải bí mật giúp nhi tử, đừng để người bên ngoài biết được chuyện này.”

Đám người Lý Hải ở trên biển kiếm sống, cho dù có nguy trang như thế nào thì cũng không thể che giấu đáng vẻ bưng bít của mình.

Tuy rằng chức quan của Lưu Chân không cao nhưng dù sao cũng có nhiều kinh nghiệm từng trải, trong lòng biết rõ nhi tử lưu lạc trên biển nhiều năm, sự tình nhất định không nhẹ nhàng đơn giản như nhi tử đã nói. Chỉ cần nhìn đám người Lý Hải thì Lưu Chân đã cảm thấy bọn họ không giống người tốt.

Lúc này không có gì quan trọng hơn an nguy của nhi tử.

Phụ tử hai người thương lượng ổn thỏa bèn thỉnh Chung Kính Thư giúp trần tình với bệ hạ: Hầy, Lưu Ảnh là nhi tử của Hàn lâm Lưu Chân, rơi vào tay hải tặc mấy năm nay, hiện tại bình an trở về, có tin tức quan trọng muốn bẩm báo với bệ hạ.

Nói tóm lại chính là như thế.

Lúc này Minh Trạng mới chính thức nhận ra: Lưu Ảnh không hề đơn giản.

Minh Trạng cũng muốn đích thân gặp Lưu Ảnh để bàn về chuyện trên biển. Nhưng có một chướng ngại chính là trước kia Minh Trạng từng gặp mặt Lưu Ảnh, hẳn còn vớt vớt bộ dáng uy nghiêm của Hoàng đế để triển lãm bộ mặt ghen tuông của mình.

Lúc ấy Minh Trạng nghĩ rằng: chính mình đường đường là Hoàng đế, hà cớ gì phải dùng thân phận Hoàng đế để gặp mặt Lưu Ảnh.

Nhưng ai ngờ người tính không bằng trời tính, Lưu Ảnh người ta tự tìm đến tận cửa.

Nếu Minh Trạng gặp thì sẽ bại lộ quan hệ giữa mình và Nguyễn Hồng Phi.

Nếu không gặp thì phải trở mặt nhìn cơ hội tốt như vậy trượt khỏi tầm tay, làm sao Minh Trạng có thể cam tâm cho được?

Gặp như thế nào mới trở thành nan đề khó nhất đối với Minh Trạng!

Bản tính của Minh Trạng có chút thất thường.

Tuy rằng hẳn không biết dịch dung, nhưng hẳn lại rất biết cách ngụy trang. Hơn nữa không phải ngụy trang kiểu bình thường, khi vào triều thì hẳn sẽ tràn đầy cơ trí và uy nghi, nhưng khi ở trước mặt Nguyễn Hồng Phi thì sẽ trở nên vô sỉ mặt dày. Hà Ngọc ở bên cạnh hẳn cũng cảm thấy chủ tử của mình hình như bị tâm thần phân liệt.

Trước hết Minh Trạng nghĩ cách, hẳn gọi Hà Ngọc đến trước mặt rồi thấp giọng phân phó, “Đem đôi hài tăng chiều cao đến cho trẫm.”

Hà Ngọc vội vàng đi lấy, thuận tiện đem một bộ long bào phù hợp với đôi hài tăng chiều cao đến. Cũng may thời này mọi người đều mặc trường bào, bên dưới che chắn kín mít, vì thế Minh Trạng nháy mắt cao lên trông thấy, người nào nhìn không quen còn tưởng rằng bệ hạ trước nay vốn rất cao lớn, chỉ là bọn họ không để ý mà thôi.

Nếu muốn lừa kẻ khác thì trước hết phải lừa chính mình.

Sau đó Minh Trạng thoải mái đi gặp phụ tử Lưu gia. Lưu Ảnh cũng không dám ngẩng đầu, Minh Trạng miễn lễ cho phụ tử bọn họ rồi hỏi, “Lưu Ảnh, người có chuyện gì thì cứ nói thẳng với trẫm!”

Lưu Ảnh lại quỳ xuống đất rồi thấp giọng nói, “Việc này liên quan đến cơ mật, thỉnh bệ hạ cho phép phụ thân của đệ tử tạm thời lui xuống.”

Lưu Chân rời đi, lúc này Lưu Ảnh mới thuật lại đầu đuôi những gì mình gặp phải ở chỗ của Lý Phương, đương nhiên hẳn không nhắc đến quan hệ của hẳn và Lý Phương, hẳn chỉ nói bản thân mình may mắn được thủ lĩnh hải tặc trọng dụng, nhưng trong lòng luôn mong mỗi được trở về để đồ, được cống hiến sức lực vì Hoàng thượng.

Chuyện này quả thật giống như cái bánh từ trên trời rơi xuống đối với Minh Trạng, trên mặt của Minh Trạng lộ ra một chút hòa nhã, hẳn nhẹ nhàng nói, “Trẫm chỉ cần các người có lương tâm, có đức, biết rõ thị phi. Nay trẫm đã xây dựng cảng Thiên Tân, huấn luyện hải quân, thiết lập quan hệ ngoại giao với Đỗ Nhược quốc, đám hải tặc đã là châu chấu sau mùa thu, chẳng thể nhảy nhót được bao lâu đâu.”

“Người vốn là người có tài, nếu không gặp phải tai họa này thì nhất định đã nổi danh ở ân khoa năm nay.” Minh Trạng thở dài một cách nuối tiếc, “Chẳng qua người đã lập công lớn vì trẫm, trẫm ban thưởng cho người là tiến sĩ!”

Lưu Ảnh đứng dậy tạ ơn, Minh Trạng khoát tay rồi ôn hòa nói, “Người ngồi đi.”

“Hầy, Đỗ Nhược Vương luôn miệng bảo rằng thân với trẫm như huynh đệ, hai nước thiết lập quan hệ ngoại giao, không ngờ Đỗ Nhược Vương lại có tới lui với hải tặc, thật sự khiến trẫm thất vọng và buồn bã.” Trong câu cảm thán của Minh Trạng mang theo một chút thịnh nộ.

Lưu Ảnh nghe thấy như thế bèn vội nói, “Bệ hạ, tài học của đệ tử thấp kém, bất quá đệ tử ở chỗ của Lý Phương có nghe Lý Phương bảo rằng Đỗ Nhược Vương khuyên hẳn đầu hàng triều đình, đệ tử nghĩ rằng

Minh Trâm gật đầu hỏi Lưu Ảnh, “Nay tình thế đã như vậy, người muốn ở lại để đồ hay là muốn tiếp tục quay ra biển?”

Đương nhiên hiện tại Minh Trâm cũng không giống củ khoai lang.

Lúc này Lưu Ảnh liền kết luận, thảo nào Đỗ Nhược Vương thường trú ở đế đô, hóa ra người trong lòng của Đỗ Nhược Vương chính là Hoàng đế bệ hạ, bằng không cũng sẽ không đi tìm một củ khoai lang có vài phần tương tự Hoàng đế bệ hạ để làm vật thế thân như vậy.

Khi Lưu Ảnh ngẩng đầu thì Minh Trạm vẫn giữ bộ mặt sâu xa khó hiểu, không hề có chút sơ hở, hần hoi, “Người làm sao vậy?”

Mình Trăm cười ha ha rồi khoát tay, “Có gì đâu, ngày sau người đứng trên quan trường thì có khi sẽ có cơ hội gặp trăm. Ý của trăm là người nhất định đã chịu không ít khổ sở ở chỗ của Lý Phương, lần này cứu tử nhất sinh mới trở về, cũng không phải chuyện dễ, nếu người muốn ở lại để đô thì trăm sẽ phái người giải quyết những kẻ ở bên cạnh người, cam đoan sẽ không để lộ một chút phong thanh nào cả. Còn nếu không thì người quay trở về chỗ của Lý Phương, tiếp tục làm mật thám thay triều đình, nếu sau này người có thể thuyết phục Lý Phương đầu hàng triều đình thì công lao lớn nhất sẽ thuộc về người!”

Nếu là văn sĩ bình thường, lúc này có thể quay về thì sẽ không dám quay lại địa ngục. Nhưng Lưu Ảnh lập tức nói, “Đệ tử nguyện ý quay ra biển, ngày sau bệ hạ có gì an bài thì đệ tử nguyện ý dốc hết sức hỗ trợ.”

Kế tiếp Minh Tram nói vài chuyện với Lưu Ảnh mà không thể để người khác biết rõ nội dung.

Minh Trạng kể với Nguyễn Hồng Phi về chuyện của Lưu Ảnh rồi thở dài, “Lưu Ảnh thật sự có chút bản lĩnh.”

Tìm tiểu tình nhân thì cũng không sao, nam hay nữ cũng chẳng thành vấn đề, nhưng tìm phải một người có thủ đoạn lợi hại như vậy, lúc trước người dám dùng vũ lực đắc tội người ta, Lưu Ảnh không ghi hận Lý Phương là chuyện không có khả năng. Bằng không Lưu Ảnh cũng sẽ không dứt khoát kiên quyết phản bội Lý Phương ngay lúc này, tìm triều đình để hợp tác.

Nguyễn Hồng Phi cũng không nhiều lời.

Bên phía Chương Thú cũng có tiến triển mang tính đột phá.

Sau khi Chương Thú nói chuyện với Trần Kính Trung thì hai người cũng đạt được sự nhất trí trên một phương diện nào đó. Trần Kính Trung cũng không để Tắt Trát tiếp tục khất khe với Chương Thú, chẳng những cho đám người Chương Thú chuyển đến một căn lều xa hoa mà còn tặng thêm hai trù tử Thiên triều đến nấu ăn cho Chương Thú.

Trù tử kia tên là Trương Nhị, nhìn thấy Chương Thú thì như gặp được thân nhân, vừa hé mồm thì nước mắt lập tức chảy ra, dập đầu ba cái xuống đất, dốc hết sức nấu những món ngon hầu hạ Chương Thú ba bữa một ngày, ngóng trông Chương Thú khi đi về Thiên triều có thể dẫn theo hẳn.

Kỳ thật đây là Trương Nhị vọng tưởng, Chương Thú làm sứ thần, hai nước bang giao không động đến sứ thần, cho dù người Thát Đát có thái độ không tốt với Chương Thú nhưng vấn đề an toàn của Chương Thú sẽ được bảo đảm. Người Thát Đát sẽ không bắt giữ Chương Thú nhưng bọn họ cũng sẽ không để Chương Thú dắt người từ thảo nguyên trở về Thiên triều.

Mấy ngày nay Chương Thú ăn no ngủ ngon, trong khi Trần Kính Trung lại cảm thấy bụng dạ nóng như lửa đốt, hẳn khuyên Tắt Trát, cho dù hiện tại không thể giao ra mười vạn con ngựa nhưng ít nhất có thể giao ra năm ngàn con để tạm thời trấn an Thiên triều, đừng để bọn họ đối xử tệ với Cáp Mộc Nhĩ.

Tắt Trát nghiêng cổ, nói với vị thúc thúc đã một tay giúp mình leo lên cái ghế Khả Hãn này, “Hôm nay năm ngàn con, ngày mai năm ngàn con, chẳng lẽ người Thát Đát chúng ta cứ để mặc kẻ khác chèn ép mãi hay sao?”

Trần Kính Trung nhẹ nhàng nói, “Ai bảo hôm nay năm ngàn con, ngày mai năm ngàn con? Tắt Trát, người suy nghĩ một chút đi, Cáp Mộc Nhĩ ở Thiên triều, mỗi ngày cũng phải ăn uống, người thấy chết mà không cứu thì người khác sẽ nghĩ thế nào về người? Hôm nay người không cứu Cáp Mộc Nhĩ thì ngày sau Khố Phong, Khố An xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ người cũng thấy chết mà không cứu hay sao?”

Dù sao cũng không phải huynh đệ ruột thịt của hẳn cho nên Tắt Trát quả thật không muốn cứu.

Trần Kính Trung nói, “Người làm như vậy thì thật sự khiến người ta thất vọng! Nếu là Thiên triều Hoàng đế thì nhất định sẽ không nhìn huynh đệ của mình bị ngoại nhân bắt làm tù binh đâu!”

Lòng tự trọng của Tắt Trát rất lớn, hẳn vừa mới bại dưới tay Minh Trạ nên nhất thời nhảy dựng lên, “Thiên triều trù phú như thế, chúng ta làm sao có thể so sánh với người Thiên triều cơ chứ.”

“Chẳng lẽ người thật sự không thể bỏ ra năm ngàn con ngựa hay sao? Người suy nghĩ một chút đi, hằng năm chúng ta giao dịch với những người đó cũng hơn cả vạn con còn gì?” Trần Kính Trung nói, “Tắt Trát, cho dù chúng ta có kế hoạch khác nhưng hiện tại chúng ta vừa bại trận, nếu Thiên triều xuất binh công chiếm thảo nguyên, tộc nhân của chúng ta chưa chấn hưng tinh thần thì người nghĩ rằng chúng ta có thể giành chiến thắng hay sao?”

“Ta đã nói với sứ thần của Thiên triều, người Thát Đát chúng ta không giàu có, không có mười vạn con ngựa, nhưng chúng ta cũng phải tỏ ra thành ý mong được hòa bình của mình chứ. Tạm thời ổn định Hoàng đế Thiên triều, đợi sau này người xây dựng binh mã hoàn chỉnh, đánh vào Nhạ Môn quan, đến lúc đó chúng ta đòi Thiên triều cái gì mà chẳng được?” Trần Kính Trung khuyên nhủ, “Nhấn nhin một chút vì tương lai! Vả lại bây giờ người vẫn chưa có thánh chỉ làm Khả Hãn của Hoàng đế Thiên triều. Bộ lạc Ô Tái ở phía Nam càng ngày càng đông dân cư, xưa nay bằng mặt không bằng lòng với chúng ta, nếu Hoàng đế bệ hạ phong Ô Tái Vương làm Khả Hãn thì mặt mũi của chúng ta phải để ở đâu đây?”

Tắt Trát không quá nguyên ý thương lượng với thúc thúc, “Không thể ít hơn một chút hay sao?”

Trần Kính Trung nói, “Ta không có khả năng đi thuyết phục giảm bớt số lượng này, nếu người có bản lĩnh thì tự mình đi đàm phán với sứ thần đi.”

Tắt Trát không thích nghe người Thiên triều nói năng vòng vo, chỉ nghe hiểu thôi đã là một vấn đề, huống chi là đàm phán.

Cứ như vậy, Tắt Trát miễn cưỡng đồng ý cung cấp năm ngàn con ngựa cho Thiên triều, đồng thời còn tặng cho Chương Thú lễ vật hậu hĩ, nhờ Chương Thú nói vài câu lời hay ý đẹp với Hoàng đế Thiên triều.

Tát Trát nói rất êm tai, “Sứ thần đến Thát Đát của ta đã được một thời gian, cũng thấy được cuộc sống nghèo khổ của người Thát Đát chúng ta như thế nào. Mười vạn con ngựa quả thật là quá lớn, Thát Đát chúng ta thật sự không đủ sức. Tiểu Vương hy vọng Hoàng đế bệ hạ có thể từ bi khoan hồng.” Cái tên vô văn hóa này dùng những từ ngữ quan âm bồ tát nói với Hoàng thượng, Chương Thú cảm thấy vô cùng khinh thường sự thô thiển của Tát Trát. Nghe Tát Trát tiếp tục nói, “Hoàng đế bệ hạ nhất định có thể thông cảm sự khó xử của người Thát Đát chúng ta, tiểu Vương và các thúc bá đã thương nghị, không bằng thế này, năm nay chúng ta tạm thời cấp năm ngàn con, đợi sang năm mùa màng tốt hơn, có thể cung cấp bao nhiêu thì chúng ta nhất định sẽ dốc hết sức, cho đến khi chuộc về Cáp Mộc Nhĩ ca ca thì mới thôi. Những điều khó xử của người Thát Đát đều được viết trong thư, làm phiên sứ thần gửi cho Hoàng đế bệ hạ, thỉnh sứ thần nói giúp với Hoàng đế bệ hạ là Tát Trát tạ tội với bệ hạ.” Chương Thú đương nhiên gật đầu nhận lời.

Trần Kính Trung lại lên nói với Chương Thú, “Ca ca của Khả Hân cũng vì đau thương mà đã qua đời. Nay trong bộ lạc chỉ còn duy nhất Tát Trát có đủ tài đức để kế thừa Hân vị. Người Thát Đát chúng ta nguyện ý tiếp tục ở thảo nguyên Tây Bắc nghe lời giáo huấn của Hoàng đế bệ hạ. Một chút lễ vật này thỉnh sứ thần vui lòng nhận cho.”

Người ta tặng lễ, Chương Thú khách khí từ chối một chút nhưng rốt cục vẫn tiếp nhận, sau đó nói với Trần Kính Trung, “Thần nhất định sẽ bẩm báo đầy đủ ý tứ của Trần Vương điện hạ và Tát Trát điện hạ, thỉnh điện hạ hãy yên tâm.”

Trần Kính Trung ôn hòa nói, “Chúng ta sớm nghe nói Thiên triều và Tây Tạng thông thương, kỳ thật so với người Tây Tạng thì người Thát Đát chúng ta cũng rất thích vật phẩm của Thiên triều. Tuy rằng hiện tại nói đến việc này có chút không thích hợp, nhưng chiến sự lần trước quả thật là hiểu lầm. nếu Hoàng đế bệ hạ tha thứ cho người Thát Đát lỗ mãng thì chúng ta cũng ngóng trông có thể trọn đời giao hảo với Thiên triều, tiến hành mật dịch.”

Buôn bán lời năm ngàn con ngựa, trong lòng Chương Thú vô cùng thỏa mãn, cười nói, “Nếu hai tộc có thể bảo trì hòa bình và hữu nghị thì có chuyện gì mà thông thể thương lượng cơ chứ. Chẳng qua việc này không phải việc nhỏ, cũng không phải một sớm một chiều có thể xác định. Nhưng chỉ cần chúng ta cùng nhau phấn đấu theo chiều hướng này, với trí tuệ của Hoàng đế bệ hạ thì làm sao lại từ chối quan hệ hữu nghị với người Thát Đát cơ chứ?”

Cuối cùng Chương Thú lệnh cho người hầu gọi Trương Nhị tiến vào, chỉ vào Trương Nhị rồi nói với Trần Kính Trung, “Trương Nhị là người của Thiên triều, tiểu thần nghĩ điện hạ nguyện ý giao hảo với Thiên triều thì chắc chắn sẽ đối xử tốt với người Thiên triều chúng ta. Nay cho dù điện hạ không muốn tiểu thần dẫn Trương nhị quay về Thiên triều nhưng hy vọng điện hạ có thể đối xử tử tế với Trương nhị, hãy tôn trọng hắn. Lần sau đến Thát Đát, hy vọng còn có thể ăn được mỹ thực của Thiên triều do Trương Nhị làm.” Chương Thú đã nói như vậy thì Trần Kính Trung đương nhiên đồng ý. Chương Thú cảm thấy lần đi sứ này của mình không tệ, có thể dẫn theo năm ngàn con ngựa trở về đã là một thành công khá lớn, kết quả hắn không ngờ trước khi hắn đi còn có một chuyện vô cùng tốt đang chờ đợi hắn!

107. Chương 107

Lễ vật cũng đã nhận, những gì muốn nói cũng đã nói. Chương Thú cảm thấy nhiệm vụ đi sứ lần này của mình hoàn thành không tệ, vốn định chuẩn bị khởi hành quay về thì ngay lúc này Chương Thú lại gặp được một tin mừng bất ngờ.

Hắn gặp được Công chúa Tây Tạng hòa thân với người Thát Đát: Tử Diên công chúa.

Tử Diên công chúa còn rất nhỏ, chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, dáng người còn non nớt, làn da hơi ngăm đen, toàn thân đều là châu báu Tây Tạng hoa mỹ, trên mặt mang theo vẻ kiêu ngạo trẻ con của nữ nhân quý tộc.

“Thanh Loan ở hoàng cung của các người có khỏe không?” Tử Diên công chúa tuổi còn nhỏ, ngồi trên ngai chủ vị, từ trên cao quan sát Chương Thú, dùng tiếng Tây Tạng để hỏi một câu. Chương Thú là người đa tài, hẳn có thể được chọn làm sứ thần Thát Đát cũng liên quan rất lớn đến việc hẳn tinh thông tiếng Thát Đát. Còn một điều mà rất nhiều người không biết, hẳn không chỉ tinh thông tiếng Thát Đát mà còn tinh thông tiếng Tây Tạng. Người này có một loại thiên phú khác thường trên phương diện ngôn ngữ. Đồng thời người này cũng nhiều nội tâm. Mặc dù hẳn tinh thông tiếng Thát Đát nhưng hẳn vẫn dẫn theo phiên dịch Thát Đát của triều đình, trên thảo nguyên Thát Đát, hẳn chưa bao giờ nói bất kỳ một câu Thát Đát nào.

Lúc này hẳn rõ ràng nghe hiểu lời của Tử Diên công chúa nhưng dựa vào thần thái và khẩu khí nói chuyện của Tử Diên công chúa thì Chương Thú cảm thấy hơi bất ổn, cũng là Công chúa Tây Tạng nhưng vị Tử Diên công chúa này và Thanh quý phi nương nương của bọn họ hình như không có cảm tình tốt đẹp cho lắm. Chương Thú lộ ra vẻ mặt mê mang, đứng dậy chấp tay hành lễ với Tử Diên công chúa, dùng tiếng Thiên triều để đáp lại, “Tiểu thần bái kiến Công chúa điện hạ, thỉnh điện hạ thứ tội, tiểu thần thật sự không biết tiếng Tạng ngữ.”

Cũng may bên cạnh Tử Diên công chúa có một vị nữ quan người Tây Tạng đã lớn tuổi, thoát nhìn có vẻ rất khôn khéo, bà ta dùng tiếng Tây Tạng để bẩm báo với Tử Diên công chúa, “Điện hạ, Hãn thần không biết tiếng Tây Tạng.”

Tử Diên công chúa hừ cười một tiếng rồi nói với nữ quan của mình, “Hãn thần này căn bản không được giỏi cho lắm. An Quý, người thay ta hỏi hẳn đi.”

Vị nữ quan tên là An Quý bèn phiên dịch câu hỏi của Tử Diên công chúa, lúc này Chương Thú đã sớm suy tính trong lòng, hẳn cười nói, “Thanh quý phi nương nương rất được Hoàng đế bệ hạ ở Thiên triều chúng ta sủng ái, Hoàng đế chúng ta đặc biệt yêu thích Thanh quý phi nương nương, vẫn chưa nạp thú thêm nữ nhân nào khác. Nay Thanh quý phi được Hoàng đế bệ hạ chúng ta đặc biệt sủng ái, xem như là nữ nhân tôn quý nhất chỉ sau Thái hoàng thái hậu và Thái hậu nương nương của Thiên triều.”

An Quý nữ quan phiên dịch cho Tử Diên công chúa, trên khuôn mặt non nớt của Tử Diên công chúa lộ ra thần sắc chán ghét, cất cao giọng, “Nay phụ vương của ta mới là Tây Tạng Vương, Thanh Loan cũng không còn là Công chúa nữa. Nếu Thanh Loan không còn là Công chúa thì Hoàng đế của các người có thể thích nàng ta như trước nữa sao?”

Nữ quan An Quý của Tử Diên công chúa rất khôn khéo, không trực tiếp phiên dịch mà chỉ khuyên Tử Diên công chúa, “Điện hạ, Vương chỉ không khỏe mà thôi, phụ thân của ngài chỉ tạm thời nhiếp chính. Nếu để Thanh Loan công chúa biết được tin này thì có lẽ cũng không quá tốt.”

Tử Diên công chúa bĩu môi, dường như nàng đặc biệt tin tưởng An Quý, bèn nghe theo lời khuyên nhủ của An Quý. Bất quá vẫn có một chút không phục, “Vậy người đi nói với hẳn, ta mới là Công chúa tôn quý nhất Tây Tạng, Thanh Loan hoàn toàn kém xa ta.”

An Quý nói với Chương Thú, “Công chúa của chúng ta rất lo lắng cho Thanh Loan công chúa điện hạ, nếu thuận tiện thì mong sứ thần có thể gửi lời chúc phúc hỏi thăm của Công chúa chúng ta đến Thanh Loan công chúa. Hy vọng thân thể của Thanh Loan công chúa an khang, mọi việc trôi chảy. Tuy rằng Công chúa chúng ta và Thanh Loan công chúa không thể gặp mặt nhưng Công chúa của chúng ta chưa từng có ngày nào quên tình cảm tỷ muội giữa hai người với nhau.”

“Dạ, Tử Diên công chúa tỷ muội tình thâm, tiểu thần nhất định sẽ chuyển lời.” Chương Thú thần nhiên đáp lại, nhưng trong lòng đã nổi lên gợn sóng kinh thiên. Tây Tạng nhất định đã xảy ra chuyện lớn.

An Quý là người rất thông minh, bất quá chỉ phiên dịch vài câu có lẽ cho Tử Diên công chúa. Trong lòng Chương Thú, vị An Quý nữ quan này mới thật sự là thông minh hơn Tử Diên công chúa rất nhiều. Chương Thú đi ra khỏi lều của Tử Diên công chúa thì gặp được Trần Kính Trung.

Trần Kính Trung có chút kinh ngạc, “Tử Diên công chúa tìm người ư?”

“Công chúa điện hạ và Thanh quý phi của Thiên triều là tỷ muội, vì vậy đã truyền gọi tiểu thần, hy vọng tiểu thần có thể giúp Công chúa điện hạ vấn An Quý phi nương nương.” Chương Thú nói.

Trần Kính Trung hiểu rõ Tử Diên công chúa hơn Chương Thú, tiểu nha đầu này từ thân thể đến đầu óc

đều chưa phát triển hoàn thiện, theo sự hiểu biết của Trần Kính Trung thì Tử Diên công chúa rất ghen tị đối với tỷ tỷ Thanh Loan công chúa được gả đến Thiên triều của nàng ta, cho nên Trần Kính Trung có một chút nghi ngờ đối với việc Tử Diên công chúa nhờ Chương Thú nhắn lời hỏi thăm đến Thanh Loan công chúa. Chương Thú mỉm cười tán thưởng, “Nhị vị Công chúa điện hạ thật sự là tỷ muội tình thâm.” Hắn biết Trần Kính Trung đa nghi, hậu viện nhà ai có một vị nữ nhân không có trí tuệ như Tử Diên công chúa thì cũng sẽ phải đa nghi như thế mà thôi. Chẳng qua nếu hắn giải thích thì sẽ càng lộ rõ chân tướng. Vì vậy Chương Thú cũng không nói nhiều, với trí thông minh của Trần Kính Trung thì đương nhiên sẽ điều tra kỹ càng, đến lúc đó sẽ biết hắn trong sạch vô tội. Khách khí với Trần Kính Trung vài câu thì Chương Thú quay trở về lều của mình.

Như Chương Thú đã dự đoán, Trần Kính Trung là người cẩn thận, còn nữa, Tử Diên công chúa vừa gả đến thảo nguyên thì Trần Kính Trung liền có cách giám sát nàng ta. Biết được Chương Thú không biết tiếng Tây Tạng, hoàn toàn dựa vào An Quý phiên dịch, lại hỏi nội dung phiên dịch từ An Quý thì Trần Kính Trung mới yên lòng.

Trần Kính Trung phân phó với An Quý, “Nếu Tử Diên công chúa nhớ thương Thanh Loan công chúa thì trong chốc lát nữa ta sẽ chuẩn bị một phần lễ vật mang đến, người đưa cho sứ thần Thiên triều, coi như là Tử Diên công chúa tặng lễ vật cho Thanh Loan công chúa.”

An Quý dạ một tiếng. Chương Thú được người Thát Đát vui vẻ đưa tiễn đến quốc thổ Thiên triều cùng đàn ngựa.

Bình Dương Hầu cũng đích thân gặp mặt Chương Thú, trước tiên là bày một bàn thức ăn phong phú và rượu ngon để chiêu đãi đám người Chương Thú, sau đó Bình Dương Hầu mới bước vào đề tài chính, cười nói, “Chương đại nhân đi sứ Thát Đát đã lâu không thấy trở về, lão phu có chút lo lắng. Nay xem ra Chương đại nhân giành được thắng lợi trở về, thêm nhiều thứ nên đương nhiên trì hoãn hành trình.” Chương Thú mỉm cười khiêm tốn, “Vẫn còn cách xa yêu cầu của bệ hạ, thần không cầu có công chỉ cầu có thể an ổn mọi chuyện. Còn nữa, lần này người Thát Đát thức thời cũng là vì Hầu gia đã chiến thắng một trận tiền tuyến, nhờ đó mà hạ quan mới có thể khua mõm múa mép, nói chuyện cũng có trọng lượng hơn.”

Văn sĩ nịnh nọt quả thật khiến người ta đặc biệt vui vẻ, Bình Dương Hầu cười ha ha, lão tổ tông thường ban phát miễn phí cho người Thát Đát thứ này thứ kia cũng chỉ để người ta biết an phận. Nay là lần đầu tiên Thiên triều đi đòi vật phẩm, hiện tại đã trở về, tuy rằng năm ngàn con ngựa không nhiều lắm nhưng vẫn là dấu hiệu tốt. Bình Dương Hầu cười nói, “Chương đại nhân khiêm tốn rồi, nếu thay là lão phu thì làm sao có thể mang nhiều ngựa tốt như vậy trở về cơ chứ?”

Trong lòng của Chương Thú có chút vui sướng, lần này đi sứ cũng không dễ dàng. Người Thát Đát lỗ mãng vô văn hóa, hắn vốn nghĩ rằng có thể bình an trở về đã là không tệ rồi. Cũng may quân lực quốc gia cường thịnh, hắn thân là sứ thần cũng có thể giữ được tôn nghiêm, lại mang về năm ngàn con ngựa, coi như có công.

Bình Dương Hầu lại hỏi thăm Chương Thú, “Không biết Chương đại nhân tính mang năm ngàn con ngựa này quay về để đô hay thế nào?”

Mã Duy phân ưu giúp Chương Thú, “Chương đại nhân, con đường quay về để đô đều là phố lớn ngõ nhỏ, băng qua những thành thị lớn thì phải đi chậm rãi, năm ngàn con ngựa ở thảo nguyên Tây Bắc thì không sao, nhưng đến để đô thì làm sao có chỗ nào lớn như vậy để thả chúng nó?” Lời này là đang lừa ai? Năm ngàn con ngựa chẳng thành vấn đề gì, để đô đóng quân cũng mấy vạn con, nếu cho Vĩnh Ninh Hầu thì không biết Vĩnh Ninh Hầu sẽ cao hứng thế nào. Chương Thú cười, “Hóa ra Hầu gia và thế tử muốn năm ngàn con ngựa này. Hạ quan nghe nói bệ hạ vừa mới mua hai vạn năm ngàn con ngựa ở Tây Nam Trấn Nam Vương phủ đưa đến Tây Bắc, cho dù thế nào thì Tây Bắc cũng không thể thiếu ngựa như vậy.”

Mã Duy thành thật kể khổ với Chương Thú, “Không đối gặt Chương đại nhân, hai vạn năm ngàn con ngựa cũng không phải chỉ cho tỉnh Cam Túc chúng ta mà là Cam Túc, Tuyên Phủ, Đại Đồng, Liêu Đông, bốn nơi chia đều, mỗi nơi cũng chỉ có sáu ngàn con. Chương đại nhân biết rõ Thát Đát rồi đấy, đa số là kỵ binh. Nếu muốn chiến thắng người Thát Đát thì không có kỵ binh là không được! Chương đại nhân, nay bệ hạ đang trưng thu ngựa cả nước cho Tây Bắc để chuẩn bị chiến tranh, ta nghĩ ngựa này ngài mang về thì hơn phân nửa cũng sẽ được bệ hạ phái đến Tây Bắc. Không bằng ngài cứ để ngựa ở đây, ta giúp ngài nuôi chúng

nó, cũng đỡ phải phiền phức khi chặn dắt về đế đô.”

Xem ra phụ tử hai người này đang ngóng trông vào năm ngàn con ngựa, Chương Thú không phản đối lời đề nghị của phụ tử Bình Dương Hầu, bởi vì muốn dẫn năm ngàn con ngựa quay về đế đô cũng không phải chuyện dễ dàng.

Trùng hợp Tổng Diêu dẫn theo Triệu Lệnh Nghiêm đến chỗ của Bình Dương Hầu có công vụ để giải quyết.

Cấp bậc của bọn họ chưa đủ để đi nghe Bình Dương Hầu và Chương Thú mật đàm chuyện năm ngàn con ngựa, Triệu Lệnh Nghiêm là người tinh tế, hẳn từng làm văn thư dưới trướng của Bình Dương Hầu, có một chút mặt mũi giao tình với vài thủ hạ của Bình Dương Hầu, vì vậy bèn ra ngoài hỏi thăm một chút, khi trở về thì nói với Tổng Diêu, “Chương đại nhân: sứ thần đi sứ Thát Đát đã trở về.”

Tổng Diêu không có hứng thú gì đối với Chương Thú, “Đi ra ngoài đã hơn một tháng, cũng đã đến lúc phải trở về.” Nếu không trở về thì sẽ khiến người ta nghĩ rằng sứ thần gặp chuyện không may, bị người Thát Đát nướng thịt mà ăn.

Triệu Lệnh Nghiêm thúc khuỷu tay của Tổng Diêu, vươn tay quơ quơ trước mặt Tổng Diêu, rồi nói khẽ với hắn, “Mang về năm ngàn con ngựa Mông Cổ.”

Ánh mắt của Tổng Diêu sáng bừng, nhìn về phía Triệu Lệnh Nghiêm.

Chắc chắn, tuy rằng Triệu Lệnh Nghiêm từ nhỏ đã tuần tú, bất quá không có cách nào so với Tổng Diêu. Bèn ngấm nhìn mỹ mạo của Tổng Diêu nhiều một chút, Triệu Lệnh Nghiêm nói, “Hầu gia khôn khéo như vậy, ta thấy Hầu gia đã thành công lưu lại năm ngàn con ngựa này, chúng ta ở thêm hai ngày rồi mang một ít ngựa đực quay về.”

Tổng Diêu lôi ra mặt nạ quỷ từ thắt lưng mà Minh Trạng đưa cho hắn, tỏ vẻ đồng ý với lời đề nghị của Triệu Lệnh Nghiêm. Bất quá Tổng Diêu thường xuyên nói ra câu uy hiếp khi Triệu Lệnh Nghiêm hiển lộ ánh mắt tiểu sắc quỷ, “Đừng để ta đánh ngươi nha.”

Triệu Lệnh Nghiêm cười hai tiếng ranh ma, trêu ghẹo Tổng Diêu, “Không thành vấn đề, nếu không thì ta sẽ cho người nhìn ta nhiều một chút để bù lại.”

Tổng Diêu mặc kệ Triệu Lệnh Nghiêm.

Nếu là người khác dám nhìn dung mạo của hắn như vậy thì Tổng Diêu không đánh kẻ đó thành bán thân bất toại cũng lạ, nhưng Triệu Lệnh Nghiêm tay chân nhỏ xíu như thư sinh, bị người ta dùng gạch đập đầu phải dưỡng đến nửa tháng mới khỏe, nếu hắn đánh cho Triệu Lệnh Nghiêm vài cái thì e rằng tiểu tử này phải dưỡng bệnh hơn nửa năm. Nội vụ trong quân doanh của bọn họ sẽ không có ai trông coi, hoàn toàn tệ liệt. Vì thế Tổng Diêu đành phải mặc kệ Triệu Lệnh Nghiêm. Chương Thú trở về đế đô.

Minh Trạng thân thiết tiếp kiến Chương Thú, vừa cười vừa tán thưởng, “Không tệ không tệ, trẫm còn tưởng rằng nhiều nhất là mang về một ngàn con ngựa. Không ngờ ngươi lại mang về được năm ngàn con.” Chương Thú nghe Hoàng thượng nói như vậy thì tảng đá trong lòng rốt cục cũng rơi xuống, hắn biết lần đi sứ lần này của mình đã làm Hoàng thượng hài lòng. Chương Thú trầm giọng, “Bệ hạ đặc biệt đề bạt tiểu thần, tiểu thần vô cùng cảm kích. Lần này đi Thát Đát may mắn không làm nhục sứ mệnh.”

Đây cũng là lời nói thật lòng, hắn vốn là một tiểu Ngự sử, theo lý thuyết thì tài năng của Chương Thú không tệ, nhưng có thể đứng trong triều thì đa phần đều không ngu ngốc. Hơn nữa cũng có liên quan rất lớn đến bối cảnh gia tộc.

Cùng một chuyện, người không có bối cảnh và người có bối cảnh đều sẽ tạo ra kết quả không chênh lệch nhau quá lớn, như vậy vì sao người ta lại muốn người đi làm.

Rốt cục Chương Thú không ngờ Hoàng thượng đại đề bạt hắn làm sứ thần đi Thát Đát. Mặc dù đi sứ Thát Đát tràn ngập nguy hiểm nhưng đây là cơ hội để hắn có thể bày tỏ năng lực.

Trong triều nhiều đại thần như vậy mà bệ hạ không chọn lại chọn trúng một kẻ không có danh vọng trong Ngự Sử Đài. Trong lòng Chương Thú có cảm giác như gặp được Bá Nhạc.

Minh Trạm khoát tay rồi cười nói, “Ngồi đi, đây là bản lĩnh của người. Nếu người không có tài cán thì cho dù trẫm cho người cơ hội, e rằng người cũng nắm bắt không được. Nói cho trẫm nghe hiện tại người Thát Đát thế nào?” Chương Thú thuật lại, Minh Trạm lắng nghe cẩn thận, sau đó hỏi Chương Thú rất nhiều, Chương Thú lần lượt đáp tỉ mỉ.

Cuối cùng Chương Thú nói, “Tiểu thần còn có một chuyện, không biết có nên nói hay không?”

“Cứ nói.”

“Tử Diên công chúa Tây Tạng nay được gả cho Vương tử Tát Trát của Thát Đát, Tử Diên công chúa cố ý phái người tuyên triệu thần đến nói chuyện. Lúc đầu thần nghĩ rằng Tử Diên công chúa và Thanh Loan công chúa nhất định là tỷ muội tình thâm nên mới triệu kiến vi thần. Bất quá, hình như cũng không phải như vậy. Tử Diên công chúa có một chút ghen tị đối với Thanh Loan công chúa, còn nữa, Tử Diên công chúa từng nói phụ thân của nàng ta hiện tại là Tây Tạng Vương. Hình như phụ thân của Thanh Loan công chúa đang bị bệnh.” Chương Thú nói tiếp, “Tiểu thần biết một chút tiếng Tây Tạng, chẳng qua tiểu thần chưa dám lộ ra ở trước mặt Tử Diên công chúa. Việc này đều là Tử Diên công chúa nói với nữ quan của mình, chỉ nghe được vài câu thì tiểu thần liền cảm thấy khác thường nhưng lại không thể xác định.”

Sắc mặt của Minh Trạm trở nên trịnh trọng, hần thản nhiên nói, “Thì ra là thế.” Xem ra Tây Tạng gặp biến cố, thảo nào lại đột ngột kết thân với Thát Đát.

“Đây là một tin tức vô cùng hữu dụng, đừng nói cho người thứ ba biết.” Minh Trạm dặn Chương Thú, “Người về trước đi, chuyến đi này người cũng vất vả, cho người nghỉ bảy ngày, sau khi nghỉ ngơi xong thì đến Lý Phiên viện làm việc.” Chương Thú lĩnh chỉ.

Minh Trạm lập tức đến hậu cung.

Sau khi Thanh Loan công chúa nghe Minh Trạm nói đến việc Tử Diên công chúa thì sắc mặt liền tái nhợt, hai tay đặt trên đầu gối chậm rãi nắm chặt, trong mắt ngấn lệ. Thanh Loan công chúa nhẹ nhàng hít sâu một hơi, dần xuống sự ảm ướt dưới đáy mắt, thật lâu sau mới điều chỉnh tốt cảm xúc, nàng ngẩng đầu nhìn Minh Trạm rồi nói một câu, “Nếu phụ vương qua đời thì chắc chắn sẽ có thư báo tang. Nay bệ hạ vẫn chưa nhận được thư báo tang, có thể thấy được táng mạng của phụ vương vẫn chưa đến nỗi nào.”

Minh Trạm thích nữ nhân bình tĩnh có bản lĩnh như vậy, nếu Thanh Loan công chúa chỉ biết khóc lóc cầu xin thì hần căn bản sẽ không tìm Thanh Loan công chúa để thương lượng việc này. Minh Trạm đồng ý, “Công chúa và trẫm có cùng chung suy nghĩ, đúng không?”

“Trẫm phái sứ thần đến Tây Tạng, nay sứ thần chưa về, trong lúc nhất thời vẫn chưa có ý kiến gì hay ho.”

Thanh Loan công chúa kiềm chế nỗi lo lắng trong lòng, trưng cầu ý kiến của Minh Trạm, “Bệ hạ, ta đã là phi tử của ngài, ta tin ngài vẫn hy vọng phụ vương của ta có thể tiếp tục ngồi ở địa vị Tàng Vương.”

“Đây là chuyện đương nhiên.” Minh Trạm chẳng hề có một chút do dự mà chỉ thản nhiên nói, “Thức thức của người hoàn toàn không có con mắt chính trị, bằng không cũng sẽ không dễ dàng kết thân với người Thát Đát như vậy.”

Thanh Loan công chúa thở dài nhẹ nhõm một hơi, lời ấy của Minh Trạm quả thật nói đúng trọng tâm. Thức thức của nàng và phụ thân của nàng là thân huynh đệ, nói theo ý của người Hán thì chính là tâm tồn chí lớn, nay mưu tính Vương vị, lại đi phải nước cờ dở như vậy.

Nếu thức thức của nàng đem Tử Diên đến để đô làm phi của Minh Trạm như nàng thì tình cảnh của Thanh Loan công chúa càng thêm nguy hiểm. Bởi vì Thanh Loan công chúa rất rõ ràng, nàng và Minh Trạm không có tình yêu nam nữ. Hai người chỉ kết thân vì lợi ích của hai bên. Nếu Tử Diên đến để đô, như vậy Minh Trạm chỉ cần có thể đạt được lợi ích từ bên phía Tây Tạng thì chẳng khác gì Tây Tạng Vương gả nữ nhi của mình.

Chỉ sợ Minh Trạm sẽ không đưa ra chuyện này để thương nghị công khai.

Thanh Loan công chúa nói, “Bệ hạ, việc đã đến nước này, thần thiếp cũng rất nôn nóng, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn thì cũng chẳng có chủ ý gì. Nay người mà thần thiếp có thể dựa vào chính là bệ hạ, nếu bệ hạ có thể cứu phụ thân của thần thiếp thì thần thiếp nguyện ý làm bất kỳ chuyện gì cho bệ hạ.”

Điều kiện như vậy vô cùng hấp dẫn. Thanh Loan công chúa thở dài, “Nay thần thiếp thật sự không có gì để báo đáp sự nhân từ của bộ hạ.”

Minh Trạng ôn hòa nói, “Có rất nhiều chuyện cũng không cần thiết phải báo đáp. Ta và Công chúa kết duyên phu thê, nói theo người Hán thì đây là duyên phận kiếp trước, phụ thân của Công chúa chính là nhạc phụ của ta, ta cũng mong Tàng Vương được bình an.”

“Lúc này sứ thần đã đến Tây Tạng, tình huống cụ thể thế nào thì đợi sứ thần quay về sẽ biết rõ ràng.” Minh Trạng bình tĩnh nói, “Trẫm thú nàng thì lập trường của trẫm vĩnh viễn đứng về phía Tàng Vương.”

Ngoại trừ cảm kích thì Thanh Loan công chúa thật sự không có lời nói êm tai nào để hình dung tâm tình lúc này của mình.

Minh Trạng lại viết một phong thư cho Phượng Cảnh Nam.

108. Chương 108

Hiện tại lợi ích của việc đăng cơ lại một lần nữa được phát huy công hiệu.

Đây là nhi tử của Trần Nam Vương, Minh Trạng có chuyện gì cần xin giúp đỡ thì Phượng Cảnh Nam hết tám chín phần cũng không thể ngồi yên mặc kệ.

Minh Trạng viết thư cực kỳ êm tai, tuy hấn và Phượng Cảnh Nam là phụ tử nhưng trên phương diện chính trị thì đề độ và Trần Nam Vương phủ hoàn toàn tách biệt. Minh Trạng xin Phượng Cảnh Nam giúp đỡ, đồng thời cũng phân trần rõ ràng việc đầu tư chính trị với Phượng Cảnh Nam.

Nội dung thư như sau:

Phụ vương thân ái:

Nhìn thấy thư như gặp mặt.

Giống như phụ vương ở tận Vân Nam xa xôi thâm tình nhớ đến nhi tử, nhi tử cũng như thế. Lúc nào cũng quan tâm, ngày ngày lo lắng, chưa từng có một ngày nào dám quên dung nhan tuấn mỹ, thân thể cường tráng oai phong của phụ vương.

[Phượng Cảnh Nam chỉ nhìn thấy ba hàng chữ này thì lập tức cảm lên phong thư để xác nhận một chút, quả thật là do Minh Trạng gửi cho hấn. Nhưng Phượng Cảnh Nam thật sự hoài nghi đây là thư tình của Minh Trạng viết cho Nguyễn Hồng Phi, chỉ thay đổi nhân xưng rồi gửi đến cho hấn. Trời ạ quả thật khiến lão nhân gia hấn cảm thấy ghê tởm.]

Nhi tử gặp phải một chút phiền toái, phụ vương, tuy rằng sứ thần mà nhi tử phái đến Tây Tạng vẫn chưa trở về nhưng thật không may là nhi tử nhận được tin tức đến từ Thát Đát, hoàng cung Tây Tạng xảy ra chính biến, nay nhiếp chính Tây Tạng chính là đệ đệ của Tây Tạng Vương: Nhân Minh thân vương điện hạ.

Lựa chọn của Nhân Minh thân vương làm cho nhi tử vô cùng đau lòng, hấn chọn cách kết thân với người Thát Đát trước khi chúng ta khai chiến với người Thát Đát, hơn nữa còn đem nữ nhi của mình là Tử Diên công chúa gả cho tân Khả Hãn Thát Đát Tát Trát.

Tác dụng của việc kết thân chính trị giữa nhi tử và Thanh Loan công chúa đang dần dần mất đi ý nghĩa, đây cũng không phải tín hiệu tốt. Nhưng nhi tử nghĩ, có lẽ chúng ta có thể cố gắng một chút. Bởi vì theo nhi tử biết được thì Tàng Vương vẫn chưa qua đời.

Nếu hiện tại Tàng Vương cản trở giúp hoặc cứu viện thì đây chính là cơ hội tốt nhất để chứng minh tình hữu nghị giữa hai nước chúng ta.

Trợ giúp Tàng Vương sẽ đem lại rất nhiều điều kiện hậu hĩnh trên phương diện chính trị cho chúng ta, đồng thời cũng có thể tăng cường tình hữu nghị giữa chúng ta và Tàng Vương. Ít nhất nghĩ cách cứu viện Tàng Vương cũng đại biểu cho sự hòa bình hai mươi năm hoặc là về xa về dài sau này.

Phụ Vương, nhi tử cho rằng đây là sự đầu tư có lợi rất lớn.

Nếu phụ vương tán thành quan điểm của nhi tử thì hãy hồi âm chỉ dạy cho nhi tử vài điều sáng suốt.

Lạc khoản: Chờ mong phụ vương thân ái hồi âm: Minh Trạ.

Phượng Cảnh Nam thật sự không bị những lời nịnh nọt buồn nôn của Minh Trạ đốn ngã, hấn cong ngón tay lại rồi gõ lên thư của Minh Trạ, án thư cứng rắn vang lên những tiếng trầm thấp. Đây thật sự là một cơ hội không tệ, nhưng phải làm thế nào cho phù hợp thì mới là vấn đề vô cùng quan trọng.

Minh Trạ là một vị Hoàng đế cực kỳ độc đáo, về điểm này không chỉ có sử học gia đời sau nói thế, mà người bị Minh Trạ coi là kẻ thù lớn nhất trong cuộc đời này cũng có quan điểm như vậy.

Từ trước đến nay tuy Đông Nam phồn hoa nhưng hải tặc hoành hành cũng là sự thật.

Nguyễn Hồng Phi nói với Minh Trạ, “Nay hải tặc trên biển hoành hành tứ phương, thế lực của Lý Phương lớn nhất, lại hoạt động nhiều ở hải vực Chiết Mân.”

Minh Trạ hỏi, “Lý Phương lợi hại hơn cả người nữa à? Ta thì cảm thấy Lý Phương vẫn còn kém xa người.”

Nguyễn Hồng Phi tức giận tát mông Minh Trạ một cái, “Người muốn chết à, ta là hải tặc ư?” Nguyễn Hồng Phi là người rất sĩ diện, làm sao có thể chấp nhận bị quơ đũa cả nắm với đám hải tặc thấp kém kia, hơn nữa người ta có địa bàn riêng, công khai thành lập một quốc gia, đường đường chính chính thiết lập quan hệ ngoại giao với các nước, là Quốc chủ Đồ Nhược quốc.

Minh Trạ ưỡn ẹo một chút rồi than thở, “Thì cũng lập nghiệp từ cường đạo chứ đâu, còn bày đặt lên mặt. Làm hải tặc thì có gì mà không tốt, về sau ta thoái vị, chúng ta cũng phải ra biển làm ông chủ chứ.”

“Người có muốn nghe tiếp hay không?” Nguyễn Hồng Phi nhéo mông Minh Trạ.

“Tiếp đi tiếp đi.” Minh Trạ ngắt mu bàn tay của Nguyễn Hồng Phi, “Nhẹ một chút, mông của ta bị người sờ đến teo luôn rồi này.”

“Vậy người nên cảm tạ ta mới đúng.” Nguyễn Hồng Phi chọt Minh Trạ một cái rồi nói tiếp, “Còn có Trần gia, Trần Đại Báo, mặc dù không sánh bằng Lý Phương nhưng cũng có thể xếp ngang hàng với Lý Phương ở trên biển. Trước kia Trần Đại Báo và tiền Tuần phủ Chiết Mân cũng là di trượng của người có chút liên hệ. Còn nữa, có cả Trịnh lão hổ, Trương lão lục, bọn họ đều kiếm ăn ở vùng Hoài Dương. Chẳng qua hiện tại Vĩnh Định Hầu đã làm cho Hoài Dương trở thành khu giới nghiêm, cuộc sống của bọn họ trở nên khổ đốn, nhiều lần còn hỏi thăm ta để mua không ít thứ.”

Minh Trạ cảm thấy chính mình thật anh minh, hấn cười nói, “Xem ra Vĩnh Định Hầu đến Hoài Dương thật không uống phí.” Không chỉ Nguyễn Hồng Phi lải lải mà Minh Trạ cũng kiếm thêm được chút bạc, hấn vẫn đang tiếp tục chèn ép bọn hải tặc.

Nguyễn Hồng Phi nói, “Nếu người muốn Vĩnh Định Hầu gia tăng phòng bị thì triều đình phải phái một quân đội cường tráng mới có thể bình định hải tặc, như vậy mới không có nhiều người kiếm ăn trên biển nữa.”

“Ngày mai ta sẽ viết thư cho Vĩnh Định Hầu.”

Lúc này Minh Trạ lại nhắc đến hải tặc một lần nữa.

Bọn hải tặc có một lần tụ hội hiếm thấy, nội dung tụ hội có quan hệ rất lớn đến tân Hoàng đế Minh Trạ của Thiên triều.

Lục y dưới ánh nến tản ra màu sáng bóng như ngọc, loại màu xanh này được xưng là xanh ngọc, y phục được may dệt bằng loại tơ lụa tốt nhất, mềm mại khi mặc trên người. Bộ y phục này còn tinh xảo hơn cả loại tơ lụa thượng hạng, giá cũng đắt hơn gấp đôi.

Y phục sang trọng được cắt may rất hợp dáng.

Người mặc bộ đồ này cũng tao nhã, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác bộ y phục như vậy rất xứng với vị công tử này.

“Cảng Thiên Tân đã bắt đầu xây dựng, ta tin là mọi người đã đọc qua Tập san Hoàng thất. Kế hoạch của Hoàng thượng thật to lớn vĩ đại, sau khi xây cảng sẽ lập tức mở ra khu mậu dịch ở cảng Thiên Tân.” Vị công tử kia chậm rãi nói, âm thanh lang lang, “Một khi hàng hải mở rộng thì các ngươi còn đường sống hay không?”

“Nay chỉ mới là một cảng Thiên Tân, kế tiếp chắc chắn Hoàng đế bệ hạ sẽ xây cảng ở Hoài Dương, Chiết Mân, đến khi đó tất cả thương nhân chỉ cần bỏ tiền ra thì sẽ đạt được tư cách mậu dịch, có thể lập tức rời bến buôn bán. Dựa vào thủ đoạn của Hoàng thượng, các ngươi xưa nay quấy rối trên biển, Hoàng thượng sẽ xử trí như thế nào? Không cần ta nói rõ, các vị đều là hào kiệt đương đại, các vị chắc biết rõ hơn ta việc thắng làm vua thua làm giặc.” Vị công tử kia nói tiếp, “Nay Hoàng thượng thông thương với Đỗ Nhược Vương ở Chiết Mân, lại phân phó cho Vĩnh Định Hầu giới nghiêm hải vực Hoài Dương, ta nghe nói hiện tại bốn vị đều phải nhìn sắc mặt của Đỗ Nhược Vương mà kiếm ăn.”

Trần Đại Báo, Lý Phương và Nguyễn Hồng Phi xưa nay đều kiếm ăn ở Chiết Mân, hơn nữa Trần Đại Báo và Lý Phương đều là lão làng so với Nguyễn Hồng Phi, nhưng bọn họ xuất thân lỗ mãng, thủ đoạn và kiến thức hoàn toàn thua xa Nguyễn Hồng Phi, kết quả là Nguyễn Hồng Phi đến sau lại ngồi trên. Ba nhà này không phải là chưa từng đánh nhau, nhưng đánh đến đánh lui kết quả là Nguyễn Hồng Phi chiếm đảo xưng Vương, hơn nữa thủ hạ của người ta rất có dáng, đa phần đều là văn thần võ tướng, nay càng ngày càng phát triển rất tốt, thoát khỏi lớp da hải tặc, còn thiết lập quan hệ ngoại giao với Thiên triều, không chỉ có thể diện mà còn gom được vô số của cải.

Từ khi tân đế đăng cơ thì đám hải tặc bọn họ kiếm ăn trên biển càng lúc càng gian nan, tuy rằng dựa vào Đỗ Nhược Vương thì có thể duy trì cuộc sống hiện tại. Nhưng có ai lại muốn đem mạch máu của chính mình đặt vào tay của kẻ khác cơ chứ, vị công tử kia đã nói như thế khiến Trần Đại Báo cũng sốt ruột.

Trần Đại Báo trừng mắt to tròn như con báo, bàn tay lớn như quạt hương bồ đập bộp bộp xuống đùi, “Nói những lời này thì có ích gì, Hoàng đế bệ hạ chúng ta. Nếu Hoàng đế bệ hạ quan tâm đến chúng ta thì ta cũng nguyện ý thiết lập quan hệ ngoại giao với Hoàng đế bệ hạ, cho dù là Hoàng đế bệ hạ hơi cao giá một chút nhưng ta vẫn nguyện ý.”

Trịnh lão hổ và Trương lão lục phỉ nhỏ, “Trần đại đương gia, ngươi không soi gương thử xem, ngươi có thể sánh với Đỗ Nhược Vương hay sao?”

Dù sao Lý Phương cũng là người lão luyện thành thực, hần thần nhiên nói, “Tuy rằng Đỗ Nhược Vương có xuất thân giống chúng ta, nhưng hần có nhiều đảo nhất, thủ hạ cũng toàn người tài ba, chúng ta không thể sánh bằng. Nói trắng ra thì Đỗ Nhược quốc có thể thiết lập quan hệ ngoại giao với triều đình cũng là do bản lĩnh của Đỗ Nhược Vương. Mà bản lĩnh của Đỗ Nhược Vương thì lão Lý ta rất nể phục.”

Lý Phương nói như vậy khiến ba người còn lại chẳng thể nói thêm lời nào.

Bởi vì địa bàn của bọn họ hoàn toàn là liều mạng đoạt lấy. Năm đó Nguyễn Hồng Phi liên tiếp đoạt được mười mấy hòn đảo nhỏ, không phải không ai đổ mắt ao ước. Lúc trước là thế lực tứ phương. Bất quá hiện tại khác biệt. Quách lão đại xưng Vương, Trịnh lão hổ và Trương lão lục xưa nay đều là thủ hạ của Quách lão đại, Quách lão đại tranh giành địa bàn với Nguyễn Hồng Phi, bị đánh tan tác, tàn binh bại tướng được Trịnh lão hổ và Trương lão lục chinh đốn, chia làm hai phe, từ đó thế lực trên biển do Nguyễn Hồng Phi đứng đầu.

Vì vậy lúc này tuy rằng bọn họ ghen tị bản lĩnh của Nguyễn Hồng Phi nhưng thật sự là mọi người đều phải nể phục.

Vị công tử kia dường như đoán được tâm tư của bọn họ, hần cười nhẹ, đã biết rõ mà còn cố hỏi, “Nếu Quốc chủ có thể thiết lập quan hệ với Thiên triều thì vì sao các ngươi lại không thể?”

Lý Phương nói, “Công tử cần gì phải nói khích chúng ta như vậy. Ta nghe nhị vị Trịnh Trương nhắc đến trí tuệ của ngài rất nhiều. Lần này công tử cố ý phái người gửi thư cho ta, nhất định là có chuyện quan trọng.” Nay đừng nói đến Trần Đại Báo ngưỡng mộ Đỗ Nhược Vương, ngay cả Lý Phương cũng âm thầm ghen tị.

“Đương nhiên, chúng ta sẽ nói thẳng vào vấn đề.” Vị công tử ôn hòa nói, “Chúng ta suy nghĩ một chút vì sao Hoàng thượng chỉ thiết lập quan hệ ngoại giao với Đỗ Nhược Vương? Chẳng lẽ Hoàng thượng không biết Đỗ Nhược Vương cũng xuất thân từ hải tặc hay sao?”

Trần Đại Báo xen vào, “Ta nghe nói Đỗ Nhược Vương vốn xuất thân là người hoàng thất.”

“Trần huynh đệ cũng quá dễ tin, nếu Đỗ Nhược Vương là người hoàng thất, Hoàng thượng nhất định sớm công khai, hà tất gì phải giấu diếm, cũng đâu phải chuyện mất mặt.” Công tử như cười như không, đôi mắt hơi lóe sáng, “Nên nhớ đối với hoàng thất, có thể chiếm được đất đai đã là công tích rất lớn. Nếu Đỗ Nhược Vương là con cháu hoàng thất, có được mười mấy cái đảo ở hải ngoại, hoàn toàn có thể xứng ngang hàng với Trần Nam Vương phủ tiêu diêu tự tại, vì thế không có lý do nào mà hoàng thất không công khai chuyện này.”

“Lại nhìn Hoàng đế bệ hạ chúng ta, từ khi đăng cơ đến nay, cải cách thuế muối, xây dựng hải cảng, mở hàng hải, chinh phạt Tây Bắc, trải qua từng việc có thể thấy được Hoàng thượng cũng không phải người chịu hạ mình.” Công tử ôn hòa nói, “Ta phân tích như thế, Hoàng thượng sở dĩ thiết lập quan hệ ngoại giao với Đỗ Nhược Vương là có hai nguyên nhân, thứ nhất Đỗ Nhược quốc có thế lực lớn nhất giữa đám người các người, sau này nếu Hoàng thượng muốn bình định hải vực, Đỗ Nhược quốc có hải quân dũng mãnh thiện chiến nhất, nếu muốn khai chiến với Đỗ Nhược quốc thì thật nực cười! Nhưng hiện tại triều đình không có hải quân. Vì vậy thay vì nói thiết lập quan hệ với Đỗ Nhược quốc thì nói thẳng ra là chiêu dụ Đỗ Nhược Vương. Thừa nhận địa vị của Đỗ Nhược quốc và Đỗ Nhược Vương thì có thể giảm bớt một trận chiến. Hoàng thượng mưu tính như vậy thì chỉ có lời chứ không hề lỗ!”

“Thứ hai, triều đình chiêu dụ Đỗ Nhược Vương là nhằm vào các vị.”

Giọng của vị công tử kia đột nhiên trở nên lạnh lẽo, tăng thêm một chút hàn ý, “Hoàng thượng chiêu dụ Đỗ Nhược Vương, như lời của Trần lão đại, nếu Hoàng thượng chịu thông thương với người thì người tình nguyện bỏ thêm bạc để mua bán! Nhưng vì sao Hoàng thượng phải thông thương với người! Ngày xưa người lên bờ giết chóc cướp bóc! Chiếm đoạt bao nhiêu thứ! Có huyết hải thâm cừu với dân Chiết Mân! Quan phủ truy nã người cũng không phải một hai lần! Người nổi danh như vậy mà còn tính để triều đình chiêu dụ nữa sao? Nếu chiêu dụ người thì chẳng khác nào triều đình chiêu dụ kẻ thù lớn nhất của dân chúng Chiết Mân, triều đình sẽ mặc kệ dân chúng Chiết Mân hay sao?”

Trần Đại Báo bị vị công tử nói như thế khiến sắc mặt hết đỏ lại trắng, trừng mắt liếc nhìn công tử một cái.

Sắc mặt của công tử vẫn thản nhiên, giọng nói lạnh lùng, “Nay Hoàng thượng và Đỗ Nhược Vương thông thương, Đỗ Nhược Vương buôn bán lời bao nhiêu bạc của các người, các người đều tự biết rõ trong lòng, hiện tại Đỗ Nhược quốc binh lực hùng hậu, bốn người các người hợp lại cũng không bằng!”

“Hoàng thượng đã chiêu dụ Đỗ Nhược Vương, nếu lại chiêu dụ các người thì chẳng phải là muốn cướp miếng ăn trong bát của Đỗ Nhược Vương hay sao?” Công tử nói một cách quả quyết, “Chuyện này đừng nói là triều đình có đồng ý hay không, Đỗ Nhược Vương sẽ là người đầu tiên phản đối!”

“Đỗ Nhược Vương và Hoàng thượng mưu tính sâu xa hơn các người rất nhiều, nay tuy rằng Hoàng thượng không có hải quân nhưng có Đỗ Nhược quốc cường đại. Sau này một khi hải quân của Hoàng thượng thành lập thì hải quân triều đình cùng Đỗ Nhược quốc song phương giáp công, thử hỏi các vị có còn toàn vẹn hay không?” Công tử lạnh giọng chất vấn, “Còn nữa, các người nghĩ thử xem, nay Hoài Dương và Chiết Mân đều ở hải vực giới nghiêm. Hoàng thượng và Đỗ Nhược Vương thông thương, các người không dám mò lên đất liền, chỉ đành vẫy đuôi chó mừng chủ ở chỗ Đỗ Nhược Vương, tiếng nói của các người đã sớm rơi vào tay của Đỗ Nhược Vương. Sau này Hoàng thượng bình định hải vực, cho dù Đỗ Nhược Vương không tham chiến, nhưng chỉ cần đoạn tuyệt cung cấp vật tư cho các người, các người không có một miếng lương thực, không có một món vũ khí thì không cần Hoàng thượng tiến đánh, các người sẽ tự mình chết đói trước!”

Lời này của công tử không chỉ Trần Đại Báo, Trịnh lão hổ, Trương lão lục mà ngay cả sắc mặt của Lý Phương cũng trở nên nghiêm trọng.

“Nếu các người cảm thấy ta nói chuyện có ý đe dọa, các người đều là hào kiệt trên biển, suy nghĩ một chút đi, xem ta nói đúng hay sai? Có phải vô hình chung các người đã tiến nhập vào kế hoạch của Đỗ Nhược Vương và Hoàng thượng hay không?” Vị công tử thản nhiên nhìn bốn người rồi im lặng.

Một lúc sau Trịnh lão hồ mới thở dài, “Công tử, chúng ta và người cũng có giao tình, xưa nay công tử chỉ đứng phía sau điều khiển, không chịu ra mặt, chúng ta là những kẻ thô thiển, cũng không có trí tuệ như công tử. Nếu công tử nói rõ ràng thì có lẽ đã có kế hoạch ứng phó.”

Trương lão lục rất thẳng thắn, hẩn nheo mắt, nói có vẻ uy hiếp, “Chúng ta và công tử hợp tác nhiều năm, nếu chúng ta tan xương nát thịt thì cũng không sao, ta chỉ buôn bán dựa vào đầu đao liếm máu mà thôi, mất một cái mạng cũng không thành vấn đề! Nhưng công tử nói nhiều như vậy thì ta nghĩ rằng công tử cũng không nguyện ý mất đi chúng ta thì phải!”

Sắc mặt của vị công tử vẫn bình thường, “Mặc dù ta nhìn thấy rõ ràng nhưng không có bản lĩnh cứu giúp các người. Tuy rằng ta không muốn mất các người nhưng nếu tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ mất.”

Trần Đại Báo nói, “Trên đời này không hề có chuyện gì không thể thương nghị, nhân vật như công tử cũng đã hiện thân, lại nói nhiều điều với chúng ta như vậy, nếu công tử có biện pháp gì tốt, cứu giúp chúng ta thì chúng ta nhất định vô cùng cảm kích, sau này công tử muốn sai khiến gì thì cứ tự nhiên.”

Lý Phương cũng lộ ra bộ dạng chăm chú lắng nghe.

Vị công tử nhìn thấy ngọn nến mờ mờ sáng trưng, một đôi mắt nhạt màu trở nên sáng ngời, trầm giọng xuống, “Tục ngữ có câu, ăn không được thì phá cho hôi, nay cũng chỉ còn một con đường để đi. Để triều đình thừa nhận địa vị của các người tựa như Đỗ Nhược Vương, các người quang minh chính đại thiết lập quan hệ ngoại giao với triều đình, đạt được điều kiện thông thương hậu hĩnh như Đỗ Nhược Vương. Từ đó thân phận từ tối chuyển thành sáng, quang minh chính đại bước ra làm người.”

Trần Đại Báo nói, “Ta hiểu rõ những lời mỉa mai của công tử, nhưng chuyện này đâu dễ dàng gì.”

“Dễ dàng hay không dễ dàng thì phải xem là ai làm? Xem làm như thế nào?”

Vị công tử mỉm cười, dự đoán, “Nếu có một ngày Đông Nam của triều đình gặp nguy cấp, các người liên hiệp đổ bộ Đông Nam, chiếm lĩnh mảnh đất giàu có và đông đúc này. Đến khi ấy sẽ cùng Hoàng đế bệ hạ đàm điều kiện, Hoàng đế bệ hạ bị ép bức thì làm sao lại không đồng ý? Cho dù Hoàng đế bệ hạ không đồng ý thì Giang Nam trù phú màu mỡ như thế, chỉ cần các người chiếm lĩnh Đông Nam, làm thổ Hoàng đế như Trần Nam Vương phủ thì chẳng phải sống thoải mái hay sao?”

Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, bọn họ cũng không phải không biết khả năng của mình, Trương lão lục hạ thấp giọng, “Không đối gạt công tử, binh mã của Vĩnh Định Hầu vô cùng lợi hại, chúng ta muốn đánh bại Vĩnh Định Hầu cũng không phải chuyện dễ, càng chưa nói đến việc chiếm lĩnh Giang Nam!”

“Đúng vậy.” Trịnh lão hồ hơi ưu sầu, nói một cách thành thật, Vĩnh Định Hầu phong tỏa hải vực Hoài Dương, đám hải tặc cũng không phải không nghĩ đến chuyện đổ bộ, chẳng qua thất bại vài lần khiến bọn họ cũng hết cách.

Vị công tử kia cười nhạt, thản nhiên nói, “Ta đã an bài thỏa đáng thế cục. Sau mùa đông này Hoàng thượng sẽ có một trận đại bại, người Thát Đát chiếm được đế đô, đến khi đó Vĩnh Định Hầu còn đứng vững ở Hoài Dương hay sao? Vĩnh Định Hầu rời đi thì các người cứ việc đổ bộ ở Hoài Dương, trước tiên chiếm lĩnh hai tỉnh Tô Hàng, sau đó lại chiếm lấy Chiết Môn. Thế nào, thượng có thiên đường, hạ có Tô Hàng, nếu có thể chiếm được hai tỉnh Chiết Giang thì trong vòng mười năm các người không cần phải lo gì cả.”

Lời nói này nếu bàn với kẻ khác thì ai có thể ủng hộ, ai dám ủng hộ?!

Giang Nam có bao nhiêu dân chúng vô tội! Nếu người Thát Đát chiếm được đế đô thì sẽ tạo nên bao nhiêu cảnh chết chóc!

Nhưng lúc này vị công tử kia đang đàm phán với đám hải tặc giết người không chớp mắt!

Những người này đa phần đều là tội phạm vượt ngục trốn ra hải ngoại, hoạt động chủ yếu là giết người cướp bóc, có cái gì mà không dám, có cái gì mà không thể?!

Nghe vị công tử nói như vậy thì đám người này thật sự sôi trào nhiệt huyết! Xưa nay bọn họ chiếm lấy vùng duyên hải, cũng đủ ăn đủ uống, hai tỉnh Tô Hàng phồn hoa, phần lớn chỉ là nghe mà chưa thấy qua

bao giờ! Nhưng bọn họ buôn lậu, những món đồ sứ tinh xảo, những xấp lụa tơ tằm mềm mại, những gói trà thơm ngát, tất cả đều đến từ Giang Nam.

Địa phương như vậy có bao nhiêu tài phú? Quả thật người ta khó có thể đánh giá!

109. Chương 109

Đám người lắng nghe cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, Trần Đại Báo nói trước, “Nếu gặp được chuyện như vậy cũng là đại ân của công tử!”

Trịnh lão hồ và Trương lão lục có một chút do dự, “Công tử, thứ cho chúng ta nhiều lời một chút, làm sao ngài biết Tây Bắc sẽ gặp đại bại.”

Vị công tử mỉm cười, trong giọng nói thản nhiên tăng thêm vài phần tự đắc, “Ta có thể buôn bán với các người thì đương nhiên cũng có thể buôn bán với người Thát Đát. Ta biết rõ tình huống của người Thát Đát hơn triều đình. Thát Đát lợi hại thế nào thì ta tin là các người cũng biết.”

Lý Phương lại nói, “Nghe nói triều đình vừa mới đánh bại người Thát Đát, cho dù người Thát Đát sẽ đánh nhau với triều đình, nhưng muốn đánh đến để đô thì chẳng phải chuyện dễ. Nghe nói quân đội Tây Bắc có đến ba mươi mấy vạn tinh binh, đó cũng không phải chỉ bài trí cho vui.”

Vị công tử kia xem như là người cẩn thận, “Sự tình liên quan đến chuyện cơ mật, thứ cho ta không thể nhiều lời với các vị! Ta và các vị ước hẹn, đợi Vĩnh Định Hầu rời đi thì các vị lập tức đổ bộ! Đến lúc đó Tây Bắc đại bại thế nào thì các vị đương nhiên biết được!”

Nói như vậy khiến đám người không còn ý kiến. Kỳ thật khả năng chiến đấu trên biển của bọn họ rất mạnh, tuy rằng hải quân của Vĩnh Định Hầu chưa được thiết lập, nhưng lực lượng lại rất có năng lực, mạnh hơn đám ô hợp ở Hoài Dương trước kia gấp cả trăm lần. Chỉ cần bọn họ vừa đổ bộ thì sẽ bị đánh tan tát như hoa rơi nước chảy.

Chỉ cần có thể khiến Vĩnh Định Hầu bỏ của chạy lấy người thì việc đổ bộ Hoài Dương cũng không phải chuyện khó.

Hơn nữa có thể cướp bóc Tô Hàng nhị châu, lời dụ dỗ này quả thật có sức mê hoặc quá lớn.

Lý Phương lại nói, “Công tử quan tâm đến chúng ta như thế thật khiến Lý mỗ cảm kích. Nhưng làm như vậy thì dường như tất cả lợi ích đều thuộc về chúng ta, chẳng có lợi ích gì đến bản thân của công tử cả.” Tục ngữ thường nói, không có lợi thì không dậy sớm. Lý Phương không tin có người sẽ chân chính suy nghĩ cho đám hải tặc bọn họ.

Cho dù bọn họ có thể thật sự cướp bóc Tô Hàng, chiếm được thu hoạch lớn, nhưng vị công tử này nhất định sẽ đòi lấy báo đáp xứng đáng từ phía bọn họ!

Lý Phương phán đoán rất chính xác, vị công tử kia mỉm cười, “Chẳng những các người có lợi, một khi Đông Nam loạn lạc, để đô loạn lạc thì thiên hạ đều sẽ loạn lạc, khi Hoàng đế không có đức có tài thì khó tránh được việc thay đổi tân quân.”

“Bệ hạ thật sự anh minh hơn người. Ta hơi nghi ngờ không biết chúng ta có làm sai hay không?”

“Đem mọi người đặt dưới mí mắt thì cũng không xem là kẻ anh minh hơn người. Phụ thân, mọi việc đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ đợi thời cơ mà thôi. Đại Phượng cũng không phải thiên hạ của phụ tử Trần Nam Vương nhà hắn. Chúng ta cũng là họ Phượng, cũng là con cháu của Thái tổ hoàng đế.”

Minh Trạng hiểu rất rõ ưu khuyết điểm của mình, hắn vừa mới đăng cơ, cho dù như thế nào thì cũng không thể sánh bằng nhiều năm thống trị của Phượng Cảnh Kiền đối với quốc gia. Minh Trạng biết rõ bản thân của mình đối với quốc gia cũng không có uy vọng như Phượng Cảnh Kiền. Vả lại trước kia Minh Trạng cũng không biết khi Phượng Cảnh Kiền thống trị lại có nhiều chuyện lùm xùm ngầm như vậy.

Thế nên hấn vẫn chưa nắm hết các thế lực tứ phương ở trong tay.

Sau khi chiến thắng người Thát Đát, không phải là không có ai đề nghị thừa thắng xông lên, nhưng Minh Trạh chỉ quen thuộc với Bình Dương Hầu nhất trong bốn vị tướng lãnh phòng tuyến Tây Bắc. Huống chi từ khi Minh Trạh biết Tây Bắc và Thát Đát lén lút giao dịch thì trước khi hoàn toàn nắm Tây Bắc trong tay, hấn cũng không hy vọng phát động chiến tranh với Thát Đát.

Tuy rằng gặp nhiều chuyện khó xử không muốn người biết nhưng Minh Trạh có cách của Minh Trạh.

Trước tiên nói đến Đông Nam, khi làm Thái tử thì Minh Trạh đã thanh trừng Chiết Mân. Sau khi đăng cơ thì trực tiếp phái Lâm Vĩnh Thường trẻ trung khỏe mạnh đến Hoài Dương, lại dùng một Vĩnh Định Hầu trung thành xuống phía Nam nắm giữ quân Hoài Dương.

Năm đó, Minh Trạh cũng từng lĩnh giáo thế lực khó thuần của Hoài Dương.

Lại một lần nữa Minh Trạh thể hiện sự khác biệt của mình với người thường, không chế Hoài Dương từ phía xa thì hiện tại hấn vẫn chưa làm được, thay vì như thế, hấn liền đem đám đầu sỏ có uy tín danh dự ở Hoài Dương kéo đến để đồ để giám sát dưới mí mắt của mình.

Biện pháp này tuy rằng rất ngốc nhưng lại cực kỳ hiệu quả.

Bởi vì bất cứ Hoàng đế nào cũng sẽ cảm thấy tin tưởng khi nắm chặt để đồ trong tay.

Tiêu Dao Hầu, Lâm Giang Hầu, Cẩm Y Hầu, Thiện Nhân Hầu, bốn vị này đều là hậu đại của Nghi Thân Vương: trưởng tử của Thái Tông hoàng đế. Nghi Thân Vương vốn là trưởng tử của Thái Tông hoàng đế nhưng vì sao không thể xưng đế, ngược lại bị phong là Thân Vương trấn giữ Hoài Dương? Vấn đề này có liên quan đến một chuyện không thể không nhắc đến.

Nghi Thân Vương tuy là trưởng tử của Thái Tông hoàng đế nhưng hấn không phải là đích tử, bởi vì mẫu thân của hấn không phải chính thê của Thái Tông hoàng đế. Chính thê của Thái Tông hoàng đế là Gia Nghi hoàng hậu, hơn nữa khổ một điều là Gia Nghi hoàng hậu tuy rằng qua đời sớm nhưng bà ta lại có cốt nhục của chính mình, chính là tam Hoàng tử.

Năm đó khi lập Thái tử, trong triều không ngừng tranh luận, cuối cùng Thái Tông hoàng đế mới nói, “Mặc dù Nghi Vương cao quý, nhưng đích tử vẫn quan trọng hơn.” Bèn lập tam Hoàng tử làm Thái tử, chính là Cao Tông hoàng đế.

Cao Tông hoàng đế cũng không bạc đãi thân thích của Nghi Vương, Cao Tông hoàng đế luôn phong thưởng hậu hĩnh cho Nghi Vương, cho đến nay hậu đại của Nghi Vương đều được ban hầu ban tước.

Đây cũng là lai lịch của bốn vị hầu tước, Tiêu Dao Hầu, Lâm Giang Hầu, Cẩm Y Hầu và Thiện Nhân Hầu.

Thân phận của Minh Trạh cao quý nhưng so về vai vế thì hấn lại còn rất nhỏ, bốn vị này đều đứng ở hàng thúc thúc của hấn. Minh Trạh triệu bọn họ từ ngàn dặm xa xôi ở Hoài Dương đến để đồ, đương nhiên phải thiết yến chiêu đãi, hấn cười nói, “Trẫm đăng cơ khi còn là thiếu niên, nay phụ hoàng lại đến tận Tây Nam, trong triều, nhiều việc phải dựa vào các lão thần để giải quyết.” Vì sao Lý làm nũng muốn từ quan, Minh Trạh có chết cũng phải giữ lại? Bởi vì Lý Bình Chu là Phụng Cảnh Kiền lưu lại để hỗ trợ cho hấn, là lão thần tứ triều. Huống chi Lý Bình Chu nổi danh thanh liêm, trên phương diện nào đó thì Lý Bình Chu đại biểu cho tất cả lão thần mà Phụng Cảnh Kiền đã lưu lại. Nếu Minh Trạh vừa đăng cơ đã động vào lão thần thì đừng nói là Âu Dương Khác lạnh tâm mà ngay cả đại tướng đóng quân ở biên ải cũng sẽ nghi ngờ.

Minh Trạh là người vô cùng cẩn thận, vì vậy hấn vẫn giữ lại các lão thần của Phụng Cảnh Kiền, chẳng qua hấn sẽ chậm rãi thu xếp tâm phúc của chính mình vào trong đó.

Bốn vị Hầu gia có Thiện Nhân Hầu lớn tuổi nhất, Thiện Nhân Hầu đã sáu mươi, râu tóc bạc trắng, bộ mặt hiền hòa, cười nói, “Thái thượng hoàng là minh quân, thân tử trung thành vì nước. Bệ hạ tài đức sáng suốt, duy trì thái bình cho thiên hạ, ngày sau công trạng sẽ hơn Tam hoàng, tài đức sẽ vượt Ngũ đế.”

Lời của Minh Trạh có lừa quỷ thì quỷ cũng không tin! Phải dựa vào các lão thần để giải quyết? Nói ra câu này thì ai tin cho được? Lúc trước là lão thần nào muốn cải cách thuế muối, mở rộng hàng hải? Chẳng phải là tên tiểu hoàng đế này đã làm hay sao?

Bất quá mọi người đều là lão hồ li thành tinh, đương nhiên không có kẻ nào ngốc nghếch bảo rằng Hoàng đế tệ hạ ngài nói chuyện gạt người. Ba người còn lại nghe Thiện Nhân Hầu nói xong lời đó thì cũng bắt đầu nín thở. Trong lúc nhất thời lời ngon tiếng ngọt ồ ạt tuôn ra.

Minh Trạng cười ha ha, “Các thúc bá thật sự quá đề cao trẫm rồi. Luận về tuổi tác thì trẫm còn nhỏ hơn trưởng tôn của Thiện Nhân đường bá đến hai tuổi lận mà. Luận về uy vọng thì hoàn toàn không thể sánh bằng đức cao vọng trọng của phụ hoàng. Luận về triều chính thì cũng không tinh thông như đám người Lý tướng. Vả lại từ mười tuổi trẫm đã đến để đô rồi ở tại trong cung, trước kia còn có vài vị Hoàng huynh làm bạn.” Thở dài một hơi, sắc mặt của Minh Trạng trở nên âm trầm, “Nay cũng không cần phải nói ra, mặc dù trẫm ngồi trên ngôi cửu ngũ chí tôn, nhưng các trưởng bối có thể chỉ đạo trẫm lại không nhiều, Thiện Vương thúc tổ đã lớn tuổi, mấy ngày nay lại đau ốm, trẫm rất lo lắng. Còn nữa, ngay cả tam Vương huynh vẫn còn ham chơi hơn trẫm nữa là.”

“Có đôi khi trẫm muốn thân cận với trưởng bối, lại bỗng nhiên nhìn thấy bên cạnh không có trưởng bối nào để thân cận, cảm thấy rất cô liêu.” Minh Trạng cười, “Còn nữa, từ khi trẫm đăng cơ đến nay vẫn chưa gặp các vị thúc bá. Trẫm muốn xuất hành thì văn võ bá quan cả triều đều ngăn cản, vì vậy đành phải hạ chiếu chỉ mời các thúc bá đến để đô. Các thúc bá nhìn trẫm đi, trẫm đây cũng có rất nể trọng các vị thúc bá.”

Cho dù trong lòng nghĩ như thế nào thì Lâm Giang Hầu vẫn tỏ ra vẻ mặt cảm kích, “Bệ hạ thật sự rất khiêm tốn, chúng ta là cốt nhục chí thân, Hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, đối đãi với lão thần rất hữu lễ, lão thần cảm kích còn không kịp nữa là. Chẳng qua lão thần mấy năm nay ở nơi xa xôi, hoàn toàn không biết gì về chuyện chính sự, sợ sẽ khiến Hoàng thượng phải mất mặt.”

Cầm Y Hầu lại ngượng ngùng, đứng dậy tạ tội, “Khuyến tử vừa đến để đô đã gây phiền phức cho bệ hạ, thần thật sự không có mặt mũi gặp bệ hạ.”

Minh Trạng cười sáng lạn, “Nếu chính sự đều do ta xử lý thì cần đại thần để làm gì? Đám người Lý tướng trung thành vì nước, có bọn họ thì trẫm rất yên tâm. Nếu các thúc bá nhàn hạ thì chúng ta cùng đi du hồ ngắm hoa ngắm trăng, trò chuyện tiêu sái.”

Mọi người mỉm cười đồng ý, Minh Trạng vừa cười vừa nhìn Cầm Y Hầu, “Cầm Y đường bá, ngài không cần phải lo lắng. Trẫm đã biết chuyện của Phụng Lật. Hiện tại trẫm vừa đăng cơ, lúc trước biểu huynh của Vĩnh Ninh Hầu phạm tội, trẫm đã xử trí như thế nào? Mặc dù các thúc bá ở cách xa để đô một chút, có lẽ cũng nghe thấy phong thanh. Còn nữa, vụ án của Nam Phong Bá phủ thật sự là mất mặt.”

“Hoàng đế thật khó làm, nếu trẫm chỉ là dân chúng bình thường thì làm sao lại không quan tâm đến thân nhân trong nhà. Người thân vẫn gần gũi hơn so với ngoại nhân, tình cảm cũng nhiều hơn.” Minh Trạng thở dài, “Nhưng trẫm là Hoàng đế, cả triều văn võ bá quan, thiên hạ dân chúng, bao nhiêu ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào trẫm. Vĩnh Ninh Hầu là cữu cữu của trẫm. Nam Phong Bá Lục gia lại là phụ gia của đại Công chúa. Trẫm thì sao, tuy rằng trong lòng thiên vị nhưng lý trí lại không thể thiên vị. Trước kia trẫm đọc sử sách, thấy Thái Tổ hoàng đế nổi giận chém đầu Hi Vương, trẫm cảm thấy rất khó hiểu. Chẳng lẽ ngoại nhân lại hơn cả thân nhi tử của mình hay sao?”

“Thái Tổ hoàng đế là người vô cùng anh minh, cũng phải vướng vào những chuyện khó xử như vậy, huống gì là trẫm.” Minh Trạng mỉm cười, “Cầm Y đường bá không cần ngại ngùng, chẳng lẽ Thái Tổ hoàng đế không phải là minh quân hay sao? Nhưng vẫn có nhi tử như Hy Vương. Cũng tương tự, Nhân Tông hoàng đế là người khoan hồng độ lượng, khi Lệ thái tử phát rồ, cho dù là mẫu thân Phương thị cũng không thể tha thứ.”

Mọi người vốn nghĩ rằng bọn họ vừa đến để đô, lại đều là trưởng bối, Hoàng thượng khách khí thiết đãi yến tiệc, Cầm Y Hầu thừa dịp này thỉnh tội, Hoàng thượng nhất định sẽ cười trừ, nào ngờ Minh Trạng lại nói luận chuyện cả buổi. Nhất thời khiến mọi người đều cảm thấy phải cẩn trọng, nghiêm mặt nhận giáo huấn từ Hoàng đế tệ hạ.

“Cho nên trẫm nói, Cầm Y đường bá thật sự là nghĩ quá nhiều rồi.” Minh Trạng thấy không khí có chút lạnh lẽo, hần nâng tay rồi hạ xuống, ra hiệu cho Cầm Y Hầu an tọa, ôn hòa mỉm cười, “Tuy rằng Phụng Lật suýt nữa đã gây ra họa, nhưng dù sao trẫm cũng nể mặt Cầm Y đường bá mà răn dạy hần. Chúng ta đều là người một nhà cả mà. Trẫm họ Phụng, Phụng Lật cũng là đường huynh của trẫm, hần gặp họa thì trẫm còn mặt mũi gì nữa chứ?”

“Cửu gia của Vĩnh Ninh Hầu họ Triệu, Nam Phong Bá Lục gia họ Lục, cho dù có quan hệ thân thích với hoàng thất, nhưng bọn họ không phải họ Phượng.” Minh Trạ nói, “Nếu họ Phượng chúng ta làm ra chuyện mất mặt thì không nói đến trăm, ngay cả Cẩm Y đường bá cũng sẽ bị ảnh hưởng đến thanh danh xưa nay.”

Minh Trạ nói chuyện luôn vừa dấm vừa xoa, nhất là luôn mang theo vài phần chân thành, Cẩm Y Hầu thở dài, “Hoàng thượng thật sự nói ra đáy lòng của lão thần.”

Minh Trạ nhẹ nhàng nói, “Cẩm Y đường bá lo nghĩ, trăm cũng lo nghĩ, đương nhiên trăm có thể nói ra đáy lòng của đường bá.” Nâng ly cười nói, “Nào nào, hôm nay thúc bá diệt chúng ta gặp gỡ, quả thật là chuyện vui, đừng nhắc đến việc này nữa. Trăm kính chư vị thúc bá một ly.”

Bốn người đồng thanh nói, “Không dám không dám.” Sau khi tạ ơn thì giữa đầu uống cạn.

Sau bốn ngày mở tiệc chiêu đãi, Minh Trạ ban thưởng lễ vật cho bọn họ rồi lưu bọn họ ở lại để đô.

Vài vị lão huynh đệ từ trong cung đi ra, miệng đều khen Hoàng thượng thánh minh, đợi đám thê nữ từ trong cung Thái hậu đi ra rồi tự dắt nhau về nhà.

Thiện Nhân Hầu lớn tuổi, uống rượu có chút ngà ngà say, dựa vào nhụyễn tháp để tiểu nha hoàn trẻ tuổi nhanh nhẹn cẩn thận dùng khăn ẩm lau mặt cho hắn.

“Hầu gia, uống bát canh tỉnh rượu đi.” Thiện Nhân Hầu phu nhân tự mình bưng bát canh tỉnh rượu đến, đuổi đám nha đầu ra ngoài, sau đó đích thân hầu hạ triệu phu dùng canh tỉnh rượu, lại ấn lên thái dương của Thiện Nhân Hầu, động tác không nhẹ không mạnh.

“Thái hậu nói gì với các nàng?” Thiện Nhân Hầu thản nhiên hỏi.

“Thì còn nói gì nữa, chỉ là vài lời khách khí mà thôi.” Thiện Nhân Hầu phu nhân nở nụ cười, vết chân chim nơi khóe mắt càng hiện lên rõ ràng, “Yến hội của Thái hậu nườ nườ so với lúc trước Thái hoàng thái hậu còn làm chủ hậu cung thì thật sự không bằng.”

Thiện Nhân Hầu nói, “Mọi người cũng không phải đến đó chỉ để ăn uống, xa xỉ quá thì sẽ lãng phí. Nay Hoàng thượng và Thái hậu thực hiện nghiêm khắc việc tiết kiệm, thật là minh quân.”

“Đúng vậy.” Thiện Nhân Hầu phu nhân cười nói, “Cũng không phải thiếp cố ý nịnh bợ, nhưng Thái hậu nườ nườ lợi hại hơn Thái hoàng thái hậu nhiều.” Kỳ thật Thiện Nhân Hầu phu nhân ở để đô không lâu, số lần gặp Ngụy thái hậu cũng không nhiều. Nhưng xuất thân của Ngụy thái hậu thì chẳng có gì là bí mật trong thiên hạ này, hơn nữa lão thái thái tâm tính đơn giản, mở yến hội chủ yếu là vì cái danh mà thôi. Nếu người trông cậy vào việc lão thái thái giúp đỡ gì đó trong việc triều chính thì hoàn toàn là nằm mơ. Lão thái thái không phải người như thế, bà ta cũng không có bản lĩnh như vậy. Vì thế lão thái thái đặc biệt chỉ an hưởng phú quý, chưa bao giờ có ý nhúng tay vào quyền thế. Người giao tiếp với lão thái thái thì chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung, chính là: Thoải mái.

Nay Vệ thái hậu là mẫu nghi thiên hạ, có dũng có mưu, lại uy nghi tự tại, mỗi khi cất tiếng thì đều có ý tứ sâu xa, người không cẩn thận cân nhắc trong lòng thì e rằng sẽ lỡ mồm đáp sai.

Mọi người đã sớm quen với yến hội có không khí thoải mái ở thời kỳ của Ngụy thái hoàng thái hậu, nay chợt gặp phải Vệ thái hậu bí hiểm thì thật sự không thích ứng kịp. Thiện Nhân Hầu phu nhân thở dài, “Vội lại, Thái hậu nườ nườ thật sự khá giống Phương hoàng hậu năm xưa.”

Thiện Nhân Hầu không đồng ý với quan điểm của lão thê, hắn nhắm mắt thản nhiên nói, “Phương hoàng hậu không thể sánh bằng Thái hậu nườ nườ, năm xưa Phương hoàng hậu dạy dỗ nhi tử thật sự không có bản lĩnh.”

“Thì có ai nói gì đâu. Nhớ năm xưa trong hậu cung của Nhân Tông hoàng đế, Thái hậu đã được nuôi dạy ở Khôn Ninh cung, khi ấy thiếp nghĩ Phương hoàng hậu nhất định sẽ để Thái hậu làm Thái tử phi. Không ngờ Thái hậu lại được gả cho Trần Nam Vương.” Thiện Nhân Hầu phu nhân nói một cách cảm khái, “Vận mệnh của Thái hậu thật sự quá tốt.” Không gả cho Hoàng đế mà lại có thể làm được Thái hậu, không phải ai cũng có được bản lĩnh và vận mệnh như vậy .

Thiện Nhân Hầu phu nhân suy nghĩ một chút rồi cười nói, “Thiếp có dẫn Mẫn nhi theo, Thái hậu thật sự thích Mẫn nhi, có hỏi thăm nó vài câu.” Thiện Nhân Hầu phu nhân nói đến tiểu chắt nữ của mình, Phượng

Tư Mẫn, năm nay mới năm tuổi, khả ái hoạt bát, lại biết chút cấp bậc lễ nghĩa, thật sự khiến người ta yêu thích.

Thiện Nhân Hầu cũng động lòng, mím môi tính toán một chút, sau đó nở một nụ cười đa mưu túc trí, “Vây khi nào nhàn rồi thì nàng cứ dẫn theo Mẫn nhi đến thỉnh an Thái hậu. Tiểu hài tử vẫn còn thơ ngây non nớt, dẫn nó theo cũng giúp nó dạn dĩ hơn, không có gì là không tốt cả.”

“Dạ.” Thiện Nhân Hầu phu nhân đáp lời.

Minh Trạm đi thỉnh an mẫu thân.

Ở chỗ của Vệ thái hậu còn có vài cây củ cải, chính là hai nhi tử của Phượng Minh Lan: Vĩnh Khác và Vĩnh Đoan, còn có nhi tử của Phượng Minh Thụy là Vĩnh Cẩn, chẳng qua chỉ mới hơn một tuổi, đang ngồi trong lòng của Vệ thái hậu, ngoài ra còn có Vệ Đan Túc: trưởng tử ba tuổi của Vĩnh Ninh Hầu.

“Ôi chào, cả một đồng củ cải này.” Uống rượu khiến sắc mặt của Minh Trạm hơi đỏ ửng, thấy đám tiểu tử muốn hành lễ thì hần liền khoát tay, “Không cần hành lễ.” Sờ sờ đỉnh đầu của Vĩnh Khác và Vĩnh Đoan, nựng khuôn mặt nhỏ nhắn của Vĩnh Cẩn, mỉm cười hỏi Vệ Đan Túc, “Tiểu Đan, vì sao ngươi lại tiến cung?”

Vệ Đan Túc nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm túc suy nghĩ cả buổi rồi mới cất lên giọng nói còn hơi mùi sữa, “Bẩm Hoàng thượng, là bá bá gọi ta đến.”

Minh Trạm buồn bực, trêu ghẹo hần, “Ngươi nói thử xem, ngươi đánh rắm có một chút mà vai vế lại chẳng thấp tẹo nào. Ngang hàng với cả trẫm.”

Vệ Đan Túc mới ba tuổi, nghe không hiểu lời của Minh Trạm, hần quay đầu hỏi Vệ thái hậu, “Bá bá, đánh rắm lớn lắm ỉ?”

Chọc cho Vệ thái hậu phải bật cười, Vĩnh Đoan lớn tuổi nhất, năm nay đã năm tuổi, bèn tiến lên chê cười Vệ Đan Túc, thầm thì cười nói, “Thật sự là ngốc, đánh rắm là đánh rắm, làm gì mà có lớn nhỏ ở đây?”

Vĩnh Khác và Vệ Đan Túc bằng tuổi, hần chạy vòng quanh người Vệ Đan Túc, Minh Trạm thấy vậy bèn hỏi, “Vĩnh Khác, ngươi làm gì vậy?”

Vĩnh Khác nghiêm chỉnh nói, “Điệt nhi xem mông của Vệ Đan Túc lớn cỡ nào, mông và đánh rắm chỉ kém nhau một chữ, có lẽ là có liên quan đến nhau.” (trong tiếng hoa chữ đánh rắm thêm 1 chữ nữa thì sẽ thành mông)

Minh Trạm cười khen, “Ngươi mới bấy nhiêu tuổi mà đã nghĩ ra được như vậy. Thật sự là thông minh.”

Vĩnh Khác ngượng ngùng cười cười, đem bàn tay bé nhỏ đặt ra sau lưng, ngẩng lên khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn, cười nói, “Điệt nhi cảm tạ Hoàng thúc khích lệ.”

Minh Trạm nói chuyện với đám tiểu tử một lúc thì phân phó cho đám cung nữ dẫn bọn chúng lui xuống.

110. Chương 110

“Mẫu thân.” Minh Trạm và mẫu thân Vệ thái hậu cùng ngồi trên ngai vàng, cười nói, “Vì sao hôm nay lại gọi Vệ Tiểu Đan tiến cung?” Minh Trạm cảm thấy người cổ đại đặt tên thật khó gọi, giống Vệ Đan Túc, nghe nói là lão hồ ly ngoại công nhà hần lật bao nhiêu quyển sách từ cổ chí kim, đến mức suýt hói cả đầu mới chọn ra được một cái tên cực kỳ khó đọc như thế.

Minh Trạm thấy Vĩnh Ninh Hầu phu nhân thường dẫn theo Vệ Đan Túc tiến cung thỉnh an, vì dễ thuận miệng mà Minh Trạm gọi người ta là Vệ Tiểu Đan.

Vệ Thái Hậu sờ mặt Minh Trạm rồi cười hỏi, “Không uống canh tỉnh rượu ư?”

“Nhi tử uống rồi, nhưng vẫn cảm thấy nóng mặt.”

Vệ thái hậu ôn hòa nói, “Vĩnh Ninh Hầu phu nhân lại sinh thêm một nhi tử, mấy ngày nay cũng không rảnh dẫn theo Đàn Túc, các hoàng tôn không có ai chơi đùa, ta bèn gọi hần tiến cung.”

“Ừm, cũng được.” Khuôn mặt nóng bừng của Minh Trạm dán lên bàn tay hơi lạnh của mẫu thân, cảm thấy vô cùng thoải mái, hần thở dài, “Nhi tử có ý định chọn thư đồng từ đám tôn thất, chẳng qua hiện tại vẫn chưa biết rõ về các tôn thất. Đám hoàng tôn tuổi còn nhỏ, là độ tuổi được nuông chiều, nếu chọn ra đứa nhỏ bướng bỉnh thì cũng không tốt lắm.”

“Qua một thời gian nữa thì sẽ đi học.” Vệ thái hậu nói, “Đợi đến lúc bọn chúng đi học thì lựa chọn cũng không muộn.”

“Hiện tạ xem ra tư chất của Vĩnh Khác cũng không tệ.” Minh Trạm nói. Tuổi còn nhỏ mà đã nói năng rõ ràng, hơn nữa còn biết suy nghĩ. Tuy rằng lời nói của tiểu hài tử có chút non nớt buồn cười, nhưng hiện tại Vĩnh Khác lại tỏ ra tư chất hơn người.

Vệ thái hậu cười nói, “Đứa nhỏ này quả thật khá thông minh, chỉ cần đọc bài thơ Đường một lần thì hần có thể nhớ kỹ. Vĩnh Đoan thì đặc biệt hoạt bát linh động, Vĩnh Cẩn còn nhỏ nên chưa nhìn ra tư chất.”

Hiện tại các hoàng tôn vẫn còn nhỏ, nói đến chuyện của bọn chúng thì còn quá sớm, Minh Trạm đành dừng lại rồi thở dài, “Thật không biết năm đó vì sao mà Thái Tông hoàng đế lại giao Hoài Dương cho Nghi Vương, thật sự là bất công.” Khiến cho hần hiện tại phải bước vào con đường gian nan, thật khó có thể xuống tay với đám lão hồ ly ma mãnh này.

“Thái Tông hoàng đế có suy tính của Thái Tông hoàng đế, mẫu thân của Nghi Vương là Gia Tuệ hoàng hậu, bà ta vốn xuất thân từ Vĩnh Khang Công phủ, mà mẫu thân của Cao Tông hoàng đế là Gia Nghi hoàng hậu lại xuất thân từ Tiễn gia Hoài Dương.” Vệ thái hậu nói, “Người suy nghĩ một chút, Vĩnh Khang Công phủ có thanh danh thế nào ở đế đô. Thái Tông hoàng đế đưa Nghi Vương đặt ở địa phương của mẫu tộc Cao Tông hoàng đế, chính là muốn đặt Nghi Vương ở dưới mí mắt của Cao Tông hoàng đế. Vào lúc đó có thể xem đây là một nước cờ hay.”

Minh Trạm nói, “Nhi tử còn tưởng là Thái Tông hoàng đế thiên vị cho Nghi Vương nữa chứ.” Đây là khiếm khuyết của việc ít đọc sách, nếu không thì Minh Trạm đã có kiến thức về lai lịch của các danh môn thế tộc không thua gì mẫu thân Vệ thái hậu của hần.

“Đối với Hoàng đế mà nói thì việc thừa kế một quốc gia ổn định mới là quan trọng nhất.” Vệ thái hậu nói, “Thái Tông hoàng đế văn võ song toàn, là một minh quân. Cho dù thiên vị ái tử thì cũng không thể đem quốc gia đại thống ra làm trò đùa. Khi Thái Tổ đã có một vị Trấn Nam Duệ Vương điện hạ, Thái Tông hoàng đế tuyệt đối không thể để cho con cháu của mình lại có một vị Duệ Vương như thế. Vì vậy chỉ đành uất ức Nghi Vương mà thôi.”

“Mẫu thân, nhi tử muốn lưu bọn họ ở lại đế đô.”

Vệ thái hậu không phản đối lời đề nghị này, biện pháp ngốc nghếch có cái hay của nó. Vệ thái hậu nói, “Minh Trạm, người đã dần dần thành lập uy tín của chính mình. Chỉ cần thiên hạ thái bình thì qua hai năm sau sẽ không có ai có thể lay động địa vị của người.”

“Lúc này người cẩn thận một chút cũng không có gì là hại.”

Minh Trạm gãi cằm rồi hạ thấp giọng, “Dù sao thì nhi tử cũng cảm thấy có chút bất an, mẫu thân, hiện tại vị trí của ta vẫn chưa củng cố hoàn toàn, Hoài Dương nhất định là có vấn đề, bây giờ đúng là nan đề, ta còn chưa biết là ai đứng sau lưng những chuyện này.” Minh Trạm có một loại trực giác hơn người, tuy rằng lúc này thiên hạ có vẻ thái bình nhưng hần có một loại cảm giác nguy hiểm như có mũi nhọn đang ngấp nghé sau lưng!

“Hiện tại bọn họ vừa mới đến đế đô, cũng không thể lập tức làm thịt tất cả.” Đừng nhìn ngày thường Minh Trạm quen thói mặt dày đối với Nguyên Hồng Phi, nhưng trên cương vị Hoàng đế thì Minh Trạm rất yêu quý danh dự của mình, “Vô cớ giết chết bọn họ thì chẳng phải sẽ gánh cái danh bạo quân hay sao?”

Vệ thái hậu như cười như không mà nhìn nhi tử của mình, “Con người luôn luôn nghĩ ra biện pháp.”

Vệ thái hậu cho rằng cả đời của mình có thể bảo trì quan hệ mẫu tử sâu nặng như thế với Minh Trạng, gần bó chặt chẽ với Minh Trạng.

Tuy rằng Vệ thái hậu không muốn thừa nhận nhưng hình như nàng thật sự đã nuôi được một nhi tử chí công vô tư. Tỷ như lúc ấy khi Minh Trạng được lập làm Thái tử thì đã thề rằng sẽ không sinh con nối dõi, người khác không tin nhưng Vệ thái hậu lại tin.

Bản tính của Minh Trạng có một loại gọi là rộng lượng và chí công vô tư.

Vệ thái hậu gặp qua rất nhiều người cầm quyền, có thể đồng cam cộng khổ nhưng lại không thể chia sẻ phú quý.

Không chỉ ở hoàng thất mà ngay cả hào môn thế tộc, vì tước vị và sản nghiệp mà bao nhiêu huynh đệ phản bội, phụ tử trở mặt thành thù.

Nhưng Minh Trạng lại thật sự có thể cùng thân nhân chia sẻ quyền thế, bàn bạc triều cương.

Không biết có bao nhiêu triều thần ngầm đề nghị Minh Trạng ước thúc hậu cung, kỳ thật Minh Trạng có hậu cung nào đâu, hậu cung của hắn vốn chỉ có hai phi tử, nay đã mất một người, chỉ còn lại một Thanh Loan công chúa, bất quá là bài trí cho đẹp mà thôi.

Ý tứ của đám triều thần là kêu Minh Trạng ước thúc mẫu thân của mình, Vệ thái hậu.

Để tránh cho quyền bính của Thái hậu vượt quá mức.

Nhưng Minh Trạng vẫn lần lượt đưa ra những chuyện khó xử để bàn luận với mẫu thân, thậm chí cũng xin ý kiến từ Vệ thái hậu về rất nhiều đại sự triều chính.

Lần nào Vệ thái hậu cũng đưa ra những ý kiến đúng trọng tâm cho nhi tử, nhưng lần này Vệ thái hậu lại bất ngờ không nói gì nhiều.

Vệ thái hậu sờ khuôn mặt hơi ngà ngà say của Minh Trạng rồi nhẹ nhàng nói, “Người làm Hoàng đế, không thể mọi chuyện đều nghe theo lời của mẫu thân. Từ khi đăng cơ đến nay phần lớn mọi chuyện đều do người làm chủ. Mẫu thân thấy người xử lý rất tốt. Lần này liên quan đến thế tộc, tôn thất, lão thần, ngai vàng, chính người tự làm chủ đi. Làm Hoàng đế thì phải học cách tự làm chủ mọi chuyện.”

Mẫu thân xưa nay đều là quân sư bí mật của hắn, hơn nữa mẫu thân có tài năng chính trị, Minh Trạng thấy mẫu thân không bày tỏ bản lĩnh thì quả thật là quá lãng phí. Vì sao lần này mẫu thân lại không giúp đỡ bày mưu tính kế?

Mỗi một người mẫu thân khi đối mặt với nhi tử của mình thì cho dù cứng rắn cỡ nào cũng vẫn mềm lòng, Minh Trạng nhất thời xuất ra chiêu ai binh tất thắng, mặt lộ vẻ do dự, “Dù sao thì nhi tử cũng có chút lo lắng.” (quân đội buồn đau thì nhất định sẽ thắng.)

Có lẽ trong mười người mẫu thân thì hết chín người đều là những kẻ mềm lòng. Nhưng chín người mẫu thân này có lẽ không có bản lĩnh như Vệ thái hậu. Dù sao thì Vệ thái hậu cũng là người đặc biệt, nàng chẳng hề cảm thấy đồng cảm với một chút khó xử của nhi tử, chỉ cười cười, “Lo lắng là vì người vẫn chưa quyết định chủ ý, vì vậy mới lo lắng. Nếu người đã có quyết định thì chỉ cần làm theo quyết định của mình là được rồi, vì sao lại phải lo lắng?”

“Nếu làm sai thì sao đây?”

“Chỉ cần người là Hoàng đế thì người vĩnh viễn không cần lo lắng đến việc làm sai, chỉ cần là Hoàng đế thì sai cũng thành đúng.” Ánh mắt của Vệ thái hậu dịu dàng như nước gợn ngày xuân, nhẹ nhàng nói, “Minh Trạng, ưu khuyết điểm của Hoàng đế sẽ do hậu nhân bình luận chứ không thể chỉ ra đúng sai trong khoảng thời gian ngắn ngay hiện tại.”

“Ta không thích có người đổ máu.” Mặc kệ hiện tại Vệ thái hậu đã từ chối, Minh Trạng sống chết vẫn ỷ lại. Đương nhiên những lời này Minh Trạng nói thật lòng, cũng chỉ có trước mặt mẫu thân thì hắn mới nói như vậy.

Có lẽ khi Minh Trạng bị uy hiếp sẽ bày ra thủ đoạn sắc bén, nhưng khi hòa bình thì phương châm chấp chính của hắn luôn rất ôn hòa, hắn rất hiếm khi đoạt lấy sinh mạng của kẻ khác.

Theo như Vệ thái hậu thì bởi vì như thế mới khiến đám đại thần có tính tình tệ như vậy.

Vệ thái hậu cười nhạt, hàng lông mày hơi nhướng lên, ánh mắt lộ ra sự sắc bén, nàng cầm tay của nhi tử rồi trầm giọng, “Đổ máu là vì tránh cho đổ máu.”

“Giết một số người có thể cứu nhiều người hơn.” Vệ thái hậu bình tĩnh nói, “Ai muốn giết người cơ chứ. Không ai sinh ra thích làm kẻ giết người khát máu. Minh Trạ, người chỉ cần hỏi dân chúng của mình một chút, người có thể lui được hay không? Người còn có đường lui hay sao?”

“Đây cũng không phải như thời người làm Thế tử Trần Nam Vương phủ, khi đó sau lưng người còn có phụ vương của người. Cho dù như thế nào thì chỉ cần người không phạm phải lỗi lầm quá lớn, có chuyện gì thì đều có phụ vương của người chịu trách nhiệm.” Vệ thái hậu ôn tồn hỏi, “Giống như hiện tại, người ngồi trên ngai vàng, người không thể quay về ngôi vị thế tử Trần Nam Vương. Nếu người không thể lui trở về thì mẫu thân cũng thế. Mẫu thân đã ngồi trên ngai Thái hậu, chẳng lẽ còn bị người ta đuổi trở về làm Vương phi hay sao?”

“Minh Trạ, người hiểu được vị trí của mình, chỉ khi người chặt chẽ nắm giữ vị trí này thì mẫu tử chúng ta mới có đường sống!” Ánh mắt lạnh lẽo của Vệ thái hậu nhìn thẳng vào Minh Trạ, chất vấn, “Người làm Hoàng đế, chẳng lẽ là vì vinh hoa phú quý hay sao? Nếu chỉ cần vinh hoa phú quý thì người cứ an phận ở Vân Nam chẳng phải thoải mái hơn sao, kế thừa vương vị của phụ vương người thì muốn gì mà không được. Cần gì phải cố sức làm Hoàng đế?”

“Thời thế tạo anh hùng, thời thế đưa người lên vị trí này, nhưng nếu lúc trước không có một chút dã tâm thì mẫu thân không tin người có thể đăng cơ làm Hoàng đế.” Vệ thái hậu nói, “Người đã quyết định thì cần gì phải nói ra câu không thích đổ máu!”

“Nếu lúc trước không có đổ máu thì người làm sao có thể đăng cơ?” Nếu không phải Minh Trạ là nhi tử của mình thì Vệ thái hậu tuyệt đối không nói những lời khách khí như vậy, nàng nhìn nhi tử một cách không đồng ý, thản nhiên nói, “Trên đời này không có bao nhiêu thứ mà chúng ta thích, chỉ có những thứ mà chúng ta cần phải đi làm.”

Vệ thái hậu không nói những lời dễ nghe với Minh Trạ mà lại răn dạy bằng những câu không hề uyển chuyển, chẳng nể mặt chút nào.

Minh Trạ ăn một chút điểm tâm và húp chút canh ngọt rồi bị đuổi trở về.

Hắn cảm thấy thời vận của mình hôm nay chẳng được tốt cho lắm, trở về gặp Nguyễn Hồng Phi, Minh Trạ nhìn không được mà báo oán với ái nhân một trận, nào là, “Mẫu thân hiện tại không còn thương ta nữa.” Tổ ra vô cùng chua xót.

Đáng lý Nguyễn Hồng Phi không muốn để ý đến việc Minh Trạ oán giận lẫn nhải lăm bầm suốt cả buổi thế này, nhưng cái tên tiểu tử Minh Trạ này oán giận từ lúc ăn tối đến tận lúc lên giường, còn viện cớ trái tim của mình bị tổn thương mà nằm úp sấp trên giường, yêu cầu Nguyễn Hồng Phi tiến hành xoa bóp toàn thân cho hắn để an ủi xoa dịu trái tim yếu ớt đã bị tổn thương của tiểu Minh ừ.

Nguyễn Hồng Phi bị tiểu Minh ừ quấy nháo hết cách, rốt cục đành phải xoa bóp cho tiểu mồm mồm. Kết quả tiểu Minh ừ thật sự là ăn vạ, vẫn không ngừng nhải nhải việc chính mình bị Vệ thái hậu từ chối lại bị răn dạy cho một trận như thế nào.

Đương nhiên cách thức bày tỏ bất mãn của Nguyễn Hồng Phi hoàn toàn khác với Vệ thái hậu, khi Nguyễn Hồng Phi nghe tiểu Minh ừ lặp lại một ngàn lẻ một lần thì bèn vui vẻ mỉm cười hỏi Minh Trạ một cách nhiệt tình, “Mồm mồm, chúng ta không phải người ngoài, ta có chuyện muốn hỏi người, người phải nói thật với ta.”

“Người nói cho ta biết, có phải người thật sự không muốn làm Hoàng đế đúng không?” Nguyễn Hồng Phi mở to đôi mắt long lanh.

Minh Trạ nằm úp sấp trên giường, hưởng thụ ái nhân xoa bóp, đang thoải mái đến mức kêu to mấy tiếng ôi ôi thì nghe thấy Nguyễn Hồng Phi hỏi như vậy, tính cảnh giác của hắn cực cao, lập tức hỏi lại, “Để làm gì?” Hắn lẫn nhải lâu như vậy chính là muốn tên hồ ly chết tiệt này giúp đỡ, nào ngờ tên hồ ly chết tiệt này

lại quá xảo quyệt, không chịu hát đệm. Nay rốt cục cũng đồng ý mở miệng, nhưng Minh Trạng lại cảm thấy Nguyễn đại hồ ly có chút nôm nóng khác thường.

“Không gì cả, nếu người không muốn làm thì ta thay người làm. Về sau ta thay người phê duyệt tấu chương, ta sẽ lo liệu chính sự thay người, người cứ giao quốc gia cho ta là được rồi, thế nào?” Nguyễn Hồng Phi cười tủm tỉm mà thương nghị với Minh Trạng, bàn tay dùng sức nhẹ một chút, khiến Minh Trạng càng thêm thoải mái.

Minh Trạng ngẩng nhìn Nguyễn Hồng Phi một cách nghi ngờ, nheo mắt hỏi, “Người đang có mưu đồ gì đó?”

Nguyễn Hồng Phi cười to như con sói già, thoa một chút dược cao rồi nhẹ nhàng thân thiết nói, “Chẳng phải là ta muốn phân ưu thay người sao? Thấy người làm Hoàng đế phiền não quá, ta cũng đau lòng. Nếu để ta nói thì người cũng không phải người thích hợp làm Hoàng đế. Nếu không có khả năng thì chi bằng đưa cho người có khả năng làm, như vậy chẳng phải...”

Nguyễn Hồng Phi vẫn chưa nói xong thì đã bị Minh Trạng quả quyết từ chối, hần nói một cách căm giận, “Ai bảo là ta không có khả năng, ta rất có khả năng đấy chứ! Đúng là có thể tử như có thêm ba tên cường đạo, suốt ngày lóa mắt vì gia sản của ta. Nếu chuyện gì cũng đưa người làm thì ta ở đây để làm gì?”

“Thì mỗi ngày người cứ ở trong phòng ngâm mình, nghe múa hát, trêu đùa tiểu mỹ nhân gì gì đó.” Nguyễn Hồng Phi sờ vào trong nội y của Minh Trạng, cúi người thổi một làn gió thơm mát vào lỗ tai của Minh Trạng.

Minh Trạng nhất thời bị Nguyễn Hồng Phi thổi cho sờn gai ốc, run rẩy nói, “Nói hươu nói vượn, ta không phải dễ dụ đâu! Kinh tế quyền lực của hai người không tương xứng, môn không đẳng hộ không đối, hừ, người vốn thích trêu hoa ghẹo nguyệt, cho nên đừng bày mưu tính kế ta. Lúc trước ta đã đồng ý với phụ hoàng, về sau ngai vàng sẽ đưa cho tiểu hoàng tôn.”

Minh Trạng phân phó, “Người cứ lo cho tốt cái viện dưỡng lão của chúng ta là được rồi!”

“Viện dưỡng lão?”

“Chính là cái đảo của người đó!” Minh Trạng ngồi dậy, nói với Nguyễn Hồng Phi, “Người chăm lo cho tốt cái đảo của mình, về sau ta thoái vị, đến lúc đó chúng ta sẽ đến đó để dưỡng lão. Dù sao thì qua hai mươi năm nữa, ta cũng không tin người vẫn còn bộ dáng yêu tinh như vậy.” Suy nghĩ một chút, Minh Trạng cảm thấy đắc ý, “Đến khi đó ngoại trừ ta thì còn ai muốn người nữa cơ chứ?”

Đắc ý cười hai tiếng, Minh Trạng hoàn toàn đã quên chuyện Nguyễn Hồng Phi muốn tính kế sản nghiệp của hần, hoan hỉ vui mừng đi ngủ.

Đêm thu tiết trời se lạnh.

Chăn thưa khó chống canh năm hàn.

Nếu nói trong cung không có chăn dày thì hoàn toàn là vớ vẩn! Minh Trạng và Nguyễn Hồng Phi là ai, nếu trên đời này chỉ còn lại một cái giường một cái chăn thì e rằng cũng là của hai người này.

Nhưng rõ ràng là tiết trời nhập thu mà Minh Trạng vẫn yêu cầu cung nữ chuẩn bị chăn mỏng, đây cũng có nguyên nhân của nó.

Tuy rằng hần và Nguyễn Hồng Phi mỗi đêm thường thân thiết, nhưng Nguyễn Hồng Phi không thích đắp chung chăn với tiểu Minh ừ, lý do rất đơn giản, tiểu Minh ừ ngủ không đàng hoàng. Nếu không cuộn hết tấm chăn thì sẽ đâm đá lung tung, không chịu ngủ yên, nửa đêm còn nói mớ linh tinh.

Mà Nguyễn Hồng Phi người ta lại ngủ theo đúng tiêu chuẩn quý tộc, nếu để Minh Trạng nói thì Nguyễn Hồng Phi ngủ còn an phận hơn cả tiểu cung nữ.

Vì vậy Nguyễn Hồng Phi yêu cầu sau khi thân thiết thì vẫn phải chia chăn mà ngủ.

Minh Trạng bèn xuất ra tuyệt chiêu tà đạo, chia chăn thì chia chăn, nhưng khi nhập thu thì trên giường chỉ có hai tấm chăn mỏng. Nên nhớ tiểu Minh ừ tuy rằng ngủ xấu tướng, nhưng người này nhiều da nhiều thịt, ôm vào trong lòng thì chẳng khác nào ôm vào một cái lò than nhỏ, còn ấm hơn cả lò sưởi.

Ban đêm trời chuyển lạnh, chăn thì mỏng, nhưng nếu ôm tiểu Minh ù vào lòng thì độ ấm sẽ được điều chỉnh thích hợp, rất hoàn mỹ.

Nguyễn Hồng Phi vô cùng đau đầu đối với những thủ đoạn nhỏ nhỏ bất tận như vậy của Minh Trạ. Sau khi rửa mặt chải đầu thì bèn ôm tiểu Minh ù vào lòng. Minh Trạ mở ra ánh mắt tràn đầy ý cười, nâng môi khẽ hôn lên cái cằm tuần tú của ái nhân, miệng nói ra những lời khiến người ta phải đỏ mặt, thở dài, “Phi Phi, người nói thử xem, đến khi người già thì ta có chán ghét mà bỏ người hay không?”

“Như vậy sao được, nếu tiểu mỗ mỗ nhà người bỏ ta thì ta phải sống làm sao đây?” Nguyễn Hồng phi giả vờ khen ngợi Minh Trạ, thấy Minh Trạ vui sướng thì bèn há mồm tát một gáo nước lạnh lên đầu Minh Trạ, “Ta tìm ở đâu ra một tên mỗ mỗ như người đây?”

Minh Trạ đá Nguyễn Hồng Phi một cái, Nguyễn Hồng Phi kẹp lấy hai chân của Minh Trạ. Minh Trạ nheo mắt cười, “Có phải người lo lắng cho ta đúng không, Phi Phi?”

Nguyễn Hồng Phi mặc kệ câu hỏi ngốc nghếch này của Minh Trạ.

“Có phải lén gặp mặt mẫu thân đúng không?” Minh Trạ nheo đôi mắt ti hí để quan sát sắc mặt của ái nhân. Nếu không thì vì sao cả hai đều từ chối hỗ trợ hẳn, Minh Trạ không phải kẻ ngốc, chỉ cần đoán thì liền đoán ra.

“Ta và Vệ tỷ tỷ xưa này đều gặp mặt một cách quang minh chính đại, làm gì có chuyện lén gặp? Người cho là mọi người đều tà tâm như người hay sao vậy?” Nguyễn Hồng Phi rất khinh thường bản tính đa nghi nhỏ mọn của Minh Trạ.

Minh Trạ hừ hừ hai tiếng, ôm lấy thắt lưng của Nguyễn Hồng Phi, “Người yên tâm đi, nam tử hán đại trượng phu, cho dù như thế nào thì cũng phải bảo vệ lão bà và lão nương cho bằng được.”

Câu này còn giống tiếng người một chút, Nguyễn Hồng Phi âm thầm suy nghĩ. Chợt nghe Minh Trạ lại lén lút hỏi thăm hẳn, “Phi Phi, Phi Phi tốt bụng, người thật sự không có tin tức gì có thể tiết lộ cho ta hay sao?”

Nguyễn Hồng Phi tức giận, vỗ mông Minh Trạ một cái rồi mắng đối phương, “Người nào heo hay sao vậy? Không biết tự suy nghĩ à?”

Minh Trạ nổi giận bĩu môi trừng mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi, rõ ràng có đường tắt mà không cho hẳn đi, đúng là một đám keo kiệt!

Nguyễn Hồng Phi thản nhiên nói, “Muốn có tin tức cũng được, nhưng phải dùng bạc để mua, một trăm vạn bạc một tin tức, người muốn mua hay không? Đổi bằng hiện ngân!”

“Thật ư?” Ánh mắt của Minh Trạ hơi lóe lên, hẳn lập tức hỏi, “Người nói cho ta biết kẻ chủ mưu đối nghịch với ta là ai? Ta tiêu một trăm vạn bạc, ngày mai người đến tư khổ của ta để lấy bạc, ta muốn mua.” Hiện ngân con khỉ khó! Muốn đòi bạc của lão tử ư? Cho người chết nè!

“Chuyện này ta thật sự chưa điều tra rõ.” Nguyễn Hồng Phi thở dài, hẳn thật sự bó tay chịu trói, ôm lấy thắt lưng của Minh Trạ rồi nói, “Ta chỉ biết hải tặc ở Hoài Dương có người khổng lồ. Năm đó Quách lão đại chính là người Hoài Dương, ta và Quách lão đại từng đánh nhau, kỳ thật lúc ấy ta đã đánh bại hẳn, định tiếp thu địa bàn Hoài Dương nhưng kết quả lại không thành công.”

“Vì sao? Đã đánh bại bọn họ, chẳng lẽ địa bàn vẫn không phải là của người ư?”

Nguyễn Hồng Phi cau mày nói, “Năm đó tuy rằng Quách lão đại đã chết nhưng nhi tử của hẳn nhanh chóng chinh chu lại đám tàn binh, thu nạp địa bàn. Ta và nhi tử của hẳn là Quách Anh Hào lại đánh nhau mấy tháng, Quách Anh Hào tử trận ở Thái hồ. Kết quả là trong một thời gian cực ngắn lại lôi ra Trương lão lục và Trịnh lão hổ. Khi đó Lý Phương làm trung gian, để cho ta và Hoài Dương bắt tay giảng hòa. Thông qua nhiều sự việc, ta biết được hải tặc Hoài Dương có liên hệ với đất liền.”

“Đương nhiên ta cũng đã điều tra một thời gian, thậm chí trong rất nhiều năm vẫn luôn chú ý đến tình hình Hoài Dương. Chẳng qua tin tức lại không chính xác, bọn họ thật sự bị kẻ khác khống chế nhưng cụ thể là ai thì ta vẫn chưa điều tra rõ ràng.”

Xem ra sự tình cũng không như hần đã nghĩ, Minh Trạng chậm rãi nheo mắt lại.

111. Chương 111

Từ khi bốn vị Hầu gia hậu đại của Nghi Vương đến để đô thì đám tôn thất cũng trở nên náo nhiệt. Tuy rằng tước vị của Tiêu Dao Hầu, Lâm Giang Hầu, Cẩm Y Hầu và Thiện Nhân Hầu cũng không cao, nhưng của cải sản nghiệp lại rất nhiều, hơn nữa còn có ý thân cận vào hào môn để đô, nhất là Minh Trạng tỏ vẻ khá thân thiết với bọn họ, được để vương nề mặt cũng khiến mấy vị Hầu gia có thể diện.

Trong lúc nhất thời, bốn người trở thành con cưng của để đô.

Ở thời này không có chuyện kế hoạch hóa gia đình, tôn thất hầu gia, bao nhiêu tiểu thư khuê các chưa xuất giá hoặc bao nhiêu vương tôn công tử chưa thành thân thì chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi sẽ được đính ước hôn sự khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Lần này liên quan đến một vụ án hôn nhân, trải qua kiểm chứng cẩn thận từ Đại Lý Tự và Ngự Sử Đài, rất nhiều chứng cứ và chân tướng được đưa đến.

Đại lý tự khanh Đỗ Như Phương và hữu Đô ngự sử được Minh Trạng phái đến Chiết Mân đã trở về, bọn họ nhận mệnh điều tra vụ án Bàng nhân Triệu Thanh Di Triệu gia phủ nghịch chỉ lừa hôn sau khi được tứ hôn, bức tử nữ nhân của Kỷ gia.

Đỗ Như Phương và Ngự sử đài mất cả buổi mới tra ra không ít chuyện.

Hôn sự giữa Triệu gia và Kỷ gia quả thật không phải tự dưng mà có. Từ lúc tin tức Triệu Thanh Di đổ Bàng nhân truyền về Chiết Mân thì Kỷ gia đã có ý muốn gả nữ nhi. Hai nhà này qua lại đã lâu, nhưng Triệu gia và Kỷ gia đính hôn trước khi thánh chỉ tứ hôn là việc mà rất nhiều người có thể làm chứng.

Mấu chốt chính là thánh chỉ tứ hôn, người lại chưa thành thân thì hoàn toàn có thể thôi hôn.

Chuyện này cũng không phải chưa có tiền lệ, tỷ như Phò mã Ngụy Quốc Công của Kính Mẫn đại trưởng Công chúa, lúc trước cũng có hôn ước với người khác, kết quả là Ngụy Quốc Công được Công chúa coi trọng, ban xuống thánh chỉ, liền ngoan ngoãn thôi hôn để thú Công chúa.

Cho nên Minh Trạng chỉ hỏi thăm một chút, khi biết Triệu Thanh Di vẫn còn độc thân thì lập tức tứ hôn.

Triệu gia tạm thời được phán là vô tội trong chuyện đính hôn. Nhưng việc Triệu gia thú Kỷ thị lại xảy ra sau khi Hoàng thượng đã tứ hôn. Trên phương diện này có rất nhiều vấn đề, tỷ như Hoàng thượng tứ hôn, nhưng thánh chỉ tứ hôn lại ban trực tiếp cho Triệu Thanh Di. Lão tử lão nương của Triệu Thanh Di không phải ở để đô, người ta ở xa xôi ngàn dặm, không nắm kịp tin tức, làm sao biết được Hoàng thượng tứ hôn cơ chứ?

Người ta không biết nên mới thú tức phụ về thay nhi tử!

Mặc dù có chút sai lầm nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể khoan hồng tha thứ.

Đương nhiên đây chỉ là một giả thiết.

Còn có một giả thiết khác chính là Triệu gia cố ý kháng chỉ.

Nhưng giả thiết này thì Đỗ Như Phương vẫn chưa điều tra căn cứ chính xác. Vì Triệu gia cũng không phải kẻ ngốc, Hoàng thượng đưa vụ án ra xét xử, người ta sẽ ở sau lưng tiêu hủy chứng cứ, cái gì không sạch sẽ sẽ được giải quyết gọn gàng. Vì vậy tuy rằng Đỗ Như Phương có nghi ngờ nhưng vẫn không thể tra ra chứng cứ xác thật.

Cuối cùng Minh Trạng cũng chỉ có thể nói, “Thôi, Nguyễn tiểu thư và Triệu Thanh Di không có duyên phận. Nhưng nếu Triệu gia không có ý thì vì sao không đến để đô biện bạch với trăm một tiếp mà lại thẳng tay vứt bỏ Kỷ thị? Khiến cho một người đang êm đang lành bị chôn vùi! Nghe nói Nhân Tông hoàng đế cảm

mền bản tính trung trực của Triệu Văn Trung, từng ban cho tấm biển bốn chữ Mục Đức Trung Túc cho Triệu gia ở Chiết Mân.”

“Nay xem ra con cháu bất tài, không xứng với tấm biển này.” Minh Trạh nhìn Trịnh Khai Tuấn ở bên cạnh, “Khai Tuấn, nghĩ ra thánh chỉ thu hồi tấm biển Nhân Tông hoàng đế đã ban tặng Triệu gia đi.”

Kỳ thật mặc dù Minh Trạh rất sĩ diện, nhưng nếu hắh sớm biết việc này thì chưa hắh không có đường quay đầu. Kết quả là Triệu gia lại gây ra án mạng, trong lòng Minh Trạh vô cùng chán ghét. Nhưng việc này lại không có căn cứ xác thực để định tội Triệu gia, bất quá văn sĩ luôn trọng thanh danh, hưởng chi Triệu phủ nhiều đời là thư hương dòng dõi, Minh Trạh kết án bằng một cái tát thật mạnh lên mặt của Triệu gia ở Chiết Mân.

Hoàng đế mất mặt thì phải lột da kẻ khác để đắp lên mặt đèn bù.

Coi như an ủi quân tâm!

Hôn sự của Nguyễn Gia Duệ cứ như vậy mà thất bại, Minh Trạh nói với ái nhân, “Hiện tại ta không thể nhìn thấy chữ Triệu, nếu thấy thì sẽ nổi nóng, Phi Phi, cháu gái vẫn còn nhỏ, chúng ta cứ chậm rãi tìm kiếm cũng được.”

Nguyễn Hồng Phi không cảm thấy căm phẫn như Minh Trạh, “Ta đã chọn được người.”

Hiệu suất thật cao, Minh Trạh vội hỏi là ai, Nguyễn Hồng Phi vẫn phải chờ Minh Trạh tứ hôn, đương nhiên sẽ không nói vòng vo, hắh cười nói, “Thứ tử của Ngự Quốc Công: Ngự Địch.”

Nếu không phải trí nhớ của Minh Trạh tốt thì bảo đảm sẽ nhớ không nổi người mà Nguyễn Hồng Phi vừa nhắc đến là ai, trong đầu xoay chuyển một chút, Minh Trạh cau mày nói, “Hình như Ngự Địch còn lớn tuổi hơn ta nữa thì phải, chẳng lẽ đến bây giờ mà hắh vẫn chưa thành thân hay sao?” Ngự Địch, thứ tử của Ngự Quốc Công, thứ tiểu cữu tử của Minh Trạh. (Anh cùng cha khác mẹ với tiểu Quận quân: vợ cả của Minh Trạh)

“Ừm, Ngự Địch vốn đang được mai mối thì mẫu thân của hắh qua đời, giữ đạo hiếu ba năm, vì vậy mới trì hoãn đến hiện tại.” Việc này Nguyễn Hồng Phi còn hiểu rõ hơn cả Minh Trạh. Bởi vì lại được tìm một hôn sự thật tốt cho cháu gái nên Nguyễn Hồng Phi cảm thấy khá tự đắc, trời lạnh mà hắh lại phe phẩy quạt, cố ý tỏ ra ung dung tiêu sái.

Minh Trạh nháy mũi hai cái thật mạnh, khinh bỉ liếc nhìn Nguyễn Hồng Phi, làm như không thấy dáng vẻ ung dung tiêu sái hơn người của Nguyễn Hồng Phi mà chỉ đả kích mị lực của đối phương, “Sắp nhập đồng rồi, người còn quạt cái gì nữa, bị mắc bệnh tài tử hắ?” Đúng là thần kinh.

“Ngự Địch là thứ tử, có uất ức cho cháu gái hay không?” Rõ ràng là Minh Trạh ngang hàng với Nguyễn Gia Duệ, nhưng hắh cảm thấy chính mình đã thú Nguyễn Hồng Phi, về vai vế thì sẽ cao hơn một hàng, liền nhanh chóng tự xem là cữu cữu của Nguyễn Gia Duệ.

Minh Trạh nói chuyện xưa nay luôn có chút khoa trương, bất quá chỉ là mới nhập thu mà thôi, nhập đồng thì còn rất xa. Nguyễn Hồng Phi khép lại chiếc quạt nạm vàng, gõ lên đầu của Minh Trạh một cái, “Có gì đâu, Ngự Địch là tiến sĩ ở thời của đại tiện nhân, hắh có chút tài cán, chỉ là thời vận hơi kém mà thôi.”

Dù sao thì cũng là Nguyễn Hồng Phi đích thân chọn lựa, Minh Trạh liền đồng ý, “Ngày mai ta sẽ cho viết thánh chỉ.”

“Mà hiện tại chẳng phải người ta đều xem đích mẫu là nương hay sao? Mẫu thân qua đời mà lại có thể giữ đạo hiếu ba năm à?” Minh Trạh quay đầu hỏi một câu. Giống Tham Xuân trong Hồng Lâu Mộng, tuy rằng là khuê nữ của Triệu di nương, nhưng phải kêu đích mẫu Vương phu nhân là mẫu thân. Ở thời này tuy rằng thị thiếp có thể sinh con, nhưng địa vị của bọn họ vẫn là nô tỳ, phải xem con cái của mình là chủ tử tiểu thư. Thiết nghĩ chủ tử nhà ai lại đi giữ đạo hiếu ba năm cho người hầu bao giờ? Đúng là kỳ lạ!

Nguyễn Hồng Phi thở dài, “Chuyện này cũng thật oan nghiệt, mẫu thân của Ngự Địch vốn là nữ nhi của Phương Quốc Công, sau này không biết vì sao mà Kính Mẫn Công chúa lại coi trọng Ngự Quốc Công, chết sống đòi gả cho Ngự Quốc Công. Ngự gia có thể làm gì đây? Chỉ đành phải từ hôn. Kỳ thật chuyện này vốn cũng chẳng có gì, nhưng sau đó Phương Quốc Công lại xảy ra chuyện, bị tước chức. Phương thị không

có chỗ dựa vào, cuộc sống vô cùng gian nan. Cũng không biết vì sao lại gặp được Ngụy Quốc Công, Ngụy Quốc Công và Phương thị đã từng gặp nhau lúc nhỏ, lần này gặp mặt liền sinh ra một chút tình nghĩa. Chẳng qua Ngụy Quốc Công đã là Phò mã, làm sao dám nạp tiểu thiếp, vì vậy đành phải lén lút an bài Phương thị ở bên ngoài. Sau đó lại đơm hoa kết quả, rốt cục Kính Mẫn công chúa cũng biết.”

Minh Trạh thở dài, “Nhân Tông hoàng đế cũng thật là, người ta đã đính hôn mà lại chia rẽ nhân duyên?”

“Làm Hoàng đế cũng không phải ai cũng biết phân rõ phải trái.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Sau khi Kính Mẫn công chúa biết được việc này, là một nhát phẩm Công chúa như Kính Mẫn đại trưởng Công chúa, lại là kiều nữ của thiên tử, nhưng thật ra lại rất hiền thực. Cũng không đại náo khiến Ngụy Quốc Công mất mặt, mà lại phái nhũ mẫu tâm phúc đón Phương thị vào phủ Công chúa, làm lễ cho Ngụy Quốc Công rước tiểu thiếp.”

“Nếu để ta nói thì Ngụy Dịch là kẻ ngốc. Hắn vốn là thứ tử, xuất thân thấp kém. Tuy có một chút tài học nhưng lại kiêu ngạo khó thuần, hắn thật không nên bướng bỉnh giữ đạo hiếu ba năm cho mẫu thân như vậy. Khiến Ngụy Quốc Công và Kính Mẫn công chúa cũng chẳng đẹp mặt gì! Ngay cả nhân sĩ cũng không đồng ý hành vi nâng thứ bỏ đích của hắn như vậy, dù sao năm đó cũng là Kính Mẫn đại trưởng Công chúa đón Phương thị vào phủ, cả thành đều bảo Kính Mẫn đại trưởng Công chúa hiền lương thực đức.” Khóe môi của Nguyễn Hồng Phi nhếch lên, vẻ mặt hơi mơ hồ, “Tuy là mẫu thân nhưng dù sao vẫn mang theo một chữ thứ. Hắn như vậy thì người mất lòng nhất lại chính là hắn, vì thế không có mấy ai nguyện ý gả nữ nhi cho hắn.”

Tuy rằng Minh Trạh là người hiện đại nhưng hắn cũng không phản đối chế độ đích thứ tôn ti của người cổ đại.

Loại chế độ này có lẽ có chỗ thiếu hụt, nhưng lại giúp xã hội phân chia quy củ cấp bậc lễ nghĩa, giảm đi không ít tranh chấp.

Nếu Minh Trạh có nữ nhi riêng thì hắn cũng sẽ không gả cho Ngụy Dịch, người này vốn chẳng biết phân rõ đích thứ, khó tránh khỏi ngày sau sẽ xem thứ tử là đích tử, lại có nguy cơ sủng thiếp diệt thê. Người như vậy không ai chịu gả cũng là phải đạo.

Cho dù là Minh Trạh, sống trong xã hội này thì phải tôn trọng quy tắc xã hội mà làm việc.

Nguyễn Hồng Phi tán thưởng, “Tuy Ngụy Dịch có chút bướng bỉnh, nhiều người trong thiên hạ không ưa gì hắn, nhưng hắn đã sớm lập lời thề, cả đời chỉ lấy duy nhất một người, không dính vào mỹ sắc, lại càng không nạp tiểu thiếp để tránh sinh ra thứ tử có địa vị hổ thẹn như hắn.”

Nghe đến đây thì Minh Trạh mới gật đầu, “Nói như vậy thì Ngụy Dịch cũng không tệ.”

Hôn sự lần thứ hai của Nguyễn Gia Duệ cứ như vậy mà được quyết định.

Ngụy Dịch hoàn toàn không có chuẩn bị đối với hôn sự này.

Nhưng đối với Ngụy gia lại là một chuyện đáng vui mừng.

Ngụy Quốc Công âm thầm mừng rỡ, đối với tiểu nhi tử mà thường ngày hắn có chút không vừa mắt, lúc này lại cảm thấy vô cùng thuận mắt, trong lúc nhất thời mặt mày trở nên hớn hở.

Kính Mẫn đại trưởng Công chúa tiễn thái giám truyền chỉ rồi mỉm cười nói với trưởng phu, “Chúc mừng Phò mã.”

Trong mắt của Ngụy Quốc Công tràn ra ý cười, “Cùng chung vui thôi. Dịch nhi, đi lấy vò rượu quý giá mà phụ thân đã ủ năm mươi năm đến đây, buổi tối đại ca của ngươi trở về, phụ tử chúng ta cùng nhau uống vài ly.”

Kính Mẫn đại trưởng Công chúa cười nói, “Nên như thế. Thân phận của Nguyễn tiểu thư cao quý, bao nhiêu người cầu mà cũng không được, vẫn là Dịch nhi của chúng ta có phúc.” Lại quay sang nói với trưởng phu, “Nay Nguyễn tiểu thư ở tại quý phủ của Thục Nghi, Hoàng thượng ban ân điển, ngày mai Thục Nghi nhất định sẽ dẫn theo Nguyễn tiểu thư vào trong cung của Thái Hậu để tạ ơn. Trước kia thiếp cũng chưa gặp qua Nguyễn tiểu thư. Trùng hợp nhân cơ hội này thiếp đi nhìn thử một chút rồi quay về nói cho phụ tử hai người biết, cũng khiến hai người yên lòng.”

“Hoàng thượng tứ hôn thì đương nhiên là phải tốt, Công chúa lo lắng quá nhiều rồi.” Ngụy Quốc Công vừa cười vừa nói, “Nếu như thế thì cũng có công lao của Công chúa.”

Kính Mẫn đại trưởng Công chúa liền mồm tán thưởng, “Địch nhi quả thật có phúc. Thật sự khiến thiếp nhớ đến hôn sự trước kia của Thục Nghi, Phúc Xương tỷ không có phúc như Thái Dương muội muội. Từ khi Thọ An Hầu kết duyên cùng Thục Nghi thì luôn hòa thuận ấm êm. Toàn bộ đế đô có ai sánh bằng Thục Nghi đâu cơ chứ.”

“Nay xem ra Địch nhi còn có phúc hơn cả Thọ An Hầu.”

Ngụy Quốc Công càng thêm thoải mái.

Ngụy Địch hạ thấp giọng, “Điện hạ, phụ thân, nhi tử ra ngoài đọc sách trước.”

“Đi đi.” Chuyện vui như vậy mà trên mặt nhi tử lại chẳng có tí vui mừng, Ngụy Quốc Công cảm thấy có một chút khó chịu. Chẳng qua hôm nay là ngày vui nên cũng không muốn mắng Ngụy Địch, bèn đuổi Ngụy Địch lui xuống, “Cũng đừng ru rú đọc sách miết, người rất nhàn rồi, ngày sau ta dẫn người đến Lại bộ hỏi thăm một chút xem có công việc nào thích hợp hay không, dù sao cũng không thể thành thân rồi mà vẫn ăn không ngồi rồi.”

Ngụy Địch thấp giọng dạ một tiếng rồi xoay người lui ra.

Kính Mẫn đại trưởng Công chúa vẫn thản nhiên cười, ánh mắt hiền lành nhìn theo hướng đi của Ngụy Địch, thân thiết hỏi Ngụy Quốc Công, “Hôn sự này cũng không thể qua loa, thiếp thấy chỗ ở của Địch nhi quá nhỏ, không bằng chuyển sang Dao Lâm viện đi, chỗ đó cũng rộng rãi.”

“Công chúa cứ an bài theo ý mình, ánh mắt của Công chúa lúc nào cũng tốt cả.”

Kính Mẫn đại trưởng Công chúa cười nói, “Nay là đệ tứ hôn, nhà chúng ta cũng chỉ có Địch nhi và Tiểu nhi, tuyệt đối không thể uất ức Nguyễn tiểu thư, ta thấy cứ theo tiền lệ như Tiểu nhi trước kia là được?”

Cho dù như thế nào thì Ngụy Địch cũng chỉ là thứ tử, Kính Mẫn đại trưởng Công chúa nói như vậy cũng không hợp lý cho lắm. Ngụy Quốc Công suy nghĩ rồi thở dài, “Giảm bớt một phần so với Tiểu nhi trước kia đi. Đây là quy củ, đừng khiến người ta chê cười.”

“Nhưng đây là Hoàng thượng tứ hôn mà.” Kính Mẫn đại trưởng Công chúa nói, không nể mặt tăng ni thì cũng phải nể mặt Phật tổ, tuy là thứ tử nhưng có phúc khí, làm sao lại không khiến người ta phải cảm thán cho được.

“Đích thứ tôn ti khác biệt.”

Kính Mẫn đại trưởng Công chúa chỉ đành chấp nhận, “Vâng theo ý của Phò mã đi.”

Rất cục mới cảm thấy an tâm một chút.

Vệ thái hậu cũng không quá đồng ý đồng ý đối với việc gả Nguyễn Gia Duệ cho Ngụy Địch, nàng nói với Minh Trạng, “Ngụy Địch là thứ tử, Ngụy Tiểu mới là trưởng tử của Kính Mẫn đại trưởng Công chúa, theo lý thì Ngụy Tiểu mới gần huyết thống với người. Nay người ban cho Ngụy Địch hôn sự như vậy, ngày sau không biết sẽ gây ra bao nhiêu phiền phức đây.”

Chẳng phải chuyện này là do Phi Phi nhà hắc coi trọng tiểu tử Ngụy gia hay sao. Minh Trạng âm thầm nghĩ như vậy trong lòng nhưng ngoài miệng không dám nói, sợ làm cho bà bà và tức phụ mâu thuẫn.

“Đúng là bị mỹ sắc mê muội.” Vệ thái hậu phê phán hành vi của Minh Trạng.

Minh Trạng vẫn bao che cho Nguyễn Hồng Phi, “Là nhi tử thấy Ngụy Địch tuần tú nho nhã, nay Nguyễn thị đã mười tám, muốn tìm một người lớn hơn nàng mà vẫn chưa thành thân lại có chút gia thế cũng không dễ dàng gì, vì vậy mới quyết định chọn Ngụy Địch.”

Vệ thái hậu trừng mắt nhìn Minh Trạng, “Thảo nào người ta hay nói có tức phụ sẽ quên lão nương, bây giờ còn bày đặt nói dối nữa. Nếu không phải là Hồng Phi thì làm sao người có thể nghĩ đến Ngụy Địch cơ chứ?”

Bị mẩu thân nhìn ra, Minh Trạng kéo tay mẫu thân, mỉm cười làm lành, “Người ta thường hay nói, nam nhân sợ thê tử mới là hảo nam nhân mà.”

“Nói hưu nói vượn.”

“Hầy, mẫu thân, Phi Phi ít khi mở miệng cầu xin nhi tử làm chuyện gì, nhi tử cũng không thể không biết xấu hổ mà từ chối hẳn.” Ngược lại với người khác, Minh Trạng quả thật thiên vị đối với ái nhân của nhà mình, “Hắn chậ vật hơn nửa đời người, trong lòng luôn lo nghĩ cho Nguyễn Gia Duệ, nhi tử làm sao nhẫn tâm không toại nguyện cho hắn cơ chứ. Hơn nữa, dù sao thì Nguyễn Gia Duệ cũng không phải người của hoàng thất, thân phận có giới hạn, cho dù như thế nào thì tước vị của Ngụy Quốc Công vẫn là của Ngụy Tiểu, họ hàng xa gần thế nào thì nhi tử đều biết rõ.”

Vệ thái hậu cảm thán một tiếng rồi nói với Minh Trạng, “Người thanh tỉnh một chút đi, Hồng Phi và Kính Mẫn hoàng tử có hiềm khích. Hai người các người cho dù thân thiết như thế nào thì trên phương diện chính trị vẫn phải phân biệt rõ ràng một chút. Lần này Hồng Phi thật quá đáng.” Dám lợi dụng tình yêu của nhi tử nhà mình, Vệ thái hậu rất bất mãn đối với Nguyễn Hồng Phi.

Minh Trạng cũng không biết chuyện này, lúc trước Minh Trạng có hỏi thăm Nguyễn Hồng Phi về cái chết của tiểu Quận quân, nhưng Nguyễn Hồng Phi bảo rằng cũng không rõ lắm. Trên phương diện này thì Nguyễn Hồng Phi rất thẳng thắn thành khẩn, hắn đã ngồi trên địa vị hiện tại thì cũng không cần phải nói dối. Minh Trạng cau mày hỏi, “Lúc trước Phi Phi được phụ hoàng cho rằng là người của hoàng thất, khi đó là do Kính Mẫn bá bá giúp đỡ một tay cơ mà. Mẫu thân, chẳng lẽ bọn họ thật sự có thù oán hay sao?”

Sắc mặt của Vệ thái hậu hơi ảm đạm, cũng không nói nhiều lời.

Về phần hôn sự của Nguyễn Gia Duệ và Ngụy Dịch, nay thánh chỉ đã ban xuống, có sửa cũng không được, vì vậy Vệ thái hậu cũng không nhắc lại.

Vừa chuẩn bị sinh lễ cho Ngụy Dịch và Nguyễn Gia Duệ, Kính Mẫn đại trưởng Công chúa vừa thương nghị chuyện của nhi tử với Ngụy Quốc Công, “Tức phụ của Tiểu nhi tuy rằng bạc mệnh, nhưng dù sao đảo mắt cũng đã qua một năm. Hầy, nay bên cạnh Tiểu nhi chẳng có ai, thiếp ngày nào cũng lo lắng. Tuy trong phủ có nha hoàn và nhũ mẫu, nhưng dù sao cũng không chu toàn bằng thê tử của mình. Còn nữa, Dịch nhi sắp thành thân rồi, dù sao cũng không thể để đại tẩu vào cửa sau đệ muội được.”

Thấy thê tử nói cũng có lý, Ngụy Quốc Công bèn đáp lời, “Công chúa nói đúng, nhưng phải có người phù hợp mới được.”

“Mấy ngày trước thiếp ở chỗ của Thái hậu có gặp được tam khuê nữ của Thiện Nhân Hầu, tướng mạo không cần phải nói, cử chỉ lại rất hòa nhã.” Kính Mẫn đại trưởng Công chúa cười nói, “Thiếp nghĩ, tuy không phải chính thê nhưng dù sao tức phụ của Tiểu nhi cũng để lại cho hắn tiểu Hương, về sau cứ để Hương nhi cho thiếp nuôi dưỡng, cũng để thiếp có người bầu bạn. Chờ tân tức phụ vào cửa thì thiếp sẽ nói khéo để nàng ta đối đãi Hương nhi như khuê nữ của mình.”

Vì sao Kính Mẫn đại trưởng Công chúa lại vội vàng muốn nhi tử tái giá như thế cũng chỉ là vì hai chữ trước sau mà thôi. Như Kính Mẫn đại trưởng Công chúa đã nói, tuy là tái giá nhưng nếu ngày sau để tẩu tử vào cửa sau đệ muội thì mặt mũi đặt ở đâu?

Chưa nói đến việc chính thê ít có nhiệt tình đối với thứ tử, chỉ cần dựa vào việc Ngụy Dịch giữ đạo hiếu ba năm cho mẫu thân của mình thì Kính Mẫn đại trưởng Công chúa đã không thể ưa gì hắn! Lại càng không cần nhắc đến ân oán trước kia!

Làm mẫu thân thì đương nhiên đều lo lắng cho con cái của mình trước.

Ngụy Quốc Công cũng không hồ đồ, hiểu rõ ưu sầu của thê tử. Nhưng gia có gia quy, thê tử mưu tính như vậy cũng không có gì là sai. Ngụy Quốc Công là người cẩn thận, bèn nói với thê tử, “Đi gặp Thái hậu để hỏi thăm ý tứ của Thái hậu như thế nào vẫn hay hơn.”

“Thiếp biết rồi.”

Vệ thái hậu không ngờ Kính Mẫn đại trưởng Công chúa muốn kết thân với nhà Thiên Nhân Hầu.

112. Chương 112

Kính Mẫn đại trưởng Công chúa ôn hòa nói, “Thê tử của Tiểu nhi bạc mệnh, nay đã qua tang kỳ. Hẳn đã từng tuổi này mà vẫn chưa có đích tử, trong lòng của ta cũng lo lắng. Đã xem hết các thực nữ ở đế đô, nếu không phải ở đây không thích hợp thì chỗ kia lại không ổn. Ta muốn nói vài lời tri tâm với nương nương. Đến bây giờ ta còn cầu gì nữa? Chỉ cầu con cháu bình an mà thôi. Nếu Tiểu nhi đã có trưởng tử thì cũng không sao, nhưng năm ngoái thứ tử lại chết yểu, hiện tại ngẫm lại đúng là báo ứng.” Nói xong, Kính Mẫn đại trưởng Công chúa bắt đầu rơi lệ.

Vệ thái hậu nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Hoàng tử nói lạc đi đâu rồi, xưa nay Hoàng tử hành thiện tích đức, thần linh sẽ phù hộ mà.”

Kính Mẫn đại trưởng Công chúa vẫn cúi đầu khóc thút thít, cầm lấy tay của Vệ thái hậu rồi thấp giọng nói, “Mấy năm nay cũng không biết vì sao ta thường xuyên nhớ đến chuyện của Trạch nhi. Lúc trước ta cũng không biết bệnh tình của Trạch nhi nặng như vậy, nếu ta biết thì ta nhất định đã đi thăm hẩn.”

Vệ thái hậu thở dài một tiếng, “Hoàng tử, chuyện cũ cũng đã qua lâu rồi.” Người bình thường có lẽ sẽ không biết Trạch nhi mà Kính Mẫn đại trưởng Công chúa nhắc đến là ai. Nhưng có thể khiến cho Kính Mẫn đại trưởng Công chúa hồ thẹn đến như vậy thì nhất định không phải tiểu bối vô danh.

Vị Trạch nhi này không phải người vô danh, mà người này có dòng họ rất nổi danh.

Hẩn chẳng phải ai khác mà chính là nhi tử duy nhất của Lệ thái tử, Phương Khải Trạch.

Năm xưa Lệ thái tử đảo chính thất bại, bị tống vào Tông Nhân phủ, Phương Khải Trạch và mẫu thân bị nhốt trong Đông cung. Nhắc đến thì đúng là oan nghiệt, trên đời ít kẻ giúp người khi hoạn nạn mà lại nhiều kẻ thích giậu đổ bìm leo. Lệ thái tử bị phế, sau khi Phương hoàng hậu tự xin phế thì toàn bộ Đông cung đều rơi vào tình trạng nguy cấp, Phương Khải Trạch ở Đông cung đương nhiên không được chăm sóc tốt, tiểu hài tử quen sống an nhàn sung sướng nên khi lâm bệnh nặng thì đã qua đời.

Lúc ấy Phương Khải Trạch bệnh nặng, Thái tử phi quỳ xuống đất cầu xin thị vệ canh gác, đập đầu đến mức rướm máu thì thị vệ mới bằng lòng giúp dàn xếp, đem tin tức đưa đến chỗ của Kính Mẫn đại trưởng Công chúa. Nhưng lúc ấy huynh trưởng bị tống vào lao, mẫu thân thì bị phế, Kính Mẫn đại trưởng Công chúa như chìm sợ cảnh cong, vì sợ bị hoài nghi nên không dám để ý đến chuyện này. Đợi ngày hôm sau ngự y đến Đông cung thì Phương Khải Trạch đã mất mạng.

Thái tử phi cũng vì vậy mà qua đời.

Nhân Tông hoàng đế vô cùng bi thương, phái người tra rõ chuyện này. Nếu việc này bị Nhân Tông hoàng đế tra ra là Kính Mẫn đại trưởng Công chúa khoanh tay đứng nhìn vì e ngại thì kết cục của Kính Mẫn đại trưởng Công chúa sẽ không tốt lành gì cho cam.

Phương hoàng hậu đang lâm bệnh biết được việc này thì chẳng nói gì cả, còn cố gắng dốc sức giúp Kính Mẫn đại trưởng Công chúa che giấu việc này. Không có ai biết cảm giác trong lòng của Kính Mẫn đại trưởng Công chúa lúc ấy như thế nào. Phương hoàng hậu thở dài với nữ nhi, “Người có thể tự bảo vệ mình thì mẫu thân đã an tâm rồi.”

“Mẫu thân giết không ít người, vì thế cũng có vô số người muốn giết mẫu thân.” Bàn tay gầy guộc của Phương hoàng hậu vuốt ve mái tóc đen nhánh của nữ nhi, dịu dàng nói, “Là mẫu thân thì ta có thể yên tâm, là tổ mẫu thì ta phải nói thay Khải Trạch một câu, Kính Mẫn, người phải nhớ, nhân quả báo ứng, lục đạo luân hồi. Hôm nay mẫu thân đau lòng như vậy, ngày sau người cũng phải chuẩn bị tinh thần.”

Sự việc đã trôi qua từ rất lâu, nhưng khi nhớ lại vẫn cảm thấy nỗi bi thương dâng trào rõ rệt.

Kính Mẫn đại trưởng Công chúa bắt đầu chuẩn bị hôn sự cho hai nhi tử.

Minh Trạng: Lã Vọng buông cần.(=bình thân)

Sau khi Minh Trạng từ chỗ của Vệ thái hậu quay về thì cũng không nói lời nào, chỉ cọt nhả suốt ngày. Còn trực lợi khiến Nguyễn Hồng Phi buồn bực, Nguyễn Hồng Phi nhịn không được mà hỏi, “Mồm mồm, Vệ tỷ tỷ nói cái gì với người vậy?”

“Nói là người mượn tay ta để tính kế Kính Mẫn đại trưởng Công chúa.” Minh Trạng khinh thường Nguyễn Hồng Phi.

Xem ra mình đoán không sai, Nguyễn Hồng Phi ôm vai Minh Trạng, muốn nói lại thôi. Minh Trạng cười he he hai tiếng rồi nhắc nhở, “Nhớ kỹ, người nợ ta một lần đó.”

“Ừm, coi như xóa sổ một trăm vạn ngân lượng lần trước đi.” Tiểu tử thối này nợ ngập đầu mà còn dám tính sổ với hân nữa. Nguyễn Hồng Phi hào phóng xóa phần nợ mà vĩnh viễn hân không thể thu hồi.

Minh Trạng đắc ý liếc mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi, neho mắt khoe khoang, “Đưa bọn họ đến để đồ quả nhiên là đúng, không cần ta động thủ, kẻ giấu đầu lòi đuôi cũng bắt đầu lộ mặt.”

Khi Minh Trạng hớn hở khoe ra tài trí thông minh của mình với Nguyễn Hồng Phi, phải bắt lấy kẻ giấu đầu lòi đuôi như thế nào thì Trần Nam Vương phủ ở Tây Nam cũng truyền đến tin tức quan trọng.

Khi Phượng Cảnh Nam nhận được mật thư của Minh Trạng thì bắt đầu cân nhắc đến cung biến Tây Tạng, giống như Minh Trạng đã nói, nếu có thể cứu được Tạng Vương thì Trần Nam Vương phủ sẽ là người có lợi nhất.

Đương nhiên ý tứ trong thư của Minh Trạng rất dễ hiểu.

Nếu người muốn là kẻ được lợi nhiều nhất thì cũng phải gánh vác mạo hiểm lớn nhất.

Khi Phạm Thành lên đường đến Tây Tạng thì Phượng Cảnh Nam cũng phái Chu Tử Chính đi sứ Tây Tạng cùng Phạm Thành. Bởi vì Chu Tử Chính từng đàm phán mậu dịch ở biên ải Vân Nam Tây Tạng với Tạng Vương, nhất là Chu Tử Chính rất khéo mồm, lại có kinh nghiệm và thực lực, rất thích hợp làm sứ thần.

Bởi vậy cũng có thể nhìn ra Phượng Cảnh Nam thật sự dốc hết sức để giúp đỡ Minh Trạng. Bằng không, một Phạm Thành với chức quan nhỏ thì làm sao đáng giá để Chu Tử Chính ra mặt làm siêu cấp trợ thủ như vậy.

Phượng Cảnh Nam lại tự mình viết một phong thư cho Lạt Ma Tây Tạng và Tây Tạng Vương, trong thư nói thẳng, hân và Tạng Vương là quân chủ hữu nghị, xem nhau như huynh đệ, nếu thân thể của Tạng Vương không khỏe thì hoan nghênh Tạng Vương đến Vân Nam chữa trị. Đồng thời thảo luận một chút với Lạt Ma Tây Tạng về việc gia tăng các chủng loại vật phẩm giao dịch ở khu mậu dịch. Tiếp theo liền phái thần y Vân Quý Liễu Bàn đi sứ Tây Tạng.

Liễu Bàn mang theo thư của Phượng Cảnh Nam đến Tây Tạng, đồng thời cũng giúp đám người Phạm Thành hóa giải khó khăn.

Bởi vì lúc này Phạm Thành và Chu Tử Chính đã phát hiện tình cảnh của Tạng Vương hình như đã vô cùng bất ổn.

Tạng Vương vẫn luôn hôn mê cho nên mọi công việc lớn nhỏ đều do đệ đệ của Tạng Vương là Nhân Minh thân vương nhiếp chính.

Phạm Thanh và Chu Tử Chính không phải những kẻ đầu đường xó chợ, khi bọn họ đến hoàng cung Tây Tạng ba ngày mà vẫn không thấy Tạng Vương thì hai người liền biết Tây Tạng có lẽ đã xảy ra chính biến. Bọn họ phải vừa thăm vừa xoa thì Nhân Minh thân vương mới nói rõ tình trạng của Tạng Vương cho hai vị sứ thần biết.

Trước tiên Phạm Thành tỏ vẻ quan tâm lo lắng đến thân thể của Tạng Vương, nhẹ nhàng nói, “Nếu Thanh Loan công chúa điện hạ biết được thân thể của Tạng Vương không khỏe thì không biết sẽ cảm thấy thế nào. Bệ hạ chúng ta và Công chúa điện hạ có tình cảm thâm hậu, chắc chắn cũng lo lắng cho an nguy của Tạng Vương.”

Nhân Minh thân vương mang theo vài phần thương cảm, “Vương huynh bỗng nhiên ngã khụy không thể dậy nổi, chứ vị Vương tử vẫn còn nhỏ tuổi, Lạt Ma ủy thác cho tiểu Vương tạm thời thay đại Vương huynh nhiếp chính. Hầy, nay tiểu Vương luôn lo lắng cho Thanh Loan điệt nữ, không biết Thanh Loan ở hoàng cung của quý quốc có khỏe không?”

“Bệ hạ của chúng ta xem Công chúa điện hạ là báu vật vô giá.” Phạm Thành nói, “Tàng Vương lâm trọng bệnh, sứ thần chúng ta nghe nói Lạt Ma của quý quốc có phật hiệu cao thâm, đức cao vọng trọng. Trước khi đi bệ hạ đã phân phó cho tiểu thần phải đích thân vấn an Lạt Ma, không biết Thân Vương điện hạ có thể an bài hay không?”

Trong lòng của Nhân Minh thân vương không quá tình nguyện, trên mặt vẫn cười nói như cũ, “Tiểu vương rất vinh hạnh.”

Phạm Thành và Chu Tử Chính có cùng quan điểm, cho dù vị Nhân Minh thân vương điện hạ này có liên quan đến việc Tàng Vương ngã bệnh hay không thì hôn sự giữa người Thát Đát và Tử Diên công chúa: nữ nhi của Nhân Minh thân vương đã rất rõ ràng. Hơn nữa Tàng Vương lâm trọng bệnh, Nhân Minh thân vương là người trực tiếp được lợi nhiều nhất.

Lúc này thà rằng nghĩ sai còn hơn tin lầm.

Việc cấp bách, bọn họ cần gặp một vị vương giả khác ở Tây Tạng, chính là Lạt Ma Tây Tạng điện hạ.

Thái độ của Lạt Ma càng khó có thể phân rõ.

“Sứ giả đến từ phương xa, quân vương của các người đang gặp phải kinh thiên đại nạn, hà có gì mà sứ giả vẫn còn nán ná lâu dài ở nơi này?” Trên một phương diện nào đó thì Lạt Ma rất giống thần tiên, bọn họ biết cách nói những lời ám chỉ, những lời này thường xuyên khiến người ta sinh ra vô hạn liên tưởng.

Hơn nữa mặt mũi của Lạt Ma cũng hiền lành, dù sao nếu tính theo khuôn khổ thì tướng mạo của Lạt Ma hoàn toàn bí hiểm hơn hẳn đám đạo sĩ luyện đan hết ăn lại uống trước kia ở trong hoàng cung, người này rất có tướng tử bi độ lượng.

Đối mặt với Phật giáo thì trước kia Phạm Thành còn có chút thành kính, nhưng cực kỳ trùng hợp là trước khi Phạm Thành đến Tây Tạng thì để đô lại oanh liệt triển khai hoạt động khai trừ các tệ nạn mê tín dị đoan. Ba tên đạo sĩ lừa gạt Hoàng thượng đã bị Hoàng thượng đem ra chém đầu.

Lúc này sự thành kính của Phạm Thành đối với Phật giáo đã trở nên bình thường. Còn nữa, hẳn biết Lạt Ma có đức cao vọng trọng ở Tây Tạng, nhưng Phạm Thành cho rằng, Phật tổ thần tiên đều có địa bàn riêng, e rằng vị Lạt Ma Tây Tạng này sẽ không thể bận tâm đến chuyện Thiên triều.

Phạm Thành thản nhiên mỉm cười với câu hỏi của Lạt Ma, “Đại sư phụ, bệ hạ của chúng ta là cửu ngũ chí tôn, thân có bách linh hộ thể, vận mệnh tôn quý, thiên hạ hiếm thấy, cho dù có nguy nan thì với sự anh minh của bệ hạ chúng ta cũng có thể hóa hiểm thành lành, chuyển nguy thành an.”

“Còn nữa, nếu đại sư phụ đoán được tương lai thì ắt là cũng có thể nhìn thấy Hoàng đế bệ hạ của chúng ta sẽ cai quản tứ hải, uy vọng khắp phương.” Phạm Thành ung dung tự nhiên, không hề hoang mang.

Lạt Ma chỉ cười không nói, ánh mắt hiền từ dừng trên mặt của Chu Tử Chính rồi khẽ gật đầu, “Chu đại nhân, lần thứ hai gặp mặt.”

Chu Tử Chính thi lễ, “Đại sư phụ, chúng ta phụng lệnh đi sứ Tây Tạng, ta xin vấn an đại sư phụ.”

“Ta biết rõ ý đồ của các người đến đây.” Lạt Ma ôn hòa nói, “Đây là thử thách vận mệnh của Vương, chỉ có Vương mới có thể tự mình hóa giải.”

Chu Tử Chính nói không nhanh không vội, “Đây là chuyện triều chính của Tây Tạng, không phải là điều là tiểu thần có thể can dự. Tiểu thần đến đây là vì có một chuyện khó hiểu muốn thỉnh giáo đại sư phụ.”

Lạt Ma hơi gật đầu.

“Đại sư phụ, Hoàng đế bệ hạ của chúng ta và Thanh Loan công chúa có quan hệ tốt đẹp. Từ khi Công chúa điện hạ gả cho bệ hạ, mâu dịch của Vân Quý và Tây Tạng càng ngày càng phồn vinh, chúng ta mang đến cho dân Tây Tạng cuộc sống càng thêm phương tiện phong phú. Đương nhiên người Thiên triều chúng ta rất thích vật phẩm của Tây Tạng.” Chu Tử Chính nói, “Tình hữu nghị giữa Thiên triều và Tây Tạng đang êm đẹp, bệ hạ chúng ta căn cứ vào tình thân hữu ái thân cận, xem Thanh Loan công chúa là bảo vật mà sủng ái. Chẳng biết vì sao Tây Tạng lại đưa Tử Diên công chúa đi nghị thân với người Thát Đát khi triều đình chúng ta đang xảy ra chiến tranh với Thát Đát?”

“Nghe nói ở thời Nhân Tông hoàng đế cũng từng gả Chiêu Hòa công chúa cho Thát Đát Khả Hãn.” Có thể làm Lạt Ma thì trí tuệ tất nhiên không thấp, Lạt Ma mỉm cười, “Mà khi ấy người Thát Đát đang xâm phạm biên ải Tây Tạng. Người Tây Tạng phái sứ thần đến gặp Nhân Tông hoàng đế thì cũng không được đáp án thỏa mãn, nhưng chúng ta vẫn duy trì hữu nghị hòa bình với Vân Quý đấy thôi.”

Chỉ bằng một câu bèn chặn miệng của Chu Tử Chính và Phạm Thành.

Lạt Ma ôn hòa nói, “Ta nghĩ, đối với Thiên triều thì sự tồn tại của Tây Tạng là độc lập, chúng ta cũng không phụ thuộc vào Thiên triều. Chúng ta giáp ranh với Thiên triều, đương nhiên cũng giáp ranh với Thát Đát, chúng ta nghị thân với Thiên triều là vì hòa bình. Như vậy chúng ta nghị thân với Thát Đát cũng là vì vậy. Người Tây Tạng chúng ta luôn hướng đến hòa bình. Hoàng đế các ngươi có lẽ đã có chút hiểu lầm đối với người Tây Tạng chúng ta, thỉnh sứ thần đại nhân nhân nhượng Hoàng đế của các ngươi về thành ý của người Tây Tạng chúng ta.”

Phạm Thành vẫn duy trì phong độ và mỉm cười, “Đại sư phụ, có lẽ ngài hiểu lầm rồi. Bệ hạ của chúng ta cũng không phải có ý kiến gì đối với việc nghị thân giữa Tây Tạng và Thát Đát, điều khiến Hoàng đế của chúng ta khó hiểu chính là nghe nói khi Tử Diên công chúa gả đến Thát Đát thì có hơn một ngàn quân Tây Tạng đi theo. Ngài cũng biết người Thát Đát giỏi nhất là bưng bít mọi chuyện, gần đây người Thát Đát vô lễ xâm phạm biên cương của triều đình chúng ta, trong đó tam Vương tử Thát Đát bị bắt làm tù binh. Bệ hạ của chúng ta là thánh quân xuất thế, nay chuyện mâu dịch ở Vân Quý và Tây Tạng là do một tay bệ hạ của chúng ta chủ trì, vì vậy mới có tân thành phần vinh như ngày nay. Đây chỉ là một phần nhỏ nhoi trong trí tuệ ngàn vạn của bệ hạ chúng ta. Hiện tại người Thát Đát vô lễ trước, ngày sau bệ hạ của ta nhất định sẽ san bằng thảo nguyên, người Thát Đát rốt cục sẽ phải trả giá đắt cho hành vi vô lễ thô lỗ của mình.”

“Nhưng khiến bệ hạ của chúng ta khó hiểu chính là vì sao quý quốc lại phái quân đội đi theo Tử Diên công chúa? Triều đình chúng ta nhất định sẽ có một trận chiến với Thát Đát, dùng sĩ Tây Tạng bên cạnh Tử Diên công chúa nếu nhận lệnh tham chiến, ở trên chiến trường nếu có va chạm thì phải giải thích như thế nào cho phải?” Phạm Thành cười hỏi, “Xem như người Tây Tạng trực tiếp tham chiến ư?”

“Sứ thần chớ nên hiểu lầm, người Tây Tạng vẫn chưa có ý này.” Lạt Ma sửa lại lời của Phạm Thành, “Tử Diên công chúa gả sang Thát Đát là vì hòa bình chứ không phải vì chiến tranh.”

“Đại sư phụ, chúng ta nói miệng thì cũng không thể ngăn cản đao thương giết chóc. Vân Quý của chúng ta và Tây Tạng giao hảo nhiều đời, Hoàng đế bệ hạ là nhi tử của Trấn Nam Vương điện hạ, đương nhiên là đại sư phụ biết rõ điều này.” Phạm Thành là người giỏi quan sát, đương nhiên có thể phát hiện Lạt Ma trả lời rất trịnh trọng. Lập tức Phạm Thành biết rõ chính mình đã bắt được nhược điểm của Lạt Ma Tây Tạng. Phạm Thành bắt đầu triển khai phán đoán của mình, “Người Thát Đát giết người Thiên triều chúng ta, bệ hạ của chúng ta vì vạn dân, tất sẽ báo thù thay vạn dân. Tằng Vương đương nhiên cũng vì dân chúng Tây Tạng, đại sư phụ cũng phù hộ cho mảnh đất xinh đẹp này, người Thiên triều chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ khai chiến với Thát Đát, lần này bệ hạ phái tiểu thần đến đây là thật lòng muốn bảo vệ tình hữu nghị và hòa bình giữa Thiên triều và Tây Tạng. Cho nên thỉnh cầu đại sư phụ có thể triệu quân đội bên cạnh Tử Diên công chúa quay về Tây Tạng. Bằng không, ngày sau Thiên triều khai chiến Thát Đát, đao thương không có mất, nếu có ngộ thương thì e rằng sẽ tổn hại tình cảm giữa Thiên triều và Tây Tạng.”

Lạt Ma vẫn chưa trực tiếp trả lời Phạm Thành.

Phạm Thành mỉm cười, “Tiểu thần cho rằng Tử Diên công chúa đã đủ để đại diện cho tình hữu nghị của Tây Tạng, tựa như khi Thanh Loan công chúa gả cho bệ hạ chúng ta, Thanh Loan công chúa không hề mang theo bất kỳ tướng sĩ nào, đó là vì Thanh Loan công chúa tin tưởng bệ hạ của chúng ta là nam nhân hùng mạnh nhất trên đời này, đủ để bảo hộ nữ nhân của chính mình. Nay Tử Diên công chúa gả cho Thát Đát lại mang theo quân đội, chẳng lẽ Nhân Minh thân vương điện hạ lo lắng người Thát Đát không thể bảo hộ Tử Diên công chúa hay sao? Hay là không tin tưởng người Thát Đát? Vì vậy mới phái quân đội hộ giá ái nữ? Nếu là như thế thì tiểu thần xin nói thật một câu. Cuộc nghị thân chấn động như vậy thì không cần cũng được!”

“Đại sư phụ cũng biết, Thanh Loan công chúa không chỉ mang theo tình hữu nghị của người Tây Tạng, mà còn mang về rất nhiều sản vật phong phú của Thiên triều chúng ta, cuộc sống của người Tây Tạng càng thêm dồi dào tươi tốt. Nghị thân với người Thát Đát, Tử Diên công chúa mang đến cái gì cho người Tây

Tạng? Có thể sánh bằng Thiên triều hay sao?”

Phạm Thành nói thẳng.

Tuy rằng câu hỏi của Phạm Thành không dễ trả lời nhưng nếu hẳn nghĩ rằng chỉ như vậy mà có thể làm khó Lạt Ma thì đúng là đã khinh thường Lạt Ma Tây Tạng.

113. Chương 113

Lạt Ma Tây Tạng vô cùng khó đối phó, hai vị Phạm Chu mồm mép như thế mà vẫn không thể thuyết phục Lạt Ma triệu hồi quân đội hộ tống Tử Diên công chúa về lại Tây Tạng, song phương giằng co đàm phán mất ba ngày, rốt cục Lạt Ma và Nhân Minh thân vương mới đồng ý: Phái sứ thần đến Thát Đát, ra lệnh cho người Tây Tạng không được tham dự chiến tranh giữa Thiên triều và Thát Đát.

Tuy rằng kết quả này cũng không lý tưởng, nhưng người Tây Tạng có chết cũng không nhượng bộ, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp như vậy.

Phạm Thành và Chu Tử Chính đang do dự nên về hay nên ở thì đội sứ thần thứ hai do Liễu Bàn dẫn đầu tiến vào hoàng cung Tây Tạng.

Sự tình bắt đầu có bước ngoặt.

Liễu Bàn mang theo thư tay do Phượng Cảnh Nam đích thân viết, mỉm cười bẩm báo, “Trần Nam Vương và Tàng Vương vừa có quan hệ thông gia vừa là quân chủ lân bang, thân cận như huynh đệ. Biết được Tàng Vương ngã bệnh, Trần Nam Vương điện hạ biết được, phái tiểu thần đến đây, tiểu thần cũng thông thạo y đạo, Vương gia phân phó, nếu thuận tiện thì tiểu thần có thể giúp Tàng Vương chữa trị thân thể.”

Nhân Minh thân vương nói, “Phật pháp cũng không thể thức tỉnh Vương huynh, tiểu vương vô cùng lo lắng.”

Mặc dù thân thể của Liễu Bàn trông có vẻ gầy yếu nhưng tính tình lại không dễ dàng thoái nhượng, ôn hòa nói, “Người Tây Tạng hết lòng tin theo Phật giáo, rất khác với Thiên triều. Dân chúng Văn Quý chúng ta đều dựa vào y dược để trị bệnh. Nay Tàng Vương hôn mê bất tỉnh, có lẽ chính là Phật tổ chỉ thị cho tiểu thần tiến đến chữa trị cho Tàng Vương.”

Phạm Thành nói, “Đúng vậy, bệ hạ và Thanh Loan công chúa điện hạ lúc nào cũng lo lắng cho thân thể của Tàng Vương, Liễu đại phu có y thuật cao minh, có một không hai tại Nam Bắc, đại danh lừng lẫy ở Thiên triều chúng ta, có thể cải tử hoàn sinh. Nay Phật tổ đã triệu hồi Liễu đại phu đến đây chính là vì muốn chữa trị cho Tàng Vương.”

“Nếu không thể để Liễu đại phu chữa bệnh, chúng ta trở về báo cáo qua loa tặc trách với quân thượng, quân thượng mắng tiểu thần vô năng là chuyện nhỏ, Thanh Loan công chúa lo lắng cho bệnh tình của Tàng Vương bấy lâu nay, tiểu thần quay về không có tin tức tốt lành, e rằng Công chúa điện hạ sẽ muốn quay về Tây Tạng để thăm Tàng Vương.” Phạm Thành nói.

Nhân Minh thân vương cười trách một câu, “Thanh Loan càng ngày càng quá làm nũng. Tiểu vương nghe nói Thiên triều của các ngươi có quy củ rất nghiêm ngặt, không có chuyện gì thì nữ nhân cũng không thể bước ra ngoài vườn, nhất định sẽ không vì Thanh Loan mà phá hỏng quy củ.”

Phạm Thành bình thản nói, “Bệ hạ yêu quý Thanh Loan công chúa như trân bảo, nếu Công chúa thỉnh cầu thì bệ hạ làm sao nhẫn tâm từ chối cơ chứ?” Rất rõ ràng, Hoàng đế bệ hạ muốn nhúng tay vào nội chính của Tây Tạng, Phạm Thành nhẹ nhàng nói, “Còn nữa, bệ hạ thú Thanh Loan công chúa chính là nữ tỳ của Tàng Vương, nay Tàng Vương lâm trọng bệnh, sự vụ trong triều bận rộn, Hoàng thượng không thể rời khỏi để đô, nhưng nếu Thanh Loan công chúa cố ý muốn quay về Tây Tạng thăm phụ thân thì bệ hạ nhất định sẽ phái tướng sĩ hộ tống Thanh Loan công chúa điện hạ trở lại.”

“Đương nhiên nếu tiểu thần có thể mang theo tin tức về bệnh tình chuyển biến tốt đẹp của Tàng Vương thì Công chúa cũng sẽ không cố ý làm nũng để vượt qua ngàn dặm xa xôi quay về Tây Tạng đâu.” Dù sao thì Phạm Thành nhất định cũng phải tìm hiểu cho bằng được Tàng Vương gặp chuyện gì?

Nhân Minh thân vương bắt đặc dĩ, đành phải để Liễu Bàn chữa trị cho Tàng Vương. Nhưng có một yêu cầu là hẳn phải ở bên cạnh quan sát.

Dù sao thì thân phận của Tàng Vương vô cùng cao quý. Điều kiện này cực kỳ hợp lý.

Liễu Bàn là người rất tinh tế.

Ngày đầu tiên chỉ đơn giản bắt mạch cho Tàng Vương, sờ vào động mạch cổ của Tàng Vương, cẩn thận xem kỹ sắc mặt của Tàng Vương.

“Chứng bệnh này của Tàng Vương không phải đơn giản, phải sử dụng phương pháp tắm bồn bằng thảo dược của người Thiên triều chúng ta thì mới có cơ hội thành công.” Liễu Bàn thản nhiên hỏi Nhân Minh thân vương, “Điện hạ có muốn thử một lần cho Tàng Vương hay không?”

Nhân Minh thân vương hỏi, “Liễu đại phu có thể cam đoan chữa khỏi cho Vương huynh của ta ư?”

“Làm sao có thể bảo đảm được?” Liễu Bàn nói, “Bất quá là thử một lần thôi, chỉ nắm chắc năm phần.”

“Nắm chắc năm phần?” Nhân Minh thân vương cân nhắc một chút rồi mới hạ quyết tâm, “Làm phiền Liễu đại phu vậy.”

Liễu Bàn kê đơn thuốc rồi lệnh cho người Tây Tạng chuẩn bị thảo dược, đồng thời nói, “Không biết Tàng Vương có nhi tử hay không?”

Nhân Minh thân vương cảm thấy khó hiểu, “Vương huynh có hai nhi tử.”

“Vậy là được rồi, tiểu thần cần một thang thuốc đặc biệt.” Liễu Bàn nhìn Nhân Minh thân vương, “Phải dùng máu tươi của thân nhi tử thì mới có thể chắc chắn cứu sống Tàng Vương.”

Nhân Minh thân vương khẽ biến sắc, vội nói, “Liễu đại phu, cần bao nhiêu máu? Hai diệt nhi của ta vẫn còn rất nhỏ, đang ở chỗ của Lạt Ma học về Phật pháp.”

“Cũng không nhiều lắm, chỉ sử dụng cho bồn dược mà thôi, không thể lấy máu trước dược, điện hạ hãy dẫn người đến, tiểu thần tự có cách an bài.” Liễu Bàn nói.

Nhân Minh thân vương liên tục nhắc nhở, “Liễu đại phu, Vương huynh thân vận tôn quý, hai vị diệt nhi sau này cũng là Tàng Vương của chúng ta. Ngài nhất định phải cẩn thận, ngộ nhỡ làm bị thương hai vị Vương diệt thì chúng ta cũng không thể nể mặt đâu.”

“Đương nhiên.”

Liễu Bàn muốn lấy máu của hai vị Vương tử, đừng nói là Nhân Minh thân vương mất hồn mà ngay cả Phạm Chu cũng giật mình.

Chu Tử Chính lén hỏi Liễu Bàn, “Rốt cục người tính làm gì, người Tây Tạng cũng không ngốc, đừng làm chết người nha, nếu không mọi chuyện sẽ đổ lên đầu của chúng ta, đến lúc đó có chết cũng không hết tội.”

Liễu Bàn lắc đầu cười cười, “Người yên tâm, lòng ta biết rõ mà.”

Liễu Bàn lén cầu kiến Nhân Minh thân vương.

Nhân Minh thân vương hơi kinh ngạc, “Đã khuya thế này mà Liễu đại nhân vẫn chưa nghỉ ngơi sao?”

“Quấy rầy điện hạ rồi, thật sự là vì thần có việc riêng muốn bẩm báo, ban ngày nhiều người nhiều miệng cũng không thích hợp bẩm báo việc này.” Liễu Bàn nhìn về phía Nhân Minh thân vương.

Nhân Minh thân vương “À” một tiếng, thỉnh Liễu Bàn an tọa, đồng thời đuổi đám nô tỳ trong điện lui xuống, chỉ để lại một vị võ sĩ đứng canh trước cửa. Nhân Minh thân vương thân thiết hỏi, “Có phải có liên quan đến thân thể của Vương huynh hay không?”

Liễu Bàn lắc đầu, cười nói, “Thân Vương điện hạ, nay Tàng Vương mê man bất tỉnh, Thân Vương điện hạ nhiếp chính. Nếu là Tàng Vương tỉnh lại thì Thân Vương điện hạ sẽ giao ra quyền bính. Nếu như thế thì hôm nay tiểu thần sẽ không đến gặp Thân Vương điện hạ rồi.”

Sắc mặt của Nhân Minh thân vương lạnh lùng, trách mắng, “Sứ thần xin hãy câm miệng! Nếu sứ thần lại tiếp tục nói những lời lỗ mãng như vậy thì tiểu vương xin mời sứ thần rời khỏi!” Tuy lời nói nghiêm khắc nhưng vẫn chưa phải người trực xuất Liễu Bàn.

Liễu Bàn nhếch môi, lộ ra một nụ cười thân thiết, đứng dậy nói, “Nếu điện hạ nói như thế thì đã cô phụ mối quan hệ kết giao với Trấn Nam Vương chúng ta, tiểu thần cũng chỉ đành cáo từ.”

Nhân Minh thân vương nhìn Liễu Bàn một chút rồi thản nhiên nói, “Nếu liên quan đến Trấn Nam Vương điện hạ mà sứ thần lại rời đi như vậy chẳng phải là phản tác dụng hay sao?”

“Phản tác dụng vẫn đỡ hơn khiến cho Thân Vương điện hạ hiểu lầm.” Liễu Bàn nói, “Nay Tàng Vương vẫn còn, điện hạ chỉ là nhiếp chính mà thôi, Trấn Nam Vương lại phái tiểu thần đến giao hảo với điện hạ. Việc này nếu để Hoàng đế bệ hạ biết được thì chắc chắn sẽ oán hận Trấn Nam Vương. Trấn Nam Vương mạo hiểm như thế, vậy mà Thân Vương điện hạ không cảm kích, thật sự khiến tiểu thần lạnh tâm, hướng chỉ là Trấn Nam Vương điện hạ.”

Nhân Minh thân vương than khẽ, nâng tay chặn lại, “Sứ thần an tọa đi.” Đây là muốn lưu khách lại.

“Sứ thần cũng thấy chỗ khó xử của ta rồi đấy.” Nhân Minh thân vương nói, “Vương diệt tuổi còn nhỏ, không thể chấp chính, chỉ đành để tiểu Vương nhiếp chính tạm. Tiểu vương nhớ rõ trước kia từng đọc được một câu của người Hán các ngươi gọi là: Như chim sợ cành cong. Hiện tại tiểu vương chính là như thế.”

Liễu Bàn cũng không muốn nghe Nhân Minh thân vương tự tình vô nghĩa mà chỉ hỏi thẳng, “Điện hạ cho rằng Tàng Vương còn có thể tỉnh lại hay sao?”

Nhân Minh thân vương nói, “Liễu đại phu là thần y nổi danh Thiên triều, người đã chẩn bệnh cho Vương huynh. Liễu đại phu chắc chắn biết rõ thân thể của Vương huynh hơn so với tiểu vương.”

“Điện hạ, thân phận của tiểu thần trước hết là sứ thần, sau đó mới là đại phu.” Liễu Bàn sửa lại.

“Nước không thể một ngày không có vua, ở Thiên triều của chúng ta, ai chấp chính thì người đó chính là vua.” Tuy rằng sắc mặt của Nhân Minh thân vương vẫn có chút không đồng ý đối với lời nói của Liễu Bàn, nhưng cũng không phản bác, Liễu Bàn lại tiếp tục nói, “Điện hạ cũng biết Vân Quý tuy nằm trong lãnh thổ của Thiên triều nhưng trên thực tế Vân Quý lại tự chủ về mặt chính trị. Giống như tiểu thần, là phụng lệnh Trấn Nam Vương đi sứ quý quốc chứ không phải phụng lệnh Hoàng đế bệ hạ.”

Nhân Minh thân vương nói, “Hoàng đế bệ hạ là nhi tử của Trấn Nam Vương mà?”

“Như vậy điện hạ có biết chuyện này hay không? Nay Thái thượng hoàng của Thiên triều đang làm khách ở Trấn Nam Vương phủ, còn người ở bên cạnh Vương gia chúng ta là đại công tử Minh Lễ điện hạ.” Liễu Bàn bình thản ung dung, “Lãnh thổ của Vân Quý thuộc về Trấn Nam Vương. Nay Hoàng đế bệ hạ kế thừa Thiên triều, tuy rằng đây là vận mệnh của Hoàng đế bệ hạ nhưng không thể không nói Hoàng đế bệ hạ đã mất đi quyền thừa kế lãnh thổ Vân Quý. Phụ tử thì sao? Điện hạ cũng không nên nói với ta cái gì là phụ tử tình thâm. Ta nghe nói khi phụ thân của điện hạ qua đời thì cũng chưa đến năm mươi tuổi, Tàng Vương đi một chuyến vào hoàng cung thì lão Tàng vương qua đời. Cho nên những chuyện về phụ tử tử hiếu thì chỉ có thể nói ở nhà dân chúng bình thường, còn nói trong hoàng thất vương giả thì chỉ là trò cười cho thiên hạ.”

Thấy Liễu Bàn nói ra chuyện bí mật trong hoàng thất thì sắc mặt của Nhân Minh thân vương khẽ biến, hần trách mắng, “Sứ thần, người thật không có quy củ.”

“Thỉnh điện hạ thứ tội.” Liễu Bàn nói, “Tiểu thần nghĩ rằng hiện tại cho dù sau này điện hạ cầm quyền thì vẫn sẽ bảo trì quan hệ lân bang hữu nghị với Vân Quý có đúng hay không?”

“Đây là chuyện đương nhiên.” Nhân Minh thân vương không hề do dự, cho dù hần chấp chính thì cũng sẽ không dễ dàng phá hỏng quan hệ với Vân Nam, dù sao hiện tại mâu dịch giữa Vân Nam và Tây Tạng vẫn là đôi bên cùng có lợi. Hoàng thất Tây Tạng cũng đạt được lợi ích rất lớn từ việc này.

Liễu Bàn cúi mắt xuống, lại nâng lên một đôi mắt hoa đào nhìn về phía Nhân Minh thân vương điện hạ, “Như vậy điện hạ có bày tỏ thành ý giao hảo với Vân Quý hay không?”

Nhân Minh thân vương hơi nghiêng về phía Liễu Bàn rồi thấp giọng hỏi, “Ta không hiểu rõ ý tứ của sứ thần.”

Liễu Bàn mỉm cười, tiến đến bên tai của Nhân Minh thân vương rồi thì thầm trả lời.

Trong mắt của Nhân Minh thân vương hiện lên một chút vui mừng nhưng lại vội vàng che giấu, hắn trịnh trọng nói, “Nếu Trần Nam Vương điện hạ ủng hộ thì tiểu vương nhất định sẽ không quên đại ân này!”

“Trần Nam Vương điện hạ mong Thân Vương điện hạ sớm ngày được toại nguyện.”

Nhân Minh thân vương do dự, “Liễu đại phu, như vậy bệnh tình của Vương huynh....”

“Hết thầy nghe theo điện hạ an bài.”

Hai con sói nhếch môi mà cười, lộ ra bản mặt ăn ý.

Tháng tám ở Tây Tạng rất lạnh, bên ngoài gió lạnh gào thét.

Trong phòng của Lạt Ma đốt chậu than làm cho người ta không còn cảm giác rét buốt, toàn căn phòng ấm áp như ngày xuân. Những đóm lửa bay lên từ chậu than, ánh lửa soi sáng sắc mặt của Lạt Ma.

“Điện hạ, ngài có chuyện gì khó xử hay sao?” Lạt Ma ôn hòa hỏi.

Nhân Minh thân vương thở dài, “Đại sư phụ, ngày mai đại phu người Hán sẽ chẩn bệnh cho Vương huynh, cần hai vị Vương diệt sang đó hỗ trợ.”

“Đại phu Thiên triều chẳng lẽ đáng tin hơn người Tây Tạng chúng ta ư?” Lạt Ma thở dài, “Về phần bệnh tình của Vương, điện hạ biết rõ hơn cả ta, nay các tiểu Vương tử đều đã xuất gia, không còn vương bận việc trần thế, xin điện hạ hãy quay trở về.”

“Ngài không đồng ý để Thiên triều chẩn bệnh cho Vương huynh hay sao?”

Lạt Ma nói, “Chuyện của người Tây Tạng sẽ do người Tây Tạng xử trí, bệnh của người Tây Tạng cũng sẽ do người Tây Tạng chữa trị. Thiên triều là ngoại nhân.”

“Là ta đường đột.” Nhân Minh thân vương thở dài, “Thanh Loan đã gả cho Thiên triều Hoàng đế, nếu....Ta lo lắng Thanh Loan công chúa sẽ sinh ra hiểu lầm.”

“Điện hạ, giữa hai nước chỉ chiến tranh vì lợi ích, ta chưa từng nghe nói hai nước khai chiến vì nữ nhân.”

“Đa tạ đại sư phụ đã chỉ điểm.” Nhân Minh thân vương cảm tạ Lạt Ma.

Lạt Ma thở dài mà không nói thêm gì nữa.

Vì các tiểu Vương tử không đến được nên Liễu Bàn thoải mái bỏ qua quyết định chẩn bệnh cho Tàng vương. Nhưng Phạm Thành có một chút bất mãn, Liễu Bàn nói thẳng, “Ta là đại phu, ta đến giải thích bệnh tình của Tàng Vương cho người biết, cam đoan là khi người trở về có thể bẩm báo kết quả với Hoàng đế bệ hạ và Thanh Loan công chúa.”

Liễu Bàn nói như vậy thì Phạm Thành chỉ đành thu dọn một chút rồi cùng đám người của Trần Nam Vương phủ trở về Vân Quý, sau đó lại từ Vân Quý đi vòng vèo quay về Thiên triều.

Một lần nữa Minh Trạng lại lĩnh hội sự bội bạc của Phượng Cảnh Nam.

Phạm Thành đi sứ không thể nói là thành công nhưng cũng không tính là thất bại, sau khi Minh Trạng hỏi hắn về một loạt sự việc ở Tây Tạng thì theo thông lệ mà thưởng cho hắn bảy ngày nghỉ ngơi, sau đó đến Lý phiên viện làm việc. Trong lòng bắt đầu máng rửa tám đời tổ tông của Phượng Cảnh Nam.

Phượng Cảnh Nam chết tiệt, không biết đàm phán cái quỷ gì với Nhân Minh thân vương, vậy mà chẳng gửi thư báo cho hắn gì cả!

Thù mới hận cũ, Minh Trạh lập tức nghĩ đến việc cải cách thuế muối ở Vân Nam mà hấn lao tâm khổ trí để thực hiện, vừa có thành tựu thì liền bị Phụng Cảnh Nam đá văng thẳng cẳng, cướp đi thành quả thắng lợi khiến hấn uất ức một hồi.

Minh Trạh không thể nói với Nguyễn Hồng Phi chuyện này. Nguyễn Hồng Phi rãnh rỗi thường khuyến khích phụ tử bọn họ trở mặt nhau, nếu Minh Trạh mở miệng thì nhất định là Nguyễn Hồng Phi sẽ đổ thêm dầu vào lửa. Minh Trạh đành đi kể khổ với mẫu thân của mình.

Vệ thái hậu nhìn mọi việc đều trên phương diện công bằng, “Thiên triều không thiết lập quan hệ ngoại giao với Tây Tạng, nhưng Vân Quý lại có liên hệ nhiều năm với Tây Tạng. Người đã viết thư cho phụ vương của người, rốt cục người muốn thế nào nữa?” Là nhi tử của mình nên đương nhiên Vệ thái hậu biết rất rõ, Minh Trạh không có tật xấu gì quá lớn nhưng có một tật xấu là thích chiếm lợi. Đã viết thư cho người ta, còn đòi rước về núi vàng núi bạc nữa sao?

“Ít ra phụ vương có cái gì muốn an bài thì cứ nói với nhi tử một tiếng! Phụ vương không nói thì nhi tử biết đường đâu mà lần.”

Vệ thái hậu cười cười, “Người đừng quên Thiên triều xưa nay không can dự vào nội chính của Vân Quý, phụ vương của người quả thật không cần phải báo trước với người.”

Minh Trạh thì thâm, chưa chịu từ bỏ ý định, “Lợi ích không phải ở hiện tại mà là ở tương lai. Mẫu thân, ngài xem đi, hiện tại phụ vương để phòng nhi tử như để phòng đạo tặc, ngày sau có lợi ích thì chắc chắn sẽ không chịu chia cho một phần nhỏ đâu.”

“Vân Quý Tây Tạng đã sớm giao dịch trà và ngựa, người của Vân Quý quen thuộc Tây Tạng hơn người Thiên triều.” Vệ thái hậu nói tiếp, “Tây Tạng cũng không trừ phú đâu Minh Trạh. Cho dù người muốn khống chế Tây Tạng nhưng khoảng cách quá xa, không thể như Vân Quý là láng giềng gần. Người so đo một chút lợi ích nhỏ để làm gì? Trấn Nam Vương phủ là tấm bình phong tốt nhất của người ở Tây Nam, khi người làm việc mà nghĩ đến Trấn Nam Vương phủ thì cho dù hiện tại người không có lợi ích gì nhưng phụ vương của người cao hứng thì ngày sau người sẽ có vô số lợi ích, đếm cũng không xuể.”

Minh Trạh không chịu bỏ qua, “Dù gì thì nhi tử cũng sẽ viết thư cho phụ vương, phụ vương thật không có trượng nghĩa.”

Minh Trạh uất ức trở về viết thư, trong thư chứa đầy oán giận.

Nội dung thư như sau:

Phụ vương thay lòng đổi dạ:

Nhìn thấy thư như gặp mặt.

Ta cũng không muốn viết bức thư này, nhưng bởi vì tâm can của ta đã bị phụ thân tổn thương nặng nề, vì vậy mấy ngày nay không thể lành lặn. Do đó khiến cho ta không thể không mang theo tâm tình vô cùng bi thương mà đặt bút viết xuống bức thư tràn đầy máu và nước mắt này.

[Phụng Cảnh Nam cơ hồ muốn chết lặn, cái này là cái gì đây? Hấn cũng không biết đã tổn thương Minh Trạh ở chỗ nào mà khiến tên kia viết ra lá thư linh tinh như vậy. Đồ thần kinh!]

Ta đối với phụ vương luôn thấm thiết tình nghĩa, ta không cần nhắc lại thì có lẽ phụ vương cũng cảm nhận được. Ta ở để đô từng định cho đề thi khảo sát xem người cha nào là người hạnh phúc nhất trên đời này? Đáp án rõ ràng thuộc về phụ vương. Bởi vì ngài có một hảo nhi tử tài mao song toàn lại chu đáo và biết thấu hiểu như ta.

[Phụng Cảnh Nam thật muốn đỏ mặt dìm Minh Trạh, quá mất mặt, còn định làm cuộc khảo sát như vậy nữa ư? Thế diện của tổ tông đã bị tên tiểu tử này bôi nhọ rồi!]

Đương nhiên mọi người đều biết rõ chuyện này, ta xưa nay luôn rất khiêm nhường, cũng không cần phải nói thêm nữa. Tuy rằng hiện tại phụ tử chúng ta cách xa muôn sông nghìn núi, nhưng trên mặt tinh thần thì ta chưa từng có ngày nào dám quên phụ vương. Trong chuyện triều chính, bất cứ tin tức gì liên quan đến Vân Quý thì ta nhất định sẽ báo trước cho phụ vương.

Ta đối xử với phụ vương như người thân cận nhất, dù sao thì đây cũng là ta đơn phương tình nguyện nghĩ như vậy, ta cũng chỉ có một mình ngài là phụ thân. Ta đối với phụ thân như thế nào? Còn phụ thân thì đối với ta như thế nào? Xem ra tình cảm chí công vô tư của ta cũng không được phụ vương quý trọng.

[Đọc đến đây thì Phượng Cảnh Nam vẫn chưa nhìn ra ý đồ của Minh Trạ muốn nói cái gì, đành phải kiên nhẫn mà đọc tiếp.]

Đối với chuyện đi sứ Tây Tạng, phụ vương phái sứ thần khác để đàm phán bí mật với người Tây Tạng, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của ta. Việc này khiến cho ta vô cùng đau lòng.

Lúc trước phụ vương quyết ý muốn ta nghị thân với Tây Tạng. Nay Thanh Loan công chúa vẫn còn ở đây vậy mà phụ vương lại đi ủng hộ Nhân Minh thân vương thống trị Tây Tạng, phụ vương đem hôn sự của ta và Thanh Loan công chúa đặt ở chỗ nào?

Có lẽ phụ vương có tính toán khác, nhưng dù sao thì việc này cũng liên quan đến ta, chẳng lẽ phụ vương không thể gửi thư báo với ta một tiếng hay sao? Hay là phụ vương cho rằng ta làm Hoàng đế sẽ gây bất lợi cho Trần Nam Vương phủ?

Nếu phụ vương có ý này thì thật sự là đang đo lòng quân tử của ta.

[Còn bóng gió mắng Phượng Cảnh Nam là tiểu nhân, Phượng Cảnh Nam thẳng mồm xì một tiếng khinh miệt để đáp lại.]

Vì thế ta đau lòng muốn chết, ba ngày không có tâm trạng ăn uống, hiện tại xơ xác như hoa cúc, thân thể cầm cự không nổi, ngã bệnh một trận.

Phụ vương đã phá nát trái tim rực lửa của ta thành từng mảnh nhỏ, ta cho rằng phụ vương nên có lời giải thích thỏa đáng đối với thể xác và tinh thần đã tổn thương trầm trọng của ta. Bằng không, việc này sẽ ảnh hưởng không nhẹ đến tình cảm phụ tử sâu nặng giữa ta và phụ vương.

Mong chờ hồi âm.

Lạc khoản: Minh Trạ tàn tạ như hoa cúc.

Đối với việc Minh Trạ không biết xấu hổ mà tự so sánh chính mình là hoa cúc thì Phượng Cảnh Nam thật sự muốn đi ra ngoài để nôn mửa một trận. Đồ không có da mặt.

114. Chương 114

Nhưng Minh Trạ ít khi viết thư như vậy, Phượng Cảnh Nam sớm lĩnh hội bản tính của Minh Trạ, tuy rằng tiểu tử này rất giận nhưng hiện tại nếu thật sự khiến cho Minh Trạ hiểu lầm thì cũng không tốt.

Vì muốn giấu bó tình cảm phụ tử sâu đậm của mình và Minh Trạ mà Phượng Cảnh Nam đành phải đề bút giải thích.

Chuyện này vốn đã rất uất ức đối với hắn, hắn là lão tử vậy mà phải cúi đầu nhường nhịn nhi tử, thế nhưng Phượng Cảnh Kiên còn ngồi ở bên cạnh châm dầu vào lửa, “Tiểu hài tử nhân hậu như Minh Trạ thật sự hiếm thấy, biết tìm ở đâu ra nữa? Người phải biết tích phúc, có chuyện gì thì nói một tiếng, Minh Trạ sẽ không có ý kiến gì đâu.”

Bên cạnh có một đại gian tặc như thế này khiến Phượng Cảnh Nam bỗng nhiên cảm thấy chính mình hoàn toàn không cần thiết phải giải thích với Minh Trạ.

Vì thế Phượng Cảnh Nam viết xuống một bức thư rất ngắn.

Nội dung trong thư quả thật không hề vẻ vang.

Phượng Cảnh Nam gửi cho Minh Trạ một phong thư, tuy rằng Phượng Cảnh Nam tự nhận là văn võ song toàn, nhưng bởi vì có người ở bên cạnh đâm chọc khiến Phượng Cảnh Nam phải rút ngắn rất nhiều, sau đó mới gửi đến để đồ.

Minh Trạ đang cùng Thiện Nhân Hầu chơi cờ thì Hà Ngọc mang theo một chiếc hộp kín tiến đến, cúi người dâng lên trước mặt ngự tiền.

Thiện Nhân Hầu có kiến thức rộng rãi, đương nhiên nhận ra được chiếc hộp kín chuyên dụng của Trần Nam Vương phủ, bèn đứng dậy muốn lui ra thì Minh Trạ liền khoát tay mỉm cười, “Không sao, đường bá ngồi đi. Là phụ vương gửi thư cho trẫm thôi.”

Kiểm tra niêm phong, Minh Trạ xé phong thư rồi lướt qua một lần, sau đó đem thư đặt vào trong tay áo, lại cúi đầu đắm chìm trên bàn cờ, miệng thì hỏi, “Đến đâu rồi? Đến phiên trẫm đúng không?”

“Dạ.” Rõ ràng là đến phiên Thiện Nhân Hầu người ta, nhưng Minh Trạ hỏi như vậy thì Thiện Nhân Hầu đương nhiên phải biết ngoan ngoãn nghe lời.

Minh Trạ vuốt ve quân cờ trắng, cau mày một hồi thì mới thận trọng đặt xuống nước cờ tiếp theo.

Người ta chơi cờ vây xưa nay đều là dùng ngón trỏ và ngón giữa để kẹp cờ, như vậy trông mới tao nhã tiêu sái. Còn Minh Trạ thì chẳng hề có trình độ chơi cờ vây, hắn dùng ngón cái và ngón trỏ để cầm quân cờ, đáng vẻ vô cùng quê mùa. Ở thời này chẳng có hoạt động gì để giải trí, hắn đã học sơ qua cách chơi cờ vây, đọc chút sách dạy đánh cờ, chẳng qua không nhớ rõ cho lắm mà thôi.

Minh Trạ còn rất thành thật, thuận miệng khoe ra chiến tích của mình, “Nói đến cờ vây, trẫm từng thắng phụ vương của mình. Hiện tại sự vụ quá nhiều, không có thời gian nghiên cứu về cờ vây như trước nữa.”

Kỳ nghệ của ngài như vậy mà còn thắng được Trần Nam Vương thì cũng biết phụ tử các người chơi cờ tệ cỡ nào rồi! Thiện Nhân Hầu nào dám thắng Minh Trạ, nhưng nếu muốn bại bởi Minh Trạ thì còn khó hơn cả đánh thắng, thật sự cần phải có một chút kỹ thuật phức tạp. Thiện Nhân Hầu nhin xuống cảm giác học máu để chơi nước cờ dễ, trong lòng nôn mửa, ngoài miệng thì phải khen ngợi Minh Trạ, “Bệ hạ chơi cờ thật đúng là thiên bẩm.”

Minh Trạ cười ha ha không ngừng, cũng không chịu tin, nói với Thiện Nhân Hầu, “Đường bá đang nịnh trẫm, phụ hoàng bảo rằng phụ vương của trẫm chơi cờ rất tệ, trẫm chỉ là chơi giỏi hơn phụ vương một chút mà thôi, cho nên mới có thể thắng phụ vương.”

“Trẫm và phụ hoàng chơi cờ thì ít khi có cơ hội thắng phụ hoàng.” Trừ phi hắn tra tấn Phượng Cảnh Kiên đến mức chịu không nổi thì Phượng Cảnh Kiên mới tùy tiện chịu thua. Đương nhiên với tiêu chuẩn của Minh Trạ thì hắn cũng không nhìn ra người ta cố ý thua hay là thế nào, dù sao chỉ cần hắn thắng là hắn vui vẻ rồi.

Từng nước cờ lần lượt hạ xuống, Minh Trạ lại thắng Thiện Nhân Hầu một ván, thắng còn không tính, hắn còn chỉ điểm Thiện Nhân Hầu, tỷ như, “Đường bá, ngài xem đi, chỗ này của trẫm rõ ràng sắp bị vây kẹt cứng cả rồi, vì sao ngài lại đặt cờ ở hướng đó. Ồi chao, quá ngốc nghếch. Ồi chao, còn nơi này nữa nè, đường bá xem đi, trẫm đang dùng kế, vì sao ngài không nhìn mà lại nhảy vào bẫy như thế, đường bá, ngài phải động não một chút chứ.”

Thiện Nhân Hầu ôn hòa nói, “Bệ hạ, tài trí của ngài sâu như biển cả, người bình thường làm sao sánh bằng. Thần nhất thời nhìn không ra, nay nghe bệ hạ giảng giải thì tiểu thần mới sáng tỏ một chút.”

“Không sao không sao, khi trẫm vừa học chơi cờ thì cũng không biết, lúc ấy...” Minh Trạ suy nghĩ một chút, nhặt lên một quân cờ, vừa gãi đầu vừa nói, “Là Thừa Ân Công dạy trẫm chơi cờ. Kỳ nghệ của Thừa Ân Công thật không tệ, trẫm phải thắng Thừa Ân Công ba ván thì mới tính là xuất sư. Đường bá, ngài phải động não một chút, đừng để thua liên tiếp như vậy, nếu không về sau chơi cờ sẽ mất tự tin đó.”

“Dạ, Hoàng thượng nói rất đúng.” Thiện Nhân Hầu cảm thấy đầu mình gần như muốn hói.

Minh Trạ còn bày đặt phô trương, “Đường bá, trẫm chấp người ba nước cờ.”

Thiện Nhân Hầu đành phải tiếp tục chịu đựng cảm giác học máu mà cùng Minh Trạ chơi cờ.

Hôm nay Nguyễn Hồng Phi ra ngoài có việc, đến trưa Minh Trạng giữ Thiện Nhân Hầu ở lại dùng ngọc thiện, sau đó lại tiếp tục chơi cờ thêm hai canh giờ. Đến khi Thiện Nhân Hầu về nhà thì mệt mỏi đến mức ngay cả một ngón tay cũng nhấc lên không nổi.

Thiện Nhân Hầu phu nhân kinh hãi, nghĩ rằng trượng phu bị ngược đãi ở trong cung, nước mắt lập tức rưng rưng nơi khóe mắt, “Hầu gia, ngài bị sao vậy?”

Thiện Nhân Hầu không còn sức để xua tay, tinh thần và thể xác của hắn đã hoàn toàn kiệt quệ, nhắm mắt kêu khào vài tiếng, “Không sao, chỉ thác tùng Thánh thượng mà thôi.”

Vì sao thác tùng Thánh thượng mà lại thành bộ dáng này!

Thiện Nhân Hầu phu nhân thật sự muốn hỏi thêm vài câu nhưng nhìn thấy trượng phu sắp đứt hơi thì lập tức vội vàng phách người đi thỉnh ngự y, lại gọi tất cả con cái trong nhà ra đây.

“Nhìn thử một chút xem phụ thân của các người bị gì thế này?” Thiện Nhân Hầu phu nhân ở chính sảnh cho nên chỉ che miệng không dám khóc lớn, hai hàng lệ rờn rờn chảy dài, “Từ trong cung trở về thì giống như già thêm mười tuổi, nói cũng không nói nổi.”

Vài huynh đệ kinh hãi, nghĩ rằng phụ thân bị phong hàn, vội vàng tiến vào xem phụ thân.

Thiện Nhân Hầu vừa mệt vừa uể oải, biết phu nhân hiểu lầm, bèn nỗ lực mở một mắt, kêu khào trách mắng, “Chỉ là cùng Hoàng thượng chơi cờ mà thôi, các người làm gì vậy? Không được đi thỉnh ngự y, để trong cung biết được thì sẽ nghĩ thế nào về ta? Mẫu thân của các người hồ đồ, các người cũng hồ đồ theo hay sao?”

Thiện Nhân Hầu phu nhân hỏi một cách lo lắng, “Hầu gia, nếu không thoải mái chỗ nào thì cứ nói đi! Bọn nhỏ đều đang ở đây cả!”

Thiện Nhân Hầu dở khóc dở cười, khoát tay nói, “Chỉ là mệt mỏi mà thôi, trước tiên mang đến một bát canh cho ta, sau đó truyền bữa tối, ta rất đói bụng.” Lại phân phó đám con cháu, “Lui xuống hết đi, Triết nhi lưu lại.”

Đám con cháu đều cáo lui.

Phượng Triết ngồi bên cạnh phụ thân, Thiện Nhân Hầu viết vài chữ trong lòng bàn tay của nhi tử rồi nhẹ giọng phân phó, “Đi đi, cẩn thận một chút.”

Phượng Triết hành lễ cáo lui.

Minh Trạng không biết chính mình lôi kéo Thiện Nhân Hầu chơi cờ cả ngày khiến lão nhân người ta bị tra tấn gần mất nửa cái mạng. Hắn vui vẻ rạo rực đi dùng văn thiện với Nguyễn Hồng Phi, Minh Trạng luôn có khẩu vị rất tốt vào buổi tối, nhưng hôm nay hắn lại đặc biệt cảm thấy thoải mái, vì vậy ăn hết bát cơm này đến bát cơm khác.

Thấy Minh Trạng ăn ngon miệng như vậy, Nguyễn Hồng Phi cũng có thêm khẩu vị, bèn ăn thêm nửa bát cơm, cười hỏi, “Vì sao hôm nay lại sảng khoái như thế?”

“Ừm, nghe nói kỳ nghệ của Thiện Nhân Hầu không tệ, ta tìm Thiện Nhân Hầu vào cung chơi cờ. Ai ngờ chỉ là hư danh mà thôi.” Minh Trạng cảm thán một tiếng, phân tích với Nguyễn Hồng Phi, “Có thể là người khác thấy hắn là Hầu gia, lại lớn tuổi nên mới nhường cho hắn. Ta thấy kỳ nghệ của Thiện Nhân Hầu chỉ bình thường mà thôi, đánh có một ngày mà thua ta mấy chục ván. Ta còn phải chỉ điểm hắn, vậy mà hắn cũng chẳng thể thắng nổi. Sau đó thấy sắc mặt của hắn thật sự không ổn, ta mới thả cho hắn trở về.”

Minh Trạng ân cần nói, “Chắc vì già rồi nên mới hiểu thắng, có lẽ là bị bại dưới tay ta nên cảm thấy mất mặt, thần sắc tái nhợt, ta còn thưởng cho hắn hai củ nhân sâm trăm năm, bảo hắn đem về tẩm bổ.”

Nguyễn Hồng Phi suýt nữa đã sặc chết, Minh Trạng vỗ vỗ lưng của Nguyễn Hồng Phi rồi đưa bát canh cho hắn uống, sau đó mới nói, “Ăn uống từ từ, có ai dành với người đâu.”

“Ta bị người dọa sặc đó.” Nguyễn Hồng Phi cười khúc khích, “Người nói thật chứ mồm mồm? Người cảm thấy kỳ nghệ của mình có thể thắng được Thiện Nhân Hầu ư?”

“Đúng vậy, trước kia ta còn thắng cả phụ vương nữa mà, người cũng tận mắt thấy rồi đấy thôi.” Minh Trạng xem như là người rất có tự tin.

Nguyễn Hồng Phi hừ một tiếng, “Phụ tử các người chơi cờ đều tệ như nhau.”

“Người đang ganh tị với ta!” Tiểu Minh ù không phục, ưỡn ngực lên rồi lớn tiếng tuyên cáo.

Buổi tối Minh Trạng lại lén lút đọc thư của Phượng Cảnh Nam rồi cười thầm thì một hồi.

“Đọc cái gì thế?” Nguyễn Hồng Phi thấy Minh Trạng đang đọc cái gì đó dưới ánh nến, vừa xem vừa cười run người.

“Thư phụ vương gửi cho ta.”

Nguyễn Hồng Phi tò mò, “Chẳng phải là người tuyệt giao với hần rồi sao?”

“Làm gì có, đó là phụ thân của ta mà.” Minh Trạng vui vẻ giấu thư vào trong ngực, Nguyễn Hồng Phi nhào qua, sờ vào ngực của tiểu Minh ù, Tiểu Minh ù bèn giả vờ kêu oai oái, “Đáng chết, đừng lợi dụng ăn thịt người ta!”

Nguyễn Hồng Phi đành phải bỏ qua chuyện lá thư, trước tiên ăn thịt tiểu Minh ù trước đã.

Tiểu Minh ù hết cần lại liếm rồi hôn, bắt đầu tiến hành dày vò Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi nhất thời cũng không còn tâm tư để đọc thư.

Sáng ngày hôm sau Nguyễn Hồng Phi mới đọc thư của Phượng Cảnh Nam. Chỉ xì một tiếng khinh miệt, xoa xoa thắt lưng đau nhức, hần lập chí tối nay phải đòi lại gấp đôi.

Kết quả là đến tối Minh Trạng lại đọc thư dưới ánh nến, vừa xem vừa cười run người.

“Đọc cái gì vậy?” Nguyễn Hồng Phi lại hỏi, hần phải trả giá cho sự hiếu kỳ của mình.

“Thư của phụ hoàng gửi cho ta.” Nói xong Minh Trạng lại giấu thư vào trước ngực.

Nguyễn Hồng Phi vẫn như cũ, nhào về phía tiểu Minh ù.

“Lại lợi dụng ăn thịt người ta, đồ sắc lang chết tiệt.” Tiểu Minh ù lại bắt đầu oán trách.

Kết quả là sau khi lặn qua lộn lại, vẫn y như ngày hôm trước, đến hôm sau Nguyễn Hồng Phi mới nhớ đến thư của Phượng Cảnh Kiên, đến khi mở thư ra thì chỉ có một tờ giấy trắng.

Tiểu Minh ù nhảy lên lưng của Nguyễn Hồng Phi, đắc ý phe phẩy đầu, không ngừng cười to, “Lừa được người rồi, lừa được người rồi, vậy mà cũng mắc mưu. Phi Phi, người thật sự rất háo sắc. Có phải ngày nào cũng muốn háo sắc người ta hay không? Già rồi mà chả nên nét gì cả.”

Nguyễn Hồng Phi suýt nữa đã học máu, cái tên mồm mĩm không biết xấu hổ này! Hần nhéo mũi của tiểu mồm mĩm mấy cái khiến tiểu mồm mĩm cười cặc cặc không ngừng.

Minh Trạng đến hậu cung, thuật lại chuyện của Tàng Vương với Thanh Loan công chúa.

Thanh Loan công chúa nghe xong thì yên lặng một hồi lâu, sau đó mới lên tiếng, “Chỉ cần các Vương đệ ở bên cạnh Lạc Ma thì thần thiếp đã an tâm. Bệ hạ, thần thiếp có thể chuẩn bị một ít dược liệu và lễ vật gửi cho phụ vương và các đệ đệ hay không?”

“Đương nhiên có thể.” Minh Trạng ôn hòa nói, “Nay Tây Tạng có Nhân Minh thân vương, có Lạc Ma, thật đáng tiếc là bọn họ đặt được lập trường nhất trí trên một phương diện nào đó, sứ thần của chúng ta không thể giúp ích được gì.”

Thanh Loan công chúa cũng không nổi giận, chỉ bình thản nói, “Không có liên minh vĩnh viễn, nếu Lạc Ma thật sự một lòng vì Nhân Minh thúc thúc thì sẽ không giữ lại các đệ đệ của thần thiếp. Bệ hạ, hiện tại cũng không phải cơ hội quá tốt. Thân phận của bệ hạ không thích hợp can dự trực tiếp vào nội chính của Tây Tạng. Chỉ cần giữ vững quan hệ với Lạc Ma thì cơ hội rồi cũng sẽ đến.”

“Công chúa nói rất đúng.”

Minh Trạng rất tán thưởng Thanh Loan công chúa, nhưng cũng chỉ là tán thưởng mà thôi.

Hắn là Hoàng đế Đại Phượng, làm việc gì cũng phải đặt lợi ích của Đại Phượng lên hàng đầu, tiếp theo là để ý đến lập trường của Trần Nam Vương phủ. Hiện tại Thanh Loan công chúa cũng không phải người tốt nhất để hắn đầu tư hợp tác.

Minh Trạm bắt đầu nói chính sự với Nguyễn Hồng Phi, “Phi Phi, không biết hiện tại Lưu Ảnh đã đến chỗ của Lý Phương chưa? Lý Phương có tin tức gì cho người hay không?”

“Đã đến nơi, Lý Phương gửi tặng một hộp hải châu, bảo ta tặng cho lão bà của mình.” Nguyễn Hồng Phi nói tiếp, “Ta sẽ bảo đảm người Thiên Xu gửi đến, nếu thích thì người cứ giữ lại.”

Đáng lý lúc ban đầu nghe hai chữ lão bà thì Minh Trạm theo quán tính sẽ phản bác một câu, “Ai là lão bà của ai?” Nhưng tâm tư của hắn đã đặt hết vào mấy viên hải châu, cũng không để ý đến việc Nguyễn Hồng Phi chiếm lợi trong lời nói với hắn, trái lại còn bảo, “Không biết tiểu Ảnh nhà ta thế nào rồi?”

Nguyễn Hồng Phi cảm thấy trong thiên hạ không có ai có thể nịnh hót bằng Minh Trạm. Ban đầu thì lên lúc gọi người ta là tiểu tam, tiểu hồ ly, tiểu yêu tinh này nọ, hùng hù hỏ hỏ bấy lâu nay, hiện tại thấy Lưu Ảnh có hữu dụng đối với hắn thì lại thân thiết xưng người ta là tiểu Ảnh. Cho dù Nguyễn Hồng Phi là người đầu ấp tay gối với Minh Trạm nhưng cũng cảm thấy ngượng thay cho bản tính kém cỏi của Minh Trạm.

“Người yên tâm đi, Lưu Ảnh có chút bản lĩnh, chỉ cần đủ thời gian thì hắn sẽ hoàn toàn thuyết phục được Lý Phương.”

Nếu không phải Lý Phương rất thích Lưu Ảnh thì sẽ không mạo hiểm đồng ý cho Lưu Ảnh quay về đế đô vấn an phụ mẫu của mình.

Trong lòng của Minh Trạm có một chút hâm mộ, hắn cảm thán, “Đây gọi là mị lực.” Vì sao hắn đi ra ngoài chẳng có ai đến gần hắn, chỉ có hắn một lòng một dạ thay Phi Phi nhà hắn đề phòng sắc lang thôi vậy.

Tình cảnh của Lưu Ảnh lúc này cũng không tốt, tuy rằng Lý Phương rất thích lưu ảnh, hơn nữa tình cảm có một chút thật lòng. Nhưng Lý Phương có thể hoành hành ở trên biển lâu như vậy, có được quy mô tương đối lớn trong đám hải tặc thì chứng tỏ người này chẳng phải người bình thường.

Đừng nhìn mặt ngoài thô lỗ, kỳ thật Lý Phương là người rất tinh tế.

Hắn có một chút hoài nghi đối với việc Lưu Ảnh không thành thật ở đế đô, kinh động quan phủ, Lý Phương bóp cằm Lưu Ảnh mà hỏi, “Thả cho người ra ngoài thì người liền tác quái tác quái, người cảm thấy thiếu người làm thịt à?”

Lưu Ảnh không hề chớp mắt, chỉ hỏi lại Lý Phương, “Người muốn giết ta hay sao?”

Lý Phương đương nhiên không nữ, nếu muốn giết thì đã sớm giết từ lâu.

“Nếu ta muốn giết chết đám thủ hạ của người thì bọn họ đã sớm chết rồi.” Đẩy tay của Lý Phương ra, Lưu Ảnh sờ sờ phần cằm bị Lý Phương vừa bóp chặt, hắn khinh thường đối với cơn giận của Lý Phương, “Nếu có thể kinh động quan binh đế đô thì người nghĩ là ta không có cách thoát thân hay sao?”

Cơn tức của Lý Phương xông thẳng lên đầu, cả giận nói, “Mụ nội nó, vậy vì sao người không thoát thân, hả? Người còn trở về đế đô làm gì?”

Lưu Ảnh có chút khát nước, hắn đi châm trà, đột nhiên nhìn thấy phần cằm của mình bị Lý Phương bóp chặt đến mức hiện lên hai dấu tay bầm tím trong gương, Lưu Ảnh không thèm rút trà mà lại nâng tay ném ấm trà về phía Lý Phương rồi tức giận mắng chửi, “Mụ nội người, người lại làm mặt của ta bầm tím rồi này! Tên khốn kiếp! Lão tử không làm thịt người cũng không được!”

Lý Phương võ công cao cường, nhanh chóng né đầu sang một bên để tránh đi ấm trà, nhưng kết quả vẫn bị nước trà nóng tạt vào nửa thân người. Tiếp theo lại là Lưu Ảnh nào đến đòi đánh đòi giết, Lý Phương vội nói, “Ta đâu có dùng lực, ta không phải cố ý mà!”

“Người không phải cố ý, người đang nói láo sao?” Lưu Ảnh có chút nóng tính, hắn hận nhất bản tính thô lỗ này của Lý Phương, thân thể của Lưu Ảnh rất dễ lưu lại dấu vết, Lý Phương lại thường mạnh tay, khiến hắn sâu muốn chết.

Tuy Lưu Ảnh chỉ khoa chân múa tay nhưng vẫn là nam nhân hàng thật giá thật, khi nóng nảy đánh người thì quả thật khá mạnh. Lý Phương cũng không phải mình đồng da sắt, làm sao mà không biết đau cơ chứ. Lý Phương la oai oái vài tiếng, bắt đầu né tránh, Lưu Ảnh liên tục cào cào khiến Lý Phương phải chụp lấy hai cổ tay của Lưu Ảnh, cả giận nói, “Ta vẫn chưa tính sổ với người đó, người muốn bị đánh hay sao?”

“Tính sổ. Tốt lắm, nhào vào đi, chúng ta cùng nhau tính sổ.” Lưu Ảnh giật cổ tay thoát khỏi sự kìm hãm của Lý Phương, xoay người ngồi xuống ghế, hỏi Lý Phương, “Người cảm thấy ta sai chỗ nào? Ta đi ra ngoài gặp người thì sao? Ta không có mặt mũi gặp người ta hay là không thể gặp người ta, hả? Lúc trước là cái tên khốn kiếp nào đồng ý để ta đến để đó?”

“Chẳng phải là người bị bệnh hay sao?” Lý Phương thật sự không có cách nào khác, hấn yêu quý Lưu Ảnh, thật sự là yêu quý. Lưu Ảnh bị hấn bắt được trên đất liền, ban đầu chịu khổ không ít, cũng không muốn sống. Kể từ khi Lý Phương phát hiện tình cảm của mình thì Lưu Ảnh nói, nếu không thể gặp phụ mẫu một lần thì thà rằng đi chết.

Lý Phương cũng không thể nhìn Lưu Ảnh chết, đành miễn cưỡng đồng ý.

Lưu Ảnh nhướn lông mày, “Cái gì gọi là tác quái tác quái, cái gì gọi là thấy thiếu người làm thịt?”

“Nếu không phải người chạy loạn ở bên ngoài thì ta cũng đâu cần cho người trông coi.” Lý Phương tự nhận là có chút chiếm hữu, ôn hòa nói với Lưu Ảnh, “Người tỉnh táo một chút đi, Lưu Ảnh, ngoại trừ tấm chân tình của lão Lý ta thì đám công tử giả nhàu ở để đó có ai thật lòng đối xử tốt với người hay không?”

“Đúng vậy, khốn nạn như người cũng không có bao nhiêu người.” Lưu Ảnh phải y phục, thản nhiên nói, “Người cũng không cần phải hạ thấp tất cả người trong thiên hạ. Lý Phương, người vỗ ngực tự nói một tiếng thử xem, ta nói có đúng hay không?”

Lý Phương không lên tiếng.

“Ta nói trở về thì nhất định sẽ trở về.” Lưu Ảnh bình thản nói, “Đám người Lưu Hải có thiếu một móng nào hay không? Có bị thương hay không? Có bình an hay không?”

“Người cảm thấy ta thật sự không có cơ hội chạy trốn hay sao?”

Lúc này cơn giận trong lòng của Lý Phương hoàn toàn bị dập tắt, ôm Lưu Ảnh vào trong lòng, ân cần nói, “Tiểu Ảnh, chẳng phải là ca ca nóng sốt ruột hay sao? Ta thật sự rất thích người, thích người bằng cả tấm lòng, chỉ cần nghĩ đến có tên khốn nào đó muốn có người thì ta liền hận không thể băm nát tên đó cho hả dạ.”

“Ồ, vậy cảm tạ sự yêu thích của người.” Lưu Ảnh đẩy Lý Phương ra, “Ta phải đi tắm, có chút mệt mỏi, người ra ngoài trước đi.”

Lý Phương vui đến mức đuôi lông mày cũng cong lên, “Để ta hầu hạ người, coi như đền tội.”

Lưu Ảnh mỉm cười, ngũ quan bình thường lại sinh ra vài phần kiều diễm.

115. Chương 115

Cũng sóng to gió lớn như trên biển, lúc này đế đô dường như cũng xuất hiện bầu không khí sâu xa khó hiểu, cảm giác âm u dần dần bao trùm.

Trong vòng nửa tháng, phủ đệ náo nhiệt nhất đế đô hiển nhiên thuộc về phủ của Kính Mẫn đại trưởng Công chúa. Kính Mẫn đại trưởng Công chúa trước sau cử hành hôn lễ cho hai nhi tử. Nguyễn Gia Duệ thì không cần phải bàn đến, đây là quý nữ tư sinh của hoàng thất được đế đô công nhận. Thiện Nhân Hầu trước kia ở tận Hoài Dương, mới đến đế đô không lâu nhưng đã làm rất nhiều việc thiện, tỷ như Thiện Nhân Hầu quyên góp một vạn lượng bạc cho Thiện Nhân đường của Thái hậu.

Lúc này Minh Trạng mới phát hiện, “Được đường có cái tên không đúng cho lắm, vừa nghe qua sẽ khiến người ta nghĩ rằng Thiện Nhân đường là sản nghiệp của Thiện Nhân Hầu.” Lập tức vung bút lên, sửa lại tấm biển của Thiện Nhân đường thành Hoàng thất Thiện Nhân đường.

Lễ đính hôn của Nguyễn Gia Duệ vừa mới cử hành thì Triệu gia lại xảy ra một vụ án mạng. Phụ thân của Triệu Thanh Di là Triệu Như Tùng thất cổ tự sát.

Dương nhiên vô duyên vô cớ ai lại muốn chết cơ chứ.

Tuy rằng lần này Triệu gia đã đánh mất cơ hội lớn, Hoàng thượng thu hồi tấm biển ngự ban ở thời Nhân Tông hoàng đế, đáng lý Triệu đại nhân còn có chút tâm như tro tàn, chẳng qua được lão bà và nhi tử cùng nhau khuyên giải an ủi, cho nên trong một thời gian ngắn cũng sẽ không muốn tự sát.

Cái chết của Triệu đại nhân có lẽ nên truy cứu trách nhiệm từ bài viết trên Tập san Hoàng thất.

Bài viết này có tên là: Lừa đời lấy tiếng, vì sao không chết?

Chủ bút chẳng phải ai khác, chính là bút pháp thần kỳ, chủ bút Trầm tiểu cử nhân của Tập san Hoàng thất, Trầm Chuyết Ngôn.

Tuy rằng triều đình không phán Triệu gia dắc tội nhưng Trầm Chuyết Ngôn lại đứng trên lập trường của hai nhà Triệu Kỷ mà phê phán hành vi ham vinh hoa phú quý, bức tử liệt nữ của Triệu gia. Trầm Chuyết Ngôn quả thật đang nói ra tiếng lòng của Minh Trạng, đại ý chính là: Triệu gia tự nhận oan uổng, nếu chuyện này là hiểu lầm thì với sự anh minh của bệ hạ, chỉ cần Triệu gia đích thân đến để đô giải thích hôn ước trước kia giữa hai nhà Triệu Kỷ, nhất là chuyện này do đệ đệ thay đại ca thú thê, thì chắc chắn bệ hạ sẽ nghĩ ra kế sách vẹn toàn cho đôi bên. Nhưng Triệu gia vì xuất thân cao quý của Nguyễn thị, không nỡ đánh mất vinh hoa phú quý, bèn đuổi Kỷ thị ra khỏi Triệu gia. Mà Kỷ gia vô tình vô nghĩa, không chịu tiếp nhận nữ nhi bị đuổi về, khiến Kỷ thị bước vào con đường cùng.

Trầm Chuyết Ngôn kết thúc: Vinh hoa phú quý rất mê hoặc lòng người. Danh môn gia tộc vì ham vinh hoa phú quý vô cớ trục xuất thê tử thì phải tự hỏi bốn chữ mà Nhân Tông hoàng đế khen ngợi Mục Đức Trung Túc đặt ở đâu? Lừa đời lấy tiếng đến ngày hôm nay, Triệu Như Tùng, vì sao người không chết đi?

Triệu Như Tùng là văn sĩ, xưa nay xem thanh danh là tánh mạng, nên nhớ hiện tại Tập san Hoàng thất phát hành cả nước. Triệu Như Tùng đọc được bài viết này thì làm sao còn mặt mũi mà tiếp tục sống?

Một sợi dây thừng đoạt mệnh.

Triệu gia suy sụp, Triệu Thanh Di trực tiếp xông đến Trầm gia, tuy Trầm Chuyết Ngôn là thư sinh nhưng Triệu Thanh Di cũng chẳng mạnh mẽ gì cho cam. Hơn nữa tuy rằng Trầm Chuyết Ngôn không biết võ công nhưng trước kia sống cuộc sống vất vả, cắt cỏ đốn củi, tất cả những chuyện lao động tay chân đều đã trải qua, vì vậy về sức lực thì chẳng kém cõi so với vị Bảng nhãn Triệu Thanh Di này.

Hai người hoàn toàn là tự mình xông trận, lăn lộn dưới đất đánh đến nửa canh giờ.

Rốt cục là Ngô Uyển đang ngồi trên xe ngựa băng ngang qua, thấy trước cửa Trầm gia lũ lượt người kéo đến rất náo nhiệt, vội vàng phái người tách hai người bọn họ ra.

Trầm Chuyết Ngôn chảy máu mũi ròng ròng, hấn cũng không để ý, chỉ dùng tay quệt ngang, nói với Triệu Thanh Di đã bầm dập mặt mũi, “Loại người như Triệu Như Tùng đáng lý phải chết từ lâu! Ngay cả Triệu bảng nhãn, bề ngoài ngấn nấp nghiêm túc như vậy nhưng trong lòng cũng xấu xa dơ bẩn, ta thấy chẳng khác gì Triệu Như Tùng!”

Triệu Thanh Di chỉ hận không thể trực tiếp đâm chết Trầm Chuyết Ngôn, trong mắt tràn đầy thù hận, chỉ vào Trầm Chuyết Ngôn rồi cả giận nói, “Trầm Chuyết Ngôn, đừng tưởng là người có cừu làm Tổng đốc thì muốn làm gì thì làm! Việc này ta nhất định sẽ kiện lên ngự tiền để đòi công đạo!”

“Ta chờ người đó!” Trầm Chuyết Ngôn không hề sợ hãi!

Triệu Thanh Di hùng hổ dẫn người rời đi.

Trầm Chuyết Ngôn nhìn thấy Ngô Uyển thì vội vàng thỉnh người vào bên trong.

Ngô Uyển vốn không muốn đi vào, nhưng thấy bộ dáng như vậy của Trầm Chuyết Ngôn thì nàng cũng biết bài viết trên tập san của Trầm Chuyết Ngôn đã dẫn đến đại họa, tuy Trầm Chuyết Ngôn hành văn rất tốt, nhưng cách làm người lại không được khéo cho lắm, vì vậy mới thuận đường tiến đến xem một chút.

Vừa đến thì lại gặp Triệu gia đang báo thù, Ngô Uyển lại càng không yên tâm, liền bước vào nhà của Trầm Chuyết Ngôn.

Trầm Chuyết Ngôn phái lão bộc trong nhà pha trà mời Ngô Uyển, còn chính mình thì đi vào bên trong rửa mặt thay y phục.

Ngô Uyển là người rất thông minh, nàng xem như hiểu rõ Trầm Chuyết Ngôn, Trầm Chuyết Ngôn cũng không phải người không có chừng mực, bỗng nhiên lại viết ra bài đó, còn xảy ra án mạng nữa chứ.

Ngô Uyển thở dài, “Triệu Như Tùng bắt ngờ tự sát, hiện tại thật sự khó xử.”

Lỗ mũi của Trầm Chuyết Ngôn nhét hai cục bông, thấy nữ nhân âu yếm của mình đang bày ra vẻ mặt như vậy thì hẳn cảm thấy hơi mất thể diện một chút, “Ta đâu có bảo họ Triệu đi tìm cái chết, là hẳn cảm thấy xấu hổ mà tự sát, cũng coi như gặp báo ứng! Nếu không phải Triệu gia lòng lang dạ sói thì Kỷ thị làm sao lại bị bức tử như thế?” Nói đến câu cuối thì tăng thêm vài phần trịnh trọng.

.....

Sân khấu nhỏ:

Phượng Cảnh Nam viết hồi âm cho Minh Trạm, Phượng Cảnh Kiền ngồi bên cạnh quan sát, Phượng Cảnh Nam liếc mắt nhìn con kỳ đà này, sau đó đề bút viết: Minh Trạm: nhi tử của ta.

Phượng Cảnh Kiền xì cười: Cảnh Nam, người xem đi, Minh Trạm viết thư cho người, nếu không phải là phụ vương thân ái thì chính là phụ vương thân thương trong lòng ta, vì sao người có thể viết ra những từ quá nề nếp ngăn nắp như vậy cho được?

Phượng Cảnh Nam xụ mặt nói: Viết vậy là hay nhất rồi.

Phượng Cảnh Kiền mỉm cười đề nghị: Không thì viết thế này, Minh Trạm tuần tú khả ái.

Phượng Cảnh Nam nghĩ đến bản mặt tươi cười xấu xa của Minh Trạm thì cảm thấy viết như vậy rất nịnh hót, bèn không chịu sửa.

Phượng Cảnh Kiền mỉm cười khuyên nhủ: Minh Trạm ưa đom đóm, người khen hắn đẹp thì hắn nhất định rất cao hứng.

Phượng Cảnh Nam đành phải sửa lại, viết: Minh Trạm tuần tú khả ái.

Tiếp tục viết: Chuyện Tây Tạng, một lời khó nói hết.

Phượng Cảnh Kiền cắt ngang: Làm sao có thể mở đầu bằng chuyện chính sự buồn tẻ như vậy cho được, đúng là ngốc nghếch, để ta dạy cho người, trước tiên phải nói vài câu quan tâm đến Minh Trạm, tỷ như, ăn đầy đủ không, khỏe không, ngủ ngon không....

Phượng Cảnh Nam cực kỳ bất mãn khi bị người nào đó ba lần bốn lượt xen vào chuyện viết thư của mình. Ấy thế mà người nào đó lại chẳng hề có bất kỳ cảm giác nào, cứ một mạch lải nhải luận thuyên.

Phượng Cảnh Nam giận dữ: Đừng tưởng là ta không biết Hoàng huynh cùng tiểu tử kia tư thông mờ ám, hừ! Bắt tay với diệt nhi để tính kế đệ đệ của mình, Hoàng huynh xem ta là kẻ ngốc hay sao?

Phượng Cảnh Kiền cười ha ha: Làm gì có, ha ha ha.

Đại gian tế rốt cục tự động câm miệng, chỉ trong chốc lát Phượng Cảnh Nam viết xong hồi âm cho Minh Trạm.

.....

Rốt cục Minh Trạm hiểu được nguyên nhân vì sao Trần Nam Vương phủ có thể làm Thổ hoàng đế, hẳn lấy thư của Phượng Cảnh Nam ra rồi đọc cẩn thận.

Chữ viết của Phượng Cảnh Nam xưa nay luôn cương nghị quyết đoán, không rồng bay phượng múa như Nguyễn Hồng Phi.

Nội dung thư như sau:

Minh Trạm tuần tú khả ái:

[Kỳ thật chỉ cần nhìn dòng đầu tiên thì Minh Trạm đã mỉm cười. Người như Phượng Cảnh Nam sẽ không nói những lời dẻo mồm như thế. Câu này vừa nhìn là biết có người chỉ giáo, âm điệu thật quen thuộc.]

Hoàng huynh bảo rằng người thích cách xưng hô như vậy, nhưng theo ý của ta thì nam tử hán đại trượng phu cũng không cần coi trọng vẻ ngoài. Người và Hoàng huynh thật sự là người hám hư vinh. Nay ta cảm thấy thật hối hận khi đưa người đến đế đô lúc còn nhỏ như vậy, kết quả là chỉ học được mấy thứ không thành thật.

Về thư của người, ta nghĩ hiện tại người hẳn là đã cảm nhận được, người nên ngồi ổn trên ngai vàng của mình trước, còn những chuyện khác thì tính sau. Vì chuyện này mà người dám oán giận ta, ta cảm thấy lá gan của người luôn rất lớn.

Nay chẳng những lá gan lớn mà dã tâm còn lớn hơn.

Mông của mình mà vẫn để lộ tứ phía, còn dám có dã tâm qua mặt phụ thân để can thiệp chuyện Tây Tạng. Người cũng không cần phải đem chuyện của Thanh Loan công chúa ra nói, Công chúa của Tây Tạng còn nhiều lắm, muốn nghị thân với Tàng Vương thì cứ thú thêm vài Công chúa về là được chứ gì.

Hiện tại, việc quan trọng nhất đối với người là xử lý tốt chuyện đế đô.

Gan của người lớn như đạo phỉ, quả thật ta không biết nên nói thế nào cho phải. Hy vọng người có thể xử lý viên mãn, bằng không ngày sau kêu cứu với ta, để xem ta có cứu cái mạng chó của người hay không!

Người suy nghĩ đi đâu vậy hả?

Một thế hệ của Nghi thân vương cũng chỉ dừng lại ở chức hầu tước. Tuy đông dân nhưng chỉ là đám ô hợp mà thôi.

Đến lúc này ta nghĩ người không cần phải giăng lưới lớn để bắt cá nữa. Con cá lớn đã nằm dưới mí mắt của người, lò lửa đã sẵn sàng, cứ trực tiếp thả vào nồi là được.

Nếu người vẫn chưa biết kẻ nào là con cá lớn thì đầu óc của người có vấn đề rồi đấy. Có đích tử thì truyền cho đích tử, không có đích tử thì truyền cho trưởng tử, từ trước đến nay đều là như thế, đầu óc của Nghi thân vương cũng không khác gì người bình thường.

Người không cần để ý đến chuyện Tây Tạng. Đây là giao dịch giữa Vân Quý và Tây Tạng, Tàng Vương đã thất thế, ánh mắt của ta chỉ có thể nhìn vào người chiến thắng, Tàng Vương không phải nhi tử của ta, hẳn xảy ra chuyện thì ta không có nghĩa vụ đi cứu viện.

Minh Trạm, nếu người muốn biết tình hình cụ thể thì thật quá đáng. Về phần người muốn giải thích với Thanh Loan công chúa, nếu cảm thấy khó xử thì người cứ nói rõ với nàng ta, bảo rằng phụ thân của nàng ta đã xuống đài, mong rằng nàng ta tự trọng, như vậy còn có thể bảo trì tôn nghiêm của một Công chúa.

Tuy rằng tàn khốc nhưng đây là sự thật. Nếu người vẫn không thể hài lòng thì cũng phải hiểu cho tấm lòng của lão phụ thân này chứ, thật sự không dễ dàng gì khi tiểu nhi tử của ta đã bị tiểu lão bà của hắn làm giảm giá trị như vậy.

[Trước kia Minh Trạm cảm thấy Phượng Cảnh Nam thật sự không phải một người cha tốt, mỗi khi hắn tức giận sẽ ngậm nguyên rủa Phượng Cảnh Nam. Nay đã nhiều năm trôi qua, Minh Trạm cảm thấy tấm lòng của lão phụ thân nhà mình kỳ thật cũng không quá tệ. Cuối cùng Phượng Cảnh Nam viết:]

Nhi tử, phụ thân giải thích như vậy, không biết người có hài lòng hay không.

Nếu vẫn chưa hài lòng thì ta nghĩ là người đang bị ngứa da rồi đấy.

Đối với mấy tên ngứa da, chân ngoài dài hơn chân trong thì ta nhất định sẽ toại nguyện cho hắn.

Lạc khoản: Nếu còn dám tư thông với Hoàng huynh thì phụ thân này sẽ không khách khí với người đâu.

Minh Trạng chắc lưỡi, văn chương của Phượng Cảnh Nam thật kỳ lạ, cái gì mà gọi là tư thông cơ chứ, hẳn và Phượng Cảnh Kiên chỉ là bá diệt kết giao bình thường mà thôi. Xí, lại đi nghĩ oan cho người ta rồi.

Cũng như Phượng Cảnh Nam, người mà Minh Trạng nghi ngờ đầu tiên chính là Thiện Nhân Hầu.

Kỳ thật Phượng Cảnh Nam đã nói đúng tâm tư của Minh Trạng, ở thời này rất chú ý đến quy củ. Có đích tử thì truyền cho đích tử, không có đích tử thì truyền cho trưởng tử. Quy củ này lưu truyền ngàn đời.

Đến thế hệ của Thiện Nhân Hầu thì Thiện Nhân Hầu xuất thân là đích tử.

Chuyện cơ mật quan trọng như vậy, cấu kết với đám thế gia, có thể lặng lẽ ám sát Tổng đốc một tỉnh, tuyệt đối không thể là người vô danh!

Minh Trạng suy nghĩ một chút, lại truyền Thiện Nhân Hầu vào cung chơi cờ.

Đối với việc Hoàng thượng trầm mê đánh cờ thì đám triều thần đều tỏ vẻ, đây là thú vui tao nhã, dù sao chơi cờ vẫn hay hơn luyện đan. Vì thế mọi người đều về nhà trau dồi kỳ nghệ, mong đợi một ngày nào đó có thể bộc lộ tài năng trước mặt Hoàng đế bệ hạ.

Minh Trạng lại một hơi thắng hơn mười ván, mỉm cười nói với Thiện Nhân Hầu, “Kỳ nghệ của đường bá vẫn chẳng tiến bộ một chút nào, trầm cứ thắng mãi, thật sự là quá ngượng ngùng.”

“Kỳ nghệ của bệ hạ hơn người, tiểu thần không thể sánh bằng.”

Minh Trạng cười nói, “Ngày ấy trẫm có nói với mẫu thân về chuyện của Thiện Nhân đường, chuyện này nói ra thì cũng thật đáng chê cười. Cái tên Thiện Nhân đường là do trẫm thuận miệng đặt, ai ngờ lại trùng với phong hào của đường bá.”

Thiện Nhân Hầu cười nói, “Cũng không sao, chẳng qua Thiện Nhân đường hành y tế thế, có trùng tên thì cũng là vinh dự cho thần.”

Minh Trạng khoát tay, “Như vậy không được. Trẫm nghĩ, hiện tại trẫm đã đăng cơ, còn chưa ban thưởng cho các bá thúc, không bằng đổi phong hào cho đường bá đi, đường bá thấy thế nào?”

“Cứ theo như lời của bệ hạ là được.”

Minh Trạng chỉ về phía ván cờ rồi cười nói, “Trẫm chơi cờ với ai cũng chẳng thoải mái như với đường bá. Về phần tước hào của đường bá....” Cười một cái, nói vòng vo, “Trẫm đã nghĩ ra thánh chỉ, đường bá cứ trở về thì sẽ biết.”

Thiện Nhân Hầu chỉ đành nuốt xuống sự hiếu kỳ, tiếp tục chơi nước cờ dở để nịnh hót Minh Trạng.

Minh Trạng và Thiện Nhân Hầu chơi cờ được nửa ván thì Phủ doãn để đô Điền Văn Hoa dâng lệnh bài cầu kiến.

Thiện Nhân Hầu liền xuất cung.

Điền Văn Hoa tiếp nhận một vụ án nan giải, Triệu băng nhân Triệu Thanh Di của Triệu gia đem bài viết trên Tập san Hoàng thất do Trầm Chuyết Ngôn chủ biên cáo trạng lên Phủ doãn nha môn của đế đô, lý do là: Bài viết của Trầm Chuyết Ngôn không có căn cứ xác thực, dùng ngòi bút bôi nhọ dẫn đến bức tử mạng người.

Điền Văn Hoa muốn xin ý kiến từ Hoàng thượng, Minh Trạng nói thẳng, “Nếu chuyện gì cũng phải do trẫm xử lý thì trẫm còn cần Phủ doãn để đô như người để làm gì?”

Điền Văn Hoa gặp phải một vụ án đau đầu, đành phải quay trở về tự xử lý.

Minh Trạng hoàn toàn không cảm thấy Trầm Chuyết Ngôn có gì sai, nay Triệu Như Tùng đã chết, Triệu gia bắt đầu chiếm lĩnh thế thượng phong trong dư luận. Nhưng Kỷ thị bị bức tử trước kia thì lại không có ai truy cứu?

Nếu Triệu Như Tùng bị bức tử, như vậy thật sự nên đi hỏi Triệu gia một câu, Kỷ thị chết như thế nào?

Chẳng lẽ một nữ nhi ở độ tuổi thanh xuân lại vô duyên vô cớ đến trước nhà người ta mà tự sát hay sao?

Đúng là báo ứng!

Giết người đền mạng.

Chẳng lẽ một người đã chết thì tất cả những gì đã phạm tội trước kia đều có thể tha thứ bỏ qua hay sao? Có thể trở hoàn toàn trở thành một người tốt hay sao? Thật là nực cười!

Nếu Triệu Như Tùng không thẹn với lương tâm thì vì sao lại tự sát?

Lúc này Triệu gia cũng có người lần lượt đến nhà truy điệu.

Khác với Minh Trạng không hề đồng tình đối với Triệu gia, cái chết của Triệu Như Tùng bỗng nhiên khiến người trong thiên hạ đều đối xử bình thường trở lại với Triệu gia. Thậm chí bọn họ cảm thấy Trầm Chuyết Ngôn dùng lời lẽ quá đáng, dẫn đến án mạng, thậm chí có người trong triều yêu cầu nghiêm trị Trầm Chuyết Ngôn.

Tang sự của Triệu gia rốt cục cũng tiến hành chậm lại.

Triệu Thanh Di cố ý muốn cáo trạng, Tiễn Vĩnh Đạo nài nỉ khuyên nhủ, “Người cũng xem như đã từng học ở Vạn Lý thư viện vài năm, Thanh Di, nghe lời ta đi, hãy dẹp êm mọi chuyện.”

“Tiên sinh không biết gia phụ oan uổng thế nào đâu.” Hai mắt của Triệu Thanh Di đầm lệ, khóe mắt đỏ hoe, “Hoàng thượng chưa định tội Triệu gia thì cũng không đến phiên một cử nhân nho nhỏ như hần mứa bút thị phi! Đồ đệ cũng không tin trên đời này không có công lý!”

Tiến Vĩnh Đạo vì muốn khuyên nhủ Triệu Thanh Di nên trong phòng cũng không lưu lại người khác. Thấy đồ đệ của mình vẫn bướng bỉnh, Tiễn Vĩnh Đạo bưng lên tách trà đã vơi, thở thật dài một tiếng, chỉ nói một câu, “Thanh Di, người cũng không còn nhỏ nữa, người ắt là biết rõ Tập san Hoàng thất xuất phát từ đâu?”

Lời này của Tiễn Vĩnh Đạo dường như đã đập nát ý chí cuối cùng của Triệu Thanh Di, trong cổ họng của Triệu Thanh Di cất lên một tiếng rên rỉ vô cùng đau khổ, thậm chí hần không thể chịu nổi sự đau đớn quá lớn như thế, thân thể đơn bạc như một cây trúc bị bẻ cong. Triệu Thanh Di khom người xuống, mái tóc đen nhánh xõa ra như thác nước, bám vào hai gò má tái nhợt, cổ họng bất chợt khó chịu, đột nhiên hộc ra một ngụm máu tươi xuống đất.

“Thanh Di, người sao vậy?” Sắc mặt của Tiễn Vĩnh Đạo mang theo một chút đau lòng thương xót, vội vàng đứng dậy đỡ lấy Triệu Thanh Di, sắc mặt của Triệu Thanh Di hơi đỏ ửng một chút, hần nhắm mắt lại rồi lắc đầu, “Tiên sinh, đồ đệ không sao, chỉ là máu không chảy về tim mà thôi.”

Khóe mắt với những nếp nhăn hằn sâu của Tiễn Vĩnh Đạo tràn đầy bi thương, hốc mắt đỏ lên, ôm lấy vai của Triệu Thanh Di mà bắt đầu rơi lệ như mưa.

Sư đồ hai người ôm nhau khóc ròng.

Vụ án giữa Triệu gia và Trầm Chuyết Ngôn chưa khai thẩm thì Triệu Thanh Di đã đến Phủ doãn để đồ rút đơn kiện, lặng lẽ dẫn theo mẫu thân đưa linh cữu của phụ thân quay về nguyên quán để an táng.

116. Chương 116

Trầm Chuyết Ngôn cũng phụng chỉ tiến cung.

Minh Trạng nói, “Chuyết Ngôn, trước kia người cũng không phải người quyết liệt như vậy.” Đương nhiên Minh Trạng hoàn toàn không có một chút hảo cảm nào đối với Triệu gia, bằng không cũng sẽ không thu hồi tấm biển ngự ban của Triệu gia.

Nhân Tông hoàng đế là tổ phụ của Minh Trạng, Minh Trạng cho rằng chính mình lấy thứ thuộc về nhà của mình là điều hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Nhưng Minh Trạng hiểu rõ Trần Chuyết Ngôn, kỳ thật bản tính của Trần Chuyết Ngôn có thể xem là nhu hòa, bằng không cũng sẽ không động lòng đối với nữ nhân mạnh mẽ như Ngô Uyển. Con người thường hướng đến những thứ mà mình khiếm khuyết, tỷ như tiểu Minh ừ không có mỹ mạo, hẳn phải tìm kẻ có mỹ mạo đứng đầu thiên hạ để nâng mình lên cho cân bằng.

Bản tính của Trần Chuyết Ngôn hoàn toàn khác hẳn với Lâm Vĩnh Thường, một người bởi vì uống rượu mà bỏ lỡ ân khoa mùa xuân, có thể theo bản năng mà coi trọng một nữ nhân thông minh khôn khéo như Ngô Uyển thì xác thực người này cũng có chút đạo lý.

Việc này cũng làm cho ngòi bút của Trần Chuyết Ngôn không quá sắc bén, hơn nữa theo bản tính của Trần Chuyết Ngôn thì sẽ không thể viết ra tám chữ Lừa đời lấy tiếng, vì sao không chết như vậy.

Minh Trạng cảm thấy hơi khó hiểu.

Trần Chuyết Ngôn cúi đầu, cũng không chịu nói rõ, “Thần chỉ muốn đòi lấy công đạo cho Kỷ cô nương mà thôi. Còn nữa, Triệu gia làm như thế vốn là mua danh chuộc tiếng. Nếu để hấn ung dung tự tại như thế thì thử hỏi thiên lý đặt ở đâu?”

“Chẳng lẽ bởi vì người gặp được Ngô Uyển nên đặc biệt chán ghét đám nam nhân không có trách nhiệm hay sao?”

Trần Chuyết Ngôn lắc đầu, “Không liên quan đến Ngô cô nương, thần là người Chiết Mân, đương nhiên hiểu rõ Triệu gia hơn người khác. Bệ hạ, đừng nhìn đám thư hương dòng dõi như thế, trên thực tế đều là lòng lang dạ sói, không từ bất cứ thủ đoạn nào. Nay bên ngoài hy sinh một Kỷ cô nương thì mới có người đứng ra vạch tội Triệu gia. Trên thực tế bởi vì Kỷ cô nương xuất thân từ Kỷ gia, đó cũng là danh môn có tiếng ở Chiết Mân, vì thế mới có người biết chuyện, dẫn đến vụ án khiến mọi người chú ý. Kỳ thật rất cục có bao nhiêu người còn bị thảm hơn cả Kỷ cô nương, hoặc là cả đời không thể để cho người khác biết, cứ như vậy mà không có bằng chứng, bị chôn vùi mãi mãi.”

“Thần nghĩ sinh mạng của các nàng cũng là sinh mạng.” Ánh mắt của Trần Chuyết Ngôn đột nhiên sáng rực, dường như đã hạ quyết tâm, thật lâu sau mới cắn môi rồi nhẹ giọng nói, “Tuy rằng Triệu gia rút đơn kiện, nhưng nhất định sẽ không dễ dàng để yên, thay vì để kẻ khác nói hư nói vượn với bệ hạ thì không bằng để thần đích thân nói rõ chuyện này.”

“Thần và Triệu gia có mối thù không đội trời chung.” Lời này của Trần Chuyết Ngôn dọa Minh Trạng nhảy dựng.

Minh Trạng sờ vòng ngọc trên cổ tay, chợt nghe Trần Chuyết Ngôn nói, “Gia mẫu vốn là tú nương ở Chiết Mân, bởi vì tay nghề tinh thông mà có thể nuôi sống cả nhà bằng việc làm thợ ở tú phường của Triệu gia. Sau đó, vì nhận thấy tay nghề của gia mẫu xuất chúng mà Triệu gia ép buộc gia mẫu phải bán nghề cho bọn họ. Nhưng sau khi gia mẫu giao ra tay nghề thì Triệu gia vẫn chưa từ bỏ ý định, sợ gia mẫu sẽ bán tay nghề của mình cho kẻ khác, vì vậy lại ép buộc gia mẫu nhập phủ làm thiếp. Chưa tròn một tháng thì gia mẫu đã qua đời ở phủ Triệu gia.”

“Bệ hạ, chuyện của gia mẫu có oan hay không?” Trần Chuyết Ngôn quỳ dưới đất, một hàng lệ rơi xuống từ khóe mắt.

Oan hay không?

Ở trong mắt của Triệu Thanh Di thì phụ thân của hấn rất oan ức.

Nhưng trong mắt của Trần Chuyết Ngôn thì báo ứng của Triệu gia đã là quá muộn.

Rất khó có thể xem nhẹ phú quý, tuy rằng trong tư tưởng của Minh Trạng thì Triệu gia cũng chẳng phải kẻ nhân đức thiện mỹ gì cả, nếu không thì nhất định sẽ không xảy ra chuyện của Kỷ thị.

Nhưng tư tưởng là một chuyện, chân chính nghe người ta giấp mặt tố cáo lại là chuyện khác.

Minh Trạng không thể không suy nghĩ, bên dưới vinh hoa phú quý cần có bao nhiêu dơ bẩn và máu tươi để dựng nên.

Một Triệu gia vì phú quý của gia tộc mà có thể làm nhiều chuyện không từ thủ đoạn như thế, còn hoàng thất thì sao? Hoàng thất bởi vì sự thống trị của mình mà hy sinh bao nhiêu máu nước mắt và mạng người

Có một câu gọi là: thiên tử giận dữ, máu chảy thành sông.

Đây là nghiệp chướng!

Minh Trạng bỗng nhiên ngộ ra một điều, hẳn nhớ đến những chuyện xảy ra trong lịch sử, mỗi khi kết thúc một triều đại thì thường thường sẽ là lúc một gia tộc hoàn toàn diệt vong.

Có lẽ đây cũng là báo ứng!

Nhìn về phía Trầm Chuyết Ngôn, Minh Trạng than nhẹ, “Người cũng không làm gì sai trong chuyện này. Về tình về lý thì đều không sai. Chuyết Ngôn, người đứng dậy đi.”

Trầm Chuyết Ngôn dùng tay áo lau nước mắt rồi đứng lên. Minh Trạng cảm thấy trong lòng không thoải mái, hẳn hỏi Trầm Chuyết Ngôn, “Một phần của mẫu thân người đã đưa ra ngoài chưa?” Đừng bảo là vẫn còn ở Triệu gia, nếu để Triệu gia điều tra được xuất thân của Trầm Chuyết Ngôn thì chẳng phải sẽ đào mộ của mẫu thân Trầm Chuyết Ngôn lên để trút hận hay sao?

Trầm Chuyết Ngôn gạt đầu, cất lên giọng mũi, “Cảm tạ bệ hạ đã quan tâm, thần và cữu cữu đã mang di cốt của gia mẫu đến nơi khác, người bình thường không thể tìm thấy.”

“Hãy, thật khổ cho người và Lâm Vĩnh Thường, hơn nữa cữu cữu của người đã làm đại quan mà vẫn có thể nhện xuống không trả thù Triệu gia.” Minh Trạng cảm thấy nếu đổi lại là hẳn thì đã sớm đâm chết họ Triệu từ lâu rồi.

Trầm Chuyết Ngôn không phải không biết thẹn khi Hoàng thượng khen cữu cữu của hắn, kỳ thật nếu Minh Trạng tìm lại một chút lý lịch khi Lâm Vĩnh Thường làm Ngự sử thì sẽ biết những tham quan bị Lâm Vĩnh Thường ngự tấu có hơn mười người đều họ Triệu, những người này nếu không xuất thân từ Triệu gia ở Chiết Mân thì cũng có liên hệ với Triệu gia.

Nhưng bởi vì sức chiến đấu của Lâm Vĩnh Thường quá mạnh mẽ, số người bị hắn ngự tấu thật sự rất nhiều cho nên những kẻ họ Triệu bị rơi vào danh sách cũng không quá chú ý đến việc này.

Triệu gia cũng thật sự có mất không trông, đặc tội hai cậu cháu nhà này đúng là xúi quẩy. Minh Trạng nhện không được mà cảm thán một hồi.

Minh Trạng vừa mới đăng cơ thì liền triệu bốn vị hầu tước đến để đô rồi ban thưởng hậu hĩnh. Dù sao thì Minh Trạng cũng sẽ không keo kiệt trong chuyện thu mua lòng người. Ở bên ngoài đều nói bệ hạ thánh minh.

Tiếp theo Minh Trạng làm một động tác thứ hai khiến người ta chú ý, hắn sửa lại tước vị của Thiện Nhân Hầu thành Thiện Kỳ Hầu.

Trước tiên miễn bàn đến trình độ văn hóa của Minh Trạng, dù sao thì hai chữ Thiện Kỳ có dụ ý đẹp hơn hẳn Thiện Nhân. Nhưng thánh chỉ của Hoàng đế đã ban xuống, vì vậy mọi người lên nghị luận một chút cũng là điều hiển nhiên.

Bởi vì hiện tại cũng không có quyền lợi thức tế trong hoàng thất cho nên Thiện Nhân Hầu đành ngoan ngoãn tiếp chỉ, những người khác cũng không còn gì để nói. Nhưng bỗng nhiên Hoàng thượng lại sửa đổi phong hào cho Thiện Nhân Hầu có vai vế lớn nhất trong bốn vị hầu tước, chuyện này không thể không làm cho người ta suy nghĩ sâu xa.

Hành động sâu xa của Hoàng thượng lại trùng hợp ngay khi tam tiểu thư của Thiện Kỳ Hầu làm lễ đính hôn với nhà Kính Mẫn đại trưởng Công chúa, nhi tử của Kính Mẫn đại trưởng Công chúa và Thiện Nhân Hầu phủ kết thông gia, điều này có nghĩa Hoàng thượng đối xử khá tốt với Thiện Nhân Hầu, Công chúa kết thân với hoàng thất, đây cũng là thái độ bình thường.

Mặc dù hoàng thất không nhất định là quyền cao chức trọng, chỉ cần có huyết thống hoàng thất, chỉ cần an phận như Thiện Kỳ Hầu thì cả đời đương nhiên sẽ gắn với hai chữ cao quý.

Kính Mẫn đại trưởng Công chúa cho nhi tử đính hôn với nữ nhi hoàng thất chính là vì muốn được an ổn. Nay đột nhiên vô duyên vô cớ Hoàng thượng sửa lại phong hào của Thiện Nhân Hầu.

Không biết về phương diện này có hàm nghĩa gì hay không?

Người Thiên triều có khả năng và trí tưởng tượng trong việc lý giải tâm tư của những kẻ ngồi trên thượng vị hoàn toàn hơn hẳn những tộc người khác. Chưa kể thánh chỉ của Minh Trạng gây nên tiếng vang lớn như vậy, nhớ ngày đó Hoàng thượng chỉ nhảy mũi vài cái, đánh rắm vài cái thì đã có không biết bao nhiêu người suy đoán Hoàng thượng có ý gì?

Tỷ như phong hào của Thiện Nhân Hầu được sửa đổi thì lập tức có người ngầm bắt mẫn, “Chỉ là trùng tên với Thiện Nhân đường mà thôi, hướng chỉ phong hào của ca ca xưa nay vẫn thế, là Nhân Tông hoàng đế thấy ca ca có công cứu Thái hồ chống lũ, vì vậy Nhân Tông hoàng đế mới đích thân phong thưởng. Nay nói sửa liền sửa, như vậy quy củ tổ tông đặt ở đâu?”

“Ca ca hiện tại là đường bá của Hoàng thượng, bắt quá chỉ là trùng tên với được đường của Thái hậu thì bèn đòi sửa lại phong hào của ca ca. Ngày sau nếu phong hào của ta giống con chó của Thái hậu thì e rằng ta cũng phải nhường đường cho một con chó!” Lâm Giang Hầu phồng mang trợn má, nói một cách bất mẫn.

Thiện Nhân Hầu cả giận nói, “Người nói cái gì vậy?”

Mắng đệ đệ một câu, hần nói tiếp, “Không được để ta nghe những câu như thế nữa, bằng không quốc pháp gia quy cũng sẽ không tha cho người!”

Lâm Giang Hầu vội la lên, “Chẳng lẽ ca ca cứ như vậy mà đồng ý ư?”

“Quay về đọc sách đi.” Thiện Nhân Hầu liếc mắt nhìn đệ đệ, thản nhiên nói, “Ăn nhiều cơm, ít nói một chút.” Ở đế đô mà còn dám nói năng làm càn như thế, huyết thống của bọn họ đối với hoàng thất hiện tại đã khá xa, không tiếp nhận thì còn có thể làm gì đây?

Lâm Giang Hầu thở dài, “Cùng là con cháu của Thái Tông hoàng đế vậy mà lại như thế?”

“Đại ca, chúng ta không cần so đo, nhưng còn con cháu của chúng ta thì sao?”

Chú ý đến chuyện của Thiện Nhân Hầu không phải chỉ có giới danh môn vọng tộc ở đế đô, bởi vì Minh Trạng thường viết các động thái của triều đình lên Tập san Hoàng thất, vì vậy chuyện này chỉ cần người nào thích đọc Tập san Hoàng thất thì sẽ biết được.

Dòng họ của Tấn Vương ở tận Đại Đồng, nay là Tấn Quốc Công đang nói với nhi tử Phụng Khang Bảo, “Thủ đoạn của bệ hạ quá gấp rút.”

Phụng Khang Bảo đáp, “Bệ hạ có chí khí hiên ngang.”

Tấn Quốc Công thở dài, “Hiên ngang hay không hiên ngang, Thái thượng hoàng vẫn còn khỏe mạnh mà Hoàng thượng đã sửa lại quy củ trong thiên hạ. Hay, nay các thần tử thế nào, cũng đâu có ai chịu khuyên can.”

Phụng Khang Bảo hiển nhiên không có chung ý kiến với phụ thân của mình, “Phụ thân, Hoàng thượng vừa đăng cơ liền cải cách thuế muối, nhi tử ở bên ngoài nghe nói hiện tại giá muối đã giảm hơn ba phần so với trước kia, dân chúng đều ca tụng ân đức của Hoàng thượng.”

Tấn Quốc Công lắc đầu cười cảm thán, “Mặc dù dân chúng ca tụng Hoàng thượng nhưng Hoàng thượng muốn thống trị thiên hạ thì cũng không thể chỉ dựa vào dân chúng là đủ.”

Tuy rằng vô số dân chúng trầm trồ ca ngợi việc cải cách thuế muối nhưng trong tầng lớp quan viên, có ai chân chính tán thưởng Hoàng thượng anh minh hay không? Mong vừa ngồi lên ngai vàng thì đã bắt đầu dẹp bỏ quy củ, lập ra phép tắc mới, có đủ uy vọng hay không? Thủ hạ có phục hay không?

Tuy rằng tân hoàng có hành động anh minh, nhưng trong mắt của Tấn Quốc Công thì lúc này Hoàng đế hiển nhiên không phải một Hoàng đế chính chắn.

Nhưng mặc kệ dư luận nói thế nào thì Minh Trạng vẫn dựa theo bản tính của mình để làm Hoàng đế.

Minh Trạng chỉ không ngờ là Triệu gia lại phản kích Trầm Chuyết Ngôn nhanh như vậy.

Đương nhiên Triệu gia không nhằm vào Trầm Chuyết Ngôn mà bọn họ trực tiếp muốn loại bỏ ngọn núi chống lưng lớn nhất của Trầm Chuyết Ngôn, người đó chính là: Tổng đốc Hoài Dương, Lâm Vĩnh Thường.

Triệu Thanh Di mặc tang y dâng tấu chương lên triều đình, bảo rằng Lâm Vĩnh Thường giả tạo thân phận, Lâm Vĩnh Thường không phải người Chiết Mân mà là tôn tử của phạm quan Phạm Lâm Hi: thủ hạ của Lệ thái tử thời Nhân Tông hoàng đế, mấy năm nay mai danh ẩn tích, trốn trong triều đình, có âm mưu đen tối.

Tin này vừa tung ra thì khắp thiên hạ đều ồ lên.

Ngay cả tết Trùng dương mà Minh Trạng cũng chưa kịp tổ chức.

“Thật đáng ngạc nhiên.” Minh Trạng nói với Lại bộ Thượng thư Trịnh Lâm Trọng và Công bộ Thượng thư Lý Bình Chu, “Trẫm đã điều tra, khi Lâm Vĩnh Thường thi cử nhân thì Trịnh Lâm Trọng người đang nhậm chức Tổng đốc Chiết Mân. Khi Lâm Vĩnh Thường thi ân khoa mùa xuân thì lão Lý người làm quan chủ khảo. Hai người các người thấy thế nào?”

Cho dù hai người có trung thành hay chính trực đến đâu thì cũng không thể nói chính mình có mắt không trông.

Lý Bình Chu là người đứng đầu trong các tướng quốc, đương nhiên đáp trước, “Bệ hạ, khi thi tú tài thì sẽ có ba người nghiệm chứng lai lịch, sau đó là thi hương, ân khoa mùa xuân, mỗi một kỳ thi đều nghiệm chứng lai lịch rất cẩn thận, huống chi Lâm đại nhân làm quan trong triều đã lâu, lúc trước Lâm đại nhân làm Ngự sử, từng vì triều đình và dân chúng mà đứng ra đòi công lý chính nghĩa, cho nên dặc tội không ít người. Còn nữa, cháu của Lâm đại nhân lại có hiềm khích với Triệu gia, thiên hạ đều biết việc này. Nay Lâm đại nhân còn trẻ mà có địa vị cao như thế, được bệ hạ trọng dụng. Có câu, kẻ không bị đổ kỵ là vì tài trí bình thường. Có lẽ có người ghen tị hãm hại cũng nên.”

Trịnh Lâm Trọng lấy ra bộ văn kiện hộ tịch của Lâm Vĩnh Thường từ trong tay áo, bên trong còn có ảnh vẽ chân dung của Lâm Vĩnh Thường, Trịnh Lâm Trọng trầm giọng cất tiếng, “Thỉnh bệ hạ xem qua, bức vẽ này của Lâm đại nhân tuy được vẽ lúc còn thiếu thời, nhưng mặt mày ngũ quan đều rõ ràng. Bức vẽ này cũng không phải người của Hộ bộ vẽ, mà là ở quê nhà của Lâm đại nhân, do Phúc Châu phủ vẽ, cũng không có dấu vết giả tạo.” Thành thật mà nói thì ở thời này tranh chân dung của mọi người cũng không giống người thật cho lắm. Nhưng việc này sẽ liên lụy không chỉ một hai người. Hoàng thượng triệu nhị vị Thượng thư đến nghị luận, Trịnh Lâm Trọng làm Tổng đốc Chiết Mân ngay thời đó, vậy mà bên dưới lại xảy ra chuyện này, vì thế phải lập tức làm rõ mới được.

Lý Bình Chu xem như tin tưởng ái đồ của chính mình, hần nói thẳng, “Bệ hạ, Phạm Lâm Hi năm đó chết trong ngục vì bệnh, mọi người trong nhà đều bị sung quân Tây Bắc làm nô dịch, trên người nô dịch sẽ có dấu khắc. Việc này cũng đơn giản thôi, chỉ cần nghiệm thân là sẽ biết ngay. Chẳng qua Lâm Vĩnh Thường là nhất phẩm Tổng đốc mà gặp phải chuyện nhục nhã như vậy thì thần thật sự không đành lòng.”

Mặc dù Lý Bình Chu không đành lòng nhưng trong tấu chương của Triệu Thanh Di có câu: Nếu không đúng sự thật thì cam nguyện nhận tội phỉ báng.

Chuyện này không bằng không chứng, Triệu gia dám tố cáo Tổng đốc của một tỉnh, lại là tâm phúc của ngự tiền! Cho dù muốn báo thù cho phụ thân thì cũng không thể liều mạng như thế. Cho nên cũng có không ít người hoài nghi, có lẽ thân thể của Lâm Vĩnh Thường quả thật có vấn đề.

Người xem náo nhiệt thật không ít, lập tức có người đề nghị, triệu Lâm Vĩnh Thường quay về để đồ tự biện giải, tạm dừng nhiệm vụ chủ bút Tập san Hoàng thất của Trầm Chuyết Ngôn.

Minh Trạng thần nhiên nói, “Tổng đốc của một tỉnh có thể tạm rời cương vị hay sao? Trầm Chuyết Ngôn không quan không chức, chỉ là thư sinh, viết mấy bài trên tập san. Còn nữa, cho dù Lâm Vĩnh Thường có tội, bọn họ chỉ là quan hệ cậu cháu, cũng không thể vì thế mà liên lụy đến Trầm Chuyết Ngôn.”

Khi hoạn nạn mới biết chân tình.

Tuy rằng Ngụy Tử Nghiêu không có bản lĩnh, bản tính phóng khoáng thường xuyên bị người đời phỉ nhổ, nhưng quan hệ giao tế của hắn ở đế đô lại không tệ. Nguyên nhân chính là vì người này rất trọng nghĩa.

Hiện tại những kẻ thường đến tìm Trầm Chuyết Ngôn chỉ sau một đêm đã biến mất tăm hơi. Thấy Lâm Vĩnh Thường sắp rơi dài, mọi người chỉ hận không thể phân chia ranh giới với Trầm Chuyết Ngôn, thấy hắn thì chỉ hận không thể đi đường vòng.

Nhưng Ngụy Tử Nghiêu lại cố ý tìm đến an ủi Trầm Chuyết Ngôn, “Đừng lo lắng, không sao đâu, mọi người thường thích thị phi, lắm mồm như đám nữ nhân ăn không ngồi rồi.”

Hắn còn cố ý nói tốt thay Trầm Chuyết Ngôn với Minh Trạ, đại ý là, “Chỉ nghe nói là có thể tố cáo vì tin đồn chứ chưa từng nghe nói có thể định tội vì tin đồn. Chuyện của Lâm đại nhân cũng không liên quan đến Trầm Chuyết Ngôn. Hoàng thượng, ngài anh minh thần võ như vậy, tiểu Trầm vì tập san của ngài mà luôn tỉ mỉ chu đáo. Ngài nói thử xem, ta là một công tử chơi bởi trác táng, có biết cái gì đâu? Những chuyện đại sự đều phải dựa vào Trầm Chuyết Ngôn. Lúc này tiểu Trầm gặp nạn, nếu ngài cất chức của hắn thì ta cũng sẽ không tiếp tục đảm đương nhiệm vụ đâu.”

Con người ai mà không vì lợi ích của mình. Hành vi này của Ngụy Tử Nghiêu mặc dù lỗ mãng vô mưu nhưng có thể thấy được tấm chân tình của hắn. Thảo nào Vệ Đình Gia cứ mặt dày mà bám miết Ngụy Tử Nghiêu người ta như thế!

Ngô Uyển cũng phái người gửi cho Trầm Chuyết Ngôn mấy thứ, Trầm Chuyết Ngôn bảo rằng không sao, hắn chỉ lo lắng cho cữu cữu ở Hoài Dương mà thôi.

117. Chương 117

Hoài Dương.

Theo lý, mỗi khi mệnh quan triều đình bị buộc tội thì triều đình sẽ gửi cáo trạng đến tay vị quan đó, tiếp theo quan viên sẽ tự dâng tấu chương để biện giải cho mình.

Sau khi Lâm Vĩnh Thường nhận được cáo trạng của Triệu gia thì liền ngồi yên lặng trong thư phòng nửa canh giờ.

Sau đó gọi Phạm Duy và Phùng Trật đến. Tuy rằng quan chức của hai người không cao nhưng vẫn luôn đi theo Lâm Vĩnh Thường lo việc cải cách thuế muối. Cải cách thuế muối cũng là chuyện mà Lâm Vĩnh Thường chú ý nhất kể từ khi kế nhiệm chức vụ Tổng đốc Hoài Dương.

Hiếm thấy Phạm Phùng hai người tuy là tâm phúc của Hoàng đế mà lại chưa từng có cử chỉ tranh công ở Hoài Dương, luôn phối hợp thích đáng với Lâm Vĩnh Thường. Mặc dù Lâm Vĩnh Thường thanh liêm chính trực nhưng cũng không quá cổ hủ, hắn xem như có bản lĩnh trong việc lấy lòng người. Vì vậy ba người ở chung cũng không tệ.

“Nay bản quan bị người ta buộc tội, cần phải làm tấu chương giải trình, thời thời khắc khắc chờ lệnh của triều đình.” Lâm Vĩnh Thường bình thản ung dung, rất có phong độ, “Về sau chuyện thuế muối sẽ phải làm phiền nhị vị.”

Phạm Duy làm sao dám dễ dàng tiếp nhận, bèn hỏi, “Đại nhân, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, đại nhân là nhất phẩm mệnh quan triều đình, nhiều năm qua có công với triều đình xã tắc. Bộ hạ cũng tin tưởng đại nhân, nhất định sẽ không ngồi yên nhìn đại nhân bị oan uổng đâu.”

Phùng Trật cũng nói, “Đúng thế, lời nói vô căn cứ như vậy thì đại nhân đừng để ở trong lòng.”

Lâm Vĩnh Thường khoát tay chặn lại, cười nói, “Nếu người ta đã có chuẩn bị thì việc này sẽ không dễ dàng giải quyết. Có lẽ ta cần quay về đế đô tự biện bạch. Các người theo ta lâu như vậy, ta tin tưởng nhân cách của các người. Hơn nửa năm qua, việc cải cách thuế muối đã tiến hành hơn phân nửa, chỉ còn mấy tháng là

có thể hoàn thành cải cách. Đây là tâm huyết của ba người chúng ta, ta cho các người tiếp quản, thứ nhất là để chuẩn bị cho ngày sau, thứ hai là vì các người cũng không thể uống công vất vả như thế được.”

“Hoàng thượng cho các người đến Hoài Dương là muốn các người lập công, đề bạt các người trong tương lai. Công trạng này chẳng phải tầm thường, tương lai sử sách nhất định sẽ lưu danh các người.” Vất vả lâu như vậy ở Hoài Dương, đây là tâm huyết của bọn họ, chỉ còn chờ công trạng mà thôi, vậy mà Lâm Vĩnh Thường bảo nhường liền nhường, có thể xưng là khí khái trượng phu. Lâm Vĩnh Thường mỉm cười cảm thán, “Nếu các người cứ một mực từ chối thì coi chừng sẽ có người tiếp nhận miếng bánh này. Việc này giao cho các người, về tình về lý đều hợp ý Thánh thượng.”

“Huống chi việc cải cách thuế muối đang thực hiện, cũng không thể vì một cá nhân rời đi mà gián đoạn tiến trình.” Lâm Vĩnh Thường nói, “Nếu có người đến phổng tay trên của chúng ta thì ta thật sự không thích thú tí nào cả.”

Lâm Vĩnh Thường đã nói đến nước này thì trong lòng của Phạm Duy cũng có một chút cảm thán, “Chúng ta nguyện ý làm người bảo lãnh cho đại nhân.”

“Cũng không cần.” Lâm Vĩnh Thường cười một cách chắc chắn, “Ta ở quan trường mười năm, bao nhiêu sóng gió cũng đã trải qua, một chút chuyện cũng chẳng đáng là gì.” Lâm Vĩnh Thường biết rất rõ Phạm Phùng đều là người của Minh Trám. Lúc này trừ phi Hoàng thượng bí mật yêu cầu Phạm Phùng, bằng không nếu Phạm Phùng bảo lãnh cho hắn thì thật sự đây không phải là một lựa chọn tốt.

Tuy rằng Lâm Vĩnh Thường nói rất thoải mái nhưng Phạm Duy cũng không hoàn toàn tin tưởng. Nếu quả thật không sao thì Lâm Vĩnh Thường nhất định sẽ không thoải mái giao chuyện cải cách thuế muối cho hắn và Phùng Trật như vậy.

Lâm Vĩnh Thường có thể ngồi ở vị trí Tổng đốc thì thái độ làm người đương nhiên rất tốt.

Hắn và hai người Phạm Phùng có quan hệ thân cận, nhất là Phạm Phùng được Hoàng thượng coi trọng, nếu suông sẽ thì ngày sau sẽ là cánh tay đắc lực của Hoàng thượng.

Lúc này cảm thấy quyền lợi đã vượt khỏi tầm tay, thay vì để kẻ khác chiếm đoạt thì không bằng hắn thuận nước đẩy thuyền. Ngày sau gặp lại, nếu may mắn thì có thể thấp vài nén nham tình nghĩa.

Từ Doanh Ngọc quả thật là sâu muốn chết, nàng vừa lấy lòng Lâm Vĩnh Thường bằng cách giúp hắn về chuyện được liệu, bí mật tích trữ, nào ngờ Lâm Vĩnh Thường lại bị người ta hạch tội. Đây không phải việc nhỏ, mặc dù Từ Doanh Ngọc cảm thấy tấu chương của Triệu Thanh Di có chút vô căn cứ, nhưng nếu đúng sự thật thì sao?

Ruồi nặng cũng chẳng thêm bám vào trứng nữa mà.

Đây không phải là vấn đề tham ô, mà nó là vấn đề về xuất thân và lai lịch. Nếu xác thực Lâm Vĩnh Thường là hậu nhân của phạm quan, hơn nữa Phạm gia trước kia bị tịch thu nhà cửa, cũng không có Hoàng đế nào ân xá cho Phạm gia, đến bây giờ hậu nhân của Phạm gia vẫn là nô dịch.

Nếu ngộ nhờ Lâm Vĩnh Thường rơi đài thì thứ nhất sẽ liên lụy đến Trầm Chuyết Ngôn, người thứ hai chính là Từ Doanh Ngọc.

Chỉ cần nghĩ đến đồng được liệu trong tay thì Từ Doanh Ngọc thật sự sâu muốn chết.

Từ Doanh Ngọc cũng không e ngại, nàng vội vàng đi tìm Lâm Vĩnh Thường.

Thoạt nhìn tâm tình của Lâm Vĩnh Thường cũng không tệ, còn đang gầy còm trong vườn, kỹ thuật xem như bất phàm. Từ Doanh Ngọc nhìn từ phía xa, Lâm Vĩnh Thường mặc trường y, dung mạo tuấn tú, nhìn thế nào cũng thấy thoát lên vẻ thanh thoát tao nhã.

Nghĩ như vậy Từ Doanh Ngọc càng cảm thấy Lâm Vĩnh Thường thật sự không giống xuất thân từ một gia đình nông dân bình thường.

Trước kia Từ Doanh Ngọc thường nghe phụ thân nhắc đến đám thanh niên tuấn tú trong triều, cũng thường nhắc đến Lâm Vĩnh Thường. Người này xuất thân hàn môn, lại rất có tài, tuổi còn trẻ mà đã ngồi trên địa vị cao. Vả lại Lâm Vĩnh Thường được hai đời Hoàng đế tin tưởng, quả thật là có bản lĩnh.

Thái thượng hoàng thích hẳn, Lâm Vĩnh Thường từ ngũ phẩm Ngự sử ở Hàn Lâm viện thăng chức thành tả Đô ngự sử, sau đó lại làm Thượng thư của Lý Phiên viện. Tiếp theo là tân hoàng đăng cơ, một vài lão thần cũng chưa có được may mắn như hẳn, thăng tiến trở thành nhất phẩm Tổng đốc, nếu có thể suông sẽ vượt qua ba năm ở Hoài Dương thì e rằng Lâm Vĩnh Thường sẽ nhanh chóng tiến vào Nội các.

Con đường thăng chức này thật sự khiến Từ Tam cũng phải ngưỡng mộ, huống chi là kẻ khác.

Sau khi Nhạc Sơn đi báo với Lâm Vĩnh Thường thì liền mời Từ Doanh Ngọc tiến đến.

Lâm Vĩnh Thường mỉm cười mời Từ Doanh Ngọc vào phòng uống trà, Từ Doanh Ngọc nào có tâm tư uống trà, chỉ nhấp một ngụm cho có mà thôi. Thấy Nhạc Sơn lui xuống, trong phòng không còn ai khác thì Từ Doanh Ngọc bèn đặt tách trà xuống rồi thấp giọng hỏi, “Là thật ư?”

“Đương nhiên là vô căn cứ.” Lâm Vĩnh Thường bật cười, làm cho ánh mắt của hẳn trở nên sáng ngời.

Từ Doanh Ngọc lại đột nhiên cảm thấy căng thẳng, nàng thở dài một cách ảm đạm, “Ta biết đó là sự thật.” Đương nhiên Từ Doanh Ngọc nói như vậy cũng không có chứng cứ gì. Nhưng rất kỳ lạ, đôi khi trực giác của nữ nhân rất gần với chân tướng.

Lâm Vĩnh Thường cười nhạt, trên mặt giấu diếm thần sắc, thấp giọng nhắc nhở, “Từ đại nhân, lời này cũng không thể nói lung tung như vậy.”

“Việc này, nói đơn giản thì cũng đơn giản thôi, phàm là nô dịch phạm tội thì trên người sẽ có dấu khắc, chỉ cần nghiệm thân sẽ biết.” Từ Doanh Ngọc khẽ thở dài, “Lâm đại nhân là nhất phẩm Tổng đốc, triều đình sẽ không ngồi yên nhìn đại nhân bị oan uổng, nhưng có biết bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm và ghen tị với vị trí của đại nhân, hận không thể thấy đại nhân gặp chuyện bất trắc. Chuyện này cũng không phải việc nhỏ, liên quan đến thân phận của đại nhân, triều đình nhất định sẽ điều tra.”

Lâm Vĩnh Thường lộ ra thần sắc bất đắc dĩ, “Từ đại nhân, đại nhân kết luận điều này dựa vào đâu?” Về mặt rất vô tội, cho dù người có hỏa nhãn kim tinh thì cũng nhìn không ra.

Từ Doanh Ngọc xưa nay luôn tự tin nhưng cũng bị thần thái này của Lâm Vĩnh Thường làm cho chính mình có chút nghi ngờ. Bất quá việc này không chỉ liên quan đến một mình Lâm Vĩnh Thường, Từ Doanh Ngọc đã có cách, trước khi đến đây thì nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý, nói thẳng, “Đại nhân thoát xiêm y cho ta nhìn một chút để ta có thể an tâm.”

Lâm Vĩnh Thường bị dọa nhảy dựng, tách trà trong tay suýt nữa đã rơi xuống đất, vội vàng đặt tách trà lên bàn, liên tục xoa tay, “Làm sao được? Nam nữ thọ thọ bất tương thân.” Nữ nhân này bị điên rồi sao? Nói như vậy nhưng Lâm Vĩnh Thường vẫn cẩn thận nhìn Từ Doanh Ngọc một chút, sợ Từ Doanh Ngọc lại tung chiêu bất ngờ nào đó.

Từ Doanh Ngọc nói một cách trấn tĩnh, “Đâu có gì, nếu trên người của đại nhân không có nô ấn thì ta nhìn một chút cũng không khiến đại nhân bị tổn thất gì cả. Còn nếu có nô ấn thì sớm muộn gì đại nhân cũng sẽ chết, ta cũng sẽ không thiệt thòi.”

Lâm Vĩnh Thường chưa từng gặp nữ nhân nào như Từ Doanh Ngọc, thật sự là sâu muốn chết, “Ồi chao, Từ đại nhân đừng nói đùa như vậy với ta. Nếu để Từ tướng biết được thì coi như tiêu đời ta.” Lúc này mà đắc tội Từ Tam thì chẳng khác nào là đang chán sống!

“Hiện tại không thoát xiêm y thì ngày sau triều đình cũng sẽ đến đây nghiệm thân đại nhân, đại nhân có tự cởi ra hay không?” Từ Doanh Ngọc hoàn toàn không có một chút e lệ nào khi nói như vậy với Lâm Vĩnh Thường.

Đây có phải nữ nhân không vậy? Có thái độ như thế này sao? Lâm Vĩnh Thường nổi nóng, “Cho dù ta có thoát xiêm y thì cũng không thể thoát trước mặt nữ nhân.”

Từ Doanh Ngọc tao nhã đứng dậy, bước tới trước mặt Lâm Vĩnh Thường, thần nhiên nói, “Như vậy chỉ có thể đắc tội Lâm đại nhân!”

Có câu, tú tài gặp quân nhân thì không thể nói rõ đạo lý.

Những lời này đương nhiên không chỉ đơn giản nói về chuyện tú tài và quân nhân, nó còn có một hàm nghĩa khác chính là, khi người nhả nhận gặp phải kẻ bạo lực, bình thường sẽ bị rơi vào hoàn cảnh tệ hại. Tuy rằng sự văn minh của con người sẽ không ngừng phát triển, nhưng trong thời khắc quan trọng nhất thì thứ có tác dụng nổi bật sẽ không phải là sự văn minh mà con người thường tự hào, mà là bản tính hung hãn tiềm ẩn trong mỗi người!

Lâm Vĩnh Thường tự nhận có một chút bản lĩnh, nhưng hắn cũng không ngờ chính mình lại gục ngã trong tay của một nữ nhân.

Không ai nói cho hắn biết Từ Doanh Ngọc có một chút công phu. Cũng không biết Từ Doanh Ngọc nắm kéo thế nào mà lại có thể dùng cán dao đập vào sau gáy của Lâm Vĩnh Thường. Sức của nữ nhân có hạn, một nhát chưa thể đánh ngất lâm Vĩnh Thường, nhưng Từ Doanh Ngọc rất có năng suất, nàng liên tục đập mạnh ba cái vào cùng một vị trí ở sau gáy của Lâm Vĩnh Thường. Lâm Vĩnh Thường kêu cứu cũng không kịp, vừa trợn mắt thì lập tức ngã gục.

Toàn bộ động tác chỉ xảy ra trong chớp lát là hoàn thành, Lâm Vĩnh Thường trợn trắng hai mắt. Sau này Lâm Vĩnh Thường bình luận vài ba chiêu của Từ Doanh Ngọc là chỉ đủ để đối phó với thư sinh yếu đuối như hắn mà thôi.

Lâm Vĩnh Thường là một đại nam nhân, mặc dù ngày thường gầy yếu nhưng cũng có chút sức lực. Từ Doanh Ngọc chỉ có thể nửa diu nửa đỡ Lâm Vĩnh Thường rồi chậm rãi đặt xuống đất, đây là lần đầu tiên Từ Doanh Ngọc làm một chuyện như vậy, xuất thân là tiểu thư khuê các, nàng cảm thấy bản thân mình đang làm một điều điên cuồng, lồng ngực đập thình thịch, hai tay kiềm chế không được mà run rẩy.

Lúc này Từ Doanh Ngọc không muốn nghe cái mồm nhanh nhẩu của Lâm Vĩnh Thường hoạt động, nàng phải có tin tức chuẩn xác nhất thì mới có thể sớm chuẩn bị!

Kỳ thật nô ấn cũng không thể khắc vào móng, bình thường sẽ khắc lên vai.

Cố gắng kiềm chế đôi tay run rẩy, mở ra xiêm y của Lâm Vĩnh Thường, chỉ thấy trên vai trái xuất hiện một dấu ấn dữ tợn đập vào mắt, tâm tư của Từ Doanh Ngọc đột nhiên trầm xuống.

Lâm Vĩnh Thường ít khi đánh giá hành vi của Từ Doanh Ngọc, hiện tại hắn rất căm tức, trong khi cần cổ thì đã bị trật khớp.

Dù sao thì Từ Doanh Ngọc cũng không phải kẻ chuyên nghiệp đi gõ đầu người, tuy rằng nàng tập kích Lâm Vĩnh Thường bất ngờ nhưng vẫn không thể khống chế lực của mình, sau khi tỉnh lại thì cổ của Lâm Vĩnh Thường đã bị trật, trong chớp lát không thể chỉnh ngay lại được.

Từ Doanh Ngọc đành phải thỉnh Trương thái y đến xem giúp cần cổ của Lâm Vĩnh Thường.

Trương thái y dạy người hầu của Lâm Vĩnh Thường cách xoa bóp cho Lâm đại nhân như thế nào, tranh thủ sớm ngày khôi phục tư thể hiên ngang của Lâm đại nhân. Từ Doanh Ngọc cũng không ngờ chính mình lần đầu ra tay lại nặng như vậy, hiện tại Lâm Vĩnh Thường vẫn là Tổng đốc, vậy mà nàng lại đánh cho người ta thành bộ dạng thế này, trong lòng của Từ Doanh Ngọc cũng có chút băn khoăn.

Từ Doanh Ngọc thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Lâm Vĩnh Thường, đền bù cho Lâm Vĩnh Thường bằng vài món điểm tâm. Lâm Vĩnh Thường rất thích đồ ngọt, bánh đậu hạt sen, nhìn phần điểm tâm, Lâm Vĩnh Thường cũng sẽ không so đo với nữ nhi. Nhưng vẫn tránh không được mà giáo huấn Từ Doanh Ngọc một trận, “Nha đầu nhà người chuyện gì cũng dám làm. Cũng may bốn đại nhân không so đo với người, người nói thử xem, nếu đổi lại là người khác, chuyện này mà truyền ra ngoài thì người nên làm sao đây?”

Làm sao đây?

Sắp rơi đầu đến nơi rồi vậy mà Lâm tổng đốc vẫn bình tĩnh như thế, còn hỏi nàng nên làm sao đây?

Từ Doanh Ngọc thật sự không muốn khinh thường câu này của Lâm Vĩnh Thường, chỉ thầm nghĩ, người nên lo lắng cho cái đầu của chính mình đi thì hơn! Nàng chỉ nói một câu đơn giản, “Ném thử điểm tâm đi.” Chặn mồm Lâm Vĩnh Thường.

Lâm Vĩnh Thường ăn hai miếng, rồi tiếp tục châm chọc Từ Doanh Ngọc, “Nhìn đi, Từ đại nhân còn dùng thức ăn để chặn miệng của ta nữa.”

“Cũng không phải chặn miệng.” Từ Doanh Ngọc rót cho hắn một tách trà nhỏ, “Uống đi.”

Lâm Vĩnh Thường tiếp nhận tách trà rồi thở dài, nói với Từ Doanh Ngọc, “Từ đại nhân đừng lo lắng, số được liệu vẫn còn tác dụng, sẽ không liên lụy đến đại nhân đâu.”

Từ Doanh Ngọc yên lặng, một lúc sau mới lên tiếng, “Lâm đại nhân có nhiều công trạng đối với triều đình, ưu khuyết điểm bổ sung cho nhau. Ta đã viết thư cho gia phụ, hy vọng phụ thân có thể giúp một tay.”

Lúc này Từ Doanh Ngọc lại làm ra chuyện này khiến Lâm Vĩnh Thường cũng phải cảm động, “Đa tạ Từ đại nhân.” Nói một cách thật lòng với Từ Doanh Ngọc, “Trước kia Từ đại nhân và ta có nhiều kiêng dè, nay vẫn nên như trước cho thỏa đáng. Lúc lạnh lúc nóng thì sẽ khiến người ta khả nghi.”

Từ Doanh Ngọc gật đầu.

Lâm Vĩnh Thường vẫn chưa biết phải tự biện bạch như thế nào, hắn vẫn chưa hiểu rõ tâm tư của Hoàng thượng. Bởi vì Triệu gia dám dùng chuyện này để buộc tội hắn, có lẽ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Một người không có khả năng thoát ly khỏi quần thể để sống một mình, con người là động vật quần cư. Ngoại trừ ghi chép trong hộ tịch, cho dù có an bài kín đáo thì cũng sẽ có sơ hở, chỉ cần cố ý truy tìm thì sẽ có kết quả.

Lâm Vĩnh Thường đang chần chừ thì mật thư của Minh Trạng được gửi đến.

Trong thư Minh Trạng chỉ hỏi hắn một câu: Khanh họ gì tên gì?

Lâm Vĩnh Thường bỗng nhiên sáng tỏ, lập tức hồi âm cho Minh Trạng. Tiếp theo lại mở ra một trang giấy, nghiền mực xong xuôi, nâng cao cổ tay, không quá bao lâu thì viết xong thư, kín đáo gấp vào phong bì rồi gửi đến để đồ.

Lúc trước Minh Trạng không biết Phạm Lâm Hi là thần thánh phương nào, cũng nhờ Triệu Thanh Di mà Phạm lão tiên sinh sớm xuống mồ lại một lần nữa lọt vào mắt Hoàng thượng.

Điều tra một hồi thì biết, à, hóa ra là vật hy sinh.

Học vấn của người này rất cao, được Nhân Tông hoàng đế tin tưởng, bằng không cũng sẽ không được làm lão sư của Lệ thái tử. Nhưng nói thế nào đây, người như vậy lại không dạy dỗ được Lệ thái tử, kết quả là Lệ thái tử rốt đời. Phạm Lâm Hi bị liên lụy trong án khoa mùa xuân, chết vì bệnh trong ngục, gia đình bị sung quân làm nô dịch.

Quê nhà của Phạm Lâm Hi vốn ở Cam Túc, Nhân Tông hoàng đế sung quân nhà của hắn đến Tây Bắc, kỳ thật đây là một chủ ý rất hay. Chẳng qua hiện tại cũng không biết tin tức của người nhà hắn như thế nào. Nhưng theo quy củ, nếu Lâm Vĩnh Thường là con cháu của Phạm Lâm Hi thì hắn tuyệt đối không có tư cách tham dự án khoa để tiến thân. Nếu điều tra ra chuyện này thì đây là tội khi quân, huống chi khi Lâm Vĩnh Thường làm Ngự sử đã kéo theo không ít thù hận, trong lúc nhất thời có vô số người trong triều liên tiếp hô to muốn Lâm Vĩnh Thường xuống đài, vô số người cũng vì mục đích này mà âm thầm dùng sức.

Đầu tiên Minh Trạng lén gọi Trầm Chuyết Ngôn đến hỏi thăm vài câu, “Người có gặp ngoại công của mình bao giờ chưa?”

Trầm Chuyết Ngôn lắc đầu, “Bệ hạ, thuở nhỏ thần, mẫu thân và cữu cữu đã sống nương tựa vào nhau, trong nhà cũng không còn ai khác.” Trầm Chuyết Ngôn quả thật không biết, nhưng hắn cũng không phải kẻ ngốc, nhiều năm trôi qua đương nhiên cũng cảm giác được chút gì đó. Gia đình của hắn không giống những gia đình khác, không có trưởng bối, đừng nói là ngoại công, ngay cả phụ thân của mình mà Trầm Chuyết Ngôn cũng hoàn toàn không có ấn tượng.

Minh Trạng đổi câu hỏi, “Vậy phụ thân của người đâu?”

“Thần nghe mẫu thân bảo rằng đã sớm qua đời vì bệnh.” Trầm Chuyết Ngôn cũng không giấu diếm, nhìn vào đôi mắt trong trẻo như mắt nai thế này thì chắc chắn không phải nói dối.

Minh Trạng hỏi tiếp, “Vậy trên người của Lâm Vĩnh Thường có dấu khắc gì hay không? Người có biết hay không?”

Trầm Chuyết Ngôn không phải người biết nói dối, nhất là nhà của hắn xảy ra chuyện như vậy, Hoàng thượng trầm mặt hỏi hắn như thế khiến lồng ngực của Trầm Chuyết Ngôn đập thình thịch, há hốc mồm trong chốc lát, không biết nên nói thế nào, sau đó hắn nuốt nước miếng rồi mới lớn tiếng nói, “Tuyệt đối không có!”

“Nhìn người có vẻ chột dạ, thật sự không có ư?” Trong lòng của Minh Trạm chắc chắn vài tiếng, hồ ly như Lâm Vĩnh Thường mà lại có thể nuôi ra một Trầm Chuyết Ngôn ngây ngô thế này, nói dối cũng không biết.

Trầm Chuyết Ngôn thấy Minh Trạm nói như vậy thì lập tức gơ lên ba ngón tay, trình trọng thề thốt, “Nếu thần có nửa lời gian dối thì sẽ bị sấm sét đánh chết, không có chỗ chôn.”

Ở thời này người ta thề thốt không phải giỡn chơi như người hiện đại, Minh Trạm thấy Trầm Chuyết Ngôn dám thề độc như vậy, hắn bèn khoát tay, “Thôi đi, nói mấy lời này làm gì. Trầm tin hai cậu cháu nhà người, Lâm Vĩnh Thường làm người cũng không sai, lại có trách nhiệm trong công việc. Nhưng có người tố cáo, cho nên trẫm mới tìm người để hỏi một chút mà thôi. Người không cần lo lắng.”

Hắn sâu muốn chết rồi đây này. Trầm Chuyết Ngôn nghe Minh Trạm nói như vậy thì chỉ cúi đầu rầu rĩ dạ một tiếng.

118. Chương 118

Minh Trạm cũng không tỏ vẻ quá mức coi trọng vụ án của Lâm Vĩnh Thường, tuy rằng trong triều có người đề nghị lập chuyên án điều tra, nhưng Minh Trạm lại nói, “Tấu chương của Lâm Vĩnh Thường chưa đến nơi mà các người nôn nóng làm gì?”

Vừa từ Hoài Dương trở về triều đình, hữu Đô ngự sử Tương Văn An nói, “Bệ hạ, chuyện này liên quan đến danh dự của Lâm đại nhân, triều đình làm sao có thể đối đãi qua loa tắc trách? Ngay cả Trầm cử nhân, thân là cháu của Lâm đại nhân, theo lệ chúng ta có thể thẩm vấn hắn, cũng không có gì là không được.”

Lời đề nghị này cũng đúng trọng tâm, trong triều cũng không có ai phản đối, ngay cả ân sư của Lâm Vĩnh Thường là Lý Bình Chu cũng âm thầm đồng ý, Minh Trạm nói, “Trẫm đã hỏi Trầm Chuyết Ngôn.”

Hoàng thượng đã hỏi Trầm Chuyết Ngôn, nhưng lại không bảo rằng xuất thân của Lâm Vĩnh Thường có gì khác thường, coi như kết quả đã rõ ràng. Tương Văn An lập tức đỡ lời, “Như thế có thể chứng minh Lâm đại nhân trong sạch được một nửa.”

Lúc này có người không đồng tình, Cấp sự trung Tống Châu Ngọc nói, “Hoài Dương là một cửa ngõ của Nam Dương, Lâm đại nhân nắm giữ ba vạn tinh binh Hoài Dương, thần nghĩ, thà rằng hiểu lầm chứ không thể bỏ qua, tốt nhất nên triệu hồi Lâm đại nhân về để dò trước thì sẽ thỏa đáng hơn.”

Ngự sử Phương Thận Hành lập tức bác bỏ, “Lời này của Tống đại nhân không ổn, Lâm đại nhân là nhất phẩm Tổng đốc Hoài Dương, là rường cột nước nhà. Cái gì mà thà rằng hiểu lầm chứ không thể bỏ qua? Hôm nay bắt quá là có người vu oan thân thể của Lâm đại nhân thì chúng ta liền triệu hồi nhất phẩm Tổng đốc? Hoài Dương xa xôi, cải cách thuế muối đang ở thời kỳ trọng điểm, một ngày cũng không thể thiếu Lâm đại nhân. Hôm nay có người nói xấu thân thể của Lâm đại nhân thì liền triệu hồi Lâm đại nhân về để dò. Sau này chẳng lẽ tám vị Tổng đốc trong thiên hạ cũng tuân theo tiền lệ này hay sao? Bị hạch tội thì đại quan phải bị triệu hồi về để dò? Nếu cứ như vậy thì tất cả các đại quan nhậm chức bên ngoài đều phải lo lắng biện bạch giải trình vụ án, chẳng cần phải làm việc hay sao?”

Phương Thận Hành vốn là ngũ phẩm Cấp sự trung, bởi vì đề bạt đạo sĩ luyện đan cho Hoàng thượng nên bị hơn phân nửa triều thần phỉ nhổ, nếu không phải Minh Trạm quan tâm đến hắn thì e rằng hắn đã bị miệng mồm của các chư thần cùng nhau hủy diệt. Nay Minh Trạm đưa hắn đến Ngự sử đài, Phương Thận Hành đúng là uất ức quá đủ nên hiện tại muốn xoay người kiếm chút thanh danh. Hắn ra mặt ủng hộ Lâm Vĩnh Thường đơn giản bởi vì theo ý tứ của Hoàng thượng thì tiểu Trầm cử nhân vẫn tiếp tục làm chủ biên Tập san Hoàng thất, Phương Thận Hành cho rằng Hoàng thượng cũng chưa hẳn đã tức giận với Lâm đại

nhân. Hơn nữa Lâm Vĩnh Thường xuất thân từ Ngự sử đài, có chút căn cơ ở Ngự sử đài. Nhất là Lâm Vĩnh Thường có Lý tướng làm lão sư.

Phương Thận Hành tính toán kỹ càng, hẳn cho rằng lúc này mình ra mặt thì có thể lưu lại ấn tượng tốt đối với Hoàng thượng, Lý Bình Chu, các bầy hữu của Lâm Vĩnh Thường ở trong triều. Nào ngờ thanh danh của Phương Thận Hành thật sự không tốt cho lắm, Tổng Châu Ngọc vừa thấy hẳn thì nhất thời liền giận đến mức lông mày dựng thẳng, lớn tiếng trách mắng, “Tên gian thần tiểu nhân này, còn dám nói xằng nói bậy trong triều nữa hay sao?”

Phương Thận Hành đang làm chuyện tốt, lại nghe thấy có người mắng hẳn là gian thần tiểu nhân, tức giận nhưng không có chỗ để xả, chẳng qua Phương Thận Hành cũng có chút khôn khéo, hẳn không nổi nóng, chỉ thản nhiên nói chuyện chính sự, “Lâm đại nhân là trọng thần triều đình, mong rằng bệ hạ có thể thông cảm cho tôn nghiêm của triều thần, đừng trúng kế những kẻ có ác ý, ly gián tình cảm của bệ hạ và triều thần.” Nói đến đây thì Phương Thận Hành liền nghiêm mặt nói, “Thần cũng là thần tử trong triều, những lời của thần không phải chỉ vì Lâm đại nhân mà là vì tất cả thần tử trong triều. Hôm nay Lâm đại nhân gặp chuyện này, ngày sau lại có kẻ khác gặp phải chuyện này thì phải giải quyết thế nào?”

“Thỉnh bệ hạ cân nhắc, tuyệt đối đừng tin lời gièm pha.” Lúc này mới mắng xéo Tổng Châu Ngọc.

Tổng Châu Ngọc tức giận nói, “Phương Thận Hành, người nói ai gièm pha?”

Phương Thận Hành lạnh lùng nói, “Đương nhiên là tiểu nhân nói lời gièm pha rồi.”

Tổng Châu Ngọc bị Phương Thận Hành chọc tức chết, bèn nhờ Hoàng thượng phân xử, bẩm báo với Minh Trạng, “Bệ hạ, thần một lòng vì chuyện công nhưng lại bị Phương Thận Hành làm nhục như thế, thần cảm thấy thật vô liêm sỉ khi cùng tên điêu ngoa này làm đồng liêu!”

“Được rồi, các người đều là vì trung thành với trẫm cả, trẫm biết mà.” Minh Trạng trấn an hai tên tiểu lâu la, “Răng trên cũng có lúc chạm vào răng dưới mà, huống gì là các người. Mỗi người mỗi việc, Lâm Vĩnh Thường thông minh khôn khéo, là trọng thần của quốc gia, chuyện Hoài Dương trông cậy vào hẳn, huống chi hiện tại tấu chương của Lâm Vĩnh Thường chưa đến để đô thì các người cũng không cần vội vàng nhón nháo để làm gì. Phụ thân của hẳn là ai thì hẳn biết rõ hơn các người, các người hiện tại muốn làm cái gì đây?”

“Để trẫm nói với các người, một ngày số lượng đại quan bị hạch tội không đến một trăm thì cũng đã tám mươi. Nếu các người triệu hồi tất cả về để đô để xử án thì chuyện triều chính sẽ do ai xử lý?” Minh Trạng nói tiếp, “Các người suy nghĩ vì quốc gia thì cũng nên nghĩ đến chuyện này. Nay các người đứng trên kim loan điện, ngày sau các người ra ngoài làm quan, cai quản một phương, nếu chuyện tương tự rơi xuống đầu của các người thì các người tính thế nào? Nếu bởi vì một bản tấu chương mà trẫm triệu hồi các người từ phương xa về để đô thì trong lòng của các người có chửi rủa hay không?”

Âu Dương Khác bước ra khỏi hàng ngũ, “Bệ hạ, bản tấu chương của Triệu Thanh Di ngoại trừ hoài nghi thân phận của Lâm đại nhân thì còn sưu tập nhân chứng vật chứng xác thật nữa ạ. Tuy rằng thần cũng tin tưởng phẩm chất của Lâm đại nhân nhưng dù sao chuyện này cũng liên quan đến xuất thân của Lâm đại nhân. Vâng thật không sợ lửa, có lẽ nên để Hình bộ tạm thời khai thẩm vụ án này, đợi tấu chương giải trình của Lâm đại nhân đến để đô thì trắng hay đen đều sẽ biết rõ.”

Âu Dương Khác là Thượng thư của một bộ, hẳn tự mình nói như thế thì với cấp bậc của Phương Thận Hành cũng không đủ để đối chọi, Từ Tam bèn bước ra khỏi hàng ngũ, “Nay tấu chương của Lâm đại nhân vẫn chưa đến mà đã kinh động Hình bộ thì chẳng phải là đã định tội rồi sao? Lâm đại nhân là trọng thần quốc gia, nếu làm như thế thì thật sự không ổn. Thần nghĩ, tạm thời cứ giao cho Đại Lý tự, không cần khai thẩm, chỉ cần lệnh cho Đại Lý tự bảo hộ nhân chứng vật chứng an toàn là được. Đợi tấu chương của Lâm đại nhân đến thì khi đó có thể tiếp tục phán xét.”

Lý Bình Chu cũng phải nói thay cho đồ đệ của mình, “Thần tán thành.”

Vương Duệ An cũng nói, “Thần tán thành, Lâm đại nhân là nhất phẩm Tổng đốc, quyền cao chức trọng, bị người ta buộc tội cũng là chuyện bình thường. Nếu không đợi Lâm đại nhân tự giải trình mà đã khai thẩm vụ án này thì tôn nghiêm của đại quan trong triều đặt ở đâu?”

Minh Trạng cũng đồng ý.

Trầm Chuyết Ngôn trở về nhà, hắn cũng sầu muốn chết.

Người khác không biết trên người của cữu cữu hắn có dấu vết gì hay không, nhưng hắn thì biết rất rõ.

Nhắc đến cậu cháu hai người thì đây cũng là bí mật lớn nhất trong đời bọn họ. Kinh nghiệm và sự từng trải của Trầm Chuyết Ngôn hoàn toàn không thể sánh bằng Lâm Vĩnh Thường, cho dù sắp chết đến nơi thì Lâm Vĩnh Thường vẫn có thể lừa người. Trầm Chuyết Ngôn thì non nớt hơn, vốn không có khả năng nói dối, vậy mà hắn lại dám khi quân phạm thượng, đưa ra một câu thề độc như thế. Trầm Chuyết Ngôn cảm thấy cả đời này của hắn cũng chẳng còn hy vọng gì nữa.

Đang thổn thức cảm thán vì lo lắng cho cữu cữu thì Ngô Uyển phái người gửi cho Trầm Chuyết Ngôn một giỏ cua, Trầm Chuyết Ngôn suy nghĩ một chút, rốt cục từ chối, bảo nô bộc trong nhà trả lại cho Ngô Uyển.

Không quá nửa canh giờ thì Ngô Uyển đích thân đến đây.

Nhà mình sắp phá sản diệt môn, làm sao hắn dám theo đuổi cô nương người ta nữa, Trầm Chuyết Ngôn cúi đầu rầu rĩ, “Ngô đại nhân cũng bận rộn, nam chưa thành hôn, nữ chưa xuất giá, chúng ta nên tránh gặp mặt thì tốt hơn.” Kết quả thế nào thì cũng chưa biết, Trầm Chuyết Ngôn cũng không muốn liên lụy Ngô Uyển.

Ngô Uyển nhìn Trầm Chuyết Ngôn trong chốc lát rồi thản nhiên nói, “Lâm đại nhân vẫn chưa bị gì cả, thế nhưng nhìn bộ dáng của công tử thế này thì thật sự là không có tiền đồ.”

Trầm Chuyết Ngôn có chút nóng tính, hắn trừng mắt nhìn Ngô Uyển một cái rồi than thở, “Ta không có tiền đồ, cô nương mau rời khỏi đây đi, không có việc gì thì đừng đến nhà của ta nữa.”

Ngô Uyển bực mình, thật sự muốn tát cho Trầm Chuyết Ngôn hai cái, lập tức hỏi hắn, “Công tử có dự tính gì hay không?”

“Nếu ta không bỏ lỡ ân khoa mùa xuân thì lúc này cũng có thể giúp đỡ cữu cữu một chút.” Trầm Chuyết Ngôn có vẻ ảo não.

“Cho dù có đỗ ân khoa thì cũng chỉ là một Hàn lâm thất phẩm mà thôi, ngay cả tư cách lâm triều cũng không có, công tử cũng không có bản lĩnh giúp Lâm đại nhân đâu.” Ngô Uyển châm chọc Trầm Chuyết Ngôn một câu, thấy sắc mặt của Trầm Chuyết Ngôn thật sự không tốt, bèn hỏi hắn, “Lúc này thật ra có một cách, không biết công tử có nguyện ý thử hay không?”

Trầm Chuyết Ngôn vừa nghe thì liền vội vàng đứng dậy nhận tội với Ngô Uyển, “Vừa rồi có chút đường đột với cô nương, thỉnh cô nương chỉ giáo cho ta.” Trên thực tế Trầm Chuyết Ngôn cũng rất bội phục bản lĩnh của Ngô Uyển.

“Công tử có thể kết hôn.” Ngô Uyển bình tĩnh nói, “Công tử vẫn chưa thành thân, lúc này công tử chọn một người mà Hoàng thượng và Thái hậu coi trọng để kết hôn thì người trong thiên hạ sẽ nghĩ đây có phải là ý tứ của bề trên hay không? Chỉ cần làm cho người ta có cảm giác này thì Lâm đại nhân có thể xoay chuyển tình thế.”

Trầm Chuyết Ngôn viết văn chương thì rất sáng suốt, ấy thế mà đến lúc này lại tỏ ra ngốc nghếch, nhất thời không hiểu rõ ý của Ngô Uyển, “Ta, ta làm gì quen được người như thế? Với lại người như vậy cũng sẽ không để mắt đến ta đâu. Mà ta, ta đối với cô nương...” Liếc mắt nhìn Ngô Uyển, không cần nói cũng biết.

Trong lòng của Ngô Uyển vừa cười vừa cảm thán, dù sao thì nàng chưa từng thấy người ngốc nghếch như Trầm Chuyết Ngôn thế này. Tâm tư của Ngô Uyển trầm xuống, trên mặt có chút hây hây đỏ, giọng nói vẫn cố gắng kiềm chế sự bình thản như ban đầu, “Đúng là bất tài, đành phải tự mình đề cử thôi.”

“Hả?” Trầm Chuyết Ngôn chớp mắt vài cái, dường như vẫn chưa hiểu rõ lời của Ngô Uyển.

Ngô Uyển nhìn về phía Trầm Chuyết Ngôn rồi thở dài, “Trước kia ta vẫn cảm thấy không xứng với công tử, công tử có tiền đồ tốt, thành thân với một nữ nhân như ta thì e rằng ngày sau công tử sẽ hối hận. Hôm nay nhà công tử gặp nạn, ta nguyện ý thành thân với công tử. Nếu Hoàng thượng không coi trọng ta thì cũng sẽ không thu nhận một nữ nhân như ta làm thuộc hạ. Trầm công tử, lúc này xem như ta có ơn với gia đình

của công tử. Công tử phải nhớ kỹ ân đức của ta, ngày sau nếu phụ lòng ta thì ta tuyệt đối sẽ không tha cho công tử.”

Ngô Uyển nói ra lời uy hiếp như vậy nhưng Trần Chuyết Ngôn lại cảm thấy còn êm tai hơn bất cứ khúc nhạc nào, cảm động đến mức rơi lệ. Nâng tay áo lau nước mắt, Trần Chuyết Ngôn lại sụt sịt mũi, đánh bạo cầm tay của Ngô Uyển, nức nở nói, “Nhà của ta rơi vào hoàn cảnh này, ta không muốn liên lụy đến cô nương. Tốt nhất là nên chờ một thời gian rồi tính sau.”

“Cũng chỉ có lúc này thì ta mới xứng đôi với công tử mà thôi.” Ngô Uyển bình tĩnh nói, dùng khăn lau nước mắt cho Trần Chuyết Ngôn rồi hỏi, “Số hộ tịch của công tử đâu?”

Ngô Uyển làm việc rất có năng suất, ngày hôm sau đã làm thỏa đáng mọi thủ tục.

Lâm Vĩnh Thường làm quan thanh liêm, cũng không lưu cho Trần Chuyết Ngôn bao nhiêu bạc. Bản thân của Trần Chuyết Ngôn cũng không có của cải, thú thê thì cũng phải chuẩn bị sính lễ, Trần Chuyết Ngôn chỉ đành đi thỉnh giáo hảo hữu của mình là Ngụy Tử Nghiêu.

Ngụy Tử Nghiêu bị Trần Chuyết Ngôn dọa cho nhảy dựng, đấm Trần Chuyết Ngôn một cái rồi cười tán thưởng, “Người thật có bản lĩnh nha! Có thể thú được Ngô đại nhân, người lấy đâu ra bản lĩnh đó vậy?”

Tuy rằng Trần Chuyết Ngôn rất lo lắng cho Lâm Vĩnh Thường nhưng hắn đã sớm bị Ngô Uyển thu phục, có thể lấy được nữ nhân mà mình yêu thương thì Trần Chuyết Ngôn cũng rất vui mừng, bèn cười cười, “Tử Nghiêu, huynh đã thành thân trước kia, rốt cục ta nên chuẩn bị sính lễ như thế nào đây?”

Ngụy Tử Nghiêu đương nhiên cũng không biết, nhưng Ngụy gia có đông người, Ngụy Tử Nghiêu bèn mượn hai nhũ mẫu biết quy củ lễ nghĩa giúp Trần Chuyết Ngôn, còn hỏi hắn, “Người có đủ ngân lượng không?”

“Chắc đủ.”

Ngụy Tử Nghiêu biết Trần Chuyết Ngôn ngày thường cũng không có bao nhiêu lương bổng, bèn lấy ra mấy tấm ngân phiếu cho hắn, Trần Chuyết Ngôn chết sống không chịu nhận, Ngụy Tử Nghiêu nói, “Cứ xem như bổng lộc của người đi. Ngô đại nhân có nhiều bạc như vậy mà người không có gì thì rất khó coi.”

Trần Chuyết Ngôn nói, “Nhà của ta như thế nào thì mọi người đều biết. Ngô đại nhân cũng chẳng ghét bỏ gì ta.”

“Nữ nhân và nam nhân khác nhau, với lại người cũng phải đãi vài bàn tiệc cho thơm tất một chút chứ.” Ngụy Tử Nghiêu đưa bạc cho hắn rồi nói, “Đi gửi thư cho cậu cậu của người để báo một tiếng, bên nhà của người cũng phải có trường bối ra mặt chứ.”

Trần Chuyết Ngôn liên tục gật đầu, lại nhờ Ngụy Tử Nghiêu xem giúp ngày lành tháng tốt để giúp hắn đón dâu.

Trần Chuyết Ngôn rời đi một hồi lâu mà Ngụy Tử Nghiêu vẫn không ngừng tán thưởng hắn có phúc. Nhìn Trần Chuyết Ngôn đần độn như thế vậy mà lại có thể thú được một tức phụ khôn khéo.

Tin tức của Minh Trạm rất nhạy bén, nghe nói đến hỉ sự của Trần Chuyết Ngôn thì liền khen ngợi cùng Nguyễn Hồng Phi, “Ngô Uyển quả nhiên lợi hại.”

Nguyễn Hồng Phi nói, “Lâm Vĩnh Thường là nhất phẩm Tổng đốc, Trần Chuyết Ngôn lại xuất thân là cử nhân, nếu không phải ngay lúc này thì Ngô Uyển muốn gả cho Trần Chuyết Ngôn sẽ là môn không đăng hộ không đối, e rằng nàng ta cũng không muốn. Hiện tại có thời cơ rất tốt. Chỉ cần Ngô Uyển giúp Lâm Vĩnh Thường vượt qua nạn kiếp thì Lâm Vĩnh Thường nhất định sẽ cảm kích nàng, cũng sẽ không ngăn cản hôn sự.” Huống chi Ngô Uyển có khả năng lợi hại như vậy, lại có ân với Lâm Vĩnh Thường, cho dù là Lâm Vĩnh Thường thì cũng chỉ có thể vui vẻ chấp nhận tức phụ của cháu mình mà thôi.

Lâm Vĩnh Thường đang mỗi ngày lo lắng không biết thư của hắn đã đến để đồ hay chưa, sau đó Hoàng thượng sẽ xử trí hắn thế nào, không ngờ thư của cháu hắn lại đến đây trước.

Bởi vì hiện tại Trần Chuyết Ngôn xem như cũng có chút danh tiếng ở đế đô, hắn yêu cầu trạm dịch dùng khoái mã cấp tốc đưa thư đến nha môn Tổng đốc.

Lâm Vĩnh Thường còn đang lo lắng không biết có phải cháu của mình gặp chuyện bất trắc gì hay không, kết quả là khi mở thư ra thì Lâm Vĩnh Thường lập tức trợn mắt há hốc mồm, vì sao lại đột ngột đòi thành thân? Cũng không phải với ai khác mà chính là người đã được Trầm Chuyết Ngôn nhắc đến: Ngô Uyển.

Lâm Vĩnh Thường vừa nhìn thấy hai chữ Ngô Uyển thì lập tức sàu muốn bạc tóc.

Đối với một nữ nhân như Ngô Uyển thì Lâm Vĩnh Thường cũng phải khen một tiếng lợi hại và bội phục người ta. Chỉ cần là nữ nhân liễu yếu đào tơ mà có thể đi đến bước này thì thật sự không dễ dàng gì.

Nhưng hỏi khắp thiên hạ có ai có gan hùm mà thú nường về làm thê tử hay không?

Nay cháu ngoại gốc nghếch của hần không ngờ lại có gan hùm như thế.

Lâm Vĩnh Thường cơ hồ có thể đoán được bộ dáng nửa đời sau của cháu hần sẽ như thế nào khi rơi vào tay của một nữ nhân lợi hại như vậy, bèn thở dài một tiếng.

Kỳ thật Lâm Vĩnh Thường cũng hiểu rõ trong thời điểm hiện tại mà Ngô Uyển có thể vì tình nghĩa mà gả cho Trầm Chuyết Ngôn thì chứng tỏ nữ nhân này cũng có một chút thật lòng. Thôi, ngộ nhỡ hần có mệnh hệ gì thì e rằng Trầm Chuyết Ngôn cũng bị liên lụy, nhưng nay cháu của hần đã thú được một lão bà lợi hại như vậy thì Lâm Vĩnh Thường cũng có thể yên lòng.

Đồng thời Từ Doanh Ngọc cũng nhận được thư của Ngô Uyển.

Lâm Vĩnh Thường chưa đọc xong thư thì Từ Doanh Ngọc đã đến đây, cười nói, “Chúc mừng Lâm đại nhân, tiểu Trầm cử nhân rốt cục cũng có hỉ sự.”

“Tin tức của Từ đại nhân còn nhạy hơn cả ta nữa.” Lâm Vĩnh Thường gấp thư lại rồi đặt vào trong phong thư, mời Từ Doanh Ngọc ngồi xuống.

Nhạc Sơn dâng trà, từ Doanh Ngọc mỉm cười uống một ngụm, thật sự cao hứng thay Lâm Vĩnh Thường, “Ngô đại nhân viết thư cho ta, nhờ ta chuẩn bị một chút của hồi môn đưa về để đồ.” Đây là cơ hội hiếm có, lúc này Ngô Uyển cùng Trầm Chuyết Ngôn thành hôn hoàn toàn là để giúp Lâm Vĩnh Thường.

Tuy rằng xuất thân của Ngô Uyển không cao nhưng lại là tâm phúc của ngự tiền. Không biết bao nhiêu người ở để đồ phải hoài nghi nường và Hoàng thượng có quan hệ không ít, bằng không vì sao hoàng thất lại trọng dụng một nữ nhân như thế.

Đương nhiên đây đều là những người ghen tị với Ngô Uyển cho nên mới nói như vậy mà thôi.

Bởi vậy có thể thấy được quan hệ của Ngô Uyển và hoàng thất như thế nào.

Ngô Uyển sáng mắt lại nhanh lẹ, lúc này gả cho Trầm Chuyết Ngôn khiến cho mọi người phải suy nghĩ: Nếu Lâm Vĩnh Thường rơi dài, vì sao Ngô Uyển lại đồng ý gả cho Trầm Chuyết Ngôn vào lúc này? Hành động của Ngô Uyển làm cho tình cảnh của Lâm Vĩnh Thường rẽ sang một hướng tốt hơn, nhất là một đòn cảnh tỉnh đến đám quan viên chuẩn bị ném đá xuống giếng trong triều.

Lâm Vĩnh Thường là người thông minh, hướng chi xưa nay da mặt của hần vốn rất dày, lập tức nói, “Một chuyện cũng không nên nhờ hai người như thế. Ta chỉ có một mình Chuyết Ngôn là cháu, hầy, ta cũng không ngờ Chuyết Ngôn lại thành thân sớm như vậy, trước kia ta còn bảo hần phải chờ đỗ tiến sĩ đã rồi tính sau.”

Từ Doanh Ngọc nhếch khóe môi, cười nói, “Một mình Lâm đại nhân độc thân là đủ rồi, chẳng lẽ đại nhân không nôn nóng tiểu Trầm cử nhân sớm thành thân hay sao?”

Lâm Vĩnh Thường cười he he, cật già lên mặt, “Già rồi, ta muốn Chuyết Ngôn theo ta thêm vài năm nữa.”

Từ Doanh Ngọc lười đấu khẩu với người lanh mồm như Lâm Vĩnh Thường, nường hỏi, “Lâm đại nhân chuẩn bị đặt mua sính lễ chưa? Theo thân phận của Lâm đại nhân thì cũng không thể sắm sửa qua loa. Không có vật gia truyền thì cũng phải có vàng bạc đồng thiết, mọi thứ phải chu đáo thì mới nở mày nở mặt được.”

“Lâm mỗ là hàn môn, làm sao có được vàng bạc châu báu cơ chứ?” Lâm Vĩnh Thường tính toán một chút, sau đó lộ ra một nụ cười ngượng ngùng, sờ sờ mũi rồi nói với Từ Doanh Ngọc, “Không biết Từ đại nhân có

dư dả hay không, có thể cho bản quan mượn một ít ngân lượng hay không? Lần sau được phát bổng lộc thì bản quan sẽ trả lại cho Từ đại nhân.”

Từ Doanh Ngọc thật hận vì sao mình lại nhàn rỗi đến đây như vậy, đã thế còn bị mượn bạc. Từ Doanh Ngọc nói, “Công tư phân minh, mượn thì phải trả lãi.”

“Được được.” Lâm Vĩnh Thường bày ra da mặt dày mà cò kè mặc cả, “Cứ tính lãi theo triều đình đi. Từ đại nhân, chúng ta cũng là đồng nghiệp mà.” Nếu cho vay nặng lãi thì Lâm Vĩnh Thường nhất định sẽ không mượn.

Lâm Vĩnh Thường thật sự không dư dả, hẩn mượn Từ Doanh Ngọc hai trăm lượng, sau đó đặt mua một phần sính lễ có thể diện một chút rồi gửi về để đồ cùng của hồi mua của Ngô Uyển.

119. Chương 119

Chẳng lẽ Ngô Uyển coi trọng của hồi môn ở Giang Nam hay sao? Còn cố ý làm phiền Từ Doanh Ngọc như vậy? Thật ra đơn giản là mượn miệng của Từ Doanh Ngọc để nói với quan trường ở Hoài Dương một câu mà thôi.

Lâm Vĩnh Thường cũng hay lui đến nha môn làm việc, quan trường Hoài Dương đang rung chuyển thì rốt cục cũng ổn định trở lại.

“Lương đại nhân, quân đội Hoài Dương hiện tại luyện tập thế nào rồi?” Lâm Vĩnh Thường hỏi Tuần phủ Hoài Dương Lương Đông Sơ.

Lương Đông Sơ cung kính bẩm báo, “Được Vĩnh Định Hầu thao luyện nên đội ngũ luôn chỉnh tề, rất bư hân mạnh mẽ.”

“Nghe nói Lương đại nhân và Vĩnh Định Hầu hình như bất hòa thì phải?” Lâm Vĩnh Thường liếc nhìn Lương Đông Sơ, Lương Đông Sơ bất chợt toát mồ hôi hột, nếu Lâm Vĩnh Thường xuống đài thì Tuần phủ Hoài Dương như hẩn sẽ có cơ hội cai quản quân chính Hoài Dương.

Những kẻ có cơ hội thì làm sao lại không muốn cắn miếng thịt béo này cơ chứ?

Ai ngờ được chiều gió thay đổi, hôm nay Đông Nam, ngày mai Tây Bắc, bỗng nhiên Lâm Vĩnh Thường có thể giữ vững cái ghế Tổng đốc, vì vậy Lương Đông Sơ vội vàng lôi kéo giao tình với Vĩnh Định Hầu, chưa kịp tạo quan hệ tốt thì đã bị người ta lừa gạt.

Lương Đông Sơ vội nói, “Hạ quan hoàn toàn là người bình thường đối với việc quân sự, không phải là người trong nghề, nếu không phải có kẻ bảo rằng Vĩnh Định Hầu ngày ngày thao luyện quấy nhiễu dân chúng thì hạ quan cũng sẽ không đến đó xem xét, kết quả là hạ quan nói vài câu vô ý khiến Vĩnh Định Hầu tức giận. Mong rằng đại nhân có thể giúp hạ quan hòa giải với Vĩnh Định Hầu.”

Lâm Vĩnh Thường như cười như không, “Vĩnh Định Hầu ngày ngày thao luyện, làm sao có thời gian rảnh rỗi đi quấy nhiễu dân chúng cơ chứ? Lương đại nhân dễ tin người, tật xấu này cũng không tốt đâu.”

“Đại nhân giáo huấn rất phải.”

“Còn nữa, nay trong triều rất nhiều tấu chương buộc tội bản quan, không biết khi nào thì chức vị Tổng đốc này sẽ đổi chủ.” Lâm Vĩnh Thường nói, “Lương đại nhân là Tuần phủ, không biết khi nào thì sẽ nắm quyền ở Hoài Dương. Quân sự và chính trị bất hòa chính là điều tối kỵ trong quan trường.”

Lâm Vĩnh Thường thấy sắc mặt của Lương Đông Sơ xấu hổ, ngay cả che giấu cũng không được thì bèn cười ha ha, “Lương đại nhân lớn hơn bản quan vài tuổi, luận về kinh nghiệm quan trường thì không đến phiên bản quan nhiều lời, bản quan thật sự là múa rìu qua mắt thợ rồi. Lương đại nhân đừng chê cười bản quan.”

Lương Đông Sơ cười ngượng, “Lâm đại nhân nói đùa rồi.”

Trầm Chuyết Ngôn sắp thành thân, nhà cửa của Lâm Vĩnh Thường lại chật chội, cũng may nay Lâm Vĩnh Thường ra ngoài nhậm chức, bằng không hai cậu cháu và tước phụ phải chen chúc ở cùng một sân vườn thì sẽ khiến người ta chê cười.

Trầm Chuyết Ngôn bàn bạc với Ngô Uyển, hẳn tính xây một vách tường để chia sân ra làm đôi, chẳng qua làm như vậy thì có chút tù túng, Ngô Uyển mỉm cười nói, “Chỉ là ở tạm thời mà thôi, không sao đâu, sau này Lâm đại nhân thành thân thì nhất định sẽ mua một tòa nhà khác lớn hơn.”

“Ừm.” Trầm Chuyết Ngôn có chút áy náy, “Ta thật sự là nghèo khó, ngoại trừ chân tình thì chẳng có gì cả.”

Ngô Uyển mỉm cười, “Cũng đâu có sao.” Lời ngon tiếng ngọt mà có thể nói dễ dàng như thế.

“Uyển nương, nàng đến xem ta viết thiệp mời đi.” Trầm Chuyết Ngôn kéo tay Ngô Uyển, Ngô Uyển gỡ tay hẳn ra, “Vẫn chưa thành thân mà, đừng động tay động chân.”

Trầm Chuyết Ngôn chép miệng, “Sớm muộn gì cũng thành thân thôi.” Nữ nhân gì mà khó khăn quá.

Ngô Uyển trừng mắt với hắn, Trầm Chuyết Ngôn lập tức sửa miệng, cười làm lành, “Biết rồi, Uyển nương, ngồi xuống bên này đi.”

Ngô Uyển khẽ nhếch môi, cùng Trầm Chuyết Ngôn xem danh sách khách mời, phải đãi tiệc như thế nào, đón khách như thế nào, thiết kế cổng chào ra sao, ngay cả việc trang hoàng nhà cửa đều do Ngô Uyển giới thiệu những người thợ có tay nghề cho Trầm Chuyết Ngôn.

Tuy rằng Ngô Uyển biết đọc chữ nhưng về văn chương thư pháp thì hoàn toàn không thể sánh bằng Trầm Chuyết Ngôn, Trầm Chuyết Ngôn viết chữ như rồng bay phượng múa, trước tiên liệt ra danh sách bằng hữu của mình, tỷ như đám người Ngụy Tử Nghiêu, sau đó là đồng liêu của Lâm Vĩnh Thường, Trầm Chuyết Ngôn nói, “Cũng không biết đồng liêu của cữu cữu có thể đến hay không?”

“Có sao đâu, không cần mời cũng được, ta nghe nói Lý tướng là ân sư của Lâm đại nhân, chỉ cần mời Lý tướng thì đám thuộc hạ nhất định sẽ đến.” Ngô Uyển nhắc nhở Trầm Chuyết Ngôn, “Còn có Từ tướng nữa, nữ nhi của Từ tướng là Từ đại nhân, chàng nhớ rõ chứ?”

“Xem nàng nói kia, ta đâu có già đến mức đáng trí mà quên Từ nữ quan cơ chứ?” Trầm Chuyết Ngôn nói, “Ta còn mời cả Bình Đường nữa đấy.”

“Từ Bình Đường thì mời hay không mời cũng không sao, nhưng nhất định phải đến mời Từ tướng. Từ tiểu thư đến Hoài Dương mở Thiện Nhân đường, Lâm đại nhân là Tổng đốc Hoài Dương, nhất định đã hỗ trợ Từ cô nương rất nhiều. Ta nghe nói đoàn người của Từ cô nương cũng ở phủ Tổng đốc.” Ánh mắt của Ngô Uyển khẽ nheo lại, mang theo một chút khôn khéo, “Còn nữa, ta đã hỏi thăm, lúc lâm triều Từ thượng thư đã nói thay Lâm đại nhân vài câu. Từ thượng thư là Đế sư, chàng đích thân mời, nhất là Từ thượng thư vốn đã nói thay Lâm đại nhân vài câu thì chắc chắn sẽ nhận lời tham dự.”

Ngô Uyển nói, “Chỉ cần mời được Từ tướng và Lý tướng thì những người khác tất sẽ đến theo!”

“Theo ý của ta thì Lâm đại nhân hiện tại ở tận Hoài Dương, nay e rằng không trở về kịp, chúng ta thành hôn thì dù sao cũng phải có trưởng bối.” Ngô Uyển mỉm cười, “Tôn sư như phụ thân. Lý tướng là ân sư của Lâm đại nhân, cũng xem như là phụ thân của Lâm đại nhân. Chàng cứ xem Lý đại nhân là trưởng bối, mời ông ta đến làm chủ hôn thì chúng ta sẽ rất có thể diện.”

Trầm Chuyết Ngôn gật đầu, “Tuy rằng Lý tướng không hề thích ta, nhưng lúc này cũng chỉ có thể kiên trì đến thử một phen.”

“Vì sao ông ấy lại không thích chàng?” Ngô Uyển cũng không nỡ để Trầm Chuyết Ngôn gặp phải trắc trở, nếu bị người ta sỉ nhục thì có gì mà hay, Ngô Uyển liền hỏi.

Trầm Chuyết Ngôn nói, “Lần trước vì ta uống say nên để lỡ ân khoa, kể từ đó Lý tướng gặp ta thì sẽ hừ hừ hai tiếng. Tiếp theo là sau khi ta viết bài về Triệu gia thì ngay cả hừ hừ ông ấy cũng không thềm.”

“Chuyện này có gì đâu, chỉ cần không đánh không mắng là được, chàng kiên nhẫn một chút đi. Hừ hừ hai tiếng thì tính gì đâu.” Ngô Uyển thấy chuyện này cũng bình thường thôi.

Trầm Chuyết Ngôn nói, “Để ta đến mời Từ Bình Đường trước, bảo hấn giúp chúng ta nhờ Từ tướng mở miệng nói vài câu tốt.”

Hôn phu hôn thê hai người cứ như vậy mà quyết định ổn thỏa số khách mời.

Lý Bình Chu có chút khó chịu khi Trầm Chuyết Ngôn muốn thành thân với Ngô Uyển.

Chẳng qua Lý Bình Chu nhận được lá thư của đồ đệ Lâm Vĩnh Thường, trong thư Lâm Vĩnh Thường bảo rằng chỉ có một đứa cháu trai là người thân duy nhất trên đời. Nay dòng họ của hấn chẳng còn ai, hấn lại không ở để đồ, vì vậy phải thỉnh cầu Lý Bình Chu giúp chủ trì hôn sự cho Trầm Chuyết Ngôn.

Lý Bình Chu thật lòng ưa thích Lâm Vĩnh Thường, hấn rất chiều cố đến Lâm Vĩnh Thường, thậm chí còn âm thầm xem Lâm Vĩnh Thường là người thừa kế của mình.

Trầm Chuyết Ngôn đến nhà, Lý Bình Chu cũng không bày ra vẻ mặt niềm nở với người này. Bởi vì hấn nhìn thấy Trầm Chuyết Ngôn thì sẽ nghĩ đến việc người này say xin bỏ lỡ ân khoa, khiến hấn chỉ muốn đánh cho một trận! Nay lại thú một nữ thương nhân làm thê tử, lại là một nữ nhân đánh đá chua ngoa nữa chứ!

“Sư công, đồ tôn thỉnh an ngài.” Trầm Chuyết Ngôn cúi người thật sâu để vái chào.

Hôn sự của Trầm Ngô đã định, có nhiều lời cũng vô ích. Chẳng qua Lý Bình Chu cảm thấy Trầm Chuyết Ngôn thật vô phúc, chuyện này, chuyện này, thật ra hấn có một tiểu tôn nữ, năm nay mười ba tuổi, qua hai năm nữa sẽ đến tuổi thanh xuân. Lúc ấy cũng là lúc Trầm Chuyết Ngôn thi lại ân khoa, nếu Trầm Chuyết Ngôn đỗ tiến sĩ thì đây sẽ là một hôn sự rất tốt. Nhưng tiểu tử này có mắt không trông, nay lại đòi thành thân với một nữ nhân đánh đá chua ngoa!

Lý Bình Chu hừ một tiếng, “Ngồi đi.”

“Sư công, đồ tôn xin thỉnh an ngài.”

“Đồ tôn nghe nói sư công thích uống Thiết Quan Âm, trùng hợp đồ tôn có một ít, muốn đem đến hiếu kính sư công.” Trầm Chuyết Ngôn mỉm cười.

Lý Bình Chu phân phó, “Phúc tử, đem trà của Chuyết Ngôn đưa đến pha thành một ấm rồi mang ra đây.”

Người hầu lĩnh mệnh rồi lui ra, Trầm Chuyết Ngôn bắt đầu nói năng vô nghĩa, “Nhìn sắc mặt của sư công cũng không tệ.”

“Có việc gì thì cứ nói thẳng.” Đương nhiên Lý Bình Chu cũng không thích nhìn đến hấn, nhất là hiện tại Trầm Chuyết Ngôn muốn thú Ngô Uyển. Nếu sớm biết Trầm Chuyết Ngôn như vậy thì hấn nên sớm cùng Lâm Vĩnh Thường quyết định trước mọi việc. Nhìn tiểu tử ngốc này thì cũng biết là đã bị yêu nữ lừa rồi.

Trầm Chuyết Ngôn cười ngượng, “Sư công, tuổi của đồ tôn cũng không còn nhỏ, con đường làm quan lại chẳng nên trò trống gì. Mạnh Tử có viết, bất hiếu có ba điều thì không có người nối dõi tông đường là tội bất hiếu lớn nhất. Đồ tôn không có sản nghiệp, lại không có bản lĩnh, tướng mạo bình thường, nay may mắn được thục nữ ưu ái. Đồ tôn đã nói với cữu cữu, muốn thú Ngô cô nương làm thê tử. Cữu cữu thấy Ngô cô nương công dung ngôn hạnh, mọi việc đều chu đáo cho nên cũng đồng ý.”

“Chẳng qua cữu cữu không ở để đồ, chỉ có sư công là trưởng bối của đồ tôn, đồ tôn muốn làm phiền sư công giúp đồ tôn chủ trì hôn lễ.”

“Tổ Trác đã gửi thư nói về việc này.” Lý Bình Chu nói.

Trầm Chuyết Ngôn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, gãi đầu nói, “Vậy mà đồ tôn cũng không biết.” Đứng dậy tạ ơn Lý Bình Chu, “Đa tạ sư công.” Lập tức đóng đinh chuyện này.

Lý Bình Chu thở dài, “Đâu có gì, Tổ Trác là ái đồ của ta, người giống như nhi tử của hấn, cũng chính là đồ tôn của ta. Các người không có trưởng bối, ta giúp an bài mọi việc cũng là hợp tình hợp lý. Nhưng mà chẳng lẽ người không hề lo lắng đối với hôn sự này hay sao?”

Lý Bình Chu cảm thấy đáng tiếc, “Với tài văn chương của ngươi thì ân khoa sắp tới chắc chắn ngươi sẽ nắm được chín phần.” Trầm Chuyết Ngôn khác với Lâm Vĩnh Thường, Lâm Vĩnh Thường vừa thanh liêm lại thẳng thắn, rất có thủ đoạn mưu trí, là một chính trị gia bẩm sinh. Nhưng Trầm Chuyết Ngôn lại có chút

ngốc nghếch, tuy nhiên bản tính của hắn đơn thuần thiện lương, là một hảo hán tử đáng tin cậy. Lý Bình Chu muốn gả tôn nữ cho hắn cũng là vì coi trọng phẩm hạnh của hắn.

Từ khi Trầm Chuyết Ngôn làm chủ bút Tập san Hoàng thất thì coi như đã là tâm phúc của Hoàng thượng, bất quá trên người của Trầm Chuyết Ngôn chưa từng nhiễm hơi thở quần là áo lượt của đám vương tôn công tử, nay vẫn kiên trì mỗi ngày đọc sách làm văn, thật sự hiếm thấy.

“Đỗ tiến sĩ thì chẳng lẽ còn lo danh môn thực nữ của đế đô không chịu hay sao?” Lý Bình Chu hỏi.

Trầm Chuyết Ngôn cười cười, “Sư công, nay cứ bị người ta hãm hại. Ngộ cô nương nguyện ý cùng đồ tôn chia sẻ hoạn nạn. Ngày sau đồ tôn đỗ tiến sĩ thì e rằng khó tìm được người như vậy.”

“Nghe nói năm xưa sư công cũng bị người ta hãm hại, bị đầy đến lĩnh Nam, sư tổ mẫu vẫn chấp nhận đi cùng để chăm sóc cho sư công, trải qua hoạn nạn cùng nhau, tình thâm ý trọng.” Trầm Chuyết Ngôn nịnh hót Lý Bình Chu, “Đồ tôn thật sự rất ngưỡng mộ và kính nể.”

Lý Bình Chu không nhịn được cười mà mắng nhẹ một câu, “Cũng biết học cách trêu ghẹo ta nữa à.”

Lý Bình Chu không phải không hoài nghi xuất thân của Lâm Vĩnh Thường, hơn nữa Lâm Vĩnh Thường có địa vị cao, nhưng vẫn chưa thành thân, lại càng khiến người ta nghi ngờ. Chẳng qua Lý Bình Chu vẫn nhớ rõ Phạm Lâm Hi là một người không hề tệ chút nào. Lý Bình Chu có bản tính liêm khiết, cũng là người dốc hết sức trong chính trị, hắn hiểu rất rõ, nếu Phạm Lâm Hi không phải lão sư của Lệ thái tử thì có lẽ Phạm gia đã có kết cục khác.

Huống chi năm xưa khi hắn bị Phương hoàng hậu hãm hại thì Phạm Lâm Hi từng đứng trên kim loan điện nói giúp hắn, “Bình Chu xưa nay làm người ngay thẳng, nếu bị hạ nhục sát vô tội thì sẽ khiến thần tử khắp thiên hạ phải lạnh tâm.” Vì thế thay vì bị chém đầu thì chuyển sang sung quân, đầy đi ba ngàn dặm.

Nay cho dù Lâm Vĩnh Thường có xuất thân như thế nào thì Lý Bình Chu cũng không thể khoanh tay đứng nhìn Lâm Vĩnh Thường gặp nạn.

Khác với tình nghĩa của Lý Bình Chu đối với Lâm Vĩnh Thường, Từ Tam là người không được lợi thì sẽ không dậy sớm.

Sở dĩ hắn nói thay Lâm Vĩnh Thường đương nhiên là có công lao của Từ Doanh Ngọc, chẳng qua Từ Tam có suy tính khác: Lâm Vĩnh Thường đã ba mươi mà vẫn chưa thành thân, không biết có phải là có vấn đề gì ở đây hay không.

Nữ nhi của hắn thì đương nhiên hắn hiểu rõ, tuy rằng Từ Doanh Ngọc nói vài câu hy vọng phụ thân giúp Lâm Vĩnh Thường đỡ lời, chẳng qua Từ Tam rất hoài nghi không biết có phải nữ nhi nhà mình và Lâm Vĩnh Thường lâu ngày nảy sinh cảm tình gì hay không.

Nam chưa thành thân, nữ chưa xuất giá, khuê nữ nhà mình lại tốt tính như thế, quả thật chẳng có điểm nào mà không tốt. Lâm Vĩnh Thường thì sao, đương nhiên cũng không tệ, so với Tăng Tĩnh trước kia thì hơn hắn ba ngọn Thái sơn.

Nhưng Lâm Vĩnh Thường không thành thân có phải vì trên người có nô ấn, hay là có bệnh gì đó không tiện nói ra?

Chỉ cần nghĩ đến đây thì Từ Tam có chút lo lắng, hắn vội vàng viết thư gửi cho khuê nữ nhà mình, ngàn dặn vạn dặn: Nay phụ thân của ngươi và Lý tướng đang cố sức vớt lấy Lâm Vĩnh Thường, cho dù thật sự có nô ấn thì tốt nhất là nên cắt bỏ miếng thịt kia đi rồi bảo là bị sói cắn.

Tiếp theo lại lấp liếm: Khuê nữ à, người không còn nhỏ nữa, tuy rằng tiểu tử ở đế đô cũng không ít, chẳng qua lão phụ thân này đã xem tới xem lui mấy lượt mà chẳng thấy ai có thể xứng đôi với ái nữ của ta cả. Nếu khuê nữ có quen biết trang tuần kiệt nào đó, dù sao thì trong nhà chúng ta cũng không phải người cổ hủ, chỉ cần Ngọc nhi thích thì trên căn bản phụ mẫu cũng sẽ không nói gì cả. Lần thứ hai thành thân sẽ do Ngọc nhi người tự quyết định.

Minh Trạng cũng cho rằng Lâm Vĩnh Thường kỳ thật không dễ dàng gì rơi đài như thế, tuy rằng Lâm Vĩnh Thường không có gia cảnh tốt, nhưng làm quan nhiều năm như vậy thì Lâm Vĩnh Thường cũng không phải uổng công.

Đồng liêu nào hoặc ân sư nào nên kết giao thì hẳn đều đã kết giao. Hơn nữa, người như Từ Tam và Lý Bình Chu cũng bỏ sức nhiều như vậy để vớt lấy Lâm Vĩnh Thường. Theo lời của Lâm Vĩnh Thường thì người này cũng có suy đoán rất chuẩn xác đối với địa vị của mình ở trong lòng Hoàng thượng.

Mặc cho ai cũng không ngờ được hôn lễ của Trầm Chuyết Ngôn lại xảy ra một biến cố kinh tâm động phách đến như vậy.

Từ Doanh Ngọc nhận được thư của phụ thân, quả thật nàng không biết nói gì.

Lá thư này đương nhiên Từ Doanh Ngọc tuyệt đối không thể để Lâm Vĩnh Thường đọc, nhưng nàng vẫn thuật lại ý tứ đại khái cho Lâm Vĩnh Thường biết. Lâm Vĩnh Thường nói, “Đa tạ Từ tướng đã viện thủ. Từ đại nhân giúp đỡ ta rất nhiều, ta thật sự không biết lấy gì để báo đáp.”

Từ Doanh Ngọc mỉm cười, “Lâm đại nhân không cần nói như vậy, khiến ta nghĩ đến những tuồng kịch thường có một tiểu thư gặp nạn nào đó, sau một câu không biết lấy gì để báo đáp thì tất sẽ có câu lấy thân báo đáp tiếp theo đó.”

Hắn đang bị trêu ghẹo ư? Khuôn mặt hòa nhã của Lâm Vĩnh Thường trở nên ngầy ngẩn, hắn nheo mắt lại, xuất ra phong thái trường bối, vội vàng xoa tay, nghiêm mặt nói, “Nha đầu không được nói vậy, nữ hài tử làm sao có thể nói những lời như vậy cơ chứ? Để người khác nghe được thì sẽ rất khó gả cho người ta đó.”

Khóe môi của Từ Doanh Ngọc mang theo một chút mỉm cười, “Chuyện này Lâm đại nhân cũng không cần phải lo cho ta.”

Nữ hài tử bình thường mà nghe nói đến mấy chữ lập gia đình thì nhất định sẽ ngượng ngùng, sau đó bỏ trốn. Lâm Vĩnh Thường lại cảm thấy Từ Doanh Ngọc càng ngày càng khó chơi, hắn tính nói như thế để đối phó Từ Doanh Ngọc, nào ngờ Từ Doanh Ngọc lại bình thản ung dung ngồi như trước, ngược lại khiến Lâm đại nhân có chút ngượng ngùng. Lâm đại nhân đành phải mỉm cười với Từ Doanh Ngọc, “Đã đến trưa rồi nhỉ.” Cô nương à, cô nương nên trở về dùng bữa đi.

“Đúng vậy, hiếm khi rảnh rỗi như hôm nay.” Từ Doanh Ngọc không tiếp thu lời của Lâm Vĩnh Thường mà chỉ nói, “Lần trước ném thử canh gà của Lâm đại nhân quả thật là rất ngon, ta có bảo tỳ nữ của mình học làm nhưng tỳ nữ tay chân vụng về, làm vài lần cũng không ra được mùi vị của Lâm đại nhân.”

Lời này là sao đây, mùi vị của Lâm đại nhân, Lâm đại nhân cũng không phải canh gà, làm sao lại có mùi vị gì cho được. Lâm Vĩnh Thường bị một nha đầu trêu ghẹo khiến hắn khó tránh khỏi mà oán thầm vài câu, bèn nói với Từ Doanh Ngọc, “Chỉ cần đưa tỳ nữ của Từ đại nhân đến đây thì bản quan sẽ dạy nàng ta một hôm, cũng chẳng tính là gì cả!”

Từ Doanh Ngọc thản nhiên mỉm cười, “Xưa nay có câu quân tử xa trù phòng, huống chi Lâm đại nhân có thân phận như vậy. Nếu truyền ra ngoài là Lâm đại nhân dạy tỳ nữ của ta làm canh gà thì còn ra thể thống gì nữa? Sẽ có người bảo ta là ngông cuồng, ngay cả thanh danh của Lâm đại nhân cũng sẽ bị ảnh hưởng, như vậy rất bất nhã.”

“Nếu Lâm đại nhân có lòng muốn dạy, nếu không chê ta ngu dốt thì không bằng dạy ta cũng được, ta sẽ chỉ lại cho tỳ nữ, như vậy sẽ thỏa đáng hơn.” Từ Doanh Ngọc nhìn về phía Lâm Vĩnh Thường, “Lâm đại nhân thấy thế nào?”

Lâm Vĩnh Thường cũng không phải kẻ ngốc, huống chi Lâm Vĩnh Thường nghĩ đến cháu trai ngốc nghếch của mình cũng biết theo đuổi giai nhân, có câu yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu. Lâm Vĩnh Thường là người tinh ranh, cũng không phải kẻ mù, đương nhiên cũng phát hiện Từ Doanh Ngọc đối xử khác biệt với mình. Nhưng Từ gia có ơn đối với hắn, Từ Doanh Ngọc người ta liên tiếp giúp hắn, Lâm Vĩnh Thường lại càng không dám lừa gạt Từ Doanh Ngọc, hắn mở miệng nói một cách gian nan, “Từ tiểu thư, Lâm mạo không có ý thành thân.”

Nghe nói như thế thì Từ Doanh Ngọc vẫn thản nhiên, ngay cả lông mi cũng không chớp, “Ta biết, trên người có sẹo thì làm sao có mặt mũi để thành thân cơ chứ, như vậy sẽ không liên lụy đến người ta. Cho dù là ta thì cũng sẽ nói một câu Lâm đại nhân không nên thành thân.”

Tuy Từ Doanh Ngọc nói như vậy nhưng Lâm Vĩnh Thường cũng không giận mà chỉ cười xòa, “Từ tiểu thư nói rất đúng.”

Đối mặt với da mặt dày như tường thành của Lâm Vĩnh Thường thì Từ Doanh Ngọc cảm thấy người nên nổi nóng là mình mới đúng, chẳng qua nếu chết vì tức thì cũng không tốt, Từ Doanh Ngọc mỉm cười, “Ta không có hứng thú đối với chung thân đại sự của Lâm đại nhân, ta chỉ chờ Lâm đại nhân rửa tay chỉ ta làm món canh gà mà thôi.”

“Đương nhiên đương nhiên.” Lâm Vĩnh Thường cười.

Từ Doanh Ngọc tức đến mức trước mắt hóa thành màu đen, hận không thể đâm cho Lâm Vĩnh Thường ngất xỉu ngay tại chỗ.

120. Chương 120

Đế đô.

Minh Trạ cũng nhận được thư và tấu chương của Lâm Vĩnh Thường.

Lúc này liền nhìn ra Lâm Vĩnh Thường quả thật rất khôn khéo, nhất cử nhất động của hắn đều hợp ý Minh Trạ.

Khi viết thư riêng cho Minh Trạ thì Lâm Vĩnh Thường hồi âm bằng một chữ Phạm. Nhưng khi hắn viết tấu chương thì lại tự mình kêu oan, liệt kê một lô một lốc lai lịch của tổ tông ba đời nhà Lâm gia.

Minh Trạ trầm nghĩ, Lâm Vĩnh Thường dám nắm chắc như vậy đối với một dòng họ nổi danh thì có lẽ ở Lâm gia bên Chiết Mân đã có an bài chu đáo.

Cái tên xảo quyệt kia thật sự quá thông minh. Nhưng nhờ như thế mà Lâm Vĩnh Thường cũng giảm bớt phiền phức cho Minh Trạ. Minh Trạ có thể che chở cho Lâm Vĩnh Thường trên một mức độ nào đó, nhưng hắn không thể khiến quần thần hoài nghi bằng cách nói thẳng Lâm Vĩnh Thường vô tội.

Có người buộc tội, Lâm Vĩnh Thường tự biện bạch, sau đó thông qua luật pháp thẩm tra xử lý thì mới có thể chứng minh Lâm Vĩnh Thường trong sạch.

Lâm Vĩnh Thường có thể thấu hiểu tính tình của Minh Trạ với một trình độ nhất định, Hoàng thượng chịu trọng dụng hắn, lúc này còn tự tay viết thư để hỏi hắn, như vậy đã chứng minh Hoàng thượng rất tin tưởng vào hắn.

Đối mặt với sự tin tưởng tốt đỉnh này thì Lâm Vĩnh Thường cũng không nói dối.

Lâm Vĩnh Thường thẳng thắn thành khẩn, hơn nữa bản thân của Minh Trạ cũng không quá để ý Lâm Vĩnh Thường rốt cục mang họ Lý hay họ Vương, nhưng Lâm Vĩnh Thường chịu nói thật như thế, xưa nay quân tâm khó lường, việc liên quan đến tánh mạng như vậy mà Lâm Vĩnh Thường dám nói thật với Minh Trạ. Chỉ cần dựa vào điểm này thì Minh Trạ cho rằng Lâm Vĩnh Thường cũng đáng giá để hắn trọng dụng.

Đặt tấu chương của Lâm Vĩnh Thường xuống một bên, Minh Trạ lại mở ra mật thư của Lâm Vĩnh Thường. Tuy rằng Minh Trạ đoán được thân phận của Lâm Vĩnh Thường nhưng lại không ngờ sự kinh ngạc lớn nhất nằm ở mặt sau, thân thể thâm tàng bất lộ của Trầm Chuyết Ngôn mới là dây nhợ lùm xùm.

Trên thực tế Trầm Chuyết Ngôn thỉnh thoảng cũng nghi ngờ không biết có phải Lâm Vĩnh Thường là phụ thân của hắn hay không.

Cho nên Minh Trạ cảm thấy một Trầm Chuyết Ngôn không biết cha mình là ai thì kỳ thật không đáng tin cậy. Nay vừa nhìn thấy thư của Lâm Vĩnh Thường thì Minh Trạ thật sự nghĩ rằng Lâm đại nhân thông minh khéo léo mới là đáng tin cậy.

Lâm đại nhân giao ra toàn bộ lai lịch về thân phận của Trầm Chuyết Ngôn.

Minh Trạ lướt nhanh qua một lượt, cảm thán trong lòng, sau đó mới đưa sang cho Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi nhếch môi, “Thế này mới thật sự là bị báo ứng.”

“Con người đúng là không thể nhìn vào vẻ ngoài, bình thường luôn tỏ ra hiền lành, vậy mà lại có thể làm ra chuyện như thế.” Minh Trạng thở dài.

“Nhìn người không thể nhìn tướng mạo, đó chính là ý này.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Nhìn hiền lành cũng không hẳn là hiền lành. Nhìn đáng ghét cũng không hẳn là đáng ghét. Nay nhân chứng vật chứng của Triệu gia đã đến Đại Lý tự, tấu chương của Lâm Vĩnh Thường cũng đã đến, người lại có thêm phiền phức.”

Minh Trạng vươn vai, nghiêng người dựa vào Nguyễn Hồng Phi, “Không sao, ta đã nhìn qua nhân chứng vật chứng của Triệu gia, chẳng có gì quan trọng cả. Có Lý Bình Chu và Từ Tam viện thủ cho Lâm Vĩnh Thường thì cũng không sợ phiền phức.”

“Mọi người đã đến cả rồi sao?” Thiện Kỳ Hầu gấp hai quân cờ, miệng thì hỏi như thế.

“Phụ thân, đã an bài ổn thỏa rồi.” Phượng Triết thấp giọng bẩm báo, lại nói, “Nhân chứng vật chứng của Triệu gia được hộ tống rất êm xuôi, Lâm Vĩnh Thường cũng không chặn đường ám sát. Kế ám độ trần thương của chúng ta có vẻ hơi dư thừa.” (Chọn cách tấn công mà không ai nghĩ đến)

Thiện Kỳ Hầu cười, “Nếu Lâm Vĩnh Thường biết được là bà ta thì chắc chắn sẽ ra tay. Người đừng xem thường hân, mới bấy nhiêu tuổi mà đã là nhất phẩm Tổng đốc, đây cũng không phải người đơn giản. Nếu có thể làm cho hân được công tử trọng dụng thì mới tính là đại thắng.”

“Đúng vậy.”

Ngô Uyển xuất giá thì cũng phải có nhà nương gia ra mặt.

Chúc hàn lâm là cữu cữu của Ngô Uyển, cũng chỉ dành phiền toái Chúc hàn lâm một phen.

Chúc hàn lâm cũng có chút vinh dự khi cháu của mình đường hoàng được gả cho một cử nhân, hơn nữa cử nhân này còn có cữu cữu là nhất phẩm Tổng đốc, là dòng dõi thư hương. Nhưng Chúc đại thái thái lại ghen tị, nhi tử của bà ta hiện tại xuất thân tú tài, Ngô Uyển lại có thể gả cho một cử nhân, khiến Chúc đại thái cảm thấy có chút khó chịu.

Chẳng qua sau khi Ngô Uyển đưa cho Chúc đại thái thái hai hộp trang sức thượng đẳng thì Chúc đại thái thái cũng không còn từ chối nữa, thay vào đó là bắt đầu ca ngợi Ngô Uyển có nhân duyên tốt, lại bắt đầu hối hận vì đã không để nhi tử của mình thú Ngô Uyển, tiền tài quyền thế như vậy rơi xuống tay người khác, bảo sao mà Chúc đại thái thái không đau lòng cho được?

Nhưng thật ra Chúc hàn lâm có chút lo lắng đến chuyện của Lâm Vĩnh Thường, Ngô Uyển khuyên giải an ủi cữu cữu, “Ta thấy sắc mặt của bộ hạ rất tốt, cũng không sinh nghi Lâm đại nhân, còn khen Lâm đại nhân làm việc tinh tế, có lẽ chỉ là tiểu nhân bịa đặt sinh sự mà thôi. Chẳng phải có điển tích ba người nói có cạp thì thiên hạ cũng tin là có cạp thật hay sao? Lâm đại nhân tuổi trẻ mà chức vị lại hiển hách như thế, cho nên đương nhiên có nhiều kẻ ghen tị rồi.”

Lúc này Chúc hàn lâm mới yên lòng, cười nói, “Như vậy thì cữu cữu cũng an tâm.” Lại lấy ra một cái hộp nhỏ đặt vào tay của Ngô Uyển, “Cầm đi, là một chút tâm ý của cữu cữu.”

“Cữu cữu à, ta còn chưa hiểu kính được cữu cữu ngày nào, làm sao có thể nhận lễ vật của cữu cữu như vậy cho được.” Ngô Uyển cũng không chịu nhận.

Chúc Hàn Lâm thở dài, “Người đến để đô mà cữu cữu không thể chiếu cố cho người, trong lòng cảm thấy rất áy náy. Cữu cữu và mẫu thân của người là thân huynh muội, nay mẫu thân của người sớm qua đời, hầy....Thôi, việc này cũng không nên nhắc lại. Mẹ của người vốn bản tính hẹp hòi, người đừng so đo với bà ta.”

“Cữu cữu đừng nói vậy.” Ngô Uyển cười, “Mẹ cũng đâu có bạc đãi ta.” Cũng không từ chối lễ vật của Chúc hàn lâm, Ngô Uyển định sau này có cơ hội thì sẽ bù đắp cũng không muộn.

Chúc hàn lâm lại tìm Trầm Chuyết Ngôn nói chuyện một lúc, nội dung như thế nào thì Ngô Uyển cũng không biết.

Tối buổi tối, Chúc đại thái thái cứ nhớ đến gia sản của Ngô Uyển, vì vậy trần trọc ngủ không yên, cứ mãi thổ dài, “Tiểu Trầm cử nhân thật sự là có phúc, cháu gái cũng thật có khả năng.”

“Đáng lý nàng cũng có phúc như thế, ai bảo nàng không muốn làm chi.” Chúc hàn lâm thân nhiên nói.

Chúc đại thái thái nhất thời ghen hòng.

Ngày hôm sau Chúc hàn lâm hoan hỉ vui mừng đưa Ngô Uyển xuất giá.

Trầm Chuyết Ngôn mặc hỉ phục đỏ thắm, môi hồng răng trắng, quả thật có một chút tuấn tú. Có thể lấy được Ngô Uyển khiến Trầm Chuyết Ngôn đã vui mừng đến mức nhìn không ra trái phải, lúc nào hấn cũng bày ra bộ dáng vui vẻ cười ngây ngô, Từ Bình Đường và Ngụy Tử Nghiêu giúp hấn đỡ vài ly rượu, hai người ngăm nói với nhau, “Ngô Uyển nương vốn rất lợi hại, nhìn bộ dáng không có tiền đồ này của Chuyết Ngôn thì biết chắc sau này hấn sẽ là người sợ thê.”

Ngày hôm nay chỉ đãi sáu bàn tiệc, bằng hữu của Trầm Chuyết Ngôn cũng không nhiều, đa số đều là đồng liêu trong triều của Lâm Vĩnh Thường, nhìn sơ qua cũng dễ dàng đập vào mắt, sáu vị Thượng thư trong triều thì đã có hai vị xuất hiện, mặt khác còn có hơn mười vị là đồng liêu trong triều của Lâm Vĩnh Thường, Trầm Chuyết Ngôn xưng hô với bọn họ là thúc bá, đương nhiên vai vế cao nhất chính là Lý Bình Chu.

Trầm Chuyết Ngôn đang mời rượu từng bàn thì chợt nghe thấy tiếng ồn ào náo động ở trước cửa.

Hôm nay đã phân phó không ít người canh gác, ngoại trừ hạ nhân của Ngô Uyển thì Trầm chuyết Ngôn còn mượn không ít người của Ngụy Tử Nghiêu, lúc này trong viện không dứt những tiếng vui cười chúc mừng, bỗng nhiên ngoài cửa lại đột ngột vang lên một tiếng kêu gào, “Ta là mẫu thân của Lâm Vĩnh Thường, vì sao không thể đi vào?”

Sau khi đẩy mọi người sang một bên thì một đám nam nữ già trẻ mặt tang y bằng vải thô ồ ạt tiến vào, dẫn đầu là một bà lão chân tay thô kệch, mái tóc hoa râm, giọng oang oang, mặt mày từng trải phong sương, mở miệng chính là, “Ta là đích mẫu của Lâm Vĩnh Thường, Phạm Trầm thị.”

Hai mắt của Trầm Chuyết Ngôn tròn tròn, không biết nên phản ứng thế nào. Từ Bình Đường lén lút nhéo Trầm Chuyết Ngôn một cái thì Trầm Chuyết Ngôn mới hoàn hồn, vội vàng đi ra ngoài, nói với bà lão đang đứng trong sân vườn, “Vị thái thái này, cữu cữu của ta họ Lâm, cũng không phải họ Phạm, ngài đừng tung tin nhận sai người như vậy, sẽ khiến người ta chê cười, như vậy rất bất nhã.”

Bà lão cũng không dễ xua đuổi, chỉ lạnh lùng cười, “Lâm Vĩnh Thường làm đại quan mà không chịu nhận đích mẫu là bất hiếu. Giấu diếm thân phận, lừa gạt để tiến vào quan trường là bất trung. Người bất hiếu bất trung như vậy mà người lại gọi hấn là cữu cữu, người có thể đứng ở đây lạnh mặt nói chuyện với ta thì ta cũng không sợ bị chê cười cũng không sợ phải bất nhã đâu.”

“Nghe nói hôm nay đại hôn của Trầm cử nhân có Lý Bình Chu Lý tướng góp mặt. Lão phụ đã là người bản hàn, nhưng có lẽ Lý tướng cũng không xa lạ với Trầm thị ở Sơn Đông, tính ra mẫu thân của ta và mẫu thân của Lý tướng là thân tỷ muội, ta và Lý tướng khi còn bé cũng có quen biết với nhau, không biết Lý tướng còn dám nhận thức biểu muội này nữa hay không?” Phạm Trầm thị gương giọng kêu to.

Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, Lý Bình Chu đành phải đứng dậy. Cảm thấy tình thế thật khó xử, tuy hấn là người ngay thẳng nhưng cũng rất hiểu chuyện. Hôm nay là ngày thành thân của Trầm Ngô, là một sự cải thiện đối với tình cảnh của Lâm Vĩnh Thường. Nhưng bà lão này lại đột nhiên xuất hiện làm cho mọi công sức thu xếp của bọn họ bị phá nát!

E rằng sau hôm nay sẽ không có người nhắc đến hôn sự của Trầm Ngô nhưng bà lão này sẽ trở thành nhân vật tiêu điểm trong vụ án của Lâm Vĩnh Thường!

Rất dễ dàng nhận ra Lâm Vĩnh Thường sẽ đi con đường nào!

Lý Bình Chu muốn bảo vệ Lâm Vĩnh Thường nhưng nếu không thừa nhận lời của bà lão này thì chẳng phải sẽ tổn hại đến thanh danh liêm chính của một người đứng đầu trong các tướng quốc như hấn hay sao? Nhưng giờ khắc này nếu so đo cùng bà ta thì Lâm Vĩnh Thường sẽ thế nào?

Lý Bình Chu nhất thời cảm thấy khó xử.

Ngay lúc này Ngô Uyển xuất hiện rất đúng lúc.

Hiện tại Ngô Uyển đã vén lên khăn voan, từ trong phòng hoa trúc bước ra, cũng không đội mũ phượng, chỉ có đóa hoa đỏ thắm được cài trên đầu vẫn chưa kịp tháo xuống. Ngô Uyển vịn tay của nha hoàn mà lã lướt bước đến, một sợi dây tua rua đỏ thắm thắt bên hông hơi hơi đong đưa theo dáng đi. Ngô Uyển đứng trên bậc thang, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn bà lão kia rồi giương giọng nói, “Ta chưa bao giờ nghe mẫu thân nào lại trách cứ con cái của mình như vậy cả, thái thái đến đây như thể đang vắn tội, chẳng giống người đến đây để nhận thân nhân chút nào cả!”

“Không chọn lúc nào lại chọn ngay lúc này để đến đây nhận thân nhân bằng cách đại náo Lâm phủ, đơn giản là muốn làm to chuyện này mà thôi.” Ngô Uyển nói tiếp, “Thái thái chỉ là người bình thường, đương nhiên có thể lộ da mặt để khốc lóc om sòm ở trước nhà Lâm gia. Nhưng Lâm gia luôn dùng quy củ để nói chuyện. Người đâu, đến Phủ doãn để đô báo án cho ta! Bảo rằng có người đến trước cửa nhất phẩm đại quan đương triều để nhiễu loạn lừa đảo!”

Sau đó lại mắng đám nô tì, “Các người làm ăn kiểu gì thế này? Ai cũng cho vào phủ hay sao? Nay bao nhiêu thân thích bằng hữu, đại quan trong triều đều ở đây, cũng may tiến vào chỉ là phường lưu manh vô lại, nếu là sát thủ thích khách tiến vào làm các vị đại nhân bị thương thì mấy cái đầu của các người cũng không đủ để đền tội đâu!”

Bà lão kia đã tức đến nghẹn họng, bà ta vốn là người cứng rắn lại có kinh nghiệm từng trải, không ngờ quả quyết dài có móng tay nhọn, Ngô Uyển căn bản không hề sợ bà ta. Nhất thời khiến bà ta giận đến run cả người, nói không nên lời, đôi mắt đảo đến đảo lui.

Ngô Uyển nói tiếp, “Thế nào, muốn đập đầu ăn vạ hay muốn khốc lóc đòi thất cổ?”

“Có ngon thì cứ làm đi, ta không sợ đâu!” Ngô Uyển vốn là thương nhân, rất có miệng mồm, liên tục tuôn ra những lời mỉa mai châm chọc, “Tự nhận là Phạm Trầm thị vậy mà dám đến Lâm gia để nhận người! Hôm nay bà đến nhầm nhà rồi, cũng tính toán sai lầm rồi, đúng là có mắt không trông! Bà đi hỏi thăm thử đi, ở để đô có ai dám lừa Ngô Uyển này hay không?”

Bà lão há mồm muốn kêu gào thì Ngô Uyển lập tức nói, “Bịt mồm!”

Bà lão muốn lẩn lộn thì Ngô Uyển lại nói, “Trối lại cho ta!”

Đưa tay chỉ qua một đám nam nữ già trẻ đi cùng bà lão, Ngô Uyển nói, “Nhìn đi, nếu ai không biết điều thì trước khi quan binh Phủ doãn để đô đến đây.” Đầu ngón tay chỉ về phía bà lão đã bị trối gô ở một bên chút rồi nói tiếp, “Không biết điều thì cứ xử trí như thế.”

Trong lúc nhất thời mọi người đều cảm mồm.

Trời ạ, Từ Bình Đường và Ngụy Tử Nghiêu đều bái phục Trầm Chuyết Ngôn, vị huynh đệ này thật sự là lực sĩ trong các dũng sĩ, dám thú cả Ngô Uyển.

Ngô Uyển mỉm cười với Trầm Chuyết Ngôn, Trầm Chuyết Ngôn vội vàng tiến đến dìu Ngô Uyển, Ngô Uyển lại nói với mấy người tham dự hỉ yến, “Cữu cữu không ở nhà, cũng không có ai quản gia, tiểu nữ nghe bên ngoài ầm ĩ. Mọi người xưa nay đều là quân tử, làm sao tiện so đo với nữ nhân, như vậy rất mất thân phận. Cho nên tiểu nữ mới đi ra nhìn thử, thật sự là thất lễ, mong các vị thúc bá và bằng hữu thứ lỗi.”

Ngô Uyển khom người thi lễ rồi nhéo vào lòng bàn tay của Trầm Chuyết Ngôn, sau đó xoay người trở về phòng hoa chúc.

Ngô Uyển xử lý nhanh gọn, tạm thời trấn áp uy phong của Phạm Trầm thị.

Đồng thời trong ngày thành hôn này, cái danh mạnh mẽ của Ngô Uyển và cái tiếng sợ thê của Trầm Chuyết Ngôn được lan truyền rộng rãi.

Tuy rằng Phạm Trầm thị là một nữ nhân danh giá chưa ngoa nhưng sự xuất hiện của bà ta lại khiến cho Lâm Vĩnh Thường rơi vào vũng lầy, không thể tự thoát ra được. Sự việc liên quan đến thân phận bí mật của Lâm đại nhân được lan truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, mọi người đều bàn tán xôn xao!

Ngô Uyển cũng không phải người dễ dàng thỏa hiệp, tuy rằng Phạm Trầm thị ở Trầm gia, nhưng cũng là biểu muội của Lý Bình Chu. Nhưng lúc này Ngô Uyển tuyệt đối không thể thừa nhận bà ta, cuối cùng vẫn là mời đến quan binh để đô để áp giải vị Phàm Trầm thị này vào đại lao Phủ doãn để đô.

Về thân thể và lời đồn đãi của Lâm Vĩnh Thường, nhất thời trở nên xôn xao.

Trầm gia đã sớm sa sút, Trầm thị gả vào Phạm gia, sau đó Phạm gia lại gặp nạn, lúc ấy Lý Bình Chu vẫn còn ru rú trong thâm sơn cùng cốc, làm sao có khả năng cứu giúp Phạm gia.

Đương nhiên sau khi Lý Bình Chu làm đại quan thì cũng không phải không đi tìm, nhưng biển người mờ mịt, Tây Bắc lớn như vậy, kết quả không thu hoạch được gì. Cũng không ngờ Phạm Trầm thị lại bất ngờ hiện thân ngay lúc này.

Mẫu thân của Lý Bình Chu là Lý lão phu nhân rất muốn đi xem cháu nữ của mình, nay rốt cục như thế nào? Mấy năm qua sống ra sao? Lý Bình Chu vẫn luôn cân nhắc, khuyên can mẫu thân, “Cũng không biết có phải là biểu muội hay không, nhưng người nợ tính tình thay đổi một trời một vực, không giống như Trầm biểu muội dịu dàng như trong ấn tượng của ta. Mẫu thân, việc này liên quan đến vụ án của Vĩnh Thường, vị kia có đúng là biểu muội hay không cũng không quan trọng. Nếu mẫu thân thật sự muốn nhìn một lần, để người ngoài biết được thì khó tránh khỏi sẽ có lời ra tiếng vào.”

“Mẫu thân cứ việc yên tâm, đã có ta chiếu cố thì cho dù ở trong đại lao cũng sẽ không phải chịu khổ đau.” Lý Bình Chu luôn miệng cam đoan.

Lý lão thái thái cả đời nhìn thấy rất nhiều phong ba bão táp, cũng không phải người bướng bỉnh không chịu phân rõ phải trái, liền nói với nhi tử của mình, “Gia đình của dì người đã sớm không còn ai, nếu quả thật là biểu muội của người, cho dù không có cách nào công khai thừa nhận nhưng người cũng nên ngầm chiếu cố nàng nhiều một chút. Đợi vụ án chấm dứt thì ít nhất cũng tìm cơ hội, chúng ta lên lút gặp cũng được.”

“Ta nhớ rõ rồi, mẫu thân.” Lý Bình Chu thở dài, “Thật sự là tính tình thay đổi rất nhiều, nói xấu Vĩnh Thường như thế trước mặt công chúng, nếu không có ai sai khiến thì tuyệt đối không thể làm được như thế.”

Trên mặt của Lý lão thái thái lộ ra sự thương xót, thở dài, “Người ngầm lại xem, biểu muội của người bị sung quân ngàn dặm, lại là nữ nhân, nay có thể sống sót, nhất định đã trải qua biết bao gian nan. Con người gặp phải biến cố thì tính tình thay đổi cũng là lẽ thường. Tuy có người sai khiến nhưng người suy nghĩ một chút đến địa vị của Vĩnh Thường hiện tại đi, biểu muội của người lại trải qua những ngày tháng cơ cực như thế, trong đầu sẽ nghĩ thế nào....Hãy, hướng chi cũng không phải thân nhi tử của mình.”

“Mẫu thân, làm sao mẫu thân biết được?”

“Biểu muội của người chỉ có một nữ nhi, không có nhi tử.” Lý lão thái thái thở dài, “Vì chuyện này mà nàng ta đã cãi nhau một trận với biểu muội phu của người..”

Lý Bình Chu cảm thấy chấn động, “Chuyết Ngôn vẫn gọi Vĩnh Thường là cữu cữu, có thể nào Chuyết Ngôn là nhi tử của nữ nhi biểu muội hay không?”

Lý lão thái thái lắc đầu, “Làm sao có chuyện đó, tuy rằng Phạm gia gặp nạn, bất quá không liên can đến nữ nhi xuất giá. Cháu gái họ của người gả cho Vĩnh Khang Công, sau đó nhà nương gia gặp chuyện, thân mình của nàng ta cũng không khỏe, thường xuyên đau ốm, không quá vài năm thì qua đời. Ta thấy Chuyết Ngôn có lẽ là nhi tử của Vĩnh Thường thì đúng hơn.”

“Nếu quả thật là như vậy thì cũng đều là con cháu Phạm gia, nói với biểu muội của người vài tiếng thì nàng sẽ hiểu rõ.”

Lý Bình Chu liên tục gật đầu.

Phạm Trầm thị âm ỉ một trận, khiến cho triều đình lại nhao nhao về thân thể của Lâm Vĩnh Thường. Lần này Minh Trám không hề thiên vị cho Lâm Vĩnh Thường nữa, hần trực tiếp lệnh cho Đại Lý tự, Hình bộ, Ngự sử đài, Tam ti hội thẩm. Bắt đầu thẩm tra nhân chứng vật chứng Triệu gia đưa đến, đồng thời đem Phạm Trầm thị từ Phủ doãn để đô đến Đại Lý tự, yêu cầu thẩm tra kỹ lưỡng.

Ngoài ra lệnh cho Lý lão thái thái đích thân đến đại lao xác nhận thân phận của Phạm Trầm thị.

121. Chương 121

Lý Bình Chu ngẫm cầu tình vì Lâm Vĩnh Thường, nói với Minh Trạ, “Bệ hạ, gia mẫu đã lớn tuổi, ngay cả thần cũng đã lâu không gặp qua biểu muội Trầ gia, không dám đối gặ bệ hạ, biểu muội trong ấn tượng của thần hoàn toàn khác xa vị Phạm Trầ thị kia, thật sự là....Huống chi mẫu thân của thần đã nhiều tuổi như vậy, trong lúc nhất thời nào dám xác nhận thân phận của Phạm Trầ thị.”

Minh Trạ thần nhiên nói, “Nhìn một chút cũng đâu có gì. Cũng không phải bảo lão phu nhân chỉ xem qua rồi xác định thân phận của Phạm Trầ thị, đương nhiên còn phải xác định hộ tịch của bà ta nữa. Sự việc liên quan đến nhất phẩm Tổng đốc của trầ, trầ làm sao có thể dễ dàng tin tưởng lời một phía cơ chứ?”

Lý Bình Chu cảm thán, “Bệ hạ, ngài dùng người xưa nay không theo bất kỳ khuôn mẫu nào cả, thần vô cùng khâm phục. Từ khi bệ hạ đăng cơ đã tiến hành một loạt cải cách, nào là thuế muối, mở rộng hàng hải, xây hải cảng, khiến cho quốc khố triều đình trở nên giàu có trù phú.”

“Ngày trước thần lo lắng bệ hạ tuổi còn nhỏ, có nhiều cản trở, nay chứng minh là thần sai lầm rồi, bệ hạ anh tài ngút trời, hơn hẳn Thái tổ hoàng đế.” Lý Bình Chu bỗng nhiên nịnh hót, Minh Trạ có chút kinh ngạc, nghe Lý Bình Chu rốt cục chuyển đề tài, “Điều khiến cho thần kính nể là bệ hạ chỉ trọng dụng nhân tài. Bệ hạ dùng quan viên trong triều, dùng cử nhân, dùng thương nhân, dùng nữ nhân, mặc dù có nhiều lời dị nghị, nhưng sự quyết đoán của bệ hạ quả thật khiến thần kính nể.”

“Bệ hạ, Lâm Vĩnh Thường xuất thân từ đâu thì quan trọng hay sao?” Lý Bình Chu vì ái đồ mà có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn nào, nên nhớ Lý Bình Chu có rất nhiều ý kiến đối với Ngô Uyển, nhưng lúc này cũng đành phải nhượng bộ. Hắn mặc kệ biểu muội của mình, chỉ nói một mạch, “Bệ hạ, có lẽ bệ hạ không biết Phạm Lâm Hi, đó là một đại nho có tài có đức, học vấn của hắn không thua gì Tiễn Vĩnh Đạo. Nhưng học vấn tốt thì không hẳn có thể thích ứng với quan trường, không hẳn có thể làm được lão sư, tội của Phạm Lâm Hi không phải vì vụ án ân khoa mùa xuân mà là ở chỗ hắn đứng sai vị trí trên quan trường!”

“Bệ hạ, Lâm Vĩnh Thường ở Hàn lâm ba năm, biên tập cho tiền triều hai quyển sử sách. Làm Ngự sử năm năm, hạch tội hơn ba trăm quan viên phạm pháp. Làm Thượng thư Lý phiên viện hai năm, trong lúc bệ hạ đăng cơ thì tiếp đãi sứ thần Miến Điện và Việt Nam. Làm Tổng đốc Hoài Dương, thực hiện cải cách thuế muối, tất cả đều không mắc sai lầm.” Ánh mắt của Lý Bình Chu lóe lên, trầ giọng, “Bệ hạ, người có tài có học như vậy, còn trẻ lại khỏe mạnh, vì sao không sử dụng?”

“Bệ hạ, chúng thần sắp già rồi, cho dù chí hường mạnh mẽ nhưng có thể sống thêm được bao nhiêu năm nữa? Nhưng bệ hạ vẫn còn rất trẻ, giang sơn của bệ hạ cần các thần tử trẻ tuổi đến gánh vác triều đình nước nhà, bệ hạ luôn coi trọng hắn, bệ hạ, bệ hạ....” Lý Bình Chu rơi nước mắt, nghẹn ngào khôn kể, chậm rãi nâng tay áo lau mắt.

Minh Trạ nhìn Lý Bình Chu, nhẹ nhàng hỏi, “Lý tướng, người không tin Lâm Vĩnh Thường trong sạch hay sao?”

“Bệ hạ, ba người nói có hổ thì tất là có hổ.” Lý Bình Chu cười khổ, “Vì bài viết trên tập san của Trầ Chuyết Ngôn mà Triệu Thanh Di hận hắn thấu xương. Trầ Chuyết Ngôn chỉ là một cử nhân nho nhỏ, có thể sống yên ở đế đô cũng là do Lâm Vĩnh Thường chiếu cố.”

“Bệ hạ, lúc trước Triệu Thanh Di muốn đến Phủ doãn đế đô cáo trạng Trầ Chuyết Ngôn nhưng kết quả lại không giải quyết được gì. Nếu hắn đã sớm nắm được nhược điểm này thì vì sao không lấy ra khi ở đế đô.” Lý Bình Chu trực tiếp chỉ ra chỗ khả nghi, “Nay trở về Chiết Mân thì chỉ trong một đêm lại tìm ra vô số nhân chứng vật chứng nhằm vào Lâm Vĩnh Thường như vậy. Nay lại xuất hiện Phạm Trầ thị, bệ hạ chỉ cần suy đoán theo phương diện bình thường, cho dù là Phạm Trầ thị thật sự là trưởng tức của Phạm tộc thì có đích mẫu nào lại đánh giá độc ác như vậy với thứ tử hay không. Hơn nữa Phạm Trầ thị ở Tây Bắc, là ai đưa bà ta đến đế đô, chẳng lẽ không khả nghi hay sao?”

“Thần nghĩ là có người cố ý cài bẫy Lâm Vĩnh Thường, người này bụng dạ rất khó lường! Mục đích là triệu hồi Lâm Vĩnh Thường về đế đô, ly gián tình cảm quân thần của bệ hạ, bệ hạ anh minh ngút trời, tuyệt đối

không thể trúng kế!” Lý Bình Chu hết lời khuyên bảo.

Minh Trạh vỗ vai Lý Bình Chu rồi cười nói, “Trẫm hiểu lời của khanh. Trẫm cũng nhìn thấu tấm lòng của khanh, khanh cũng nên tin tưởng trẫm thì mới được!” Rốt cục cũng không có một câu chắc chắn nào cả.

Lý Bình Chu khom người tiến Hoàng thượng rồi đi, đương nhiên hẳn nhìn không thấy nụ cười thần nhiên trên môi của Minh Trạh. Hừ hừ, Lý làm nũng, người cũng có ngày hôm nay, không còn đình công với trẫm nữa, không cần trẫm phải năn nỉ người nữa!

Trời đất đã đảo lộn rồi!

Cứ tiếp tục khó chịu đi! Trẫm sẽ không nói thật với người đâu!

Thiện Kỳ Hầu cười, “Phạm Trầm thị đến đây thì Lâm Vĩnh Thường có chạy đằng trời.”

Phượng Triết có chút sầu lo, “Phụ thân, từ khi bệ hạ đăng cơ thì luôn tin tưởng Lâm Vĩnh Thường. Lúc trước đã che chở cho Lâm Vĩnh Thường rất nhiều, chẳng qua vì sao hiện tại lại dùng thủ đoạn chớp nhoáng ra lệnh cho Tam ti hội thẩm như vậy? Cũng chẳng lưu lại một chút thể diện nào cả!”

“Là Hoàng đế thì có ai có thể thật sự chuyên quyền độc đoán cơ chứ? Nói việc gì làm việc gì cũng phải cân nhắc ý dân.” Thiện Kỳ Hầu nói một cách chắc chắn, “Còn nữa, là Hoàng đế thì có ai mà không đa nghi? Nguyễn Hồng Phi còn sống, như vậy Lệ thái tử có thể còn sống hay không? Người đừng quên thân phận năm xưa của Phạm Lâm Hi, đó là sự phụ của Lệ thái tử. Lúc đầu Hoàng thượng đã nghi ngờ Đông Nam. Làm Hoàng đế thì xưa nay đều nghi thần nghi quỷ, thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót. Lúc ấy Phúc thân vương rõ ràng là vô tội, chẳng qua Nguyễn Hồng Phi giả tạo chiếu thư truyền ngôi, Hoàng thượng bèn cùng đám Hoàng tử trước kia bí mật giải quyết Phúc thân vương. Nay mấu chốt ở chỗ Lâm Vĩnh Thường chính là tôn tử của sự phụ Lệ thái tử, tin tức này tung ra thì Hoàng thượng có thể ngồi yên mới là lạ! Cho dù tin tưởng thế nào thì cũng trời sông đổ biển mà thôi!”

Minh Trạh nói với Nguyễn Hồng Phi, “Tự cảm thấy không bỏ sót kẻ nào thường là những nước cờ kém nhất.”

Nguyễn Hồng Phi nói, “Có cần gọi Lâm Vĩnh Thường trở về hay không?”

“Không cần.” Mặc kệ người tiền triều đã làm ra chuyện gì, Minh Trạh có chủ kiến của riêng mình, hẳn dường như không hề lo lắng mà chỉ nói thẳng, “Tuy rằng Vĩnh Định Hầu nắm tinh binh Hoài Dương, bất quá Vĩnh Định Hầu làm người trung thực, không phải quan liêu. Nay ở quan trường Hoài Dương đa số vẫn là người cũ, Lâm Vĩnh Thường đến Hoài Dương nửa năm, có lẽ đã trấn áp được bọn họ. Lúc này nếu triệu hồi Lâm Vĩnh Thường thì đột nhiên sẽ không còn ai trấn áp quan trường Hoài Dương, huống chi còn có Vĩnh Định Hầu. Muốn tìm một người có thể hợp tác với Vĩnh Định Hầu thì chẳng dễ dàng gì, cho dù có tìm được thì cũng không hẳn làm tốt như Lâm Vĩnh Thường.”

“Có khi nào nhi tử của Lệ thái tử...chính là công tử mà Thiện Nhân Hầu đã nhắc đến hay không?” Lệ thái tử chắc chắn là đã chết, cho dù người khác hoài nghi nhưng Nguyễn Hồng Phi hoàn toàn nắm chắc, nhưng Nguyễn Hồng Phi lại lo lắng một chút về nhi tử của Lệ thái tử thì, Phượng thị có thể cứu mạng hắn, như vậy có phải lúc ấy cũng lén lút để lại một mạng cho tôn tử của bà ta hay không?

“Chuyện này cần bản không cần suy nghĩ, mộ phần của Lệ thái tử nằm ở Hoàng lăng, bao gồm cả hoàng trưởng tôn năm xưa.” Minh Trạh hoàn toàn không thêm để ý đến chuyện của Lệ thái tử, năm đó Phượng hoàng hậu bất quá chỉ là một nữ nhân ngay cả cửa cung cũng không thể bước ra mà thôi. Thỉnh thoảng phê tấu chương giúp Nhân Tông hoàng đế thì liền bị Lý Bình Chu mắng cho văng nước miếng đầy mặt. Còn nữa, một phần lực lượng của Phượng hoàng hậu đã đưa cho Nguyễn Hồng Phi, cho dù nhi tử của Lệ thái tử không chết thì bà ta có thể để lại cho đứa nhỏ kia được bao nhiêu? Dù sao thì Hoài Dương vẫn là địa bàn của hậu duệ Nghi Vương và đám thế gia, còn nữa, cũng không phải người nào cũng có bản lĩnh như Nguyễn Hồng Phi. Vả lại Phượng Cảnh Kiên đã làm Hoàng đế hai mươi năm, hậu duệ Phượng hoàng hậu đã sớm nguội lạnh, Minh Trạh nói một câu quả quyết, “Chỉ cần ta làm Hoàng đế, mặc kệ chuyện này có phải hay không thì tất cả đều là giả!”

Nguyễn Hồng Phi suy nghĩ một chút rồi cười nói, “Như vậy cũng có chút đạo lý. Một khi đã như vậy thì ta sẽ phái Diêu Quang giao thư cho Ngô Uyển.”

“Tốt.”

Minh Trạ̃m làm Hoàng đế thì đương nhiên không thể làm mất lòng dân. Hơn nữa sự tình đã đến nước này, không điều tra cũng không được. Lâm Vĩnh Thường là nhất phẩm Tổng đốc, phải danh chính thì ngôn mới thuận, mà ngôn thuận thì chuyệ̃n mới thành.

Dù sao thì Tổng đốc Hoài Dương cũng phải có xuất thân rõ ràng!

Minh Trạ̃m không thể bưng bít triều đình, nhưng Minh Trạ̃m đương nhiên cũng có biện pháp của mình, huớ̃ng chi thư của Lâm Vĩnh Thường quả thật đến rất đúng lúc, Minh Trạ̃m và Nguyễn Hồng Phi đều nghi ngờ Lâm Vĩnh Thường đã có kế sách riêng, đã sớm biết rõ sự tồn tại của Phạm Trầ̃m thị.

Ngô Uyế̃n nhận được sự giúp đỡ từ Lâm Vĩnh Thường.

Lá thư mà Lâm Vĩnh Thường viết cho Minh Trạ̃m có liên quan đến thân thể của Trầ̃m Chuyế̃t Ngôn khiến cho bọn họ trở nên bận rộn.

Ngô Uyế̃n và Trầ̃m Chuyế̃t Ngôn thành thân nhưng không có gì ân ái đáng nói, sau khi tân hôn cũng không nghỉ ngơi mà lại bận bịu bắt tay vào vụ án của Lâm Vĩnh Thường.

Ngô Uyế̃n có được lá thư này, sau khi xem qua thì do dự đến tối muộn mới nói với Trầ̃m Chuyế̃t Ngôn.

Đây cũng là điểm xảo quyệ̃t của Minh Trạ̃m, theo lý thì ở niên đại này Trầ̃m Chuyế̃t Ngôn mới là chủ hộ. Nhưng Minh Trạ̃m lại cố ý lệnh cho Diêu Quang giao thư này cho Ngô Uyế̃n, làm cho Ngô Uyế̃n quyết định có muốn để Trầ̃m Chuyế̃t Ngôn biết thân thể của mình hay không.

Ngô Uyế̃n do dự một hồi, rốt cục vẫn đưa thư cho Trầ̃m Chuyế̃t Ngôn xem.

Trầ̃m Chuyế̃t Ngôn xem thư xong thì trở nên mơ hồ, ấp úng một lúc lâu, “Ta, ta, ta lại là...”

Ngô Uyế̃n cầm tay hắ̃n rồi bình tĩnh nói, “Chuyế̃t Ngôn, đây là chuyện tốt. Đã có cách để cứu cừu cừu rồi!”

Nghe thấy cái tên của Lâm Vĩnh Thường thì Trầ̃m Chuyế̃t Ngôn cũng bất chấp thân thể dây mơ rễ má của mình, cau mày suy nghĩ một chút rồi mới nói, “Ta đi cầu Phạm Trầ̃m thị vậy.” Hắ̃n thật sự không thể kêu được hai tiếng ngoại bà.

“Không, không cần chàng đi, để ta đi là được.” Ngô Uyế̃n mỉm cười, “Chàng không khéo ăn nói, Phạm thái thái xảo quyệ̃t lại cứng rắn, e rằng chàng không trấn áp được bà ta. Để ta đi thử một phen để xem có còn nể tình hương khói hay không.”

“Ngày mai ta đưa nàng đi.”

“Một mình ta đi là được rồi.” Ngô Uyế̃n cắt thư vào, nhẹ nhàng nói, “Vụ án sắp khai thắ̃m, lúc này không thể xảy một chút sai lầm nào, nếu chàng đứng ở nơi đó thì e rằng người có ý đồ sẽ nghĩ xấu cho chúng ta.”

“Uyế̃n nương, đa tạ nàng.” Trầ̃m Chuyế̃t Ngôn nói một cách thành thật.

Ngô Uyế̃n ngắ̃ng đầu mỉm cười, “Nói thế để làm gì, có thể giúp được chàng thì lòng của ta cũng cảm thấy cao hứ̃ng. Còn nữa, vốn là đã gắ̃ cho chàng, phu thê phải đồng lòng, chàng không chê ta quá mạnh mẽ là được rồi.”

Trầ̃m Chuyế̃t Ngôn cảm thấy ấ̃m áp trong lòng, lời ngon tiếng ngọt cứ như thế mà tuôn ra, “Cho dù Uyế̃n nương mạnh mẽ với ta thì ta vẫn thích.”

“Văn sĩ đều ăn nói như thế hay sao?”

“Hả?” Trầ̃m Chuyế̃t Ngôn gắ̃i gắ̃i đầu, nhắ̃c tay giúp thê tử gỡ xuống viên ngọc châu cài trên tóc, thành thật nói, “Ta nhìn thấy nữ nhân khác thì chẳng dám nói như vậy. Chỉ khi nhìn thấy nàng thì mới cảm thấy có nhiều điều muốn nói mà thôi.”

Ngô Uyế̃n mỉm cười, dựa vào vai của Trầ̃m Chuyế̃t Ngôn, ngưỡng mặt nhìn hắ̃n.

Nam Phong Bá phủ.

Từ khi Nam Phong Bá Lục Kiến An biết được thân thế của Lâm Vĩnh Thường thì quả thật là ngày đêm mất ngủ.

Xưa kia Lục Kiến an và Phạm Lâm Hi đều bị vướng vào vụ án ân khoa, Phạm Lâm Hi chết trong đại lao, gia đình bị sung quân Tây Bắc, Lục Kiến An lại toàn thân trở ra, tiếp tục hưởng thụ vinh hoa phú quý. Về phương diện này thì không phải không có ai hoài nghi Lục Kiến An, nhưng Nhân Tông hoàng đế nhanh chóng qua đời, tân Hoàng đăng cơ, Lục Kiến An vẫn cẩn thận dè dặt làm Nam Phong Bá, cho đến khi nhi tử thứ được đại Công chúa thì Lục Kiến An mới có thể xem như hoàn toàn an tâm.

Nhưng ngày lành của Lục Kiến An không được quá vài năm thì đế đô bất ngờ thay đổi, tân Hoàng lại đăng cơ.

Đòi mạng ở chỗ tân Hoàng không phải nhi tử của Thái thượng hoàng, hơn nữa Tân hoàng có tỷ muội huynh đệ riêng. Thân phận đại Công chúa của Thái thượng hoàng bị hạ thấp rất nhiều, tiếp theo là nhi tử thứ tám của hần lại gây ra một vụ án kinh động đế đô, đụng phải ngự tiền, thật sự là xúi quẩy.

Nay càng làm cho Lục Kiến An rùng mình là hai đại cừu nhân của hần đã liên thủ.

Ngô Uyển gả cho Trầm Chuyết Ngôn.

Trầm Chuyết Ngôn là ai? Là cháu Lâm Vĩnh Thường!

Không!

Nam Phong Bá hoàn toàn tin tưởng Trầm Chuyết Ngôn chính là thân nhi tử của Lâm Vĩnh Thường!

Lâm Vĩnh Thường đến tuổi này mà vẫn không chịu thành thân, có lẽ trên người thật sự có bí ẩn gì đó. Rất có khả năng Lâm Vĩnh Thường chính là tôn tử của lão già Phạm Lâm Hi kia! Rõ ràng là chết đã lâu rồi mà vì sao vẫn không chịu an phận?

Nam Phong Bá cảm thấy cuộc sống hàng ngày quả thật khó khăn!

Cơ hội tốt cực cũng đến!

Nam Phong Bá âm thầm dùng rất nhiều nhân thủ để hạch tội Lâm Vĩnh Thường, nhất định phải nhân cơ hội này để nhốt Lâm Vĩnh Thường vào xó xỉnh, không chừa đường lui!

Rốt cục Hoàng thượng cũng đồng ý Tam ti hội thẩm vụ án này!

Quả thật là trời ban cơ hội!

Trên đời này người không muốn Lâm Vĩnh Thường sống nhất chính là Nam Phong Bá hần!

Còn có con tư sinh của Lâm Vĩnh Thường: Trầm Chuyết Ngôn và yêu nữ Ngô Uyển, lúc này Lâm Vĩnh Thường sắp rơi đài, những gì bọn họ nợ Lục gia thì hần nhất định phải đòi bọn họ lấy mạng ra đền!

Cơ hội trả thù tốt cực cũng đến!

Nam Phong Bá tự tin như vậy đương nhiên là có nguyên nhân. Nhi tử của hần, đại Phò mã Lục Văn Thao chính là Hình bộ tả Thị lang.

Cơ hội như vậy, nhược điểm như vậy, tình thế như vậy....

Trời ban cơ hội mà không biết nắm bắt thì thật là có lỗi!

Hy vọng tràn đầy nhưng sự thật thì trái ngược.

Những lời này dùng để hình dung tình trạng hiện tại của Nam Phong Bá, tuy rằng hần ngàn dặn vạn dặn nhi tử của mình nhất định phải giải quyết Lâm Vĩnh Thường. Đương nhiên Nam Phong Bá là một người có học thức địa vị, được quan viên kính trọng, vì vậy lời nói rất uyển chuyển khéo léo. Nhưng nếu phiên dịch thành lời nói đơn giản thì chính là ý này: Nghĩ hết mọi biện pháp cũng phải làm thịt Lâm Vĩnh Thường cho bằng được!

Lục Văn Thao nghe lời phụ thân của mình, nhưng chỉ là nghe lời mà thôi.

Hắn cho rằng Phạm Lâm Hi gây áp lực quá lớn cho phụ thân vì vậy phụ thân mới nói ra những lời ngây ngô ảo tưởng đến như thế!

Tuy rằng Nam Phong Bá phủ có chút quyền thế nhưng chẳng lẽ Lâm Vĩnh Thường hoàn toàn vô dụng?

Lâm Vĩnh Thường lớn hơn Lục Văn Thao cùng lắm là vài tuổi, không quyền không thế, xuất thân từ hàn môn mà đã nhảy lên nhất phẩm Tổng đốc thì cũng không phải đơn giản! Trước kia những muốn làm thịt Lâm Vĩnh Thường thì cơ hồ đều chỉ có một kết cục: bị Lâm Vĩnh Thường đẩy vào đường cùng.

Huống chi sau lưng Lâm Vĩnh Thường còn có người chống lưng.

Tuy Lục Văn Thao xuất thân là Phò mã nhưng quả thật khó có thể so sánh với Lý Bình Chu và Từ Tam. Đừng nói là Lục Văn Thao, ngay cả Hình bộ Thượng thư Đồng Tư Huyền gặp phải hai người Lý Từ thì cũng phải cân nhắc một chút có nên đi đường vòng hay không?

Bảo Lục Văn Thao làm thịt Lâm Vĩnh Thường?

Chẳng lẽ lão phụ thân của hắn nghĩ rằng nha môn Hình bộ là của nhà mình? Huống chi vụ án này do Tam ti hội thẩm, Lục bộ Thượng thư dự thính.

Lục Văn Thao cảm thấy bất đắc dĩ, cũng không tính sẽ đi mạo hiểm. Bởi vậy chỉ dậm chân cho có với phụ thân, cũng không qua lại với Hình bộ vì lời của phụ thân.

Sau đó mọi việc xảy ra cũng chứng minh Lục Văn Thao sáng suốt hơn hẳn lão cha của hắn.

Ngô Uyển đích thân đến đại lao của Đại lý tự để thăm Phạm Trầm thị.

Phạm Trầm thị vừa thấy Ngô Uyển thì tựa như gặp mặt kẻ thù, đỏ mặt tía tai!

Ngô Uyển dùng bạc để dễ dàng tiến vào đại lao, Phạm Trầm thị vốn là nhân chứng quan trọng, hơn nữa có Lý Bình Chu đặc biệt chiếu cố, vì vậy Phạm Trầm thị cũng không bị uất ức về chỗ ở và ăn uống.

Phạm Trầm thị liếc nhìn Ngô Uyển một cái rồi liên tục cười lạnh, “Nha đầu, thế nào, đến cầu xin ta à?” Đến rất đúng lúc, lần trước bà ta bị bịt mồm trói gỗ, thù lớn vẫn chưa trả! Ngô Uyển cứ như vậy mà tự mình dâng lên trước cửa, bà ta phải nhục nhã Ngô Uyển thì mới hả dạ!

“Ta cầu bà để làm gì?” Ngô Uyển thản nhiên nói, “Ta chỉ cảm thấy đáng thương cho bà mà thôi. Ngay cả thân sơ hay địch ta cũng chẳng phân biệt được, bị kẻ khác lừa gạt, lợi dụng. Trên đời này thật sự không có nhiều người đáng thương như bà đâu.”

Phạm Trầm Thị cười lạnh một tiếng, mặc kệ Ngô Uyển. Bà ta cũng có vài phần mưu trí, nếu Ngô Uyển tìm đến bà ta thì nhất định là có chuyện, bà ta cần gì phải sốt ruột, cứ đợi Ngô Uyển khai ra điều kiện, sau đó chậm rãi chỉnh ả nha đầu này một chút!

Vì Ngô Uyển bỏ thêm chút bạc nên cai ngục mở cửa thì ngay sau đó liền tự động lui xuống, vì vậy trong phòng chỉ còn Ngô Uyển và Phạm Trầm thị. Nhìn thấy bên cạnh giường của Phạm Trầm thị có một chiếc ghế gỗ, Ngô Uyển cũng không ngại chiếc ghế thô ráp mà cứ tự động đi qua rồi ngồi xuống.

Phạm Trầm thị lạnh lùng liếc nhìn Ngô Uyển rồi hừ một tiếng.

Ngô Uyển lấy ra một mảnh lụa trắng trong suốt, phía trên có thêu một đóa hoa mai đỏ rực như lửa, mặt còn lại thêu một hàng chữ cực nhỏ, vô cùng tinh tế. Ngô Uyển đưa cho Phạm Trầm thị. Ánh mắt của Phạm Trầm thị đảo qua mảnh lụa này thì nhất thời biến sắc, ngơ ngàng nhìn về phía Ngô Uyển, miệng lắp bắp, cổ họng như bị bóp nghẹn, nhất thời không thể nói được lời nào.

Ngô Uyển kẻ sát vào Phạm Trầm thị rồi thì thào một câu than thở, “Bà chỉ có một nữ nhi, dốc lòng dạy dỗ, đừng bảo là ngay cả tay nghề của nữ nhi mình mà cũng nhận không ra?”

Sắc mặt của Phạm Trầm thị trở nên đau thương, khó có thể đè nén, chớp lấy mảnh lụa trong tay của Ngô Uyển, không màng đến việc truy vấn Ngô Uyển, bà ta run rẩy lật mặt mảnh lụa để tỉ mỉ kiểm tra, qua một lúc lâu, Phạm Trầm thị tựa như đầu nhập vào từng đường kim mũi chỉ của nữ nhi bà ta, đầu vai run rẩy kịch liệt. Ngô Uyển sợ bà ta đã lớn tuổi, e rằng trong lúc nhất thời không chịu nổi sự kích thích này, bèn nhẹ nhàng vuốt lưng Phạm Trầm thị, thở dài một tiếng.

Sau một lúc lâu Phạm Trầm thị mới bình tĩnh trở lại, nửa đời của bà ta nhấp nhô lênh dên, nay nhìn thấy di vật của nữ nhi thì bi thương trong lòng khó có thể kiềm chế. Ngô Uyển không lên tiếng an ủi lại làm cho bà lão này khôi phục lý trí, Phạm Trầm thị gặp vô vàn khúc chiết cho nên cẩn thận dè dặt hơn người bình thường rất nhiều, bà ta nháy mắt với Ngô Uyển rồi bỗng nhiên giương giọng mắng chửi, “Đi nói với Lâm Vĩnh Thường, bảo hắn đem đại kiện đến đón lão nương ra ngoài làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, bằng không lão nương sẽ không tha cho hắn!” Sau đó nắm lấy tay của Ngô Uyển rồi viết một dòng chữ trong lòng bàn tay của Ngô Uyển.

Cho dù tính tình thay đổi thế nào thì Phạm Trầm thị vẫn biết viết chữ.

Ngô Uyển cũng là người tỉnh táo, vội vàng trầm giọng khuyên nhủ, “Lão thái thái, bà cần gì phải so đo với cữu cữu của nhà ta. Bà họ Phạm, nhưng cữu cữu của ta họ Lâm. Huống chi cữu cữu là nhất phẩm đại quan, bà muốn nhận người thân thì cũng nên xem cho đúng môn hộ rồi hắn nói!”

“Môn hộ? Hừ, ta nhận nhi tử của mình chứ không phải môn hộ! Đổi danh đổi tánh chẳng lẽ bỏ mặc không nhận thức lão nương hay sao? Trên đời không có đạo lý này! Nha đầu, người đừng ngông cuồng với ta! Đến lúc đó người cũng phải ngoan ngoãn cúi đầu thỉnh an lão thân mà thôi! Tức phụ Phạm gia chúng ta chẳng có ai không có quy củ như người cả!” Giọng của Phạm Trầm thị càng lúc càng to.

Giọng của Ngô Uyển thì hạ thấp, vẫn trầm ổn như trước, “Lão thái thái, ta chỉ thấy bà đã lớn như vậy, bà cáo trạng cũng không phải dân chúng bình thường. Tuy rằng cữu cữu của ta là người hiền lành, sẽ không so đo với lão phu nhân như bà, bắt quá, bà cũng phải có chừng có mực thì mới được. Dân cáo quan sẽ có kết cục gì, nếu bà không rõ luật lệ của Đại Phụng thì có muốn ta mời trạng sư đến giải thích tỉ mỉ với bà hay không? Bà đừng vì một lúc sáng khoái tức thời mà mắc kệt tương lai.”

Phạm Trầm thị và Ngô Uyển nhìn nhau, “Lão thân ăn muối còn nhiều hơn loại nữ nhân đánh đá chua ngoa như người ăn cơm. Đúng mực? Hừ! Đúng mực! Lão thân cần người dạy ta đúng mực hay sao? Người nên nhanh chân chạy trở về trong bụng của nương người mà ở thêm vài năm rồi mới đến nói đúng mực với lão thân này!”

Khi đi ra ngoài Ngô Uyển lại thưởng cho thủ vệ một thỏi ngân lượng, sắc mặt khó chịu, thủ vệ cảm tạ, mỉm cười khuyên một câu, “Ngô đại nhân, ngài đừng chấp nhặt với bà ta.”

“Bà ta không đáng để ta tức giận, chẳng qua là thấy bà ta đã có tuổi một chút, cáo trạng không được thì cũng rất đáng thương. Ông trời có đức hiếu sinh, ta chỉ cảnh tỉnh bà ta mà thôi.” Ngô Uyển thản nhiên nói, “Nếu bà ta không biết điều thì chẳng lẽ nhà chúng ta sẽ sợ phiền phức hay sao?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Đám thủ vệ lại nịnh hót Ngô Uyển, mỉm cười hì hì tiễn người xuất môn, sau đó mới quay lại tiếp tục canh gác đại lao.

Thủ vệ một chặc lưỡi thở dài, “Ôi chao, vị Ngô đại nhân này quả nhiên là người lợi hại, nghe nói trong ngày đại hôn, lão thái thái ở bên trong náo loạn một phen. Ngô đại nhân mặc hi phục bước ra sân vườn mắng một trận, sau đó trói gô lão thái thái này rồi bịt mồm đưa đến nha môn. Khiến cho tiểu Trầm cử nhân bị dọa tái mặt, ngày hôm đó cũng chẳng dám động phòng.”

“Làm gì có, nếu Ngô đại nhân lợi hại như vậy thì vì sao tiểu Trầm cử nhân lại dám rước về?” Nữ nhân có bản lĩnh đương nhiên không phải chuyện xấu nhưng nếu có bản lĩnh dọa nam nhân đến mức không dám động phòng thì ai mà dám rước về như thế? Thủ vệ hai không thể nào tin tưởng.

Thủ vệ một thoải mái buôn chuyện, “Chuyện này làm sao mà giả cho được, truyền khắp kinh thành rồi, tiểu Trầm cử nhân mỗi ngày vào phòng thì trước tiên phải lạy hết một nén hương thì mới có thể bụng chầu nước rửa chân hầu hạ Ngô đại nhân đi ngủ.”

“Tuyệt đối không có chuyện này, Lâm đại nhân là nhất phẩm Tổng đốc, làm sao có thể nhìn cháu của mình trải qua cuộc sống như vậy cơ chứ?” Thủ vệ hai tự nói, “Mà nhắc đến cũng lạ, đại ca nói thử coi, Lâm đại nhân quyền cao chức trọng vậy mà chẳng nghe nói Lâm đại nhân có lão bà nào cả. Trong khi tiểu Trầm cử nhân lại thành thân trước, không thú thê thì làm sao có con, chẳng lẽ gia nghiệp của Lâm đại nhân sau này đều để lại cho tiểu Trầm cử nhân hay sao?”

“Thật sự là ngu ngốc, vậy mà người vẫn chưa biết nữa sao?” Thủ vệ một tự đắc nhấp một ngụm rượu rồi

khoe ra khả năng buôn chuyện uyên bác của mình, “Đừng nghĩ tiểu Trầm cử nhân họ Trầm, không chừng là họ Trầm, họ Lâm hay là họ Phạm đó! Lâm đại nhân ở đế đô cũng là một nhân vật quan trọng, nhưng mà...” Bữu môi về phía gian phòng của Phạm Trầm thị, “Có vị này thì Lâm đại nhân quả thật gặp chút nguy hiểm...”

“Đại ca, vậy đại ca nói thử xem, rốt cục thì Lâm đại nhân là họ Lâm hay họ Phạm?”

“Nếu ta mà biết thì nha môn Đại Lý tự nên đổi cho ta cai quản là được rồi đấy.”

“Như vậy tiểu Trầm cử nhân thật sự là nhi tử của Lâm đại nhân ư?”

“Ta mà biết thì nha môn Hình bộ đã nằm trong tay ta rồi.”

“Đại ca, thế đại ca nói cả buổi như vậy mà có biết cái gì hay không đấy?”

“Uống rượu đi, uống rượu đi.”

122. Chương 122

Sau khi Ngô Uyển trở về thì có chút mệt mỏi, Trầm Chuyết Ngôn đến nhà Lý tướng vẫn chưa trở về.

Ngô Uyển uống tách trà do nha đầu bưng đến, sau đó cởi xuống trâm cài tóc và trang sức trên người, thay đổi xiêm y mặc nhà rồi lên nhuyển tháp nghỉ ngơi, cũng không cần nha hoàn hầu hạ. Ngô Uyển tự lấy ra mảnh lụa mỏng do mẫu thân của Trầm Chuyết Ngôn đích thân khâu, nàng nhẹ nhàng thở dài.

Mặc dù Trầm Chuyết Ngôn không nói nhưng Ngô Uyển cũng biết trong lòng của hắn không thoải mái. So với bà bà của mình thì Ngô Uyển quả thật vẫn chưa khổ bằng.

Phạm thị xuất thân từ thư hương, gả vào Vĩnh Khang Công phủ, khi đó lão Thái phi của tiền Trấn Nam Vương chính là muội muội của lão Vĩnh Khang Công. Mà tổ phụ của Phạm thị chính là lão sư của Lệ thái tử, là Đế sư tương lai: Phạm Lâm Hi.

Nếu không phải có biến cố bất ngờ thì Phạm thị đã bình an hưởng phú quý cả đời rồi.

Nhưng biến cố lại đến nhanh như vậy.

Lệ thái tử bị phế, bè phái của Phương hoàng hậu cũng bị tan rã sau khi Lệ thái tử rơi đài, tổ phụ của Phạm thị là Phạm Lâm Hi bị vướng vào vụ án án khoa, chết trong đại lao, cả nhà Phạm thị bị lưu đầy sung quân. Cũng may người của Vĩnh Khang Công phủ được lão Thái phi chiếu cố nên không bị liên lụy.

Nương gia của Phạm thị đã thất thế, lúc này nếu có một trượng phu có lương tâm thì Phạm thị cũng không rơi vào hoàn cảnh này.

Một nữ nhân khi nương gia bị thất thế, hơn nữa có một trượng phu mặt người dạ thú thì sẽ xảy ra chuyện gì? Ngô Uyển không thể tưởng tượng. Nếu không phải Phạm thị lưu lại mũi thêu thì Ngô Uyển vĩnh viễn không thể biết nữ nhân này khi bị trượng phu hạ độc đã may mắn tránh được một kiếp, được tì nữ trợ giúp mà chạy khỏi đế đô, đến tận Chiết Môn, sau đó Vĩnh Khang Công phủ đại tang. Khi đó Phạm thị thành thân sau bốn năm không có tin vui kỳ thật đã có thai được hai tháng.

Trầm Chuyết Ngôn đúng là mạng lớn.

Phạm thị có thể trốn khỏi Vĩnh Khang Công phủ chứng tỏ nàng là một người thông minh.

Nhưng ở niên đại này thì nữ nhân thông minh chưa hẳn có thể giữ được mạng của mình.

Phạm thị vì bươn chải mưu sinh mà không thể không dựa vào tay nghề của mình, lại bị Triệu gia mơ ước tay nghề, ép buộc nàng phải nhập phủ. May mà khi đó Lâm Vĩnh Thường thoát thân khi đang trên đường lưu đầy đến Tây Bắc đã vô tình gặp được Phạm thị, tỷ đệ hai người gặp nhau.

Lâm Vĩnh Thường rốt cục trở thành người mà Phạm thị ủy thác.

Cuộc sống ngắn ngủi của nữ nhân này cứ như vậy mà chấm dứt.

Có lẽ thù hận trong lòng của Phạm thị vẫn còn rất nhiều cho nên mới lưu lại mảnh lụa này.

Còn Lâm Vĩnh Thường dẫn theo Trầm Chuyết Ngôn và thù hận oan nghiệt cả đời của Phạm thị đã vượt qua mọi chông gai để sống đến ngày hôm nay bằng cách nào? Làm sao có thể mở được một đường máu để đứng vững trong triều? Lâm Vĩnh Thường đã nhìn đến ngày hôm nay nhưng vì sao lại dẫn đến vụ án khó khăn như vậy?

Ngô Uyển vuốt ve phần thêu tinh xảo trên mảnh lụa, phía trên có cảm giác ẩm ướt, đó là nước mắt mà Phạm Trầm thị đã để lại.

Phía trên đó Phạm thị đã thêu như sau: Cả đời này của ta không làm gì thẹn với lương tâm nhưng lại gặp phải bọn người cầm thú. Tiên phu Vĩnh Khang Công thế tử cố ý hạ độc không thành, may mắn trốn thoát, lại gặp phải hào môn thế tộc, vì tư lợi của riêng mình mà cưỡng ép làm thị thiếp. Mấy ngày gần đây ăn uống đều phải làm bạn với thuốc thang, ngày ngày không ngừng ho ra máu, tâm tư của Triệu gia đã rất rõ ràng. Nhi tử Chuyết Ngôn vẫn còn bé nhỏ ngây ngô, đệ đệ Vĩnh Thường lại là thư sinh yếu đuối. Tại sao tại sao ông trời không thương ta!

Vụ án liên quan đến xuất thân của Lâm Vĩnh Thường nhanh chóng được khai thẩm, kỳ thật lúc này bảo là khai thẩm cũng không thỏa đáng, bởi vì bị cáo Lâm Vĩnh Thường vẫn đang ở Hoài Dương, nguyên cáo Triệu Thanh Di đang giữ đạo hiếu ở quê nhà tỉnh Phúc Châu, nhiều lắm thì chỉ có thể nói là điều tra lấy chứng cứ mà thôi. Chẳng qua vụ án này không nhỏ, ngoại trừ Tam ti thì còn có ngũ bộ Thượng thư cũng dự thính.

Không cần bận tâm những người này có suy nghĩ gì, chỉ cần ngồi cùng một chỗ, giậm chân một phát thì cả triều cũng phải rung rinh.

Nhân chứng vật chứng mà Triệu gia đưa đến đều tỏ vẻ hoài nghi đối với xuất thân của Lâm Vĩnh Thường, kỳ thật những vật chứng này hoàn toàn không thể chứng minh Lâm Vĩnh Thường là tôn tử của Phạm Lâm Hi, cho dù người bảo rằng quê quán xuất thân của Lâm Vĩnh Thường là giả mạo, nhưng chuyện này cũng không có gì là hiếm lạ ở Đại Phụng. Rất nhiều tú tài vì giảm bớt tính cạnh tranh khi thi cử nhân đã dùng cách chuyển quê quán đến Tây Bắc hoặc Phúc Mãn, lý do là vì những nơi này rất nghèo khổ, học vấn lại thấp. Thi Hương để lấy chức vị cử nhân được tổ chức ở địa phương, số người trúng tuyển cũng được giới hạn, ở những nơi này mà thi Hương thì dễ dàng xuất đầu lộ diện hơn. Đương nhiên nếu ai đổi quê quán sang Sơn Đông: vùng đất của Khổng thánh nhân, nếu không phải muốn chết thì chính là đầu óc có vấn đề.

Cạnh tranh với người Sơn Đông mà không khiến người đầu rơi máu chảy thì quả thật có lỗi với Khổng thánh nhân!

Cho dù Lâm Vĩnh Thường người ta giả mạo quê quán nhưng Lâm Vĩnh Thường có lai lịch phụ mẫu rõ ràng, đã từng ở Lâm gia thôn, những người nhận ra hẳn cũng không ít, đột nhiên bảo hắn là tôn tử của Phạm Lâm Hi thì thật sự có chút gượng ép.

Máu chốt đặt trên người Phạm Trầm thị.

Năm đó Phạm Trầm thị không có nhi tử, cũng không thuận mắt đối với Lâm Vĩnh Thường, nhưng nếu bảo Phạm Trầm thị nói ra trên người của Lâm Vĩnh Thường có đặc điểm gì thì Phạm Trầm thị cũng có thể nói ra rõ ràng.

Không ngờ dưới sự chú ý của bao nhiêu người, Phạm Trầm thị bỗng nhiên sửa lại khẩu cung.

Hoàn toàn không giống bà lão đánh đá chua ngoa mắng chửi ầm ĩ trong ngày thành hôn của Trầm Chuyết Ngôn và Ngô Uyển, Phạm Trầm thị bỗng nhiên trở nên tao nhã đoan trang, như thể thay đổi thành một người khác. Đương nhiên nhiều năm trải qua cuộc sống vất vả khổ sở, mặc dù muốn tao nhã một chút nhưng trên người vẫn lưu lại dấu vết thô tục, Phạm Trầm thị mở đầu liền nói, “Là người của Triệu gia tìm được lão phụ, cho lão phụ ngân lượng rồi bảo lão phụ đến để đồ. Lão phụ không ngờ bọn họ lại uy hiếp lão phụ, không còn cách nào khác nên lão phụ đành phải đến đây.”

“Lúc trước lão phụ được gả vào Phạm gia, cũng là biểu muội của Lý tướng, chẳng qua nam nhân của Phạm gia đã chết hết. Trương phu của lão phụ chỉ có một thứ tử, ngàn dặm lưu đầy vất vả khiến tiểu hài tử kia

chịu không nổi mà đã sớm chết yểu, không đến được Tây Bắc.” Phạm Trầm thị nói một cách lãnh đạm, “Lúc đó lão phụ cũng không biết Lâm đại nhân mà lão phụ bị bọn họ bắt hãm hại là nhất phẩm đại quan, nếu là ngũ phẩm lục phẩm tiểu quan, bảo lão phụ làm thì lão phụ còn dám làm. Nay lão phụ được ân xá, vất vả lắm mới trở thành bình dân, lão phụ không muốn ngồi trong ngục nữa. Dù sao lão phụ cũng đã sống nửa đời phu thê rồi, các vị đều là người có chức vị, xin hãy đi nói với Triệu gia, lão phụ tình nguyện để bọn họ muốn giết thì cứ giết. Phu thê bản thị đồng lâm diếu, đại nan lâm đầu các tự phi, chuyện này cũng không còn cách nào khác, số của ta vốn đã khổ, hiện tại đến lượt lão phụ phải đi.” (vợ chồng như chim chung rừng, đại họa đến mỗi người tự bay đi)

Phạm Trầm thị nói như vậy thì trên mặt của Lý Bình Chu và Từ Tam đều hiện lên một chút vui mừng.

Ngô Uyển và Trầm Chuyết Ngôn dự thính cũng lộ ra vẻ cảm kích, Phạm Trầm thị tiếp tục nói, “Lão phụ nói ra sự thật như vậy không biết có ai sẽ ám sát lão phụ hay không nữa, đành phải cầu các đại quan cứu lão phụ này một mạng.”

“Hãy, kỳ thật các vị có cứu lão phụ hay không thì cũng không sao. Lão phụ đã lĩnh ngộ được một điều, cho dù không còn chỗ để đi thì đến nhà của khuê nữ và nữ tể của lão phụ cũng được. Nhà của nữ tể lão phụ chính là Vinh Khang Công.” Trên mặt của Phạm Trầm thị lộ ra một chút trục lợi, còn mang theo vài phần khinh thường khoe khoang của những người xuất thân từ danh môn thế tộc, “Các vị còn trẻ thì có lẽ không biết nhưng Lý tướng, có lẽ biểu ca biết rõ đúng không. Vinh Khang Công là sanh tể của biểu ca, hãy, khi cháu nữ của biểu ca thành hôn thì biểu ca vẫn còn ở Lĩnh Nam chưa trở về. Khi ấy vô cùng náo nhiệt, chắc chắn, chẳng có nhà nào náo nhiệt như vậy, đừng nghĩ lão phụ nay bần hàn, khi ấy lão phụ đã đưa cho khuê nữ hai trăm mâm của hồi môn, cho dù là lúc này thì mấy nhà các vị cũng không thể sánh bằng đâu!” (sanh tể= cháu rể bên ngoại)

Lý Bình Chu thấy Phạm Trầm thị cũng không biết nữ nhi của mình đã qua đời thì liền thở dài, “Biểu muội, nếu muội không còn gì để nói thì tạm thời lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Phạm Trầm thị cười với Lý Bình Chu, xem nha môn Đại Lý tự tựa như hậu viện nhà mình, bà ta nói với Lý Bình Chu, “Biểu ca, có phải Mai nhi vẫn chưa biết muội trở về hay không? Biểu ca phái người đi nói với nó một tiếng, bảo nó và nữ tể đến đón ta đi.”

Tuy rằng Lý Bình Chu và Phạm Trầm thị đã lâu không gặp lại, cũng không có nhiều giao tình, nhưng nghĩ đến cả đời Phạm Trầm thị chịu nhiều khổ sở, trong lòng cũng thương xót, lại sợ tính tình của Phạm Trầm thị kịch liệt nên không dám nói thẳng với bà ta về việc nữ nhi đã qua đời, chỉ đành tạm thời đồng ý, “Ta biết rồi, muội lui xuống đi.”

Phạm Trầm thị đến trước mặt Trầm Chuyết Ngôn rồi xin lỗi, “Ngày đó lão phụ bị người ta uy hiếp, nhất thời đắc tội tiểu công tử và đại nãi nãi, thật sự là có lỗi.”

“À, việc này cũng không sao.” Trầm Chuyết Ngôn đứng dậy nói, “Nay thái thái có thể chứng minh cữu cữu của ta trong sạch thì Chuyết Ngôn đã vô cùng cảm kích rồi.”

Lúc này Phạm Trầm thị mới chịu lui xuống.

Quả thật là trời đất nghịch chuyển.

Rất nhiều người trợn mắt há hốc mồm đối với việc Phạm Trầm thị đột nhiên sửa khẩu cung!

Sau những lời khai của Phạm Trầm thị thì Lâm Vĩnh Thường vẫn rạng rỡ làm đại Tổng đốc, Triệu gia Chiết Mân trở thành trò cười cho thiên hạ!

Thiện Kỳ Hầu thở dài với nhi tử, “Nay có thể thấy rõ bản lĩnh của Lâm Vĩnh Thường, Triệu gia xem như vô dụng rồi.”

Phượng Triết nói, “Bà già đáng chết kia, không biết bà ta được hưởng lợi gì từ Lâm Vĩnh Thường mà lại sửa khẩu cung như vậy. Nay nhất thời làm mọi chuyện trở nên nan giải.”

“Đã mất tiên cơ thì phải nghĩ ra cách khác thôi.”

Trên một phương diện nào đó thì Lâm Vĩnh Thường đã được giải vây.

Theo lời của Phạm Trầm thị thì rõ ràng là Triệu gia ghi hận Trầm Chuyết Ngôn do đó mới nói xấu Lâm Vĩnh Thường.

Lâm tổng đốc bị oan uổng rồi!

Hơn nữa mọi người đừng quên Lâm Vĩnh Thường là quan chủ khảo ân khoa mùa xuân sau khi tân Hoàng đăng cơ, mà Triệu Thanh Di lại là Bảng nhãn, quan hệ của bọn họ là gì? Là tọa sư và thí sinh.

Ở quan trường thì đây là sư đồ!”

Triệu Thanh Di ghi hận Trầm Chuyết Ngôn dẫn đến hãm hại tọa sư, là khi sư diệt tổ!

Lúc trước Lâm Vĩnh Thường bị bao nhiêu người công kích, nay tất cả mọi công kích đều rơi lên đầu Triệu Thanh Di.

May mà Triệu Thanh Di không ở trong triều, nếu không thì không biết hắn có đủ tâm lý để thừa nhận bấy nhiêu lời bêu rếu đó hay không, rồi sau đó đi theo con đường của cha hắn?

Đương nhiên hiện tại Triệu Thanh Di không phải người khổ sở nhất, bởi vì mặc dù Triệu Thanh Di gian nan nhưng mọi người không chạm được hắn, còn Vĩnh Khang Công thê thảm thế nào thì Minh Trạm tận mắt nhìn thấy.

Sau khi rời khỏi nha môn thì Phạm Trầm thị đòi đến Vĩnh Khang Công phủ để ở.

Vĩnh Khang Công thật sự không thể đuổi Phạm Trầm thị ra ngoài, đừng nhìn nay Phạm gia đã tan thành mây khói nhưng lão thái thái này vẫn là biểu muội của Lý Bình Chu, cũng có quan hệ với Lý tướng. Hơn nữa, mặc kệ Lý Bình Chu và Lý lão phu nhân muốn đón Phạm Trầm thị về nhà thế nào thì bà ta vẫn cứ khẳng khái đòi ở Vĩnh Khang Công phủ.

Vĩnh Khang Công còn phải tỏ ra vui vẻ thu xếp phòng ốc đón Phạm Trầm thị về nhà, dẫn theo phu nhân Đỗ thị của mình đến vấn an Phạm Trầm thị.

Phạm Trầm thị nói, “Một bà lão như ta lại có nữ tể hiếu thuận như vậy, nhưng người là nam nhân, mỗi ngày phải bận rộn sự vụ. Nay tức phụ của người cũng kiếm lời, lão thân cũng không biết nói cái gì cả.”

“Hãy, khuê nữ của ta, ta đến chỗ này của người chẳng qua chỉ vì muốn nhìn thấy nơi ở của khuê nữ nhà ta trước kia mà thôi.” Phạm Trầm thị thở dài, “Sáng mai ta trở về Lý gia, ta là một bà lão, nay cũng không biết dựa vào ai, đi theo di của mình thì cũng còn miếng cơm mà ăn.”

Vĩnh Khang Công trưng ra đôi mắt đỏ hoe, “Nhạc mẫu cứ an tâm ở đây, Mai nhi đã sớm qua đời, trước khi đi còn nắm chặt tay của ta mà dặn dò ta phải đi tìm Phạm gia trở về, chẳng qua mấy năm nay cho dù có tìm nhưng cũng chỉ có thể nhờ bên Tây Bắc chiếu cố dùm một chút mà thôi. Nay được đại xá, người do ta phái đến Tây Bắc tìm nhạc mẫu vẫn chưa tìm được, nay có lẽ Mai nhi ở trên trời có linh thiên đã phù hộ nhạc mẫu, đưa về để đồ, cũng khiến ta có thể tận tâm báo hiếu.”

Phạm Trầm thị thấy Vĩnh Khang Công làm bộ làm tịch thì trong lòng cực hận nhưng mặt ngoài vẫn mỉm cười gật đầu, “Lão thân long đong nửa đời cũng chỉ trông mong có ngày này. Nếu như thế lão thân cũng không xem người là người ngoài nữa. Sáng mai ta muốn vào chùa thắp hương cho Mai nhi, chỉ sợ là tức phụ của người không vui mà thôi.”

“Làm sao có chuyện đó được.” Vĩnh Khang Công vội nói, “Nàng ta chỉ là thứ thiếp, Mai nhi mới là chính thê của ta, ngay cả sau này về nơi chín suối thì nàng ta vẫn thấp hơn Mai nhi một cái đầu.” Lại nói tiếp, “Nhạc mẫu muốn đi thì ngày mai hơi gấp một chút, không bằng thế này, sáng mai ta phái nô tài đến Thiên Kỳ tự báo trước một tiếng để chuẩn bị phòng ốc sẵn sàng, nhạc mẫu đã lớn tuổi, ta ở trong nha môn cũng rảnh rồi, ta sẽ xin nghỉ rồi dẫn Đỗ thị tháp tùng nhạc mẫu lên chùa.”

“Còn cả ngoại tôn nữ và ngoại tôn nữ tể của ta nữa.” Phạm Trầm thị nghiêm mặt nói, “Tuy rằng Mai nhi không thể lưu lại tử tự nhưng dù sao cũng là chính thê của người, người không nên bạc đãi nàng. Cho dù là thứ nữ thì cũng phải nhận đích mẫu.”

“Nhạc mẫu nói rất đúng.”

“Mua thêm chút giấy tiền vàng bạc và hương nến, chúng ta phải để cho người của đế đô biết rõ sau lưng Mai nhi vẫn còn có người.”

“Dạ được, ta đã biết.”

“Sau này gọi tức phụ của người cùng đến đây dùng bữa với lão thân.” Lời nói của Phạm Trầm thị một mạch đâm vào tim của Vĩnh Khang Công, bà ta thở dài, “Nay người đã từng tuổi này mà hiện tại lại không có con nối dõi, ta thấy nàng ta thân thể không tốt. Gia nghiệp của người như vậy chẳng lẽ ngày sau phải đem cho con thừa tự hay sao? Để ta chăm sóc bồi bổ cho nàng ta đến khi có thai, như vậy hai người các người mới có chỗ để nương tựa khi về già.”

Nhắc đến nhi tử thì Vĩnh Khang Công lại thở dài một tiếng, thật lâu sau cũng không nói gì.

Vĩnh Khang Công phu nhân: Đỗ thị quả thật muốn nổi điên.

Tuy rằng nàng làm thứ thiếp nhưng không hề bị uất ức, trước kia Phạm thị không hề lưu lại con cái, nàng đến đây thì trở thành nhất phẩm Cáo mệnh phu nhân của Vĩnh Khang Công. Điều tiếc nuối duy nhất chính là nàng chỉ có một nữ nhi.

Còn đám nha đầu, đừng nói là nhi tử, ngay cả nữ nhi cũng không sinh được.

Con cái là của trời cho, không thể cưỡng cầu!

Nhưng ý của bà lão này là thế nào?

Vĩnh Khang Công vừa nói đến việc chuẩn bị cho Phạm Trầm thị lên chùa thắp hương thì Đỗ thị liền mơ hồ. Lúc này nàng mới nhận ra thân phận thứ thiếp của mình. Bởi vì nếu lên chùa thắp hương thì Đỗ thị đương nhiên phải đi, phải dâng hương bái lạy linh bài của Phạm thị, ở trước mặt chính thê thì thứ thiếp không được thất lễ.

Không chỉ như thế mà còn phải dặt theo nữ nhi và nữ tể của mình.

Đỗ thị kinh ngạc một hồi lâu thì mới lấy lại tinh thần, “Chúng ta đi là được rồi, còn bắt phu thê Hoa nhi đi cùng làm gì? Hoa nhi đã là người của nhà người ta, phía trên còn có công công bà bà, từng lời nói từng cử chỉ cũng đâu thể tùy tiện như ở đây. Lại là tân tức phụ nữa, Ôn gia là người có quy củ phép tắc, nếu bảo khuê nữ và nữ tể đi thấp nhang cho tỷ tỷ thì chẳng ra thể thống gì cả.”

“Có cái gì mà chẳng ra thể thống?” Vĩnh Khang Công thản nhiên nói, “Đây là chuyện thỏa đáng, bọn họ thành hôn, chẳng lẽ Phạm thị không phải là đích mẫu của Hoa nhi, không phải là nhạc mẫu của nữ tể hay sao? Bởi vì Ôn gia có quy củ nên chúng ta mới gọi bọn họ đến. Còn nữa, nhạc mẫu nữa đời nháp nhô trắc trở, nàng nên đi thăm lão nhân gia nhiều một chút để lão nhân gia có thể cao hứng.”

Đỗ thị thấy sắc mặt của trượng phu nghiêm túc thì liền im lặng rơi lệ, nói không nên lời.

Vĩnh Khang Công vốn có tâm bệnh, nhìn thấy Đỗ thị như vậy thì càng thêm phiền hà, nổi giận nói, “Nàng sao vậy? Xưa nay ta có bạc đãi nàng hay không? Năm đó nàng gả cho ta chẳng lẽ không biết sẽ làm thứ thiếp ư? Địa vị của thứ thiếp vốn không thể cao quý bằng chính thê, chẳng lẽ không có ai dạy nàng quy củ này hay sao?”

“Lão gia nói thế là sao? Lão gia còn dám nhắc lại chuyện năm đó ư?” Đôi mắt của Đỗ thị đỏ hoe, nàng ta quay mặt đi, “Chẳng lẽ thiếp uất ức là vì chính mình? Thiếp là vì Hoa nhi. Thiếp theo lão gia nhiều năm như vậy có bao giờ không chu toàn hay chưa? Chúng ta chỉ có mỗi Hoa nhi là nữ nhi, ở trước mặt tỷ tỷ thì thiếp có thể hạ mình làm thứ thiếp, nhưng Hoa nhi là nữ nhi của thiếp, lão gia à, lão gia nên suy nghĩ vì nữ nhi một chút! Bảo nữ nhi và nữ tể nhìn thấy thiếp dùng thân phận thiếp thất đi hành lễ thì Hoa nhi làm sao còn mặt mũi nào nữa! Ngay cả nữ tể cũng sẽ nghĩ nhiều cho xem!”

“Nhà chúng ta đi là được rồi, vì sao lại kéo phu thê bọn họ vào đây để làm gì?” Đỗ thị khuyên nhủ.

Vĩnh Khang Công cảm thán, “Nhạc mẫu mới trở về đế đô thì đã nêu lên tâm nguyện này, chúng ta lại ra sức khước từ như vậy, nếu lão nhân gia mà biết thì nhất định sẽ đau lòng.”

Đỗ thị nói, “Để thiếp thu xếp, bảo đảm không khiến lão gia phải nhọc tâm!”

Lúc này Vĩnh Khang Công mới không nói gì.

123. Chương 123

Đến ngày, Vĩnh Khang Công và thê tử Đỗ thị dẫn theo nữ nhi Lý Uyển Hoa cùng Phạm Trầm thị lên xe ngựa tiến đến Thiên Kỳ tự.

Đến Thiên Kỳ tự, Vĩnh Khang Công mới phát hiện mọi chuyện không đơn giản như mình đã tưởng.

Lý Bình Chu dẫn theo thê tử con cháu và mẫu thân Lý lão thái thái của mình cùng đến, mặc dù tước vị của Vĩnh Khang Công cũng cao nhưng Lý Bình Chu là người đứng đầu trong các tướng quốc của triều đình, Lý lão thái thái lại có tiếng mỹ đức, Phạm Trầm thị còn phải gọi bà ấy một tiếng dì. Vì vậy đoàn người của Vĩnh Khang Công liền tiến đến chào hỏi.

Lý lão thái thái nói, “Nghe nói là làm lễ cho Tổ Mai, nhiều năm qua ta cũng thường ở trong chùa thấp vại ngọn nên vại nên hương cho nàng. Ta cũng thường đến đây thăm Tổ Mai, cả đời của nàng bạc phúc, hiếm thấy Quốc Công gia vẫn còn nhớ người xưa.”

Vĩnh Khang Công cho dù da mặt dày cỡ nào thì cũng cảm thấy ngượng ngùng, từ sau khi Phạm thị rời khỏi thì đây là lần đầu tiên Vĩnh Khang Công phủ đến chùa làm lễ cho Phạm thị. Vĩnh Khang Công nói, “Đó là điều phải làm. Đây là chuyện của văn bối mà phải kinh động trưởng bối thì văn bối thật sự cảm thấy khó ăn khó nói.”

Lý lão thái thái lắc đầu thở dài, không hề nói nhiều. Nếu Vĩnh Khang Công có tâm thì sẽ không để nhiều năm trôi qua như vậy mới chịu đến làm lễ cho thê tử.

Phạm Trầm thị thật sự chướng mắt đối với Vĩnh Khang Công, bèn nói, “Nữ tể, người ra ngoài an bài đi, để nữ quyến chúng ta ở trong phòng trò chuyện.”

Vĩnh Khang Công liền đi ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Lý lão thái thái gặp Lý Uyển Hoa, sau khi chào hỏi lẫn nhau thì liền nói, “Người có thể đến đây thì xem như là người biết lễ, nhưng vì sao không thấy phu quân của người đâu cả?”

Lý Uyển Hoa vội đáp lời, “Nhị gia ở trong nha môn bận một số việc, không thể tri hoãn, Hoa nhi thấy để khi khác phu thê hai người sẽ đích thân đến thấp hương cho đại nương cũng được.”

Phạm Trầm thị cười, “Bọn họ không thể sánh bằng biểu ca, Tướng gia nói đi thì liền đi.”

Sắc mặt của Lý Uyển Hoa và Đỗ thị đều trở nên hổ thẹn, người ta là Tướng gia mà vẫn có thể giành một chút thời gian để đến đây, người chỉ là một tiểu quan mà lại bảo không rảnh, lời này nói ra thì cũng phải có người chịu tin mới được.

Có thể thấy được công lực của Phạm Trầm thị thế nào.

Minh Trạng ở trong cung cũng phải cảm thán, “Lão thái thái này cũng không phải mạnh mẽ theo kiểu bình thường, đầu văn đầu võ đều tài như nhau.”

Nguyễn Hồng Phi nói, “Giết người thì giết cho chết, cứu người thì cứu cho trót. Vĩnh Khang Công chẳng làm được điều nào cả, cũng may là người không thú khuê nữ nhà hần.”

“Chứ còn gì nữa.” Minh Trạng cũng cảm thấy rất may mắn, “Lúc ấy ta chỉ thấy hần rất biết khóc, là một tên hay khóc nhè, ta nào dám thú khuê nữ nhà hần, ngộ nhờ là một tiểu khóc nhè thì ta phải làm sao bây giờ?”

Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, “Thật ra Lâm Vĩnh Thường rất thông minh, có lẽ hần đã sớm tìm được tung tích của Phạm Trầm thị nhưng lại không kinh động lão thái thái mà chỉ lưu lại nước cờ Trầm Chuyết Ngôn, nhờ thế mà bất ngờ thắng ván cờ này, thật sự là đẹp mắt.”

“Có thể làm Tổng đốc thì làm sao mà lại không có thủ đoạn cơ chứ?” Minh Trạng bày ra bộ dáng Lã Vọng buông cần, “Ân ân oán oán của bọn họ không liên can đến ta, hiện tại tiến độ công trình cảng Thiên Tân rất thuận lợi, khi nào rảnh rồi thì chúng ta đi xem một chút.”

“Cũng được, người cứ thu xếp đi.”

Minh Trạng thật sự chán nản Triệu gia, ngay cả công văn tước chức Triệu Thanh Di cũng đã được hẩn viết sẵn, chỉ đợi Triệu Thanh Di nộp tấu chương thỉnh tội đến thì thánh chỉ sẽ lập tức được gửi đi.

Nhưng không ngờ tấu chương của Triệu Thanh Di không đến mà lại là một nhân chứng khác kéo Lâm Vĩnh Thường xuống bùn.

Nhân chứng này chẳng những kéo Lâm Vĩnh Thường xuống bùn mà còn đập Vĩnh Khang Công phủ xuống vực sâu.

Người này cũng chẳng phải ai khác mà chính là nha hoàn Triệu Nguyệt của Phạm thị, người mà năm xưa đã cứu Phạm thị ra khỏi Vĩnh Khang Công phủ, sau đó cùng Phạm thị đến Chiết Mân, tự mình đỡ đỡ cho Phạm thị.

Lần này Thiện Kỳ Hầu đã chơi nước cờ hay, “Trước khi bị sung quân Phạm Trầm thị đã bị cho uống thuốc triệt sản, cho dù có thành thân lần nữa thì cũng tuyệt đối không thể sinh con. Thay vì tình duyên dang dở thì ngoại tôn của mình vẫn quan trọng hơn.”

“Đáng tiếc nha hoàn kia cho dù trung thành thì cũng không thể trung thành đến mức bỏ mặt phụ quân và con cái. Lâm Vĩnh Thường lưu lại nàng ta, để cho cả nhà nàng ta thay tên đổi họ rồi đến nơi khác, e là có trọng dụng.” Thiện Kỳ Hầu mỉm cười, “Lần này xem như chúng ta đã chặn được đường của hắn.”

Phượng Triết tán thưởng, “Công tử thật sự là thần cơ diệu toán.”

“Thần cơ diệu toán là ở phía sau.”

Triệu Nguyệt kể lại năm xưa Vĩnh Khang Công hãm hại Phạm thị như thế nào, Triệu Nguyệt làm sao biết được điều này, Triệu Nguyệt giúp Phạm thị trốn thoát khỏi Vĩnh Khang Công phủ bằng cách nào, dọc đường đi thì phát hiện Phạm thị có thai, lâm bồn ở nơi nào, ngay cả nốt ruồi son ở ngay giữa lưng của Trầm Chuyết Ngôn cũng được nàng nói ra chính xác.

Sau đó Lâm Vĩnh Thường tình cờ gặp được Phạm thị như thế nào, Phạm thị dựa vào nghề thêu để nuôi sống cả nhà ra sao, vì sao lại bị Triệu gia mơ ước tay nghề, ép bức làm thiếp, nửa tháng sau thì qua đời. Tiếp theo Lâm Vĩnh Thường đỡ cử nhân, tiến vào quan trường rồi an bài cho nàng ở chỗ khác, cùng với vô số tình tiết đều được tỉ mỉ thuật lại.

Triệu Nguyệt nói, “Ngày đó, trước khi tiểu thư lâm chung thì đã đem tất cả những điều bất bình trong đời mình thêu lên một mảnh lụa. Vì tiểu thư có tay nghề thêu thượng đẳng nên trên mảnh lụa kia có một mặt là hoa mai, một mặt là dòng chữ nhỏ, gộp cả hai lại thì chính là khuê danh của tiểu thư: hai chữ Tố Mai. Hơn nữa, năm đó tiểu thư vốn rất nổi danh trong việc thêu thùa khi còn là khuê nữ. Ở thời Nhân Tông hoàng đế, trong đại thọ thiên thu của Phương hoàng hậu, tiểu thư từng thêu một bức bình phong bằng gấm, cũng là thêu hai mặt, một mặt là bách điệp triều phượng, một mặt là vạn dặm non sông. Phương hoàng hậu đã đích thân tán thưởng tay nghề của tiểu thư là sinh động như tranh, cho nên mỹ danh của tiểu thư ở đế đô rất nổi tiếng. Chỉ cần là những ai có tuổi đời một chút thì chắc là đều nhớ rõ thanh danh của tiểu thư. Mảnh lụa kia sau đó được đại gia cất giữ, ta cũng không biết nó đã đi về đâu. Chỉ cần tìm được mảnh lụa thì có thể biết được tiểu thư nhà dân nữ oan uống thế nào.”

“Đại thái thái, từ ngày mọi người bị lưu đầy thì tiểu thư không còn được sống yên ổn như trước. Chịu khổ ba năm, nếu không phải con mèo của tiểu thư ăn trúng món canh có độc thì e rằng tiểu thư cũng không được sống thêm vài năm nữa đâu.” Triệu Nguyệt rơi lệ, nhìn về phía Phạm Trầm thị, “Trước khi bị tịch biên tài sản, đại thái thái đã cho Vĩnh Khang Công phủ nhiều của cải như vậy nhưng vẫn không thể giữ được tiểu thư.”

Phạm Trầm thị thấy Triệu Nguyệt bất chợt xuất hiện thì liền biết có người sai khiến hoặc uy hiếp, nhưng nghe Triệu Nguyệt thuật lại chi tiết cuộc đời đau khổ khúc chiết của nữ nhi mấy năm về trước thì bà ta cảm thấy như tâm can bị dao cắt từng đoạn, nhịn không được mà bắt đầu gào khóc.

Tiếng khóc bi thương dường như muốn trút hết tất cả đau khổ trong cuộc đời, thật sự là thấy người đau lòng thì người khác cũng phải rơi lệ.

Triệu Nguyệt nhận ra Trầm Chuyết Ngôn mà Trầm Chuyết Ngôn cũng nhận ra nàng.

Thần sắc của Triệu Nguyệt tiêu tụy, sắc mặt tái nhợt, nhìn Trầm Chuyết Ngôn mà không ngừng rơi lệ, “Tiểu thiếu gia còn nhớ nô tỳ hay không?”

Trầm Chuyết Ngôn không rõ vì sao Triệu Nguyệt lại đến để dò vào lúc này, vì sao lại trần thuật chuyện này ở Đại Lý tự. Nhưng Trầm Chuyết Ngôn vốn là nhi tử của Phạm thị, nghe thấy cuộc đời mẫu thân trải qua bao khúc chiết đau khổ thì cũng nhin không được mà đỏ mắt, rơi lệ.

Đỗ Như Phương nổi tiếng là người kiên cường nhưng cũng nhin không được mà cảm thán một tiếng.

Vĩnh Khang Công đương nhiên không chấp nhận, nhưng một câu của Triệu Nguyệt lập tức khiến Vĩnh Khang Công nói không nên lời, “Nếu Công gia chí công vô tư thì có thể cùng tiểu thiếu gia lấy máu nghiệm thân.”

Vụ án này lại được mở rộng, tỷ như Vĩnh Khang Công hạ độc giết thê tử, tỷ như Vĩnh Khang Công phủ giúp Phạm phủ di dời của cải, sau đó chiếm đoạt của cải.

Đương nhiên cũng có thân thể mơ hồ khó phân biệt của Lâm Vĩnh Thường.

Triệu Nguyệt nói, “Vai trái của đại gia có một nốt ẩn của Hình bộ, chỉ cần kiểm tra thì ắt biết.”

Ân ân oán oán trong lúc nhất thời thật khó nói rõ.

Tỷ như Triệu Nguyệt, đập ngã Khang Quốc Công phủ nhưng cũng đồng thời đẩy Lâm Vĩnh Thường vào hiểm cảnh. Điểm này làm cho người ta rất nghi ngờ, nhưng Triệu Nguyệt lại một mực chắc chắn, “Đây đều là sự thật, dân nữ không dám giấu diếm bất kỳ chi tiết nào.”

Lúc này ân oán ba nhà Vĩnh Khang Công, Phạm gia, Triệu gia quả thật còn ly kỳ hơn cả những vở kịch trăm nghìn trức trở vẫn không quay đầu được biểu diễn trong dân gian.

Trước tiên rơi dãi là Vĩnh Khang Công phủ, năm xưa gia sản của Phạm gia bị tịch biên, Triệu Nguyệt bảo rằng trước khi bị tịch biên thì một phần của cải đã được dời đến Vĩnh Khang Công phủ, việc này có Phạm Trầm thị làm chứng. Nay Phạm Trầm thị cũng bất chấp Lâm Vĩnh Thường chết sống thế nào, bà ta phải báo thù cho nữ nhi của mình trước rồi tình sau.

Vĩnh Khang Công noi theo nhạc tổ phụ Phạm Lâm Hi của hần, chết trong đại lao.

Chỉ trong một đêm Vĩnh Khang Công phủ tan thành tro bụi, bị tịch thu tài sản.

Một phần trong đó chia cho Trầm Chuyết Ngôn, dù sao thì cũng có một phần là của hồi môn của Phạm thị, Trầm Chuyết Ngôn là nhi tử của Phạm thị, đương nhiên có quyền thừa kế.

Những người còn lại thì vẫn đang thẩm tra xử lý, có tội thì trị tội, vô tội thì được phóng thích, nô bộc trong phủ cũng được bán ra ngoài.

Triệu Thanh Di đáng lý sẽ bị tước đoạt công danh, bất quá Triệu Nguyệt xuất hiện lại cứu được hần. Triệu Thanh Di cáo trạng Lâm Vĩnh Thường cũng không tính là sai! Nhưng năm đó Triệu gia ép buộc Phạm thị nhập phủ như thế nào, rồi hạ độc Phạm thị ra sao thì lại là một vụ án khác.

Triệu Thanh Di vốn định nã pháo vào Lâm Vĩnh Thường, ai ngờ lại trúng ngay gia tộc của mình, rốt cục có đáng giá hay không thì chỉ có hần tự biết!

Cuối cùng chính là vấn đề liên quan đến thân thể của Lâm Vĩnh Thường!

Trầm Chuyết Ngôn có chết cũng bảo Lâm Vĩnh Thường không phải cứu cứu của hần mà chỉ là huynh đệ kết nghĩa với mẫu thân, đã thiện tâm mà nuôi dưỡng hần, không hề liên quan đến Phạm gia.

Triệu Nguyệt thì chờ đưa ra chứng cứ để nói chuyện.

Triều đình cũng xử trí rất nhanh, Minh Trạng phái hữu Đô ngự sử Trương Văn An làm sứ thần, dẫn theo Tôn thái y của Thái y viện đến Hoài Dương, đích thân kiểm tra trên người Lâm Vĩnh Thường rốt cục có nô ấn của Hình bộ hay không?

Nhất thời toàn bộ triều đình đều tập trung vào Trương Văn An và Tôn thái y!

Từ Doanh Ngọc và Lâm Vĩnh Thường nhận được tin này trước tiên, tâm lý của Từ Doanh Ngọc không thể vững vàng bằng Lâm Vĩnh Thường, trong lòng nôn nóng sôi sục, trong khi Lâm Vĩnh Thường vẫn bình tĩnh, “Đừng lo lắng, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, lần này nghiệm thân không cần phải lo.”

Nghe Lâm Vĩnh Thường nói như vậy thì Từ Doanh Ngọc cũng có chút bội phục. Lâm Vĩnh Thường người ta hoàn toàn nghĩ rằng chính mình trong sạch, Từ Doanh Ngọc lo lắng nói, “Nếu không thì để ta xem cho Lâm đại nhân một chút.”

“Vết sẹo đã lâu năm rồi, cũng nhìn không ra đâu.” Trên người có nô ấn, với bản tính cẩn thận của Lâm Vĩnh Thường thì không có khả năng không an bài ổn thỏa.

Chẳng qua nô ấn của Hình bộ khắc sâu vào da thịt, rất đáng sợ, cũng không có cách nào xóa bỏ, chỉ có thể dùng một vết sẹo khác càng thêm dữ tợn để thay thế.

Ánh mắt của Từ Doanh Ngọc đột nhiên sáng ngời, “Còn có một cách!”

Từ Doanh Ngọc là người thông minh lanh lợi, năng quả thật có sáng kiến.

Nên nhớ nữ nhân đều có sở trường trang điểm. Đương nhiên Từ Doanh Ngọc cũng không ngoại lệ, Từ Doanh Ngọc chẳng những giỏi trang điểm mà nàng còn có một đôi tay khéo léo và một cái đầu lanh lợi mà người khác khó có thể với tới.

Từ Doanh Ngọc có sáng kiến.

Nàng đưa bàn tay trái đến trước mặt Lâm Vĩnh Thường, Lâm Vĩnh Thường lập tức nghiêng mặt sang một bên, không dám nhìn để tránh thất lễ! Từ Doanh Ngọc bực bội, “Ta có làm gì Lâm đại nhân đâu, bảo đại nhân xem thì đại nhân cứ xem đi! Với lá gan bé tẹo đó của đại nhân thì có cho không ta cũng không thêm đâu!”

Lâm Vĩnh Thường rất tức giận, ánh mắt cổ chấp nhìn lên trần nhà, “Thỉnh Từ đại nhân ăn nói cẩn thận, bằng không hạ quan thề sống chết cũng sẽ không nghe theo.”

Từ Doanh Ngọc chỉ hận không thể tát cho Lâm Vĩnh Thường hôn mê ngay lập tức, “Ta có thể kéo mặt của đại nhân sang đây đây.”

Lâm Vĩnh Thường đành phải cúi đầu nhìn bàn tay trắng nhỏ của tiểu thư người ta, vừa nhìn một cái thì Lâm Vĩnh Thường lại nhịn không được mà nhìn lâu thêm một chút, nhìn mãi một hồi mới hoàn hồn, luyến tiếc dời mắt rồi nhìn về phía Từ Doanh Ngọc, thật sự khen tặng với cái giọng điệu chính nhân quan tử, “Bàn tay của Từ đại nhân quả nhiên là ngọc ngà không tì vết, mịn màng nõn nà.”

Hồ ly chết tiệt!

Mỗi lần bị Lâm Vĩnh Thường chiếm lợi thì Từ Doanh Ngọc luôn có chút khó chịu như thể nàng mới là người ép buộc Lâm Vĩnh Thường, Từ Doanh Ngọc châm chọc, “Đa tạ Lâm đại nhân đã nhìn kỹ như vậy.”

Lâm Vĩnh Thường nghiêm túc đáp lời, “Từ đại nhân có lệnh thì không thể không nghe theo.”

Từ Doanh Ngọc không muốn cùng Lâm Vĩnh Thường nhiều lời vô nghĩa, để tránh cho mình bị tức chết, nàng gọi Hà Hoa đến, “Bưng chậu nước ấm đến đây, ta muốn rửa tay.”

Hà Hoa dẫn theo một tiểu nha đầu bưng vào một chậu nước ấm và cả nước rửa tay hương lài cùng khăn mềm, đợi Từ Doanh Ngọc nhúng đôi tay vốn trắng nõn không tì vết vào chậu nước để rửa sạch thì Hà Hoa liền lui ra ngoài, sau đó Từ Doanh Ngọc lại đưa tay đến trước mặt Lâm Vĩnh Thường.

Lúc này Lâm Vĩnh Thường không cần bị ai ép buộc liền tự tiến đến nghiêng cứu, thấy bàn tay trái của Từ Doanh Ngọc có một vết sẹo mờ, hắn vẫn khen ngợi như trước, “Tuy có chút vết tích nhưng vẫn không tổn hại đôi tay ngọc ngà của Từ đại nhân.”

Từ Doanh Ngọc thu tay về, ánh mắt của Lâm Vĩnh Thường dừng trên mặt của nàng, ngồi nghiêm chỉnh, lắng nghe Từ Doanh Ngọc nói, “Đây là trước kia cùng đám đệ đệ chơi đùa, bất cẩn bị thương. Lâm đại nhân có thấy không, chỉ cần dùng chút phấn để phủ lên thì thoát nhìn cũng không thấy gì cả.”

“Nếu Lâm đại nhân không ngại thì có thể thử một lần.”

Lâm Vĩnh Thường nghĩ đến vết sẹo trên vai của mình rồi cau mày nói, “Từ đại nhân cũng thấy vết sẹo của ta rồi đấy, hoàn toàn khác hẳn vết sẹo mờ nhạt của Từ đại nhân, chỉ sợ che không được mà ngược lại còn làm lộ dấu vết.”

“Thì cũng phải thử một lần, bằng không nơi đó của đại nhân có sẹo, tuy đã được xử lý nhưng vẫn khiến người ta sinh nghi.” Từ Doanh Ngọc nói. Vết sẹo trên vai của Lâm Vĩnh Thường là sẹo chồng sẹo, tuyệt đối nhìn không ra nô ẩn, nhưng vị trí kia cùng với vụ án hiện tại của Lâm Vĩnh Thường rất dễ khiến người ta sinh nghi.

Lâm Vĩnh Thường nhìn về phía Từ Doanh Ngọc, “Ta và Từ đại nhân cùng chung chí hướng, sau việc này ta nguyện cùng Từ đại nhân kết bái huynh muội.”

Từ Doanh Ngọc cười một cái rồi nhìn Lâm Vĩnh Thường, “Được, Lâm đại nhân nói thế là được rồi.”

Lần trước Lâm Vĩnh Thường bị Từ Doanh Ngọc đánh ngất xỉu rồi lột xiêm y. Lần này là bị Từ Doanh Ngọc thuyết phục nên tự mình cởi ra.

Cho nên Từ Doanh Ngọc cảm thấy người này thay đổi thật nhanh chóng.

Lâm Vĩnh Thường là một trí thức nho nhã vì thể thân thể cao gầy, là một đại nam nhân mà da thịt lại trắng nõn. Mặc dù đã quá tuổi thanh niên nhưng mỗi sáng Lâm Vĩnh Thường rãnh rỗi vẫn thường luyện Thái Cực quyền, vì vậy cũng giữ được dáng người không tệ.

Tuy rằng lần trước đã nhìn thấy, bất quá lần trước Từ Doanh Ngọc dùng bạo lực để xử lý Lâm Vĩnh Thường, lại sót ruột tìm nô ẩn trên người Lâm Vĩnh Thường, còn sợ người bên ngoài xông vào sẽ gây ra hiểu lầm, vì vậy không thể xem xét cẩn thận. Lần này Từ Doanh Ngọc có thể thoải mái nhìn lâu một chút, Lâm Vĩnh Thường khóa thân nửa người, vì vậy bất đắc dĩ nói, “Ngọc muội, muội kiểm soát tầm nhìn một chút đi, hào phóng như thế thì nam nhân người ta sẽ bị muội dọa cho chạy mất đồ.”

Từ Doanh Ngọc nâng lên một cái hộp nhỏ rồi nói, “Không sao, ta không xem đại nhân là nam nhân.”

Lâm Vĩnh Thường bị ghen hòng, nằm lên nhuyển tháp, hẳn nghĩ rằng mình là nam tử hán đại trượng phu thì cần gì phải chấp nhặt với nha đầu. Từ Doanh Ngọc kéo ghế ngồi bên cạnh, nàng có chút tình ý với Lâm Vĩnh Thường, nhìn thấy trên vai của Lâm Vĩnh Thường có một vết thâm đen như bị bỏng nặng, nổi bật trên làn da trắng nõn càng khiến nó trông dữ tợn và đáng sợ. Trong lòng của Từ Doanh Ngọc có một chút cảm thán, nàng đưa tay sờ sờ.

Lâm Vĩnh Thường lập tức nói lấp bắp, “Đừng, đừng, chớ có sờ lung tung.”

“Không sờ không chạm thì làm sao nguy trang cho đại nhân?” Từ Doanh Ngọc còn xoa bóp vài cái rồi hỏi, “Hiện tại không còn đau nữa phải không?”

“Không đau không đau, muội nhanh lên đi, trời đang lạnh mà.” Tuy nói trời lạnh nhưng Lâm Vĩnh Thường lại toát mồ hôi hột, miệng thì thúc giục, kỳ thật trong lòng có chút hối hận, hẳn tình nguyện để khám sai nghiệm thân, như vậy còn có cách để giải thích chứ không muốn ở trước mặt Từ Doanh Ngọc mà phải chịu khổ như vậy. Nha đầu chết tiệt này thoa cái gì mà thơm như thế.....ừm.....làm cho người ta.....lòng hờn dạ vượt.

Từ Doanh Ngọc cười một tiếng khiến Lâm Vĩnh Thường đổ cả mồ hôi, lúc này Từ Doanh Ngọc mới tập trung vào công việc, cũng không giấu cột hần nữa, giúp Lâm Vĩnh Thường bôi bôi trét trét đủ loại phấn hương.

Từ Doanh Ngọc cố gắng hơn nữa canh giờ nhưng hiệu quả cũng không quá lý tưởng, nô ẩn trên vai của Lâm Vĩnh Thường không biết bằng cách nào lại bị đốt cháy thêm một lần nữa, vì vậy vết sẹo rất rộng, da thịt xung quanh cũng lồi lõm, mà ở thời này, cho dù là trang điểm hay hóa trang cũng không thể sánh bằng thời hiện đại.

Ngay cả ở thời hiện đại với vết sẹo nghiêm trọng như vậy thì cũng không thể dùng trang điểm để che lấp nó.

Không biết là Từ Doanh Ngọc mệt hay là nôn nóng mà chớp mũi cũng lăm tằm mồ hôi, lông mày cau chặt. Lâm Vĩnh Thường nhìn vào gương để xem kết quả, sau đó an ủi, “Quên đi, không vội, cái này không thể dùng phấn để che lấp, còn nữa, Thái y cũng không phải mờ mắt, nếu dùng thủ đoạn như vậy mà bị người ta vạch trần thì sẽ hết đường chối cãi, ta đã có kế sách vẹn toàn.”

Từ Doanh Ngọc thở dài, “Để ta giúp đại nhân rửa sạch.”

“Không, không cần làm phiền muội muội.” Lâm Vĩnh Thường nhặt lên xiêm y rồi khoác lên người, mỉm cười xin lỗi, “Trong chốc lát ta sẽ đi tắm, muội muội đã dốc hết tâm sức vì ta, ta biết.” Một câu cuối cùng chứa đựng nhiều ôn nhu và một chút cảm thán.

Từ Doanh Ngọc dùng khăn lau đi mồ hôi trên chớp mũi, “Vậy ta về trước đây.”

124. Chương 124

Lâm Vĩnh Thường muốn đưa tiễn nhưng Từ Doanh Ngọc lại nói, “Đại nhân dọn dẹp mấy thứ này đi, đừng để người ta nhận ra, không cần tiễn, ta biết đường đi.”

Tương Văn An và Tôn thái y phụng thánh lệnh xuất hành, trên đường không dám trì hoãn, tuy rằng Tôn thái y đã lớn tuổi nhưng hành trình cũng không chậm trễ, từ trong triều khởi hành, sau mười ngày thì đã đến phủ Tổng đốc Hoài Dương.

Tương Văn An đọc thánh chỉ, sau đó Lâm Vĩnh Thường liền mời bọn họ nghỉ ngơi trước, đến tối thiết yến chiêu đãi.

Từ Doanh Ngọc ở phủ Tổng đốc, cũng phụng lệnh đến Hoài Dương làm việc, đương nhiên cũng gặp được Tương Văn An và Tôn thái y, mỉm cười nói, “Trương thái y thường xuyên nhắc đến Tôn đại nhân, mấy ngày nay Trương thái y ở Thiện Nhân đường đang gieo trồng dược liệu, dù sao ta cũng không biết về chuyện dược liệu. Tôn thái y đến rất đúng lúc, Thiện Nhân đường ở Hoài Dương vừa được khai trương, ngài có kiến thức rộng rãi, có thể giúp chúng ta nhìn một chút được không? Nếu có chỗ nào không ổn thì ngài có thể nhắc nhở chúng ta, hạ quan xin cảm tạ ngài trước.” Mời Tôn thái y một ly rượu.

Tôn thái y mỉm cười uống cạn, “Thái hậu luôn tán thưởng Từ đại nhân, như vậy thì làm sao có chỗ nào không ổn cơ chứ?”

“Tôn thái y nói như vậy là không muốn chỉ dạy cho ta rồi.”

“Nếu nói như vậy thì lão phu sẽ phải nhiều chuyện một chút.” Tôn thái y cũng muốn nhìn thử, khi trở về có thể nhắc với Thái hậu nương nương vài ba câu, cũng phải để lại ấn tượng tốt chứ.

Từ Doanh Ngọc lặng lẽ cùng Tôn thái y nói đến chuyện Thiện Nhân đường.

Lâm Vĩnh Thường và Tương Văn An là đồng liêu, bất quá Tương Văn An xuất thân từ Tương thị ở Sơn Tây, cùng với Tuần phủ Hoài Dương Lương Đông Sơ xuất thân từ Lương thị cũng là thế tộc Sơn Tây, hai nhà đã có giao tình từ tám trăm năm trước. Nếu lần này Lâm Vĩnh Thường rơi đài thì người lên đài rất có khả năng là Tuần phủ Hoài Dương Lương Đông Sơ. Cho nên ý đồ Tương Văn An đến đây là vì điều gì thì trong chốc lát Lâm Vĩnh Thường chưa thể xác định.

Bất quá Lâm Vĩnh Thường tỏ ra thẳng thắn thành khẩn, cũng không giấu diếm bất cứ điều gì, còn quyết định thời gian nghiệm thân là sáng ngày hôm sau.

Tương Văn An cũng không nói gì, chỉ vô cùng khách khí với Lâm Vĩnh Thường.

Về việc của Lâm Vĩnh Thường thì Tôn thái y hoàn toàn xem Tương Văn An là chủ trì, hẳn tuyệt đối sẽ không đứng ra đảm nhiệm chuyện này, đương nhiên nếu Tương Văn An muốn nói dối thì cũng không được.

Đây là thánh lệnh.

Nhất phẩm Tổng đốc cũng phải thoát xiêm y để người ta nghiệm thân.

Bất quá Thánh thượng không triệu Lâm Vĩnh Thường quay về đế đô cũng khiến Lâm Vĩnh Thường có một chút lo lắng.

Lâm Vĩnh Thường thoát ra ngoài sam, lộ ra một nửa thân trên.

Phía trên vai trái quả nhiên có một vết khắc dữ tợn, nhưng không phải chữ Nô của Hình bộ thường khắc, mà là chữ Trư. Chẳng qua chữ trư này cũng không quá rõ, chỉ có thể miễn cưỡng lắm mới nhìn ra.

Tương Văn An và Tôn thái y đều ngây người, không biết nên phản ứng như thế nào?

Đây, đây là ý gì?

Đừng bảo, đừng bảo là Hình bộ sửa lại quy củ nha!

Tương Văn An mở miệng một cách gian nan, “Lâm, Lâm huynh à, trên lưng của Lâm huynh là sao vậy?” Chẳng lẽ hiện nay mọi người có xu hướng khắc chữ trư trên người hay sao vậy? Súc vật ngu ngốc thì có thể mang lại may mắn hay sao?

Trên mặt của Lâm Vĩnh Thường lộ ra một chút khó xử, sau khi được nô tài hầu hạ khoác thêm cẩm bào thì hắn mới mỉm cười rồi mời Tương Văn An và Tôn thái y an tọa, “Không đối gạt nhị vị, nếu không phải Triệu Thanh Di cố ý vu khống ta thì ta thật sự không muốn cho người ngoài biết chuyện này.”

“Hầy.” Thở dài một hơi, Lâm Vĩnh Thường mới thuật lại chuyện xưa kia, “Lúc còn nhỏ ta rất nghịch ngợm, không chịu nghe lời phụ mẫu. Văn An cũng biết ta xuất thân hàn môn mà, trong nhà đương nhiên không giàu có như người ta, không có nha hoàn nhũ mẫu hầu hạ, cho nên ta có thể tùy ý ra ngoài. Những đứa nhỏ hàn môn thường hay la cà ở đầu đường xó chợ. Kết quả là có một lần ta gây ra họa, bị phụ thân đánh một trận, nhất thời giận dữ bỏ chạy ra ngoài. Những đứa nhỏ không biết trời cao đất rộng như ta thường bị đám thất cái lừa gạt.”

“Sau khi bị lừa gạt thì đám tiểu hài tử được đưa vào cùng một chỗ, nuôi dạy vài ngày, sau đó bán ra nơi khác. Đây là cách nói của người Chiết Mân, gọi là lừa heo, cho nên mới bị khắc chữ trư.” Kể lại chuyện xưa, Lâm Vĩnh Thường cảm thán, “Sau đó cũng may ta có vận khí tốt, chạy thoát ra ngoài. Phụ mẫu thấy ta mất tích nên nôn nóng tìm kiếm khắp nơi, ông trời thương tình cho người một nhà đoàn tụ. Chẳng qua dấu khắc này bị in vĩnh viễn lên người, mỗi lần phụ thân nhìn thấy thì sẽ nổi giận, có vài lần muốn cắt phần thịt nơi đó, chẳng qua dấu khắc quá sâu nên không thể xóa bỏ, đành phải để như thế.”

“Hóa ra là vậy.” Tương Văn An góp lời, ánh mắt giãn ra, cười nói, “Sự việc là như thế, ta cũng có thể yên tâm. Lâm huynh, cũng may Lâm huynh không ở đế đô, mấy ngày nay vì chuyện của Lâm huynh mà trong triều âm ỉ như cái chợ.”

“Hoàng thượng cũng rất khó xử, Lâm huynh nghĩ xem, từ khi Hoàng thượng đăng cơ thì Lâm huynh trở thành tâm phúc của Hoàng thượng, hết làm tọa sự lại làm Tổng đốc. Hoàng thượng giao Hoài Dương cho Lâm huynh là vì tin tưởng Lâm huynh.” Tương Văn An nói tiếp, “Cũng bởi vì như vậy nên có tiểu nhân muốn hãm hại Lâm huynh, vì công tư phân minh nên chúng ta phải đến đây để hỏi Lâm huynh một lần. Nay ta và Tôn thái y cũng có thể trở về báo cáo thánh lệnh.”

Lâm Vĩnh Thường vui vẻ mỉm cười, “Có sao đâu, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc. Làm sao có thể đề phòng cái miệng của kẻ khác cơ chứ, hầy, thôi kệ bọn họ đi. Ta được Phạm tỷ nhờ vả nuôi dạy Chuyết Ngôn, nghe nói Chuyết Ngôn tìm được ngoại tổ mẫu của hắn rồi, ta nay đang ở bên ngoài cũng không thể trở về gặp lão nhân gia. Tương huynh, chúng ta không phải người ngoài, nếu không phiền, ta nơi này không có thứ gì trân quý, chỉ có chút đặc sản Hoài Dương, hy vọng Tương huynh có thể mang về đưa cho Chuyết Ngôn. Bảo với hắn phải hiếu kính lão nhân gia, cũng là vì tần hiếu thay mẫu thân của hắn.”

“Đương nhiên đương nhiên.” Tương Văn An mỉm cười thân thiện, “Ta cũng có tham dự ngày đại hỉ của Chuyết Ngôn. Chuyết Ngôn tuần tú lịch thiệp, tức phụ cũng nổi tiếng là người có khả năng, Chuyết Ngôn thật sự may mắn.”

Lâm Vĩnh Thường mỉm cười, “Cũng vì Ngô cô nương trầm tĩnh lại nên nã nên ta mới quyết định cho Chuyết Ngôn thành thân. Nay nghe Tương huynh nói phu thê bọn họ hòa thuận như vậy thì có thể thấy được tính nết của hai người bọn họ cũng giống nhau, như vậy ta cũng an tâm.”

Tương Văn An nhân cơ hội này mà kết giao với Lâm Vĩnh Thường.

Đến khi hai người chia tay, Tương Văn An lớn hơn vài tuổi nên xưng Lâm Vĩnh Thường là Tổ Trác hiền đệ, Lâm Vĩnh Thường gọi Tương Văn An là Linh Phủ huynh, hai người thân thiết như thân huynh đệ.

Minh Trạng muốn thị sát tiến độ công trình cảng Thiên Tân, vì đây là lần xuất tuần đầu tiên sau khi đăng cơ cho nên Nội vụ phủ rất coi trọng.

Minh Trạng đã chuẩn bị sẵn sàng xiêm y để xuất môn, còn tính cùng Nguyễn Hồng Phi đi dạo vài vòng ở Thiên Tân, xem phong cảnh hữu tình ở Thiên Tân như thế nào.

Lúc này Trần Thịnh bỗng nhiên nhận được tin tức truyền đến từ Tây Bắc.

Minh Trạng đeo một đôi găng tay bằng bạc mỏng, tiếp nhận một viên thuốc sáp do Trần Thịnh dâng lên, dùng ngón cái và ngón trỏ giữ chặt, lấy ra một cây ngân châm chọc thủng, đầu tiên là chảy ra một chất lỏng không màu, sau đó Minh Trạng mới mở ra viên thuốc sáp, lấy ra một mảnh lụa mỏng ở bên trong, phía trên có một hàng chữ nhỏ: Trịnh gia ở Đại Đồng phủ bí mật giao dịch với Thát Đát, đa số là vũ khí và sắt thép. Hiện tại Thát Đát có nhiều hành động khả nghi, bộ lạc Ôn Đạt kết thân với Tát Trát, bộ lạc Ô Tắc kết thân với Trần Kính Trung. Ngũ Công chúa của Thát Đát gả cho Cáp Luân Vương, bốn bộ lạc tập kết, e rằng sẽ có chuyện.

“Khá lắm Trịnh gia!” Minh Trạng đập bàn, “Trịnh gia! Đại Đồng Trịnh gia!” Trong đầu cân nhắc một chút, Minh Trạng nhìn về phía Nguyễn Hồng Phi, “Lại bộ Thượng thư Trịnh Lâm Trọng, Trịnh gia!”

Nguyễn Hồng Phi khẽ gật đầu rồi thở dài, “Tạm thời không cần phải đến cảng Thiên Tân.”

Minh Trạng bắt đầu nói, “Để lần sau.”

Minh Trạng nhanh chóng hạ lệnh, sau đó lại có chút do dự, “Có nên thay đổi Tướng quân Đại Đồng hay không?”

“Hiện tại Tây Bắc không ổn, lâm trận mà đổi tướng là điều tối kỵ.”

“Mục nội nó!” Minh Trạng siết chặt nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi, “Cho sống hết năm nay rồi sẽ tính sổ!”

Lúc này Tây Bắc vẫn an bình.

Khi Khâm sai Tương Văn An và Tôn thái y từ Hoài Dương trở về thì Minh Trạng liền tuyên triệu hai người đến lâm triều, hỏi về tình hình Hoài Dương. Tương Văn An nói rõ trên vai của Lâm Vĩnh Thường quả thật có dấu khắc, nhưng không phải nô ấn của Hình bộ mà là một chữ Trư!

Minh Trạng xì cười, bèn hỏi, “Ta nghe nói vì muốn cho oai nên người ta xăm trên thân nào là tả thanh long, hữu bạch hổ, chứ chưa bao giờ nghe ai nói xăm chữ Trư trên người cả, tiếc thay Lâm Vĩnh Thường xuất thân là tiến sĩ mà lại không xăm cái gì tao nhã một chút.”

Tương Văn An thấy tâm tình Hoàng thượng không tệ, cũng muốn nói vài câu hay giúp Lâm Vĩnh Thường, “Đây là vì xưa kia Lâm Vĩnh Thường bướng bỉnh mới gây ra chuyện.” Hắn bèn đại khái thuật lại lời của Lâm Vĩnh Thường.

Lý Bình Chu lên tiếng trước, “Trẻ con ham chơi mới gặp phải chuyện như vậy, cũng đã bị tổn thương thân thể rồi, thể mà lại bị người có mưu đồ nhìn thấy thì liền nắm lấy nhược điểm để cáo trạng Lâm đại nhân, thật sự là đáng trách.”

Phương Thận Hành cũng góp lời, “Lâm đại nhân một lòng tận trung vì triều đình lại bị tiểu nhân ganh ghét, đáng giận nhất chính là Triệu Thanh Di, không hề nề tình sư đồ, vì tư tình mà hãm hại đại thần, tội ác tày trời.”

Vì thế những yêu cầu trừng phạt Triệu Thanh Di lại vang lên, Minh Trạng nghe theo chúng thần mà hủy bỏ công danh của Triệu Thanh Di, sau đó hủy bỏ chuyến đi đến Thiên Tân.

Minh Trạm nói, “Hai ngày nay trời cũng lạnh, trẫm thấy chắc là sắp có tuyết rơi, thời tiết lạnh lẽo thế này mà đi ra ngoài, trẫm thì không sao nhưng hạ nhân phải chịu tội, nếu giảm bớt nhân thủ đi theo thì các khanh lại lo lắng cho an nguy của trẫm. Thôi thì thế này, trẫm chọn hai người, Vương Duệ An, ừm, và Công bộ Thị lang Trịnh Nguyên. Trịnh Nguyên, người hiểu rõ về thủy lợi, người phải cẩn thận thị sát giữ trẫm để xem bọn họ có lừa gạt trẫm hay không. Vương Duệ An, người là tả Đô ngự sử, ngay cả trẫm mà người cũng không nể mặt, nếu cảng Thiên Tân có chỗ nào bất ổn thì người cứ báo cáo với trẫm.”

“Hai người các người làm Khâm sai Ngự sử cho trẫm, thay trẫm đi thị sát tiến độ công trình cảng Thiên Tân đã đến đâu rồi.” Minh Trạm phân phó.

Hai người lĩnh chỉ.

Ý chí sống còn của Lâm Vĩnh Thường thật khiến người ta phải tán thưởng, Từ Doanh Ngọc cũng bội phục khả năng nói dối và bịa chuyện của Lâm Vĩnh Thường. Cho dù nàng có thông minh đến đâu cũng không thể nào bịa ra chuyện buồn heo như thế.

Lâm tổng đốc người ta thần nhiên thuật lại chuyện xưa một cách tài tình, nếu không thì làm sao người ta có thể làm Tổng đốc cơ chứ.

Không có bản lĩnh thì đừng nói là làm Tổng đốc, cho dù là sống yên ổn trong quan trường cũng là một việc rất khó khăn.

Tỷ như tâm lý và khả năng chịu đựng của Trầm Chuyết Ngôn hoàn toàn kém xa cữu cữu hồ ly của hần.

Minh Trạm phân một phần của cải ở Vĩnh Khang Công phủ cho Trầm Chuyết Ngôn, trên thực tế đây cũng là yêu cầu của Vĩnh Khang Công Lý Hữu.

Nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện. (Con người sắp chết thường nói lời hay)

Trong đại lao, Vĩnh Khang Công Lý Hữu viết tấu chương thỉnh tội với Minh Trạ, “Thần tội đáng chết vạn lần, không dám cầu Thánh thượng khoan hồng. Lúc trước thần hạ ngục Phạm thị thất bại nhưng ác tâm vẫn tích tụ, cũng xem như không nên duyên phu thê với Phạm thị. Mặc dù Vĩnh Khang Công phủ đáng bị tịch biên tài sản, nhưng của hồi môn của Phạm thị thì không nên liệt kê trong sổ đó. Lúc trước Phạm thị gả cho tội thần, của hồi môn vẫn còn ở đó. Có một phần đã được thần sử dụng, còn một chút thì thỉnh bệ hạ khai ân giao cho Chuyết Ngôn.”

Minh Trạ đồng ý.

Đây là của cải mà Chuyết Ngôn nên nhận lấy.

Vĩnh Khang Công đã chết, Công phủ bị tịch biên. Mặc dù Đỗ thị không bị phạt, nhưng bị đoạt chức Cáo mệnh phu nhân, đuổi ra ngoài, được nữ nhi đón về biệt viện, rốt cục còn phải lạng lè lo tang sự cho Vĩnh Khang Công. Lúc đầu Vĩnh Khang Công vốn không có nhi tử, nhưng hiện tại thì không cần phải sầu lo.

Trầm Chuyết Ngôn thật sự không thể hiểu vì sao Đỗ thị: phu nhân của Vĩnh Khang Công lại mời hần đến làm tang sự cho Vĩnh Khang Công.

Nếu không phải mẫu thân của hần mạng lớn thì lúc này hần chưa hần đã còn sống đến hiện tại. Hơn nữa cho dù có quan hệ huyết thống nhưng cả đời này Trầm Chuyết Ngôn chưa từng bước vào đại môn của Vĩnh Khang Công phủ, hần cũng cảm thấy rất xa lạ đối với Vĩnh Khang Công.

Cho nên hần thật sự không hiểu.

Nếu hần làm tang sự cho Lý Hữu thì xem như chấp nhận Lý Hữu là phụ thân. Nếu hần chấp nhận Lý Hữu là phụ thân thì theo lễ nghĩa hần cũng phải thừa nhận thứ thiếp và nữ nhi của Lý Hữu.

Đối với những kẻ vô ân được xem là người thân đột nhiên nhảy ra từ xó xỉnh này thì Trầm Chuyết Ngôn cũng không thể hòa nhã với bọn họ.

Đứng trên lập trường của Đỗ thị thì đương nhiên nàng ta hy vọng Trầm Chuyết Ngôn có thể nhận thức Lý gia. Vĩnh Khang Công phủ đã tiêu tan, tuy rằng nữ nhi đã thành thân nhưng không có nương gia làm chỗ dựa thì sau này nữ nhi làm sao còn chỗ đứng ở phu gia?

Không cần nghĩ đến người khác, vì sao Phạm thị lại rơi xuống kết quả như vậy? Chẳng phải là vì nhà nương gia bị rơi đài hay sao?

Nhưng khác ở chỗ, mặc dù Lý gia rơi đài nhưng Trầm Chuyết Ngôn lại là ngôi sao mới đang bay thẳng lên bầu trời. Cho dù hiện tại chưa đỗ tiến sĩ nhưng Trầm Chuyết Ngôn có thể nói chuyện trước mặt ngự tiền, thỉnh thoảng còn có thể gặp riêng Hoàng thượng vài lần.

Huống chi Trầm Chuyết Ngôn còn có chỗ dựa vững chắc khiến người ta phải thềm thuồng, Tổng đốc Hoài Dương Lâm Vĩnh Thường.

Nếu có thể nhận thân thích với hần thì Đỗ thị và nhi nữ của mình xem như có chỗ dựa về sau, ngay cả phu gia của nữ nhi là Vĩnh An Công Ôn gia cũng không thể khinh thường bọn họ.

Tuy rằng lúc này phải mặt dày đeo bám Trầm Chuyết Ngôn, nhưng khi đặt sự thật lên trước mặt thì thể diện chẳng tính là gì cả.

Vì vậy Đỗ thị mặt dày mò đến tận nhà Trầm Chuyết Ngôn.

Khóc lóc kể lể vô cùng đáng thương, Trầm Chuyết Ngôn cũng không giỏi đối phó với nữ nhân hay khóc, chưa đợi hần nói hai câu thì Đỗ thị đã gào khóc. Sau khi hần nói hai câu thì Đỗ thị đã gào khóc đến mức sắp ngất xỉu.

Người này muốn làm gì đây? Trầm Chuyết Ngôn quả thật muốn phải tay bỏ đi.

Dù sao thì Trầm Chuyết Ngôn cũng là chủ bút Tập san Hoàng thất, mặc dù hiền lành thành thật nhưng cũng không ngốc, hần nghe Đỗ thị khóc lóc sụt sướt một hồi, hần bèn nháy mắt với nha đầu đang đứng hầu trong đại sảnh, nha đầu kia thức thời lui ra, đi tìm viện binh của chủ nhân.

Kỳ thật cho dù Trầm Chuyết Ngôn đồng ý việc này thì Ngô Uyển cũng không đồng ý.

Nàng gả cho Trầm Chuyết Ngôn là vì coi trọng nhân phẩm và tâm ý của hần chứ không phải để hầu hạ bà bà thứ thiếp. Huống chi còn có Phạm Trầm thị nữa, đối với Phạm Trầm thị thì Lý gia chính là kẻ thù, nhất định không thể để cho Trầm Chuyết Ngôn thừa nhận Lý gia.

Từ lúc Vĩnh Khang Công phủ bị tịch biên thì Trầm Chuyết Ngôn liền đón Phạm Trầm thị trở về.

Cho dù thế nào thì đây là ngoại tổ mẫu của hần. Huống chi Phạm Trầm thị đã sửa khẩu cung, xem như đã giúp Lâm Vĩnh Thường một lần, Trầm Chuyết Ngôn chiếu cố Phạm Trầm thị chính là nghĩa bất dung từ.

Nhưng Đỗ thị nhà người thì có dây mơ rễ má gì ở đây?

Thật bội phục cái bản mặt dày của người khi đến tận nơi này mà khóc lóc kể lể!

Nha hoàn Tiểu Khí thuật lại mọi việc với Ngô Uyển, Ngô Uyển cùng Phạm Trầm thị thương lượng một chút, sau đó Ngô Uyển gọi Trầm Chuyết Ngôn ra ngoài, để Phạm Trầm thị đến đại sảnh tiếp đãi Đỗ thị.

Đỗ thị vừa thấy Phạm Trầm thị thì nhất thời tiếng khóc liền dịu xuống, nhưng hai mắt vẫn đầm lệ, mơ hồ lau mắt, có một chút tội nghiệp. Đáng tiếc về tội nghiệp này của Đỗ thị nếu ở trong mắt của nam nhân thì còn có chút thương tiếc. Tuy rằng Đỗ thị đã có tuổi nhưng vẫn mang theo một chút tư sắc của thời thanh xuân.

Nhưng vẻ mặt này đặt trong mắt của Phạm Trầm thị lại khiến bà ta nghĩ đến những gì nữ nhi của mình gặp phải, vì vậy khuôn mặt này của Đỗ thị chỉ khiến bà ta càng thêm căm hận. Ánh mắt của Phạm Trầm thị như dao nhọn cắt lên khuôn mặt tái nhợt của Đỗ thị, lời nói vẫn bình thản, “Khi nữ nhi của ta chạy khỏi Lý gia thì e là ngay cả cơ hội khóc lóc kể lể cũng không có.”

“Lão thái thái, ta thật sự không biết chuyện của tỷ tỷ.” Đỗ thị thừa nhận, nàng vào Lý gia sau khi Phạm thị rời đi, cho nên chỉ nghĩ rằng Phạm thị qua đời vì bạo bệnh.

“Đúng vậy, đây là do Lý Hữu tạo nghiệt.” Phạm Trầm thị lạnh lùng nói, “Lý Hữu đã chết, nhưng ta cũng không muốn gặp những người có liên quan đến Lý Hữu! Nếu thức thời thì sau này người tốt nhất đừng đến Trầm gia môn chúng ta nữa!”

Đỗ thị định khóc thì Phạm Trầm thị lạnh lùng nói, “Hiện tại người cũng không phải là Quốc Công phu nhân, có muốn ta mời người tiễn người về Ôn gia hay không?”

Đỗ thị giống như một con vịt bất chợt bị bóp cổ, một chút tiếng động cũng không dám phát ra. Nay Đỗ thị đang ở tại biệt viện của nữ nhi, nếu thật sự bị người của Trầm gia đuổi về Vệ Quốc Công Ôn gia thì nữ nhi làm sao có thể sống yên phận ở phu gia cho được. Thấy Đỗ thị im bất, Phạm Trầm thị mới hừ lạnh, “Nhiều năm qua ta đã gặp rất nhiều chuyện! Trong lòng của người có tính toán gì thì cũng không thể qua mặt được ta đâu! Ta nói cho người biết, người đừng vọng tưởng! Đại lao Hình bộ, biên cương Tây Bắc, Tam ti nha môn, ta đều đã lĩnh hội! Nếu có người muốn mất thể diện thì bà lão này cũng sẽ không nể mặt đâu!”

Đỗ thị xám xịt rời đi.

Đỗ thị xuất binh bất lợi.

Nhưng Đỗ thị vẫn chưa hết hy vọng.

125. Chương 125

Đỗ thị xuất thân từ một nhánh của Bắc Xương Hầu phủ, cũng là dòng họ nổi danh tại đế đô. Theo lý thì Đỗ thị là diệt nữ của Bắc Xương Hầu. Hơn nữa nữ nhi Lý Uyển Hoa của Đỗ thị gả cho nhị thiếu gia Vệ Quốc Công phủ, là đệ đệ cùng phụ khác mẫu với tam Phò mã. Hiện tại Lý gia đã rơi đài, nhưng Ôn gia thứ Lý Uyển Hoa thì quan hệ thông gia vẫn như trước. (Bắc Xương Hầu là cha của Đỗ Như Lan)

Nay nhìn thấy kết cục của Lý Hữu, Ôn nhị công tử cũng không dám noi theo nhạc phụ hạ độc thê tử.

Lý Uyển Hoa nghe theo mẫu thân phân phó, cầu xin vì phụ thân, tỷ như, “Phụ thân hồ đồ, nay đã gặp báo ứng. Thiếp chỉ có một ca ca, nương gia đâu còn ai. Với lại, cũng là đại cứu tử của nhị gia. Ca ca nhất thời giận phụ thân, ngay cả thiếp mà cũng không muốn nhận thức, nhị gia và thiếp là phu thê đồng lòng, sau này cùng đại cứu tử nói vài câu ngon ngọt cũng không tính là gì.”

Chỉ trong một đêm từ tiểu thư Quốc Công phủ trở thành nữ nhi của tội quan. Địa vị của Lý Uyển Hoa chênh lệch rất lớn, hiểu rõ sự chênh lệch này, nàng càng phải bắt lấy khúc gỗ cứu mạng Trầm Chuyết Ngôn.

Chỉ cần Trầm Chuyết Ngôn chịu nhận nàng thì nàng còn có nương gia để nương tựa.

Như câu, cùng tại nháo thị vô nhân vấn, phú tại thâm sơn hữu viễn thân. (nghèo mà ở thành thị phồn hoa náo nhiệt thì cũng chẳng ai đến hỏi han, giàu mà ở thâm sơn cùng cốc thì vẫn có người nhận họ hàng)

Hai nhà Đỗ Ôn gặp mặt thương lượng, nữ quyến không thể xuất mã, bởi vì Phạm Trầm thị quá mức lợi hại, người bình thường thật sự không có bản lĩnh đấu lại vị lão thái thái này. Hai nhà bèn chuyển sang đi đường vòng, thỉnh tộc trưởng của gia tộc Lý thị hiện nay là Lý tam thúc công đến tìm Lý Bình Chu, lời yêu cầu cũng không quá phận.

“Hữu nhi thật sự là có lỗi với mẫu tử Chuyết Ngôn.” Người mở miệng trước là người có vai vế lớn nhất ở Lý gia, tính ra thì còn lớn tuổi hơn cả Phạm Trầm thị. Nay Lý Hữu đã mất, vị trí tộc trưởng đương nhiên phải thay đổi, liền rơi vào tay tam thúc công.

Lý tam thúc công đã lớn tuổi, nuôi một chùm râu dài, trong giọng nói có một chút oán giận, “Hầy, nay Hữu nhi đã gặp báo ứng, gia nghiệp của tổ tông, mấy đời tích góp cuối cùng bị hủy trong tay hắn. Cho dù xuống địa phủ thì hắn cũng không còn mặt mũi đi gặp phụ thân và gia gia của hắn.” Vĩnh Khang Công phủ rơi đài, thế lực của Lý gia bị tổn thương nặng nề, hiện tại có làm tộc trưởng cũng chẳng còn gì hứng thú.

Hơn nữa Vĩnh Khang Công phủ bị tịch biên vì chuyện đáng hổ thẹn như vậy khiến nhiều người thuộc Lý gia đang làm đường sai trong triều cũng bị ảnh hưởng ở một mức độ nào đó.

Lúc này Lý tam thúc công đương nhiên hy vọng có thể thay Lý thị gia tộc thừa nhận Trầm Chuyết Ngôn.

Bất quá lão già như hần vốn đã già đến mức thành tinh, biết chuyện này chỉ trong một khoảng thời gian ngắn thì khó thành công, lui một bước tiến ba bước, việc này cần phải chậm rãi mưu tính. Lý tam thúc công nói với Lý Bình Chu, “Lý tướng, tổ tiên chúng ta cũng là họ hàng. Ngài cũng gặp qua Chuyết Ngôn rồi đấy, hài tử này là người biết thư thức lễ nghĩa. Hầy, nay Hữu nhi xảy ra chuyện như vậy, người cũng đã đi rồi, cho dù nói thế nào thì cũng không còn nghĩa lý gì, chỉ đành để Hữu nhi xuống địa phủ tạ tội với Phạm thị. Nhưng việc phát tang đưa tang thì phải làm sao đây?”

“Nếu Hữu nhi không có nhi tử thì lão nhân ta sẽ nghĩ cách tìm một người làm tang sự cho hần. Nhưng rõ ràng là có Chuyết Ngôn ở đây, nếu để người khác làm thì cũng là danh bất chính ngôn bất thuận mà thôi. Hần có nhận Lý gia hay không thì ta cũng không thể mở lời với hần.” Lý tam thúc công thở dài, “Chẳng qua Chuyết Ngôn có huyết mạch của Hữu nhi, hần tiễn Hữu nhi một đoạn đường cũng xem như hần là người nhân nghĩa.”

Lý Bình Chu nói qua loa, “Tam thúc nói cũng đúng, ngài đức cao vọng trọng, cứ đi nói với hần là được.” Trầm Chuyết Ngôn cũng không phải người khó nói chuyện, nhưng Lý Hữu thật sự khiến người ta phải khinh thường, hạ độc giết thê sát tử, chỉ cần điểm này thì Trầm Chuyết Ngôn làm sao nuốt trôi cho nổi? Huống chi nay Trầm gia có hai con cạp cái, ai dám rước họa vào thân cơ chứ?

Một trận đấu võ mồm của Phạm Trầm thị và Ngô Uyển cũng đủ khiến người ta biết hai nữ nhân này lợi hại thế nào rồi.

Bảo Trầm Chuyết Ngôn làm tang sự cho Lý Hữu, chỉ cần nói ra câu này thì lập tức đắc tội với hai nữ nhân, nếu để hai người này cùng há mồm thì Lý Bình Chu tự nhận là nước không trôi. Vì vậy không chịu nhận lời Lý tam thúc công.

Lý tam thúc công cảm thán, “Ta vốn tính đi, chẳng qua ta sợ mặt mũi của mình quá mỏng. Lý gia đuổi lý trước, mong rằng Lý tướng đi cùng giúp nói vài câu hay, nếu Chuyết Ngôn đồng ý thì tốt, nếu không đồng ý thì ta sẽ thay Hữu nhi làm tang sự, tuyệt đối không khiến Chuyết Ngôn khó xử.”

Lý Bình Chu thật muốn chửi mụ nó, đây là ý gì, ngài giúp làm tang sự chẳng khác nào để Chuyết Ngôn mang tiếng xấu hay sao. Nghe thấy lời này của Lý tam thúc công thì Lý Bình Chu như cười như không, “Tam thúc đừng nói như vậy, để bọn nhỏ nghe được thì sẽ nghĩ thế nào. Không chỉ Chuyết Ngôn gặp nạn mà con cháu trong dòng họ của ngài cũng không chấp nhận để ngài làm thế đâu.” Mấy lời này hù dọa ai thì được, nhưng Lý Bình Chu đường đường là thủ tướng của một nước, há có thể để mấy lời này hù dọa hay sao?

Lý tam thúc công thấy nói vậy cũng không hiệu quả, vì vậy bèn nói thẳng, “Lý tướng là sư công của Chuyết Ngôn, làm chủ hôn cho hần, chúng ta lại là họ hàng, chuyện này ngài cũng không thể mặc kệ.”

Lý Bình Chu suy nghĩ một chút rồi thở dài, “Tam thúc, ngài thật sự là làm khó Chuyết Ngôn rồi. Nếu đổi lại là ngài thì ngài có thể chấp nhận Lý Hữu hay không?”

“Nếu để ta nói thì Lý Hữu là tội quan, chẳng lẽ còn muốn làm đại tang cho nở mày nở mặt nữa hay sao?” Lý Bình Chu khuyên ngược lại Lý tam thúc công, “Kẻ phá gia như vậy mà được chấp nhận ở mộ phần tổ tiên đã là quá đủ rồi. Nếu làm đại tang thì người khác sẽ nghĩ Lý gia oán hận đối với cách xử trí của Hoàng thượng đó.”

Hai người đẩy đến đẩy lui, trong khi Trầm gia đã có biến cố mới.

Ngô Uyển đưa ra chủ ý cho Phạm Trầm thị, “Lão thái thái, nay Lý lão gia đã qua đời, lão thái thái cũng nhìn ra rồi đấy, bọn họ xem đại gia nhà chúng ta là miếng thịt béo bở. Tuy rằng Vĩnh Khang Công phủ đã tiêu tán nhưng những người này vẫn trông mong đại gia có thể thừa nhận bọn họ. Cũng không phải thấy đại gia có tiền đồ mà là nhằm vào cữu cữu với quyền cao chức trọng để nương tựa.”

Phạm Trầm thị phì nhố, “Bọn họ đang vọng tưởng!”

Ngô Uyển lột một quả quýt đưa cho Phạm Trầm thị hạ hỏa, không nhanh không chậm nói, “Vọng tưởng hay không vọng tưởng, trước kia Lý gia dựa vào Vĩnh Khang Công phủ, hơn chục gia đình họ lý chiếm cứ ở đề đô, nay mất đi ngọn núi chống lưng, cuộc sống sắp tới cũng sẽ không yên ổn. Còn nữa, nương gia của Đỗ thị có họ hàng với Bắc Xương Hầu phủ, Đỗ thị là diệt nữ của Bắc Xương Hầu. Còn có nữ nhi Lý thị

của Đỗ thị gả cho Vĩnh An Công phủ Ôn gia, Vĩnh An Công phủ còn có tam Phò mã nữa. Ngài nghĩ xem, có ai là dễ chọc hay không?”

Phạm Trầm thị cười hai tiếng rồi nhìn về phía Ngô Uyển, “Nha đầu, có chuyện gì thì người cứ việc nói thẳng, người rào trước đón sau thì bà lão ta đây cũng nhận ra rồi.”

“Uyển nhi chỉ lo lắng cho tiền đồ của đại gia mà thôi.” Ngô Uyển nói, “Đại gia trì hoãn ân khoa, Lý tướng đã xem qua văn chương của đại gia, bảo rằng hai năm sau thi ân khoa chắc chắn sẽ đỗ. Nay ở trên quan trường làm gì cũng phải chú ý thanh danh. Nay cho dù chúng ta hận Lý lão gia thế nào thì rốt cục vẫn là phụ thân của đại gia. Khó hơn nữa chính là Lý lão gia chỉ có đại gia là huyết mạch duy nhất.”

“Người muốn Chuyết Ngôn làm tang sự cho tên súc sinh kia hay sao?” Sắc mặt của Phạm Trầm thị lạnh như băng, bà ta hét to, “Người đang vọng tưởng rồi đó!”

Nếu là người nhất gan hoặc yếu đuối thì nhất định sẽ nuốt không trôi tính tình của Phạm Trầm thị. Nhưng Ngô Uyển lại có cách, nàng không sợ bản tính của Phạm Trầm thị, nàng cũng có thủ đoạn của riêng mình, vẫn ôn tồn nhỏ nhẹ giải thích, “Lão thái thái đang hiểu lầm Uyển nhi rồi, cho dù Uyển nhi đưa ra ý kiến như vậy nhưng đại gia cũng sẽ không đồng ý đâu.”

“Đúng vậy.” Tuy Phạm Trầm thị có chút ý kiến đối với Ngô Uyển nhưng bà ta thật sự quan tâm lo lắng cho ngoại tôn tử Trầm Chuyết Ngôn của mình. Phạm Trầm thị nói, “Chuyết Ngôn là người có lương tâm, nhưng như người đã nói, hắn sẽ không đồng ý.”

Ngô Uyển mỉm cười, “Lão thái thái, Uyển nhi đã gả cho đại gia thì đương nhiên đồng lòng với đại gia.”

“Ý của Uyển nhi là chúng ta cùng nghĩ cách để lấp miệng thiên hạ, làm cho đại gia ngày sau không lo hậu hoạn.” Ngô Uyển nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Tục ngữ có câu diệt cỏ phải diệt tận gốc. Lý lão gia hạ độc bà bà thất bại đã là bằng chứng đanh thép, làm sao có thể làm phụ thê được nữa. Nếu chúng ta đã rước linh bài của bà bà ở trong chùa về đây thì vì sao không làm cho trọn vẹn, đến Phủ doãn để đô, theo luật mà làm cho Lý lão gia và bà bà thối nhau, giải trừ quan hệ phụ thê. Về phần hộ tịch của đại gia thì đương nhiên cũng ở bên phía bà bà. Với lại, Uyển nhi nghe nói nương gia của lão thái thái cũng không còn ai. Tổ tiên không còn người cung phụng, vô cùng thê lương, khiến người ta phải thổn thức.”

Phạm Trầm thị nghĩ đến nương gia của mình thì liền thở dài, “Đã thành tro bụi mấy năm nay, cũng không cần phải nhắc lại.”

“Hầy, tuy chúng ta không phải danh chính ngôn thuận là người của Trầm gia, nhưng dù sao lão thái thái họ Trầm, nay đại gia cũng họ Trầm, ta và đại gia thương lượng, không bằng chúng ta cũng thờ phụng bài vị tổ tiên Trầm gia, tuy rằng phải tích góp gia nghiệp từng chút một nhưng cũng không thể uất ức người ở dưới địa phủ. Lão thái thái nghĩ sao?” Ngô Uyển mỉm cười hỏi ý Phạm Trầm thị.

Ánh mắt của Phạm Trầm thị trở nên nhu hòa, bà ta vỗ vỗ tay của Ngô Uyển, “Tuy rằng bản tính của nha đầu nhà người có chút lợi hại nhưng vẫn còn biết điều một tí.”

“Cũng không phải, đây đều là đại gia đã dạy cho Uyển nhi.” Có thể lấy lòng Phạm Trầm thị thì đương nhiên Ngô Uyển sẽ làm, còn không quên tán thưởng Trầm Chuyết Ngôn vài câu.

“Đúng vậy.” Phạm Trầm thị nhân cơ hội liền khen Ngô Uyển, “Ta là người từng trải, để ta nói cho người nghe, đừng nhìn bên ngoài đủ hạng người, nào là nhà cao cửa rộng, nhưng bên trong đều tư tàng những việc xấu xa dơ bẩn, bọn họ đều là đám công tử quân là áo lượt không nên thân. Người thấy Chuyết Ngôn không, tuổi còn trẻ mà biết phấn đấu, lại có tài học, tính tình cũng tốt, hầy, người thật có phúc.”

Ngô Uyển nhin xuống tiếng cười trong lòng, “Dạ vâng.”

Phạm Trầm thị nhìn Ngô Uyển rồi thở dài, “Chuyết Ngôn cũng nói với ta, trước kia hắn gặp khó khăn như vậy, nhưng người mặc kệ vinh hoa phú quý mà đồng ý gả cho hắn. Người cũng là người tốt, có chuyện gì cũng suy nghĩ cho hắn.”

Trầm Chuyết Ngôn cũng không ngốc, lúc trước bọn họ thành thân, lão bà của hắn bịt mồm trối gô ngoại tổ mẫu rồi đưa đến Phủ doãn để đô nhốt vài ngày trong đại lao, e rằng lão thái thái vẫn để chuyện này ở trong lòng. Trầm Chuyết Ngôn là người rất biết cách đối nhân xử thế, hắn không nói tốt cho Ngô Uyển, mà chỉ

kể lại hoàn cảnh khó khăn trước kia của mình, mọi người đều né tránh hẳn, chỉ có Ngô Uyển ra mặt giúp đỡ, rồi thêm mắm thêm muối kể lại cho lão thái thái.

Cũng bởi vì vậy mà Phạm Trầm thị không quá mâu thuẫn với Ngô Uyển.

Nay việc Ngô Uyển phải để Phạm Trầm thị ra mặt giải quyết việc thôi nhau của ông ông bà bà đã quy tiên. Ngô Uyển phân trần lý do về tình về lý cho Phạm Trầm thị cả buổi, lại bán ân huệ cho lão thái thái, vì liên quan đến tiền đồ của ngoại tôn nên Phạm Trầm thị liền đồng ý.

Cho nên khi Lý tam thúc công vừa mới thuyết phục được Lý Bình Chu, Lý Bình Chu đồng ý cùng Lý tam thúc công đến Trầm gia để khuyên Trầm Chuyết Ngôn nhưng với điều kiện: Không cần để tang cho Lý Hữu, chỉ cần làm tang sự, hay ít nhất là thấp một nén hương trước linh tiền là được.

Nhưng hai người lại không ngờ Trầm gia hành động nhanh như thế.

Phạm Trầm thị đã đến Phủ doãn để đô lý hôn cho khuê nữ, chuyện này khiến Lý Bình Chu không cần phải lo lắng nữa.

Lý tam thúc công thấy thái độ của Trầm Chuyết Ngôn như vậy thì liền đến Trầm gia nói một hồi, kết quả là suýt chút nữa đã bị Phạm Trầm thị khiến cho ứa gan, run rẩy bị người ta mời ra khỏi nhà.

Tang sự của Lý Hữu rất đơn giản, như Lý Bình Chu đã nói, vốn là phạm quan, nếu làm đại tang thì chính là muốn chết. Không đợi người khác lên tiếng thì Ngự sử đã dâng tấu chương hạch tội người rồi.

Ban đầu khi Lý Hữu làm Vĩnh Khang Công nhưng không có nhi tử thì mọi người đều tiếp cận, ngóng trông được Lý Hữu nhận làm tử tự để thừa kế gia nghiệp của Vĩnh Khang Công phủ. Nay Lý Hữu chết trong ngục, gia sản bị tịch biên, ngoại trừ bị bêu danh thì cũng chẳng còn gì, có ai nguyện ý tiếp cận cơ chứ?

Đỗ thị và Lý thị tộc nhân thương nghị cả buổi cũng không ra kết quả. Cuối cùng vẫn là Lý tam thúc công tìm một nam hài nhi thuộc gia đình nghèo túng trong dòng tộc tên là Lý Nhị Song, Đỗ thị cho ba trăm lượng bạc, Lý Nhị Song làm tang sự cho Lý Hữu, nhưng người ta cũng không chấp nhận làm con nối dõi. Đỗ thị cũng chỉ đành đồng ý.

Đồng thời Minh Trạm nhận được tin cấp báo từ Tây Bắc!

Khi vị quan báo tin vội vã tiến vào hoàng cung Đại Phụng với toàn thân đầm máu thì toàn bộ đế đô đều rơi vào khủng hoảng!

Đại Đồng bị đánh bại!

Tướng quân Đại Đồng là Lý Bình Nhân bị phó tướng Dương Vũ Đồng giết chết, Dương Vũ Đồng dẫn năm ngàn quân dưới trướng mở cửa Đại Đồng, dẫn người Thát Đát xâm nhập môn quan, trên đường thăm sát vô số, gần bảy vạn quan binh chôn vùi ở Đại Đồng!

Lúc này Minh Trạm đang chơi cờ cùng Thiện Kỳ Hầu thì nhận được tin, Minh Trạm nhất thời không kịp hoàn hồn.

“Bệ hạ, bệ hạ!” Lý Bình Chu rơi lệ đầy mắt, Thiện Kỳ Hầu lặng lẽ đứng dậy, cũng quỳ gối ở bên cạnh. Lý Bình Chu thấy Hoàng thượng bị kích thích có chút choáng váng, vội vàng vừa quỳ vừa tiến lên phía trước, túm lấy long bào của Minh Trạm, cất lên tiếng kêu thê thảm, “Bệ hạ, thỉnh bệ hạ ra lệnh cho Vĩnh Ninh Hầu tiến cung, bệ quan cứu môn, giới nghiêm toàn thành! Triệu cho tướng lãnh cả nước xả thân cứu giá vì triều đình!”

Bàn tay của Minh Trạm đặt trên bàn cờ lạnh lẽo, hần ngửa đầu nhìn lên bầu trời, trời xanh mây trắng, ánh nắng ấm áp, nhưng hần lại cảm thấy hàn ý từ trong xương cốt đang lan tỏa ra ngoài, Minh Trạm đột nhiên đứng dậy, đầu gối đụng phải bàn cờ, những quân cờ trắng đen nho nhỏ rơi tứ tung xuống đất, Minh Trạm hoàn toàn không cảm thấy đầu gối đau đớn, hần trầm giọng nói, “Truyền lệnh cho Vĩnh Ninh Hầu tiến cung, bệ quan cứu môn, giới nghiêm toàn thành! Bất kỳ kẻ nào ra khỏi thành thì giết chết không tha!”

Người Thát Đát tiến quân ồ ạt, khi Minh Trạm ngồi trên Chiêu Đức điện thì Vĩnh Ninh Hầu đã tiến cung dâng lệnh bài cầu kiến bệ hạ.

Hà Ngọc căn bản không cần đợi phân phó mà đã trực tiếp dẫn Vĩnh Ninh Hầu tiến đến gặp thánh giá, hiện tại hoàn cảnh rất nguy cấp nhưng sắc mặt của Minh Trạng chỉ hơi âm trầm chứ không hề bối rối.

Vĩnh Ninh Hầu nhìn thấy sắc mặt của Minh Trạng thì nháy mắt liền cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều, Minh Trạng xoa tay, “Cứu cứu không cần đa lễ, chắc cứu cũng đã biết quân Đại Đồng bị đánh bại đúng không?”

“Thần đã lệnh cho binh lính bế quan cửa môn, không có thánh lệnh thì bất luận kẻ nào cũng không thể ra vào kinh thành, giới nghiêm toàn thành.” Vĩnh Ninh Hầu trầm giọng bẩm báo, “Đại doanh Thông Châu có mười vạn binh mã, thỉnh bệ hạ ra lệnh cho quân đội Thông Châu cứu viện để đô.”

Đại doanh Thông Châu mà đến để đô thì binh mã thành Thông Châu sẽ thiếu thốn. Không chỉ Thông Châu, ngay cả để đô, ngoại trừ dân chúng trong thành thì ngoại ô còn vô số người. Lúc này Minh Trạng chỉ đành giả vờ như không biết, hấn phân phó, “Ngoại trừ binh mã, khi quân Thông Châu lên đường, mọi người phải mang theo một tháng lương thực. Nếu mang không hết thì toàn bộ chia cho dân chúng địa phương. Truyền chỉ cho dân chúng địa phương, giết người Thát Đát, một đầu người được thưởng một trăm lượng bạc, giết trăm tên Thát Đát thì trăm thưởng chức quan thất phẩm, giết hai trăm tên thì trăm phong quan thưởng tước, thừa hưởng vinh hoa phú quý cả đời!”

“Sau này đợi trăm đánh lui quân Thát Đát, phạm là dân chúng giết người Thát Đát đều có thể cầm đầu của người Thát Đát đến để đô lĩnh thưởng!” Minh Trạng nhìn Lý Bình Chu, “Quan viết chiếu chỉ không ở đây, Lý tướng, người viết chiếu chỉ thay cho trăm.”

Lý Bình Chu lĩnh mệnh.

Lúc này Nguyễn Hồng Phi đã vội vã hồi cung, cơ hồ là phóng như bay đến Chiêu Đức điện, trên trán hơi lấm tấm mồ hôi. Minh Trạng vịn vào long ý để đứng dậy, Nguyễn Hồng Phi tiến lên phía trước rồi ôm vai Minh Trạng mà kêu hai tiếng, “Minh Trạng.”

Minh Trạng nhìn Nguyễn Hồng Phi, hai người suốt ngày dính chặt với nhau nên đã sớm ăn ý từ lâu, vừa nhìn liền thấu hiểu suy nghĩ của đối phương, Minh Trạng nói, “Dọc đường cẩn thận.”

“Đừng lo lắng về chuyện hải phận, chỉ cần có ta thì nơi đó sẽ không loạn.”

“Hải phận, giang sơn, cho dù mất đi thì chỉ cần người và ta liên thủ cũng có thể chiếm trở về.” Trong thiên hạ không có gì không thể vứt bỏ, hiện tại trên một mức độ nào đó thì hấn đã phải vứt bỏ đám dân chúng tay không tác sát ở ngoại ô. Sau này có lẽ hấn còn phải vứt bỏ vô số thứ, tuy rằng Minh Trạng là người mềm lòng lại tham lam nhưng hấn vĩnh viễn biết cái gì là quan trọng nhất. Đưa tay lau đi mồ hôi trên chóp mũi của Nguyễn Hồng Phi, Minh Trạng nói, “Người là quan trọng nhất.”

Nguyễn Hồng Phi ôm lấy Minh Trạng, sau đó vội vàng cáo biệt, vội vàng rời đi.

Đỗ thị xuất thân từ một nhánh của Bắc Xương Hầu phủ, cũng là dòng họ nổi danh tại để đô. Theo lý thì Đỗ thị là diệt nữ của Bắc Xương Hầu. Hơn nữa nữ nhi Lý Uyển Hoa của Đỗ thị gả cho nhị thiếu gia Vệ Quốc Công phủ, là đệ đệ cùng phụ khác mẫu với tam Phò mã. Hiện tại Lý gia đã rơi đài, nhưng Ôn gia thứ Lý Uyển Hoa thì quan hệ thông gia vẫn như trước. (Bắc Xương Hầu là cha của Đỗ Như Lan)

Nay nhìn thấy kết cục của Lý Hữu, Ôn nhị công tử cũng không dám noi theo nhạc phụ hạ độc thù tử.

Lý Uyển Hoa nghe theo mẫu thân phân phó, cầu xin vì phụ thân, tỷ như, “Phụ thân hồ đồ, nay đã gặp báo ứng. Thiếp chỉ có một ca ca, nương gia đâu còn ai. Với lại, cũng là đại cữu tử của nhị gia. Ca ca nhất thời giận phụ thân, ngay cả thiếp mà cũng không muốn nhận thức, nhị gia và thiếp là phu thê đồng lòng, sau này cùng đại cữu tử nói vài câu ngon ngọt cũng không tính là gì.”

Chỉ trong một đêm từ tiểu thư Quốc Công phủ trở thành nữ nhi của tội quan. Địa vị của Lý Uyển Hoa chênh lệch rất lớn, hiểu rõ sự chênh lệch này, nàng càng phải bắt lấy khúc gỗ cứu mạng Trầm Chuyết Ngôn.

Chỉ cần Trầm Chuyết Ngôn chịu nhận nàng thì nàng còn có nương gia để nương tựa.

Như câu, cùng tại nháo thị vô nhân vấn, phú tại thâm sơn hữu viễn thân. (nghèo mà ở thành thị phồn hoa náo nhiệt thì cũng chẳng ai đến hỏi han, giàu mà ở thâm sơn cùng cốc thì vẫn có người nhận họ hàng)

Hai nhà Đỗ Ôn gặp mặt thương lượng, nữ quyến không thể xuất mã, bởi vì Phạm Trầm thị quá mức lợi hại, người bình thường thật sự không có bản lĩnh đấu lại vị lão thái thái này. Hai nhà bèn chuyển sang đi đường vòng, thỉnh tộc trưởng của gia tộc Lý thị hiện nay là Lý tam thúc công đến tìm Lý Bình Chu, lời yêu cầu cũng không quá phận.

“Hữu nhi thật sự là có lỗi với mẫu tử Chuyết Ngôn.” Người mở miệng trước là người có vai vế lớn nhất ở Lý gia, tính ra thì còn lớn tuổi hơn cả Phạm Trầm thị. Nay Lý Hữu đã mất, vị trí tộc trưởng đương nhiên phải thay đổi, liền rơi vào tay tam thúc công.

Lý tam thúc công đã lớn tuổi, nuôi một chùm râu dài, trong giọng nói có một chút oán giận, “Hãy, nay Hữu nhi đã gặp báo ứng, gia nghiệp của tổ tông, mấy đời tích góp cuối cùng bị hủy trong tay hần. Cho dù xuống địa phủ thì hần cũng không còn mặt mũi đi gặp phụ thân và gia gia của hần.” Vĩnh Khang Công phủ rơi dài, thế lực của Lý gia bị tổn thương nặng nề, hiện tại có làm tộc trưởng cũng chẳng còn gì hứng thú.

Hơn nữa Vĩnh Khang Công phủ bị tịch biên vì chuyện đáng hổ thẹn như vậy khiến nhiều người thuộc Lý gia đang làm đương sai trong triều cũng bị ảnh hưởng ở một mức độ nào đó.

Lúc này Lý tam thúc công đương nhiên hy vọng có thể thay Lý thị gia tộc thừa nhận Trầm Chuyết Ngôn.

Bất quá lão già như hần vốn đã già đến mức thành tinh, biết chuyện này chỉ trong một khoảng thời gian ngắn thì khó thành công, lui một bước tiến ba bước, việc này cần phải chậm rãi mưu tính. Lý tam thúc công nói với Lý Bình Chu, “Lý tướng, tổ tiên chúng ta cũng là họ hàng. Ngài cũng gặp qua Chuyết Ngôn rồi đây, hài tử này là người biết thư thức lễ nghĩa. Hãy, nay Hữu nhi xảy ra chuyện như vậy, người cũng đã đi rồi, cho dù nói thế nào thì cũng không còn nghĩa lý gì, chỉ đành để Hữu nhi xuống địa phủ tạ tội với Phạm thị. Nhưng việc phát tang đưa tang thì phải làm sao đây?”

“Nếu Hữu nhi không có nhi tử thì lão nhân ta sẽ nghĩ cách tìm một người làm tang sự cho hần. Nhưng rõ ràng là có Chuyết Ngôn ở đây, nếu để người khác làm thì cũng là danh bất chính ngôn bất thuận mà thôi. Hần có nhận Lý gia hay không thì ta cũng không thể mở lời với hần.” Lý tam thúc công thở dài, “Chẳng qua Chuyết Ngôn có huyết mạch của Hữu nhi, hần tiễn Hữu nhi một đoạn đường cũng xem như hần là người nhân nghĩa.”

Lý Bình Chu nói qua loa, “Tam thúc nói cũng đúng, ngài đức cao vọng trọng, cứ đi nói với hần là được.” Trầm Chuyết Ngôn cũng không phải người khó nói chuyện, nhưng Lý Hữu thật sự khiến người ta phải khinh thường, hạ độc giết thê sát tử, chỉ cần điểm này thì Trầm Chuyết Ngôn làm sao nuốt trôi cho nổi? Huống chi nay Trầm gia có hai con cạp cái, ai dám rước họa vào thân cơ chứ?

Một trận đấu võ mồm của Phạm Trầm thị và Ngô Uyển cũng đủ khiến người ta biết hai nữ nhân này lợi hại thế nào rồi.

Bảo Trầm Chuyết Ngôn làm tang sự cho Lý Hữu, chỉ cần nói ra câu này thì lập tức đắc tội với hai nữ nhân, nếu để hai người này cùng há mồm thì Lý Bình Chu tự nhận là nước không trôi. Vì vậy không chịu nhận lời Lý tam thúc công.

Lý tam thúc công cảm thán, “Ta vốn tính đi, chẳng qua ta sợ mặt mũi của mình quá mỏng. Lý gia đuổi lý trước, mong rằng Lý tướng đi cùng giúp nói vài câu hay, nếu Chuyết Ngôn đồng ý thì tốt, nếu không đồng ý thì ta sẽ thay Hữu nhi làm tang sự, tuyệt đối không khiến Chuyết Ngôn khó xử.”

Lý Bình Chu thật muốn chửi mụ nó, đây là ý gì, ngài giúp làm tang sự chẳng khác nào để Chuyết Ngôn mang tiếng xấu hay sao. Nghe thấy lời này của Lý tam thúc công thì Lý Bình Chu như cười như không, “Tam thúc đừng nói như vậy, để bọn nhỏ nghe được thì sẽ nghĩ thế nào. Không chỉ Chuyết Ngôn gặp nạn mà con cháu trong dòng họ của ngài cũng không chấp nhận để ngài làm thế đâu.” Mấy lời này hù dọa ai thì được, nhưng Lý Bình Chu đường đường là thủ tướng của một nước, há có thể để mấy lời này hù dọa hay sao?

Lý tam thúc công thấy nói vậy cũng không hiệu quả, vì vậy bèn nói thẳng, “Lý tướng là sư công của Chuyết Ngôn, làm chủ hôn cho hần, chúng ta lại là họ hàng, chuyện này ngài cũng không thể mặc kệ.”

Lý Bình Chu suy nghĩ một chút rồi thở dài, “Tam thúc, ngài thật sự là làm khó Chuyết Ngôn rồi. Nếu đổi lại là ngài thì ngài có thể chấp nhận Lý Hữu hay không?”

“Nếu để ta nói thì Lý Hữu là tội quan, chẳng lẽ còn muốn làm đại tang cho nở mày nở mặt nữa hay sao?” Lý Bình Chu khuyên ngược lại Lý tam thúc công, “Kẻ phá gia như vậy mà được chấp nhận ở mộ phần tổ tiên đã là quá đủ rồi. Nếu làm đại tang thì người khác sẽ nghĩ Lý gia oán hận đối với cách xử trí của Hoàng thượng đó.”

Hai người đẩy đến đẩy lui, trong khi Trầm gia đã có biến cố mới.

Ngô Uyển đưa ra chủ ý cho Phạm Trầm thị, “Lão thái thái, nay Lý lão gia đã qua đời, lão thái thái cũng nhìn ra rồi đấy, bọn họ xem đại gia nhà chúng ta là miếng thịt béo bở. Tuy rằng Vĩnh Khang Công phủ đã tiêu tán nhưng những người này vẫn trông mong đại gia có thể thừa nhận bọn họ. Cũng không phải thấy đại gia có tiền đồ mà là nhằm vào cữu cữu với quyền cao chức trọng để nương tựa.”

Phạm Trầm thị phì nhố, “Bọn họ đang vọng tưởng!”

Ngô Uyển lột một quả quýt đưa cho Phạm Trầm thị hạ hỏa, không nhanh không chậm nói, “Vọng tưởng hay không vọng tưởng, trước kia Lý gia dựa vào Vĩnh Khang Công phủ, hơn chục gia đình họ lý chiếm cứ ở đế đô, nay mất đi ngọn núi chống lưng, cuộc sống sắp tới cũng sẽ không yên ổn. Còn nữa, nương gia của Đỗ thị có họ hàng với Bắc Xương Hầu phủ, Đỗ thị là diệt nữ của Bắc Xương Hầu. Còn có nữ nhi Lý thị của Đỗ thị gả cho Vĩnh An Công phủ Ôn gia, Vĩnh An Công phủ còn có tam Phò mã nữa. Ngài nghĩ xem, có ai là dễ chọc hay không?”

Phạm Trầm thị cười hai tiếng rồi nhìn về phía Ngô Uyển, “Nha đầu, có chuyện gì thì người cứ việc nói thẳng, người rào trước đón sau thì bà lão ta đây cũng nhận ra rồi.”

“Uyển nhi chỉ lo lắng cho tiền đồ của đại gia mà thôi.” Ngô Uyển nói, “Đại gia tri hoãn ân khoa, Lý tướng đã xem qua văn chương của đại gia, bảo rằng hai năm sau thi ân khoa chắc chắn sẽ đỗ. Nay ở trên quan trường làm gì cũng phải chú ý thanh danh. Nay cho dù chúng ta hận Lý lão gia thế nào thì rốt cục vẫn là phụ thân của đại gia. Khó hơn nữa chính là Lý lão gia chỉ có đại gia là huyết mạch duy nhất.”

“Người muốn Chuyết Ngôn làm tang sự cho tên súc sinh kia hay sao?” Sắc mặt của Phạm Trầm thị lạnh như băng, bà ta hét to, “Người đang vọng tưởng rồi đó!”

Nếu là người nhất gan hoặc yếu đuối thì nhất định sẽ nuốt không trôi tính tình của Phạm Trầm thị. Nhưng Ngô Uyển lại có cách, nàng không sợ bản tính của Phạm Trầm thị, nàng cũng có thủ đoạn của riêng mình, vẫn ôn tồn nhỏ nhẹ giải thích, “Lão thái thái đang hiểu lầm Uyển nhi rồi, cho dù Uyển nhi đưa ra ý kiến như vậy nhưng đại gia cũng sẽ không đồng ý đâu.”

“Đúng vậy.” Tuy Phạm Trầm thị có chút ý kiến đối với Ngô Uyển nhưng bà ta thật sự quan tâm lo lắng cho ngoại tôn tử Trầm Chuyết Ngôn của mình. Phạm Trầm thị nói, “Chuyết Ngôn là người có lương tâm, nhưng như người đã nói, hắn sẽ không đồng ý.”

Ngô Uyển mỉm cười, “Lão thái thái, Uyển nhi đã gả cho đại gia thì đương nhiên đồng lòng với đại gia.”

“Ý của Uyển nhi là chúng ta cùng nghĩ cách để lấp miệng thiên hạ, làm cho đại gia ngày sau không lo hậu hoạn.” Ngô Uyển nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Tục ngữ có câu diệt cỏ phải diệt tận gốc. Lý lão gia hạ độc bà thất bại đã là bằng chứng danh thép, làm sao có thể làm phụ thê được nữa. Nếu chúng ta đã rước linh bài của bà bà ở trong chùa về đây thì vì sao không làm cho trọn vẹn, đến Phủ doãn đế đô, theo luật mà làm cho Lý lão gia và bà bà thôi nhau, giải trừ quan hệ phụ thê. Về phần hộ tịch của đại gia thì đương nhiên cũng ở bên phía bà bà. Với lại, Uyển nhi nghe nói nương gia của lão thái thái cũng không còn ai. Tổ tiên không còn người cung phụng, vô cùng thê lương, khiến người ta phải thổn thức.”

Phạm Trầm thị nghĩ đến nương gia của mình thì liền thở dài, “Đã thành tro bụi mấy năm nay, cũng không cần phải nhắc lại.”

“Hầy, tuy chúng ta không phải danh chính ngôn thuận là người của Trầm gia, nhưng dù sao lão thái thái họ Trầm, nay đại gia cũng họ Trầm, ta và đại gia thương lượng, không bằng chúng ta cũng thờ phụng bài vị tổ tiên Trầm gia, tuy rằng phải tích góp gia nghiệp từng chút một nhưng cũng không thể uất ức người ở dưới địa phủ. Lão thái thái nghĩ sao?” Ngô Uyển mỉm cười hỏi ý Phạm Trầm thị.

Ánh mắt của Phạm Trầm thị trở nên nhu hòa, bà ta vỗ vỗ tay của Ngô Uyển, “Tuy rằng bản tính của nha đầu nhà người có chút lợi hại nhưng vẫn còn biết điều một tí.”

“Cũng không phải, đây đều là đại gia đã dạy cho Uyển nhi.” Có thể lấy lòng Phạm Trầm thị thì đương nhiên Ngô Uyển sẽ làm, còn không quên tán thưởng Trầm Chuyết Ngôn vài câu.

“Đúng vậy.” Phạm Trầm thị nhân cơ hội liền khen Ngô Uyển, “Ta là người từng trải, để ta nói cho người nghe, đừng nhìn bên ngoài đủ hạng người, nào là nhà cao cửa rộng, nhưng bên trong đều tư tàng những việc xấu xa dơ bẩn, bọn họ đều là đám công tử quần là áo lượt không nên thân. Người thấy Chuyết Ngôn không, tuổi còn trẻ mà biết phấn đấu, lại có tài học, tính tình cũng tốt, hầy, người thật có phúc.”

Ngô Uyển nhin xuống tiếng cười trong lòng, “Dạ vâng.”

Phạm Trầm thị nhìn Ngô Uyển rồi thở dài, “Chuyết Ngôn cũng nói với ta, trước kia hấn gặp khó khăn như vậy, nhưng người mặc kệ vinh hoa phú quý mà đồng ý gả cho hấn. Người cũng là người tốt, có chuyện gì cũng suy nghĩ cho hấn.”

Trầm Chuyết Ngôn cũng không ngốc, lúc trước bọn họ thành thân, lão bà của hấn bịt mồm trối gô ngoại tổ mẫu rồi đưa đến Phủ doãn để đô nhốt vài ngày trong đại lao, e rằng lão thái thái vẫn để chuyện này ở trong lòng. Trầm Chuyết Ngôn là người rất biết cách đối nhân xử thế, hấn không nói tốt cho Ngô Uyển, mà chỉ kể lại hoàn cảnh khó khăn trước kia của mình, mọi người đều né tránh hấn, chỉ có Ngô Uyển ra mặt giúp đỡ, rồi thêm mắm thêm muối kể lại cho lão thái thái.

Cũng bởi vì vậy mà Phạm Trầm thị không quá mâu thuẫn với Ngô Uyển.

Nay việc Ngô Uyển phải để Phạm Trầm thị ra mặt giải quyết việc thôi nhau của ông ông bà bà đã quy tiên. Ngô Uyển phân trần lý do về tình về lý cho Phạm Trầm thị cả buổi, lại bán ân huệ cho lão thái thái, vì liên quan đến tiền đồ của ngoại tôn nên Phạm Trầm thị liền đồng ý.

Cho nên khi Lý tam thúc công vừa mới thuyết phục được Lý Bình Chu, Lý Bình Chu đồng ý cùng Lý tam thúc công đến Trầm gia để khuyên Trầm Chuyết Ngôn nhưng với điều kiện: Không cần để tang cho Lý Hữu, chỉ cần làm tang sự, hay ít nhất là thấp một nén hương trước linh tiền là được.

Nhưng hai người lại không ngờ Trầm gia hành động nhanh như thế.

Phạm Trầm thị đã đến Phủ doãn để đô lý hôn cho khuê nữ, chuyện này khiến Lý Bình Chu không cần phải lo lắng nữa.

Lý tam thúc công thấy thái độ của Trầm Chuyết Ngôn như vậy thì liền đến Trầm gia nói một hồi, kết quả là suýt chút nữa đã bị Phạm Trầm thị khiến cho ứa gan, run rẩy bị người ta mời ra khỏi nhà.

Tang sự của Lý Hữu rất đơn giản, như Lý Bình Chu đã nói, vốn là phạm quan, nếu làm đại tang thì chính là muốn chết. Không đợi người khác lên tiếng thì Ngự sử đã dâng tấu chương hạch tội người rồi.

Ban đầu khi Lý Hữu làm Vĩnh Khang Công nhưng không có nhi tử thì mọi người đều tiếp cận, ngóng trông được Lý Hữu nhận làm tử tự để thừa kế gia nghiệp của Vĩnh Khang Công phủ. Nay Lý Hữu chết trong ngục, gia sản bị tịch biên, ngoại trừ bị bêu danh thì cũng chẳng còn gì, có ai nguyện ý tiếp cận cơ chứ?

Đỗ thị và Lý thị tộc nhân thương nghị cả buổi cũng không ra kết quả. Cuối cùng vẫn là Lý tam thúc công tìm một nam hài nhi thuộc gia đình nghèo túng trong dòng tộc tên là Lý Nhị Song, Đỗ thị cho ba trăm lượng bạc, Lý Nhị Song làm tang sự cho Lý Hữu, nhưng người ta cũng không chấp nhận làm con nối dõi. Đỗ thị cũng chỉ đành đồng ý.

Đồng thời Minh Trạm nhận được tin cấp báo từ Tây Bắc!

Khi vị quan báo tin vội vã tiến vào hoàng cung Đại Phượng với toàn thân đầm máu thì toàn bộ đế đô đều rơi vào khủng hoảng!

Đại Đồng bị đánh bại!

Tướng quân Đại Đồng là Lý Bình Nhân bị phó tướng Dương Vũ Đồng giết chết, Dương Vũ Đồng dẫn năm ngàn quân dưới trướng mở cửa Đại Đồng, dẫn người Thát Đát xâm nhập môn quan, trên đường thảm sát vô số, gần bảy vạn quan binh chôn vùi ở Đại Đồng!

Lúc này Minh Trạm đang chơi cờ cùng Thiện Kỳ Hầu thì nhận được tin, Minh Trạm nhất thời không kịp hoàn hồn.

“Bệ hạ, bệ hạ!” Lý Bình Chu rơi lệ đầy mặt, Thiện Kỳ Hầu lặng lẽ đứng dậy, cũng quỳ gối ở bên cạnh. Lý Bình Chu thấy Hoàng thượng bị kích thích có chút choáng váng, vội vàng vừa quỳ vừa tiến lên phía trước, túm lấy long bào của Minh Trạ, cất lên tiếng kêu thê thảm, “Bệ hạ, thỉnh bệ hạ ra lệnh cho Vĩnh Ninh Hầu tiến cung, bệ quan cử môn, giới nghiêm toàn thành! Triệu cho tướng lãnh cả nước xả thân cứu giá vì triều đình!”

Bàn tay của Minh Trạ đặt trên bàn cờ lạnh lẽo, hần ngửa đầu nhìn lên bầu trời, trời xanh mây trắng, ánh nắng ấm áp, nhưng hần lại cảm thấy hàn ý từ trong xương cốt đang lan tỏa ra ngoài, Minh Trạ đột nhiên đứng dậy, đầu gối đụng phải bàn cờ, những quân cờ trắng đen nho nhỏ rơi tứ tung xuống đất, Minh Trạ hoàn toàn không cảm thấy đầu gối đau đớn, hần trầm giọng nói, “Truyền lệnh cho Vĩnh Ninh Hầu tiến cung, bệ quan cử môn, giới nghiêm toàn thành! Bất kỳ kẻ nào ra khỏi thành thì giết chết không tha!”

Người Thát Đát tiến quân ồ ạt, khi Minh Trạ ngồi trên Chiêu Đức điện thì Vĩnh Ninh Hầu đã tiến cung dâng lệnh bài cầu kiến bệ hạ.

Hà Ngọc căn bản không cần đợi phân phó mà đã trực tiếp dẫn Vĩnh Ninh Hầu tiến đến gặp thánh giá, hiện tại hoàn cảnh rất nguy cấp nhưng sắc mặt của Minh Trạ chỉ hơi âm trầm chứ không hề bối rối.

Vĩnh Ninh Hầu nhìn thấy sắc mặt của Minh Trạ thì nháy mắt liền cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều, Minh Trạ xua tay, “Cửu cửu không cần đa lễ, chắc cửu cũng đã biết quân Đại Đồng bị đánh bại đúng không?”

“Thần đã lệnh cho binh lính bệ quan cử môn, không có thánh lệnh thì bất luận kẻ nào cũng không thể ra vào kinh thành, giới nghiêm toàn thành.” Vĩnh Ninh Hầu trầm giọng bẩm báo, “Đại doanh Thông Châu có mười vạn binh mã, thỉnh bệ hạ ra lệnh cho quân đội Thông Châu cứu viện đế đô.”

Đại doanh Thông Châu mà đến đế đô thì binh mã thành Thông Châu sẽ thiếu thốn. Không chỉ Thông Châu, ngay cả đế đô, ngoại trừ dân chúng trong thành thì ngoại ô còn vô số người. Lúc này Minh Trạ chỉ đành giả vờ như không biết, hần phân phó, “Ngoại trừ binh mã, khi quân Thông Châu lên đường, mọi người phải mang theo một tháng lương thực. Nếu mang không hết thì toàn bộ chia cho dân chúng địa phương. Truyền chỉ cho dân chúng địa phương, giết người Thát Đát, một đầu người được thưởng một trăm lượng bạc, giết trăm tên Thát Đát thì trăm thưởng chức quan thất phẩm, giết hai trăm tên thì trăm phong quan thưởng tước, thừa hưởng vinh hoa phú quý cả đời!”

“Sau này đợi trăm đánh lui quân Thát Đát, phạm là dân chúng giết người Thát Đát đều có thể cầm đầu của người Thát Đát đến đế đô lĩnh thưởng!” Minh Trạ nhìn Lý Bình Chu, “Quan viết chiếu chỉ không ở đây, Lý tướng, người viết chiếu chỉ thay cho trẫm.”

Lý Bình Chu lĩnh mệnh.

Lúc này Nguyễn Hồng Phi đã vội vã hồi cung, cơ hồ là phóng như bay đến Chiêu Đức điện, trên trán hơi lấm tấm mồ hôi. Minh Trạ vịn vào long ý để đứng dậy, Nguyễn Hồng Phi tiến lên phía trước rồi ôm vai Minh Trạ mà kêu hai tiếng, “Minh Trạ.”

Minh Trạ nhìn Nguyễn Hồng Phi, hai người suốt ngày dính chặt với nhau nên đã sớm ăn ý từ lâu, vừa nhìn liền thấu hiểu suy nghĩ của đối phương, Minh Trạ nói, “Đọc đường cẩn thận.”

“Đừng lo lắng về chuyện hải phận, chỉ cần có ta thì nơi đó sẽ không loạn.”

“Hải phận, giang sơn, cho dù mất đi thì chỉ cần người và ta liên thủ cũng có thể chiếm trở về.” Trong thiên hạ không có gì không thể vứt bỏ, hiện tại trên một mức độ nào đó thì hần đã phải vứt bỏ đám dân chúng tay không tác sắt ở ngoại ô. Sau này có lẽ hần còn phải vứt bỏ vô số thứ, tuy rằng Minh Trạ là người mềm lòng lại tham lam nhưng hần vĩnh viễn biết cái gì là quan trọng nhất. Đưa tay lau đi mồ hôi trên chóp mũi của Nguyễn Hồng Phi, Minh Trạ nói, “Người là quan trọng nhất.”

Nguyễn Hồng Phi ôm lấy Minh Trạ, sau đó vội vàng cáo biệt, vội vàng rời đi.

“Bệ hạ, có nên truyền lệnh cho binh mã thiên hạ tức tốc đến đế đô cứu giá hay không?” Lúc này ở trong mắt của Vĩnh Ninh Hầu thì không có gì quan trọng hơn thiên tử đế đô. Đương nhiên điều này cũng biểu hiện sự trung thành đến từ quan hệ huyết thống. Sau khi Minh Trạ đăng cơ, tuy rằng tước vị của Vĩnh Ninh Hầu phủ cũng không có gì thay đổi, nhưng hiện tại Vĩnh Ninh Hầu đang ở địa vị gì, được coi trọng

thế nào, gánh vác trọng trách gì? Lợi ích của Vĩnh Ninh Hầu đã sớm gắn liền với an nguy của Minh Trạng, là cùng chung huyết nhục, không thể chia cắt.

Minh Trạng nói, “Không cần, chúng ta còn chưa biết người Thát Đát tiến đến đây với khí thế ra sao. Nếu bọn họ tách quân đội, lúc này chúng ta điều động binh mã thì không phải là hành động sáng suốt. Tốt nhất là lệnh các nơi tử thủ thành trì!”

Ngũ bộ Thượng thư cũng đã tự chạy vào trong cung, quan viên tam phẩm cũng tự động tiến cung chờ chỉ.

Điền Văn Hoa và Trần Tứ Hiền lĩnh mệnh rồi lui ra trước.

“Nay gót sắt của người Thát Đát đã tiến đến! Phụ mẫu thê nhi của chúng ta đều ở trong thành, chúng ta đã không còn đường lui!” Minh Trạng bẩm sinh đã có chất giọng rất tốt, ngày thường hẳn hét một tiếng cũng đủ khiến người ta muốn điếc một bên tai, lúc này cất tiếng lại đặc biệt chấn động vang dội, “Chúng ta lui thì phụ mẫu thê nhi sẽ bị người ta xem như lợn như cẩu! Cho nên chúng ta không thể lui! Không chỉ không lui mà chúng ta còn phải đánh bại người Thát Đát để bảo vệ non sông! Phục thù cho tổ quốc! Rửa sạch cảm hờn cho nước nhà!”

“Lúc này trăm không muốn nghe những lời thoái thác, tôn thất, hoàng thân, quan viên, dân chúng, tất cả đều giống nhau, nếu ai cãi lệnh trăm thì đừng trách trăm không nể tình!”

Đám quan viên lui ra, Minh Trạng chỉ lưu lại lục bộ Thượng thư, “Chư khanh thấy trăm còn để sót điểm nào nữa hay không?”

“Đúng vậy.” Minh Trạng nhìn về phía Bộ binh Thượng Thư Cố Nhạc Sơn, “Nhạc Sơn, ngày mai trước khi thu thập quân dự bị thì người phái người an bài ổn thỏa chuyện này.”

Âu Dương Khác tán thưởng, “Cũng may bệ hạ thánh minh nhìn xa trông rộng, ngày trước đã sớm tu sửa tường thành, hiện tại đang vào mùa đông, đợi mấy ngày nữa thời tiết sẽ trở nên giá rét, tát nước lạnh lên tường thành thì sẽ đóng thành băng, người Thát Đát tuyệt đối không thể động vào kinh thành chúng ta!”

“Đáng tiếc hiện tại trời vẫn chưa đủ lạnh.” Minh Trạng lạnh lùng cười, “Chỉ là một phó tướng Đại Đồng làm phản, nếu người Thát Đát nghĩ rằng trăm là một Hoàng đế nhu nhược thì bọn họ nhầm to rồi!”

Điều này thật sự đã nhắc nhở Minh Trạng, Minh Trạng gật đầu, “Không chỉ như thế, ngay cả ngũ y trong cung chỉ cần lưu lại hai người là đủ. Còn lại tất cả đại phu trong thành đưa đi làm hậu cần.” Minh Trạng thể hiện tư duy rõ ràng và phản ứng quyết đoán khiến cho toàn bộ triều thần đều thở phào nhẹ nhõm, hơn nữa trên một mức độ nào đó cũng đã củng cố niềm tin của mọi người.

Minh quân phải có minh thần làm bạn.

Đương nhiên giữa Minh Trạng và bọn họ không thể hòa hợp như với Phụng Cảnh Kiền.

Ngược lại, như Minh Trạng hiện tại, trật tự rõ ràng, nhiệt huyết sôi trào, bình tĩnh cơ trí, giải thích cặn kẽ từng thứ một, quyết đoán hạ lệnh, khiến cho bọn quan viên cũng vững tâm.

Cũng không phải vì công danh lợi lộc hay vinh hoa phú quý.

Cho nên Minh Trạng không chỉ tỏ ra mạnh mẽ mà còn phải thể hiện sự mạnh mẽ vượt bậc hơn bình thường!

Đến chạng vạng thì Vĩnh Ninh Hầu lại tiến cung.

“Bệ hạ đừng nói ra những lời xui xẻo như vậy có được không, nếu thần không thể hộ giá an toàn thì thần muôn lần đáng chết.” Lúc này mà lại nói đánh bại để đô, bắt sống trăm, toàn là lời đen đủi, đây là lần đầu tiên Vĩnh Ninh Hầu sinh ra cảm giác oán thâm đối với việc Minh Trạng nói năng không kiêng kỵ như vậy.

Vĩnh Ninh Hầu chỉ vào một điểm trên bản đồ, “Nếu người Thát Đát muốn tấn công để đô thì binh lực nhất định là không ít, tất sẽ chọn đường cái mà đi.”

“Như vậy trăm sẽ giải quyết hẳn ngay tại Chu Tước Môn!” Minh Trạng nói một cách quả quyết, “Nếu người Thát Đát đi đường cái thì có điểm nào tốt nhất để mai phục hay không? Trước tiên phải giáo huấn cho bọn Thát Đát một chút!”

Tiếp theo Minh Trạng lại phát thông báo toàn nước: Địa phương các nơi, nếu nơi nào gần châu phủ thì dân chúng cùng quân sĩ trốn vào châu phủ. Không kịp thì trốn vào sơn cốc, có động thì chui vào động, có thể mang được bao nhiêu lương thực thì mang, không thể mang theo thì hủy tất cả, không được lưu lại một miếng nào cho đám người Thát Đát. Ngay cả nồi niêu chậu bồn đều đập nát, thiêu hết chăn bông y phục, khiến cho bọn họ không thể tìm được thứ để nấu nướng, khi mùa đông tiến đến thì Minh Trạng thật muốn nhìn xem đám người Thát Đát có phải da thịt bằng thép bằng sắt hay không, có sợ lạnh hay không?

Thánh chỉ vừa ban ra, hầu như tất cả quan viên đều chuẩn bị sẵn sàng, mùa đông đã sắp đến.

Toàn bộ Thiên Tân đã rơi vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, đương nhiên công trình cảnh dành phải tạm hoãn. Nguyễn Hồng Phi lên thuyền rất thuận lợi nhưng đi chưa được nửa canh giờ thì liền gặp phải phiền phức.

Nói là thỉnh nhưng hai người lại liên thủ, mấy chục chiến thuyền hải tặc bao vây thuyền của Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi chỉ đành nhận lời kính rượu.

Diêu Quang đã nổi giận đến mức tái nhợt mặt mày, nhịn không được mà cười lạnh, “Lý lão đại, Quốc chủ của chúng ta xưa nay xem người là hảo hán, cùng người kết giao huynh đệ! Mấy ngày trước người của người gặp nạn ở đế đô, cũng là Quốc chủ của chúng ta an bài hòa giải mới bảo vệ được bọn họ thuận lợi lên đường ra biển! Nay người lại bao vây chúng ta, chẳng phải là lấy oán báo ơn hay sao? Lý lão đại nổi danh bạc tình bạc nghĩa trên giang hồ rốt cục đã khiến tiểu nhân đây mở rộng tầm mắt!”

Trần Đại Báo cũng cười nói, “Đúng vậy, chúng ta nào dám vô lễ với Quốc chủ cơ chứ. Quốc chủ, đây cũng là vì cơ nghiệp trên biển của chúng ta mà thôi.”

Lý Phương và Trần Đại Báo đều thở phào nhẹ nhõm, nếu Nguyễn Hồng Phi không hợp tác thì bọn họ quả thật không dám đắc tội quá lớn với Nguyễn Hồng Phi.

“Đế đô nhất định đã xảy ra chuyện.” Phương Cảnh Nam nói.

Phương Cảnh Kiên hiểu rõ tình huống Tây Bắc hơn Phương Cảnh Nam, cau mày nói, “Lần trước bắt giữ Vương tử Thát Đát, tân Khả Hãn bại dưới tay Minh Trạng, xem ra lần này quy mô dụng binh nhất định không nhỏ. Có lẽ...” Nhìn về phía Phương Cảnh Nam, Phương Cảnh Kiên vỗ nhẹ lên mặt bàn rồi thở dài, “Có lẽ quân Tây Bắc đã bị đánh bại, bằng không người Tây Tạng sẽ không tỏ thái độ vội vã như vậy.”

Bụng của Minh Kỳ đã có chút lớn, mặc y phục rộng rãi, bất quá nàng chưa bao giờ xem nhẹ việc quân chính của Vân Quý. Có Minh Lễ ở đây, Minh Kỳ đợi Minh Lễ cũng xem qua mật tấu thì mới nói, “Phụ vương, theo ta thấy thì trước tiên viết quốc thư cho Tàng Vương, bệ quan thị trường mậu dịch ở tân thành, đình chỉ mậu dịch vô thời hạn với người Tây Tạng. Giới nghiêm biên cảnh Vân Nam Tây Tạng, bảo với Tàng Vương, nếu con dân Vân Quý của chúng ta đang buôn bán bên Tây Tạng xảy ra chuyện gì thì sẽ làm thịt tất cả người Tây Tạng ở Vân Quý!”

Minh Lễ nói, “Nếu như vậy thì phụ vương, hãy để nhi thần đến Tây Tạng.”

“Trên thực tế Tàng Vương đang làm chuyện dư thừa, binh mã Vân Quý cũng sẽ không rời khỏi Vân Quý.” Ngón trỏ của Minh Kỳ vô thức run lên, giống như đang nghĩ đến cái gì đó, trên mặt vẫn bình thản chẳng qua trong bụng lại đau đớn, nhất thời sắc mặt tái nhợt, kêu lên một tiếng ôi chao.

“Không sao.” Minh Kỳ mỉm cười, “Đứa nhỏ hơi nghịch ngợm mà thôi.”

“Sẽ không đâu. Tây Bắc có năm mươi vạn quân, cho dù có đại bại thì cũng không thể nguy hiểm đến đế đô.” Cho dù Phương Cảnh Nam có nghĩ thế nào thì cũng không thể ngờ được quân đội đã sinh ra biến cố, tuy rằng hần lo lắng cho Minh Trạng nhưng Minh Trạng không cầu viện Vân Quý, có lẽ cũng không có gì nguy cấp. Lâm Hoàng đế thì có bao giờ thuận buồm xuôi gió đâu.

Sắc mặt của Phương Cảnh Nam chậm rãi trở nên âm trầm, Minh Kỳ nói tiếp, “Mặc dù nữ nhi chưa đến thảo nguyên Tây Bắc, bất quá có nghe nói rất nhiều, mọi người ở nơi đó dựa vào chăn nuôi ngựa dê mà sống, mùa đông không có thức ăn, còn phải cướp đoạt ở biên thành. Nơi này có lợi ích gì cho Tàng Vương cơ chứ? Nữ nhi nghĩ, không có tên quân vương nào lại chịu chia đất để thỉnh Tàng Vương kiểm chế chúng ta cả!”

“Người Tây Tạng cũng đã biết rõ tâm tư của chúng ta nên mới cùng người Thát Đát hợp tác.” Minh Kỳ cau mày, “Nữ nhi rất lo lắng cho tình cảnh của Minh Trạ ở đế đô.”

“Nữ nhi hiểu rõ.” Minh Kỳ đã sớm nghĩ đến việc này, chẳng qua nàng không nói trước mặt Phụng Cảnh Kiên và Minh Lễ, chỉ lên nói với Phụng Cảnh Nam mà thôi. Khi nguy cấp thì quan hệ thân sơ thể hiện rất rõ ràng.

Bất kỳ lúc nào Minh Kỳ cũng hy vọng người ngồi trên ngai vàng là thân đệ của mình mà không phải kẻ khác!

Minh Trạ quả thật đã có chuẩn bị, nhưng mà mục đích nó, hẳn cũng không ngờ quan quân lại bất ngờ làm phản như thế!

126. Chương 126

Lý Phương và Trần Đại Báo dọn lên rượu nhạt chiêu đãi Nguyễn Hồng Phi.

Việc đã đến nước này Nguyễn Hồng Phi cũng không còn để tâm nữa, ăn uống thoải mái, thái độ thản nhiên, không hề hoài nghi Lý Phương có cho người hạ độc trong thức ăn của hắn hay không.

Lý Phương thấy tư thế của Nguyễn Hồng Phi như thế thì liền thở dài, “Đồ lão đệ quả thật là đại anh hùng, lão Lý ta không thể sánh bằng người.”

Trần Đại Báo bực mình, bắt người là hai người cùng nhau bắt, nhưng Lý Phương vừa đựng chuyện thì liền than thở với Quốc chủ Đỗ Nhược quốc, khen người ta chí khí, dập tắt oai phong của chính mình, thật sự khiến người ta nản lòng.

“Lý huynh, chúng ta ở trên biển xưng bá một phương, vô cùng khoái hoạt. Nay Lý huynh cam nguyện để người ta lợi dụng, đã mất đi khí thế hào hùng ngày xưa, cho nên mới nói như thế.” Nguyễn Hồng Phi ăn đã đời mới đặt đĩa xuống, nói một cách cảm khái.

Nguyễn Hồng Phi tương đối thấu hiểu Lý Phương, biết rõ tính tình của người này. Huống chi Lý Phương vốn xưng bá một phương trên biển, người thế này sẽ không cam tâm bị hạ thấp.

Trần Đại Báo cười nói, “Chúng ta đương nhiên không thể sánh bằng Đồ quốc chủ, nếu không thể tự xưng vương thì làm công hầu cũng có thể giành được phú quý cho con cháu.”

Nguyễn Hồng Phi cười ha ha, nhìn về phía Trần Đại Báo, “Trần lão huynh, mấy người chúng ta còn quan tâm đến chuyện phú quý hay sao? Có hạ nhân, có vũ khí, có thuyền buồm, trên biển có địa bàn, người đến đế đô nhìn thử xem, làm gì có công hầu nào thoải mái như chúng ta cơ chứ?”

“Còn nữa, nói đến công hầu, nhị vị lão huynh liên thủ cùng vị công tử giấu đầu lộ đuôi kia, chẳng lẽ đã xác định hẳn có thể làm chủ thiên hạ hay sao?” Nguyễn Hồng Phi cười hỏi.

“Nếu không phải đế đô bị vây hãm thì Quốc chủ cũng sẽ không vội vã về Đỗ Nhược quốc như vậy.” Nếu Lý Phương không có bản lĩnh thì Trần Đại Báo cũng không thể tiếp tục trông cậy vào hắn. Hắn vốn đã ganh tị với Nguyễn Hồng Phi từ lâu, nay bắt được Nguyễn Hồng Phi, phong độ của Nguyễn Hồng Phi càng thoải mái tự tại hơn đám hải tặc bọn họ, làm sao không khiến người ta khó chịu cho được, vì vậy Trần Đại Báo bèn chặn họng Nguyễn Hồng Phi.

Tuy rằng lúc trước hắn rất hâm mộ Nguyễn Hồng Phi có thể tạo quan hệ với Hoàng đế, bất quá lúc này hắn lại là người chiếm tiên cơ. Nhìn thấy đế đô bị người ta đánh chiếm, tiểu Hoàng đế nhà người có thể ngồi ổn trên ngai vàng được bao lâu? Đợi đến lúc thay đổi triều đại thì Trần Đại Báo hẳn đã sớm có giao hảo với tân quân, còn bắt được Quốc chủ Đỗ Nhược quốc, với công lao này thì nhất định sẽ được phong vương hầu.

Nguyễn Hồng Phi cười ha ha, lắc đầu nói, “Trần Đại Báo à Trần Đại Báo, người thật sự là....Lời này là do vị công tử kia nói ư?”

Sắc mặt của Trần Đại Báo liền có chút khó coi, Nguyễn Hồng Phi cười nói, “Có câu, bạc đầu quen biết còn gương kiếm. Người và hãn có giao tình thế nào? Hãn vừa nói mà người đã tin sái cổ hay sao? Chẳng lẽ không hề hoài nghi điều gì ư? Người suy nghĩ một chút đi, miễn bàn đến đế đô, chỉ cần nói đến binh mã trong tay người, nếu có binh mã của triều đình đến bao vây thì người nghĩ rằng chỉ vài ba ngày là người có thể đánh bại bọn họ hay sao?”

“Đế đô là nơi nào? Hoàng đế ở nơi đó, vương công đại thần đều ở nơi đó, Cửu môn đề đốc có hai mươi vạn binh mã, năm nay vừa tu sửa tường thành. Đừng nói là công thành, cho dù đóng cửa tử thủ một năm cũng chẳng có gì là khó.” Nguyễn Hồng Phi cười hỏi, “Hay là các người cảm thấy đường kim Hoàng đế là hôn quân, chỉ vài ba ngày là có thể bị người ta rượt đuổi tháo chạy?”

Nguyễn Hồng Phi thấy hai người đều không lên tiếng thì liền nói tiếp, “Vì sao ta phải vội vàng chạy về Đỗ Nhược quốc? Đường nhiên cũng là vì Hoàng thượng phân phó, và vì còn chuyện phải làm.” Bàn tay chỉ về phía hai người, Nguyễn Hồng Phi nói, “Ta đến đây là vì Lý huynh và Trần huynh.”

Kỳ thật Lý Phương và Trần Đại Báo cũng không rõ tình hình hiện tại của đế đô, bọn họ vẫn còn tập hợp ở trên biển, nhưng trên đất liền thì hai người đều là tội phạm bị Thiên triều truy nã, cho dù có lên đất liền thì nhiều nhất cũng chỉ đụng đến Chiết Mân Hoài Dương rồi quay trở về biển mà thôi. Về phần muốn đến đế đô thì phiêu lưu quá lớn, giống Lý Phương, hãn đặc biệt hiểu rõ cảm giác này, tiểu tình nhân vừa đi một chuyến đến đế đô đã suýt nữa dính vào quan tòa. Đường nhiên hãn biết là Nguyễn Hồng Phi người ta đã ra tay trợ giúp.

Lý Phương và Trần Đại Báo căn bản không rõ đế đô như thế nào. Cho dù bọn họ có đi mà không có quan hệ, không có chống lưng thì cũng không thể hỏi thăm được tin tức, cho nên bọn họ biết rõ việc này đều là có người nói cho bọn họ biết.

Về phần chuẩn xác hay không thì hiện tại chỉ cần nghe Nguyễn Hồng Phi hơi khiêu khích một chút là bọn họ đã cảm thấy trong lòng gợn sóng!

Nguyễn Hồng Phi nói như thế khiến hai người trở nên mơ hồ.

Nếu, nếu, nếu đế đô không có việc gì, công tử không thể đăng cơ, không làm được Hoàng đế thì mộng vương hầu của bọn họ đường nhiên cũng tan thành mây khói. Nhất là hiện tại còn đắc tội với Quốc chủ Đỗ Nhược quốc người ta nữa.

Lý Phương phản ứng nhanh nhẹn, cũng không lộ ra nội tâm thấp thỏm bất an, chỉ mỉm cười, “Hóa ra Đỗ lão đệ đến đây là để tìm chúng ta ư? Xem ra chúng ta có cùng suy nghĩ.” Còn bày đặt bắt chước lời của Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi là người khôn khéo, nhất thời nhận ra ý của Lý Phương, Nguyễn Hồng Phi lắc đầu, “Ta và nhị vị Lý huynh Trần huynh cũng không giống nhau. Các người cũng biết ta đã thiết lập quan hệ ngoại giao với đế đô, ta có quan hệ gì với Hoàng thượng? Đó là cùng ăn cùng mặc. Hoàng thượng chiêu đãi ta như khách quý, lúc này tuy rằng đế đô gặp khó khăn một chút, bất quá theo ta thấy thì không ảnh hưởng gì đến an toàn của đế đô. Cho dù Thát Đát có đánh đến kinh thành thì bọn họ cũng không thể vào được. Các người suy nghĩ một chút đi, đây là địa bàn Thiên triều, nếu các nơi biết được Thát Đát gây nguy hiểm cho đế đô thì chắc chắn tất cả sẽ khởi binh cứu giá, người Thát Đát đến đây cũng chỉ phí công mà thôi. Nếu bọn họ muốn bao vây tấn công đế đô thì đúng là chịu chết, chiến bại chỉ là vấn đề thời gian.”

“Bất quá Hoàng thượng ở tại đế đô vẫn luôn nghĩ đến các người.” Nguyễn Hồng Phi như cười như không mà nhìn hai người bọn họ, “Tuy rằng ta chưa gặp vị công tử cố ý khoa trương kia nhưng các người tưởng rằng Hoàng thượng ở đế đô thì chẳng biết chuyện gì hay sao? Hoàng thượng đã biết rõ việc công tử liên thủ với các người.”

“Từ lúc hãn nói những lời đó thì Hoàng thượng đã sớm có mặt báo!” Nguyễn Hồng Phi thản nhiên nói, “Chúng ta giao hảo bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ còn phải khó xử nhau hay sao? Nay ta và đế đô thiết lập quan hệ ngoại giao, làm sao lại quên nhị vị huynh đệ cho được. Ta cũng biết các người đều có ý chiêu hàng. Ta đem hàng hóa Thiên triều đến đây, ổn định giá để bán cho các người, nói thật, ta chẳng những không được chia lợi nhuận mà còn phải bỏ thêm phí chuyên chở vào đó. Chẳng lẽ Hoàng thượng không biết chuyện này hay sao?”

“Hiện tại để ta nói thật với các người, Hoàng thượng đã sớm nhìn rõ mọi việc, nhưng sau khi ta khổ tâm khuyên can thì ngầm đồng ý để chúng ta giao dịch.” Nguyễn Hồng Phi nghiêm mặt nói, “Các người suy nghĩ một chút đi, điều này có nghĩa là gì?”

Trần Đại Báo là kẻ nông cạn, bị Nguyễn Hồng Phi lừa gạt một chút liền hỏi, “Hoàng thượng thật sự thánh minh như vậy, không so đo với chúng ta thật ư? Chẳng qua xưa nay huynh đệ chúng ta ở trên đất liền đã đắc tội với dân chúng, e rằng Hoàng thượng không dễ dàng ân xá cho chúng ta.” Hắn đã sớm thèm thuồng mậu dịch trên biển của Nguyễn Hồng Phi, nếu có thể thoả mái cùng Thiên triều buôn bán như Nguyễn Hồng Phi thì Trần Đại Báo hẳn cũng không muốn tiếp tục cuộc sống hải tặc như trước nay!

Hải tặc bọn họ làm ra chuyện như vậy chẳng qua là vì chướng mắt vài ba thứ nhỏ nhặt của đám làng chài vùng duyên hải! Thật ra thứ bọn họ mong chờ chính là mậu dịch với Thiên triều.

Cho dù hiện tại đang gặp khó khăn nhưng Nguyễn Hồng Phi cũng không dễ dàng đồng ý bất cứ chuyện gì, hắn nghiêm mặt nói, “Điều mà người lo lắng cũng chính là điều mà Hoàng thượng lo lắng. Các người làm ra chuyện như vậy thì thiên hạ đều biết, Hoàng thượng muốn bao che cho các người cũng phải ngầm bao che mà thôi! Không thể vì các người mà làm mất lòng dân Giang Nam.” Nói đến đây Nguyễn Hồng Phi thấy Trần Đại Báo có chút luyến tiếc, nghĩ rằng mấy tên mãng phu không có bao nhiêu kẻ có mưu trí, Trần Đại Báo vừa nghe lời này mà không kinh ngạc, lại lộ ra thái độ đã chuẩn bị sẵn sàng. Nguyễn Hồng Phi chợt sáng tỏ, nhất thời cười lạnh, “Công tử chỉ dùng vài lời này để dọa các người một chút, chẳng lẽ Trần huynh thật sự cho rằng việc chiêu hàng là vô vọng hay sao?”

Trần Đại Báo đã bị Nguyễn Hồng Phi khiến cho hồ đồ, hắn trừng to đôi mắt báo của mình, “Lão Đồ, ta cũng không phải là người có bản lĩnh như người mà đùa với những người này, còn thiết lập ngoại giao với triều đình như vậy. Ta không có bản lĩnh, binh mã cũng kém hơn cả Lý huynh, ta biết Hoàng thượng tài đức sáng suốt, nay Chiết Mân đã giới thiệu, ta không thể lên đất liền, nhờ có lão Đồ người nghĩa khí nên mới có thể buôn bán một chút đồ vật với các người để huynh đệ của ta còn có thứ mà tiêu dùng. Người cũng đã nói e rằng Hoàng thượng khó có thể ân xá cho những việc trước kia chúng ta đã làm. Như vậy, ta cũng không thể ngồi xem tiểu Hoàng đế yên ổn, cùng lắm thì chết chung thôi!”

Nghe xong lời này thì Nguyễn Hồng Phi đã đoán được công tử lừa gạt đám người Trần Đại Báo bằng những lời nào. Nguyễn Hồng Phi phản bác, “Trần huynh, cơ hội đã đến tay vậy mà người lại hồ đồ như thế.”

“Người suy nghĩ một chút đi, nếu Hoàng thượng không muốn ân xá thì vì sao lại ngầm đồng ý để ta buôn bán với các người?” Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, “Con người mà, có ai mà không phạm lỗi. Có thể phạm lỗi cũng có thể lập công. Nếu Trần huynh lập công lớn vì triều đình thì đã có sẵn lý do để ân xá. Hoàng thượng không muốn xảy ra chiến tranh, cũng không phải Hoàng thượng sợ các người.”

“Mà ngược lại là Trần huynh và Lý huynh sợ Hoàng thượng mới đúng.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Nay Hoàng thượng vừa đăng cơ đã tu sửa cảng Thiên Tân, sau này tất nhiên sẽ xuống phía Nam xây cảng, việc mở cửa hàng hải đã được quyết định. Chúng ta kiếm ăn trên biển, Nhật Bản Nam Dương vận chuyển hàng hải tới lui, sau này việc mở cửa hàng hải được thực hiện thì chúng ta sẽ gặp khó khăn.”

“Nhất là chúng ta đã sớm mang danh hải tặc, Hoàng thượng mở cửa hàng hải tất nhiên sẽ phải bảo đảm hải lộ được thông suốt.” Nguyễn Hồng Phi nói tiếp, “Vì vậy chuyện đầu tiên khi mở cửa hàng hải là dẹp sạch sào phỉ.”

Trần Đại Báo và Lý Phương đều yên lặng, lúc trước bọn họ xưng bá trên biển là vì triều đình đóng cửa hàng hải, cũng không có hải quân, bọn họ thỉnh thoảng lên đất liền cướp bóc vài thứ, quan binh kéo đến thì bọn họ lại chạy ra biển, cũng không ai bắt được bọn họ.

Nhưng trên thực tế bọn họ quả thật không thể chống lại quân đội chính thức của triều đình, chỉ cần nhìn Minh Trạm quét sạch quan trường Chiết Mân Hoài Dương trước khi đăng cơ thì bọn họ liền biết cuộc sống của bọn họ sẽ khổ sở thế nào.

Cũng không cần dẹp sạch sào phỉ trên biển mà chỉ cần giới nghiêm ven biển thì bọn họ cũng chẳng thể làm được gì, cuộc sống càng thêm vất vả.

Nguyễn Hồng Phi mắng một câu, “Những lời này công tử phân tích với các người rất đúng.”

“Chỉ tiếc vị công tử kia lại đem lòng tiểu nhân đo bụng quân tử.” Nguyễn Hồng Phi thở dài, tự châm một ly rượu rồi nói, “Hoàng thượng đích thân nói với ta, hắn không muốn khai chiến với các ngươi không phải là sợ các ngươi, mà là vì nghĩ rằng các ngươi cũng là người Thiên triều, huynh đệ dưới trướng của các ngươi cũng là người Thiên triều. Hoàng thượng không muốn đánh người trong nhà!”

“Tuy rằng hiện tại lệnh đèn trên biển nhưng quê nhà vẫn còn thân thích đúng không? Chẳng lẽ không muốn quang minh chính đại về nhà thăm thân thích một chút hay sao?” Nguyễn Hồng Phi nói, “Đại trượng phu có ai mà không muốn áo gấm về làng? Làm phỉ tặc rốt cục cũng không mang tiếng tốt.”

“Hoàng thượng vẫn muốn dùng các ngươi, nhưng các ngươi lại không hiểu tâm ý của Hoàng thượng.” Nguyễn Hồng Phi lắc đầu thở dài, “Ta cảm thấy thật đáng tiếc cho các ngươi.”

Hai người Lý Trần khê biến sắc.

Lúc này một tiếng cười bất chợt vang lên, “Người ta hay nói Đỗ Nhược Vương vừa tài vừa đẹp, miệng lưỡi tuôn hoa, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Nguyễn Hồng Phi ngồi ngay chủ vị, hắn vừa nhắc mắt liền thấy người nọ đẩy cửa bước vào.

Đế đô.

Tuy rằng tin bại trận đến rất nhanh nhưng người Thát Đát muốn đến đế đô cũng không nhanh như Minh Trạng dã tướng. Thậm chí dân chúng xung quanh đế đô đã ẩn nấu ỏn thỏa mà quân đội Thát Đát chỉ mới đến ranh giới Hà Bắc.

Khi bọn họ được Dương Vũ Đồng dẫn đường đến đế đô thì bọn họ phát hiện cuộc sống ở nơi đây có một chút khác biệt so với bọn họ đã tưởng tượng.

Ở trong mắt người Thát Đát thì Thiên triều là vàng bạc châu báu đầy đất, gà vịt thịt cá khắp nơi, lương thực đầy bờn, dân chúng yếu ớt như những đám dê con.

Nhưng khi bọn họ xuyên qua những thị trấn, men theo đường nhỏ đến gần kinh thành thì lại phát hiện một vấn đề chính là tất cả thôn trang đều trống không, ngoại trừ chim chóc bay trên trời thì dưới đất đều không còn thứ gì, chỉ có tro tàn xơ xác.

Tất Trát cảm thấy may mắn, khi bọn họ đến đây đều khoác áo lông cừu, ít nhất có thể chống chọi với thời tiết đang càng ngày càng rét đậm ở nơi đây.

Lúc này Tất Trát cảm thấy khá là hãnh diện, nhớ đến lúc trước bị Chương Thú mang đi năm ngàn con ngựa, ngưỡng mặt nhìn sao sáng trên bầu trời đêm, hắn nói với Trần Kính Trung, “Vương thúc, nay tấn công đế đô dễ như trở bàn tay, không biết tiểu Hoàng đế có phái người đến cầu hòa với chúng ta không nhỉ?”

“Nếu muốn phái người thì hy vọng phái cái tên sứ thần khéo mồm kia đến!” Tất Trát cười lạnh.

Trần Kính Trung nói một cách lo lắng, “Không biết Cáp Mộc Nhĩ thế nào?”

“Sợ cái gì, cả nhà Tấn Quốc Công vẫn còn trong tay của chúng ta, cùng lắm thì đem đổi Cáp Mộc Nhĩ trở về.” Tất Trát hăm hở, cũng không so đo với việc thúc thúc nhắc đến vị ca ca mà hắn ghét nhất, cười nói, “Nhưng mà ta phải bắt Hoàng đế bọn họ đưa cho ta năm mươi vạn con ngựa thì mới bằng lòng trao đổi!”

Ô Tắc Vương của bộ lạc Ô Tắc lớn tuổi hơn Tất Trát rất nhiều, đương nhiên trầm ổn hơn Tất Trát, cũng không nói những lời ngông cuồng, bây giờ chưa đến đế đô, chưa thấy bóng dáng Hoàng đế người ta mà nói mạnh miệng thì có tác dụng gì. Ô Tắc Vương chỉ quan tâm đến vấn đề trước mắt, “Khả Hãn, ngày mai chúng ta sẽ đến kinh thành, nên đi theo con đường nào để tiến đến đế đô?”

Tất Trát nhìn về phía Dương Vũ Đồng.

Người Thát Đát đã một lần đánh đến kinh thành đế đô, đó là chuyện xảy ra ở thời Đức Tông hoàng đế, Đức Tông hoàng đế là ai, luận về vai vế thì đó là cụ ông của Minh Trạng, tính ra thì cũng là chuyện năm mươi năm về trước.

Năm mươi năm về trước, Ô Tắc Vương là người nhiều tuổi nhất ở đây cũng chưa được sinh ra, lại càng không cần nhắc đến Tất Trát.

Cho nên người Thát Đát cũng không quen thuộc đường xá ở đây. Lần này bọn họ nhanh chóng tiến đến đế đô như vậy đều là nhờ công lao của Hán gian Dương Vũ Đồng. Với sự dẫn dắt của Dương Vũ Đồng thì bọn họ đi bằng những con đường nhỏ, xuyên qua các thôn trang thị trấn, bọn họ căn bản không đánh vào những thành trì có quân sự trấn giữ.

Cho nên người Thát Đát đến đế đô cũng không phải bằng đường chính diện, tốc độ của bọn họ chậm hơn nhiều so với dự tính, vì vậy cũng giúp dân chúng đế đô có thời gian di dời.

Dương Vũ Đồng xem như là người vững vàng, hần đáp, “Nghe nói tân quân giả dối đa đoan, lúc này tiểu Hoàng đế nhất định đã biết chúng ta tấn công đến đế đô, để bảo đảm, chúng ta nên tránh đi đường cái.”

Tát Trát không đồng ý, hần đánh vào Đại Đồng với khí thế oai phong, sĩ khí dâng cao, lúc này binh mã của hần đầy đủ, nhân số lại đông đúc, mà sự thất bại của quân đội Đại Đồng khiến Tát Trát có cảm giác chiến tranh với người Thiên Triều tựa như sỏi nhập bầy dê. Vì vậy hần liền nói, “Có gì mà sợ, ta và Ô Tắc Vương đều xưng vương ở thảo nguyên, mang theo dũng sĩ thảo nguyên thoải mái đến đế đô, chẳng lẽ còn phải lén lút nữa hay sao?”

Trần Kính Trung khuyên nhủ, “Tát Trát, Dương tướng quân quen thuộc quân sự của đế đô, có lẽ nên nghe theo Dương tướng quân thì hơn. Hướng chi sau này chỉ cần chiếm được đế đô thì còn sợ không có thời gian để thoải mái hay sao?”

Tát Trát có suy nghĩ của riêng mình, hần nói, “Lần này chúng ta đến đây là muốn đàm phán điều kiện với tiểu Hoàng đế, nếu không hùng hổ thì e rằng tiểu Hoàng đế sẽ không hiểu rõ tình cảnh của chính mình. Chúng ta phải dọa nạt khiến tiểu Hoàng đế sợ sệt thì khi đó muốn gì chả được.”

Tát Trát nói như vậy cũng không phải không có đạo lý. Trong chiến tranh thì khí thế rất quan trọng, người phải thể hiện khí thế tất thắng thì mới được! Bọn họ phá nát Đại Đồng, tiếp theo là thẳng tiến đến đế đô, mục tiêu ngay ở trước mắt, lúc này Tát Trát chỉ muốn công thành, bắt giữ Hoàng đế, sau đó chính mình sẽ ngồi lên ngai vàng. Nếu không được thì cũng phải bắt chước Chương Thú lần trước đòi nợ tiểu Hoàng đế.

Dương Vũ Đồng nghe Trần Kính Trung và Tát Trát nói chuyện với nhau thì ánh mắt liền trầm xuống. Mệnh lệnh mà Dương Vũ Đồng phải thực hiện chính là khiến cho người Thát Đát bao vây kinh thành vài ngày, không bận tâm người Thát Đát các người ký hiệp ước gì hoặc là cướp đoạt cái gì, sau khi xong thì trở về đi.

Nhưng nếu người Thát Đát muốn chiếm lĩnh kinh thành thì đây rõ ràng không phải mục tiêu của Dương Vũ Đồng.

Lúc này Dương Vũ Đồng bỗng nhiên nhận ra bọn họ mang theo gần mười vạn quân Thát Đát. Mà thủ hạ của Dương Vũ Đồng chỉ có năm ngàn. Dương Vũ Đồng phát hiện hần căn bản không thể khống chế người Thát Đát! Nay muốn tiến hành chiến lược quân sự thế nào đối với đế đô đã không còn nằm trong quyền định đoạt của hần!

Vào lúc này hần không còn là kẻ chủ động tạo ra chiến tranh mà là kẻ dựa vào chiến tranh.

Dương Vũ Đồng cảm thấy rung mình, trên mặt lại nói, “Dọc đường đến đây chẳng thấy dân chúng ở ngoại ô, có thể thấy được mọi người đã nhận lệnh di dời. Ta thấy đế đô đã củng cố phòng tuyến, toàn bộ đại quân đã rút vào kinh thành. Trận chiến này đánh với đế đô e rằng chẳng dễ dàng gì đâu.”

Tát Trát hừ một tiếng, gãi gãi chòm râu bám đầy tro bụi dưới cằm, đáy lòng khinh thường Dương Vũ Đồng nhất gan, trong mắt mang theo một chút miệt thị, “Người không cần sợ, có Thát Đát chúng ta và người Ô Tắc ở đây thì tấn công đế đô hoàn toàn dễ như trở bàn tay. Yên tâm đi, Dương tướng quân, chủ nhân các người muốn phần kia thì ta sẽ giữ lại cho hần.”

Lời nói của Tát Trát đã hoàn toàn vượt quá giới hạn hiệp ước, Dương Vũ Đồng càng thêm lạnh tâm, bèn hỏi, “Như vậy theo ý của Khã Hần thì ngày mai tiến đến đế đô theo đường nào?”

“Đi đường cái!” Tát Trát quyết định, “Ta muốn cho tiểu Hoàng đế của các người nhìn thấy Tát Trát ta đã đến nơi!”

127. Chương 127

Sau chiến thắng ở Đại Đồng thì đây là lần đầu tiên Tát Trát bị quân đội đế đô tập kích bất ngờ.

Kỳ thật đúng như lời của Dương Vũ Đồng, tân Hoàng đế quả thật là kẻ giả dối đa đoan.

Chẳng những giả dối đa đoan mà tân Hoàng đế còn khiến hấn mở rộng tầm mắt đối với một vũ khí kiểu mới mà Tát Trát xưa nay chưa từng nhìn thấy: Địa lôi.

Đương nhiên địa lôi ở thời này hoàn toàn không thể so sánh với thời hiện đại, nhưng tiếng nổ và lực sát thương đủ để hất ngã những con ngựa chiến, tiếp theo là quan binh đế đô tiến lên chém giết.

Minh Trạ chọn thời điểm rất thích hợp, mùa đông, đến tết niên thì dân chúng rất thích đốt pháo, lúc này người Thát Đát tiến đến là lúc cuối năm.

Các xưởng chế tạo pháo đều nộp hỏa dược cho triều đình.

Ở thời này lực sát thương của hỏa dược không lớn nhưng tiếng nổ thì khá lớn.

Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, kỳ thật trước kia Minh Trạ để Từ Bình Đường nghiên cứu chính là địa lôi, tiếng nổ này là do địa lôi tạo nên, chỉ cần tập hợp thì có thể gây ra một trận nổ kinh hoàng. Thật ra Minh Trạ muốn dùng TNT, nhưng hấn không phải tốt nghiệp từ khoa Hóa, cho nên không có bản lĩnh đó.

Trước khác nay khác, con người khi gặp tình hình nguy cấp thì cũng mặc kệ lực sát thương có mạnh hay không. Số địa lôi này là do Nội vụ phủ và Công bộ ngày đêm đẩy nhanh tiến độ mới sản xuất được bao nhiêu đấy, sau đó đem chôn tất cả ở những nơi Vĩnh Ninh Hầu đã chỉ điểm.

Lần này Tướng quân lãnh binh tên là Hoắc Viễn Sơn, mọi người đều biết trong chiến tranh thì đội tiên phong sẽ đi đầu tiên để dò đường và làm bia chắn, sau cùng là hậu cần khuân vác lương thảo, ở giữa mới chính là chủ soái.

Vĩnh Ninh Hầu an bài một đội cảm tử đặc biệt ở chỗ này chờ kích hoạt địa lôi, đợi tiếng địa lôi vang lên thì sẽ xông ra mai phục, đã đợi đến ba ngày, một vạn nhân mã do Hoắc Viễn Sơn mang theo tiến lên tập kích quân đội Thát Đát, cũng không chém giết trong bao lâu, chỉ khoảng nửa canh giờ thì liền khấn trương chạy về kinh thành để đô.

Vì sao lại như thế?

Thì thiếu địa lôi chứ sao.

Huống chi hiện tại mới chỉ là thành phẩm nửa mùa, lực sát thương chỉ mạnh hơn pháo thường một chút mà thôi.

Minh Trạ thật sự không ngờ quân Thát Đát có thể đánh bại Đại Đồng, nếu hấn thật sự để mặc người Thát Đát tiến quân thần tốc thì mặt mũi đế vương của hấn để ở đâu đây? Lúc này Tát Trát hùng hổ mà đến, tuy rằng Minh Trạ bày ra tư thái tử thủ để đô nhưng đám thuộc hạ lại rất nôn nóng sốt ruột.

Cho nên lúc này Minh Trạ cần một trận đại thắng.

Nhưng không thể không nói vận may của Minh Trạ vô cùng tốt.

Lúc này địa lôi không nổ chết Tát Trát nhưng lại tiến Ô Tắc Vương về Tây Thiên.

Hơn nữa Ô Tắc Vương chết rất oan ức, hấn không phải bị nổ chết mà là vì ngựa của hấn bị kinh hãi hất hấn từ trên lưng xuống, sau đó bị đám nhân mã ở phía sau vô tình đạp chết tươi.

Hoắc Viễn Sơn dẫn người sát nhập quân đội Thát Đát, thừa dịp quân đội Thát Đát hỗn loạn, kịch chiến diễn ra khoảng chừng chưa đến nửa ngày. Nhìn nhân mã của Thát Đát bắt đầu khôi phục trở lại, Hoắc Viễn Sơn mới dẫn binh lui về kinh thành để đô.

Lượn về tổ chất thì kỵ binh của đế đô không thể sánh bằng quân Thát Đát. Nếu mười vạn binh mã Thát Đát đuổi giết Hoắc Viễn sơn thì chưa biết ai thắng ai bại. Nhưng mấu chốt là Ô Tắc Vương đi đời nhà ma,

bốn vạn quân Ô Tắc như rắn mất đầu, còn đang khóc lóc vì Vương của nhà mình, làm gì có tâm tư đi đuổi giết Hoắc Viễn Sơn cơ chứ.

Trong khi Tát Trát muốn đuổi theo, Ô Tắc Vương cũng không phải cha của hắn, có chết thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hắn. Hắn chỉ là bị Minh Trạm chơi cho một vỏ khiến hắn muốn phục thù, kết quả là ngựa của Tát Trát bị Trần Kính Trung kéo lại, Trần Kính Trung hô to, “Khả Hãn, cẩn thận đằng trước có bẫy!”

Tát Trát nổi giận, vung đao mắng to, “Người Hán giả dối, không dám đấu tay đôi với ta! Chỉ biết dùng độc kế nham hiểm như vậy!”

Lúc này Dương Vũ Đồng lại nguyên ý nhìn thấy quân Thát Đát bại trận, nhưng hắn vẫn khuyên nhủ, “Khả Hãn, đây là hỏa dược của người Hán. Trần Vương nói rất đúng, chúng ta phải cẩn thận một chút, chớ trúng kế diệu hổ ly sơn của Hoàng đế!”

Lúc này Trần Kính Trung thấy Tát Trát không còn muốn truy đuổi thì bèn nói, “Ô Tắc Vương bất hạnh chết trong tay quân địch, Khả Hãn đi qua xem một chút đi. Ta đi chỉnh đốn quân đội.”

Chuyện này quả thật cần Tát Trát ra mặt, hắn gật đầu rồi đi về phía bộ lạc Ô Tắc. Trần Kính Trung đích thân đi kiểm tra binh mã xem rốt cục bị thương bao nhiêu, chết bao nhiêu, còn lại bao nhiêu.

Còn chưa đến đế đô mà đã bị tập kích bất ngờ, Trần Kính Trung liền hiểu rõ Hoàng đế Thiên triều nhất định đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu.

Nhưng đối với người Thát Đát thì đây cũng không phải là tin tốt.

Ở đế đô, Minh Trạm lại nghênh đón tin tốt sau khi Đại Đồng bại trận.

Ra ngoài hết ba ngày, tiến hành một cú tập kích bất ngờ, Hoắc Viễn Sơn đã trở lại, mang theo một vạn quân, khi về mang theo tám ngàn.

Đây xem như thành tích không tệ.

Hoắc Viễn Sơn bấm báo, “Chúng thần nhờ vào thần binh của bệ hạ tấn công quân đội Thát Đát, chặn giết năm ngàn quân tiên phong của Thát Đát. Bệ hạ anh minh, chúng thần may mắn không làm nhục sứ mệnh.”

Minh Trạm cho Hoắc Viễn Sơn bình thân an tọa rồi nói với đám người Lý Bình Chu, “Lần này địa lôi vẫn chưa chế tạo hoàn hảo, chưa đạt được uy lực mà trẫm mong muốn, chỉ là thử nghiệm một chút mà thôi. Địa lôi có thể được nghiên cứu chế tạo đến trình độ này cũng ít nhiều nhờ công Bình Đường. Từ tướng, người rất biết cách dạy con.”

Trong thời khắc nguy cơ tứ phía như vậy, Từ Tam lại cảm thấy vô cùng mừng rỡ, đây, đây hóa ra là do nhĩ tử của hắn chế tạo. Ôi chao, học nghề mộc hóa ra cũng không uống công, làm phụ thân như hắn cũng được nở mày nở mặt! Từ Tam vội nói, “Cũng nhờ bệ hạ có cặp mắt tinh tường, không đối gạt bệ hạ, tiểu tử kia trước đây ở bên cạnh thần gần hai mươi năm mà thần chẳng nhìn ra hắn có tiền đồ gì cả. Hắn có ngày hôm nay đều dựa vào sự dạy dỗ chỉ điểm của bệ hạ.”

Lời này là thật lòng, lúc trước Từ Tam nhìn thấy Từ Bình Đường thì liên rầu rĩ, cho đến khi Từ Bình Đường đỗ đồng tiến sĩ thì thật sự đã khiến Từ Tam mất hết thể diện, vô cùng phiền lòng. Ai ngờ kẻ ngốc có phúc, nhĩ tử thích nghề mộc của hắn ở trong tay Minh Trạm lại lập công lớn vì quốc gia.

Từ Tam vui đến mức đuôi lông mày cũng nhếch lên, thậm chí hắn còn nghĩ đến việc đợi đế đô thoát khỏi khốn cảnh, nay nhĩ tử của hắn đã có thanh danh, cũng có thể môn đăng hộ đối thú tiểu thư khuê các nhà người ta.

Từ tướng đang lo xa, trong khi Minh Trạm lại vui mừng phong Hoắc Viễn Sơn làm Tĩnh Tây Bá, là tước vị chân chính, Hoắc Viễn Sơn cảm động đến rơi lệ, tạ chủ long ân.

Ngày hôm đó Minh Trạm theo thường lệ lên tường thành tuần tra, tin tức phong bá của Hoắc Viễn Sơn đã lan truyền khắp ba quân tướng sĩ, mọi người đều ngưỡng mộ. Minh Trạm cao giọng nói, “Các tướng sĩ, sống cũng là nhân kiệt, chết cũng là hy sinh oanh liệt! Bảo vệ quốc thổ của chúng ta, bảo vệ thể diện của chúng ta, bảo vệ dân chúng của chúng ta, lập công phong hầu đã ở ngay trước mắt! Đại trượng phu nên là như thế!”

Thắng lợi của Hoắc Viễn Sơn không chỉ đơn giản là thắng lợi, mà lúc này Minh Trạng phong tước cho Hoắc Viễn Sơn đã giúp khơi dậy lòng hiếu thắng của tất cả tướng lĩnh trong quân đội.

Võ quan khác với văn quan ở chỗ võ quan lên chức không nhanh bằng văn quan.

Hơn nữa mùa màng thái bình, thiên hạ thái bình, không có chiến tranh, cũng có nghĩa các tướng sĩ không thể lập công. Không có công trạng thì làm sao có thể lên chức phong hầu? Nay những người có tước vị ở đề đô đều là nhờ tổ tiên đã lập chiến công mới được thừa hưởng.

Hiện tại quân Thát Đát tấn công đến kinh thành, lòng người hoảng sợ, tuy rằng mỗi ngày Minh Trạng đều ngồi kiệu tuần thành, cổ vũ sĩ khí nhưng thành thật mà nói thì con người có ai mà không sợ chết.

Tuy rằng mọi người được nhìn thấy Hoàng thượng thì trong lòng rất kích động.

Nhưng trên chiến trường thì Hoàng đế hoàn toàn không cần ra trận, mà là chúng ta phải dùng máu thịt để chiến đấu!

Cho dù Minh Trạng nói năng dễ nghe thế nào thì trên cơ bản cũng chỉ là nói suông mà thôi!

Những lời cổ vũ hoàn toàn không đủ, nhưng việc Hoắc Viễn Sơn thắng trận và được phong thưởng thì lại chân chính khiến quân sĩ nhiệt huyết sôi sục!

Không phải không thể chiến thắng người Thát Đát, nhìn xem, Hoắc Viễn Sơn dẫn theo một vạn quân, tuy rằng hy sinh hai ngàn người, nhưng lại giết được năm ngàn người. Còn nữa, Hoắc Viễn Sơn vốn chỉ là một thuộc hạ của Vĩnh Định Hầu. Lúc trước Vĩnh Định Hầu vốn định tập kích bất ngờ nhưng không có ai nguyện ý xung phong cho nên mới đến phiên Hoắc Viễn Sơn ra mặt.

Vừa ra mặt thì liền vinh hoa phú quý!

Mấy ngày trước Hoắc Viễn Sơn còn cùng bọn họ đàm tiếu thì nay đã nhanh chóng trở thành Tĩnh Tây Bá, điều này thật khiến người ta phải ngưỡng mộ!

Hiện tại không ít người hối hận, nghĩ rằng lúc trước vì sao người mai phục không phải là mình.

Đại đa số mọi người chỉ thấy Hoắc Viễn Sơn đạt được phú quý mà không nhìn thấy nguy cơ mà Hoắc Viễn Sơn sẽ gặp phải khi mai phục. Chỉ cần Tát Trát không kiên cường, nghe theo quyết định của Dương Vũ Đồng để đi theo đường nhỏ tiến đến bao vây kinh thành để đô thì e rằng đối mặt với Hoắc Viễn Sơn đã là một kết cục khác.

Có gan làm giàu chính là như thế.

Hoắc Viễn Sơn kéo cao sĩ khí của tướng lĩnh để đô, Vĩnh Định Hầu phái người theo dõi tình hình của quân đội Thát Đát, người Thát Đát vẫn còn đang khóc than, đang bận làm tang sự.

Minh Trạng suy nghĩ một chút rồi cười ha ha, “Xem ra một nhân vật quan trọng trong quân Thát Đát đã chết.” Trong lòng suy nghĩ, nếu Tát Trát mà chết thì thật tốt biết bao! Ban đầu Minh Trạng phong bá cho Hoắc Viễn Sơn hoàn toàn là để cổ vũ sĩ khí ba quân tướng sĩ, là vì bất đắc dĩ mà thôi. Đang cảm thấy có chút lỗ vốn, ai ngờ Hoắc Viễn Sơn lại có khả năng như vậy, giết được một nhân vật quan trọng trong quân Thát Đát.

Như vậy chức vị bá tước này cũng không lỗ.

Tát Trát được bài học của Ô Tắc Vương cảnh tỉnh, không dám tiếp tục nghênh ngang tiến đến kinh thành để đô.

Hơn nữa theo quan điểm của Tát Trát thì cái chết của Ô Tắc Vương cũng không phải không có lợi cho hắn. Ô Tắc Vương mang binh không nhiều bằng hắn, thủ hạ của Tát Trát có sáu vạn quân, Ô Tắc Vương chỉ có bốn vạn. Cho nên thế lực của Tát Trát vẫn nhỉnh hơn. Còn nữa, Ô Tắc Vương đa mưu túc trí, bất cứ chuyện gì cũng để thủ hạ của Tát Trát làm tiên phong. Tát Trát đã cãi nhau với hắn biết bao nhiêu lần, thật sự là bằng mặt không bằng lòng. Cả hai đều phải dựa vào Trần Kính Trung và đệ đệ của Ô Tắc Vương là Trắc Tắc Vương hòa giải, bằng không hai người đã sớm trở mặt từ lâu.

Ô Tắc Vương vừa chết thì người kế thừa chính là Trác Tắc đệ đệ của Ô Tắc Vương. Trác Tắc Vương kế thừa ngay lúc này, đương nhiên ca ca của hắn vừa chết, hắn trở thành thủ lĩnh, trong lòng nhất định có chút cao hứng. Nhưng dù sao thì Ô Tắc Vương cũng chết trong tay địch, cho nên lúc này quân Ô Tắc sôi sục khí thế, cùng chung mối thù, quyết tâm báo thù rửa hận cho Ô Tắc Vương.

Khí thế của người Ô Tắc tăng cao một bậc, đối với Tát Trát thì đương nhiên không phải chuyện xấu.

Lúc này Tát Trát trải qua một lần thất bại liền rút kinh nghiệm, hắn lập tức lại đem Dương Vũ Đồng tôn sùng là khách quý, nghe ý kiến của Dương Vũ Đồng, không ngừng phái binh sĩ dò đường, trì hoãn tốc độ, chậm rãi tiến lên. Vô cùng cẩn thận, chỉ hận không thể đi một bước thì nhìn trái nhìn phải một lần, xem có mai phục hay không, lại nhìn dưới chân xem có dấu hiệu của địa lôi hay không. Tuy rằng Tát Trát không biết địa lôi là gì nhưng hắn đã bị bất ngờ một lần, hắn không muốn giống Ô Tắc Vương lần trước, vì hỏa dược của người ta mà chết.

Nhưng lần này lại thuận lợi không còn gặp phải mai phục như trước.

Rốt cục Tát Trát cũng đến kinh thành đế đô.

Ngày hôm đó bầu trời có chút âm u.

Lúc này thời tiết phương Bắc rất lạnh, trên trời lác đác những bông tuyết nhỏ.

Tát Trát cũng gặp được quân đội đế đô đang tỏ vẻ nhiệt tình hoan nghênh hắn, áo giáp mới tinh, đao thương sắc bén, quan binh chỉnh tề, cùng với những đôi mắt chỉ hận không thể xé xác Tát Trát.

Đương nhiên người đế đô tuyệt đối không thể thích Tát Trát, nhìn thấy hắn cũng không thể tươi cười nghênh đón. Nhưng cũng ít có người Thiên triều lộ ra khuôn mặt như lang sói.

Cái này là nhờ công lao tuyên truyền của Hoàng đế bộ hạ, hiện tại ngoại trừ chiến tranh cũng không còn sự vụ nào khác. Minh Trạng đem nam nhân toàn thành, trên mười lăm dưới bốn mươi làm quân dự bị. Đây không chỉ vì bổ sung quân dự bị mà còn là vì bảo trì sự an bình của đế đô. Lòng người hoảng sợ thì Minh Trạng lo lắng đế đô ắt sẽ loạn, mà ở thời này chỉ có nam nhân mới gây ra loạn. Cho nên Minh Trạng đem tất cả thanh niên trai tráng của đế đô gom lại, tổ chức cho có kỷ luật.

Ai muốn sinh sự thì lập tức chém đầu.

Giết vài kẻ đầu đàn thì quả nhiên tình hình đế đô liền trở nên bình ổn!

Chiều này của Minh Trạng không thể nói là không cao minh, khiến cho Thiện Kỳ Hầu hận đến nghiến răng, hắn còn rất nhiều hậu duệ chưa sử dụng, kết quả là bị người ta mang đi nhập binh. Hơn nữa cũng không biết con mụ nó tiểu Hoàng đế nhà hắn độc địa thể nào mà lại không cho những người thân thích của hắn ở cùng một đội, tất cả đều bị chia ra khắp nơi, quay qua nhìn lại cũng chẳng quen biết ai.

Như vậy thì tạo phản cái quái gì nữa!

Hiện tại không có chứng cứ, nhất là trong tình thế quan trọng như vậy Minh Trạng không muốn giết tôn thất, nhưng hắn đã sớm đề phòng Thiện Kỳ Hầu. Cho dù Thiện Kỳ Hầu muốn hạ độc Minh Trạng thì mỗi ngày Minh Trạng đều gọi hắn vào dùng bữa chung, ăn miếng nào cũng chia phân nửa cho Thiện Kỳ Hầu.

Không phải là Minh Trạng không sợ chết, ngược lại, hắn vô cùng sợ chết.

Bất quá Minh Trạng có một thái độ sống rất lưu manh, chính là, cùng lắm thì mọi người chết chung.

Bị ép buộc như vậy, Thiện Kỳ Hầu ngoại trừ ngày ngày nguyên rửa Minh Trạng ăn uống bị ghen chết hoặc là đi đường bị té chết, chứ hắn thật sự không còn cách nào khác.

Minh Trạng vẫn đứng vững như núi Thái Sơn.

Mọi người đều trong tình thế hết sức nguy cấp, tuy rằng Thiên triều rộng lớn nhưng binh lực không thể sánh bằng người Thất Đát. Kỳ quái ở chỗ người Thiên Triều theo bản năng đã e ngại người Thất Đát. Hơn nữa chiến tranh giữa Thiên triều và Thất Đát đã tồn tại từ lâu, nhất là bại thì nhiều mà thắng thì ít. Nói như vậy, bảo vệ tốt phòng tuyến Tây Bắc, không để kẻ khác tiến vào ải môn quan thì đã là chiến thắng rồi.

Cho nên trên phương diện vũ lực thì người Thiên triều có một loại sợ hãi mang tính bản năng đối với người Thát Đát.

Nói theo thông tục thì đó là mất tự tin.

Không có tự tin thì Minh Trạng vẫn có kế sách để đối phó. Quan viên tú tài cử nhân tiến sĩ, những người có công danh thì không cần tham gia quân dự bị, Minh Trạng để bọn họ mỗi ngày đi tuyên truyền niềm tin chiến thắng của Thiên triều. Mỗi ngày đội quân đội dùng xong bữa sáng, trong vòng một khắc, Minh Trạng phái những người này đến từng doanh trại, để bọn họ tuyên truyền việc Thiên triều tất thắng.

Ai cũng không thể chịu nổi mỗi ngày bị lừa nhai nhắc nhở như vậy, hơn nữa Minh Trạng biểu hiện sự tự tin đối với trận chiến này, hào phóng phong thưởng, cùng với thắng lợi mà Hoắc Viễn Sơn mang đến, và một loạt chuẩn bị sẵn sàng khiến cho tướng sĩ để hôm nay khi đối mặt với Thát Đát đã biểu hiện sĩ khí không hề kém cỏi!

Minh Trạng đứng trên tường thành, khoác một bộ áo choàng bằng lông ngan hồ, nhìn về phía quân Thát Đát, chỉ thấy những cái đầu đen thui, Minh Trạng quay sang hỏi Vĩnh Ninh Hầu ở bên cạnh, “Cứu cứu có biết kẻ nào là Tát Trát hay không?”

Vĩnh Ninh Hầu trầm nghĩ, ta có đến Tây Bắc lần nào đâu, làm sao có thể nhận ra Tát Trát là ai?

Không đợi Vĩnh Ninh Hầu trả lời, Minh Trạng đã đưa tay chỉ ra xa xa, “Cái tên đại ngốc kia à?” Thần tử bên cạnh Minh Trạng đều kinh ngạc, bọn họ đa phần đều chưa gặp qua Tát Trát, Hoàng thượng mới tuổi này cũng chưa từng đến Tây Bắc, làm sao có thể nhận ra tên Khả Hãn Thát Đát cho được.

Ai ngờ Minh Trạng vừa chỉ thì Tát Trát ở trong quân Thát Đát đã ngẩng cổ gọi to, “Tiểu Hoàng đế, ta tới rồi—”

Hai người này, Minh Trạng vừa chỉ thì Tát Trát liền kêu, quả thật là tâm ý tương thông, nhất là Minh Trạng vừa hỏi một câu như vậy, Lý Bình Chu đứng gần Minh Trạng cũng nhin không được mà phì cười.

Ngay cả lạnh lùng nghiêm nghị như Vĩnh Ninh Hầu cũng phải buồn cười, nhếch lên khóe môi.

Ai ngờ tiếp theo Minh Trạng đưa hai tay đặt lên miệng, làm ra bộ dáng khuếch đại âm thanh, cất cao giọng hét to một tiếng, “Con mụ người Tát Trát.”

128. Chương 128

Lịch sử ghi chép về trận chiến này của Võ hoàng đế như sau:

Năm đầu tiên của Võ hoàng đế, Khả Hãn Thát Đát là Tát Trát bắt đầu một cuộc chiến không báo trước, phó tướng Đại Đồng Dương Vũ Đồng phản quốc, dẫn quân Thát Đát tấn công Đại Đồng, tiến quân thần tốc, tiếp cận đế đô. Võ hoàng đế ra lệnh cho toàn thành đề phòng, dân chúng di dời, vườn không nhà trống.

Khi Tát Trát đến đế đô, xác xơ hỗn lảo.

Võ Hoàng đế ung dung thản nhiên, phong độ tiêu sái, lên thành Chu Tước, mỉm cười hỏi thăm mẫu thân của Tát Trát có an khang hay không. Tổ rõ oai phong của Hoàng đế.

Sau đó Võ hoàng đế hạ lệnh tấn công, trận chiến bảo vệ đế đô được bắt đầu.

Không thể không bội phục sự quan Đại Phượng múa bút sinh hoa, khi đã thoái vị, nhiều năm sau Võ hoàng đế nhìn lại đoạn lịch sử này thì thật sự đã cười đến tít mắt, khiêm tốn nói với hậu nhân, “Ôi chao, chuyện trước kia không cần nhắc lại. Các người học không được bản lĩnh nói chuyện tiểu lâm, đập tan Thát Đát của trăm đầu.” Tiếp theo là một tràng tiếng cười đắc ý rất kỳ quái.

Hậu nhân oán thầm: Bệ hạ, tuy rằng ngài thắng lợi, bảo vệ được đế đô, nhưng vừa đăng cơ liền bị người ta đánh đến tận cửa thì chẳng phải chuyện vinh quang gì đâu.

Nhưng Võ hoàng đế đang đắm chìm trong cảm xúc đặc biệt thì đương nhiên sẽ không biết hậu nhân oán thầm cái gì, hẳn đã triển khai lực lượng chuẩn bị thổi phồng đủ loại sự tích vĩ đại và huyền diệu trong cuộc đời chấp chính của mình.

Đến tối, hậu nhân bị Võ hoàng đế lừa nhả đến phát phì, rốt cục hẳn hiểu rõ: Đám sử quan thật thích lừa người, Võ hoàng đế trên thực tế và Võ hoàng đế trong truyền thuyết hoàn toàn là khác biệt.

Cho dù sử sách đời sau giải vây thế nào cho Võ hoàng đế, thậm chí đem trận chiến bảo vệ đế đô lần này của Võ hoàng đế hình dung như thần thánh hạ phàm, nhưng trên thực tế cho dù có che lấp thế nào thì cũng khó có thể xóa sạch tình thế quần bách khi Võ hoàng đế vừa đăng cơ đã không ổn định nội chính và bị người Thát Đát bao vây ép bức kinh thành.

Nhưng chúng ta thường nói, tung hoành biển cả mới hiển lộ bản sắc anh hùng! Cũng qua trận chiến này mà tài trí kiệt xuất của Võ hoàng đế mới được hiển lộ nguyên vẹn.

Bởi vì ở cục diện phức tạp lúc ấy, nếu không có sự mạnh mẽ của Võ hoàng đế mà đối bằng một người khác cai trị đế đô thì có lẽ đế đô đã có một kết cục khác. Thậm chí lịch sử Đại Phụng cũng sẽ vì vậy mà thay đổi.

Sau khi Minh Trạng hỏi thăm mẫu thân của Tát Trát thì Tát Trát liền nổi giận, thầm nghĩ, người đế đô các ngươi xưa nay rất biết nguy trang, đối với các ngươi thì kẻ khác đều là man di, lão tử đây căn cứ theo nguyên tắc tiên lễ hậu binh mà nói lời khách khí với tiểu Hoàng đế nhà ngươi, không ngờ tên tiểu Hoàng đế này chẳng những không biết điều mà còn nói lời thô tục.

Tát Trát điên cuồng hét lên một tiếng, định mắng ngược trở lại, nhưng khi hắn mới gầm lên giận dữ thì một mũi tên bất ngờ được bắn xuống từ trên thành Chu Tước.

Đây là cung nỏ trấn thành, bình thường muốn kéo cung này thì cần phải có hai tướng sĩ cực mạnh, còn cần thêm một người chuyên nhắm, tầm bắn đạt xa nghìn trượng.

Thân phận của Tát Trát cao quý, đương nhiên không có khả năng đứng phía trước. Tìm không ra Tát Trát mà bắn đám tiểu lâu la thì thật uổng phí. Ai ngờ Tát Trát lại ngốc như vậy, bản tính nóng như lửa, vừa gầm rú thì liền bại lộ vị trí của mình, ngay lập tức một mũi tên từ trên tường thành xuyên không bắn đến, nhắm thẳng vào trước ngực Tát Trát!

Tát Trát tuy không có mưu trí như Minh Trạng nhưng công phu lại là thượng hạng. Mắt thấy nguy cơ đến gần, Tát Trát cực kỳ nhanh nhẹn, toàn bộ cơ thể ngã về phía sau, mũi tên dài kia cơ hồ là bay sượt qua người Tát Trát rồi ghim thẳng đệ đệ Khố Phong đang đứng sau lưng Tát Trát xuống đất.

Khố Phong hét thảm một tiếng phá vỡ mây xanh.

Lúc này Minh Trạng vung tay lên rồi trầm giọng hô, “Tấn công!”

Trước khi khai chiến, Minh Trạng đã sớm ra lệnh, nếu không đánh đuổi được người Thát Đát thì cửa thành sẽ không mở ra.

Ý tứ rất đơn giản: Nếu các ngươi bại dưới tay người Thát Đát thì cứ chết hết ở bên ngoài đi, không cần trở lại.

Trận chiến này khác với trận chiến ở Tây Bắc, nếu quân đế đô thất bại thì sẽ mất hết tất cả tự tin, vừa bại một trận lại bại thêm một trận, có thể bảo vệ kinh thành đế đô hay không cũng không thể nói rõ. Theo bản tính và sự kiêu ngạo của Minh Trạng thì hẳn căn bản chưa lệnh cho binh mã các nơi gấp rút tiếp viện đế đô, càng không cần phải nói đến việc lui chiến.

Thái độ của Minh Trạng rất rõ ràng: Tử thủ đế đô.

Chiến tranh luôn tàn khốc, xác chết vương vãi khắp nơi, máu thịt tung bay tứ phía, ngoại trừ chém giết thì chính là chém giết.

Lúc này con người chẳng khác gì chim chóc muông thú, thú tính hoàn toàn được hiển lộ.

Minh Trạng cũng mở rộng tầm mắt đối với sự dũng mãnh của Tát Trát, đó thật sự là bư hãn vô song, một thanh trường đao vung lên, xung phong tiến vào quân đoàn đế đô, tuy cách xa cả trăm mét mà đã có hai

mười mấy đầu người rơi xuống, trên thân của Tát Trát dính đầy máu tươi. Tất cả quân Thát Đát dường như bị tính hung mãnh của thủ lĩnh lây nhiễm, dưới sự dẫn dắt của Tát Trát, bọn họ điên cuồng chém giết. Cái chết của Khố Phong giúp quân đề đô chiếm được tiên cơ thì nhất thời lại bị người Thát Đát điên cuồng áp chế không thừa đường lui.

Tướng quân lãnh binh Chu Tước môn là người có địa vị gần với Vĩnh Ninh Hầu nhất trong cửu môn: Ngô Song, Ngô Song từng là ái tướng tâm phúc của Vĩnh Định Hầu. Vĩnh Định Hầu đi Hoài Dương, Vĩnh Ninh Hầu tiếp nhận chức vụ Cửu môn đề đốc, vì trấn an tướng lãnh do Vĩnh Định Hầu lưu lại mà đã ở trước mặt Minh Trạng góp vài lời đề bạt Ngô Song.

Ngô Song đang ở độ tuổi chính trực tráng niên.

Ngô Song biết rõ Hoàng thượng đang ở trên thành Chu Tước theo dõi trận chiến, lúc này thấy người Thát Đát bưng hân như thế, sĩ khí bên ta hoàn toàn bị áp chế, nhất thời hét lớn một tiếng, “Kẻ nào rút lui thì giết chết không tha!” Giục ngựa tiến lên, tự mình ngăn cản Tát Trát.

Ngô Song thật sự có tài, tuy không dũng mãnh bằng Tát Trát nhưng võ công cũng không tệ, trong lúc nhất thời cũng cầm chân được Tát Trát.

Song phương tiến hành giao chiến kịch liệt.

Đội quân do Tát Trát dẫn dắt đều là những người tinh nhuệ nhất ở Thát Đát.

Thủ hạ của Ngô Song đều là những tinh binh của quân đội.

Minh Trạng nhìn ngoài thành diễn ra cuộc chiến sinh tử, mùi máu tươi ập vào mặt. Nghĩ đến cuộc đời chấp chính cẩn trọng của mình từ khi đăng cơ đến nay lại đổi lấy một cuộc xâm lược đáng xấu hổ như vậy, bị người ta đánh đến tận cửa, thật sự là vô cùng uất ức!

Trong lòng Minh Trạng đột nhiên sinh ra cảm giác bị phẫn, xưa nay hấn làm gì cũng tùy tiện, lập tức mạnh mẽ xoay người bước đến bên cạnh một chiếc trống trận, cầm lấy hai chiếc dùi trống. Một tràng tiếng trống kịch liệt vang lên giữa chiến trường!

Kỳ thật Minh Trạng cũng không biết mình đang gõ cái gì, hấn chỉ cảm thấy chính mình đang gõ lung tung, nhưng người khác lại không nghĩ như vậy.

Sử sách ghi chép: Chiến sự kịch liệt đang diễn ra, Võ hoàng đế đích thân nổi trống, tạo nên đề đô khúc. Ba quân tướng sĩ nghe thấy tiếng trống, sĩ khí dâng trào, nhanh chóng đánh bại Thát Đát.

Lời này có chút khoa trương, Minh Trạng đương nhiên cũng không ngờ chính mình gõ trống lung tung một hồi lại có người ghi nhớ rồi viết thành khúc phổ, lưu truyền ngàn năm. Bởi vậy khúc phổ này là do Minh Trạng tạo ra, hấn là đế vương khai sáng thịnh thế, hưởng lấy thanh danh trong lịch sử. Vì vậy hậu nhân đã đặt khúc phổ này là đế vương khúc, được các bậc vua chúa nhiều đời sau yêu thích.

Âm nhạc trong truyền thuyết vốn có liên quan đến chiến tranh, tỷ như nhân vật thần thoại nổi tiếng: Thái tử Trường Cầm chính là như thế.

Bản thân Minh Trạng vốn có thiên phú về âm nhạc, khi xưa mới ban đầu học thổi sáo, ngộ tính của hấn cũng được Nguyễn Hồng Phi tán thưởng. Lúc này Minh Trạng hoàn toàn đắm chìm trong cảm xúc của chính mình, thậm chí cũng không để ý tuyết đã bắt đầu rơi.

Đám người Lý Bình Chu hoàn toàn bị chấn động bởi hành vi của Minh Trạng, không biết phải phản ứng như thế nào.

Tiếng trống vang rền như sấm sét, tựa hồ sĩ khí cũng được tiếng trống khích lệ, lúc này Tát Trát và Ngô Song đang khổ chiến, Ngô Song bị đánh lùi về giữa quân đội, hấn bất chợt nghe thấy tiếng trống, nhiệt huyết trong lòng lập tức sôi trào, Ngô Song hét lớn một tiếng, “Ngô hoàng vạn tuế! Thề sống chết bảo vệ quốc thổ! Kẻ nào lui sẽ phải đền mạng!”

Chỉ cần liều mạng thì cho dù quân đề đô không có thể lực như người Thát Đát thường xuyên sinh hoạt trên lưng ngựa, nhưng sự chênh lệch cũng không quá lớn. Khi quân đề đô thề sống chết bảo vệ kinh thành thì rốt cục người Thát Đát lần đầu tiên bị đánh bật trở lại.

Tiếng trống của Minh Trạng vẫn còn đang tiếp diễn, đám người Ngô Song đang huyết chiến trước cửa Chu Tước, cũng không biết người nổi trống là Minh Trạng, lúc này quay đầu nhìn lại thì bọn họ đều kinh ngạc khó tả.

Trong rất nhiều sự kiện đặc biệt, trong rất nhiều hoàn cảnh đặc biệt, con người dễ dàng bị một loại cảm xúc nào đó ảnh hưởng, lòng ngực của Ngô Song tựa hồ cũng bị ảnh hưởng bởi thí thế hào hùng, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác trung thành thề sống chết cũng phải bảo vệ quốc thổ.

Đội tiếng trống dừng lại, Ngô Song giơ lên thanh trường thương đâm máu, lộ ra khuôn mặt mệt mỏi, máu tươi bụi bám dính đầy thân thể, hân hô to, “Ngô hoàng vạn tuế! Ngô hoàng vạn tuế!”

Nhất thời cả thành đều vang lên tiếng reo hò vạn tuế ngút trời.

Nhìn những bông tuyết nhanh chóng trở nên đỏ sẫm dưới đất cùng ba quân tướng sĩ reo hò thắng lợi, trong mắt của Minh Trạng tràn đầy ý cười thương xót.

Ngay cả đám quân Thát Đát bại trận đang tháo lui chuẩn bị hạ trại cũng nghe thấy tiếng reo hò vạn tuế, trong lòng của Dương Vũ Đồng đột nhiên căng thẳng, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Chiến tranh để đô tiến vào giai đoạn khởi đầu.

Ở chỗ của Nguyễn Hồng Phi cũng giao tranh quyết liệt.

Nguyễn Hồng Phi gặp được vị công tử được mọi người luôn mồm nhắc đến, tướng mạo không tệ, không chỉ là không tệ mà còn có thể sánh bằng vẻ tuấn mỹ khuynh thành của Nguyễn Hồng Phi. Hơn nữa tâm địa của Nguyễn Hồng Phi sáng khoái, lâu ngày ngồi trên thượng vị cho nên dáng vẻ phong lưu cũng chẳng hơn được người này bao nhiêu.

Công tử ngồi xuống ghế, mỉm cười mở miệng, “Tuy rằng chưa từng được diện kiến Quốc chủ Đỗ Nhược quốc, bất quá ta và Quốc chủ đúng là tri kỷ.”

Nguyễn Hồng Phi lắc đầu, nghiêm mặt nói, “Chớ có nói lời này, nội tử trong nhà rất hay ghen, xưa nay không thích ta làm tri kỷ với người nào khác.” (nội tử=bà xã)

Lý Phương suýt nữa đã nghẹn họng, bèn giới thiệu hai người với nhau, “Đỗ lão đệ, đây là công tử.”

“Công tử? Họ Công ư?”

Công tử cười nhẹ, “Cái tên chỉ là danh hiệu mà thôi, cũng giống như Đỗ quốc chủ, cũng đâu phải họ Đỗ, đúng không?”

“Có chuyện gì thì cứ nói thẳng.” Nguyễn Hồng Phi rất quen thuộc với cái loại sói đội lốt cừu như vậy, bản thân hẳn vốn là cao thủ trong trường phái này, có câu đồng nghiệp là kẻ thù. Nguyễn đại lang bỗng nhiên nhìn thấy một con sói khác, ngực tràn không giới bằng hẳn, đương nhiên là càng xem thường.

“Tất Trát mang sáu vạn tinh binh và bốn vạn tinh binh của Ô Tắc Vương đã đến kinh thành để đô, chẳng lẽ Quốc chủ không lo lắng cho an nguy của đế đô hay sao?” Công tử không tỏ ra nổi đóa vì Nguyễn Hồng Phi không hề coi trọng hẳn, mặt ngoài vẫn thản nhiên nhưng trong lòng thì nén giận, lấy ngôn ngữ để thử Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi lạnh lùng cười, nói một cách không khách khí, “Trong gian phòng này, ta, lão Lý, lão Trần và cả người, miễn bàn đến lập trường của từng người, tất cả chúng ta đều là người Thiên triều. Đã là người Thiên triều thì gốc rễ cũng ở Thiên triều, ta chẳng thể hiểu được việc xúi giục quân Đại Đồng dẫn người Thát Đát tiến vào quốc thổ có nghĩa lý gì?”

“Mọi người đã ở địa vị này thì đương nhiên cũng không thiếu cặn! Lão Lý lão Trần, chúng ta lên đất liền chém giết, nhưng cũng chỉ là chém giết bọn quan viên cường hào mà thôi!” Nguyễn Hồng Phi lạnh lùng nói, “Cướp đoạt của dân chúng! Lần này dẫn người Thát Đát xâm nhập vào quốc thổ, người nghĩ cũng là như thế ư? Người chết cũng chỉ là dân chúng thôi ư? Dân chúng là ai? Lão Lý lão Trần, chúng ta đều xuất thân bình dân, không phải hào môn quý tộc, phụ mẫu thân nhân của chúng ta cũng là dân chúng! Nếu phụ mẫu thân nhân của chúng ta bị người Thát Đát giết chết thì đó là tội nghiệt!”

“Thật nực cười, dẫn ngoại xâm giết chết người thân của mình, may mà người còn có mặt mũi ở đây để khoe khoang đấy!” Nguyễn Hồng Phi cười lạnh, nói một cách mỉa mai, “Cuộc đời này của ta chưa từng thấy qua hạng người vô sĩ vô tri như ngươi.”

Công tử bị Nguyễn Hồng Phi thóa mạ một trận thì trên mặt cũng mất đi nụ cười, giọng nói trở nên lạnh nhạt, “Vô sĩ vô tri? Đồ quốc chủ, ta xem ngươi là một hảo hán nên mới tiếp đãi long trọng, ngươi đừng không biết điều như thế!”

“Bổn Quốc chủ cần người tiếp đãi long trọng hay sao?” Đường như nghe được chuyện nực cười nhất thiên hạ, Nguyễn Hồng Phi chỉ xuống cái bàn, lộ ra bản mặt hải tặc, cười lạnh rồi hỏi ngược lại, “Đây là thuyền của ngươi? Thủ hạ của ngươi? Hay là địa bàn của ngươi? Ngươi chả có cái quái gì cả, chỉ là khổng chế được hai tên gốc ở Hoài Dương mà thôi, ở trước mặt Lý huynh Trần huynh mà ngươi tiếp đãi long trọng đối với ta? Ngươi có địa vị gì mà đòi tiếp đãi long trọng đối với ta? Ngươi là cái gì?”

Hai người nhất thời giương cung bạt kiếm, Lý Phương và Trần Đại Báo vội vàng hòa giải, “Đồ lão đệ, công tử, chúng ta có chuyện gì thì từ từ mà nói, bớt giận nào.”

Công tử bỗng nhiên nhếch môi, “Đồ quốc chủ nói rất đúng, đúng vậy, ta đã quên, Đồ quốc chủ vốn là người có danh có họ ở đế đô, nay cũng là khách quý của Hoàng đế Thiên triều, thảo nào miệng đầy lời nhân nghĩa lễ nghi!”

“Ít nhất ta có danh có họ, cũng không phải loại người giấu đầu lộ đuôi, hèn hạ xấu xa như ngươi!” Nguyễn Hồng Phi cười lạnh.

Công tử trả lời một cách mỉa mai, “Thứ cho mõ không dám gật bừa với lời của Quốc chủ. Theo lời của Quốc chủ thì chúng ta đều là người Thiên triều, tự xem là người một nhà, chẳng qua theo ta được biết thì sở dĩ Quốc chủ lưu lạc giang hồ, Lý huynh Trần huynh ra khơi làm hải tặc đều là vì bị người một nhà hãm hại, là vì bất đắc dĩ. Người một nhà là cái gì? Chẳng lẽ người Thiên triều không phải là người một nhà hay sao? Ha ha! Nhưng khi người một nhà trở nên xấu tính thì còn tệ hơn người Thát Đát! Một khi tàn nhẫn thì càng ác độc hơn người Thát Đát!”

“Hơn nữa, người một nhà giết người một nhà thì càng tuyệt đối không khoan dung.” Tài hùng biện của công tử xem như không tệ, “Năm xưa Bạch Khởi của nước Tần hãm hại bốn mươi vạn binh của nước Triệu, có tính là giết người một nhà hay không? Quốc chủ vì đại nghĩa dân tộc, nhưng lúc trước Quốc chủ bị Thái tử làm nhục, dương phụ bán đứng, triều đình ban chết, có người một nhà nào đứng ra cảm thông cho tình cảnh của Quốc chủ hay không? Quốc chủ vì báo thù mà bắt cóc huynh đệ Phương gia, lại bị triều đình coi là phản thần tặc tử. Nay Quốc chủ vứt bỏ chuyện xưa mà nói giúp triều đình quả thật khiến người ta khó hiểu.”

“Ngươi không cần cảm thấy khó hiểu, nay bại cục của ngươi đã định, có nói những lời này cũng vô nghĩa mà thôi.” Nguyễn Hồng Phi nói tiếp, “Chính ngươi cũng hiểu rõ dựa vào người Thát Đát thì tuyệt đối không có khả năng đánh bại đế đô. Chỉ cần quân đội khắp nơi cứu giá thì người Thát Đát chỉ còn đường chết.”

Công tử cất tiếng cười rồi lắc đầu nói, “Ta vốn không nghĩ rằng người Thát Đát sẽ thắng, Quốc chủ không biết hay sao, nếu quân đội cả nước không đến đế đô thì ta làm sao có thể chiếm được Giang Nam? Chỉ cần chiếm được hai tỉnh Giang Chiết thì ta đã có thể cùng triều đình chia đôi giang sơn mà trị vì. Nhất là hai tỉnh Giang Chiết trù phú đông đúc, có sự tương trợ của Lý huynh và Trần huynh thì việc chống lại triều đình chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.”

“Ngươi chắc chắn quân đội cả nước sẽ chạy về đế đô hay sao?” Nguyễn Hồng Phi cười nhẹ, “Nếu ngươi đoán sai thì sao?”

“Quân Chiết Mân vô cùng yếu ớt, chỉ là lần trước Hoàng thượng rửa sạch quan trường Chiết Mân thì mới ổn định được đôi chút, bất quá cũng chỉ là đôi chút mà thôi.” Thái độ của công tử rất thần nhiên, “Vĩnh Định Hầu là một tay luyện binh rất giỏi, từ ngày Vĩnh Định Hầu đến Hoài Dương thì vấn chuyện cần luyện binh mã, thành thật mà nói thì chương ngại duy nhất của ta chỉ là Vĩnh Định Hầu.”

“Tuy binh mã của Vĩnh Định Hầu đều là tinh anh, nhưng trên phương diện chính trị thì lại quá bình thường. Hắn là con nhà võ, không thể thông minh khéo léo như Lâm Vĩnh Thường.” Công tử mỉm cười, nhìn về phía Nguyễn Hồng Phi, “Nhưng đối với ta mà nói thì Lâm Vĩnh Thường cũng không phải khó khăn! Quốc

chủ cũng biết thân phận của ta năm xưa rồi đó, năm ấy Phạm Lâm Hi là lão sư của gia phụ, ta cũng được Phạm Lâm Hi dạy dỗ, Lâm Vĩnh Thường là trưởng tôn của trưởng tử Phạm Lâm Hi, từng ở trong cung làm thư đồng của ta, ta và Lâm Vĩnh Thường có tình cảm rất sâu đậm.”

Nguyễn Hồng Phi dựa vào ghế, nhướn mày cười khế, “Lâm Vĩnh Thường là trọng thần triều đình, là tâm phúc của Hoàng thượng, người cảm thấy Lâm Vĩnh Thường sẽ vì một người đã chết mà phản bội triều đình hay sao?”

“Triều đình thế nào?” Công tử hỏi ngược lại, “Sau này Giang Nam nằm trong tay ta, ta mới là triều đình.”

Nguyễn Hồng Phi cười nhẹ, nếu người này thật sự tin tưởng Lâm Vĩnh Thường thì lúc trước cần gì phải hao tâm tổn trí đưa Lâm Vĩnh Thường đến Giang Nam? Đơn giản là vì sợ Lâm Vĩnh Thường và Vĩnh Định Hầu phối hợp với nhau thì sẽ khó đối phó mà thôi. Nếu đã trở mặt thì còn nói cái gì là tình cảm rất sâu đậm ở đây nữa?

129. Chương 129

Lâm Vĩnh Thường gặp phải một thứ đã lâu không thấy.

Người trước mặt nói, “Lâm đại nhân, thuộc hạ nghe lệnh công tử đến bái kiến Lâm đại nhân.”

“Công tử là ai?” Lâm Vĩnh Thường hỏi một cách thản nhiên.

“Công tử là ai, chẳng lẽ Lâm đại nhân nhìn thấy vật này mà còn không hiểu hay sao?” Tư thế đứng và giọng điệu của người này vô cùng cung kính, nhưng Lâm Vĩnh Thường vẫn nhìn thấy một chút bất mãn trên mặt của đối phương.

Lâm Vĩnh Thường cũng không chạm vào vật kia, giống nhý hấn không muốn động vào chuyện cũ đã phai nhạt từ lâu. Lâm Vĩnh Thường bình thản hỏi, “Công tử phân phó điều gì?”

“Đại nhân, người Thát Đát đã công phá Đại Đồng.”

“Ta đã sớm biết chuyện này, Lý Bình Nhân bị giết, Dương Vũ Đồng phản quốc, sáu vạn quân Đại Đồng bảo vệ mười vạn dân chúng đều bị tàn sát.” Lâm Vĩnh Thường nhin không được mà thở dài một tiếng, “Đây đều là do công tử gây nên sao?”

“Lâm đại nhân, trên đời làm gì có cuộc đảo chính nào mà không đổ máu cơ chứ? Nếu công tử muốn cầm quyền thì tất nhiên phải có hy sinh.” Người này thản nhiên nói, “Năm xưa Thái Tổ hoàng đế vì vạn dặm giang sơn này mà phải hy sinh bao nhiêu người, mất bao nhiêu xương máu?”

Không, nếu đổi lại là đương kim Hoàng đế thì sẽ không làm như vậy. Lâm Vĩnh Thường trầm nghĩ trong lòng, nhớ đến Minh Trạng, Lâm Vĩnh Thường bèn hỏi, “Như vậy tình thế ở đây ra sao?”

“Khả Hãn Thát Đát đã bao vây kinh thành để đô, tiểu Hoàng đế sẽ không kiên trì được bao lâu.” Người này đang thuyết phục Lâm Vĩnh Thường, “Năm xưa Phạm lão đại nhân chết trong đại lao, gia tộc của đại nhân bị lưu đầy, chỉ còn lại một mình đại nhân thoát thân chạy trốn. Công tử thường xuyên hối hận vì lúc ấy không có khả năng giúp đỡ đại nhân.”

Lâm Vĩnh Thường cũng không muốn nghe đến chuyện này, hấn buông mắt xuống, “Đã là chuyện quá khứ, không cần phải nhắc lại.”

Hiện tại đang muốn lợi dụng Lâm Vĩnh Thường, vì vậy tuy rằng người nọ không phục khi công tử coi trọng Lâm Vĩnh Thường, nhưng hấn vẫn cười làm lành, “Công tử cũng không ngờ người Thát Đát lại lòng lang dạ sói, chia cắt Đại Đồng, Khả Hãn Thát Đát và Ô Tắc Vương tiến đến phía Bắc để đô, còn hai tộc khác là Ôn Đạt Vương và Cáp Luân Vương thì mang binh tập kết Nam hạ, muốn chiếm lấy Giang Nam. Công tử vì dân chúng thiên hạ, lệnh cho tiểu nhân đến báo với Lâm đại nhân một tiếng, thỉnh đại nhân chuẩn bị

tốt để thủ thành. Dù sao thì trong lòng của công tử có dân chúng thiên hạ, cũng không muốn dân chúng Giang Nam gặp phải kiếp nạn này.”

Nghe có vẻ như đang châm chọc.

Lâm Vĩnh Thường vốn là Ngự sử, lúc trước làm tả Đô ngự sử, hẳn rất biết cách phân tích giọng nói của kẻ khác.

Nếu trong lòng có dân chúng thiên hạ thì vì sao lại xách động lòng quân bất ngờ làm phản, hy sinh dân chúng của cả thành trì?

Lâm Vĩnh Thường cảm thấy chán ghét, bèn hỏi, “Không biết công tử còn điều gì muốn phân phó hay không?”

Người này lắc đầu, “Công tử chỉ nói, đã lâu không gặp Lâm đại nhân, chỉ mong sau này có cơ hội làm quân thần mà thôi.”

“Ta đã biết.”

“Thuộc hạ xin cáo lui.”

Vĩnh Định Hầu đã trở về phủ Tổng đốc, vỗ bàn mắng to, “Tặc tử! Tặc tử!” Đây là đang mắng Dương Vũ Đồng. Cái tên khốn kiếp kia, con mụ nó lại đi giúp người Thát Đát, có phải con người hay không? Xưa nay Hán gian còn đáng giận hơn bọn xâm lược.

Đương nhiên về phương diện khác thì ngoài việc đau lòng cho sáu vạn quân Đại Đồng, Vĩnh Định Hầu càng thêm lo lắng cho an nguy của đế đô, hẳn hỏi Lâm Vĩnh Thường, “Lâm đại nhân, thật sự không cần gấp rút chỉ viện cho đế đô ư?”

Lâm Vĩnh Thường đã sớm có quyết định đối với việc này, nghiêm mặt nói, “Hoài Dương cách đế đô quá xa, e là Trục Đãi Sơn Tây Sơn Đông Hà Nam đã có quân đội đến chỉ viện. Huống chi người Thát Đát sắp đến đây, chúng ta vừa phải đề phòng người Thát Đát vừa phải đề phòng bọn hải tặc nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, hiện tại không có đủ binh sĩ để phân chia tiếp viện. Huống chi triều đình chỉ lệnh cho chúng ta nghiêm ngặt thủ thành, cũng không có chỉ dụ xả thân cứu giá, đế đô có mười vạn quân, Thông Châu có năm vạn binh mã. Tường thành cũng đã được tu sửa, người Thát Đát bốn ba đường xá xa xôi, nay đã sang mùa đông, chiến tuyến của người Thát Đát kéo dài sẽ gặp khó khăn trong việc cung cấp lương thực, đến lúc đói quá thì cũng phải rút lui mà thôi. Đế đô tử thủ một tháng, không cần đánh thì cũng thắng.”

“Việc cấp bách là chúng ta phải bảo vệ tốt Hoài Dương, nếu Hoài Dương bị người Thát Đát xâm chiếm, chúng ta thất trách không thể bảo vệ được lãnh thổ thì sẽ lập tức đem ra hành quyết xử trảm.” Lâm Vĩnh Thường đã có thể tưởng tượng được tâm tình hiện tại của Minh Trạm.

Đối với Lâm Vĩnh Thường thì Minh Trạm là đại quân vương có chí hướng rộng lớn. Sau khi đăng cơ đã làm không ít việc, hơn nữa những việc này đa phần đều không được các lão thần tán thành, nhưng Minh Trạm đều làm rất tốt, thể hiện được tài hoa của bậc minh quân. Hơn nữa Minh Trạm là người rất sĩ diện, trong thời điểm thỏa thuê mãn nguyện mà lại xảy ra biến cố về quân binh, bị người Thát Đát đánh tới tận cửa thì Lâm Vĩnh Thường có thể tưởng tượng sự tức giận của Minh Trạm đang ở mức độ nào.

Lâm Vĩnh Thường chưa nhận được thánh chỉ thì làm sao dám manh động?

Hơn nữa ngay lúc này tuy rằng đế đô đang lâm nguy nhưng không có thánh chỉ mà tự tiện dẫn mình về đế đô là điều tối kỵ trong quan trường! Cho dù Hoàng đế có tấm lòng bao la rộng lượng như thế nào thì sau một trận chiến mệt mỏi, quân đế đô bị tổn thất nặng nề mà bỗng nhiên nhìn thấy một quân đội phấn chấn tinh thần tìm đến đế đô thì cho dù người cầm quân là trọng thần triều đình, là tâm phúc của Hoàng đế thì e rằng Hoàng đế cũng sẽ không lấy gì làm vui vẻ.

Bởi vì Hoàng đế đương nhiên sẽ tin tưởng quân đế đô hơn quân đội bên ngoài.

Không có thánh chỉ mà tự tiện lãnh binh tiến về đế đô, người định xả thân cứu giá hay là muốn bức cung?

Cho nên cẩn thận như Lâm Vĩnh Thường thì sẽ tuyệt đối không lộn xộn!

Lâm Vĩnh Thường và Vĩnh Định Hầu cùng thương nghị, “Nay cái khó là chúng ta vừa phải đề phòng người Thát Đát vừa phải đề phòng bọn hải tặc. Ven biển đa phần là những thị trấn nhỏ, nay phải an bài thế nào? Không biết Hầu gia có chủ ý gì hay không?”

Đối với quân bị thì Vĩnh Định Hầu đã có sẵn dự tính, “Hiện tại cũng chỉ có thể nghe theo mật chỉ vườn không nhà trống của Hoàng thượng mà thôi. Lâm đại nhân cứ yên tâm, từ ngày chúng ta đến Hoài Dương thì các thị trấn ven biển, cho dù là làng chài cũng đã được bảo vệ. Các thành cũng có quân đội canh gác, ta nghĩ thủ hạ của ta có ba vạn quân ngăn chặn hải tặc, hiện tại phải chia đôi, một nửa lưu lại ven biển để canh chừng bọn hải tặc, một nửa thì trấn giữ thành Dương Châu, phái ra mật thám để thăm dò người Thát Đát đã đi đến đâu. Dương Châu và Tô Châu là địa phương phồn hoa đông đúc, người Thát Đát nhất định là vì thế mà tiến đến, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng để nghênh chiến.”

“Chúng ta cứ làm theo an bài của Hầu gia.” Lâm Vĩnh Thường vô cùng thoải mái, “Lương thảo và dược liệu đã chuẩn bị đầy đủ, Hầu gia không cần lo lắng, đại quân có thể sử dụng trong vòng nửa năm.”

Vĩnh Định Hầu cũng trở nên vui vẻ, không tiếc lời khen ngợi, “Nhờ có Lâm đại nhân chuẩn bị chu đáo.”

Lâm Vĩnh Thường cười khổ, “Thật ra ta chuẩn bị những thứ này là để Hoàng thượng trưng dụng cho quân Tây Bắc, hầy, nay không cần phải nhắc lại nữa.”

Đến tối muộn, thị vệ giáp từ bên ngoài trở về, bộ y phục thị vệ màu đen trên người không có dấu hiệu gì, nhưng lại tỏa ra mùi máu tươi. Lâm Vĩnh Thường rất thính mũi, lập tức hỏi, “Người bị thương à?” (giáp= số thứ tự a,b,c như giáp, ất)

Thị vệ giáp lắc đầu, “Thuộc hạ không bị thương, chẳng qua người nọ phản kháng quyết liệt, đã uống thuốc độc tự sát.”

“Chết thì thôi.” Lâm Vĩnh Thường cũng không bận tâm, chỉ cảm thán, “Vốn đã là người chết, chẳng lẽ còn có thể quay trở về từ địa ngục hay sao?”

Thị vệ giáp nói, “Đại nhân, hiện tại là thời điểm đặc biệt, thỉnh đại nhân cho phép mấy người thuộc hạ đi theo bảo vệ.” Bọn họ đều là thị vệ do Minh Trạng phái cho Lâm Vĩnh Thường, trước khi Lâm Vĩnh Thường đến Hoài Dương thì Minh Trạng cũng biết đôi chút tình hình Hoài Dương. Mà Lâm Vĩnh Thường lại không có thị vệ, cho nên Minh Trạng liền chọn vài tên thị vệ của mình để bảo vệ an toàn cho Lâm Vĩnh Thường.

Lâm Vĩnh Thường có thể bình an sống đến bây giờ đều có công của đám người thị vệ giáp.

Nay đột nhiên có người cảm tin vật đến đây, nếu là mười mấy năm trước khi Lâm Vĩnh Thường đang gặp nạn mà nhìn thấy tín vật kia thì nói không chừng sẽ cảm động đến rơi nước mắt, sẽ tự nguyện sinh ra lòng trung thành. Nhưng nay Lâm Vĩnh Thường ở vị trí nào, còn nữa, hẳn có thể đi đến hiện tại là do đã trải qua bao gian nan cực khổ. Địa vị nên có thì cũng đã có. Thậm chí đại thù nên báo thì cũng đã báo được một nửa.

Lâm Vĩnh Thường được Phượng Cảnh Kiên coi trọng, trong đó phần nhiều là được che chở đề bạt.

Đến khi Minh Trạng đăng cơ thì càng vô cùng tín nhiệm. Hơn nữa, cho dù Minh Trạng biết xuất thân của hắn nhưng cũng không nhiều lời, ngược lại còn che chở và vẫn tin tưởng như trước.

Sự tín nhiệm lớn nhất mà một quân vương có thể dành cho thần tử thì cũng chỉ đến mức này là cùng.

Cho dù Lâm Vĩnh Thường thật sự phản bội triều đình thì hẳn có thể đạt được cái gì? Một tên thuộc hạ truyền tin mà cũng dám lộ ra thái độ mất kiên nhẫn với hắn. Nếu so sánh thì tâm phúc bên cạnh Minh Trạng là Hà Ngọc Hà công công sẽ luôn mỉm cười tươi tắn chào đón hắn.

Lâm Vĩnh Thường có thể sống đến hiện tại thì cũng đã sớm nhìn thấu tình đời. Cho dù có gian nan uất ức đến thế nào, hắn vẫn kiên định như trước, thanh liêm giữ mình, xem ác là thù. Người như Lâm Vĩnh Thường nếu tâm địa xấu xa, thù hận triều đình thì sẽ không kiên nhẫn chờ đến hiện tại.

Huống chi khi hắn biết những gì xảy ra ở Đại Đồng đều là do người nọ lập kế hoạch thì càng cảm thấy chán ghét, không muốn đồng lõa với người nọ.

Lâm Vĩnh Thường là người rất quyết đoán, nói một là một, cho nên hắn làm sao có thể tha cho người cố ý đến phủ Tổng đốc tìm hắn. Dù sao bên cạnh của hắn cũng có người của Minh Trạm.

Đáng tiếc thị vệ giáp không thể bắt sống người kia.

Thị vệ giáp dâng tín vật bằng hai tay cho Lâm Vĩnh Thường, Lâm Vĩnh Thường lắc đầu, “Đây cũng xem là một vật chứng, người giữ đi, sau này có thu thập vật chứng cho vụ án thì có thể sử dụng.”

Thị vệ giáp thu hồi tín vật rồi hành lễ lui ra.

Lâm Vĩnh Thường không rõ một người tốt cục đã phải trải qua chuyện gì mà lại thay đổi một trời một vực như thế. Hắn vẫn nhớ rõ người kia, học rất giỏi, ngộ tính rất tốt, đối với ai cũng ôn hòa hữu lễ, tao nhã điềm đạm, hoàn toàn khác hẳn vị Thái tử gia hỉ nộ vô thường kia.

Người nọ từng nói với hắn, “A Nghiệp, hiện tại ngươi làm thư đồng của ta. Sau này khi ta trưởng thành, có thể làm đương sai cho Hoàng tử phụ thì ngươi cũng có thể theo ta làm đương sai, có được hay không?”

Có được hay không?

Đương nhiên được, khi đó Lâm Vĩnh Thường còn nhỏ, hắn không phải họ Lâm, cũng không phải gọi là Lâm Vĩnh Thường. Hắn chỉ nghĩ, hiện tại là thư đồng của Thế tử nhà Thái tử, đợi ngày sau Thế tử đăng cơ, quân làm mình quân, thần làm hiền thần, cả đời như thế là đủ.

Đã thôi rồi, cảnh còn người mất.

Hiện tại Lâm Vĩnh Thường không phải họ Phạm, cũng không còn là thư đồng a Nghiệp đơn thuần ngây thơ của Thế tử Thái tử. Người nọ, có lẽ cũng không còn như xưa?

Công tử không nhìn thấy thị vệ do hắn phái đến gặp Lâm Vĩnh Thường thì liền biết sự lựa chọn của Lâm Vĩnh Thường.

“Đã thôi rồi, cảnh còn người mất. Chưa dứt lời, lệ đã tuôn rơi.” Công tử cảm thán một tiếng, lập tức quyết định, phân phó, “Nếu Lâm Vĩnh Thường không thức thời thì cứ theo kế hoạch thứ hai mà làm.”

Lương Đông Sơ bỗng nhiên đến thăm An Định Hầu.

An Định Hầu vốn là Diêm vận tư, là một công việc béo bở, chẳng qua chưa kịp béo được bao nhiêu năm thì thuế muối bị cải cách, những thứ hắn kiếm lợi cũng bị Minh Trạm thu hơn phân nửa. Kinh hãi một lúc lâu, đau lòng một lúc lâu, nay An Định Hầu ở tại Dương Châu chỉ để phối hợp việc cải cách thuế muối mà thôi. Đợi thuế muối cải cách xong xuôi thì hắn cũng có thể quay về để đồ phục mệnh.

Nay công vụ của An Định Hầu cũng không nhiều, nhàn rỗi đến vô sự, thường ngắm hoa, nuôi chim, trò chuyện với lão bà.

Lần trước vì chuyện An Định Hầu rước tiểu thiếp về nhà mà An Duyệt công chúa nổi giận đùng đùng, quan hệ phu thê của hai người bị ảnh hưởng nghiêm trọng. An Định Hầu phải mất hết mấy tháng trời vất vả dỗ dành thì An Duyệt công chúa mới dịu xuống.

Có rất nhiều người không muốn thú quý nữ, quý nữ luôn là những người cáu kỉnh, người làm sai chuyện gì thì sẽ phải gánh lấy hậu quả.

Đương nhiên cũng không phải tất cả đều tệ hại.

Có phiền toái nhưng cũng có lợi ích.

Giao tình của An Định Hầu và Lương Đông Sơ khá thân, hai người đều có chung thú vui nuôi chim. Nhưng ngày hôm đó Lương Đông Sơ không phải tìm An Định Hầu để nói về chuyện nuôi chim.

“Hầu gia, có chuyện lớn rồi.” Sắc mặt của Lương Đông Sơ căng thẳng, nói chuyện xui xẻo với An Định Hầu.

An Định Hầu cũng không để ý, chỉ cười nói, “Chẳng phải là người Thát Đát hay sao, yên tâm đi, có Vĩnh Định Hầu thì thành Dương Châu sẽ an toàn.”

“Ôi chao, bởi vì liên quan đến Vĩnh Định Hầu nên hạ quan mới bắt đắc dĩ tìm Hầu gia thương nghị.”

“Người tìm ta làm gì, nếu có con chim nào hay hay thì đem đến đây chúng ta đấu một trận. Còn nếu có chuyện gì hệ trọng thì đi nói với Lâm tổng đốc đi.”

Lương Đông Sơ bất chấp kiêng dè, nắm lấy tay áo của An Định Hầu rồi nhón chân thì thầm bên tai của An Định Hầu. An Định Hầu vừa nghe xong thì lập tức biến sắc!

Nguyễn Hồng Phi đang uống trà thì có một vị khách không mời mà đến.

Công tử tự ngồi xuống đối diện với Nguyễn Hồng Phi, mỉm cười nói, “Nhớ lại không bao lâu trước kia tiên sinh cũng từng chỉ dạy ta học hành, nay lại không chịu nhận ta hay sao?”

Nguyễn Hồng Phi lắc đầu, “Người không phải là hần.”

“Đúng vậy, nhaoáng một cái đã hai mươi năm không gặp, tiên sinh nay đã là Quốc chủ Đỗ Nhược quốc, ta cũng không còn là chính mình.” Công tử cảm thán.

“Những lời giả dối như vậy thì người không cần nói trước mặt ta.” Nguyễn Hồng Phi rửa sạch dụng cụ pha trà, đầu cũng chưa nâng, “Nếu người biết ta từng ở Đông Cung làm tiên sinh thì cũng không nên ở trước mặt ta nói những lời giả dối thấp kém như vậy. Ta xưa nay nhìn người thì sẽ không quên, người không phải là hần.”

Trên mặt công tử lộ ra nụ cười vô cùng xảo quyệt, “Tiên sinh, trong thiên hạ này thì đại đa số mọi người đều giả dối, hơn nữa đại đa số mọi người cũng tin tưởng vào lời giả dối. Giả dối cũng là sự thật. Giống như tiên sinh, cho dù hiện tại có người nói tiên sinh là Nguyễn Hồng Phi, nhưng có ai tin tưởng hay không?”

“Nhưng nếu người nói chính mình là Phượng Khải Trạch thì chắc chắn sẽ không có ai tin tưởng.” Nguyễn Hồng Phi thở dài, “Nhân Tông hoàng đế quả thật nhân từ.”

“Tiên sinh và ta đều là cá lọt lưới, ta nghĩ tiên sinh cũng không phải đang châm chọc ta, đúng không?” Công tử nhếch lên đuôi mắt cười, trong mắt lộ ra vài phần ngậy ngô.

Nguyễn Hồng Phi nói, “E rằng vận may của người sẽ không tiếp tục được nữa.”

“Đúng vậy, hiện tại cũng không phải Nhân Tông hoàng đế cầm quyền. Nghe nói nay Hoàng đế sát phạt quyết đoán, không hề khoan dung.” Công tử nói, “Ta nghe nói Phúc Vương thúc là vì tiên sinh mà chết.”

“Người cũng biết ta luôn chán ghét sự giả dối của Phúc thân vương mà.” Nguyễn Hồng Phi rót cho công tử một tách trà, rồi tự rót cho mình một tách khác, “Rõ ràng là đã tâm bưng bưng mà còn giả vờ không liên quan đến thế sự. Vì mạng sống mà bất kỳ chuyện gì hèn hạ nhất cũng có thể làm được, hần đã hưởng thụ mấy năm qua, có chết thì cũng đáng.”

“Ta cũng không thích Phúc Vương thúc, hần thật sự khiến người ta buồn nôn.” Công tử ngửi một chút hương thơm từ trong tách trà rồi thở dài, “Lần trước ta tưởng rằng tiên sinh sẽ giải quyết huynh đệ hai người kia, không ngờ tiên sinh lại nhân từ nương tay đến vậy.”

Nguyễn Hồng Phi liếc mắt nhìn người nọ rồi thần nhiên nói, “Cho dù ta giải quyết bọn họ thì cũng không đến phiên người lên đài. Người không bằng Minh Trạ.”

Công tử than nhẹ, lộ ra sắc mặt ảm đạm, “Đúng vậy, nếu không thì tiên sinh sẽ không làm ta mất mặt trước đám người Lý Phương Trần Đại Báo như vậy.”

“Lâu lắm rồi không gặp, trong lúc nhất thời ta thật sự nhận không ra người, lúc đó chỉ cảm thấy nhìn quen mắt mà thôi.” Nguyễn Hồng Phi nhin không được mà thốt thức một tiếng, “Ta vẫn không hiểu vì có gì người lại làm như thế?”

“Năm đó tiên sinh thế nào, Nhân Tông hoàng đế đối với tiên sinh còn tốt hơn cả Thái tử. Nhưng kết quả thì sao?” Trong mắt công tử hiện lên một chút giễu cợt, “Ban đầu ta tưởng rằng tiên sinh đã chết, còn thường xuyên đến trước mộ phần của tiên sinh mà cúng bái. Đợi Phượng Cảnh Kiên đăng cơ, hần đề phòng tôn thất còn hơn phòng giặc, muốn sống thì phải giả ngu như Phúc Vương thúc, ở trước mặt Phượng Cảnh Kiên mà ngoan ngoãn làm cầu.”

“Tiên sinh à, ta thậm chí còn kém hơn Phúc Vương thúc.” Công tử nhấp một ngụm trà thơm, “Ta không muốn rơi vào kết cục giống như tiên sinh, càng không muốn sống cuộc sống hèn mọn như Phúc Vương thúc,

sinh tử giao cho người khác nắm giữ. Mọi người đều là con cháu của Thái Tổ hoàng đế, ngai vàng của huynh đệ Phượng gia có được từ đâu? Ngai vàng của Nhân Tông hoàng đế có được từ đâu? So với bọn họ thì huyết thống của ta cũng không hề thấp kém.”

“Trong các đệ tử của ta thì người là người có tài cán nhất.”

130. Chương 130

Minh Trạng trở về hoàng cung.

Hắn đến chỗ của mẫu thân trước, tuy rằng Vệ thái hậu là người trầm ổn bình tĩnh, nhưng hiện tại người trong cung mà tâm ngoài thành. Nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, Vệ thái hậu nhin không được mà đứng dậy.

Lúc này Minh Trạng đã bước đến trước cửa Thọ An cung, Vệ thái hậu vừa thấy sắc mặt của Minh Trạng thì thâm tâm lập tức trở nên bình ổn, nhẹ nhàng hỏi, “Trở lại rồi ư?”

“Vâng, Tất Trát tạm thời lui binh.” Minh Trạng dịu mẫu thân ngồi xuống nhuyến tháp, áy náy nói, “Để mẫu thân phải lo lắng.” Vốn muốn đón lão nương đến để đô làm Thái hậu để hưởng phúc, nào ngờ ngai vàng của hắn không ổn định, bị người ta bao vây hang ổ. Nếu thật sự có chuyện bất trắc thì chẳng phải sẽ liên lụy đến mẫu thân của mình hay sao?

Vệ thái hậu cười cười, đưa cho Minh Trạng một tách trà hạnh nhân, Minh Trạng tiếp nhận. Vệ thái hậu xoa lên gương mặt lạnh lẽo do nhiễm phong tuyết bên ngoài của nhi tử, “Làm chuyện gì cũng phải có trắc trở, huống chi là làm Hoàng đế? Minh Trạng, người vừa đăng cơ, Dương Vũ Đồng mưu phản cũng không phải là chuyện mới đây. Thành thật mà nói thì cũng không thể trách người, chỉ là người không may mà thôi.”

Đương nhiên cũng không thể trách Phượng Cảnh Kiên.

Phượng Cảnh Kiên người ta làm Hoàng đế hai mươi năm thì thiên hạ thái bình, mưa thuận gió hòa, tuy thỉnh thoảng có gặp chút khó khăn, ngoại trừ việc sơ suất dụng phải Nguyễn Hồng Phi thì cũng chưa từng bị người ta bao vây đánh đến tận cửa như Minh Trạng.

Nay mọi người đồng tâm hiệp lực, nhất trí đối ngoại thì còn dễ ăn nói, đợi đến khi bình ổn chiến tranh thì e rằng nhi tử còn một đoạn đường dài rất gian nan. Vệ thái hậu chưa gặp nhi tử của mình mới nửa tháng mà nòng cảm của Minh Trạng đã biến mất, chỉ còn lại khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn.

Vệ thái hậu nói, “Hôm nay nhận được thư của Nguyễn Hồng Phi.”

“Á!” Nghe thấy tin tức của ái nhân thì Minh Trạng nhất thời tỉnh táo, ngũ quan rạng rỡ, cầm lấy tách trà sưởi ấm tay, ánh mắt đặc biệt sáng rực, vội hỏi, “Hiện tại hắn đến chỗ nào rồi?”

“Hắn vừa đến cảng Thiên Tân thì liền bị đám người Lý Phương và Trần Đại Báo bắt giữ.” Thật sự là họa vô đơn chí, Vệ thái hậu vừa dứt lời thì Minh Trạng cũng không tỏ ra thái độ gì đặc biệt, ngửa người dựa vào nhuyến tháp, uống hai ngụm trà hạnh nhân, sau đó đặt tách trà sang một bên, “Nếu đổi lại là nhi tử thì cũng sẽ chặn Phi Phi lại, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.”

Vệ thái hậu thấy Minh Trạng càng ngày càng trầm ổn, cảm thấy hài lòng, tiếp tục nói với hắn, “Hắn gặp được một người.”

“Nhắc đến thì cũng là chuyện xưa rồi.” Lúc này Vệ thái hậu cũng không nói vòng vo, chỉ thở dài, “Người cũng biết năm xưa Thái tử có một trưởng tử tên là Phượng Khải Trạch đúng không?”

Minh Trạng gật đầu, “Chẳng phải đã chết rồi hay sao?”

“Thái tử chỉ có một nhi tử duy nhất, Nhân Tông hoàng đế cũng rất thích vị tiểu hoàng tôn này, đã sớm sắc phong là Thế tử của Thái tử. Nếu năm đó Thái tử có thể đăng cơ thì Phượng Khải Trạch chính là thiên tử

tiếp theo.” Vệ thái hậu nói, “Khi Phượng Khải Trạch bắt đầu đọc sách thì bên cạnh có năm thư đồng. Một trong đó chính là Lý Lâm, nhi tử của Trần Quốc Công.”

“Ừm, là người có hôn ước trước kia với Nguyễn Thần Tư, sau đó khiến cho Nguyễn gia bị mất thể diện.” Minh Trạh nhớ rõ người này, nhưng đó là do Nguyễn Hồng Phi an bài, làm cho sự tình náo loạn, cố ý khiến Bắc Uy Hầu phủ bị mất thể diện mà thôi.

Vệ thái hậu gật đầu, “Còn một người nữa chính là Lâm Vĩnh Thường.”

“Hiện tại cũng không cần phải che giấu thân phận của Lâm Vĩnh Thường. Hắn vốn mang họ Phạm, là trưởng tôn của Phạm Lâm Hi, vì trưởng tử của Phạm Lâm Hi chỉ có một thứ tử, thuở nhỏ cũng xem như đích tử mà rất thương yêu.” Vệ thái hậu nói tiếp, “Còn có một người chính là Ngụy Tiểu, trưởng tử của Kính Mẫn hoàng tỹ. Và một người nữa là trưởng tử của Nam Phong Bá, Phò mã của đại Công chúa: Lục Văn Thao.”

Minh Trạh đếm nhẩm trong lòng rồi nói, “Mới bốn thôi, còn một người nữa đâu?”

“Đáng lý Thế tử của Thái tử chỉ cần bốn vị thư đồng là đủ rồi, chẳng qua khi đó trong cung quả thật còn có một người, chính là Phượng Cảnh Minh: nhi tử còn sót lại của Thuận Vương.” Vệ thái hậu thở dài, “Nhân Tông hoàng đế xưa nay nhân từ, năm đó mẫu thân của Thuận Vương là Quyền phi, cũng là đệ nhất sủng phi trong hậu cung của Đức Tông hoàng đế, vì tranh quyền đoạt vị cho nhi tử Thuận Vương của mình mà không ít lần gây phiền phức cho Nhân Tông hoàng đế. Sau khi Nhân Tông hoàng đế đăng cơ, Quyền phi và Thuận Vương lần lượt qua đời, trước khi Thuận Vương qua đời thì trong bụng của Thuận Vương phi đã có cốt nhục của Thuận Vương, chính là Phượng Cảnh Minh.”

“Phượng Cảnh Minh xấp xỉ với tuổi của Thế tử Thái tử, vì phụ mẫu của hắn sớm qua đời nên được nuôi ở trong cung. Lại có tướng mạo giống Phượng Khải Trạch đến tám phần, hết như huynh đệ song sinh. Có một lần khi Phượng Khải Trạch và Nhân Tông hoàng đế ra ngoài đi săn, Nhân Tông hoàng đế gặp nạn, Phò mã của Tương Nghi thái trưởng Công chúa vì cứu giá mà bỏ mạng, Phượng Cảnh Minh cũng vì quá giống Phượng Khải Trạch khiến thích khách nhận lầm người, Phượng Cảnh Minh bị đâm một kiếm, bị thương không nhẹ.” Vệ thái hậu vô thức vuốt ve chiếc vòng bằng ngọc sáng bóng trên tay, “Nhát kiếm đó kỳ thật là chịu thay cho Phượng Khải Trạch.”

“Năm đó Thái tử thành thân đã mười năm mà vẫn chỉ có một nhi tử, ngay cả Công chúa cũng không có.” Vệ thái hậu nói tiếp, “Tầm quan trọng của Phượng Khải Trạch khó có thể diễn tả thành lời. Cũng bởi vì vậy mà Phượng hoàng hậu liền bắt đầu để Phượng Cảnh Minh ở bên cạnh Phượng Khải Trạch, hai người mỗi ngày ăn mặc đều giống như nhau.”

“Phượng Cảnh Minh trông như thế nào thì ta cũng không nhớ rõ lắm, lúc ấy hắn giống như cái bóng của Khải Trạch.” Vệ thái hậu lắc đầu thở dài, “Đến khi Thái thượng hoàng đăng cơ, Thái thượng hoàng không hề có hảo cảm đối với Quyền phi, Thuận Vương và Lệ thái tử, hơn nữa khi Phượng Cảnh Minh còn nhỏ thì cũng không được phong thưởng gì cả. Chỉ là lệnh hắn ra cung hồi phủ, sau này nghe nói hắn sớm qua đời. Hiện tại xem ra là hắn giả chết để thoát khỏi đề độ.”

Minh Trạh lập tức nhận ra một điều, “Nếu Phượng Cảnh Minh cùng đọc sách ở Đông Cung, như vậy Phi Phi cũng là tiên sinh của bọn họ?” Cái tên lừa đảo kia còn bảo là không biết Lâm Vĩnh Thường, nói dối như thật!

Minh Trạh vừa nghĩ đến việc này thì nhất thời ảm ức nhìn thẳng Vệ thái hậu, “Mẫu thân cũng đã sớm nhận ra thân phận của Lâm Vĩnh Thường rồi đúng không?”

“Ta chưa gặp Lâm Vĩnh Thường, chẳng qua sau này ta mới đoán ra thôi.” Vệ thái hậu thản nhiên đáp.

Điều này cũng đúng, Vừa nghĩ đến Lâm Vĩnh Thường thì Minh Trạh lại oán hận, “Cứ để hắn và đề độ Cảnh Minh của hắn đoàn tụ đi! Không cần bận tâm đến hắn!”

Vệ thái hậu mỉm cười, dùng lời nói để khiêu khích Minh Trạh, “Cũng đúng, nhớ năm xưa Hồng Phi dạy dỗ mấy người bọn họ, nghe nói Phượng Cảnh Minh thường hay quần quýt hỏi Hồng Phi cái này cái nọ. Ngay cả sau này khi nghe tin Hồng Phi qua đời, Cảnh Minh ra cung vẫn thường đến viếng mộ Hồng Phi, Thái

thượng hoàng vốn đã kiêng kỵ hấn và Hồng Phi, vậy mà hấn còn làm ra chuyện như vậy, chẳng phải là tự chuốc vạ vào thân hay sao?”

Minh Trạh vừa nghe thấy thì liền nóng nảy, trờng mắt hỏi, “Chẳng lẽ hấn cũng thích Phi Phi ư?” Lại mắg Nguyễn Hồng Phi hay trêu hoa ghẹo nguyệt, không tuân thủ phu đạo, sắc mặt ghen tuông lộ rõ mồn một trên mặt của Minh Trạh. (phu đạo = đạo làm chồng)

Trong đầu của Minh Trạh lại nghĩ đến chuyện Phụng Cảnh Minh áp đảo Phi Phi nhà hấn, sau đó xxoo gì gì đó thì mặt mũi liền tái nhợt, siết chặt nắm đắh rồi nói một cách oán hận, “Đợi ta bắt được Phụng Cảnh Minh thì nhất định phải băm thây hấn thành trăm mảnh!”

Thấy cơn ghen của Minh Trạh trời dậy kịch liệt, Vệ thái hậu cười thẳm, không hề nhiều lời mà chỉ cúi đầu uống trà.

Kỳ thật Nguyễn Hồng Phi người ta sống rất tốt.

Hấn và Phụng Cảnh Minh xem như sư đồ gặp lại, Phụng Cảnh Minh cũng không làm gì Nguyễn Hồng Phi như Minh Trạh đã nghĩ.

Thằng tay giết chết Nguyễn Hồng Phi thì thật không có ý nghĩa, đây là hành động ngu xuẩn nhất trong chính trị. Đương nhiên nếu không tính đến việc lấy mạng Nguyễn Hồng Phi thì cũng không nên đắh tội Nguyễn Hồng Phi quá mức. Vì vậy Nguyễn Hồng Phi ăn mặc đi lại đều rất thoải mái.

Phụng Cảnh Minh cũng thường xuyên đến thăm Nguyễn Hồng Phi để trò chuyện uống trà, nhắc lại những chuyện xưa.

Vì vậy Nguyễn Hồng Phi thật sự là một tù binh rất thoải mái.

Lưu Ảnh ngồi trước án thư, nâng cao cổ tay rồi đặt bút viết lên trang giấy trắng mịn một hàng chữ nhỏ nhắn xinh đẹp.

Lý Phụng vào cửa, thấy Lưu Ảnh đang tập trung nên liền nhẹ nhàng bước đến. Tuy hấn là kẻ thô thiển nhưng lại rất kính trọng những người có học thức, lúc trước hấn nhất kiến chung tình với Lưu Ảnh chính là vì mê muội khuôn mặt nghiêm túc khi viết chữ như thế này của Lưu Ảnh.

Lý Phụng đứng bên cạnh nhìn một lúc thì liền cau mày lại, ôm chặt vai Lưu Ảnh, cổ tay của Lưu Ảnh run lên, một giọt mực nước rơi xuống trang giấy rồi chậm rãi loang ra. Lý Phụng cầm lấy cây bút trong tay Lưu Ảnh, sau đó lên tiếng, “Đang viết cái gì vậy, vì sao lại viết văn tế? Viết cho ai?” Thật sự là điềm xấu.

“Không cho ai cả.” Lưu Ảnh đẩy trang giấy sang một bên, xoa xoa mi tâm rồi đi đến bên nhuyển tháp cùng Lý Phụng ngồi xuống, thở dài, “Ta đã sớm nói với người, nhân cơ hội thì chiêu hàng đi, triều đình nhất định sẽ trọng dụng người. Người lại cố ý hợp tác với vị công tử kia, tương lai sẽ có kết cục thế nào cũng rất khó nói. Nếu như người chết, ta là một thư sinh tay yếu chân mềm thì làm sao có thể giữ được cái mạng này. Huống chi thân phận của ta và người, chuyện về sau thật khó xác định, ta muốn viết văn tế trước để ngày sau trên bia mộ cũng không trống trải, đỡ phải mất mặt.”

Lý Phụng không vui, “Đang êm đang lành tự dưng nói cái này làm gì? Ta còn chưa tính toán với người việc người lén lút đi gặp tiểu Hoàng đế đấy, hiện tại còn nhắc lại để làm chi?”

Đây cũng là chỗ cao minh của Lưu Ảnh, hấn ở chỗ của Lý Phụng, cũng không có tâm phúc bên cạnh. Bởi vậy sau khi trở về liền tìm cơ hội nói với Lý Phụng việc hấn đã gặp Hoàng thượng.

Lúc ấy Lý Phụng khá là tức giận, Lưu Ảnh lại nói, “Ta biết rất rõ người đang nghĩ cái gì. Nay ven biển Giang Nam đã bị giới nghiêm, triều đình phái binh lực phòng thủ, ngay cả đất liền mà chúng ta cũng không thể lên được thì lấy cái gì để duy trì kế sinh nhai? Chẳng lẽ trường kỳ mua bán với Đỗ Nhược quốc hay sao? Nhìn sắc mặt của Đỗ Nhược quốc người ta để mà sống qua ngày? Nếu có chút cơ hội để lên bờ quang minh chính đại làm người thì có gì mà không tốt?”

“Người cũng phải suy nghĩ cho các huynh đệ một chút, hiện tại có thể mua bán ở Đỗ Nhược quốc để tiếp tục kế sinh nhai, nhưng đây cũng không phải kế lâu dài, nay Đỗ quốc chủ và Hoàng thượng giao hảo, nếu có một ngày Hoàng thượng giận các người, phân phó cho Đỗ quốc chủ không được buôn bán với chúng ta, khi đó phải làm sao để sống đây?” Lưu Ảnh khuyên nhủ, “Tuy rằng ở trên biển tiêu điều tự tại nhưng cũng

không thể cứ như vậy mãi. Nay ta thấy Hoàng thượng là người khoan dung, mong chờ chúng ta có thể chiêu hàng, nếu như chúng ta có thể lập công lớn thì Hoàng thượng nhất định sẽ ân xá những tội trạng trước kia cho người, trở về triều đình làm quan cũng có gì mà không tốt cơ chứ? Ngay cả đám huynh đệ cũng có thể quay về thăm quê hương phụ mẫu.”

Lưu Ảnh thuyết phục một hơi, hơn nữa tuy rằng Lưu Ảnh gặp Hoàng đế nhưng vẫn quay về biển với Lý Phương, nhất là tình cảm giữa hai người càng lúc càng tốt, Lý Phương giận mấy ngày rồi cũng bỏ qua.

Cho nên Lưu Ảnh rất không tán thành việc Lý Phương hợp tác với công tử, chuẩn bị chiếm lĩnh Giang Nam.

Nay nghe Lý Phương nhắc lại chuyện xưa, Lưu Ảnh nghĩ đến lời nói của Nguyễn Hồng Phi, bèn nói với Lý Phương, “Lý Phương, chúng ta ở cùng nhau không phải ngày một ngày hai, trong lòng của người tính toán thế nào thì ta cũng đã đoán được một hai.”

“Công tử và người lúc trước chưa từng tới lui, vậy mà người thà rằng nghe theo lời hấn, xem ra là hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu.” Lưu Ảnh nói. (mượn danh nghĩa thiên tử để ra lệnh cho chư hầu phục tùng)

Lý Phương cười ngậy ngô vài tiếng rồi ôm lấy Lưu Ảnh, “Cái gì mà thiên tử với chư hầu, lão Lý không giống văn sĩ các người, mở miệng đều nói thi thư này nọ.”

Lưu Ảnh im lặng cười lạnh.

Lý Phương nghiêng đầu qua rồi cắn lên cổ Lưu Ảnh, Lưu Ảnh khẽ cau mày. Y phục chỉnh tề nhanh chóng bị vạch ra, hiển lộ thân thể sáng bóng như ngọc, ánh mắt của Lý Phương dần dần trở nên nóng bỏng.

Đối với Lưu Ảnh thì chuyện ấy cũng không hề tốt đẹp, cho dù hấn đã học được cách thả lỏng thân thể, chấp nhận cho Lý Phương yêu cầu, nhưng cảm giác nhục nhã vẫn không hề được giảm bớt.

Nếu không phải có duyên kiếp thì Lưu Ảnh và Lý Phương hoàn toàn là hai người cách xa một trời một vực, cuộc đời này sẽ không có khả năng gặp nhau. Nhưng có khi vận mệnh rất huyền diệu và khó lường. Nỗi đau trong cơ thể tạo nên những vết sẹo tầng tầng lớp lớp, Lưu Ảnh chậm rãi nhắm mắt lại. Thể lực của Lý Phương không tệ, mỗi khi va chạm và đòi hỏi thì sẽ làm liên tục rất lâu.

Lý Phương thật sự thích Lưu Ảnh, đương nhiên sẽ không xem Lưu Ảnh là vật tiết dục như trước kia, nay hấn đã học được cách lấy lòng ái nhân. Lưu Ảnh cũng dần dần có được khoái cảm dưới những cái đụng chạm thô lỗ như thế, nhưng điều này càng khiến Lưu Ảnh cảm thấy vô cùng hổ thẹn, hấn lại có khoái cảm dưới thân của một tên hải tặc thô thiển như vậy.

Cách Lý Phương thích Lưu Ảnh chính là việc hấn thể hiện sự si mê của mình đối với thân thể của Lưu Ảnh, sau mỗi lần hành sự thì Lưu Ảnh muốn xuống giường cũng rất khó khăn, trên người xanh tím loang lổ, vừa dâm mỹ lại rất xinh đẹp.

Lý Phương ôm Lưu Ảnh, thì thầm bên tai Lưu Ảnh, “Tiểu Ảnh tử, người ngoan ngoãn nghe lời, đừng trở về nữa. Công tử không có thủ hạ, Trần Đại Báo cũng không thể sánh bằng ta, sau này bọn họ cũng sẽ phải nghe lời ta, tiểu Ảnh tử.”

Lưu Ảnh mở ra ánh mắt câu hồn đoạt phách nhìn về phía Lý Phương, “Người cảm thấy là công tử có thể thành công hay sao?”

“Người rất ghét ta ư?” Lý Phương không trả lời câu hỏi của Lưu Ảnh, một tay lại xoa xoa trên hông của Lưu Ảnh, thân thể Lưu Ảnh khẽ run lên, hấn nhắm mắt thì thầm van xin, “Hôm nay không được nữa, ta rất đau.”

Lý Phương đành ôm lấy thắt lưng của Lưu Ảnh rồi thở dài, “Ta thật cao hứng khi người quay về đây, tiểu Ảnh tử, người ghét ta thì cũng không sao, qua vài năm nữa người rốt cục cũng sẽ thích ta thôi.”

“Lý Phương, ta không muốn người chết.” Lưu Ảnh nói, “Lần trước sau khi gặp được phụ mẫu thì ta liền nghĩ đến việc quay về đây.”

Lý Phương không muốn nghe những lời này, “Nào, đi tắm thôi, nếu không ngày mai người sẽ cảm thấy khó chịu.”

Lý Phương cao to, xuất thân là hải tặc nên đương nhiên cũng rất mạnh. Căn bản không cần Lưu Ảnh xuống giường, hắn trực tiếp bế Lưu Ảnh lên rồi đặt vào bồn tắm, Lý Phương cũng bước vào để giúp Lưu Ảnh tẩy rửa thân thể.

Ngón tay mang theo những vết chai sần ra vào trong thân thể khiến sắc mặt của Lưu Ảnh ửng đỏ, hắn dựa vào cánh tay cầu Lý Phương, vẫn chưa từ bỏ ý định, “Lúc trước ngay cả đất liền cũng không thể lên, nay chẳng lẽ nghĩ rằng dựa vào người Thất Đất thì có thể giải quyết thủ vệ Giang Chiết hay sao? Nếu có thể đơn giản chiếm được Giang Nam thì người Thất Đất đã tự mình nắm quyền, làm gì đến phiên các người. Nhưng nếu thất bại thì nay người đã đắc tội lớn với Đỗ quốc chủ, Đỗ quốc chủ và Hoàng thượng có giao hảo, có nghĩa là người đã đắc tội với Hoàng thượng. Kết quả là chẳng với tới được bên nào, làm sao có ân huệ được nữa? A—”

Lý Phương bất ngờ xông đến suýt nữa làm Lưu Ảnh hồn phi phách tán, thật vất vả mới hít sâu được một hơi, Lý Phương ổn định vị trí của Lưu Ảnh, Lưu Ảnh quỳ gối tựa vào thành bồn, thất lưng bị Lý Phương kiểm soát, cái mông nhếch cao, bày ra góc độ vô cùng ướt át. Lý Phương lạnh lùng nhìn phía sau của Lưu Ảnh một lúc, cũng không nói lời nào mà trực tiếp tiến vào. Lưu Ảnh kêu rên một tiếng, ngón tay siết chặt thành bồn, khớp ngón tay trở nên trắng bệch, cổ cũng ngưỡng ra sau, đau đến mức ánh mắt cũng mất đi tiêu cự.

Đợi Lý Phương chấm dứt, lại tẩy rửa cho Lưu Ảnh, sau đó bế Lưu Ảnh ra khỏi bồn tắm rồi đặt lên giường, lúc này Lưu Ảnh vô cùng mệt mỏi, chìm sâu vào giấc ngủ. Hôm nay Lý Phương hơi giận, thấy chính mình khiến cho Lưu Ảnh thành ra đáng yêu đáng thương như vậy, liền vội vàng tìm được cao đến thoa cho Lưu Ảnh.

“Cũng chỉ có lúc này mới chịu nghe lời.” Lý Phương thầm than trong lòng rồi ôm lấy Lưu Ảnh mà ngủ.

Lý Phương thật sự định nhân dịp cháy nhà mà đi hôi của, Chương lão lục và Trịnh lão hổ của Hoài Dương rất cung kính với công tử, Lý Phương cũng biết Chương lão lục và Trịnh lão hổ có giao dịch riêng với công tử.

Mà Lý Phương cũng thật sự mong chờ công tử mưu phản thành công. Tốt nhất là như lời công tử đã nói, chiếm được hai tỉnh Giang Chiết.

Mặc dù trong tay của công tử có nhân mã của Chương lão lục và Trịnh lão hổ nhưng ưu thế vẫn không bằng Lý Phương. Để cho công tử làm vua thì cũng không sao, nhưng Lý Phương cho rằng với thực lực của hắn thì nhất định có thể chiếm lấy một miếng bánh từ trong tay của công tử.

Đến lúc đó muốn binh thì có binh, muốn tướng thì có tướng, vẫn tiêu dao như trước, hơn nữa còn được phân đất phong vương, chẳng phải hơn hẳn việc chiêu hàng triều đình gấp trăm lần hay sao?

Lý Phương cũng không ngốc, Lưu Ảnh là công tử dòng dõi thư hương, hướng chí Lưu Ảnh người ta vẫn chưa có tình cảm với hắn, hắn chỉ có thể dùng thủ đoạn áp bức như vậy thì mới có thể chiếm được Lưu Ảnh.

Chiêu hàng là sao?

Chiêu hàng? Hừ, nói thật dễ nghe, nhưng thực chất chẳng phải là đầu hàng hay sao?

Nếu hắn đầu hàng triều đình thì Lưu Ảnh nhất định sẽ quay về nhà. Mà Lưu Ảnh quay về nhà thì làm sao chịu duy trì quan hệ như vậy với hắn?

Mỗi khi nghĩ đến đây thì trong lòng của Lý Phương lại có chút khó chịu không nói nên lời.

Hắn cũng không phải loại công tử tao nhã vô tri vô giác, cũng không ngây thơ đối với tình nhân khôn khéo của mình. Ở đời này phải dựa vào nắm đấm để nói chuyện! Có cơ hội làm phiên vương thì đương nhiên Lý Phương phải bắt lấy.

Nhưng Lý Phương cũng không ngăn cản Lưu Ảnh đi gặp Nguyễn Hồng Phi.

Sắc mặt của Lưu Ảnh có chút tái nhợt, Nguyễn Hồng Phi thâm hiểu, nhẹ nhàng nói, “Trong lòng lão Lý biết rất rõ, người không cần nhiều lời với hắn. Qua một thời gian nữa sẽ là lúc hắn phải cầu đến người.”

“Lý Phương đắc tội Quốc chủ, thỉnh Quốc chủ đừng so đo với hắn.” Lưu Ảnh nói.

Những lời này thật sự rất giả dối, sắc mặt của Lưu Ảnh tiêu tụy như vậy, nhất định là bị Lý Phương làm khổ, vì sao lúc này lại nói thay cho Lý Phương, bất quá chỉ là nhắc nhở Nguyễn Hồng Phi một tiếng mà thôi. Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, cũng không hề để ý, “Ta vốn đến đây là vì Lý huynh và Trần huynh, nếu ở đây gặp phải bọn họ thì đương nhiên quá tốt. Lý huynh có suy nghĩ trái với ta thì cũng là chuyện bình thường. Chẳng qua ta muốn nói, hắn nên nhìn rõ hiện thực vẫn tốt hơn. Ý niệm trong lòng của hắn e rằng không thể toại nguyện.”

“Quốc chủ, ta nghe nói người Thát Đát rất lợi hại, lấy một chọi mười. Lần này người Thát Đát nam hạ, binh lực Giang Nam yếu ớt, Quốc chủ cảm thấy có thể bảo vệ được hay không?” Lưu Ảnh hỏi.

“Đáng lý người nên hỏi là binh lực của Giang Nam có thể chống lại người Thát Đát và hải tặc thừa dịp giậu đổ bìm leo hay không?” Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, hắn vốn có tướng mạo tuấn mỹ khuynh thành, lúc này thần thái phấn chấn, mỉm cười tao nhã thật khiến người ta khó có thể kháng cự. Lưu Ảnh tự nhận là người lãnh đạm, nhưng vừa nhìn thấy thần thái này của Nguyễn Hồng Phi thì lại nhịn không được mà đỏ ửng cả mặt.

Nguyễn Hồng Phi nhớ đến tiểu Minh ừ, nếu tiểu Minh ừ mà nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Lưu Ảnh thì nhất định sẽ nổi cơn ghen lôi đình, nhịn không được mà cười ha ha.

Lưu Ảnh lại càng đỏ mặt, Nguyễn Hồng Phi xua tay, “Người đừng để ý, ta cũng không phải đang cười người đâu.”

Lưu Ảnh là người rất thông minh, bèn thở dài, “Quốc chủ đang nghĩ đến ái nhân của mình ư?”

Nguyễn Hồng Phi chỉ cười mà không nói gì.

Lưu Ảnh nhịn không được mà thở dài một tiếng, Đỗ quốc chủ phong lưu tuấn mỹ như vậy mà lại chung tình với một củ khoai lang. Lưu Ảnh thật sự không hiểu củ khoai lang hay ghen kia có mị lực gì mà có thể làm được như vậy, nhưng đầu óc của hắn cũng rất nhanh nhạy, lập tức nghĩ rằng có lẽ Đỗ quốc chủ đang nghĩ đến Hoàng đế bệ hạ.

Nhắc đến Hoàng đế bệ hạ thì Lưu Ảnh lại có chút sầu lo, “Ta tự đề cử mình nhưng kết quả là chẳng làm được chuyện gì, quả thật là hổ thẹn với sự giao phó của bệ hạ.”

“Người ở đây là đã giúp được Hoàng thượng rồi.”

Đương nhiên Lưu Ảnh rất hữu dụng, chỉ cần Lưu Ảnh ở đây là đã có thành ý với triều đình, cũng chính là đường lui cho Lý Phương.

Huống chi Lý Phương rất để ý đến vị này.

Nếu không, với sự khôn khéo của Lý Phương thì hắn cũng không thể để Lưu Ảnh đến chỗ của Nguyễn Hồng Phi để tìm hiểu tin tức như vậy.

131. Chương 131

Lưu Ảnh được Nguyễn Hồng Phi chỉ điểm, sau khi từ chỗ của Nguyễn Hồng Phi trở về thì thái độ liền khác thường, cũng không chịu nói cái gì với Lý Phương.

Khiến Lý Phương vò đầu bứt tai, nôn nóng sốt ruột, nhịn không được mà phải hỏi.

Lưu Ảnh thần nhiên nói, “Ta ở đây thì đương nhiên phải xem sắc mặt của người mà làm việc, người đã phái người canh giữ ta khi ta đi ra ngoài, đương nhiên cũng sẽ có người bẩm báo với người. Còn nữa, nếu người mất hứng khi ta nói đến chuyện của đế đô thì ta tự nhiên sẽ không nhắc lại nữa. Về phần đi gặp Đỗ quốc chủ thì người cũng biết rồi đó, chỉ là trò chuyện uống trà mà thôi, chẳng nói gì khác cả.”

Lý Phương rất đa nghi cho nên mới hỏi Lưu Ảnh. Ai ngờ tiểu tử này hơi cáu gắt một chút, hần kè sát vào người Lưu Ảnh mà hỏi, “Nói như vậy là người không muốn quay về đế đô nữa à?”

“Quay về làm gì? Tuy rằng ta nhớ phụ mẫu trong nhà, nhưng nếu quay về thì phải giới thiệu người với phụ mẫu thế nào đây, nhà ta chỉ có một mình ta là nhi tử, phụ mẫu cũng đã lớn tuổi, tuyệt đối sẽ không cho phép ta ở cùng với người.” Lưu Ảnh thần nhiên nói, “Không quay về cũng không sao.”

Lý Phương nhất thời bị ghen hòng.

Lâm Vĩnh Thường gặp phiền phức.

An Định Hầu và Lương Đông Sơ dẫn theo Tướng quân Dương Châu và Tri phủ Dương châu đến quý phủ Tổng đốc của hắn.

Trong tay của An Định Hầu là một tờ truyền đơn, mà lúc này trên án thư của Lâm Vĩnh Thường cũng là một tờ truyền đơn.

Lâm Vĩnh Thường nhìn thấy bọn họ thì liền đứng dậy đón chào, cười nói, “Vì sao Hầu gia và chư vị lại nhàn rỗi đến đây? Chẳng lẽ có chuyện gì ư?”

An Định Hầu tinh mắt, đã nhìn thấy tờ truyền đơn trên án thư của Lâm Vĩnh Thường, bèn cười nói, “Hóa ra Lâm đại nhân đã biết. Chúng ta cũng vì chuyện này mà đến, Lâm đại nhân, những lời trong truyền đơn...”

“Đương nhiên là nói hư nói vượn.” Lâm Vĩnh Thường nói một cách quyết đoán.

Trên truyền đơn bảo rằng nguyên danh của Lâm Vĩnh Thường là Phạm Kế Nghiệp, cấu kết hải tặc, mượn Thượng phương bảo kiếm ép bức Tướng quân Phúc Châu là Thiệu Bình mở cửa thành Phúc Châu, toàn bộ Phúc Châu bị hải tặc đánh cướp, tử thương hơn một vạn người.

Một câu nói hư nói vượn của Lâm Vĩnh Thường cũng không thể phục chúng, Lương Đông Sơ tiến lên rồi khom người nói, “Đại nhân, theo lý ngài là thượng quan thì hạ quan không nên hoài nghi ngài, nhưng nay sự việc cấp bách, chúng ta đều biết trước khi đại nhân đến Hoài Dương đã được bệ hạ ban cho bảo kiếm của Thái Tổ. Nay đại nhân có thể mang bảo kiếm của Thái Tổ ra đây được không, để chúng hạ quan có thể xem xét một chút.”

Lâm Vĩnh Thường thần nhiên nói, “Không thể.”

Không chỉ là Lương Đông Sơ, ngay cả An Định Hầu cũng biến sắc.

Lâm Vĩnh Thường nói, “Bệ hạ ngự tứ Thượng phương bảo kiếm cho bản quan, không phải để cho chư vị đại nhân tùy ý xem xét.”

An Định Hầu khuyên nhủ, “Lâm đại nhân, nay là thời khắc hệ trọng, thỉnh đại nhân hãy mang Thượng phương bảo kiếm ra để chúng ta xem xét một chút, cũng xem như trấn an lòng quân và lòng dân.”

“Cho dù ta có mang bảo kiếm của Thái Tổ ra đây thì xin hỏi chư vị đại nhân đã có ai nhìn thấy nó chưa? Là thật hay là giả thì làm sao các người có thể kết luận được?” Lâm Vĩnh Thường thần nhiên hỏi.

Câu hỏi này khiến cho mấy người bọn họ bị á khẩu. Cho dù là An Định Hầu cũng chưa từng nhìn thấy thanh kiếm này, nguyên nhân chủ yếu là vì hoàng thất xem thanh kiếm này là bảo vật, người bình thường không thể nhìn thấy. Lúc ấy Minh Trạng nghĩ rằng Lâm Vĩnh Thường tuổi còn trẻ, khó có thể áp chế người khác, sợ rằng có người không phục Lâm Vĩnh Thường nên mới ban bảo kiếm cho Lâm Vĩnh Thường sử dụng.

Lâm Vĩnh Thường cũng biết thanh kiếm này rất quý, vì vậy cũng xem như bảo vật, xưa nay không đưa ra cho bất kỳ ai nhìn thấy.

Lâm Vĩnh Thường nói, “Tin tức này chỉ là nói xằng nói bậy lừa gạt dân chúng, làm loạn lòng dân, mấy vị đại nhân nếu có thời gian đến hỏi thăm ta sự tình là thật hay giả thì chỉ bằng ra ngoài điều tra nguyên nhân là ai đã đưa ra lời nói xằng bậy như vậy, cũng để trấn an dân chúng.”

An Định Hầu bỗng nhiên nói, “Tuy rằng ta không có diễm phúc được nhìn thấy bảo kiếm này nhưng Vĩnh Định Hầu thì đã được nhìn thấy.”

Lâm Vĩnh Thường nhìn về phía An Định Hầu, An Định Hầu kiên định nhìn lại Lâm Vĩnh Thường, nhẹ nhàng nói, “Năm xưa khi Thái thượng hoàng mới đăng cơ, Vĩnh Định Hầu đã phụng lệnh cầm kiếm này làm khâm sai đến Tây bắc giải trừ chức vị của lão Tĩnh Quốc Công, Bình Dương Hầu tiếp nhận vị trí của lão Tĩnh Quốc Công, thống lĩnh quân đội biên cảnh.”

“Hầu gia nhất định muốn xem kiếm?”

“Lâm đại nhân, ở thành Dương Châu này không chỉ có phủ Tổng đốc của người mà còn có Lương đại nhân, Dương tri phủ, Trịnh tướng quân, thê nhi của bản hầu và hơn mười vạn dân chúng.” An Định Hầu nghiêm mặt nói, “Lúc này toàn thành chuẩn bị chiến tranh, cũng không có thời gian phái người đến Phúc Châu nghiệm chứng lời đồn đãi là thật hay giả. Hôm nay nếu như có đắc tội với Lâm đại nhân thì đợi ngày sau ta chắc chắn sẽ đích thân nhận tội với đại nhân.”

Lâm Vĩnh Thường thoải mái gật đầu, “Được, đợi Vĩnh Định Hầu trở về thì cũng mang bảo kiếm của Thái Tổ ra đây, bản quan sẽ mời chư vị cùng nghiệm chứng.”

Muốn nhìn ra một chút khả nghi từ nét mặt của Lâm Vĩnh Thường là hoàn toàn vọng tưởng.

An Định Hầu có thể làm được Diêm vận tư thì đương nhiên không ngốc.

Lúc trước Tương Nghi thái trưởng Công chúa không tán thành việc cải cách phủ Công chúa, vẫn là An Định Hầu thuyết phục thê tử đi đường vòng cứu quốc mới khiến nhạc mẫu Tương Nghi thái trưởng Công chúa gật đầu đồng ý.

Thậm chí khi Lâm Vĩnh Thường đến Hoài Dương thì An Định Hầu cũng chưa từng làm khó dễ, ngược lại, hắn đã hỗ trợ rất nhiều trong việc cải cách thuế muối, ngay cả Lâm Vĩnh Thường cũng phải tán thưởng một tiếng, An Định Hầu là người hiểu chuyện.

An Định Hầu quả thật là người hiểu chuyện, hắn ở trong quan trường nhiều năm, nay Hoàng thượng trọng dụng Lâm Vĩnh Thường, cho nên An Định Hầu làm sao lại khó xử Lâm Vĩnh Thường cho được? Khó xử Lâm Vĩnh Thường chính là gián tiếp đánh vào mặt của đương kim Hoàng thượng.

Đánh vào mặt của đương kim Hoàng thượng thì khó tránh khỏi sẽ bị ghi hận.

Vì vậy An Định Hầu chẳng những tích cực phối hợp trong việc thuế muối, thậm chí hắn còn khách khí đối với Lâm Vĩnh Thường, sau khi Tiết Xuân Hoảng đột ngột qua đời, Lâm Vĩnh Thường tiếp nhận chức vị Tổng đốc Hoài Dương trong tình cảnh rối ren hỗn loạn, An Định Hầu đã bỏ công chiều cố rất nhiều.

Trước kia quan hệ của An Định Hầu và Lâm Vĩnh Thường xem như không tệ.

Nếu không cần thiết thì An Định Hầu cũng không muốn đắc tội Lâm Vĩnh Thường.

Nhưng từ khi Triệu Thanh Di cáo trạng thân phận của Lâm Vĩnh Thường thì An Định Hầu liền cảm thấy có điểm không đúng.

An Định Hầu thú nữ nhi của Tương Nghi thái trưởng Công chúa, phụ thân của An Duyệt công chúa vì cứu giá mà hy sinh, thuở nhỏ được Nhân Tông hoàng đế hết lòng yêu thương, nhiều năm ở trong cung, ngay cả Công chúa của Nhân Tông hoàng đế cũng thấp hơn bà ta vài phần.

An Duyệt công chúa đã gặp qua Phượng Khải Trạch, đương nhiên cũng biết mặt vài vị thư đồng của Phượng Khải Trạch.

Vụ án thân thế của Lâm Vĩnh Thường vừa được lan truyền thì An Duyệt công chúa đã lăm bắm về chuyện tướng mạo của Lâm Vĩnh Thường quả thật có một chút tương tự với thư đồng Phạm Kế Nghiệp của Phượng Khải Trạch.

Lúc ấy An Định Hầu cũng phải đổ mồ hôi hột dùm Lâm Vĩnh Thường.

Nhưng sự tình diễn ra tiếp theo lại chứng tỏ Lâm Vĩnh Thường thần thông quảng đại.

Tuy rằng An Định Hầu gặp Lâm Vĩnh Thường chưa được bao lâu, nhưng hắn đã gặp Phạm Lâm Hi. Thậm chí hắn cũng không xa lạ đối với nhi tử của Phạm Lâm Hi. Nay Lâm Vĩnh Thường đã ở tuổi tráng niên, tính về quan hệ huyết thống thì khó tránh khỏi có một chút tương tự.

Cho nên bất luận Lâm Vĩnh Thường thần thông quảng đại thế nào mà khiến Hoàng đế càng ngày càng tin tưởng hẳn, nhưng An Định Hầu đã sớm hoài nghi thân phận của hắn.

Bất quá cho dù An Định Hầu hoài nghi nhưng hắn cũng không phải người lắm miệng, cũng không đi nói lung tung ra ngoài.

Thậm chí thỉnh thoảng An Định Hầu còn cảm thấy Lâm Vĩnh Thường thật bản lĩnh.

Người tính không bằng trời tính, tuy rằng An Định Hầu tán thưởng tài năng của Lâm Vĩnh Thường nhưng chuyện chết người rốt cục đã xảy ra.

An Định Hầu thấy tờ truyền đơn trong tay của Lương Đông Sơ thì liền kinh hãi, dù sao trong lòng của hắn vốn nghĩ rằng khả năng Lâm Vĩnh Thường họ Phạm là rất cao. Mà Lâm Vĩnh Thường thật sự mang theo Thượng phương bảo kiếm đến Hoài Dương, nếu đúng như trong truyền đơn, Lâm Vĩnh Thường đem tất cả thù hận của gia tộc đổ lên đầu hoàng thất, phản quốc phản quân, nhất là người Thát Đát đang chuẩn bị nam hạ, như vậy kết cục của bọn họ ra sao thì cũng không thể nói trước.

Cho nên mặc dù có thật sự đắc tội với Lâm Vĩnh Thường hay không thì lúc này cũng chỉ có thể đắc tội hắn.

An Định Hầu ngồi ở phủ Tổng đốc chờ Vĩnh Định Hầu trở về.

Vĩnh Định Hầu xưa nay rất cẩn thận trong chuyện quân bị, hắn đích thân đi tuần thành, nhìn thấy có người cầm truyền đơn bàn tán xôn xao, bèn đoạt lấy để xem, nhất thời mặt mũi choáng váng. Bất quá Vĩnh Định Hầu phản ứng cực nhanh, hắn lập tức phái người điều tra toàn thành, xem có ai giấu mặt sinh sự hay không, nếu có thì xử lý theo quốc pháp.

Lúc này cũng mặc kệ mọi chuyện, việc ổn định trật tự mới là quan trọng nhất.

Dưới thủ đoạn chớp nhoáng nghiêm khắc của Vĩnh Định Hầu thì khi Vĩnh Định Hầu chuẩn bị quay về phủ Tổng đốc, số lượng truyền đơn thu được cũng khá nhiều, trong thành cũng không còn ai dám bàn tán xôn xao nữa.

Vĩnh Định Hầu đang định quay về phủ Tổng đốc để hỏi cho rõ ràng, đi nửa đường thì lại gặp được người mà hắn cũng không mấy quen thuộc cho lắm, Từ Doanh Ngọc.

“Hạ quan có một số việc muốn mật đàm với Hầu gia, là việc cấp bách, không biết Hầu gia có thời gian hay không?” Từ Doanh Ngọc vạch lên màn xe, thẳng thắn hỏi.

Vĩnh Định Hầu suy nghĩ, nha đầu này thì có chuyện gì mà cấp bách cơ chứ? Nhưng khi thấy Từ Doanh Ngọc tự xưng là hạ quan thì Vĩnh Định Hầu nhất thời nhớ đến nha đầu trước mặt cũng không phải đơn giản, đây là nữ quan của Hoàng thái hậu, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, lại nghe Từ Doanh Ngọc bảo là sự việc cấp bách thì Vĩnh Định Hầu liền nói, “Ta đang định quay về phủ Tổng đốc.”

Dù sao cũng gần đến nơi, nói chuyện ở phủ Tổng đốc cũng được.

Không ngờ Từ Doanh Ngọc lại lắc đầu, “Thỉnh Hầu gia cùng hạ quan đến Thiện Nhân Đường, cũng không mất bao nhiêu thời gian của Hầu gia đâu ạ.”

Vĩnh Định Hầu đành phải đi theo Từ Doanh Ngọc đến Thiện Nhân Đường.

Từ Doanh Ngọc xuống xe ngựa, dẫn Vĩnh Định Hầu đến mật thất nói chuyện. Từ Doanh Ngọc nhẹ nhàng giải thích, “Mật thất này là khi mua cửa hiệu đã có sẵn, Hầu gia cứ yên tâm, hạ quan là nữ nhân chân yếu tay mềm, cũng không có ác ý gì cả.”

Vĩnh Định Hầu nhìn không được mà cười, “Nha đầu, ta và phụ thân của ngươi chẳng kém bao nhiêu tuổi, ngươi đừng ở trước mặt ta mà giả vờ, có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi.” Nếu ngay cả một nữ nhân như Từ Doanh Ngọc mà cũng phải bất an thì Vĩnh Định Hầu thật uống phỉ mấy năm trời lẫn lộn trong quan trường. Tuy rằng Từ Doanh Ngọc rất có khả năng, nhưng xuất thân của Từ Doanh Ngọc lại là điều quyết định, lão tử lão nương và các huynh đệ đều ở trong nhà, năng ta làm sao có thể có ác ý cơ chứ?

Từ Doanh Ngọc thỉnh Vĩnh Định Hầu an tọa rồi cũng tự ngồi xuống ghế, sau đó bắt đầu thở dài, “Hầu gia cũng nhìn thấy truyền đơn ở trên đường rồi đúng không?”

Vĩnh Định Hầu cũng không thể bảo là không biết, Từ Doanh Ngọc hỏi, “Hầu gia có tin hay không?”

“Toàn lời vô căn cứ.” Vĩnh Định Hầu và Lâm Vĩnh Thường sớm biết mặt nhau, nhưng nếu nói đến quen biết thì chỉ là chuyện nửa năm nay. Hẳn tin tưởng nhân phẩm của Lâm Vĩnh Thường, cho dù Lâm Vĩnh Thường họ gì thì tuyệt đối cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Từ Doanh Ngọc an tâm một chút, “Khi hạ quan mới nhìn thấy tờ truyền đơn thì đã biết ác ý của người chủ mưu. Hạ quan lo lắng Lâm đại nhân ở quan nha không biết chuyện này, liền lệnh cho người hầu trong nhà đưa một tờ truyền đơn cho Lâm đại nhân xem thử, nghe người hầu bẩm báo, tuy rằng Hầu gia không tin nhưng An Định Hầu, Tuần phủ đại nhân, Tri phủ đại nhân và Tướng quân đại nhân đều đến nha môn phủ Tổng đốc, đang thỉnh Lâm đại nhân đem ra bảo kiếm của Thái tổ để xem xét thì mới có thể an tâm.”

Vĩnh Định Hầu cũng không phản đối với ý kiến này, nghiêm mặt nói, “Lòng người đang hoảng sợ, nếu Lâm đại nhân có thể cầm theo bảo kiếm của Thái Tổ đi một vòng trong thành thì nhất định có thể trấn an lòng dân.”

“Hầu gia, ngài có kiến thức rộng rãi, có nghĩ đến việc bảo kiếm của Thái tổ đã mất rồi hay không?” Từ Doanh Ngọc nghiêm túc hỏi.

Vĩnh Định Hầu biến sắc, một lúc lâu sau, đôi mắt sắc bén như chim ưng quét lên khuôn mặt của Từ Doanh Ngọc, trầm giọng nói, “Nếu bảo kiếm của Thái Tổ mất trong tay của Lâm đại nhân thì Lâm đại nhân xem như phạm phải tử tội!”

Từ Doanh Ngọc hơi tái mặt, ngón tay khẽ run, bất quá nàng vẫn trấn tĩnh nói, “Lâm đại nhân khó tránh khỏi tử tội, nhưng theo hạ quan thấy thì hiện tại ngoại ưu nội hoạn. Người Thát Đát sắp đến đây, lúc này nếu vì bảo kiếm của Thái Tổ mà định tội Lâm đại nhân thì Hoài Dương sẽ do ai cai quản?”

“Nếu Tổng đốc có tội thì theo luật sẽ do Tuần phủ tạm kiêm chức Tổng đốc.” Từ Doanh Ngọc nhìn khuôn mặt đoan chính trầm ổn của Vĩnh Định Hầu rồi nói, “Huống chi lúc này để đô bị bao vây, khó đưa ra thánh dụ. Cho dù có thể đưa thánh dụ ra khỏi để đô thì giờ khắc này ngoại trừ Lương tuần phủ cũng không còn ai khác tốt hơn để lựa chọn.”

Vĩnh Định Hầu hơi mím môi, quan hệ của hắn và Lương Đông Sơ cũng không tốt cho lắm.

Quân nhân đa phần là thẳng tính, như Vĩnh Định Hầu, lúc trước khi Lâm Vĩnh Thường gặp chuyện, Lương Đông Sơ lại đến quân doanh lung lạc hắn, nói ra nói vào, hàm ý sâu xa. Điều này làm cho Vĩnh Định Hầu có chút giao tình với Lâm Vĩnh Thường cảm thấy khó chịu đối với hành vi của Lương Đông Sơ, cho nên cũng không cho Lương Đông Sơ biết tin tức hữu ích gì khác.

Nếu Lâm Vĩnh Thường xuống đài thì Lương Đông Sơ... Vĩnh Định Hầu chà xát ngón cái và ngón trỏ với nhau, “Từ đại nhân có chuyện gì thì cứ nói thẳng đừng ngại.”

Từ Doanh Ngọc nghe được lời này thì trong lòng liền ổn định trở lại, “Tất nhiên Hầu gia vẫn còn nhớ rõ Hà nhị công tử từng bị oan uổng, Hầu gia ở để đô nhiều năm, có chuyện gì mà không rõ cơ chứ? Ngài vừa mới đến Hoài Dương thì liền có người muốn mời ngài xuống đài!”

“Nhưng Hầu gia và Lâm đại nhân lại có quan hệ ăn ý, có người liên tiếp xuống tay nhưng không lay động được hai người.” Từ Doanh Ngọc nhìn về phía Vĩnh Định Hầu rồi nói thẳng, “Nay nếu Lâm đại nhân bị trị tội, tuy tước vị của Hầu gia rất cao nhưng tính về chức quan thì phải nghe theo Lương tuần phủ chỉ huy. Đương nhiên nếu là ngày xưa thì cũng không có vấn đề gì lớn. Chỉ là giờ khắc này quân chính bất hòa, Hoài Dương lại gặp phải Thát Đát và hải tặc bắt tay giáp công. Nếu ngô nhỡ bị mất thành mất đất thì Hầu gia sẽ trở thành tội nhân của Hoài Dương! Trở thành tội nhân của nước nhà!”

“Hoàng thượng giao an nguy Hoài Dương cho Hầu gia, Hầu gia lại không thể bảo hộ mảnh đất này, tương lai còn có mặt mũi gì để quay về để đô gặp bề hạ?” Từ Doanh Ngọc lạnh lùng nói, “Lương tuần phủ ghen tị với Lâm đại nhân đã lâu. Nếu Hầu gia cho rằng hạ quan lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử, như vậy lúc trước khi Lương tuần phủ thấy Lâm đại nhân rơi vào vụ án với Triệu gia thì liền đến quân doanh giao hảo với Hầu gia, Hầu gia vẫn còn nhớ rõ chứ?”

“Hầu gia đường đường là đẳng thượng phu, làm sao có thể để ý đến kẻ tiểu nhân như vậy?” Từ Doanh Ngọc nói tiếp, “Hầu gia suy nghĩ một chút đi, lúc này Lâm đại nhân bị người ta hãm hại, không đảm bảo chức

quan, kẻ có lợi nhất sẽ là ai? Chẳng lẽ là Hầu gia? Hay là An Định Hầu? Hay là Tri phủ Dương Châu? Tướng quân Dương Châu?”

Từ Doanh Ngọc chậm rãi lắc đầu, trầm giọng nói, “Tất cả đều không phải!”

“Nếu Lâm đại nhân gặp bất trắc thì kẻ có lợi nhất chính là Lương Đông Sơ!”

“Nay Lương Đông Sơ gọi An Định Hầu, Tri phủ Dương Châu và Tướng quân đến chất vấn Lâm đại nhân, rõ ràng là muốn ép Lâm đại nhân đến đường cùng để đoạt lấy chức vị.” Từ Doanh Ngọc thấy Vĩnh Định Hầu không lên tiếng thì tiếp tục nói, “Chúng ta suy nghĩ xa hơn chút nữa, thử hỏi, nếu người an bài truyền đơn là Lương Đông Sơ thì sao? Hắn làm sao biết được bảo kiếm của Thái Tổ đã bị mất? Người khác không biết nhưng hắn lại biết, có lẽ cũng không phải không có liên quan đến hắn!”

“Nếu Hầu gia ngó lơ để Lâm đại nhân bị vu oan mà không tiến hành chi viện thì chính là đem an nguy của Hoài Dương vào tay của tên nghịch thần chân chính.” Từ Doanh Ngọc không nhanh không chậm mà nói, “Hạ quan nghe nói khi Thái thượng hoàng rơi vào tay của Nguyễn tặc, an nguy của đế đô đều là vì tấm lòng trung tình của Hầu gia nên mới không gặp loạn. Hầu gia được Thái thượng hoàng và Hoàng thượng tin tưởng, nếu vì Hoài Dương mà mất hết thanh danh cả đời thì hạ quan cũng phải cảm thán một tiếng.”

Vĩnh Định Hầu không giỏi ăn nói, nên những lời của Từ Doanh Ngọc đều được hắn chăm chú lắng nghe.

Đương nhiên Từ Doanh Ngọc có chút khoa trương, tỷ như việc Vĩnh Định Hầu không thích Lương Đông Sơ, nhưng nếu liên hệ Lương Đông Sơ với nghịch thần thì... cũng có chút hơi quá.

Vĩnh Định Hầu nói, “Như lời của Từ đại nhân, Lâm đại nhân đánh mất bảo kiếm, Lương Đông Sơ một lòng tư lợi, như vậy nếu giao Hoài Dương cho An Định Hầu thì thế nào?”

“An Định Hầu chỉ là Diêm vận tư, lúc trước căn bản không can thiệp đến chính sự ở Hoài Dương, nếu vô cớ không sử dụng Lương tuần phủ thì làm sao Lương tuần phủ có thể phục cho được?” Từ Doanh Ngọc là vì Lâm Vĩnh Thường nên đương nhiên sẽ phủ quyết việc chọn An Định Hầu, lại tiếp tục khuyên nhủ, “Ngay cả An Định Hầu, vốn là người thông minh cẩn thận, nếu Lương tuần phủ vô tội thì hắn làm sao lại đồng ý thay mặt nắm giữ chức vị này. Nếu không thỏa hiệp trước thì An Định Hầu sẽ phải gánh chịu tất cả.”

“Nếu Lâm đại nhân và Lương tuần phủ cùng xuống đài thì ai sẽ là người cai quản Hoài Dương?”

Vĩnh Định Hầu bắt đầu dè dặt, “Từ đại nhân có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi! Ta là người thẳng thắn, người không cần nói vòng vo đâu.”

132. Chương 132

“Lâm đại nhân và Lương tuần phủ xuống đài thì đương nhiên người đứng đầu Hoài Dương lúc này chính là Hầu gia.” Từ Doanh Ngọc bình tĩnh nói.

Vĩnh Định Hầu không hề nghĩ ngợi, lập tức xua tay từ chối, “Ta là quân nhân, cũng không có tài cán về chính trị.”

Thấy Vĩnh Định Hầu không hề do dự mà thẳng thừng từ chối lời đề nghị của mình thì Từ Doanh Ngọc mới yên lòng. Dù sao nếu lúc này Vĩnh Định Hầu muốn cướp lấy đại quyền của Hoài Dương thì quá đơn giản. Có cùng quan điểm với Vĩnh Định Hầu, Từ Doanh Ngọc cũng cho rằng tình hình hiện tại là ngoại ưu nội hoạn, tuy rằng Vĩnh Định Hầu có tài xuất chúng trong lãnh binh nhưng trên phương diện chính trị thì Vĩnh Định Hầu thua xa Lâm Vĩnh Thường.

Từ Doanh Ngọc mừng thầm khi Vĩnh Định Hầu có thể sáng suốt như vậy, nếu lời này của Vĩnh Định Hầu xuất phát từ thật lòng thì chuyện kế tiếp sẽ dễ dàng hơn. Từ Doanh Ngọc nghiêm mặt nói, “Hầu gia, hiện tại ngoại trừ ngài thì những người như An Định Hầu, Lương tuần phủ, Dương tri phủ, Trịnh tướng quân đều chưa từng nhìn thấy bảo kiếm của Thái Tổ, bọn họ nhất định chờ Hầu gia quay về nghiệm chứng để xem bảo kiếm của Thái Tổ là thật hay giả. Hạ quan mong muốn Hầu gia hãy suy nghĩ vì đại cục, tạm thời

tha cho Lâm đại nhân. Đợi Hoài Dương bình an thì triều đình sẽ tự động đến xử trí tội trạng của Lâm đại nhân.”

Hắn biết rõ Lâm Vĩnh Thường đánh mất bảo kiếm của Thái Tổ, vậy mà còn giúp giấu diếm để Lâm Vĩnh Thường tiếp tục cai quản Hoài Dương, đây xem như là tội khi quân. Vĩnh Định Hầu xưa nay trung thành, vẫn chưa lập tức nhận lời Từ Doanh Ngọc.

Tuy rằng biết rõ Vĩnh Định Hầu không có khả năng nhanh chóng nhận lời đề nghị này, nhưng sự trầm mặc của Vĩnh Định Hầu khiến Từ Doanh Ngọc cảm thấy lo lắng, nhịn không được mà tiếp tục nói, “Hầu gia, sau này đợi Hoài Dương bình an thì Hầu gia có thể đích thân áp giải Lâm đại nhân về để đô thỉnh tội, biểu thị lòng trung thành của Hầu gia. Cho dù Hầu gia không tin hạ quan nhưng cũng xem như tin được gia phụ. Tuy rằng chức vụ của hạ quan thấp kém, bất quá nay đang ở thành Dương Châu, cho dù là Thát Đát hay hải tặc đánh vào thành Dương Châu thì chúng ta đều phải xả thân cứu nước, bằng không thì làm sao còn mặt mũi để quay về đế đô?”

“Lúc này hạ quan nói thay Lâm đại nhân cũng không phải vì Lâm đại nhân mà là vì an nguy của hạ quan của Hầu gia và của Hoài Dương.” Từ Doanh Ngọc nói một cách khẩn thiết, “Hạ quan cũng không chỉ có một mình mình, phụ mẫu của hạ quan đều ở đế đô. Cho dù Hoài Dương thật sự gặp chuyện bất trắc thì việc này cũng không liên lụy đến hạ quan. Nhưng còn Hầu gia, nếu ngay cả Hoài Dương mà cũng không thể bảo vệ, như vậy bảo kiếm của Thái Tổ là thật hay là giả thì có ý nghĩa gì cơ chứ?”

Vĩnh Định Hầu thầm than, nha đầu này quả nhiên lợi hại, cũng không biết nói vòng vo tam quốc thế nào mà lại đem tầm quan trọng của Lâm Vĩnh Thường đặt ngang hàng với an nguy của Hoài Dương. Bất quá Vĩnh Định Hầu cũng phải thừa nhận hắn không muốn hợp tác với Lương Đông Sơ, huống chi lại đang lúc nguy ngập như vậy. Đế đô bị bao vây, Có thể hiểu rõ tâm trạng của Hoàng thượng như thế nào, nếu Hoài Dương xảy ra chuyện thì hậu quả khó có thể tưởng tượng.

Vĩnh Định Hầu và Từ Doanh Ngọc trở về phủ Tổng đốc, thêm cả Phạm Duy Phùng Trật cùng An Định Hầu, Lương Đông Sơ, Dương tri phủ, Trịnh tướng quân, toàn bộ những người có uy tín nhất ở thành Dương Châu đều có mặt.

Sắc mặt của Vĩnh Định Hầu cực kỳ lạnh lùng, trên khuôn mặt nghiêm nghị mang theo sát khí nhà binh, mọi người thi lễ với nhau, trong đây Lâm Vĩnh Thường có chức vị cao nhất, Vĩnh Định Hầu và An Định Hầu có tước vị như nhau.

“Bảo kiếm của Thái Tổ là bảo vệ quốc gia, làm sao có chuyện tùy tiện muốn xem thì xem?” Đôi mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Vĩnh Định Hầu đảo qua Lương Đông Sơ, “Chỉ là lời đồn đãi bịa đặt ở trên phố mà thôi. Ta và An Định Hầu cùng Lâm đại nhân đi nghiệm chứng là đủ. Hầu gia, người cảm thấy thế nào?” Lời này là hỏi An Định Hầu.

Đương nhiên An Định Hầu đồng ý.

Tuy rằng Lương Đông Sơ không phục nhưng rốt cục cũng không nhiều lời.

Lâm Vĩnh Thường đứng dậy dẫn hai người đi vào bên trong, sau một lúc lâu thì ba người cùng nhau đi ra. Vĩnh Định Hầu vẫn là khuôn mặt nghiêm túc. An Định Hầu lại vui vẻ thoải mái, cùng Lâm Vĩnh Thường vừa nói vừa cười, “Lúc này là ta lo lắng thái quá, xin Lâm đại nhân bỏ qua cho ta.”

“Hầu gia cũng là vì lo lắng cho dân chúng cho nước nhà mà thôi, Lâm mỗ làm sao lại dám nghĩ nhiều.” Lâm Vĩnh Thường nói, “Ngược lại trong thành đột nhiên có lời đồn đãi như vậy, xem ra là có người cố ý gây ra. Nếu không thể điều tra rõ ràng thì e rằng khó trấn an lòng dân.”

“Chính xác.” An Định Hầu nói vài câu thì liền đứng dậy cáo từ.

Vào giữa đêm, Lương Đông Sơ bị quan binh phủ Tổng đốc trói gô tống vào đại lao, phạm phải tội danh bịa đặt sinh sự, lừa gạt lòng dân, bao gồm cả một xấp giấy truyền đơn tìm được từ Lương gia, cùng với vài tên nô tài Lương gia bị bắt ngay tại trận, Lâm Vĩnh Thường không hề khách khí, cũng không để ý đến giờ giấc mà cứ thể chém đầu ngay ngày hôm đó.

Cảm xúc bất an ở trong thành rốt cục cũng dần dần lắng xuống, mọi người bình tĩnh đại ngộ: À, hóa ra là Tuấn phủ đại nhân ghen tị với Tổng đốc đại nhân, đặt điều sinh sự.

Lương Đông Sơ hận không thể ăn tươi nuốt sống Lâm Vĩnh Thường, Lâm Vĩnh Thường thản nhiên nói, “Lương đại nhân, ngài muốn thay thế Lâm mỗ thì cũng không sao, chẳng qua ngài hoàn toàn không nên bắt tay với loạn đảng. Người Thát Đát sắp tiến đến, ta cũng không thể bỏ qua cho ngài.”

“Lâm Vĩnh Thường, người nói vậy!” Lương Đông Sơ nắm hai song sắt thô ráp trong đại lao, khoe mắt như muốn nứt ra, tròng mắt sung huyết dữ tợn, “Phạm Kế Nghiệp, người biết rõ trong hai ta ai mới là loạn đảng! Người biết rõ ai mới là thư đồng ở Đông cung!”

Lâm Vĩnh Thường đã xoay người rời đi, không hề để ý đến Lương Đông Sơ, nếu không phải kiêng kỵ Lương thị ở Sơn Tây thì hẳn đã sớm giết chết Lương Đông Sơ. Lúc này hẳn không thể tiếp tục để Lương Đông Sơ gây phiền phức cho hắn.

Lâm Vĩnh Thường cảm thán với mọi người, “Lương đại nhân thật sự quá hồ đồ, ghen ghét bản quan thì cũng không sao, chẳng qua lúc này không nên làm chuyện mờ ám lừa gạt dân chúng như vậy.”

Dương tri phủ cũng thở dài, “Chứ còn gì nữa, nếu không phải Tổng đốc đại nhân anh minh thì chúng hạ quan suýt nữa đã bị Lương đại nhân lừa gạt.”

Lâm Vĩnh Thường cười nhẹ, “Chuyện này có xá gì? Lương đại nhân là Tuần phủ, hắn nói thì các người phải nghe theo thôi. Bản quan hiểu rõ việc này. Chỉ cần chúng ta cùng nhau bảo vệ Hoài Dương thì chính là công lao lớn nhất. Những kẻ có chút thủ đoạn như Lương đại nhân thì bản quan đã gặp quá nhiều.”

Dương tri phủ liên tục gật đầu.

Lâm Vĩnh Thường nghiêm mặt nói với Trịnh tướng quân, “Nay thành Dương Châu sẽ phó thác trong tay tướng quân!”

Trịnh tướng quân đứng dậy, nghiêm túc nói, “Hạ quan thề sống chết bảo vệ thành!” Hiện tại quốc gia gặp nạn, chính là lúc võ tướng lập công. Trịnh tướng quân vốn không am hiểu việc giương thương múa kiếm giữa các quan văn, hẳn chỉ không hy vọng đám thượng quan này tranh chấp với nhau sẽ khiến hắn mất đi cơ hội kiến công lập nghiệp mà thôi! Nghe những lời này của Lâm Vĩnh Thường thì Trịnh tướng quân nhất thời cảm thấy yên tâm, tinh thần liền trở nên phấn chấn!

So với Lương tuần phủ đã tâm bưng bưng đã tự mình chui đầu vào lưới thì Lâm tổng đốc nói chuyện đơn giản rõ ràng có vẻ hợp khẩu vị với Trịnh tướng quân hơn!

Lâm Vĩnh Thường quả thật không biết nên đối với Từ Doanh Ngọc như thế nào cho phải, rốt cục hắn hiểu được tâm tình của các cô nương khi gặp rủi ro trong những tuồng kịch, bọn họ vô cùng cảm kích ân cứu mạng của các công tử, sau đó nói một tiếng, “Không có gì để báo ơn, nguyện lấy thân báo đáp.”

Hắn thật sự không ngờ Từ Doanh Ngọc có thể giúp hắn thuyết phục Vĩnh Định Hầu.

Nữ nhân này quả thật thông minh nhạy bén...

Lâm đại nhân không có gì để báo đáp, đành phải tự mình tiếp tục hằm canh gà mời Từ Doanh Ngọc.

“Ta thấy muối muối hai ngày nay có chút gầy yếu.” Hà Hoa đã tiếp nhận nồi canh gà trong tay Nhạc Sơn, sau đó đi lấy bát đĩa, cũng lấy thêm cho Lâm đại nhân một bộ. Lâm đại nhân lải nhải dong dài, “Cũng không biết trận này sẽ đánh trong bao lâu, không tiện mở tiệc để cảm tạ muối muối một câu, đây là một chút tâm ý, hy vọng muối muối không ghét bỏ.”

Từ Doanh Ngọc nghe Lâm Vĩnh Thường cứ liên mồm muối muối, liền đem bát canh gà đẩy đến trước mặt Lâm Vĩnh Thường, Lâm Vĩnh Thường tiếp tục nói, “Lần trước ta có nói đến việc kết bái, muối muối còn nhớ hay không?”

“Vẫn nhớ.” Từ Doanh Ngọc đuổi Hà Hoa và Nhạc Sơn lui xuống, sau đó bưng lên bát canh gà rồi húp một ngụm nhỏ, một đôi mắt hiền hòa sáng rực nhìn thẳng Lâm Vĩnh Thường.

“Vốn định kết bái cùng muối muối, hầy, nhưng nay vật kia đã mất, nếu chúng ta kết bái thì e rằng sẽ liên lụy đến muối muối.” Lâm Vĩnh Thường xưa nay chỉ ở để đô làm quan, thật không ngờ địa phương này lại phức tạp đến như vậy. Lâm Vĩnh Thường cũng không phải người bất cần, ngay cả thị vệ giáp liềm chết ngăn cản cũng không thể chặn được kẻ trộm kiếm.

Từ Doanh Ngọc ở tại phủ Tổng đốc, xưa nay tai thính mắt tinh, chỉ cần đoán thì liền biết.

Từ Doanh Ngọc ung dung húp canh gà, cũng không nhìn Lâm Vĩnh Thường. Lâm Vĩnh Thường thở dài, “Ăn đức của muội muội đối với ta, ta thật không biết đến khi nào mới có thể báo đáp.”

“Không sao, rồi cũng có lúc đại nhân sẽ phải báo đáp thôi.” Từ Doanh Ngọc thấy bản mặt vô sỉ của Lâm Vĩnh Thường đã trở nên quần bách thì cũng không tiếp tục khó xử Lâm Vĩnh Thường nữa, chỉ cười một cái, “Lâm đại nhân không cần gặt ta, thứ kia chỉ là vật chết, chỉ cần có thể bảo vệ Hoài Dương là đã lập công, lấy công chuộc tội thì ít nhất đại nhân có thể bảo toàn tánh mạng.”

“Huống chi vật kia bị trộm đi ngay lúc này nhất định là có tác dụng, cũng không sợ nó sẽ không hiện thân.” Bát canh gà nhanh chóng nhìn thấy đáy, Từ Doanh Ngọc đưa bát cho Lâm Vĩnh Thường rồi nhắc cầm ra hiệu.

Lâm Vĩnh Thường thành thật khuyên nhủ, “Hầy, nữ hài tử không thể bày ra bộ dạng như vậy được. Ta là đại ca của muội, giúp muội mức canh mức cơm cũng không sao, nhưng nếu để người khác nhìn thấy thì khó tránh khỏi sẽ bảo là muội không có đức hạnh, về sau làm sao gả cho người ta đây.” Trong nháy mắt Lâm đại nhân lại mặt dày trở lại, mức bát canh đưa cho Từ Doanh Ngọc, còn lại nhai vài ba câu. Nghĩ rằng nha đầu này thật sự càng ngày càng làm càn, dám đường đường bảo Tổng đốc mức canh cho nàng.

Từ Doanh Ngọc cũng không để ý mà cứ tiếp tục húp canh.

Con người mà, rồi cũng có lúc đi đến giới hạn cuối cùng, tỷ như Lâm đại nhân, lúc đầu ở trước mặt Từ Doanh Ngọc thì bày ra bộ dạng tao nhã ôn hòa, đứng đắn quân tử. Sau này dần dần ở chung, Lâm đại nhân lộ ra bản mặt vô sỉ, uy nghi dần dần tiêu biến. Sau đó là nợ ân Từ Doanh Ngọc người ta càng ngày càng nhiều, bắt đầu gác kiếm hầm canh. Cho đến bây giờ thì ngay cả việc mức cơm mức canh cũng thuộc về hắn.

Sau này Lâm đại nhân thường xuyên hời hợt, quyền lợi của một đại nam nhân như hắn cứ như vậy mà dần dần mất đi. Lâm đại nhân cũng không cảm thấy quá trình của nó, nhưng đến cuối cùng nhìn lại kết quả thì xem như cũng khá bi đát.

Từ Doanh Ngọc không nhanh không chậm, tiến công, tiến công, lại tiến công. Lâm đại nhân không biết cố gắng, đành phải lui dần, lui dần, lui dần, lại lui dần.

Bữa cơm này Từ Doanh Ngọc húp hết một nồi canh gà, lại thêm hai bát cơm.

Cơm nước xong xuôi, Lâm Vĩnh Thường tự động bỏ trốn, thầm nghĩ, nhìn dáng thì gầy nhom mà lại ăn nhiều như thế, may mà sinh trong gia đình giàu có, bằng không thì nhà ai có thể nuôi được một nữ nhân tham ăn như vậy chứ?

Thành Phúc Châu.

Thiện Bình đứng trên tường thành, bên dưới có một đoàn người, tên cầm đầu đang ôm một thanh bảo kiếm lấp lánh rực rỡ gọi to lên phía trên, “Thiện tướng quân, Thượng phương bảo kiếm ở đây, ta phụng lệnh Lâm tổng đốc mà đến, vì sao Tướng quân vẫn chưa mở cửa thành?”

Vừa nghe thấy Thượng phương bảo kiếm thì Thiện Bình có chút kích động, sau đó lại suy nghĩ, lão tử nghe lệnh Tổng đốc Chiết Mân, Tổng đốc Hoài Dương của người phái người đến đây làm gì? Nếu là ngày xưa thì có lẽ Thiện Bình sẽ lập tức mở cửa thành, chẳng qua bọn họ đã sớm biết tin hai ngày nữa có lẽ người Thất Sát sẽ đến, Chiết Mân lại cận biển, Thiện Bình lo lắng có phải là hải tặc nhân lúc cháy nhà đi hôi của hay không, lúc này cho dù cẩn thận thế nào cũng không đủ.

Thiện Bình hô to, “Xin hỏi người ở dưới tên họ là gì, chức quan hàng thứ mấy, thượng cấp là ai? Phụng lệnh gì mà đến đây?”

Chương lão lục xì một tiếng khinh miệt rồi hô to, “Bản quan là quan võ hàng lục phẩm, thuộc hạ của Vĩnh Định Hầu, phụng lệnh Lâm tổng đốc gấp rút đến chi viện cho thành Phúc Châu.” Đây chính là điểm khác biệt mà hải tặc không biết. Tám đại Tổng đốc của cả nước xưa nay đều việc ai nấy lo, cho dù Hoài Dương có thật sự gấp rút chi viện Chiết Mân thì cũng phải do nhị vị Tổng đốc thông báo trước, sau đó Tổng đốc Chiết Mân ra lệnh cho thủ thành Phúc Châu. Phúc Châu mới chuẩn bị nghênh đón quân chi viện, mà quân

chi viện khi đến nơi phải tự giới thiệu, cầm theo thủ lệnh của Tổng đốc Hoài Dương, nghiêm chứng thân phận, đây mới xem là đúng thủ tục.

Nay tiểu tử đang đứng dưới thành chả có cái khi gì cả, chỉ có một thanh Thượng phương bảo kiếm mà dám lửa hấn mở cửa thành, thật sự là ngậy thơ! Thiện Bình cười to ba tiếng ha ha ha, sau đó trực tiếp phái người dùng cung tiễn tiếp đón đám người Chương lão lục. Chương lão lục dẫn người lui ra xa, Thiện Bình cao giọng quát to, “Tặc tử các ngươi dám lửa gia gia của các ngươi hay sao? Quan võ lực phẩm mà có thể dẫn theo cả vạn quân! Ngay cả nhi tử của Vĩnh Định Hầu e rằng cũng không có bản lĩnh như vậy đâu!” Thiện Bình trở nên âm trầm, trong lòng biết rõ người đến khác thường, lại mặc y phục quan quân, hấn oán hận vỗ lên tường thành. Đám người bên dưới bư hấn dừng mãnh, không chính tề quy củ như quan binh, e là...hải tặc lên bờ.

Không biết sẽ có bao nhiêu dân chúng phải gặp tai ương!

Chương lão lục vẫn chưa từ bỏ ý định, “Người dám xem thường Thượng phương bảo kiếm, Thiện Bình, người chắc chắn sẽ bị tử tội!”

Thiện Bình căn bản không để ý đến Chương lão lục, hấn lạnh lùng nói, “Xin lỗi, bản tướng chức vị thấp, vốn chưa từng được nhìn thấy Thượng phương bảo kiếm! Làm sao biết được kiếm trong tay người là thật hay là giả! Nói không chừng chỉ là một thanh sắt dát ngọc mà thôi! Như các ngươi, tưởng rằng thay đổi da thịt thì sẽ không phải là đạo tặc hay sao? Người nên thỉnh Lâm tổng đốc đích thân mang Thượng phương bảo kiếm đến chỗ của bản quan thì bản quan sẽ mở cửa thành! Nếu không, các ngươi dám tiến lên trước nửa bước thì ta nhất định giết không tha!”

Chương lão lục định dùng cách này để lừa mở ra vài thành trấn nhỏ, không ngờ đến thành Phúc Châu thì lại thất bại.

Tuy rằng rất mất mặt nhưng Lâm Vĩnh Thường phải thông báo cho vài Tổng đốc khác: Lương Đông Sơ tung tin đồn, có loạn đảng giả mạo Thượng phương bảo kiếm, thỉnh các chư vị đồng liêu thông báo cho thuộc hạ của mình, chớ nên mắc mưu.

Vài ngày sau, Tổng đốc Trực Đãi Lương Đông Bác nhận được tin này thì liền tức giận đập nát tách trà trong tay. Hấn thật sự là bất hạnh, Lương Đông Sơ chẳng phải ai khác mà chính là đường đệ của hấn.

Từ khi Lâm Vĩnh Thường nhậm chức Tổng đốc Hoài Dương thì Lương Đông Sơ đã bắt đầu ghen tị, muốn tìm cách kéo Lâm Vĩnh Thường xuống đài, tự mình độc chiếm công lao cải cách thuế muối. Lương Đông Bác đã sớm khuyên nhủ Lương Đông Sơ, bảo hấn an phận một chút.

Nhưng không biết Lương Đông Sơ nghĩ thế nào mà có chết cũng không chịu nghe.

Lương Đông Bác cai quản cảng Thiên Tân, đây là công trình vô cùng quan trọng, ngoại trừ thuế muối thì chính là cảng Thiên Tân. Nếu cảng Thiên Tân được xây xong thì Tổng đốc Trực Đãi như hấn sẽ được thăng chức làm tướng Nội các.

Lúc này Lương Đông Bác cũng không nguyện ý để đường đệ của mình gây thù kết oán với Lâm Vĩnh Thường

Rất rõ ràng, lúc trước Hoàng thượng chọn Lâm Vĩnh Thường làm quan chủ khảo ân khoa, sau đó lại đưa đến Hoài Dương để cải cách thuế muối, Lâm Vĩnh Thường rõ ràng là tâm phúc của Hoàng thượng, huống chi Lâm Vĩnh Thường cũng không dễ đối phó. Lương Đông Sơ lại không đạt hỷ vọng, lúc trước lợi dụng vụ án Triệu gia, hấn còn vận dụng không ít người để ném đá xuống giếng với Lâm Vĩnh Thường, nhưng cho dù giở trò nhiều lần như thế mà Lâm Vĩnh Thường người ta vẫn như hoa đào tươi cười đón gió xuân.

Ngược lại là đường đệ ngốc của hấn lại tự mình chui vào lưới.

Coi như Lâm Vĩnh Thường đã thắng áp đảo Lương Đông Sơ. Lương Đông Bác thở dài, kế tiếp không biết Lâm Vĩnh Thường sẽ ra tay thế nào. Bất quá cho dù Lâm Vĩnh Thường ra tay như thế nào thì hiện tại cũng không phải lúc để nội đấu.

Đế đô bị bao vây đã nửa tháng, Lương Đông Bác vẫn chưa nhận được lệnh gấp rút chi viện cho đế đô, trong lòng vô cùng nôn nóng.

Tất Trát cũng trải qua cuộc sống rất khổ sở.

Hắn là tân vương trong bộ lạc, hơn nữa hắn tự nhận là hiểu rất rõ người Thiên triều. Đầu lưỡi của Chương Thú đã khiến Tát Trát biết thế nào là sự xảo quyệt của người Thiên triều. Sự thắng lợi ở thành Đại Đồng đã khiến Tát Trát nhận ra sự yếu đuối của người Thiên triều. Đối với Tát Trát thì người Thiên triều chỉ là những con cừu có miệng lưỡi lợi hại mà thôi.

Tát Trát tưởng rằng người Thiên triều quả thật không chịu nổi một đòn.

Chỉ cần hắn hùng hổ chạy đến để đô thì tiểu Hoàng đế của Thiên triều sẽ như một vật nhỏ dễ dàng để hắn trở qua trở lại. Nhưng khiến Tát Trát không thể ngờ chính là để đô lại đảo điên quan điểm đối với người Thiên triều của hắn.

Còn xảo quyệt hơn cả Chương Thú, còn mạnh mẽ hơn cả quân Đại Đồng gấp trăm lần.

Sau lần đầu tiên thất bại, Tát Trát lại tiến hành hai lần công thành tiếp theo nhưng cũng thất bại. Hơn nữa, tên tiểu Hoàng đế đáng giận kia bắt đầu dùng cung tên tẩm dầu hỏa để bắn về phía bọn họ, kỳ thật lực sát thương của những mũi tên này không lớn nhưng lại có thể thiêu rụi lớp lông cừu mà người Thát Đát khoác trên thân để chống lạnh.

Mà kể vườn không nhà trống của Minh Trại cũng bắt đầu phát huy tác dụng, người Thát Đát bắt đầu đói bụng.

Tát Trát không thể không phái ra một tiểu đội đi tìm lương thực, nhưng thỉnh thoảng hắn sẽ phát hiện tiểu đội mà hắn phái đi bỗng nhiên lạc đường, biến mất không thấy, hoặc là sẽ tìm thấy những thi thể mất đầu.

Tuy rằng dân chúng yếu ớt nhưng nếu được trọng thưởng thì tất sẽ có người gan dạ, Minh Trại nói, một đầu người Thát Đát thưởng một trăm lượng bạc.

Dân chúng tầm thường có thể kiếm được một lượng bạc mỗi tháng đã là không tệ. Với một trăm lượng bạc mà vẫn chỉ tiêu như bình thường thì có thể đủ cho một nhà bốn miệng ăn sinh hoạt trong mười năm.

Trong mắt dân chúng, đây xem như một khoản ngân lượng cực lớn.

Chỉ cần giết một người Thát Đát thì có thể kiếm được một khoản lớn như vậy.

Quả thật là đầy cám dỗ.

Sau khi Tát Trát biết được việc này thì liền mắng to Minh Trại một trận. Trần Kính Trung nói, “Nay trong tay của chúng ta còn phụ tử Tấn Quốc Công, Khả Hãn, không bằng lấy phụ tử Tấn Quốc Công để trao đổi Cấp Mộc Nhĩ có được không?”

“Thêm năm mươi vạn con ngựa nữa.” Tát Trát vẫn ghi hận việc Chương Thú dọa dẫm lừa gạt hắn hết năm ngàn con ngựa.

“Chuyện này có thể thương lượng.” Trần Kính Trung nói.

Thiện Kỳ Hâu, Lâm Giang Hâu, Cẩm Y Hâu, Tiêu Dao Hâu, bốn người tề tụ trong cung để cầu tình cho phụ tử Tấn Quốc Công.

“Ai ngờ Dương Vũ Đồng lòng lang dạ sói, phản quốc phản quân, Tấn Quốc Công đã từng tuổi này mà lại gặp họa như thế.” Thiện Kỳ Hâu vô cùng cảm thán, “Còn thể tử của Tấn Quốc Công lại là hài tử vô tội, bệ hạ xưa nay từ bi, lần này Tấn Quốc Công trở về sẽ cảm động đến rơi lệ đối với bệ hạ.”

Minh Trại lại cười nói, “Đúng vậy, trăm cũng rất nhớ Tấn Quốc Công, không biết người Thát Đát có đối xử tốt với hắn hay không. Trăm đối đãi hậu hĩ đối với Cấp Mộc Nhĩ, nếu Tát Trát dám bất kính đối với Tấn Quốc Công thì trăm sẽ lập tức làm thịt Cấp Mộc Nhĩ để báo thù cho Tấn Quốc Công.” Từ khi gian nan thủ thành thắng lợi, đánh lui người Thát Đát khiến sĩ khí toàn thành tăng vọt, người Thát Đát vài lần tấn công cũng chỉ hao binh tổn tướng. Kinh thành để đô bình an, Minh Trại đã có thể hoàn toàn yên tâm. Minh Trại yên tâm khôi phục dáng vẻ ung dung như trước, càng thêm tao nhã cao quý. Càng khác biệt ở chỗ, trải qua trận chiến này, ngôn hành của Minh Trại càng thêm uy nghi, vận dụng các thủ đoạn chính trị càng thêm linh hoạt tự nhiên.

Giống như quân đội để đô đã lột xác, Minh Trại càng có thêm tri thức minh mẫn hơn trong các trận chiến. Cho dù lần này người Thát Đát phá quan tiến quân, dẫn đến tổn hại rất lớn, nhưng Minh Trại lại cảm

thấy khác với những lần trước có chút mất tự tin khi đối mặt với đám lão thần, lần này Minh Trạng đã bắt đầu nắm bắt được một chút gì đó.

Loại cảm giác chậm rãi nắm hết tất cả trong lòng bàn tay khiến Minh Trạng hoàn toàn nhận ra hần đã chạm đến hoàng quyền chân chính.

“Nếu bệ hạ giết chết Cáp Mộc Nhĩ thì e rằng Tấn Quốc Công cũng sống không nổi.” Lâm Giang Hầu vội la lên.

Minh Trạng nghiêm mặt nói, “Vài vị thúc bá nghĩ xem, tôn nghiêm quan trọng hay là tánh mạng quan trọng?”

Câu hỏi của Minh Trạng xưa nay đều rất xảo quyết, đám người nhất thời khó có thể trả lời, Thiện Kỳ Hầu bèn lên tiếng, “Ham sống sợ chết là chuyện bình thường.”

“Trẫm và Thiện Kỳ Hầu có quan điểm khác nhau.” Minh Trạng nghiêm mặt nói, “Xưa nay trẫm xem tôn nghiêm quan trọng hơn tánh mạng. Trẫm và các người đều không phải dân chúng tầm thường, trong thân thể của chúng ta đang chảy huyết thống của Thái Tổ hoàng đế, vô cùng cao quý. Nếu vì ham sống sợ chết mà đánh mất tôn nghiêm thì thật sự có thẹn với Thái Tổ hoàng đế ở trên trời.”

“Trẫm biết lần này người Thát Đát tập kích là vì có người muốn trẫm dời đô nam hạ bỏ trốn.” Minh Trạng cười lạnh, “Trẫm đường đường là Hoàng đế Đại Phượng, làm sao có thể làm chuyện bôi nhọ tổ tông như vậy! Trẫm sẽ ở trong hoàng cung Đại Phượng này, trẫm thân là thiên tử, dân chúng trong thành đều là con dân của trẫm. Thiên tử thủ biên cương, quân vương chết vì xã tắc! Trẫm thà chết chứ không lui!”

“Thân này tâm này không phải là của trẫm mà là của dân chúng thiên hạ.” Minh Trạng nhìn về phía Lý Bình Chu, “Lý tướng, lời này của trẫm có đúng hay không?”

Lý Bình Chu kính trọng tôn thất nhưng không gần gũi với bọn họ, hơn nữa Tấn Quốc Công bị người Thát Đát bắt làm tù binh, hần vốn rất lo lắng Hoàng thượng sẽ đồng ý trả giá cao để chuộc về Tấn Quốc Công, Lý Bình Chu vội nói, “Lời này của bệ hạ quả thật là thánh minh.” Rốt cục cũng nói ra những lời phù hợp với thân phận.

Minh Trạng tiếp tục nói với Thiện Kỳ Hầu, “Chúng ta họ Phượng, được thượng thiên ưu ái có thể cai quản giang sơn vạn thế này. Nhưng theo ý trẫm, thượng thiên cũng không phải phái chúng ta đến hưởng phúc, mà là để thống trị quốc gia, giúp cho quốc gia càng thêm ấm no giàu có, khiến cho cuộc sống của dân chúng càng ngày càng tốt đẹp. Trẫm nghĩ như thế, trẫm tưởng rằng các thúc bá cũng nghĩ như thế, ngay cả Tấn Quốc Công ở chỗ của Tát Trát cũng sẽ nghĩ như thế.”

Lời nói quỷ thần này của Minh Trạng khiến tâm tư của đám người Thiện Kỳ Hầu chậm rãi chìm xuống đáy cốc.

Trần Kính Trung tự tiến cử làm sứ thần, dù sao thì Tát Trát cảm thấy người Thiên triều khó chơi, hần đương nhiên rất vui khi thấy thúc thúc tự mình tiến cử đi sứ Thiên triều.

Trần Kính Trung đến đây nhưng Minh Trạng không gặp hần, trực tiếp phái ra Lý phiên viện Chương Thú.

133. Chương 133

Biểu hiện của tiểu Hoàng đế Đại Phượng khiến Trần Kính Trung cơ hồ có ảo giác chính mình mới là người bị đánh đến cửa nhà, chỉ có thể co đầu rút cổ.

Thế nhưng lại phái Chương Thú đến gặp hần, Trần Kính Trung cảm thấy cực kỳ không vui, bởi vì nếu tiểu Hoàng đế bày ra tư thái như vậy thì Trần Kính Trung đã có thể đoán được điều kiện mà hần đưa ra e là tiểu Hoàng đế không dễ dàng chấp nhận.

Dù sao Trần Kính Trung cũng là người thông minh, cho dù không vui cũng sẽ không bày ra bản mặt khó chịu cho Chương Thú nhìn thấy, hắn trực tiếp đứng dậy nói, “Nếu Hoàng đế của quý quốc không muốn triệu kiến bốn vương thì tốt nhất là bốn vương nên trở về.”

“Điện hạ.” Chương Thú đương nhiên phải mở miệng ngăn cản, ôn hòa cười nói, “Lần trước tiểu thần đến chỗ của điện hạ được điện hạ ân cần chiêu đãi. Lần này điện hạ đến để đồ, cho dù không được bệ hạ phân phó thì tiểu thần cũng sẽ thỉnh chỉ Hoàng thượng để diện kiến điện hạ, bày tỏ tình hữu nghị.”

Phong độ của Chương Thú rất tốt, cười hỏi, “Nếu cần tiểu thần giúp gì thì điện hạ cứ lên tiếng, tiểu thần sẽ dốc hết toàn lực vì điện hạ.”

Trần Kính Trung nghe nói như thế thì không khỏi cười lạnh, “Chương đại nhân nói như vậy sẽ khiến tiểu Vương cho rằng Thát Đát chúng ta mới là bên bại trận.”

“Đúng vậy.” Nếu không phải bệ hạ đã phân phó thì hẳn thật sự nói không được lời này. Chương Thú sờ lên hàm râu ngắn chỉnh tề trên môi, lại cười nói, “Điện hạ, ngày hôm trước các người lại bị đánh bại, chẳng phải hay sao?”

Trần Kính Trung nháy mắt sầm mặt, Chương Thú liên mồm nói, “Nhưng bệ hạ của chúng ta nghĩ rằng lần này mục đích điện hạ đến đây là dĩ hòa vi quý. Bệ hạ của chúng ta xưa nay từ tâm, người Thiên triều của chúng ta cũng hòa nhã, nếu mọi người đều có chung mục đích, như vậy ngồi xuống nói chuyện vẫn tốt hơn động đao động thương, không phải hay sao? Vì vậy bệ hạ phái tiểu thần đến tiếp đón Trần Vương điện hạ.”

“Lần này ta đến đương nhiên là vì hòa bình.” Trần Kính Trung thản nhiên nói, “Nhưng thật đáng tiếc Hoàng đế của các người vẫn chưa biểu hiện đầy đủ thành ý để nhận lấy sự hòa bình từ người Thát Đát chúng ta. Chương đại nhân, lần trước người đi sứ Thát Đát chúng ta, Khả Hãn cũng chưa từng có chút bạc đãi. Hôm nay ta đến để đồ, ta là thúc thúc của Khả Hãn, Hoàng đế các người không đích thân gặp ta. Ta muốn nói vài lời rất quan trọng, xin thứ cho ta không thể nói với Chương đại nhân.”

Trần Kính Trung vẫn duy trì tôn nghiêm của chính mình, “Ta ở lại để đồ ba ngày, nếu trong ba ngày này không thể gặp được Hoàng đế của các người thì ta sẽ trở về. Nếu không thể dùng ngôn ngữ để giải quyết vấn đề thì đành phải dùng đao thương để giải quyết.”

Trần Kính Trung ở thế không bạo lực thì không hợp tác, nhưng hai nước tương giao không chém sứt thân, vì vậy để đồ cũng không thể sử dụng bạo lực với Trần Kính Trung. Chương Thú thấy Trần Kính Trung kiên quyết đòi gặp bệ hạ thì đành phải quay về chuyển lời của Trần Kính Trung.

Thật lâu sau này Trần Kính Trung cứ quen gọi Minh Trạ là: Hoàng đế Thiên triều xảo quyết.

Nay tuy chưa nhìn thấy Minh Trạ nhưng Trần Kính Trung đã thấp thoáng cảm giác được tiểu Hoàng đế cũng không phải là người dễ đối phó. Biết rõ hắn là thúc thúc của Tát Trát, là nhân vật quan trọng của Thát Đát nhưng chỉ phái Chương Thú đến gặp, xem ra tiểu Hoàng đế muốn trấn áp khí thế của hắn.

Nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau Trần Kính Trung cũng không được nhìn thấy Minh Trạ, bất quá hắn được gặp diệt tử của mình là Cáp Mộc Nhĩ.

Sắc mặt của Cáp Mộc Nhĩ thật không tệ, ít nhất tốt hơn Trần Kính Trung ngàn dặm hơn ba chinh chiến rất nhiều, trắng trẻo hồng hào, không như bình thường. Hơn nữa Cáp Mộc Nhĩ mặc y bào Thiên triều, mọi thứ trên người đều rất tinh xảo, rất hợp với phong thái cao quý của Cáp Mộc Nhĩ, trên người cũng không hề nhếch nhác như một tù binh.

Trần Kính Trung cảm thấy an tâm một chút, vỗ vỗ cánh tay của Cáp Mộc Nhĩ, “Cáp Mộc Nhĩ, nhìn thấy người thì rất cục cựa cũng có thể an tâm.”

Cáp Mộc Nhĩ cúi Trần Kính Trung ngồi xuống, rất khó nói trong mắt là cảm động hay có cảm xúc gì khác, thật phức tạp, một lúc lâu sau mới mở miệng, “Ta tưởng rằng cả đời này không còn cơ hội được gặp lại thúc thúc.”

“Làm gì có chuyện đó.” Trong mắt của Trần Kính Trung cũng có ý tứ khác, “Ta chưa từng quên người, Cáp Mộc Nhĩ. Lần này chúng ta bắt được Tần Quốc Công, nếu có thể thì sẽ dùng phụ tử Tần Quốc Công để đổi lấy người.”

“Thúc thúc, làm sao Tát Trát có thể đồng ý để ta trở về cơ chứ?” Cáp Mộc Nhĩ thở dài, “Thúc thúc không cần lo lắng cho ta.”

Trần Kính Trung nói, “Chỉ cần có một chút cơ hội thì cũng phải thử.”

Thấy sắc mặt của Cáp Mộc Nhĩ không tốt, Trần Kính Trung bèn đổi đề tài, “Hoàng đế Thiên triều đối với người có tốt hay không?”

“Hoàng thượng chưa từng thất lễ với ta.” Đây là Cáp Mộc Nhĩ nói thật lòng, kỳ thật sinh hoạt của một tù binh như hắn ở đây còn được đối đãi hậu hĩnh hơn cả lúc ở Tây Bắc, thức ăn chi phí, tất cả đều hơn hẳn khi xưa. Cho dù người Thát Đát phá nát Đại Đồng, dẫn binh bao vây để đô, có bao nhiêu người giương cờ đòi giết chết Cáp Mộc Nhĩ nhưng Minh Trạh vẫn bảo hộ hắn. Ngay cả nô tài bên cạnh cũng cung kính, chưa từng sỉ nhục vì hắn là một tù binh.

Rốt cục Trần Kính Trung cũng an lòng, “Như vậy thì tốt.”

Nói xong câu đó, trong lúc nhất thời thúc điệt hai người lại ngồi im không lên tiếng.

Minh Trạh cũng đang cùng các đại thần của mình nghị sự.

Thát Đát phái sứ thần, nhất định là muốn đàm điều kiện, mọi người có quan điểm thế nào.

Triều thần nhất thời chia thành ba phe. Một phe là tôn thất do Thiện Kỳ Hầu cầm đầu, tìm mọi cách chuộc phụ tử Tán Quốc Công trở về. Một phe do Lý Bình Chu cầm đầu, nếu điều kiện mà người Thát Đát đưa ra không quá đáng thì có thể đáp ứng bọn họ, cũng giúp để đô giải nguy. Một phe do Vĩnh Ninh Hầu cầm đầu, chúng ta liên tiếp chiến thắng, cần gì phải khách khí với Thát Đát, cứ lấy đao thương ra mà nói chuyện là được.

Minh Trạh nghe bọn họ ầm ĩ một trận, cuối cùng kết luận: Gặp Trần Kính Trung trước rồi tính sau.

Vì vậy ngày thứ ba Trần Kính Trung mới được gặp Minh Trạh.

Cho dù ở mặt ngoài thì người Thát Đát chiếm ưu thế nhưng Trần Kính Trung vẫn hành lễ như cũ, Minh Trạh miễn lễ cho ngồi.

“Nghe nói người cứ đòi phải gặp trẫm cho bằng được.” Minh Trạh thần nhiên mỉm cười, quan sát Trần Kính Trung, người này chỉ khoảng ba mươi, cho dù cuộc sống trên thảo nguyên gắn liền với nắng gió, nhưng Trần Kính Trung xuất thân cao quý, đương nhiên cũng rất biết hưởng thụ. Hơn nữa Trần Kính Trung xưa nay yêu quý văn hóa Hán tộc, trên người tuy mặc y phục Thát Đát nhưng cử chỉ hành vi lại đem sự lỗ mãng vô lễ của người Thát Đát chuyển sang một loại khí chất mạnh mẽ mà vẫn toát lên sự tao nhã, loại khí chất này khiến Trần Kính Trung thoát nhìn có vẻ tràn ngập mị lực, Minh Trạh nhìn không được mà nhìn nhiều một chút, sau đó cười nói, “Trẫm nghĩ, mặc dù người có chuyện muốn nói với trẫm nhưng điều lo lắng nhất trong lòng chính là Cáp Mộc Nhĩ.”

Nhắc tới Cáp Mộc Nhĩ thì Trần Kính Trung bèn đứng dậy cảm tạ, “Bệ hạ đối đãi tử tế với Cáp Mộc Nhĩ, chừa cho hắn tôn nghiêm của một Vương tử khiến tiểu Vương vô cùng cảm kích.” So với sự đối đãi của người Thát Đát dành cho phụ tử Tán Quốc Công thì Cáp Mộc Nhĩ hoàn toàn là sống trên thiên đường.

Nếu để tiểu Hoàng đế biết bọn họ bạc đãi phụ tử Tán Quốc Công thì chắc chắn sẽ không vui. Sau khi trở về nhất định phải cải thiện tình hình sinh hoạt của phụ tử Tán Quốc Công mới được.

“Cáp Mộc Nhĩ đã là tù binh, đương nhiên trẫm vẫn phải có một chút độ lượng chứ.” Minh Trạh nhếch môi, “Nhưng mà không biết Tát Trát đối đãi với phụ tử Tán Quốc Công thế nào? Thật sự khiến trẫm rất lo lắng đấy.”

Trần Kính Trung vội đáp, “Bệ hạ an tâm, Khã Hãn biết rõ thân phận của phụ tử Tán Quốc Công cao quý cho nên cũng không dám bạc đãi.”

Minh Trạh thở dài, “Hãy, chỉ sợ Tát Trát lực bất tòng tâm mà thôi.” Nhìn Trần Kính Trung rồi nói tiếp, “Nghe nói hiện tại ngay cả lương thực mà các người cũng không đủ ăn, thường xuyên ra ngoài cướp bóc, trẫm thật lo lắng cho dân chúng của trẫm, cũng rất lo lắng cho quân đội Thát Đát của các người.”

Tiểu Hoàng đế này cái gì cũng biết hết.

Nhưng Trần Kính Trung lại không thể không thừa nhận, nếu để Hoàng đế biết việc cung cấp lương thực của bọn họ xuất hiện vấn đề thì sẽ vô cùng hậu hoạn. Còn nữa, có lẽ Hoàng đế cũng không biết việc này mà chỉ đang lừa hấn mà thôi. Trong lòng của Trần Kính Trung biết rõ, hấn mỉm cười, “Bệ hạ quá lo lắng rồi, nay quân lương của Thát Đát dồi dào sung túc, hậu phương không ngừng cung cấp, cho dù ở lại để đô thêm một năm rưỡi nữa thì cũng không thành vấn đề.”

Âu Dương Khác nghe lời này thì đã tức đến phồng mang trợn má, nổi giận mắng, “Tiểu thần vô lễ, để đô là quốc đô của Đại Phượng, há có thể để người man di các người nói đến là đến?” Vung tay áo, lại tiếp tục trách mắng, “Thật sự quá vô lễ!”

Trần Kính Trung lại không lộ ra sắc mặt giận dữ, chỉ hơi nâng cằm, trong lời nói tiện thể ám chỉ, “Vị đại nhân này nói có lý, chúng ta là man di, nhưng chẳng phải chúng ta nói đến là đến hay sao, cũng chẳng hao phí một chút sức lực nào cả.”

Âu Dương Khác tức đến mức nghẹn họng.

Minh Trạ dùng ánh mắt áp chế cơn giận của Âu Dương Khác, hấn cười nhạt, “Đúng vậy, các người đến đây thì trẫm cũng rất hoan nghênh. Trẫm nghĩ Tát Trát đã đến cửa nhà trẫm thì cũng không dễ dàng gì. Trẫm đây sẽ thay Tát Trát tính toán một chút.”

“Kính Trung, người cũng là người có danh dự uy tín trong quân Thát Đát. Hãy, lời này nếu trẫm nói với đám người Âu Dương thì có lẽ bọn họ vẫn không thể hiểu rõ. Bất quá trẫm nói với người thì người nhất định hiểu được.” Minh Trạ thấy Trần Kính Trung lộ ra tư thái chăm chú lắng nghe thì liền mỉm cười, tiếp tục nói, “Từ khi trẫm làm Hoàng đế thì trẫm phát hiện ra một quy luật.”

“Tuy rằng dân chúng tung hô vạn tuế với trẫm nhưng kỳ thật dân chúng cũng không hề để ý đến việc ai làm Hoàng đế.” Minh Trạ hỏi, “Trần Vương biết dân chúng để ý cái gì hay không?”

Suy nghĩ một chút, Trần Kính Trung nói, “Dân chúng chỉ để ý đến sinh hoạt của mình mà thôi.”

Minh Trạ tán thưởng rồi gật đầu một cái, cười nói, “Trẫm sớm nghe Chương Thú bảo rằng Trần Vương điện hạ tinh thông điển tịch của người Hán, rất khác với người bình thường, hiện tại trẫm đã tin.”

“Trần Vương nói đúng, nhưng xác thật mà nói thì dân chúng để ý nhất chính là một ngày ba bữa của bọn họ.” Minh Trạ quay trở lại chuyện chính, ôn hòa nói, “Dân chúng của trẫm là con người, dân chúng Thát Đát của các người cũng là con người. Là con người thì phải ăn uống. Ai làm Hoàng đế thì có gì quan trọng đâu? Đại Phượng từ đời Thái Tổ hoàng đế truyền đến trẫm, hơn một trăm năm, ngôi vị hoàng đế thay đổi, dân chúng vẫn vui đầu vào lo miếng cơm manh áo. Giống người Thát Đát các người, lão Khả Hấn qua đời, Tát Trát đăng cơ, người Thát Đát vẫn thả ngựa chăn cừu, đến hôm nay tấn công để đô, chỉ cần cho bọn họ cái ăn thì bọn họ sẽ đi theo Tát Trát.”

“Nói cho cùng thì con người sống cũng chỉ vì cái ăn mà thôi.” Minh Trạ nói, “Trẫm ngồi ở để đô, là minh quân hay là hôn quân thì hoàng thân quốc thích, bá quan văn võ triều đình, thậm chí là người Thát Đát của các người sẽ để ý, nhưng dân chúng thì khác, chỉ cần có miếng cơm thì dân chúng mặc kệ là ai ngồi trên ngai vàng, mặc kệ người ngồi trên ngai vàng là minh quân hay là hôn quân!”

“Nhiều lúc dân chúng rất yên ổn và yếu đuối.” Minh Trạ chống tay lên đầu rồng trên long ỷ, thân mình hơi nghiêng, lộ ra tư thế nhàn nhã, “Chỉ có một tình huống mà dân chúng sẽ phát cuồng, đó là lúc đói khát.”

“Dân chúng đói khát, thậm chí người ta có thể cắt nôi mà ăn. Nếu quân đội đói khát...” Minh Trạ lộ ra nụ cười thần bí, “Sẽ như thế nào thì trẫm cũng chưa từng được chứng kiến.”

Trần Kính Trung nghe Minh Trạ quanh co lòng vòng ám chỉ việc thiếu quân lương của Thát Đát, hấn liền cắn răng chống cự, cười nói, “Bệ hạ lo lắng thái quá rồi, nếu hiện tại bệ hạ thiếu lương thực đến mức này thì không bằng suy xét một chút, Khả Hấn của chúng ta đưa ra điều kiện, bệ hạ là minh quân thịnh thế, chỉ cần bệ hạ đồng ý thì Khả Hấn sẽ lập tức lui binh, bệ hạ có thể giữ vững hòa bình cho vạn dặm giang sơn.”

Minh Trạ nghiêng đầu, lộ ra nụ cười khế, “Vì sao trẫm phải suy xét lời đề nghị của Tát Trát? Mấy lần chiến tranh gần đây thì người bại cũng chẳng phải là trẫm. Trần Vương, chưa nói đến việc các người vẫn còn ở ngoài thành, cho dù các người có thể đánh vào được kinh thành, chỉ vài người Thát Đát như các người mà muốn chiếm được giang sơn của trẫm thì thật sự là mơ mộng hão huyền!”

Trần Kính Trung định lên tiếng thì Minh Trạ̣m đã vung tay chặn lại, nhượ́ng mày nói, “Trần Vượ̀ng, để trặ̉m giải thích tình huộ́ng hiện tại của người Thạ́t Đậ́t các người một chụ́t.”

“Bộ lạc Ộn Đạ̣t bộ và Cạ́p Luậ̀n đã nam hạ, nhưng để trặ̉m nói cho các người nghe, hôm qua trặ̉m đã nhận được tin thắng trận.” Minh Trạ̣m thuận miệng nói lung tung, nửa thật nửa giả, “Các người và bộ lạc Ộ Tặ́c có thể đến để độ lần này bất quá là do có Dương Vũ Đượ̀ng nội ứng, bất ngờ làm phản, vì thế các người mới dễ dàng thắng lợi như thế. Cũng khiến cho các người tiến đến Thiên triều nhanh chóng, thúc đẩy cuộc gặp mặt này giữa người và trặ̉m.”

“Nhưng mà, Trần Vượ̀ng, các người lại không có bất cứ ưu thế nào cả.” Minh Trạ̣m trầm giọng, “Trước khi các người đến thì trặ̉m đã dời dân chúng khỏi nơi này. Mấy ngày nay các người tìm lương thực khắp nơi, chắc là đã phát hiện vào mùa đông ngay cả cây cỏ dưới đất cũng không có để mà ăn. Trặ̉m đã sớm hạ lệnh, phàm là những thứ có thể mang đi thì dân chúng phải mang đi, nếu không thể mang đi thì phải thiêu hủy tất cả. Có vài thứ nếu không thể chắc chắn thì trặ̉m cũng sẽ không lưu lại cho các người dù chỉ là một xu một hào! Trặ̉m biết người Thạ́t Đậ́t đã bắt đầu đói khát.”

Khi Trần Kính Trung muốn phủ định thì Minh Trạ̣m đã phái người dâng cho Trần Kính Trung xem một phần mật tín, vì là mật tín nên phía trên cũng chỉ có một câu: Thạ́t Đậ́t không có lương thực, bệ hạ đóng chặt cửa thành, xem như thắng rồi.

Trần Kính Trung không hiểu rõ, Minh Trạ̣m mỉm cười, “Trần Vượ̀ng tinh thông Hán học, chẳng lẽ không cảm thấy dòng chữ phía trên rất quen thuộc hay sao?”

Thấy Trần Kính Trung vẫn không nói lời nào, Minh Trạ̣m nói tiếp, “Chẳng lẽ Trần Vượ̀ng nghĩ rằng Dương Vũ Đượ̀ng giết Lý Bình Nhân, giúp các người mở cửa Đạ̣i Đượ̀ng thì sẽ trung thành với người Thạ́t Đậ́t các người hay sao?”

“Trặ̉m biết giữa các người là quan hệ hợp tác.” Minh Trạ̣m nói, “Ộ Đạ̣i Phượ̀ng, có người âm thầm mưu phản muốn ép trặ̉m thoái vị. Nhưng từ khi trặ̉m đăng cơ đến nay thì quốc thái dân an, dân chúng giàu có ấm no, triều thần trung thành với trặ̉m, không tìm ra được lý do gì để ép trặ̉m phải thoái vị, cho nên mới có người tìm đến Thạ́t Đậ́t các người có đúng không?”

“Lời này của bệ hạ là từ đâu mà ra?” Trần Kính Trung đương nhiên sẽ không thừa nhận.

Minh Trạ̣m mỉm cười, cũng không để ý đến câu hỏi của Trần Kính Trung mà lại nói, “Trần Vượ̀ng, tuy rằng Dương Vũ Đượ̀ng dẫn các người đến để độ nhưng người cho rằng hặ́n sẽ chờ mong Thạ́t Đậ́t xâm chiếm để độ an hưởng giang sơn vạn dặm này hay sao? Nếu Thạ́t Đậ́t các người thành công thì chủ tử của hặ́n sẽ ngồi ở đâu đây?”

Trần Kính Trung cảm thấy hơi giậ̣t mình, nhưng với thân phận địa vị của hặ́n thì đương nhiên cách xử sự cũng rất khôn khéo, hặ́n chỉ một mạch phủ nhận, “Tiểu Vượ̀ng thật sự không hiểu lời của bệ hạ.”

“Không hiểu thì cứ không hiểu.” Ép hỏi Trần Kính Trung cũng vô nghĩa, Minh Trạ̣m cười lạnh, “Bất quá trặ̉m biết người Thạ́t Đậ́t các người cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ để kẻ khác lợi dụng. Có thể đánh đến để độ, tuy rằng các người biết rõ không có bản lĩnh và may mắn để ngồi lên ngai vàng nhưng đương nhiên các người cũng muốn kiếm được lợi ích.”

Minh Trạ̣m nheo mắt, lạnh lùng nói, “Nhưng mà, Trần Vượ̀ng à, các người suy nghĩ quá đơn giản. Nghĩ rằng các người bao vây để độ thì có thể ép trặ̉m ký kết thỏa ước hay sao? Trần Vượ̀ng, người và Tát Trạ́t quá coi thường trặ̉m rồi!”

Lúc này trên mặt của Minh Trạ̣m lộ ra nụ cười nhẹ, “Từ khi Trần Vượ̀ng bước vào kinh thành thì trặ̉m đã lệnh cho quân đội Trự̣c Đậ̉i và Sơn Đượ̀ng tức tốc tiếp viện để độ, nay đã qua ba ngày, có lẽ hai mươi vạn binh mã Trự̣c Đậ̉i và Sơn Đượ̀ng đã sắp đến. Đương nhiên Trần Vượ̀ng điện hạ đi sứ để độ thì trặ̉m sẽ không để bọn họ khai chiến. Nhưng người Thạ́t Đậ́t và Ộ Tặ́c các người hiện tại không có ai giúp đỡ. Trần Vượ̀ng, bây giờ người còn muốn đàm phán điều kiện với trặ̉m hay sao?” Minh Trạ̣m lộ ra vẻ mặt kỳ lạ, cười nói, “Trặ̉m nghĩ rằng, người có thể thay mặt Tát Trạ́t đầu hàng trặ̉m đây.”

Trần Kính Trung biến sắc, rốt cục hặ́n mới hiểu tiểu Hoặ̀ng đế ba ngày không gặp hặ́n là vì như vậy!

Lúc này mặc kệ Tấn Quốc Công hay Cáp Mộc Nhĩ, Trần Kính Trung cũng đành chịu, bất quá hắn vẫn kiên trì hành lễ, sau đó lạnh lùng nói, “Nếu bệ hạ không thấy rõ cục diện thì chỉ có thể dựa vào đao thương của người Thất Đất mới có thể giúp bệ hạ nhận rõ cục diện!”

Minh Trạh nhún vai, lộ ra vẻ mặt cực kỳ vô tội, “Lời này trăm tặg lại cho Trần Vương diện hạ thì đúng hơn.”

Trần Kính Trung bị sự gian xảo của Minh Trạh chọc tức đến mức run rẩy toàn thân, xoay người rời đi. Minh Trạh vẫn không chịu bỏ qua mà tiếp tục xách động Trần Kính Trung, cao giọng nói với theo, “Theo trăm thấy thì Trần Vương tài trí kiệt xuất, uy vọng còn cao hơn cả Tát Trát. Tát Trát chỉ là một tên mặg phu thôi, làm sao xứng với chức vị Khả Hãn? Trăm luôn luôn mong chờ Trần Vương thay thế đấy!”

Nếu không phải Minh Trạh may mắn đầu thai với thân phận cao quý, lại ngồi ở vị trí mà không ai dám đắc tội thì Trần Kính Trung đã xoay người đánh một trận với Minh Trạh! Hắn quả thật bị tên hồ ly Hoàng đế gian xảo này chọc tức điên lên rồi!

Trần Kính Trung vừa rời khỏi thì cả đại diện đều hô to “Vạn tuế thánh minh”, Minh Trạh khiêm tốn cười khách khí, chẳng qua nụ cười kia ở trong mắt một vài người lại giống như đang khiêu khích. Bất quá lời nói của hắn càng khiêu khích thì hắn lại càng bày ra dáng vẻ vô sỉ mà nghiêm mặt nói, “Ừm, thánh minh thánh minh, trăm mà không thánh minh thì làm sao có thể làm Hoàng đế của các người cơ chứ. Đương nhiên là trăm phải thánh minh rồi.”

Minh Trạh tự khoa trương rằng mình thánh minh, trong khi ở xa tận Vân Nam, Phượng Cảnh Nam vừa mới biết tin tức người Thất Đất phá tan Đại Đồng thẳng tiến về đế đô, nay đã bị người ta bao vây, khiến Phượng Cảnh Nam suýt nữa đã hộc máu tại chỗ, hắn mắg to, “Nghiệp chướng! Nghiệp chướng! Ngu ngốc cực kỳ! Hắn làm Hoàng đế kiểu gì vậy!”

Bị người ta đánh cho thành con rùa rụt cổ.

Bậy bậy bậy! Nếu Minh Trạh là rùa thì hắn là cái gì?

Nhưng Phượng Cảnh Nam thật sự không thể không tức giận, vừa lo lắng cho an nguy của Minh Trạh vừa hận Minh Trạh không biết phấn đấu, mới làm Hoàng đế được nửa năm mà đã xảy ra cố sự.

Làm thế nào mà lại không ngồi ổn trên ngai vàng cơ chứ?

Hầy, hiện tại phải nghĩ cách giúp giải vây cho cái tên tiểu tử chết tiệt kia mới được!

134. Chương 134

Phượng Cảnh Nam lo lắng cho Minh Trạh, thậm chí là ăn không ngon ngủ không yên.

Trong khi Phượng Cảnh Kiên lại thanh thoi nhàn nhã, trồng hoa này, nuôi chim này, không hề nôn nóng sốt ruột, khiến Phượng Cảnh Nam nổi điên. Tìm cách kiếm chuyện, lén lút bóp chết tất cả bầy chim chóc của Phượng Cảnh Kiên.

Phượng Cảnh Kiên dở khóc dở cười, gõ đầu của Phượng Cảnh Nam mà mắg, “Nếu không thì người cứ đến đế đô đi, cần gì phải trút giận lên mấy con chim này như thế?”

Phượng Cảnh Nam chết sống cũng không thừa nhận, hắn đỡ lấy tay của Phượng Cảnh Kiên đang định gõ đầu hắn, “Ấy da, ai bảo không chịu chăm kỹ, Hoàng huynh đừng cái gì cũng đổ lên đầu của ta như vậy chứ.”

Phượng Cảnh Kiên tiếp tục gõ đầu hắn, Phượng Cảnh Nam nổi nóng, “Hoàng huynh cứ gõ đầu của ta hoài thế, tưởng rằng ta không còn cách nào khác hay sao?” Nghe thấy nhi tử bị người ta đánh đến cửa nhà thì đã rất uất ức khó chịu. Hai ngày nay Phượng Cảnh Nam gặp gà mắg gà, gặp chó đá chó, ngay cả khi nhìn thấy một cái cây đứng im mà nghĩ đến Minh Trạh thì cũng sẽ xông đến đá vài cái, khiến đám thuộc hạ nơm nớp lo sợ, đều trông mong đế đô nhanh chóng được giải vây.

“Nóng tính quá đi thôi.” Phụng Cảnh Kiên mỉm cười gật đầu, không tiếp tục chọc giận Phụng Cảnh Nam nữa mà chỉ trêu một câu, “Chẳng những nóng tính mà còn biết trút giận lên người thành thật nữa chứ.”

Hứ! Nếu Hoàng huynh mà là người thành thật thì trên đời này thật sự không có ai mà không thành thật cả! Phụng Cảnh Nam oán thầm một câu, lại tiếp tục lải nhải nhắc đến Minh Trạ, “Cũng không biết cái tên tiểu tử chết tiệt kia thế nào rồi?”

Phụng Cảnh Kiên thở dài, “Chuyện lần này cũng không thể trách Minh Trạ. Hắn vừa mới đăng cơ, làm sao biết ai là trung thần ai là gian thần?”

Chứ còn gì nữa, ở đâu ra mà đi oán trách nhi tử của ta. Phụng Cảnh Nam nghĩ như vậy, nhất thời trong lòng liền giải vây thay cho nhi tử của mình. Phụng Cảnh Kiên nhìn sắc mặt của đệ đệ thì liền biết hắn đang nghĩ cái gì, vừa mỉm cười sâu xa vừa gật đầu, “À, ý của ngươi là muốn trách ta phải không?”

Vừa thấy ca ca của hắn lộ ra bộ dạng hồ ly như cười như không thì Phụng Cảnh Nam lập tức đề cao cảnh giác, liền tục nói, “Ta làm sao dám trách Hoàng huynh cho được, khi Hoàng huynh cầm quyền thì thiên hạ rất thái bình.” Nghĩ một chút, Phụng Cảnh Nam cảm thán, “Minh Trạ thật xui xẻo.”

Tuy rằng Phụng Cảnh Nam không nói ra ngoài nhưng trong lòng rất coi trọng Minh Trạ. Khi Minh Trạ vừa đăng cơ liền bắt đầu cải cách thuế muối, xây hải cảng, dùng tưởng rằng việc cải cách là đơn giản, hoàn toàn không đơn giản như môi trên chạm môi dưới đâu.

Minh Trạ xử sự quyết đoán, Phụng Cảnh Nam cảm giác nhi tử nhà mình ngày sau nhất định sẽ là một đại minh quân, sẽ được rạng danh thiên thu nghìn đời, hắn làm lão tử thì cũng có chút vinh quang.

Nhưng ai ngờ lại xảy ra biến cố Đại Đồng như vậy!

Từ khi Minh Trạ được sinh ra tới nay tuy rằng cũng coi như trải qua không ít nhấp nhô, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải biến cố quân sự.

Mỗi khi nghĩ đến đây thì Phụng Cảnh Nam lại vô cùng lo lắng.

Phụng Cảnh Kiên lại rất thoải mái, khuyên đệ đệ, “Làm Hoàng đế thì không thể sợ có chiến tranh. Đế đô có mười vạn quân, hơn nữa Trục Đãi Sơn Đông Hà Nam cũng ở gần đó, nếu Minh Trạ ra lệnh cho bọn họ gấp rút chi viện đế đô thì đám người Thát Đát chỉ uống công vô ích mà thôi. Cùng lắm là cướp bóc vài thứ rồi quay trở về ngay. Mặc dù có tử thương nhưng cũng không quá lớn. Ngươi và ta ở đây thì ngại vàng của Minh Trạ không cần phải lo lắng.”

Cướp bóc vài thứ cũng không phải là thứ gì mà chính là lòng dân. Phụng Cảnh Nam thở dài, “Cũng may lúc trước chiêu thương cảng Thiên Tân, chắc Minh Trạ cũng không thiếu bạc.”

Phụng Cảnh Kiên cười, “Lúc này Minh Trạ tổn thất rất lớn, chỉ sợ là sắp tới sẽ hỏi mượn bạc của ngươi đấy.”

“Nếu thiếu thì ta có thể dành ra một chút bạc cho hắn.” Hiện tại Phụng Cảnh Nam lại hào phóng một cách bất ngờ.

Phụng Cảnh Kiên mỉm cười vỗ vai hắn, “Cứ yên tâm đi, ta hiểu rõ Minh Trạ mà.”

Phụng Cảnh Nam hoàn toàn không thích nghe lời này.

Hứ, đó là nhi tử của ta, cần Hoàng huynh hiểu rõ hay sao? Ta tự mình hiểu rõ là được rồi! Cái tên tiểu tử chết tiệt kia bình thường cãi nhau sứt đầu mẻ trán với hắn cũng không chịu thua, làm sao có thể thất bại dưới tay đám người Thát Đát cho được?

Nếu thật sự thất bại thì hắn, hắn, hắn không đánh nát móng của Minh Trạ cũng không được!

Bị uất ức như vậy thì cũng không xứng đặt móng lên long ý đâu!

Trần Kính Truân cấp tốc trở về doanh trại Thát Đát.

Khoảng cách từ Đại Đồng đến đế đô cũng không ngắn, Trần Kính Trung tưởng rằng tiểu Hoàng đế tử thủ đế đô thì nhất định đã điều động quân đội Trục Đãi và Sơn Đông chi viện đế đô, vì vậy khó đánh vào đế đô cũng là hợp tình hợp lý.

Thậm chí ngay cả Dương Vũ Đồng cũng có cảm giác như vậy. Dương Vũ Đồng là người từng lăn lộn trong phủ của Cửu môn đề đốc, cũng không cảm thấy sức chiến đấu của quân đế đô lợi hại như thế.

Trần Kính Trung vừa đến doanh trại Thát Đát thì quân Sơn Đông và Trục Đãi đã sớm tiến đến phụ cận đế đô khoảng một ngày và đang bắt đầu thổi kèn tấn công, phía bên kia Minh Trại lệnh cho năm vạn quân đế đô xuất chiến.

Lúc trước Tát Trát may mắn có thể tấn công đế đô bằng tốc độ thần tốc, hiện tại hắn cũng lấy tốc độ như thế để tháo chạy khỏi cửa ngõ Đại Đồng.

Ở cửa ngõ Đại Đồng, Tát Trát nhìn thấy một người vừa quen thuộc vừa xa lạ, tân tướng quân thủ thành của Đại Đồng: Tống Diêu.

Nói là Tát Trát quen thuộc Tống Diêu là vì Tống Diêu chính là người đã bắt giữ Cáp Mộc Nhĩ, đương nhiên Tát Trát nhớ rõ cái tên Tống Diêu.

Nói xa lạ là vì đây mới là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Tống Diêu cầm trường đao trong tay, đeo mặt nạ quỷ la sát, cất tiếng hô to, “Bệ hạ có chỉ, nếu người chịu giao ra Dương Vũ Đồng thì bản tướng sẽ đích thân tiễn các người rời khỏi Đại Đồng!”

Dương Vũ Đồng hơi tái mặt, kỳ thật khi Tát Trát đào thoát, hắn đã nghĩ đến việc thoát thân chạy xuống Giang Nam, chẳng qua từ đế đô chạy đến Đại Đồng thì bọn họ gặp phải những cuộc tập kích rất bất ngờ, cùng ở chung với Tát Trát thì hắn mới có thể bảo toàn mạng sống, nhưng cũng có nghĩa hắn không có cơ hội thoát thân. Lúc này nghe thấy Tống Diêu nói như vậy thì Dương Vũ Đồng không khỏi nhìn về phía Tát Trát.

Tát Trát bị gió lạnh táp vào mặt khiến thần thái của hắn cứng rắn như nham thạch, ánh mắt hung ác tựa sói dữ.

Trần Kính Trung không hề do dự, vung tay lên, vài binh lính Thát Đát quát ngựa, dần dần bao vây Dương Vũ Đồng, nhưng bên cạnh Dương Vũ Đồng cũng có binh sĩ trung thành bảo vệ.

Tống Diêu lại nói, “Bệ hạ có chỉ, những kẻ hùa theo Dương Vũ Đồng làm phản thì đáng lý sẽ bị xử tội, nhưng niệm tình các người không biết chuyện, bị tiểu nhân lừa gạt, chỉ cần các người vẫn ở lại mảnh đất Đại Phượng này thì trẫm sẽ xá tội cho các người! Bổng lộc của các người sẽ cung cấp nuôi dưỡng dân chúng, nếu các người vẫn cố ý phản quốc phản gia, không chịu hối hận thì lập tức giết không tha!”

Dương Vũ Đồng dẫn theo năm ngàn người, những người này có huynh đệ đồng sinh cộng tử với hắn, cũng có những kẻ ngây thơ vô tri vô giác, thượng quan mưu phản thì bọn họ cũng chỉ biết đi theo mà thôi. Trải qua cuộc chiến ở đế đô, năm ngàn người chỉ còn chưa đến hai ngàn.

Hai ngàn người này nghe thấy bệ hạ có thể ân xá cho bọn họ thì nhất thời liền có chút hy vọng.

Dù sao thì chẳng ai muốn đến thảo nguyên cả.

Ra khỏi cửa ngõ Đại Đồng thì giống như lời trong thánh chỉ, chính là phản quốc phản gia, làm sao còn cơ hội để trở về?

Nay Thát Đát đã thất bại!

Dương Vũ Đồng nhìn những ánh mắt có lạnh lùng cũng có thê lương, hắn hướng về bầu trời bao la mệnh mông ở phương xa, gió Bắc gào thét thổi lên khuôn mặt tiêu tụy của hắn. Tay trái của Dương Vũ Đồng khẽ động, một nhát kiếm nhanh như cắt xẹt qua, một dòng máu đỏ bắn ra, Dương Vũ Đồng vẫn giữ nguyên tư thế tự sát mà ngã xuống tầng tầng lớp lớp cát bụi.

Trên chiến trường, máu tươi quá đổi thương tình. Nhìn thấy Dương Vũ Đồng tự sát, Tống Diêu hoàn toàn không có cảm xúc, đương nhiên người ta đeo mặt nạ, cho dù có cảm xúc thì cũng chẳng có người nhìn thấy.

Dương Vũ Đồng tự sát là sự lựa chọn sáng suốt của hắn, cũng có thể chết một cách nhẹ nhàng.

Dương Vũ Đồng vừa chết thì một người thuộc hạ trung thành với hắn hét lên một tiếng, “Tướng quân!” Sau đó cũng tự sát.

Cho đến khi những kẻ muốn chết đã tự sát xong xuôi thì Tống Diêu mới cao giọng ra lệnh, “Tất cả tướng sĩ của Đại Phượng trong quân đội Thát Đát hãy buông đao thương rồi xuống ngựa!” Trường thương chỉ vào một khoảnh đất trống, “Đứng về phía Đông Nam này!”

Hiện tại không ai có thể hiểu được tâm tình của Tát Trát, hắn nhìn Dương Vũ Đồng tự sát, nhìn đám tướng sĩ Đại Phượng đã quy hàng hắn thì nay lại quy hàng Tống Diêu. Hắn từng công phá Đại Đồng, thắng tiến đến đế đô, thật sự là vô cùng oai hùng! Nay....Tát Trát ngồi thẳng trên lưng ngựa, một tay siết chặt dây cương, một tay nắm chặt thanh đao, dường như đã chuẩn bị sẵn tư thế chiến đấu.

Tống Diêu phái người dẫn những kẻ theo Dương Vũ Đồng tạt phần rời đi, sau đó vung thương ra hiệu cho người Thát Đát cất bước.

Cảnh tượng này vô cùng nhục nhã đối với người Thát Đát.

Nhưng đối với Võ hoàng đế thì những gì đã xảy ra cũng vô cùng nhục nhã.

Minh Trạng cũng không lệnh cho quân đội ở biên ải tử chiến với người Thát Đát, Đại Đồng bị đánh bại trước đó đã là một trách nhiệm nặng nề mà Minh Trạng khó có thể gánh vác, huống chi cũng không phải chỉ có Tát Trát và bộ lạc Ô Tắc.

Minh Trạng có thể thắng Tát Trát là vì Tát Trát bồn ba vạn dặm đến đế đô, lại ngay vào mùa đông cho nên việc tiếp tế gặp bất lợi, Minh Trạng lại dùng chiêu vườn không nhà trống. Mà quân đế đô ở vào tình thế không thể lui bước, ngoại trừ thủ thành thì chỉ có chết.

Cho nên quân đế đô mới phát huy sức chiến đấu chưa từng biết đến.

Tuy Tát Trát bại trận, nhưng quân chủ lực vẫn còn, nếu tiếp tục khổ chiến ở Đại Đồng, kết quả sẽ như thế nào thì Minh Trạng thật sự không thể nói trước.

Vì vậy Minh Trạng suy nghĩ một chút, lưu lại Dương Vũ Đồng, để người Thát Đát quay trở về thảo nguyên. Đợi ngày sau tích trữ thực lực rồi tiếp tục tấn công Tây Bắc cũng không phải không có cơ hội.

Minh Trạng kiểm điểm lại thì nhận ra chiến sự lần này mang đến tổn thất cực lớn cho Đại Phượng, Tát Trát ngay cả cơ hội để kiểm điểm cũng không có, vị Khả Hãn bạc mệnh nhất bộ lạc Thát Đát, trong thời gian chấp chính chưa đến một năm của hắn, hắn là người duy nhất cùng với tổ phụ Hoắc Nguyên Khả Hãn của hắn có thể đánh vào Thiên triều, thắng tiến đến đế đô, đến cuối đời cũng không được Đại Phượng chính thức sắc phong, mất mạng trên đường từ Đại Đồng quay về bộ lạc Thát Đát.

Về phần nguyên nhân cái chết của Tát Trát thì cũng không được ghi chép rõ ràng.

Sách sử nhẹ nhàng băng quơ một câu: Bị Hoàng đế đánh bại, học máu mà chết.

Nhưng quan trọng là Tát Trát cũng không phải Chu Du, Minh Trạng cũng không thể khinh thường Tát Trát, làm sao có chuyện dễ dàng học máu mà chết như vậy.

Về nguyên nhân cái chết của Tát Trát thì Minh Trạng có cách giải thích rõ ràng hơn, “Nếu Tát Trát chết thì hãy nhìn lại, người nào sẽ trở thành tân Khả Hãn thì chính là người đó đã ám sát.” Đương nhiên lời này có tính châm ngòi rất mạnh.

Nhưng lịch sử lại rất kỳ diệu, Minh Trạng nhận được quốc thư cầu hòa của người Thát Đát cùng với việc thỉnh cầu sắc phong Khả Hãn, bên dưới lạc khoản có ghi tính danh: Thần tử trung thành nhất của ngài: Trần Kính Trung.

Minh Trạng than nhẹ một tiếng, “Chết một tên Tát Trát nông nổi nhưng lại toại nguyện cho một tên hồ ly đa mưu túc trí.”

Lúc này Minh Trạng cũng không có tâm tình sắc phong cái quý quái gì cho Trần Kính Trung, chiến tranh Giang Nam đang đến hồi kịch liệt.

Hiện tại đế đô lại xảy ra một chuyện khôi hài không quá lớn cũng không quá nhỏ.

Sự việc liên quan đến Trần Chuyết Ngôn.

Tiểu Trầm cử nhân có chút trẻ tuổi, đối với Minh Trạm thì Trầm Chuyết Ngôn rất trung thành tận tụy. Khi đế đô bị giới nghiêm, tuy rằng Trầm Chuyết Ngôn là thư sinh tay chân yếu đuối không thể tham gia quân dự bị để tận trung vì đất nước.

Bất quá tiểu Trầm cử nhân ngày nào cũng tuyên truyền tinh thần ái quốc, rất tận tụy với công việc, mỗi ngày đều đi diễn thuyết đến khán cả cổ họng, thế cho nên Ngô Uyển thương xót trạng phu, thường lệnh cho nha đầu mang theo một chút trà hạ hỏa cho tiểu Trầm cử nhân mang theo bên người.

Trầm Chuyết Ngôn hoàn toàn là muốn tận trung tận lực để đền nợ nước, lại không ngờ hành động này rơi vào mắt của một người có ý đồ.

Người có ý đồ này cũng chẳng phải là ai khác mà chính là Phượng Lật, nhi tử của Lâm Giang Hầu đã từng bị Minh Trạm cảnh cáo vì có ý đồ với Lưu Ảnh.

Đương nhiên Trầm Chuyết Ngôn không phải khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng coi như mặt mày thanh tú, phong thái tuấn lãng, hơn nữa thỉnh thoảng còn lộ ra một chút chất phác thành thật khiến tâm can của Phượng Lật bắt đầu ngứa ngáy.

Phượng Lật quen biết Trầm Chuyết Ngôn hoàn toàn là do mối quan hệ thân thiết với Ngụy Tử Nghiêu.

Ngụy Tử Nghiêu nổi danh là công tử phóng đảng của đế đô, lại thích mấy chuyện Long Dương đoạn tụ, Phượng Lật cũng có chung đam mê này, hai người cùng chung chí hướng, vì vậy chậm rãi trở nên quen thuộc, việc này đầu tiên là rơi vào mắt của Vệ Dĩnh Gia.

Chỉ một câu của Vệ Dĩnh Gia liền khiến Ngụy Tử Nghiêu giữ khoảng cách với Phượng Lật, hắn nói với Ngụy Tử Nghiêu thế này, “Khi Phượng Lật vừa đến đế đô thì liền trêu chọc dân nam người ta, Hoàng thượng ghét nhất hạng người này.”

Ngụy Tử Nghiêu nghe xong thì liền kinh hãi, thật lâu sau cũng không thể ngậm miệng lại, thở dài, “Có biểu ca của người làm gương mà bây giờ vẫn còn có người dám trêu chọc dân nam hay sao? Thật không ngờ Phượng Lật lại to gan như vậy.”

Vệ Dĩnh Gia nghe xong thì liền bức bối, hiện tại mỗi khi có người nhắc đến mấy vụ quan tòa thì nhất định sẽ đem biểu huynh của hắn ra nói. Triệu Hỉ là người bình thường, nhưng bởi vì Vĩnh Ninh Hầu mà trở nên nổi danh, về sau chuyện này vẫn bị sử quan dùng vài nét bút ít ỏi ghi chép trong sử sách, để lại tiếng xấu muôn đời.

Trong lòng của Vệ Dĩnh Gia cảm thấy khó chịu, hắn ôm lấy Ngụy Tử Nghiêu, hai tay bắt đầu sờ soạng trên người Ngụy Tử Nghiêu rồi nhẹ giọng nói, “Người giữ khoảng cách với hắn là được.” Tuy rằng Ngụy Tử Nghiêu thích chơi đùa nhưng cũng phải biết chừng mực.

Ngụy Tử Nghiêu cảm lấy tay của Vệ Dĩnh Gia, tay còn lại thì vòng ra sau thắt lưng của đối phương, không nhẹ không nặng mà ấn vào phía dưới của Vệ Dĩnh Gia, nóng lòng đòi hỏi. Không ngờ lại bị Vệ Dĩnh Gia chop lấy rồi đặt dưới thân, nhanh chóng tách ra hai chân của Ngụy Tử Nghiêu, Vệ Dĩnh Gia mạnh mẽ tiến vào, thế như chẻ tre! Nhắm ngay tâm điểm! May mà vừa mới làm xong nên bên dưới vẫn hơi trơn một chút. Dù là như thế nhưng Ngụy Tử Nghiêu vẫn hô lên một tiếng, đau đến cau mày, “Con mụ người, nhẹ một chút đi!”

Vệ Dĩnh Gia điều chỉnh tư thế, không nhanh không chậm mà tiến công, Ngụy Tử Nghiêu cầu nhàu, “Người nói thử xem, nếu ta đi báo với Hoàng thượng là người cưỡng gian ta thì Hoàng thượng có thiên người hay không nhỉ.”

Vệ Dĩnh Gia nắm lấy thắt lưng của Ngụy Tử Nghiêu, tiếp tục đẩy vào, nói một cách không hoang mang, “Nếu thiên ta thì cứ để thứ này nhét vào phía dưới của người, cũng coi như tạ tội nguyên tình nghĩa của chúng ta.”

Ngụy Tử Nghiêu khinh thường liếc hắn một cái rồi thúc giục, “Người nhanh lên một chút, mấy người già còn mạnh hơn người nữa kia, chậm quá.”

“Người để mấy người già thượng người rồi sao?” Võ mồm và võ thuật của Vệ Dĩnh Gia đều không tệ, lại đang ở độ tuổi tráng kiện. Qua một lúc, Ngụy Tử Nghiêu liền chịu không nổi, oai oái kêu to, “Chậm một

chút, chậm một chút, người định giết ta hay sao?”

Được Vệ Đình Gia cảnh báo cho nên Ngụy Tử Nghiêu liền cách xa Phượng Lật.

Phượng Lật cũng không để tâm, bởi vì hắn đã có mục tiêu mới: Trầm Chuyết Ngôn.

135. Chương 135

Lý Bình Chu cung kính quỳ dưới đất, toàn bộ thân mình áp xuống mặt đất lạnh lẽo, rõ ràng là tư thế quỳ gối vô cùng kính cẩn đến mức không thể kính cẩn hơn được nữa, lại khiến người ta có cảm giác trong thân mình của Lý Bình Chu mang theo một loại cổ chấp và cứng nhắc, giống như bản tính của hắn thật sự khiến người ta không thể ưa nổi.

Minh Trạh thở dài, “Lý tướng làm cái gì vậy?”

Lý Bình Chu thấp giọng, “Thần vốn là người đứng đầu trong các tướng quốc, vậy mà bệ hạ xem thần là người ngoài, không nói chuyện quân chính với thần. Xem như thần thất trách, đến thỉnh tội với bệ hạ.”

Minh Trạh hiểu rõ Lý Bình Chu muốn nói gì, lại cố tình không hiểu, chỉ hỏi, “Lời này của Lý tướng là sao?”

“Bệ hạ, tuy rằng hiện tại người Thát Đát đã lui binh, thần có vài câu khiến bệ hạ không vui, nhưng vẫn phải nói.” Lý Bình Chu cũng không đứng dậy để xem thần sắc của Minh Trạh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào lớp gạch tối đen tản mát hàn ý lạnh lẽo dưới đất, trầm giọng lên tiếng, “Lúc trước bệ hạ không triệu hồi quân đội Trục Đãi Sơn Đông, sau khi Trần Vương đi sứ để đô thì mới bí mật triệu hồi quân đội Sơn Đông gấp rút chỉ viện để đô rồi nói thẳng cho Trần Kính Trung biết. Bệ hạ, tuy rằng lúc trước để đô may mắn thắng vài trận, nhưng quân chủ lực của Thát Đát vẫn còn đó, bệ hạ cả gan làm loạn như vậy, thứ cho thần thật không dám gặt bừa. May mà không xảy ra sai lầm, người Thát Đát rút quân về Tây Bắc. Nếu người Thát Đát tiến đến Trục Đãi hoặc Sơn Đông, nay quân đội hai thành này đã trống không, chẳng phải là khiến dân chúng gặp phải tai ương, thành trì đổi chủ hay sao?”

“Nếu xảy ra bất trắc thì bệ hạ phải ăn nói thế nào với liệt tổ liệt tông đây?” Lý Bình Chu hỏi thẳng.

Lời này của Lý Bình Chu quả thật dễ kích lòng, nếu Minh Trạh thất bại, thần là người đứng đầu trong các tướng quốc, người bảo Hoàng đế an bài không ổn thỏa thì cũng hợp tình hợp lý. Nay rõ ràng Minh Trạh đã thắng, vô số kẻ hô to thánh minh, Lý Bình Chu lại lên lút nói như vậy thì cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để Hoàng thượng trút lửa giận.

Vượt ngoài dự đoán của hắn, trên mặt của Minh Trạh không hề lộ vẻ bất mãn, hắn xoa bóp cằm cổ mỗi nhừ, nâng tay nói, “Lý tướng, đứng lên rồi nói.”

“Thần nói lời đại nghịch, thật không dám đứng dậy.” Lý Bình Chu lên tiếng.

“Nói thì nói, có cái gì đâu mà không dám đứng dậy.” Minh Trạh hỏi, “Người muốn trẫm đi xuống dìu người đứng dậy hay sao?”

Minh Trạh nói như vậy thì Lý Bình Chu đành phải từ dưới đất đứng dậy, sắc mặt vẫn nghiêm nghị như trước, không hề có một chút hoạt bát. Minh Trạh tùy tiện chỉ vào một chiếc ghế, “Để đô vốn ở trong khu vực Trục Đãi, người Thát Đát muốn về Tây Bắc thì đương nhiên phải đi qua Trục Đãi, cũng không nhất định phải đi Sơn Đông. Bởi vì muốn đi Sơn Đông thì phải đi đường vòng. Người Thát Đát đang kinh hãi, họ chỉ biết chọn con đường ngắn nhất để quay về Tây Bắc.”

“Nếu như thế vì sao bệ hạ lại điều binh Trục Đãi làm chi?” Đây là điều khiến Lý Bình Chu không thể hiểu rõ, khi để đô nguy ngập, Minh Trạh không chịu điều binh ở những địa phương khác mà lại bất ngờ điều binh của Trục Đãi, Lý Bình Chu vẫn nghĩ không ra lý do của việc này?

Minh Trạh lắc đầu cười nhẹ, “Lý tướng, Trần Kính Trung là người phương nào?”

“Vương tộc Thát Đát.”

“Đúng vậy, đó là người Thát Đát, lại xuất thân từ Vương tộc.” Minh Trạm nghiêm mặt nói, “Người Thát Đát đánh vào Đại Đồng, cướp bóc Đại Đồng, ba vạn quân Đại Đồng vẫn còn đó, nhưng dân chúng lại tử thương vô số.” Nay thống kê mới biết quân Đại Đồng cũng không phải chết hết, một bộ phận rất lớn đã thoát được ra ngoài, tuy rằng đào binh rất mất mặt nhưng vẫn hơn là tử thương tất cả.

“Trẫm có mối thù không đội trời chung với người Thát Đát, trẫm đối mặt với kẻ thù lớn nhất của mình thì làm sao có thể nói thật cơ chứ?” Minh Trạm nhếch môi, như cười như không mà nhìn chằm chằm Lý Bình Chu, “Nếu trẫm thật sự điều động binh mã Trục Đãi Sơn Đông thì làm sao lại đi nói thẳng với người Thát Đát như thế, Lý tướng thấy trẫm nói có đúng hay không?”

“Trẫm không ngốc đâu.” Minh Trạm đúc kết bằng một câu.

Ngài đâu chỉ không ngốc mà ngài quả thật đã làm cho lão thần đầu óc choáng váng đến mơ hồ!

Lý Bình Chu nghe Minh Trạm nói tiếp, “Trẫm căn bản không hề điều binh Sơn Đông và Trục Đãi, muốn điều mười vạn binh mã Sơn Đông Trục Đãi trong vòng ba ngày đến chi viện thì làm sao mà kịp? Lý tướng quen đọc sách sử, đương nhiên hiểu được câu thần hồn nát thần tính do đâu mà ra. Để đô có Cửu môn, trẫm đã sớm phái người mật thám doanh trại của Tát Trát. Trẫm có thiên thời địa lợi nhân hòa, buổi tối bí mật ra lệnh cho quân để đô ra khỏi thành, hình thành thế bao vây, ba vạn đại quân, mang theo cờ xí nhiều một chút, làm thành bộ dạng mười vạn đại quân. Trẫm ở đây nghiêm mật lừa gạt Trần Kính Trung, nếu không thì làm sao có chuyện Trần Kính Trung vừa đi thì lập tức có binh mã bao vây tấn công quân Thát Đát cho được? Trẫm ra lệnh cho bọn họ gấp rút tấn công chính là vì không muốn Trần Kính Trung có thời gian kịp phản ứng.”

“Con người chỉ khi gặp bối rối mới dễ dàng mắc phải sai lầm.” Minh Trạm thản nhiên nói, “Mấy ngày nay người Thát Đát công thành, tử thương hơn ba vạn binh sĩ. Phía trước có ba vạn để đô bí mật bao vây, phía sau trẫm phái năm vạn binh mã đẩy nhanh tấn công, chỉ mang theo vừa đủ lương thảo, không cho người Thát Đát có thời gian kịp phản ứng. Đội Tát Trát rút cục dẫn người rời khỏi để đô đến Trục Đãi thì nơi đó mới là đại quân Trục Đãi chờ đợi Tát Trát.”

“Trẫm không nói với người là vì quân đội để đô tử thương đến bốn vạn binh sĩ, số còn lại chưa đến mười vạn, trẫm phái ra tám vạn, trong để đô chỉ còn lại chưa đến hai vạn nhân mã.” Minh Trạm thở dài, “Lý tướng, trẫm cũng rất sợ, ngoại trừ thiên địa thì cũng chỉ có trẫm và Vĩnh Ninh Hầu biết được việc này.”

Lý Bình Chu vừa kinh sợ vừa thán phục, “Bệ hạ thần cơ diệu toán, lão thần tuyệt đối không thể sánh bằng.” So với Vĩnh Ninh Hầu thì Lý Bình Chu cũng phải chịu thua. Dù sao đó là cứu cánh của Hoàng thượng, Hoàng thượng thiên vị ngoại gia của mình cũng là chuyện bình thường.

“Bệ hạ đi nước cờ nguy hiểm này, hầy, bệ hạ thật sự...” Lý Bình Chu lắc đầu, lại nói một câu, “May mà bệ hạ không nói với thần, bằng không thì lão thần sẽ thật sự lo lắng đến mất ăn mất ngủ.”

Minh Trạm làm sao lại không biết đây là một nước cờ nguy hiểm, nhưng hắn vừa đăng cơ, nền móng vẫn chưa ổn định. Nếu chiến tranh kéo dài thì quốc gia sẽ tổn thất rất lớn, cũng sẽ khiến uy tính danh dự của Minh Trạm khó có thể cứu chữa. Cho nên Minh Trạm mạo hiểm đi nước cờ này, thứ nhất là hy vọng tốc chiến tốc thắng, thứ hai là vì đắp thêm bộ mặt quý bí khó lường, trí tuệ thâm sâu cho mình.

Phàm nhân không thể làm được Hoàng đế, Minh Trạm mỉm cười, “Trẫm vẫn nói câu kia, Lý tướng, người là người dẫn đầu trong các tướng quốc của trẫm, trên phương diện chính trị trẫm phải dựa vào người rất nhiều. Nhưng trên phương diện quân sự thì Lý tướng à, dù sao người cũng xuất thân là quan văn, quan văn chỉ huy võ tướng cũng không ổn thỏa cho lắm. Lý tướng có thể hiểu rõ việc quân bị, nhưng về chiến lược quân sự thì trẫm và Lý tướng đều không phải người chuyên nghiệp, đã không chuyên nghiệp thì nên nghe ý kiến của những người chuyên nghiệp vẫn hơn.”

Lý Bình Chu hiểu rõ ý của Hoàng thượng, nghiêm mặt nói, “Dạ phải, thần thật sự thua xa các đại tướng như Vĩnh Ninh Hầu trong việc chỉ huy quân sự.” Tuy rằng Lý Bình Chu là người cố chấp nhưng bản thân hắn là một người rất ngay thẳng, hắn vốn đã là người đứng đầu trong các tướng quốc, cho dù Minh Trạm không nói thì hắn cũng rất chú ý đến việc giữ khoảng cách với các võ tướng. Huống chi lần này để đô có thể bảo vệ chiến thắng, quả thật phần lớn là dựa vào an bài của Vĩnh Ninh Hầu. Lý Bình Chu cũng không phải

người không phân rõ phải trái. Vĩnh Ninh Hầu cũng không phải người thuần túy dựa vào các mối quan hệ, trải qua trận chiến này, Lý Bình Chu càng thêm có quan điểm công bằng với Vĩnh Ninh Hầu.

Minh Trạh nghe Lý Bình Chu nói như vậy thì bèn cười ha ha, “Như vậy là có ý gì? Luận về võ công thì trấh không bằng Bình Dương Hầu và Vĩnh Ninh Hầu. Luận về văn chương thì trấh càng không tinh thông. Lại luận về cầm kỳ thư họa thì trấh rất bình thường. Nhưng chuyện này có quan hệ gì đâu, cũng không thể cản trở trấh làm một Hoàng đế tốt.”

Bản tính của Minh Trạh xem như khá quang minh lỗi lạc, mặc dù Minh Trạh rất đa nghi nhưng hắh không phải là người âm hiểm, rất nhiều lúc hắh thể hiện là một người thẳng thắn sắh khoái khiến người ta hướng đến.

Sắh mặt của Lý Bình Chu trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, chân thành khen ngợi, “Thường nhân không thể sánh bằng trí tuệ bao la của bệ hạ.”

Minh Trạh cười ha ha, lại cùng Lý Bình Chu nói rất nhiều chuyện.

Sắh mặt của Lý Bình Chu dần dần lạnh lùng, cau mày gắh đầu, “Bệ hạ, quốc gia có phản tặc, làm sao có thể dung tha cho hắh?”

Bên môi của Minh Trạh mang theo một nụ cười bình tĩnh, “Lý tướng yên tâm, trong lòng của trấh biết rõ. Trong lòng của người cũng đã có tính toán, hiện tại bên ngoài chỉ là đám lâu la mà thôi, trấh phải dựa vào bọn họ để lôi ra tên chủ mưu.”

Giờ khắc này Lý Bình Chu không chỉ kính phục trí tuệ của Minh Trạh theo trình độ thông thường nữa, nếu Minh Trạh đã nói như vậy thì Lý Bình Chu đương nhiên lĩnh chỉ.

Khi rời khỏi Chiêu Đức điện thì Lý Bình Chu nhin không được mà cảm thán, mưu trí của bệ hạ thâm sâu đến như vậy, thảo nào, thảo nào...

Kỳ thật ban đầu Lý Bình Chu cũng không tán thành việc Minh Trạh đăng cơ.

Dù sao thì Phụng Cảnh Kiền vẫn còn trẻ, hơn nữa trong cung còn có ba vị tiểu Hoàng tôn, mặc dù Minh Trạh có năng lực nhưng danh bất chính ngôn bất thuận. Nếu Thái thượng hoàng vẫn tại vị như trước thì nhất định không xảy ra cơ sự như vậy.

Nhưng thông qua trận chiến này thì Minh Trạh đã thể hiện tài trí mưu lược kiệt xuất của mình.

Ngoài tính tình thì thủ đoạn, thậm chí là sự khôn khéo sắh bén, cùng với con mắt chiến lược của Minh Trạh thật sự khiến người ta phải kinh ngạc khó tả.

Thậm chí ngay cả Lý Bình Chu cũng không ngờ Minh Trạh có thể nhanh chóng đánh bại quân Thát Đát như vậy.

Đuổi đi Lý Bình Chu, Minh Trạh đến một gian phòng ngủ ở phía sau chính điện.

Tiết Thiếu Lương vẫn đang nằm trên giường, buồn chán nhìn lên đầu giường, bên cạnh có một tiểu nội thị đang ôm một quyển du ký đọc cho Tiết Thiếu Lương nghe, giọng nói trong trẻo, thấy Minh Trạh vừa vào cửa thì nội thị liền cung kính quỳ dưới đất, không dám tiếp tục đọc.

Minh Trạh khoát tay, nội thị liền lui xuống.

“Thiếu Lương, không cần ngồi dậy.” Minh Trạh ngồi xuống bên cạnh giường của Tiết Thiếu Lương, thấy sắh mặt của Tiết Thiếu Lương vẫn tái nhợt thì liền thân thiết hỏi hắh, “Hôm nay thấy thế nào?”

“Thần không sao, chỉ bị thương nhẹ thôi.”

Minh Trạh nhìn lớp băng trắng trên vai của hắh, trên thực tế cũng không nhìn ra có gì bên dưới lớp băng trắng. Cử chỉ này của Minh Trạh chỉ là để an tâm mà thôi, hắh nhẹ nhàng nói, “Các người là người luyện võ, khác với người không hiểu chút gì về võ công như trấh. Trấh nghe nói nếu gân mạch bị tổn thương thì sau này sẽ ảnh hưởng đến võ công. Ngày xưa Đỗ Nhược Vương bảo rằng võ công của người không tệ, người lại còn trẻ như thế, trấh không hy vọng người gặp phải chuyện gì đâu. Bằng không chẳng phải trên đời này sẽ mất đi một vị cao thủ hay sao?”

Tiết Thiếu Lương không giỏi ăn nói, chỉ đáp lại, “Thuốc của ngự y rất tốt.”

“Vậy là được rồi.” Minh Trạh thở dài, “Người lập công lớn mà trắh lại không thể công khai thưởng cho người, thật sự là rất uất ức cho người.” Nếu không phải Tiết Thiếu Lương đi ám sát Tát Trát, dù chưa thể một kiếm lấy mạng Tát Trát nhưng cũng khiến Tát Trát trọng thương, bằng không Tát Trát sẽ không chết nhanh như vậy. Minh Trạh bảo rằng người nào sẽ trở thành tân Khả Hãn thì chính là người đó đã ám sát Tát Trát, đây chỉ là nói bậy mà thôi.

Chắh qua hắh là vua của một nước, khi sứ thần Thát Đát đến để đô thì liền dùng thủ đoạn xấu xa để ám sát Tát Trát, nếu bị người ta biết thì sẽ ảnh hưởng đến danh vọng của hắh. Danh vọng là cái gì? Tuy rằng tận đáy lòng Minh Trạh rất chướng mắt đối với nó, nhưng hiện tại lại thật sự rất khan hiếm, rất cần thiết. Minh Trạh muốn duy trì hình ảnh của một quân vương biết hết tất cả mọi thứ, nắm hết tất cả trong tay, tính toán không bỏ sót bất cứ thứ gì, vì vậy không thể công khai chuyện của Tiết Thiếu Lương. Thậm chí, ngay cả Lý Bình Chu cũng không được biết.

Đê tiện ư?

Có Hoàng đế nào mà không đê tiện?

Tiết Thiếu Lương bản tính lãnh đạm, khác hắh người thường, lúc đầu nói, “Thần luyện võ công tất nhiên là hy vọng có đất dụng võ. Ngày xưa gia sư từng đi Tây Bắc mai phục, giết hết mười vị vương tộc của Thát Đát, giữ được bình an cho Tây Bắc. Nay thần không bằng gia sư, bất quá có thể giúp được bề hạ một chút thì đối với thần đã là quá đủ.”

Nếu là người bình thường thì Tiết Thiếu Lương sẽ mặc kệ. Nhưng Minh Trạh không phải phạm nhân, Tiết Thiếu Lương nghĩ đến mối thù xương máu của nhà mình vẫn chưa có manh mối. Hắh lại làm thị vệ của Hoàng thượng, đương nhiên phải tìm cách lợi dụng vị trí của mình. Tiết Thiếu Lương chỉ lãnh đạm một chút chứ không hề ngốc.

Hoàng đế chỉ biết trọng dụng những người có lợi đối với mình, chỉ biết coi trọng những người mang lại lợi ích cho mình.

Nếu hắh muốn báo thù thì trước tiên phải thể hiện sự hữu ích của chính mình. Chỉ như vậy thì Hoàng thượng mới có thể nhìn vào mối thù xương máu của hắh.

Bằng không, mặc kệ người là mèo hay là chó, muốn báo thù ư? Hoàng thượng mỗi ngày đầu tắt mặt tối, làm sao có thời gian để bận tâm đến mối thù của người?

Ngày thường Tiết Thiếu Lương ít nói, cũng chỉ quan hệ bình thường với các đồng liêu, nhưng hắh có một cái lợi là có ánh mắt rất sâu sắc thậm chí có thể xưng là tinh ý, vì vậy hắh chủ động giúp Hoàng thượng đi ám sát Khả Hãn Thát Đát.

Mà lúc này Minh Trạh quả thật đã nhìn Tiết Thiếu Lương bằng cặp mắt khác!

Minh Trạh nhìn khuôn mặt như hoa của Tiết Thiếu Lương, nghiêm mặt nói, “Trắh đã hứa với người thì trắh luôn nhớ rõ. Thiếu Lương, người không phụ trắh, trắh tuyệt đối cũng sẽ không phụ người!”

Tiết Thiếu Lương hiểu rõ, lúc trước Hoàng thượng nói với hắh trong vòng năm năm sẽ có kết quả, hắh cảm kích gậ đầu, trầm giọng nói, “Thần nguyện trung thành với bề hạ.”

Công tử nhận được tin tức Thát Đát và bộ lạc Ô Tắc đã triệt binh, hắh im lặng một hồi lâu mà không nói gì.

Hắh tưởng rằng ít nhất bọn man di có thể kiên trì một tháng, không ngờ chưa đến nửa tháng đã bị bắt triệt binh, tiểu Hoàng đế quả nhiên có bản lĩnh.

Người mà Lý Phương phái đi dò la tình hình cũng đã trở lại, quả thật là Hoàng đế đã chiến thắng, dấu hiệu quan trọng nhất chính là: Cẩh Thiên Tân đã được tiếp tục khởi công.

Sau khi nhận tin này thì Lý Phương nhất thời trở nên mơ hồ, ngay cả Trần Đại Báo cũng thất thần, mắt chủ trương.

Giống như Nguyễn Hồng Phi đã nói, tiểu Hoàng đế không dễ dàng rơi đài như vậy. Có thể nhanh chóng đuổi đám người Thát Đát khỏi Thiên triều, bản lĩnh của tiểu Hoàng đế chẳng phải là bình thường. Lý Phương bỗng nhiên cảm thấy hơi hồi hận.

Bất quá, dù sao thì Lý Phương cũng là người có tâm cơ kín đáo, cũng không lộ ra ngoài. Còn Trần Đại Bảo thì mấy ngày mất ngủ, hai con mắt thâm quầng, rất xứng với khuôn mặt không có biểu cảm của hắn. Nửa đêm đi ra ngoài rất dễ bị người ta tưởng lầm là cương thi sống dậy.

Nguyễn Hồng Phi và Lưu Ảnh là hai người bình thân nhất, ngoại trừ cùng uống trà thì Nguyễn Hồng Phi thường bàn về phật giáo, thì từ ca khúc với Lưu Ảnh, hoàn toàn không hề lo lắng khiến Lý Phương trở nên sốt ruột, không còn cách nào khác đành phải đi năn nỉ Lưu Ảnh.

“Ta thật sự không biết nên làm thế nào mới phải?” Lý Phương hỏi Lưu Ảnh.

“Trước mắt rõ ràng là con đường thên thang.” Ánh mắt của Lưu Ảnh hơi liếc nghiêng một chút, thản nhiên nói, “Chẳng qua ngươi không muốn đi thì cần gì phải đến hỏi ta?”

Lý Phương liên tục xua tay, “Không không, hiện tại Giang Nam như thế nào thì cũng chưa biết chắc. Làm sao có thể động thủ với công tử cơ chứ?”

Lưu Ảnh rất chướng mắt đối với sự giả tạo này của Lý Phương, hắn cười lạnh, “Rõ ràng là đã có ý muốn chém muốn giết, còn giả vờ ở trước mặt ta để làm gì? Ta biết quá rõ ngươi rồi, cần gì phải bày đặt giả vờ như vậy.”

“Cũng không phải giả vờ.” Lý Phương thở dài, ôm Lưu Ảnh vào lòng, “Ngươi sinh ra vốn ngây thơ, bị lão Đỗ nói hai ba câu đã trở nên kích động, thật là khờ khạo. Ngươi suy nghĩ một chút đi, nay công tử đang ở đâu, kẻ thù lớn nhất của triều đình chính là công tử, chúng ta sẽ có đất dụng võ.”

“Nếu không có công tử thì người đứng mũi chịu sào chính là chúng ta, tiểu Ảnh tử.” Lý Phương ngoái ngoái lỗ tai, suy nghĩ một lúc rồi nói, “Người đọc sách có câu gì ấy nhỉ, cái gì mà thổ chết rồi thì chó cũng bị nấu, chim trên trời bay mất, cung tiễn cũng vút đó không cần dùng.”

Lưu Ảnh cau mày sửa lại lời của Lý Phương, “Giảo thổ tử, tẩu cầu phanh; phi điều tẫn, lương cung tàng.”

“Đúng đúng.” Lý Phương gõ đầu của mình một cái rồi nói với Lưu Ảnh, “Chính là ý này. Lúc trước ngươi thường bảo ta chiêu hàng, ngươi cũng phải suy nghĩ một chút, đó là do ta có ích cho nên Hoàng thượng mới muốn sử dụng ta, thật ra chiêu hàng cũng có chút ý vị.”

“Nếu không có công tử, hải quân của Đỗ Nhược quốc rất mạnh, ta không thể sánh bằng Đỗ Quốc chủ. Nhưng có một điểm giống nhau, ta nghe Đỗ Quốc chủ nói Hoàng thượng không có hải quân, ngươi suy nghĩ một chút đi, nếu thiết lập giao hảo với Hoàng thượng, chúng ta chiêu hàng thì chẳng phải hoàng thất sẽ có sẵn hải quân hay sao?” Lý Phương có chủ ý rất hay, nói với Lưu Ảnh, “Chỉ có chiêu hàng thì Hoàng thượng mới có thể coi trọng chúng ta.”

Lưu Ảnh không thay đổi sắc mặt, “Nếu muốn thiết lập giao hảo với Hoàng thượng thì ngươi không nên bắt cóc Đỗ Quốc chủ.”

“Cũng chưa hẳn, nếu có quan hệ giao hảo với Đỗ Quốc chủ thì e là Hoàng thượng sẽ cho rằng lão Lý ta và Đỗ quốc chủ có mưu đồ bắt cá hai tay. Nay đắc tội Đỗ quốc chủ thì ít nhất cũng đoạn tuyệt quan hệ cá nhân giữa ta và Đỗ quốc chủ.” Lý Phương vừa lắc lư đầu vừa nói, “Dù sao ở trên biển cũng cần một thế lực có thể kháng cự với Đỗ quốc chủ. Huống chi còn có đám người của công tử, tuy rằng Hoàng thượng có giao hảo với Đỗ quốc chủ, nhưng dù sao Đỗ quốc chủ cũng không phải người của Hoàng thượng, không tiện sử dụng như người của mình. Nếu Hoàng thượng chịu dùng ta thì ta đầu hàng cũng không sao.”

Lý Phương rốt cục mở miệng.

Lưu Ảnh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lý Phương có ý đầu quân cho triều đình, chẳng qua việc chiêu hàng không phải đơn giản, huống chi Lý Phương cẩn thận như vậy, chỉ cần sơ suất một chút, bị triều đình lừa gạt thì đừng nói đến cơ nghiệp của hắn, ngay cả tánh mạng cũng chưa chắc có thể bảo toàn hay không.

Cho nên việc này vẫn còn dừng lại ở giai đoạn suy nghĩ.

Công tử cũng là người vô cùng thông minh, tìm đến Lý Phương rồi nói, “Có lẽ Lý huynh đã có ý chiêu hàng.”

Lý Phương cũng không giấu diếm, cười nói, “Lão Lý ta vẫn muốn hợp tác với công tử, chẳng qua hiện tại đế đô đã được giải nguy. Đám người man di chẳng bằng một ngón tay của bệ hạ. Có thể thấy được bản lĩnh của bệ hạ, lão Lý ta tuy rằng đọc sách ít, cũng không tinh thông quốc gia đại sự, bất quá nếu đế đô đã được giải nguy thì đám người Thát Đát tấn công vào Giang Nam có thể kiên trì trong bao lâu?”

“Hoàng thượng có rất nhiều quân đội, nếu khởi binh bao vây thì người Thát Đát không phải là đối thủ của bệ hạ.” Nếu có con đường khác thì Lý Phương cũng không muốn đi con đường chiêu hàng.

Công tử lắc đầu, “Người của chúng ta đã mở rộng quan hệ ở Hoài Dýong, trong đó có một phần góp sức từ Lý huynh. Lý huynh nhân lúc cháy nhà đi hôi của thì đương nhiên ta sẽ không lăm miệng. Chẳng qua chuyện này không thể gạt được triều đình, Hoàng thượng làm sao có thể chịu thua cho người cơ chứ?”

“Hoặc chỉ là tạm thời đặc xá mà thôi.” Công tử cảm thán, “Trong hoàng thất, những chuyện phụ tử huynh đệ tàn sát lẫn nhau nhiều không đếm xuể. Việc trở mặt thì lại càng vô số.”

Công tử nhìn về phía Lý Phương một cách sâu xa, “Lý huynh, chuyện này liên quan đến tánh mạng, Lý huynh cần phải suy nghĩ kỹ càng thì mới được!”

Trên trời có thiên đường, dưới đất có Tô Hàng nhị châu, dường như người Thát Đát cũng nghe nói đến câu này, bọn họ đứng mũi chịu sào mà tiến đến phủ Tô Châu, đánh Tô Châu không được bao lâu thì lại đánh đến phủ Dương Châu.

Lâm Vĩnh Thường và Vĩnh Định Hầu ngày ngày chuẩn bị chiến tranh, rốt cục cũng chờ được đám người Thát Đát đến đây.

136. Chương 136

Đế đô

Khi đế đô lâm vào thời chiến, biểu hiện của Trầm Chuyết Ngôn đã khiến Minh Trạng rất hài lòng.

Nhưng như lúc trước đã nói, Trầm Chuyết Ngôn cũng bị một người khác nhìn chằm chằm, người nọ cũng không phải hạng người vô danh, mà chính là nhi tử của Lâm Giang Hầu: Phượng Lật.

Bất quá Trầm Chuyết Ngôn là kẻ ngốc nghếch khờ khạo, căn bản không thể phát hiện, ngược lại là Ngô Uyển biết được tin này trước. Chính xác là từ khi Ngô Uyển vào Trầm gia thì liền mua chuộc người của Trầm Chuyết Ngôn. Hơn nữa Ngô Uyển vốn có nhiều ngân lượng, Trầm Chuyết ngôn lại giao tất cả của hồi môn do mẫu thân của hắn để lại cho Ngô Uyển xử lý, nay Trầm Chuyết Ngôn đi ra ngoài luôn có hai tiểu tử đi theo, hoàn toàn không còn giống bộ dạng long nhong như trước, hiện tại đã rất ra dáng.

Nay hai tiểu tử ngoại trừ hầu hạ Trầm Chuyết Ngôn thì còn thay Ngô Uyển làm cặp mắt giám sát.

Hai người liền kể lại chuyện của Phượng Lật, a Minh trả lời, “Phượng công tử cứ đến tìm đại gia khiến đại gia phiền muộn chết, vậy mà cứ liên tục đến tìm. Đại gia là người hòa nhã, bình thường cũng sẽ không trở mặt với người khác, Phượng công tử thấy đại gia tốt tính nên mới mặt dày đi quấy nhiễu đại gia mãi.”

Ngô Uyển tìm thời cơ, bình thân hỏi Trầm Chuyết Ngôn, Trầm Chuyết Ngôn kể khổ với lão bà, “Lúc trước chỉ gặp hắn khi đi cùng Tử Nghiêu mà thôi, chỉ là uống rượu xem hí kịch, ta cũng không thích hắn cho lắm. Hiện tại mỗi ngày đều tìm ta để hỏi về văn chương này nọ, hầy, không phải ta nói chuyện khó nghe nhưng chỉ với một chút kiến thức trong cái đầu của hắn thì hắn thật sự cần phải đọc thêm nhiều sách nữa thì mới được, viết chữ mà cũng sai chính tả, còn thua xa nàng nữa kìa.”

Ngô Uyển tức giận, “Ta viết chữ rất tệ hay sao?” Tuy rằng biết rõ học thức của mình không thể sánh bằng Trương Phu, bất quá nghe nói như thế thì Ngô Uyển vẫn nhịn không được mà khó chịu.

Trầm Chuyết Ngôn gật đầu nói, “Hơn Phượng Lật rất nhiều.”

Ngô Uyển vừa cười vừa đâm Trầm Chuyết Ngôn một cái, “Đừng để ý đến tên công tử nhà giàu kia nữa, nhất là thanh danh của Phượng Lật lại không tốt, vừa đến để đô liên bị Hoàng thượng đặc biệt răn dạy một trận.”

Trầm Chuyết Ngôn cầm bàn tay trắng nõn bé nhỏ của thê tử rồi sờ sờ, căn bản không để ý đến lời của thê tử mà chỉ thở dài một mạch, “Lúc trước ta nghĩ, khi nào thì mới có thể quang minh chính đại sờ một chút. Uyển nương à, tay của nàng thật là đẹp.”

“Cũng chỉ có vậy thôi, có gì mà đẹp đâu?”

“Nõn nà trơn tru, mịn màng như ngọc.” Trầm Chuyết Ngôn ôm chặt thắt lưng của Ngô Uyển, “Thắt lưng lại thon nhỏ như thế.” Tiếp tục kề sát vào bên tai Ngô Uyển mà khẽ thì thầm vài câu, Ngô Uyển liền đỏ mặt, lập tức nhéo lỗ tai của Trầm Chuyết Ngôn, “Chàng càng ngày càng không đứng đắn, có phải bắt chước học đòi từ Ngụy Tử Nghiêu đúng không?”

Trầm Chuyết Ngôn liên tục cầu xin tha thứ.

Bất quá Ngô Uyển vẫn để ý đến chuyện của Phượng Lật và Ngụy Tử Nghiêu, tạm thời không bàn đến Ngụy Tử Nghiêu, Ngô Uyển có nghe Trầm Chuyết Ngôn nói đến Ngụy Tử Nghiêu, người này tuy phóng túng nhưng lại khá trọng nghĩa, đặc biệt là có giao hảo với Trầm Chuyết Ngôn, tuy bừa bãi nhưng lại rất chừng mực.

Nhưng đối với Phượng Lật thì Ngô Uyển sẽ không khách khí.

Ngô Uyển phái người mua hai tiểu quan ở kỹ viện, sau đó phái người đưa thẳng đến phủ của Lâm Giang Hầu. Cũng không biết Ngô Uyển viết cái gì nhắn lại mà khi Phượng Lật về đến nhà thì liền bị đánh một trận, chừng nửa tháng cũng không xuống được giường.

Trên đời luôn có tai vách mạch rừng, chuyện này bị người ta biết là vì Phượng Lật không chịu bỏ qua. Một Trầm Chuyết Ngôn là nhỏ nhưng Phượng Lật không thể nuốt được cục tức này, thế phải phá rồi Ngô Uyển.

Hoài Dương.

Lâm Vĩnh Thường thật sự có khả năng tiên đoán. Hắn có thể dự đoán chính xác đại cục, cùng với bản tính cẩn thận của hắn đã tạo nên tác dụng quan trọng trong cuộc chiến này. Tỷ như trước tiên là chuẩn bị lương thảo được liệu, giúp giảm bớt thời gian rất nhiều.

Ngay cả Vĩnh Định Hầu cũng ngầm tán thưởng, Lâm đại nhân an bài công tác hậu cần thật chu đáo.

Tục ngữ có câu, điều binh để sau, lương thảo lo trước.

Hậu cần có tác dụng quyết định đối với sự thành bại của một trận chiến. Vĩnh Định Hầu cũng hết lời kính nể bản lĩnh của Lâm Vĩnh Thường. Nhưng Lâm Vĩnh Thường không chỉ là hậu cần của Vĩnh Định Hầu.

Nhận được tin của đề đốc, Lâm Vĩnh Thường liền mang theo người, lương thảo, được liệu, sau đó đến kho binh khí tiến hành kiểm tra cẩn thận, tiếp đến Lâm Vĩnh Thường phát hiện một chuyện hệ trọng, quốc gia an bình lâu ngày, một phần tướng thành Dương Châu trong thời kỳ Tiết Xuân Hoảng nhậm chức đã từng bị sục đồ một lần, lúc ấy đã tu sửa nhưng công trình thật sự là bả đậu, tu sửa rất sơ sài.

Người Thát Đát sắp đến đây, trong thời điểm quan trọng này lại phát hiện tường thành là bả đậu, Lâm Vĩnh Thường cũng không phải thần tiên, bất quá phát hiện muộn vẫn còn hơn không, vào mùa đông, Lâm Vĩnh Thường chỉ đành tổ chức cho nam nhân một nửa thành Dương Châu đi tu sửa tường thành.

Tuy rằng thâm oán người quá cố cũng không nên, nhưng Vĩnh Định Hầu vẫn phải nói, tiền nhiệm Tổng đốc Tiết Xuân Hoảng thật sự không phải người ổn thỏa. Đương nhiên kiếp số cũng không tốt cho lắm, đang nhậm chức Tổng đốc thì bị ám sát.

Ngay cả thời gian oán giận Tiết Xuân Hoảng mà Lâm Vĩnh Thường cũng không có, tốp người lũ lượt từ tờ mờ sáng đã bắt đầu tu sửa tường thành, mãi cho đến tối mịt không còn nhìn thấy năm ngón tay. Trong thời kỳ hệ trọng, Lâm Vĩnh Thường cũng không thêm giữ bộ mặt thiện lương yêu dân như con nứa, thủ đoạn hà khắc có thể nói là chẳng thua gì thời Tần Thủy Hoàng lúc xây tường thành.

Kỳ thật lời này có chút khoa trương.

Lâm Vĩnh Thường nổi danh như vậy thực chất là do một vụ án đã xảy ra khá lâu trước kia được đời sau đưa ra tranh luận.

Truy về nguồn gốc thì việc này bắt nguồn từ Vạn Lý thư viện. Lần trước nhi tử của Vĩnh Định Hầu dính vào vụ án của tiết phụ Tiễn gia, tập san tự in ấn của Vạn Lý thư viện bị cấm đoán, các thư sinh liền phát hiện tập san là thứ rất hay. Phạm vi truyền bá rộng rãi, mọi người cũng thích xem, bọn họ tùy tiện nói vài câu thì đã gây nên áp lực cho triều đình. Chẳng những có thể ký gởi lý tưởng và mơ ước của bọn họ trên tập san mà nó còn là một thanh kiếm sắc bén vô hình giúp bọn họ đạt được quyền lợi nào đó.

Lúc này vì cảnh giới toàn thành mà Lâm Vĩnh Thường phải trưng thu dân chúng làm quân dự bị. Nay nước đã đến chân lại bắt đầu tu sửa tường thành, đám thư sinh đã có ý kiến rất nhiều.

Nên nhớ Minh Trạ thường làm như thế ở đế đô thì chẳng có ai dám nói tiếng nào, đó là vì thân phận của Minh Trạ, không ai dám chọc hấn. Còn nữa, đó là đế đô, hoàng thất có quyền khống chế hoàn toàn đối với đế đô.

Nhưng Lâm Vĩnh Thường lại không phải thần tiên.

Thành Dương Châu có diêm thương phú quý, có thể gia lâu đời, có tôn thất nhân hạ, còn có đám thanh lưu và đủ hạng người, vô cùng phức tạp.

Lâm Vĩnh Thường đến Hoài Dương hơn nửa năm, diêm thương bị hấn đưa đến đế đô, thế gia bị hấn chèn ép danh vọng, tôn thất nhờ phúc Minh Trạ cũng đến đế đô, huống chi Lâm Vĩnh Thường mỗi ngày còn phải xử lý chính sự của Hoài Dương và việc cải cách thuế muối.

Hoài Dương có thể có được ngày nay đã chứng tỏ Lâm Vĩnh Thường không đơn giản.

Nhưng nên nhớ trên đời này có một loại người, tuy không có bản lĩnh gì nhưng mọi chuyện phiền phức lại khởi nguồn từ bọn họ.

Mồm mép gọn gàng, viết lách cũng gọn gàng.

Văn nhân có khí khái của văn nhân, có đạo lý của văn nhân.

Nhưng văn nhân không phải là chính trị gia.

Thậm chí rất nhiều lúc sự lý giải của văn nhân đối với chính trị quả thật là nông cạn và phiến diện.

Người trong nghề mới có chuyên môn.

Văn nhân hoàn toàn không thể sánh bằng chính trị gia trên phương diện chính trị, nhưng đôi khi văn nhân lại rất nguyện ý phát biểu một ít quan điểm đối với chính trị.

Đương nhiên đây cũng không phải là chuyện xấu.

Nhưng lần này bọn họ chọn không đúng thời cơ.

Tường thành Dương Châu không rắn chắc thì làm sao có thể oán giận Lâm Vĩnh Thường người ta? Người ta mới nhậm chức mà.

Nhưng cũng có người nói, nếu người đã nhậm chức thì vì sao không lo sớm việc này? Để người Thát Đát đến thì mới nhớ ra là tường thành không rắn chắc? Trước đó thì người đã làm cái gì? Nếu ngộ nhờ thành Dương Châu gặp nguy hiểm thì chính là lỗi của Lâm tổng đốc nhà người đó.

Dù sao khi ấy Lâm Vĩnh Thường nhìn qua thì liền thẳng tay ném tờ tập san Vạn Lý lên bàn, trực tiếp phái quan binh bắt đám người biên soạn tờ tập san này. Hấn cũng không làm gì bọn họ cả, chỉ đánh cho mỗi người mười roi rồi tổng đi tu sửa tường thành như các nhân công.

Không phục? Muốn phản kháng?

Hay lắm, người đi phân rõ phải trái với thủ vệ đi.

Lâm Vĩnh Thường cười lạnh, “Để bản quan xem thử bản lĩnh tu sửa tường thành của các người có bằng với bản lĩnh mềm mết hay không?”

Hành động này của Lâm Vĩnh Thường chọc giận đám nhân sĩ Hoài Dương, hiện tại có thể tự ý tung ra tập san châm chọc triều đình, nếu không phải có kẻ xúi giục thì là có kẻ làm chống lưng.

Tỷ như tôn tử Tiễn gia, Tiễn Đình Phương, tỷ như Từ gia công tử, Từ Bình Thần đường đệ của Từ Doanh Ngọc.

Người trong nhà cũng không thể nhìn hài tử của mình bị cưỡng bức lao động, lại nhón nháo tìm người hầu đi nhận lỗi với Lâm Vĩnh Thường, nói nghe có vẻ hay ho là đi cửa sau rút lót. Lâm Vĩnh Thường nào có thời gian rảnh rỗi đi gặp bọn họ, một mực không nghe, cứ tóm lấy rồi bắt đi làm khổ sai.

Nhưng khiến tất cả mọi người không ngờ là kế tiếp lại xảy ra một chuyện khiến Lâm Vĩnh Thường nổi giận.

Cũng bởi vì vậy mà cái danh nổi tiếng tàn nhẫn của Lâm Vĩnh Thường đã bị lưu lại trong sử sách.

Nhắc lại chuyện trước kia, Lâm Vĩnh Thường nương vào mùa thu hoạch mà gom góp không ít lương thực để tích trữ, vốn là để chuẩn bị lương thực cho triều đình, nay tuy rằng triều đình không sử dụng nhưng lại có thể duy trì binh lương cho Hoài Dương trong vòng ba năm mà không phải lo lắng bất cứ điều gì.

Có câu, trong tay có lương thực thì trong lòng không phải lo.

Nhưng vào lúc này kho lúa ở thành Bắc chỉ trong một đêm lại bị đại hỏa thiêu rụi.

Nửa đêm Lâm Vĩnh Thường biết được tin này thì lập tức hộc máu, giận đến mức suýt nữa đã hôn mê bất tỉnh. Thị vệ giáp vội vàng dìu Lâm đại nhân lên giường, Nhạc Sơn vội vàng chạy tìm Trương thái y.

Khi Trương thái y đến thì tay chân của Lâm Vĩnh Thường đã trở nên lạnh lẽo, sắc mặt tái nhợt như sáp, nằm trên giường một cách suy yếu. Trương thái y phải châm cứu rồi cho uống thuốc, lời dặn của thái y là: Nổi giận hại thân, một mối quá độ, phải nghỉ ngơi một thời gian, tốt nhất tạm thời gác lại chuyện chính sự.

Nhưng ở thời khắc quan trọng này, Tuần phủ Lương Đông sơ bất hòa với Lâm Vĩnh Thường, đã bị tổng cổ vào đại lao, tuy rằng bên ngoài có Vĩnh Định Hầu nhưng Vĩnh Định Hầu không tinh thông chính trị, muốn tìm một người ở Hoài Dương có thể chủ trì đại cục như Lâm Vĩnh Thường thì thật sự là không có.

Huống chi lúc nguy ngập mà kho lúa lại bị người ta thiêu sạch, người Thát Đát lại sắp đến, ai dám nguyện ý tiếp nhận tình thế nguy hiểm này của Hoài Dương?

Mặc kệ nói thế nào, hiện tại chỉ cần Lâm Vĩnh Thường nhà người còn một hơi thở thì người phải tiếp tục cầm cự.

Nếu không phải có Từ Doanh Ngọc thì Lâm Vĩnh Thường e rằng chính mình có lẽ chẳng sống thọ được như vậy.

Lúc này bảo Lâm Vĩnh Thường bỏ gánh nghỉ ngơi là hoàn toàn không có khả năng. Bất quá Trương thái y là một đại danh y, đương nhiên có thủ đoạn khác để giúp Lâm Vĩnh Thường điều trị thân thể. Trương thái y nói với Từ Doanh Ngọc, Từ Doanh Ngọc lại phân phó với nha hoàn, nào là thuốc bổ nào là dược liệu, thu thập tất cả ổn thỏa rồi đưa cho Lâm Vĩnh Thường dùng.

Từ Doanh Ngọc có bạc có quyền, chỉ cần trong thành Hoài Dương có thì nàng có thể mua về cho Lâm Vĩnh Thường. Mấy năm nay Lâm Vĩnh Thường thật sự trải qua cay đắng ngọt bùi đủ cả. Người như vậy thì càng biết phải trái. Trong thời điểm dầu sôi lửa bỏng như vậy, Lâm Vĩnh Thường vừa húp thuốc bổ vừa nhìn không được mà trêu ghẹo một câu, “Nợ Từ đại nhân hai trăm lượng vẫn chưa trả, hầy, thật không biết phải nợ đến tháng nào năm nào nữa đây.”

“Nợ đến năm nào thì nhắc năm đó.” Không ngờ là Từ Doanh Ngọc vẫn còn tâm tình nói đùa.

Nữ nhân hoàn toàn khác với nam nhân. Giống Từ Doanh Ngọc, cho dù làm việc gòn gàng chu toàn thể nào nhưng nếu cẩn thận quan sát thì có thể phát hiện trên cơ bản những gì nàng làm đều là việc nhỏ. Nếu muốn nhờ nàng cai quản chính sự của Hoài Dương thì nàng chưa hẳn có thể đảm đương được.

Đối với việc người Thát Đát đến đây thì tuy rằng Từ Doanh Ngọc lo lắng nhưng quan điểm hoàn toàn không giống Lâm Vĩnh Thường. Nàng suy nghĩ rất thoải mái, dù sao thì đã có Lâm Vĩnh Thường và Vĩnh Định Hầu, chuyện này không đến phiên nàng phải lo lắng. Trời có sập thì vẫn có người chống đỡ. Nếu lo lắng là vô dụng thì nàng cũng không cần phải lo lắng.

Khuynh Ái Linh trong Tình Yêu Khuynh Thành là minh chứng rõ ràng nhất cho quan điểm tình yêu của nữ nhân: Khuynh đảo cả thành để toại nguyện cho tình yêu của nàng.

Có thể thấy được ở trong mắt của nữ nhân thì có thể toại nguyện tình yêu của họ, cho dù có khuynh thành thì cũng rất đáng giá.

Lúc này có thể giúp Lâm Vĩnh Thường, có thể gần gũi chăm sóc người trong lòng thì Từ Doanh Ngọc quả thật là có một chút mừng thầm. Từ Doanh Ngọc vì Lâm Vĩnh Thường mà làm nhiều việc như vậy, thậm chí nàng cảm thấy thái độ của Lâm Vĩnh Thường đối với nàng cũng không phải là không có cảm tình.

Tuy rằng thân thể của Lâm Vĩnh Thường có rất nhiều trở ngại, bất quá nếu cẩn thận bồi đắp thì nàng và Lâm Vĩnh Thường cũng không phải là không có khả năng. Dù sao thì một người đã chia tay phụ gia, một người thì lại độc thân.

Trên đời này dường như chỉ có nữ nhân mới có thể dành ra một chút tâm tư để suy nghĩ về tình cảm của mình trong khi hiện tại là lúc chưa biết phúc họa ra sao.

Mà Lâm Vĩnh Thường, Lâm tổng đốc lại càng không phải kẻ ngốc.

Nữ truy nam, cách tăng sa. (nữ đeo đuổi nam dễ hơn nam đeo đuổi nữ)

Làm cho người ta phải rửa tay nấu canh, cho dù Lâm tổng đốc hơi buồn bực một chút nhưng rốt cục cũng không phải ý chí sắt đá.

Cũng bởi vì vậy mà khi Lâm Vĩnh Thường nhận được mật báo, gặp phải nan đề liên quan đến sinh mạng của hắn, sau khi cân nhắc chầm một lúc thì Lâm Vĩnh Thường liền đích thân dẫn binh bao vây Từ thị gia tộc ở Hoài Dương.

Từ gia, thế gia của Hoài Dương.

Một câu thế gia cũng không đủ để hình dung lịch sử gia tộc này, nói đơn giản một chút, Từ gia phát tài từ thời tiền triều của tiền triều, ngót ngét đã có năm trăm năm lịch sử. Đại Phụng là triều đại thứ ba mà gia tộc của bọn họ trải qua, thậm chí khi Thái Tổ hoàng đế kiến quốc năm xưa, vì được Từ gia hỗ trợ mà phải đem nữ nhi gả cho gia chủ Từ gia để tỏ lòng thành.

Khi đó lão Phụng gia so với bọn họ chỉ là nhà giàu mới nổi.

Cho nên khi Lâm Vĩnh Thường phát binh bao vây Từ gia thì người của Từ gia đều phần nộ, khiến quan binh phải nhượng bộ lui binh.

Từ gia lão thái thái được hai vị mỹ nữ thanh tú có dáng người uyển chuyển dìu ra, đôi mắt sắc bén liếc một cái, cất cao giọng nói, cơ hồ là điên cuồng la hét chói tai, “Các người có biết lão thân là ai hay không? Lão thân là nhất phẩm Cáo mệnh do ngự phong! Từ gia chúng ta có huyết thống của Hiếu Nghi đại trưởng Công chúa! Thái Tổ hoàng đế ban cho danh hiệu tích thiện, các người dám bất kính với Từ gia hay sao?”

Trong lúc la hét chói tai, Từ lão thái thái đã làm ra một chuyện khiến người ta phải trợn mắt há hốc mồm, có thể là bà ta đã kích động thái quá, vung tay vung chân, lại bất cẩn vung năm ngón tay dài lên mặt của Lâm Vĩnh Thường.

Gò má tái nhợt của Lâm Vĩnh Thường lưu lại một vệt máu dài.

Ở trong mắt nhiều người thì cái bạt tai này rất giống như cổ tình.

Lâm Vĩnh Thường là ai?

Đó là nhất phẩm Tổng đốc Hoài Dương do bề hạ đích thân ngự phong, cai quản Hoài Dương, quyền lực hiển hách, quyền cao chức trọng. Tuy có câu cường long không áp được cường hào ác bá, nhưng cường hào ác bá như người cũng phải biết thức thời chứ!

Không ai ngờ Từ lão thái thái lại làm ra chuyện bề mặt như vậy. Thậm chí Từ lão thái thái cũng không ngờ sẽ làm bị thương khuôn mặt của Lâm Vĩnh Thường, trên nét mặt già nua hiện lên một chút hoảng sợ nhưng ngay lập tức lại bị vẻ kiêu ngạo hung hăng thay thế.

Giờ khắc này, trong Từ phủ là bầu không khí im lặng đến ngạt thở, chỉ nghe thấy tiếng gió bên ngoài lướt qua.

Mà Lâm Vĩnh Thường cũng làm ra một chuyện khiến người ta không rét mà run, Lâm Vĩnh Thường xoay người rút ra bội đao của thị vệ, vung lên trong chớp mắt, chém đứt đầu Từ lão thái thái.

Cái đầu của Từ lão thái thái lăn trên đất một lúc thì mới ngừng lại được, thậm chí nét mặt của bà ta vẫn giữ nguyên vẻ kiêu ngạo hung hăng trước lúc chết. Có thể nghĩ thế này, tuy rằng Từ lão thái thái bị chém đầu nhưng bà ta chết rất nhanh, cũng không nhận ra một chút đau đớn nào cả. Ngược lại với đám tôn tử của bà ta mà nói thì bà ta thật sự là quá may mắn.

Khi đầu của Từ lão thái thái rơi xuống đất thì Từ gia lập tức vang lên những tiếng la hét chói tai và những tiếng khóc rống âm ỉ, nhưng không có ai dám tiến lên tiếp cận Lâm Vĩnh Thường.

Sắc mặt của Lâm Vĩnh Thường vô cùng tàn khốc, cứng rắn như nham thạch, hân hân tay lên, “Trời hết tất cả rồi đấy!”

137. Chương 137

Người Hoài Dương càng có thêm nhận thức về địa vị và thế lực của Từ gia.

Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, đương nhiên có không ít người nói tốt cho Từ gia. Những người này đã ở Hoài Dương mấy trăm năm, đương nhiên có vô số cách quan hệ, bèn thỉnh An Định Hầu đến.

An Định hầu nhẹ nhàng hòa giải, cũng không phải biện hộ thay cho Từ gia mà chỉ khuyên Lâm Vĩnh Thường chậm lại một chút. Ý này của An Định Hầu hoàn toàn là vì hai bên. An Định Hầu cũng thoáng đoán được Từ gia đã làm chuyện gì. Bất quá dù sao Từ gia cũng không phải dòng dõi tầm thường, hướng chỉ để đô còn có Từ Tam. Cho dù quan hệ của Từ Tam và gia tộc có lãnh đạm thế nào thì e rằng Từ Tam cũng không nguyện ý để gia tộc bị người ta dùng cách này để trị tội. Về phần Lâm Vĩnh Thường, quan viên rất chú trọng đến thanh danh, thẳng tay chém đầu nhiều người như vậy, Lâm Vĩnh Thường đã từng làm Ngự sử, nếu cứ làm như thế thì ngày sau Lâm Vĩnh Thường cũng khó giải thích với triều đình.

An Định Hầu nói cả buổi, Lâm Vĩnh Thường phải vật ảo, khuôn mặt vẫn nhả nhận như trước, nói chuyện cũng vô cùng khách khí, không nhanh không chậm mà lên tiếng, “Hầu gia đến chậm một bước rồi, Từ gia thiêu hủy quân lương, ý đồ mưu phản, tối hôm qua bản quan đã xử trí.”

An Định Hầu kinh hãi, hai mắt trừng lớn, vô cùng kinh ngạc, “Lâm đại nhân, ngài, ngài....” Mở to miệng, sau đó An Định Hầu lắc đầu thở dài, “Lâm đại nhân, ngài cần gì phải nôn nóng như vậy. Cho dù không phải vì Từ gia thì Lâm đại nhân cũng phải suy nghĩ vì tiền đồ sau này của mình chứ.”

Lâm Vĩnh Thường nói, “Từ gia mưu phản, nhân chứng vật chứng đều đủ, cho dù ở trước mặt bề hạ thì bản quan cũng sẽ xử trí như thế. Hướng chỉ hiện tại toàn thành chuẩn bị chiến tranh, tướng ở bên ngoài thì quân lệnh cũng vô dụng. Đang lúc tùy cơ ứng biến thì đành phải dùng kế sách tùy cơ ứng biến.”

Lâm Vĩnh Thường ra tay nhanh đến mức khiến người ta không kịp phản ứng.

Nhưng thủ đoạn sấm chớp của Lâm Vĩnh Thường lại làm kinh hãi tất cả mọi người ở Hoài Dương.

Có người muốn sinh sự thì trước hết sẽ nghĩ, so với Từ gia thì mình thế nào?

Có được cơ nghiệp năm trăm năm như Từ gia hay không? Có nhi tử là tướng quốc ở đế đô như Từ gia hay không? Có đại tiểu thư làm quan sai ở phủ Tổng đốc như Từ gia hay không?

Chỉ cần ba điều này thì người đã không thể sánh bằng Từ gia.

Như vậy nếu sinh sự thì kết cục của người e rằng còn thảm hơn cả Từ gia.

Kết cục của Từ gia thế nào?

Có thấy đầu người treo trên pháp trường hay không?

Người duy nhất ủng hộ Lâm Vĩnh Thường chính là Vĩnh Định Hầu, Vĩnh Định Hầu cũng là một trong những người tham dự thẩm tra xử lý vụ án Từ gia, Vĩnh Định Hầu oán hận, “Nếu trong quân có kẻ bại hoại như vậy thì bản Hầu gia ta nhất định sẽ tự tay lột da bọn họ!”

Mụ nó, người Thát Đát sắp đến mà người lại đi thiêu lương thảo!

Cùng Từ gia chịu chết còn có quan binh trông coi lương thảo, lúc này mặc kệ người xuất thân từ đâu, có quan chức cấp bậc nào, tất cả đều lôi ra xử trảm!

Tuy rằng bị thiêu một kho lương thực ở phía Bắc, nhưng Lâm Vĩnh Thường vẫn còn hai kho, nếu không phải đám quan binh làm việc tắc trách thì đã không để người ta đắc thủ như vậy! Thủ đoạn tàn nhẫn của Lâm Vĩnh Thường khiến cho toàn bộ Hoài Dương im ắng hơn rất nhiều.

Ngay cả đám thư sinh lắm chuyện cũng nhất thời tựa như bị cắt lưỡi, không dám nói năng lung tung lộn xộn.

Còn người Thát Đát thì rốt cục đã đến.

Người Thát Đát là vì nghe tiếng mà đến, bọn họ nghe đồn tường thành Dương Châu vừa xây lại, tu sửa cũng không quá chắc chắn, rất dễ tấn công.

Trong vòng ba ngày, người Thát Đát phát động gần mười cuộc tấn công lớn nhỏ.

Tướng sĩ còn có thể thay ca, trong khi Vĩnh Định Hầu và Lâm Vĩnh Thường phải ngày đêm túc trực canh gác trên tường thành, không dám có một chút lơ là.

Vĩnh Định Hầu phu nhân Tiêu thị mang văn thiện cho trượng phu, Tiêu phu nhân là nữ nhân phóng khoáng, tiện thể mang thêm một phần cho Lâm Vĩnh Thường. Từ khi xảy ra chuyện của Từ gia thì Từ Doanh Ngọc liền dọn đến phủ tướng quân Hoài Dương để cư trú, thỉnh thoảng gặp Lâm Vĩnh Thường thì chỉ gật đầu mà thôi, hoặc từ rất xa nhìn một chút, chứ không hề nói một câu nào với Lâm Vĩnh Thường.

Đương nhiên cũng không có ai tiếp tục chuẩn bị cơm canh cho Lâm Vĩnh Thường.

Cũng không phải thuộc hạ của Lâm Vĩnh Thường đều vô dụng, quan trọng là bên cạnh Lâm Vĩnh Thường đều là nam nhân, tâm tư của nam nhân không tinh tế như nữ nhân, Lâm Vĩnh Thường luôn dùng bữa trên tường thành, đương nhiên trong phủ cũng không chuẩn bị sẵn cho hắn.

Tiêu phu nhân lớn tuổi hơn một chút, tính tình sáng khoái, liền xem Lâm Vĩnh Thường như đệ đệ của mình, “Các người là văn sĩ nên không thể sánh bằng Hầu gia nhà ta, ăn nhiều một chút thì mới có sức cầm cự, lần này không biết sẽ đánh trong bao lâu.”

Lâm Vĩnh Thường mỉm cười, “Mấy ngày nay phải làm phiền tẩu tử rồi.” Lúc giữa trưa Lâm Vĩnh Thường và Vĩnh Định Hầu đã ở quân doanh dùng canh thịt dê, mùi vị khá kỳ lạ. Nhưng xưa nay Lâm Vĩnh Thường quen ăn uống kham khổ, hiện tại cũng không phải lúc kén cá chọn canh. Tuy nhiên nếu so sánh với những món mà Tiêu phu nhân nấu thì hoàn toàn là một trời một vực.

Tiêu phu nhân khoát tay, “Tiện thể ấy mà.”

Lâm Vĩnh Thường và Vĩnh Định Hầu đều đói bụng, cũng không tiếp tục nói chuyện nữa, chỉ khoảng một lúc sau thì thức ăn trên bàn đã bị càn quét sạch sẽ.

Tiêu phu nhân gọi thị nữ dọn dẹp, lại mở ra một cái bọc nhỏ, cầm lấy một chiếc áo choàng bằng lông cừu màu đen, Vĩnh Định Hầu nói, “Ở đây của ta đã có xiêm y đầy đủ rồi, phu nhân mang đến làm chi nữa.”

Tiêu phu nhân trừng mắt nhìn trượng phu, “Phu quân lại tự mình đa tình ư? Đây là đưa cho Lâm đại nhân.”

“Nay trời càng ngày càng lạnh, bên cạnh Lâm đại nhân chỉ có hai tiểu tử giúp việc lật vật mà thôi, những chuyện khác thì không thể trông cậy gì hơn.” Tiêu phu nhân đưa cho Lâm Vĩnh Thường, nhẹ nhàng nói, “Đây là làm cho Bạch nhi, nhưng hiện tại hân cũng không cần dùng, vì vậy đưa cho Lâm đại nhân mặc.”

Lâm Vĩnh Thường tiếp nhận áo choàng, đột nhiên khóe mắt đỏ hoe, bắt đầu rơi lệ.

Nhìn thấy Lâm đại nhân chỉ trong chốc lát đã rơi lệ như mưa khiến Vĩnh Định Hầu cũng choáng váng, nghĩ rằng chỉ có một bộ xiêm y mà Lâm đại nhân lại cảm động đến mức này, thật sự là quá đa sầu đa cảm rồi. Hoàn hồn, Vĩnh Định Hầu vội vàng khuyên nhủ, “Ôi chao, Lâm đại nhân, đại nhân đừng như vậy, chỉ là một bộ xiêm y mà thôi. Nam tử hân đại trượng phu, đại nhân...” Nước mắt thật không đáng giá tí nào.

Tiêu phu nhân lén lút nhéo trượng phu một cái, rồi viết chữ lên lòng bàn tay của Vĩnh Định Hầu.

Vĩnh Định Hầu lập tức tỉnh ngộ, cầm miệng nhìn lên nóc nhà.

Lâm đại nhân rơi lệ một lúc, lại sụt sịt mũi rồi nói với Tiêu phu nhân, “Đa tạ tiểu tử.” Hân từng thấy nha đầu của Từ Doanh Ngọc làm chiếc áo choàng này, lúc ấy còn cảm thấy kỳ lạ, Từ Doanh Ngọc là một cô nương, vì sao lại mặc màu đen, có vẻ không thích hợp cho lắm.

Nay lại nhìn thấy chiếc áo choàng, Lâm Vĩnh Thường liền hiểu rõ, không biết vì sao lại lập tức rơi lệ.

Tiêu phu nhân há mồm, muốn khuyên nhủ vài câu nhưng thật sự không biết nên bắt đầu từ đâu.

Chuyện của Từ gia không thể nói là lỗi của Lâm Vĩnh Thường.

Nhưng dù sao đó cũng là gia tộc của Từ Doanh Ngọc, là tổ phụ tổ mẫu, thúc bá, đường huynh đệ tỷ muội, Từ Doanh Ngọc không hẳn là có tình cảm sâu nặng với bọn họ, nhưng con người trên đời này vĩnh viễn không có khả năng vượt quá thể tục.

Lâm Vĩnh Thường gọn gàng dứt khoát xử lý toàn bộ Từ gia, khả năng Từ Doanh Ngọc và Lâm Vĩnh Thường ở bên nhau đã giảm xuống mức cực thấp.

Cho dù là Từ Tam không thích gia tộc của mình nhưng đối với hành động của Lâm Vĩnh Thường thì theo lý cũng phải hỏi một câu.

Cho dù gia tộc thật sự phạm tội tày trời nhưng đối với Từ Tam mà nói thì gia tộc đã bị Lâm Vĩnh Thường tiêu diệt. Trong nội tâm của Từ Tam có lẽ sẽ không ghi hận Lâm Vĩnh Thường nhưng ở trước mặt người khác thì sẽ rất khó nói.

Kết quả tốt nhất là người nào thì ở đúng vị trí của người nấy, không dính dáng gì đến nhau.

Nếu Từ Tam gả nữ nhi cho Lâm Vĩnh Thường, người đã chém đầu cả gia tộc hân thì Từ Tam sẽ không thể đứng vững trong dư luận.

Từ Tam, Từ Doanh Ngọc, Lâm Vĩnh Thường đều là người thông minh.

Người thông minh thì cũng rất hiểu chuyện.

Rất hiểu chuyện thì cũng có nghĩa bọn họ có thể nhìn thấu kết cục.

Vì vậy từ sau khi xảy ra vụ án Từ gia thì Từ Doanh Ngọc cũng không nhiều lời với Lâm Vĩnh Thường, Lâm Vĩnh Thường cũng tự động giữ khoảng cách với Từ Doanh Ngọc.

Lâm đại nhân khóc một lúc thì Tiêu phu nhân liền dẫn nha hoàn rời đi.

Vĩnh Định Hầu mới nói, “Trên đời này có rất nhiều nữ nhân tốt. Hảo huynh đệ, với bản lĩnh của ngươi thì còn lo gì mà không thú được lão bà?”

Lâm đại nhân đã nín khóc, nơi này cũng không có ai mang chậu nước đến cho Lâm đại nhân rửa mặt, vì vậy Lâm đại nhân đành phải dùng khăn tự lau nước mắt. Sau khi rơi lệ thì đôi mắt tránh không được mà lộ lên một chút chua xót. Lâm đại nhân vuốt ve chiếc áo choàng với lớp lông sáng bóng rồi thở dài, “Đối

với Hầu gia thì tuy rằng nữ nhân trong thiên hạ nhiều vô số kể, nhưng e rằng không có ai có thể sánh bằng hiền tấu đây.”

Vĩnh Định Hầu đắm hẳn một quyền, trêu chọc hẳn, “Cái tên một sách này, ở đâu mà lại khen lão bà của người ta hiền lành như thế?” Lại nói tiếp, “Nếu người thích Từ tiểu thư đến như vậy thì cứ hỏi ý Từ tướng, có muốn ta giúp người đi làm mai hay không?”

“Từ tướng sẽ không đồng ý đâu.”

“Chưa thử thì làm sao biết sẽ không đồng ý.” Vĩnh Định Hầu cảm thán một tiếng, xua tay nói, “Từ gia làm chuyện bắn thủ dê hèn, chẳng lẽ là lỗi của người ư? Mụ nó, dám thiêu lương thảo, cho dù người không bắt bọn họ thì ta cũng sẽ đi chém đầu bọn họ!”

Lâm đại nhân không nói gì. Vĩnh Định Hầu có một chút sốt ruột, “Nhìn người uể oải thế này thì nữ nhân nào mà thích người cơ chứ?” Là người từng trải, Vĩnh Định Hầu còn truyền thụ một chút kinh nghiệm cho Lâm Vĩnh Thường, “Nữ nhân bản tính nóng nảy, thích làm mình làm mẩy, người cứ nghe theo ý nàng ta là được. Chúng ta là nam nhân, cần gì phải so đo một chút với bọn họ?”

Vậy sao? Nghe nói người bị lão bà đánh cho thành đầu heo luôn mà. Lâm Vĩnh Thường lặng lẽ oán thăm.

Vĩnh Định Hầu vỗ vai Lâm Vĩnh Thường, “Còn nữa, chúng ta là nam nhân, phải mặt dày một chút. Các nàng nổi giận làm mình làm mẩy thì người cứ hạ mình dễ dàng. Nghe ta đi, cho dù Từ tiểu thư bảo là người lắm mồm thì người cũng phải cười hì hì tiếp cận, không được buồn bực.”

Nét mặt của Lâm đại nhân trở nên cứng đờ, vội hỏi, “Làm sao được?” Liên tục xua tay, “Không được không được, rất mất mặt, dù sao cũng là nam nhân mà.” Há có thể đánh mất tôn nghiêm.

Vĩnh Định Hầu vỗ một cái ngay sau lưng của Lâm đại nhân, suýt nữa khiến Lâm đại nhân đã ụp mặt xuống đất, Vĩnh Định Hầu lập tức kéo lấy Lâm đại nhân rồi ổn định thân mình của hắn, lắc đầu thở dài, “Người yếu ớt như vậy thì làm sao có thể rước được Từ tiểu thư về đây?”

Lâm Vĩnh Thường có rất nhiều tâm tư, hắn bèn để lời của Vĩnh Định Hầu vào trong lòng, nhưng ngoài miệng lại nói, “Không thể không thể, ta làm không được.”

“Sỉ diện chi cho khổ thân.” Bị vứt bỏ là đáng đời. Vĩnh Định Hầu bẻ cần cổ vài cái rồi lắc đầu, “Khi nào nghĩ thông suốt thì nói với ta, ta sẽ cho người ý kiến. Hay, thiên quân vạn mã cũng đã trải qua, chỉ có một nha đầu mà...”

Vĩnh Định Hầu còn chưa dứt lời thì tiếng còi báo hiệu của ba quân tướng sĩ đã vang lên, sắc mặt của Vĩnh Định Hầu lập tức nghiêm túc, hắn vội vàng chạy ra ngoài. Lâm Vĩnh Thường mở ra chiếc áo choàng trong tay, đuổi cánh tay ra rồi mặc vào, lại sờ soạn một chút, sau đó cũng chạy ra ngoài.

Tiêu phu nhân trở về phủ tướng quân.

Từ Doanh Ngọc xưa nay thông minh hiểu ý người. Tiêu phu nhân lại phóng khoáng thoải mái, hai người rất hợp tính nhau, có thể ở cùng nhau mà trò chuyện. Hôm nay Vĩnh Định Hầu không ở nhà, Tiêu phu nhân lại thăm Từ Doanh Ngọc một lúc.

Từ Doanh Ngọc vẫn chưa ngủ, mỗi ngày đều ghi chép số lượng được liệu được xuất nhập.

Ngồi dưới ánh nến, Từ Doanh Ngọc đang tính toán sổ sách.

Thấy Tiêu phu nhân, Từ Doanh Ngọc liền đứng dậy nhường chỗ ngồi.

Tiêu phu nhân cười hỏi, “Đã muộn thế này mà muội vẫn bận rộn hay sao?”

“Sớm muộn gì cũng phải chỉnh lý rõ ràng, vừa dùng bữa xong cũng nhàn rồi không có gì làm.”

Hà Hoa pha trà mang đến, Từ Doanh Ngọc mỉm cười đưa cho Tiêu phu nhân một tách rồi mới lấy một tách cho mình, cười nói, “Lúc này trời đã tối rồi mà tấu tử mới trở về ư? Đi ra ngoài thì nên mang theo vài người.”

“Không sao đâu.” Tiêu phu nhân cười nói, “Nếu thật sự có cường đạo đến cướp thì không biết là ai sẽ cướp ai đây.”

Từ Doanh Ngọc buồn cười, “Trước đây phụ thân tìm sư phụ về dạy các huynh đệ võ nghệ, lúc ấy muội còn nhỏ, cũng học khoa tay múa chân một chút, nhưng không thể so với tẩu tử đâu.”

Tiêu phu nhân xua tay, “Cho dù không phải để đánh người nhưng nên luyện tập võ công, cũng giúp thân thể cường tráng.”

E hèm một tiếng, Tiêu phu nhân nói tiếp, “Ta đã chuyển thứ đó rồi.”

Từ Doanh Ngọc vẫn thoải mái thản nhiên, “Đa tạ tẩu tử. Vốn đã làm từ lâu, tuy rằng nay tuyệt giao nhưng nếu vứt bỏ thì con chó trên người cũng đã có da có lông, nó sẽ không mặc đâu, như thế sẽ uống phí lắm.”

Tiêu phu nhân dở khóc dở cười, đuổi Hà Hoa lui xuống rồi khẽ thúc vào người Từ Doanh Ngọc một cái, “Nhìn miệng mồm của muội kìa, thật sự là không tha cho ai cả.” Sau đó lặng lẽ nói với Từ Doanh Ngọc, “Để ta nói cho muội nghe, lúc đó ta chưa nói gì cả mà Lâm đại nhân vừa nhìn thấy cái áo choàng thì liền rơi lệ một lúc lâu đấy.”

Từ Doanh Ngọc nắm chặt tay của Tiêu phu nhân rồi cười nhẹ, miệng lại nói lời không tốt, “Tỷ không biết đó, những người làm quan văn thì trong bụng chẳng ngay thẳng như Hầu gia đâu. Ruột của bọn họ quanh co khúc khuỷu, rơi lệ ư, thực chất chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Người ta nói rơi lệ liền rơi lệ, cũng như ăn cơm uống nước, đó là khả năng bẩm sinh rồi.”

“Muội đừng nói như vậy, nếu Lâm đại nhân vô duyên vô cớ lại thích rơi lệ thì làm sao có thể làm được Tổng đốc Hoài Dương cơ chứ?” Tiêu phu nhân thở dài, “Có câu, nam nhi không rơi lệ là vì chưa chạm đến chỗ thương tâm.”

Bản lĩnh này của Lâm Vĩnh Thường thật sự khiến người ta không thể không bội phục, Tiêu phu nhân chỉ mang đến một cái áo choàng mà hắn đã có cách thần không biết quỷ không hay khiến Tiêu phu nhân nói chuyện giúp hắn. Từ Doanh Ngọc lắc đầu, “Tỷ tỷ không cần khuyên muội, tỷ tỷ cũng đã nhìn thấy chuyện của Từ gia rồi đấy.”

Nghĩ đến đây thì Tiêu phu nhân chỉ đành cảm thán một tiếng.

Đế đô.

Lần này chiến tranh với người Thát Đát, Minh Trạ liên tục hết lừa lại gạt, dùng chiêu đánh úp bất ngờ, cũng chưa kịp chuộc về phụ tử Tấn Quốc Công mà đã đuổi người Thát Đát trở về Tây Bắc. Đương nhiên Cáp Mộc Nhĩ vẫn còn ở trong cung.

Về chuyện của phụ tử Tấn Quốc Công thì Minh Trạ nghĩ ra một diệu kế.

Vì sao gọi là diệu kế, thật sự là vì trước đó chưa từng có ai dùng cách này, trình độ vô sỉ như vậy khiến triều thần cảm giác không có từ nào có thể thỏa đáng để hình dung thủ đoạn của Hoàng đế bệ hạ.

Phụ tử Tấn Quốc Công bị bắt làm tù binh đến Tây Bắc, mặc kệ làm thế nào thì triều đình cũng sẽ có cách giải quyết. Đối với việc này thì triều thần tranh luận không ngớt. Tôn thất là phe muốn cứu viện phụ tử Tấn Quốc Công trở về. Triều thần lại có khuynh hướng tước đi địa vị, dù sao thì cũng giúp xử lý trong vấn đề truy cứu trách nhiệm, Đại Đồng gặp nhiều tổn thất như thế, Tấn Quốc Công là tôn thất ở Đại Đồng, cần phải chịu trách nhiệm.

Minh Trạ suy nghĩ một chút, nhân lúc Trần Kính Trung đang thỉnh phong làm Khả Hãn thì Minh Trạ bèn ban xuống một thánh chỉ, trước tiên tước đi địa vị của phụ tử Tấn Quốc Công, sau đó phong cho phụ tử bọn họ làm sứ thần đi Tây Bắc, để bọn họ ở lại Tây Bắc, cùng người Thát Đát tiến hành giao hảo, duy trì tình hữu nghị bền vững.

Ngụ ý, các người cứ ở lại Tây Bắc đi.

Lúc trước là tù binh, nghe có vẻ không hay cho lắm, nay trăm cải danh cho các người.

Diệu kế này vừa được tung ra thì triều thần thật sự hết chỗ nói.

Đương nhiên Trần Kính Trung cũng hết cách. Nhận được thánh chỉ của Minh Trạ thì Trần Kính Trung hiểu rõ, phụ tử Tấn Quốc Công căn bản không có bất cứ giá trị gì trong mắt của Hoàng đế bệ hạ, Hoàng đế bệ hạ chưa từng tính toán dùng Cáp Mộc Nhĩ để đổi lấy phụ tử hai người này.

Suy nghĩ một chút đến những lời hoa ngôn xảo ngữ của Chương Thú rằng Hoàng đế bệ hạ nhà bọn họ coi trọng dòng họ thân thích như thế nào....Hứ! Đơn thuần là nói vậy! Nay Trần Kính Trung vừa nghĩ đến năm ngàn con ngựa bị Chương Thú lừa gạt lúc trước thì nhất thời cũng có tâm tình giống Tát Trát: đau lòng quá!

Trần Kính Trung nhận được thánh chỉ sắc phong hấn làm Khả Hãn, liền gửi một quốc thư đáp lại, chẳng phải người phong Tấn Quốc Công làm sứ thần đi Tây Bắc hay sao, tốt thôi, ta cũng bảo là phái Cáp Mộc Nhĩ đi sứ để đồ.

Diệt nhi Cáp Mộc Nhĩ thân ái, hiện tại thật áy náy, Hoàng đế Thiên triều không chịu thả người, thúc thúc cũng chỉ có thể tìm một cái danh xưng đẹp hơn cho người mà thôi.

Minh Trạng vung bút lên, mỉm cười chấp thuận.

Hai kẻ vô sỉ lần đầu tiên đạt được thỏa ước.

Trần Kính Trung gặp phiền toái.

Vị trí Khả Hãn cũng không dễ dàng đảm nhận.

Tuy rằng Tát Trát đã chết nhưng chinh đồn tàn quân của Tát Trát cũng không phải chuyện dễ, chưa kể đám lão bà của Tát Trát.

Trần Kính Trung tiếp nhận nữ nhân của Tát Trát nhưng không bao gồm thê tử của Cáp Mộc Nhĩ mà sau đó được tái giá cho Tát Trát là Ôn Na.

Hắn nói với Ôn Na, “Cáp Mộc Nhĩ còn sống, Ôn Na, người không thể tái giá với kẻ khác cho đến khi Cáp Mộc Nhĩ trở về, cẩn thận nuôi dưỡng hài tử của Cáp Mộc Nhĩ đi.”

Kể từ khi Thát Đát thất bại thì thân phận của Tử Diên công chúa đã bắt đầu bị giảm giá trị.

Phụ thân của Tử Diên công chúa là Nhân Minh thân vương bị Lạt Ma dùng tội danh mưu hại Tàng Vương để lật đổ, Lạt Ma bồi dưỡng Thương Tình vương tử năm nay mới tám tuổi đăng cơ làm Tàng Vương, Tây Tạng tiến vào một thời đại mới.

Bởi vì Nhân Minh thân vương đã chết, Lạt Ma yêu cầu một ngàn dũng sĩ Tây Tạng đã cùng Tử Diên công chúa đến thảo nguyên trở về Tây Tạng.

Mặc dù Tử Diên công chúa tìm đủ cách để phản đối nhưng bản thân nàng ta chỉ là một vật dùng để hòa thân, trong chuyện chính trị thì Tử Diên công chúa không có khả năng phát ngôn và từ chối.

Cuối cùng Tử Diên công chúa chỉ đành miễn cưỡng đồng ý. Đương nhiên tiếp theo đó là địa vị của Tử Diên công chúa lần lượt bị giáng xuống ở Thát Đát.

Trong chính trị không có kẻ thù vĩnh viễn cũng không có bằng hữu vĩnh viễn.

Sau khi Phụng Cảnh Nam nhận được tin tức đế đô chuyển nguy thành an thì liền thở phào nhẹ nhõm, hẳn tuyệt đối không thể bỏ qua việc Nhân Minh thân vương cầu kết với người Thát Đát. Nếu Tây Tạng muốn tiếp tục mâu thuẫn với Vân Nam thì điều kiện của Phụng Cảnh Nam chính là thay đổi Nhân Minh thân vương.

Lần này Liễu Bàn nhìn trúng Đại Lạt Ma Tây Tạng.

Tuy rằng trong ấn tượng của người bình thường thì đức Phật tổ không liên quan đến chuyện hồng trần, nhưng ở Tây Tạng thì quyền lực của Lạt Ma chẳng thua gì Tàng Vương.

Sau khi Tàng Vương gặp chuyện không may, Nhân Minh thân vương thượng vị, nhưng hai nhi tử của Tàng Vương lại được Lạt Ma thu dưỡng, giữ ở bên cạnh nghiên cứu Phật giáo. Nếu nói là Lạt Ma không có dã tâm thì Liễu Bàn tuyệt đối không tin.

Một người có dã tâm, hơn nữa lại có viện trợ tin cậy từ bên ngoài thì làm sao lại không làm phản?

Cho dù Nhân Minh thân vương kính trọng Lạt Ma như thế nào thì dù sao cũng là người trưởng thành, có tư tưởng có ý đồ của riêng mình!

Huống chi Nhân Minh thân vương cũng đầu tư thất bại vào người Thát Đát, muốn trấn an cơn thịnh nộ của Trần Nam Vương phủ thì phải giao ra người gây trở ngại cho việc cầm quyền của mình, điều này đối với Lạt Ma thật sự là một cuộc buôn bán có lời!

Ở đế đô, sau khi Thanh Loan công chúa biết được ấu dâm của mình đăng cơ, tâm trạng lo lắng đã lâu rốt cục cũng có thể chậm rãi an tâm, cho dù là con rối nhưng cũng không bị mất vương vị.

Dù sao thì Lạt Ma cũng đã lớn tuổi, trong khi Thương Tinh vẫn còn rất trẻ.

Đồng thời vì chuyện Phượng Lật có hành vi không đứng đắn, suốt ngày gây chuyện thị phi, cợt nhả với triều thần khiến long nhan nổi giận, mắng Lâm Giang Hầu không biết cách dạy con, tước mất địa vị của Lâm Giang Hầu ngay tại triều, biếm làm thứ dân!

Cả triều nhất thời trở nên ồn ào.

138. Chương 138

Lâm Giang Hầu bị tước đi chức vị, tuyệt đối là vì nhi tử đòi nợ của hắn: Phượng Lật.

Mà Phượng Lật gây ra chuyện này hoàn toàn là vì hắn đã đắc tội với Ngô Uyển.

Mọi chuyện phải nhắc lại từ ban đầu.

Phượng Lật chịu khổ dưới tay Ngô Uyển, hắn cũng xem như xuất thân từ hào môn thế gia, trải qua bao nhiêu chiêu trò, nào ngờ lại bị quật ngã bởi một nữ nhân! Làm sao có thể khiến Phượng Lật cam tâm cho được, vì vậy Phượng Lật nghĩ ra cách dùng gậy ông đập lưng ông!

Hắn mua hai tiểu mỹ nhân đưa đến Trầm gia, ý đồ cho Trầm Chuyết Ngôn làm thiếp.

Hành động này đã hoàn toàn chọc giận Ngô Uyển.

Xưa nay nữ nhân hận nhất cái gì? Không hơn gì ba chữ, hồ ly tinh.

Phượng Lật đưa cho Trầm Chuyết Ngôn là hồ ly tinh trong hồ ly tinh.

Tuy rằng dung mạo của Ngô Uyển rất khá nhưng so với hai vị đại mỹ nhân yêu kiều mỹ lệ này thì thật sự là kém xa lơ xa lắc. Người ta chỉ cần giơ tay nhắc chân, một cái liếc mắt quay người lại, tất cả đều để lộ xuân tình nồng nàn, đây đúng là tiêu chuẩn chuyên nghiệp.

Đáng hận là Phượng Lật lại thừa dịp Ngô Uyển và Trầm Chuyết Ngôn ra ngoài giải quyết công vụ mà trực tiếp đưa đến trước mặt Phạm Trầm thị.

Không phải vì lý do gì cả, mà bởi vì Phượng Lật cũng biết Ngô Uyển rất lợi hại. Người ta đồn thổi Trầm Chuyết Ngôn xem như rất sợ thê tử. Nếu đưa thẳng cho Trầm Chuyết Ngôn thì chỉ sợ Trầm Chuyết Ngôn có ngứa ngáy trong lòng thì cũng không có can đảm thu nhận. Nếu đưa cho Ngô Uyển, tuy rằng có thể khiến Ngô Uyển buồn nôn, nhưng e rằng hai hồ ly tinh này sẽ bị Ngô Uyển bóp nát trong tay. Nhưng ngoại bà của Trầm Chuyết Ngôn là Phạm Trầm thị thì lại khác, cũng không phải là người dễ sống chung.

Phượng Lật sinh trong gia thế hào môn, phụ thân của hắn là Lâm Giang Hầu có vô số thê thiếp, vô số con cái, vì vậy Phượng Lật đã sớm chứng kiến những màn đấu đá trong nhà, hơn nữa cũng không hề xa lạ.

Mẫu thân muốn quản thúc tức phụ thì sẽ an bài thông phòng thị thiếp, đây đều là những chuyện quá bình thường. Ngô Uyển lợi hại như vậy, nghe nói lúc trước còn có xích mích với Phạm Trầm thị. Lúc trước Phạm Trầm thị từng gây sự ở hôn lễ của Ngô Uyển và Trầm Chuyết Ngôn, Ngô Uyển thẳng tay trói gô Phạm Trầm thị rồi đưa vào đại lao Phủ doãn đế đô.

Nếu nói trong lòng hai người vẫn như bình thường thì Phượng Lật không thể tin tưởng.

Bà bà và tức phụ là thiên địch.

Tuy rằng Phạm Trầm thị không phải bà bà của Ngô Uyển, nhưng vai vế lại cao hơn, là bà bà ngoại bà.

Trước tiên đem người cho Phạm Trầm thị, sau đó mới để Phạm Trầm thị đưa cho Trầm Chuyết Ngôn, chẳng những khiến Ngô Uyển cảm hận mà còn khiến nàng ta cảm hận đến mức nói không được chữ không! Đây mới là cảnh giới khiến người ta hận nhất.

Bản tính của Phượng Lật vang lên tiếng cạch cạch.

Hắn không ngờ Phạm Trầm thị khác với sự hiểu biết về nữ nhân của hắn. Phạm Trầm thị từng ném khố dưới tay bà bà, trước kia Phạm Trầm thị không có nhi tử, bà bà liền tìm người khác cho trượng phu, hết tìm người này đến người khác, thị thiếp thông phòng, cần gì có đó.

Bản tính của Phạm Trầm Thị vừa gay gắt vừa mạnh mẽ, bởi vậy đã vài lần trở mặt với trượng phu.

Bình sinh ghét nhất là những nữ tử mảnh mai với khuôn mặt quyến rũ. Nói thẳng ra, Phạm Trầm thị vừa thấy hai tiểu hồ ly thì lập tức nghĩ đến đối thủ lớn nhất trong đời mình: mẫu thân sớm qua đời của Lâm Vĩnh Thường.

Vừa liếc mắt một cái thì Phạm Trầm Thị lập tức cau mày, thẳng tay phất người ném vào nhà kho. Quan âm bồ tát ơi, tuyệt đối không thể để ngoại tôn tử nhìn thấy, bằng không hảo hảo tử sẽ bị đám hồ ly đó làm hại cả đời.

Mặc dù nhan sắc của Ngô Uyển chỉ là thanh tú, Phạm Trầm thị cũng không thích bản tính gay gắt của nàng ta, nhưng theo sự từng trải của mình thì Phạm Trầm thị cảm thấy nữ nhân lợi hại có thể gánh vác gia đình rất tốt.

Còn nữa, Ngô Uyển cũng rất biết cách cư xử, Trầm Chuyết Ngôn lại thường nói tốt giúp lão bà, vì vậy dần dà Phạm Trầm thị và Ngô Uyển cũng có thể nói với nhau mấy câu.

Thấy có người mang hồ ly tinh đến cho ngoại tôn thì linh cảm trong lòng liền trở dậy! Cũng không phải Phạm Trầm thị đau lòng thay Ngô Uyển mà là vì bà ta lo lắng cho ngoại tôn của mình. Trải qua hơn nửa đời người, có phú quý có trắc trở, nay Phạm Trầm thị chỉ cầu có thể an ổn sinh hoạt bên ngoại tôn trong những năm tháng cuối đời. Cái gì mà trạch đấu, cái gì mà quần thúc tôn tức, bà ta đã sớm nhàm chán rồi.

Còn nữa, Ngô Uyển lợi hại như thế, có lẽ cũng không để bà ta quần thúc đâu.

Cần gì phải khiến toàn gia ồn ào bất an như vậy.

Đợi tiểu phu thê hai người quay về, Phạm Trầm thị bày ra vẻ mặt ôn hòa hiếm thấy rồi nói vài câu với Ngô Uyển, tỷ như, “Đi ra ngoài giải quyết công vụ vất vả lắm không? Nào, ngồi xuống nghỉ ngơi một tí. Đến chỗ của ngoại bà mà ngồi này.” Lại bảo nha đầu bưng đến trà hạnh nhân cho Ngô Uyển uống.

Khiến Ngô Uyển hoàn toàn kinh ngạc.

Trước đây đều là do Trầm Chuyết Ngôn tự làm.

Phạm Trầm thị kéo tay Ngô Uyển, nhìn về phía Trầm Chuyết Ngôn rồi lớn tiếng hỏi hắn, “Sớm nghe nói người ra ngoài làm công vụ, cũng không biết thế nào mà lại giao hảo với đám hồ bằng cẩu hữu như thế?”

Trầm Chuyết Ngôn vô tội muốn chết, hoàn toàn không hiểu chuyện gì. Bất quá tính tình của hắn vốn rất tốt, vừa nghe xong thì cũng không gấp không giận, chỉ cười hỏi Phạm Trầm thị, “Ngoại bà, người nói cái gì vậy, tôn nhi nghe chẳng hiểu gì cả.”

“Hừ, người vẫn chưa hiểu hay sao?” Phạm Trầm thị hừ một tiếng, “Cái tên Phượng Lật gì đó, hình như không phải thứ tốt lành gì! Về sau đừng lui tới với hắn nữa, chúng ta là gia đình đảng hoàng, là thư hương dòng dõi, làm sao có thể để ý đến thứ cẩu miêu đó chứ?”

Trầm Chuyết Ngôn vẫn không rõ ý của lão thái thái, đang êm đang lành, ngoại bà của hắn cũng chẳng có giao tình gì với Phượng Lật. Trầm Chuyết Ngôn hỏi, “Ngoại bà, ta không thường lui tới với hắn, hắn làm sao vậy?”

“Mang hai hồ ly tinh đến đây.” Khóe miệng của Phạm Trầm thị rũ xuống, cực kỳ khó chịu, vỗ tay của Ngô Uyển mà nói, “Người nhìn tức phụ của người đi, ra ngoài làm quan, ở trong nhà còn phải hiểu thuận bà lão

ta đây. Trên đời này người làm sao có thể tìm được tức phụ có khả năng như vậy ở đâu cơ chứ. Ta nói cho người biết, nếu người mà dám động vào hai hồ ly tinh kia một chút thì ta và tức phụ của người sẽ lập tức dọn ra ngoài, không trở về nữa, người tự mà sống đi.”

“Phượng Lật đưa nữ nhân đến?” Trầm Chuyết Ngôn trợn mắt há hốc mồm.

“Hai tiểu hồ ly, vừa thấy là biết không tốt lành gì rồi, mau giải quyết đi, đừng để ta nhìn thấy bọn họ nữa, không thì người coi chừng ta đó!”

Trong chuyện này, hai nữ nhân ở cùng một phe, Phượng Lật tỉ mỉ chọn lựa tiểu mỹ nhân, thật sự là chưa được gặp mặt Trầm Chuyết Ngôn thì đã bị Ngô Uyển giải quyết.

Phượng Lật không ngờ diệu kế của mình lại thất bại như vậy.

Ngô Uyển hiểu rõ âm mưu của Phượng Lật, thầm nghĩ: Ngu ngốc, cho dù trưởng bối muốn tìm người cho ngoại tôn thì cũng phải chọn người tin cậy, làm gì có chuyện chọn hai ả hồ ly cho ngoại tôn của mình như vậy.

Còn nữa, người đồng giường cộng chẩm có uy lực vô biên, với Trầm Chuyết Ngôn mà nói, hần và Ngô Uyển có tình cảm thế nào, đó là lão bà mà hần phải theo đuổi rất lâu mới rước về được. Không ngờ hần vốn không ưa gì Phượng Lật mà Phượng Lật lại dám ly gián tình cảm phu thê của bọn họ. Trong lúc giận dữ, Trầm Chuyết Ngôn đã viết một bài có tên Thư tuyệt giao Phượng Lật.

Bài viết này cũng không được in trên Tập san Hoàng thất, bởi vì Trầm Chuyết Ngôn tự nhận bản thân mình không phải người lấy việc công giải quyết việc tư. Bất quá hần rất nhanh trí, hần vốn là người làm bên ngành xuất bản, cũng quen thuộc với những người in ấn. Trầm Chuyết Ngôn tự bỏ ra bạc cho năm vạn bản in kẹp vào Tập san Hoàng thất, xem là tặng phẩm.

Thanh danh của Phượng Lật lập tức lan truyền rộng rãi ở đế đô.

Lúc trước tuy rằng tiểu tử này là công tử giàu có phú quý, nổi danh ở Hoài Dương, bất quá ở đế đô thì chẳng mấy ai biết đến hần. Nhưng lần này mọi người đều biết, Phượng Lật là nhi tử của Lâm Giang Hầu, là người bị chủ bút Tập san Hoàng thất tiểu Trầm cử nhân tuyệt giao.

Trầm Chuyết Ngôn xem như rất biết cách mắng người, nói Phượng Lật là: Xuất thân tôn thất mà làm chuyện dơ bẩn tổn hại đến huyết thống của Thái Tổ. Có danh sư dạy dỗ mà không biết nhận mặt chữ. Nói tóm lại một câu chính là một tên bại hoại vô học.

Mình Trầm nghe được việc này thì liền kêu Lâm Giang Hầu nói vài câu, dù sao cũng ảnh hưởng đến thể diện và danh dự của tôn thất, nhưng nếu dựa vào mấy lời này mà trị tội thì vẫn chưa đến mức. Nhưng vì hình tượng của toàn bộ tôn thất, lại đúng lúc Hoàng đế bệ hạ không vui cho nên Lâm Giang Hầu bị mắng chửi một trận.

Lâm Giang Hầu trở về định đánh cái tên tiểu tử đòi nợ này một trận cho hạ hỏa, nhưng chưa kịp đánh thì nguy cơ thật sự đã đến gần: chuyện Phượng Lật dâm loạn thất phẩm Hàn Lâm đã đồn đãi khắp thành.

Tuy rằng không chiếm được Trầm Chuyết Ngôn nhưng Phượng Lật được người khác giới thiệu, đã có được một thất phẩm tiểu Hàn Lâm.

Nhưng đời mạng là chuyện này lại lặng lẽ rơi vào tay của Ngô Uyển luôn phái người theo dõi Phượng Lật. Phượng Lật liên tục sinh sự như vậy thì Ngô Uyển làm sao có thể dung tha cho hần.

Ngô Uyển cũng không làm gì cả, nàng chỉ tiết lộ chuyện này ra ngoài mà thôi.

Chuyện kể tiếp nằm ngoài tầm kiểm soát của Ngô Uyển, tiểu Hàn Lâm vô cùng nhục nhã, muốn tự sát thì lại được người ta cứu sống.

Phượng Lật bảo rằng chính mình và tiểu Hàn Lâm là lưỡng tình tương duyệt, nào ngờ tiểu Hàn Lâm lại quay đầu cáo trạng bảo rằng Phượng Lật ép bức hần, muốn thăm bao nhiêu thì có thăm bấy nhiêu.

Thất phẩm Hàn Lâm được đặt cách vào triều, nói đầu đuôi sự việc, chỉ hận không thể tuôn ra hai hàng huyết lệ, sau đó lại dâm đầu vào cột ở Chiêu Đức điện để tự sát.

Thật đáng tiếc là lại không chết.

Dù sao thì tiểu Hàn Lâm gặp phải thảm cảnh nhưng lại tốt số, Minh Trạng tước chức của Lâm Giang Hầu, tiếp đến tiểu Hàn Lâm cũng từ quan không làm, toàn gia rời khỏi đế đô.

Kỳ thật Trần Chuyết Ngôn cũng không hiểu rõ chuyện triều chính, hẳn đã tuyệt giao với Phượng Lật, tiếp đến Lâm Giang Hầu lại vì Phượng Lật mà bị tước chức, Trần Chuyết Ngôn chỉ nói một câu rằng: đáng đời.

Vì những gì mà mẫu thân gặp phải cho nên cả đời này Trần Chuyết Ngôn hận nhất hạng người khinh nam ức nữ, còn vì chuyện đó mà viết một phần xã luận.

Bất quá có một chuyện đã để lâu ở trong lòng, Trần Chuyết Ngôn tìm cơ hội để nói với lão bà. Đến khi chuẩn bị nói thì lại có một chút khó mở miệng.

Ngô Uyển vén mái tóc ra sau tai, gồi đầu lên cánh tay của Trần Chuyết Ngôn rồi nói, “Chúng ta là phu thê, chàng có chuyện gì thì cứ nói. Nếu không muốn nói chính là không tin tưởng thiếp.”

Trần Chuyết Ngôn vội đáp lời, “Uyển nương, nàng đừng nghĩ như vậy. Chẳng qua là ta không biết phải mở miệng thế nào thôi.”

“Uyển nương, ta muốn đem của hồi môn của mẫu thân quyên góp từ thiện.” Trần Chuyết Ngôn sợ Ngô Uyển không muốn, liếc mắt nhìn sắc mặt của Ngô Uyển, cũng không thấy có gì kỳ lạ thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Uyển cười nói, “Sao vậy? Dù sao cũng phải có lý do chứ?” Tuy rằng bị sử dụng hết một phần nhưng những thứ mang đến từ Vinh Khang Công phủ đều rất tốt, ước chừng cũng phải mười vạn lượng bạc cho tất cả.

Trần Chuyết Ngôn ôm lấy thắt lưng của thê tử rồi nói, “Chuyện của cữu cữu, nàng đoán đi?”

Ngô Uyển gật đầu, Trần Chuyết Ngôn thở dài, “Lúc trước ta cũng không biết cữu cữu là....Hầy, nàng thấy cữu cữu đó, từng tuổi này mà vẫn chưa có thê tử, ta thuở nhỏ ở cùng cữu cữu, ta biết cữu cữu muốn báo thù.”

Ngô Uyển hơi kinh ngạc, nhẹ giọng hỏi, “Chẳng lẽ cữu cữu muốn lật lại bản án cho Phạm gia?” Kỳ thật những ai đoán được thì cũng đã đoán ra thân phận của Lâm Vĩnh Thường, bất quá Hoàng thượng bảo Lâm Vĩnh Thường là họ Lâm thì chính là họ Lâm. Lâm Vĩnh Thường hiện tại ở được ở ống kim Hoàng thượng trọng dụng, e rằng cả đời họ Lâm sẽ được hưởng quan to lộc hậu.

“Ừm.” Trần Chuyết Ngôn đáp lại, “Ta đoán nhý vậy. Nhýng nếu cữu cữu muốn lật lại bản án vì ngoại tổ phụ thì thân phận của cữu cữu sẽ khó có thể giấu diếm. Đây là tội khi quân. Ta rất lo lắng, liền nghĩ, nay đại chiến vừa xong, trận chiến này không biết triều đình phải xuất ra bao nhiêu bạc để cứu tế cho dân chúng. Hoàng thượng đang eo hẹp, kỳ thật ban đầu ta cũng không biết có số bạc này. Dem bạc quyên góp, tuy rằng làm chìm đầu đàn nhưng có lẽ Hoàng thượng sẽ nhận lấy tình cảm của ta, nếu sau này cữu cữu xảy ra chuyện gì thì ta cũng có thể cầu tình giúp cữu cữu.”

Nghe Trần Chuyết Ngôn nói như vậy thì cũng có chút đạo lý, mấu chốt là Ngô Uyển có tài sản của riêng mình, nàng vốn coi trọng nhân phẩm của Trần Chuyết ngôn, là người trọng tình trọng nghĩa, đối với ai cũng thế. Ngô Uyển nói, “Chàng nói với ngoại bà trước một tiếng, đừng để lão nhân gia nghĩ nhiều. Về phần thiếp, tiền tài là vật ngoài thân, chàng nói đúng, dù không có số bạc đó thì chàng vẫn sống tốt. Nay đương nhiên cữu cữu vẫn quan trọng hơn.”

Trần Chuyết Ngôn rất cảm kích Ngô Uyển, không khỏi nói, “Uyển nương, nàng nói xem, có phải ông trời thấy ta rất đáng thương cho nên mới ban nàng cho ta hay không?”

Trong lòng của Ngô Uyển vô cùng ngọt ngào, trên mặt lại đỏ ửng, “Chớ có nói như vậy, thiếp có được đức lang quân như chàng thì mọi người đều bảo là thiếp may mắn.” Đây là lời thật lòng của Ngô Uyển, tuy rằng tiền đồ của Lâm Vĩnh Thường nhấp nhô nhưng sự thật chứng minh sức chiến đấu của Lâm tổng đốc rất phi phàm. Trần Chuyết Ngôn có một cữu cữu kiên cường như vậy, bản thân lại có tài học, muốn thành thân với tiểu thư khuê các nào mà chẳng được. Kết quả lại thành thân với Ngô Uyển, có biết bao người đều bảo là Ngô Uyển may mắn.

Cứ như thế Trầm Chuyết Ngôn đem của hồi môn của mẫu thân đi đầu giá, tổng cộng được tám vạn lượng bạc, lợi dụng chiến tranh vừa kết thúc, hân quyền bạc hỗ trợ quốc gia kiến thiết.

Lúc này Minh Trạm quả thật có chút túng quẫn, Trầm Chuyết Ngôn tiên phong đưa bạc đến, Minh Trạm đương nhiên vui mừng nhận lấy, còn ban cho Trầm Chuyết Ngôn một bức tranh chữ, phía trên viết một chữ Phúc thật lớn.

Cũng không phải Minh Trạm bắt chước Khang Hy, thật sự là ở trong lòng Minh Trạm thì Trầm Chuyết Ngôn là người rất có phúc. Khi ở trong bụng mẫu thân, phụ thân của hắn muốn hạ độc giết chết mẫu tử nhà hắn, kết quả là Trầm Chuyết Ngôn người ta bình an vô sự. Tuy trước đây có khổ một chút, nhưng trước hết có mẫu thân thông minh như Phạm thị, sau có cữu cữu tài giỏi như Lâm Vĩnh Thường, vì vậy mới nuôi dưỡng một Trầm Chuyết Ngôn vừa có trí tuệ vừa có một chút khờ khạo như vậy. Kết quả thì sao, đến tuổi thành thân lại có thể sáng suốt rước Ngô Uyển về nhà.

Người có phúc không phải do xuất thân.

Minh Trạm cảm thán một tiếng, nhịn không được mà càng nhớ mong Nguyễn Hồng Phi ở trên biển.

Nguyễn Hồng Phi đang xúi giục Lý Phương.

Minh Trạm là người thế nào? Sau khi hắn đánh lui Tát Trát thì chuyện đầu tiên hắn làm chính là khôi phục xây dựng công trình cảng Thiên Tân. Nhắc đến cảng Thiên Tân, phải nhắc đến tả Đô ngự sử Vương Duệ an và Công bộ Trịnh Nguyên được Minh Trạm phái đi giám sát công trình cảng Thiên Tân, hai người vừa đến Thiên Tân thì liền nhận được tin người Thất Đất đánh sập cửa ngõ Đại Đồng, tiến thẳng đến đế đô.

Lúc này Vương Duệ An vốn là thần tử trung thành đương nhiên muốn quay về đế đô cứu giá.

Tổng đốc Trực Đãi Lương Đông Bác trực tiếp đem lão già này lừa đến phủ Tổng đốc Trực Đãi là Bảo Định phủ, lúc ấy hắn lo chinh đồn binh mã còn không kịp, làm gì còn thời gian nhàn rỗi an bài binh mã hộ tống Vương Duệ An và Trịnh Nguyên quay về đế đô. Tuy rằng Vương Duệ An bướng bỉnh nhưng Lương Đông Bác chỉ đành đắc tội.

Nay đế đô đã được giải nguy, Vương Duệ An càng một lòng muốn nhanh chóng quay về đế đô để vấn an Hoàng đế bệ hạ. Tuy rằng người này hay xét nét sai phạm của bệ hạ, nhưng lại vô cùng trung thành. Không thể đích thân nhìn thấy Hoàng đế bệ hạ bình an thì Vương Duệ An tuyệt đối không yên tâm.

Chẳng qua khi Vương Duệ An chuẩn bị quay về đế đô thì hắn nhận được chỉ dụ của Hoàng thượng, lệnh cho hắn ra khơi, nghĩ cách cứu về Đồ quốc chủ.

Sở dĩ Minh Trạm có chỉ dụ này, thứ nhất là vì lo lắng cho Nguyễn Hồng Phi, thứ hai là thủ hạ của Nguyễn Hồng Phi chẳng có ai dùng được! Tuy rằng an nguy của hắn ở đế đô đã được hóa giải, nhưng Giang Nam vẫn còn trong chiến hỏa.

Đệ nhất tâm phúc thủ hạ của Nguyễn Hồng Phi là cái tên Thiên Xu chết tiệt gì đó, mặc kệ Quốc chủ của hắn sống chết ra sao, mặc kệ dân chúng Giang Nam vẫn còn ở trong hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng thế nào, Thiên Xu trực tiếp phái người vợ vết hang ổ của Chương lão lục và Trịnh lão hổ, số vàng bạc châu báu kia nghe nói phải vận chuyển hết mười ngày mới đem được tất cả về Đồ Nhược quốc.

Đương nhiên Minh Trạm đang lên cơn mắng chửi người ta mà hoàn toàn không hề nhận ra Thiên Xu cũng không phải thuộc hạ của hắn, Đồ Nhược quốc cũng không phải địa bàn của hắn.

Thủ hạ của Nguyễn đại lừa đảo chẳng có ai tốt cả! Hiện tại Minh Trạm phải bỏ bạc ra để cứu tế dân chúng, nhìn ngân lượng lần lượt chảy ra ngoài khiến Minh Trạm đau lòng đứt gan đứt ruột. Vậy mà còn có người có thể nhân cơ hội mà phát tài, làm sao lại không khiến người ta ghen tị cho được.

Minh Trạm suy nghĩ đen tối, nghĩ rằng có lẽ Thiên Xu muốn soán ngôi của Phi Phi nhà hắn. Bất quá chẳng phải cái tên đó rất coi trọng Ngụy Ninh hay sao, Ngụy Ninh cũng thật vô dụng, đồng giường cộng chẩm mà cũng không biết bảo Thiên Xu chuyển cho trăm hai chuyến thuyền vàng ròng về đây.

Nghĩ như vậy, Minh Trạm lại đứng ngồi không yên, trùng hợp Vương Duệ An và Trịnh Nguyên đang ở Thiên Tân, hai người cũng chưa trở lại, bèn phái bọn họ ra khơi đi cứu người. Càng trùng hợp hơn là Vương Trịnh lại gặp được người của Đồ Nhược quốc.

Người này chẳng phải ai khác.

Chính là người mà Hoàng đế bệ hạ đang nghiêng răng nghiêng lợi mắng chửi, đệ nhất tâm phúc thủ hạ của Đồ quốc chủ, Thiên Xu.

Tây Bắc.

Thiếu Dương kể khổ với Lê Băng, “Ôi chao, Lê đại nhân, ngài thật không biết bệ hạ phái ta đi làm một việc khổ thế nào đâu. Vậy mà bảo ta đi dụ dỗ một tên dần dòn. Hầy, cái này còn chưa phải là khổ nhất, còn phải thất cổ, cắt cổ, đập đầu này nọ.”

Lê Băng sờ đầu Thiếu Dương, trên đầu còn một cục u bầm tím, đau lòng nói, “Ai bảo người đập đầu thật làm chi, người cứ đập nhẹ một chút là được. Hải tử ngọc, người thật là khờ.”

“Trong triều đông người như vậy, nói không chừng sẽ có một hai tên tinh mắt, đều là lão hồ ly cả, làm sao có thể dễ dàng qua mắt bọn họ cho được.” Thiếu Dương ôm bát thịt dê kho mà ăn một cách ngon lành, vung đũa nói, “Về sau ta không được làm quan nữa, đúng là khốn khổ.”

“Trùng hợp ở Tây Bắc của ta đang cần người, người đến Tây Bắc rất đúng lúc.”

Thiếu Dương nuốt xuống miếng thịt dê, lại nâng lên một bát canh dê mà húp hết ngậm này đến ngậm khác, “Ở Tây Bắc ngoại trừ dê chính là dê, Lê đại nhân, ngài không thể phái ta đến Giang Nam hay sao? Dương Châu được không, người ta nói rằng, sinh tại Dương Châu, chết ở Liễu Châu, ta còn trẻ như vậy, vẫn chưa chết được đâu, ngài để ta đến Dương Châu đi.”

Lê Băng vỗ đầu Thiếu Dương một cái, “Người thật là có dã tâm không nhỏ nha, nếu có thể đến Dương Châu thì ta tự mình đi rồi, làm gì đến phiên người?”

Thiếu Dương kêu ầy da hai tiếng rồi tiếp tục cúi đầu ăn thịt dê, húp canh dê.

Lê Băng thở dài, “Người xem đi, ngay cả cái tên cũng mang chữ Dương, chẳng phải là rất hợp với Tây Bắc hay sao?”

Thiếu Dương tức giận, hơi đặt bát xuống, “Là Dương của âm dương, không phải là dương của dê bò.”

“Phát âm cũng thế mà thôi.”

139. Chương 139

Một đời anh hùng của Nguyễn Hồng Phi rơi vào tay của Minh Trạm, nhiều năm cư ngụ ở đế đô, cho nên trừ phi có chuyện vô cùng quan trọng thì đại đa số quốc sự ở Đồ Nhược quốc đều do Thiên Xu xử trí.

Lần này Nguyễn Hồng Phi vốn muốn trở về để giúp Minh Trạm, nào ngờ vừa ra khơi thì bị Lý Phương và Trần Đại Báo bắt cóc.

Tin tức của Thiên Xu rất nhạy, nhưng hần không vội vàng nghĩ cách cứu viện Nguyễn Hồng Phi.

Nhắc đến Thiên Xu thì Minh Trạm quả thật không quen thuộc người này, chỉ biết là tâm phúc của Nguyễn Hồng Phi, lúc trước từng theo đuổi Ngụy Ninh, theo đuổi mất mười mấy năm, đúng là ngu ngốc. Nhìn hần đi, theo đuổi Nguyễn Hồng Phi chỉ trong vòng vài ba năm đã thu phục được, thế này mới gọi là năng suất nè. Kỳ thật Thiên Xu là tiểu khát cái do Nguyễn Hồng Phi trên đường lưu vong nhặt được, chỉnh đốn lại một chút thì cũng có thể ra ngoài gặp người, liền đi theo bên cạnh hầu hạ Nguyễn Hồng Phi, thời gian trôi qua Nguyễn Hồng Phi lại nhặt được không ít người. Thiên Xu đến sớm cho nên có thể xem là lão làng, sắp xếp thứ tự từ trên xuống dưới, hần tự phong là đệ nhất môn hạ của Nguyễn Hồng Phi.

Đương nhiên sau này có rất nhiều người khinh bỉ hần vì điều này.

Ngay cả người thân mật của hần là Thừa Ân Công Ngụy Ninh cũng thầm nghĩ, người tính cái quái gì, lão tử trước kia đã sớm ở Đông cung nghe Hồng Phi giảng kinh luận đạo rồi kìa. E rằng lúc đó người vẫn còn

là tiểu thâu trộm cắp móc túi ở trên đường, có nhiều đây đức hạnh mà dám tự phong là đệ nhất môn hạ của Hồng Phi, Ngụy Ninh cũng cảm thấy phải xấu hổ dùm Thiên Xu.

Thiên Xu lại không hề cảm thấy xấu hổ, người ta còn tự cảm thấy là rất vinh quang.

Thứ nhất, sau khi Ngụy Ninh biết Nguyễn Hồng Phi bị cướp giữa đường, Thiên Xu thấy Ngụy Ninh sốt ruột thì trong lòng hơi ghen tị, bèn nói, “Nếu hiện tại ta vội vàng đến cứu tiên sinh thì chắc chắn sẽ không cứu được. Ta cứ tỏ ra không thèm bận tâm thì đám người Lý Phương mới lơ là cảnh giác. Còn nữa, tiên sinh đã có phân phó rồi.”

Ngụy Ninh là lo lắng cho quốc gia cho dân chúng, biết mấy tên hải tặc liên thủ muốn lên đất liền cướp bóc Giang Nam. Bất quá tuy rằng hấn rất sốt ruột thay Giang Nam nhưng cũng không bảo Thiên Xu xuất binh đi cứu, dù sao Đỗ Nhược quốc cũng là quốc gia độc lập, nếu chưa nói gì mà quân đội của Đỗ Nhược quốc tự động bước lên đại lục Thiên triều thì không chừng sẽ không được xem là cứu viện mà ngược lại sẽ dễ dàng bị kẻ có mưu đồ cho là xâm lược, hoặc là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Chính trị rất phức tạp, nếu hành xử không ổn thì sẽ làm ơn mắc oán.

Thứ hai, Nguyễn Hồng Phi thật sự có an bài, Thiên Xu xem chuẩn thời cơ, nhân lúc cháy nhà liền đi hôi của, phái người vợ vét hang ổ của Chương lão lục và Trịnh lão hổ.

Chuyện này khiến thanh danh của Thiên Xu lan truyền rộng rãi trên biển.

Sau khi cướp đoạt sạch sẽ hang ổ của Chương lão lục và Trịnh lão hổ thì Thiên Xu mới đích thân dẫn người lên thuyền của Lý Phương, tiến hành đàm phán. Lúc này chiến hỏa ở Giang Nam vẫn tiếp tục diễn ra.

Lý Phương đã sớm hối hận không kịp, hấn vốn tưởng rằng lần này thông qua trận chiến giữa Thát Đát và đế đô thì hấn sẽ kiếm lợi được một ít, nhưng không ngờ ăn trộm gà không được mà còn bị mất nắm gạo. Ngày mà cảng Thiên Tân tiếp tục được khởi công cũng là lúc hấn biết được tính toán của công tử có lẽ sẽ thất bại. Nhưng lúc này hấn lại đắc tội Nguyễn Hồng Phi, đắc tội đế đô, ngày sau hấn muốn tiếp tục kiếm ăn trên biển e rằng cũng không dễ.

Ngay khi Lý Phương do dự chần chừ, âm thầm cảm thán thì Thiên Xu đến đây.

Không quá hai ngày thì sứ thần đế đô cũng đến.

Lý Phương nhất thời mơ hồ, hấn có thể đoán được ý đồ đến đây của Thiên Xu. Bất quá vì sao lúc này đế đô lại phái người đến?

Xưng bá trên biển nhiều năm, nhất thời mới trở nên nổi danh, Lý Phương cũng rất có khí phách, sai người chuẩn bị rượu trà đồ nhắm, tiếp đãi sứ thần đến đây.

Lý Phương và Thiên Xu rất quen thuộc, hơn nữa Thiên Xu âm thầm xuống tay, lời một mớ lớn, khiến Lý Phương trở dậy lòng tham, vô cùng ghen tị. Lý Phương cười ha ha, vỗ vai Thiên Xu rồi nói, “Thiên Xu lão đệ thật sự có khả năng, cái này gọi là gì nhỉ, là Trường giang sóng sau xô sóng trước, lão Lý ta cũng phải phục người rồi đó.”

Thiên Xu có dáng người nhả nhặn, làn da hơi rám nắng một chút, ngũ quan ôn hòa, đôi mắt sáng ngời, có một chút mạnh mẽ hơn so với thư sinh bình thường, hấn xua tay nói một cách khách khí, “Cũng do tiên sinh nhà ta thần cơ diệu toán, ta chỉ phụng mệnh mà thôi.”

Tiếp lời một cách tiếc nuối, “Tiên sinh vốn định mời Lý lão bản cùng chúng ta phát tài, không ngờ Lý lão bản lại tin nhầm người khác.”

Lúc này Lý Phương cũng biết chính mình đã tin lầm công tử.

Nhưng việc đã đến nước này thì đương nhiên Lý Phương phải tự gánh vác hậu quả cho những gì mà mình đã gây ra, hấn cũng có vài phần anh hùng phóng khoáng, cười ha ha, “Lần sau có chuyện tốt như vậy thì Thiên Xu lão đệ nên gọi lão Lý ta một tiếng.”

“Tiên sinh làm khách ở chỗ của Lý lão bản, nếu có nói thì tiên sinh nhất định đã sớm đàm phán ổn thỏa với Lý lão bản rồi chứ.” Thiên Xu cũng không phải đến đây uống rượu trò chuyện, hấn hòa nhã nói, “Không biết ta có thể gặp tiên sinh hay không?”

Mụ nó, người Đỗ Nhược quốc thật kỳ lạ, không gọi lão đại cũng không gọi lão bản mà lại gọi là tiên sinh, chỉ có bọn họ mới có văn hóa khác người như thế. Lý Phương cười nói, “Lão đệ hỏi như vậy là tát vào mặt ta rồi, ta và lão Đỗ là huynh đệ bao nhiêu năm nay. Các người tuổi còn nhỏ nên không biết quan hệ của ta và lão Đỗ quả thật là giao tình mật thiết.”

Cái gì mà giao tình mật thiết? Nếu để cái bình dấm chua tiểu Hoàng đế kia nghe được mà hiểu lầm thì không biết sẽ ghen đến mức nào đây?

Thuở nhỏ Thiên Xu lớn lên bên cạnh Nguyễn Hồng Phi, hẳn cực kỳ kính phục tài trí và học vấn của Nguyễn Hồng Phi, nhưng có một điều Thiên Xu cảm thấy hằn hắc hơn hằn tiên sinh của mình.

Chính là ánh mắt chọn ái nhân. Trời ạ, tiên sinh tài trí kiệt xuất lại tuần mỹ ngút trời, bao nhiêu người theo đuổi, nhưng rốt cục lại chọn người thế nào?

Cho dù Minh Trạng rất có bản lĩnh nhưng chuyện chăn gối thật sự không liên quan đến địa vị hay thân phận, quan trọng là thoải mái hợp ý. Nghĩ đến bản tính của Hoàng đế bệ hạ thì Thiên Xu liền lắc đầu. Ngược lại a Ninh mà hẳn theo đuổi khổ sở mất mười lăm năm mới có được, chắc chắn, muốn tài thì có tài, muốn dung mạo thì có dung mạo, quan trọng là biết phân rõ phải trái, thái độ đứng đắn.

Trong khi hành vi của Hoàng đế bệ hạ thì...ngay cả Ngụy Ninh cũng thường xấu hổ giùm Hoàng đế bệ hạ của nhà mình vì mượn bạc mà không chịu trả.

Cho nên Thiên Xu chỉ có thể lắc đầu thở dài đối với sở thích kỳ lạ của tiên sinh nhà mình: Con người mà, cũng phải có khiếm khuyết thôi.

Thiên Xu suy nghĩ một chút đến quan hệ mật thiết rồi cười cười với Lý Phương, “Đúng vậy, tiên sinh nhắc đến Lý lão bản cũng đều xưng huynh, chưa từng xem là người ngoài.”

“Vậy mà lúc này Lý lão bản lại không trọng nghĩa.” Thiên Xu thêm vào một câu, cùng Lý Phương đến chỗ của Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi cũng không chịu khổ, đương nhiên sắc mặt không tệ.

Đội Thiên Xu hành lễ xong, Nguyễn Hồng Phi cười hỏi, “Đã làm thỏa đáng hết chưa?”

“Dạ.” Thiên Xu nói, “Theo phân phó của tiên sinh, tất cả đã được mang về cất trong quốc khố, chúng ta tổn thất rất nhỏ.” Lúc này công tử đang tập trung nhân thủ đi cướp bóc Giang Nam, đương nhiên phòng vệ ở nhà rất lỏng lẻo. Hơn nữa công tử liên kết với bốn nhà trên biển, bắt cóc Nguyễn Hồng Phi, nhưng lại không ngờ Thiên Xu dám mạo hiểm an nguy của Nguyễn Hồng Phi, đi cướp bóc nhà của bọn họ. Đến khi công tử hận đến mức muốn nhảy ra làm thịt Nguyễn Hồng Phi thì Lý Phương liền ngăn cản. Vì thế hai người trở mặt vô tình, kết quả công tử, Trần Đại Báo và Lý Phương mỗi người đi một ngã.

Nguyễn Hồng Phi nhìn về phía Lý Phương rồi mỉm cười hỏi, “Lúc này Lý huynh nên có quyết định đi là vừa!”

Lời này Nguyễn Hồng Phi hỏi trước mặt Thiên Xu.

Theo lý thuyết, nếu hai lão đại nói chuyện thì thủ hạ đương nhiên sẽ lui xuống. Bất quá địa vị của Thiên Xu đặc biệt, Nguyễn Hồng Phi thường xuyên ở tại đế đô, người tiếp xúc với Lý Phương nhiều nhất lại là Thiên Xu.

Vì vậy Thiên Xu ngồi ở đây thì Lý Phương cũng không có ý phản đối.

Chẳng qua câu hỏi này của Nguyễn Hồng Phi khiến Lý Phương có chút khó mở miệng. Nguyễn Hồng Phi cười một cái, “Tránh hung tìm cát là chuyện bình thường. Những gì Lý huynh làm cũng không đáng trách. Nay ta ở nơi này làm phiền Lý huynh một thời gian, với giao tình trước kia, với sự hiểu biết của Lý huynh đối với ta, nếu có gì cần ta thì Lý huynh cứ nói thẳng.” Đây là để Lý Phương đưa ra điều kiện.

Lý Phương cảm thán một tiếng, ánh mắt sáng ngời nhìn Nguyễn Hồng Phi, “Lão Lý ta là người thô tục, lúc trước ta còn không phục Quốc chủ là hậu sinh khả úy, hôm nay ta triệt để khâm phục rồi.”

“Lý huynh khách khí quá, chỉ là một chút hư danh mà thôi.”

“Hiện tại ta thật sự có chút khó xử.” Lý Phương nói, “Không đối gạt Quốc chủ, công tử đã sớm rời khỏi nơi này từ hôm trước.”

“Cảnh Minh xya nay cẩn thận, Lý huynh xưa nay trượng nghĩa, đương nhiên không giết hấn là phải, để hấn rời đi cũng tốt.” Nguyễn Hồng Phi gật đầu nói. Lúc trước Lý Phương bắt cóc hấn cũng không có ý hãm hại, nhưng Lý Phương tha cho Phượng Cảnh Minh xem ra là không có thành ý với tiểu Minh ừ.

Đừng nhìn Lý Phương là người thô lỗ cục mịch, người này cũng có mưu trí thông minh, làm việc cũng rất thích giấu nghề.

Thấy sắc mặt của Nguyễn Hồng Phi cũng không khó chịu mà còn nói ra lời phóng khoáng như vậy, trong lòng của Lý Phương cũng có chút hy vọng, nhưng vẫn có vài phần nghi ngờ, gãi đầu vài cái, về mặt đầy khó xử, thử nói, “Lúc này ta cản đường của Quốc chủ, e rằng Quốc chủ rất giận ta.”

Nguyễn Hồng Phi nâng mắt lên, thản nhiên mỉm cười, “Lý huynh, ta ở lại chỗ này của ngươi cũng đã hơn nửa tháng, liệu Lý huynh có thấy ta nói rằng muốn trở về hay không? Nếu Lý huynh sợ Đỗ mạo trở mặt thì không bằng ta và Lý huynh lập quốc ước đi?”

Lý Phương lắc tay nói, “Hãy, cái gì mà quốc ước với không quốc ước, Đỗ lão đệ là người thủ tín, lão Lý ta tin ngươi.” Lý Phương ở trên biển đã lâu, hiểu rõ hiệp ước chỉ toàn là rác rưởi, nếu muốn bội ước thì có thể tùy tiện đánh rắm một phát là xong.

Thấy Lý Phương hình như có gì đó muốn nói mà không thể, Nguyễn Hồng Phi liền ra hiệu cho Thiên Xu, Thiên Xu liền đứng dậy đi ra ngoài.

Lý Phương than nhẹ, “Ta thật hối hận vì không nghe lời của Quốc chủ.”

“Không đối gạt Quốc chủ, khi công tử tập hợp các thế lực trên biển thì lão Lý cũng có một chân.” Trong lời nói của Lý Phương tràn đầy chua xót, “Nay hải tặc trong thành Phúc Châu có một nửa là đội quân tinh nhuệ của lão Lý ta.”

Nguyễn Hồng Phi lắng lắng nghe Lý Phương nói chuyện, thở dài một tiếng, cảm thán một cách đáng tiếc, “Đáng tiếc cho các huynh đệ kia.”

Khóe mắt của Lý Phương trở nên đỏ ửng, hấn xua tay, bưng lên tách trà rồi uống cạn, giống như đang uống rượu, chép miệng thở dài, “Lý Phương ta ở trên biển lăn lộn bao nhiêu năm trời, không phải chưa từng bị hại, nhiều lúc còn thê thảm hơn thế này, chẳng qua hiện tại ta lại không biết nên đi hướng nào?”

“Quốc chủ và tiểu Hoàng đế thân thiết nhau, còn có tiểu Ảnh tử, mỗi ngày lải nhải nhắc ta quy thuận triều đình.” Lý Phương trầm giọng thở dài, “Lúc này cho dù ta muốn quy thuận thì e rằng triều đình cũng không chịu tha cho ta.”

Lý Phương lo lắng cũng rất có lý. Kỳ thật bắt cóc Nguyễn Hồng Phi cũng không đáng gì, dù sao hấn không tổn thương đến Nguyễn Hồng Phi. Mấu chốt là Lý Phương có tham chiến ở Giang Nam, Minh Trại tuyệt đối sẽ không tha cho hấn vì chuyện này. Cho dù Lý Phương có muốn chiêu hàng thì Minh Trại cũng sẽ không cho.

Nhưng hiện tại thế lực của Lý Phương bị tổn hại nặng nề, hấn lại đắc tội với Nguyễn Hồng Phi.

Tuy rằng hiện tại Nguyễn Hồng Phi luôn mồm gọi Lý huynh, nói cười vui vẻ, bộ dáng thoải mái, bất quá đó chỉ là vì Nguyễn Hồng Phi vẫn còn ở địa bàn của Lý Phương mà thôi, khi Nguyễn Hồng Phi chân chính trở về, thái độ sẽ như thế nào thì Lý Phương cũng không nắm chắc.

Nguyễn Hồng Phi than nhẹ, “Ta vẫn nói câu kia, lúc trước triều đình cấm hàng hải, muốn làm gì cũng được. Nay cảng Thiên Tân đang được xây dựng, nếu Lý huynh vẫn muốn tiểu ngạo trên biển như trước thì e rằng không đơn giản.”

“Sau khi trải qua trận chiến này, kỳ thật thế lực của đôi bên đều bị tổn thất, ngay cả triều đình cũng không ngoại lệ.” Nguyễn Hồng Phi thản nhiên nói, “Lý huynh, Trần huynh, còn có công tử nữa, cả ba đều bị bại thương. Đương nhiên triều đình cũng hao binh tổn tướng, nhưng chúng ta không có cách nào so sánh với triều đình. Triều đình rừng vàng biển bạc, dân chúng đông đúc, mặc dù có chút tổn thất, nhưng muốn bổ túc thì dễ dàng hơn chúng ta rất nhiều.”

“Chúng ta ở trên biển kiếm ăn, muốn có được gia sản như vậy cũng không dễ dàng gì.”

Lời này nói đúng vào tâm can của Lý Phương, Lý Phương đầu tư cho công tử thất bại, hơn phân nửa gia sản trôi sông đổ biển, lúc này đối mặt với Nguyễn Hồng Phi, đôi mắt như chim ưng khế neho lại, như cười như không mà nói, “Tuy rằng mấy nhà trên biển và triều đình đều bị tổn thất nhưng Đỗ huynh lại phát tài lớn.” Bọn họ đều tổn thất vậy mà Đỗ Nhược quốc lại nhân cơ hội hạ độc thủ, thế lực nâng cao thêm một bước. Nếu nói không ghen tị thì Lý Phương hẳn chính là thánh nhân từ lâu rồi.

Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, “Cũng không phải phát tài, chỉ là may mắn mà thôi.”

May mắn! Hừ, may mắn cái con khỉ! Sớm biết như vậy thì nên làm thịt tên công tử ruồi bọ kia từ lâu rồi, để xem người còn may mắn hay không!

“Ta có một chuyện muốn cầu Quốc chủ tương trợ.” Lý Phương nghiêm chỉnh nói, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng Nguyễn Hồng Phi, vết sẹo trên mặt càng trở nên hung tợn.

Thấy Lý Phương rốt cục chịu đưa ra điều kiện, Nguyễn Hồng Phi ngang nhiên đón nhận ánh mắt của Lý Phương. Chỉ trong một lúc ngắn ngủi mà không khí đã trở nên lạnh lẽo.

Lý Phương chậm rãi nói, “Nghe nói Quốc chủ và tiểu Hoàng đế có giao tình tâm đầu ý hợp, ta hy vọng Quốc chủ thay ta cầu tiểu Hoàng đế ban một phần chiếu thư phong cho ta làm Nam Hải đại tướng quân, cho phép ta danh chính ngôn thuận đi lại trên biển, tiến hành mậu dịch với Thiên triều, giống như Quốc chủ đây.”

Nguyễn Hồng Phi lập tức hiểu được, nhất định là Phương Cảnh Minh khi đi cùng Lý Phương đã nói lời gì đó, sắc mặt của hắn vẫn ôn hòa như cũ, phong độ nhã nhặn, nhẹ nhàng nói, “Lý huynh cũng vừa mới bảo rằng người phạm tội như vậy thì triều đình sẽ không ân xá. Ta và triều đình cũng chỉ là bang giao mà thôi, làm sao có thể can thiệp vào nội chính của Thiên triều cho được. Lý huynh đang khiến ta khó xử rồi.”

Lý Phương lộ ra nụ cười bình tĩnh, nửa bước cũng không thối lui, “Quốc chủ không cần trả lời lấy lệ với ta như vậy, nghe nói Quốc chủ và tiểu Hoàng đế đã sớm thân mật như cá với nước, theo thủ đoạn của Quốc chủ, chỉ cần có lòng thì cái gì cũng dễ như trở bàn tay thôi. Coi như Quốc chủ giúp lão Lý ta một lần đi.”

Thấy Nguyễn Hồng Phi không đồng ý, Lý Phương cũng không còn cười nữa, trên mặt mang theo một chút uy hiếp, “Hoàng đế Thiên triều đã phái đại quan đến bảo lãnh cho Quốc chủ, nếu như thế thì ta trực tiếp đàm phán với đám đại quan Thiên triều.” Văn sĩ phải giữ thể diện, huống chi là hoàng thất, nếu truyền ra ngoài tin tức Đỗ quốc chủ và tiểu Hoàng đế giao hoan thì để xem hắn có sót ruột hay không.

Không ngờ Nguyễn Hồng Phi vẫn bình chân như vại, thản nhiên như trước, “Ta chờ tin lành từ Lý huynh.”

Vương Duệ An nóng tính, hắn vừa nghe thấy điều kiện của Lý Phương thì nhất thời tức đến phỏng mang trợn mắt, mắng to một trận, nào là: Người là cái thứ gì? Hoàng đế bệ hạ từ bi chưa định tội người, cái tên tặc tử nhà ngươi không thức thời, ngược lại còn lòng muông dạ thú, nảy sinh vọng tưởng như thế!

Lập tức thẳng thừng từ chối Lý Phương.

Lý Phương đã quen làm thủ lĩnh, tuy rằng tự biết thân phận hữu hạn, bất quá nhiệm vụ chính của Vương Duệ An ở trong triều là xoi mói bắt bẻ mắng người, trong cơn giận dữ, Vương Duệ An quả thật đã ân cần hỏi thăm tám đời tổ tông của Lý Phương, may mà tiêu chuẩn văn hóa của Lý Phương cũng thấp, nửa hiểu nửa không. Bằng không thì cũng không biết sẽ chọc giận Lý Phương đến mức nào. Nhưng cho dù là mơ hồ không hiểu thì cũng đã khiến Lý Phương nổi cơn tam bành, suýt nữa đã vung đao chém chết Vương Duệ An.

Ngược lại là Trình Nguyên lại đặc biệt linh hoạt, biết co biết giãn.

Hắn nghĩ rằng Hoàng đế bệ hạ trực tiếp lệnh bọn họ đến đây để nghĩ cách cứu Đỗ quốc chủ, có thể thấy được địa vị của Đỗ quốc chủ ở trong lòng của bệ hạ như thế nào. Chuyện không tốt thì làm cho tốt, mọi người đều vui vẻ.

Nếu trở mặt khiến Đỗ quốc chủ gặp chuyện bất trắc thì e rằng Hoàng đế bệ hạ sẽ không vui.

Vương Duệ An đóng vai chính diện, Trịnh Nguyên đành phải đóng vai phản diện, nhẹ nhàng cười nói, “Ta phụng lệnh bệ hạ đến đây, chúng ta không thể tự ý làm chủ yêu cầu của Lý lão bản, phải trở về hỏi Hoàng đế bệ hạ một câu thì mới có thể trả lời Lý lão bản một cách thuyết phục được. Bằng không, ta ở đây nói được hoặc không được thì chẳng khác nào là lừa Lý lão bản. Lý lão bản suy nghĩ xem ta nói có lý hay không?”

Đám văn sĩ mồm mép hơn hẳn Lý Phương, hướng chi về mặt của Trịnh Nguyên đầy thành khẩn, nói những lời có lý, Lý Phương hừ một tiếng rồi gật đầu, “VẬY các người trở về thương lượng với Hoàng thượng cho ổn thỏa, sau đó trở lại đây.”

Trịnh Nguyên lắc đầu, “Như vậy sao được? Chúng ta phụng lệnh đến thỉnh Đồ quốc chủ quay về đế đô, nhưng ngay cả mặt mũi của Đồ quốc chủ mà cũng không được gặp, trở về thế này nhất định không ổn.”

“Còn nữa, nếu bắt Hoàng thượng của chúng ta trả giá đắt như vậy để cứu Đồ quốc chủ thì đương nhiên không thể phí công vô ích, Đồ quốc chủ cũng phải trả giá tương ứng thì mới được.” Trịnh Nguyên chậm rãi nói, “Thứ ta nói thẳng, ta muốn đích thân đàm phán với Đồ quốc chủ, tốt nhất có thể quyết định một số điều kiện đền bù, như vậy bệ hạ của ta mới ra mặt nghĩ cách cứu viện Đồ quốc chủ.”

“Bằng không chỉ với hai tay trống trơn mà đi nói với bệ hạ về điều kiện của Lý lão bản thì cho dù Hoàng đế bệ hạ đồng ý, văn võ bá quan cũng sẽ không chịu đâu.” Trịnh Nguyên xin ý kiến, “Lý lão bản thấy thế nào?”

Người muốn đòi tiền chuộc thì trước hết cũng phải để chúng ta xác định con tin vẫn bình an thì mới được chứ! Bằng không chúng ta dựa vào cái gì mà tin tưởng người?

Công việc thường ngày của Lý Phương chính là đầu đao liêm huyết, xưa nay làm gì cũng luôn cẩn thận, vì vậy khi Trịnh Nguyên cẩn trọng đưa ra điều kiện như vậy, Lý Phương cảm thấy cũng là chuyện bình thường. Dù sao đối với Lý Phương, nếu công tử nói không sai thì về sau còn vô số lần giao tiếp với triều đình, cũng không cần phải đắc tội bọn họ, vì vậy chấp thuận lời thỉnh cầu của Trịnh Nguyên.

Trịnh Nguyên đi gặp sứ thần Thiên Xu của Đồ Nhược quốc trước.

Thiên Xu vừa nghe thì lập tức đi an bài.

Đàm phán với triều đình sẽ liên quan đến kế sinh nhai hơn cả chục năm, cho dù là Lý Phương thì cũng cảm thấy vô cùng khẩn trương.

Buổi tối sau khi vui vẻ với Lưu Ảnh xong, Lý Phương nói, “Chẳng phải người quen thân với lão Đồ hay sao? Ngày mai đi xem ý tứ của lão Đồ thế nào, tiện thể khuyên nhủ hẩn. Ta xem hẩn như huynh đệ, bảo hẩn đừng để bụng chuyện này.”

Lưu Ảnh thần nhiên trào phúng, “Chưa từng thấy có ai bắt cóc huynh đệ của mình để uy hiếp kẻ khác như vậy cả.”

Lý Phương không vui, sắc mặt âm trầm, nâng tay vỗ mông Lưu Ảnh một cái, “Tiểu Ảnh tử, mấy ngày nay tính tình của ta không được tốt, người đừng trêu chọc ta nữa.”

Lý Phương là kẻ thô tục, sức lực cũng rất mạnh, Lưu Ảnh cảm thấy một trận nóng rát, hừ một tiếng, không thêm nói chuyện.

Minh Trạh bắt đầu ổn định trật tự đế đô, lại lệnh cho quân đội Hồ Quảng Sơn Đông nam hạ, gấp rút chi viện Hoài Dương và Chiết Mân.

Tuy rằng phái Vương Duệ An và Trịnh Nguyên ra khơi, nhưng trong lúc nhất thời vẫn chưa có tin tức cụ thể của Nguyễn Hồng Phi, trong lòng của Minh Trạh cảm thấy nôn nóng một cách kỳ lạ, thường xuyên lải nhải với Vệ thái hậu.

Vệ thái hậu vẫn là bộ dạng thần nhiên, ngược lại còn khuyên Minh Trạh, “Hồng Phi trải qua nhiều việc, bao nhiêu đó chẳng tính là gì cả, chẳng phải hẩn còn nhân cơ hội kiếm lợi hay sao?”

“Chuyện này có liên quan đến Phi Phi đâu, là thủ hạ của hẩn tự chủ trương mà.” Tận sâu trong lòng của Minh Trạh vẫn luôn tin tưởng Nguyễn Hồng Phi, “Nhi tử cũng chưa từng thấy thủ hạ nào như vậy cả, chủ

tử bị người ta bắt cóc mà cứ lo đi kiếm lợi phát tài. Nếu ngộ nhỡ chộc giận người ta khiến người ta làm gì Phi Phi thì sao đây? Khi nào gặp Thiên Xu thì nhĩ tử phải thay Phi Phi dạy cho bọn họ một trận mới được.”

Vệ thái hậu cười nói, “Nói người khờ khạo thật sự đúng là khờ khạo. Ta cũng không tin không có mệnh lệnh của Hồng Phi mà thủ hạ của hần lại dám to gan bỏ mặc sống chết của hần để lo phát tài đâu.”

Minh Trạh suy nghĩ một chút rồi sắc mặt trở nên trầm xuống, thì thầm, “May mà ta còn nhớ thương cái mạng chó của hần. Hừ, như vậy thì gọi đám Vương đại nhân trở về, mặc kệ hần sống chết thế nào cũng được.” Ngày thường Nguyễn Hồng Phi khinh thường bộ mặt hám tài của Minh Trạh, thường mắng hần đến tái mảy tái mặt. Nay Minh Trạh mới hiểu cái gì gọi là hám tài! Bản thân còn phải ăn bữa hôm lo bữa mai, chuẩn bị xấn tay đi ăn cướp rồi này.

Hừ! Ngày sau Nguyễn Hồng Phi mà dám nói hần như vậy nữa thì hần nhất định sẽ mắng thúi mặt của Hồng Phi để trả thù mới được!

Cái tên khốn kiếp vô lương tâm kia!

Minh Trạh hết buồn lại giận, lúc này liền thấy Phương Thanh tiến vào bẩm báo, “Bẩm Hoàng thượng, Thái hậu, bên cung của Thái hoàng thái hậu truyền Ngự y, dường như thân mình không được khỏe.”

140. Chương 140

Thái hoàng thái hậu lâm bệnh.

Từ khi người Thát Đát bao vây đế đô thì tim của lão thái thái liền trở nên bất ổn. Nếu không phải có Vệ thái hậu khuyên giải an ủi thì ngay cả cơm nước cũng bỏ mặc.

Người Thát Đát vừa rút quân thì lão thái thái mới có thể yên tâm, sau đó bệnh tật cũng ùn ùn kéo đến, cả người khó chịu.

Vệ thái hậu và Minh Trạh bận rộn đến Từ Ninh cung.

Sắc mặt của Thái hoàng thái hậu cũng không quá tệ, bà ta thật sự chưa từng trải qua những ngày lo lắng hãi hùng đến như vậy, tuy rằng lúc trước có trải qua chuyện hai nhĩ tử bị bắt cóc, nhưng lão thái thái ở trong cung rất an toàn, lúc ấy mặc kệ là ai đăng cơ thì cũng không ảnh hưởng đến bà ta.

Nhưng không ngờ Minh Trạh vừa đăng cơ thì người Thát Đát liền tấn công.

Trời ơi.

Đối với Thái hoàng thái hậu thì người Thát Đát chẳng khác gì quái thú thời tiền sử.

May mà người Thát Đát không đánh được vào đế đô, bằng không hậu quả sẽ rất khó lường.

Thái hoàng thái hậu liên tục mất ngủ mấy ngày, vừa hoảng vừa sợ. Nay người Thát Đát đã rút quân, thân mình cũng chống đỡ hết nổi, khi Minh Trạh đang trên đường đến Từ Ninh cung thì Thái y đã bắt mạch cho Thái hoàng thái hậu.

Đội Thái y bắt mạch xong thì Minh Trạh hỏi vài câu.

Kỳ thật cũng không phải bệnh nặng, chẳng qua lão thái thái đã lớn tuổi, mấy ngày nay lo lắng bất an, cảm thấy khó chịu là chuyện đương nhiên. Ngự y viết thang thuốc an thần rồi liền lui ra sắc thuốc.

Minh Trạh quay trở lại tẩm cư của Thái hoàng thái hậu, Vệ thái hậu đang an ủi Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu thật sự không có chung tiếng nói với vị tức phụ này, thấy Minh Trạh tiến vào thì lại rất cao hứng, nắm lấy tay của Minh Trạh, “Hoàng thượng, tốt nhất là gọi phụ hoàng của người trở về đi.

Mấy ngày trước quả thật hủ chết ai gia, người vẫn còn quá nhỏ, để phụ hoàng của người trở về dạy dỗ thêm cho người thế nào là tốt thế nào là xấu, như vậy ta mới có thể yên tâm.”

Ít nhất khi nhi tử chấp chính trong vòng hai mươi năm cũng chưa từng có ai đánh đến tận cửa nhà như vậy.

Lúc ấy Thái hoàng thái hậu thật sự muốn khuyên Minh Trạng cùng đến Vân Nam trốn tránh, bắt quả Minh Trạng hoàn toàn không trưng cầu ý kiến của bà ta về chuyện này, vì vậy Thái hoàng thái hậu cũng không có cơ hội nói ra suy nghĩ trong lòng của mình.

Nay có cơ hội để nói, Thái hoàng thái hậu vẫn hy vọng đại nhi tử trở về.

Ở cùng tôn tử thật sự không có cảm giác an toàn.

Nghe Thái hoàng thái hậu nói như vậy thì Minh Trạng cũng không biến sắc, chỉ ôn hòa nói, “Hoàng tổ mẫu, cho dù phụ hoàng trở về thì cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Bằng thiên tuyệt địa, trăm phái người đưa tin thì bên kia cũng phải chuẩn bị. Hoàng tổ mẫu cứ tịnh dưỡng nghỉ ngơi, bằng không nếu phụ hoàng trở về thì chẳng phải sẽ lo lắng đau lòng hay sao?”

Trong mắt của Thái hoàng thái hậu lộ rõ sự kinh ngạc và vui sướng, “Hoàng đế, ngài thật sự để phụ hoàng của ngài trở về ư?”

Trong lòng của Minh Trạng cảm thấy khó chịu, bắt quả hẳn cũng hiểu rõ bản tính của Thái hoàng thái hậu. Lão thái thái chính là như vậy, không thể giấu diếm được gì, có gì nói đó, Minh Trạng cũng không so đo với bà ta, ngược lại chỉ cười nói, “Vì sao không thể. Trẫm cũng ngóng trông phụ hoàng trở về, không biết sức khỏe của phụ hoàng thế nào? Nếu biết Hoàng tổ mẫu nhớ thương phụ hoàng như thế thì phụ hoàng cũng sẽ rất lo lắng cho Hoàng tổ mẫu. Trẫm hiểu rõ ý tứ của Hoàng tổ mẫu rồi.”

Thái hoàng thái hậu tưởng rằng Minh Trạng đồng ý, trong mắt toát lên vô số hân hoan vui sướng, nắm tay của Minh Trạng rồi liên tục gật đầu, “Hảo hài tử, hảo hài tử, phụ hoàng của người xem người như thân nhi tử của mình vậy.”

Minh Trạng mỉm cười, “Ở trong lòng của trẫm thì phụ hoàng và phụ vương đều như nhau. Hoàng tổ mẫu cứ nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho khỏe, ngày mai trẫm lại đến thăm.”

Thái hoàng thái hậu mỉm cười ưng thuận.

Chuyện hậu cung cũng không cần Minh Trạng phải đi thăm dò.

Vệ thái hậu sẽ điều tra rõ ràng, mẫu tử hai người trở về Thọ An cung, Vệ thái hậu nói với Minh Trạng, “Mấy ngày nay mấy vị Công chúa thường tiến cung, mấy vị nữ quyến của Hầu gia cũng thế. Sự tình cụ thể thế nào thì để ta hỏi một câu sẽ biết ngay.”

Thái hoàng thái hậu cũng không phải người cầm quyền, từ khi Vệ thái hậu bước vào hậu cung thì toàn bộ quyền lợi của hậu cung lập tức danh chính ngôn thuận rơi vào tay của Vệ thái hậu.

Thái hoàng thái hậu có vai vế cao nhất, nếu bà ta nói ra vài câu hoặc có xu hướng gì đó mà bị truyền ra ngoài thì sẽ không tốt. Vì vậy, Vệ thái hậu luôn cho người để ý chuyện trong Từ Ninh cung. Bắt quả nếu có người cố ý gây chia rẽ thì đương nhiên sẽ không nói ngay trực diện.

Thiên Xu nói chuyện rất khách khí.

Thưở nhỏ hẳn đã đi theo bên cạnh Nguyễn Hồng Phi, mưa dầm thấm đất, dù sao cũng học hỏi được một chút. Cư xử đối đãi đều tỏ ra phong thái của một quốc gia đại thần. Trịnh Nguyên cũng xuất thân từ thư hương dòng dõi, biết cách quan sát hành động cử chỉ của đối phương, vì vậy liền thu hồi thái độ khinh thường đối với Thiên Xu.

Thiên Xu dâng tách trà nhỏ cho Trịnh Nguyên, nhẹ nhàng nói, “Trịnh đại nhân cứ yên tâm, đây là thuyền của Đỗ Nhược quốc, hết thấy đều an toàn.”

Trịnh Nguyên bèn bàn luận về điều kiện của Lý Phương, nói một cách khó xử, “Đỗ Nhược quốc và Thiên triều có giao hảo, bệ hạ cũng rất tín nhiệm Đỗ quốc chủ, không thì cũng sẽ không lệnh cho ta và Vương đại nhân đến nghị cách cứu viện Đỗ quốc chủ. Chẳng qua hiện tại điều kiện mà Lý Phương đưa ra thật sự là

quá mức. Nếu bệ hạ chấp thuận điều kiện của Lý Phương vì Đồ quốc chủ, thì bệ hạ đặt dân chúng Giang Nam và bá quan văn võ cả triều ở đâu?”

Thiên Xu mỉm cười, hỏi Trịnh Nguyên, “Trịnh đại nhân, ngài thật lòng muốn giúp chúng ta nghĩ cách cứu viện Quốc chủ ư?”

“Đương nhiên rồi.”

Thiên Xu quan sát Trịnh Nguyên một hồi, thấy người này răng trắng môi hồng, vóc dáng cao gầy, bèn gật đầu, “Như vậy phải làm phiền Trịnh đại nhân rồi.”

Trịnh Nguyên thật sự được mở rộng tầm mắt, hẳn và Thiên Xu đến gian phòng mà Nguyễn Hồng Phi đang ở. Nguyễn Hồng Phi vừa hỏi hẳn, tỷ như, “Hoàng thượng thế nào? Thân mình có khỏe không? Để đô thế nào? Vẫn yên bình chứ?” vừa ấn Trịnh Nguyên ngồi xuống ghế.

Thiên Xu lấy ra một vật gì đó từ trong lòng mà Trịnh Nguyên hoàn toàn không biết đó là thứ gì, chỉ chừng một lúc thì Trịnh Nguyên liền cảm giác khuôn mặt của mình đã biến hóa một trời một vực, hoảng sợ đến mức tái mảy tái mặt, tay chân lạnh lẽo.

Nguyễn Hồng Phi viết một chữ yên ở trong lòng bàn tay của hẳn rồi lập tức cùng Trịnh nguyên thay đổi xiêm y. Vóc dáng hai người xấp xỉ nhau, xiêm y cũng vừa vặn.

Trịnh Nguyên cố gắng kiềm chế sự khấn trương trong lòng, bình tĩnh trả lời câu hỏi của Nguyễn Hồng Phi, hẳn bị Nguyễn Hồng Phi ấn xuống chỗ ngồi, Nguyễn Hồng Phi bắt chước giọng điệu của Trịnh Nguyên quả thật là y như đúc, “Nếu như thế thì Quốc chủ cứ an tâm, tiểu thần trở về chắc chắn sẽ chuyển lời cho bệ hạ. Nếu không còn chuyện gì khác thì tiểu thần xin cáo lui.”

Còn chưa đợi Trịnh Nguyên đứng dậy thì Lý Phương đã đẩy cửa tiến vào, thấy ba người đang ngồi thì hẳn cười nói, “Thế nào, Đồ quốc chủ, Trịnh đại nhân, Thiên Xu, các người thương nghị thế nào rồi?”

Trịnh Nguyên không quen thuộc giọng nói của Nguyễn Hồng Phi nên đương nhiên không nói chuyện. Trong khi Thiên Xu lại thần nhiên không sợ hãi, “Lý lão bản, chuyện lớn như vậy cũng không thể chỉ vài ba câu là có thể quyết định.”

Lý Phương chấp tay nói, “Hôm nay ta thỉnh Quốc chủ, Thiên Xu và Trịnh đại nhân uống rượu.”

Nguyễn Hồng Phi bắt chước giọng điệu của Trịnh Nguyên mà nói, “Không cần rượu nước, Quốc chủ ở đây một ngày thì bệ hạ của chúng ta lại lo lắng một ngày. Nếu Lý lão bản đồng ý, ta và Vương đại nhân hôm nay trở về để đô bẩm báo điều kiện của Lý lão bản với bệ hạ, được hay không thì Lý lão bản cứ đợi tin là được.”

“Như vậy sao được. Sứ thần Thiên triều đến đây, làm sao có thể không ăn uống mà đã rời đi. Như vậy chẳng phải là lão Lý ta chiêu đãi không chu đáo hay sao?” Lý Phương cười nói.

Lúc này một tiểu tử bên cạnh Lưu Ảnh chạy đến nói với Lý Phương, “Lão đại, Lưu công tử đã chuẩn bị đồ nhắm và rượu ngon, thỉnh ngài, Quốc chủ, Thiên Xu đại nhân và Trịnh đại nhân cùng sang đó uống rượu.”

Lý Phương nhất thời vui vẻ trong lòng, thầm nghĩ tiểu Ảnh tử an bài rất chu đáo, thật là có thể diện, lập tức nhiệt tình mời mọc, mấy người còn lại đành phải đi theo.

Đừng nhìn Lý Phương là thủ lĩnh hải tặc, danh tiếng không được dễ nghe cho lắm, nhưng lại có chút gia sản, ăn uống hưởng thụ cũng rất có tiêu chuẩn. Nhất là từ sau khi Lưu Ảnh đi theo Lý Phương thì thủ lĩnh hải tặc cũng được chỉnh chu gọn gàng ngăn nắp hơn trước.

Vì vậy bữa tiệc này cũng cực kỳ phong phú.

Xa hoa tráng lệ.

Lý Phương vừa ôm Lưu Ảnh vừa giới thiệu với Trịnh Nguyên.

Lưu Ảnh mỉm cười tiếp đón, bảo người hầu lui xuống rồi hẳn bưng rượu nhẹ nhàng nói, “Đều là người của mình, nhiều người vây quanh quá thì cũng mất tự nhiên. Tuy rằng Lý Phương thô thiển nhưng tâm địa không tệ, hẳn làm như vậy thật sự là thân bất do kỷ. Mong mọi người tha thứ cho hẳn.”

Ở tại địa bàn của Lý Phương, không tha thứ thì cũng phải tha thứ thôi, mọi người nâng ly cùng uống.

Lưu Ảnh nói với Lý Phương, “Sau này chúng ta có nhiều thời gian hợp tác với triều đình, người kính Trịnh đại nhân một ly đi.”

Lý Phương thấy những lời của Lưu Ảnh đều là suy nghĩ cho hắn, trong lòng vô cùng thoải mái, nâng ly cười nói, “Đúng đúng, tiểu Ảnh tử nói rất đúng, Trịnh đại nhân, phải làm phiền ngài ở trước mặt Hoàng thượng nói vài câu hay dùm lão Lý ta đây.”

Trịnh Nguyên cười, “Đương nhiên rồi.”

Lý Phương dưới sự chỉ điểm của Lưu Ảnh mà liên tục kính rượu, còn chưa kính đến trước mặt Nguyễn Hồng Phi thì Lý Phương liền cảm thấy trước mắt mờ hồ, đầu óc choáng váng, vừa định gọi người thì đã bị Lưu Ảnh bịt mồm. Lý Phương giãy dụa chưa được một lúc thì ánh mắt nhắm lại rồi ngã xuống. Lưu Ảnh thuận thế đỡ lấy Lý Phương, đám người Thiên Xu cũng giúp một tay, Trịnh Nguyên đi qua rồi đánh một chưởng ngay sau cổ của Lý Phương, Lý Phương hoàn toàn bất tỉnh.

Trịnh Nguyên và Vương Duệ An ngồi thuyền quay về.

Vương Duệ An ở trên thuyền oán giận Trịnh Nguyên rất nhiều, “Trịnh đại nhân, dù sao thì Đỗ quốc chủ cũng là người ngoài, Hoàng thượng và Đỗ quốc chủ có giao hảo nhưng cũng không có nghĩa phải dùng lợi ích của quốc gia để đổi lấy an nguy của Đỗ quốc chủ. Nếu đồng ý điều kiện của Lý hải tặc thì chúng ta sẽ thành cái gì, Hoàng thượng sẽ thành cái gì?”

“Tuy rằng Lý hải tặc nói năng ngông cuồng nhưng ta nhất định phải cực lực khuyên bệ hạ nhất định không được trúng quỷ kế của Lý hải tặc.” Vương Duệ An trừng ra bộ mặt già nua ngang ngược.

Trịnh Nguyên ngồi trên ghế, vừa đặt xuống một quân cờ đen vừa cười nói, “Hạ quan thấy Hoàng thượng rất coi trọng Đỗ quốc chủ, nếu chúng ta không tận tâm tận lực thì e rằng Hoàng thượng sẽ không vui.”

Vương Duệ An sầm mặt nói, “Hoàng thượng là minh quân, dù sao thì Đỗ quốc chủ chỉ là người ngoài mà thôi.”

Trịnh Nguyên mỉm cười, dò hỏi, “Có phải Vương đại nhân đã nghe được phong thanh gì đó, đúng không?”

Trong lòng của Vương Duệ An giật mình, ngoài miệng lại nói, “Cái gì mà phong thanh với không phong thanh? Cho dù có giao tình tốt thế nào thì an nguy của Đỗ quốc chủ có người của Đỗ Nhược quốc cứu viện, chẳng liên quan gì đến chúng ta cả? Chỉ cần Hoàng thượng bình an là được, Đỗ quốc chủ có bình an hay không thì ta thật sự cũng không bận tâm.”

“Nếu không liên quan thì vì sao Hoàng thượng lại lệnh cho chúng ta nghĩ cách cứu viện Đỗ quốc chủ cơ chứ?” Trịnh Nguyên nhếch môi, nói ra một câu khiến Vương Duệ An khó chịu, “Đỗ quốc chủ một lòng chân thành đối với Hoàng thượng, nếu lần này chúng ta cứu viện Đỗ quốc chủ thất bại thì khi trở về e rằng không có hậu quả tốt đâu.”

“Một lòng trung thành, thiên địa có thể chứng giám, nhật nguyệt có thể sáng soi.” Giọng điệu của Vương Duệ An tràn ngập khí phách.

Trịnh Nguyên xì cười vui vẻ, Vương Duệ An thấy lòng trung thành của mình bị người ta chê cười thì liền trầm mặt, “Trịnh đại nhân, người cười cái gì?”

Luận về quan chức thì Vương Duệ An hơn Trịnh Nguyên, luận về lai lịch thì Trịnh Nguyên thua xa Vương Duệ An.

Nhưng Trịnh Nguyên hôm nay lại đặc biệt to gan, hẳn chẳng những không dể dành Vương đại nhân đang thẹn quá hóa giận mà còn nói, “Lời này của Vương đại nhân không giống như đang thổ lộ sự trung thành mà lại giống như thề non hẹn biển với ái nhân.”

Vương Duệ An suýt nữa đã bị lời nói xảo quyết của Trịnh Nguyên gây choáng váng.

Đi khoảng chừng một canh giờ thì Trịnh Nguyên ra lệnh dừng thuyền.

Đứng trên mũi thuyền, ở phía xa xa đã có khói lửa nổi lên tứ phía, gió biển phàn phật, hình như có tiếng đao thương chém giết truyền đến. Trịnh Nguyên than khẽ.

Vương Duệ An theo tầm mắt của Trịnh Nguyên mà nhìn lại, nhất thời há hốc mồm, miệng lưỡi cứng đờ.

Lưu Ảnh đâm một nhát ngay giữa ngực Lý Phương, dù sao cũng là thư sinh chân yếu tay mềm, một nhát này không thể lập tức đâm chết Lý Phương nhưng lại khiến Lý Phương bưng tỉnh. Đau đớn có tác dụng hơn bất cứ loại thuốc giải nào, Lý Phương nghe thấy tiếng chém giết bên ngoài, lồng ngực đau đớn, cúi đầu nhìn lại, một thanh chủy thủ nhọn hoắt đâm vào ngực, mảy rậm cau chặt, khoe miệng chậm rãi chảy ra dòng máu đỏ sẫm, ánh nến chập chờn khiến vết sẹo trên mặt càng trở nên đáng sợ.

Một đôi mắt như chim ưng lạnh lùng quán lấy Lưu Ảnh, sắc mặt của Lưu Ảnh tái nhợt, thụt lui vài bước đến trước cửa, dường như đang chuẩn bị để có thể chạy thoát bất cứ lúc nào.

“Ta đối với ngươi vẫn chưa đủ tốt hay sao?” Lý Phương lau đi dòng máu nơi khoe miệng, từ trên giường lão đảo đứng dậy, tựa vào cửa sổ ở phía sau, ánh mặt trời dừng trên song cửa, lưu lại cái bóng mờ nhạt, Lý Phương cất lên giọng nói khàn đặc mà hỏi Lưu Ảnh.

Trong mắt của Lưu Ảnh tràn ngập hận ý, sống lưng thẳng tắp, lạnh lùng nói, “Ngươi cảm thấy ta dựa vào cái gì mà thích ngươi? Dựa vào việc ngươi xem ta là súc sinh mà làm nhục ta thì ta sẽ thích ngươi hay sao?”

“Hôn thê của ta vì ngươi mà chết, tiền đồ của ta bị đánh mất trong tay ngươi!” Lưu Ảnh nghiêng răng nghiêng lợi, tràn đầy hận ý, “Lý Phương, ngươi cho rằng ta trở về đây là vì cái gì? Chẳng lẽ ta trở về là vì nhìn ngươi chiêu hàng triều đình hay sao? Ngươi thật sự quá tự tin rồi, ta trở về là muốn nhìn ngươi chết trong tay ta.”

Lý Phương cầm lấy thanh chủy thủ trước ngực, hét lớn một tiếng, sắc mặt trắng bệch, lập tức rút chủy thủ ra, trước ngực nhanh chóng bị máu tươi nhuộm đỏ, Lý Phương nhìn Lưu Ảnh thật sâu, trầm giọng nói, “Ta sẽ nhớ kỹ ngươi, Lưu Ảnh.”

Lưu Ảnh nhếch môi, nâng lên một chiếc ghế dựa rồi ném về phía Lý Phương, Lý Phương nghiêng người tránh né, cũng không nhào qua giết Lưu Ảnh mà lại nhào người xuyên qua cửa sổ rồi chạy thoát ra ngoài.

Vương Duệ An náo loạn một trận vô cùng xấu hổ ở trước mặt Nguyễn Hồng Phi, hắn không ngờ Trịnh Nguyên là do Nguyễn Hồng Phi cải trang, vậy mà hắn dám nói xấu Đồ quốc chủ ở trước mặt Đồ quốc chủ.

Cho dù Vương Duệ An nghĩ rằng mình một lòng trung thành nhưng cũng cảm thấy hơi mất mặt, vì thế tất cả lửa giận đều trút lên đầu Trịnh Nguyên, “Vì sao ngươi không báo trước với ta một tiếng vậy?”

Trịnh Nguyên nhìn về phía Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi mỉm cười không nói.

Trịnh Nguyên đành phải giải thích với Vương Duệ An, “Vương đại nhân, thật sự là không kịp, lão nhân gia ngài thông cảm đi.” Lại khuyên Vương Duệ An, “Cũng may nay Quốc chủ đã bình an, chúng ta cũng xem như không phụ thánh lệnh.”

“Quốc chủ, bệ hạ rất lo lắng cho ngài, ngài nên cùng chúng ta quay về đế đô diện thánh đi.” Trịnh Nguyên lúc nào cũng không quên lời phân phó của Minh Trạng.

Nguyễn Hồng Phi cười nói, “Nay phải hợp nhất tàn quân của Lý Phương, còn rất nhiều việc phải xử lý. Tiểu vương giải quyết xong quốc sự thì sẽ tức khắc quay về đế đô gặp Hoàng thượng. Ở chỗ này của tiểu vương có một phong thư, thỉnh Vương đại nhân và Trịnh đại nhân chuyển cho Hoàng thượng giúp ta.”

Vương Duệ An tiếp nhận.

Trịnh Nguyên chào từ biệt, “Quốc chủ thuận buồm xuôi gió.”

141. Chương 141

Vương Duệ An và Trịnh Nguyên quay về đế đô phục lệnh.

Minh Trạng trước công sau tư, hỏi một câu, “Đỗ quốc chủ vẫn an toàn chứ?”

Tuy rằng sớm nghe nói đế đô bình an, Hoàng thượng vô sự, nhưng không chính mắt nhìn thấy thì Vương Duệ An vẫn không yên lòng. Nay gặp được người mà mình ngày nhớ đêm mong, một lòng nhớ thương quân vương, Vương Duệ An đang muốn bày tỏ cảm nghĩ của một trung thần thì không ngờ Hoàng thượng lại căn bản không để ý đến sự rung động ở sâu trong lòng của Vương đại nhân, trái lại vừa mở miệng liền hỏi Đỗ quốc chủ thế nào.

Ngài hỏi thăm tình hình cảng Thiên Tân thì vẫn tốt hơn là thân thiết với Đỗ quốc chủ như vậy! Khóe môi của Vương Duệ An giật giật, tuy trong lòng không phục nhưng cũng không muốn vừa trở về đã xoi mói chỉ trích, vì thế liền bẩm báo, “Đỗ quốc chủ cát nhân thiên tướng, dưới sự tương trợ toàn lực của đại thần Đỗ Nhược quốc và của chúng thần thì Đỗ quốc chủ đã được cứu viện bình an, còn tiêu diệt cả sào huyệt của hải tặc Lý Phương nữa.”

Nghe thấy Nguyễn Hồng Phi bình an thì Minh Trạng mới an tâm, gương mặt thoáng chốc trở nên nghiêm túc, “Cảng Thiên Tân thế nào? Sau khi người Thát Đát rút quân thì đã khởi công rồi đúng không? Công trình vẫn trôi chảy chứ? Trong việc quản lý chất lượng có bị ăn xén cắt bớt nguyên vật liệu hay không?”

Hoàng thượng hỏi chuyện chính sự, Vương Duệ An và Trịnh Nguyên bận rộn điều chỉnh tinh thần, tỉ mỉ bẩm báo. Dù sao trong mắt của bọn họ thì việc thị sát công trình cảng Thiên Tân mới là mục đích chính của chuyến đi này. Về phần Đỗ quốc chủ thì chỉ tiện thể mà thôi.

Trịnh Nguyên là chuyên gia giám sát công trình, việc này do Trịnh Nguyên bẩm báo với Minh Trạng.

Mất một lúc lâu mới hỏi xong chuyện ở cảng Thiên Tân, sau đó Minh Trạng lại hỏi sang chuyện hơn mười thôn huyện ở Trực Đãi bị hao tổn như thế nào, người Thát Đát đi qua Trực Đãi để đến đế đô, Trực Đãi không có khả năng không bị tổn thất gì, cũng may vài đại châu phủ vẫn vô sự, người Thát Đát đến nhanh mà đi cũng nhanh, mặc dù có tổn thất nhưng vẫn nằm trong phạm vi mà triều đình có thể gánh vác.

Hỏi xong xuôi, Minh Trạng lại vòng vo hỏi thăm chi tiết về quá trình cứu Nguyễn Hồng Phi. Trịnh Nguyên là người trực tiếp tham dự, khi Minh Trạng nghe nói Trịnh Nguyên cải trang thành Nguyễn Hồng Phi, giúp Nguyễn Hồng Phi thoát thân trước thì liền mỉm cười khen ngợi, “Tuy khanh là quan văn nhưng cũng rất can đảm.”

Trịnh Nguyên vội vàng nói một cách khiêm tốn, “Bệ hạ đã lệnh cho chúng thần toàn lực hiệp trợ nghĩ cách cứu viện Đỗ quốc chủ, thần đương nhiên không tiếc xả thân.”

Minh Trạng lại hỏi, vì sao bọn họ trở lại mà Nguyễn Hồng Phi lại không cùng đi về?

Vương Duệ An thuận tiện dâng thư của Nguyễn Hồng Phi cho bệ hạ, “Có liên quan đến chuyện hợp nhất tàn quân của Lý Phương, cần Đỗ quốc chủ đích thân xử lý. Nhưng bệ hạ không cần lo lắng, Đỗ quốc chủ đương nhiên là bình an rồi. Đợi Đỗ quốc chủ giải quyết ổn thỏa mọi việc thì sẽ tiến đến đế đô diện thánh tạ ơn.”

Tạ ơn con khỉ, Minh Trạng lắc đầu cảm thán, “Các người thật sự là khờ khạo. Hẳn bảo các người trở về thì các người liền trở về, vì sao các người lại nghe lời đến như thế?”

Vương Trịnh hai người trong lúc nhất thời không rõ ý tứ của Hoàng thượng thì Minh Trạng đã nói tiếp, “Các người suy nghĩ một chút đi, tuy rằng Lý Phương ở trên biển nhưng hẳn tung hoành nhiều năm như vậy, cướp bóc phóng hỏa, làm sao mà lại không có tang vật tham ô cơ chứ? Hang ổ của hắn ở đâu? Tuy các người không biết nhưng Đỗ quốc chủ lại biết. Những thứ mà Lý Phương cướp bóc đều là mồ hôi nước mắt của dân chúng Giang Nam cả.”

Nói đến đây thì Minh Trạng lại đau lòng, co lại bàn tay rồi gõ nhẹ lên bàn, “Hai người các người bị người ta lừa mà cũng không biết. Vì sao các người không đi cùng Đỗ quốc chủ? Khi cứu viện Đỗ quốc chủ thì Trịnh Nguyên nhà người phải phiêu lưu mạo hiểm thế nào? Khi đó mở miệng thỉnh Đỗ quốc chủ giúp các

người tịch thu tang vật của Lý Phương, Đỗ quốc chủ là người quang minh chính đại, làm sao có thể từ chối cơ chứ?”

Hai tên gốc này thật là khờ khạo, bị cái tên đại lừa đảo kia lừa gạt mà quay trở về tay không như vậy.

Vương Duệ An và Trịnh Nguyên cứng họng, Minh Trạh nhìn bọn họ rồi nói một cách nản lòng, “Mà thôi, việc đã đến nước này thì nhiều lời cũng vô ích, dù sao Đỗ quốc chủ đã bình an, cảng Thiên Tân cũng khởi công, trăm biết rõ các người đã tận tâm tận lực rồi.”

Vương Duệ An thử đề nghị, “Bệ hạ, chúng ta có công cứu mạng Đỗ quốc chủ, nếu nói với Đỗ quốc chủ...”

Minh Trạh xua tay, cản lời của Vương Duệ An, “Người đừng nghĩ viễn vông nữa, đợi ngày sau Đỗ quốc chủ đến để đô, trăm hỏi hấn có tịch thu gia sản của Lý Phương hay không, hấn gốc ư? Hấn sẽ nói thật với trăm hay sao? Mà thôi, các người không đi cùng, mấy thứ kia vào túi của người ta, cho dù làm thế nào cũng không thể lấy ra. Ngày sau làm việc phải biết suy nghĩ một chút.”

Vương Duệ An và Trịnh nguyên tưởng rằng bọn họ đã lập công lớn, không ngờ bệ hạ lại trách bọn họ không biết đi chia của, thật sự, thật sự là....Cũng không phải Vương Trịnh hai người khờ khạo, quan trọng là hai người bọn họ hoàn toàn không xem sản nghiệp của Lý Phương là của triều đình.

Đây, đây hoàn toàn là bọn họ một lòng quay về diện thánh nên mới dẫn đến sai lầm.

Nếu Lý Phương đã chết, nhớ đến Lưu Ảnh, Minh Trạh liền hỏi, “Trịnh Nguyên, nếu Lưu Ảnh tương trợ các người rất nhiều thì không biết hấn thế nào rồi?”

Trịnh Nguyên cũng không quen biết Lưu Ảnh, nhưng tiếp xúc trong một thời gian ngắn, hấn cũng hiểu được địa vị của Lưu Ảnh ở trong hàng ngũ của Lý Phương, bèn trả lời, “Khi thần rời đi thì có thấy Lưu Ảnh đi cùng Đỗ quốc chủ, dường như có quen biết với Đỗ quốc chủ.”

Ánh mắt của Minh Trạh sáng lên, “Nói như vậy Lưu Ảnh ở cùng Đỗ quốc chủ?”

“Tám chín phần là như thế.”

Minh Trạh đột nhiên cười to, khoa tay múa chân khen ngợi, “Tiểu Ảnh tử quả nhiên nhanh trí, đi đi, các người lui ra đi.” Cũng may có người hiểu chuyện, không đến mức khiến trăm tổn thất quá lớn. Chỉ cần Lưu Ảnh giúp sức thì Minh Trạh sẽ có cách lôi ra một số gia sản của Lý Phương từ chỗ Nguyễn Hồng Phi.

Vương Duệ An không biết Lưu Ảnh là ai, nhưng Trịnh Nguyên lại biết sơ sơ, thân phận của Lưu Ảnh ở bên cạnh Lý Phương.....không được vẻ vang cho lắm. Nhưng không thể phủ nhận Lưu Ảnh có tác dụng quan trọng đến việc thành bại trong hành động cứu Đỗ quốc chủ. Nay nghe giọng điệu của bệ hạ thì Trịnh Nguyên cảm thấy âm thầm run sợ: Chẳng lẽ Lưu Ảnh là người của bệ hạ?

Nói cách khác, bệ hạ đã sớm nắm trong tay mọi hành động của Lý Phương?

Hải tặc ở tận ngoài khơi mà bệ hạ cũng có cách cài người của mình vào? Như vậy đám thần tử trong triều thì sao?

Nghĩ đến đây thì Trịnh Nguyên không còn dám tiếp tục nghĩ xa hơn nữa, lưng của hấn bắt giắc toát mồ hôi ướt cả xiêm y. Minh Trạh vui vẻ, cho bọn họ nghỉ vài ngày rồi lệnh bọn họ lui ra. Trịnh Nguyên vội vàng cùng Vương Duệ An kính cẩn hành lễ rồi rời khỏi Chiêu Đức điện.

Nguyễn Hồng Phi không đi cùng Vương Duệ An và Trịnh Nguyên về để đô, đúng như suy nghĩ của Minh Trạh, hấn vội vàng muốn đi cướp hang ổ của Lý Phương, mà có người nguyện ý dẫn đường chính là: Lưu Ảnh.

Mấy ngày nay Nguyễn Hồng Phi và Lưu Ảnh xem nhau như bằng hữu, hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Một người thuộc hạ khác của Nguyễn Hồng Phi: Thiên Quyền, người này tương đối cẩn thận, lén nói với Nguyễn Hồng Phi, “Tiên sinh, dù sao Lưu Ảnh cũng là mật thám của Hoàng thượng, để hấn nhúng một tay, nếu ngày sau Hoàng thượng yêu cầu chia phần, đòi gia sản của Lý Phương với chúng ta thì phải làm sao đây?”

Thiên Quyền nói tiếp, “Theo thuộc hạ thì chúng ta không cần Lưu Ảnh vẫn có thể cướp được hang ổ của Lý Phương mà?”

“Thỏ khôn có ba hang, không có Lưu Ảnh thì e rằng không cướp được sạch sẽ đâu.”

Sau đó Thiên Xu kéo lấy Thiên Quyền rồi thở dài, “Vì sao người lại ngây thơ như vậy. Tiên sinh dùng Lưu Ảnh chính là sẵn sàng để Hoàng đế moi bạc đây. Người suy nghĩ một chút đi, lúc này Hoàng đế bị đánh đến tận nhà, không biết tổn thất bao nhiêu. Thấy chúng ta phát tài lớn mà không ghen tị hay sao?”

Thiên Quyền trừng mắt nhìn, “Làm gì có Hoàng đế nào như vậy. Đỗ Nhược quốc và Thiên triều không có quan hệ gì cả, dù tiên sinh và Hoàng đế ở bên nhau nhưng vì sao không thấy hấn đưa cho chúng ta cái gì cả, chỉ có tiểu Hoàng đế hấn ngày ngày liên tiếp lừa chúng ta mà thôi.”

“Ngốc nghếch ngốc nghếch.” Thiên Xu lắc đầu, “Từ lúc hai nước chính thức thiết lập quan hệ ngoại giao thì những thứ chúng ta mua ở Giang Nam nhiều gấp năm lần so với trước kia, ngay cả đám người Lý Phương cũng phải trông cậy vào chúng ta để sống qua ngày. Một chút bạc này có đáng là gì so với lúc trước bị Hoàng thượng lừa đâu? Nay Hoàng thượng thiếu bạc, chúng ta để tiên sinh lấy vài ba phần xem như ban ơn, về sau sẽ có nhiều lợi ích hơn thế này nữa, mặt ngoài vẻ vang thì bên trong mới không mệt.”

Lúc này Thiên Quyền mới không nói gì.

Hiện tại dẫn Lưu Ảnh đi theo là rất đúng, bởi vì hang ổ của Lý Phương rõ ràng đã bị người ta đánh cướp một lần. Đương nhiên như vậy sẽ giảm bớt khó khăn trong việc cướp bóc cho bọn họ nhưng cũng có nghĩa những thứ tốt cũng không còn nhiều.

Nguyễn Hồng Phi nhìn cảnh tượng đổ nát ở xung quanh, “Xem ra Cảnh Minh đã đi trước một bước.”

Hắn cướp hang ổ của Phượng Cảnh Minh, Phượng Cảnh Minh cướp hang ổ của Lý Phương, cũng coi như bù lại.

Nhờ có Lưu Ảnh biết nội tình, từ bên trong căn hầm do Lý Phương xây dựng, Nguyễn Hồng Phi đã vợ được không ít hoàng kim châu báu, đám người Thiên Xu chỉ huy thuộc hạ chuyển tất cả lên thuyền.

Lưu Ảnh cảm thấy khó hiểu mà hỏi, “Chẳng lẽ công tử dự đoán được Quốc chủ sẽ ra tay với Lý Phương hay sao?” Không thì làm sao có thể đến cướp gia sản của Lý Phương trước như vậy.

Nguyễn Hồng Phi cười nhẹ, “Hắn cố ý gây chia rẽ Lý Phương là vì muốn ta ra tay với Lý Phương, còn hắn thì có thể chiếm lợi.”

Lưu Ảnh nghĩ đến tin tức nghe được từ miệng của Lý Phương, bèn nhẹ giọng nói, “Quốc chủ, ngài thật sự...”

“Sao?”

“Không sao cả.” Lưu Ảnh lập tức chuyển đề tài, “Quốc chủ, Hoàng thượng phái ta đến bên cạnh Lý Phương, Quốc chủ cũng thấy đó, không có ta thì e rằng Quốc chủ không nhanh chóng tìm được mấy thứ này đâu. Dù sao cũng nên có một phần cho triều đình.” Tuy rằng Lưu Ảnh quý mến Nguyễn Hồng Phi, bất quá trải qua nhiều việc cùng với bản tính của mình thì cho dù Lưu Ảnh có quý mến thế nào cũng không thể thần hồn điên đảo đối với Nguyễn Hồng Phi. Sở dĩ hắn không theo Vương Trịnh hai người quay về để đô đương nhiên là vì muốn lập công cho triều đình.

“Đương nhiên đương nhiên.” Nguyễn Hồng Phi cũng không phải người keo kiệt, hướng chỉ theo hấn phỏng đoán thì hiện tại tiểu Minh ừ sắp bản cùng đến nơi rồi, cần phải được khẩn trương cấp cứu.

Lưu Ảnh lại hỏi, “Công tử chia rẽ khiến Quốc chủ và Lý Phương trở mặt, nếu không phải hấn tin tưởng Lý Phương sẽ đại bại thì cũng sẽ không đến cướp gia sản của Lý Phương trước như vậy đâu. Nhưng với tính toán của công tử, đương nhiên hấn có thể nghĩ đến việc Quốc chủ tiêu diệt Lý Phương thì sẽ đến cướp địa bàn của Lý Phương. Nhưng vì sao nơi này lại không thấy an bài gì cả? Thật sự khiến người ta nghi ngờ.”

“Không có gì đáng khả nghi cả, Cảnh Minh đã đại bại, hấn không có nhiều người để đi an bài đâu.” Nguyễn Hồng Phi nhìn Lưu Ảnh rồi hỏi, “Người có tính toán gì hay không?”

Lưu Ảnh vẫn bình thản, “Lý Phương đã chết, thế lực của hắn đã tan dần xẻ nhé, ta cũng coi như không làm nhục sứ mệnh. Ta muốn quay về để đô để hiếu kính phụ mẫu.”

“Như vậy cũng được.” Nghĩ đến những năm tháng nhấp nhô của Lưu Ảnh, Nguyễn Hồng Phi cũng không nhiều lời.

Phúc Châu, Triệu phủ.

Triệu Thanh Di toàn thân màu trắng, ngồi trong thư phòng, nghe đại bá thuyết phục.

“Hãy, Triệu gia chúng ta từ thời Văn Nghị đến nay đã mười tám đời. Không ngờ hiện tại triều đình lại không phân rõ thị phi, áp chế Triệu gia chúng ta.” Triệu Như Bách thở dài, “Thanh Di, nay công danh của người đã bị tước, liệu người có tính toán gì hay không?”

Dung mạo của Triệu Thanh Di tiều tụy, nhưng sắc mặt vẫn trấn tĩnh, thản nhiên nói, “Nay ngoài thành chiến tranh liên miên, thà làm chó mà yên bình còn hơn làm người mà loạn lạc, dù có tính toán thì cũng phải đợi ngày sau hẵng nói. Hôm nay đại bá đến đây, nếu có chuyện gì thì cứ nói thẳng.”

Triệu Như Bách khuyên Triệu Thanh Di một hồi, “Lễ cúng thất tuần của phụ thân người đã qua, Thanh Di, người là trưởng tử, mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều trông cậy vào người, người cũng đừng đau lòng quá mức.”

“Diệt nhi không sao, đại bá không cần lo lắng cho ta.”

Triệu Như Bách muốn mở miệng nhưng dường như cảm thấy khó nói nên lời, sau một lúc lâu mới cắn răng một cái, bày ra khí phách kiên quyết đến cùng, trầm giọng nói, “Hãy, nay lời này cho dù ta không nói thì cũng sẽ có lão nhân trong tộc đến nói với người. Thay vì như thế thì để ta nói cũng được. Thanh Di, người đừng đa nghi.” Trước tiên để Triệu Thanh Di có chút thời gian để chuẩn bị tâm lý.

“Là về chuyện của tộc trưởng đúng không?” Triệu Thanh Di hỏi.

Triệu Như Bách thấy Triệu Thanh Di nói thẳng thì thần sắc lập tức trở nên quẫn bách, lại khôi phục vẻ mặt vừa bị ai lại sâu khổ, bàn tay được gìn giữ vô cùng tốt dùng trên vai của Triệu Thanh Di mà vỗ vỗ, “Người biết rồi ư?”

Triệu Thanh Di gật đầu, “Diệt nhi có nghe nói.”

Triệu Thanh Di là đích trưởng trong tộc, lúc trước tộc trưởng là phụ thân của Triệu Thanh Di: Triệu Như Tùng, hiện tại Triệu Như Tùng đã qua đời, theo lý thì đương nhiên Triệu Thanh Di tiếp nhận chức vụ. Trước kia Triệu gia cũng có quan niệm như vậy, hơn nữa từ sau khi Triệu Thanh Di đỗ Bảng nhãn thì chức vị tộc trưởng cơ hồ đã được định đoạt. Nhưng không ai ngờ phụ tử Triệu Thanh Di liên tiếp xảy ra chuyện bất trắc, chỉ trong khoảnh khắc mà thế lực đã tan rã, làm sao không khiến người ta sinh ra ý xấu?

Huống chi nay còn có mẫu thân của Triệu Thanh Di liên quan đến án mạng của mẫu thân Trần Chuyết Ngôn, vụ án vẫn còn chưa được khai thẩm.

Mặc kệ vụ án này thắng hay thua, dù sao cũng tổn hại đến danh dự.

Ở thời này, người thì phải có mặt, cây thì phải có vỏ.

Hơn nữa đối với thế gia lâu đời thì thanh danh còn quan trọng hơn cả tánh mạng.

Từ khi Triệu Thanh Di đưa linh cữu của phụ thân về Phúc Châu thì Triệu thị gia tộc liền có chủ ý đối với chức vị tộc trưởng. Chủ ý này càng hình thành rõ ràng sau khi Triệu Thanh Di bị tước đoạt công danh vì thất bại trong việc cáo trạng thân thể của Lâm Vĩnh Thường.

Chỉ trong vòng nửa năm, Triệu Thanh Di nhận đủ kích liên tục, không gì có thể sánh nổi.

Hắn từ một Bảng nhãn được người người ngưỡng mộ mà tụt xuống thành phản nghịch khi sư diệt tổ, triều đình tước công danh của hắn, không biết có bao nhiêu người âm thầm hả hê.

Triệu Thanh Di không điên loạn, không choáng váng, không thất cổ tự sát như phụ thân của hắn, mà hiện tại vẫn có thể giữ được đầu óc thanh tỉnh như vậy, đây không thể không nói là một kỳ tích, tâm lý của Triệu Thanh Di quả thật rất mạnh mẽ.

Triệu Thanh Di thấy Triệu Như Bách vì chuyện tộc trưởng mà đến đây thì cũng không so đo, chỉ nhẹ nhàng nói, “Nay sức khỏe của mẫu thân không tốt, đệ muội trong nhà còn nhỏ, cũng cần được chỉ bảo, ta cũng không có thời gian nhàn rỗi quản lý chuyện trong tộc. Đại bá cứ đi nói với các lão nhân trong tộc, ta tài cán hữu hạn, tự nguyện nhường lại chức vị tộc trưởng. Về phần sản nghiệp, đợi gia mẫu thu xếp xong thì đương nhiên sẽ dâng cho gia tộc.”

Triệu Thanh Di phóng khoáng như vậy vượt ngoài dự đoán của Triệu Như Bách.

Đương nhiên như thế thì chẳng còn gì tốt hơn.

Bằng không nếu vì chức vị tộc trưởng mà trở mặt thì chẳng có lợi cho bên nào cả.

Triệu Như Bách thấy Triệu Thanh Di thức thời thì liền an ủi Triệu Thanh Di vài câu rồi mới rời đi.

Tiến xong vị đại bá nhân lúc người ta cháy nhà mà đi hôi của, Triệu Thanh Di xoay người vào phòng của Triệu thái thái.

Triệu thái thái ngã bệnh.

Cái chết của Kỷ thị, của trượng phu và vụ án với Phạm thị, ba loại đả kích ồ ạt nổi gót, danh vọng trong nhà tuột dốc thảm thương, về phần thanh danh của Triệu thái thái ở bên ngoài thì càng không cần phải nói.

Nếu Triệu thái thái đi ra ngoài thì bà ta sẽ hận không thể cùng trượng phu tự sát.

Nhưng con người thường tham sống sợ chết.

Mặc dù có ý nghĩ này nhưng ngày ngày được Triệu Thanh Di chăm sóc bưng thuốc đến trước giường, vài nhi tử nữ nhi nhỏ tuổi thay phiên thăm bệnh, Triệu thái thái vừa thấy con của mình thì liền vứt đi hơn phân nửa ý nghĩ muốn chết.

Triệu Thanh Di trước kia một lòng một dạ đọc sách, cũng không biết nhiều đối với mọi việc trong tộc, Triệu thái thái quen lo liệu trước sau, bèn chuẩn bị tinh thần hỏi nhi tử, “Đại bá của ngươi tới đây làm gì?”

“Không có gì cả, đại bá bảo rằng tộc nhân bất mãn chức vị tộc trưởng của nhi tử.” Triệu Thanh Di bưng bát thuốc rồi chậm rãi thổi nguội, nhẹ nhàng nói, “Nhi tử liền đồng ý.”

Tâm tư của Triệu thái thái lại như tro tàn, không cam lòng mà nghiêng răng nghiêng lợi, nắm tay xuống giường, “Vì sao ngươi có thể đồng ý như vậy? Thanh Di, cái ghế tộc trưởng vốn là của nhà chúng ta!”

Triệu Thanh Di dứt thìa thuốc đến bên môi của mẫu thân rồi nhẹ nhàng nói, “Cũng chỉ là lo liệu mấy nghìn mẫu ruộng đất mà thôi, cũng không đáng gì. Mẫu thân, hiện tại trong nhà thế này, nhi tử quả thật không thích hợp làm tộc trưởng nữa.”

“Cái gì mà chỉ mấy nghìn mẫu ruộng đất?” Triệu thái thái tiếp nhận bát thuốc từ trong tay của nhi tử, cau chặt hàng lông mày rồi chậm rãi nói, “Làm tộc trưởng, trong tộc có chuyện gì thì đều phải kính người. Hầy, xưa nay người ta đều là dệt hoa trên gấm, rất ít kẻ giúp người gặp nạn lắm.”

Triệu thái thái lắc đầu, thở dài nhiều lần, “Thanh Di, ngươi suy nghĩ quá đơn giản rồi, đây cũng không phải chuyện mấy nghìn mẫu ruộng đất không đâu.”

“Vậy còn chuyện gì nữa?” Triệu Thanh Di hỏi.

Ánh nắng nhàn nhạt ngoài cửa sổ dừng trên nét mặt già nua của Triệu thái thái, lộ ra sự suy sụp khó có thể xóa nhòa, trên mái tóc hoa râm chỉ lẳng lặng cài một chiếc trâm dệt bằng bạc. Triệu thái thái lại lắc đầu, cũng không đáp lời.

Khi Nguyễn Hồng Phi nhìn thấy Minh Trạm thì liền hoảng sợ, khuôn mặt của Minh Trạm vốn trắng trẻo mồm mỉm như chiếc bánh trôi nước cón con, vậy mà chỉ hơn nửa tháng đã gây đến mức này rồi sao?

Chiếc nong cầm tròn trịa đã biến mất, thay vào đó là chiếc cầm nhọn nhọn thon thon. Trên mặt thiếu thớt làm lộ ra một đôi mắt thật to, liếc mắt nhìn lại sẽ khiến người ta cảm thấy thương xót. Nếu không phải Minh Trạm hiện tại hai tay đang cầm bánh trứng hẹ mà ăn một cách hưng phấn thì Nguyễn Hồng Phi cơ hồ đã đau lòng muốn chết.

Vừa thấy Nguyễn Hồng Phi thì bánh trứng trong tay của Minh Trạm run rẩy một chút, sau đó lập tức rơi xuống đĩa, làm rớt ra vài cọng hẹ xanh mượt và vài miếng trứng gà màu vàng nhạt.

Minh Trạm trừng mắt nhìn, sau đó oa oa hai tiếng rồi nhảy dựng lên, giống như một viên pháo nhỏ phóng về phía trước, hai chân dồn sức nhún xuống đất, sau đó cả người nhảy lên, cánh tay ôm lấy cần cổ của Nguyễn Hồng Phi, còn hai chân thì ôm lấy thắt lưng của người ta, oa oa kêu to, “Đại lừa đảo, người cũng biết trở về rồi ư?”

Vừa kêu vừa cúi đầu cắn lên cổ của Nguyễn Hồng Phi hai cái.

Nguyễn Hồng Phi cơ hồ muốn phì cười đối với sự nhiệt tình của Minh Trạm, nhưng hắn vừa nhếch môi thì mùi hẹ bỗng nhiên xông đến, nồng nặc đến mức suýt nữa đã khiến Nguyễn Hồng Phi ngạt thở mà ngất xỉu. Bao nhiêu nhớ nhung dành cho Minh Trạm lại chuyển thành một câu, “Mùm mồm, vì sao người lại ăn cái thứ hôi thối này nữa vậy. Đã bảo là không cho người ăn nữa rồi mà!”

“Hẹ có tác dụng tráng dương, ta đang định chờ người về để xử lý người đây.” Minh Trạm chọn ngay đúng miệng của Nguyễn Hồng Phi mà hôn, đầu lưỡi còn dò len vào để khuấy đảo bên trong, Nguyễn Hồng Phi thật sự chịu không nổi mùi hẹ trong miệng của Minh Trạm, hai ngón tay nắm lấy lớp da mềm mại ngay cần cổ của Minh Trạm rồi kéo đối phương ra xa, “Người nhanh chóng đi súc miệng cho ta, nếu không người đừng hòng chạm vào ta.”

“Đáng ghét! Đáng ghét!” Minh Trạm tức giận nhào qua ôm lấy Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi đã phân phó, “Hà Ngọc, mang đến bàn chải và bột đánh răng cho bộ hạ của người đi.”

142. Chương 142

Tộc trưởng không chỉ đơn giản là lo liệu mấy nghìn mẫu ruộng đất!

Hơn nữa đại thế tộc của bọn họ được truyền lại đến hơn mười đời thì quyền lợi của tộc trưởng có khi còn vượt xa sự tưởng tượng của người ta.

Ngồi ở vị trí này thì không cảm thấy gì cả. Nhưng khi bất chợt mất đi thì người sẽ biết cảm giác là như thế nào.

Nhi tử thật khờ khạo, Triệu thái thái cảm thấy cho dù bà ta có chết thì cũng không thể nhắm mắt yên nghỉ nơi cửu tuyền.

Triệu thái thái nằm trên giường, trần trọc khó ngủ.

Đêm đã khuya mà Triệu Thanh Di vẫn chưa ngủ, ở trong phòng xem sổ sách, sổ sách trong nhà thì không vội, nhưng sổ sách trong tộc thì lại gấp rút. Bởi vì bên nhánh của gia đình Triệu Thanh Di nắm giữ vị trí tộc trưởng mấy đời liên tục, chưa từng ngắt quãng, vì vậy những năm gần đây tộc sản giống như gia sản.

Nhưng cũng may Triệu gia là một đại gia hộ, vì vậy sổ sách cũng xem như rõ ràng.

Triệu Thanh Di lệnh cho quản sự tiến hành làm rõ sổ sách trong một năm, cũng không phải Triệu Thanh Di vội vàng báo cáo kết quả, nhưng trong tộc có người vội vàng đòi lên chức. Người này cũng không phải là ai khác mà chính là đại bá của Triệu Thanh Di: Triệu Như Bách.

Triệu Như Bách và Triệu Như Tùng là huynh đệ cùng phụ khác mẫu, nhưng hai người đều là đích tử.

Chẳng qua Triệu Như Tùng là nhi tử của chính thê, Triệu Như Bách là phù chính. Có thể tưởng tượng thế này, mẫu thân của Triệu Như Bách đầu tiên là sinh ra thứ trưởng tử, ở trong một thế tộc như vậy thì xem như không đơn giản. Sau khi sinh ra thứ trưởng tử, bà ta còn xử luôn chính thê, mẫu nhờ tử quý, được nâng lên làm chính thê. Thứ trưởng tử trở thành đích tử. (phù chính = thị thiếp được nâng lên làm chính thê)

Kỳ thật chuyện này cũng không đơn giản như vậy, nghe nói lúc trước gia gia của Triệu Thanh Di cũng có một chút thanh danh chính là lão nhân gia Triệu Văn Trung Công, đối với mẫu thân Thiệu thị của Triệu Như Bách là nhất kiến chung tình, vô cùng yêu thương.

Thiệu thị lúc trước không được tiến vào Triệu gia, hoàn toàn là nuôi ở bên ngoài.

Ban đầu mẫu thân của Triệu Như Tùng là Thiệu thị căn bản không biết có người như Thiệu thị, cho nên Tùng Bách Tùng Bách, Triệu Như Tùng là đệ đệ nhưng lại được dùng chữ Tùng. Triệu Như Bách là ca ca lớn tuổi hơn lại phải nhận chữ Bách, đó là vì Triệu Như Bách tiến vào gia phả muộn hơn Triệu Như Tùng vài năm.

Sau này khi thân mình của Thiệu thị dần dần không khỏe, Triệu Văn Trung Công vì ái nhân mà đem Thiệu thị đưa vào nhà, còn nâng lên làm chính thê.

Vì thế Thiệu thị gia tộc rất bất mãn, không cần phải điều tra cũng biết những cuộc đấu đá diễn ra thế nào.

Hầy, nhưng mặc kệ Triệu Văn Trung Công thiên vị Triệu Văn Bách ra sao thì nương gia của Thiệu thị cũng có người, phía trên có bảy người huynh trưởng, tuy rằng quan chức không hiển hách bằng Triệu Văn Trung Công. Bất quá nếu trở mặt thì Triệu Văn Trung Công cũng sẽ khó yên.

Sau này Triệu Như Tùng có thể thuận lợi kế thừa chức vị tộc trưởng cũng có liên quan đến ngoại gia cường thế.

Mà nay tướng quân thành Phúc Châu Thiệu Bình Thiệu đại nhân và Triệu Như Tùng là huynh đệ cô cữu ruột thịt, Triệu Thanh Di phải gọi một tiếng là biểu thúc.

Triệu Thanh Di báo với Thiệu Bình về chuyện đổi chủ, Thiệu Bình cau mày, sau một lúc lâu mới nói, “Thanh Di, người cũng không còn nhỏ, có thể giải quyết tất cả mọi việc, có làm tộc trưởng hay không thì người cứ yên tâm, có ta ở đây, Thiệu gia vẫn còn, không ai dám khi dễ người đâu.”

Từ khi trở về thành Phúc Châu thì Triệu Thanh Di gặp phải liên tiếp những âm mưu quỷ kế, lời của Thiệu Bình khiến hấn cảm thấy ấm áp trong lòng, khóe mắt hơi nóng, một lúc sau thì liền đỏ ngầu. Thiệu Bình xuất thân là quân nhân, không thích thấy nam nhân rơi lệ, bèn trách mắng, “Nam tử hấn đại trượng phu, khóc sụt sụt làm gì? Mau lau đi cái thứ nước mắt ngứa kia, đừng để cho ta phải mất mặt!”

“Thất thúc, hải tặc vẫn chưa lui hay sao?” Triệu Thanh Di chưa gặp Thiệu Bình mới nửa tháng mà hai bên tóc mai của Thiệu Bình đã lấm tấm bạc, bèn hỏi một cách thân thiết.

Thiệu Bình đỉnh đạc ngồi trên ghế, nói đơn giản, “Mụ nó, thành Phúc Châu chỉ có hai vạn nhân mã, dám hải tặc bên ngoài ta thấy phải đến ba bốn vạn. Sắp chết đến nơi rồi, không biết bao giờ viện binh của Tổng đốc đại nhân mới đến?”

Nay Tổng đốc Chiết Mân họ Thiệu, Thiệu Xuân Hiểu.

Vừa nghĩ đến ba chữ này thì trong lòng của Triệu Thanh Di khẽ chấn động, hấn cũng không xa lạ người này, chính là thân cữu cữu của Triệu Như Bách.

Thiệu Xuân Hiểu hoàn toàn dựa vào gia thế của Triệu Văn Trung Công, từ một tiểu tú tài thi lên cử nhân, tiến sĩ, được chọn làm quan, nhập sĩ, từng bước lên cao, lại rơi vào mắt của Hoàng thượng, nay được làm Tổng đốc Chiết Mân.

Năm đó sở dĩ Thiệu thị được từ bên ngoài được đưa lên làm phù chính, đương nhiên có liên quan đến địa vị của Thiệu Xuân Hiểu.

Quan hệ giữa Thiệu gia và Thiệu gia vốn rất tế nhị, nay thành Phúc Châu bị bao vây, Thiệu Xuân Hiểu không nhận được tin hay là cố ý không khởi binh. Tâm tư của Triệu Thanh Di xoay chuyển chớp tắt, khẽ nói, “Thất thúc, Thiệu đại nhân vẫn nhớ rõ hiềm khích trước kia hay sao?”

Thiệu Bình cau mày, vung tay lên, “Đừng nói hươu nói vượn.”

“Thất thúc, không bằng để diệt nhi thay thất thúc đi một chuyến tìm viện binh có được hay không?” Triệu Thanh Di hỏi.

Thiện Bình chưa từng nghĩ đến chuyện này, thảng thững từ chối, “Người không được, người chỉ là một thư sinh yếu đuối. Huống chi ngoài thành Phúc Châu bị bao vây kín mít, làm sao có thể ra ngoài?”

Triệu Thanh Di thấy dung mạo tiêu tụy như già đi mười tuổi của Thiện Bình thì khó có thể giấu đi sự lo lắng trong ánh mắt, đáy lòng trở nên âm trầm, “Thất thúc cứ giao tín vật cho diệt nhi, diệt nhi tự động có cách đưa đi. Có thêm một cách thì vẫn chắc ăn hơn một chút. Hay là thất thúc không tin diệt nhi?”

“Thanh Di, người chớ nghĩ nhiều.” Thiện Bình đứng dậy, đỡ lấy vai của Triệu Thanh Di, đi qua đi lại vài bước rồi nói, “Chuyện của Thiện gia và Thiệu gia là chuyện riêng. Nay tuy rằng thành Phúc Châu nguy cấp nhưng ta vẫn có thể bảo vệ nó trong phạm vi nhất định. Người thử suy nghĩ đi, nếu Thiệu đại nhân vì đá ta xuống đài mà không đến cứu viện Phúc Châu thì Thiệu đại nhân có lợi gì cơ chứ? Nếu Phúc Châu xảy ra chuyện thì cái ghế Tổng đốc của hãn có ngồi ổn hay không cũng chưa biết chắc.”

Triệu Thanh Di là văn sĩ cho nên thường nghĩ ngợi sâu xa, Thiện Bình cũng không phải người ngoài, Triệu Thanh Di cũng không gạt hãn mà chỉ nói, “Thất thúc, ngài suy nghĩ một chút đi, lần này Đại Đồng gặp biến cố nên mới khiến người Thát Đát phá quan mà vào. Hiện tại triều đình, thậm chí là quốc gia, tuy không quá thịnh thế phồn hoa nhưng có thể xem là thái bình. Theo diệt nhi thấy, nếu quốc gia không có điềm báo mất nước thì hà cớ gì tướng sĩ thủ thành Đại Đồng lại mưu phản? Chẳng lẽ chỉ dựa vào người Thát Đát mà có thể thu mua tướng sĩ thủ thành Đại Đồng hay sao?”

“Tuy rằng diệt nhi không hiểu rõ nội tình bên trong nhưng mấy ngày nay diệt nhi lúc nào cũng suy nghĩ rất nhiều.” Triệu Thanh Di cau mày nói, “Hiện tại mọi chuyện không thể phỏng đoán theo lẽ thường được nữa. Người Thát Đát một phân thành hai, một đám thì bao vây tấn công để đô, hiện tại cũng không biết an nguy của đế đô thế nào, một đám thì ruồng ngựa Nam hạ, theo diệt nhi thì người Thát Đát cũng không phải kẻ ngốc, tiến vào cửa ngõ Đại Đồng đến để đô chỉ mất năm ngày nếu dùng khoái mã. Còn phía Nam thì lại xa xôi, chưa nói đến thời gian, đường xá xa xôi như vậy thì người Thát Đát sẽ mất đi thiên thời địa lợi, bọn họ muốn thắng cũng không dễ dàng. Nhưng nếu không chắc thắng thì vì sao người Thát Đát lại lập tức Nam hạ như thế?”

“Người Thát Đát vẫn quyết định Nam hạ, đám hải tặc trên biển nghe thấy tin cũng liên thủ lên đất liền.” Triệu Thanh Di nhìn về phía Thiện Bình rồi nghiêm mặt nói, “Thất thúc, sự việc có lẽ còn phức tạp hơn chúng ta đã nghĩ. Nhưng thực tế cho dù có bao nhiêu tin tức thì chúng ta cũng không biết gì. Hiện tại hơn mười vạn dân chúng ở thành Phúc Châu đều nằm trong tay thất thúc, thất thúc nghĩ thử đi, nếu xảy ra sai lầm, cho dù Thiệu đại nhân không bảo đảm được chức vị Tổng đốc nhưng người đầu tiên chịu trách nhiệm đối với thành Phúc Châu chính là tướng quân thủ thành, là thất thúc đây.”

“Thất thúc, theo diệt nhi thấy thì chúng ta nên chuẩn bị trước cho vẹn toàn.”

Ở nơi này Thiện Bình gặp gian nan, phía bên kia Lâm Vĩnh Thường cũng không thoải mái.

Sau khi giải quyết Từ gia, toàn bộ những người có đầu có óc đều ngoan ngoãn như mấy đứa cháu lên ba. Lâm Vĩnh Thường nói một thì bọn họ tuyệt đối không nói hai.

Đương nhiên cho dù nói hai thì cũng chỉ nói thầm mà thôi.

Không không, nói thầm thì cũng có người sẽ mắng Từ gia là não nhũn, lúc này mà lại dám đi thiêu kho lúa. Mụ nó, Từ gia các người không muốn sống nhưng chúng ta vẫn muốn sống.

Suy nghĩ một chút đi, trong thời điểm quan trọng thế này, thành Dương Châu không có lương thực, không cần người Thát Đát tiến vào thì chính mình đã chết đói trước rồi. Cho dù Từ gia các người thần thông quảng đại thế nào, người và người Thát Đát có giao tình gì?

Tiến cử bọn họ đến thì Từ gia có lợi gì ư?

Người không biết nội tình thì sẽ mắng như vậy.

Người biết nội tình thì sẽ cảm thán, kỳ thật thành Dương Châu có ba kho lúa lớn, kho lúa ở phía Bắc có số lượng ít nhất.

Từ gia lén thiêu kho lúa cũng không phải có giao tình với người Thát Đát hay muốn dẫn người Thát Đát vào thành mà bọn họ chỉ chịu không nổi thái độ kiêu ngạo của Lâm Vĩnh Thường, trối gô con cháu nhà

mình bắt đi sửa tường thành.

Người bình thường bị bắt thì cứ bắt, làm nô dịch thì cứ làm nô dịch, ai bảo tổ tông của bọn họ không chịu phân đấu, không có người có địa vị cao làm chi?

Nhưng Từ gia là dòng dõi thế nào? Một chút mặt mũi mà ngài cũng mặc kệ! Lần trước bởi vì chuyện của Từ Bình Sinh mà Vĩnh Định Hầu giận dữ tổng người của Từ gia vào đại lao, như vậy đã rất bề mặt rồi.

Nay lại càng không xem Từ gia ra gì. Chém Từ Bình Sinh không tính, nay Từ Bình Thần chỉ là một tiểu hài tử, viết một bài bất bình oán trách, sau đó lập tức bị bắt đi sửa tường thành.

Hài tử mỗi ngày vất vả như trâu, khóc lóc kêu than, không chịu đi làm công. Nhưng người của phủ Tổng đốc lại thiết diện vô tư, đến kéo người đi thì người cũng phải đi.

Giả bệnh giả điên đều vô dụng, chỉ cần người còn một hơi thì người phải đi sửa tường thành.

Lâm Vĩnh Thường cũng quá khinh thường Từ gia Hoài Dương chúng ta!

Từ gia hoàn toàn nổi giận, bọn họ lên thiêu kho lúa phía Bắc, hoàn toàn chỉ muốn dẫn mất Lâm Vĩnh Thường một chút mà thôi. Nếu thật sự là gian tế của Thát Đát thì e rằng đã thiêu sạch ba kho lúa, lúc đó mới khiến Lâm Vĩnh Thường khó xử.

Từ gia vốn tính thiêu một kho lúa phía Bắc, Lâm Vĩnh Thường thiếu lương thực sẽ nôn nóng sốt ruột, sau đó chúng ta sẽ bỏ ra lương thực, chuộc về hài tử trong nhà. Nào ngờ Lâm Vĩnh Thường lợi hại như thế, thẳng tay diệt khẩu Từ gia.

Lâm Vĩnh Thường vừa ra tay thì toàn thể hào môn thế gia ở Hoài Dương đều cảm như hén, mặc kệ có thật sự tán thưởng hay thống hận Lâm Vĩnh Thường như thế nào, đối với mệnh lệnh hiện tại của Lâm tổng đốc đối với thành Hoài Dương thì chẳng hào môn thế gia nào không nghe theo.

Kêu xuất bạc thì liền xuất bạc, kêu xuất lực thì liền xuất lực, kêu đưa người thì liền đưa người, kêu đưa lương thực thì liền đưa lương thực.

Cũng không phải những người này thật sự có tư tưởng giác ngộ tốt như vậy mà hoàn toàn là bị thủ đoạn sấm chớp của Lâm Vĩnh Thường dọa khiếp vía.

Người Thát Đát bao vây tấn công thành Dương Châu mấy ngày nay, Vĩnh Định Hầu mang theo tướng sĩ dưới trướng trải qua hơn trăm trận thủ thành đại chiến lớn nhỏ, không cần nói thì cũng biết vất vả đến thế nào. Tướng sĩ bị thương rất nhiều, nay Lâm Vĩnh Thường không thể không mượn người.

Tuy rằng có tổ chức quân dự bị nhưng phần đông là dân chúng, ở trước mặt người Thát Đát thì thật sự là toi công. Lâm Vĩnh Thường biết đám hào môn thế tộc nhà nào cũng có thủ vệ, khả năng chiến đấu cũng tạm ổn.

Trà ở phủ Tổng đốc cũng không dễ uống, Lâm Vĩnh Thường tiên lễ hậu binh, “Hôm kia nhận được thư bồ câu do đề đô truyền đến, Khả Hãn Tát Trát đã bị bệ hạ đánh bại, mất mạng trên đường chạy về Tây Bắc. Cho nên người Thát Đát ở phía Bắc đã triệt binh.” Kỳ thật Lâm Vĩnh Thường hoàn toàn nói bậy, chỉ dụ phái viện binh Hà Nam và Hồ Quảng đến Hoài Dương Chiết Mân chỉ mới được Minh Trạm đưa ra, vẫn còn đang trên đường đến đây. Từ khi người Thát Đát vào cửa ngõ thì liên lạc giữa Hoài Dương và đề đô liền trở nên khó khăn. Bảo là đưa tin bồ câu, nhưng người Thát Đát có kỹ thuật bắn cung rất tốt, mấy con bồ câu trên trời chỉ cần vài mũi tên thì không biết có bao nhiêu tin tức biến mất giữa đường.

Nhưng hiện tại vì để mượn người, mặc dù là nói dối nhưng Lâm Vĩnh Thường vẫn phải giả bộ thần nhiên. Cũng may Lâm đại nhân rất biết cách nói dối nên chẳng ai nhận ra là giả.

Hiện tại tin tức này là quá tốt đối với các chư vị đang ngồi ở đây. Mọi người đều lộ ra sắc mặt vui mừng, nhao nhao nói, “Hoàng đế thánh minh.”

Từ khi biết đề đô bị bao vây, chẳng những đám triều thần như Lâm Vĩnh Thường lo lắng cho an nguy của đề đô mà ngay cả các chư vị đang ngồi ở đây cũng âm thầm suy đoán không biết cái ghế của tiểu Hoàng đế có còn ngồi ổn hay không?

Bây giờ bọn họ không cần phải tiếp tục hoài nghi vấn đề này nữa. Minh Trạng bảo vệ đế đô, đánh lui người Thát Đát, cái ghế của hắn đương nhiên rất ổn. Hơn nữa, khiến cho bọn họ càng thêm cao hứng chính là triều đình tất nhiên sẽ phái viện binh trợ giúp Giang Nam, nguy cơ ở Giang Nam có thể lập tức giải quyết dễ dàng.

Tộc trưởng Kim gia Kim Chính Dung vừa nói như thế thì ai ngờ Lâm Vĩnh Thường lại lộ ra sắc mặt ưu sầu, “Thủ thành Dương Châu có bốn vạn, trong vòng nửa tháng chúng ta đã hy sinh chừng hai vạn tướng sĩ. Người Thát Đát ở bên ngoài đều là tinh binh, tiền thuật kỳ diệu, mạnh mẽ hùng dũng, có chuẩn bị mà đến đây. Tuy rằng sẽ có quân đế đô Nam hạ nhưng từ đế đô đến Dương Châu nếu đi bằng khoải mã thì nhanh nhất cũng phải mất bảy ngày mới đến được. Huống chi tiến đến cứu viện chưa chắc tất cả đều là kỵ binh.”

“Nếu thành Dương Châu không thể giữ được thì Lâm mỗ đương nhiên không cần nói nhiều, để mất quốc thổ cứ án theo luật mà trảm đầu.” Lâm Vĩnh Thường nghiêm mặt nói, “Lâm mỗ cũng không đợi được đến khi đó, Hoàng thượng giao Hoài Dương cho ta mà ta lại không giữ được thành Dương Châu, nhìn nó bị chiếm đóng thì Lâm mỗ chẳng có mặt mũi để quay về đế đô, đương nhiên sẽ tồn vong cùng thành Dương Châu.”

“Lâm đại nhân chớ nói những lời này, với sự thánh minh của Hoàng thượng, với sự kiên cường của Lâm đại nhân thì viện quân chắc chắn đến kịp, Hoài Dương chúng ta tất nhiên sẽ an ổn.” Tiền Đoan Vân ôn hòa nói.

“Đúng vậy đúng vậy.” Sau đó có rất nhiều kẻ phụ họa, có thể được ngồi trước mặt Lâm Vĩnh Thường thì đương nhiên không phải hạng người vô danh ở thành Dương Châu, đám người này rất khôn khéo, hiển nhiên biết rõ tuồng kịch cắt thịt sắp diễn ra, vì vậy nhón nháo an ủi Lâm tổng đốc, chỉ ngóng trông có thể hiển máu ít hơn một chút.

Lâm Vĩnh Thường lắc đầu, “Nay ta biết rõ tình hình của thành Dương Châu hơn các người, người Thát Đát Nam hạ, ít nhất có năm vạn tinh binh bao vây tấn công thành Dương Châu, có thể bảo vệ nửa tháng đã là may mắn lắm rồi, Vĩnh Định Hầu đúng là biết cách lĩnh binh.”

“Nếu thành Dương Châu bị chiếm đóng, người Thát Đát sẽ không đi cướp bóc từ dân chúng khổ sở, mà ngược lại là chư vị, cơ nghiệp của tổ tiên đều ở nơi này, mộ phần của tổ tiên cũng ở nơi này.” Lâm Vĩnh Thường thở dài, “Nếu chư vị không thể trợ giúp bản quan một tay, tương lai thành Dương Châu bị thất thủ thì gia nghiệp tài sản thế tử con cái của chư vị có thể giữ được hay sao?”

Lâm Vĩnh Thường nói đến đây thì mọi người đã hiểu được ý của Tổng đốc. Nhưng mọi người thật sự khó xử đối với chuyện này.

Thành thật mà nói, ở thời này, triều đình không cho phép dân chúng tự thiết lập quân đội, cho dù người là mệnh quan triều đình cũng thế. Người dám tự nuôi dưỡng quân đội là có ý gì? Muốn tạo phản hay sao?

Nhưng đám hào môn thế gia có sản nghiệp lớn, làm sao lại không thỉnh thị vệ bảo tiêu cơ chứ?

Tuy rằng Lâm Vĩnh Thường đã nói ra cái lợi và cái hại, nhưng vô duyên vô cớ thì chẳng ai muốn bị người ta thăm dò vốn liếng của mình bao giờ cả.

“Hãy, lúc này gia đình hộ vệ của chư vị cũng không phải chỉ để bảo vệ thành quách mà còn bảo vệ cho cả gia đình nữa.” Lâm Vĩnh Thường nói, “Nếu thành Dương Châu thất thủ thì làm sao còn nhà để mà ở?”

“Thê tử con cái bị người ta bắt về làm nô lệ, cơ nghiệp ngàn đời bị người ta vơ vét sạch sẽ, sau này làm sao còn mặt mũi để gặp liệt tổ liệt tông cơ chứ?”

“Nếu chư vị chịu ra tay trợ giúp thì có nghĩa là đã cứu bản quan và cũng cứu chính mình.” Thấy không có ai mở miệng nhận lời, Lâm Vĩnh Thường đành phải cho thêm một ít ngon ngọt, “Sau này luận về công lao thủ thành thì ngay cả Hoàng thượng cũng sẽ nói người Hoài Dương chúng ta có lương tâm.”

Mềm không được, những người này vẫn không chịu mở miệng.

Lâm Vĩnh Thường cũng không thể tịch thu tài sản rồi làm thịt cả đám người này, chỉ đơn giản mời bọn họ đến tường thành quan sát.

Những người này đều là chưởng môn nhân của các hào môn thế gia, sống an nhàn sung sướng, đã quen với âm mưu quỷ kế, chưa từng nhìn thấy cảnh tượng máu thịt văng tứ tung, người chết ta sống, đao qua kiếm

lại, tên bay loạn xạ. Tuy rằng cố gắng giữ vững sự uy nghi trên mặt nhưng rốt cục vẫn biến sắc, cảm thấy cơn ớn lạnh đang xâm nhập vào xương cốt.

Lâm Vĩnh Thường nhìn hai bên huyết chiến, hấn trầm giọng, “Chúng ta giết người Thát Đát, người Thát Đát giết người Thiên triều chúng ta, đây là thù hận vĩnh viễn không thể hóa giải. Người Thát Đát là loại người thế nào thì không cần ta nói, chư vị hiểu biết sâu rộng, hãy thư suy nghĩ một chút! Nếu người Thát Đát phá thành, họ có chịu nói đạo lý với các ngươi hay không? Sẽ không cướp, không phá, không giết, không bức, không hiếp ư?”

Kể từ đó mọi người thật sự không thể chịu được nữa.

Cho dù thật sự có viện binh của đế đô nhưng nếu lúc viện binh đến mà thành Dương Châu đã bị phá hủy thì còn ý nghĩa gì nữa?

Một câu của Lâm Vĩnh Thường rất có đạo lý, nếu người Thát Đát phá thành thì chẳng lẽ bọn họ sẽ cướp đoạt xiêm y rách nát, dành miếng ăn của dân chúng khổ sở hay sao? Lật rương vẫn tìm không ra hai lượng bạc ư?

Sai lầm!

Chỉ cần thành Dương Châu bị thất thủ thì người Thát Đát nhất định sẽ cướp bóc hào môn thế gia!

Đích thân chứng kiến hiện trường khiến những người này rốt cục đồng ý cho mượn thủ vệ trong phủ. Dương nhiên bọn họ cũng phải lưu lại một vài người để hộ viện, nhưng gộp lại tất cả thì cũng có tám nghìn người.

Tám nghìn người này khác với dân chúng mà Lâm Vĩnh Thường tổ chức tạm thời, bọn họ đều có sức chiến đấu, cũng có chút võ công.

Dù sao có thể lôi được người nào ra thì Lâm Vĩnh Thường đều sẽ lôi ra.

Cho dù là dân chúng không biết gì thì chỉ cần là nam nhân, rốt cục cũng phải xách đao chém địch.

Ngay cả Từ Doanh Ngọc và phu nhân Tiêu thị của Vĩnh Định Hầu cũng ra ngoài giúp vận chuyển được liệu, xắn tay làm này làm nọ.

143. Chương 143

Từ sau khi Đoàn Văn Thiển ra khỏi Tiễn gia thì đã ở lại Thiện Nhân Đường làm việc vặt, Trương thái y thấy nàng ta tay chân gọn gàng, lại biết đọc biết viết, cũng không biết ông ta nghĩ thế nào, sau khi bàn bạc với Đoàn Văn Thiển thì liền trực lợi bằng cách nhận Đoàn Văn Thiển làm nữ đệ tử.

Từ ngày thành Dương Châu khai chiến đến nay thì Trương thái y chỉ giáo Ngự y ở Thiện Nhân Đường và tất cả đại phu trong thành Dương Châu ngày đêm thay phiên canh giữ thương binh ở doanh trại. Tuy là như vậy mà vẫn không đủ đại phu để sử dụng.

Đoàn Văn Thiển cải nam trang, bởi vì số lượng thương binh nhiều đếm không xuể, Đoàn Văn Thiển trực tiếp từ người học việc trở thành chủ trì chính thức.

Trên phương diện chăm sóc bệnh nhân, Đoàn Văn Thiển có tố chất đặc biệt thuộc về nữ tính, nàng lập tức chú ý đến những thương binh bị đưa xuống hậu cần, có người bị thương nặng, có người bị thương nhẹ, có người có thể đứng, còn có người hoàn toàn phải được khiêng xuống.

Đại phu có hơn chục người, vậy mà Đoàn Văn Thiển từ học việc lại trở thành đại phu chính thức, có thể thấy được nghề đại phu rất hút hàng.

Đoàn Văn Thiển giành chút thời gian thương lượng cùng Trương thái y và Từ Doanh Ngọc, phân loại bệnh nhân, chia ra phòng nặng phòng nhẹ, ai thật sự đứng không được thì an bài giường cho bọn họ, còn có thể ngồi được thì chỉ cần ghé dựa là đủ rồi, như vậy có thể tiết kiệm được diện tích.

Đoàn Văn Thiến đưa ra đề nghị như vậy, về sau bệnh viện của Đại Phượng được thành lập cũng vì duyên cớ này.

Hiện tại không thể không nói đề nghị của Đoàn Văn Thiến đã tạo nên tác dụng vô cùng quan trọng đối với việc trị liệu cho thương binh. Thậm chí khi mọi người đang thương nghị thì sơ bộ thiết kế về phòng săn sóc đặc biệt cũng đã được định hình.

Nhưng tiếp theo mọi người lập tức nhận ra những người trọng thương cũng cần có chuyên gia chăm sóc.

Mà trong phương diện chăm sóc bệnh nhân thì đại phu xem bệnh còn không kịp, tuyệt đối không có thời gian rảnh rỗi để làm chuyện đó. Nếu tìm vài tên lính cần vụ, tay chân vụng về, không thể trọng dụng, rất nhiều việc đều phải do Đoàn Văn Thiến tay cầm tay giăng mà chỉ giáo.

Từ Doanh Ngọc nhảy bèn, hiện tại bên ngoài chiến hỏa cấp bách, mặc kệ nam nữ thọ thọ bất tương thân. Đương nhiên không thể ép buộc khuê nữ nhà người ta đi chăm sóc thương binh, nhưng nữ nhân đã thành thân thì không thành vấn đề.

Nữ nhân dân chúng bình dân, cho dù bình thường cũng phải mang theo hài tử xuống đồng làm lưng kiếm ăn nuôi nhà, bỏ ra một chút công sức giảng cho các nàng về một chút y thuật, những công việc phải chú ý, vừa mới bắt tay vào làm thì liền thay thế cho đám lính cần vụ.

Đáng lý một nữ nhân như Đoàn Văn Thiến đi theo một đám nam đại phu để băng bó cho các thương binh thì rất đặc biệt, nhưng hiện tại một đám nữ nhân tiến đến thì lập tức lại trở nên bình thường.

Đang sống trong hoàn cảnh chỉ biết hôm nay không biết ngày mai thì dường như mọi người cũng không câu nệ chuyện này. Không bận tâm người ta là nam hay nữ, dù sao chỉ cần cứu cái mạng chó của người là được, nếu lúc này dám đắc tội với đại phu thì chẳng khác nào chán sống? Cho nên thương binh trong doanh trại đều ngoan ngoãn kêu mọi tiếng Đoàn đại phu.

“Thiến tỷ tỷ về sau làm đại phu chẩn bệnh ở Thiên Nhân Đường luôn đi?”

“Còn kém xa lắm.” Đoàn Văn Thiến và Từ Doanh Ngọc cùng dùng bữa. Ở thời chiến, ngay cả thức ăn của thương binh trong doanh trại cũng không ngon cho lắm, có thể no bụng là tốt lắm rồi. Tuy rằng Đoàn Văn Thiến và Từ Doanh Ngọc xuất thân từ thư hương nhưng cũng không đi so đo bất bẻ chuyện này.

Sắc mặt của Đoàn Văn Thiến nhu hòa hơn rất nhiều, nói với Từ Doanh Ngọc, “Trước kia khi ở nhà ta cũng có đọc nội kinh, mấy bệnh thương hàn này nọ. Nay chân chính thực tiễn thì mới biết kiến thức trước kia chỉ là sơ sài mà thôi.” (nội kinh= sách y)

“Tỷ tỷ không trở về để đô ư?”

Đoàn Văn Thiến húp một thìa canh bí rồi cười nhẹ, “Trở về làm gì? Doanh Ngọc, ta đã nhìn thấu mọi chuyện. Cuộc đời này chỉ muốn dốc lòng vì y đạo. Nhưng còn người...”

Mặc dù Đoàn Văn Thiến ở phủ Tổng đốc không bao lâu, nhưng Từ Doanh Ngọc và Lâm Vĩnh Thường là nam chưa thành thân nữ chưa xuất giá lại ở cùng một chỗ, trực giác đặc biệt của nữ nhân khiến Đoàn Văn Thiến dường như cũng nhìn ra được một chút. Chẳng qua thuở nhỏ Đoàn Văn Thiến được dạy dỗ đàng hoàng, Từ Doanh Ngọc không chủ động nhắc đến thì nàng cũng không nhiều chuyện. Nhưng nàng có hôm nay cũng là do Từ Doanh Ngọc đã giúp rất nhiều, suy nghĩ một chút, Đoàn Văn Thiến nói, “Trước kia khi đại gia qua đời, ta có cảm giác lòng ta đã chết một nửa. Sau này phụ thân mẫu thân tổ phụ đến đây thì ta xem như hiểu rõ cái gì mà thanh danh hay không có thanh danh, chỉ cần hài lòng mới là chân thật.”

“Lúc trước ta vì thanh danh của phụ gia và nương gia mà chịu khổ nhiều năm như vậy nhưng rốt cục cũng không có ai chịu hiểu lòng ta.” Đoàn Văn Thiến nhẹ nhàng nói, “Ta để cho người khác hài lòng nhưng không ai chịu để ta vừa ý.”

Từ Doanh Ngọc nhẹ nhàng nói, “Nay tỷ tỷ cũng đã yên ổn rồi, đừng nghĩ lại những chuyện này nữa.”

“Đúng vậy.” Đoàn Văn Thiến mỉm cười, “Cuộc sống tuy đã ổn nhưng lại mất đi thanh danh.” Đoàn Văn Thiến cũng biết thanh danh của mình như thế nào, nếu không phải nàng tự sát vài lần nhưng thất bại thì e rằng hiện tại đã đi chết thêm một lần nữa.

“Tỷ tỷ cần gì phải luôn luôn nghĩ như vậy, nếu để ta nói thì hiện tại tỷ tỷ sống rất tốt.”

Đoàn Văn Thiển cười cười, ánh mắt hàm chứa thâm ý khi nhìn Từ Doanh Ngọc, “Đúng vậy, vốn không cần phải luôn luôn nghĩ như vậy.”

Nói đến Lâm đại nhân, cũng không biết người kia nghĩ thế nào, vì tỏ vẻ quan tâm đến quân đội, chẳng những thường xuyên đích thân lên tường thành quan sát chiến sự mà hần còn vội vàng dùng bữa rồi đến thăm thương binh trong doanh trại.

Nhạc Sơn đi theo Lâm Vĩnh Thường nhiều năm nên khá tinh ranh, nhỏ giọng lải nhải nhắc nhở, “Đại nhân, nghe nói Từ đại nhân mấy ngày nay luôn bận rộn ở doanh trại thương binh thì phải.”

Lâm Vĩnh Thường hoàn toàn giống như không nghe thấy, vẻ mặt chí công vô tư, chỉ chăm chú ruổi ngựa đến doanh trại thương binh.

Đám thương binh nhìn thấy Tổng đốc đại nhân thì đương nhiên vui mừng khôn xiết, mọi khi bọn họ làm gì có điểm phúc được diện kiến Tổng đốc đại nhân như vậy. Lâm Vĩnh Thường lần lượt xem qua từng người, còn nói vài câu, hơn nữa nói với đám đại phu của Trương thái y, lúc này hưởng ứng lời kêu gọi của chính quyền tiến đến trợ giúp chiến sự. Khen đủ thứ câu như thể nâng người ta lên thành thần tiên.

Kỳ thật đây chỉ là những lời lời thôi dài dòng, Lâm tổng đốc người đã hạ lệnh thì có ai dám không đến cơ chứ?

Đám người Trương thái y cũng không thể không thức thời, bèn thoỉ phồng khen ngợi vài câu với Lâm tổng đốc.

Lâm tổng đốc ôn hòa nói, “Ta nghe nói lần này có khá nhiều nữ nhân tự giác tiến đến chăm sóc thương binh, dân chúng Hoài Dương chúng ta thật có đức độ, khiến người khác phải tán thưởng.”

Trương thái y đương nhiên biểu dương Đoàn Văn Thiển và Từ Doanh Ngọc, “Cũng là Văn Thiển và Từ đại nhân nghĩ cách. Thương binh rất nhiều, đại phu chúng ta lại hữu hạn, nam nhân tay chân vụng về, chăm sóc thương binh không được. Cũng là do các nàng đề nghị, đồng thời rất nhiều nữ nhân hiếu chuyện nên đã đến đây hỗ trợ.”

Lâm Vĩnh Thường chỉ chờ những lời này, công lực giả ngu thật sự là thượng đẳng, cười hỏi, “Từ đại nhân và Đoàn đại phu quả là thông minh sáng suốt, không biết hai người có đang ở đây hay không?” Từ Doanh Ngọc và Đoàn Văn Thiển đang ngồi ở một góc trong doanh trại để trò chuyện. Lúc này Từ Doanh Ngọc thật sự chẳng muốn gặp Lâm Vĩnh Thường, vì vậy bèn tránh mặt, không ngờ Lâm Vĩnh Thường da mặt dày tự mình điểm danh nàng.

Từ Doanh Ngọc làm quan, đương nhiên dẫn theo Đoàn Văn Thiển một trước một sau tiến đến, Lâm Vĩnh Thường cũng không tự cao tự đại, đầu tiên là vái chào Từ Doanh Ngọc, “Từ đại nhân phụng lệnh Thái hậu Nam hạ, nay Thiển Nhân Đường tương trợ bản quan nhiều như vậy, đích thân Từ đại nhân cũng đến đây hỗ trợ, Lâm mỗ thật sự đa tạ.”

Từ Doanh Ngọc thấy Lâm Vĩnh Thường vẫn khoác chiếc áo choàng của mình tặng cho hần, bộ dạng giả vờ khách sáo khiến ngọn lửa nhỏ trong lòng nhất thời trở dậy. Cái tên tiện nhân này biết nàng không muốn để ý đến hần vậy mà còn cố ý gọi tên nàng. Sớm biết như vậy thì nên đem cái áo choàng kia cho chó nó mặc còn hơn đưa cho cái tên tiện nhân này.

Chẳng qua ở trước mặt mọi người thì Từ Doanh Ngọc đương nhiên không tiện thất lễ Tổng đốc, bèn ung dung nhã nhặn hoàn lễ, “Lâm đại nhân khách khí rồi, Thái hậu nương nương lo lắng cho bá tánh thiên hạ. Lúc này hạ quan có thể giúp đỡ một chút, vì bảo vệ Hoài Dương mà làm một ít việc trong khả năng của mình cũng là vinh hạnh của hạ quan. So sánh với sự vất vả của Tổng đốc đại nhân thì thật sự không đáng giá nhắc đến.”

“Bảo vệ Hoài Dương là trách nhiệm của bản quan.” Lâm Vĩnh Thường nhìn Từ Doanh Ngọc hơi lâu một chút, thấy sắc mặt của Từ Doanh Ngọc vẫn tốt thì mới yên lòng. Sau đó tán thưởng Đoàn Văn Thiển vài câu rồi vội vàng rời đi.

Lâm Vĩnh Thường ra khỏi doanh trại thương binh, Nhạc Sơn lặng lẽ thăm oán, “Đại nhân, ngài thật quá lãnh đạm. Ngài không nhìn ra Từ đại nhân vẫn còn giận ngài hay sao?”

“Câm miệng.” Lâm Vĩnh Thường thản nhiên mắng một câu.

Hơn một nửa tâm tư của Lâm Vĩnh Thường đã đặt ở chiến trường, nếu không giữ được thành Dương Châu thì toàn thể đều đi tong, còn nói cái quái gì đến tình cảm nữa. Vả lại, còn mối thù máu của phụ thân hắn, lúc này mặc dù hắn có lòng cũng không dám thú Từ Doanh Ngọc. Không phải vì cái gì mà là sợ liên lụy người ta thôi.

Nhưng nếu bảo Lâm tổng đốc thoải mái buông tay thì hắn lại không cam tâm.

Nha đầu này thật tốt biết bao. Vuốt ve chiếc áo choàng bóng loáng trên người, Lâm tổng đốc âm thầm suy nghĩ: Xinh đẹp, hiểu lòng người, chẳng qua hơi nóng tính một chút, nhưng mà Lâm tổng đốc nghĩ rằng với tấm lòng bao la như biển cả của hắn thì hoàn toàn có thể chịu được tính tình của Từ Doanh Ngọc.

Nha đầu tốt như vậy, bảo hắn tặng cho người khác thì Lâm tổng đốc làm sao có thể tình nguyện?

Nhưng hiện tại nếu muốn thành thân với Từ Doanh Ngọc, chưa nói đến việc Lâm Vĩnh Thường gặp trở ngại mà ngay cả Từ gia cũng rất khó khăn.

Bất quá bây giờ Lâm Vĩnh Thường không lo điều này. Dù sao hắn đã chém đầu gia tộc Từ gia, theo lý thì Từ Doanh Ngọc phải giữ đạo hiếu, ít nhất cũng mất một năm. Hắn cũng không tin không có cơ hội xoay chuyển.

Đế đô, Từ gia.

Mặc dù hiện tại Giang Nam vẫn đang rơi vào hoàn cảnh chiến hỏa, nhưng Từ Tam đặc biệt có tin tức nhanh nhạy. Đã sớm biết tin toàn gia ở Hoài Dương đã bị chém đầu, nhất thời tay chân trở nên lạnh lẽo, mồ hôi hột ứa ra.

Toàn gia bị tịch biên chém đầu!

Tuy rằng hắn vẫn không thích gia tộc nhưng dù sao đó cũng là gia tộc của hắn.

Phụ thân, đích mẫu, các huynh đệ cùng phụ khác mẫu và đám tôn tử không quá quen thuộc của hắn....Từ Tam hoàn toàn nghĩ không ra hắn tận tâm tận lực hỗ trợ vụ án của Lâm Vĩnh Thường ở đế đô, rốt cục Lâm Vĩnh Thường mang lòng dạ thế nào mà lại tịch biên chém đầu Từ gia như vậy!

Khốn nạn!

Từ Tam vô cùng thịnh nộ, chụp lấy tách trà rồi đập nát.

Từ Tam vẫn rất ghét gia tộc của mình, hoàn toàn là không hợp. Nhưng cũng không có nghĩa hắn muốn thấy gia tộc xảy ra chuyện.

Ở thời này rất để ý đến dòng họ, có phước cùng hưởng có họa cùng chia.

Từ Tam càng bị đát ở chỗ gia tộc có phước thì hắn lại hoàn toàn không được hưởng, gia tộc có họa thì hắn lại phải đi chia. Từ Tam không khỏi nghĩ, rốt cục đã đắc tội thế nào mới khiến Lâm Vĩnh Thường giận dữ mà chém đầu cả nhà như thế?

Suy nghĩ đến đây thì Từ Tam cảm thấy thật căng thẳng.

Hắn cũng không nghĩ ngờ ánh mắt của nữ nhi, trong vài đứa con của mình thì Từ Tam thích nhất chính là Từ Doanh Ngọc. Nếu không phải Từ Doanh Ngọc là nữ nhi thì hiện tại nhất định đã là phụ tá đắc lực của Từ Tam.

Có rất nhiều việc Từ Tam cũng sẵn sàng lắng nghe ý kiến của nữ nhi. Bản thân Từ Tam cũng rất hiểu nữ nhi của mình.

Giữa từng hàng chữ trong thư mà Ngọc nhi gửi về nhà đều khiến hắn thấy được Ngọc nhi có một mối quan hệ tình cảm thân thiết nào đó đối với Lâm Vĩnh Thường.

Ngọc nhi không phải loại người không có lý trí, nếu không phải không nắm chắc thì Ngọc nhi sẽ không viết thư báo hấn trợ giúp Lâm Vĩnh Thường như vậy! Mà Từ Tam hoàn toàn là xem Lâm tổng đốc như nữ tể của mình để bảo vệ.

Đối với Từ Tam thì đây hoàn toàn là một hôn sự trời ban.

Ba nhi tử tuy rằng có chỗ đứng của riêng mình, cũng có chút thanh danh trước mặt Hoàng thượng, nhưng Từ Tam phải thừa nhận nhi tử của mình không có người nào đặc biệt thích hợp với chính trị. Với bản tính của ba nhi tử thì e rằng chỉ có địa vị hữu hạn ở trong triều.

Còn Từ Doanh Ngọc nếu có thể thành thân với Lâm Vĩnh Thường thì cơ hồ sẽ giải quyết tình hình cung không đủ cầu của Từ gia.

Tuy rằng Lâm Vĩnh Thường lớn hơn đại nữ nhi vài tuổi, thân thể cũng có một chút trở ngại, nhưng Hoàng thượng lại tin tưởng hấn, coi trọng hấn. Mà nay thân thể của Lâm Vĩnh Thường đã hoàn toàn yên ổn ở chỗ của Hoàng thượng, không lo hậu hoạn.

Mà chiến tranh lần này ở Giang Nam, chỉ cần Lâm Vĩnh Thường bảo vệ được Hoài Dương thì chính là công lao lớn nhất. Hơn nữa Hoài Dương đang tiến hành cải cách thuế muối, chỉ cần thuế muối cải cách thuận lợi, bình an vượt qua ba năm làm Tổng đốc thì tiền đồ gấm vóc của Lâm Vĩnh Thường đã được xác định.

Ngay cả lúc trước khi Ngọc nhi chưa có tình cảm đối với Lâm Vĩnh Thường thì Từ Tam cũng đã khá coi trọng Lâm Vĩnh Thường, chỉ hận Lâm Vĩnh Thường không phải nhi tử của mình. Nay nếu có một nữ tể bản lĩnh như Lâm Vĩnh Thường thì Từ Tam quả thật cầu còn không kịp, chỉ chờ Lâm Vĩnh Thường đến dạm hỏi, tính ngày thành thân mà thôi.

Từ Tam vui mừng tưởng rằng lúc này ánh mắt của nữ nhi cuối cùng cũng nhìn đúng hướng.

Nhưng mà, mục nó, Lâm Vĩnh Thường người bị cái gì vậy?

Con mục người làm thịt cả gia tộc lão tử, cho dù lão tử rất ghét bọn họ, hận không thể không có một đám thân thích xúi quẩy như vậy! Nhưng người có còn muốn kết thân với nhà lão tử hay không?

Người có còn muốn thú khuê nữ của lão tử hay không?

Từ Tam cơ hồ đã xác định có phải họ Lâm không thành thật, dùng mỹ nam kế lừa gạt khuê nữ của mình hay không?

Nếu là như thế thì Từ Tam nhất định phải thay nữ nhi đòi lại công lý!

Nay, Từ Tam lén nhận được thư báo gia tộc gặp chuyện bất trắc, nhưng chết ở chỗ, đợi tin này lan truyền khắp đế đô thì cho dù như thế nào hấn cũng phải dâng thư từ quan giữ đạo hiếu.

Tiền đồ gấm vóc vừa mới bắt đầu mà lại gặp phải chuyện bi đát xui xẻo như vậy, làm sao không khiến người ta phải chửi mụ nó cho được? Con mục người Lâm Vĩnh Thường, chẳng những lừa khuê nữ bảo bối của hấn mà còn ảnh hưởng đến tiền đồ của Từ tướng, Từ tướng đã quyết định, có chết cũng không gả khuê nữ cho họ Lâm!

Từ Tam ở nhà hùng hùng hổ hổ buồn bực, Minh Trạ ở trong cung lại vô cùng vui vẻ.

Trải qua trận chiến này tuy rằng tổn thất không nhỏ nhưng Minh Trạ cũng không phải không có tiến bộ. Ít nhất lúc ban đầu khi hấn đối mặt với chiến tranh thì sự khẩn trương đã hoàn toàn chuyển thành bình tĩnh.

Nay Nguyễn Hồng Phi đã trở lại, Minh Trạ cũng vội vàng hỏi Nguyễn Hồng Phi về tình hình trên biển.

Sau khi hai người cùng nhau dùng bữa, Nguyễn Hồng Phi bèn ôm tiểu Minh ù vào lòng, sờ sờ chỗ này, xoa xoa chỗ kia rồi cảm thán một câu, “May là mộng không gây, mộng của người rất viêu, nếu cũng bị gây thì sẽ khó xem lắm.”

Minh Trạ nhượng mày trừng mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi, “Không làm gì với Phụng Cảnh Minh chứ?”

“Người nói lạc quẻ đi đâu vậy?” Nguyễn Hồng Phi thật sự dở khóc dở cười đối với bản tính ghen tuông vô giới hạn của Minh Trạ.

Minh Trạh hũg hãg nũ, “Ta cũ nghe nũ nãm đũ tiũ tử kia biũt ngũi chũt thũ thường xũyũ đi thãm mũ của ngũi. Ngũi nũ thũ xem, nếu hãh khũng cũ ý kia vũĩ ngũi thũ làm sao lại làm như thũ?”

Nguyễn Hồng Phi cũĩ, khũng thũm bậh tãh, “Chũyũn đã bao nhiêu nãm rồi, ngũi cũ lấy ra tranh cãi làm gì nũ?”

“Phi Phi, nay Phũợg Cãnh Minh thũ nào?”

“Đãm ngũi trũn biũn e rãng sãp rút lui.” Nguyễn Hồng Phi nũ, “Lũ Phũợg đã bị ta giải quyũt, chãc ngũi biũt rõ rồi đũng khũng?”

Minh Trạh gậh đũu, ũm ngũợc lại Nguyễn Hồng Phi, trũg lòng vãn cũn sũ hãĩ, “Vũ sau ngũi đũng đi nũ, ta thũ rãng tự mình đi. Biũt ngũi bị ngũi ta bắt cũc, ta lo lãng đũn mắh ngũ đũy này.”

Nguyễn Hồng Phi cũĩ nũ, “Nhiũ đũy thũ cũ sã chi? Lũc trũợc cũn nguy hiũm hũn như vũ gặp bao nhiêu lãh, Lũ Phũợg bắt cũc ta cũng cũ là muũn trũ giá mà thũi. Chũ cãn giá trị của ta vãn cũn thũ ta sẽ an toãn. Hũợg chi ta và hãh trũợc kia cũ như cũ giao tũh, bãng khũng cũng khũng thũ đũ hãh bắt cũc. Hãh đũĩ vũ ta vãn rãt khãch khũ, cũng khũng chũ khũ gũ cũ.”

“Lũ cũ bắt trãc thũ sao?” Minh Trạh cũũg điũu mũi vũc lũũn cũ tũh bắt trãc, sũ sũ khuũn mắh của Nguyễn Hồng Phi, lại bắt đũu cãn nhãh liũ miũ, “Sau này khũng cãn ngũi làm nhũũg vũc như vũ nũ. Ngũi cũ ở trũg cũng vũĩ ta, cho dù tũt xũũ thũ nào thũ chũũg ta vũũh vũũ ở bũn nhũ. Ta khũng muũn chũũg ta xa cũch, đũn đũn hoãũg hũt lo sũ.”

Thũa dũp Nguyễn Hồng Phi đũng vũ cũũg cãm đũng thũ Minh Trạh bũn hũĩ mũc cũch xũũ quyũt, “Phi Phi, ngũi thũt sũ lũĩ hãĩ nhũ, nghe nũ ngũi cũợp đũợc hãng ỗ của Phũợg Cãnh Minh. Lại cũợp hãng ỗ của Lũ Phũợg. Ồi chũo, thũt khũũn ta hãm mũ muũn chũt.”

Đũi mắh hoa đũu của Nguyễn Hồng Phi thũợg nhũn thũ liũn trũũg thũũ ánh mắh của Minh Trạh đũũng như lũc lũn mũu vãũg sãũg bũũg, biũt cũ tên mũũm mũũm này lại lũn cũn thãm tiũn đũ mắh. Nguyễn Hồng Phi xoa bũp mũũg của Minh Trạh, lãp tũc cũ mũc chũũt đũũg tũh, “Bạc thũ đũũng nhiũn là cũ, nhũũg cũũ của Lũ Phũợg thũ cũ nhũt đũợc phãn sũt lại. Lũũh đũũn đũũng đi cũợp, hãh nũ hãh đũũn đũũng, dù sao cũũg phãũ cho triũu đũũh mũc phãũ, nũn ta đũũh ra mũc phãũ cho ngũi rồi.”

Minh Trạh liũm lũ tai của Nguyễn Hồng Phi, lũ tai của tên hũ ly này đũc biũt mãũ cãũ, vũũ liũm mũc cũ thũ Minh Trạh đũ thũũ hũ hãp của Nguyễn Hồng Phi thãm trũũm hũn mũc chũũt, đũũg tãc cũũg cũũg tãũg thũũm cũũũg đũ. Trũũg lòng của Minh Trạh cũũĩ thãm, nũ mũc cũch xũũ quyũt, “Khũng đũợc, nhũũg thũũ của Lũ Phũợg đũũn là do cũợp bũc. Hãh cũợp ở đũũ? Chãũg phãũ là từ Giang Nam hũũ sao? Nhũũg thũũ đũ vũũn là cũ ta.”

“Ngũi nũ nãũg thũũi lãũ!” Nguyễn Hồng Phi vũ mũũg Minh Trạh mũc cũ, lại mãũg hãh, “Uũũũ cũũg ngũi cũ da mắh mà lại nũ nhũũũg lũũ khũũg biũt xũũ hũũ như vũ. Sau này Lũ Phũợg cũũg bũũn bãũn lũũ, nếu cũ đũũa vũũ cũợp bũc thũ làm sao hãh cũ đũợc sãũn nghiũp hiũn tại?”

“Khũng phãũ cũợp bũc thũ cũũũg là quãn phũ cũũũ kũt, ẩũ lũũt tũũũ thu gia sãũn.” Minh Trạh mũ mũũũg mà khũũg biũt xũũ hũũ, “Theo lũ thũũũt thũ nhũũũg thũũ của Phũợg Cãnh Minh cũũũg là cũ ta.”

“Ngũũ cũ sãũn nghiũp của ngũi cũũũg là cũ ta.” Minh Trạh bũ chũũn bũũn cũũũg cũũũg thũũũ lũũũg của Nguyễn Hồng Phi, nũ thãm, “Cũ ngũi cũũ ngũi đũũn là cũ ta, nhũũũg thũũ ngoũũ thũũ đũũũng nhiũn cũũũg là cũ ta.”

Đũ khũũg cũ da mắh!

Nũi ra nhũũũg cũũ khũũg biũt ngũợg!

Nguyễn Hồng Phi thũũ dũũ, “Tiũũ Minh ừ, ngũi nũũ cũũn đũũn rồi ư?”

144. Chương 144

Minh Trạm nổi cơn điên bị Nguyễn Hồng Phi hung hăng dạy dỗ một trận, đương nhiên Minh Trạm cũng rất thích, tuy rằng ở bên dưới nhưng Phi Phi nhà hắn vừa đẹp lại có kỹ thuật tốt, hắn cũng có thể hưởng thụ.

Hai người lặn qua lộn lại đến hơn nửa đêm thì mới ngủ thiếp đi.

Thế cho nên sáng hôm sau Minh Trạm không thể không đi hai hàng mà thượng triều. Thất lưng đau, hông đau, Minh Trạm oán giận, “Cũng may là mặc ngoại bào, nếu chỉ mặc có hai cái ống quần thế này thì người ta còn tưởng là ta có tướng hai hàng nữa đây.”

Nguyễn Hồng Phi đã quen dậy sớm cùng Minh Trạm. Nghe Minh Trạm nói lời này thì Nguyễn Hồng Phi liền đoán được Minh Trạm đang có ý gì, không khỏi bật cười, giúp Minh Trạm chỉnh lại kim quan trên đầu rồi thì thâm bên tai hắn, “Moi bạc của ta thì một tháng này người đừng hòng nằm mơ được làm ở trên.”

Minh Trạm sờ thất lưng của Nguyễn Hồng Phi, ăn xén cắt bớt, “Ta đâu có nằm mơ, một đổi một, bạc kia vốn là của ta.”

“Cái đầu người.” Nguyễn Hồng Phi vừa cười vừa mắng.

Minh Trạm lập tức chu miệng, đánh rầm một cái thật thối. Hai người vốn đang đối diện nhau, kết quả là Minh Trạm đánh rầm rồi lập tức xoay người chu miệng về phía Nguyễn Hồng Phi, khiến Nguyễn Hồng Phi cảm thấy ghê tởm, bèn nâng tay đánh hắn hai cái.

Nào ngờ tiểu tử này xưa nay đã quen thói vô sỉ, còn nói một cách cợt nhả, “Sau này khi người hôn ta thì ta sẽ đánh rầm cho người xem.”

Nguyễn Hồng Phi vỗ trán, nhanh chóng đuổi Minh Trạm đi vào triều

Trời ạ, làm sao mà hắn có thể thích một tên không có da mặt như vậy cơ chứ?

Nguyễn Hồng Phi là người có nhiều mưu trí.

Hắn vốn đã chuẩn bị sẵn bạc cho Minh Trạm, nhưng hắn không đưa liền mà tìm đủ lý do để từ chối. Trái lại đi khuyến khích Minh Trạm mượn bạc của Phượng Cảnh Nam. Nguyễn Hồng Phi nói một cách khéo léo, “Trước kia người từng ở tại Vân Quý, cuộc sống ở Vân Quý đầy đủ hơn để đô. Có câu chiến tranh có huynh đệ, ra trận có phụ tử. Nay người gặp nạn, chẳng lẽ nhị tiện nhân vẫn không chịu giúp người một chút nào hay sao?”

Minh Trạm nói, “Người không biết đó, phụ vương đề phòng ta như tặc, mỗi lần ta muốn xin chút bạc cũng rất khó khăn. Ngót ngét một vạn còn chưa đủ lộ phí, vậy mà vẫn bị hắn lải nhải nhắc đến nhắc lui.”

“Lần này làm sao có thể so sánh với trước kia.” Nguyễn Hồng Phi đặc biệt có quan điểm thông thoáng, “Lúc trước là người bịa đặt để moi bạc, nhị tiện không ngốc, hắn có thể cho người hay sao? Lần này người gặp nạn, có mất thì sẽ nhìn thấy, viết thư thử xem, hắn không cho người thì người cũng đâu mất mát gì.”

Sau khi Minh Trạm cân nhắc một lúc lâu thì vẫn mặt dày mà viết thư cho Phượng Cảnh Nam.

Trong thư viết rất thâm, Minh Trạm nói, nay hắn vì tiết kiệm bạc đến tận sang năm để cung cấp cho dân chúng trải qua chiến tranh mà mỗi ngày chỉ ăn có hai bữa, còn lại đều húp canh loãng, cúi đầu có thể nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy hiện ra trong bát canh loãng, dung nhan tàn tạ, khiến người ta cũng phải xót thương. Từ khi chiến tranh xảy ra cho đến nay hắn đã sụt mất mười cân, xiêm y rộng thùng thình, ngay cả quần cũng bị tuột. Nếu Phượng Cảnh Nam nhà người thật sự là phụ thân, có thể giúp được chút gì thì giúp một chút đi.

Dù sao thì ý tứ đại khái chính là như vậy. Phượng Cảnh Nam vừa thấy thì rất kinh ngạc.

Người đưa thư mà Minh Trạm phái đi mặc một thân rách nát, lại rất biết khóc. Khóc một phát thì một câu ba tiếng than, đầy đủ nhịp điệu, nghe thật là bi ai, chỉ cảm thấy thương tâm. Người này chẳng phải ai khác mà chính là nhị Phò mã Triển Thiếu Hi.

Trước kia Triễn Thiếu Hi phụ trách công việc bài trừ mê tín dị đoan, làm không tệ. Minh Trạh nghĩ, nếu muốn moi bạc từ chỗ của Phụng Cảnh Nam thì e rằng phải phái người có trọng lượng, hẳn bèn nghĩ đến Triễn Thiếu Hi.

Trước tiên Minh Trạh cho Triễn Thiếu Hi nhìn thoáng qua thư mà hắh viết để Triễn Thiếu Hi có thể chuẩn bị.

Thư của Hoàng đế bệ hạ khiến nhị Phò mã choáng váng, kỳ thật Triễn Thiếu Hi không muốn đi. Tuy rằng hắh rất trung thành với Hoàng đế bệ hạ, nhưng cũng không có nghĩa hắh nguyện ý đi lừa Thái thượng hoàng và Trần Nam Vương diện hạ như vậy.

Hoàng đế bệ hạ đã là một người có bụng dạ thâm trầm không dễ chọc, người có thể sinh ra Hoàng đế bệ hạ thì làm sao dễ dàng đụng vào cho được?

Mặc dù trong lòng của Triễn Thiếu Hi tự có tính toán nhưng Minh Trạh vẫn mặc kệ.

Trên đời này làm gì có chuyện kiếm lợi mà không còng lưng ra làm, Minh Trạh nói, “Làm tốt chuyện này thì trăm sẽ cho người nghỉ ngơi. Người cũng chỉ giỏi xử lý mấy vụ bài trừ mê tín dị đoan âm mưu giang hồ này nọ thôi. Nếu làm không tốt, hừm, tự người nghĩ lại đi.”

Triễn Thiếu Hi về nhà suy nghĩ chuẩn bị, tìm hai bộ xiêm y cũ nát nhất, dọc đường đi cứ mặc suốt không chịu thay đổi, chất chứa đầy đủ cảm xúc rồi mới tiến đến Trần Nam Vương phủ.

Phụng gia huynh đệ vừa nhìn thấy, đây là nhị Phò mã mà, trời ạ, đường đường là Phò mã mà lại ra nông nổi này ư, hiện tại tình hình để đô thành cái quái gì rồi!

Đừng nói lòng dạ của Phụng Cảnh Kiên nhất thời chìm xuống đáy cốc, sắc mặt thâm trầm như nước, mà ngay cả Phụng Cảnh Nam cũng trở nên sốt ruột, nhị tử của hắh đang làm chủ nhà mà, Phụng Cảnh Nam vội vàng hỏi, “Lúc ấy chiêu thương cảg Thiên Tân có nghe nói Minh Trạh thu vào không ít, chưa xài bạc thì người Thát Đát đã đến. Còn nữa, người Thát Đát cũng không thể tấn công vào trong thành, chỉ cần có bạc thì có gì đâu mà đáng sợ đến như vậy?”

Triễn Thiếu Hi đã sớm nghĩ sẵn trong đầu, nhẹ nhàng bẩm báo, “Bẩm thúc vương, lần này binh mã Đại Đồng tổn thất hơn phân nửa, mỗi hộ quân đều được bồi thường năm mươi lượng bạc. Hơn nữa, dân chúng trong thành Đại Đồng sau khi bị cướp bóc thì áo bông lương thực đều chỉ dựa vào để đô cứu tế. Hai mục này đã chiếm mất mấy trăm vạn. Nhất là trước khi người Thát Đát đến thì bệ hạ lệnh cho để đô vườn không nhà trống. Có thể mang được cái gì thì dân chúng đều mang đi hết, cái gì không thể mang đi thì thiêu hủy ngay tại chỗ. Nay người Thát Đát lui về Tây Bắc, dân chúng không còn lương thực trong nhà, bệ hạ đã lệnh cho các châu phủ phóng lương cứu tế, số lượng cũng là một nghìn hai trăm vạn cân. Bệ hạ suy nghĩ, có thể mượn trước của thúc vương một chút lương thực hay không? Đợi sang năm để đô có tồn lương sẽ trả lại Vân Quý.”

Minh Trạh không mượn bạc, dù sao nếu mượn bạc thì hắh cũng phải đi mua lương thực, thôi thì trực tiếp mượn lương thực. Đợi sang năm hắh sẽ sống chết bảo là mùa màng không tốt, đợi năm sau nữa sẽ trả...

Hơn một nghìn vạn cân!

Khẩu khí cũng không nhỏ.

Phụng Cảnh Nam cau mày, tinh tế nhìn gương mặt của Triễn Thiếu Hi, tuy có một chút phong trần tiêu tụy nhưng vẫn trắng trẻo. Tuy trên người ắh mặc rách nát nhưng vẫn không thiếu phong thái tao nhã. Nhìn như vậy thì thật sự không giống nhà giàu gặp nạn.

Phụng Cảnh Nam hỏi rõ tình hình để đô, cũng không lập tức tin tưởng Triễn Thiếu Hi, ôn hòa nói, “Nhiều lương thực như vậy, trong lúc nhất thời cũng khó điều động. Không bằng Thiếu Hi người cứ về nghỉ ngơi trước, đợi ta an bài một chút rồi đến lúc đó người mang về một lượt.”

Dù sao Triễn Thiếu Hi vẫn còn rất non nớt, thấy Phụng Cảnh Nam thoải mái như thế thì trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn, rốt cục cũng là phụ thân của bệ hạ mà. Xưa kia Vân Quý làm gì có chuyện ra mặt trợ giúp để đô như vậy, ngay cả trả giá mà Trần Nam Vương cũng không nhắc đến mà lập tức đồng ý.

Triển Thiếu Hi thấy nhiệm vụ của mình được hoàn thành dễ dàng như vậy thì liền vội vàng đứng dậy rồi lui xuống nghỉ ngơi.

Việc Triển Thiếu Hi đến mượn lương thực cũng không giấu diếm được ai, những tâm phúc nào của Phương Cảnh Nam nên biết thì cũng đã biết.

Phạm Văn Chu và Phùng Sơn Tư bắt đầu phát sầu, Phùng Sơn Tư là người quản lý ngân khố lương thực, xưa nay rất keo kiệt, trước kia Minh Trạng ở Vân Nam học quản lý chính sự, muốn moi bạc từ chỗ của hắn mà cũng phải mất không ít công sức nhưng chưa chắc đã có thể thành công.

Lần này đừng nói Phùng Sơn Tư, ngay cả Phạm Văn Chu cũng có một chút bất mãn, thở dài, “Từ khi Thế tử điện hạ đến để đô làm Hoàng đế thì thường xuyên đến tổng tiền. Ta cũng từng đến đô, cũng đâu đến mức ra nông nổi này cơ chứ.” Trong lời nói đã hoài nghi động cơ của Minh Trạng, cái tên chân ngoài dài hơn chân trong này thật đúng là hiếm thấy.

Cho dù Minh Trạng là Hoàng đế nhưng nếu hắn đã làm Hoàng đế thì không có khả năng quản lý Vân Nam.

Có câu phép vua thua lệ làng.

Nay Minh Trạng làm Hoàng đế, thái độ của thủ hạ Phương Cảnh Nam đối với Minh Trạng không còn thân mật như xưa.

Nay đã gần đến tháng chạp, ở Vân Nam cũng phải mặc đồ, thân mình của Phùng Sơn Tư gầy yếu, xưa nay sợ lạnh, mặc một bộ áo bông màu xanh đã bạc màu, nắm lấy ống tay áo, Phùng Sơn Tư lắc lư, “Để đô hiện tại như thế nào thì cũng không có ai chân chính nhìn thấy. Muốn ta nói thì lúc trước ở Vân Quý chúng ta cũng có qua lại với Hoàng thượng. Với sự thông minh khôn khéo của Hoàng thượng thì tuyệt đối không đến mức này. Chỉ cần lấy chuyện chiêu thương ở cảnh Thiên Tân thì Hoàng thượng ít nhất đã thu được nghìn vạn bạc.” Nhắc đến chuyện chiêu thương ở cảnh Thiên Tân, tuy rằng Phùng Sơn Tư không biết cụ thể số lượng mà Minh Trạng kiếm được nhưng cũng có thể đoán ra con số đại khái, trong lòng của hắn hăm mộ cảm thán đã lâu, hận không thể khuyến khích Phương Cảnh Nam đến đô mượn bạc. Kết quả hiện tại lại là Minh Trạng tìm đến trước, Phùng Sơn Tư nói, “Tuy rằng số bạc đó đã có chỗ dùng, nay nếu cứu tế là cấp bách thì cứ cứu tế trước đi. Hiện tại lại đến Vân Quý của chúng ta là thế nào?”

“Hầy, tuy Vương gia là phụ thân của bộ hạ nhưng cũng không xen vào chính trị ở đô.” Phùng Sơn Tư một mực chặn chắn, “Dù sao thì nơi này của ta không có bạc cũng không có lương thực, chẳng có gì cả.”

Hai người miệng lưỡi kiên cường, ít nhiều cũng phải có chút hành động.

Ngày hôm sau Phùng Sơn Tư bí mật bẩm báo với Phương Cảnh Nam, “Thần phái người đến đô hỏi thăm tùy từng ở đó, nay giá gạo của đô là mỗi đấu bốn mươi đồng, giá thịt là mười đồng một cân, cũng không đắt hơn Vân Quý chúng ta là bao. Vương gia thử nghĩ xem, nếu thật sự thiếu lương thực thì giá gạo thịt nhất định tăng cao. Nay giá gạo vẫn như cũ, có thể thấy được lương thực của đô vẫn đầy đủ.”

“Vương gia, tuy rằng bộ hạ xuất thân từ Trấn Nam Vương phủ của chúng ta nhưng cũng không có lý nào mà chúng ta lại đặt đô lên hàng đầu. Binh mã của Vân Quý, đám văn thần võ tướng, làm sao có thể thiếu bạc cung cấp cho bọn họ cơ chứ. Còn nữa, Vương gia còn phải tu sửa hồ Điền Trì nữa, sẽ tốn rất nhiều ngân lượng.” Phùng Sơn Tư tận tình khuyên bảo, sợ Phương Cảnh Nam mềm lòng, “Nếu đô thật sự khó khăn thì chúng ta không cần nói nhiều. Nhưng nay theo ý của thuộc hạ, có thể mịch lòng Vương gia, nhưng Hoàng thượng nghĩ rằng chúng ta xem bạc như cỏ rác, cứ xem chuẩn cơ hội thì lập tức đến vôi vỉnh. Vương gia không cho thì giống như không có tình phụ tử đối với bộ hạ. Nhưng nếu cứ đưa thì cũng không phải cách.”

Nếu Phùng Sơn Tư đã có chủ ý thì Phương Cảnh Nam liền thuận miệng hỏi, “Ý của khanh thế nào?”

“Không bằng phái sứ thần đi theo Phò mã đến đô xem thử một chút, nếu quả thật khó khăn đến mức này thì chúng ta mới chi viện lương thực.” Phùng Sơn Tư neoh lại đôi mắt khôn khéo, “Còn nữa, đô và Vân Quý xưa nay độc lập chính trị. Mặc dù trợ giúp đô nhưng cũng không phải miễn phí. Ít nhất là phải ký kết hiệp ước, đô cũng phải có thời điểm hoàn lại.”

“Cho dù là dân chúng cũng biết có mượn phải có trả, như vậy sau này có mượn thêm thì cũng không khó.” Phùng Sơn Tư còn nói thêm một câu.

Phượng Cảnh Nam vốn nghi ngờ Triển Thiệu Hi, Phùng Sơn Tư nói như vậy thì Phượng Cảnh Nam cũng có chủ ý, gọi Triển Thiệu Hi đến trước mặt, lớn tiếng khiển trách, liên tục lừa gạt hù dọa.

Chỉ trong chớp lát thì Triển Thiệu Hi bèn nói ra hết tình hình thực tế.

Phượng Cảnh Nam giận dữ, không thêm nề mặt Triển Thiệu Hi, lập tức nổi cơn thịnh nộ!

Tay sai!

Hiện tại Triển Thiệu Hi đang sắm vai này!

Thông đồng với nhau để đến đây lừa lương thực của hân!

Phượng Cảnh Nam mắng Triển Thiệu Hi một trận, suýt nữa đã đuổi hân khỏi Vân Nam ngay lập tức.

Phượng Cảnh Kiên vẫn chưa từ bỏ ý định, nhịn không được mà nói giúp Minh Trạ một câu, “Nếu không phải hải tử kia thật sự gặp khó khăn, xưa nay hân lại quen với bản tính hà khắc của người thì làm sao lại nghĩ ra cách này để đến mượn lương thực của người cơ chứ?”

Lời này vừa nói ra thì Phượng Cảnh Nam đã tái mặt, cả giận nói, “Đừng nhắc đến hân nữa! Cái tên chết tiệt kia! Mụ nó!”

Đi qua đi lại hai vòng, Phượng Cảnh Nam vẫn tức giận khó tiêu, nói với Phượng Cảnh Kiên, “Hoàng huynh đừng nói giúp cái tên khốn kiếp kia nữa, xưa nay chẳng bao giờ biết thành thật. Nếu hân ở Vân Quý thì thể nào ta cũng đập nát cái miệng chó của hân!”

Phượng Cảnh Kiên gật đầu phụ họa, “Đúng vậy đúng vậy, miệng chó miệng chó.” Cả nhà đều là chó.

Lén đi gọi Triển Thiệu Hi đến dạy dỗ một trận, “Thiệu Hi, người thật là, chẳng dễ dàng gì mà Minh Trạ trọng dụng người, vì sao người làm việc lại không chu toàn như thế, ngay cả miệng mồm cũng không biết giữ kín.” Bịa đặt mà cũng không biết cách.

Triển Thiệu Hi cũng rất buồn bực, cũng may hân vốn không phải cái loại chuyên luôn cúi đầu dẫm, tuy rằng nhiệm vụ thất bại nhưng thân phận Phò mã của hân vẫn không thay đổi, nhiều lắm thì ngày sau càng thêm nhân nhả mà thôi, hân cũng không phải chưa từng như thế. Nghĩ như vậy thì tâm tình cũng dần dần tốt trở lại.

Ngoại trừ bị mắng một trận thì Triển Thiệu Hi chẳng thể đem về một hạt lương thực nào. Đương nhiên còn mang cho Minh Trạ một phong thư.

Minh Trạ hỏi hân, “Sao vậy? Xảy ra bất trắc à?”

Hiện tại Triển Thiệu Hi nhớ đến cơn thịnh nộ của huynh đệ Phượng gia thì lại sợ run cả người, thấp giọng nói, “Bệ hạ, thần thật sự vô dụng. Vương gia suýt nữa đã mắng chết tiểu thần rồi.”

Minh Trạ hơi kinh ngạc, bèn hỏi Triển Thiệu Hi, “Xảy ra vấn đề ở chỗ nào? Chẳng phải chúng ta đã thương lượng ổn thỏa rồi sao?”

Triển Thiệu Hi thuật lại mọi việc, từ chuyện hân không nán lại Vân Quý, đến chuyện Phùng Sơn Tư theo tỳ tùng hỏi thăm được giá gạo thịt, sau đó suy đoán để đô vẫn yên ổn.

Minh Trạ cảm thán, “Hầy, thất bại trong gang tấc.”

Hân cũng không trách Triển Thiệu Hi mà chỉ nói, “Lần này người biết rõ chưa, tuy rằng người là thanh niên tuấn tú tài năng nhưng trên đời này còn rất nhiều lão hồ ly. Thiệu Hi, đây cũng là một bài học cho người, về sau làm việc phải càng thêm chu toàn mới được. Một khi người không lường trước mọi việc thì có thể khiến toàn bộ kế hoạch bị thất bại.”

Triển Thiệu Hi nghĩ rằng nhiệm vụ thất bại thì sẽ bị chính cho một trận, không ngờ Minh Trạ chẳng nói thêm gì cả mà còn chỉ điểm hân vài câu. Hân vội vàng nghiêm mặt dạ thưa.

Minh Trạ cho hân nghỉ vài ngày rồi bảo hân hồi phủ nghỉ ngơi.

Minh Trạ cầm thư của Phượng Cảnh Nam về phòng, hân căn bản không thêm đọc.

Cho dù không đọc thì Minh Trạng cũng đại khái đoán được Phượng Cảnh Nam nói cái gì.

Nguyễn Hồng Phi vừa thấy sắc mặt của Minh Trạng thì liền đoán được bảy tám phần, cười hỏi, “Sao, Triển Thiệu Hi không mượn được lương thực trở về à?”

“Làm gì được.” Minh Trạng giơ lên lá thư trong tay, “Triển Thiệu Hi làm việc quá non nớt, bị phụ vương nhìn ra. Đây, có thư nữa nè.”

Nguyễn Hồng Phi tiếp nhận rồi mở ra xem, vừa xem vừa cười, thúc Minh Trạng một cái, “Bảo là người mưu mô gian xảo, bầm sinh đầy khuyết điểm.”

“Hừ.” Minh Trạng ngồi bên cạnh Nguyễn Hồng Phi, cầm lấy một quả quýt rồi chậm rãi lột vỏ, nói thầm, “Khuyết điểm trên người của ta đều là do di truyền mà ra.”

“Thấy ta có tốt hay không?” Mùi quýt thơm thoang thoảng, Nguyễn Hồng Phi sờ mặt Minh Trạng, “Nhiệm nhân keo kiệt như vậy, ta đã sớm chuẩn bị sẵn cho người rồi, qua vài ngày nữa sẽ đến, người phái người đến Thiên Tân nhận đi.”

Trong lòng của Minh Trạng cảm thấy thoáng dễ chịu, ôm lấy Nguyễn Hồng Phi, “Phi Phi, chỉ có người là tốt thôi.”

Cho dù biết Nguyễn Hồng Phi cố tình nhưng Minh Trạng vẫn nhịn không được mà thân cận với Nguyễn Hồng Phi. Để đô, Trục Đãi, Đại Đồng, có bao nhiêu binh sĩ cần được trấn an, bao nhiêu dân chúng cần được cứu tế, hẳn thật sự không đủ dư dả.

Đương nhiên khó khăn thì khó khăn nhưng vẫn có thể sống được.

Tuy nhiên có hai đại tại chủ như Nguyễn Hồng Phi và Phượng Cảnh Nam thì Minh Trạng cảm thấy không cần thiết phải sống khó khăn như vậy.

Kết quả là Phượng Cảnh Nam keo kiệt.

Xem Phi Phi nhà hẳn kia, chẳng những có thể ấm giường mà còn hào phóng như thế nữa.

Tuy rằng Nguyễn Hồng Phi cố tình so sánh để lấy lòng Minh Trạng, Minh Trạng cũng hiểu rõ dụng ý của Nguyễn Hồng Phi, nhưng lòng người là như vậy, cứ thế mà chệch đi từng chút một.

145. Chương 145

Triều thần cũng nghe nói Minh Trạng phái Triển Thiệu Hi đi Vân Quý mượn lương thực, nhưng ngay cả một cục phân cũng không mượn được. Triều thần cũng có vài ý kiến.

Mượn lương thực thì không vội, nay nếu Phượng Cảnh Nam không muốn hiến máu thì Minh Trạng đương nhiên có cách khác.

Quan trọng là chiến sự ở Giang Nam vẫn chưa truyền đến tin chiến thắng khiến Minh Trạng thực sự có chút sốt ruột.

Lúc ấy người Thát Đát một phân làm hai, một thượng Bắc bao vây đế đô, một Nam hạ cướp bóc Giang Nam.

Bọn họ định nhân lúc cháy nhà để đi hôi của, tính toán rất tuyệt!

Ở phía Bắc, Tắt Trát và Ô Tắc Vương nghĩ rằng, chúng ta đánh đế đô, Hoàng đế bị ép bức phải đưa ngai vàng cho chúng ta ngồi.

Phía Nam, Cáp Luân Vương và Ôn Đạt Vương suy tính, thượng có Thiên Đường, hạ có Tô Hàng nhị châu, nghe nói vùng đất Giang Nam có hoàng kim khắp nơi. Phía Bắc có Tắt Trát làm Hoàng đế, bọn họ cũng phải nhét đầy hầu bao mới được.

Cáp Luân Vương và Ôn Đạt Vương từ xa mà đến, tuy rằng không thuận tiện về địa lý nhưng bọn họ lại có nội ứng ở Giang Nam.

Biết thành Dương Châu không rắn chắc, vì vậy liều mạng muốn đánh sập thành Dương Châu, như thế chẳng phải vàng bạc châu báu ở bên trong sẽ thuộc về bọn họ hay sao? Nếu thuận lợi thì không chỉ cướp bóc Giang Nam, Tất Trát và Ô Tắc Vương ở đế đô thay thế được tiểu Hoàng đế, bọn họ có thể chiếm cứ Giang Nam, đuổi người Thiên triều ra khỏi Thiên triều, bọn họ cùng Tất Trát chia giang sơn để trị vì.

Ôn Đạt Vương và Cáp Luân Vương nằm mơ cũng không ngờ sau khi Tất Trát đại thắng lại là đại bại, Tất Trát hùng dũng chỉ mới nửa tháng đã bại trận chạy về Tây Bắc, Ô Tắc Vương đã sớm tử trận ngoài thành đế đô.

Lúc Tất Trát đại bại thì Ôn Đạt Vương và Cáp Luân Vương vừa mới đến Giang Nam.

Đáng lý bọn họ định bao vây tấn công Tô Châu, nhưng sau khi biết được tường thành Dương Châu không rắn chắc thì đương nhiên bỏ Tô Châu để tấn công Dương Châu. Đáng tiếc sự tình cũng không đơn giản như bọn họ đã tưởng, bọn họ gặp phải sự phòng thủ kiên cường nhất.

Tròn mười ngày, thành Dương Châu vững sừng sững không thể đánh sập.

Chết ở chỗ từ ngày chiến tranh bùng nổ, tuy rằng bọn họ có nội ứng ở Giang Nam nhưng lại không nhận được tin Tất Trát bị đánh bại.

Chuyện này đương nhiên cũng không thể trách Tất Trát.

Tất Trát chật vật đào tẩu, đương nhiên không có thời gian an bài nhân thủ chạy xuống phía Nam thông báo cho Ôn Đạt Vương và Cáp Luân Vương. Nói cách khác, cho dù Tất Trát có nghĩ đến chuyện này nhưng đây là địa bàn của Thiên triều, cả ngàn vạn người Thát Đát thì đương nhiên có sức uy hiếp, nhưng nếu chỉ có một tiểu đội Thát Đát đưa tin thì khó có thể sinh tồn.

Làm sao có thể truyền tin cơ chứ?

Tất Trát bất lực.

Nhưng có một người biết tin Tất Trát thảm bại. Người này là Phương Cảnh Minh, bất quá vì sao Phương Cảnh Minh phải đi báo tin này với Ôn Đạt Vương và Cáp Luân Vương?

Chẳng lẽ bọn họ là bằng hữu hay sao?

Vì vậy Ôn Đạt Vương và Cáp Luân Vương vẫn không biết tin Tất Trát thảm bại, bọn họ còn tưởng rằng Tất Trát đã đánh sập đế đô, lên làm Hoàng đế.

Bất quá đã lâu vẫn không công được thành Dương Châu khiến cho hai vị vương của hai bộ lạc này có chút sốt ruột. Khi sương tuyết càng lúc càng nhiều thì bọn họ vẫn chưa biết đám hải tặc bao vây thành Phúc Châu đã tính toán đến việc triệt binh.

Lúc trước Phương Cảnh Minh thật sự không ngờ Nguyễn Hồng Phi bị bắt giữ ở chỗ của Lý Phương mà vẫn có can đảm phải thủ hạ đi cướp sạch hậu phương của hắn.

Lúc ấy Phương Cảnh Minh nhận được tin này thì nhất thời sinh ra hận ý, quan hệ sư đồ lập tức bị vứt sang một bên, liền đi tìm Nguyễn Hồng Phi để tranh luận phải trái. Trong tình hình như thế chỉ hận không thể chém một phát vào Nguyễn Hồng Phi. Nguyễn Hồng Phi căn bản không thêm liếc mắt, thản nhiên nói, “Cảnh Minh, nếu ta xảy ra chuyện gì bất trắc thì chẳng phải là mấy thứ kia của ngươi càng không thể trở lại hay sao?”

Phương Cảnh Minh quả thật hận đến nghiến răng nghiến lợi, “Nếu tiên sinh đã quyết định làm việc này thì xem ra là đã nắm chắc ta sẽ không động vào tiên sinh có đúng hay không?”

“Đối với người thì ta lại không có gì để tin tưởng.” Nguyễn Hồng Phi bẻ ngược bàn tay đang cầm đoản đao của Phương Cảnh Minh, ôn hòa nói, “Người muốn đụng vào ta như thế nào? Cho dù người muốn, người dám nhưng Lý Phương đồng ý hay sao? Trần Đại Báo đồng ý hay sao?”

Quả nhiên Nguyễn Hồng Phi chưa dứt lời thì Lý Phương đã xông vào, vội vàng ra tay ngăn cản Phương Cảnh Minh, “Công tử, có chuyện gì thì từ từ nói. Chúng ta và Đỗ quốc chủ đều là huynh đệ. Tuyệt đối đừng động đao động thương như vậy, lão Lý ta gánh không nổi đâu.”

Phương Cảnh Minh nhìn thấy gương mặt tươi cười của Lý Phương liền hiểu rõ suy nghĩ của Lý Phương, nay gia sản của hắn đã rơi vào tay Nguyễn Hồng Phi. Có lẽ Lý Phương cũng động lòng! Lúc này giết Nguyễn Hồng Phi đương nhiên là vô dụng.

Nguyễn Hồng Phi mà chết thì Đỗ Nhược quốc nhất định có tân vương thay thế.

Đến lúc đó nếu hắn muốn đòi lại gia sản từ Đỗ Nhược quốc thì hoàn toàn không có khả năng!

Như Nguyễn Hồng Phi đã nói, hắn không thể hạ thủ được!

Chẳng những không thể hạ thủ mà Phương Cảnh Minh cơ hồ nhìn thấu suy nghĩ của Lý Phương! Quả nhiên tiếp sau đó Lý Phương liền trở mặt với hắn và Trần Đại Báo, xem Nguyễn Hồng Phi là một ngọn núi vàng, chuẩn bị độc chiếm hưởng dụng.

Kết quả thế nào.

Kết quả chẳng hơn gì cả!

Lý Phương muốn chiếm lợi từ Nguyễn Hồng Phi? Phương Cảnh Minh cười lạnh, không nhiều lời với Lý Phương mà chỉ khiêu khích gây chia rẽ vài câu rồi dẫn Trần Đại Báo đi.

Nay kết cục của Lý Phương lại khiến Phương Cảnh Minh đặc biệt khoái trá!

Nếu để đó đã đuổi người Thát Đát đi, như vậy cũng đã đến lúc rút quân về.

Về phần người Thát Đát, hy vọng bọn họ đủ may mắn để có thể chạy thoát!

Triệu phủ.

Trước sự chứng kiến của các lão nhân trong tộc, Triệu Thanh Di giao sổ sách bao nhiêu năm qua của gia tộc và quyền hành của tộc trưởng cho Triệu Như Bách, bao gồm cả tài sản của gia tộc và các kho lương thực. Triệu Như Bách cầm chìa khóa mở ra đại môn, cùng các chư vị lão nhân đức cao vọng trọng trong tộc kiểm tra lương thực và ngân lượng.

Xem như hoàn tất bàn giao chính thức.

Triệu Thanh Di dễ dàng thuận theo khiến cho các trưởng bối trong tộc cũng giảm bớt tâm tư. Ít nhất mọi người vẫn có thể vui vẻ chào đón, giữ được hòa khí thân thiết mặt ngoài.

Mặc dù thua nhưng cũng phải bảo trì dáng vẻ. Đây cũng phù hợp với truyền thống tốt đẹp của một thế tộc.

Dù sao thì mặc kệ Triệu Thanh Di có suy nghĩ thế nào, sau khi hắn giao ra chức tộc trưởng thì hắn vẫn có thể bảo trì sắc mặt bình tĩnh, cùng tộc nhân nói đùa vài ba câu, hỏi thăm hai ba tiếng. Phong độ này khiến không ít lão nhân trong tộc cảm thấy tuy rằng phụ tử Triệu Như Tùng và Triệu Thanh Di thật sự làm ra nhiều chuyện mất mặt nhưng Triệu Thanh Di cũng không phải không thể thế chỗ.

Chỉ đáng tiếc....

Sau khi bàn giao chuyện trong tộc thì Triệu Thanh Di bắt đầu cắt giảm nhân khẩu trong nhà.

Dù sao hôm nay không giống khi xưa, không còn tài lực và quyền lực lớn như trước nữa, cũng không cần tiếp tục phô trương. Thậm chí ngay cả phòng ốc nhà cửa cũng phải thay đổi, ở thời này quan lại và dân chúng bá tánh có quy cách sử dụng nhà cửa phòng ốc hoàn toàn khác nhau.

Lúc này ở nơi đây Triệu Thanh Di hiểu rõ chính mình cũng chỉ hơn chó nhà có tang một chút mà thôi. Hắn và Trầm Chuyết Ngôn cùng Lâm Vĩnh Thường có mối thâm thù đại hận, nếu không thể đẩy ngã Lâm Vĩnh Thường thì sau này Lâm Vĩnh Thường nhất định tìm cơ hội trả thù. Nếu không phải hiện tại đang có chiến tranh thì Triệu Thanh Di e rằng hắn đã không thể yên ổn.

Sở dĩ Triệu Thanh Di không dám trở mặt với tộc nhân, thứ nhất là vì sau lưng của Triệu Như Bách có Tổng đốc Chiết Mân Thiệu Xuân Hiểu làm hậu thuẫn, hẳn không thể trêu chọc. Thứ hai là vì vụ án giữa nhà hắn và Phạm thị, lúc này đệ muội còn nhỏ, mẫu thân ốm đau, hẳn đặc biệt cần dòng họ che chở.

Nhưng cho dù như thế nào thì Triệu Thanh Di cũng không ngờ ngay lúc này Triệu Như Bách lại ném đá xuống giếng đến mức này.

Triệu Như Bách chỉ mới tiếp nhận chức tộc trưởng, e rằng vẫn chưa ngồi nóng ghế mà đã bắt đầu bàn luận về vụ án Phạm thị với Triệu Thanh Di, nhiều lần thở dài, “Phụ thân ngươi là văn sĩ, kêu hắn làm quan thì hẳn lại bảo lười không chịu làm, lại càng không am hiểu những công việc lật lật. Năm đó ta cũng may mắn gặp qua tiểu phu nhân Phạm thị. Thanh Di, chuyện này là mẫu thân của ngươi không đúng.”

Triệu Thanh Di có chết cũng không thể thừa nhận, bình tĩnh nói, “Bá phụ, chuyện năm đó Phạm thị tự nguyện nhập phủ đều có văn thư lưu lại. Cho dù là quan phủ hay triều đình thì cũng không thể chỉ nghe lời một phía của Trầm Chuyết Ngôn. Nói mẫu thân mưu hại Phạm thị thì chứng cứ đâu?”

“Không có chứng cứ nghĩa là vu cáo!”

Triệu Như Bách thở dài, “Thanh Di, ngươi cũng từng ở đế đô làm quan. Lúc trước, khi ngươi cáo trạng Lâm tổng đốc, chứng cứ ở đâu ra, chẳng lẽ còn không rõ bên trong có âm mưu gì hay sao?”

“Chẳng qua đến nay ngươi vẫn không cáo trạng được Lâm tổng đốc. Hầy, ta thấy đợi sau khi chiến tranh chấm dứt, Lâm tổng đốc nhất định sẽ hỏi tội ngươi.” Về mặt của Triệu Như Bách đầy lo lắng.

“Bá phụ yên tâm đi, nam tử hán đại trượng phu, ai làm người đó chịu, nếu ta dám làm thì đương nhiên cũng sẽ dám chịu chuyện này, tuyệt đối không liên lụy đến người khác.” Triệu Thanh Di nghiêm mặt nói.

“Ngươi thì không sao rồi, ta chỉ lo lắng cho mẫu thân của ngươi thôi.” Triệu Như Bách bỏ qua ân oán của Triệu Thanh Di và Lâm Vĩnh Thường, ngược lại nói, “Sai lầm của ngươi thì đã đổi bằng công danh. Ngay cả mẫu thân của ngươi, chuyện của Phạm thị năm đó cho dù làm thế nào cũng không thể đổ lên đầu ngươi. Ngươi suy nghĩ thử đi, mẫu thân của ngươi đã từng tuổi này, chẳng lẽ còn phải ra ngoài để chịu thẩm án hay sao?”

Triệu Thanh Di ngẩn ra, dường như không hiểu ý tứ của Triệu Như Bách. Nào ngờ Triệu Như Bách lại nói, “Thanh Di, Triệu gia chúng ta xưa nay không có tục phụ phải chịu thẩm án.”

Nghe nói như thế thì Triệu Thanh Di lập tức lạnh mặt, bèn hỏi, “Ý của bá phụ là thế nào?”

“Không có ý gì.” Sắc mặt của Triệu Như Bách vẫn thản nhiên, “Kỷ thị ban đầu được đưa vào cửa, vì có gì bị đuổi đi, lại vì sao đập đầu chết trước nhà? Còn có chuyện của Phạm thị, nay nương gia người ta truy cứu, ta cũng không biết nên làm thế nào mới phải?” Thấy Triệu Thanh Di lạnh mặt, trong lòng của Triệu Như Bách không vui, nay hắn ở địa vị gì, chẳng lẽ phải nể mặt tên tiểu tử này nữa hay sao? Dời mặt đi, trầm giọng nói, “Hôm qua vài lão nhân trong tộc cầm quy củ trong tộc đến tìm ta.”

Trong mắt của Triệu Thanh Di chợt lóe lên hận ý sâu sắc, nhẩn nhẩn, cúi mắt xuống rồi ôn hòa nói, “Triều đình vẫn chưa định tội mẫu thân, chẳng lẽ các lão nhân trong tộc còn muốn gán tội cho người khác hay sao?”

“Có phải muốn gán tội cho người khác hay không thì ngươi tự hiểu rõ, mẫu thân của ngươi cũng hiểu rõ.” Triệu Như Bách thở dài một hơi, dường như đặc biệt khó xử, lời nói cũng không biết là trào phúng hay là cảm thán, “Ta làm tộc trưởng, cho dù muốn bảo vệ mẫu tử các ngươi thì cũng không có uy vọng như phụ thân của ngươi năm xưa.”

Triệu Thanh Di vô cùng oán hận, nhất thời lại nói không nên lời.

Trước kia hắn đề phòng người bên ngoài. Hiện tại mới biết nguy hiểm nhất không phải đến từ bên ngoài mà là xảy ra từ bên trong. Nhìn khuôn mặt gầy như vô lại của Triệu Như Bách, Triệu Thanh Di âm thầm nổi giận, thấp giọng nói, “Nơi này không có ngoại nhân, bá phụ có chuyện gì thì cứ nói thẳng. Nay bá phụ là tộc trưởng, thật sự không cần phải vòng vo.”

Sắc mặt của Triệu Như Bách chợt trở nên kỳ dị, thản nhiên nói, “Có cái gì mà vòng vo đâu, với sự thông minh của ngươi thì sẽ biết con đường kế tiếp phải đi như thế nào.”

“Bá phụ không chịu dung tha cho mẫu tử huynh đệ của ta?” Triệu Thanh Di hỏi thẳng.

Triệu Như Bách cũng không trực tiếp trả lời mà chỉ nói, “Nhớ rõ năm xưa ta và mẫu thân ở bên ngoài, có khi một năm dọn chỗ ở đến sáu lần, mỗi khi nghe tin người của Thiện gia sắp đến cửa thì mẫu thân lại bị dọa đến bủn rủn tay chân, không ngừng rơi lệ. Khi đó suy nghĩ, thật sự không biết ngày như vậy đến khi nào mới chấm dứt. Sau này ta và mẫu thân rốt cục có thể dọn vào trong nhà. Mẫu thân càng ngày càng lớn tuổi thì Thiện gia lại đưa đến thị thiếp mỹ mạo, còn cả tam thúc của người nữa. Cả đời này ta chưa từng nghe phụ thân của người gọi ta một tiếng đại ca.”

Việc này Triệu Thanh Di có biết sơ sơ, nghe thấy Triệu Như Bách cảm khái chuyện ngày trước, Triệu Thanh Di cười khổ, “Bá phụ, nếu mẫu thân của ngài ở vị trí của tổ mẫu thì sẽ cảm thấy thế nào?” Ở thời này, chính thế không có tư cách xử lý thị thiếp hay sao? Xem ra Triệu Như Bách muốn tính sổ, đáng tiếc Triệu Thanh Di không có khả năng kháng cự.

Triệu Như Bách cười nhẹ, bộ dáng giống như không có gì, nhưng lại rất tán đồng với lời của Triệu Thanh Di, “Đúng vậy, cho nên ta rất thông suốt. Không thể nói là mẫu thân của mình sai, tổ mẫu của người đương nhiên cũng không sai. Phụ thân càng ngày càng yêu thương ta, phụ vi tử cương, đương nhiên phụ thân cũng đúng. Phụ thân người coi ta như kẻ thù, chẳng lẽ cũng sai hay sao? Nếu để ta đổi lấy vị trí của phụ thân người thì e rằng ta cũng không hơn gì phụ thân người.”

“Nói đến nói lui thì chẳng ai sai cả.” Triệu Như Bách lạnh lùng nói, “Hoặc là người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, chỉ như thế mà thôi.”

Tâm tư của Triệu Thanh Di phút chốc trầm xuống.

Triệu Như Bách nhanh chóng vịn vào tội danh bất lương của mẫu thân Triệu Thanh Di là Triệu thái thái, chuẩn bị lấy cái ghế tộc trưởng để đuổi ác phụ ra khỏi Triệu thị gia tộc.

Triệu Thanh Di làm sao có thể để mẫu thân chịu nhục như vậy, trong lúc giận dữ hấn dẫn đệ muội và mẫu thân rời khỏi Triệu thị, ra ngoài tự lập gia phả, xem như triệt để trở mặt với Triệu thị.

Nháo nhào như vậy khiến Triệu thị vốn từ một chút bệnh vặt vì uất ức và hối hận lại trở thành trọng bệnh, bất quá chỉ trong dăm ba bữa thì nhắm mắt xuôi tay.

Chỉ trong mấy tháng mà Triệu Thanh Di mất cả phụ mẫu, gia nghiệp tuột dốc thảm hại, có thể tưởng tượng đả kích đến mức nào.

Đáng lý ban đầu thành Phúc Châu gặp nguy cơ trùng trùng, Triệu Thanh Di cũng không muốn lấy chuyện nhà để quấy rầy Thiện Bình, nhưng Triệu gia lại xảy ra đại sự như vậy, Thiện Bình nghe thấy phong thanh, buổi tối bèn dành chút thời gian để đi qua thăm hỏi một chút.

Triệu Thanh Di càng ngày càng tiêu tụy, thân mình mảnh dẻ lại càng trở nên yếu ớt. Hấn chẳng những mất đi chức tộc trưởng mà còn liên tiếp hứng chịu lòng người hiểm ác, quả là rơi vào hoàn cảnh rời khỏi gia tộc. Cho nên mặc dù là tang sự của Triệu gia nhưng người đến phúng viếng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Thiện Bình vẫn chưa đổi quân phục, vội vã mà đến, đệ đệ của Triệu Thanh Di là Triệu Thanh Phong vừa nhìn thấy Thiện Bình thì liền rơi lệ, Thiện Bình hỏi, “Ca ca của người đâu?”

Triệu Thanh Di đang đốt giấy tiền vàng bạc cho Triệu thái thái ở linh đường, trải qua những ngày đau lòng muốn chết khiến Triệu Thanh Di cảm giác đôi mắt dường như đã khô cạn lệ.

Thiện Bình trước tiên tiếp nhận nén hương rồi thấp cho Triệu thái thái, Triệu Thanh Di dẫn theo đệ đệ quỳ xuống đất tạ lễ. Thiện Bình nâng dậy Triệu Thanh Di, cau mày hỏi, “Trong nhà xảy ra đại sự như vậy, vì sao không có ai đi báo với ta một tiếng?”

Triệu Thanh Di thấp giọng nói, “Lúc ấy ở tại từ đường, thật sự không còn kịp nữa. Thất thúc chớ trách.”

Thiện Bình lạnh lùng nói, “Triệu Như Bách thật sự khinh người quá đáng.”

“Thất thúc, diệt nhi nghe nói ở bên ngoài Tri phủ đại nhân đang trưng thu lương thực, có phải chiến sự đang rất căng thẳng hay không?” Dù sao cũng không có ai đến đây, Triệu Thanh Di bèn thỉnh Thiện Bình ra gian ngoài ngồi xuống nói chuyện.

Có lão bộc dâng trà.

Thiện Binh tiếp nhận rồi uống một ngụm, “Đừng nói nữa, đã một tháng rồi, trong thành ngoại trừ quân đội còn có dân chúng, lương thực tích trữ làm sao mà đủ ăn? Tri châu đại nhân và đám nhà giàu trong thành này phải nói khô cả miệng, bắt quá chỉ mượn được vài ba đấu gạo mà thôi, chẳng đủ để dùng. Hay, ngoại trừ lương thực thì được liệu cũng đã sớm không đủ rồi.”

Triệu Thanh Di khẽ thở dài, “Cũng không biết tới khi nào thì viện quân mới đến?”

Nói đến viện quân thì trong lòng của Thiện Binh cũng không chắc chắn, “Nếu để đô chưa được giải nguy thì làm sao có thể lo lắng cho thành Phúc Châu?”

Triệu Thanh Di không ngờ Thiện Binh lại ra tuyệt chiêu, một phá vỡ nghìn cân.

Thành Phúc Châu không còn lương thực mà đám nhà giàu trong thành không chịu quyên góp lương thực. Thiện Binh lập tức đập nát bát cháo loãng có thể soi ra mặt người, trực tiếp dẫn theo một đám binh sĩ bao vây mấy nhà giàu Phúc Châu, trực tiếp cướp đoạt, lục ra hơn một ngàn hai trăm vạn cân, lưu lại cho binh sĩ dùng, ngay cả dân chúng trong thành cũng được chia cho vài bữa ăn.

Triệu gia thăm nhất, nghe nói lương thực trong kho bị đoạt đến một hạt cũng không còn, Triệu Như Bách dùng Tổng đốc Chiết Mân Thiệu Xuân Hiểu để uy hiếp Thiện Binh, bị Thiện Binh đá một cước ra xa ba thước, bị nội thương, hộc ra hai ngụm máu, suýt nữa đã mất mạng già.

Tri châu đại nhân cơ hồ muốn khóc, nhìn Thiện Binh mà liên tiếp than thở, Thiện Binh nói, “Dương đại nhân yên tâm, hết thầy sẽ do mặt tướng gánh vác!”

Dương Thiện Như thở dài, “Thiện tướng quân nói như vậy là do bản phủ không có bản lĩnh. Cũng không thể trông mắt nhìn các tướng sĩ bạc đãi bao tử, không được ăn no thì làm sao có thể thủ thành.”

Thiện Binh khuyên Dương Thiện Như vài câu, lại lên tường thành an bài chiến sự.

Lúc trước Triệu Thanh Di chủ động xin giúp đỡ, Thiện Binh không thể cho phép, nhưng không ngờ cuối cùng Triệu Thanh Di thật sự ban đại ân cho Thiện Binh.

Triệu gia là thế tộc mấy trăm năm, đương nhiên có một chút cơ mật không muốn người biết.

Triệu Như Bách vội vã đoạt lấy chức tộc trưởng của Triệu Thanh Di, đã không làm thì thôi, một khi đã làm thì rất thẳng tay, thừa dịp này mà đuổi gia đình Triệu Thanh Di ra khỏi dòng họ. Nhưng Triệu Như Bách không phải chính hệ, cho dù Triệu Thanh Di đã giao ra đại quyền của tộc trưởng nhưng có một chút cơ mật do các đại tộc tương truyền bằng miệng từ đời này qua đời kia mà Triệu Như Bách không biết.

Trong tình hình bị hải tặc bao vây, Triệu Thanh Di mang theo thư thỉnh cầu chi viện của Thiện Binh mà bí mật ra khỏi thành Phúc Châu.

Triệu Thanh Di là người tinh tế, hẳn nghĩ rằng Thiện Binh đã sớm cầu viện Thiệu Xuân Hiểu, nhưng Thiệu Xuân Hiểu lại chậm chạp không chịu khởi binh, vì vậy Triệu Thanh Di bèn đến thẳng Giang Tây. Không vì lý do gì cả, mà chỉ vì tướng quân Giang Tây là Thiện Trác, chính là đường huynh đệ của Thiện Binh, cũng là biểu thúc của Triệu Thanh Di.

Tướng quân Giang Tây Thiện Trác, từ khi nhận được thánh chỉ của Hoàng Thượng lệnh cho Giang Tây gấp rút chi viện Chiết Mân. Sau khi thương nghị với tuần phủ Giang Tây thì hẳn lưu lại một số tướng sĩ để thủ thành, còn hẳn thì chuẩn bị thúc ngựa tiến đến Chiết Mân.

Không vì lý do gì cả, mà bởi vì huynh đệ của hắn đang thủ thành Phúc Châu.

Mà nay tình hình Phúc Châu thật sự rất xấu, Thiện Trác cũng biết rõ. Nay Thiệu Xuân Hiểu làm Tổng đốc Phúc Mân, có khi nào sẽ gây khó dễ cho huynh đệ của mình hay không?

Thiện Trác gấp rút lên đường, nửa đường thì gặp được Triệu Thanh Di.

Thiện Trác vừa nghe Triệu Thanh Di thuật lại thì lập tức mắng to Thiệu Xuân Hiểu trả thù cá nhân. Nay cũng bắt chấp việc tìm Thiệu Xuân Hiểu để phân phải trái, chỉ đành gấp rút vội vàng chạy đến thành Phúc

Châu. Triệu Thanh Di là một thư sinh, có bản lĩnh gan dạ như vậy cũng khiến người ta nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Mà nay Tổng đốc Hồ Quảng Trầm Đông Thư nhận được thánh chỉ thì cũng vội vàng khởi binh giải nguy cho Dương Châu.

Cho dù người Thát Đát và hải tặc mạnh cỡ nào thì mãnh hổ cũng không thể đấu lại đàn lang.

Lâm Vĩnh Thường tự nhận là người có ý chí kiên cường, nhưng trải qua gần hơn một tháng vượt mọi khó khăn gian khổ để thủ thành, khi hắn nhìn về phương xa thấy viện quân đang tiến đến thì cũng nhịn không được mà trong lòng mừng như điên, hai chân như nhũn ra, nếu không phải Vĩnh Định Hầu nhanh tay lẹ mắt kéo lấy Lâm Vĩnh Thường thì cơ hồ Lâm tổng đốc đã té phịch xuống đất một cách mất mặt rồi.

Vĩnh Định Hầu gấp rút nói, “Mọi chuyện trong thành nhờ Lâm đại nhân, ta dẫn người ra khỏi thành cùng quân Hồ Quảng giết giặc.”

Lâm Vĩnh Thường nghiêm mặt nói, “Hầu gia cứ đi đi, trong thành đã có ta.”

Vĩnh Định Hầu lập tức tập hợp tướng sĩ rồi ra lệnh, giơ roi ngựa lên, ra khỏi thành đại chiến. Chiến cuộc như một vở kịch đang ở thời khắc mang tính nghịch chuyển khi sắp kết thúc.

Lâm Vĩnh Thường vẫn đứng trên tường thành, nhìn binh mã đại chiến dưới thành, máu chảy thành sông. Trong không khí thi thoảng có gió lạnh lướt qua, dần dần xua tan mùi máu tanh.

Cuối cùng....cũng bảo vệ được thành Dương Châu.

Phạm Duy và Phùng Trật hiển nhiên cũng nhận được tin chiến thắng, vội vàng tiến đến chúc mừng nhau.

Sự lo lắng mấy ngày nay rốt cục được quét sạch, Lâm Vĩnh Thường cười ha ha, khuôn mặt tiêu tụy lại tràn đầy tinh thần, hỏi Phạm Duy, “Có thấy Từ đại nhân ở đâu không?”

Hiếm khi Lâm tổng đốc hỏi rõ ràng như vậy, Phạm Duy cười nhẹ, “Mấy ngày nay Từ đại nhân vẫn luôn ở doanh trại thương binh để hỗ trợ, chắc là hiện tại vẫn đang ở đó!” Ai chẳng biết tâm tư của Lâm tổng đốc, biết rõ còn cố hỏi, bày đặt màu mè làm cái gì nữa?

Lâm Vĩnh Thường đưa tay kéo vai của Phạm Duy rồi vừa cười vừa nói nhỏ, “Người thay bản đốc coi chừng một chút, hiểu chưa?”

Phạm Duy thấp giọng cười nói, “Vậy chúc Tổng đốc đại nhân mã đáo thành công.” Lâm tổng đốc không biết suy nghĩ thế nào mà lại làm thịt cả gia tộc nhà người ta, lúc này lại muốn trâu già gặm cỏ non theo đuổi tiểu cô nương nhà người ta! Thế mà cũng leo lên được chức vị này!

“Xú tiểu tử, dám lấy bản đốc ra đùa nữa à.” Đang là lúc đại thắng, Lâm Vĩnh Thường thoải mái sảng khoái, vỗ đầu của Phạm Duy một cái rồi xoay người dẫn theo thị vệ tùy tùng rời đi, vừa đi vừa giả vờ bày ra bộ dạng cảm thán, “Bao nhiêu tướng sĩ thụ thương hy sinh vì Hoài Dương, tin tốt như vậy thì bản đốc phải đích thân đi nói với bọn họ.”

Tướng đi rất giống một thanh niên đang vui vẻ nhảy nhót.

Đương nhiên bản thân của Lâm tổng đốc cũng không già.

Kỳ thật động tĩnh ở bên ngoài lớn như vậy, trong doanh trại thương binh cũng không thể không nghe thấy. Khi mọi người đang khe khẽ nói nhỏ thì Lâm Vĩnh Thường cười lớn rồi đi tới, “Viện quân đã đến, người Thát Đát đã lui, các huynh đệ yên tâm tịnh dưỡng, không cần lo lắng nữa, bản đốc ghi tạc công lao của mọi người vào lòng!”

Cả doanh trại đều hoan hỉ vui mừng!

Ngay cả đám người Trương thái y cũng tạm thời dừng công việc trong tay, lộ ra nụ cười mệt mỏi nhưng vui mừng.

Từ Doanh Ngọc và Đoàn Văn Thiển cũng nhìn nhau mà cười, trong khi Tiêu phu nhân lại hỏi một câu, “Lâm tổng đốc, Hầu gia của nhà ta đang ở đâu?”

“Hầu gia dẫn binh ra khỏi thành.”

Nằm trong dự kiến, Tiêu phu nhân gật đầu, cũng không nhiều lời.

Lâm Vĩnh Thường nhìn Từ Doanh Ngọc rồi đến trước mặt chào hỏi, nghiêm nghị đứng đắn nói chính sự, “Từ đại nhân, tuy rằng Hoài Dương của chúng ta đã thắng lợi, nhưng các tướng sĩ bị thương nhẹ thì có thể quay về doanh trại tịnh dưỡng, còn trọng thương thì phải phiền tới Thiện Nhân Đường của các vị một thời gian ngắn.”

Từ Doanh Ngọc cân nhắc rồi nói, “Nay Hoài Dương đã thắng trận, những doanh địa được dựng lên lâm thời đương nhiên cũng bị hủy bỏ. Các tướng sĩ bị trọng thương có thể ở đâu đây? Nếu bảo các đại phu đến quân doanh xem bệnh mỗi ngày thì rất bất tiện.”

“Bản quan đã suy nghĩ ổn thỏa rồi, bản quan sẽ dọn sạch vài tòa nhà phụ cận Thiện Nhân Đường cho các vị, thay đổi một chút, đặt vào thêm mấy cái giường thì các huynh đệ bị trọng thương có thể ở tạm nơi đó, cũng thuận tiện cho đại phu chẩn trị thương thế. Từ đại nhân thấy sao?” Lâm tổng đốc hỏi.

“Vâng nghe theo lời của Tổng đốc đại nhân.” Cách này không tệ lại thuận tiện, Từ Doanh Ngọc cũng không có lý do từ chối.

Lâm tổng đốc lại nói, “Lần này chi phí dược liệu và chữa thương cho các tướng sĩ thì Từ đại nhân cứ ghi nợ, đến lúc đó đến phủ Tổng đốc để thanh toán là được.”

“Hạ quan đã biết.” Từ Doanh Ngọc qua loa đáp, dược liệu là chính mình sử dụng của nha môn Tổng đốc, Thiện Nhân Đường bất quá chỉ là thay mặt xuất lực mà thôi. Bất quá Lâm Vĩnh Thường nguyên ý nói như vậy, đương nhiên là có lợi cho thanh danh của Thiện Nhân Đường, Từ Doanh Ngọc cũng sẽ không cố ý nói hoạch toẹt.

Từ Doanh Ngọc chiếm chút lợi, Lâm tổng đốc thấy sắc mặt của người ta hơi thoải mái một chút, nhin không được mà nhiều lời một câu, “Từ đại nhân chớ nên vì phủ Tổng đốc xuất bạc thì xem như có thể chiếm lợi, tuy rằng nha môn không giàu có nhưng cũng không thể khiến Thiện Nhân Đường lỗ vốn.”

“Hạ quan hiểu rõ.” Lâm Vĩnh Thường dài dòng không dứt, Từ Doanh Ngọc đã có chút mất kiên nhẫn.

Lâm Vĩnh Thường lại tiếp tục nhiều lời, “Vì chuyện ở Hoài Dương mà Từ đại nhân mệt đến tiêu tụy, bản quan thật sự không đành lòng, đành phải nói một tiếng, Từ đại nhân vất vả rồi.”

Cho dù Từ Doanh Ngọc là khúc cây thì cũng biết Lâm Vĩnh Thường đang cố ý, nén giận trong lòng, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Bản quan chỉ góp sức một chút mà thôi, nếu nói vất vả thì ở Hoài Dương này có người nào mà không vất vả cơ chứ? Hơn nữa, nếu chiến sự đã chấm dứt thì chắc là Lâm đại nhân rất bận rộn, bản quan không quấy rầy nữa.” Mụ nó, khổng lão phu tử đã nói cái gì, chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó nuôi! Hừ, e rằng khi Khổng phu tử nói những lời đó thì chưa từng thấy cái tên tiện nhân này! Bằng không chắc chắn sẽ sửa thành, chỉ có tiện nhân và tiểu nhân là khó nuôi!

Lâm Vĩnh Thường cũng thức thời, sợ chọc giận Từ Doanh Ngọc, ngược lại đi qua thăm hỏi đám người Trương thái y.

Từ Doanh Ngọc một bụng tức giận quay trở về phủ tướng quân cùng Tiêu phu nhân, tức đến mức khẩu vị cũng tăng lên, buổi tối ăn nhiều hơn một bát cơm!

Tiêu phu nhân thật sự buồn cười, “Lâm đại nhân ngày thường nhìn có vẻ chừng chạc, dù sao tuổi vẫn còn trẻ, cũng có một chút xúc nổi.”

“Tuổi trẻ cái gì?” Từ Doanh Ngọc nhẹ nhàng đáp, “Nghe nói Lâm đại nhân đã ba mươi lăm, từng tuổi này người ta đã làm tổ phụ mất rồi.”

“Ha ha ha.” Tiêu phu nhân nhin không được mà cười khế, “Lâm đại nhân chưa thành thân, lại có khả năng như vậy, nếu ở để đô thì không biết có bao nhiêu người tranh đoạt đâu.”

Đó là bọn họ không biết bản chất của cái tên tiện nhân này! Từ Doanh Ngọc oán thầm, đem chiếc đĩa đâm thủng đầu gà nướng trên đĩa.

Minh Trạng nhận được tấu chương của Lâm Vĩnh Thường.

Danh sách tướng sĩ hy sinh và tình hình các thôn trấn bị cướp bóc ở Hoài Dương, nói rõ tuần tự các chi tiết. Người chết thì an ủi, người sống thì khen ngợi.

Những việc này đều cần triều đình phải xuất bạc.

Tướng sĩ hy sinh trên sa trường sẽ được hỗ trợ với phí cao nhất, để đồ, Hoài Dương, Chiết Mân, Đại Đồng, với bốn nơi này thì Minh Trạng phải bỏ ra gần năm trăm vạn lượng bạc. Lại còn các công tác trùng tu, nay may mắn các thành trì lớn vẫn chưa bị tổn hại, các thôn trấn bị tổn hại có thể để các doanh trại quân đội gánh vác một nửa, triều đình gánh vác một nửa.

Cũng may hiện tại triều đình có ngân lượng, phí hỗ trợ được phát ra, cho dù biết đây là tiền bạc mà con cháu trong nhà phải bán mạng để có, nhưng dù sao vẫn hơn là không có. Nếu sinh vào thời kỳ loạn thế, chết oan mạng cũng là chuyện bình thường.

Ngân lượng, Minh Trạng chẳng những hào phóng chi bạc mà còn ra chỉ dụ tuyên cáo các nơi, dán lên bảng thông báo, phái người lớn tiếng đọc to, xác nhận rõ ràng mức ngân lượng được hỗ trợ. Phàm là các thôn huyện thành nhỏ bị cướp bóc đều được miễn thuế ba năm.

Chính sách này có thể xưng là anh minh.

Đến lúc này Minh Trạng cũng cảm thấy may mắn vì trước đây chiêu thương cảng Thiên Tân thì triều đình cũng có bạc nên mới có thể đánh được trận này. Mà sau trận chiến, triều đình xuất bạc có thể trấn an dân chúng. Có ăn có uống, thiên hạ coi như thái bình.

Ngay cả Triền Thiếu Hi cũng lên nói một tiếng, “Việc chiêu thương cảng Thiên Tân, bệ hạ đúng là anh minh nút trời.”

Không chỉ một mình Triền Thiếu Hi có suy nghĩ này, Từ Tam quen thuộc với công việc quản lý quốc khố còn cảm thán hơn hẳn Triền Thiếu Hi. Chẳng qua không kịp nịnh hót Hoàng đế bệ hạ thì Lâm Vĩnh Thường đã dâng tấu chương nêu rõ nguyên do vụ án Từ gia nửa đêm lên thiêu lương thảo, cùng với chứng cứ và cách xử trí tương ứng.

Gia đình Từ Tam là những người còn sót lại của Từ gia, số lượng không nhiều, xưa nay Từ Tam lại khéo ăn khéo nói, miệng lưỡi sinh hoa, lúc này lại lúng ta lúng túng không biết nói gì. Nói mà không có chứng cứ, hẳn cũng không thể bảo rằng Lâm Vĩnh Thường vu tội cho Từ gia, dù sao thì Lâm Vĩnh Thường đã nhanh tay thắng thường xử lý Từ gia. Những người đó cũng không thể đào mồ sống dậy để kêu oan. Mà lúc này Từ Tam quỳ gối trước mặt Minh Trạng, thành thật mà nói thì hẳn cũng không quá tin tưởng gia tộc hoàn toàn vô tội.

Chuyện ngu ngốc thế này có vẻ rất giống cách hành xử của gia tộc.

Tự cho là thế tộc lâu năm, là cường hào ác bá, lại không đặt ai vào trong mắt.

Lúc này người dám phóng hỏa thiêu lương thực, thật sự là chán sống rồi.

Từ Tam ủ rũ quỳ dưới đất, không nói được lời nào. Vừa không thỉnh tội, cũng không biện bạch vì gia tộc.

Minh Trạng xua tay, “Từ tướng đứng lên đi, chuyện thiêu quân lương cũng không phải do người làm, người quỳ làm gì?”

“Thần thật sự không có mặt mũi gặp bệ hạ.” Từ Tam xót xa nói.

“Nói như vậy để làm gì.” Minh Trạng nói, “Người là lão sư của trẫm, trẫm biết người trung thành. Ngay cả Bình Trung Bình Đường cũng là người có tài cán, cho dù như thế nào thì trẫm cũng không nghĩ vụ án này có liên quan đến người.”

Từ Tam an tâm một chút, hai hàng lão lệ trên mặt trượt xuống, quả thật không biết nên nói cái gì.

“Được rồi, Từ tướng đi làm việc đi. Trước tiên tính toán cụ thể triều đình phải xuất ra bao nhiêu ngân lượng.” Mặc dù Từ Tam là một người trung niên có dung mạo dễ nhìn nhưng nam nhân rơi lệ thật sự khó coi. Hơn nữa Minh Trạng nghĩ đến ngân lượng mà muốn bạc cả tóc, đau lòng muốn chết, cũng không còn

tâm tư đổ dành Từ Tam. Thấy Từ Tam muốn nói tiếp thì liền xen vào, “Lúc này chính là lúc cần Từ tướng, đừng nói cái gì giữ đạo hiếu hay không giữ đạo hiếu. Hay, người là người hiểu chuyện, vì sao lại sinh ra trong gia đình toàn người hồ đồ thế này.”

Không cần từ quan giữ đạo hiếu, Từ Tam quả thật cầu còn không kịp, rốt cục hấn cũng hoàn toàn an tâm. Thấy Minh Trạng quả thật không nghi ngờ hấn thì Từ Tam cảm thấy rất vui. Nhưng vừa nghe Minh Trạng nói những lời này thì trong lòng lại buồn bực. Đúng vậy, có ai giống hấn hay không, rơi vào một gia tộc toàn những kẻ lừa đảo. Từ Tam nhịn không được mà thở dài, “Thần vốn là thứ tử, chuyện trong nhà không đến phiên thần xen vào. Lại nhậm chức ở tận đế đô, hai mươi mấy năm chưa trở về. Nay gia tộc như thế nào thì thần thật sự không biết rõ. Nếu quả thật như lời của Lâm tổng đốc thì chỉ cầu bệ hạ khai ân cho phép thần phái người quay về Giang Nam thăm liệm cho bọn họ, cũng coi như làm tròn đạo hiếu và trách nhiệm.”

“Ừm, người đi đi.”

Tuy rằng Từ Tam được một câu của Minh Trạng, vì quốc gia mà không cần từ quan chịu tang.

Nhưng người xưa rất coi trọng đạo hiếu. Lúc trước chỉ có Vĩnh Định Hầu mới không cần từ quan chịu tang là vì đế đô đang lâm nguy, là bất đắc dĩ. Nay thiên hạ thái bình, Từ Tam người ham mê quan chức đến như vậy thì thật sự là trơ trẽn! Lúc này có rất nhiều ý kiến lên lút bàn luận về hành động của Từ Tam: Cho dù bệ hạ cố gắng giữ lại, không cần từ quan chịu tang, nhưng Từ tướng người là Đế sư, cũng nên làm gương cho văn sĩ thiên hạ chứ.

Cho dù bệ hạ cưỡng ép bắt phải ở lại thì người cứ thẳng thừng từ quan mà đi, như thế mới tỏ rõ khí khái của một văn sĩ.

Đúng là điên rồ!

Từ Tam thẳng thừng mặc kệ, hấn phải lẩn lộn ở quan trường gần ba mươi năm mới có được địa vị này. Không cần từ quan chịu tang là điều mà hấn cầu còn không kịp nữa là, nếu hấn thật sự ra về chết sống giữ đạo hiếu với Minh Trạng, mà Minh Trạng xưa nay là người chân thật, nói không chừng sẽ bắt Từ tướng giữ đạo hiếu cả nửa đời còn lại thì sao?

Lúc này không phải dễ dàng gì mà Hoàng thượng bảo hấn không cần từ quan chịu tang, Từ Tam cao hứng còn chưa kịp, nhưng vì phụ thân qua đời, hấn phải giả bộ bày ra dáng vẻ sầu bi lãnh đạm. Thân mình đã đủ khổ sở lắm rồi, vậy mà còn có một đám ngu ngốc hoặc là tiểu nhân nhảy ra đòi hủy tiền đồ của hấn, làm sao Từ Tam có thể vui cho được?

Khiến cho Từ Tam không được tự nhiên là lão sư Tiễn Vĩnh Đạo của hấn đích thân đăng môn, an ủi Từ Tam vài câu rồi thở dài, “Thuở nhỏ người chịu không ít đau khổ, nhưng con không nói cha sai. Còn nữa, người đã chết rồi. Hay, bảo ta nói thì nhà của người là thế tộc bao nhiêu đời, tuyệt đối sẽ không hồ đồ đến mức này. Nay bệ hạ tin tưởng người, Từ Tam, vì sao không nhân cơ hội mà đòi công đạo cho gia đình?” Trong lời nói có một chút ý tứ sâu xa.

Nếu Từ Tam còn tình nghĩa với gia tộc thì sẽ động lòng đối với lời đề nghị của Tiễn Vĩnh Đạo. Bất quá thật rõ ràng, Tiễn Vĩnh Đạo cũng không hiểu rõ đồ đệ của mình.

Nhất là từ khi Tiễn Vĩnh Đạo đến đế đô thì đã mất đi sự nhạy bén về tin tức.

Hiện tại xem ra lỗ hổng về tin tức cũng đã biểu hiện rõ ràng.

Cho dù Từ Tam nghĩ rằng cái tên khốn nạn Lâm Vĩnh Thường kia lừa gạt nữ nhi bảo bối của mình, nhưng cụ thể như thế nào thì còn phải chờ khuê nữ trở về mới biết. Chẳng qua bản thân Từ Tam rất tán thưởng Lâm Vĩnh Thường, hơn nữa Lâm Vĩnh Thường chính là tâm phúc của Hoàng thượng. Quan trọng là Từ Tam tuy không biết rõ những gì gia tộc đã làm, nhưng hấn lại rất rõ cái gọi là đức hạnh của gia tộc nhà mình.

Đừng nói là sự việc này trải qua nhiều ngày như vậy, cho dù gia tộc có oan uổng, nhưng theo bản lĩnh của Lâm Vĩnh Thường, đã có nhân chứng vật chứng, cho dù không có thì Lâm Vĩnh Thường cũng có thể tạo ra.

Lúc này tranh chấp với Lâm Vĩnh Thường là một hành động không sáng suốt.

Bất quá hiện tại đối mặt với ân sư của mình mà không phải những lời nhẹ dạ nông nổi. Từ Tam bảo trì phẩm hạnh của một vị đại quan, thấp giọng đáp lời, “Tiên sinh nói rất đúng, chẳng qua hiện tại học trò không có cách nào rời khỏi Hộ bộ, bằng không bệ hạ cũng sẽ không kiên trì giữ lại học trò. Còn nữa, vụ án của gia tộc không phải một sớm một chiều có thể điều tra rõ. Như ân sư đã nhắc nhở, lần này học trò đều phải những người tâm phúc, nếu có chỗ nào khả nghi thì học trò cũng nhất định sẽ không để gia tộc chịu oan.”

Từ Tam từng trải trong triều nhiều năm, leo lên được địa vị như hiện tại, lại là người có chủ kiến, há có thể để Tiễn Vĩnh Đạo lay động bằng vài ba câu, mở miệng mà không để lộ sơ hở. Tiễn Vĩnh Đạo cẩn thận nghe xong, phân biệt rõ ràng trong chốc lát rồi chuyển lời dăn dò, “Người nghĩ rất đúng, nếu có gì cần trợ giúp thì cứ phải người đến quý phủ của ta. Người không phải người ngoài, không cần khách sáo với ta đâu.”

Từ Tam liên tục tạ ơn.

Tiến Vĩnh Đạo còn nói thêm, “Lần này nghe nói Thanh Di lập chiến công cho Phúc Châu. Hầy, Thanh Di còn nhỏ, lúc trước khó tránh khỏi mà làm việc bất cẩn, không phân biệt nặng nhẹ. Các người là sư huynh đệ đồng môn, hẳn có tài, lại đang còn trẻ.” Nhấp một ngụm trà, Tiễn Vĩnh Đạo cảm thán, “Thiếu niên có ai mà không phạm sai lầm cơ chứ? Tri thác nặng cái, thiện mạt đại yên. Hầy, đáng tiếc ta tuổi già sức yếu, cũng chẳng biết ai ở trong triều. Người là sư huynh của hắn, Từ Tam, nếu Thanh Di có thể quay về thì phải nhờ người nói giúp vài ba câu mới được.” (Biết lỗi biết sửa không gì tốt hơn)

“Có chuyện gì thì tiên sinh cứ phân phó là được, ngài nói từ nhờ thật sự đã khiến học trò tổn thọ rồi.” Từ Tam nói một cách khiêm tốn, “Thanh Di cũng là sư đệ của học trò, tài học đầy bụng, bị đoạt mất công danh, không được trọng dụng thì cũng thật đáng tiếc. Nếu có cơ hội thì học trò chắc chắn sẽ giúp hắn xoay chuyển.”

Tính ra quan hệ này thật sự là rối như tơ vò.

Triệu Thanh Di và Từ Tam đều đọc sách ở Vạn Lý thư viện, Tiễn Vĩnh Đạo là người yêu tài năng, phàm là những ai biết viết văn chương, đọc sách tốt thì hắn đều thu làm môn đệ, kiếm đầy cả chậu. Tính ra Triệu Thanh Di và Từ Tam là sư huynh đệ đồng môn.

Nhưng kế tiếp Lâm Vĩnh Thường được Minh Trạm chọn làm chủ khảo, Triệu Thanh Di chính là Bảng nhãn của kỳ thi năm đó.

Lâm Vĩnh Thường là tọa sư, Triệu Thanh Di và Lâm Vĩnh Thường cũng có danh xưng sư đồ.

Mà Lý Bình Chu lại là chủ khảo kỳ ân khoa của Lâm Vĩnh Thường, Lâm Vĩnh Thường hoàn toàn là tự học thành tài, không có lão sư chính thức. Vì Lý Bình Chu càng ngày càng coi trọng hắn, lại đề bạt nhiều lần, cho nên quan hệ của hai người luôn rất tốt. Vì vậy Lâm Vĩnh Thường xem Lý Bình Chu là lão sư.

Kết quả thế nào, Triệu Thanh Di trở mặt, cáo trạng xuất thân của Lâm Vĩnh Thường có vấn đề. Đây chính là một điển hình học trò cáo trạng tọa sư, cho dù tọa sư không dạy người đọc sách biết chữ, nhưng theo quy củ quan trường, chỉ cần mang danh sư thì người phải kính trọng. Nhất là khi vị trí của người còn chưa ổn định.

Hành vi của Triệu Thanh Di chính là khi sư diệt tổ, bị người trong thiên hạ mắng là trơ trên.

Lúc ấy Triệu Thanh Di quả thật đã tạo nên không ít phiền toái cho Lâm Vĩnh Thường, mà ra tay giúp đỡ Lâm Vĩnh Thường chính là Từ Tam và Lý Bình Chu.

Lý Bình Chu là bụng làm dạ chịu, hẳn xem Lâm Vĩnh Thường như là người nối nghiệp.

Từ Tam giúp Lâm Vĩnh Thường đương nhiên cũng có suy tính của Từ Tam.

Lúc trước Tiễn Vĩnh Đạo thấy Từ Tam hoàn toàn không để ý tình đồng môn mà cực lực giúp Lâm Vĩnh Thường, không phải là hắn không nghĩ nhiều. Vì vậy Tiễn Vĩnh Đạo nhận không được mà hỏi thử, ngược lại Từ Tam lại thoải mái đồng ý.

Đối với thái độ thay đổi nhanh chóng như thế của Từ Tam thì cho dù là Tiễn Vĩnh Đạo cũng nhận không được mà đa nghi.

Từ Tam thật sự giúp Triệu Thanh Di nói vài câu lời hay ý đẹp, nhất là khi tướng quân và tri phủ thành Phúc Châu liên danh dâng tấu chương, đối với việc Triệu Thanh Di xả thân ra khỏi thành tìm viện quân đã khiến Minh Trạh nhìn bằng ánh mắt khác.

Nhìn không được mà cảm thán một câu, “Triệu Thanh Di lúc trước vu oan cho Lâm Vĩnh Thường, nay lại có thể lập công. Có tội thì trị, có công thì thưởng, lần này trẫm lại không biết nên thưởng cho hắn như thế nào?”

Từ Tam cân nhắc đến việc cứu Triệu Thanh Di cũng không phải vì điều gì mà là vì Triệu Thanh Di có thù oán với Lâm Vĩnh Thường, Lâm tổng đốc nhà người không nể tình Từ gia ta đây mà lại thẳng tay chém đầu cả nhà Từ gia, Từ Tam ta cũng không phải dễ khinh thường. Đương nhiên Từ Tam cầu tình giúp Triệu Thanh Di cũng không phải thỉnh cầu một cách trực tiếp, bởi vì người có nhiều nội tâm sẽ suy nghĩ sâu xa, Từ Tam nói ngược lại, “Lôi đình vũ lộ đều là quân ân, tuy Triệu Thanh Di có công nhưng cũng không đáng giá để bệ hạ phải khó xử. Cứu dân cứu quốc là bản sắc của con người.” (sấm sét mưa sương đều là ân huệ vua ban)

Không thể không nói Từ Tam bắt đúng mạch của Minh Trạh, Minh Trạh nhướng mày nhìn Từ Tam một cái rồi cười nói, “Cũng không phải ai cũng có bản sắc như vậy, giống như đám nhà giàu thành Phúc Châu, thấy dân chúng tướng sĩ chịu đói mà ngay cả một hạt gạo cũng luyến tiếc không muốn giao ra. Nếu không phải Thiện Bình quyết đoán thì thành Phúc Châu có còn hay không cũng rất khó nói.”

Từ Tam không lên tiếng, Minh Trạh suy nghĩ, “Tài học của Triệu Thanh Di không tệ, trùng hợp hiện tại đang cần người biên soạn sách. Để hắn đến để đồ cùng biên soạn đi.”

Ngự sử Tống Châu Ngọc nhắc nhở, “Bệ hạ, nay Triệu Thanh Di đang chịu tang.”

Minh Trạh chậm rãi ừm một tiếng, “Như vậy để hắn mãn hạn tang thì sẽ đến để đồ.”

Tống Châu Ngọc nắm bắt cơ hội, lập tức tiến thêm một bước, “Triệu Thanh Di là một thư sinh bình dân được bệ hạ thương cảm như vậy. Từ tướng là Tướng quốc đương triều, là Đế sư của bệ hạ, nay phụ mẫu của Từ tướng đều qua đời, theo lễ pháp thì phải từ quan giữ đạo hiếu để làm tròn bốn phận. Vì sao bệ hạ không toại nguyện tấm lòng hiếu thảo của Từ tướng?”

Lời này của Tống Châu Ngọc vừa vang lên thì có không ít người hòa vào phụ họa.

Cũng không phải người khắp thiên hạ đều tôn sùng hiếu nghĩa, mà thật sự là vì có không ít người đang ngắm nghía cái ghế Hộ bộ Thượng thư của Từ Tam, chờ hắn xuống đài để thay thế.

Từ Tam ngầm nghiêng rằng, chỉ hận không thể nhào qua cắn chết Tống Châu Ngọc ngay lập tức.

Tống Châu Ngọc nói công khai giữa triều, cũng có người muốn giúp Từ Tam bác bỏ, nhưng phụ mẫu đều đã qua đời, từ quan giữ đạo hiếu vốn là đạo lý hiển nhiên. Vì vậy cho dù có người muốn nói nhưng trong lúc nhất thời lại không biết nên nói như thế nào.

Lúc này Phương Thận Hành lại bước ra khỏi hàng ngũ, “Bệ hạ, nay đại chiến vừa chấm dứt, phải sửa sang lại tất cả. Từ đại nhân là tôn sư Hộ bộ Thượng thư, quen thuộc việc trong Hộ bộ, giờ khắc này vẫn nên lấy quốc sự làm trọng.”

Vì sao Phương Thận Hành dám lên tiếng, cũng không phải hắn có quan hệ thân mật với Từ Tam. Mà chủ yếu là vì thanh danh của Phương Thận Hành đã rất xấu, hắn cũng không sợ bị người ta tiếp tục mắng chửi.

Hiện tại Phương Thận Hành một lòng một dạ đi theo Minh Trạh, may là hắn vô cùng thông minh. Phương Thận Hành từng phụng lệnh quản lý đám đạo sĩ luyện đan hết ăn lại uống, khiến cho hắn có cơ hội gần gũi tiếp xúc với Minh Trạh, vì vậy có thể thấu hiểu Minh Trạh trên một mức độ nhất định.

Minh Trạh là người nào?

Không chỉ là vua của một nước

Ở trong lòng Phương Thận Hành thì Minh Trạh hoàn toàn là một vị quân vương có trí tuệ hiếm thấy.

Những chuyện như phụ mẫu qua đời, từ quan giữ đạo hiếu, với sự thánh minh của Hoàng thượng và sự khôn khéo của Từ tướng, hai người này cũng không phải kẻ ngốc, làm sao mà có thể không nghĩ ra cơ chứ? Nhưng đến tận hiện tại mà Từ tướng vẫn đang đứng giữa triều, chuyện này chứng minh điều gì?

Ắt hẳn Từ tướng đã sớm xem thử ý tứ của Hoàng thượng, là Hoàng thượng không cho từ quan chứ không phải Từ tướng không tuân thủ đạo hiếu.

Nếu Hoàng thượng đã không cho Từ tướng từ quan chịu tang thì Phương Thận Hành hẳn sẽ đi cùng Hoàng thượng.

Vì vậy Phương Thận Hành đơn thân độc mã bước ra biện hộ cho Từ Tam.

Quả nhiên Minh Trạng lập tức dựa vào lời của Phương Thận Hành mà thuận thế nói, “Thận Hành nói rất đúng, hiện tại Hộ bộ không thể nào vắng Từ Tam. Đối người mới thì trầm dìm không quen. Tạm thời miễn từ quan chịu tang đi, hiện tại chiến sự mới chấm dứt, còn rất nhiều việc cần xử lý. Hơn nữa Từ gia ở Hoài Dương đang bị hiềm nghi vì tội phản quốc, đương nhiên là vô can với Từ tướng. Từ gia ở Hoài Dương mang tội mà còn phải giữ đạo hiếu nữa hay sao? Giữ đạo hiếu gì ở đây?”

“Những kẻ vô pháp vô thiên như vậy thì có xứng cho người ta giữ đạo hiếu vì bọn họ hay không?”

146. Chương 146

Sở dĩ Từ gia được ghi danh vào sử sách không phải chỉ vì bọn họ cấu kết phỉ tặc mà còn vì lén thiêu quân lương, tội ác tày trời.

Mặc dù ở thời cận đại thì những gì Từ gia đã làm chỉ có con đường chết. Nhưng nếu tính theo lịch sử mệnh mông rộng lớn thì tuy rằng Từ gia phạm tội tày trời, nhưng chỉ bấy nhiêu đó thì thật sự chẳng tính là gì. Chỉ là muối bỏ biển mà thôi, còn không đến phiên Từ gia làm thối cả lịch sử đâu.

Sở dĩ Từ gia khiến các sử gia hứng thú ghi lại đoạn lịch sử này là vì có nguyên do khác. Chính là vì bọn họ đã mở ra một tiền lệ giữ đạo hiếu mới trong lịch sử: Những kẻ phạm tội ác tày trời thì con cháu không cần giữ đạo hiếu.

Đây là danh ngôn của Võ hoàng đế.

Đương nhiên lời nói của Võ hoàng đế đã được sử quan dịch lại rất văn nhã. Cụ thể lúc ấy Võ hoàng đế nói thế nào thì đều có người ghi lại, tỷ như rất nhiều năm về sau Phương Thận Hành vì xuất bản quyển sách tham những mà dùng giọng điệu cụ thể của một đương sự để tái hiện hoàn chỉnh đoạn lịch sử này.

Nhưng hậu nhân lại tưởng rằng Phương Thận Hành vì quyển sách của mình mà sử dụng ngòi bút lệch lạc, khuếch đại sự thật lịch sử, bị hiềm nghi là bôi đen hình tượng xán lạn của Võ hoàng đế.

Bởi vì trong lịch sử có ghi lại một chi tiết, trong cuộc đời của Võ hoàng đế, ngoại trừ biết cách trị quốc, yêu dân như con thì hẳn còn tinh thông âm nhạc, từng có một đế vương khúc nổi tiếng lưu danh đời đời. Mà các sử gia sau này đều nghĩ rằng Võ hoàng đế có học thức và ánh mắt thuộc hàng đệ nhất, cho nên Võ hoàng đế không có khả năng sẽ nói ra những lời thô lỗ như Phương Thận Hành đã miêu tả trong sách.

Sách này của Phương Thận Hành tuy rằng được xuất bản với số lượng cực kỳ không tệ, nhưng bởi vì quyển sách này mà hẳn gặp rắc rối không nhỏ, còn bị gọi vào Thận Hành ti để uống trà vài lần.

Đương nhiên chuyện này nói sau, tạm thời không nhắc đến.

Phương Thận Hành là nhân vật khiến người ta phải tranh luận, trong triều không có bao nhiêu người coi trọng hắn.

Tên tiểu nhân này lúc trước tiến cử đạo sĩ luyện đan cho Hoàng thượng, sau này chứng minh đám đạo sĩ quả nhiên là những kẻ lừa đảo.

Lúc ấy có triều thần muốn truy cứu trách nhiệm tiến cử lung tung của Phương Thận Hành. Bất quá tiểu tử này thật may mắn, được Hoàng thượng che chở, ngược lại từ Cấp sự trung chuyển thành Ngự sử, tuy rằng đều là hàng ngũ phẩm nhưng tiền đồ của Ngự sử đương nhiên tiến xa hơn Cấp sự trung.

Điều này chứng tỏ Hoàng thượng vẫn chưa chán ghét tên tiểu nhân này.

Có Hoàng thượng che chở, Phương Thận Hành lại thận trọng từ lời ăn tiếng nói đến cử chỉ hành động, tuyệt đối không lộ nhược điểm ra ngoài. Trong lúc nhất thời, cho dù có thần tử chính trực muốn trị tội hắn thì cũng tìm không được chứng cứ, đành phải để mặc tặc tử đứng trong triều như thế.

Hơn nữa, trong chuyện giữ đạo hiếu của Từ Tam, Phương Thận Hành giống như châu chấu, vội vàng nhảy ra nói dài dòng vài câu khiến người ta chỉ hận không thể cắt lưỡi của hắn.

Trong đó bao gồm Tả Đô ngự sử Vương Duệ An: Thượng cấp của Phương Thận Hành.

Tan triều, Vương Duệ An là đại quan, đi phía trước, Phương Thận Hành đương nhiên đi phía sau. Vương Duệ An phá lệ gọi Phương Thận Hành đến bên cạnh, chậm rãi nói, “Thận Hành, từ khi đến Ngự sử đài thì người đặc biệt tích cực thì phải.”

Phương Thận Hành cười tủm tỉm, “Cũng do đại nhân chỉ bảo. Chẳng phải đại nhân thường nói Ngự sử đài là nơi biểu dương khí tiết chính trực, tuyên dương chân lý trên đời hay sao? Không có gì mà không thể nói. Bệnh vực kẻ yếu, xem ác như thù. Hạ quan vẫn ghi tạc trong đầu những lời đại nhân đã chỉ bảo.”

Con mụ người!

Từ Tam yếu chỗ nào?

Vương Duệ An cơ hồ muốn rống giận một câu. Hắn cũng không nói Từ gia ở Hoài Dương vô tội, nhưng cho dù Từ gia ở Hoài Dương có phạm tội ác tày trời thế nào thì đó cũng là gia tộc của Từ Tam.

Con không chê phụ mẫu khó, chó không chê chủ nghèo.

Chẳng lẽ vì phụ thân mang tội mà không thể nhận phụ thân, không giữ đạo hiếu cho phụ thân hay sao?

Vương Duệ An cực kỳ không ủng hộ quan điểm này của Minh Trạm.

Hắn cũng muốn tranh luận một phen ngay tại đương triều, chẳng qua lần này người Thát Đát xâm nhập lãnh thổ, triều đình tổn thất rất lớn, Hoàng thượng nhất định đang ngạt thở, mà chuyện Từ gia ở Hoài Dương gây nên cũng chẳng khác gì tội phản quốc.

Hầy, tuy rằng Vương Duệ An không tán thành Minh Trạm không cho Từ Tam từ quan chịu tang, nhưng Vương Duệ An cũng không muốn bệnh vực cho Từ gia ở Hoài Dương.

Hắn còn chưa tính toán sẽ nói thế nào cho tốt thì Minh Trạm đã vung tay áo rời bãi triều.

Trong lòng của Vương đại nhân có chuyện không thể nói ra, bỏ lỡ thời cơ, một bụng khó chịu, vì vậy bèn trút lên đầu của Phương Thận Hành.

Nào ngờ Phương Thận Hành bẩm sinh luôn trưng ra khuôn mặt tươi cười, không quan tâm người bày ra sắc mặt thế nào, châm chọc đả kích ra sao, hắn sẽ hoàn toàn thu nhận, vẫn mỉm cười tủm tỉm nhìn người, bộ dạng ngốc nghếch không hay không biết chuyện gì. Hầy, có câu đưa tay đánh người, không ai nở đánh trên mặt người đang nở tươi nụ cười.

Vương đại nhân thấy tư thế như vậy của Phương Thận Hành thì đành dè nén cơn giận dữ đang trỗi dậy trong lòng, thật sự là buồn bực. Không nhìn gương mặt tươi cười của Phương Thận Hành nữa, Vương đại nhân cảm thấy rất bực bội, bèn phát tay áo rời đi.

Cũng buồn bực giống Vương đại nhân là môn sinh đặc ý của Vương đại nhân: Tổng Châu Ngọc.

Tổng Châu Ngọc là do Vương đại nhân đích thân lựa chọn đến Ngự sử đài, cũng là một tiểu tử cương trực công chính, tuổi còn nhỏ nhưng lại rất nhiệt tình.

Tuy nhiên lúc này tâm tư của Tổng Châu Ngọc cơ hồ giống y như Vương đại nhân.

Đường thấy cái tên Tổng Châu Ngọc nghe có vẻ phú quý, châu ngọc châu ngọc, như châu như ngọc.

Bất quá cái tên này không hợp với hiện thực.

Tổng Châu Ngọc không cao, cũng chỉ khoảng trên dưới một thước bảy, bộ dáng gầy nhom, cũng chẳng cao hơn Minh Trạ̣m được mấy. Bất quá Minh Trạ̣m cho rằng mình còn rất trẻ, ít nhất cũng còn năm năm để tăng trưởng, tính theo thuyết di truyền thì Minh Trạ̣m cho rằng bản thân mình về sau tuyệt đối không thấp hơn một thước bảy mươi tám. Đương nhiên đây chỉ là lời của Minh Trạ̣m, ngoại trừ Hà Ngọc thì chẳng ai chịu tin.

Mà Tổng Châu Ngọc hiện tại đã qua hai mươi lăm tuổi, vóc người vẫn cứ như vậy. Hẳn xuất thân từ hàn môn, bằng tuổi này mà có thể đến Ngự sử đài làm ngũ phẩm Ngự sử hoàn toàn là vì nhờ phẩm chất rất tốt. Lúc trước khi Lâm Vĩnh Thường làm Ngự sử cũng nổi tiếng là thanh liêm, đến phiên Tổng Châu Ngọc thì càng vang danh. Nghe nói Tổng Châu Ngọc từ khi làm Ngự sử đến nay chưa từng thu quá năm trăm đồng lễ vật.

Chính là vì có phẩm chất tốt như vậy nên Vương Duệ An đặc biệt coi trọng Tổng Châu Ngọc, thậm chí muốn làm cho Tổng Châu Ngọc trở thành Lâm Vĩnh Thường thứ hai.

Nhưng đáng tiếc tuy rằng Tổng Châu Ngọc có học thức không tệ nhưng trên phương diện chính trị thì hoàn toàn không thể sánh bằng Lâm Vĩnh Thường. Mấy lần dâng tấu chương gần đây hẳn đều bại bởi Phương Thận Hành.

Tổng Châu Ngọc hoàn toàn không phải ghen tị ý kiến của Phương Thận Hành được Hoàng thượng xem xét, còn đề nghị của mình thì bị gác lại. Tổng Châu Ngọc đau lòng là vì Hoàng thượng không làm theo quy củ, cứ như vậy mọi người nhất định sẽ không tuân theo lễ pháp. Lễ nghi suy sụp, quốc gia mất trật tự, dân chúng không được ước thúc đầy đủ. Cứ trường kỳ như thế thì làm sao lại không khiến người ta lo lắng cho được?

Đi nhanh vài bước, đây là lần đầu tiên Tổng Châu Ngọc tiếp cận Phương Thận Hành, hơi mím môi, đối mặt với người có thanh danh cực thối trong triều đình là Phương Thận Hành thì Tổng Châu Ngọc nhất thời lại không nói nên lời.

Khóe mắt của Phương Thận Hành thoáng nhìn thấy Tổng Châu Ngọc đang nhanh chóng bước đến, nghĩ rằng Tổng Châu Ngọc vì bị mất mặt khi lâm triều, muốn tìm hấn để tính sổ, hẳn bèn vội vàng nhanh hơn một bước, vươn tay ra ôm lấy thắt lưng của Tổng Châu Ngọc, kéo người ta đến bên cạnh mình, làm ra bộ dáng huyênh đệ thân thiết, thấp giọng khuyên nhủ, “Tổng đại nhân, chớ giận chớ giận, đừng động thủ kéo thắt lễ!”

Tổng Châu Ngọc chưa kịp nói gì thì đã bị Phương Thận Hành kéo đến bên cạnh, lại nghe Phương Thận Hành nói những lời này thì nhất thời tức giận, buồn bực nói, “Người buông ra, ta chỉ muốn nói tới nay người có rảnh hay không, ta mời người đi uống rượu.”

Phương Thận Hành ngẩn ngơ, trầm nghĩ, Tổng ngốc tử xưa nay chướng mắt hẳn, bọn họ từng đối đầu nhiều lần, đều là Phương Thận Hành đoán đúng thánh ý. Nay không biết tên ngốc này suy nghĩ thế nào, định hạ độc vào rượu cho hẳn hay sao?

Cái đầu tiểu nhân suy nghĩ một hồi, Phương Thận Hành lại cảm thấy tên ngốc này rất được Vương đại nhân yêu thích, nếu có thể tạo quan hệ tốt với hẳn, đi đường vòng cứu nước thì cũng sẽ có cơ hội lấy lòng Vương đại nhân.

Nghĩ như vậy, Phương Thận Hành cười tủm tỉm, đồng ý, “Làm sao dám để Tổng đại nhân tổn kém, buổi tối ở Hạnh Hoa lâu, không gặp không về.”

“Đừng. Người đến nhà ta đi, ta có việc muốn nói với người.” Tổng Châu Ngọc chỉnh trang lại tay áo quan bào cho ngay ngắn.

Phương Thận Hành đương nhiên mỉm cười đồng ý.

Minh Trạ̣m bãi triều trở về dùng bữa thiện.

Cùng Nguyễn Hồng Phi nói ra suy nghĩ thối nát của mình, “Cái tên đồn mạt Lâm Vĩnh Thường, lúc trước ta giao bảo kiếm của Thái tổ cho hẳn vậy mà hẳn dám để mất, kiểm kĩa không chỉ là bảo bối vạn kim đầu.

Chẳng những để mất mà còn không nói rõ trong tấu chương với ta, người nói thử xem, có phải hẳn định giả tạo bảo kiếm để lừa ta hay không?” Nếu Lâm Vĩnh Thường thật sự để mất thì cho dù Lâm Vĩnh Thường dùng một trăm năm bồng lộc cũng đền không được, đúng là quá lỗ.

Nguyễn Hồng Phi xưa nay coi trọng việc ăn không nói, ngủ phải im, bắt quá hiện tại ở cùng Minh Trạ thì những quy củ này không thể dụng đến. Minh Trạ là một tên lảm mồm, mỗi ngày cứ lải nhải dong dài, ngay cả nhắm mắt ngủ mà cũng nói mớ linh tinh. Nếu không để Minh Trạ nói chuyện thì hẳn có thể nghen chết, hơn nữa mỗi khi Nguyễn Hồng Phi góp ý thì Minh Trạ sẽ ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế bừng bừng, bộ dáng đầy chân lý, lập tức nói, “Hạ độc cam cho ta mười mấy năm, bây giờ còn bảo ta nhin nói, cái đồ vô lương tâm.”

Cứ như thế vài lần, Nguyễn Hồng Phi đành tùy ý để Minh Trạ lảm ỉ.

Dần dà Nguyễn Hồng Phi đã quen với cái thói lảm mồm của Minh Trạ, thi thoảng Minh Trạ không ở bên cạnh thì Nguyễn Hồng Phi lại cảm thấy không quen với sự thanh tĩnh dị thường như vậy. Đường nhiên chuyện này Nguyễn Hồng Phi sẽ không nói với Minh Trạ, để tránh cho Minh Trạ nổi cơn tự mãn!

Nghe Minh Trạ nói như vậy, Nguyễn Hồng Phi gấp bánh bao nhân đậu vào chiếc đĩa bằng sứ men xanh mạ vàng trong tay Minh Trạ, thuận miệng nói, “Người lo lắng quá mức rồi, người phải nghỉ ngơi đi về đến bên cạnh Lâm Vĩnh Thường, lại có Phạm Duy và Phùng Trật bí mật báo cáo. Lâm Vĩnh Thường cũng không phải kẻ ngốc, làm sao mà lại không biết? Nếu hẳn không nói thì nhất định là không mất. Thanh kiếm kia cũng không phải có thể dễ dàng giả tạo. Hẳn nghèo rớt mồng tơi, cũng chẳng có đủ ngân lượng để làm đâu. Mà cho dù có ngân lượng thì cũng tìm không ra mấy viên bảo thạch để gắn vào.”

Nhắc đến đây thì Minh Trạ lại nghĩ đến chuyện lúc trước, trừng mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi, “Lúc trước còn giả vờ không biết, cái tên đại lừa đảo này. Hừ, chẳng phải lúc ở Đông cung người đã dạy hẳn đọc sách hay sao? Đừng viện cớ đã nhiều năm mà qua loa tắc trách với ta! Ngay cả hai mươi năm trước chỉ gặp mặt một lần lúc Cấp Mộc Nhĩ còn bé như hạt đậu vậy mà đến khi lớn lên người vẫn có thể nhận ra, trong khi Lâm Vĩnh Thường mà người lại nhận không được?”

Nguyễn Hồng Phi thản nhiên mỉm cười, hoàn toàn phớt lờ, “Ta muốn để phần ân tình này cho người, bằng không nếu ta trước tiên nói toạc ra thân phận của hẳn, tuy rằng hẳn sẽ nhận ân tình của người, nhưng chỉ nghĩ rằng là người rộng lượng. Vì vậy tốt nhất là không nói, xem như là ta không nhận ra hẳn.”

“Về sau không cho phép người gạt ta nữa.” Minh Trạ xì xụp húp cháo gà.

Nguyễn Hồng Phi cảm thấy bất đắc dĩ, “Người nói thử xem, chẳng lẽ đời trước không được ăn cái gì hay sao, ăn uống nhỏ tiếng một chút đi.”

Minh Trạ nhìn Nguyễn Hồng Phi bằng nửa con mắt, bĩu môi một cái, tiếng xì xụp càng to hơn.

Ở đây Minh Trạ lải nhải nhắc đến bảo kiếm gia truyền của tổ phụ hẳn, thật sự Lâm Vĩnh Thường đánh mất. Bên kia cũng có người vì bảo kiếm mà phát sầu, người này chẳng phải ai khác mà chính là người ngụ tạo chứng cứ cùng Lâm Vĩnh Thường, Vĩnh Định Hầu.

Lúc trước là người Thát Đát sắp đến, Hoài Dương không có Lâm Vĩnh Thường thì không được, lại có Từ Doanh Ngọc thuyết phục Vĩnh Định Hầu cả buổi, bèn cùng Lâm Vĩnh Thường lừa gạt An Định Hầu chưa từng gặp qua bảo kiếm của Thái tổ.

Nay chiến tranh đã chấm dứt.

Vĩnh Định Hầu xưa nay trung thành với triều đình, việc này liền trở thành một cái gai trong lòng của hẳn. Hẳn thật sự không biết nên nói thế nào với triều đình.

Hơn nữa lần này cùng Lâm Vĩnh Thường liên thủ hộ thành, tài cán và nhân phẩm của Lâm Vĩnh Thường thế nào thì Vĩnh Định Hầu có thể nhìn thấy rõ ràng, hơn nữa với giao tình xưa nay, Lâm Vĩnh Thường thật sự là một vị quan tốt hiếm có, nhưng Vĩnh Định Hầu cũng không thể vì vậy mà lừa gạt triều đình.

Thật sự bất an, Vĩnh Định Hầu còn định đặc biệt đi tìm Lâm Vĩnh Thường, đại khái tính nói: Huynh đệ à, người đi tự thú đi. Thành thật sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị. Ta sẽ dâng tấu chương

giúp người cầu tình, trùng hợp hiện tại thừa dịp người còn lập một chút công trạng, nói không chừng Hoàng thượng sẽ cao hứng xá tội cho người.

Lâm Vĩnh Thường mỉm cười, thản nhiên nói, “Việc này ta đã dâng mật tấu cùng với vụ án của Lương Đông Sơ cho Thánh thượng.”

Lúc này Vĩnh Định Hầu mới thoáng yên lòng, nghiêm mặt nói với Lâm Vĩnh Thường, “Lâm đại nhân, nếu có chỗ nào cần bản hầu thì cứ nói thẳng.”

“Đa tạ Hầu gia.”

“Chúng ta là huynh đệ, không cần khách sáo như vậy đâu.” Vĩnh Định Hầu vỗ vai Lâm Vĩnh Thường.

Sau khi trải qua trận chiến này thì Lâm Vĩnh Thường và Vĩnh Định Hầu trở thành bằng hữu tương giao tâm đầu ý hợp.

Bạch thủ như tân, khuynh cái như cổ. (Quen nhau đến bạc đầu mà như mới quen, nghiêng lòng chào nhau như người đã quen biết từ lâu)

Có khi giao tình giữa người với người chính là như vậy.

Hà Thiên Sơn là người ngay thẳng hiếm thấy. Tuy rằng Lâm Vĩnh Thường đa mưu túc trí nhưng lại biết giữ thanh liêm, phẩm tính rất tốt, không tham ô không nhận hối lộ, lại rất tài cán. Có qua có lại, liền trở thành tâm đầu ý hợp.

Lâm Vĩnh Thường và Hà Thiên Sơn thân quen, vì vậy hắn thường xuyên ghé thăm quý phủ của Hà Thiên Sơn, thỉnh thoảng sẽ ở lại dùng bữa.

Lâm Vĩnh Thường chẳng những gọi huynh xưng đệ với Hà Thiên Sơn mà ngay cả Tiêu phu nhân cũng được hắn gọi là tẩu tử, kêu thật thân thiện, ai mà không biết thì sẽ nghĩ rằng Lâm Vĩnh Thường là thân đệ đệ của Hà Thiên Sơn. Còn có Hà Hoan lúc trước dính vào vụ án với Đoàn thị, Lâm Vĩnh Thường là ân nhân cứu mạng của hắn, mặc dù Lâm Vĩnh Thường không lớn hơn Hà Hoan bao nhiêu tuổi. Bất quá Lâm Vĩnh Thường rất biết ngụy trang, thường xuyên bày ra bộ dáng trưởng giả đức cao vọng trọng, địa vị của hắn cũng cao quý, vì thế Hà Hoan liền xưng là thế thúc cho tương xứng.

Không chỉ như thế, tỷ như đám người Trương thái y và Đoàn Văn Thiển đều bị Lâm Vĩnh Thường lấy lòng.

Đương nhiên Lâm tổng đốc không phải dùng bạc để hối lộ, với trí tuệ của Lâm tổng đốc, xưa nay rất khinh thường thủ đoạn hạ đẳng này. Đầu tiên là thu dọn vài tòa nhà lớn để đám binh sĩ trọng thương vào ở, sau này Lâm Vĩnh Thường cũng giao luôn mấy tòa nhà này cho Thiện Nhân Đường, còn chu đáo đề xuất, “Bệnh nhân ở thành Dương Châu thì không sao, nhưng nếu có bệnh nhân ở phương xa ngưỡng mộ danh tiếng của Thiện Nhân Đường mà đến, thứ nhất nếu ở khách điểm thì chi phí rất cao, thứ hai bệnh nhân có bệnh trong người, có lẽ khách điểm cũng không muốn cho thuê phòng. Dọn ra mấy tòa nhà như vậy, mỗi phòng đặt vài chiếc giường cho bệnh nhân bệnh nặng từ xa đến đây ở lại. Cũng không phải là không thu bạc, tóm lại là phải rẻ hơn khách điểm thì mới tốt. Trương thái y thấy thế nào?”

Trương thái y không ngờ mấy tòa nhà lớn này lại là cho Thiện Nhân Đường trường kỳ sử dụng, nhất thời vui mừng đến dựng cả đuôi lông mày, “Đa tạ Lâm đại nhân, hạ quan cũng đang có ý này, cử chỉ này của Lâm đại nhân thật sự là vừa ban ân huệ vừa giúp dân chúng tiện nghi.”

Lâm Vĩnh Thường mỉm cười khiêm tốn, “Không đáng là gì cả, Thiện Nhân Đường đã tương trợ cho dân chúng rất nhiều trong chiến sự vừa qua, bản quan cũng hy vọng có thể vì dân chúng mà làm chút chuyện nhỏ.”

“Nghe nói Trương đại nhân thu nhận Đoàn đại phu làm đồ đệ, Đoàn đại phu làm việc cẩn thận chu đáo, đúng là một nhân tài.” Lâm Vĩnh Thường nói, “Chiến sự lần này, bản quan đã thỉnh công cho Thiện Nhân Đường.”

Ngụ ý là có một phần của Đoàn Văn Thiển.

Kỳ thật hành động của Lâm Vĩnh Thường có công lẫn tư. Thứ nhất là Đoàn Văn Thiển không ngại cùng các đại phu cứu giúp thương binh, quả thật bỏ rất nhiều công sức, khiến người ta nhìn bằng cặp mắt khác

xưa. Thứ hai là mấy năm nay Đoàn Văn Thiển đã trải qua bao nhấp nhô, làm cho người ta phải cảm thán, có thể giúp một chút thì Lâm Vĩnh Thường sẽ thuận tay giúp một chút. Thứ ba, Đoàn Văn Thiển và Từ Doanh Ngọc là bạn tâm giao, tình cảm của hai người rất tốt.

Làm một việc được ba lợi ích, làm sao Lâm tổng đốc có thể bỏ qua cho được?

Lâm Vĩnh Thường dứt lời, Trương thái y lại tiếp tục tạ ơn Lâm Vĩnh Thường. Bản thân của hắn vốn quen với cuộc sống đạo gia, nếu không phải bị Minh Trạm lừa gạt thì cũng sẽ không tiếp tục tiến vào Thái y viện. Hắn không thêm để ý đến công lao hay không có công lao. Chẳng qua Đoàn Văn Thiển thân là nữ tử, muốn đặt chân ở nơi đây cũng không phải chuyện dễ, có thể được triều đình khen ngợi là một việc cực kỳ có lợi cho Đoàn Văn Thiển.

Lâm Vĩnh Thường có thể nhắc đến Đoàn Văn Thiển trong tấu chương thỉnh công đã khiến Trương thái y vô cùng cảm kích.

Thủ đoạn của Lâm Vĩnh Thường không chỉ như thế.

Từ gia ở Hoài Dương đã hoàn toàn tiêu tan, thế tộc mấy trăm năm thì đương nhiên tích góp không ít. Lâm Vĩnh Thường đổi lấy toàn bộ ngân lượng, trong đó có những món bảo bối quý giá thì đưa đến để đồ, cũng liệt ra số lượng bạc đã quy đổi, nói rõ với Minh Trạm số bạc này đã đủ để cứu tế Hoài Dương, không cần triều đình phát thêm bạc.

Minh Trạm vừa thấy tấu chương như vậy thì làm sao mà lại không thích cho được.

Tuy rằng không trực tiếp khen ngợi Lâm Vĩnh Thường ngay tại đương triều nhưng với khả năng thấu hiểu lòng người của Lâm Vĩnh Thường, cho dù bảo kiếm của Thái tổ thật sự bị đánh mất thì e rằng tận sâu trong lòng của Minh Trạm cũng không muốn Lâm Vĩnh Thường phải đền bù.

Dù sao thì Lâm Vĩnh Thường nghèo rớt mồng tơi, nhất định đền không nổi. Với sự lương thiện của Minh Trạm thì cho dù thế nào cũng không thể nhìn thấy nhất phẩm Tổng đốc bởi vì vậy mà phá sản.

147. Chương 147

Triều đình đang chuẩn bị xuất bạc ra ngoài, đột nhiên thiếu một phần của Hoài Dương, người khác không hỏi nhưng Từ Tam nhất định phải hỏi một câu, Minh Trạm trong lòng vui vẻ, nhưng lại nhẹ nhàng bâng quơ giả vờ nói một câu, “Lâm Vĩnh Thường dâng tấu chương cho trẫm, bảo là tịch thu gia sản của Từ gia ở Hoài Dương được trăm vạn ngân lượng, vì vậy sẽ sử dụng để cứu tế, không cần phải chuyển bạc đến.”

Sắc mặt của Từ Tam hơi quẫn bách, con mụ người Lâm Vĩnh Thường, người đang sát phú tế bần ư?

Trong khi Lý Bình Chu lại cực kỳ vui mừng, tán thưởng đồ đệ của mình, “Tổ Trác làm quan thanh liêm, yêu dân như con, lúc này mà vẫn suy nghĩ vì triều đình, cũng không uổng công bề hạ đã coi trọng hắn.”

Đôi mắt nhỏ của Minh Trạm khẽ cong lên, nói một cách trêu ghẹo, “Lý tướng không tiếc lời khen thưởng nhỉ.”

“Ha ha, sự thật là như thế.” Lý Bình Chu sờ hàm râu mép hoa râu trên cằm, nói một cách cảm thán, “Năm nay Đại Đồng, Trực Đãi, Sơn Đông, Hoài Dương, Chiết Mân, không thiếu những nơi miễn thuế, sang năm thu nhập triều đình nhất định không thể sánh bằng năm rồi. Lúc này triều đình có thể tiết kiệm được chút nào thì hay chút đó.”

Lời này của Lý Bình Chu khiến Âu Dương Khác có chút ưu tư.

Minh Trạm cười nói, “Chớ có lo lắng, trẫm tự có cách.”

Lý Bình Chu cảm thấy căng thẳng, thốt lên một câu, “Bề hạ định tăng thuế ở nơi khác ư?” Lúc trước trưng thu thuế ở cảng Thiên Tân rất cao, quả thật vượt quá sự thừa nhận của đám người Lý Bình Chu.

Bất quá chuyện đó Minh Trạng có bảo rằng đám thương nhân chẳng những không phản đối mà còn chen chúc cạnh tranh nhau đưa bạc cho triều đình. Hầy, thật khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Minh Trạng trừng mắt nhìn Lý Bình Chu, “Ồ đâu ra, trẫm làm sao mà lại nghĩ ra biện pháp ngu xuẩn như vậy?”

Không phải thì tốt rồi, Lý Bình Chu cười làm lành, “Là thần lỡ lời.”

“Dân chúng làm ruộng không dễ, trẫm nghĩ một ít sưu cao thuế nặng có thể miễn thì cứ miễn.”

Mấy người trong Nội các vội đứng dậy hô to một tiếng thánh minh.

Từ Tam đã xác định là cái tên đồn mạt Lâm Vĩnh Thường kia nhất định đang lừa nữ nhi bảo bối của hắn. Cái quái quỷ này là sao, lúc trước hắn bị mù mới tưởng rằng Lâm Vĩnh Thường là nhân tài triều đình, tiền đồ vô lượng. Chỉ bằng hành động lừa người thế này thì hắn không thể nào gả khuê nữ cho cái tên họ Lâm kia được!

Chém đầu cả nhà của hắn còn chưa đã, hóa ra Lâm Vĩnh Thường đã có chiêu thứ hai. Tịch thu gia sản Từ gia để dùng cho việc cứu tế, việc này, nếu đứng trên lập trường của Lâm Vĩnh Thường, cho dù Từ Tam không phải họ Từ thì hắn cũng phải khen Lâm Vĩnh Thường làm việc rất tuyệt.

Nhưng Từ Tam chẳng những họ Từ mà hắn còn là con cháu của Từ Gia Hoài Dương.

Lâm Vĩnh Thường tính kế Từ gia Hoài Dương, tạt vào mồm của Từ Tam một cáo còn chưa tính, còn muốn tạt thêm một cái nữa. Quả thật khiến Từ Tam buồn bực muốn học máu, vậy mà Lý Bình Chu còn ngầm khuyên hắn, “Tổ Trác một lòng vì công, hắn không dám có một chút bất kính nào với Từ tướng. Lúc trước hắn bị người ta vu cáo, Từ tướng đứng ra vì hắn mà nói lời công đạo, tình nghĩa này Tổ Trác đều ghi tạc trong lòng.”

Đây mới là chỗ nham hiểm của Lâm Vĩnh Thường, hắn vừa vắt xương cốt Từ gia Hoài Dương thành dầu, lại vừa muốn có được Từ Doanh Ngọc. Nếu muốn có được Từ Doanh Ngọc thì trước tiên phải ổn định Từ Tam. Lâm Vĩnh Thường là lợi dụng hết thấy những gì có thể lợi dụng, đã sớm gửi thư cho ân sư Lý Bình Chu. Ý là thỉnh Lý Bình Chu ở trước mặt Từ Tam mà giúp giải thích vài lời.

Nghe thấy lời này của Lý Bình Chu thì Từ Tam có thể nói cái gì nữa.

Ngoại trừ ngầm thóa mạ Lâm Vĩnh Thường một trận thì Từ Tam thật sự không có gì để nói!

Ngay cả những thuộc hạ mà Từ Tam phái đến Dương Châu tẩm liệm cho Từ gia, cũng bị Lâm Vĩnh Thường mạnh vì gạo bạo vì tiền mà lừa gạt.

Từ Tam có thể phái những người này Nam hạ đương nhiên đều là tâm phúc trong các tâm phúc.

Những người này Lâm Vĩnh Thường đương nhiên sẽ không nghĩ rằng có thể thật sự khiến bọn họ phản chủ.

Nhưng Lâm tổng đốc người ta có thủ đoạn khác.

Từ gia tuy là có tội, bất quá mặc dù chém đầu nhưng cũng không phải không cho người hạ thổ an táng.

Huống chi Từ Doanh Ngọc đang ở tại thành Dương Châu.

Từ Doanh Ngọc đã sớm mua quan tài, phái người tẩm liệm rồi gửi vào trong chùa. Người mang tội cho dù sinh thời có vinh quang cỡ nào thì cũng không thể phô trương giấy tiền vàng bạc, tổ chức tang lễ náo nhiệt ầm ĩ.

Chẳng qua Từ Doanh Ngọc là nữ nhi, không có lý nào lại xuất đầu lộ diện chủ trì tang lễ.

Nay có thủ hạ do Từ Tam phái đến.

Lâm Vĩnh Thường còn cố ý gặp bọn họ, thở dài, “Từ tướng có tình có nghĩa với bản quan, Từ tướng cũng trợ giúp bản quan rất nhiều. Khi đó người Thát Đát sắp đến đây, mấy chục vạn quân dân thành Dương Châu chỉ trông cậy vào ba kho lúa này. Bản quan là quan phụ mẫu của Hoài Dương, dù sao tánh mạng của mấy chục vạn dân chúng vẫn quan trọng hơn. Triệu tiên sinh đã đến đây thì nhờ tiên sinh thay bản quan tạ tội với Từ đại nhân.”

Từ Tam phái phụ tá tâm phúc của mình là Triệu Lăng Chí.

Triệu Lăng Chí có bộ dáng rất giống sư gia điển hình, khoảng trên dưới năm mươi tuổi, mái tóc đen lấm tấm bạc, chòm râu dề, đôi mắt hơi nheo lại, đồng tử lộ ra sự khôn khéo, trên thân mặc áo khoác bằng da. Nghe Lâm Vĩnh Thường nói như vậy, Triệu Lăng Chí cười nói, “Tổng đốc đại nhân khách khí rồi, Tổng đốc đại nhân về công về tư về lễ về pháp đều xử lý rất công đạo. Ngay cả đại nhân của nô tài cũng không có điểm nào bất mãn đối với đại nhân. Tổng đốc đại nhân lo lắng quá nhiều rồi.” Lúc này cho dù trong lòng nghĩ thế nào thì ngoài mặt vẫn không thể kết thù.

“Về công thì bản quan có thể an tâm. Về tư thì bản quan lại áy náy khó tả.”

Lâm Vĩnh Thường là Tổng đốc Hoài Dương, tạ tội nhiều lần như vậy, hướng chỉ người ta vốn không làm sai. Triệu Lăng Chí cũng xuất thân từ bình dân, dưới tình hình như thế thì Lâm Vĩnh Thường phải sử dụng thủ đoạn sấm chớp mới có thể dần mặt Hoài Dương. Triệu Lăng Chí thở dài, “Tổng đốc đại nhân cần gì như thế, đại nhân của chúng ta cũng không phải người không thông tình đạt lý.”

Lâm Vĩnh Thường rất có khả năng quan sát sắc mặt người khác, thấy giọng điệu của Triệu Lăng Chí trở nên mềm mỏng thì liền ôn hòa nói, “Lúc trước Triệu Thanh Di nói xấu bản quan, trong triều ngoại trừ ân sư có thể nói lời công đạo giúp bản quan thì chỉ có mỗi Từ đại nhân.”

Dù sao hiện tại Lâm Vĩnh Thường tỏ thái độ cúi đầu trước Từ Tam. Ban đầu Triệu Lăng Chí nghĩ rằng Lâm Vĩnh Thường ngồi ở thượng vị Tổng đốc, lại xem như đã nhỏ cổ tận gốc Từ gia. Tuy rằng lúc trước Từ Tam có ơn tương trợ Lâm Vĩnh Thường, nhưng ở quan trường thì rất nhiều kẻ vong ơn phụ nghĩa. Hắn không ngờ Lâm Vĩnh Thường lại nhã nhặn lịch sự, bình dị gần gũi như vậy, không khỏi sinh ra một chút hảo cảm đối với Lâm Vĩnh Thường.

Đợi Triệu Lăng Chí giải quyết xong mọi việc, Từ Doanh Ngọc sớm dâng tấu chương cho Vệ thái hậu, được sự cho phép để cùng Triệu Lăng Chí quay về để độ.

Lâm Vĩnh Thường đích thân tiễn Từ Doanh Ngọc một đoạn.

Nửa năm nay ngoại trừ xuân tình nảy nở thì Từ Doanh Ngọc đã trợ giúp hắn rất nhiều. Đầu tiên là Lâm Vĩnh Thường đến Hà gia, mặt dày tiến đến chỗ ở của Từ Doanh Ngọc. Từ Doanh Ngọc căn bản không muốn thấy hắn, trốn ở trong phòng cáo ốm.

Lâm Vĩnh Thường không giải thích, cũng không nhẹ nhàng năn nỉ hay hạ thấp tư thế. Trái lại cứ ngoan cố đứng ở ngoài sảnh, bày ra phong thái cao quý, mặc áo choàng lông chồn màu đen do Từ Doanh Ngọc tặng hắn, đứng chừng một canh giờ dưới gió lạnh.

Ngay cả nha đầu Hà Hoa của Từ Doanh Ngọc cũng có dấu hiệu phản bội, nhìn Từ Doanh Ngọc ở trong phòng ôm ấp lò sưởi tay, uống trà nóng thơm mát, nhịn không được mà thở dài, “Bên ngoài rất lạnh, Lâm đại nhân lại là Tổng đốc, cứ đứng như vậy cũng không tốt cho lắm.”

Từ Doanh Ngọc đặt tách trà xuống, đưa tay ôm lấy bộ sưởi ấm, không thèm để ý đến Hà Hoa, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm nghĩ: Mặc áo choàng như thế thì cho dù đứng cả một đêm cũng không lạnh chết người đâu, xem ra tiện nhân kia đã sớm có chuẩn bị mà đến.

Tuy rằng Từ Doanh Ngọc không nhận tình cảm của Lâm Vĩnh Thường, nhưng những người khác biết được nội tình thì đều nhìn không được mà thở dài một tiếng, tán thưởng Lâm tổng đốc thật si tình.

Rốt cục cũng do Tiêu phu nhân khuyên bảo thì Lâm tổng đốc mới chịu trở về phủ Tổng đốc.

Tiêu phu nhân thở dài với Vĩnh Định Hầu, “Lâm đại nhân quả thật chân thành với Doanh Ngọc.”

Vĩnh Định Hầu vu vơ ậm ừ, nghĩ rằng Lâm Vĩnh Thường si diện cho khổ thân, không chịu hạ mình, đứng ngây người như thế thì có tác dụng, có thể giành được cô nương người ta mới là lạ.

Không thể nhìn thấy Từ Doanh Ngọc thì Lâm tổng đốc sẽ có cách khác. Đợi Từ Doanh Ngọc muốn về để độ thì Lâm Vĩnh Thường trước tiên phái người hỏi thăm tin tức, đứng ở trạm dừng chân cách mười dặm để tiễn đưa.

Lâm tổng đốc với thân phận như vậy mang theo gia phó đứng bên trong đình. Từ Doanh Ngọc thật sự không thể giả mù, làm như không thấy, chỉ đành xuống xe ngựa.

Ngoại trừ những lời dằn dò ân cần thì Lâm tổng đốc còn mang theo lễ vật.

Lúc này Triệu Lăng Chí mới hoàn toàn hiểu rõ vì sao Lâm tổng đốc lại khách khí với một sư gia như hắn, nhìn Lâm tổng đốc cố gắng lấy lòng đại tiểu thư nhà hắn thì Triệu Lăng Chí liền hiểu rõ. Biết được đầu đuôi mọi việc thì lại nhin không được mà than nhẹ một tiếng.

Lâm tổng đốc chí công vô tư, lúc này Triệu Lăng Chí thật sự tin tưởng điều này.

Người có phẩm cách cao quý rốt cục sẽ được đại đa số mọi người kính trọng, Triệu Lăng Chí kính nể nhân cách của Lâm Vĩnh Thường, nếu không phải thật sự vì Hoài Dương thì Lâm Vĩnh Thường quý mến Từ Doanh Ngọc như vậy lại vì sao trí Từ gia vào chỗ chết cơ chứ?

Triệu Lăng Chí rất hiểu chuyện, liền dẫn theo tùy tùng đi ra xa xa để chờ Từ Doanh Ngọc, cho Lâm tổng đốc có chỗ riêng tư để nói chuyện.

Từ Doanh Ngọc vốn định gọi lại Triệu Lăng Chí, kết quả là khoe môi khê nhúc nhích nhưng cũng không lên tiếng.

Hà Hoa đưa mắt nhìn ra xa, bên trong đình chỉ còn hai người.

Lâm Vĩnh Thường nhìn khuôn mặt gầy gò của Từ Doanh Ngọc, nhẹ giọng nói, “Ta tổn thương cô nương, xin chịu tội với cô nương.”

Gió thổi qua, thổi loạn tâm sự của hai người. Khoe mắt của Từ Doanh Ngọc ửng đỏ, “Lúc ấy chẳng thể đợi một chút hay sao? Không phải là ta cầu tình cho bọn họ, đại nhân chờ một chút, đợi triều đình đích thân thẩm án định tội, có sao lại để đến nông nỗi này?” Cũng không phải chỉ một mình nàng, tuy rằng phụ mẫu rất sủng ái nàng nhưng nàng cũng phải suy nghĩ vì gia đình, cho dù ái mộ Lâm Vĩnh Thường đến nhường nào thì nàng cũng không thể lao vào chỗ chết.

“Loạn thế phải áp dụng nghiêm phạt. Thiêu một kho lúa mà ta không có hành động gì thì kế tiếp ắt sẽ có người thiêu kho lúa thứ hai thứ ba.” Lâm Vĩnh Thường nhẹ nhàng nói, “Cô nương chờ ta hai năm, ta nhất định sẽ không để cô nương phải chịu nửa điểm uất ức.”

Trong mắt của Từ Doanh Ngọc rưng rưng, nhưng ánh mắt vẫn rất kiên định, “Nếu ta gả cho đại nhân thì sẽ khiến người ta nghĩ sao về gia phụ, nghĩ sao về Từ gia?”

“Nếu cô nương tin ta thì ắt là sẽ có kế sách lưỡng toàn.”

Lâm Vĩnh Thường nói một cách bình tĩnh như vậy khiến cho Từ Doanh Ngọc trong lúc nhất thời lại không thể nói lời cự tuyệt.

Mở ra tay nải tùy thân, bên trong là một chiếc áo choàng màu xanh ngọc, Lâm Vĩnh Thường đích thân khoác lên cho Từ Doanh Ngọc. Sắc mặt của Từ Doanh Ngọc đỏ ửng, Lâm Vĩnh Thường giúp nàng buộc dây ở phía trước cổ.

Trên người của Lâm Vĩnh Thường có một mùi hương nhàn nhạt, đứng gần mới ngửi thấy, Từ Doanh Ngọc lúc thì đau lòng lúc thì lại không biết nên từ chối Lâm Vĩnh Thường như thế nào. Tim đập loạn nhịp, trong khi Lâm Vĩnh Thường đã giúp Từ Doanh Ngọc mặc xong áo choàng.

Quan trọng là trời lạnh như vậy, Từ Doanh Ngọc người ta vốn mặc xiêm y bằng lông, Lâm Vĩnh Thường không để ý cô nương người ta phản đối mà cứ khoác lên người Từ Doanh Ngọc thêm một lớp, lại không vừa người, đã rộng mà còn dài, dài đến gần gót chân, Từ Doanh Ngọc đảo mắt nhìn, hình như là đồ cũ, nhất thời nổi cơn thịnh nộ, lập tức hỏi, “Người đừng bảo là đến tiệm bán đồ cũ để mua cái áo cũ này nha?” Cái tên tiện nhân này xưa nay luôn nghèo túng, làm gì có bạc mà mua xiêm y tốt như vậy? Nghĩ như vậy lại khiến khuôn mặt đang đỏ bừng của Từ Doanh Ngọc giận đến tái nhợt.

Lâm Vĩnh Thường cảm thấy buồn cười, “Cô nương nghĩ đi đâu vậy, đây là xiêm y của ta, cũng là do Thái thượng hoàng ngự ban.”

Biết chính mình hiểu lầm, sắc mặt đang từ tái nhợt lại đột nhiên chuyển đỏ, Từ Doanh Ngọc thẹn quá hóa giận, “Ta đây không cần.” Nói xong liền định cởi ra trả lại cho Lâm Vĩnh Thường.

Lâm Vĩnh Thường vội vàng vịn lên vai của nàng.

Con mụ nó! Dám động tay động chân nữa ư! Từ Doanh Ngọc thịnh nộ trừng to đôi mắt đẹp.

Thấy Từ Doanh Ngọc bức bối, Lâm Vĩnh Thường liền mềm nắn nỉ, “Ta cần ta cần, được chưa? Từ đại nhân, đại nhân có thể chờ cho bản quan một chút mặt mũi có được hay không?”

“Đại nhân nói vậy bực gì vậy?” Từ Doanh Ngọc mắng một câu, hơi thở ổn định hơn rất nhiều, quay mặt đi mà nói, “Đại nhân không còn chuyện gì khác thì ta đi đây, xe ngựa đang chờ kia.”

“Ta đang nhậm chức ở đây, không có chuyện gì quan trọng thì không được về để đô. Nếu ta viết thư thì cô nương nhớ hồi âm cho ta.”

Từ Doanh Ngọc lười lý sự với Lâm Vĩnh Thường, xoay người vung tay, Lâm Vĩnh Thường liền bắt lấy bàn tay vừa trắng vừa nhỏ của cô nương người ta, nói một cách vô sỉ, “Cô nương đã thấy hết thân thể của ta rồi, cô nương phải chịu trách nhiệm.”

Từ Doanh Ngọc giật tay lại nhưng không thể giật được, bàn tay hoàn toàn bị Lâm Vĩnh Thường nắm chặt, nhẹ nhàng xoa bóp. Từ Doanh Ngọc nghe thấy một câu vô sỉ như thế thì tức đến nghiêng răng ken két, “Ta thật hận lúc trước vì sao không thẳng tay đập chết người đi cho rồi.”

“Doanh Ngọc Doanh Ngọc.” Lâm Vĩnh Thường càng lúc càng lớn mật, còn gọi thẳng khuê danh của cô nương người ta, xoay Từ Doanh Ngọc đến trước mặt để tiếp tục nói chuyện, “Cô nương đừng lo lắng chuyện của chúng ta, nay tuy rằng Từ đại nhân không cần từ quan giữ đạo hiếu nhưng rốt cục cũng không dễ dàng tổ chức hỉ sự. Nếu Từ đại nhân muốn lo liệu hôn sự cho cô nương thì cô nương cứ từ chối. Ta sẽ nghĩ cách, cô nương yên tâm, ta nhất định không khiến cô nương bị người khác chỉ trích đâu.”

Từ Doanh Ngọc lạnh mặt hỏi Lâm Vĩnh Thường, “Đại nhân thật sự có cách ư?” Bản thân Từ Doanh Ngọc hoàn toàn không có tình cảm đối với gia tộc, khi còn sống thì gia tộc muốn kéo chân sau của nàng, khi qua đời lại muốn hủy nhân duyên của nàng, làm sao mà Từ Doanh Ngọc có thể có hảo cảm đối với gia tộc cơ chứ?

Nhưng nàng họ Từ, đành phải bị liên lụy bởi gia tộc.

Từ Doanh Ngọc từng thôi phụ gia, cũng không phải người nũng nịu. Nàng có tình cảm với Lâm Vĩnh Thường trước, trong mọi phương diện và điều kiện thì Lâm Vĩnh Thường đều có đủ, tuy rằng tuổi tác có thể lớn hơn nàng một chút, nhưng nếu muốn tìm một người tốt hơn lại tâm đầu ý hợp như Lâm Vĩnh Thường thì e rằng không thể tìm đâu ra.

Lâm Vĩnh Thường hạ mình nhận tội, Từ Doanh Ngọc cũng không phải kẻ nhẫn tâm.

Thấy Từ Doanh Ngọc rốt cục cũng mềm mỏng được đôi chút, Lâm Vĩnh Thường gật đầu, “Cô nương cứ yên tâm, ta bảo vệ Hoài Dương có công, ngày sau hoàn thành cải cách thuế muối, ta nhất định cầu xin bệ hạ ban hôn.”

“Nhưng mà...” Cho dù Hoàng thượng ban hôn nhưng món nợ của Từ gia Hoài Dương rốt cục vẫn phải tính lên đầu Lâm Vĩnh Thường. Từ Doanh Ngọc muốn nói lại thôi.

Lâm Vĩnh Thường cười khê, “Doanh Ngọc, lệnh của Thánh thượng, cho dù hai nhà có là kẻ thù thì cũng không thể không tuân theo. Sau này cô nương cứ làm ra bộ dạng uất ức khi gả cho ta là được, cho dù có người lờ ra tiếng vào thì cũng sẽ không trách cô nương. Chỉ là nói ta lấy công trả miếng Từ tướng mà thôi.”

Từ Doanh Ngọc vì phụ thân mà suy nghĩ rất nhiều, nhưng bảo nàng mở to mắt nhìn thanh danh của Lâm Vĩnh Thường bị tổn hại thì nàng cũng không tình nguyện.

Lo nghĩ một chút, Từ Doanh Ngọc nói, “Tốt nhất là cứ đợi mọi việc qua hết rồi tính sau, dù sao thì hai năm này ta cũng sẽ không xuất giá. Đại nhân chỉ cần nhớ rõ lời hôm nay, chớ phụ lòng ta, ta đương nhiên sẽ không phụ tình đại nhân.”

Lâm Vĩnh Thường nhẹ nhàng nói, “Chỉ nguyện quân tâm tự ngã tâm.” (trích thơ Bốc Toán Tử: chỉ mong lòng chàng như lòng thiếp, nhất định không phụ ý tương tư)

Khóe môi của Từ Doanh Ngọc hơi cong lên, “Ta không thích nghe lời này.”

“Cô nương thích nghe lời nào, ta sẽ nói cho cô nương nghe.”

Từ Doanh Ngọc khẽ cười, nét mặt tỏa sáng, tuy rằng rất nhiều chuyện phải lo lắng, nhưng sự vui sướng vẫn từ đáy lòng truyền đến ánh mắt, nhìn lên gương mặt tuấn tú nhã nhặn của Lâm Vĩnh Thường, nhẹ nhàng nói, “Ta không thích nghe lời ngon tiếng ngọt, ta thích nhìn hành động của người ta. Vĩnh Thường, đại nhân là nam tử mà ta quý mến nhất trong đời mình. Ta quý mến đại nhân vượt quá sức tưởng tượng của đại nhân. Ta chỉ hận không thể đặt hết tất cả sự yêu thích của mình lên người đại nhân. Ta thích đại nhân đã đến mức đại nhân vui thì ta sẽ vui, đại nhân không vui thì ta sẽ nghĩ mọi cách để khiến đại nhân vui.”

“Trong thiên hạ này, ngoại trừ ta thì sẽ không còn bất kỳ người nữ nhân nào thích đại nhân như vậy đâu.”

“Nhưng rời xa đại nhân thì ta cũng không phải không thể sống. Trên đời này, ai rời xa ai thì vẫn có thể tiếp tục sống sót, ta sẽ càng sống thoải mái tùy ý hơn so với người bình thường. Ta không muốn mất đại nhân là vì mất đi đại nhân thì ta có thể sẽ không còn ái mộ người nào khác giống như vậy.”

“Vĩnh Thường, lần này ta quay về để đô, chúng ta trời Nam đất Bắc. Đại nhân viết thư cho ta thì ta sẽ hồi âm. Gia phụ còn ba năm hiếu kỳ, ba năm này ta sẽ không gả cho người khác, ta chờ đại nhân. Nhưng đại nhân cũng không được để sự ái mộ của ta dành cho đại nhân chuyển sang người khác. Ta không thể chờ đến khi sông cạn đá mòn đâu.”

Lâm Vĩnh Thường đặt hai tay lên vai Từ Doanh Ngọc, trầm giọng đồng ý, “Ta hiểu rõ.”

148. Chương 148

Minh Trạh tỏ vẻ tán thưởng đối với sức chiến đấu của Lâm Vĩnh Thường. Đương nhiên, đối với Minh Trạh thì việc hân khen ngợi Lâm Vĩnh Thường là vì hoàn toàn liên quan với ái nhân của nhà mình.

Minh Trạh nghĩ rằng Lâm Vĩnh Thường có ngày hôm nay là do Phi Phi nhà hân dạy dỗ Lâm Vĩnh Thường từ nhỏ.

“Không hổ là môn sinh đặc ý của Phi Phi, Lâm Vĩnh Thường thật không phải đơn giản, mới nửa năm mà hân đã có thể lấy lòng Từ Doanh Ngọc.” Chặc chặc hai tiếng, Minh Trạh cười trộm, “Chẳng những làm việc lão luyện mà cư cảm cũng chẳng phải tay vừa. Từ Tam không xong rồi, có ai lại có nữ tể chân ngoài dài hơn chân trong như hân hay không?” Bộ dạng thoải mái xem kịch, đủ loại sắc thái khiến Nguyễn Hồng Phi âm thầm phỉ nhổ.

Đương nhiên cho dù Nguyễn Hồng Phi có phỉ nhổ tiểu Minh ừ thế nào thì ngoài miệng cũng không dám nói thẳng, đành nghe tiểu Minh ừ ở bên cạnh lải nhải không ngừng. Minh Trạh rất tán thưởng thủ đoạn của Lâm Vĩnh Thường, Hoài Dương là một miếng bánh lớn, đủ to để khiến người ta mê mẩn, nhưng người cũng phải có bản lĩnh thì mới có thể áp chế được. Giống Từ gia Hoài Dương, Minh Trạh đã sớm chúm mắt bọn họ, chưa nói đến việc lúc trước Từ Bình Sinh đầu cơ trục lợi lương thảo với hải tặc, Minh Trạh chưa chêm đầu cả nhà Từ gia là vì điều kiện khi ấy chưa chín muồi, hân đã phải cố gắng nhẫn nhịn.

Nay Lâm Vĩnh Thường xử lý Từ gia Hoài Dương, giúp nha môn Hoài Dương có ngân lượng, còn đưa đến cho Minh Trạh rất nhiều đồ cổ và thư họa quý hiếm. Đương nhiên thư họa chiếm đa số, Minh Trạh cũng không hiểu biết về mấy thứ này, trong khi Nguyễn Hồng Phi lại yêu thích đến mức không chịu buông tay.

Minh Trạh bèn giao hết cho Nguyễn Hồng Phi.

“Phi Phi, người nói thử xem, hiện tại Lâm Vĩnh Thường và Từ gia nháo nhào như vậy. Từ tướng chịu gả nữ nhi cho hân hay sao?” Minh Trạh khoác áo choàng lông, trước bụng ôm một hộp trái cây sấy khô, ngồi xếp bằng mà bóc ăn, miệng thì hỏi Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi đang cầm một mẫu thư pháp mà Minh Trạng chẳng thấy có gì là đẹp nhưng nghe nói rất đáng giá, thuận miệng đáp, “Chỉ cần Từ Doanh Ngọc không gả cho người khác thì sẽ có cơ hội.” Liếc mắt nhìn Minh Trạng, “Nói không chừng Lâm Vĩnh Thường sẽ tìm người để xin ban hôn đấy.”

Minh Trạng thăm thì cười một trận kỳ quái, vung tay không chấp nhận lời của Nguyễn Hồng Phi, “Thôi đi, ta mặc kệ chuyện này. Ban hôn ban hôn, người nghĩ rằng ta là ông mai chắc. Đừng thử lòng ta, cho dù Lâm Vĩnh Thường xem như là nửa đồ đệ của người thì ta cũng mặc kệ.”

Nguyễn Hồng Phi cũng không nói thay Lâm Vĩnh Thường mà lại bảo, “Người to nhỏ chuyện của người ta lâu như vậy, ta còn nghĩ rằng người rất coi trọng bọn họ chứ.”

Tiểu Minh ù xua tay, “Không trải qua mưa gió thì làm sao có thể gặp được cầu vồng, cứ để bọn họ nhấp nhô đi.”

Bụng dạ quái quỷ gì thế này. Nguyễn Hồng Phi liếc nhìn Minh Trạng một cái, lại phỉ nhổ một trận, quay đầu tiếp tục thưởng thức mẫu thư pháp trong tay, thăm nghĩ, tiểu tử Lâm Vĩnh Thường thật biết cách xử lý.

Nay để đô dần dần trở nên ổn định, cần xuất bạc thì Minh Trạng cũng đã xuất bạc, mặc dù đau lòng nhưng cũng không keo kiệt. Trùng tu hậu chiến tranh không thể kéo dài dù chỉ một khắc.

Đã tiến vào tháng chạp, buổi tối hôm trước có một trận đại tuyết, trời đất như khoác lên một lớp trang phục trắng xóa. Minh Trạng mặc bộ y phục bằng lông, đứng bên ngoài một lúc, vô cùng cao hứng. Suy nghĩ một chút, đã lâu rồi không xuất cung, vì vậy bèn kéo Nguyễn Hồng Phi xuất cung ngắm tuyết.

Chẳng qua hấn sợ lạnh nên không chịu tự cưỡi ngựa mà lại chen chúc cùng Nguyễn Hồng Phi lên một con ngựa, nào mũ nào khăn nào áo choàng lông, cả người giống như một quả bóng bằng bông nho nhỏ, dính chặt vào lòng người ta, đặt tay vào một bộ sưởi ấm bằng lông thỏ, bên trong bộ sưởi ấm còn đặt một chiếc lò sưởi tay nhỏ rất khéo léo tinh xảo, phục trang đầy đủ thì Minh Trạng mới có hứng thú đi ra ngoài. Hơn nữa hấn hưng phấn đến mức cứ xoay qua xoay lại chỉ huy tùm lum.

Tháng chạp là lúc mọi người bận rộn lo liệu tất niên, tuy rằng chiến sự vừa mới chấm dứt nhưng trận chiến này cũng không ảnh hưởng quá lớn đến người đế đô. Dù sao thì từ đầu đến cuối bọn họ vẫn an toàn. Đến gần cuối năm, mọi người vẫn náo nức đón chào tất niên. Giàu hay nghèo thì ít nhất cũng phải mua giấy đỏ đem về rồi tự mình viết mấy câu đối hoặc nhờ các tú tài.

Có quan binh tuần thành qua lại tuần tra, hơn nữa ở những nơi náo nhiệt, trong thời tiết như thế này, nhất là có Điện Văn Hoa và đế đô Tuần thú sử Trần Tứ Hiền thì tuyết đối không thể xuất hiện sự cố gì.

Cho nên có thể nói trật tự trên đường phố tương đối ổn định.

Minh Trạng đi ra ngoài xưa nay không thích đến những đại tửu lâu, ngự trù trong cung tốt hơn tửu tử ở tửu lâu rất nhiều, nếu hấn muốn ăn cái gì thì căn bản không cần phải ra ngoài. Nguyễn Hồng Phi cũng phát hiện Minh Trạng ưu ái mấy quán điểm tâm hơn.

Uống trà, ăn chút điểm tâm, thỉnh thoảng có thể gặp được những kẻ đọc thơ ngâm ca, Minh Trạng sẽ ngồi nghe một lúc, còn thưởng cho mấy chục đồng.

Cũng như tất cả các quân vương có thanh danh tốt, nhìn thấy thái bình thịnh thế thì trong lòng của Minh Trạng khó tránh khỏi mà có chút đắc chí.

Cầm lấy một chiếc xúng hấp bánh bao nhỏ mà ăn, đến khi thối tiền thì chỉ có nước trà và điểm tâm mà lại tốn đến bảy trăm đồng, Minh Trạng gọi tiểu nhị đưa đến hóa đơn để nhìn lại thì lập tức mất hứng, chỉ vào giá bánh bao mà hỏi, “Lần trước ăn chỉ có tám đồng một xúng, lần này người lại lên đến mười bốn đồng. Có phải thấy gia giàu có mà cố ý lừa gia đây hay không?”

Mặc dù Minh Trạng rất giàu có, bắt quá hấn luôn keo kiệt, tiền trà nước không bao giờ vượt quá trăm đồng.

Nghe Minh Trạng hỏi như vậy thì ngay cả Nguyễn Hồng Phi cũng có chút đỏ mặt, càng miễn bàn đến đám người Trần Thịnh. Đương nhiên sự khôn khéo của Minh Trạng cũng khiến người ta nhìn bằng cặp mắt khác xưa, muốn lừa hấn chẳng phải chuyện dễ.

Tiểu nhị cười làm lành nói, “Gia, xem ngài nói kìa, dám lừa ngài thì tiểu điểm này làm sao kiếm sống được nữa. Gia, ngài xuất thân là đại gia, nên không biết giá thị trường bên ngoài, đáng lý một trăm hai mươi cân gạo là bốn mươi đồng, nay cần phải bảy mươi đồng mới đủ. Đáng lý một cân mì thì ba đồng là đủ rồi, nhưng nay lại mất đến năm đồng. Gạo tăng mì tăng thịt cũng tăng, trong quán của tiểu nhân hiện tại phải chịu lỗ lã, làm sao dám lừa ngài cơ chứ.”

Minh Trạng nhướng mày hỏi, “Chẳng phải triều đình đã bảo giá gạo không được vượt quá năm mươi đồng một trăm hai mươi cân hay sao?”

“Hầy, triều đình có ý tốt nhưng hiện tại người thì đông mà gạo thì ít, đừng nói năm mươi đồng, cho dù là sáu mươi đồng cũng mua không được.” Tiểu nhị thở dài, “Lần này người Thất Đát đánh đến tận cửa, nghe nói ngay cả phía Nam cũng gặp nạn. Từ đây đến đầu xuân sang năm chỉ còn vài tháng. Đầu xuân thì ít ra trên núi còn có rau dại mà ăn, hiện tại ngoại trừ tuyết trắng bên ngoài thì chỉ còn gió Tây Bắc. Triều đình có ý tốt, nghe nói lúc này mỗi người hy sinh trong trận chiến sẽ được trợ cấp ba mươi lượng cho gia đình. Hoàng thượng đã thiện lương lắm rồi. Chỉ ngóng trông có thể sống qua đầu xuân mà thôi.”

“Ba mươi lượng?” Minh Trạng nghiêng ngẫm con số này, không lộ ra sắc mặt, “Như vậy cũng không ít.”

Tiểu nhị nói, “Chứ còn gì nữa. Ít nhất có thể ăn ba bốn năm, lúc này có ba mươi lượng bạc mà ở dưới quê của chúng ta thì có thể tùy tiện chọn cô nương nào cũng được.”

Minh Trạng ra hiệu cho Trần Thịnh thanh toán, thêm cho tiểu nhị này mười đồng, tiểu nhị cười hì hì, thiên ân vạn tạ tiễn đoàn người ra ngoài.

Trở về cung, Minh Trạng gườm gườm tức giận mắng, “Con mụ nó, toàn là tặc tử! Trộm ngay trên đầu của lão tử! Năm mươi lượng bạc! Năm mươi lượng bạc! Lão tử cho năm mươi lượng! Xuống địa phương trở thành ba mươi lượng! Đợi đến tay dân chúng thì có phải chỉ còn năm lượng hay không thì cũng không biết!”

Mắng một trận, Nguyễn Hồng Phi dâng tách trà mật ong cho Minh Trạng, Minh Trạng tiếp nhận rồi uống một ngụm cho thông cổ, “Nhất định phải nghĩ cách, nhất định phải nghĩ cách.”

Minh Trạng ngẫm lại việc mình phải ăn uống tằn tiện, chẳng dễ dàng gì cả, vậy mà rốt cục lại rước trộm vào nhà! Minh Trạng tức đến thế này thì Nguyễn Hồng Phi tưởng rằng thế nào ngày mai cũng sẽ nổi trận lôi đình. Kết quả, hơ! Bất thường, Minh Trạng hoàn toàn không có động tĩnh!

Về mặt sâu xa khó hiểu, không biết đang có ý đồ gì đây.

Chuyển sang chuyện Tống Châu Ngọc sau khi tan triều thì mời Phương Thận Hành uống rượu, đợi đến khi rời khỏi nha môn thì Phương Thận Hành liền cùng Tống Châu Ngọc về nhà.

Tống Châu Ngọc là thanh liêm chân chính, trong nhà chỉ có hai gian tiểu viện, một nha đầu thô kệch, một ông lão trông cửa. Hắn đã hai mươi lăm, sớm thành thân, thê tử cũng không phải tiểu thư khuê các, tướng mạo bình thường, làn da hơi ngăm đen, mặc xiêm y bằng vải bố, đầu chỉ cài một cây trâm, nhưng vẫn thùy mị điểm đạm.

Nay mọi chuyện trong Tống gia đều do mẫu thân của Tống Châu Ngọc và thê tử đảm đương.

Phương Thận Hành vốn có cảm giác nhà mình bị sa sút cũng đã đủ thấm lắm rồi, nhưng so với Tống Châu Ngọc thì Phương Thận Hành nhất thời cảm thấy viên mãn. Ngay cả trong thư phòng của Tống Châu Ngọc, tuy rằng giá sách bút mực đầy đủ, nhưng tất cả đều bằng đồ gỗ với giá rẻ nhất, bút mực cũng thế.

Bên cạnh Tống Châu Ngọc cũng không có bất cứ nha hoàn hay tiểu tư hầu hạ, vẫn là Tống thái thái mang bình trà đến, tạ lỗi với Phương Thận Hành, “Không biết lão gia có bằng hữu đến nhà, bữa tối còn phải chờ trong chốc lát.”

Phương Thận Hành vội nói, “Làm phiền tẩu phu nhân rồi.”

Tống Châu Ngọc tiếp nhận trà, mỉm cười nói, “Không sao, Phương huynh không phải người ngoài. A Nhiễm, nâng đi chuẩn bị đi.”

Tống thái thái liền lui xuống, còn không quên đóng cửa lại.

Phượng Thận Hành nhìn quanh thư phòng của Tống Châu Ngọc rồi thật lòng thở dài, “Thường nghe người ta nói Tống huynh liêm khiết như thủy, hôm nay đích thân nhìn thấy Tống huynh giữ thanh liêm đến mức này thì Phượng mỗ thật sự bội phục.” Phượng Thận Hành nói một cách chân thành, bởi vì hắn chịu không nổi cảnh khốn khó cho nên mới liều cái mạng nhỏ mà đi luôn cú. Tuy rằng chính mình không có phẩm cách tuân thủ nghiêm ngặt sự thanh bần như Tống Châu Ngọc nhưng hắn lại rất kính nể người như thế.

Tống Châu Ngọc mỉm cười, lật ra hai tách trà sạch sẽ rồi rót trà vào, “Ta vốn xuất thân từ hàn môn, nếu làm quan mà lại bỗng nhiên trở nên đại phú đại quý thì người ta vừa nhìn sẽ biết là tham quan.”

“Tống huynh đang nói ta hay sao?” Phượng Thận Hành cười hai tiếng mà tự giễu.

”Không có. Chưa từng nghe nói người nhận lễ vật của ai hết mà.” Tống Châu Ngọc về nhà cũng không còn bộ dạng lạnh lùng cứng nhắc như ông già khi ở nha môn. Ngược lại, vóc dáng của hắn tuy không cao nhưng lại cân đối, cưỡi xuống mũ ô sa thì nhìn trẻ hơn tuổi thật rất nhiều, khi nói đùa thì ánh mắt sẽ cong lên như hình trăng lưỡi liềm, có một chút khả ái.

Phượng Thận Hành nhân cơ hội thổ lộ tâm sự của mình, “Tống huynh, người thấy đó, ta thật sự chẳng làm chuyện gì xấu cả, hầy, vậy mà đồng liêu trong triều cứ hiểu lầm ta mãi.”

Tống Châu Ngọc đưa cho Phượng Thận Hành một tách trà, chính mình cầm một tách, cũng không uống mà đặt trong lòng bàn tay để sưởi ấm, “Lúc trước vụ đạo sĩ luyện đan là do người tiến cử với Hoàng thượng. Chưa từng nghe ai nói uống đan dược có thể thành tiên, may mà Hoàng thượng thánh minh, bằng không ngộ nhờ uống nhầm đan dược thì Phượng huynh người chính là thủ phạm.”

Cái tên ngọc như người thì biết cái gì!

Hoàng thượng có thể để đạo sĩ lừa hay sao? Hoàng thượng rất khôn khéo, vượt xa người tưởng tượng. Giữ lại một mà có thể để sét đánh chết hai mươi tên, mấy tên đạo sĩ kia còn chưa đủ trình với Hoàng thượng đâu.

Trong lòng của Phượng Thận Hành oán thầm một câu, vội vàng giải thích, “Ta chỉ nghĩ, nghe nói đạo sĩ rất có tiếng, nếu Hoàng thượng muốn chọn phúc địa thì rất hữu dụng.”

“Triều đình có Khâm thiên giám, cần gì đám đạo sĩ chiêu trò đó, huống chi bọn họ cũng đâu biết tình hình bên trong.” Tống Châu Ngọc lắc đầu, nghiêm mặt nói, “Phượng huynh, người đoán tâm ý của Hoàng thượng rất chuẩn. Có thể thấy được Phượng huynh tài cán vượt xa ta. Nếu Phượng huynh đem tài cán này dùng cho triều đình thì tương lai sẽ vô lượng.”

Tính tình của Tống Châu Ngọc cũng không khiến người ta ưa thích, nhưng hắn có một loại đặc tính rất chân thành. Phượng Thận Hành không có bản lĩnh này, hắn là người khôn khéo, có thể nói thì cũng sẽ nói những lời hay. Bất quá độ tin cậy trong lời nói của Phượng Thận Hành lại kém xa Tống Châu Ngọc.

Tống Châu Ngọc có bản lĩnh này, hắn nói một câu, cho dù là dễ nghe hay khó nghe, chỉ cần hắn mở miệng thì người sẽ thấy người này ăn ngay nói thật, là người chân thành.

Nay, Tống Châu Ngọc nói Phượng Thận Hành tài cán hơn người, cho dù là Phượng Thận Hành thì trong lòng cũng nhận không được mà âm thầm mừng rỡ. Nhưng Phượng Thận Hành cũng là quan trong triều, đương nhiên sẽ không bị vài câu khen ngợi của Tống Châu Ngọc khiến đầu óc mê muội, hắn mừng thầm nhưng mặt ngoài lại tỏ ra đau khổ, “Tống huynh, người có mắt hững vì mấy lần ta dâng tấu chương hay không?”

Tống Châu Ngọc nói, “Con người có tự do ngôn luận, chúng ta đều là Ngự sử. Ta nói lên quan điểm của ta, Phượng huynh có ý kiến của mình thì đương nhiên cũng có thể nói.” Tống Châu Ngọc hơi mím môi, nâng tách trà lên rồi uống một ngụm, “Hôm nay ta và Phượng huynh không quen lại làm như thân.”

“Ta cảm giác Hoàng thượng miễn cho Từ tướng phải từ quan chịu tang bởi vì Từ gia có tội, không lệnh cho Từ tướng giữ đạo hiếu, thật sự điều này có hơi quá đáng một chút.” Tống Châu Ngọc nói, “Có vài người có thể không phải người tốt, nhưng phụ thân của bọn họ không làm sai.”

“Tuy Từ gia có tội nhưng Từ tướng sinh ra trong Từ gia, công sinh dưỡng rất lớn.” Tống Châu Ngọc than khẽ, tiếc nuối nói không nên lời.

Đề cập đến chính sự, Phương Thận Hành lộ ra vài phần nghiêm túc, ôn hòa nói, “Tổng huynh, tội của Từ gia không giống như trước kia. Người Thát Đát sắp tiến đến Dương Châu vậy mà Từ gia lại lén đi phóng hỏa thiêu lương, tội này có khác gì tội phản quốc đâu? Lúc trước khi bệ hạ chưa đăng cơ, Chiết Mân mạo công lạm sát dân chúng, bệ hạ đã xử trí thế nào? Chém đầu cả nhà, không chừa bất kỳ ai.”

“Nay bệ hạ xem như đã đặc cách khai ân rồi.” Phương Thận Hành khuyên nhủ, “Chuyện như thế, Tổng huynh tuyệt đối không nên nhiều lời nữa, để tránh bệ hạ mất hứng.”

Tổng Châu Ngọc có một chút bướng bỉnh, “Chúng ta là Ngự sử, nếu không thể giữ vững ý kiến của mình thì có tác dụng gì?”

“Ngự sử là nghe tin tấu chuyện, lời nói là vô tội. Nhưng đúng hay sai, làm như thế nào thì sẽ do bệ hạ quyết định.” Phương Thận Hành nói, “Nay có rất nhiều người hiểu lầm ta, nhưng ta vẫn muốn nói, chúng ta là Ngự sử, chúng ta phải đưa ra ý kiến cho Hoàng thượng, Hoàng thượng cần thì tốt, không cần cũng không sao, chỉ cần chúng ta đề xuất ý kiến thì trách nhiệm của chúng ta xem như kết thúc. Nếu khẳng khái giữ ý kiến của mình thì cũng không nên quá mức. Tổng huynh, bệ hạ nhìn xa trông rộng hơn chúng ta rất nhiều, ta nghĩ, với sự anh minh của bệ hạ thì quyết định của bệ hạ tốt hơn chúng ta gấp trăm lần. Chúng ta trung thành vì nước, làm sao có thể nghi ngờ quân tâm cơ chứ.” Không thể không nói Phương Thận Hành xuất thân từ thế gia chính trị, bẩm sinh đã thích hợp làm nghề này. Nói một hồi lại từ khách chuyển thành chủ, còn chụp mũ cả Tổng Châu Ngọc người ta.

Trên mặt của Tổng Châu Ngọc lộ ra vài phần cấp bách, “Phương huynh nói gì vậy, cái gì mà nghi ngờ quân tâm?”

Phương Thận Hành cười ha ha hai tiếng, thân thiết vỗ vai Tổng Châu Ngọc mấy cái, “Ta thuận miệng nói thôi, Tổng huynh chớ có để ý.”

Tổng Châu Ngọc lo nghĩ, cảm thấy Phương Thận Hành thật sự xảo quyết, lại nhanh mồm nhanh miệng khó mà thuyết phục, bèn nghĩ ra cách mới, “Ngày mai ta muốn ra phố dạo một chút, Phương huynh, chúng ta cùng đi dạo đi.”

Trong lòng của Phương Thận Hành vui vẻ, làm sao để có thể rửa sạch ác danh trên người hắn đây, cách tốt nhất là đi với người tốt như Tổng Châu Ngọc, vì vậy bèn vội vàng đồng ý.

Phương Thận Hành khéo ăn khéo nói, hắn sinh ở đế đô, cái gì cũng biết một ít, có thể trò chuyện về thiên văn địa lý với Tổng Châu Ngọc cả buổi. Chẳng qua Tổng gia thật sự bản hàn, trời lạnh thế này mà lại chẳng có một chậu lửa nào cả, khiến Phương Thận Hành bị đông lạnh.

Đến khi dùng bữa cũng rất keo kiệt, Phương Thận Hành nhìn thấy hai đĩa đồ chua, hai đĩa đồ xào. Đồ chua cũng chỉ là cải trắng và củ cải đường. Đồ xào cũng rất đơn giản, vẫn là cải trắng ngâm chua xào với củ cải, quả thật còn không bằng thức ăn dành cho hạ nhân nhị đẳng của hắn nữa.

Đương nhiên nói mời uống rượu thì tất nhiên là có rượu.

Tổng Châu Ngọc tự mình ủ rượu nho.

Nếu Tổng Châu Ngọc đã mời Phương Thận Hành đến nhà thì cũng không cảm thấy hổ thẹn vì sự bản hàn của mình, trái lại còn mời rượu mời cơm, thân thiết không mất lễ nghi. Phương Thận Hành thăm than, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười cảm tạ, ở lại Tổng gia dùng bữa tối.

Bữa cơm này khiến hai người có chút thay đổi trong quan điểm đối với nhau.

Ít nhất trong lòng của Phương Thận Hành thì tuy rằng Tổng Châu Ngọc ngốc nghếch nhưng lại khiến người ta phải kính nể.

Tổng Châu Ngọc lại cho rằng Phương Thận Hành cũng không giống loại người bại hoại đạo đức như người ta tương truyền.

Ngự sử khác với các quan viên, nếu muốn tạo nhiều chiến tích thì người phải tham tấu nhiều người nhiều việc một chút.

Sự nhiệt tình của Tống Châu Ngọc hoàn toàn là vì yêu nghề. Sự nhiệt tình của Phương Thận Hành lại là vì muốn lên chức, dù sao mặc kệ thế nào, hai người kết thành một đôi, cùng ra đường tìm cái gì đó để tham tấu.

Kết quả là tìm ra được một chuyện lớn.

149. Chương 149

Tống Châu Ngọc muốn dùng ngôn hành của mình để tác động đến bản tính bợ đỡ vì phú quý của Phương Thận Hành, vì vậy liền tính toán dẫn Phương Thận Hành ra ngoài.

Ban đầu Tống Châu Ngọc còn cố ý dẫn dò Phương Thận Hành thay một bộ xiêm y tầm thường. Nào ngờ Phương Thận Hành vẫn mặc y phục bằng da lông màu hồ lam, Tống Châu Ngọc vừa thấy thì liền lắc đầu, suy nghĩ một chút, Phương Thận Hành xuất thân phú quý, muốn hắn tìm vài bộ y phục cũ thì e rằng cũng không dễ. Tống Châu Ngọc tuy nghèo nhưng cũng không hẹp hòi, vì vậy bèn dẫn Phương Thận Hành về nhà, tìm một chiếc đoản y của mình để đưa Phương Thận Hành thay đổi. Kết quả phát hiện vóc dáng của mình thấp hơn Phương Thận Hành một nửa cái đầu, thật sự không hợp.

Liếc mắt nhìn Tống Châu Ngọc, Phương Thận Hành thật sự tự hào vì vóc dáng của mình. Tống Châu Ngọc tùy tay chỉ một tiểu tử khá cao bên cạnh Phương Thận Hành, “Người đổi xiêm y với hắn đi.” Kỳ thật chính là quần áo của hạ nhân, Tống Châu Ngọc nhìn một hồi vẫn cảm thấy có chút mới tinh, cũng không quá vừa lòng, nhưng hiện tại thật sự không có bộ nào thích hợp hơn để Phương Thận Hành thay đổi, đành phải thông qua.

Phương Thận Hành cảm thấy khó hiểu, “Tống huynh, chúng ta đi đâu đây? Vì sao phải thay y phục tầm thường?”

“Thay trước đi, trong chốc lát sẽ biết.” Tống Châu Ngọc thúc giục, “Nhanh lên, đừng để lỡ canh giờ.”

“Chẳng phải là đến Quốc Tử Giám sao? Chúng ta có cần ăn mặc thế này hay không?” Dù sao Tống Châu Ngọc cũng không thể đem hắn đi bán, Phương Thận Hành cởi thắt lưng và chiếc áo lông xuống, may mà bên trong có mặc một bộ y phục bằng bông, sau đó khoác lên ngoài sam của người hầu ở bên ngoài.

Tống Châu Ngọc đã tháo xuống chiếc ngọc trâm sáng bóng trên đầu Phương Thận Hành, bẻ một cành cây ngắn ở bên ngoài rồi cài lên cho hắn, Phương Thận Hành run rẩy, “Tống huynh, người định đưa ta đến chợ buôn người hay sao vậy?”

Cũng đúng nha, chỉ có hài tử bị đem bán mới cài nhánh cây lên đầu làm trâm. Phương Thận Hành nói có lý, Tống Châu Ngọc liền đi ra ngoài một lúc, khi trở về thì cầm một cây trâm gỗ rồi cài lên đầu cho Phương Thận Hành, lại quan sát Phương Thận Hành một lúc, bảo hắn đem đôi ủng ấm áp đổi thành một đôi hài bằng bông bình thường đã hơi cũ.

Thế này mới dẫn Phương Thận Hành xuất môn.

Chức vị của Phương Thận Hành và Tống Châu Ngọc xưa nay là nhìn sắc mặt lời nói của Minh Trạm mà làm việc, cần gì phải cải trang như thế này. Bên ngoài không có áo choàng lông chắn gió, Phương Thận Hành vừa ra khỏi cửa thì chỉ cảm thấy gió lạnh lướt qua, từ đầu sợi tóc đến gót chân giống như bị đóng băng, nhất thời rùng mình, nháy mũi một cái thật to.

Phương Thận Hành bẩm sinh đã thích sạch sẽ, lấy ra khăn thêu bằng lụa tơ tằm để lau nước mũi.

Tống Châu Ngọc nói, “Chỉ cần trong lòng tỉnh lại thì sẽ không cảm thấy lạnh.”

Gia thế của Phương Thận Hành sa sút nhưng hắn cũng không phải người yếu ớt, bèn hỏi, “Tống huynh, chúng ta đi đâu vậy?”

“Đi dùng bữa.” Tống Châu Ngọc đi đứng tuyệt đối không giống văn sĩ bình thường, hần đi như bay. Nếu không phải Phương Thận Hành thân cao chân dài thì e rằng sẽ rất mất sức khi đuổi theo Tống Châu Ngọc.

Ăn mặc như vậy mà đi dùng bữa, e rằng không phải đến quán ăn có tiếng, Phương Thận Hành cân nhắc.

Tống Châu Ngọc đi như bay, hai người lăm lăm đi hơn nửa canh giờ, toàn thân toát ra mồ hôi nóng hầm hập thì mới đến địa điểm dùng bữa: một cái miếu thần tài.

Nói là miếu thần tài nhưng người đến đây đều là dân nghèo.

Cuối năm rất khổ sở.

Rất nhiều người thiếu ăn thiếu mặc, chỉ trông mong vào triều đình cứu tế. Điền Văn Hoa sớm dâng tấu chương, bình thường cung cấp năm vạn cân gạo, nay Minh Trạng hào phóng, thăng tạy cho mười vạn cân gạo cũ.

Không cần cơm trắng tròn hạt, đến năm thiên tai hạn hán thì chỉ cần có thể ăn no, ngay cả vỏ cây cũng có thể ăn được.

Lúc này chỉ cần có gạo cũ thì đối với dân chúng đói khát gặp nạn đã không thua gì Mãn Hán toàn tịch. (một trong những bữa tiệc lớn nhất ở thời Mãn Châu)

Việc phát cháo đã bắt đầu từ mừng một tháng chạp, Tống Châu Ngọc là Ngự sử, hần muốn tận mắt đến xem việc phát cháo như thế nào. Ngự sử có thể làm được như Tống Châu Ngọc thì đúng là rất có trách nhiệm.

Tống Châu Ngọc cau mũi ngửi mùi cháo đang lan tỏa trong không khí, sắc mặt có hơi đen lại. Đến khi hướng ánh mắt nhìn xuống bát cháo thô nhám mà dân bị nạn đang cầm lấy thì Tống Châu Ngọc hoàn toàn sầm mặt. fynnz.wordpress.com

Việc này Tống Châu Ngọc không biết nhưng Phương Thận Hành lại biết rõ.

Triều đình phân phát năm vạn cân gạo, một nửa số đó có thể sử dụng cho dân bị nạn đã xem như không tệ rồi. Nay Hoàng thượng phân phát mạnh tay hơn nhưng xem ra tình hình cũng chẳng có gì thay đổi.

Phương Thận Hành đụng đến việc này thì cũng không gấp, hần cho rằng việc này rất phức tạp, không cần vội vã dâng tấu chương, trái lại muốn khuyên Tống Châu Ngọc né đi một chút. Kết quả Tống Châu Ngọc là một người rất liêu lĩnh, mặc kệ tất cả mà cứ xông đến tên tiểu đầu mục đang phát cháo.

Kết quả.....

Kết quả.....

Ở rất nhiều năm sau, mỗi khi Phương Thận Hành nghĩ đến điểm này thì sẽ sinh ra phản xạ có điều kiện, sau lưng chợt lạnh, tựa hồ vẫn còn đau đớn.

Lúc này Tống Châu Ngọc đã xông lên phía trước, ngôn từ như đao như kiếm, lớn tiếng quát tháo, làm cho đám người phát cháo nổi trận lôi đình.

Kỳ thật bọn họ chỉ là người chấp hành, cùng lắm là trộm hai ba đấu gạo của người ta. Nhưng những lời của Tống Châu Ngọc lại vô cùng khó nghe, nào là tặc tử cướp đoạt chính quyền, vô pháp vô thiên, khi quân phạm thượng, không thể ân xá.

Dù sao kết quả chính là....

Phát cháo sẽ đối mặt với dân đói, nên nhớ trong lịch sử nhân loại khi con người đói khát thì việc tranh giành thức ăn cũng chẳng phải ít. Cho nên khi phát cháo thì nha môn sẽ phái ra một đội quân duy trì trật tự.

Tống Châu Ngọc thóa mạ một trận khiến đám người phát cháo nổi trận lôi đình, trực tiếp dùng nắm đấm để bịt mồm bọn họ.

Phương Thận Hành hoàn toàn là bị liên lụy.

Nhưng đừng nhìn vóc dáng của Tống Châu Ngọc nhỏ nhắn, tay chân của hần lại rất linh hoạt, mặc đoản y, giống như hầu tử trong núi, có thể tránh có thể né, chưa được bao lâu thì liền co giò mà chạy, trên người

không bị trúng bao nhiêu quyền, trong khi Phương Thận Hành vóc dáng cao lớn mạnh mẽ nhưng lại xuất thân là văn sĩ, là một cái gối thêu hoa chân chính, xem được mà không dùng được, bị người ta đuổi theo đánh một trận te tua.

Đội Phương Thận Hành ôm đầu trốn ra ngoài thì Tống Châu Ngọc đang ở rất xa trên đường để chờ hấn, miệng còn lẩm bẩm ngậm nhánh cỏ khô nhỏ ở dưới đất. Có lẽ là chờ quá lâu nên Tống Châu Ngọc mất kiên nhẫn, nhổ cỏ dưới đất để ngậm chơi.

“Vì sao đến giờ mới đi ra, người còn đứng lại để đánh nhau với bọn họ à?” Liếc nhìn vết thương trên mặt của Phương Thận Hành, không biết trong lòng của Tống Châu Ngọc nghĩ thế nào, nhưng mặt ngoài lại liên tiếp thở dài, “Hai tay cũng khó chống lại bốn tay, cũng chẳng phải đối thủ của người ta, còn đánh làm gì, vô duyên vô cớ để bị đánh.”

Phương Thận Hành bị người ta đánh một trận te tua, toàn thân không có chỗ nào mà không đau, nghe Tống Châu Ngọc nói mấy lời châm chọc như vậy thì nhất thời giận dữ, cũng không muốn cùng Tống Châu Ngọc kết thân nữa, oán hận nói, “Chẳng phải là người gây sự hay sao? Nhìn là được rồi, còn đi khiêu khích! Khiêu khích làm cái gì! Bản thân chạy nhanh như con thỏ, mặc kệ người ta chết sống thế nào!”

Tống Châu Ngọc trợn to mắt, cảm thấy khó hiểu, “Ta đi khiêu khích là để người chạy trước. Thấy người ngày thường đầu óc cũng nhanh trí, vì sao lúc này lại chậm chạp như thế. Bọn là binh sĩ, người định chờ bọn họ phân rõ phải trái với người hay sao. Nếu bọn họ chịu phân rõ phải trái thì người đã không bị đánh rồi.”

Phương Thận Hành bị Tống Châu Ngọc làm cho á khẩu, hừ một tiếng, “Hiện tại mới nói, vừa rồi sao không nói sớm với ta.” Tròng mắt chuyển một vòng, Phương Thận Hành nắm lấy cánh tay của Tống Châu Ngọc rồi hung hăng hỏi, “Người đang cố ý đùa giỡn với ta phải không?”

“Đùa giỡn người làm cái gì? Chính mình ngốc mà không tự biết, còn đi trách người ta.” Tống Châu Ngọc đẩy tay của Phương Thận Hành ra, dìu Phương Thận Hành cùng nhau trở về, hấn nói, “Bọn họ đang đuổi đánh ta mà người lại cứ đứng ở đó làm gì.”

Vốn tưởng rằng họ Tống là kẻ ngốc, vậy mà khi co giò bỏ chạy thì lại rất gọn gàng. Phương Thận Hành thầm nói một câu.

“Chuyện này người cũng nhìn thấy, dân bị nạn húp cháo mà còn lỏng hơn cả nước, Hoàng thượng phân phát lương thảo mà lại không thể đến miệng của dân bị nạn.” Tống Châu Ngọc ưu quốc ưu dân, thở dài, “Ta viết tấu chương, chúng ta liên danh thượng tấu được không?”

Phương Thận Hành lại do dự, Tống Châu Ngọc nói thẳng, “Người muốn thanh danh của mình trở nên tốt hơn thì phải biết bố thí cái thanh danh đó ra ngoài. Nếu người là mềm nắn rắn buông thì ta cũng không muốn kết giao với người.”

Cái tên ngốc chết tiệt này!

Ngốc chỗ nào!

Phương Thận Hành thật hận chính mình đã nhìn lầm người, may mà mấy ngày trước hấn còn cảm thấy Tống Châu Ngọc là người thành thật có thể tin! Hóa ra là muốn kéo hấn cùng xuống hố! Nhưng lời của Tống Châu Ngọc lại có một chút đạo lý, nếu lập tức từ chối thì Phương Thận Hành có chút khó nói nên lời.

Tống Châu Ngọc nói, “Tùy người, dù sao thì khi trở về ta sẽ viết tấu chương, không đề tên người cũng được.”

“Vậy vết thương trên mặt của ta thì tính thế nào đây?” Phương Thận Hành giận dữ hỏi lại.

Tống Châu Ngọc nhìn hấn một cái, nói ra một câu không có thành ý, hoàn toàn là làm người ta tức chết mà không cần đền mạng, “Người cứ bảo là đi đường bất cẩn, đâm đầu vào thân cây.”

Phương Thận Hành hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thật hận chính mình nghĩ lầm cái tên họ Tống này là người thành thật. Trước kia thấy họ Tống nói chuyện thành khẩn có thể tin, có thể tin cái đầu hấn!

Dù sao thì mặc kệ như thế nào, ngày hôm sau Tống Châu Ngọc và Phương Thận Hành cùng liên danh thượng tấu khiến triều đình khiếp sợ.

Minh Trạh cất cao giọng châm chọc, “Hầy, đáng tiếc thật, trẫm bận rộn quốc sự, rất ít khi xuất cung. Chuyện trong thiên hạ trẫm phải trông cậy vào các khanh giúp trẫm coi chừng. Thật đáng tiếc, văn võ cả triều, nay xem ra chỉ có hai người có mắt. Còn lại đều trở thành người mù hết rồi chẳng?”

“Hai người mắt sáng này bởi vì nhìn thấy chân tướng, hỏi một câu thì liền bị đánh cho bầm dập mặt mũi.” Minh Trạh đập mạnh một cái xuống long đầu trên ngai vàng, giận dữ hỏi, “Trẫm cũng không biết ở đế đô này còn có kẻ nào có bản lĩnh như vậy? Ngay cả Ngự sử của trẫm mà cũng dám đánh? Hôm nay Ngự sử hỏi một câu thì đánh Ngự sử, ngày mai Tướng quốc hỏi một câu thì đánh Tướng quốc, nếu trẫm hỏi một câu thì e rằng ngay cả trẫm cũng bị đem ra đánh!” fynnz.wordpress.com

Điền Văn Hoa bước ra khỏi hàng thỉnh tội, “Thần kính hãi, cũng do thần an bài không thỏa đáng. Thần tuyệt đối không dám bất kính với bệ hạ.”

Minh Trạh thản nhiên nói, “Người kính hãi cái gì? Người phát cháo là người ở Phủ doãn đế đô của người, thủ hạ của người có khả năng như vậy thì người không nên kính hãi. Nên kính hãi mới là trẫm đây.”

“Trẫm cũng không biết thiên hạ có kẻ dám cả gan làm loạn như vậy, mỗi khi nghĩ đến thì trẫm thật sự ăn không ngon ngủ không yên!” Minh Trạh đưa tay đem tấu chương của Tống Phương ném xuống trước mặt Điền Văn Hoa, “Có lẽ các người sẽ nói Tống Châu Ngọc và Phương Thận Hành không mặc quan bào quan y, mai danh ẩn tính đến đó nên bị đánh là chuyện hợp tình hợp lý. Như vậy trẫm muốn hỏi một câu, chẳng lẽ chức vị của các người thì không cho phép dân chúng hỏi một câu hay sao?”

“Như vậy các người làm quan cho ai?”

Minh Trạh giận dữ nói, “Các người ăn của dân chúng, uống của dân chúng, vậy mà lại xem dân chúng là heo là chó. Như vậy trẫm muốn hỏi một câu, các người là cái gì, các người có còn xứng đáng đứng ở kim loan điện này hay không?”

“Trẫm thông qua mười vạn cân lương thực, toàn bộ đế đô có bao nhiêu dân bị nạn, một nghìn hai nghìn ba nghìn hay là năm nghìn? Mỗi ngày cho đám dân bị nạn đó một chén nước ba hạt gạo, Điền Văn Hoa, lương thực trẫm phân phát đâu? Người thân là Phủ doãn đế đô, người đem lương thực của dân bị nạn dùng ở nơi nào?” Minh Trạh lớn tiếng chất vấn, nổi cơn tam bành.

Trên trán của Điền Văn Hoa đã lấm tấm mồ hôi lạnh, đầu đập xuống nền đất lạnh lẽo, giọng nói khàn khàn, cất cao tiếng, “Hoàng thượng, mười vạn cân gạo, nhưng thần chỉ thấy ba vạn cân. Còn có bảy vạn cân chưa đến Phủ doãn đế đô. Mà ba vạn cân gạo đều là gạo mốc, trước khi nhập đông thì thần đã an bài ổn thỏa việc phát cháo, mọi thứ có hồ sơ đầy đủ, có thể kiểm tra lại. Mọi chuyện đều làm đúng trách nhiệm, bệ hạ có thể lệnh cho Hình bộ điều tra rõ ràng, nếu thần làm việc vì lợi ích riêng tư thì tùy ý bệ hạ xử trí.” Lúc này hần còn bảo vệ ai nữa? Không, hần chỉ cần bảo vệ cho một mình hần là đủ.

“Lý Thành!” Minh Trạh gọi Tổng quản Nội vụ phủ Lý Thành bước ra, lạnh giọng hỏi, “Mười vạn cân gạo đâu?”

Lý Thành nơm nớp lo sợ, “Bẩm bệ hạ, thật sự là gạo ở đế đô hiện tại rất đắt, trong lúc nhất thời cũng không kịp thu mua số lượng lớn như vậy, cho nên chỉ tạm thời mua ba vạn cân để ứng phó.”

“Là trẫm bảo người mua gạo mốc sao?” Trí nhớ của Minh Trạh vô cùng tốt, cả giận nói, “Ba vạn cân gạo mốc, người dùng một ngàn lượng bạc, người nghĩ là trẫm chết rồi phải không? Nay giá gạo loại một cũng chỉ bảy mươi đồng một đấu, người nói một câu cho trẫm nghe thử, một ngàn lượng bạc kia người xài như thế nào?”

Lý Thành bỏ nhào quỳ xuống đất, lúng ta lúng túng không dám nói.

“Trẫm biết các người đều là một đám tổ tông lừa người. Có bạc thì tiêu một nửa, tham ô một nửa. Tuần tự lấp liếm, sửa đổi sổ sách, chỉ cần đến các thôn làng, dân bị nạn ăn gạo vào trong bụng, cho dù trẫm có mổ bụng bọn họ ra cũng không thấy lúc ấy bọn họ đã ăn loại gạo gì!” Minh Trạh nhìn kim loan điện im phẫn phát, hần thở dài, “Trẫm cũng không biết các người đã lòng tham không đáy đến mức này.”

“Người là người do trẫm tự chọn, thông minh lại có khả năng. Trẫm nhớ rõ lúc trước khi trẫm ở trong cung, mỗi khi trở về Trấn Nam Vương phủ thì người sẽ ân cần hầu hạ, cũng không vì trẫm bị căm mà khinh thường trẫm.” Minh Trạm ôn hòa nói, “Trẫm thích loại người như vậy, không coi thường kẻ yếu, không nịnh bợ kẻ mạnh, không kiêu ngạo không không siểm nịnh, có khí khái của riêng mình. Trẫm giao Nội vụ phủ cho người, người đền đáp trẫm như thế này hay sao?”

Lý Thành ghen ngào mà khóc, không biết là vì tiền đồ của mình hay là vì cảm thấy hổ thẹn, Lý Thành dập đầu mấy cái, chưa được bao lâu thì trên trán đã trở nên bầm tím, mặt đất loang lổ vết máu, khóc nói, “Thần nhất thời bị quỷ ám, bệ hạ, thần biết tội.”

“Mà thôi, hiện tại tâm tư của người không đặt trên chuyện chính sự.” Minh Trạm thản nhiên nói, “Đi Hình bộ bàn giao mọi việc rõ ràng đi. Tổng Châu Ngọc, việc chấn tai tạm thời giao cho người và Phương Thận Hành phụ trách.”

“Điền Văn Hoa, người mỗi ngày cũng đứng ở trong triều, người bị điếc hay là không nghe thấy lời của trẫm, lúc ấy trẫm nói như thế nào, người còn nhớ hay không?” Minh Trạm lạnh giọng hỏi.

Điền Văn Hoa buồn bã nói, “Thần nhớ rõ, bệ hạ nói là phát mười vạn cân gạo cứu đói cứu tế nạn dân.”

“Vậy vì sao người không nói? Nội vụ phủ cho người gạo mốc thì người nhận gạo mốc, cho người gạo lép thì người nhận gạo lép. Nếu người nhớ rõ lời của trẫm thì vì cớ gì không dám nói? Người sợ cái gì?” Minh Trạm hỏi.

Điền Văn Hoa hít một hơi, trầm giọng nói, “Thần không xứng làm Phủ doãn đế đô, cầu bệ hạ trị tội thần không làm tròn trách nhiệm!”

Tan triều, Minh Trạm giữ lại Điền Văn Hoa để nói chuyện riêng.

Đương nhiên Minh Trạm bực bội, hắn để Điền Văn Hoa ở bên ngoài quỳ hết cả buổi sáng trong khi hắn ở bên trong dùng bữa tiệc. Cho đến khi Minh Trạm hùng hổ ăn ba bát cơm, quét sạch một đĩa bánh hành rán, lại gắp hai con cá, sau khi ăn hết ngần ấy thì mới ôm bụng dựa vào người của Nguyễn Hồng Phi mà ợ hơi. Nguyễn Hồng Phi vui mừng sờ khuôn mặt bầu bĩnh mềm mịn của Minh Trạm, “Mồm mồm, người cứ ăn như thế này thì qua mấy bữa nữa có thể nuôi lại nọng cằm rồi đó.”

“Nam nhân không cần xem trọng bề ngoài, quan trọng là mị lực bên trong kìa.” Minh Trạm giương lên cái cằm nho nhỏ của mình rồi đưa mặt sang, Nguyễn Hồng Phi đẩy hắn ra, cau mày nói, “Miệng còn chưa lau mà, mỡ không à.”

“Hừ! Ta bảo người hôn mặt ta cơ.” Minh Trạm lại đưa mặt sang, thúc giục, “Mau hôn đi, hôn xong ta còn có chuyện phải làm, đừng trì hoãn thời gian của ta.”

Nguyễn Hồng Phi hôn một cái, khoe môi của Minh Trạm hơi nhếch lên, lúc này mới chịu đi gặp Điền Văn Hoa.

Điền Văn Hoa đang quỳ ngoài Tuyên Đức điện.

Bên ngoài tuyết vẫn còn rơi, Hà Ngọc phái người đem ô đưa cho Điền Văn Hoa, Điền Văn Hoa rất có xu hướng tự ngược, không chịu cầm ô, đợi Minh Trạm gọi hắn đi vào thì đôi môi đã đông lạnh đến mức trở nên tím tái, sắc mặt trắng bệch, nửa thân người phủ tuyết, suýt nữa đã đứng dậy hết nổi.

Nếu để mẫu thân của Điền Văn Hoa nhìn thấy cảnh này thì nhất định sẽ đau lòng muốn chết. Nay Minh Trạm nhìn thấy thì quân tâm lại như sắt đá, không thêm để ý. Minh Trạm nói, “Hiện tại người lạnh, còn dân bị nạn bên ngoài e rằng chẳng ấm áp hơn người đâu.”

Điền Văn Hoa quỳ xuống dập đầu nói, “Thần phụ lòng bệ hạ.”

“Đừng nói những lời thánh tội đó nữa.” Một cánh tay của Minh Trạm chống lên gối kê, trong tay ôm một lò sưởi tay, liếc nhìn Điền Văn Hoa một cái rồi thản nhiên nói, “Văn Hoa, cái gì gọi là một viên quan tốt? Không phải là những kẻ nói yêu dân như con, nghe rất giả tạo. Một quan viên, trẫm cần ra một lượng bạc, người đem một lượng bạc này hoàn toàn dùng cho dân chúng, đây mới chính là một viên quan tốt hiếm thấy!”

“Vì sao trẫm lại đề bạt người, nguyên do là vì trẫm thấy được khi người làm quan huyện đã bênh vực giúp đỡ dân chúng địa phương. Người có thể giúp bọn họ nói ra oan tình.” Minh Trạng nói tiếp, “Trẫm biết đề đô nhiều kẻ quyền quý, mưa đá từ trên trời rơi xuống trúng vào ba người thì trong đó sẽ có hai người có liên quan đến hào môn quyền quý. Nếu người muốn bắt cả hai tay thì kết quả này e rằng người đã có thể lĩnh hội.”

“Nếu người là loại người lấu cá như vậy thì lúc trước trẫm căn bản sẽ không để người làm Phủ doãn đề đô.” Minh Trạng thở dài, “Trên đời này rất nhiều kẻ khôn khéo, đương nhiên người như thế có công dụng riêng của họ. Nhưng trẫm không thích người như vậy, khôn khéo tất sẽ mất đi sự sắc sảo, nhưng đại trượng phu có việc nên làm có việc không nên làm. Văn Hoa, người muốn bắt cả hai tay, có lẽ người có thể lấy lòng rất nhiều người, nhưng cuối cùng người mà người phụ lòng lại chính là trẫm.”

Minh Trạng trầm giọng thở dài, “Nếu người đã mất đi khí khái ban đầu thì hãy nói với trẫm một tiếng, trẫm sẽ không để người phải khó xử.”

“Người vốn có thanh danh, không cần vì chức quan Phủ doãn đề đô mà hủy đi thanh danh mấy năm nay của mình.”

Minh Trạng không chỉ là Hoàng đế, mà còn là Bá Nhạc của Điền Văn Hoa. Nếu không có Minh Trạng thì Điền Văn Hoa hiện tại vẫn là Huyện thái gia xoàng xoàng ở một huyện nhỏ vùng ven biển tỉnh Chiết Môn. Hiện tại Điền Văn Hoa leo lên chức quan này đều là do Minh Trạng đặc biệt đề bạt chiếu cố.

Giống như Lý Thành, giống như Điền Văn Hoa, lúc trước bọn họ đều có đủ loại ưu điểm, Minh Trạng không bám theo bất kỳ quy củ khuôn mẫu nào mà trực tiếp đưa bọn họ lên vị trí rất cao.

Nhưng vấn đề cũng nhanh chóng xuất hiện.

Có vài người ở địa vị thấp thì sẽ không cảm thấy điều gì. Dù sao địa vị thấp thì sẽ tiếp xúc ít người, tiếp xúc với lợi ích và cảm dỗ cũng hữu hạn. Nhưng một khi ở địa vị cao thì sẽ khó tránh khỏi mà mất đi chừng mực.

Lý Thành và Điền Văn Hoa chính là thí dụ tốt nhất.

150. Chương 150

Minh Trạng cũng không nghiêm nghị như khi lâm triều, hần bình tĩnh ôn hòa nói chuyện với Điền Văn Hoa, càng khiến Điền Văn Hoa xấu hổ vô cùng. Chẳng qua Hoàng thượng vẫn chưa nêu đến trọng điểm là tước chức.

Điền Văn Hoa dường như có thể nhìn thấy một ít hy vọng, rơi lệ nói, “Thần phụ lòng bệ hạ, thần cầu bệ hạ cho thần một cơ hội. Nếu thần lại cô phụ quân tâm một lần nữa thì bệ hạ cứ thiên đao vạn quả thần, thần tuyệt đối không dám nhiều lời!”

Một vụ án phát cháo cứu tế, thiệt hại hết một Tổng quản Nội vụ phủ, cùng với vô số tiểu quan Nội vụ phủ và tiểu quan Phủ doãn đề đô. Điền Văn Hoa thì bị hạ xuống ba cấp nhưng vẫn được giữ lại, để xem biểu hiện sau này thế nào.

Kỳ thật Minh Trạng xử lý rất trí tuệ trên phương diện chính trị, hần không giữ lại Lý Thành, thứ nhất là vì chức vụ của Lý Thành. Tổng quản Nội vụ phủ, vị trí này quả thật quá mức quan trọng.

Một người dễ dàng bị tiền tài thu mua, Minh Trạng tuyệt đối không thể giao chuyện của hoàng thất vào tay của người này. Còn Điền Văn Hoa thì lại không tham lam, mà bản thân Điền Văn Hoa là Phủ doãn đề đô, quả thật trị an của đề đô rõ ràng có chuyển biến tốt, đây cũng là công của Điền Văn Hoa.

Thứ hai, Lý Thành là người của Minh Trạng, là thần tử đi theo quân vương.

Thần tử đi theo quân vương khác với người bên ngoài. Minh Trạng chỉ coi trọng bọn họ ở một chữ Trung, nếu đã mất đi phẩm chất này thì thủ đoạn của Minh Trạng cũng đủ khiếp sợ những thần tử khác đi cùng với hắn.

Thứ ba, Minh Trạng nghĩ sâu xa hơn một chút, vì sao người khác lại không xảy ra chuyện, trong khi những người mà mình đề bạt cứ liên tiếp rút dài!

Minh Trạng neho mắt lại, sắc mặt bình tĩnh, cúi mắt xuống mà cân nhắc.

Vì sao?

Minh Trạng đích thân thẩm vấn Lý Thành, hắn vẫn không hiểu vì sao hắn tin tưởng Lý Thành như vậy, còn đặc biệt đề bạt, giao chức vụ Tổng quản Nội vụ phủ cho Lý Thành mà Lý Thành lại phản bội hắn?

Nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện. (Con người sắp chết sẽ nói lời thiện)

Ở trong ngục một thời gian, đương nhiên Lý Thành không được ăn quả ngọt. Bất quá vì Hoàng thượng mà Hình bộ vẫn an bài thỏa đáng cho hắn để tránh bất kính với Hoàng thượng. Mới ba mươi mấy tuổi mà dung mạo đã tiêu tụy, ánh mắt đại ra, không còn bộ dáng khí độ phong lưu tuấn tú như lúc trước. Nghe Minh Trạng hỏi, Lý Thành mở ra bờ môi nứt nẻ, nhẹ giọng nói, “Thần là người đi môi giới, phát hiện môi giới từ xưa đến nay đều có ăn xén cắt bớt. Một lượng bạc báo thành hai lượng, hai lượng bạc báo thành bốn lượng. Bệ hạ, một người không thể chống lại một đám người. Cho dù thần là Tổng quản Nội vụ phủ thì cũng vậy. Lần này mua gạo là do đám phó đại nhân của Nội vụ phủ giật dây bắt cầu, mua gạo từ Trình gia để đồ. Sau lưng Trình gia là Phó gia Hồ Quảng, mà Phó gia Hồ Quảng và Trung Nghĩa Hầu của Hồ Quảng chống lưng cho nhau. Quan hệ thông gia của bọn họ rải rác khắp triều đình, thần có thể làm một quan viên buôn gạo nhưng thần không dám đối nghịch với thế lực sau lưng của bọn họ.”

“Vì sao người không nói thẳng với trẫm?” Lý do quái quỷ gì thế này, Minh Trạng hỏi, “Chỉ cần người báo với trẫm thì ai dám ép buộc người cơ chứ? Lúc trước phụ vương muốn giết người, trẫm vẫn có thể bảo vệ người an toàn, nay đến triều đình làm quan, chẳng lẽ trẫm lại không thể bảo vệ người hay sao?”

Với sự thông minh của Lý Thành thì đương nhiên hiểu được, nếu hắn sớm nói ra sự khó xử của mình thì Minh Trạng cũng sẽ không trách tội hắn. Minh Trạng xưa nay đối xử với thuộc hạ của mình không tệ. Cho dù là lúc trước, khi Minh Trạng bị cầm, không quyền không thế thì hắn vẫn chia sẻ cái ăn cái mặc, chân thành đối đãi với thuộc hạ của mình.

Nhưng cái loại viễn cảnh tiền hô hậu ủng, cái loại kiêu ngạo của lòng người, cái loại đắc ý khi ôm kiêu thế mỹ thiếp, cái loại dã tâm của nam nhân....lại so sánh với sự hổ thẹn thế lương của ngày hôm nay, vài giọt lệ chợt lóe lên trong mắt của Lý Thành, thấp giọng nói, “Thần nghĩ, người khác cũng làm như vậy, thần trông bầu mà vẽ gáo, ắt là không xảy ra sai lầm. Là thần sinh lòng tham.”

Minh Trạng thở dài, ngày hôm sau Lý Thành bị xử trảm.

Trầm Chuyết Ngôn thông báo vụ án cứu tế để đồ trên Tạp san Hoàng thất, đồng thời Minh Trạng yêu cầu công khai tất cả khoản ngân lượng cứu tế của triều đình cho dân chúng, cùng với khoản ngân lượng trợ cấp giành cho các tướng sĩ bỏ mình, toàn bộ đều được in trên phần nổi bật nhất của Tạp san Hoàng thất.

Vừa tung ra thủ đoạn này, không cần Minh Trạng đi thăm dò thì đã có Ngự sử địa phương thượng tấu và rất nhiều vụ án tham ô ngân lượng trợ cấp bị bại lộ. Minh Trạng giận dữ, ngoại trừ Lục bộ thì hắn thành lập một nha môn lệ thuộc trực tiếp dưới quyền quản lý của Hoàng đế — Liêm chính bộ.

Tên như nghĩa, đây chính là bộ chuyên đấu tranh với tham ô hối lộ.

Nhưng có triều thần e sợ Liêm chính bộ sẽ trở thành cơ cấu đặc vụ của Hoàng thượng, Minh Trạng tuyên bố rõ, muốn tiến vào Liêm chính bộ cần phải có đủ ba tiêu chuẩn. Thứ nhất, công khai tài sản; thứ hai, giao tình qua lại không được vượt quá một lượng bạc, nếu vượt quá thì người phải lập hồ sơ báo cáo; thứ ba, trung quốc trung quân.

Minh Trạng nói, “Triều đình là nơi thống trị thiên hạ, là để giúp dân chúng có cuộc sống tốt đẹp hơn. Không phải là để cho các người thăng quan phát tài, nếu các người tự nhận không giữ được bản tay của mình thì có thể từ quan trở về nhà, trẫm cũng sẽ không trách các người.” fynnz.wordpress.com

“Từ hôm nay về sau nếu ai còn dám chìa tay lung tung thì tình cảm quân thần của chúng ta chỉ đành phải như thế.”

Sự thiết lập của Liêm chính bộ tại lịch sử triều Đại Phượng, thậm chí là tại toàn bộ Vương triều trong lịch sử đã tạo nên tác dụng vô cùng quan trọng. Vô số sử học gia đều thừa nhận Liêm chính bộ, nhưng rất ít người biết được việc thành lập Liêm chính bộ đã trải qua một quá trình vô cùng gian nan như thế nào. Thậm chí ngay cả quan viên đầu tiên chủ động gia nhập Liêm chính bộ cũng trở thành một nhân vật bị đưa ra tranh luận rộng rãi.

Minh Trạng đang phát sầu vì chuyện nhân sự.

Lúc này mọi người chỉ hận không thể chôn bạc nhà mình để khỏi ai biết đến, nào có người nguyện ý công khai tài sản cơ chứ. Cho dù mọi người đều biết bộ này là do Hoàng thượng trực tiếp thống lĩnh nhưng cũng không có ai nguyện ý gia nhập.

Trời thật lạnh.

Ngay cả Minh Trạng cũng không ngờ người đầu tiên chủ động yêu cầu gia nhập Liêm chính bộ lại là Ngụy An.

Ngụy An hoàn toàn là vì muốn được tĩnh tâm, “Bệ hạ, thần chẳng thiếu cái gì cả, chỉ ngóng trông có thể an toàn sống qua ngày. Thần chính là coi trọng yêu cầu của ngài, giao tình qua lại không vượt quá một lượng bạc. Tuy rằng đại ca không ở đế đô, hầy, nhưng người ta qua lại với nhà thần thật sự rất nhiều, rất phiền. Thần gia nhập Liêm chính bộ thì không cần tặng lễ cũng không cần thu lễ, giảm bớt rất nhiều việc lớn.”

Lúc này Minh Trạng thật sự cần một người làm gương, thấy Ngụy An nói thật sự thì vẫn do dự hỏi một câu, “Nếu đã gia nhập, về sau cứ cứ đưa cho biểu thức cái gì thì biểu thức cũng không được nhận đó.”

Ngụy An nhướng cao lông mày, bĩu môi nói, “Thần cần hần đưa tặng hay sao? Xưa nay là hần đến phủ của thần hết ăn rồi uống, nếu không phải thần nể mặt bệ hạ thì đã mặc kệ hần rồi.”

“Chuyện này có liên can gì đến trẫm đâu?” Minh Trạng hoàn toàn không thể hiểu bản thân mình có tác dụng quan trọng gì đối với sinh hoạt của phu phu hai người Ngụy Vệ này?

Ngụy An bày ra vẻ mặt hiền nhiên, nói một cách thoải mái, “Đương nhiên có liên can. Tướng mạo của Vệ Dĩnh Gia không tệ, vóc người cũng không tệ, kỹ thuật trên giường lại càng không tệ. Mặc dù có một ít tư tâm, bất quá dù sao cũng là hoàng thân quốc thích, có mặt mũi của bệ hạ ngài thì thần cũng được thơm lây. Nếu hần không phải Vĩnh Ninh Hầu mà là tên khất cái xin cơm trên đường thì chẳng lẽ thần lại ở cùng với hần hay sao?”

“Biểu thức cũng thật quá đáng, nếu để cứ cứ biết thì sẽ đau lòng đến thế nào.” Minh Trạng ngồi lê đôi mách xong thì trong lòng vô cùng vui vẻ. Bất quá hai người này đã sớm thông đồng từ tám trăm năm trước rồi, hiện tại Ngụy An lại bảo là vì địa vị thân phận của Vệ Dĩnh Gia thì Minh Trạng thật sự không thể tin tưởng.

“Ai bảo hần thích thần làm chi.” Ngụy An cười ha ha hai tiếng, định cáo từ, Minh Trạng bèn gọi hần lại, “Biểu thức đi thăm Hoàng tổ mẫu một chút đi, lão nhân gia thường lải nhải nhắc đến hôn sự của biểu thức đấy.”

Thái hoàng thái hậu xưa nay rất chiều cố đến huynh đệ bọn họ, Ngụy An đương nhiên lĩnh mệnh.

Tuổi tác của Thái hoàng thái hậu cũng không lớn, chưa đến bảy mươi.

Thấy Ngụy An thì bà ta rất cao hứng, phái người mang đến trái cây tươi cho Ngụy An ăn.

“Cô cô, thân mình của ngài thế nào rồi?” Gặp mặt, đương nhiên Ngụy An đương nhiên phải hỏi một câu. Trước đó vài ngày thân mình của Thái hoàng thái hậu không được khỏe, Ngụy An đã đến thăm hai lần. Lão thái thái là người có vai vế cao nhất ở trong cung, tuy rằng hai nhi tử ở tại Vân Quý, nhưng Minh Trạng là tôn tử, đương nhiên không khiến lão thái thái phải uất ức.

Thái hoàng thái hậu cười tủm tỉm gật đầu, “Không sao. Hôm kia ta còn bảo Hoàng thượng xem các mỹ nữ danh môn của đế đô, tìm khuê nữ thích hợp cho người.”

“Cô cô, ngài đừng lo cho ta.” Ngụy An lột vỏ quýt rồi đưa cho Thái hoàng thái hậu, “Ta như thế nào chẳng lẽ cô cô không biết hay sao. Cũng không xứng với khuê nữ trong sạch nhà người ta.”

“Nói vậy là sao.” Thái hoàng thái hậu xưa nay luôn tự bênh vực người của mình, mà đối với bà ta thì Ngụy An ngoại trừ có tật xấu là thích nam nhân thì chẳng có điểm nào mà không tốt. Thích nam nhân, nhưng không cần trì hoãn sinh hài tử, Thái hoàng thái hậu bướng bỉnh nói, “Với bộ dạng và thân phận thế này của người thì chẳng có gì là tệ cả. Thú người hiền lành, sinh vài hài tử cho giống nhà người ta. Chứ hiện tại đại ca của người ở bên ngoài, phủ đệ lớn như vậy chỉ có một mình người, không có người thỏa đáng chăm sóc người thì cô cô cũng không yên tâm.”

Ngụy An âm ừ cho qua chuyện, “Sau này hăng tít, ta cũng chưa thấy ai đặc biệt vừa ý mình cả.”

“Hình như cô cô nghe nói khuê nữ của Từ tướng không tệ cho lắm.” Không biết Thái hoàng thái hậu nghe tin đồn từ nơi nào, nói với Ngụy An, “Tuy đã chia tay phụ gia, cũng không trách nha đầu kia, hiền lành lại có năng lực, còn vì Thái hậu mà Nam hạ lo liệu Thiện Nhân Đường. Nếu người thấy được thì cô cô sẽ làm mai cho người.”

“Cô cô, ta thật sự không muốn thành thân mà.” Ngụy An không hiểu rõ Từ Doanh Ngọc, nhưng hẳn lại biết đôi chút về đám tiểu cữu tử hung dữ nhà Từ gia. Ngay cả nhị Phò mã và võ Bång nhân đến Từ gia biện hộ cho nữ tể cũ cũng bị mỗi người một cục gạch đánh cho lỗ đầu. Nếu thú nữ nhân kia thì e rằng sẽ không giữ được cái đầu của mình.

Thái hoàng thái hậu thấy Ngụy An chết sống không muốn, cũng không cưỡng cầu hẳn nữa, dù sao thì hôn sự với Đỗ Như Mai là do chính Thái hoàng thái hậu làm mai. Sau này tính tình của hai người thật sự không hợp, hai ngày cãi vả một trận nhỏ, ba ngày cãi một trận to, trở thành cặp đôi oan gia nổi danh trong thành, cuối cùng phải chia tay. Nay đương nhiên phải thận trọng một chút trong hôn sự lần thứ hai của Ngụy An. Mặc kệ xuất thân thế nào, quan trọng là phải tốt tính.

Tốt tính là được nhưng cũng không thể quá dịu dàng, bằng không sẽ không thể quản lý gia sự, không biết chăm sóc người, như vậy cũng không tốt. Thái hoàng thái hậu nhìn trúng Từ Doanh Ngọc, cũng không phải bà ta hiểu rõ Từ Doanh Ngọc, quan trọng là Từ Doanh Ngọc được Vệ thái hậu trọng dụng. Tuy rằng Thái hoàng thái hậu và Vệ thái hậu không hợp tính cho lắm, nhưng bà ta vẫn rất tin tưởng Vệ thái hậu.

Nhưng Ngụy An không bằng lòng thì chỉ đành để hẳn suy nghĩ lại.

Tạm thời bỏ qua tâm sự này, Thái hoàng thái hậu lại nghĩ đến một chuyện khác, hỏi Ngụy An, “Từ Nghiêu, sắp đến tất niên, người nói thử xem, gọi đại biểu ca của người trở về có được hay không?”

Ngụy An giật mình, hỏi một cách kinh ngạc, “Cô cô, lời này là từ đâu mà ra?”

“Ta nghĩ đã đến tất niên, Cảnh Kiền sinh ở đế đô, lớn lên ở đế đô, chưa từng rời khỏi đế đô. Thoáng cái lại đến Vân Nam xa như vậy, tuy rằng Cảnh Nam cũng ở đó, hầy, nhưng ta vẫn có chút bất an. Nay Minh Trạm làm Hoàng đế, thiên hạ cũng không thái bình như khi Cảnh Kiền làm Hoàng đế.” Thái hoàng thái hậu nhắc lại chuyện trước kia, “Ta nghĩ, không biết có nên gọi Cảnh Kiền trở về hay không. Tuổi ta đã lớn, còn có thể sống thêm bao nhiêu năm đây? Ta muốn khi sống có thể ở cùng các nhi tử. Còn nữa, Minh Trạm còn quá nhỏ, nay thống trị thiên hạ cần phải có Cảnh Kiền dạy hẳn một chút thì mới được.”

Ngụy An trừng mắt nhìn Thái hoàng thái hậu, hỏi, “Việc này là ai nói với cô cô?”

“Không có ai nói với ta cả.” Thái hoàng thái hậu vẫn rất cứng mồm, “Ta tự mình nghĩ như thế. Mấy ngày trước người Thát Đát bao vây ngoài thành khiến ta sợ tới mức nửa tháng cũng ngủ không yên. Hầy, ta là một lão bà thì có quan trọng gì đâu. Nhưng giang sơn này là cơ nghiệp của tổ tông, ta rất lo lắng,”

Ngụy An lắc đầu, trong lòng không tán thành, cũng không dám nói thẳng để tránh tổn thương Thái hoàng thái hậu, “Cô cô, tuy người Thát Đát đến đây nhưng đế đô vẫn yên ổn. Hoàng thượng đã đánh bọn họ bỏ chạy về Tây Bắc rồi, ngay cả Thát Đát Khả Hãn, ngài biết Khả Hãn là cái gì hay không?”

Thái hoàng thái hậu suy nghĩ một chút, “Là Hoàng đế của Thát Đát đúng không?”

“Đúng, Hoàng đế của người Thát Đát đã bị Hoàng thượng đánh chết rồi.” Ngụy An tận lực dùng ngôn ngữ bình dân đơn giản nhất để giải thích cho Thái hoàng thái hậu nghe, nói tiếp, “Hoàng thượng vừa đăng cơ

đã có thể đánh chết Hoàng đế Thát Đát, cực kỳ anh minh. Cô cô, ngài biết vì sao Thái thượng hoàng phải đến Vân Nam hay không?”

“Cảnh Kiên bảo là đi điều dưỡng thân thể?”

“Đúng, đây là một nguyên nhân.” Ngụy An ôn hòa nói, “Còn một nguyên nhân khác nữa, nếu Thái thượng hoàng cứ luôn luôn ở tại đế đô thì Hoàng thượng vĩnh viễn không thể tự mình đảm đương chính sự. Vì để Hoàng thượng trở thành một đế vương chân chính nên Thái thượng hoàng mới đến Vân Quý. Cô cô, Thái thượng hoàng có ý tốt đối với Hoàng thượng, ngài nên hiểu điều đó mới được.”

Thái hoàng thái hậu cảm thấy khó hiểu, “Vậy thì kêu Cảnh Kiên trở về dạy Hoàng thượng chẳng phải là giống nhau hay sao?”

“Nếu giống nhau thì Thái thượng hoàng cần gì phải đi Vân Quý?” Ngụy An hỏi lại.

Thái hoàng thái hậu tư duy đơn giản, cũng không biết cách tự biện, chỉ thở dài, “Cảnh Kiên có lòng đối với Hoàng thượng, cho dù là thân nhi tử thì cũng chỉ đối xử đến thế là cùng.” Nói như vậy, Thái hoàng thái hậu mơ hồ sinh ra một chút buồn bã, nghĩ rằng nếu Minh Trạ là thân nhi tử của Phụng Cảnh Kiên thì e rằng nhi tử của mình cũng không cần phải đến Vân Quý xa như vậy.

Ngụy An ôn hòa nhắc nhở, “Hoàng thượng là đích tử của nhị biểu huynh, cũng là đích tôn của ngài mà.”

Nghĩ đến tiểu nhi tử, nỗi buồn trong lòng của Thái hoàng thái hậu lại tiêu thất, mỉm cười gật đầu, “Đúng vậy, Hoàng thượng đối với ta cũng rất tốt.”

Ngụy An khuyên Thái hoàng thái hậu một hồi, nghĩ đến việc Hoàng thượng cố ý gọi hần đến đây có phải là có dụng ý này hay không?

Dù sao nếu đã gặp phải chuyện này thì hần sẽ khuyên một chút. Ngụy An hiểu rất rõ bản tính của Thái hoàng thái hậu, đầu óc đơn giản, cũng biết lắng nghe người ta khuyên bảo. Ngụy gia tuy là nhờ Thái hoàng thái hậu mà tiến thân, bất quá lão thái thái này thật sự không có bản lĩnh gì.

Cũng may huynh đệ Ngụy gia có đầu óc tỉnh táo, cho dù Ngụy An không có bản lĩnh nhưng cũng không khiến người ta chán ghét.

Nhận được mật báo ở Từ Ninh cung, Vệ thái hậu rốt cục có thể tạm thời thở phào một hơi.

Từ Doanh Ngọc trở về đế đô, sau khi ở nhà rửa mặt chải đầu đơn giản thì liền tiến cung bẩm báo công tác ở Thiện Nhân Đường Hoài Dương với Vệ thái hậu.

Minh Trạ nghe nói Từ Doanh Ngọc tiến cung, bèn vội vàng tiến đến xem thế nào.

Từ Doanh Ngọc đứng dậy hành lễ với Minh Trạ, Minh Trạ khoát tay, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô nương người ta, cười nói, “Từ nữ quan không cần đa lễ, nửa năm không gặp, Từ nữ quan càng ngày càng xinh đẹp khoan thai.” Quả nhiên là vì người ấy mà dung nhan tiêu tụy phần nào.

Không thể ngờ Lâm Vĩnh Thường có bản lĩnh như vậy, Minh Trạ lại cảm thán một phen.

Từ Doanh Ngọc là người vô cùng quy củ, nhất là đối mặt với Hoàng thượng thì nàng cũng không dám xem lời này trở thành lời ca ngợi. Hoàng thượng là nam nhân, một nam nhân ca ngợi một nữ nhân cũng không phải chuyện gì tốt. Từ Doanh Ngọc khiêm tốn nói, “Bệ hạ quá khen.”

Minh Trạ cười một trận, lại khen, “Là trăm nói thật, qua tấu chương của Vĩnh Thường thì trăm có biết Từ nữ quan tương trợ hần rất nhiều. Hầy, Lâm Vĩnh Thường có ban cho người thêm phần bổng lộc nào hay không?”

Từ Doanh Ngọc cảm thấy hình như lời này của Hoàng thượng có vài phần không đứng đắn, chỉ lắc đầu, không dám đáp lời.

“Lâm Vĩnh Thường đúng là keo kiệt, không sao, trăm sẽ đền cho người.” Minh Trạ nói tào lao một lúc cho đến khi Vệ thái hậu phái người đem lên trà hạnh nhân để bịt mồm Minh Trạ thì hần mới chịu im lặng.

Từ Doanh Ngọc tiếp tục nói đến việc Thiện Nhân Đường được bố trí vài trạch viện ở Dương Châu, sau đó sửa lại để cho bệnh nhân bệnh nặng ở xa có thể lưu trú, như thế cũng tiện cho cả bệnh nhân và đại phu.

Minh Trạm vội vàng xen vào một câu, “Cách này rất tốt. Tốt nhất là phân loại bệnh nhân rồi an bài phòng bệnh, còn phải dạy cho một số hộ lý biết sơ qua về dược lý thì mới được.”

Minh Trạm liền nói đến việc an bài hộ lý với Từ Doanh Ngọc, Từ Doanh Ngọc âm thầm gật đầu, thầm nghĩ, tuy rằng Hoàng thượng nói chuyện không quá đứng đắn nhưng khi nói đến chính sự thì lại chu toàn hơn bọn họ đã nghĩ rất nhiều, cảm thấy rất thần phục.

151. Chương 151

Cho đến tối Từ Doanh Ngọc mới trở về nhà.

Từ Tam cũng rời nha môn từ sớm, người một nhà dùng bữa cơm đoàn viên, sau đó đến phòng của nữ nhi, hẳn có đầy tâm sự muốn hỏi.

Từ Doanh Ngọc rót trà cho phụ thân, nhẹ nhàng nói, “Thấy sắc mặt của phụ thân vẫn khỏe, nữ nhi cũng an tâm.”

“Ta vẫn khỏe.” Từ Tam tiếp nhận tách trà, giương mắt nhìn về phía Từ Doanh Ngọc, “Nhưng còn con và họ Lâm đã xảy ra chuyện gì?” Trong lúc Từ Doanh Ngọc tiến cung thì Từ Tam đã sớm hỏi tâm phúc của mình là Triệu Lăng Chí, còn có đại nha hoàn tri kỷ của Từ Doanh Ngọc là Hà Hoa, vì vậy cũng biết được bảy tám phần. Quả nhiên là họ Lâm không thành thật, dám thông đồng với khuê nữ bảo bối của hắn.

“Chẳng phải phụ thân đã hỏi qua Hà Hoa rồi sao, thì chính là như thế.” Từ Doanh Ngọc không muốn nhiều lời, lại sợ Từ Tam lo lắng, vội nói, “Phụ thân yên tâm đi, chuyện ở Hoài Dương cứ để Lâm đại nhân giải quyết. Nếu hắn giải quyết không tốt thì nữ nhi sẽ không gả cho hắn đâu.”

Từ Tam vừa lắc đầu vừa nói, “Không ổn không ổn.”

“Phụ thân:”

“Con hãy nghe cha nói đã.” Từ Tam nâng tay cắt ngang lời của nữ nhi, “Gia tộc thế nào, bọn họ rất xứng bậy, ta chẳng hề cần bọn họ. Nhưng họ Lâm làm ra chuyện này thật sự rất mất mặt. Chúng ta đều là họ Từ, gia tộc lại bị bại trong tay hắn. Cha suy nghĩ hồi lâu, con gả cho hắn thì tuyệt đối không ổn.”

“Còn nữa, thủ đoạn của Lâm Vĩnh Thường thật sự quá mức lợi hại, con gả cho hắn, nhờ đâu phải chịu uất ức thì sao, đương nhiên hiện tại không cần sợ hắn, nhưng ngày sau không có cha, vài huynh đệ của con chẳng thể chống lại hắn.” Đây lại là một nỗi lo khác của Từ Tam.

Từ Doanh Ngọc thấp giọng giải vây cho Lâm Vĩnh Thường, “Lúc ấy cũng không có cách nào, người Thất Đất sắp đến, ba kho lúa bị thiêu hết một, bảo Lâm đại nhân có thể làm sao đây? Nếu ba kho lúa đều bị thiêu rụi thì không cần người Thất Đất tấn công, thành Dương Châu sẽ không công tự phá. Còn nữa, nếu nữ nhi vô dụng như vậy thì về sau cũng không cần các huynh đệ phải ra mặt đâu! Phụ thân, Lâm đại nhân cũng không phải người vong ân phụ nghĩa.”

Từ Tam nhấp ngụm trà, mấy ngày nay hắn suy nghĩ rất nhiều, cũng không nhanh không chậm mà phân trần với nữ nhi, “Theo lý, với xuất thân và bản lĩnh của Lâm Vĩnh Thường, con lại coi trọng hắn thì cha cũng chẳng có lý do gì để từ chối. Nhưng con có nghĩ đến hay không, vì sao hắn vẫn chưa thành thân? Với bản lĩnh và địa vị của hắn, nếu muốn thành thân thì đã sớm thành thân từ lâu, vì có gì lại kéo dài đến tận bây giờ?” Nữ nhi của mình đã từng thất bại trong hôn nhân một lần, mặc dù Từ Tam rất tán thưởng Lâm Vĩnh Thường nhưng trải qua chuyện của gia tộc ở Hoài Dương thì thái độ của Từ Tam đối với Lâm Vĩnh Thường quả thật có chút chuyển biến. Hắn không muốn vì gia tộc mà kết thù với Lâm Vĩnh Thường, với tính tình như vậy của Lâm Vĩnh Thường thì làm nữ tử của hắn cũng không quá thích hợp.

“Trên người của hắn có dấu vết.” Làm sao dám thành thân với ai? Sự tiết lộ bí mật thân phận.

Từ Tam kinh ngạc biến sắc, thốt lên một câu, “Các người, các người đã...” Có quan hệ xác thịt, nhất thời hồn phi phách tán, chỉ muốn bay đến Hoài Dương đâm chết Lâm Vĩnh Thường. Cái tên khốn nạn kia!

Gò má của Từ Doanh Ngọc ửng đỏ, liên tục xoa tay, “Không có, phụ thân đừng nghĩ vậy.”

“Vậy tại sao con biết trên người của hần có vết sẹo?” Từ Tam truy vấn một câu.

“Chẳng phải Hoàng thượng phái người đi nghiệm thân cho Lâm đại nhân hay sao? Là nữ nhi nghe người ta nói.” Từ Doanh Ngọc cũng không thể ở trước mặt phụ thân của mình mà thừa nhận việc đập đầu khiến Lâm Vĩnh Thường ngắt xiu rồi cởi đồ của người ta.

Từ Tam thấy khó có thể tin tưởng thần sắc của Từ Doanh Ngọc, bắt quá hần thà rằng không tin chuyện này. Từ Tam cũng không tìm hiểu nhiều, mà chỉ nói, “Con suy nghĩ cũng quá đơn giản, không chỉ là dấu vết. Con cũng biết thân phận của hần đúng không? Hần không chịu thành thân nhất định là trong lòng muốn có một ngày lật lại bản án cho gia tộc, vì vậy không dám thành thân. Hần đã từng làm nô dịch, nếu hần muốn lật lại bản án tất nhiên sẽ lộ ra thân thể bí mật của hần.”

“Phụ thân của Trầm Chuyết Ngôn họ Lý, đây là vô can. Lâm Vĩnh Thường thì khác, hần vốn họ Phạm, lần này Triệu Thanh Di không thể cáo trạng thành công là vì Lâm Vĩnh Thường có bản lĩnh. Bất quá hần chỉ cần lật lại bản án thì tội trốn nô dịch năm xưa và tội khi quân hôm nay, cho dù hần có được lòng Hoàng thượng như thế nào, lập công tích ra sau, chỉ cần khệp vào hai tội này thì hần coi như xong đời!” Từ Tam thấy trên mặt của nữ nhi tràn đầy lo lắng, bèn trầm giọng nói tiếp, “Con có nghĩ đến hay không, căn bản là hần khó bảo toàn bản thân của mình.”

Từ Doanh Ngọc kiên trì nói, “Chỉ cần hần vẫn mang họ Lâm thì sẽ không có chuyện gì cả.”

Từ Tam đa mưu túc trí lắc đầu, “Con vẫn không hiểu nam nhân. Những gì Lâm Vĩnh Thường trải qua rất phức tạp gian nan, hần có thể đi đến vị trí ngày hôm nay, thủ đoạn hơn người, không cần phải nhắc lại điều này. Nếu hần muốn có cuộc sống thành thân sinh con bình thường thì đã sớm có, cần gì phải chờ đến hôm nay,”

“Có lẽ tiểu tử kia cũng có chút ý tứ đối với con, nhưng con phải hiểu, lúc trước người Thát Đát tấn công thành Dương Châu, hần vì thành Dương Châu mà diệt toàn bộ Từ gia. Con ở phủ Tổng đốc hơn nửa năm, Lâm Vĩnh Thường cũng không phải kẻ mù hay ngu ngốc, hần có ý với con nhưng vì giữ vững kế hoạch mà rốt cục vẫn hy sinh Từ gia.” Từ Tam nghiêm mặt nói, “Cha hiểu rất rõ loại người như Lâm Vĩnh Thường. Lúc trước hy sinh Từ gia, đó là vì hần đặt tình cảm của con ở chỗ có cũng được mà không có cũng không sao. Con suy nghĩ một chút, là giúp Phạm gia lật lại bản án quan trọng hơn hay là tình cảm với con quan trọng hơn? Nếu bắt hần lựa chọn giữa hai điều thì hần rốt cục sẽ không chọn con đâu.”

Tâm tư của Từ Doanh Ngọc phút chốc trầm xuống!

Từ Doanh Ngọc hoàn toàn không phải loại người trẻ tuổi phản nghịch, gia trưởng nói Đông, nàng đi hướng Tây.

Từ Doanh Ngọc là nữ nhi duy nhất của Từ Tam, đừng nhìn ở thời này đều là trọng nam khinh nữ, nhưng đối với Từ gia có ba nhi tử một nữ nhi thì lại khác. Huống chi Từ Doanh Ngọc thuở nhỏ thông minh lanh lợi, đọc viết, thái độ xử sự đều hơn hần huynh đệ Từ gia gấp trăm lần, thế nên Từ Tam luôn ôm hận nữ nhi của mình sinh nhầm giới tính.

Bằng không hần có thể dạy dỗ Doanh nhi, như vậy cũng có người kế nghiệp.

Dù vậy tình cảm của Từ Doanh Ngọc và phụ thân cũng rất tốt. Không thì nàng cũng không thể muốn chia tay phụ gia thì chia tay. Giống như phu quân trước kia của Từ Doanh Ngọc, khi Tăng Tĩnh nạp tiểu thiếp, cho dù đây chẳng tính là đại sự, ở thời này ngay cả địa chủ hay lão bản cũng thu nạp tiểu nha hoàn. Huống chi Tăng Tĩnh người ta lại là tiến sĩ Hàn lâm chính tòng.

Nhưng Từ Doanh Ngọc sống không thoải mái. Nhất định phải chia tay, Từ Tam xưa nay sủng ái nữ nhi, bèn gặt đầu.

Có chuyện gì thì Từ Doanh Ngọc cũng vui vẻ thương nghị với phụ thân.

Nay chuyện của Lâm Vĩnh Thường, nghe Từ Tam nói như vậy thì trong lòng của Từ Doanh Ngọc cũng có chút để ý. Cũng không phải nàng ngại nghèo yêu giàu, hiện tại Lâm Vĩnh Thường cũng đâu giàu có gì cho

cam, mượn nàng hai trăm lượng bạc mua sắm lễ vật cho hôn sự của Trầm Chuyết Ngôn, cho đến nay Lâm tổng đốc cũng chưa thể thanh toán phần nợ này.

Nữ nhân luôn có tâm tư nhỏ nhen như vậy, thà rằng nam nhân nợ mình, như vậy có thể lợi dụng sau này bắt bọn họ trả lại nhiều hơn thế. Nào ngờ nợ ân tình là khó trả nhất, trả hay không trả vẫn phải trông cậy vào lương tâm của người nam nhân.

Tuy rằng Từ Doanh Ngọc cũng có chút tâm tư của nữ nhi, bắt quá ở gia đình quan lại, bản tính của Từ Doanh Ngọc lại thiên về lý trí. Cho dù như thế nào thì nàng cũng phải suy xét cho phụ mẫu huynh đệ của mình trước, sau đó mới tính đến chuyện thành thân cùng Lâm Vĩnh Thường.

Từ Doanh Ngọc cân nhắc trong chốc lát, liền thuật lại từ đầu chí cuối lời của Lâm Vĩnh Thường nói với nàng cho Từ Tam nghe. fynnz.wordpress.com

Từ Tam cau mày, gật đầu nói, “Thỉnh chỉ ban hôn ngược lại là con đường chết.”

“Con nghĩ, hiện tại không còn gia tộc, tuy rằng phụ thân không cần chịu tang, nhưng sắp tới con cũng không thể thành thân. Nếu qua hiếu kỳ của phụ thân mà hấn vẫn chưa có tin tức gì thì con cũng không cần phải đợi hấn nữa.” Từ Doanh Ngọc nói.

Thích là thích thật lòng. Nhưng lòng tự trọng của Từ Doanh Ngọc rất mãnh liệt, ngay cả nam nhân nạp tiểu thiếp mà nàng còn không thể chấp nhận, cho dù có thích Lâm Vĩnh Thường đến thế nào thì nàng cũng sẽ không vứt bỏ tự tôn, mặt dày mày dạn, sông cạn đá mòn chờ một người nam nhân.

Nàng cũng chỉ có một đời người, nàng cũng muốn có cuộc sống tốt đẹp.

Ba năm ước hẹn, tuy có chút quá mức nhưng cũng coi như thử thách một chút.

Từ Tam thấy nữ nhi thật sự yêu thích họ Lâm kia, bèn nói, “Sắp tới quả thật không thích hợp nghị hôn. Như vậy đi, con cứ sống bình thường. Cha ở bên ngoài nhìn xem, nếu có ai hơn họ Lâm thì cha cũng không cần phải thất cổ trên một thân cây dâu.”

Từ Doanh Ngọc ôm lấy cánh tay của phụ thân, trong mắt mím cười năn nỉ, “Phụ thân, đợi qua ba năm rồi hẵng tính.” Vừa về nhà mà lập tức thất tín với Lâm Vĩnh Thường thì Từ Doanh Ngọc không đành lòng. Kỳ thật nàng vẫn rất tin tưởng lâm Vĩnh Thường, cũng nguyện ý vì lời hứa hẹn này mà chờ ba năm.

“Con cứ xem như không biết đi, cha ở ngoài nhìn giúp con là được rồi.” Dù sao là cột đi tìm trâu, chịu thiệt cũng không phải Từ gia của hấn.

Hừ, nếu họ Lâm thức thời thì cái gì cũng dễ nói rồi. Nếu không được, hấn thất bại trong việc lật lại bản án thì bảo đảm là đi tong cái mạng nhỏ!

Từ Doanh Ngọc suy nghĩ một chút, rốt cục cũng không kể lại với phụ thân về việc Lâm Vĩnh Thường để mất bảo kiếm của Thái tổ, bằng không với bản tính cẩn thận của phụ thân thì sẽ lập tức xem Lâm Vĩnh Thường là một ôn thần.

Từ Doanh Ngọc vừa về đến nhà thì Trầm Chuyết Ngôn liền nhận được thư của Lâm Vĩnh Thường, tổng cộng có hai lá thư, một lá cho Trầm Chuyết Ngôn. Đại khái là bảo hấn chăm chỉ đọc sách, chuẩn bị hai năm sau dự ân khoa mùa xuân, chú ý thân thể, rảnh rỗi thì cùng Ngô Uyển sinh nhi tử, đỡ phải tuyệt hậu. Trong đó có nhắc sơ qua Phạm Trầm thị, cũng không quá thân thiện.

Còn lá thư kia thì lệnh cho Trầm Chuyết Ngôn đưa tận tay cho Từ Doanh Ngọc.

Trầm Chuyết Ngôn cẩn thận đọc hết thư của cữu cữu dưới ánh nến, cảm thấy khó hiểu mà hỏi thê tử, “Cữu cữu đưa thư riêng cho Từ đại nhân là thế nào?”

“Từ tướng ư?” Ngô Uyển đã cỡi ra đại xiêm y bên ngoài, tháo xuống chuỗi ngọc, xoa dài mái tóc đen, khoác một chiếc áo choàng lông lớn. Cánh tay lại vác một chiếc áo choàng khác để khoác thêm cho Trầm Chuyết Ngôn, thuận miệng nói, “Chắc là cữu cữu có chuyện muốn nói với Từ tướng?”

“Không phải Từ tướng, mà là đại tiểu thư Từ gia, Từ nữ quan.” Trầm Chuyết Ngôn đem lá thư có viết tên của Từ Doanh Ngọc cho lão bà xem, nói thâm, “Từ đại nhân người ta là nữ, ta làm sao có thể giúp cữu cữu đi đưa thư được cơ chứ, còn bảo ta phải tận tay giao cho Từ đại nhân nữa.”

Trong lòng của Ngô Uyển dường như đã nhận ra được điều gì đó, khẽ thúc người Trầm Chuyết Ngôn một cái rồi cười nói, “Thật sự là ngốc, chàng không tiện đưa nhưng thiếp thì được. Cửa hồi môn của thiếp đều do Từ tỷ tỷ mua giúp ở Hoài Dương, cữu cữu nhất định là biết thiếp và Từ tỷ tỷ có giao tình, rõ ràng là bảo thiếp đưa thư.”

Lúc này Trầm Chuyết Ngôn mới hiểu rõ, một tay ôm thắt lưng của thê tử, một mặt thì nói thầm, “Có cái gì mà ngại ngùng cơ chứ? Tức phụ của cháu mình thì cũng đâu phải là người ngoài.”

“Thiếp thấy không chừng là cữu cữu có ý với Từ tỷ tỷ đó?” Trên phương diện này thì nữ nhân đặc biệt mẫn cảm hơn nam nhân một chút, Ngô Uyển lộ ra đôi mắt cười, nhìn Trầm Chuyết Ngôn.

Trầm Chuyết Ngôn nhất thời há to mồm, vẻ mặt không thể tin tưởng, đột nhiên nghĩ đến một việc, lục lại một hồi lâu trong chồng sách đặt trên bàn thì mới kiếm ra được một quyển sách nhỏ có bìa màu xanh, thân thiết nói, “Cữu cữu cũng chưa từng thân cận nữ hài tử, để ta đưa cho cữu cữu hai quyển đông cung, nhờ đến lúc đó không biết gì thì chẳng phải sẽ khiến Từ đại nhân chê cười hay sao?”

Ngô Uyển dở khóc dở cười, đấm Trầm Chuyết Ngôn một cái, giận tái mặt, miệng thì mắng, “Càng ngày càng không đứng đắn, mấy thứ sách hạ lưu như vậy mà cũng xem, còn không mau vứt đi.”

“Vứt cái gì, vứt cái gì.” Trầm Chuyết Ngôn bế Ngô Uyển lên, miệng lải nhải, “Thực sắc tính dã. Thánh nhân cũng coi trọng Chu công chi lễ mà. Cữu cữu cũng đã bảo chúng ta sinh nhi tử đi kìa.” (Thực sắc tính dã = ầm thực và nam nữ là bản năng của con người; Chu công chi lễ = chuyện quan hệ nam nữ)

Ngô Uyển cảm thấy đau xót trong lòng, nhưng mặt ngoài lại không lộ ra, chỉ càng ôm chặt Trầm Chuyết Ngôn.

Đúng vậy, sinh hài tử, chỉ sinh hài tử với người mình thích mà thôi.

Ngụy Tử Nghiêu đến Liêm chính bộ, Trầm Chuyết Ngôn và Ngô Uyển sau khi thương nghị cũng đi báo danh.

Trong triều đều không biết Liêm chính bộ làm việc như thế nào, chỉ biết muốn đến nơi này thì phải công bố tài sản, từ đáy lòng cảm thấy chán ghét, quan viên đứng đắn chẳng ai chịu làm cánh chim đầu đàn cả. Nếu chỉ có hai tiểu binh thì Minh Trạm cũng không ruồng bỏ. Trong khi Tống Châu Ngọc lại muốn được gia nhập, dù sao nhà hần nghèo rớt mồng tơi, cũng không sợ phải công khai gia nghiệp, chứng tỏ mình là người thanh liêm.

Chẳng qua Vương Duệ An luôn tán thưởng Tống Châu Ngọc lại kiên quyết phản đối, hơn nữa Vương Duệ An rất có lý, “Lão phu tự nhận là không làm thất vọng thiên địa tổ tông, không cần người khác phải kiểm tra thì vẫn liêm chính như thường.”

Tống Châu Ngọc đành tạm thời bỏ qua ý định này, hiện tại hần và Phương Thận Hành đều tập trung vào chuyện cứu tế.

Mười vạn cân gạo không thiếu một cân.

Lần này Tống Châu Ngọc phái người nấu cháo đặc, cháo được quết trên lửa cũng không thể nhiều xuống. Mà Tống Châu Ngọc làm việc rất nghiêm túc, mỗi ngày đều kêu Phương Thận Hành cùng đến các nơi phát cháo để tuần tra, xem liệu có chỗ nào cần được cải thiện hay không.

Ít nhất dân bị nạn mỗi ngày có thể ăn no, sống qua mùa đông giá rét, đợi sang năm có thể kiếm kế sinh nhai.

Tống Châu Ngọc chiếm được không ít thanh danh thông qua việc cứu tế, ngay cả Minh Trạm lúc trước không quá thích hần cũng cảm thấy tiểu tử này không tệ, tuy dần dộn một chút nhưng làm việc rất nghiêm túc.

Ngay cả Phương Thận Hành cũng khiến người ta phải thay đổi quan điểm. Vương Duệ An còn khen Phương Thận Hành vài lần, bảo rằng Phương Thận Hành biết cải tà quy chính, nên tiếp tục cố gắng.

Kỳ thật Phương Thận Hành là có khổ mà nói không nên lời, tuy rằng thanh danh của hần có chút thay đổi ở trong triều nhưng vì hành động cáo trạng vụ án cứu tế lần này mà hần thật sự đắc tội không ít người.

Ngay cả đệ đệ của hắn tiến vào Quốc Tử Giám cũng bị người ta chèn ép, bắt đắ dĩ Phương Thận Hành đành phải vì đệ đệ mà tìm một trường tư thục để học.

May mà nay Phương Thận Hành vẫn có thanh danh ở trước mặt Minh Trạ, mặc dù có người muốn trả thù hắn nhưng cũng phải nể sự cường thế của Hoàng thượng, không dám làm càn quá mức. Phương Thận Hành cũng phải nhẫn nhịn, nhưng chỉ có đạo lý ngàn năm làm tặc chứ không có đạo lý ngàn năm để phòng tặc. Ngay cả Phương Thận Hành cũng không ngờ nhà mình đột nhiên xảy ra chuyện tăng tiền thuê đất quá cao, bóc lột quá nặng, tá điền ở trước cửa Phương gia mà đập đầu tự sát.

Tá điền chết, cho dù là tự sát cũng liên quan đến gia chủ Phương Thận Hành. Phủ doãn để đô thụ lý vụ án này, gọi Phương Thận Hành đến, đồng thời chức vụ Ngự sử của Phương Thận Hành cũng xem như khó có thể giữ được.

Phương Thận Hành là người rất nhạy bén.

Phụ thân sớm qua đời. Phương thị gia tộc có địa vị quyền quý, nhưng nay khác xưa. Gia đình của Phương Thận Hành cũng không phải thuộc nhánh chính của Phương thị gia tộc, cuộc sống bình thường. Đừng thấy Phương Thận Hành ăn mặc tinh xảo, trên thực tế ngoại trừ quan phục thì hắn cũng chỉ có hai bộ xiêm y khá ổn để ứng phó khi ra ngoài, đỡ phải khiến người ta coi khinh.

Khác với Phương Thận Hành, Tống Châu Ngọc là một kẻ nghèo hèn, đầu trọc đầu sợ bị nắm tóc, chẳng qua nghèo như Tống Châu Ngọc lại là không cầu mà được. fynnz.wordpress.com

Phương Thận Hành thì khác. Phương Thận Hành muốn có cuộc sống tốt lành, vẻ vang sáng sủa, được người ta tôn trọng thì chẳng còn gì tốt hơn.

Hắn ở trong triều liệu mạng luôn cúi là vì muốn có cuộc sống thư thái, không có ai có thể khi dễ hắn. Hắn không muốn người ta cúi đầu nhìn hắn mà coi rẻ, hắn muốn người ta phải ngược đầu nhìn hắn mà ngưỡng mộ.

Đây chính là lý tưởng của Phương Thận Hành.

Về phần tu thân trị quốc bình thiên hạ thì hắn thật sự không có chí hướng rộng lớn như vậy.

Phương Thận Hành cũng từng suy nghĩ rất nhiều về chuyện cứu tế. Sau khi trải qua cân nhắc suy nghĩ, rốt cục hắn đặt bút ghi tên của mình trong tấu chương của Tống Châu Ngọc.

Đầu tiên, hắn đã từng ở bên cạnh Minh Trạ một thời gian, có chút thấu hiểu tính tình của Minh Trạ.

Hoàng thượng khôn khéo cơ trí, ngay cả đám đạo sĩ chuyên lừa đảo giang hồ để kiếm kế sinh nhai cũng không phải đối thủ của Hoàng thượng, càng miễn bàn đến từng vụ án sau khi Minh Trạ đăng cơ. Cho dù quá trình như thế nào thì kết quả là cứ tiến hành theo ý nguyện của Hoàng thượng là tốt nhất.

Phương Thận Hành nhận thức vô cùng thanh tỉnh, hắn đối mặt với một Hoàng đế anh minh. Nếu chỉ trông cậy vào một ít nhạy bén để hầu hạ thì khó có thể đứng vững trước mặt Hoàng thượng. Hắn phải làm ra một chút chuyện vang dội thì mới có thể hoàn toàn có thể diện đứng trước mặt Hoàng thượng.

Như vậy hắn mới có cơ hội xuất đầu.

Phương Thận Hành làm như vậy, hắn thêm tên của mình vào việc cáo trạng vụ án thâm ô lương thực cứu tế của Tống Châu Ngọc.

Mà Hoàng thượng cũng nhìn thấy điều này.

Nhưng hiện tại Phương Thận hành lại gặp phải một vụ án quyết định sinh tử vinh nhục của đời mình.

Phương gia đến ngày nay đã sớm không còn phô trương như ngày xưa. Nay gia sản của gia đình Phương Thận Hành ở ngoại ô chỉ có một trang viên nhỏ rộng một ngàn mẫu.

Tuy không dư dả nhưng cũng có của ăn của để. Đối với đám tam công cửu khanh của đế đô thì chẳng tính là gì. Ngay cả đám địa chủ ở địa phương còn giàu hơn cả hắn.

Vụ án cũng không khó thẩm tra, nhanh chóng có kết luận: Phương Thận hành nói, nhà của hắn xưa nay là lấy tiền thuê ba thành.

Hiện tại mọi người ở đề đô cũng lấy tiền thuê ba thành, nhưng vì sao tá điền lại đập đầu tự sát. Hơn nữa còn chạy đến trước cửa nhà của Phương Thận Hành để đập đầu tự sát, đừng bảo là chán ghét Phương Thận Hành nhà người nhé.

Một mạng người đó.

Hiện tại Điền Văn Hoa hoàn toàn là Bao Thanh Thiên tái thế, từ khi bị Minh Trạng dạy dỗ thì Điền Văn Hoa chẳng nề mặt ai, một lòng một dạ nghe theo Minh Trạng phân phó.

Phương Thận Hành lưu lại vài ấn tượng trong đầu của Minh Trạng.

Nhưng đây cũng không phải nhân vật đặc biệt cần được đối đãi đặc biệt.

Sau khi Điền Văn Hoa thẩm tra xong thì phát hiện Phương Thận Hành thật sự chỉ lấy ba thành tiền thuê, nhưng quản gia của Phương gia ở trang viên ngoại ô là Phương Tích Phúc lại thu năm thành tiền thuê. Toàn bộ đề đô chẳng có ai bóc lột như vậy, tá điền không giao được tiền thuê, đành phải lấy con cái gán nợ.

Kết quả bị ép đến cùng đường, phải đập đầu trước cửa nhà Phương Thận Hành.

Chân tướng đơn giản như thế, Phương Tích Phúc đương nhiên là bị hành quyết ngay lập tức, nhưng Phương Thận Hành nhà người cũng mang tội danh quản lý thuộc hạ không nghiêm.

Đừng tưởng Phương Thận Hành là người của Ngự sử thai, trong Ngự sử thai cũng không hiếm gì những cuộc đấu đá.

Huống chi hiện tại thanh danh của Phương Thận Hành tuy chuyển biến tốt nhưng dù sao ác danh lúc trước đã xâm nhập lòng người quá mức. Có cơ hội có thể trục xuất Phương Thận Hành ra khỏi Ngự sử thai thì tất nhiên có không ít người muốn như thế.

Lúc này Phương Thận Hành rốt cục không ngờ người cầu tình giúp hắn lại chính là người có giao tình không sâu với hắn: Tổng Châu Ngọc.

Đáng lý Phương Thận Hành và Tổng Châu Ngọc cùng phụ trách cứu tế đề đô, chỉ cần Phương Thận Hành rơi dãi thì chuyện này sẽ thuộc về Tổng Châu Ngọc. Đợi cứu tế chấm dứt thì công lao đương nhiên sẽ thuộc về một mình Tổng Châu Ngọc.

Nếu hoàn cảnh của hai người đổi cho nhau thì Phương Thận Hành không thể xác định hắn có cầu tình cho Tổng đốc tử hay không.

Huống chi tên ngọc này lúc trước còn lừa hắn bị người ta đánh một trận te tua, đến nay trên người Phương Thận Hành vẫn còn âm ỉ đau nhức, mỗi ngày phải hung hăng mắng Tổng Châu Ngọc một lúc thì Phương Thận Hành mới có thể giải hận.

Nhưng lúc này Tổng Châu Ngọc lại ra mặt bảo vệ hắn, cầu tình cho hắn.

Trong lòng của Phương Thận Hành cảm kích, nhất thời khó có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả. Chỉ là một đôi ánh mắt chậm rãi nhìn thân ảnh thấp bé của Tổng Châu Ngọc.

152. Chương 152

Vóc dáng của Tổng Châu Ngọc không cao nhưng giọng nói lại hùng hồn, còn mang theo một chút khẩu âm Thiểm Bắc.

“Bệ hạ, tuy Phương ngự sử quản thuộc hạ không nghiêm, nhưng thần nghĩ rằng trọng điểm của vụ án này là ác nô khinh chủ, đến mức cuối cùng dẫn đến tai nạn chết người.” Tổng Châu Ngọc cất cao giọng, “Phương ngự sử có sai nhưng không có tội, niệm tình Phương ngự sử lúc trước đã vạch trần vụ án cứu tế đề đô, nay lại cùng thần trông coi việc cứu tế, luôn luôn tận tâm tận lực, yêu dân như con. Thỉnh bệ hạ xem xét Phương ngự sử có công với triều đình mà xử nhẹ tội.”

Minh Trạm lắng lắng nghe, đợi Phương Thận Hành nói xong, cũng không trực tiếp kết luận, trái lại đưa ánh mắt dừng trên người của Lý Bình Chu rồi hỏi, “Lý tướng thấy thế nào?”

Lý Bình Chu là người công bằng, cho dù hắn không thích Phương Thận Hành nhưng trong vụ án này thì Phương Thận Hành quả thật có một chút oan uổng. Sau khi cân nhắc một lúc thì Lý Bình Chu lên tiếng, “Theo thiên ý của thần, Phương ngự sử tuy có sai, nhưng trước kia cũng có công, không cần tước quan từ chức, chỉ cần hàng ba cấp nhưng vẫn giữ lại chức quan. Sau đó lệnh cho Phương ngự sử trấn an bồi thường ngân lượng tổn thất cho tá điền, để xem biểu hiện về sau.”

Minh Trạm gật đầu, giọng nói bình thản không gợn sóng, “Cứ theo ý của Lý tướng đi.”

Sau khi hạ triều, Minh Trạm và Nguyễn Hồng Phi cùng dùng bữa tiệc.

Nguyễn Hồng Phi thấy Minh Trạm cúi đầu vào ăn, bèn hỏi hắn, “Buổi sáng có chuyện gì khó chịu hay sao?” Người khác nếu trong lòng khó chịu thì sẽ ăn uống không ngon, sẽ tuyệt thực. Minh Trạm thì hoàn toàn ngược lại, thường ngày hắn đã ăn rất ngon miệng. Nếu trong lòng nổi nóng thì sẽ ăn nhiều gấp đôi, giống như tiểu trư, cặm cụi mà ăn liên tục.

Chỉ hận không thể úp bản mặt tròn vo vào bát cháo mà thôi.

Minh Trạm ừm một tiếng, chiếc đũa đâm vào một cục bò viên rồi bỏ vào miệng, đem bát cháo đưa cho Nguyễn Hồng Phi, “Không có gì, ta chỉ cảm thấy ta làm Hoàng đế chẳng khác gì người ta làm Hoàng đế cả.” Bởi vì khi dùng bữa thì hai người thường dính chặt vào nhau cho nên Minh Trạm lúc không cho người ta hầu hạ. Nhưng Minh Trạm cứ khăng khăng một điều, thê tử thêm cơm cho trượng phu là đạo lý hiển nhiên. Tuy rằng hắn thường bị Nguyễn Hồng Phi dày vò đến mức đau lưng đau eo đau móng, hai chân thì mỗi nhừ, bên trong thì không được gì, nhưng bề ngoài vẫn phải giữ thể diện. Vì vậy mỗi lần ăn hắn đều yêu cầu Nguyễn Hồng Phi múc cơm cho hắn.

“Nói thế là sao, nếu Hoàng đế đều giống nhau thì sẽ không cần phân biệt minh quân và hôn quân.” Nguyễn Hồng Phi thêm nữa bát cháo cho Minh Trạm, Minh Trạm bắt mồm, “Múc đầy vào, ta ăn chưa no mà.”

“Người kiểm chế chút đi, đã là bát thứ hai rồi, mới vừa ăn bánh hấp và bánh bao xong mà. Thái bình thịnh thế, no chết Hoàng đế, lúc đó người sẽ nổi danh luôn đấy.” Nguyễn Hồng Phi đưa cho Minh Trạm, thấy tiểu mồm mồm mất tự tin, bèn an ủi hắn, “Nếu để ta nói thì tuy rằng người ngốc một chút nhưng vẫn còn hơn đại tiện nhân.”

Nói thế này mà là tiếng người ư? Bàn tay của Minh Trạm run lên, suýt nữa đã đem bát cháo ụp vào khuôn mặt đáng ghét của Nguyễn Hồng Phi. Đương nhiên tuy có ý này nhưng Minh Trạm lại không có gan. Cho dù có gan thì hắn cũng không nỡ. Phi Phi nhà hắn rất tuần tú, quên đi, nói vài câu thì nói vài câu, là lão gia thì phải có phong thái. Minh Trạm hừ hừ, “Ta ngốc ta ngốc, ai bảo người thích tên ngốc như ta làm chi?” Từ nhỏ Minh Trạm đã nói liên miên, Nguyễn Hồng Phi thật vất vả hỏi hắn một hồi thì hắn mới chịu kể lại tình hình lúc lâm triều cho Nguyễn Hồng Phi nghe.

Nguyễn Hồng Phi thở dài, “Làm Hoàng đế đến mức uất ức như người thì thật sự là hiếm thấy.”

Đầu tiên là mắng hắn ngốc, hiện tại lại chê hắn uất ức, Minh Trạm cảm thấy chẳng mấy chốc thì hắn có thể sẽ bị ái nhân vứt bỏ. Nghĩ như vậy, cảm thấy nguy cơ đang ùn ùn kéo đến, Minh Trạm vội hỏi, “Cái gì mà bảo là uất ức? Ta đang nói đến kinh nghiệm. Người không biết đó, lúc trước ta thấy phụ hoàng lâm triều giống như Bồ tát ngồi trên cao. Đại thần bẩm báo, phụ hoàng cũng không quyết định, chỉ hỏi đám người Lý Bình Chu và Từ Tam. Ta nhìn thấy mà phiền, người nghĩ xem, nam nhân như ta là người có nhiều chủ kiến, làm sao có thể để đám lão nhân như bọn họ quyết định thay ta cơ chứ?”

Nói đến đây, Minh Trạm nuốt ừng ực hai muỗng cháo thịt cá rồi mới nản lòng nói tiếp, “Nhưng ta phát hiện, với những việc do ta tự làm chủ không hỏi ý đám người Lý Bình Chu thì ngoài miệng bọn họ không nói, nhưng trong lòng lại có rất nhiều ý kiến. Hay, nếu ta có chuyện gì mà hỏi bọn họ một câu thì bọn họ thật sự nhiệt tình. Hiện tại ta vào triều phải nhún nhún không nói lời nào, cứ như vậy thì hoàn toàn giống hệt phụ hoàng lúc trước.”

“Người làm Hoàng đế vốn không cần phải đích thân xử lý mọi việc.” Nguyễn Hồng Phi không đồng tình với Minh Trạm, nói, “Nếu chuyện gì cũng phải do người quyết định thì cần triều thần để làm gì? Người chỉ cần

nắm chắc phương hướng, học cách dùng người là đủ.”

Minh Trạng thở dài, “Chuyện của Phương Thận Hành, vừa nhìn liền biết có người đứng sau lưng hại hấn. Hầy, ta biết rõ nhưng cũng không thể thẳng thừng đứng ra chủ trì công đạo giúp hấn.”

“Bắt quá từ sau khi xảy ra chuyện của Lý Thành thì ta xem như đã hiểu rõ. Ta đối xử tốt với người khác, luôn suy nghĩ vì bọn họ, có khi lại vì như vậy mà xảy ra chuyện làm phản.” Minh Trạng khuấy cháo trong bát, “Giống Lý Thành, nếu hấn từ tiểu quan thất phẩm đi dần dần lên vị trí Tổng quản Nội vụ phủ thì có lẽ sẽ không gặp họa như hôm nay. Phương Thận Hành có oan, tuy ta cảm thấy đáng tiếc, nhưng ta cũng không muốn can thiệp vào. Nếu ngay cả một chút chuyện nhỏ mà hấn cũng không làm được, cho dù ta có coi trọng hấn đến thế nào, cho hấn vị trí cao ra sao thì e rằng hấn cũng không thể ngồi vững.”

Nguyễn Hồng Phi mỉm cười trêu ghẹo, “Thấy người ngày thường vô lương tâm như thế hóa ra cũng biết suy nghĩ lắm.”

“Người cứ xem thường ta khờ khạo.” Minh Trạng liếc nhìn Nguyễn Hồng Phi, nói thầm một câu, “Hầy, khi lâm triều phải hóa trang thành Phật gia, trong bụng có chuyện không thể nói, ghen đến mức ta thật sự rất khó chịu.”

“Người có thể nhìn ra vụ án của Phương Thận Hành có âm mưu quỷ kế, chẳng lẽ đám người Lý Bình Chu nhìn không ra hay sao?” Nguyễn Hồng Phi đã dùng bữa xong, hạ xuống đôi đũa rồi nói, “Đám lão già kia nhìn thì nghiêm trang nhưng nội tâm chẳng thua gì người đâu. Thần tử sinh ra là để người sử dụng, người dùng bọn họ thì bọn họ mới có thể cao húng. Có thể dùng hay không dùng bọn họ thì chỉ dựa vào một câu của người mà thôi.”

“Người làm việc hoàn toàn không suy tính, đơn cử là Liêm chính bộ của người. Bỗng nhiên trong Lục bộ lại lập thêm một bộ, tuy rằng mục đích của người là tốt, nhưng việc này thật sự không ổn.” Nguyễn Hồng Phi có khi không thể lý giải hành vi của Minh Trạng, hoàn toàn là không thể tìm ra quy luật, thậm chí ngay cả cái đầu kỳ quái của Minh Trạng đang nghĩ cái gì thì thỉnh thoảng Nguyễn Hồng Phi cũng đoán không ra. Trong mắt của Nguyễn Hồng Phi thì hành vi của Minh Trạng chẳng khác gì lợn rừng, không hề có phương hướng, cứ đánh thẳng về phía trước, khiến người ta khó có thể hiểu rõ.

Minh Trạng đang phát sầu vì Liêm chính bộ, nghe thấy Phi Phi nhà hấn chủ động nhắc đến thì vội vàng khiêm tốn thỉnh giáo, “Liêm chính bộ có điểm nào không ổn?”

Nguyễn Hồng Phi hỏi lại, “Nếu thỏa đáng thì vì sao không có ai gia nhập? Chỉ có Tử Nghiêu và Trầm tiểu bạch, hai người này lo liệu Tập san Hoàng thất của người, chức vị hoàn toàn không phải chuyên môn, bắt quá chỉ là thật giả lẫn lộn mà thôi.”

Nguyễn Hồng Phi sống cùng Minh Trạng một thời gian dài, vì vậy cũng dần dà học cách bắt chước đặt biệt danh, giống Trầm Chuyết Ngôn, tuy rằng văn chương không tệ nhưng đối nhân xử thế hoàn toàn không bằng một góc của Lâm Vĩnh Thường, hơn nữa Trầm Chuyết Ngôn thú lão bà có khả năng, vì vậy càng trở nên mờ nhạt tại đế đô. Thế cho nên Nguyễn Hồng Phi đặt tên cho Trầm Chuyết Ngôn là Trầm tiểu bạch.

Minh Trạng nghe xong liền thì thầm cười, “Người đừng gọi vậy, Trầm Chuyết Ngôn người ta có vận khí mà người bình thường thật sự không có.”

“Thì đây, ông trời luôn thương kẻ khờ.” Nguyễn Hồng Phi tự nghĩ đến chính mình, dung mạo tài hoa, khôn ngoan mưu trí, cái gì cũng có đủ, chỉ là không có vận khí. Chợt nhìn thấy loại tiểu bạch như vậy, số phận lại tốt như thế thì Nguyễn Hồng Phi có thể nhìn Trầm Chuyết Ngôn thuận mắt mới là lạ. fynnz.wordpress.com

Minh Trạng thì thầm cười khà khà một trận, cơm cũng không ăn tiếp, phất người dọn xuống, kéo lấy tay của Nguyễn Hồng Phi rồi sờ sờ, lộ ra gương mặt sắc ma, cười nói, “Lại đây, ái phi, đừng nói vòng vo với lão công của người nữa, nói cho ta biết Liêm chính bộ cần phải làm sao đây. Chỉ có hai tên lính tôm tép, truyền ra ngoài thì lão công của người thật sự rất mất mặt.”

Nguyễn Hồng Phi rút tay ra, sờ nắn một hồi trên khuôn mặt bầu bĩnh mịn màng của Minh Trạng, cố ý trêu ghẹo Minh Trạng, chặc chặc tỏ vẻ kỳ lạ, “Nuôi thế này là được rồi, về sau ăn ít một chút đi.”

“Nói chính sự, nói chính sự.” Minh Trạng thúc giục.

Vỗ một cái lên mông của Minh Trạ, Nguyễn Hồng Phi liếc mắt nhìn thấy Hà Ngọc đang búng trà tiến vào. Minh Trạ lập tức vội vàng tiếp nhận tách trà trong tay Hà Ngọc rồi xua đuổi Hà Ngọc, “Đi ra ngoài đi, không có việc gì thì đừng để ai tiến vào.”

Hà Ngọc nhẹ tay nhẹ chân lui ra, thầm nghĩ: bệ hạ, xem dáng vẻ nịnh bợ của ngài kia, làm cho nô tài chúng ta cũng phải mất mặt theo.

Minh Trạ hầu hạ Nguyễn Hồng Phi uống trà, ngay sau đó lại nghe Nguyễn Hồng Phi bày ra bộ dạng đại tiên, “Tạm thời gác lại.”

Minh Trạ suýt nữa đã học máu, tức giận hung hăng đoạt lại tách trà, tự mình uống cạn rồi hừ vào mặt của Nguyễn Hồng Phi, “Người giống với ta à?”

“Hãy nghe ta nói đã.” Đưa tay vòng qua thắt lưng của Minh Trạ, Nguyễn Hồng Phi kéo hắn ôm vào trong lòng, không nhanh không chậm mà nói, “Người suy nghĩ một chút, hiện tại trong triều có Lục bộ, người lại thêm vào Liêm chính bộ, như vậy đó chính là bộ thứ bảy. Bởi vậy cơ cấu trong triều hiện tại bị phá vỡ, người tính cho ai nhậm chức Thượng thư Liêm chính bộ?”

“Cho dù là ai nhậm chức Thượng thư này, nhất là do người tự mình thống lĩnh, như vậy vị tân Thượng thư Liêm chính bộ tất nhiên sẽ nhảy lên đầu Thượng thư Lục bộ. Thậm chí ngay cả người đứng đầu trong các tướng quốc là Lý Bình Chu cũng phải nể hắn ba phần.” Nguyễn Hồng Phi liếc mắt nhìn Minh Trạ, “Cơ cấu như vậy thì đám người Lý Bình Chu cũng không nguyện ý nhìn đến. Mà theo tình hình hiện tại của người, vừa đăng cơ chưa đến một năm, chỉ cần hai việc cải cách thuế muối và xây dựng tân cảng, nếu trong vòng ba năm có thể thuận lợi hoàn thành thì đã là chiến tích khó lường rồi. Người lại bỗng nhiên lập ra Liêm chính bộ, như vậy người đặt Ngự sử tại chỗ nào?”

Nói đến đây thì Nguyễn Hồng Phi lắc đầu thở dài, “Đầu óc của người thật sự không bình thường.”

Minh Trạ nghe Nguyễn Hồng Phi tỉ mỉ phân tích thì cảm thấy rất tâm phục. Bất quá ở trước mặt ái nhân thì cũng phải giả bộ có lý một chút, vì vậy Minh Trạ ưỡn người, ngẩng đầu nói, “Đúng vậy, đầu óc của người bình thường làm sao có thể so sánh với ta?” Không thì làm sao có thể bắt được tiểu Phi Phi. Nghĩ đến đây thì Minh Trạ nhin không được mà cười khà khà một cách kỳ dị.

Nguyễn Hồng Phi dường như có một chút tán thành, gật đầu nói ra một câu đặc biệt khiến người ta nổi cáu, “Đúng vậy, ngu ngốc như người cũng không dễ gặp đâu.”

Minh Trạ đang muốn giở giọng phu cương thì lại phát hiện tiên cơ đã mất, tuyệt chiêu của hắn đã bị Nguyễn Hồng Phi đánh cắp. Nguyễn Hồng Phi đã cỡi hạ y của Minh Trạ xuống, nắm lấy tiểu Trạ bé nhỏ, ánh mắt anh đào hàm chứa vài phần ý cười, học theo giọng điệu lưu manh của Minh Trạ, uy hiếp một cách không có thành ý, “Không nghe lời thì sẽ bóp nát trứng của người ngay lập tức.”

Một ngụm máu mắc kẹt ngay cổ họng của Minh Trạ, suýt nữa đã nghẹn chết.

Minh Trạ được Nguyễn Hồng Phi chỉ điểm, đành tạm thời gác lại Liêm chính bộ.

Bất quá Ngụy Tử Nghiêu và Trầm Chuyết Ngôn đã báo danh, Minh Trạ liền chỉ thị bọn họ cứ theo thông lệ mà làm, trình báo tài sản.

Ngụy Tử Nghiêu và Trầm Chuyết Ngôn trở thành hai người đầu tiên trình báo tài sản của Đại Phụng được lưu danh trong sổ sách, Trầm Chuyết Ngôn thì đỡ hơn một chút, người này tài hoa phong nhã, có thể xem là lão tổ tông của nghề báo.

Ngụy Tử Nghiêu thân là chủ sự Tập san Hoàng thất, theo lý thì Ngụy Tử Nghiêu là người gia nhập Tập san Hoàng thất trước. Nhưng bởi vì sinh hoạt cá nhân của Ngụy Tử Nghiêu rất bình thường, hơn nữa người này cũng không có sự tích gì quá rõ rệt trong lịch sử, vì vậy sử học gia mới dễ dàng bỏ sót hắn.

Bất quá vận khí của người này không phải tốt bình thường, người bình thường muốn lưu danh thiên cổ là chuyện hào huyền. Lịch sử nghề báo không hề tồn tại Ngụy Tử Nghiêu, nhưng người ta lại được nhắc đến nhiều lần trong lịch sử của Liêm chính tư cũng đủ khiến kẻ khác phải ngửa mặt.

Ngụy Tử Nghiêu và Trầm Chuyết Ngôn chính thức trở thành thành viên của Liêm chính bộ, bất quá Minh Trạ lại sửa Liêm chính bộ thành Liêm chính tư.

Hơn nữa còn thuận khí cho đám người Lý Bình Chu, trong cuộc họp Nội các vào buổi sáng, Minh Trạng nói, “Người Thát Đát tập kích, chúng ta đã trải qua những ngày tháng như thế nào ở trong thành, các tướng sĩ dùng máu thịt để bảo vệ thái bình cho thiên hạ, nay ngay cả ngân lượng hỗ trợ cho các gia đình của tướng sĩ hy sinh cũng có người chiếm đoạt tham ô. Trẫm quả thật là tức đến học máu.”

Lý Bình Chu kinh ngạc biến sắc, lo lắng nói, “Nếu long thể của bệ hạ bất an thì xin truyền Ngự y hội chẩn, tuy rằng quốc sự quan trọng nhưng cũng không thể lơ là long thể!”

Lý Bình Chu vừa nói như vậy thì đám người Từ Tam cũng nhao nhao phụ họa. Nghĩ rằng Hoàng thượng còn trẻ như thế, thanh niên mà học máu là chuyện không tốt. Tuy rằng trong chính sự, Minh Trạng anh minh tựa như Thái tổ tái thế, thỉnh thoảng cũng hơi nổi điên một chút, tuy bọn họ không thể lý giải nhưng Minh Trạng là người biết tiết chế. Dù sao thì Hoàng đế cũng khó sống cùng. Vì vậy bọn họ cũng đặc biệt lo lắng cho thân thể của Hoàng thượng.

Minh Trạng xua tay, “Ý của ta là tức muốn học máu, không phải học máu thật, chớ có lo lắng.”

Khóe môi của Lý Bình Chu giật giật, oán thầm: Hoàng thượng ngài nói cho rõ ràng một chút có được hay không! Vì dọa người mà hù chết người đó!

Âu Dương Khác không nói gì chỉ bắt bẻ Minh Trạng, “Thỉnh bệ hạ tự xưng là trẫm.”

Minh Trạng liếc nhìn Âu Dương Khác một cái rồi tiếp tục nói chuyện chính sự, “Hầy, vài người các ngươi thì trẫm biết. Trẫm cũng tin tưởng phẩm hạnh của các ngươi. Bất quá bên ngoài như thế nào thì trẫm nhìn không ra. Các ngươi thì sao, cũng chỉ nghe người ta truyền miệng mà thôi. Trẫm nghĩ đến nghĩ lui về Liêm chính bộ, nay Lục bộ trong triều là quy củ do lão tổ tông truyền xuống. Việc phòng chống tham ô, bất quá trẫm không tính toán sẽ biến nó thành đại cơ cấu giống Lục bộ. Còn nữa, Ngự sử là nghe tin tấu chuyện, nếu thiết lập thêm Liêm chính bộ thì nhiệm vụ cũng không thể quan trọng bằng Ngự sử thai. Không thì hai ngành có nhiệm vụ giống nhau, chẳng phải là hao tổn nhân lực hay sao?”

Minh Trạng nói như vậy, đám người Lý Bình Chu cảm thấy tảng đá trong lòng bỗng nhiên biến mất, vô cùng thoải mái, đồng thanh hô to hai tiếng thánh minh.

Cũng không phải bọn họ cố ý đối nghịch với Minh Trạng, suy nghĩ một chút đi, từ xưa đến nay có triều thần nào thích Cấm y vệ Đông Tây xưởng hay không? Văn sĩ không thích những thứ này. Còn nữa, Liêm chính bộ?

Mang theo chữ bộ, như lời của Nguyễn Hồng Phi, chẳng lẽ ngoài Lục bộ còn lập nên bộ thứ bảy. Mà bộ này lại do bệ hạ trực tiếp thống lĩnh, địa vị chắc chắn hơn hẳn Lục bộ.

Điều này làm cho Lục bộ Thượng thư hiện nay làm sao có thể phục cho được?

Triều thần cũng là con người mà.

Đừng nhìn mỗi ngày hô vạn tuế vạn tuế vạn tuế, đến khi thật sự gặp chuyện thì Minh Trạng cũng phải nể mặt bọn họ.

Có người Minh Trạng phải nhường cho họ đến ba phần. Minh Trạng nói, “Trẫm muốn đổi Liêm chính bộ thành Liêm chính tư.”

Tuy chỉ khác một chữ, nhưng lại cách biệt một trời một vực. Ít nhất người đứng đầu ở Liêm chính tư sẽ được cố định phẩm cấp, tuyệt đối không thể sánh bằng Lục bộ Thượng thư.

Hoàng thượng đã nhường một bước, theo bản tính của Minh Trạng thì đã là hiếm có.

Giống như lúc trước Minh Trạng muốn xây cảng Thiên Tân, Lục bộ Thượng thư không có ai đồng ý. Minh Trạng còn nói muốn xây dựng hải quân, Lục bộ Thượng thư càng tưởng rằng hắn đang nói mớ.

Chưa bàn đến những chuyện khác, khi Minh Trạng vừa mới đăng cơ, quốc khố chỉ có trăm ngàn ngân lượng, vô cùng khó khăn, làm sao có bạc cho người xây hải cảng.

Vậy mà Minh Trạng có thể hoàn thành chuyện này!

Còn khiến cho người ta không thể không phục.

Bọn họ đã lĩnh hội đầy đủ thủ đoạn và nghị lực của Minh Trạ̣m.

Lúc này Minh Trạ̣m có thể lui một bước trong chuyện Liệm chính bộ, mặc dù Liệm chính bộ sửa thành Liệm chính tư thì cũng đã đủ để đạ̉m người Lý Bình Chu cảm động và cảm kích.

Đưng đến một Hoàng đế cường thế như Minh Trạ̣m thì chẳng có thần tử nào nguyên ý lấy cớ chọi cớ chọi cả. Nhưng có khi liên quan đến lợi ích thì đạ̉m thần tử không thể không đứng ở phía đối lập với Hoàng đế.

Ý tứ của Minh Trạ̣m rất rõ ràng, Lý Bình Chu không thể không thức thời, bèn hỏi, “Bệ hạ, nhị vị đại nhân Ngụy Trậ̀m chỉ là quan viên ngũ phẩm, không biết bệ hạ tính cho ai làm trưởng quan Liệm chính tư?”
fynnz.wordpress.com

“Trậ̀m nghĩ, trưởng quan Liệm chính tư phải là quan tam phẩm. Về phần ai làm trưởng quan thì trậ̀m vẫn chưa nghĩ ra? Các người liệu có chọn được người nào để đề cử cho trậ̀m hay không?” Minh Trạ̣m ôn hòa nói, “Chẳng qua Tử Nghiệu và Chuyệt Ngôn vốn làm ở Tập san Hoàng thất. Bởi vì lúc trước thật sự không có vị trí thích hợp cho bọn họ, vì vậy mới để bọn họ tạm thời làm dưới Nội vụ phủ. Nhưng mà Tập san Hoàng thất không phải vật riêng tư của trậ̀m, trong đó bàn về quốc gia đại sự, kế sinh nhai của dân chúng. Trậ̀m muốn để bọn họ đến Liệm chính tư.”

Minh Trạ̣m khiêm tốn hỏi về việc chọn người cho Liệm chính tư, trong lúc nhất thời đạ̉m người Lý Bình Chu cũng không có ai tốt để đề cử. Lý Bình Chu xem như lão làng, cân nhắc nói, “Bệ hạ, không bằng tháng hai năm sau là thời điểm kiểm tra đánh giá quan viên, những ai nhậm chức trên ba năm tất nhiên sẽ quay về đế đô để thỉnh an. Bệ hạ đích thân chọn lựa, nếu có ai thích hợp thì cứ tuyển vào Liệm chính tư.” Trực tiếp đem chuyện này kéo đến tháng hai sang năm.

Minh Trạ̣m mỉm cười đồng ý.

Đạ̉m người Lý Bình Chu đều thở phào nhẹ nhõm.

Minh Trạ̣m bỗng nhiên thay đổi thái độ, tuy rằng bọn họ có chút không quen, nhưng đây hoàn toàn là một chuyện rất tốt, vì vậy làm việc càng thêm dụng tâm, để Hoàng đế càng thêm nể trọng bọn họ mới được.

Kỳ thật tuy rằng thân phận của Hoàng đế cao cao tại thượng, ngồi trên hoàng cung lộng lẫy, nhưng phần lớn thời điểm chỉ có tác dụng uy hiếp. Cho dù Hoàng đế có tư chất bình thường, chỉ cần triều đình có trung thần lương tướng thì an nguy phồn vinh của quốc gia sẽ không thành vấn đề.

Đương nhiên nếu gặp được minh quân thì càng tốt.

Nhưng quân thần tiếp xúc với nhau cũng không phải chuyện dễ dàng.

Vì sao lại có câu, vua nào triều thần nấy?

Tân thiên tử và lão thần tiếp xúc không tốt, thiên tử không thể thay đổi, người bị thay đổi đương nhiên chính là lão thần.

Từ khi Minh Trạ̣m đăng cơ đã biểu hiện tính tình cực kỳ quỷ dị. Khi đối xử tốt thì thật sự khiến người ta kinh ngạc. Đến khi trở mặt thì lại cực kỳ vô tình. Giống Lý Thành, đó chính là người do Minh Trạ̣m mang ra từ Trậ̀n Nam Vương phủ.

Lý Thành nhậm chức Tổng quản Nội vụ phủ chưa được bao lâu, tham ô cũng không nhiều, ước chừng mấy vạn lượng.

Quan trọng là sau khi Minh Trạ̣m đăng cơ thì hẳn phải nghiêm khắc thực hiện việc tiết kiệm, hẳn lại là người tinh tế, cũng không dễ lừa gạt. Nội vụ phủ cũng phải thức thời. Với mấy vạn lượng bạc này, Minh Trạ̣m thẳng tay chém đầu Lý Thành.

Ngoại trừ những người cũ đi theo Minh Trạ̣m thì trong đó có Lý Thành.

153. Chương 153

Sau khi giải quyết chuyện Liêm chính tư, Minh Trạng tựa hồ có chút tâm đắc với việc làm Hoàng đế như thế nào. Gần đến tết niên, Minh Trạng lệnh cho Nội vụ phủ mua sắm thoải mái, quan viên trên ngũ phẩm đều được tặng lễ vật tết niên, hơn nữa đây là lần đầu tiên trong lịch sử Đại Phụng thưởng gấp đôi lương bổng nhân dịp cuối năm.

Tuy rằng Minh Trạng không cảm thấy bản thân mình quá hào phóng, nhưng hành vi này của triều đình đã được tất cả quan viên tướng sĩ ủng hộ. Những đại thần nhà cao cửa rộng thì một tháng lương bổng này chẳng nhằm nhò gì, nhưng với những quan viên như Tống Châu Ngọc và Lâm Vĩnh Thường thì một tháng lương bổng này lại rất có ích. Ngay cả binh lính bình thường, không quan không chức, không có gì để vớt vát, thì hiện tại có thêm một phần lương bổng này cũng giúp bọn họ mang về cho gia đình, mua sắm chuẩn bị vật phẩm tết niên hậu hĩnh một chút, trải qua một tết niên dư dả.

Tấu chương tạ ơn bay đến đế đô nhiều như tuyết rơi, khiến Minh Trạng rất phiền lòng. Ngay cả Lâm Vĩnh Thường cũng không thể ngoại lệ mà viết một phong tấu chương nịnh bợ, đương nhiên bên trong còn có phần tường thuật chi tiết về việc cứu tế ở Hoài Dương.

Minh Trạng hồi âm cho Lâm Vĩnh Thường: Trẫm đã biết sự ái mộ của khanh đối với trẫm. Những lời quý mến này thì trẫm và khanh coi như đã thấu hiểu lòng nhau, không cần phải biểu đạt đâu.

Lâm Vĩnh Thường nhận được hồi âm, không cần phải nhắc lại sắc mặt ngay lúc đó. Từ đấy về sau, trong cuộc đời chấp chính của Minh Trạng, Lâm Vĩnh Thường không bao giờ viết thêm bất kỳ tấu chương ca ngợi công đức nào nữa.

Quan trọng là hắn biết quan hệ của Minh Trạng và Nguyễn Hồng Phi. Trời ạ, nếu để Nguyễn Hồng Phi hiểu lầm thì không biết sẽ làm gì Minh Trạng, Lâm Vĩnh Thường thật sự gánh vác không nổi.

Còn nữa, ngộ nhỡ Hoàng thượng ngu xuẩn, muốn sư đồ bọn họ cùng hầu hạ quân vương thì phải làm sao đây? Trong lòng của Lâm Vĩnh Thường trầm xuống, cúc hoa căng thẳng, coi đây là tấm gương, quyết lập chí không được nịnh bợ.

Người thông minh rất biết liên tưởng, không cần để Minh Trạng biết được suy nghĩ xấu xa này của Lâm Vĩnh Thường, chỉ cần để Nguyễn Hồng Phi đoán được Lâm Vĩnh Thường đang tưởng tượng ra cái gì thì sẽ đánh hắn bán sống bán chết ngay lập tức.

Gác chuyện Lâm tổng đốc a dua dâng tấu chương bị Minh Trạng đùa giỡn sang một bên, Từ Tam đã có một sự linh hội mới đối với Lâm Vĩnh Thường, hắn không ngờ Lâm Vĩnh Thường lại xảo quyết đến mức này.

Chuyện này phải nhắc đến lá thư Lâm Vĩnh Thường viết cho Từ Doanh Ngọc, nếu Lâm Vĩnh Thường trực tiếp đem thư gửi đến Từ gia thì Từ Tam nhất định sẽ ngăn thư lại, tuyệt đối không để nữ nhi nhìn thấy. Nhưng Lâm Vĩnh Thường lại có bản lĩnh tiên đoán, hắn bèn đem thư gửi cho Trầm Chuyết Ngôn, sau đó chỉ huy Trầm Chuyết Ngôn đi gửi thư.

Đương nhiên vì thanh danh của Trầm Chuyết Ngôn, Ngô Uyển nhất định không để tượng phu của mình đích thân đi gửi thư cho Từ Doanh Ngọc.

Vì vậy đúng như Lâm tổng đốc đã dự đoán, người gửi thư là Ngô Uyển.

Nay thanh danh của Ngô Uyển tốt hơn xưa rất nhiều, dù sao có thể gả cho Trầm Chuyết Ngôn, người khác chỉ nhìn mặt mũi của Trầm Chuyết Ngôn và Lâm Vĩnh Thường nên không dám tiếp tục sinh sự hay tung tin đồn nhảm

Hiện tại phần lớn đều nói, “Ngô đại nhân đúng là có thủ đoạn.” hoặc là “Ngô đại nhân thật là có phúc.”

Chẳng phải có thủ đoạn thì sẽ có phúc hay sao?

Ngô Uyển gả cho Trầm Chuyết Ngôn rất đúng thời điểm, sau khi thành thân, Trầm Chuyết Ngôn xem nàng như bảo bối. Cho dù xưa nay Ngô Uyển xử lý chuyện ở Thiện Nhân Đường, ngày ngày phải xuất đầu lộ diện, nhưng Trầm Chuyết Ngôn chẳng bao giờ nói một chữ không.

Tính tình của Trầm Chuyết Ngôn như vậy, lại còn có tiền đồ rất tốt.

Xuất thân của Ngô Uyển cùng với những gì đã trải qua mà vẫn có thể gả cho Trầm Chuyết Ngôn thì ở trong mắt của thiên hạ, chính là Ngô Uyển trèo cao.

Ngô Uyển và Từ Doanh Ngọc đã sớm có giao tình không tị, đích thân đến tận nhà, sau khi thăm hỏi Từ phu nhân và Từ lão phu nhân thì liền cùng Từ Doanh Ngọc đến khuê phòng của Từ Doanh Ngọc để trò chuyện.

Hà Hoa dâng trà xong liền lui xuống, Từ Doanh Ngọc mỉm cười, “Muội muội thành thân mà tỷ còn chưa chúc mừng muội muội nữa.”

“Tỷ đừng trêu ghẹo muội.” Tâm nguyện của Ngô Uyển đã được đền bù, từ khi trải qua chuyện Lục lão bát thì nàng đã lập chí cả đời không xuất giá, nhưng nào ngờ gặp được quân tử đoan chính như Trầm Chuyết Ngôn, làm sao có thể nào mà không động lòng cơ chứ? Thành thân nửa năm, Ngô Uyển chỉ cảm thấy ngày tháng qua nhanh, không có chuyện gì mà không vừa ý, ngay cả sắc mặt cũng xem như hồng hào hơn xưa rất nhiều, hiển lộ phong thái của một thiếu phụ. Ngô Uyển lấy ra thư của Lâm Vĩnh Thường từ trong tay áo, đặt vào trong tay của Từ Doanh Ngọc, nhẹ giọng cười nói, “Là cữu cữu nhờ muội giao cho tỷ tỷ.”

Thấy Lâm Vĩnh Thường bắt Ngô Uyển gửi thư tận tay cho mình thì Từ Doanh Ngọc có hơi oán trách, “Cũng không biết Lâm đại nhân có chuyện gì, cứ gửi thẳng đến nhà của ta cũng được vậy.”

“Làm sao có thể giống nhau cho được.” Ngô Uyển nhẹ nhàng nói giúp Lâm Vĩnh Thường, “Nếu qua tay nô bộc, những người này lắm mồm, như vậy cũng không ổn cho lắm.” Nếu đưa cho Từ tướng thì thư này có thể đến tay của Từ Doanh Ngọc hay không cũng là chuyện khó nói. Xưa nay Ngô Uyển khôn khéo, có thể lý giải sự khó xử của Lâm Vĩnh Thường. Lâm Vĩnh Thường có đại ân với Trầm Chuyết Ngôn, còn nữa, Ngô Uyển và Từ Doanh Ngọc đều là nữ nhân rất trí tuệ, lại am hiểu lòng người. Ngô Uyển tất nhiên hy vọng Lâm Vĩnh Thường thú nữ nhân biết rõ tri thức đạo lý như Từ Doanh Ngọc làm thê tử, ngày sau có thể sống chung. Bằng không, nếu là khuê nữ hay bối mót lại xấu tính, còn có Phạm Trầm thị ở đó thì về sau e rằng sẽ càng nhiều chuyện khó xử. Cho nên Ngô Uyển cũng vui vẻ làm cầu nối cho bọn họ.

Tuy rằng không cần phải bàn đến bản lĩnh và chức vị của Lâm Vĩnh Thường, cùng với Từ Doanh Ngọc thật sự là môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, là một đôi trời ban. Nhưng vì chuyện xảy ra ở Hoài Dương đối với Từ gia, ngay cả Từ tướng cũng không thể tùy ý để hai người thoải mái tới lui.

Từ Doanh Ngọc cũng đoán được nỗi lo lắng của Lâm Vĩnh Thường, bèn không nhiều lời, chỉ trò chuyện với Ngô Uyển, cũng không nôn nóng xem thư.

Cho đến khi Ngô Uyển cáo từ, Từ Doanh Ngọc tiễn chân Ngô Uyển xong xuôi thì mới quay về mở thư ra đọc tỉ mỉ.

Thư của Lâm Vĩnh Thường hoàn toàn khác với sự lo lắng muộn phiền trước kia, ngôn ngữ trong thư nhẹ nhàng dịu dàng, cách hành văn đậm tình, rất thẩm thiết. Cứ qua lại một thời gian cho đến tất niên thì Từ Tam mới biết nữ nhi gửi thư qua lại với Lâm Vĩnh Thường. fynnz.wordpress.com

Từ Tam ghen một bụng lửa giận, nhưng không tiện nổi nóng trước mặt nữ nhi, đành phải ở trong phòng tự mình mắng Lâm Vĩnh Thường gian xảo.

Từ Bình Đường nghe thấy tiếng, vừa lúc đi qua, bèn bước chân vào an ủi lão phụ thân, “Lúc trước chuyện Tăng Tĩnh, phụ thân chê hấn vừa dần vừa ngốc, lại không biết thức thời, không coi trọng ân tình. Còn Lâm đại nhân, khi chưa theo đuổi tỷ tỷ thì phụ thân khen người ta là tuấn tài trăm năm hiếm có. Nay lại mắng người ta gian xảo. Chẳng lẽ nhạc phụ đại nhân nào cũng giống như phụ thân hay sao?”

Từ Tam thẳng chân đá Từ Bình Đường ra ngoài, cầu nhi tử, sinh dưỡng đến lớn mà chỉ rước bực vào thân chứ chẳng được tích sự gì cả.

Từ Bình Đường định rời đi thì Từ Tam ở sau lưng gọi với theo để dẫn dò, “Kín mồm một chút, đừng nói lung tung khắp nơi. Nếu truyền ra ngoài nữa câu thì ta sẽ đánh gãy chân chó của ngươi, tát nát mồm chó của ngươi đấy.”

Từ Bình Đường bèn vâng dạ hai tiếng.

Từ Tam nắm bắt thời gian để giúp nữ nhi tìm trâu, xem xét một lượt đám thanh niên tài năng tuần tú chưa thành thân trong triều, sau đó đưa ánh mắt đặt lên người Tướng quân Đại Đồng Tổng Diêu.

Lúc trước Từ Tam có chút coi trọng Tổng Diêu, nay Tổng Diêu chỉ là thiếu niên mà đã làm quan cao, tiền đồ vô lượng. Từ Tam cảm thấy có chút hài lòng, quyết tâm muốn Tổng Diêu làm nữ tể của mình.

Năm nay Minh Trạ triệu hồi bốn vị tướng quân canh giữ Đại Đồng, Tuyên Phủ, Tuần Đông, Cam Túc và Tây Bắc quay về đế đô, tiến hành lần đầu diện thánh sau khi Minh Trạ đăng cơ.

Đại Đồng khác với ba nơi còn lại, lúc trước tướng quân Đại Đồng bị phó tướng Dương Vũ Đồng mưu sát, chỉ còn lại ba vạn quân Đại Đồng kết hợp cùng hai vạn quân Cam Túc tạo thành một đội quân Đại Đồng mới.

Minh Trạ trực tiếp lệnh cho Tổng Diêu làm tướng quân Đại Đồng, mặc dù cơ hồ không có ai tán thành nhưng Minh Trạ vẫn kiên quyết, triều thần cũng không có cách nào, đành nhìn tên nhóc miệng còn hôi sữa thượng vị.

Tổng Diêu trở thành võ tướng đầu tiên của Đại Phụng có thành tích lên chức thần kỳ, cho dù Tây Tinh Bá Hoắc Viễn Sơn bởi vì giết người Thất Sát có công nên được phong bá, kỳ thật phẩm cấp cũng chẳng có gì thay đổi, không thể một bước lên trời như Tổng Diêu.

Giống Tổng Diêu, từ Võ trạng nguyên được phong làm tiên phong ngũ phẩm, nhờ bắt sống Cáp Mộc Nhĩ lại được tăng thành phó tướng tam phẩm. Nay từ tam phẩm lại được chuyển thành chính tam phẩm, nhậm chức tướng quân tạm thời của Đại Đồng. Lên chức vèo vèo chỉ trong vòng nửa năm. Nếu Minh Trạ mà bướng bỉnh cố chấp thì cho dù là Lý Bình Chu có đập đầu khuyên can cũng vô dụng.

Nhưng Minh Trạ cũng không thể thật sự để Lý tướng đi đập đầu, hẳn phải thỏa hiệp trong chuyện của Tổng Diêu.

Theo lý, bốn vị tướng quân đều là võ quan chính nhất phẩm.

Nhưng bởi vì lai lịch của Tổng Diêu quá thấp bé, trong triều có rất nhiều lời phản đối, Minh Trạ đành phải đưa hắn từ tam phẩm thăng lên làm chính tam phẩm, hơn nữa chỉ là tướng quân tạm thời của Đại Đồng, đợi ngày sau Tổng Diêu lập công trạng, lấy quân công thu phục lòng người thì đương sẽ trở thành tướng quân chính thức của Đại Đồng.

Lúc trước Từ Tam đã coi trọng Tổng Diêu, tiểu tử này vừa tuần tú vừa có bản lĩnh. Tuy không có gia sản, nhưng Từ Tam không để ý đến điều này, với Từ Tam mà nói, khi hắn mới đến đế đô cũng chỉ là Hàn lâm ngũ phẩm, lăn lộn nhiều năm, gia nghiệp hiện tại đều do chính bản lĩnh của hắn tạo nên.

Đại trượng phu có bản lĩnh thì còn lo gì không có gia nghiệp?

Tổng Diêu quay về đế đô, vẫn kiêu lời như trước, toàn thân mang theo khí thế sát phạt lẫm liệt, rất áp bức.

Minh Trạ và Bình Dương Hầu từng hợp tác trong vụ giải cứu huynh đệ Phụng gia lúc trước, nay tái kiến, cũng có đôi chút ăn ý. Đối với Bình Dương Hầu thì Minh Trạ đăng cơ là sự lựa chọn tốt nhất. Dù sao trong các hoàng tử trước kia thì hắn chẳng có giao tình với ai, tuy rằng giao tình với Minh Trạ cũng chỉ nhạt nhạt nhưng cũng từng xem như có hợp tác. Hẳn thật sự rất phục bản lĩnh của Minh Trạ. Còn nữa, Bình Dương Hầu người ta còn có giao tình với Nguyễn Hồng Phi.

Hiện tại Nguyễn Hồng Phi cũng không còn như ngày xưa, nay giả thân giả quý làm Quốc chủ Đồ Nhược quốc, Bình Dương Hầu đành phải giả vờ như không biết hắn.

Lần này Bình Dương Hầu quay về đế đô là có chuyện khác muốn nói, hắn lên tiếng, “Bệ hạ, thần năm nay đã năm mươi chín, sang năm đã là lục tuần. Không dối gạt bệ hạ, thần chinh chiến nửa đời người, trải qua bao nhiêu đau thương, nay thể lực suy giảm, e rằng không thể tiếp tục phục vụ cho bệ hạ. Thỉnh bệ hạ cho phép thần từ quan, quay về đế đô tịnh dưỡng?”

Minh Trạ cảm thấy hơi kinh ngạc, vì sao Bình Dương Hầu vừa đến đế đô liền xin từ quan. Không chỉ Minh Trạ bất ngờ mà ngay cả tướng quân Tuyên Phủ Lưu Dịch Sơn và tướng quân Liêu Đông Phương Tiệp Đông cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Tổng Diêu cũng ngăn người nhìn Bình Dương Hầu, nhưng chỉ ngồi nghiêm chỉnh lắng nghe. Minh Trạ lập tức từ chối, nhẹ nhàng nói, “Bình Dương Hầu hà tất phải nói ra

lời ấy, trầm đã xem cổ thư, ngày xưa thời Xuân Thu, Liêm Pha bảy mươi tám tuổi vẫn có thể dẫn binh đại phá quân Yên; Lý Nghiêm thời Tây Hán sáu mươi bảy tuổi đại chiến Mạc Bắc thảo phạt Hung nô. Nay trầm thấy Bình Dương Hầu càng lớn sức khỏe càng dẻo dai, hà tất phải nói đến chuyện từ quan tịnh dưỡng cơ chứ? Trầm không đồng ý.”

Bình Dương Hầu trầm giọng nghiêm mặt nói, “Thần không phải nói đùa, nay tôn tử đều đã trưởng thành, thần nghĩ bản thân mình đã chinh phạt vì quốc gia nhiều năm qua, thần và lão thê cùng nhau trở về nuôi dưỡng tôn tử, trải qua ngày tháng khoái hoạt.”

Minh Trạng suy nghĩ một chút, đột nhiên nở nụ cười, “Trong lòng trầm có một kế hoạch, nay lão tướng quân đã trở về, trùng hợp cùng người thương nghị một chút. Chuyện từ quan để sau hẵng nói. Lại đây, các người ở Tây Bắc cần cù, hiện tại đã trở về, cũng ném thử hảo tửu của trầm đi.”

Yến hội lại trở về không khí vui vẻ cười cười nói nói, chẳng qua trong lòng mọi người rốt cục đã có thêm chút gì đó.

Đám tướng lĩnh trở về để đô đương nhiên có lễ vật hiếu kính.

Minh Trạng biết đây là quy củ xưa nay, vì vậy lần lượt vui vẻ nhận lễ.

Mã Duy và Bình Dương Hầu sau khi thương nghị, cảm thấy Hoàng đế bệ hạ thích ăn mấy món lẩu, vì thế ngoại trừ các loại bảo vật thì còn mang về mười con cừu Thiểm Cam. Sau khi Minh Trạng ném qua thì bèn gói đầu viết chữ ban tặng, nguệch ngoạc vài chữ lớn: Trên trời có thịt rồng, dưới đất có thịt cừu.

Khóe môi của Nguyễn Hồng Phi giật giật, thật hận không thể tát chết Minh Trạng, mắng hằn, “Cái đầu của người mọc thêm cái móng ở trong đó rồi hay sao vậy?” Võ mông hằn rồi nói, “Đây mới là thịt rồng nè, ngu ngốc!”

Minh Trạng ưỡn ẹo hai cái, lẳng lơ nheo mắt, làm ra động tác lan hoa chỉ, ngượng ngừng khiến Nguyễn Hồng Phi buồn nôn, “Đừng sờ mông của trầm nữa.”

Nguyễn Hồng Phi suýt nữa đã nôn hết bữa tối, Minh Trạng xé nát bức thư pháp của mình rồi viết một bức khác: Thiên hạ đệ nhất dương.

Sau đó phái người cho khoái mã chuyển cho Cam Túc.

Còn nữa, Minh Trạng tự tay viết một bài văn ca ngợi thịt cừu Thiểm Cam tươi ngon trên Tập san Hoàng thất, bởi vì đây là do Hoàng thượng tự tay viết, đương nhiên đặt ở nơi nổi bật nhất trên Tập san Hoàng thất.

Trên mà tốt thì dưới sẽ thịnh.

Tuy rằng đây là năm đầu tiên sau chiến tranh, dân chúng khổ sở nhưng quyền quý thì không hẳn đã khổ. Nghe Hoàng đế bệ hạ ca ngợi cừu Tây Bắc, người có điều kiện cho dù gian nan thế nào thì đều phải ném thử cừu Tây Bắc được Vạn tuế gia mô tả là thiên hạ đệ nhất dương. Những thương gia có tầm nhìn sâu xa đều lập tức phái thủ hạ đến Tây Bắc thu mua cừu Tây Bắc.

Trong khoảng thời gian ngắn, thanh danh cừu Tây Bắc lan truyền thật lớn.

Đương nhiên Minh Trạng coi trọng kế hoạch cừu Tây Bắc, nhưng không chỉ như thế.

Mà thật lâu sau này, Nguyễn Hồng Phi mới xem như chân chính lĩnh hội chỗ thần kỳ của Minh Trạng.

Thời này, mọi người chỉ biết mặc áo lông cừu, ngồi ghế lót lông cừu, dùng lông cừu làm đệm giường, về những thứ khác như xe sợi dệt len làm áo thì bọn họ không biết.

Tuy rằng Minh Trạng không biết xe sợi dệt len như thế nào, nhưng hắn đã sớm tìm thợ thủ công ở Nội vụ phủ để chỉ điểm làm sao để cạo lông cừu, tẩy lông cừu, xe sợi thành bông như thế nào, sau đó lại nhuộm màu. Minh Trạng liên tục khoa tay múa chân mà nói, cũng may có thợ khéo rốt cục cũng xe thành sợi len.

Tuy rằng sản phẩm ban đầu rất sơ sài, sợi len rất ngứa. Minh Trạng bảo bọn họ nghĩ cách giặt cho mềm, dù sao thì Minh Trạng không biết Nội vụ phủ dùng cách gì, tóm lại Minh Trạng nhận được những sợi len rất mềm mại.

Minh Trạm là thần nhân.

Hắn đem chiếc khăn quàng cổ đan bằng lông cừu tặng cho Nguyễn Hồng Phi như lễ vật tất niên.

Khiến Nguyễn Hồng Phi kinh hãi, trong chốc lát cũng không thể khép miệng, một lúc sau mới có thể xoa đầu tiểu Minh ù đang bày ra vẻ mặt chờ đợi được khen ngợi sùng bái, rồi cảm thán một tiếng, “Mũm mũm à, biết người hiền lương thực đức, lại không biết người hiền lương thực đức đến mức này.”

Tay chân của Minh Trạm rất nhanh nhẹn, nhưng hắn cũng chỉ nhớ rõ mũi vắn thường đơn giản nhất mà thôi.
fynnz.wordpress.com

Đợi đan xong chiếc khăn quàng thì liền quấn vài vòng lên cổ của Nguyễn Hồng Phi.

Minh Trạm cười đùa hỏi hắn, “Ấm không?”

Nguyễn Hồng Phi gật đầu, “Rất tốt.” Hắn vốn không lạnh, nhưng cho dù vô duyên vô cớ quấn chiếc khăn này mấy lớp lên người thì cũng sẽ cảm thấy ấm áp.

Nguyễn Hồng Phi rất cảm động đối với tấm lòng của Minh Trạm. Hiện tại Minh Trạm cũng không phải người rảnh rỗi, Minh Trạm là Hoàng đế của một nước, vậy mà còn đích thân làm nữ công tặng hắn. Món quà này trân quý đến cỡ nào.

154. Chương 154

Nhưng Nguyễn Hồng Phi ngoại trừ cảm động thì trong lòng cũng dâng lên rất nhiều nghi ngờ.

Nguyễn Hồng Phi là người vô cùng tinh tế, hắn lập tức phát hiện sơ hở của Minh Trạm. Đến buổi tối, sau khi đèn tiểu Minh ù vài đợt, tắm rửa xong xuôi thì mới bắt đầu thẩm vấn.

“Nói thật cho ta nghe, rốt cục người là ai?”

Minh Trạm đang chu mỏ nằm úp sấp trên giường, nghe Nguyễn Hồng Phi nói câu này thì liền xoay mặt trừng mắt liếc đối phương một cái, “Gì cơ? Mỗi ngày đều dính chặt với nhau, người không biết ta là ai hay sao? Ta là tướng công của người, là nam nhân của người!” Đối với việc Nguyễn Hồng Phi khen hắn hiền lương thực đức thì Minh Trạm hơi khó chịu, một lão gia lại bị ái nhân khen là hiền lương thực đức, chẳng lẽ đây là tán dương hay sao?

Nguyễn Hồng Phi cười nhẹ, cúi người khẽ cắn vành tai của Minh Trạm hai cái, thành công nhìn thấy Minh Trạm run rẩy, Nguyễn Hồng Phi nói nhỏ, “Người đừng hòng lừa ta, đức hạnh của người như thế nào thì ta biết rất rõ. Cũng không phải nữ nhân, vì sao người lại biết làm những thứ này? Đừng nói với ta là ngày thường người đã đam mê nữ công gia chánh rồi nhé.”

“Không nói cho người biết đâu.” Minh Trạm nghiêng người, Nguyễn Hồng Phi ôm hắn vào trong lòng, một tay xoa mỏ Minh Trạm, không đồng ý dễ dàng bỏ qua, “Mũm mũm, ta thấy người có rất nhiều điểm khả nghi đó.”

“Khả nghi cái con khỉ.” Minh Trạm cũng không biết phải nói thế nào với Nguyễn Hồng Phi.

“Nếu không phải chúng ta mỗi ngày đều dính chặt với nhau thì ta sẽ hoài nghi có phải người bị người khác tráo đổi hay không?”

Minh Trạm nằm úp sấp trên người Nguyễn Hồng Phi, suy nghĩ một chút, liền lặng lẽ khai ra lai lịch của mình cho Nguyễn Hồng Phi nghe, xưa nay Nguyễn Hồng Phi tưởng rằng bản thân mình đã trải qua đủ chuyện ly kỳ, không ngờ núi này cao còn có núi khác cao hơn, tiểu Minh ù là chân nhân bất lộ tướng, có thể nhớ rõ kiếp trước của mình.

Theo lý giải của Nguyễn Hồng Phi thì đó chính là kiếp trước của Minh Trạm.

Khoé môi của Nguyễn Hồng Phi giật giật, hỏi Minh Trạ, “Đừng bảo kiếp trước của ngươi là nữ nhé? Nếu không làm sao biết dệt mấy thứ này?”

“Ngươi mới là nữ đó.” Minh Trạ nắm lấy tiểu Phi bé nhỏ, bóp một cái, “Lão tử là nam nhân chính tông, ngươi đúng là có mắt không trông.” Minh Trạ sợ Nguyễn Hồng Phi coi khinh, bèn tinh tế miêu tả đủ thứ tốt đẹp của thể giới kiếp trước với Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi cực kỳ hưng phấn, lắng nghe chăm chú, cuối cùng thổn thức một câu, “Con người ngồi lên thứ đó thì có thể bay lên trời, chẳng phải là giống thần tiên như trong truyền thuyết hay sao?”

Nhìn bộ dáng của Phi Phi nhà hấn thật giống như đé nhũi, Minh Trạ đắc ý trong lòng, lắc lư đầu mà nói, “Gần đúng. Ta chính là thần tiên chuyển thể. Phi Phi, ngươi nói thử xem, ngươi có bao nhiêu may mắn mới có thể cùng thần tiên xxoo như thế này đây.”

Nguyễn Hồng Phi liếc mắt một cái rồi thở dài, “Nếu thần tiên đều giống như ngươi thì làm thần tiên chẳng có gì thú vị cả.” Từ khi nghe Minh Trạ khoác lác thì Nguyễn Hồng Phi hoàn toàn dập tắt suy nghĩ hỏi chuyện thành tiên.

Cái tên mồm mồm này làm sao có thể là thần tiên cơ chứ, thủ đoạn, háo sắc, quả thật là một tên tiểu sắc ma. Mọi người đều bảo thiên tiên xinh đẹp, thần tiên thì nhất định phải đẹp rồi, nhưng nhìn bộ dạng của tiểu Minh ù đi, e rằng kiếp trước cũng là thần tiên nghèo túng, thú phải một tấc phụ cũng chẳng hơn gì, vô cùng đói khát.

Tiếp theo là tham tài tham ăn.

Nếu nói tiểu Minh ù là thần tiên thì có gì mà thần tiên lại không có cơ chứ, biến hồng thành tốt, đây đều là pháp thuật của thần tiên. Nhưng tiểu Minh ù hoàn toàn là bộ dạng tám đời chưa thấy bạc, thấy bạc là sáng mắt, lại vô cùng keo kiệt. Còn nữa, quỳnh tương ngọc lộ sơn hào hải vị, trên tiên giới có gì mà không có, còn tiểu Minh ù thì giống như tám đời chưa được ăn no...

Còn có tay nghề của tiểu Minh ù.

Nguyễn Hồng Phi đã xác định, có lẽ tiểu Minh ù đã đi qua tiên giới, bắt quá tiểu tử này nhất định không phải là thần tiên, hoặc chỉ là đồng tử của thần tiên. Mà đồng tử như tiểu Minh ù thì thật sự là hiếm có.

Đối với việc tiểu Minh ù rốt cục có phải là thần tiên thật sự hay không thì Nguyễn Hồng Phi vẫn duy trì thái độ hoài nghi.

Nếu thần tiên đều giống như tiểu Minh ù thì làm thần tiên cũng không có gì hứng thú. Nguyễn Hồng Phi âm thầm cân nhắc, bán tín bán nghi đối với lời của Minh Trạ, cũng không hỏi nhiều, mặc công cái tên này lại khoác lác thối phồng thêm nữa.

Vỗ cái mông viêu của tiểu Minh ù một cái, Nguyễn Hồng Phi nói, “Ngủ đi.”

Bên ngoài Trần Thịnh đang trực đêm, người luyện võ có thính lực rất tốt. Ngay cả những âm thanh giường chiếu của bệ hạ cùng với chuyện thần tiên kiếp trước mà bệ hạ tự biên tự diễn cũng bị hấn nghe thấy rõ ràng, Nguyễn Hồng Phi không tin nhưng Trần Thịnh lại tin.

Trần Thịnh trầm nghĩ, thảo nào Hoàng đế bệ hạ có thể đăng cơ làm Hoàng đế, quả nhiên là lai lịch không tầm thường.

Từ đó càng thêm trung thành.

Minh Trạ giành chút thời gian để một mình triệu kiến Tống Diêu.

Nay suy nghĩ của Minh Trạ đã phát sinh một sự chuyển biến nhất định, vì vậy hấn có chút hối hận khi đặt Tống Diêu tuổi còn trẻ lên địa vị cao như vậy, sợ sự tăng bốc tán thưởng sẽ giết chết vị tướng lãnh trẻ tuổi này.

Minh Trạ thân thiết hỏi Tống Diêu, “Ồ Đại Đồng thuận lợi chứ? Ngươi trẻ như vậy, liệu có người nào không phục ngươi hay không?” fynnz.wordpress.com

Tổng Diêu cung kính bẩm báo, “Khi thần vừa đến Đại Đồng thì rất nhiều kẻ không phục thần. Bất quá bọn họ đều không đánh lại thần, võ tướng xưa nay đều lấy thực lực để nói chuyện, nay không phục thì cũng phải chịu.” Bản thân Tổng Diêu không phải người thích nói đùa, lần này đến để đồ gặp bệ hạ, Triệu Lệnh Nghiêm có thương nghị với hần, bọn họ tuổi trẻ không thể trấn áp kẻ khác, có chỗ khó xử thì cứ nói với bệ hạ, ít nhất vẫn để lại ấn tượng về sự trung thành.

Nếu Tổng Diêu khoác lác một phen thì Minh Trạ cũng không thể yên tâm. Bất quá Tổng Diêu nói như vậy thì Minh Trạ lại cảm thấy tin tưởng hần hơn một chút, sắc mặt hơi thoải mái, “Thủ hạ của người có người là quân Cam Túc, còn có thủ binh Đại Đồng, người tuổi còn trẻ, trong một lúc thì khó thu phục bọn họ, người cứ xuất ra thủ đoạn của mình. Nếu trẫm đã đặt người ở vị trí tướng quân Đại Đồng thì coi như người rất xứng với vị trí này.”

Tổng Diêu khẽ động lòng, trầm giọng nói, “Tạ ơn bệ hạ, thần nhất định không phụ lòng kỳ vọng của bệ hạ.” Cho dù là Tổng Diêu cũng không ngờ Minh Trạ lại đưa Đại Đồng cho hần.

Tổng Diêu có thể đồ Võ Trạ Nguyên, đương nhiên về phương diện tổ chất thì vô cùng tốt. Kế tiếp, hần không phụ lòng Minh Trạ, có công bắt sống Cáp Mộc Nhĩ, được thăng chức. Trong các tiến sĩ đồ cùng năm thì tốc độ lên chức của hần phải nói là thần kỳ.

Nhưng sau đó người Thát Đát tấn công, Minh Trạ trực tiếp hạ lệnh cho Tổng Diêu tiếp nhận chức vụ tướng quân thủ thành Đại Đồng.

Chưa nói đến việc triều thần phản đối, ngay cả Tổng Diêu khi nhận được thánh chỉ của Minh Trạ thì cũng không thể tin. Tiễn bước binh sĩ truyền chỉ, Tổng Diêu và Triệu Lệnh Nghiêm lật tới lật lui thánh chỉ của Minh Trạ chừng năm lần mới chậm rãi tiếp nhận tin này.

Quân nhân thời chiến xưa nay phải cẩn thận bình tĩnh.

Tổng Diêu tiếp nhận thánh chỉ, cảm thấy không hề vui sướng, hần nhìn về phía Triệu Lệnh Nghiêm, trong lúc nhất thời nói không nên lời.

Vẫn là Triệu Lệnh Nghiêm phá vỡ yên lặng trước, nghiêm mặt nói, “Đây là một nhiệm vụ phồng tay, chúng ta tiếp nhận, nếu làm tốt thì đương nhiên một bước lên mây, thiếu niên đặc chí. Nếu làm không tốt thì e rằng con đường làm quan sẽ bắt tắc.”

Trong quan trường có lên cũng có xuống.

Nhưng rơi xuống mà còn có thể đi lên thì rất hiếm có người làm được.

Hơn nữa là võ tướng, quan hệ của hần và Tổng Diêu rất tốt, không phải chỉ vì thi cùng năm mà bởi vì hai người này không hề dựa vào ai, bọn họ chỉ dựa vào chính bản thân mình!

Chuyện kế tiếp còn gian nan khổ khổ hơn bọn họ đã nghĩ, cực kỳ nguy hiểm!

Vệ thái hậu không giống nữ nhân bình thường, xưa nay Vệ thái hậu luôn dựa vào sự bình tĩnh và kiêu ngạo của mình.

Một nữ nhân có thân phận có địa vị, còn có trí tuệ tương xứng. Cho nên Vệ thái hậu luôn luôn rất tự cao, có thể lọt vào mắt của Vệ thái hậu chẳng có bao nhiêu người. Cho dù Vệ thái hậu được gả cho Trần Nam Vương phủ, gả cho Phụng Cảnh Nam, nhưng nếu nói thật lòng thì Vệ thái hậu cũng không coi trọng thủ đoạn xử lý sự vụ của Phụng Cảnh Nam.

Thật lâu trước kia chỉ có một người nam nhân có thể lọt vào mắt của Vệ thái hậu.

Lý trí gần như nguội lạnh, Vệ thái hậu cơ hồ cho rằng cuộc đời này tuyệt đối không có chuyện ghen tuông ngây thơ như vậy.

Nhưng khi Vệ thái hậu nhìn thấy trên cổ của Nguyễn Hồng Phi quần khăn quàng, sau đó lại biết đó chính là nhi tử Minh Trạ của nàng đích thân làm. Mặc dù rộng lượng như Vệ thái hậu thì cũng cảm thấy có một loại cảm xúc rất khác thường đang thần nhiên trỗi dậy.

Hơn nữa cái tên phiền phức Nguyễn Hồng Phi này còn cố ý nhẹ nhàng băng quơ nói một câu với Vệ thái hậu, “Cũng không biết Minh Trạ đan cái này từ khi nào, bỗng nhiên lấy ra tặng cho ta, nói là lễ vật tất

niên. Vệ tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng không am hiểu nữ công gia chánh. Cái khăn quàng này của Minh Trạm cũng không đẹp cho lắm, nhưng quý là quý ở tấm lòng.”

Vệ thái hậu lắng lắng uống trà, lúc này nàng đã hiểu được ý đồ đến đây của Nguyễn Hồng Phi, cái tên tiểu tử này đến đây chính là muốn khoe khoang. Vệ thái hậu có thân phận gì, cho dù trong lòng ghen tị nhưng cũng không thể để người khác nhìn ra. Không chỉ không thể để người khác nhìn ra mà nàng còn phải bảo trì dáng vẻ của mình, nghĩ cách đề đầu đánh trả người ta, bèn ôn hòa đáp, “Hồng Phi, đã hơn nửa đời người mà tính tình của ngươi vẫn không hề thay đổi.” Đã hơn nửa đời người mà ngươi vẫn ấu trĩ ngây thơ như thế sao?

“Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà. Ta thấy Vệ tỷ tỷ cũng chẳng hề thay đổi.” Đến tất niên, Nguyễn Hồng Phi rảnh rỗi liền chạy đến tìm Vệ thái hậu uống trà, gồm cả việc khoe tay nghề của Minh Trạm và châm chọc Vệ thái hậu.

“Hãy, ta không thể sánh bằng ngươi.” Vệ thái hậu tạm thời lui một bước, thần nhiên nói, “Ngươi may mắn hơn ta.”

Nguyễn Hồng Phi nhướng mày, trong lòng có cảnh giác. Quả nhiên chỉ nghe Vệ thái hậu ung dung thần nhiên nói, “Tâm tư của nhi tử đều hướng về tức phụ, mà tức phụ thì lại không biết hiếu thuận bà bà như ta.”

Nguyễn Hồng Phi sầm mặt, âm ức.

Vệ thái hậu cười nhạt, thần sắc thần nhiên vui sướng.

“Không đùa với ngươi nữa.” Nguyễn Hồng Phi khoát tay, kè sát vào Vệ thái hậu, “Ta đến đây để tặng lễ.”

Vệ thái hậu gật đầu, ý tứ rất sáng tỏ, tặng lễ thì đem ra đi. Chẳng lẽ còn đòi Thái hậu phải chìa tay xin người hay sao?

“Nhắm mắt lại.” Nguyễn Hồng Phi rất biết cách lấy lòng nữ nhân, thảo nào có vài nữ nhân muốn sống muốn chết vì hắn, cho dù là Vệ thái hậu khi còn là thiếu nữ cũng nhìn không được mà động phàm tâm.

“Yên tâm đi, hạ nhân đều ở bên ngoài hết rồi. Thái hậu nương nương, sẽ không có ai bảo là ngươi không trang nghiêm đâu.” Nguyễn Hồng Phi thấy Vệ thái hậu vẫn nhìn hắn, không chịu nghe lời, liền trêu ghẹo vài câu. Nữ nhân ít nhiều gì có một chút ngốc nghếch thì mới thú vị, giống như Vệ thái hậu, rõ ràng là quá mức thông minh, ngay cả giả vờ ngốc nghếch cũng không được.

Vệ thái hậu nói, “Cái miệng của ngươi cần phải được dạy dỗ lại rồi đó.” Nói xong thì nhắm mắt lại.

Nguyễn Hồng Phi cởi xuống chiếc khăn quàng trên cổ rồi tự tay quấn lên cổ cho Vệ thái hậu. Vệ thái hậu đã sớm mở to mắt, nhìn về phía Nguyễn Hồng Phi với ý tứ không rõ, Nguyễn Hồng Phi cười ha ha, thì thầm, “Là tiểu Minh u đan tặng cho ngươi, bị ta cướp lấy mà dùng hai ngày.”

“Ngươi chú ý một chút.” Tuy rằng quá quen với Nguyễn Hồng Phi, nhưng dù sao Nguyễn Hồng Phi cũng là nam nhân, Nguyễn Hồng Phi quấn khăn rồi lại đem đến cho nàng, khó tránh khỏi sẽ khiến người ta nghĩ nhiều.

“Sợ cái gì, hậu cung hiện tại là thiên hạ của ngươi, đây vốn là chuyện quang minh chính đại, chẳng lẽ chúng ta phải bắt chước làm tặc hay sao?” Nguyễn Hồng Phi không lưu tâm, “Cứ thoải mái tự nhiên mới tốt, đỡ khiến người ta nghĩ lung tung.”

Vệ thái hậu cảm thấy vô cùng dễ chịu, nàng đã đứng ở nơi cao nhất thiên hạ, cái gì cũng có. Lễ vật nhi tử tự tay làm đương nhiên là thứ mà Vệ thái hậu trân trọng nhất. Huống chi lễ vật này lại do Nguyễn Hồng Phi đích thân đưa tặng.

Nguyễn Hồng Phi là người vô cùng khôn khéo, đương nhiên hắn rất thích chiếc khăn quàng cổ do tiểu Minh u tự tay đan tặng hắn. Nhưng hắn và tiểu Minh u sống chung với nhau, có thể xem như hai tên tiện nhân Phụng gia kia không tồn tại. Bất quá Vệ thái hậu có ơn với hắn, huống chi tiểu Minh u cũng rất có hiếu với mẫu thân. Chỉ là một chiếc khăn quàng, tiểu Minh u đã nằm trong tay hắn, về sau muốn bao nhiêu mà chẳng được. Hiện tại có thể lấy lòng Vệ thái hậu mới là việc cấp bách.

Ngay cả Vệ thái hậu là một nữ nhân mạnh mẽ mà cũng bị Nguyễn Hồng Phi thu phục, quả thật không thể không ngả mũ trước thủ đoạn của Nguyễn Hồng Phi. fynnz.wordpress.com

Minh Trạng cũng không nói gì khi Nguyễn Hồng Phi đem khăn quàng tặng cho mẫu thân của hắn.

Nam nhân mà, chỉ cần hiểu rõ tâm ý là được, không cần bận tâm đến tiểu tiết. Còn nữa, Phi Phi nhà hắn biết vun đắp quan hệ bà bà và tức phụ, hành vi tự giác này quả thật không thể tốt hơn, trong khi hắn phải dốc sức vun đắp thì mới được như thế.

Yến tiệc trong cung vẫn chia ra làm hai phía, hậu cung do Vệ thái hậu chủ trì, Thái hoàng thái hậu đứng tên trên danh nghĩa. Còn yến hội ở tiền triều thì đương nhiên do Minh Trạng ra mặt, lúc này ngay cả sứ thần Đỗ Nhược quốc cũng được mời đến tham dự, lần này có rất nhiều người khiến người ta phải ghé mắt, tỷ như bốn vị tướng quân Tây Bắc về đế đô, tỷ như phu phụ Trầm thị.

Trầm Chuyết Ngôn và Ngô Uyển có cùng phẩm cấp, nhưng Ngô Uyển là nữ nhân.

Từ lần trước Ngô Uyển tiến cung dự yến tiệc, Âu Dương Khác bối lông tìm vết, sau đó bị Ngô Uyển nói vài câu suýt tức chết vì ghen hờn, cho nên triều thần cũng không dám đụng vào. Lúc này lại có thêm một vị nữ nhân khác, chính là trưởng nữ của Thượng thư Từ Tam, Từ Doanh Ngọc.

Từ Doanh Ngọc và Ngô Uyển cũng cùng phẩm cấp, lúc trước còn có người dám trêu Ngô Uyển. Nay đến phiên Từ Doanh Ngọc, không biết là do tiền lệ của Ngô Uyển hay là do hậu thuẫn của Từ Doanh Ngọc quá mạnh, tóm lại không ai dám đưa ra lời dị nghị khi Từ Doanh Ngọc xuất hiện trong yến tiệc.

Từ Tam đã sớm nhắc đến Tống Diêu với nữ nhi. Ở trong mắt của Từ Tam, Tống Diêu mạnh hơn Lâm Vĩnh Thường gấp trăm lần. Tống Diêu là tân quý trong triều, lại không có kẻ đứng sau chống lưng, lúc này nếu có được một mối hôn sự có lợi thì tiền đồ của Tống Diêu thật sự rất tốt. Còn nữa, luận về tướng mạo thì Tống Diêu tuyệt đối tuấn tú hơn Lâm Vĩnh Thường rất nhiều, luận về tuổi tác cũng trẻ hơn Lâm Vĩnh Thường, luận về tiền đồ thì càng không tệ hơn Lâm Vĩnh Thường.

Có thư sinh nào được phong hầu hưởng lộc hay không?

Tuy văn sĩ đa phần đều khinh thường võ tướng, nhưng loại cảm giác này không biết là bởi vì võ tướng quả thật thô thiển không có chung tiếng nói với quan văn hay là vì ghen tị.

Bởi vì quan văn phải chịu khổ vài chục năm, mặc dù được tiến vào Nội các phong tướng, nhưng chỉ là nhất phẩm quan viên. Còn võ tướng lại có thể được phong hầu kiến nghiệp, quang vinh ầm no kéo dài đời đời cho con cháu.

Từ Tam là người rất nhạy bén.

Huống chi diện mạo của Tống Diêu có thể sánh bằng Phan An, hơn hẳn Tống Ngọc, đáng người thì càng không cần phải nói, lưng ong tay vượn, tuất tú uy nghi.

Xét thấy nữ nhi có vài phần cổ chấp đối với họ Lâm, hắn cân nhắc, với tướng mạo như vậy của Tống Diêu, nữ nhi liếc mắt một cái thì nhất định sẽ động lòng. Lại không ngờ Từ Doanh Ngọc liếc mắt một cái thì không muốn nhìn lại lần thứ hai.

Sau này Từ Tam hỏi lại nguyên nhân, Từ Doanh Ngọc nói, “Nữ nhi nhìn Tống tướng quân một lần thì liền tự ti cả đời này không muốn soi gương, nam nhân mỹ mạo như vậy thì làm sao có thể sống qua ngày cơ chứ?”

Từ Tam vô cùng hối hận.

Đương nhiên chuyện này nói sau, tạm thời không nhắc đến.

Yến tiệc lần này cho phép quan viên từ ngũ phẩm trở lên có thể tham gia.

Như Tống Châu Ngọc và Phương Thận Hành cũng có một chỗ ở Thiên điện, Tống Châu Ngọc nhìn chăm chăm một một vị võ quan trẻ tuổi ở trong điện.

Từ lần trước sau khi xảy ra vụ án Phương gia, Phương Thận Hành và Tống Châu Ngọc liền trở nên tâm đầu ý hợp. Thấy Tống Châu Ngọc cứ nhìn chăm chăm một người, Phương Thận Hành cũng liếc mắt xem vài

lần, hẳn cũng biết người này, chính là tướng quân Liêu Đông: Phương Tiệm Đông, trưởng tử của Phương Kế Vinh.

Phương Tiệm Đông là tướng quân Liêu Đông, đây là lần đầu tiên Minh Trạm gặp hắn, hỏi thăm nhân khẩu nhà hắn thì hắn chính là nhi tử duy nhất. Nay mới từ Tây Bắc trở về, Phương Kế Vinh chính là tâm điểm của đế đô.

“Sao vậy? Người ta là nam nhân, người nhìn chăm chăm làm cái gì?” Phương Thận Hành thấp giọng hỏi.

“Không có gì.” Tống Châu Ngọc không chịu nói, dời mắt, tiếp tục dùng bữa. Tuy rằng đại đa số mọi người thật sự không có gì hứng thú đối với ngự thiện của yến tiệc, bọn họ chỉ ăn cho có, bởi vì có thể đến tham dự ngự yến thì đã chứng tỏ bản thân mình. Bất quá Tống Châu Ngọc hiển nhiên không được liệt trong dạng này. Chức quan của Tống Châu Ngọc thấp, hẳn cũng không biết luân cúi, thỉnh thoảng vô duyên vô cớ sẽ tham tấu vài quyển tấu chương. Mà người này là thiết diện vô tư, cho dù lúc trước là đồng liêu có giao tình rất tốt với hắn, nhưng nếu người phạm phải lỗi gì thì Tống Châu Ngọc sẽ không hề khoan dung mà lập tức thượng tấu.

Vì vậy tuy Vương Duệ An thích Tống Châu Ngọc nhưng quan hệ giao tế của Tống Châu Ngọc ở Ngự sử đài hoàn toàn rất tệ.

Bất quá hiện tại Tống Châu Ngọc cũng không cô đơn. Từ lần trước hắn vì Phương Thận Hành mà ra mặt, Phương Thận Hành tri ân báo đáp, đi lại thân cận với Tống Châu Ngọc, coi như Tống Châu Ngọc cũng có bằng hữu.

Tống Châu Ngọc tập trung ném ngự thiện tinh mỹ, cho dù thức ăn trên bàn tiệc của bọn họ không thể nào sánh bằng trên bàn của Hoàng thượng. Nhưng đối với Tống gia thì đây đã là trân quý hiếm có rồi.

Tống Châu Ngọc ăn một mình chưa đủ, hắn còn mang theo một cái túi nhỏ, lặng lẽ bỏ các món trái cây điểm tâm vào túi, chuẩn bị trong chốc lát mang về nhà để lão bà và lão nương cùng thưởng thức.

Phương Thận Hành nhìn thấy, khóe môi giật giật, nhỏ giọng nhắc nhở Tống Châu Ngọc, “Tống huynh, như vậy không tốt đâu.”

“Sợ cái gì, vốn là cho người ta ăn mà.” Tống Châu Ngọc vô cùng nhanh tay lẹ chân, điểm tâm trên bàn bị hắn lấy hết hai phần ba, sau đó giả vờ thản nhiên tiếp tục ăn những món nóng hổi, uống ly rượu ấm áp, trong lòng còn cảm thấy rất đáng tiếc: Thức ăn ngon như vậy, nếu biết sớm thì đã mang theo một cái hủ to rồi.

Phương Thận Hành thật sự hết chỗ nói.

Minh Trạm không ngờ trong bữa tiệc đêm ba mươi mà mình phải làm quan tòa phán xét.

Tống Châu Ngọc bị đồng liêu Hàn Chí Viễn tóm được, bảo rằng hắn trộm điểm tâm trong cung, giấu ở sau góc tường.

Tuy rằng động tác của Tống Châu Ngọc rất nhanh, nhưng nơi này có rất nhiều người, đương nhiên có người tinh mắt nhìn thấy động tác của Tống Châu Ngọc. Hơn nữa người này lại có thù oán với Tống Châu Ngọc.

Lúc trước Tống Châu Ngọc thiết diện vô tư đến mức ngay cả đồng liêu mà hắn cũng không nể mặt, ca ca của Hàn Chí Viễn là Hàn Chí Thâm bị Tống Châu Ngọc thiết diện vô tư tham tấu mà phải trở về quê nhà. Bởi vì mọi người đều ở Thiên điện, vì vậy cũng không cần phải khẩn trương như khi dùng bữa ở chính điện ngự tiền, thường xuyên phải đề phòng Hoàng thượng hỏi chuyện, ngược lại ở nơi này lại rất tự tại.

Khi Tống Châu Ngọc nhìn người khác thì cũng có người đang theo dõi hắn.

Hàn Chí Viễn ghét nhất cái loại to mồm như Tống Châu Ngọc, lại là kẻ có thù oán với hắn.

Tống Châu Ngọc và Hàn Chí Viễn thực chất là đồng hương, ban đầu vốn rất thân cận. Hàn Chí Viễn cho rằng sở dĩ Tống Châu Ngọc ra tay với ca ca của hắn hoàn toàn là vì Tống Châu Ngọc ganh ghét Hàn gia có bạc. fynnz.wordpress.com

Huynh đệ hai người vốn xuất thân từ một gia đình địa chủ, trong nhà có ruộng đồng phì nhiêu, thật sự rất dư dả.

Hàn Chí Viễn thấy Tống Châu Ngọc trộm điểm tâm trong Thiên điện, nhất thời ánh mắt liền sáng rực, lập tức náo loạn ngay đương trường, quấy nhiễu đến ngự tiền.

Tống Châu Ngọc tỏ ra rất có lý, ngẩng đầu ưỡn ngực, ba hoa một trận, không hề biết xấu hổ, “Thần có thể được tham dự cung yến thật sự là tổ tiên đã tích đức cho thần. Chẳng qua trong nhà thần có lão mẫu chưa từng nếm thử ngự yến. Thần muốn mang về mấy miếng điểm tâm cho lão mẫu để lão mẫu cũng được gột rửa bằng ân đức của bệ hạ.”

Hàn Chí Viễn mặc kệ, mắng Tống Châu Ngọc, “Trộm thì cứ nói là trộm, đồng liêu đến tham dự yến tiệc rất nhiều, nếu ai cũng như người đều mang trở về thì đợi đến sáng mai ngay cả hai chiếc bình đồng ở Chiêu Đức điện cũng không biết ở nơi nào.”

Tống Châu Ngọc không thừa nhận, bèn biện bạch, “Thần chỉ lấy điểm tâm trên bàn của mình, thần ngồi ở đây, dùng ngự yến này, chính là do bệ hạ ban thưởng cho thần. Thần ăn không hết, lấy một ít về nhà thì có gì mà không thể? Còn nữa, thần nghĩ, điểm tâm còn thừa sau yến tiệc, trong cung sử dụng không hết, nếu vứt bỏ thì khó tránh khỏi lãng phí. Không bằng đem đi cứu tế dân bị nạn bên ngoài, xem như thánh ân của bệ hạ.”

“Vậy chẳng phải là người sẽ mang hết về nhà của mình hay sao, trong điện nhiều điểm tâm như vậy, đủ cho người ăn hết nửa năm.” Thật vất vả mới bắt được cơ hội này, Hàn Chí Viễn tuyệt đối không dễ dàng tha cho Tống Châu Ngọc.

Tống Châu Ngọc cao giọng, “Bệ hạ thưởng cho thần, thần có thể tự xử trí phần mình! Bệ hạ thưởng cho dân bị nạn, thần tuyệt đối sẽ không động vào một phần nào! Tuy nhà thần nghèo, nhưng lúc trước thần đã chủ trì việc cứu tế để đồ, có bệ hạ minh giám, nếu thần mang về nhà một hạt gạo thì thiên lôi giáng xuống đánh chết thần không có chỗ chôn!”

Hàn Chí Viễn nói, “Ta chờ đến ngày thượng thiên báo ứng người.”

“Sợ người nhắm mắt cũng đợi không được, khiến cho Hàn đại nhân thất vọng rồi.” Tống Châu Ngọc cũng tức giận, vốn chỉ định lấy vài món điểm tâm mang về nhà thế nhưng lại bị vạch trần tố cáo.

Hai người đều là Ngự sử, miệng mồm không tịt, người một lời ta một câu, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống đối phương. Không đợi Minh Trạng lên tiếng, Vương Duệ An nhảy ra, trách mắng, “Tất niên mà các người chẳng có quy củ gì cả!” Thiên lôi giáng xuống đánh chết không có chỗ chôn, câu này mà cũng nói được, các người muốn bệ hạ chán ghét hay sao?

Minh Trạng cười ha ha, không để tâm, thấy Ngự sử cãi nhau còn hứng thú hơn mấy màn ca múa vô vị. Bất quá cứ tiếp tục cãi nhau như thế thì e rằng hai tên tiểu Ngự sử này sẽ diễn hết màn kịch, Minh Trạng mỉm cười liếc nhìn Vương Duệ An một cái, cười đến khi Vương đại nhân đỏ mặt thì Minh Trạng mới nói, “Vương khanh, xem ra người ở Ngự sử thật sự thiết diện vô tư.”

“Bệ hạ quá khen.” Bọn họ vốn không hợp nhau.

“Chỉ là mấy miếng điểm tâm. Hàn Chí Viễn, người luôn đặt lợi ích của trẫm ở trong lòng, không tệ không tệ.” Minh Trạng vừa dứt lời thì Hàn Chí Viễn tự cho là đã lấy được lòng đế vương, kính cẩn tạ ơn, chứ cịn gì nữa, bệ hạ làm sao có thể chấp nhận hành vi xấu hổ mất mặt của Tống Châu Ngọc cho được, nhất định sẽ trừng phạt không tha.

Nào ngờ Minh Trạng lại chuyển lời, nói một cách ba phải, “Tống Châu Ngọc, bàn tiệc mà người ngồi, tất cả những thứ trên đó quả thật là trẫm thưởng, muốn mang về thì cứ mang về đi. Ừm, mà vừa rồi Tống Châu Ngọc nói cũng có lý, những thứ còn thừa lại ở yến tiệc sẽ do Tống Châu Ngọc chủ quản xử lý, Hàn Chí Viễn, người cùng với hắn giải quyết. Trẫm thưởng những món này cho dân bị nạn, đừng lãng phí thức ăn trong cung.”

Tống Châu Ngọc và Hàn Chí Viễn bất chấp hai bên có ân oán, Hoàng thượng hạ chỉ thì đương nhiên phải ngoan ngoãn lĩnh chỉ. Minh Trạng nói, “Hàn Ngọc, phân phó Ngự thiện phòng, trong chốc lát chuẩn bị hai hộp điểm tâm thưởng cho Tống Châu Ngọc và Hàn Chí Viễn, chớ quên đó.”

Hàn Ngọc lĩnh mệnh.

Minh Trạng nhìn Vương Duệ An rồi nhếch khóe môi cười cười, “Đúng rồi, bảo bọn họ làm một hộp to thưởng cho Vương đại nhân. Hai vị Ngự sử hết lòng suy nghĩ vì nước vì trẫm như vậy, đây đều là công lao dạy dỗ của Vương khanh.”

“Thần tuyệt đối không dám nhận lời tán thưởng này.” Không biết vì sao Vương Duệ An cứ cảm giác nụ cười của Minh Trạng mang theo vài phần thâm ý, giống như đang trào phúng hần. Bất quá trong lời nói của bệ hạ thật sự không có khuyết điểm để đâm chọc, hần chỉ đành ngoan ngoãn tạ ơn.

Minh Trạng xử lý xong vụ mâu thuẫn nội bộ của nhị vị Ngự sử, châm chọc Vương Duệ An một hồi, rồi tiếp tục cùng triều thần nói chuyện.

Hần đặc biệt hỏi thăm Thiện Kỳ Hầu, “Thiện Kỳ đường bá đã quen ở Hoài Dương, cảm thấy tất niên ở đế đô có quen hay không?”

“Thiên tử đế đô khí phách, thần may mắn phụng dưỡng bên cạnh bệ hạ, vô cùng vinh quang, ở Hoài Dương không thể sánh bằng.” Thiện Kỳ Hầu cung kính đáp. Từ khi Lâm Giang Hầu bị đoạt tước thì Thiện Kỳ Hầu, Cẩm Y Hầu và Tiêu Dao Hầu đều tự giác cẩn thận hơn rất nhiều.

Minh Trạng gật đầu, cười nói, “Vây là tốt rồi, trẫm sợ vài vị đường bá đường thúc ở không quen. Nếu các người thoải mái thì trẫm cũng an tâm.”

“Thưởng cho Thiện Kỳ Hầu một ly ngự tửu.” Minh Trạng phân phó.

Thiện Kỳ Hầu đứng dậy tạ ơn.

Minh Liêm bỗng nhiên nói, “Bệ hạ, tôn thất chúng ta không nhiều nhân khẩu. Như thần, như Thiện Kỳ đường bá ở đế đô có thể hưởng thụ ngự tửu. Nếu các thúc bá nào ở xa thì không thể hưởng thụ những điều này, rốt cục cũng không hay cho lắm. Thần nghĩ, không bằng bệ hạ đem hảo tửu ban cho các tôn thất thúc bá ở khắp nơi, xem như thánh ân của bệ hạ.”

Minh Trạng mỉm cười, “Lời này của tam ca rất hợp với ý của trẫm. Khai Tuấn, hôm nay đã muộn, đợi ngày mai người tiến cung nghĩ ra chỉ dụ rồi trẫm phái người ra roi thúc ngựa đem tặng lễ.”

Tuy Trịnh Khai Tuấn chỉ là thị đọc học sĩ hàng ngũ phẩm nhưng cũng là tâm phúc bên cạnh Minh Trạng, hơn nữa phụ mẫu đều là nhân vật nhất lưu, vì vậy ngũ phẩm quan viên như Trịnh Khai Tuấn lại có một ghế ở ngay chính điện.

Đương nhiên nói cho thỏa đáng thì sẽ thế này: Hiện tại ngộ nhờ Hoàng đế bệ hạ muốn nghĩ ra chỉ dụ gì đó cũng có thể thuận tiện sử dụng hần.

Chẳng phải hiện tại đang cần đến hần hay sao.

Trịnh Khai Tuấn lĩnh chỉ.

Tiền triều có náo nhiệt của tiền triều, hậu cung có náo nhiệt của hậu cung.

Tuy rằng Vệ thái hậu bản tính lãnh đạm, bất quá chủ trì yến hội thì tuyệt đối không thành vấn đề. Không cần Vệ thái hậu nói bất cứ đề tài thú vị gì thì cũng sẽ có người tự động đến lấy lòng.

Đám Công chúa thì không cần phải bàn, Minh Diễm dẫn đầu, mà Minh Diễm còn mang theo tất cả người thân của mình, một đám đầu củ cải, gồm cả trưởng tử Vệ Đan Túc của Vĩnh Ninh Hầu và vài vị tiểu hoàng tôn, cả đám đều do nhũ mẫu trông coi, để bọn họ ở bên trong đùa giỡn.

Bên ngoài, các Công chúa và các cáo mệnh phu nhân đều đang cố gắng lấy lòng Vệ thái hậu.

Vệ thái hậu là người lý trí lại tự cao, rất biết cách bảo dưỡng dung nhan, khi trang điểm thì càng thêm trẻ tuổi. Hơn nữa hôm nay là giao thừa, trên tóc của Vệ thái hậu cài trâm song hỉ song phượng, trên đầu phượng có một hàng trân châu nhỏ màu trắng sữa, bên dưới cùng là một viên ngọc lớn với kích thước bằng trái long nhãn dừng ở bên vai, vinh hoa phú quý, lấp lánh rực rỡ.

Thục Viện đại công chúa lấy lòng nói, “Nương nương trang điểm thế này thật tuyệt, ngài xem ra chẳng lớn hơn Thục Nghi muội muội bao nhiêu tuổi cả.”

Vệ thái hậu cười nói, “Là đám nha đầu khéo tay thôi.”

“Nếu không phải nương nương ung dung quý phái thì cho dù có khéo tay thế nào cũng không thể được như vậy.” Thục Viện đại công chúa cười nói.

Vệ thái hậu cười cười, ngược lại hỏi Thục Ngọc đại công chúa, “Hài tử có khỏe không? Đợi lớn hơn một chút thì bế vào cung cho ta xem.” Trong tháng mười một Thục Ngọc đại công chúa sinh hạ một nhi tử.

“Dạ.” Phu phụ Thục Ngọc đại công chúa rất có hảo cảm đối với dòng họ của Minh Trạm, nếu không phải Minh Trạm ra tay tương trợ, hủy bỏ chế độ tuyên triệu phủ Công chúa thì e rằng hiện tại Thục Ngọc đại công chúa vẫn chưa thể mang thai lần nữa, bất quá nhờ sự kiện đạo sĩ lúc trước, may mà Phò mã quyết đoán khuyên Thục Ngọc đại công chúa ở nhà dưỡng thai, bằng không hiện tại hơn nửa phần bất mãn mà triều thần dành cho Phương Thận hành sẽ chuyển sang Thục Ngọc đại công chúa. Dù sao chuyện đạo sĩ luyện đan là do Thục Ngọc đại công chúa mở lời ở trước mặt của Minh Trạm.

Thục Ngọc đại công chúa cũng không dám nói lung tung, chỉ nhẹ nhàng mở miệng, “Nay mỗi ngày ăn ngủ, ngủ ăn, cũng không thích khóc nháo, các nhũ mẫu đều nói rất hiếm gặp những hài tử ngoan như vậy.” Trong lời nói bất giác mang theo một chút khoe khoang và yêu thương đối với nhi tử, tựa hồ hài tử của mình nhất định hơn kẻ khác.

Vệ thái hậu cười nói, “Như vậy thì tốt. Hài tử mới hơn một tháng, không ăn thì lăn ra ngủ. Thục Hiền, nghe nói người cũng có hỉ sự đúng không?”

Sắc mặt của Thục Hiền đại công chúa chợt ửng hồng, cũng không biết có phải pháp thuật của thần tiên đạo trưởng linh nghiệm hay không, nàng và Phò mã thành thân vài năm, hiện tại rốt cục đã được như mong muốn. Vệ thái hậu ôn hòa nói, “Phải chú ý thân mình.”

Thục Hiền đại công chúa nói, “Tạ nương nương quan tâm, nay Thái y cho thuốc dưỡng thai, ngày ngày đều phải uống.”

“Như vậy thì tốt.” Vệ thái hậu quay sang nói với Minh Nhã, “Hôm nay bận quá, rảnh rồi thì dẫn Thiên Gia tiến cung.”

Lại bỗng nhiên nhớ đến cái gì đó, bèn hỏi Thục Viện đại công chúa, “Phò mã đối với người có tốt không, Thục Viện?”

Thục Viện đại công chúa thấy Vệ thái hậu hỏi qua đám con cái của chư vị Công chúa, trong lòng cảm thấy có một chút không được tự nhiên. Trong các tỷ muội thì nàng còn lớn hơn cả Minh Diễm, nhưng vẫn chưa có hài tử của riêng mình. Thục Viện đại công chúa đang đau lòng thì Vệ thái hậu đột nhiên hỏi về Phò mã, Thục Viện đại công chúa không hiểu ý tứ của Vệ thái hậu, cũng không dám trì hoãn, vội vàng trả lời, “Phò mã vẫn tốt ạ.”

“Ừm, vậy thì người phải nắm chặt thời cơ. Đại Phò mã là trưởng tử Nam Phong Bá phủ, người là huyết mạch hoàng thất, Nam Phong Bá phủ nhất định hy vọng người sớm có hài tử mang huyết mạch hoàng thất.” Vệ thái hậu mỉm cười dặn dò một câu.

Thục Viện đại công chúa cảm thấy đáng ghét cổ họng, vội vàng cảm kích dạ thưa.

Minh Diễm chỉ xem như chưa nhìn thấy thần sắc của Thục Viện đại công chúa, cười nói, “À, Minh Kỳ cũng sắp sinh! Nữ nhi có gửi thư qua lại với Minh Kỳ, có lẽ qua tất niên mấy ngày thì sẽ lâm bồn.”

Vệ thái hậu tỏ ra một chút thân thiết, “Đúng rồi. Ta tính thì vài ngày nữa sẽ có tin.”

“Minh Kỳ luôn luôn suôn sẻ trong mọi chuyện, mẫu thân không cần lo lắng.”

“Hy vọng như thế.”

Đợi yến hội chấm dứt, khi Thục Viện đại công chúa hồi cung thì phát hiện có một nữ nhân mặc y phục hoàng cung đứng bên ngoài xe ngựa.

Thục Viện đại công chúa đến gần, nàng kia cúi người hành lễ, cần cổ hơi cúi xuống, lộ ra một khúc trắng nõn nơi cổ áo. Nàng kia mở miệng, giọng nói êm tai tựa như dòng nước thanh mát, “Nô tỳ là Dao Thủy, vốn là nữ quan lục phẩm của Thọ An cung, bái kiến đại Công chúa điện hạ.”

Vừa nghe là người của Thọ An cung thì Thục Viện đại công chúa vội vàng lấy lại tinh thần, cười nói, “Vì sao nữ quan lại đến đây, Thái hậu có chuyện gì cần phân phó ư?”

Dao Thủy cung kính bẩm, “Thái hậu nương nương phân phó, đại Công chúa điện hạ thích tay nghề chải đầu của nô tỳ, vì vậy Thái hậu nương nương phân phó nô tỳ đến hầu hạ bên cạnh đại Công chúa và Phò mã. Nô tỳ phụng lệnh Thái hậu, ở nơi này chờ điện hạ.”

Sắc mặt của Thục Viện đại công chúa cứng đờ, tâm tư trầm xuống đáy cốc. Kinh ngạc, cũng không biết nên dùng ngôn ngữ gì để diễn tả. Vẫn là thị nữ Tố Như nhẹ nhàng nhéo tay đại Công chúa một cái thì Thục Viện đại công chúa mới lấy lại tinh thần, miễn cưỡng cười nói, “Như vậy à, Tố Như, người và Dao Thủy ngồi ở xe ngựa phía sau đi. Trời lạnh như thế, làm sao có thể đứng ở bên ngoài. Nếu bị phong hàn, nữ quan là người của Thái hậu, chẳng phải là đắc tội hay sao?”

Dao Thủy nhẹ nhàng nói, “Thái hậu nương nương phân phó, nếu đã ban nô tỳ cho điện hạ thì đứng hầu bên ngoài chính là bổn phận của nô tỳ.”

Thục Viện đại công chúa nghe Dao Thủy trái một câu Thái hậu nương nương, phải một câu nô tỳ, lại một câu điện hạ, trong lòng phiền muộn chết, vung tay lên, cực lực kiềm chế rồi nói, “Được rồi, biết người giữ quy củ. Theo ta hồi phủ đi.”

Cùng Tố Như hầu hạ Thục Viện đại công chúa lên xe ngựa, Dao Thủy và Tố Như đi ra phía sau xe mà ngồi. Vốn là Tố Như và nhũ mẫu của Thục Viện đại công chúa Trịnh thị ngồi chung, nay Dao Thủy lại chen vào, trong xe hơi chật. Trịnh ma ma sớm nghe thấy lời của Dao Thủy, bèn cười nói, “Các người là tiểu cô nương, giống như liễu yếu đào tơ, không thể chịu nổi phong sương. Hay, xe này lại chật hẹp. Tố Như, người và Dao Thủy cô nương ngồi đi, ta đi ra ngoài cũng không sao.”

Dao Thủy nhẹ nhàng nói một cách yếu ớt, “Ma ma từng tuổi này, chẳng phải càng không chịu được phong sương hay sao, đương nhiên là Dao Thủy đi ra ngoài.”

“Như vậy sao được? Cô nương là nữ quan của Thái hậu nương nương mà? Không ổn không ổn.”

Dao Thủy nói, “Nếu Dao Thủy đã đến phủ Công chúa thì cũng như ma ma thôi. Về sau còn phải nhờ ma ma nói giúp, còn nữa, Thái hậu nương nương ban chỉ, Dao Thủy vẫn chưa thu thập kịp xiêm y, ngày mai xiêm y chắc chắn đưa đến. Nếu ngày mai có người trong cung đến mà biết Dao Thủy kiêu ngạo ở quý phủ của Công chúa điện hạ, để Thái hậu nương nương biết thì nhất định sẽ không vui. Ma ma xem như thương Dao Thủy đi, Dao Thủy đi ra ngoài ngồi cùng xa phu cũng không sao.” fynnz.wordpress.com

Dao Thủy là người của Vệ thái hậu, đương nhiên Trịnh ma ma không thể thật sự để nàng ngồi bên ngoài hứng gió, bất quá chỉ muốn ra oai phủ đầu với nàng mà thôi. Lại không ngờ nha đầu này khó chơi như vậy, mở miệng liền nói một câu nhẹ nhàng nhưng mang theo cứng rắn, Trịnh ma ma thấy Dao Thủy quả thật muốn đi xuống bên vội vàng nháy mắt với Tố Như.

Tố Như bèn kéo tay Dao Thủy lại, cười nói, “Hai người chúng ta cùng ngồi một bên, để Trịnh ma ma ngồi bên kia cho rộng rãi. Huống chi mùa đông khắc nghiệt, mọi người cùng ngồi chung cho ấm áp.”

Dao Thủy đưa ánh mắt đẹp nhìn về phía Trịnh ma ma, bộ dáng tựa như con nai ngơ ngác.

Trịnh ma ma trong lòng mắng to hồ ly tinh, mặt ngoài vẫn phải cười nói, “Ngồi chung đi, như vậy mới thân cận.”

“Vậy nghe theo lời ma ma.”

Yến hội chấm dứt, Vệ thái hậu đích thân đưa Thái hoàng thái hậu quay về Từ Ninh cung, trên đường còn cười nói, “Mẫu hậu, nay Thục Viện các nàng đã lớn, càng ngày càng nói chuyện vòng vo. Coi trọng thị nữ chải đầu của ta, liên tiếp khen thị nữ khéo tay. Khen đến mức ta chỉ đành tặng thị nữ của mình cho nàng ta.”

Thái hoàng thái hậu xưa nay suy nghĩ đơn giản, cười ha ha, còn nói giúp Thục Viện đại công chúa, “Các nàng muốn thân cận với người ấy mà.”

“Ta cũng nghĩ thế.” Vệ thái hậu ôn hòa nói, “Từ nhỏ ta đã thích nữ nhi dịu dàng, các nàng xem ta giống như mẫu thân của mình, ta cũng xem các nàng như Minh Diễm và Minh Nhã.”

“Người như vậy là rất tốt.” Thái hoàng thái hậu vỗ vỗ tay của Vệ thái hậu, tính tình hai người rất khác biệt. Thái hoàng thái hậu có chỉ số thông minh hữu hạn, nhưng cũng phải thừa nhận Vệ thái hậu là người rộng lượng, bằng không Ngụy trác phi cũng không thể sinh hạ ba nam một nữ.

Nay thấy Vệ thái hậu đặc biệt thân cận với đám người Thục Viện thì Thái hoàng thái hậu không có gì phải bất an.

Về phần Thục Viện đại công chúa sẽ làm gì tiếp theo thì Vệ thái hậu có chút mong đợi.

Kỳ thật hôm nay không chỉ một mình Thục Viện đại công chúa gặp chuyện khó xử, Trầm Chuyết Ngôn và Ngô Uyển khi xuất cung cũng gặp phải phu thê Tiêu Dao Hầu.

Phu nhân của Tiêu Dao Hầu vốn là muội muội của Vĩnh Khang Công, theo huyết thống thì chính là cô cô của Trầm Chuyết Ngôn.

Mặc dù Lý Hữu đứng ra tổ chức tang sự cho Vĩnh Khang Công, Trầm Chuyết Ngôn không hề lộ mặt, mà người ta họ Trầm, cũng hoàn toàn không có ý sửa thành họ Lý, bất quá phu phụ Tiêu Dao Hầu hiển nhiên vẫn tỏ ra đặc biệt thân thiện với phu phụ Trầm Chuyết Ngôn.

Hai phu phụ đụng mặt nhau, Tiêu Dao Hầu phu nhân cũng không dám lấy danh cô cô, chỉ thân thiết hỏi thăm Trầm Chuyết Ngôn một câu, “Mọi việc vẫn suôn sẻ chứ? Hiện tại trời lạnh, xuất môn nhớ mang thêm xiêm y.”

Trầm Chuyết Ngôn biết Tiêu Dao Hầu phu nhân vốn là muội muội của Vĩnh Khang Công, là cô ruột của hắn. Bất quá hắn và Tiêu Dao Hầu phu nhân chưa từng gặp mặt.

Cũng may Trầm Chuyết Ngôn nhận ra tiêu Dao Hầu, lại nhìn thấy vị nữ nhân đã ngoài tứ tuần, còn đứng bên cạnh Tiêu Dao Hầu thì Trầm Chuyết Ngôn liền hiểu rõ. Chẳng qua Trầm Chuyết Ngôn thật sự không giỏi giao tiếp với người của Lý gia, vội vàng nói, “Đa tạ, ta xin cáo từ.” Dẫn theo Ngô Uyển rời đi mà như đang trốn chạy.

Kỳ thật Ngô Uyển rất muốn bật cười, bất quá nàng phải cố gắng nhịn xuống.

Lên xe ngựa, Trầm Chuyết Ngôn vỗ ngực, vừa thở gấp vừa nói, “Thật sự là khó lường.”

“Sợ bà ta làm cái gì, bà ta có lỗi với chúng ta. Nên chạy phải là bà ta chạy mới đúng.” Ngô Uyển nhẹ nhàng thở hắt hắt, phân phó xa phu về nhà.

Ngô Uyển có ngân lượng, bất quá cũng không phô trương, xe ngựa của nàng không có gì nổi bật, kỳ thật chỉ dùng loại gỗ mun thượng hạng, bên trong lót đệm bằng da, khe hở ở bốn góc được che lại cẩn thận để chắn gió lạnh bên ngoài.

Trầm Chuyết Ngôn cầm tay thê tử rồi nhẹ nhàng nói, “Gặp lại không bằng không gặp. Tuy rằng Vĩnh Khang Công có lỗi với ta và mẫu thân, nhưng dù sao thì ông ấy cũng đã qua đời. Ta không muốn ghi hận những người khác của Lý gia, cũng không muốn tới lui với bọn họ, chỉ muốn coi như là người xa lạ mà thôi.”

Ngô Uyển gật đầu.

155. Chương 155

Vĩnh Ninh Hầu cũng diu lão phụ thân Vĩnh Ninh Hầu lên xe ngựa.

Tuy lão Vĩnh Ninh Hầu đã trao tước vị cho nhi tử nhưng địa vị của lão gia tử này chỉ có tăng chứ không có giảm.

Là phụ thân của Vệ thái hậu, ngoại công của Minh Trâm.

Vệ Đan Túc và vài tiểu hoàng tử rất thân quen cho nên được giữ lại ở trong cung qua tất niên. Vĩnh Ninh Hầu và lão phụ thân ngồi cùng một xe ngựa, lão bà một xe riêng, phía sau là xe ngựa của tôi tớ, trùng trùng điệp điệp. Lão Vĩnh Ninh Hầu nói, “Hoàng thượng càng ngày càng chín chắn.”

Những lời của Phượng Minh Liêm rõ ràng là có người sai khiến, bằng không với việc Phượng Minh Liêm không can dự vào chính sự thì làm sao có thể nói ra câu đó.

Vĩnh Ninh Hầu phụ họa, “Đúng vậy.” Lại rõ ràng tỏ ra có chút nôn nóng.

Hiếu con không bằng cha, lão Vĩnh Ninh Hầu liếc nhìn nhi tử một cái, nhin không được mà mĩa mai, “Người có muốn đến phủ Thừa Ân Công một chuyến hay không?”

Vĩnh Ninh Hầu vô cùng vui mừng, cũng mặc kệ lão phụ thân là thật lòng hay là trào phúng, thuận thế đáp, “Dạ, nhi tử tuân lệnh phụ thân phân phó.” Không đợi lão Vĩnh Ninh Hầu phản ứng, cửa xe lập tức mở rộng, Vĩnh Ninh Hầu nhảy xuống, nói với xa phu, “Đưa lão Hầu gia và phu nhân về phủ cẩn thận.” Xoay người biến mất.

Khiến cho lão Vĩnh Ninh Hầu nổi giận, đấm lên nệm vài cái. Hắn đang nuôi nhi tử dùm nhà Thừa Ân Công hay sao vậy! Cái đồ vô tích sự!

Cung yến chấm dứt rất sớm, lão Vĩnh Ninh Hầu tính trở về cùng người một nhà dùng tiệc tất niên nho nhỏ, kết quả là gặp phải cái loại bất hiếu tử này. Hừ hừ hai tiếng, lão Vĩnh Ninh Hầu thở hồng hộc dựa vào thùng xe đánh một giấc.

Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi cùng trở về phòng.

Vừa vào phòng thì Minh Trạ lập tức leo lên lưng của Nguyễn Hồng Phi, ngậm lấy lỗ tai của người ta mà hỏi, “Ái Phi, có nguyện vọng gì cho tân niên hay không, trẫm sẽ giúp người thực hiện.”

“Có.” Nguyễn Hồng Phi nhéo mũi Minh Trạ một cái, công hấn đi vào bên trong, vừa cười vừa nói, “Nguyên năm sau bệ hạ nằm dưới đi?”

“Được, trẫm duyệt.” Minh Trạ hiềm khi hào phóng như vậy khiến Nguyễn Hồng Phi cảm thấy nguy cơ trùng trùng, Nguyễn Hồng Phi cười, “Hôm nay thật là ngoan.” Minh Trạ he he cười loạn, “Ta cũng có nguyện vọng cho tân niên.”

Nguyễn Hồng Phi ném Minh Trạ lên giường, cởi xuống thắt lưng bên ngoài rồi cười hỏi, “Nói nghe một chút thử xem.” Vừa hoài nghi Minh Trạ, “Đừng bảo là tính lừa bạc của ta nha.”

Minh Trạ hứ Nguyễn Hồng Phi một cái, sau đó vừa cười vừa nói ra nguyện vọng tân niên của mình, “Ái Phi, nguyện vọng mà người vừa ước coi như xóa bỏ.”

Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, leo lên giường, Minh Trạ cười ha ha, ôm lấy cổ của Nguyễn Hồng Phi rồi bắt đầu hôn tới tấp.

Nguyễn Hồng Phi từng gặp gỡ rất nhiều mỹ nhân tuyệt sắc, ngay cả bản thân hắn soi gương cũng không cảm thấy thua bất kỳ kẻ nào. Nhưng trong thiên hạ này có thể khiến hắn động lòng động tình thì chỉ có mỗi cái tên mồm mĩm mềm mại mấp míp này thôi.

Minh Trạ hôn môi vô cùng nôn nóng, đầu lưỡi đảo loạn xạ, thỉnh thoảng còn cắn Nguyễn Hồng Phi vài cái, Nguyễn Hồng Phi lại bị nụ hôn hoàn toàn không có kỹ thuật của Minh Trạ làm cho động tình. Cởi ra thắt lưng của Minh Trạ, thẳng tay thoát xuống hạ y của người ta, lộ ra hai bắp đùi trắng trẻo nõn nà.

“Ô, ta muốn...”

Còn chưa kịp nói xong thì đã bị Nguyễn Hồng Phi hôn môi chặn miệng. Đầu lưỡi của Nguyễn Hồng Phi linh hoạt quấn lấy đầu lưỡi của tiểu Minh ừ, một tay nâng eo của Minh Trạ lên, một tay nhanh chóng di chuyển, mở rộng phía sau của Minh Trạ, đợi đến khi hắn đè chặt tiểu Minh ừ trên giường thì nụ hôn này mới chấm dứt, Nguyễn Hồng Phi mang theo giọng nói khàn khàn vô cùng gợi cảm, “Muốn thì sẽ cho người.”

Minh Trạ bày ra vẻ mặt cầu xin, kêu gào, “Ta muốn ở mặt trên, đại lừa đảo.”

Với yêu cầu vô lý như thế này thì Nguyễn Hồng Phi hoàn toàn không để ý, không nhanh không chậm mà bắt đầu di chuyển, còn nhàn nhã nói, “Nguyễn vọng tân niên đã qua rồi, đợi sang năm đi.”

Minh Trạ̣m vô cùng uất ức, kêu a a ô ô ở trên giường.

Sau khi xong chạ̣p đầu, Minh Trạ̣m chết sống cũng không chịu làm tiếp, trừ phi Nguyễn Hồng Phi chịu nằm dưới.

Nguyễn Hồng Phi bế Minh Trạ̣m đi tắm rửa, sau đó lại bế lên giường, ước chừng trọng lượng, “Mụ̃m mụ̃m, người hoàn toàn béo trở lại rồi.”

“Cũng tại người nguyên rửa ta, mỗi ngày đều mụ̃m mụ̃m ơi mụ̃m mụ̃m à, có tình nhân nào giống như người hay không?” Tất niên, Nguyễn Hồng Phi làm đến qua đêm. Minh Trạ̣m nghe người ta nói, như vậy coi như Nguyễn Hồng Phi sẽ đề hấn cả năm, đúng là điềm báo bi thảm.

Nghĩ đến đây thì Minh Trạ̣m lại cần Nguyễn Hồng Phi hai cái.

Nguyễn Hồng Phi sờ cạ̣p mụ̃ng tròn trịa của Minh Trạ̣m, thoải mái nói, “Biết người khẩu thị tâm phi, quả nhiên là muốn kiếm cớ đây mà. Hồi nãy vừa khóc vừa gào, hiện tại lại trêu chọc ta, người nói xem, chúng ta ở chung bao nhiêu năm nay, người còn giả vờ cái gì nữa.” Trời sinh đã không thật thà, chẳng biết là giống ai nữa.

Bèn đem Minh Trạ̣m lăn qua lộn lại, đề tới đề lui, đề đến khi ngay cả ngón tay của Minh Trạ̣m nâng dậy không nổi, nhưng vẫn mở miệng đòi cần người, Nguyễn Hồng Phi nháy mắt mấy cái, “Muốn làm tiếp nữa ư?”

Minh Trạ̣m lập tức thành thật, xoay người chu mụ̃ng nằm úp sấp.

Nguyễn Hồng Phi cười thâm, ôm Minh Trạ̣m vào lòng, vuốt ve sống lưng của Minh Trạ̣m, thì thâm lời ân ái, “Mụ̃m mụ̃m, vừa nhìn thấy người thì ta đã vô cùng yêu thích rồi.”

Trong lòng của Minh Trạ̣m đắc ý, khàn khàn giọng hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Đừng bảo là nhất kiến chung tình bốn đại gia nha?” Lúc ấy hấn còn bé tí, chẳng lẽ Nguyễn Hồng Phi luyện đồng ư.

Nguyễn Hồng Phi lấy một tách nước mật ở đầu giường rồi chạ̣m rãi dứt cho Minh Trạ̣m uống, sớm nhìn thấy tư tưởng xấu xa của Minh Trạ̣m, thấp giọng nói, “Đừng giả vờ ngây ngô với ta, người nói đời trước của người còn lớn hơn ta vài tuổi nữa mà. Hiện tại lại giả vờ làm mỹ thiếu niên vô tri vô giác ư?” Từ khi biết Minh Trạ̣m là bên ngoài trẻ bên trong già thì Nguyễn Hồng Phi không còn tự ti vì tuổi tác nữa.

“Ta vốn còn nhỏ mà.” Minh Trạ̣m hứ một tiếng.

Kỳ thật Nguyễn Hồng Phi rất có hứng thú đối với kiếp trước của Minh Trạ̣m, nhịn không được mà hỏi, “Mụ̃m mụ̃m, ở chỗ của các người, nam nhân đều biết đan khấn hay sao?”

“Cũng không phải, người nào thông minh khéo tay giống ta thì mới biết đan.” Minh Trạ̣m lúc nào cũng không quên việc khoe khoang. Trên thực tế hấn hoàn toàn là bất đắc dĩ, trong nhà rất nghèo, lại thích ăn diện, đành phải mua len mang về tự mình đan.

“Việc của nữ nhân đều để nam nhân làm, như vậy nam nhân làm cái gì, chẳng lẽ ở nhà giặt đồ, nấu cơm, đan khấn, sinh hài tử ư?”

“Nói cái quái gì vậy, người có thấy nam nhân nào biết sinh hài tử hay không?”

“Chẳng phải người bảo người ở chỗ các người đều là thần tiên hay sao? Thần tiên chẳng lẽ không thể sinh hài tử à?”

“Thần tiên đương nhiên cũng chia ra nam nữ mà.” Minh Trạ̣m thuận miệng bậy bạ, “Có nam thần tiên, cũng có nữ thần tiên. Có khi nữ thần tiên còn có năng lực cao hơn cả nam thần tiên đó.”

“Ừm, điều này thì ta hiểu, giống như Vệ tỷ tỷ mạnh hơn lão cha nhị tiện nhân của người.”

Minh Trạ̣m ôm thắt lưng của Nguyễn Hồng Phi, gáp một cái, buồn ngủ lơ dờ nói, “Hãy, đáng tiếc ta cũng không thể trở về....Kỳ thật ta vẫn thích ở nơi này hơn.”

“Nơi này còn tốt hơn cả tiên giới hay sao?”

“Ừm, có người mà.” Minh Trạng rất buồn ngủ, đầu óc mơ màng nói ra hai câu thành thật, “Có người rất tốt với ta, không giống nữ nhân bên kia, không coi trọng ta.”

Nguyễn Hồng Phi lập tức nhân cơ hội truy vấn, “Người từng theo đuổi nữ nhân ư?”

“Bị đá.” Minh Trạng mơ màng than thở vài câu rồi ôm Nguyễn Hồng Phi mà ngủ thiếp đi.

Đáng thương tiểu mỗ mỗ, Nguyễn Hồng Phi vô cùng thông cảm cho Minh Trạng. Đồng thời cảm thấy nữ nhân ở vùng đất mà Minh Trạng khoe khoang rất có mắt, tiểu mỗ mỗ rõ ràng là của hắn, làm sao có thể để nữ nhân khác coi trọng cơ chứ. Bằng không với cặp mắt háo sắc của mỗ mỗ như thế này thì nói không chừng đã sớm bị người ta ăn thịt từ lâu rồi.

Nguyễn Hồng Phi nghi ngờ kiếp trước Minh Trạng không hề có kinh nghiệm, hoàn toàn có thể cảm giác được Minh Trạng rất ngây ngô. Cứ đổ mắt tía tai gây sự, đại khái là ghen từ kiếp trước đến kiếp này, thật sự là ghen muốn tiêu rồi.

Đáng thương cho tiểu mỗ mỗ.

Tiểu Minh ừ xuyên cổ mười mấy năm, bởi vì bận rộn đủ loại tranh đấu gay gắt nên ngay cả mấy chỗ ăn chơi ở cổ đại cũng chưa từng đi qua, nói thật thì có một chút mất mặt đối với dân xuyên không.

Bao nhiêu người xuyên không đều nắm quyền thiên hạ, say sưa gối đầu lên đùi mỹ nhân.

Đương nhiên hai chuyện này, tiểu Minh ừ cũng có thể xem như đạt tiêu chuẩn. Hắn nay là một Hoàng đế uất ức, tiểu mỹ nhân thì cũng có. Tuy rằng hắn phải dốc hết sức bình sinh, mặt dày mày dạn, khóc lóc om sòm, lăn qua lộn lại, dùng đủ loại thủ đoạn tồi tệ thì mới có thể chiếm được Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi là thiên hạ tuyệt đỉnh tiểu mỹ nhân, tuyệt đối không cần hoài nghi việc này.

Cho nên theo bề ngoài, Minh Trạng tuyệt đối không khiến quân đoàn xuyên không phải mất mặt. Cuộc sống của hắn cũng coi như thoải mái tốt đẹp.

Bất quá hình như vẫn chưa đủ.

Tiểu Minh ừ cũng không muốn di tình biệt luyện, nếu hắn dám xem thường Nguyễn Hồng Phi thì thiên lôi sẽ giáng xuống mà đánh chết hắn.

Bất quá xét về phương diện nhỏ nhen của nam nhân thì hắn vẫn muốn đi thanh lâu để mở rộng tầm mắt một chút.

Tiểu Minh ừ không dám lén lút đi, Nguyễn Hồng Phi còn tinh hơn cả hầu tử, nếu hắn dám đi thanh lâu mà không báo trước thì nhất định sẽ có kết cục không tốt. Đương nhiên sợ vợ là phẩm chất cần có của một nam nhân tốt.

Vì vậy tiểu Minh ừ xem xét khi nào Nguyễn Hồng Phi cao hứng thì sẽ nói ra chuyện này với Nguyễn Hồng Phi, đại khái là: Thân ái ơi, hiện tại là tất niên, đang lúc nghỉ ngơi, chúng ta đến thanh lâu đại khai nhãn giới đi.

Nguyễn Hồng Phi cũng không nổi giận, không đánh người, không ghen tuông này nọ như tiểu Minh ừ đã tưởng tượng. Thậm chí Nguyễn Hồng Phi không hề chớp mi, chỉ dùng một loại ánh mắt kỳ lạ để nhìn tiểu Minh ừ một hồi lâu, nhìn đến khi tiểu Minh ừ cảm thấy chột dạ, trên trán đổ mồ hôi lạnh, hai chân như nhũn ra, vô cùng hối hận, thì mới chậm rãi dời mắt, cũng không lên tiếng.

Minh Trạng xoắn ngón tay, cúi đầu, lắp bắp nói, “Người, người, người không muốn thì thôi. Ta, ta, ta chỉ muốn đi xem cho biết thôi, không có ý gì khác.”

Nguyễn Hồng Phi bỗng nhiên thở dài một hơi, ôm lấy thắt lưng của tiểu Minh ừ, kéo tiểu Minh ừ vào lòng. Tiểu Minh ừ giương đôi mắt nhỏ nhìn sắc mặt tràn ngập bi thương của Nguyễn Hồng Phi, lập tức hối hận muốn chết, vội vàng thổ lộ, “Chẳng phải ta chưa từng đến đó hay sao, chỉ tính đi xem thử một chút mà thôi. Chẳng phải ta đã thương lượng với người hay sao? Người muốn làm gì? Không được đòi chia tay nha! Ta tuyệt đối không đồng ý đâu!”

“Chia tay?” Nguyễn Hồng Phi hơi nhướn mày, tình ý sâu xa, lắc đầu thở dài, “Người nghĩ đi đâu vậy, ta đang thương cảm vì người mà, mُمْ mُمْ.”

Minh Trạm khó hiểu một lúc, liền nghe Nguyễn Hồng Phi cảm thán, “Mُمْ mُمْ, người cũng coi như là người có thân phận địa vị, đã từng tuổi này mà ngay cả thanh lâu cũng chưa từng đi qua. Hầy, trong thiên hạ này, nam nhân đáng thương như người thật sự là hiếm thấy.”

Nguyễn Hồng Phi nhíp chân, “Nói không bằng làm, hôm nay lập tức lên đường. Nếu đi thì đến hoa lâu tốt nhất để đô, để ta nghĩ xem tối nay có tiểu nương tử nào nổi danh có thể gọi ra hay không?”

Sờ sờ cằm, Nguyễn Hồng Phi nói, “Đúng rồi, từ sau khi Thanh nương tử được chuộc thân gả cho người ta thì hiện tại hoa khôi để đô do chính một tay Thanh nương tử dạy dỗ chính là Mẫu Đơn cô nương. Hôm nay chúng ta đến chỗ của Mẫu Đơn cô nương, có thể nhìn thấy Mẫu Đơn cô nương hay không thì phải xem bản lĩnh của người.”

Minh Trạm nghe thấy Nguyễn Hồng Phi nói về thế giới thanh lâu ở để đô rõ như lòng bàn tay thì nhất thời bệnh đa nghi trỗi dậy, nắm lấy cổ áo của Nguyễn Hồng Phi mà truy vấn, “Người có cái gì với nữ nhân kia hay không đó?”

“Đừng nói bậy.” Nguyễn Hồng Phi sờ khuôn mặt bầu bĩnh của Minh Trạm, “Mỗi ngày ta ở trên giường với ai, chẳng lẽ người lại không biết?”

Minh Trạm chẳng còn tâm tư xem hoa cô nương, đôi mắt nhỏ ẩm ướt nhìn chằm chằm Nguyễn Hồng Phi, oán giận nói, “Lúc trước không biết người đã từng làm loạn với bao nhiêu người, người xem ta đi, lần đầu tiên ở mặt trước mặt sau của ta đều thuộc về người. Chẳng phải là người phụ lòng ta sao?”

“Hầy, nếu ta biết sau này có tiểu mُمْ mُمْ nhà người chờ ta thì cho dù có người lấy đao ép ta, ta cũng không làm đâu.” Nguyễn Hồng Phi vuốt lưng Minh Trạm, nhẹ nhàng nói, “Còn nữa, tiểu mُمْ mُمْ, từ khi hai ta đính ước thì ta tuyệt đối không có người khác!”

Minh Trạm ghen tuông, rống giận, “Người còn dám có người khác ư? Nếu người dám có người khác thì ta sẽ cắt ở dưới cửa người để đem đi ngâm rượu ngay lập tức!”

“Không dám không dám.” Nguyễn Hồng Phi vội vàng an ủi tiểu Minh ừ.

156. Chương 156

Đến buổi tối, Minh Trạm bảo Hà Ngọc tìm một bộ y bào màu xanh ngọc, bên ngoài thêu càn trúc nhĩa nhận. Minh Trạm soi gương trang điểm đến nửa canh giờ thì mới cùng Nguyễn Hồng Phi mặc thường phục đi ra ngoài.

Nguyễn Hồng Phi không ngừng tán thưởng, “Mặc thế này không tệ, khiến cho người càng thêm tuần tú.”

“Ta vốn tuần tú mà.” Minh Trạm vẫn đang ghen vì Nguyễn Hồng Phi, không biết trước kia cái tên lừa đảo này đã ở cùng với bao nhiêu người. Ghét một hơi trong lòng, không thể trút ra ngoài, cực kỳ khó chịu. Cho nên Minh Trạm cố gắng trang điểm để làm cho cô nương có danh tiếng nhất ở thanh lâu phải mê mẩn vì hắn, sau đó làm cho Nguyễn Hồng Phi phải nổi cơn ghen.

“Đúng vậy, mُمْ mُمْ nhà ta vốn tuần tú mà.” Nguyễn Hồng Phi thầm buồn cười, ánh mắt cong lên, giúp Minh Trạm sửa lại cổ áo, quả thật là tuần tú. Tuy Minh Trạm không có vẻ đẹp bá đạo phóng lãng như Nguyễn Hồng Phi, bất quá cũng là môi đỏ răng trắng, đúng chất tiểu thiếu gia trắng trắng mềm mềm. Hơn nữa hiện tại Nguyễn Hồng Phi nhìn một cái, lại nhìn thêm một cái nữa, chỉ hận không thể xử lý tiểu Minh ừ ngay tại chỗ mà thôi.

Vạn Hoa lâu.

Chuyến đi này tương đối đặc biệt, ngày nấp đêm ra.

Tuy rằng không phô trương như Thập Lý sông Tần Hoài, bắt quá ngành giải trí của đế đô có cái nổi bật riêng của nó.

Bên ngoài có tiểu tư đón khách, Diêu Quang ném ra một nén bạc, nói là muốn chọn Mẫu Đơn cô nương, ánh mắt của Minh Trạng chợt lóe, theo ánh mắt của hắn thì nén bạc kia ít nhất là hai lượng. Diêu Quang chết tiệt, thế này là phá sản chết. Tuy sản nghiệp của Phi Phi nhà hắn rất lớn, nhưng làm sao có thể chịu nổi thủ hạ lãng phí như vậy cơ chứ. Hắn thưởng cho người ta cũng chỉ là một đồng bạc, như thế mà hắn đã tiếc lắm rồi. Bất quá ở nơi này cho dù không có bạc cũng phải giả vờ làm đại gia. Cho nên mặc dù tiếc bạc nhưng Minh Trạng cũng chẳng nói gì.

Tiểu tư cất vào nén bạc, lặng lẽ quan sát cách ăn mặc của hai người Nguyễn Minh, sau đó liền dẫn bọn họ vào một phòng có tầm nhìn thật tốt, xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy mấy màn ca múa dưới lầu.

Tiếp đến có người dâng trà bánh, Minh Trạng hỏi thúc, “Mẫu Đơn cô nương đâu? Vì sao vẫn chưa đến?” Thấy sớm thì về sớm, đợi Nguyễn Hồng Phi nổi cơn ghen, he he, ánh mắt chợt lóe, buổi tối Minh Trạng tự có an bài.

“Ôi chào, tiểu gia đừng nóng vội, Mẫu đơn cô nương vẫn còn đang trang điểm.” Thanh lâu này rất có đẳng cấp, bên ngoài nhìn không có gì nổi bật, nhưng bên trong lại có phong cách hoàn toàn khác biệt, trang hoàng rất xa hoa, ngay cả đĩa đựng hoa quả cũng hoàn toàn làm bằng bạc, trà bánh đều là tinh xảo bất phàm. Tiểu tư giúp bày trà bánh lên bàn, trong lòng biết Minh Trạng không phải người trong nghề, vừa cười vừa chỉ ra ngoài cửa sổ một vòng, giải thích, “Những vị đại gia ở trong các phòng đều đến xem Mẫu Đơn cô nương, hôm nay có thể gặp được Mẫu Đơn cô nương hay không thì phải xem vị nào được Mẫu Đơn cô nương ưu ái.”

“Kỳ thật, ở chỗ của chúng ta ngoại trừ Mẫu Đơn cô nương thì các cô nương khác cũng rất đẹp, Thục Dục cô nương, Hồng Liên cô nương....”

Tiểu tư còn muốn nói nhưng đã bị Minh Trạng cắt ngang, “Chúng ta chỉ đến tìm Mẫu Đơn cô nương thôi.”

“Vậy ngài uống trà đi, ném thử điểm tâm của hoa lâu chúng ta.”

Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, “Mang lên một bàn tiệc ngon, chọn hai người đẹp mặt một chút đến đây hầu hạ.”

Tiểu tư nhìn lên, liền biết Minh Trạng nói nhiều không phải là chủ nhân, vừa nghe Nguyễn Hồng Phi nói chuyện thì liền biết đây mới là đương gia, bèn vội vàng hoan hỉ dạ thưa, đi xuống an bài, không thèm để ý đến Minh Trạng nữa.

Minh Trạng không vui, liếc mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi tỏ vẻ bất mãn.

Nguyễn Hồng Phi biết rất rõ Minh Trạng là người nhỏ nhen, bèn thấp giọng cười nói, “Đến đây thì cứ vui chơi một hồi, nếu không lại đòi đến một lần nữa, như thế thì ta thật sự sẽ mất hứng.” fynnz.wordpress.com

Nghe nói như vậy thì Minh Trạng lập tức ném tâm tư khó chịu lên chín tầng mây. Quả nhiên là Phi Phi nhà hắn ngoài miệng nói không ngại nhưng lại đuổi theo hắn đến đây, hoàn toàn là vì đức hạnh nha. Kỳ thật trong lòng sớm ghen tuông muốn chết! Vừa nghĩ đến đây thì Minh Trạng lại nhận không được mà tự mình cười ngây ngô. Lén lút sờ tay của Nguyễn Hồng Phi người ta, chớp chớp mắt, tự cho là thông minh mà trấn an ái nhân bằng ánh mắt lần thu thủy.

Minh Trạng được an ủi nên cũng có tâm tư trêu đùa cùng nữ nhân đến hầu rượu.

“Người tên là gì?”

“Thục Dục.” Cô nương này cũng có một chút tư sắc, bắt quá thật sự không thể khiến Minh Trạng nổi dậy hứng thú. Hắn đã từng gặp rất nhiều mỹ nhân, loại nào kiểu nào cũng có, đầy rẫy ra đấy, ngay cả bản tính nam nhân như Minh Kỳ cũng hơn hẳn ả Thục Dục đang cố tình thẹn thùng này. Rõ ràng là kỹ nữ, ôm nghìn người ngủ vạn người mà còn giả vờ cái gì? Minh Trạng ghét nhất là những người thích giả vờ.

Còn nữa, người xinh đẹp, muốn giả vờ thì cứ giả vờ, lão tử có thể bỏ qua. Nhưng mà lại mặc bộ xiêm y để lộ ngực nhiều như thế, làm như người khác không có vậy. Quan sát Thục Dục từ trên xuống dưới, Minh Trạng hoàn toàn mất hết khẩu vị.

Khi Minh Trạm đang nhìn cô nương người ta thì Thược Dược cũng đang quan sát sắc mặt của Minh Trạm. Thấy vẻ mặt của Minh Trạm thật lạnh đậm, lại liên tục ngấm ngực của nàng, nhất thời sắc mặt càng thêm đỏ ửng, thẹn thùng vội vàng rót rượu cho Minh Trạm.

Thược Dược lẩn lộn ở nơi này đã lâu, vì vậy rất tinh mắt. Tiểu công tử này nhìn còn trẻ, ăn mặc lại rất tinh xảo, vừa nhìn liền biết phú quý. Nói không chừng còn rất non nớt. Vừa nghĩ đến đây thì Thược Dược sinh ra dã tâm, thiếu niên không có kinh nghiệm thì rất dễ lừa gạt. Nếu hầu hạ tốt, thu phục được hắn, đến lúc đó cầu tiểu thiếu gia bỏ bạc chuộc thân, có lẽ còn có thể vào nhà người ta làm nhị nãi nãi nữa đấy.

Đương nhiên nếu tiểu thiếu gia gốc nghèo thì Thược Dược nàng rất có thể sẽ được làm đại nãi nãi.

Vừa mơ mộng đẹp hóa thành phượng hoàng, Thược Dược vừa đem ly rượu ấm đến bên môi Minh Trạm, nũng nịu nói, “Thược Dược kính công tử một ly.”

Minh Trạm liếc mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi thì liền bị giọng nói của Thược Dược gọi về, hắn thần nhiên đáp, “Nếu người kính ta thì đáng lý là người phải uống trước.”

“Dạ.” Thược Dược thấy sắc mặt của Minh Trạm cũng không vui, nên không dám nói cười, chỉ đành uống cạn một ly, lại châm rượu vào ly đưa cho Minh Trạm, Minh Trạm hỏi, “Khi nào thì Mẫu Đơn ra đây?”

Vừa nghe người ta bảo là tới tìm Mẫu Đơn thì trên mặt của Thược Dược lộ ra thần sắc thất vọng, định mở miệng thì chỉ thấy Minh Trạm nhào qua, hất mạnh tiểu cô nương đang dựa trên người Nguyễn Hồng Phi, bởi vì dùng lực quá mạnh mà thẳng tay hất ngã người ta xuống đất! Minh Trạm gầm lên, “Người đang làm cái gì?”

Con mụ nó, nếu không phải hắn nhanh mắt thì tên gian phu kia sẽ cầm sừng hắn ngay tại chỗ.

Minh Trạm thở hồng hộc trừng mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi đau đầu muốn chết, thấy Thược Dược Hồng Liên hai người ngồi cũng không dám ngồi, đang run rẩy mà đứng, đành thần nhiên phân phó, “Các người lui xuống trước đi, bạc sẽ đưa xuống sau.”

Thược Dược và Hồng Liên không dám trì hoãn, vội vàng hành lễ rời đi.

“Mồm mồm, phải giữ phong độ.” Nguyễn Hồng Phi thấp giọng nhắc nhở Minh Trạm, “Chỉ uống rượu thôi, có làm gì đâu?”

“Uống rượu mà phải dựa sát vào người của người để uống ư?” Minh Trạm gầm nhẹ, đôi mắt hung hăng chỉ hận không thể bắn ra mũi tiễn giết chết Nguyễn Hồng Phi ngay lập tức, “Ta cũng chưa từng hầu người uống rượu như thế.”

“Được rồi được rồi, không uống rượu nữa, chúng ta chờ Mẫu Đơn cô nương đi.” Nguyễn Hồng Phi nhắc nhở Minh Trạm, “Đúng rồi, người chuẩn bị trước hai câu thơ ngắn. Mẫu Đơn cô nương thích nhất thi từ, muốn gặp nàng thì phải qua ba ải. ải thứ nhất là dung mạo, chuyện này đối với hai ta không thành vấn đề, tiếp theo là thi từ, ải thứ ba là mười người có thi từ hay nhất sẽ đi vào, Mẫu Đơn cô nương lại đưa ra một đề thi, người nào được lòng nàng thì mới có thể gặp mặt.”

Minh Trạm lú lười, “Trời ạ, còn khó hơn cả thi tiến sĩ nữa.”

“Nói hươu nói vượn.” Nguyễn Hồng Phi mắng một câu, hỏi Minh Trạm, “Có muốn ta viết thay cho người hay không?”

“Không cần, ta tự mình viết.” Trong bụng Minh Trạm chẳng có chút thi thư gì cả, cho dù lúc trước Minh Phi đọc vài câu thơ hủ lậu thì hắn cũng không nhớ rõ được bao nhiêu. Bất quá hắn quyết tâm để cho Nguyễn Hồng Phi phải biết mặt, khiến Nguyễn Hồng Phi phải nhìn thấy bản lĩnh của hắn.

Trong chốc lát có thị nữ đưa đến bút mực. Bởi vì chữ viết của bò của Minh Trạm hơi mất mặt cho nên Minh Trạm đọc, bảo Nguyễn Hồng Phi viết thay cho hắn, Nguyễn Hồng Phi thấp giọng cười, “Mồm mồm, đừng bảo là thần tiên nào đó làm ra câu thơ này rồi người đạo thơ nha.” Tiểu Minh ù làm một bài về mà còn không ra hồn, bỗng nhiên lại làm ra một đoạn thiên cổ có một không hai như vậy, nay Nguyễn Hồng Phi đã biết rõ gốc gác của Minh Trạm, bèn nở nụ cười.

“Người cứ mặc kệ ta, dù sao đây cũng là của ta.”

Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi thuận lợi trở thành mười vị đứng đầu, được vào trạch viện của Mẫu Đơn cô nương, đó thật sự là một nơi quanh co tinh mịch, cây cối um tùm. Một căn nhà hoàn toàn bằng gỗ xây thành tiểu lâu hai tầng, đây chính là nơi Mẫu Đơn cô nương ở.

Thật vất vả mới tiến vào được đến đây, nhưng lại không thể lập tức nhìn thấy giai nhân. Minh Trạ đợi đến phờ người, dựa vào cánh tay của Nguyễn Hồng Phi mà ngủ gật.

Hắn không ngừng thúc giục thị nữ của Mẫu Đơn cô nương, “Cô nương nhà người có phải đã đi ngủ trước rồi hay không?”

Thị nữ mỉm cười không nói, nhưng có người hâm mộ Mẫu Đơn cô nương không quen với khẩu khí của Minh Trạ, bèn nói với hắn, “Nếu người không muốn chờ thì cứ tự rời khỏi nơi này, Mẫu Đơn cô nương cũng không coi trọng tiểu tử không có thành ý như người đâu.”

“Người cứ mặc kệ ta! Ta cứ hỏi đây thì thế nào, muốn đánh nhau hả?” Dù sao Phi Phi nhà hắn có võ công rất cao, Minh Trạ đang chờ đợi nhảm chán, liền đi khiêu khích người khác.

Nguyễn Hồng Phi vỗ vỗ cánh tay của hắn, thản nhiên nhìn người nọ rồi nói, “Tiểu đệ của ta tuổi còn nhỏ, huynh đài xin chớ trách.”

Tuy Nguyễn Hồng Phi tuấn mỹ nhưng vừa nhìn liền biết không phải người dễ trêu chọc. Người nọ hừ lạnh một tiếng, không muốn sinh sự, thầm nghĩ: Huynh đệ con khỉ, mang con thỏ nhỏ này đến đây, lại muốn gặp Mẫu Đơn cô nương, chả lẽ muốn chơi tay ba hay sao?

Nghĩ như vậy thì hạ khổ vô duyên vô cớ nóng lên, ánh mắt rực lửa của người này lại càng nhìn chăm chăm vào bức rèm che.

Cho đến khi Minh Trạ dựa vào Nguyễn Hồng Phi ngủ một giấc, Mẫu Đơn cô nương cho người ta chờ đợi đã dờ thì mới dờ bước mà ra, mang theo mùi hương mẫu đơn thản nhiên, đứng sau rèm che nói chuyện cùng các chư vị nam tử. Minh Trạ dụi mắt, cẩn thận lắng nghe Mẫu Đơn cô nương nói chuyện, giọng nói cũng chẳng có gì đặc biệt êm tai, mà lại có vẻ hơi trầm thấp.

Bất quá chỉ còn những người có tên tuổi hướng về phía Mẫu Đơn cô nương cho nên Minh Trạ cũng bắt đầu hưng phấn. Hắn vốn có tài hùng biện, rất biết cách ăn nói luyên thuyên, nói cho đến khi những kẻ khác phải choáng váng đầu óc, lần lượt không thể địch lại mà phải bại trận, Minh Trạ này giờ nghen đã đủ, đánh bại hết tám người ở nơi này, cuối cùng chỉ còn lại một mình hắn và Nguyễn Hồng Phi đấu tay đôi.

Minh Trạ vung tay lên, “Lão Đổ, người về trước chờ ta đi.”

“Vì sao? Ai đi ai ở lại thì còn phải chờ Mẫu Đơn cô nương định đoạt.” Nguyễn Hồng Phi nhàn nhạt cười, ngồi xếp bằng trên tháp, thản nhiên rót trà, hỏi về phía bức rèm che, “Cô nương, ta nói có phải hay không?”

Mẫu Đơn mỉm cười, “Như vậy câu cuối cùng chính là, nhị vị công tử liệu có thứ gì có thể khiến Mẫu Đơn động lòng nhất hay không? Nếu có thì không cần phải ngại, cứ đặt vào khay của thị nữ rồi đưa vào cho Mẫu Đơn đánh giá.”

Minh Trạ thấy Nguyễn Hồng Phi không chịu nhượng bộ, bèn thấp giọng nói, “Người nhất định sẽ thua, đừng sắp chết mà vẫn cố gắng vùng vẫy.” Sau đó Minh Trạ cẩn thận, từ trong lòng lấy ra một tờ ngân phiếu lấp lánh đặt lên khay của tiểu thị nữ. Trong khi Nguyễn Hồng Phi lại đề bút viết một câu rồi gấp lại tờ giấy đặt vào khay.

Chỉ trong chốc lát Mẫu Đơn cô nương xem xong, dịu dàng nói, “Mời Đổ công tử vào trong gặp mặt.” Không hề nhắc đến Minh Trạ. fynnz.wordpress.com

Minh Trạ há to miệng, không thể tin tưởng, “Hả, này, ta, còn ta thì sao?”

Tiểu thị nữ mỉm cười, “Đương nhiên là mời công tử quay về, cô nương chúng ta mỗi ngày chỉ gặp một người. Nếu công tử có lòng thì ngày mai lại đến.”

Minh Trạ cứng họng, chân tay luống cuống. Nguyễn Hồng Phi tiêu sái đứng dậy, không để ý đến Minh Trạ, cứ thế mà chuẩn bị nhắc chân rời đi. Minh Trạ cái khó ló cái khôn, không gặp được Mẫu Đơn cô

nương thì cũng không sao, nhưng không thể vứt bỏ lão bà. Hắn nhanh như hổ đói vồ mồi, ôm lấy thắt lưng của Nguyễn Hồng Phi, vội la lên, “Không cho người đi.”

“Người mau buông ra.” Thật là mất mặt. Nguyễn Hồng Phi gỡ tay Minh Trạm ra, kết quả là Minh Trạm có chết cũng không chịu buông, Nguyễn Hồng Phi lại lo lắng nếu dùng lực quá mạnh sẽ làm bị thương Minh Trạm. đành phải buông tay, cứ tiến về phía trước, Minh Trạm không buông tay nên cứ thế mà bị kéo đi một đoạn.

Tiểu thị nữ chưa từng thấy công tử nào mất phong độ như vậy, bản thân không được cô nương nhà nàng để mất thì thôi, nay lại đi ghen tị khi công tử khác được cơ duyên này, lỗ mãng đến như thế!

Minh Trạm cứ như vậy mà đu chặt lên người của Nguyễn Hồng Phi, nhoáng một cái bước vào rèm che.

Mẫu Đơn cô nương vừa nhìn thấy hai người tiến vào thì nhất thời trờng lớn mắt, bộ dáng không thể tin.

Minh Trạm cũng mở to mắt nhìn, nhìn Mẫu Đơn cô nương trong chốc lát, bỗng nhiên buông ra một câu, nói với Nguyễn Hồng Phi, “Nàng ta còn không đẹp bằng người nữa kia, lão Đổ.”

Nguyễn Hồng Phi phong lưu hơn nửa đời người, là người rất sĩ diện, kết quả lại làm ra chuyện mất mặt nhất cuộc đời hắn, hắn bị đám tay chân bảo kê kỹ viện người ta đánh đuổi chạy ra ngoài. Bao gồm cả Minh Trạm, nếu không phải chạy nhanh thì không biết hiện tại là kết cục gì.

Đã qua nửa đêm.

Minh Trạm và Nguyễn Hồng Phi dẫn theo tiểu Diêu Quang run rẩy đi trên đường, mùa đông nên trời có chút lạnh, Nguyễn Hồng Phi cởi xuống áo choàng trên người rồi khoác cho Minh Trạm. Vừa chạy thụt mạng, thở hổn hển một hơi, Minh Trạm khẽ mỉm cười, đôi mắt đang ngẩng lên có vài điểm lấp lánh.

“Phi Phi, về sau ta sẽ không đến đây nữa.”

Nguyễn Hồng Phi cười nhẹ, không đáp lời Minh Trạm. Minh Trạm lại lộ ra thần sắc đau lòng, “Tiêu mất của ta chừng một trăm lượng bạc mà vẫn không thành công. Kết quả là hoa khôi cũng chỉ như thế mà thôi. Một trăm lượng bạc này thật sự là oan uổng.”

“Kỳ thật cô nương ở nơi đó hầu hạ người ta cũng rất tốt.” Nguyễn Hồng Phi nói.

“Tốt cái gì? Vừa khó coi, hơn nữa uống có chút nước cũng đòi bạc. Ở trong cung, có cái gì mà không có cơ chứ. Ta không có coi bạc như cỏ rác đâu.” Minh Trạm nhớ đến tờ ngân phiếu một trăm lượng mà hắn đưa cho Mẫu Đơn cô nương thì lại vô cùng đau lòng, hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Chúng ta không có làm gì với Mẫu Đơn cô nương cả! Nếu đi đòi lại không biết có đòi được hay không?”

“Người đừng suy nghĩ như vậy nữa, đúng là xấu hổ chết người.” Nguyễn Hồng Phi phỉ nhổ.

“Vậy ngày mai người cho ta một trăm lượng đi, ta rất đau lòng.”

“Đúng là đồ keo kiệt bủn xỉn.” Nguyễn Hồng Phi hoàn toàn yên tâm, với cái bản tính keo kiệt như vậy của tiểu Minh ừ thì chẳng cô nương nào có thể coi trọng hắn.

Minh Trạm không ngừng lắc đầu tự xét lại, “Người nói xem, lúc ấy vì sao ta lại bỏ vào tờ ngân phiếu một trăm lượng nhỉ? Ta nên đặt vào tờ mười lượng thì mới đúng. Hầy, cũng tại người đó. Phi Phi, rốt cục trên tờ giấy kia người viết cái gì vậy?”

“Không có gì cả?”

“Nói đi, còn gạt ta nữa ư?”

Nguyễn Hồng Phi cười nhẹ, “Ta viết một câu, cho dù người cho nàng ta bao nhiêu bạc thì ta đều có thể cho nhiều hơn.” Thấy bộ dáng ảo não của Minh Trạm, Nguyễn Hồng Phi cười ha ha, “Đương nhiên là Mẫu Đơn cô nương sẽ chọn ta rồi.”

“Người gian quá đi!” Minh Trạm nhảy lên lưng của Nguyễn Hồng Phi, cắn lỗ tai của hắn, “Công ta trở về.”

Xa xa đã có Trần Thịnh dẫn theo thị vệ và xe ngựa đứng đợi.

157. Chương 157

Mùng một đầu năm, Minh Trạm vừa ngủ một giấc thì thảng cẳng đến gần giờ Ngọ, lung tung sờ soạng, bên cạnh không có ai, chỉ có một bàn tay nhỏ nhắn đang nhẹ nhàng sờ mặt hắn.

“Đừng chọc ta nữa.” Minh Trạm than thở một câu, nắm lấy bàn tay quấy rối kia, hắn tưởng là Nguyễn Hồng Phi, kết quả là sờ sờ một chút, không đúng, vừa nhỏ vừa mềm, mở mắt nhìn lại, là Phượng Huyền Khác. Cùng với một đám củ cải nhỏ vây quanh thành một vòng bên giường hắn, vẻ mặt khác nhau, mở to mắt nhìn Minh Trạm đang nằm trên giường.

Phượng Huyền Khác bị nắm tay, gò má bầu bĩnh hồng hồng, ánh mắt cong lên, đôi mắt đen láy, đặc biệt trong suốt. Lông mi vừa dài vừa cong, vô cùng khả ái, cất lên giọng nói còn hơi mùi sữa, ra vẻ tiểu đại nhân, “Hoàng thúc, vì sao Hoàng thúc còn chưa rời giường nữa?”

“À, chẳng phải ta đang nghỉ ngơi hay sao? Tất niên mà, chính là ngày ngủ nướng đấy.” Minh Trạm nói láo mà không hề có áp lực, hỏi lại, “Vì sao các người lại đến đây?”

“Ở chỗ của tăng tổ mẫu đã chuẩn bị xong thức ăn rồi, chúng con đến gọi Hoàng thúc đến dùng bữa.”

Minh Trạm đành phải ngồi dậy, hắn xưa nay đi ngủ thường khóa thân, lộ ra hai cánh tay trắng như tuyết, thấy đám tiểu quý nhìn chằm chằm chính mình, Minh Trạm siết lại nắm đấm, vươn hai cánh tay lên, khoe với đám tiểu hài nhi bập tay không có cơ của mình, “Xem này, có rắn chắc hay không? Lại đây sờ sờ thử xem, có cường tráng hay không?”

Đám tiểu tử kia sờ soạng một lúc, quả nhiên cứng cứng, bèn tán thưởng một cách sùng bái, “Thịt của Hoàng thúc cứng quá!”

“Chờ các người lớn lên thành nam tử hán đại trượng phu thì cũng sẽ như vậy.” Minh Trạm đắc ý nói. Hà Ngọc mang đến xiêm y, Minh Trạm hắt chăn xuống giường.

“Con chim nhỏ của Hoàng thượng cũng thật là lớn nha.” Tiểu tử Vệ Đan Túc này ngày thường nói không nhiều, nhưng lại giống lão cha của hắn, lù lù vác cái lu chạy, ngay lập tức chú ý đến cái này.

Minh Trạm cười ha ha, “Đúng vậy, nếu không thì làm sao có thể làm Hoàng đế cho được.”

Thế nên ở rất nhiều năm về sau, trong ký ức của mọi người về Minh Trạm, bọn họ sẽ nói, “Hoàng thúc là một nam nhân vô cùng cường tráng.”

Chỉ có thể nói đây là một sự hiểu lầm xinh đẹp.

Đội Minh Trạm rửa mặt chải đầu, phát xong hồng bao, mang theo đám củ cải đến Từ Ninh Cung dùng bữa ăn đoàn viên. Thái hoàng thái hậu bởi vì nhớ thương nhi tử cho nên dùng bữa ăn đoàn viên mà nét mặt vẫn mang theo buồn bã.

Tất niên là một ngày trọng đại.

Đối với Minh Trạm là thế, đối với Phượng Cảnh Minh cũng như thế.

Thương thế của Lý Phương đã tốt hơn rất nhiều, nhưng ngâm mình trong nước biển quá lâu, vết thương lại ngay chỗ nguy hiểm. Khi Phượng Cảnh Minh rút lui trên biển thì vớt được Lý Phương đang hấp hối. Rất kỳ lạ, tuy rằng lúc trước Phượng Cảnh Minh trở mặt với Lý Phương vì chuyện Nguyễn Hồng Phi, bất quá hắn vẫn không thể thấy chết mà không cứu.

Ngược lại là làm việc thiện, thỉnh đại phu hốt thuốc cho Lý Phương, cứu Lý Phương một mạng.

Tại họa sống nghìn năm.

Lý Phương nhìn thấy người hầu bưng lên một bàn tiệc thì ho nhẹ hai tiếng, nói với Phượng Cảnh Minh, “Nay ta đã hai bàn tay trắng, công tử cứu ta thật sự là phí công vô ích.”

“Làm gì có chuyện đó.” Phương Cảnh Minh nhẹ nhàng nói, “Trăng có trăng tròn trăng khuyết, con người đương nhiên có lúc lên lúc xuống, lúc này ta cứu Lý huynh, tin rằng Lý huynh sẽ không hoài nghi thành ý của ta khi muốn hợp tác với Lý huynh. Lý huynh là hào kiệt một phương, thua keo này ta bày keo khác, đó chỉ là chuyện thời gian thôi.”

Lý Phương lắc đầu, “Binh lực của ta, một nửa ở trên biển, khi phát sinh xung đột với Đỗ Nhược quốc thì xem như đã chết hết. Một nửa cùng công tử lên bờ bao vây tấn công thành Phúc Châu, e rằng cũng chẳng còn sót lại bao nhiêu. Nay, nếu công tử đã cứu ta, mạng của Lý Phương ta chính là của ngươi. Chuyện nổi dậy, Lý Phương sẽ không dám mơ tưởng. Ngươi có chuyện gì cần thì cứ phân phó. Sau này nếu như có cơ hội, chỉ cần công tử cho phép ta quay về để trả mối thù này thì Lý Phương sẽ vô cùng cảm kích.” Làm thủ lĩnh đã lâu, nếu một chút tình thế như vậy mà cũng không thấy rõ thì Lý Phương thật uổng công lẫn lộn bấy lâu nay. fynnz.wordpress.com

Cái gì gọi là thua keo này ta bày keo khác?

Chẳng lẽ Phương Cảnh Minh thích làm người tốt hay sao? Dựa vào cái gì mà phải giúp hắn nổi dậy?

Nếu nhìn trúng giá trị của hắn thì cứ trực tiếp lấy giá trị ra mà nói chuyện là được!

Phương Cảnh Minh mỉm cười, “Chuyện của Lý huynh chính là chuyện của ta.”

Tiết Thiếu Lương cũng có ngày nghỉ ngơi.

Ban đầu Minh Trạm còn lo lắng Tiết Thiếu Lương độc thân một mình không có ai chăm sóc.

Lúc này không cần lo lắng, đã có Tống Diêu.

Mặc dù Tống Diêu được thăng quan nhưng lại thật sự không phát tài. Lúc này có vô số kẻ muốn kéo hắn xuống ngựa, bị nhìn chăm chăm, Tống Diêu muốn bước chân nào ra trước cũng phải thương nghị với Triệu Lệnh Nghiêm, làm sao dám vớt bạc phát tài.

Trong khi Tiết Thiếu Lương lập công lớn, Minh Trạm không thể thăng quan cho Tiết Thiếu Lương, bắt quá lại thưởng cho Tiết Thiếu Lương không ít bạc. Tiết Thiếu Lương lập tức trang hoàng lại tiểu viện của Tống Diêu, trồng lại cây cảnh trong viện, bao gồm cả việc đổi lại tủ đồ bàn ghế trong phòng của Tống Diêu, tuy không phải đồ cổ nhưng đều là loại hảo hạng, trên vách tường cũng treo thư họa.

Ngay cả lão bộc mà Tống Diêu lưu lại để chăm nhà, Tiết Thiếu Lương cũng bảo cửa hiệu đến may cho lão bộc hai bộ y phục vừa thân, lão bộc ngay lập tức trở nên chỉnh chu hơn rất nhiều. Vui vẻ thì ra ngoài phơi nắng, khi thì thông đồng với lão thái thái quả phụ nhà kế bên, còn để nhi tử nhà người ta tìm đến mừng lão già không đứng đắn, lưu manh trên ghẹo người ta. Tất cả đều dựa vào Tiết Thiếu Lương giải quyết.

Tống Diêu vừa về đến nhà, tiến vào phòng thì kinh ngạc khi thấy Tiết Thiếu Lương đột nhiên phát tài, bày ra bộ dáng dong dai hoàn toàn khác với bản mặt lạnh lùng thường thấy để thăm vấn Tiết Thiếu Lương.

Tiết Thiếu Lương nói thẳng một câu, cắt lời Tống Diêu, “Cơ mật trong cung, không thể tiết lộ.”

Tống Diêu lo lắng thở dài, “Thiếu Lương, đệ làm quan nhất định phải tuyệt đối cẩn thận.” Hoàng thượng không phải kẻ ngốc, có thể cho Tiết Thiếu Lương nhiều bạc như thế, không biết Tiết Thiếu Lương đã làm gì.

Huynh đệ hai người cùng trải qua tất niên.

Mùng một tất niên, Tống Diêu còn chuẩn bị một hồng bao thật lớn cho Tiết Thiếu Lương, Tiết Thiếu Lương khinh thường liếc mắt nhìn Tống Diêu, chẳng lẽ người này đang nhắc nhở hắn, thân là biểu đệ thì phải chúc mừng tất niên đối với biểu ca.

“Từ tuổi này rồi, không cần.”

Quả nhiên Tống Diêu cười tủm tỉm nhắc nhở, “Thiếu Lương biểu đệ, ngươi có quên chuyện gì hay không?”

“Đừng gọi đệ như vậy.” Tiết Thiếu Lương không tình nguyện, xoay mặt ra chỗ khác, than thở một câu, “Biểu ca, tất niên tốt lành.”

May mà Tống Diêu võ công cao cường, tai thính mắt tinh, bằng không thì chưa hẳn đã có thể nghe câu chúc ân cần này của Tiết Thiếu Lương. Bất quá Tống Diêu hoàn toàn không ngại sắc mặt vắn vẹo của Tiết Thiếu Lương mà chỉ cất cao tiếng, “Biểu đệ tân niên tốt lành, lại lớn thêm một tuổi, biểu đệ cũng phải chín chắn hơn mới được.”

Tống Diêu còn định lải nhải vài câu thì Tiết Thiếu Lương đã thúc giục, “Đi nấu sủi cảo đi, đệ đói bụng rồi.”

“À à.”

Tống Diêu nhận lệnh, mặc một bộ cẩm y mới tinh đi xuống bếp đun nước nấu sủi cảo.

Tiết Thiếu Lương cùng hỗ trợ, tuy rằng trong nhà có lão bộc, nhưng ngoại trừ ăn ngủ, phơi nắng, thông đồng với lão thái thái, thì thật sự là vô tích sự.

Tống Diêu không chỉ đánh đám đẹp mắt mà nấu nướng cũng rất khéo. Giống như đồng sủi cảo tất niên này đều do chính tay Tống Diêu tự gói, Tiết Thiếu Lương bảo ít, lại dùng hành động thực tế để tỏ vẻ ca ngợi tay nghề của Tống Diêu, huynh đệ hai người mỗi khi ăn phải ăn hết hai nồi mới tính là đủ.

Ăn xong sủi cảo, cả người hừng hực thoải mái, cho dù Tiết Thiếu Lương là người năng động, lúc này cũng phải dựa vào giường không muốn động đậy. Vừa rời khỏi giường lại muốn ngủ thêm một giấc cho đã.

“Thiếu Lương, giữa trưa muốn ăn cái gì, biểu ca làm cho đệ ăn.” Tống Diêu mua không ít đồ dùng cho tất niên, lôi kéo Tiết Thiếu Lương cùng đi, hai mỹ nam tử xinh đẹp như hoa vừa xuất môn thì lập tức gây nên không ít xôn xao, trong đó có một vị cô nương đi đường nhìn bọn họ đến mức nhập thần, đầu đập vào một cây cổ thụ ở đường Chu Tước, trở thành trò cười của đế đô.

“Cái gì cũng được.”

Tống Diêu cười nói, “Ừm, nhìn đệ gầy thế này, đệ bị thương thì phải tịnh dưỡng mấy ngày mới được. Thức ăn trong cung không ra gì cả, đệ còn phải làm nhiệm vụ của mình nữa.”

“Cũng không tệ mà.” Nghe nói bấy giờ đã cải thiện đôi chút, lúc trước ở thời Thái thượng hoàng, đám thị vệ ăn uống còn tệ hơn thế này nữa. Ở trong cung, ngự trù đều hầu hạ Hoàng thượng và Thái hậu. Đến hàng thị vệ thì sẽ do đám tiểu đồ đệ thực tập của ngự trù nấu cho ăn. Thịnh thoả cũng có lúc thức ăn chưa chín kỹ. Minh Trạng đã cảnh cáo ngự trù phòng một lần, tuy không cần ngon, nhưng nhất định phải chín. Lúc này ngự trù phòng mới bỏ chút tâm tư vào việc nấu nướng, như vậy mới có thể nuốt nổi.

Cho đến mừng năm, Tống Diêu phải rời khỏi đế đô về Đại Đồng, Tiết Thiếu Lương trải qua cuộc sống hạnh phúc, cơm dâng lên tận miệng, áo mặc lên tận người. Thế nên khi Tống Diêu rời đi, Tiết Thiếu Lương lại sinh ra cảm giác quyến luyến bịn rịn.

Nam nhân thường là những người thoải mái, Tiết Thiếu Lương lấy ra một xấp ngân phiếu đưa cho Tống Diêu, lạnh lùng nói, “Cầm đi, dù sao đệ ở đế đô cũng không cần chi tiêu. Biểu ca ở tận Tây Bắc, mông vẫn chưa ngồi ổn, đừng khiến người ta khinh thường.”

Tiết Thiếu Lương kiệm lời, cũng không có nghĩa là hẩn dằn độn. Kỳ thật càng kiệm lời thì trong lòng lại càng có chủ kiến. Tỷ như Tiết Thiếu Lương, lớn lên bên cạnh lão phụ thân có chức vị, hẳn biết rõ những chuyện trong quan trường.

Đừng tưởng rằng thuộc hạ dễ sống chung, khi nào trở mặt lừa người thì cũng chưa biết rõ đâu.

Nếu muốn mua chuộc lòng người thì có khi nào mà lại không cần bạc.

Tống Diêu muốn từ chối nhưng lại không thể mở miệng. Tiết Thiếu Lương không phải loại người giả vờ khách sáo, Tiết Thiếu Lương đã đưa thì chính là thật lòng mà đưa. Cảm giác trong lòng của Tống Diêu rất phức tạp, dùng nụ cười để che giấu, “Ta vẫn có thể xoay sở được mà, Thiếu Lương.”

“Chớ có dong dài.” Tiết Thiếu Lương nhét ngân lượng vào ngực của Tống Diêu rồi nói, “Hôm nay làm thêm sủi cảo đi. Buổi tối gói nhiều thêm một chút, đệ để giành ăn thêm mấy bữa nữa.”

“Được.” Tống Diêu đáp ứng, còn nói thêm, “Có muốn ta dạy cho đệ cách gói sủi cảo hay không?” Cho hẳn một con cá không bằng dạy hẳn cách bắt cá.

“Không cần.” Tiết Thiểu Lương thà rằng thêm ăn chứ tuyệt đối không chịu xuống bếp. Nam tử hán đại trượng phu làm sao lại đi học mấy thứ này? Ngày thường giúp Tổng Diêu một tay đã là cực hạn lắm rồi.

Đương nhiên Tổng Diêu thì có thể. Hơn nữa, Tổng Diêu người ta tuyệt đối là nam tử hán đại trượng phu. Tiết Thiểu Lương lặng lẽ suy nghĩ, có lẽ đây là đam mê của Tổng Diêu.

Tổng Diêu gói rất nhiều sủi cảo, hiện tại trời lạnh, cũng không sợ bị ôi thiu.

Sau khi Tổng Diêu rời đi, Tiết Thiểu Lương thường mang theo sủi cảo vào trong cung làm bữa trưa, bởi vì tay nghề của Tổng Diêu thật sự bất phàm cho nên một đám thị vệ liền chia nhau ăn, Tiết Thiểu Lương là người phóng khoáng, cũng không nhiều lời.

Ngay cả Minh Trạng cũng nghe thấy tin đồn.

Đương nhiên sở dĩ Minh Trạng biết được điều này hoàn toàn là vì Diêu Quang nhiều chuyện ngồi lê đôi mách.

Diêu Quang là hộ vệ của Nguyễn Hồng Phi, thường xuyên xuất hiện cùng ngự tiền thị vệ, cũng đã nếm qua sủi cảo do Tiết Thiểu Lương mang đến, hắn nói với Hà Ngọc, “Thật nhìn không ra Tiết đại nhân lạnh lùng như thế mà lại khéo tay ghê, gói sủi cảo cũng thuộc hàng nhất đẳng.”

Minh Trạng thêm ăn đã đành, nghe Diêu Quang khen ngợi sủi cảo của Tiết Thiểu Lương là có một không hai trong thiên hạ, ngay cả Ngự trù của Ngự Thiện phòng cũng không có được bản lĩnh này, vì vậy cũng động lòng, bèn ám chỉ cho Hà Ngọc đi lấy một phần để nếm thử.

Kết quả Tiết Thiểu Lương người ta đã sớm ăn hết sạch sẽ, hỏi lại thì hóa ra sủi cảo do Tổng Diêu làm. fynnz.wordpress.com

Minh Trạng cảm thán, “Tổng Diêu thật sự là giỏi việc nước đảm việc nhà, phải tốt số lắm mới được gả cho hắn đấy.”

Lời này không biết truyền ra ngoài thế nào mà thanh danh của Tổng Diêu chỉ trong một lúc liền lan truyền khắp nơi.

Không biết bao nhiêu nữ hài nhi nhà người ta đang chờ được xuất giá đều nhắm vào tiềm lực này, trong một lúc, mọi người đối với Tổng Diêu giống như yêu tinh Tây Thiên thêm nhỏ dãi khi gặp được thịt Đường Tăng.

Nhưng hiện tại cuộc sống của Tổng Diêu cũng không dễ chịu.

Đương nhiên so với lúc mới đến Đại Đồng thì đã là cách biệt một trời một vực, võ công của Tổng Diêu cho dù giỏi cỡ nào nhưng dù sao cũng vẫn còn non nớt. Giống như tân tiền nhiệm Tri phủ Đại Đồng Thiệu Phàm Ninh: Thiệu đại nhân đã quá tứ tuần, so với Tổng Diêu thì làm cha của hắn cũng còn dư sức.

Nguyên Tri phủ Đại Đồng đã tuần táng cùng thành Đại Đồng, còn Thiệu Phàm Ninh dẫn theo tàn binh trốn vào núi, tránh được một kiếp, cũng giữ lại được một nửa thực lực quân Đại Đồng. Minh Trạng nghe nói việc này, liền đề bạt Thiệu Phàm Ninh giữ chức tân Tri phủ chứ không đề bạt kẻ khác.

Tri phủ Đại Đồng cũng không phải vị trí dễ ngồi, đầu tiên, chức quan cao nhất trong thành cũng không phải là hắn mà là tướng quân Đại Đồng Tổng Diêu. Nhưng đối mặt với thiếu niên đặc chí Tổng Diêu, nếu muốn người ta không sinh ra ghen tị thì quả thật là rất khó.

Huống chi trong mấy ngày Tổng Diêu quay về đế đô, nghe Triệu Lệnh Nghiêm nói Thiệu đại nhân thú vị kẻ, chính là nữ nhân Trịnh thị.

Tổng Diêu khê cau mày, “Chẳng phải hắn có lão bà rồi hay sao, vừa mới qua đời, vẫn còn phải giữ thê hiếu mà.”

“Cái gì mà thê hiếu hay không thê hiếu?” Triệu Lệnh Nghiêm cũng có vài phần chán ghét, nói, “Người Thát Đát vừa đến, hắn bảo rằng nữ nhân kia bị người Thát Đát chà đạp, mất đi trong sạch. Thiệu đại nhân là văn sĩ, làm sao có thể chịu được điều này, vì vậy đã sớm bỏ người ta từ tháng trước. Sau đó thú Trịnh thị, là quý nữ vọng tộc, tiền đồ vô lượng.”

“Người có đi chúc mừng hay không?” Tống Diêu hỏi.

Triệu Lệnh Nghiêm liếc nhìn Tống Diêu, “Trưởng quản không ở, ta tội gì phải đi, mượn danh của người tặng một phần lễ vật là được rồi.”

Tống Diêu gật đầu, “Tên họ Thiệu kia thật sự là đui mù, cho dù có chỗ nào không ổn thì cứ lặng lẽ an bài là được. Qua hai năm rồi thú về, sẽ không có ai dám nói này nói kia. Vậy mà hắn lại gấp rút bầu vú Trịnh gia, khó tránh khỏi khiến kẻ khác coi thường.”

Triệu Lệnh Nghiêm thấy ấm nước trên lò sắp sôi, hắn bàn mang đến một bộ trà cụ, “Người phải chuẩn bị tâm lý một chút, ta thấy Trịnh gia tựa hồ cũng coi trọng người đó. Hôm kia ta gặp phải nhị thiếu gia Trịnh gia, nói vòng vo với ta để hỏi thăm người có thành thân hay chưa.”

“Cứ mặc kệ hắn.” Tống Diêu không thèm để ý, nhìn Triệu Lệnh Nghiêm tráng nước sôi từng tách trà rồi nói, “Tuy nơi này cách xa đế đô nhưng bệ hạ không phải kẻ điếc người mù. Lệnh Nghiêm, Trịnh gia có Trịnh đại nhân làm Lại bộ Thượng thư, là một trong Lục bộ Thượng thư. Nay còn ở nơi này luôn cúi, muốn đem tất cả văn võ Đại Đồng kết thân cùng Trịnh gia, nếu để bệ hạ biết thì e rằng chúng ta chẳng có kết quả tốt đâu.”

“Ta cũng có ý này.” Triệu Lệnh Nghiêm rót một tách trà nóng cho Tống Diêu, lại dùng kẹp sắt gấp một chậu than, đặt trên đậy bằng một cái nắp sắt bình thường, phía trên có đặt hai củ khoai lang nướng, Triệu Lệnh Nghiêm nói, “Chúng ta ở nơi này lập thân căn bản là vì trung quân. Còn Thiệu đại nhân thì cứ mặc kệ hắn. Ta thấy chức Tri phủ Đại Đồng này của hắn làm không lâu đâu.”

Tống Diêu hỏi Triệu Lệnh Nghiêm, “Tất niên thế nào?”

“Thì cũng vậy, có Tống Viễn, đại Ngưu, lão Trần, Chí Bình, đều là không nhà không nhân khẩu, chúng ta cùng nhau trải qua tất niên.” Triệu Lệnh Nghiêm nhấp một ngụm trà nhỏ, sợ bỏng miệng, “Nơi này thường xuyên chiến tranh, không biết khi nào sẽ mất mạng, người và ta thì còn đỡ, giống đám người đại Ngưu, đã hai mươi mấy tuổi mà vẫn chưa có thê tử.”

“Chẳng phải bọn họ có tình nhân trong thành hay sao?”

“Tình nhân cũng không phải lão bà.”

Tống Diêu cũng không còn cách nào, ngay cả hắn đang ở độ tuổi dồi dào tinh lực mà cũng chỉ đành dựa vào năm ngón tay. Cuối cùng, Tống Diêu ghen ra một câu, “Hai ta cũng độc thân mà.”

158. Chương 158

Triệu Lệnh Nghiêm cười rộ lên, nhắc nhở hắn, “Có đi gặp Tống Viễn chưa, khi người không ở đây, chúng ta đã cãi nhau một trận.”

“Sao vậy?” Tính tình của Triệu Lệnh Nghiêm ở trong quân doanh xem như không tệ. Huống chi Triệu Lệnh Nghiêm là người khôn khéo, hơn hẳn Tống Diêu, cũng không dễ dàng đắc tội ai.

“Các tướng sĩ hưởng ngân lương, xưa nay đều là người đưa cho các tướng quân ở doanh trại, sau đó từng tướng quân sẽ đưa cho phó tướng, phó tướng đưa cho đội trưởng, đội trưởng lại đưa cho mọi người. Cuối tháng năm ngoái Hoàng thượng thưởng lương gấp đôi. Nhưng người trong đội của hắn chỉ có một tháng lương, ta đi hỏi thì mới biết một tháng lương còn lại của đội hắn bị phát trễ đến một tháng.” Sắc mặt của Triệu Lệnh Nghiêm khá khó coi, “Ta cho người hỏi thăm thì mới biết tiểu tử kia cầm bạc ra ngoài cho vay nặng lãi.”

Tống Diêu lạnh mặt, đứng dậy định đi ra ngoài, vừa đi đến trước cửa lều thì lại bỗng nhiên xoay người trở lại rồi ngồi xuống.

Triệu Lệnh Nghiêm cũng không lên tiếng.

“Có bao nhiêu người biết?” Tống Diêu hỏi.

“Hắn đến đây mới ba tháng, ta dọa dẫm đem hắn đi thẩm vấn thì hắn mới nói, việc cho vay nặng lãi vừa mới bắt đầu hơn hai tháng.” Tống Viễn là đường đệ của Tống Diêu, nếu không phải người này là đường đệ của Tống Diêu thì Triệu Lệnh Nghiêm thật sự rất chướng mắt kẻ kia. Ngoại trừ gương mặt nhìn khá được thì chẳng có nửa điểm tài cán của Tống Diêu, đúng là cách biệt một trời một vực.

Từ khi Tống Diêu làm tướng quân Đại Đồng, không biết gia đình này nhận được tin từ đâu, lập tức đi nhờ vả. Phụ mẫu Tống Viễn biết Tống Diêu tông quân có được tiền đồ lớn, liền cầu Tống Diêu an bài cho nhi tử của mình một vị trí ở trong quân, ít nhất cũng có cơm ăn.

Lúc trước lời này nói cực êm tai, nghe như thể chỉ cần có cơm ăn là đã thỏa mãn.

Con người đúng là không có chừng mực, ba tháng một nhà ba người mặc y phục rách rưới, nay gấm vóc lụa là mà vẫn không đủ thoải mái.

Triệu Lệnh Nghiêm hỏi, “Người nào cần bắt thì ta đã bắt giam hết rồi. Chỉ là không biết vụ án này sẽ kết thúc như thế nào?”

Tống Diêu cũng không phải người không có đầu óc, Triệu Lệnh Nghiêm hỏi như vậy, bởi vì Tống Diêu là trưởng quan, Tống Viễn là đường đệ của Tống Diêu, khi Triệu Lệnh Nghiêm hỏi câu này thì bên trong còn có ý thử Tống Diêu.

Có vài người có thể cùng chung hoạn nạn nhưng không thể san sẻ phú quý.

Bản thân Tống Diêu không có khuyết điểm, người này có bản lĩnh, không hẹp hòi, bụng dạ ngay thẳng, là một trưởng quan hiếm thấy. Nhưng nếu đầu óc của Tống Diêu không rõ ràng thì Triệu Lệnh Nghiêm cũng không cần mua dây buộc mình.

Tống Diêu hiểu rất rõ bản thân mình ở tại Đại Đồng vẫn chưa đứng vững, hắn hỏi thẳng, “Lệnh Nghiêm, người là huynh đệ của ta, người nói xem? Ta nên làm thế nào?”

“Ta không biết, vì vậy mới hỏi người. Nếu ta biết thì đã sớm thay người xử lý rồi.”

“Ta muốn kéo dài một chút để xem tình hình thế nào, dù sao Tống Viễn cũng mới đến đây, đừng nói là hắn, ngay cả ta cũng không biết rõ mọi chuyện ở Đại Đồng. Người bình thường muốn cho vay nặng lãi cũng không phải dễ dàng, làm sao có thể biết được mảnh này? Huống chi là Tống Viễn?” Tống Diêu cân nhắc, “E rằng có người muốn nhắm vào hai huynh đệ chúng ta.”

Không hẹn mà cùng có chung ý nghĩ với Triệu Lệnh Nghiêm, Triệu Lệnh Nghiêm không nói gì, Tống Diêu đâm hắn một cái nhẹ, cười nói, “Người còn giận ta à?”

“Tống Diêu.” Triệu Lệnh Nghiêm nói, “Chúng ta có được ngày hôm nay cũng chẳng dễ dàng gì. Ta muốn cùng người kiến công lập nghiệp. Nhưng ta cũng không thể lấy tiền đồ của mình để mạo hiểm với cái tên Tống Viễn ngu xuẩn kia.”

Tống Diêu nghĩ đến tình cảnh khó xử khi vừa đến Đại Đồng, bèn thở dài. Hắn cũng vì những lời này của Triệu Lệnh Nghiêm mà không cao hứng, Triệu Lệnh Nghiêm đối với hắn hoàn toàn không cần phải nói. Luận về ăn nói thì Tống Diêu hoàn toàn không sánh bằng Triệu Lệnh Nghiêm, hắn chỉ trầm giọng đáp lời, “Người yên tâm, ta biết phân biệt nặng nhẹ. Chúng ta cứ thả mỗi câu rồi xem tình hình thế nào.”

Triệu Lệnh Nghiêm gật đầu.

Tống Diêu nghĩ đến cái gì đó, vội vàng lấy ra một phong bì đưa cho Triệu Lệnh Nghiêm.

Triệu Lệnh Nghiêm thấy phong bì không niêm phong, bèn mở ra xem thì thấy bên trong là ngân phiếu, hắn lập tức há hốc mồm. Hắn biết rất rõ hoàn cảnh của Tống Diêu, rất nghèo. Thỉnh thoảng vẫn là Triệu Lệnh Nghiêm cho hắn vay bạc, không ngờ đi một chuyến đến để đô liền phát tài như vậy.

Tống Diêu nói, “Người cứ giữ lấy mà dùng.”

“Ồ, ở đâu ra nhiều ngân phiếu như vậy?” Đừng bảo ở nơi này chưa kịp lau khô mồ hôi mà người đã đến để đô nhận bạc của người ta nha? Hay là lừa gạt người ta? Triệu Lệnh Nghiêm sững sờ trước, nhưng ngẫm

lại, Tống Diêu cũng không phải người có kiến thức hạn hẹp. Nếu Tống Diêu muốn phát tài thì hiện tại thất lưng đã quán bạc triệu rồi.

Sợ Triệu Lệnh Nghiêm nghĩ nhiều, Tống Diêu nói, “Là Thiếu Lương cho ta, hẳn biết ta ở đây khó khăn nên đưa trước để dùng đỡ.”

“Hầy, Thiếu Lương vốn là trụ cột quản gia cho ta. Hiện tại lại cho ta nhiều bạc như vậy.” Nói đến ân nghĩa của Tiết Thiếu Lương, Tống Diêu càng thêm cảm động và nhớ thương, “Cũng không biết trong tay của hắn có đủ chi tiêu hay không.”

Triệu Lệnh Nghiêm cũng biết Tiết Thiếu Lương và Tống Diêu là biểu huynh biểu đệ, Tống Diêu từng nhắc đến chuyện nhà của Tiết Thiếu Lương với Triệu Lệnh Nghiêm, chỉ trong một đêm mất cha, gia đình tan nát, rất đáng thương. Triệu Lệnh Nghiêm không khỏi thắc mắc, “Chẳng phải Tiết công tử là thị vệ của Hoàng thượng hay sao? Kiểm đâu ra nhiều bạc như vậy?” Có lẽ cũng phải vạn kim chứ ít gì.

Tống Diêu nói, “Hoàng thượng thưởng cho hắn.”

Triệu Lệnh Nghiêm cũng không hỏi thêm, suy nghĩ một chút về Tống Viễn, Triệu Lệnh Nghiêm thở dài, “Người có bản lĩnh thì không đến, không có bản lĩnh lại vội vàng đến đây.” Nếu Tiết Thiếu Lương đến Đại Đồng thì nhất định có thể giúp bọn họ một tay rồi.

Tống Diêu không nhịn được cười, “Đúng vậy, nếu Thiếu Lương có thể đến Tây Bắc thì quá tốt. Võ công của hắn cao cường hơn cả ta, nhất định có thể lập được công lao.”

Triệu Lệnh Nghiêm rất nhanh nhẹn, đem bắt tất cả những người mà Tống Viễn đã khai với hắn vào ngục, nhưng việc này vẫn lộ phong thanh, rất nhanh liền có Ngự sử Đại Đồng thượng tấu Minh Trạng: Tống Diêu chỉ huy một đại quân, vậy mà lại mang tư tâm, đưa đường đệ vào trong quân, sau đó lại sai khiến tên này giữ quân lương đem cho vay nặng lãi, gây ra tai họa chết người.

Minh Trạng nghe xong cảm thấy tâm tư nặng nề, lời đồn này có chính xác hay không. fynnz.wordpress.com

Ngự sử nói chuyện thường có chúng phóng đại, thế nhưng không có lửa làm sao có khói, chưa hẳn là không có nguyên nhân.

Mụ nó, vừa gặp được Tống Diêu, vậy mà tiểu tử này lại không biết cố gắng, làm ra chuyện này. Trên mặt của Minh Trạng không thể phân rõ hỉ nộ, chỉ thản nhiên nói, “Có chuyện này sao? Lý tướng, theo ý người thì phải làm thế nào?”

Lý Bình Chu cân nhắc một lúc rồi nói, “Ngự sử Đại Đồng không có đủ chứng cứ, theo ý thần, vì sự trong sạch của Tống tướng quân, cần phải phái Ngự sử đến đó thẩm tra án này.”

“Phái người nào đây?”

“Hữu Đô ngự sử Tướng Văn An, lúc trước từng đến Phúc Châu thẩm tra vụ án Triệu thị, sau đó lại đến Dương Châu thẩm tra vụ án của Tống đốc Hoài Dương Lâm Vĩnh Thường, thanh niên khỏe mạnh, có thể sử dụng.” Lý Bình Chu nói.

Minh Trạng gật đầu, “Tướng quân Đại Đồng không phải chuyện đùa, Hình bộ, đại Phò mã Lục Văn Thao, người cùng Tướng Văn An đi đến đó, điều tra rõ việc này.”

Lục Văn Thao rất kinh ngạc khi Minh Trạng điểm danh hắn. Từ khi nhà hắn xảy ra chuyện của bát đệ thì thái độ của Minh Trạng đối với Lục gia trở nên không lạnh không nóng, lúc này lại điểm danh Lục gia, Lục Văn Thao vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội vàng cùng Tướng Văn An lĩnh chỉ.

Minh Trạng hạ triều, nói với Nguyễn Hồng Phi, “Tống Diêu thật sự bất cần.”

Nguyễn Hồng Phi cười, “Người rất tin tưởng hắn thì phải.” Còn chưa điều tra mà đã nhận định Tống Diêu trong sạch, đây cũng không giống lời nói xuất phát từ tiểu Minh ừ rất đa nghi này.

“Đúng vậy, chẳng phải là đại diệt tử của ta hay sao, dù thế nào thì ta cũng phải nhìn bằng con mắt khác chứ.” He he, kỳ thật hắn có tin tức riêng từ chỗ khác. Đương nhiên Minh Trạng tuyệt đối không thể nói ra. Tiếp nhận tách trà do Nguyễn Hồng Phi đưa qua rồi uống cạn chỉ trong hai ngụm, Minh Trạng hỏi, “Thật sự bất cần, Tống Viễn, người có biết Tống Viễn không, Phi Phi?”

“Ta cũng không tới lui quá nhiều với Tổng gia, làm sao có thể biết hết tất cả mọi người.”

“Nghe nói tên Tống Viễn kia bị Tống Diêu sai khiến lấy ngân lương của các tướng sĩ đem cho vay nặng lãi.” Minh Trạm xoa huyệt thái dương, thật sự không biết nên nói cái gì mới tốt, “Ta thấy Tống Diêu có lẽ cũng không biết việc cho vay nặng lãi, mong của hắn còn chưa ngồi vững trên vị trí tướng quân, lúc này không có gan lớn như vậy. Nhưng mà chẳng lẽ Tống Viễn không có não ư, hay là bị người ta hãm hại?”

Khoát tay, Minh Trạm nói, “Đúng là đầu heo, thật sự không thể lý giải, cứ mặc kệ bọn họ đi.”

Nguyễn Hồng Phi cười cười, “Người căn bản không cần bận tâm nhiều, chỉ cần ngồi yên xem kịch là được.”

Minh Trạm ngọt ngào nói, “Bằng mọi cách ta phải khiến người vui vẻ.”

“Mồm mồm, sinh thần của người sắp đến rồi đó?” Nguyễn Hồng Phi đổi đề tài.

“Ừm, Nội vụ phủ đã nhắc ta. Ta cũng không muốn tổ chức linh đình. Qua sinh thần của ta thì chính là thọ thần của Thái hoàng thái hậu, ta nghĩ là lão thái thái sẽ lái nhai nhắc đến phụ hoàng.” Minh Trạm cũng không phải kiêng kỵ Phượng Cảnh Kiền, hắn chỉ hy vọng trong vòng ba năm này Phượng Cảnh Kiền đừng đến để đô. Chờ hắn thật sự ngồi ổn trên ngai vàng thì Phượng Cảnh Kiền hẵng đến.

“Một lão thái thái, người không để ý đến bà ta thì có sao đâu?” Đối với Nguyễn Hồng Phi thì thỉnh thoảng Minh Trạm cũng rất mềm lòng. Trước kia khi Minh Trạm bị cầm phải ở trong cung, khi đó đã dắc tội không ít người. Lúc ấy lão thái thái chẳng hề có nửa phần phong độ của một tổ mẫu. Chẳng qua Nguyễn Hồng Phi động lòng đối với Minh Trạm chính là vì Minh Trạm mềm lòng và có tình có nghĩa.

Minh Trạm nói, “Hầy, Hoàng tổ mẫu chẳng biết gì về chính sự, cũng không nhúng tay vào. Ta nghĩ, có thể để bà ta cao hứng thì cứ để bà ta cao hứng. Đã chừng này tuổi rồi, còn nữa, phụ hoàng và phụ vương vẫn đang ở Vân Nam, cũng không nên để bọn họ bận tâm.”

Nguyễn Hồng Phi nhún vai, không tiếp tục nhắc đến việc này nữa.

Nếu là người bình thường, mềm lòng thiện lương chính là một đức tính tốt đẹp.

Bất quá nếu đức tính tốt đẹp này mà đặt ở trong hoàng thất thì chính là loại độc dược chết người.

Minh Trạm thật sự không ngờ có người dám nói như vậy.

Cáo mệnh phu nhân, tôn thất trong triều, phàm là nữ quyến thì mừng một và mười lăm đều phải đến Từ Ninh cung và Thọ An cung để thỉnh an Thái hoàng thái hậu cùng Vệ thái hậu. Thái hoàng thái hậu không để ý tới những chuyện bình thường, trong khi Vệ thái hậu luôn là người chuẩn bị tiệc trà, hội ngắm hoa, hoặc là tới lui với đám tôn thất, thân thích của quan lại triều đình.

Trên một phương diện nào đó, bởi vì Minh Trạm không có Hoàng hậu cho nên Vệ thái hậu đảm nhận trọng trách của cả Hoàng hậu và Thái hậu.

Theo thường lệ Vệ thái hậu đến Từ Ninh cung của Thái hoàng thái hậu trước, sau đó Thái hoàng thái hậu giữ lại Tương Nghi thái trưởng công chúa để trò chuyện, những người còn lại đi theo Vệ thái hậu khởi giá đến Thọ An cung.

Trước kia đều là như vậy, nhưng không ngờ hôm nay lại xảy ra biến cố.

Tương Nghi thái trưởng công chúa vừa đến, Vệ thái hậu chưa nhận lễ của bà ta, sau khi Thái hoàng thái hậu ban ghế ngồi thì Tương Nghi thái trưởng công chúa liền nói thẳng, “Ta có một chuyện muốn hỏi ý Thái hoàng thái hậu và Thái hậu?” fynnz.wordpress.com

Thái hoàng thái hậu cười ha hả, “Tỷ tỷ cứ nói đi.”

“Là như thế này, nay lễ vạn thọ của bộ hạ sắp đến, kế tiếp là lễ thiên thu của Thái hoàng thái hậu ngài, còn có thọ thần của Thái thượng hoàng, tổng cộng cũng chẳng cách nhau bao nhiêu này.” Tương Nghi thái trưởng công chúa nhìn Thái hoàng thái hậu, “Thái thượng hoàng đến Vân Quý đã lâu, không thể không nhớ thương để đô. Huống chi lúc trước khi người Thát Đát bao vây để đô, tâm tư đều bị dọa nhảy dựng. Ta thấy, có nên thỉnh Thái thượng hoàng trở về mừng thọ thần của Thái hoàng thái hậu hay không? Còn nữa, Hoàng thượng xưa nay hiếu thảo đối với Thái thượng hoàng, có lẽ cũng sẽ rất cao hứng.”

Lời nói của Tương Nghi thái trưởng công chúa đâm thẳng vào lòng của Thái hoàng thái hậu, Thái hoàng thái hậu cười nói, “Đúng vậy đúng vậy.” Biết rõ chính mình không thể làm chủ, bèn hỏi Vệ thái hậu, “Thái hậu thấy thế nào?”

Từ khi Tương Nghi thái trưởng công chúa mở miệng thì Vệ thái hậu liền nâng lên tách trà, uống một ngụm, nghe Thái hoàng thái hậu hỏi, Vệ thái hậu mới không nhanh không chậm đặt tách trà xuống, nhẹ nhàng nói, “Thái thượng hoàng đến Vân Quý dưỡng bệnh, cũng không phải vô duyên vô cớ đến nơi xa xôi đó. Bằng không, với sự hiếu thảo của Thái thượng hoàng thì làm sao có thể rời xa để đi như vậy?”

“Thái thượng hoàng có quay về để đi hay không thì Hoàng thượng có thể làm chủ được ư?” Vệ thái hậu nhìn Tương Nghi thái trưởng công chúa rồi nói, “Nếu Thái thượng hoàng tịnh dưỡng ổn thỏa thì đương nhiên sẽ trở về. Ở Vân Quý cũng không phải cách lâu dài.”

“Còn nữa, chuyện về người Thát Đát. Hoàng đế vừa mới đăng cơ, còn chưa biết hết mặt mũi của một nửa triều thần, huống chi là tướng quân thủ thành ở biên ải?” Vệ thái hậu lại nói, “Đám tướng sĩ đó...”

“Cho dù Thái trưởng Công chúa ngài buồn bực, thì ta vẫn phải nói, đó đều là người của Thái thượng hoàng để lại! Thái trưởng Công chúa can đảm như vậy mà lại sợ đến rùng mình, nhưng ta thì không sợ.” Vệ thái hậu thần nhiên nói, “Sợ cái gì? Hoàng thượng là thân nhi tử của ta, ta biết rõ bản lĩnh của Hoàng thượng hơn bất luận kẻ nào. Hắn có thể giữ được đế đô cũng có thể giữ được giang sơn vạn dặm này.”

Tương Nghi thái trưởng công chúa bị vài câu của Vệ thái hậu làm mất hết tất cả thể diện, chỉ có Thái hoàng thái hậu vẫn cười nói như trước, “Đúng vậy, Hoàng thượng rất tốt, cũng rất hiếu thảo đối với ta.”

Vệ thái hậu thật không biết bà bà của mình là ngốc thật hay là giả ngốc, trong khi Tương Nghi thái trưởng công chúa vẫn nhắc lại, “Nếu đã như thế thì việc này ta đành nhờ Thái hậu nương nương vậy?”

“Cũng được.” Vệ thái hậu không thay đổi sắc mặt, trong lòng đã có chủ ý, “Nếu mẫu hậu và Thái trưởng Công chúa đều nhớ Thái thượng hoàng thì không bằng mẫu hậu viết một phong thư. Để ta nghĩ xem, đúng rồi, ngoại tôn của Thái trưởng Công chúa, Khai Tuấn, nhi tử của An Duyệt công chúa đang làm Thị đọc học sĩ của Hoàng thượng, Khai Tuấn là thiếu niên có tài, tiền đồ vô lượng.”

“Theo ý ta, đã có sẵn sứ giả đưa tin, chính là Khai Tuấn. Lệnh hấn đến đó hỏi thăm thân thể của Thái thượng hoàng, nếu thân thể của Thái thượng hoàng đã khỏe hơn thì Khai Tuấn hộ giá đưa Thái thượng hoàng về đế đô. Nếu làm tốt thì xem như hấn có công. Nếu làm không xong, không thể đả động được Thái thượng hoàng...” Vệ thái hậu mỉm cười nhìn Tương Nghi thái trưởng công chúa, “Phụ lòng mẫu hậu và Thái trưởng công chúa chờ mong thì phải bị phạt.”

Trong lời nói của Tương Nghi thái trưởng công chúa có ý tứ sâu xa, “Ta cũng không hiểu những chuyện triều chính, vậy mà Thái hậu nương nương lại nắm rõ như lòng bàn tay, rất quan tâm thì phải?”

Vệ thái hậu nói, “Thái trưởng Công chúa quá khen, thân là Thái hậu, quả thật cần phải để ý một chút đến triều chính. Giống hiện tại, chẳng phải có thể giúp mẫu hậu và Thái trưởng Công chúa phân ưu hay sao? Không thì Thái trưởng Công chúa cứ giao chuyện này cho ta, nếu ta làm không được thì cũng có nghĩa Thọ An cung vô năng.”

Tương Nghi thái trưởng công chúa bị Vệ thái hậu chặn nghẹn họng, đành phải nói với Thái hoàng thái hậu, “Đã không còn sớm, Thái hoàng thái hậu nên để Thái hậu quay về đi.”

“Đúng vậy đúng vậy, người cũng mệt mỏi rồi, đi về nghỉ ngơi đi.”

Vệ thái hậu khẽ gật đầu rồi xoay người rời đi.

Mặc dù Thái hoàng thái hậu đầu óc đơn giản nhưng cũng nhìn ra Tương Nghi thái trưởng công chúa có một chút không thích hợp, bèn hỏi Tương Nghi thái trưởng công chúa, “Tỷ sao vậy? Vì sao nói chuyện với Thái hậu mà căng như thế?”

Tương Nghi thái trưởng công chúa nén giận, nói với Thái hoàng thái hậu, “Ngài không biết đó thôi, Thái hậu thường nữ quan cho Thục Viện.”

Chuyện này Thái hoàng thái hậu cũng có ấn tượng, gật đầu nói, “À, muội biết, chẳng phải là nha đầu chải đầu của Thái hậu hay sao? Có gì mà đáng ngạc nhiên đâu. Là Thục Viện coi trọng năng ta, nhưng không

tiện mở lời với Thái hậu. Thái hậu thấy Thục Viện thật sự thích cho nên mới ban tặng.”

“Ngài nghe ai nói vậy?”

“Thái hậu chính miệng nói với muội.” Thái hoàng thái hậu rất thật thà.

Tương Nghi thái trưởng công chúa thật bất bình thay đại Công chúa, bèn thở dài, “Nàng ta nói thì ngài liền tin. Ngài cũng phải nghĩ lại, làm gì có kẻ nào đang êm đang lành lại đưa tiểu hồ ly tinh vào nhà cơ chứ? Thật khiến đại a đầu khó xử. Không cho đại Phò mã chạm vào ả kia, nhưng dù sao cũng là người mà Thái hậu ban tặng. Nếu đem tiểu hồ ly tinh cho đại Phò mã thì ngài nghĩ xem đại Công chúa sẽ cảm thấy thế nào?”

“Hóa ra là vậy.” Thái hoàng thái hậu có chút không ngờ.

Nghĩ đến thái độ cứng rắn mới vừa rồi của Vệ thái hậu, trong lúc nhất thời Tương Nghi thái trưởng công chúa lại sinh ra cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, thở dài nói, “Nay Thái thượng hoàng đến Vân Quý, vậy mà Thái hậu liền hạ thủ với đại Công chúa, đợi ngày sau e rằng ngay cả ta và ngài đều không có đất dung thân.”

“Không đến mức này đâu.” Thái hoàng thái hậu cảm thấy đại cô tử của mình nói chuyện thật giắt gân, bèn lên tiếng, “Hoàng thượng thật sự hiểu thảo đối với muội, hiện tại mỗi ngày đều đến đây thỉnh an muội. Hoàng thượng là một hài tử cần kiệm, muối nghe nói mỗi khi Hoàng thượng dùng bữa đều không ăn quá sáu món. Vậy mà ở chỗ của muội lại được thêm phần, muội bảo không cần, nhưng Hoàng thượng không đồng ý. Trong cung có cái gì cũng đều dành phần cho muội trước. Tỷ tỷ, tỷ nghĩ nhiều quá rồi đó?”

“Tốt nhất là kêu Thái thượng hoàng trở về, cho dù Hoàng thượng có tốt thế nào thì làm sao có thể tốt bằng Thái thượng hoàng cho được?”

Thái hoàng thái hậu không nói lời nào.

Đêm đó Vệ thái hậu liền đem chuyện này nói với Minh Trạm.

Minh Trạm không ngốc.

Nhưng lúc ấy vẻ mặt của Minh Trạm thật sự đủ ngốc, há to miệng, trừng lớn mắt, vẻ mặt vô cùng đần độn! Hắn không ngờ Tương Nghi thái trưởng công chúa lại ra nước cờ này.

Vì sao?

Chẳng lẽ hắn đối xử tệ với An Duyệt công chúa? Hắn đối với An Định Hầu vẫn chưa đủ tốt hay sao? Hắn không trọng dụng Trịnh Khai Tuấn ư?

Trong lúc kinh ngạc, bàn tay của Minh Trạm nghiêng sang một bên, tách trà nóng trong tay cũng bị nghiêng, nước chảy xuống hạ khố, hạ khố thấm nước làm bỏng tiểu Trạm bé nhỏ. Minh Trạm á một tiếng, Vệ thái hậu bị dọa mất hồn, vội vàng kéo tay hắn hỏi, “Có sao không, có sao không?”

Minh Trạm nhún nhún tại chỗ vài cái rồi vội vàng nói, “Nhi tử, nhi tử đi về trước, thay hạ y.”

Vệ thái hậu là người từng trải, trước đây đã từng tắm rửa cho Minh Trạm, thấy hắn bị ướt ngay chỗ đó, vội vàng hỏi, “Có nóng không?” Nơi đó của nam nhân rất yếu ớt.

Mặt của Minh Trạm đỏ như lò than, ra sức lắc đầu, “Không sao không sao, nhi tử về trước đây, mẫu thân.”

“Nếu không ổn thì gọi Thái y ngay đi.” Vệ thái hậu dặn dò một câu.

“Dạ biết.” Minh Trạm cảm thấy quả thật là mất mặt chết đi được, hắn mặc kệ Vệ thái hậu, phải che đây cột buồm đang run rẩy, vội vàng ba giò bốn cẳng chạy về.

Đợi đến khi Minh Trạm trở về tắm cung, vừa đến trước cửa thì lại có một chút ngưng ngưng, thấy chính mình thật mất mặt, sợ bị Nguyễn Hồng Phi nhìn thấy sẽ chê cười hắn. Hắn nháy mắt với Hà Ngọc, ra hiệu cho Hà Ngọc vào xem có Nguyễn Hồng Phi ở trong đó hay không.

Hà Ngọc chưa kịp nhúc nhích thì Diêu Quang đã vén rèm đi ra, cười đùa với Minh Trạ, thì lễ, “Bệ hạ, tiên sinh nhà ta bảo rằng, ngài ở bên ngoài chần chừ làm cái gì, nhanh chóng bước vào đi, đừng để bị phong hàn, bên ngoài trời đang rất lạnh mà.”

“Biết rồi, đâu có chần chừ gì đâu.” Minh Trạ xua đuổi Diêu Quang, “Người và Hà Ngọc đi chơi đi, không cần các người hầu hạ nữa.”

Diêu Quang cũng biết điều, bèn đi cùng Hà Ngọc, chuẩn bị hỏi thăm tin tức nội bộ, thấy Hoàng đế bệ hạ cứ lăm la lăm lét, đừng bảo là làm ra chuyện gì có lỗi với tiên sinh nhà hấn nhé.

Minh Trạ là người rất sĩ diện, tuy rằng hấn sợ Nguyễn Hồng Phi chê cười nhưng chuyện đã đến nước này, hấn lập tức đắp thêm một lớp da mặt cho mình, thần nhiên lặc lự đi vào.

Nguyễn Hồng Phi thấy tiểu Minh ù khoác một chiếc áo choàng kiểu nữ quay về. Áo choàng màu nho, bề mặt có thêu hoa sen, ngoài ra còn được đính một đường viền bằng lông chim màu đen, rất hoa lệ. Minh Trạ không để Nguyễn Hồng Phi thấy chính diện của mình, hấn xoay người liền nhảy lên giường, kéo chăn quấn lấy thân, vẻ mặt ủ rũ bắt đầu lải nhải, “Xui ghê, xiêm y của ta ướt cả rồi. Mau tìm cho ta một bộ xiêm y mới để ta thay đổi đi.”

“Sao vậy?” Nguyễn Hồng Phi còn chưa biết chuyện gì, làm sao lại không hỏi rõ ràng cho được, cũng đứng dậy rồi đi đến ngồi xuống bên cạnh Minh Trạ.

Minh Trạ bèn cầu nhàu kể lại chuyện lùm xùm ngày hôm nay, Nguyễn Hồng Phi căn bản không bận tâm đại tiện nhân có muốn quay về hay không, nhưng Minh Trạ thì lại bị bỏng chỗ kia, Nguyễn Hồng Phi vội vàng lột xuống hạ khố của Minh Trạ để xem thử thế nào. Đây là sinh mạng thứ hai của nam nhân mà.

Minh Trạ xấu hổ, mặt có chút đỏ bừng, lại nhịn không được mà trêu chọc Nguyễn Hồng Phi, “Nếu người liếm một chút thì có lẽ sẽ khỏi ngay thôi!”

“Có đau hay không?” Cẩn thận nâng lên tiểu Trạ bé nhỏ, nhìn từ bên ngoài thì chỉ hơi đỏ một chút mà thôi.

Minh Trạ nói, “Vừa đụng vào liền đau.”

“Gọi Ngự y đi.”

“Chỉ cần thoa vào một chút thuốc trị bỏng là được rồi, để người khác biết thì ta còn mặt mũi gì nữa?”

“Ai mà biết được?” Nguyễn Hồng Phi nói, “Chuyện này mà có ai dám loan truyền thì cắt lưỡi của hấn ngay lập tức.” Lại nhẹ nhàng khuyên Minh Trạ một hồi lâu, Minh Trạ mới miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Thái y đã từng tuổi này, kỳ thật có kiến thức không ít, tuy rằng hấn không biết vì sao long căn lại bị bỏng, cũng may bỏng không nghiêm trọng, khai đơn, lại đưa được cao thoa ngoài, sau đó mới cung kính lui xuống.

Minh Trạ khóa thân quần chắn ngồi trên giường, gọi Nguyễn Hồng Phi lên giường cùng nằm, đợi Nguyễn Hồng Phi lên giường, Minh Trạ mới thở dài, “Phi Phi, thật không hiểu tại sao lại thế này. Ta đối với dòng họ của Tương Nghi thái trưởng công chúa rất tốt, phong hàm Công chúa của An Duyệt công chúa là do ta cấp, lúc trước An Định Hầu nhận hối lộ, ta cũng chỉ cưỡng chế bắt truy thu bạc bản, cũng không làm gì hấn. Còn có Trịnh Khai Tuấn, chẳng lẽ cả triều chỉ có hấn mới có khả năng thôi sao? Vì sao ta lại đề bạt hấn?”

“Người nói xem, ta đối với bọn họ như vậy vẫn chưa đủ hay sao?”

Nguyễn Hồng Phi căn bản không để ý đến lời của Minh Trạ, ngược lại nói, “Đã sớm bảo là người quá mức mềm lòng mà, đáng đời.”

“Người không biết an ủi ta hay sao?”

“An ủi có ích gì. Ta an ủi người thì bọn họ sẽ không tạo phản hay sao?” Nguyễn Hồng Phi đả kích tâm tư của Minh Trạ, “Người không có bản lĩnh mới cần người khác an ủi.”

“Ta không có bản lĩnh, ừ, ta không có bản lĩnh thì sao?” Nước miếng phun đầy mặt Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi nhìn chăm chăm khuôn mặt khinh bỉ của tiểu Minh ừ, chậm rãi nắm tay của tiểu Minh ừ nhét vào trong chăn rồi đặt lên tiểu mũi mũi bé nhỏ, nghiêm trang nói, “Người tự an ủi mình đi.”

Minh Trạ**ng** bật cười, đề cổ của Nguyễn Hồng Phi xuống giường để đòi hỏi, Nguyễn Hồng Phi đưa tay búng lên tiểu mũi mũi bé nhỏ, tiểu Minh ừ hét thẳm một tiếng, bảo vệ sinh mệnh của mình, hẳn cực kỳ sợ đau mà.

“Cấm dục đi.” Nguyễn Hồng Phi nói.

Tuy Minh Trạ**ng** không cam tâm nhưng thật sự là thân mình không thể chịu nổi, cũng chỉ đành tạm thời dừng bước hành quân. Lôi kéo Nguyễn Hồng Phi đi suy nghĩ làm cách nào để nhắc khéo Phụng Cảnh Kiên, trong khoảng thời gian ngắn này lão nhân gia ngài tuyệt đối đừng về để đô nha.

Ngày hôm sau Minh Trạ**ng** giặt chân đi lâm triều.

Minh Trạ**ng** nói chuyện luôn rất êm tai, “Chớp mắt phụ hoàng đến Vân Quý tịnh dưỡng đã hơn nửa năm, cũng không biết hiện tại lão nhân gia như thế nào? Trẫm nghĩ, nếu thân mình của phụ hoàng đã bình phục, không bằng thỉnh phụ hoàng quay về để đô, các ái khanh nghĩ thế nào?”

Triều thần luôn chú ý đến hậu cung, Tương Nghi thái trưởng công chúa không giấu kín việc này, thậm chí Tương Nghi thái trưởng công chúa lo lắng Vệ thái hậu chỉ nói cho có lệ. Vì vậy vừa ra khỏi cung thì bà ta liền tiết lộ tin này ra ngoài.

Từ hôm qua tin tức đã nhanh chóng lan truyền. Về phần trong lòng nghĩ thế nào thì không biết rõ.

Hôm nay Minh Trạ**ng** hỏi thẳng như vậy. Bá quan văn võ hai mắt nhìn nhau, trong một lúc vẫn không có ai bước ra nói Thái thượng hoàng nên trở về hay là Thái thượng hoàng không nên trở về.

Kỳ thật hiện tại rất tốt.

Tuy rằng Thái thượng hoàng đến Vân Quý, Minh Trạ**ng** và triều thần kỳ thật cũng không hòa thuận cho lắm, nhưng không thể phủ nhận Minh Trạ**ng** có một loại mị lực vượt xa người thường. Cho dù ngay từ đầu hẳn làm Hoàng đế có chút mất phương hướng, nhưng mà người nào có mắt cũng đều có thể nhìn thấy sự tiến bộ của Minh Trạ**ng**. fynnz.wordpress.com

Trong triều kiêng kỵ nhất chính là: Trên trời có hai mặt trời, quốc gia có hai đế vương.

Nay trong điện đều là lão thần trước kia của Phụng Cảnh Kiên, đối với bọn họ mà nói thì Phụng Cảnh Kiên đức cao vọng trọng. Nhưng Minh Trạ**ng** cũng không thua gì. Thậm chí ở một phương diện nào đó thì Minh Trạ**ng** là trò giỏi hơn thầy.

Tỷ như bản lĩnh kiếm bạc.

Cảng Thiên Tân vừa được đưa ra thì không chỉ triều đình béo bở mà ngay cả đám người Lý Bình Chu cũng đều được tặng lễ.

Đứng bên phe những người hưởng lợi, hiện tại nếu Thái thượng hoàng trở về thì triều đình sẽ như thế nào, bọn họ cũng không biết rõ. Còn nữa, cho dù bọn họ muốn Thái thượng hoàng trở về. Bất quá hiện tại Thái thượng hoàng ở tại Vân Quý.

Trần Nam Vương là phụ thân của Hoàng đế bệ hạ, nếu chọc giận phụ tử hai người này thì không biết Thái thượng hoàng ở tại Trần Nam Vương phủ sẽ thế nào. Để đô vẫn do Hoàng thượng cầm quyền, nhưng những người ủng hộ Thái thượng hoàng về triều sẽ có kết cục thế nào thì cũng có thể đoán được.

Dù sao mỗi người có suy tính của riêng mình, mọi người đều trầm mặc.

Minh Trạ**ng** đành chỉ đích danh, “Lý tướng, người thấy thế nào?”

Lý Bình Chu là người do Phụng Cảnh Kiên một tay đề bạt, có tình cảm rất sâu đậm với Phụng Cảnh Kiên. Thậm chí lúc trước bởi vì Minh Trạ**ng** không phải là long mạch mà Lý Bình Chu đã kiên quyết phản đối lập Minh Trạ**ng** làm thái tử.

Nay Minh Trạm hỏi hần, Lý Bình Chu lập tức biểu hiện khả năng tùy cơ ứng biến của người đứng đầu các Tướng quốc, kính cẩn đáp, “Bẩm bệ hạ, thiên địa có thể chứng giám lòng hiếu thảo của bệ hạ đối với Thái thượng hoàng.”

Trước tiên xác định quan điểm chính của mình, bày tỏ lòng trung thành, Lý Bình Chu lại nói tiếp, “Lúc trước thân mình của Thái thượng hoàng không thích hợp, cần phải đến Vân Quý cầu y, vì vậy mới rời xa đế đô. Nay nếu long thể của Thái thượng hoàng bình phục thì đương nhiên nên thỉnh Thái thượng hoàng quay về đế đô. Nhưng nếu Thái thượng hoàng vẫn đang an dưỡng thì hết thấy nên vì long thể của Thái thượng hoàng, không nên quấy rầy người. Đây là thiên ý của thần.”

Kỳ thật Phụng Cảnh Kiên vẫn đang trẻ trung khỏe mạnh, cho dù Lý Bình Chu quả thật nhìn thấy Phụng Cảnh Kiên học máu, nhưng nghĩ lại thì là thật hay là giả cũng phải chờ kết luận mới được? Dù sao trước kia khi Phụng Cảnh Kiên rời đi vẫn tỏ vẻ là long tinh hổ mãnh.

Từ khi Minh Trạm đăng cơ, quan niệm của Lý Bình Chu cũng có chút thay đổi. Hiện tại Minh Trạm hỏi, Lý Bình Chu cân nhắc cẩn thận, đây là chuyện hoàng thất, hần là thần tử thì nhúng tay vào làm gì.

Xưa nay có tiếng là người thẳng thắn thanh liêm, vậy mà Lý Bình Chu cũng chọn lựa câu trả lời cho có lệ như thế, cho nên đáp án của những người khác cũng rất rõ ràng.

Phản ứng của triều thần đã trấn an tâm tư bị tổn thương của Minh Trạm.

Cuối cùng một năm làm Hoàng đế của hần cũng không phải uống công, rốt cục cũng có vài kẻ trung trinh.

Bất quá Lý Bình Chu nói như vậy thì đương nhiên cũng có người khác sử dụng thủ đoạn. Giống như Thiện Kỳ Hầu, dần dần liên hợp các tôn thất để liên danh thượng tấu thỉnh Phụng Cảnh Kiên quay về đế đô, còn tự nhận là hưởng ứng lời kêu gọi của Hoàng thượng, khiến Minh Trạm nhất thời nói không nên lời.

Làm cho Minh Liêm phải lén oán giận với Minh Trạm, “Mụ nó cái tên Thiện Kỳ Hầu kia có lai lịch gì vậy Hoàng thượng? Có thể bắt hần câm miệng hay không? Ta không liên danh, hần mỗi ngày đều đến cửa, phiền muốn chết.”

Minh Trạm nói, “Tam ca, vậy tam ca cứ ghi danh là được.”

“Như thế sao được?” Minh Liêm trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin tưởng, bèn nói, “Đệ thật sự muốn Hoàng bá phụ trở về hay sao? Minh Trạm? Nếu đệ muốn như vậy thì tại sao không nói? Sớm biết như thế thì đệ bảo ta đến đế đô làm gì?” fynnz.wordpress.com

“Ta không ghi danh, mặc kệ bọn họ nghĩ thế nào cũng được. Nếu không phải đệ làm Hoàng đế thì ta vẫn còn yên lành ở Vân Nam. Đệ ở đâu thì ta ở đó. Nếu đệ thật sự muốn quay về Vân Nam thì phải người báo với ta trước một tiếng, ta cùng đệ trở về.” Minh Liêm nói.

Đối mặt với thái độ quả quyết của Minh Liêm, Minh Trạm thật sự hết chỗ nói, “Được rồi. Đệ sẽ không trở về.”

Lúc này Minh Liêm mới yên lòng, “Vậy thì tốt rồi.”

Nghĩ đến chuyện gì đó tốt đẹp, Minh Liêm cười tủm tỉm, nói với Minh Trạm một cách tự hào, “Nói với đệ chuyện vui này, Vương phi mang thai rồi.”

“Ôi chao, đây là đại hỷ sự nha.” Minh Trạm hỏi, “Được mấy tháng?”

“Mới hai tháng thôi.” Minh Liêm cười nói, “Hai ngày trước bắt mạch thì mới biết.”

“Chúc mừng chúc mừng.” Minh Trạm thật sự mừng cho Minh Liêm, Minh Liêm cũng không phải người thông minh, bất quá tâm tính của Minh Liêm thì người bình thường không thể sánh bằng. Hần biết hần tranh không lại Minh Trạm, liền một lòng đi cùng Minh Trạm. An tâm ở phía sau kiểm soát, kết quả là người ta kiểm được cái chức quận vương.

Minh Liêm có được tin chính xác, báo với Minh Trạm, lại đi dạo một vòng ở chỗ Vệ thái hậu. Ngày hôm sau, Minh Trạm, Vệ thái hậu và Thái hoàng thái hậu trong cung ban thưởng cho vài thứ.

Thiện Kỳ Hầu lại đi thuyết phục Minh Liêm, Minh Liêm không hề nể mặt lão già kia, vừa vào triều thì liền rống giận tham tấu Thiện Kỳ Hầu, “Thái thượng hoàng đi Vân Quý điều trị thân thể chứ có làm gì đâu? Liên danh để làm chi? Nếu mọi người nhớ Thái thượng hoàng thì cứ đến Vân Quý thỉnh an Thái thượng hoàng. Để đô là nhà của Thái thượng hoàng, Thái thượng hoàng muốn trở về thì có thể trở về bất kỳ lúc nào. Hầu gia cứ liên tục đến phủ bảo bốn vương ghi danh, theo lý, tước vị của người không bằng bốn vương, bất quá bốn vương kính người lớn tuổi cho nên mới nể mặt người.”

“Người vẫn cứ dây dưa không dứt. Người liên danh như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ Thái thượng hoàng đã khỏe lại mà không biết trở về, phải đợi chúng ta liên danh thượng tấu ép Thái thượng hoàng trở về hay sao?” Minh Liêm vung tay áo, “Thật sự là vô lý. Hay là người ở đế đô bị uất ức cho nên muốn Thái thượng hoàng quay về chủ trì công đạo cho người?”

Thiện Kỳ Hầu từng tuổi này, tự cho là có thể khiến dòng họ bên phía Minh Trạng phải làm kẻ căm ăn hoàng liên, kết quả không ngờ Minh Liêm lại đột nhiên trở mặt, khiến hắn bị mất mặt tại triều đình. Thiện Kỳ Hầu run rẩy nói, “Ý của Quận vương là sao? Oan chết lão thần rồi.”

Lại xoay sang nói với Minh Trạng, “Lão thần chỉ nghĩ Thái thượng hoàng trở về thì việc tổ chức quốc khánh mới náo nhiệt. Vì vậy bèn nghĩ cách liên danh thượng thư, phân ưu giúp Hoàng thượng. Ai ngờ Liêm quận vương lại hiểu lầm ý của lão thần, nếu nói như vậy thì thôi không cần liên danh gì nữa.” Trong lời nói tràn đầy thổ dài và sầu bi khiến người ta sinh ra cảm giác xót xa. Minh Liêm là huynh đệ cùng phụ khác mẫu của Minh Trạng, nếu không phải Minh Trạng đăng cơ làm Hoàng đế thì hắn cũng không có may mắn được làm Quận vương. Đương nhiên Minh Liêm đứng về phía Minh Trạng, vì vậy hành vi của Minh Liêm dễ dàng bị người ta quy chụp là do Minh Trạng sai khiến.

Trong khoảnh khắc, Minh Trạng giống như lộ ra bộ mặt dữ tợn: Hắn từ chối không cho Thái thượng hoàng quay về đế đô ư?

Một câu của Thiện Kỳ Hầu xoay chuyển thế cục, kỳ thật ngay cả Minh Trạng cũng bị Thiện Kỳ Hầu lạng lẽ lừa gạt, khả năng chính trị của Minh Liêm làm sao địch nổi lão hồ ly như Thiện Kỳ Hầu, Minh Liêm trợn mắt há hốc mồm nói, “Người lại nói vòng vo cái gì vậy?” Chỉ trong chớp mắt, hắn và Hoàng thượng trở thành người có lỗi. Trời ạ, Minh Liêm rốt cục mở rộng tầm mắt.

Minh Trạng thần nhiên hỏi, “Thiện Kỳ Hầu, trong tấu chương của khanh có bao nhiêu tôn thất liên danh rồi? Trình lên cho trẫm nhìn thử một chút.”

“Đã có hai mươi ba người.”

“Ừm, cũng đủ rồi.” Minh Trạng tiếp nhận từ trong tay của Hà Ngọc, liếc mắt một cái rồi nói, “Các người có lòng, phụ hoàng đều biết. Thiện Kỳ Hầu, người không ở chung với tam vương huynh nên không biết bản tính của hắn. Tam vương huynh hiếu thảo đối với phụ hoàng cũng giống như đối với phụ vương.”

“Mỗi tháng tam vương huynh gửi thư thỉnh an cho phụ vương cùng các lễ vật cung phụng thì đều phân ra làm hai phần, phụ vương một phần, phụ hoàng một phần.” Minh Trạng thuận miệng phô trương, bịa chuyện như thật, “Ngay cả trong thư mà phụ hoàng gửi cho trẫm cũng phải thừa nhận lòng hiếu thảo của tam vương huynh. Lòng hiếu thảo của tam vương huynh đối với phụ hoàng được bày tỏ thông qua hành vi hằng ngày của hắn. Hắn không muốn liên danh là vì bản tính của hắn vốn như thế. Tựa như Thiện Kỳ Hầu người, có lòng hiếu thảo đối với Thái thượng hoàng và với trẫm, trẫm và Thái thượng hoàng cũng biết rõ.”

Minh Trạng như cười như không mà nhìn đám thần tử bên dưới, “Giống như chuyện lần này, cả triều cũng chỉ có một mình Thiện Kỳ Hầu nhà người là sáng dạ, giúp trẫm phân ưu.”

“Điểm này ngay cả Lý tướng cũng không bằng người.”

Thiện Kỳ Hầu cảm động đến rơi lệ, “Có thể phân ưu vì bệ hạ là bốn phận của thần. Bệ hạ quá khen, thần không dám nhận lời ca ngợi này. Thần cũng chỉ muốn bày tỏ lòng hiếu thảo đối với Thái thượng hoàng mà thôi, chỉ lo là lễ vật không thích hợp.”

“Có cái gì mà không hợp cơ chứ, cứ đem mấy thứ đó giao cho Nội vụ phủ, để Nội vụ phủ thống nhất an bài là được.” Minh Trạng nói mà như chưa nói, nếu Thiện Kỳ Hầu nguyện ý đem mấy thứ lễ vật cho Nội vụ

phủ, thông qua Nội vụ phủ để nịnh bợ Thái thượng hoàng, như vậy có thể nịnh bợ được hay sao? Trong lòng của Thiện Kỳ Hầu thầm mắng to Minh Trạng gian xảo, nhưng ngoài miệng thì vẫn phải tạ ơn.

Minh Trạng khiêm tốn nói, “Không cần khách khí như vậy, trăm đối đãi với tôn thất cũng như đối đãi với tâm can của trăm. Các người có chuyện gì khó xử thì cứ nói với trăm. Có cái gì muốn làm thì cũng cứ nói với trăm.”

“Có thể giúp gì được cho các người thì trăm sẽ giúp hết sức.” Minh Trạng mỉm cười, “Con người của trăm như thế nào thì dần dần các người sẽ biết, rất dễ ở chung.”

Thiện Kỳ Hầu không thể không trái lương tâm mà nịnh bợ, “Dạ, bệ hạ anh minh từ bi, cho dù lão thần đã sống nhiều năm thế này mà cũng cảm thấy rất hiếm người giống bệ hạ.”

“Lời này là giả.” Minh Trạng nói, “Thiện Kỳ Hầu từng tuổi này, những người khác thì không nói nhưng tất nhiên đã gặp được Nhân Tông hoàng đế. Trăm nghe nói Nhân Tông hoàng đế rất ôn hòa.”

Thiện Kỳ Hầu không hiểu vì sao Minh Trạng lại nhắc đến Nhân Tông hoàng đế, bất quá hắn vẫn thuận thế đáp, “Đúng vậy, Nhân Tông hoàng đế cực kỳ ôn hòa, lại tha thiết cầu hiền, là một minh quân hiếm thấy.”

Minh Trạng lại mỉm cười, hỏi xem trong triều còn chuyện gì nữa không, sau đó liền ra lệnh bãi triều.

159. Chương 159

Vệ thái hậu đặc biệt quan tâm việc này.

Trên lập trường của Vệ thái hậu, nàng không hy vọng ngai vàng của nhi tử gặp phải bất trắc.

Mặc kệ lúc trước Phượng Cảnh Kiên đối xử tốt với Minh Trạng như thế nào, thoát nhìn đáng tin cậy ra sao. Nhưng trong ngày tháng Minh Trạng còn đăng cơ thì Vệ thái hậu tuyệt đối không hy vọng nhìn thấy Phượng Cảnh Kiên về triều.

“Thiện Kỳ Hầu đã nhúng tay quá đà rồi.” Vệ thái hậu hỏi Minh Trạng, “Người định đối phó thế nào?”

“Không đối phó gì cả, để xem thái độ của phụ hoàng ra sao đã.” Minh Trạng nói, “Nếu phụ hoàng thật sự muốn trở về thì có ngăn cản cũng ngăn cản không được. Nếu không muốn trở về thì phụ hoàng cũng có thể tỏ ra thành ý.”

“Minh Trạng, người phải chuẩn bị sẵn sàng.” Vệ thái hậu nhắc nhở cũng như ám chỉ.

Minh Trạng trầm mặc một lúc lâu rồi mới nói, “Mẫu thân, nhi tử không muốn làm như vậy.”

Vệ thái hậu cũng không khuyên nhiều, chỉ thở dài, “Người tự quyết định đi. Mẫu thân nói như vậy cũng đã làm tròn trách nhiệm của mình rồi.”

“Mẫu thân, người đừng lo lắng.”

Vệ thái hậu mỉm cười, vỗ tay Minh Trạng rồi nói, “Nếu ở bên cạnh nhi tử mà cũng không yên tâm thì trên đời này chẳng còn nơi nào an toàn cả.”

Lúc này Minh Trạng mới mỉm cười.

Thục Viện đại công chúa đi thuyết phục Thục Hiền đại công chúa, đáng lý lúc đầu Thục Hiền đại công chúa đã đồng ý, chẳng ngờ ngày hôm sau liền thay đổi.

Thục Hiền đại công chúa tỏ ra áy náy, nhẹ nhàng nói, “Đại tỷ, Phò mã bảo rằng chúng ta là nữ nhi, an hưởng phú quý là được rồi. Liền danh làm gì. Muội cũng không hiểu nhiều chuyện, muội chỉ thu xếp vài thứ, Phò mã giao cho Hoàng thượng, rồi Nội vụ phủ đưa đến Vân Quý cho phụ hoàng, như vậy phận làm nữ nhi cũng có thể an tâm.”

“Nhị muội, muội vốn không có một chút chủ kiến nào hay sao? Chuyện gì cũng nghe theo Phò mã cả.”

“Tam tông tứ đức, cho dù chúng ta là quý nữ thì cũng phải lấy phu gia làm chủ, đại tỷ à.” Thục Hiền đại công chúa từ khi có thai thì cùng Triễn Thiệu Hi càng thêm mật ngọt. Nàng đương nhiên phải nghe lời Triễn Thiệu Hi. Còn nữa, từ nhỏ nàng vốn không có khả năng như Thục Viện đại công chúa, tính nết cũng tốt, cũng không vì lời nói vô lễ của Thục Viện đại công chúa mà nổi nóng.

Thục Viện đại công chúa va chạm ở chỗ của Thục Hiền đại công chúa, còn về phần Thục Ngọc đại công chúa thì càng không cần phải nhắc đến, Ôn Trường Phong đã sớm nói với lão bà, ta không liên danh gì cả, đi liên danh chẳng khác nào đi tìm cái chết.

Lúc trước bốn vị Hoàng tử ở trong triều cũng không có số ngồi lên ngai vàng, trong khi Hoàng thượng lại có thể đăng cơ. Nay liên danh để làm gì, nếu Thái thượng hoàng muốn ở lại để đô thì căn bản sẽ không cần phải đi xa!

Tương Nghi thái trưởng công chúa là người đức cao vọng trọng trong các chư vị Công chúa, sau khi Minh Trạm đăng cơ thì cũng gia ân cho tôn thất, đương nhiên Tương Nghi thái trưởng công chúa là người được hưởng nhiều nhất. Nay phủ đệ của Tương Nghi thái trưởng công chúa còn tráng lệ hơn cả phủ của các thân vương bình thường.

Tương Nghi thái trưởng công chúa không có nhi tử, chỉ có một nữ nhi là An Duyệt công chúa. An Duyệt công chúa cũng chỉ có một nhi tử là Trịnh Khai Tuấn. Nói cách khác, Trịnh Khai Tuấn chính là hậu nhân của Tương Nghi thái trưởng công chúa.

Trịnh Khai Tuấn cũng không phải con nhà phú quý bình thường, Tương Nghi thái trưởng công chúa rất yêu thương ngoại tôn duy nhất của mình, cho nên Trịnh Khai Tuấn quả thật có chút mặt mũi ở trước mặt ngoại bà.

Nhưng hiện tại, Tương Nghi thái trưởng công chúa ngồi trên chiếc giường được sưởi ấm rất dễ chịu, trên đùi đắp một tấm chăn bằng da sói thượng hạng, tiến hành một cuộc đối thoại không quá thoải mái.

Xưa nay Minh Trạm lấy lòng người ta bằng đủ mọi phương hướng, mặc dù trước khi hấn đăng cơ đã xảy ra chút chuyện không vui với Tương Nghi thái trưởng công chúa, nhưng xét thấy vai vế và tuổi tác của Tương Nghi thái trưởng công chúa, Minh Trạm cũng không hy vọng trở mặt với bà ta, dù sao hiện tại là hấn làm Hoàng đế, cùng lắm thì cứ xem như Tương Nghi thái trưởng công chúa không tồn tại là được.

Tuy rằng tính tình của Minh Trạm không thể sánh bằng Nhân Tông gia gia của hấn nhưng so với các Hoàng đế khác thì coi như không tệ.

Mặc dù hấn không để ý đến Tương Nghi thái trưởng công chúa nhưng đối với Trịnh Khai Tuấn thì hoàn toàn có thể xưng là trọng dụng. Trịnh Khai Tuấn hiện tại ở bên cạnh Minh Trạm, tuy rằng chức vị không cao, chỉ là ngũ phẩm Thị độc học sĩ. Nhưng ngay cả đám người Lý Bình Chu và Từ Tam cũng không dám coi thường chức vị học sĩ này của hấn.

Có thể ở bên cạnh Hoàng thượng thì tiền đồ tương lai sẽ vô cùng rộng lớn.

Trịnh Khai Tuấn còn trẻ, hấn rất kính phục sự quyết đoán của Minh Trạm. Tuy rằng hấn làm Thám hoa khi Phụng Cảnh Kiền chấp chính, nhưng đối với hấn, Minh Trạm cầm quyền lại khiến toàn bộ triều đình tỏa ra sức sống năng động mà thời của Thái thượng hoàng cầm quyền không thể có được.

Tuy rằng hiện tại vẫn là đám lão già Lý tướng dẫn đầu triều đình, nhưng chỉ cần người nào để ý thì sẽ biết Hoàng thượng thiên vị người trẻ tuổi, có thể nhận thấy chuyện này thông qua việc đề bạt Lâm Vĩnh Thường.

Trịnh Khai Tuấn sẽ không tự cao tự đại cho rằng chính mình có được bản lĩnh và may mắn như Lâm Vĩnh Thường, bất quá hấn vẫn còn trẻ, hiện tại hấn chỉ mới hai mươi bảy tuổi, tuổi này mà có thể ở trước mặt ngự tiền, đợi đến khi phóng ra ngoài thì nhất định sẽ không chỉ là một ngũ phẩm thị độc như hiện tại.

Hơn nữa, Minh Trạm đối với hấn, nếu nói là tâm phúc thì cũng chẳng có gì là quá. Mỗi ngày ở Nội các, ngoại trừ sáu vị tướng quốc Lục bộ thì chỉ có bí thư trưởng như hấn mới có thể ngồi dự thính cùng Hoàng đế bệ hạ, đối với người có quyết tâm mở rộng con đường làm quan như hấn thì đây là kinh nghiệm quý báu vô cùng hiếm có.

Chẳng lẽ Minh Trạng là kẻ ngốc hay sao?

Trịnh Khai Tuấn chính mắt nhìn thấy Hoàng thượng là người nhìn xa trông rộng đến nhường nào, cho dù lúc trước bị người Thất Sát bao vây, nhưng nếu không phải Minh Trạng kiên cường, hành động thỏa đáng thì đế đô tuyệt đối không chỉ tổn thất bấy nhiêu đó. fynnz.wordpress.com

Bất cứ một trận xâm lược nào đối với Hoàng đế tại vị thì uy tín đều bị đả kích một cách trí mạng, huống chi Minh Trạng đăng cơ chưa được bao lâu. Kỳ lạ ở chỗ, những triều thần từng được sống vai chiến đấu cùng Minh Trạng đều sinh ra một loại ngưỡng mộ tự đáy lòng đối với Minh Trạng.

Thậm chí trong quân đội Cửu môn, trong lòng dân chúng toàn thành đế đô, Minh Trạng đã dần dần lập được uy vọng của chính mình. Loại uy vọng này hình thành chính từ lúc người Thất Sát xâm lược Đại Phụng.

Trịnh Khai Tuấn vẫn luôn đi theo bên cạnh Minh Trạng, trong thời gian đó hắn đã giúp Minh Trạng nghĩ ra toàn bộ thánh chỉ. Hắn tận mắt nhìn thấy sự sát phạt quyết đoán của Minh Trạng, dẫn theo bá quan và quân đội bảo vệ thắng lợi cho đế đô.

Năm nay Trịnh Khai Tuấn chỉ mới hai mươi bảy tuổi, hắn đã đỗ Thám hoa, ba năm ở Hàn Lâm Viện, nay vẫn tiếp tục ở Hàn Lâm.

Ở tuổi này của Trịnh Khai Tuấn thì đây hoàn toàn là chuyện hiếm có.

Ngoại trừ tư chất hơn người thì còn có sự cố gắng của chính bản thân mình.

Hắn hiểu rất rõ, Hoàng thượng đề bạt hắn, trọng dụng hắn, ý tứ không phải chỉ vì hắn có tài học, ở trong triều càng lâu thì sẽ phát hiện người có tài năng thật sự rất nhiều. Có thể đứng trên điện kim loan, ngoại trừ có phụ mẫu có lai lịch thì những người còn lại có ai mà không có tài cơ chứ? Tài học của người này làm sao có thể so với người khác?

Trừ phi người là thiên tài như Lý Đỗ.

Nhưng trên thực tế cho dù người có là thiên tài.

Có cần người hay không thì vẫn phải có một câu của Hoàng đế.

Trịnh Khai Tuấn không hiểu vì sao Hoàng thượng đã trọng dụng hắn như thế, xem hắn là tâm phúc vậy mà ngoại tổ mẫu của hắn vẫn muốn gây rắc rối cho Hoàng thượng.

Sắc mặt của Tương Nghi thái trưởng công chúa rất khó xem, đôi mắt già nua mang theo vài phần sắc bén đang gắt gao nhìn chằm chằm Trịnh Khai Tuấn. Còn Trịnh Khai Tuấn cũng không ngồi lên đầu giường cùng Tương Nghi thái trưởng công chúa để trò chuyện vui đùa như ngày thường, mà lại quỳ gối dưới nền đất lạnh lẽo.

“Thái thượng hoàng đến Vân Quý dưỡng bệnh, nếu đã lành bệnh thì đương nhiên sẽ quay về đế đô.” Trịnh Khai Tuấn van nài khuyên nhủ, “Ngoại tổ mẫu, Thái thượng hoàng chủ động tự nguyện đi Vân Quý, cũng không phải Hoàng thượng ép bức Thái thượng hoàng. Ngoại tổ mẫu làm người cầm đầu muốn nghênh đón Thái thượng hoàng quay về đế đô, chẳng lẽ chỉ có một mình ngài là có tình cảm cô diệt với Thái thượng hoàng thôi sao, ngài đặt tình cảm phụ tử của Hoàng thượng và Thái thượng hoàng ở nơi nào?”

Giọng nói của Tương Nghi thái trưởng công chúa lạnh lẽo như gió Bắc ngoài cửa sổ, “Thái thượng hoàng và Hoàng thượng cũng không phải phụ tử.”

“Chẳng lẽ lúc trước Thái thượng hoàng ban chết cho nhị Hoàng tử là vì Hoàng thượng bức bách hay sao?” Trịnh Khai Tuấn nói, “Ngoại tổ mẫu, là Thái thượng hoàng tự nguyện thoái vị, nếu Thái thượng hoàng muốn quay về thì cũng nên do Hoàng thượng chủ động đề cập. Ngoại tổ mẫu làm như vậy, cho dù Thái thượng hoàng có thể trở về thì sao? Chẳng lẽ bắt Hoàng thượng trao trả ngai vàng cho Thái thượng hoàng ư?”

“Ngoại tổ mẫu, Thái thượng hoàng và Trần Nam Vương cùng gọi ngài một tiếng cô cô, Hoàng thượng là đích tử duy nhất của Trần Nam Vương, nay Vĩnh Ninh Hầu đã nắm giữ binh mã Cửu môn, nói một câu đáng tội chết, Thái thượng hoàng có thể trở về hay sao?” Trịnh Khai Tuấn hỏi một cách cảm thán.

“Thái thượng hoàng chỉ mới qua bốn mươi, vẫn khỏe mạnh cường tráng, vì sao không thể chấp chương triều cương?” Tương Nghi thái trưởng công chúa hỏi ngược lại.

“Nếu Thái thượng hoàng nguyện ý tiếp tục chấp chương triều cương thì lúc trước đã không thoái vị.”

Tương Nghi thái trưởng công chúa bỗng nhiên hỏi, “Khai Tuấn, nếu không có ta, không có mẫu thân của ngươi thì hiện tại ngươi có thể làm Thị độc học sĩ hay không?”

“Lâm tổng đốc không có mẫu thân là Công chúa, không có ngoại tổ mẫu là Thái trưởng Công chúa nhưng vẫn một bước lên mây đầy thôi.” Trịnh Khai Tuấn thở dài, “Ngoại tổ mẫu, con người không thể lựa chọn xuất thân cho mình. Nhưng nếu ngoại tổ mẫu bảo rằng con vì được ngài che chở nên mới có ngày hôm nay thì lời này khó tránh khỏi quá mức đoán.”

“Khai Tuấn, ngươi không thể lựa chọn xuất thân. Ngoại tổ mẫu cũng vậy, ta thân là Công chúa hoàng thất, đương nhiên phải lo lắng vì tương lai của hoàng triều.” Tương Nghi thái trưởng công chúa thần nhiên nói, “Người quay về đi, nói cũng đã nói, làm cũng đã làm. Ta chỉ làm chuyện ta cần phải làm, có hậu quả gì thì chính ta tự gánh vác.”

“Ngoại tổ mẫu, ngài bảo trọng.” Đã nói đến nước này, Trịnh Khai Tuấn cũng đã lĩnh giáo đủ sự cố chấp của ngoại tổ mẫu, sau khi cung kính hành lễ thì hần liền quay về nhà.

Chưa kịp thay đổi y phục thì Trịnh Khai Tuấn đã nhận được khẩu dụ trong cung, Minh Trạng lệnh hần đích thân đến Vân Quý nghênh đón Thái thượng hoàng quay về đế đô.

Nhận được khẩu dụ này, đang là mùa đông, Trịnh Khai Tuấn cảm thấy như bị một gáo nước lạnh dội vào lòng, gió lạnh thổi qua, lập tức đông cứng. Đồng thời người phụng chỉ cùng với hần còn có Thiện Kỳ Hưu.

Minh Trạng an bài rất kỳ lạ, tuy rằng Thiện Kỳ Hưu xuất thân là hầu tước nhưng Minh Trạng lại lệnh cho Trịnh Khai Tuấn làm khâm sai, Thiện Kỳ Hưu chỉ làm phò tá. Mà Minh Trạng cũng nói trước, “Khai Tuấn, ngươi còn trẻ, có chuyện gì thì người để tâm một chút. Người cũng thấy đó, Thiện Kỳ Hưu từng tuổi này, trầm để Thiện Kỳ Hưu đi là vì nghĩ rằng phụ hoàng và Thiện Kỳ Hưu xưa nay quan hệ thân cận. Hai trưởng bối sẽ có chung đề tài để trò chuyện. Nếu người không thể khuyên được Thái thượng hoàng, nhưng với tài ăn nói của Thiện Kỳ Hưu thì trầm rất tin tưởng. Bất quá người cũng không thể để Thiện Kỳ Hưu bận tâm những chuyện lật lọng, nếu lão nhân gia mệt mỏi thì trầm sẽ hỏi tội người đó, toàn bộ đều do người an bài không ổn.”

“Dạ, thần tuân chỉ.” Trịnh Khai Tuấn vẫn cảm giác Hoàng thượng hình như chưa có ý ghét bỏ hần, hần là người thông minh, bèn hỏi thử, “Bệ hạ, lần này đi thì phải nói thế nào với Thái thượng hoàng?”

“Chẳng lẽ còn bắt trầm phải dạy người từng câu một hay sao? Chính người tự suy nghĩ đi.” Minh Trạng nói, “Nhìn người ngày thường nghĩ ra ý chỉ rất linh hoạt, vì sao hiện tại lại ngốc như thế?”

Trong lòng trầm trọng, Trịnh Khai Tuấn nghiêm mặt nói, “Thỉnh bệ hạ thứ thần nói thẳng, thần nghĩ rằng, Thái thượng hoàng đến Vân Quý điều dưỡng thân thể, bệ hạ nhất định quan tâm lo lắng cho thánh thể của Thái thượng hoàng hơn hần chúng thần. Vì vậy bệ hạ nhất định biết rõ tình trạng thân thể của Thái thượng hoàng. Với sự hiếu thảo của bệ hạ thì nếu long thể của Thái thượng hoàng đã khỏi hần, nhất định đã sớm phái chúng thần nghênh đón Thái thượng hoàng về triều. Cũng không phải thần nhụt chí, nhưng chuyến đi này e rằng khó hoàn thành thánh mệnh.”

Minh Trạng nhếch khóe môi, “Mệnh lệnh của trầm là thánh mệnh, mệnh lệnh của phụ hoàng cũng là thánh mệnh. Người đến đó cứ nghe theo phân phó của phụ hoàng là được. Còn những chuyện khác thì khi trở về hăng tính sau.”

“Dạ.” Trịnh Khai Tuấn trầm giọng đáp lời.

“Hà Ngọc, đi gọi Thiếu Lương vào đây.” Minh Trạng phân phó.

Trong chốc lát, Tiết Thiếu Lương lĩnh mệnh tiến vào. Màu xanh ngọc của y phục thị vệ mặc trên người Tiết Thiếu Lương khiến cho hần có vẻ đặc biệt tuần tú, Minh Trạng nhìn chăm chú một chút, nói với Trịnh Khai Tuấn, “Đây là ngự tiền thị vệ của trầm, Thiếu Lương làm việc rất thỏa đáng. Chuyến đi này xa xôi

ngàn dặm, người là ngoại tôn bảo bối của Tương Nghi thái trưởng công chúa, nếu xảy ra bất trắc thì e rằng trăm khó có thể ăn nói với Thái trưởng Công chúa. Hãy để Thiếu Lương đi cùng với người.”

Trịnh Khai Tuấn lĩnh chỉ trước, nhin không được mà biện bạch một câu, “Thần làm đương sai ở triều đình, được bệ hạ trọng dụng, đương nhiên sẽ dốc hết sức vì bệ hạ, có chết cũng không oán thán.” fynnz.wordpress.com

“Trẫm biết người trung thành, Khai Tuấn.” Minh Trạng thần nhiên nói, “Trẫm đã tận lực đối với Thái trưởng Công chúa, với An Duyệt công chúa, với An Định Hầu, với người. Là con người thì sẽ có tư tâm, tư tâm của trẫm dùng trên cả nhà các người. Đừng để trẫm thất vọng, được rồi, lui xuống đi.”

Trịnh Khai Tuấn hành lễ lui ra, vừa đến trước cửa. Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy rất khổ sở, có lẽ Hoàng thượng vì muốn lấy lòng nên mới nói như vậy, hoặc có lẽ Hoàng thượng coi trọng hắn, chịu sử dụng hắn, cũng là vì muốn lấy lòng hắn. Nhưng chẳng lẽ Trịnh Khai Tuấn là một con một sách có đạo đức thanh cao kiêu ngạo hay sao? Không, hắn sinh ra trong gia đình quyền quý chính trị.

Hắn hiểu rõ, có thể được người ta lấy lòng thì cũng có nghĩa bản thân mình có giá trị nhất định đối với người ta.

Hoàng thượng vì muốn lấy lòng nên mới trọng dụng hắn. Nhưng trong quá trình trọng dụng, chẳng lẽ Hoàng thượng chỉ trọng dụng cho có lệ thôi sao? Chẳng lẽ hắn không hề được học hỏi rèn luyện hay sao? Chẳng lẽ Hoàng thượng xem thường hắn ư?

Từ đầu đến cuối, Hoàng thượng chưa từng phụ lòng gia đình bọn họ.

Vậy mà ngoại tổ mẫu lại khiến Hoàng thượng rơi vào hoàn cảnh khó xử như thế.

Khi Trịnh Khai Tuấn nghe Minh Trạng nói Trẫm đã tận lực thì hắn đột nhiên cảm thấy vô cùng áy náy, bỗng nhiên quỳ xuống, nức nở nói, “Là thần phụ lòng bệ hạ.”

Minh Trạng không hề nói câu nào. Có lẽ cả đời này của hắn phải trải qua cuộc sống phụ lòng và bị phụ lòng, không, cho dù tình cảm có nhiều như thế nào, tâm tư có mềm mỏng ra sao thì cũng không thể chịu nổi bị mài mòn liên tục như vậy.

Minh Trạng nhìn về phía Trịnh Khai Tuấn, mặt trời ngã về hướng Tây, vóc dáng của Trịnh Khai Tuấn dưới ánh tà dương lưu lại một hình bóng bi thương thống khổ.

Kính Mẫn đại trưởng công chúa đang lải nhải với Vệ thái hậu về hai nhi tử sắp thành thân của mình.

Việc hôn sự đã được ấn định, hiện tại đã sang tân niên, Kính Mẫn đại trưởng công chúa muốn hoàn thành hỉ sự này. Nàng và Vệ thái hậu có quan hệ không tệ, thường xuyên tiến cung, tiện thể buộc miệng nói.

Vệ thái hậu ôn hòa đáp, “Nếu để ta nói thì nên đợi một thời gian nữa, Hoàng thượng đã phái Thiện Kỳ Hầu đến Vân Quý nghênh đón Thái thượng hoàng về triều, trong chốc lát e rằng cũng chưa thể về đến. Kính Mẫn tỷ tỷ thú thê cho nhi tử, Thiện Kỳ Hầu cũng gả tôn nữ, lão nhân gia không đích thân tham dự hôn sự thì làm sao có thể yên tâm cho được.”

Kính Mẫn đại trưởng công chúa cười nói, “Chuyện này ta có thương nghị với Thiện Kỳ Hầu phu nhân, phu nhân cũng chưa nói gì cả, hết thấy để bên này chúng ta làm chủ.”

“Tỷ tỷ cũng quá thành thật rồi, vì để tôn nữ có thể dễ dàng hầu hạ bà bà cho nên Thiện Kỳ Hầu phu nhân cũng không thể nói lời khác.” Vệ thái hậu trêu một câu.

Kính Mẫn đại trưởng công chúa cười nói, “Xem Thái hậu nói kìa, giống như bà bà ta đây không dễ hầu hạ vậy.” Bất quá Vệ thái hậu đã nói như vậy thì Kính Mẫn đại trưởng công chúa chỉ có thể gật đầu đáp, “Cũng được, vậy đợi hai tháng nữa, hôn sự mà, càng náo nhiệt càng vui. Hay, chuyện của Thái thượng hoàng, nếu để ta nói thì bác thật sự là lão ngoan đồng, Thái thượng hoàng và Vương gia là thân huynh đệ, ở Vân Quý tịnh dưỡng. Nếu muốn trở về thì đương nhiên đã trở về, bày đặt âm ỉ như vậy để làm gì, hầy.” Kính Mẫn đại công chúa lại thở dài một tiếng, nàng không tiện nói thẳng là Tương Nghi thái trưởng công chúa không đúng, nhưng đối với nàng mà nói thì giao tình của nàng và Vệ thái hậu tuyệt đối tốt hơn giao tình của nàng với Phượng Cảnh Kiên.

Còn nữa, cho dù nữ nhi của mình đoản mệnh nhưng cũng là chính thê của Minh Trạng, là Hoàng hậu chính thức, nàng vừa là thông gia vừa là biểu tỳ của Vệ thái hậu.

Tương Nghi thái trưởng công chúa đề nghị như thế, nhưng trong các đại trưởng công chúa, thật sự không có ai chịu hòa theo bà ta. Ngay cả Phúc Xương đại trưởng công chúa trong lòng có suy nghĩ như thế nào thì bề ngoài Phúc Xương đại trưởng công chúa cũng tuyệt đối không dám nhảy ra đối địch với bên phía Vệ thái hậu.

160. Chương 160

An bài xong chuyện của Trịnh Khai Tuấn, vụ án của nguyên Tuân phủ Hoài Dương Lương Đông Sơ, do tam tư Hình bộ, Đại Lý Tự, Ngự Sử đài cùng thẩm tra xử lý, rốt cục cũng có manh mối.

Lương Đông Sơ một mực chắn chắn Lâm Vĩnh Thường làm mất bảo kiếm của Thái tổ, đương nhiên lúc trước hắn ở nhà phái người tạo ra tin đồn lừa gạt dân chúng cũng là sự thật. Lương Đông Sơ có thể giữ lại một cái mạng ở trong tay Lâm Vĩnh Thường hoàn toàn là vì Lương gia Sơn Tây. Nhỏ cổ không tận gốc thì hậu hoạn vô cùng. Còn nữa, Lương gia còn có Lương Đông Bác đang làm Tổng đốc Trực Đãi, Lâm Vĩnh Thường không có bản lĩnh xử lý Lương gia và Lương Đông Bác cùng một lúc.

Mà chuyện của Lương Đông Sơ làm ra lại không nghiêm trọng như Từ gia, cho nên Lâm Vĩnh Thường cũng không thể tiền trạm hậu tẩu.

Sau khi Hoài Dương bình an, hắn liền thượng tấu đưa Lương Đông Sơ đến để đô để thẩm vấn.

Lương gia vì muốn cứu vớt Lương Đông Sơ nên đã chuẩn bị liên thủ với Từ Tam để chống lại Lâm Vĩnh Thường. Dù sao thì Từ gia Hoài Dương cũng đã bị hủy trong tay Lâm Vĩnh Thường, đương nhiên Từ tướng sẽ có thâm cừu đại hận với Lâm Vĩnh Thường.

Cho dù lãnh đạm với gia tộc nhưng đó cũng là gia tộc.

Tuy nhiên Lương gia không ngờ Từ Tam lập tức từ chối, hoàn toàn không để ý đến bàn tay hữu nghị mà Lương gia đang vươn ra.

Sau này Lương gia mới hiểu được, Từ Tam và Lâm Vĩnh Thường đã sớm cấu kết làm chuyện xấu, sau khi hai nhà Lâm Từ xảy ra chuyện thì Lương gia thật sự là cả đời không thể quên, không ngừng phỉ nhổ.

Bất quá người của Lương gia cũng rất có bản lĩnh, có Ngự sử biện bạch hộ Lương Đông Sơ, “Bởi vì Lương Đông Sơ biết bảo kiếm của Thái tổ bị mất trộm, nhất là khi ấy Lâm Vĩnh Thường bị nghi là phản quốc. Trên thực tế, quả thật ở Phúc Mân có hải tặc ôm bảo kiếm của Thái tổ, xưng là viện quân đến từ Hoài Dương, cướp bóc mấy thành nhỏ ở các thị trấn. Chiết Mân tổn thất rất lớn, Lâm Vĩnh Thường là Tổng đốc Hoài Dương, Lương Đông Sơ là Tuân phủ, không thể không dùng chút thủ đoạn để tạm thời ép Lâm Vĩnh Thường xuống đài, bảo vệ thái bình của Hoài Dương...”

Tổng Châu Ngọc cắt ngang lời của đồng liêu, cao giọng nói, “Hải đại nhân, ngài đang nói chuyện nực cười gì vậy? Nay bảo vệ thái bình của Hoài Dương chính là Tổng đốc Lâm Vĩnh Thường! Lúc trước khuấy động lòng dân, trí thành Dương Châu vào chỗ bất ổn chính là Lương Đông Sơ! Nay Hải đại nhân hết lời này đến lời khác bảo rằng Lương Đông Sơ là người ưu quốc ưu dân! Nếu Lâm tổng đốc muốn làm phản thì sẽ không có chuyện thắng lợi thủ thành Dương Châu đâu! Lương Đông Sơ rõ ràng là vì tư hại công, nhân cơ hội đoạt quyền, rốt cục thất bại, bị tống vào ngục, là báo ứng của lão thiên gia! Nay nghe Hải đại nhân nói như thế Lương Đông Sơ mới chính là công thần. Thật sự là trò cười cho thiên hạ! Hải đại nhân, ngài cũng không nên đảo ngược trắng đen như thế!”

Hải Chính Trung nói một cách tràn đầy trung khí, “Như vậy bảo kiếm của Thái Tổ ở trong tay hải tặc thì sao, nếu bọn họ không cầm bảo kiếm của Thái Tổ thì mấy thành nhỏ kia sẽ không bị hải tặc cướp bóc. Phải hỏi Tổng đại nhân, bảo kiếm của Thái Tổ ở trong tay của hải tặc là từ đâu mà có?”

“Hải đại nhân, ngài có tận mắt nhìn thấy bảo kiếm của Thái Tổ trong tay hải tặc có bộ dáng gì hay không? Trên thực tế, tuy rằng Hoàng thượng giao bảo kiếm cho Lâm Tổng Đốc dùng tạm, nhưng e rằng ngay cả Lương Đông Sơ cũng chưa từng nhìn thấy bảo kiếm. Huống chi là đám quân thủ thành ở các thị trấn! Bọn họ căn bản chưa từng nhìn thấy bảo kiếm của Thái Tổ, làm sao biết là thật hay là giả! Đã không biết là thật hay là giả thì vì cớ gì lại sơ suất mở cửa dẫn sói vào nhà!” Tống Châu Ngọc nói, “Rõ ràng là do đám quân thủ thành không phân biệt thật giả, mắc bẫy bọn hải tặc! Trong lúc toàn quốc đang chuẩn bị kháng chiến, có người ôm một thanh kiếm đến nói là bảo kiếm của Thái Tổ, không có thánh chỉ, không có tín vật vậy mà quân thủ thành lại dễ dàng như thế, bị lừa cũng không có gì là lạ! Trong hoàn cảnh kháng chiến, đừng nói là bảo kiếm của Thái Tổ, cho dù ôm bài vị của Thái tổ đến đây, thủ tục không đầy đủ thì không thể mở chính là không thể mở!” fynnz.wordpress.com

Hải Chính Trung tức đến run rẩy, ngón tay chỉ vào Tống Châu Ngọc đang run rẩy, mắng nói, “Người dám sỉ nhục Thái Tổ hoàng đế!” Ngược lại đi cáo trạng với Minh Trạng, “Bệ hạ, thỉnh nghiệm trị tên tặc tử này.”

“Nếu Thái Tổ hoàng đế biết đám quân thủ thành ngu xuẩn như thế, trong triều lại có người lật ngược phải trái như Hải đại nhân thì chắc chắn sẽ dễ thiên lôi đánh chết người!” Tống Châu Ngọc nguyên rủa Hải Chính Trung đại nhân còn chưa tính, không chịu bỏ qua mà cứ tiếp tục mắng Hải Chính Trung, “Người thật không xứng với cái tên của mình, Hải Chính Trung Hải Chính Trung, người nên cải danh thành Giả Chính Trung đi thì hơn.”

Tuy rằng Tống Châu Ngọc rất nghèo, bất quá người này lại rất có nội tâm, ngay cả ngự thiện mà còn có thể cho vào bọc mang về, hơn nữa tuổi còn trẻ, thân thể khỏe mạnh, oang oang nói một trận, vậy mà mặt không đỏ, khí không ngừng.

Đáng thương cho Hải Chính Trung đại nhân, người này kỳ thật đã lớn tuổi, râu ria còn dài hơn cả Vương Duệ An, bị Tống Châu Ngọc làm ghen hờn, không thể thở nổi, cho đến khi hai mắt trắng dã, hôn mê bất tỉnh

Tống Châu Ngọc hoàn toàn thực hiện theo nguyên tắc Ngự sử, phần nộ trước chuyện bất bình, hấn tùy việc mà xét, nói một cách quyết liệt, thậm chí Hải Chính Trung còn mắng hấn là tặc tử. Hấn chỉ đưa ra hai câu, không ai ngờ là Hải Chính Trung liền lập tức hôn mê bất tỉnh.

Sau khi hôn mê bất tỉnh, Minh Trạng lệnh cho Ngự y tiến đến.

Ngự y châm cứu hai mũi, Hải Chính Trung đại nhân tỉnh lại, nhưng miệng mồm lại méo xệch, nói cũng nói không rõ.

Mọi người trong triều vừa nhìn liền biết, đây là bị trúng gió.

Tuổi quá lớn, bị Tống Châu Ngọc đả kích quá mức, dẫn đến trúng gió bị liệt nửa người.

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Tống Châu Ngọc, càng đổ thêm dầu vào lửa chính là Hải Chính Trung đại nhân không qua được mấy ngày thì đã buông tay từ trần, đi đời nhà ma.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Tống Châu Ngọc trở thành người nổi bật của đế đô.

Ngay cả dân chúng đế đô cũng biết có Ngự sử mắng chửi người rất lợi hại, có thể mắng người ta đến chết.

Lời này đương nhiên có chút khoa trương. Tuy rằng Ngự sử dựa vào miệng mồm để ăn cơm, nhưng người cũng phải biết kiềm chế một chút. Mắng người ta đến chết thì thật quá khắc nghiệt. May mà lúc trước Tống Châu Ngọc có chút mỹ danh, mọi người cũng chỉ bảo là hấn quá hà khắc mà thôi. Nếu đổi lại là Phương Thận Hành thì không biết sẽ có bao nhiêu lời khó nghe được tuôn ra.

Cứ như vậy, Vương Duệ An cũng ra hiệu cho Tống Châu Ngọc, khi đưa tang Hải đại nhân thì người nhớ đến đó phúng viếng một chút.

Tống Châu Ngọc đồng ý, trong khi Phương Thận Hành lại lên nói với Tống Châu Ngọc, “Người cẩn thận chút đi, đừng để người ta đánh ra khỏi nhà. Ta đã hỏi thăm, nhà của Hải đại nhân có năm nam ba nữ mười sáu tôn tử, nếu cùng tiến lên đánh người thì...” Cúi mắt nhìn vóc dáng gầy gò của Tống Châu Ngọc, Phương Thận Hành có chút lo lắng, “Không đánh chết người cũng lạ.”

Tống Châu Ngọc chậm rãi nói, “Ta cũng không phải cố ý, có ai ngờ Hải đại nhân lại không qua khỏi đâu. Một mạng người mà, ta đi phúng viếng là điều phải làm. Người ta muốn đánh thì ta sẽ chịu đựng, người ta muốn mắng thì ta sẽ lắng nghe.”

Phương Thận Hành thở dài, nói một cách nghĩa khí, “Khi nào đi thì người gọi ta.”

“Gọi người cũng vô dụng, người chạy còn không nhanh bằng ta nữa mà.”

Phương Thận Hành bị nghẹn họng. Đúng là cái miệng thối, đáng bị người ta đánh chết lắm.

Trong khi vụ án Lâm Vĩnh Thường và Lương Đông Sơ rốt cục có kết luận, Minh Trạh lệnh cho Lâm Vĩnh Thường mang theo bảo kiếm của Thái tổ quay về đế đô, về phần Lương Đông Sơ thì sẽ bàn sau, dù sao thì cũng chẳng có kết cục tốt gì đâu. Hiện tại Lâm Vĩnh Thường đã bảo vệ Hoài Dương bình an, dùng sự thật để chứng tỏ công lao lớn nhất là của mình.

Lâm Vĩnh Thường nhận được thánh chỉ, lập tức khởi hành từ Dương Châu.

Từ Tam ở trong nhà hỏi nữ nhi, “Có thật là họ Lâm làm mất bảo kiếm của Thái Tổ rồi hay không?”

Từ Doanh Ngọc do dự không nói, Từ Tam cảm thấy nặng nề, biến sắc, cả kinh nói, “Hắn thật sự làm mất!” Xong rồi xong rồi, Từ Tam nói một cách nghiêm trọng, “Về sau con tuyệt đối không được hỏi âm thư từ cho họ Lâm nữa, nghe chưa?”

“Bên cạnh Lâm đại nhân có thị vệ của Hoàng thượng, làm mất hay không thì Hoàng thượng nhất định biết rõ.” Từ Doanh Ngọc nói, Từ Doanh Ngọc từng chứng kiến công phu của thị vệ Giáp, chuyện của Lâm Vĩnh Thường không thể giấu diếm được thị vệ Giáp, bất quá cho đến hôm nay Hoàng thượng vẫn không hề nổi giận....

“Hãy, con suy nghĩ quá đơn giản rồi.” Từ Tam thở dài, “Hoàng thượng là người mưu trí khôn ngoan, ngay cả ta cũng phải đoán mấy lần thì mới đoán trúng, huống chi là ngư tiền thị vệ. Võ công cao thì có tác dụng gì.” Trong đấu tranh chính trị phải dựa vào đầu óc.

“Lâm đại nhân sắp đến đế đô, là hung hay là cát thì sẽ sớm biết thôi, phụ thân không cần lo lắng.” Ngược lại Từ Doanh Ngọc còn có tâm tư đi an ủi Từ Tam.

Đúng vậy, hiện tại khuê nữ vẫn chưa gả cho họ Lâm. Từ Tam an tâm, cứ ngồi yên làm ngư ông đắc lợi đi đã.

Kế hoạch ban đầu của Lâm Vĩnh Thường là vừa đến đế đô sẽ tiến cung diện thánh, ai ngờ lại gặp phải chuyện thị phi. Đoàn người của bọn họ đi qua phố Chu Tước, gặp phải hai người ôm đầu vất giò lên cổ mà chạy ở phía trước, đằng sau là một đám mặc tang y tay cầm gậy gõ đầu đánh kêu giết.

Một đám người như vậy va chạm vào ngựa của Lâm tổng đốc. Lâm Vĩnh Thường rất giỏi văn chương nhưng một chút võ công cũng không biết, ngựa cả kinh, suýt nữa đã lấy mạng Lâm tổng đốc. Nếu không phải thị vệ Giáp nhanh tay lẹ mắt chụp lấy Lâm đại nhân, một tay ôm thắt lưng của Lâm đại nhân, lập tức cứu người thoát khỏi con ngựa đang thất kinh, thì Lâm tổng đốc không đoán mệnh cũng lạ.

Khi Minh Trạh gặp được Lâm Vĩnh Thường, trên cổ của Lâm Vĩnh Thường vẫn còn lưu lại vết bầm tím do bị cổ áo siết chặt, Minh Trạh bị dọa nhảy dựng, còn tưởng rằng Lâm Vĩnh Thường thật sự làm mất bảo kiếm của Thái Tổ, không còn mặt mũi diện thánh nên tự sát nhưng bất thành.

Vừa hỏi nguyên do, ai dè là chuyện của Hải gia và Tống Châu Ngọc. Minh Trạh lười để ý đến, chỉ quan tâm hỏi chuyện bảo kiếm.

Lâm Vĩnh Thường là người tinh tế, hẳn đoán được có người muốn đánh cắp bảo kiếm của Thái Tổ, hiện tại cũng không phải bảo kiếm của Thái Tổ đã bị đánh mất, chẳng qua thân kiếm thì còn mà vỏ kiếm thì đã mất, xem như mất một nửa.

“Ban đầu thần định làm giả một thanh kiếm để dụ địch, bất quá bảo thạch và ngọc châu trên vỏ kiếm vô cùng quý hiếm, thật sự không thể phỏng tác. Bất đắc dĩ đành phải chia lìa thân kiếm và vỏ kiếm.” Lâm Vĩnh Thường lên nhìn thần sắc của Minh Trạh, có chút khó nói nhưng vẫn phải kiên trì nói, “Thần vô năng, chỉ giữ được một nửa.”

“Không sợ trộm cướp, chỉ sợ trộm muốn.” Minh Trạm thấy thanh bảo kiếm có một không hai lại nằm trong một vỏ kiếm đen tuyền đơn giản, có vẻ bình yên đến cực điểm. Đối với Lâm Vĩnh Thường, Minh Trạm hào phóng một hồi, “Mà thôi, bảo thạch ngọc châu tuy quý giá nhưng dù sao cũng chỉ là vật trang trí, kiếm vẫn còn là tốt rồi.”

Lâm Vĩnh Thường thở phào nhẹ nhõm.

Minh Trạm nói, “Nay Lương Đông Sơ bị tống vào ngục, tất nhiên phải phái một Tuần phủ khác. Vĩnh Thường, người có người nào thích hợp để chọn lựa hay không?”

Lâm Vĩnh Thường suy nghĩ một hồi rồi nói, “Tháng ba năm nay là thời hạn mãn nhiệm kỳ của các đại quan, bọn họ đều phải về để đô diện kiến bệ hạ, bệ hạ có thể chọn người đến làm Tuần phủ Hoài Dương. Kỳ thật nếu không phải Phạm Duy còn quá nhỏ thì hẳn rất thích hợp ở vị trí này.”

Minh Trạm cười ha ha, “Phạm Duy mới hai mươi, Tuần phủ là đại quan tam phẩm, nếu thăng cho hắn làm Tuần phủ Hoài Dương thì sẽ có người bảo trảm thiên vị.”

“Lần trước trảm phái Tưởng Văn An đến Hoài Dương, các người đã sớm là đồng liêu, hẳn thế nào?”

“Không đối gặt bệ hạ, thần lại nhìn trúng một người khác.” Lâm Vĩnh Thường đánh bạo xin người từ Minh Trạm.

“Là ai? Nói thử xem.”

“Ngự sử Phương Thận Hành.” Lâm Vĩnh Thường nói.

Minh Trạm có chút kinh ngạc, “Trẫm nghĩ rằng người sẽ thích bản tính của Tống Châu Ngọc hơn chứ.”

“Thần nghe nói Phương Thận Hành bởi vì tiến cử đạo sĩ cho bệ hạ mà quan hệ giao tế trong triều không được tốt, thanh danh cũng khá là tệ. Nhưng người này không nản lòng không khiếp sợ, có thể thấy là da mặt cũng thuộc dạng đệ nhất, có thể sử dụng.” Lâm Vĩnh Thường đã sớm nghe nói đến Phương Thận Hành, “Người có thanh danh không tốt sẽ muốn làm cho thanh danh của mình tốt hơn.”

“Hắn chỉ là ngũ phẩm Ngự sử, vừa mới trải qua một vụ án, nếu thăng tay cho làm Tuần phủ tam phẩm thì thật sự là một bước tiến quá may mắn. Thế này đi, nguyên Tri phủ Dương Châu sẽ thăng làm Tuần phủ Hoài Dương, Phạm Duy bổ khuyết vào vị trí Tri phủ Dương Châu. Về phần Phương Thận Hành, lúc trước vẫn chưa xử phạt, trẫm nhớ rõ huyện Bình An bị người Thát Đát cướp bóc, tổn thất rất lớn. Huyện lệnh huyện Bình An đã tuần tảo vì nước nhà, hãy để Phương Thận Hành bổ khuyết cho vị trí Huyện lệnh huyện Bình An. Người kè cận trông coi hắn một chút.” Minh Trạm cân nhắc, sau đó xoa huyệt thái dương rồi nói, “Trải qua chuyện Hải ngự sử, e rằng Tống Châu Ngọc khó tránh khỏi bị lên án, mà thôi, còn có huyện nào cần trùng tu sau chiến tranh hay không?”

“Huyện Thiện Dương gặp nạn cũng rất nặng, nay chưa có Huyện lệnh đến nhậm chức.”

“Ừm, để Tống Châu Ngọc đến huyện Thiện Dương đi.”

“Dạ.” Lâm Vĩnh Thường nhịn không được mà cười nói, “Tính tình nóng nảy lại liêm chính của Tống Châu Ngọc thật hiếm thấy, hơi có chút cứng đầu cứng cổ. Về phần Phương Thận Hành, nếu không phải gặp được bệ hạ thánh minh thì nhất định sẽ trở thành một vị nịnh thần hiếm thấy.”

Minh Trạm chỉ vào Lâm Vĩnh Thường rồi cười nói, “Người nghĩ giống hệt trẫm.”

Kỳ thật Lâm Vĩnh Thường xem trọng Phương Thận Hành hơn một chút.

Nổi danh rất đúng lúc.

Ban đầu Phương Thận Hành hoàn toàn vô danh ở quan trường, chính mình nghĩ ra tiếng tăm cho mình, khiêu khích sự chú ý của đế vương. Lại không ngờ vừa tung ra một chiêu thì thật sự là nổi danh, nhưng lại là bêu danh.

Phương Thận Hành không có chống lưng, nếu không phải khả năng chịu đựng hơn người thì e rằng sẽ không có ngày hôm nay.

Hải Chính Trung chính là thí dụ, chẳng phải là khả năng chịu đựng quá tệ hay sao, mới bị người ta đâm chọt vài câu thì liền giao ra cái mạng già của mình.

Minh Trạ nói chuyện với Lâm Vĩnh Thường một hồi lâu, thậm chí còn giữ Lâm Vĩnh Thường ở trong cung dùng một bữa ngự thiện.

Nguyễn Hồng Phi cũng ở đây.

Chẳng lẽ sư đồ hai người đều là những tay ngự trang cử khôi ư? Hoàn toàn tỏ ra là người xa lạ, một người hành lễ, “Bái kiến Đồ quốc chủ.”

Nguyễn Hồng Phi tỏ ra vô tội mà hỏi Minh Trạ, “Bệ hạ, vị này là....”

Minh Trạ dùng ánh mắt cố sức đâm chọt Nguyễn Hồng Phi, bĩu môi nói, “Đây là Tổng đốc Hoài Dương của trẫm, Lâm Vĩnh Thường, Lâm tổng đốc. Đây là lần đầu tiên Quốc chủ gặp hẳn đúng không, hôm nay trẫm giữ Vĩnh Thường ở lại dùng bữa, Quốc chủ ở hải ngoại, cũng phải nhìn thấy phong thái của Tổng đốc Hoài Dương nhà trẫm chứ, đúng không nào?”

Nguyễn Hồng Phi lộ ra vẻ mặt bưng bình đại ngộ, vội nói, “Lâm tổng đốc không cần đa lễ.”

Thất lự của Lâm Vĩnh Thường mỗi nhừ, đứng dậy rồi kính cẩn đứng bên cạnh, cảm giác bữa cơm này có lẽ chẳng ngon miệng lắm đâu.

Minh Trạ xưa nay đơn giản, hẳn và Nguyễn Hồng Phi hai người bình thường ăn không quá sáu món, nay có Lâm Vĩnh Thường, bèn cho thêm hai món, thành ra tám món hai canh, cộng thêm cơm thơm ngào ngạt.

Đương nhiên tiêu chuẩn của ngự thiện thì không cần phải bàn.

Lâm Vĩnh Thường từ xa về để đồ, ngựa bị kinh hoàng ở phố Chu Tước, sau đó phải trả lời trước mặt ngự tiền, tâm tư trầm trọng mấy tháng nay rốt cục nhẹ nhõm, hiện tại thật sự rất đối bụng.

Cũng may hẳn từng được giáo dục bởi dòng dõi thư hương, tuy rằng ăn rất nhanh nhưng động tác vẫn tao nhã. Minh Trạ để người ta vừa mới đưa cơm vào miệng thì liền hỏi, “Nay mùa xuân, tình hình canh tác ở Hoài Dương thế nào rồi?”

Lâm Vĩnh Thường chưa kịp nhai cơm thì lập tức phải nuốt xuống bụng, suýt nữa đã nghẹn chết, lập tức tạ lỗi, “Thần thất nghi.” Vội vàng nâng lên bát canh để húp hai ngụm cho thông cổ, sau đó mới nghiêm chỉnh trả lời vấn đề. fynnz.wordpress.com

Minh Trạ gật gù đầu, tiếp tục ăn cơm.

Nhất thời Minh Trạ lại hỏi, “Nếm thử hương vị canh gà của trẫm thấy thế nào? Nghe nói là người rất biết cách nấu canh, nam nhân biết nấu nướng mới là nam nhân tốt.”

“Đương nhiên vài chiêu quèn của thần không thể sánh bằng tài nghệ nấu canh của Ngự trù rồi.” Lâm Vĩnh Thường lại cười nói, “Nhớ lúc trước đến để đồ đi thi, lộ phí không đủ, thần phải bán canh gà để kiếm lộ phí.”

“Ngự đại nhân không giúp đỡ người hay sao?” Minh Trạ hỏi, lại lặng lẽ liếc mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi. Ngự đại nhân! Hừ! Ngự đại nhân!

Nguyễn Hồng Phi tự mình múc một bát canh gà cho Minh Trạ, xem như đền tội.

“Ngự đại nhân?” Lâm Vĩnh Thường rất kinh ngạc khi Minh Trạ biết được việc này, “Bệ hạ đang nói đến Thừa Ân Công Ngự đại nhân ư? Dạ, Ngự đại nhân thường đến sạp mì của thần để ăn mì. Trước kia còn có đám du côn lưu manh đến sạp mì của thần để thu phí bảo kê, nhưng từ khi có Ngự đại nhân đến đó, không những có nhiều người ghé đến sạp mì của thần vì thanh danh của Ngự đại nhân, mà cũng rất ít người đến gây rắc rối cho thần.”

“Thái độ làm người của Tử Mẫn thật sự không có gì để phàn nàn.” Minh Trạ nhớ lại, tuy nhà của Lâm Vĩnh Thường sa sút, nhưng tính ra thì lúc Ngụy Ninh làm thư đồng của Thế tử Thái tử, đương nhiên Ngụy Ninh có quen biết với Lâm Vĩnh Thường.

Minh Trạm cảm khái, nổi hứng làm thơ, thở dài, “Tương phùng liệu có nhận ra, phong trần đầy mặt, tóc sương pha màu.”

Một câu khiến Lâm Vĩnh Thường và Nguyễn Hồng Phi trầm mặc.

Sau khi Lâm Vĩnh Thường cáo lui, Minh Trạm thấy sắc mặt của Nguyễn Hồng Phi vẫn không tốt như trước, hần thúc vào người của Nguyễn Hồng Phi một cái rồi nhướn mày nói, “Quốc chủ giả trang thật là giống?”

Nguyễn Hồng Phi thấy Minh Trạm chớp mắt làm ra bộ dáng kỳ lạ, cảm thấy rất thích thú, bèn ôm lấy Minh Trạm vào lòng, khiêm tốn một cách không có thành ý, “Quá khen quá khen.”

161. Chương 161

Lâm Vĩnh Thường trở về nhà.

Ban đầu là một ngôi nhà nhỏ, sau khi có thêm Ngô Uyển và Phạm Trầm thị thì chỗ ở hơi chật chội một chút. Cũng may Ngô Uyển mua trạch viện bên cạnh và sau lưng, đập ra rồi xây lại, trang hoàng ổn thỏa, tiểu phu thê bọn họ ở trạch viện bên cạnh, như vậy cũng thuận tiện.

Khi Lâm Vĩnh Thường về đến nhà thì Trầm Chuyết Ngôn và Ngô Uyển đều đang bận việc bên ngoài, chủ tử trong nhà chỉ còn Phạm Trầm thị. Nhạc Thủy đã đem tất cả lễ vật có thể đem trên đầu ngón tay của Lâm Vĩnh Thường đưa vào nhà, cũng an bài ổn thỏa cho các thủ vệ.

Lúc trước cả nhà bị lưu đầy, kẻ thì chết, người thì ly tán, Lâm Vĩnh Thường trốn chạy giữa đường, nay cách biệt đã hai mươi mấy năm.

Nhìn thấy mặt mũi của Lâm Vĩnh Thường vẫn còn chút bóng dáng của năm xưa, Phạm Trầm thị cảm thán một tiếng, “Đã trở lại rồi ư?”

“Ừm.”

Lâm Vĩnh Thường và Phạm Trầm thị, thứ tử và đích mẫu, nếu bảo là hài lòng thì tuyệt đối không có khả năng. Phạm Trầm thị đối với mẫu thân của Lâm Vĩnh Thường chính là hận không thể ăn tươi nuốt sống ả tiểu hồ ly tinh kia, ghét nhau ghét cả tông chi, ấn tượng của bà ta đối với Lâm Vĩnh Thường chính là: tiểu hồ ly tinh sinh ra tiểu tử hồ ly.

Cũng như vậy, Lâm Vĩnh Thường cũng không có ký ức thoải mái đối với đích mẫu Phạm Trầm thị này. Nếu không thì khi Lâm Vĩnh Thường được quan to lộc hậu đã không thể không đi tìm Phạm Trầm thị. Thậm chí, hần sớm biết tin tức của Phạm Trầm thị nhưng vẫn không nhúc nhích. Có Trầm Chuyết Ngôn trong tay, Phạm Trầm thị cũng không thể uy hiếp hần.

Nhưng xa cách hai mươi mấy năm, nay gặp lại, Lâm Vĩnh Thường thấy bộ dạng đã già nua của Phạm Trầm thị, giống như gốm sứ xuất hiện những vết nứt, cho dù có chà lau rửa chữa thế nào thì cũng không thể khiến cho nó hồi phục về sáng bóng tạo nhả như ban đầu. Lâm Vĩnh Thường thật lòng cảm thấy những ân oán trước kia đã sớm tan theo mây khói. Hần mơ hồ nhớ lại thời điểm trùng phùng với đích tỷ ở Chiết Môn, gấn bó nương tựa vào nhau mà sống, nuôi nấng Trầm Chuyết ngôn, cho đến bây giờ gặp lại Phạm Trầm thị, Lâm Vĩnh Thường bỗng nhiên hoài niệm về gia tộc cũng không quá tốt đẹp nhưng lại có thể che gió che mưa cho hần.

Nhà của hần, người thân của hần....

Cổ họng của Lâm Vĩnh Thường trở nên nghẹn ngào, “Lão thái thái.”

Đôi môi của Phạm Trầm thị run rẩy, dường như mỗi một nếp nhăn đều hàm chứa bi thương, quay mặt đi, cố nén bi ai trong lòng, “Đừng làm ra bộ dạng yếu đuối giống nữ nhân như vậy, đúng là vô tích sự giống y phụ thân của ngươi.” Kỳ thật cuộc đời của Phạm Trầm thị từng tái giá hai lần, nhưng tình cảm của bà ta đối với Phạm gia vĩnh viễn là oán vô cùng mà hận cũng không hết, đôi mắt đỏ hoe, bắt đầu rơi lệ.

Phạm gia đã sớm không còn, hậu nhân duy nhất của Phạm gia cũng không thể mang họ Phạm.

Bữa cơm đoàn viên này xem như có hậu nhân mang huyết thống của Phạm gia, tuy rằng nhân khẩu không nhiều nhưng có thể có được ngày hôm nay cũng là ông trời đã phù hộ rồi.

Đây là lần đầu tiên Lâm Vĩnh Thường gặp Ngô Uyển, đối với thê tử của cháu mình, chỉ cần có thể chăm sóc tốt cho Trầm Chuyết Ngôn thì Lâm Vĩnh Thường đương nhiên sẽ không nhiều lời. Huống chi nhìn bộ dáng mỉm cười ngây ngô của Trầm Chuyết Ngôn thì Lâm Vĩnh Thường quả thật không cần phải hỏi cũng biết tình trạng hiện tại của Trầm Chuyết Ngôn như thế nào.

Dùng bữa xong, Lâm Vĩnh Thường vẫn ở phòng cũ của mình, sau khi rửa mặt chải đầu, Lâm Vĩnh Thường đang định nghỉ ngơi thì Trầm Chuyết Ngôn lại đây. fynnz.wordpress.com

“Cứu cứu.” Trầm Chuyết Ngôn hỏi một cách lo lắng, “Chuyện bảo kiếm của Thái Tổ không sao chứ ạ?”

“Thật sự là ngốc. Nếu có chuyện thì ta còn có thể trở về nhà hay sao?” Lâm Vĩnh Thường nằm trên nhuyển tháp cho khô tóc, từ khi có tin Hoàng thượng triệu hồi hần về đế đô thì Ngô Uyển liền phái người dọn dẹp quét tước phòng của hần, dùng chậu than sưởi ấm cả gian phòng, ngay cả đệm chăn và rèm che đều đã thay mới, rất thoải mái. Ngay cả Lâm Vĩnh Thường cũng phải âm thầm cảm thán, nhà này có nữ nhân hoàn toàn khác với lúc không có nữ nhân.

Tính tình của Trầm Chuyết Ngôn rất tốt, hần chỉ cười cười, “Chẳng phải là ta lo lắng cho cứu cứu hay sao?”

Lâm Vĩnh Thường biết tấm lòng của cháu mình, sờ sờ đầu của Trầm Chuyết Ngôn rồi cười hỏi hần, “Tấm biển trong viện của lão thái thái là ai viết vậy, chắc chắn, chữ viết thể kia không phải là của bò bình thường đâu.”

Trầm Chuyết Ngôn vội vàng bịt miệng cứu cứu, nhỏ giọng nói, “Cứu cứu, đó là Hoàng thượng ban phúc tự cho ta đó. Ngự bút nguyên bản thì ta đã cất giữ rồi, sau đó thỉnh thợ mộc tốt nhất đế đô đến khắc thành tấm biển rồi treo trong viện của ngoại tổ mẫu.”

“Người khản trương làm cái gì.” Lâm Vĩnh Thường mở tay của Trầm Chuyết Ngôn ra, tùy tiện lật một trang sách, chứng mắt với thái độ đột ngột cả kinh của Trầm Chuyết Ngôn, “Chữ của Hoàng thượng nổi danh là như của bò, ai mà chẳng biết cơ chứ.”

Trầm Chuyết Ngôn vô cùng cẩn thận mà đáp lại, “Nhưng cũng không thể nói ra như vậy. Hoàng thượng rất sĩ diện, để Hoàng thượng nghe được thì e rằng Hoàng thượng sẽ mất hứng.”

Lâm Vĩnh Thường không thảo luận nhiều về chữ viết của Minh Trạm, theo Lâm Vĩnh Thường cảm thấy thì chẳng hơn của bò là bao. Bởi vì thân phận của Minh Trạm, mà bề hạ cũng không phải nhà thư pháp, không cần phải có chữ viết rồng bay phượng múa. Lâm Vĩnh Thường hỏi Trầm Chuyết Ngôn, “Không phải Hoàng thượng đem của hồi môn của mẫu thân người cho người hay sao? Vì sao vẫn ở nơi này? Lúc trước của hồi môn của mẫu thân người có vài tòa nhà đấy.” Khi tỷ tỷ thành thân, Lâm Vĩnh Thường chừng mười tuổi, thỉnh thoảng nghe mẫu thân ngậm ghen tị lải nhải vài lần về của hồi môn của tỷ tỷ hoành tráng cỡ nào. Trong lòng của mẫu thân, thứ nhất là ghen tị, thứ hai là lo lắng, nếu sản nghiệp đều làm của hồi môn cho đại tiểu thư đến Vĩnh Khang Công phủ thì phần sản nghiệp mà Lâm Vĩnh Thường kế thừa đương nhiên không còn nhiều.

Không ngờ sự hẹp hòi nhỏ nhen của những người trong nhà lại thật sự nhỏ bé và nực cười khi đứng trước mặt hoàng quyền, cuối cùng Phạm gia chỉ có thể lưu lại của hồi môn của mẫu thân Trầm Chuyết Ngôn.

Trầm Chuyết Ngôn nói, “Cứu cứu, ta đã làm từ thiện rồi.” Chuyện này lúc trước hần cũng không nói với Lâm Vĩnh Thường, sợ Lâm Vĩnh Thường không đồng ý.

Lâm Vĩnh Thường trừng to mắt, “Người điên rồi hay sao? Vô duyên vô cớ đi quyền góp từ thiện làm chi? Cho Thiện Nhân Đường ư?”

“Không phải, là cho triều đình.” Trầm Chuyết Ngôn nói, “Người Thát Đát mới vừa rời khỏi, ta thấy quốc khố gặp khó khăn, vì vậy mới quyền góp cho triều đình. Cứu cứu, chữ Phúc kia chính là do ta làm từ thiện nên Hoàng thượng mới ban cho đấy.”

Lâm Vĩnh Thường thật hận không thể tát chết Trần Chuyết Ngôn ngay tại chỗ, thấp giọng mắng hắn, “Đầu óc của người có bệnh hay sao? Tiên phong đi quyền góp từ thiện để làm gì, có làm cũng phải làm âm thầm, lúc ấy người đi quyền góp chẳng phải là ép bá quan trong triều cũng phải quyền góp theo hay sao? Người chê kẻ thù của mình quá ít ư?”

Trần Chuyết Ngôn là có lòng hảo tâm, lại bị Lâm Vĩnh Thường mắng cho thối đầu, than thở nói, “Chẳng phải là ta vì cữu cữu hay sao?” Liên nói ra lo lắng của mình đối với Lâm Vĩnh Thường.

Trong lòng của Lâm Vĩnh Thường cảm thán, mặt ngoài vẫn không thừa nhận ân tình của Trần Chuyết Ngôn, “Người không cần bận tâm vợ vãn, ta tự lo được.”

“Cữu cữu, khi nào thì cữu cữu và Từ tiểu thư thành thân?” Trần Chuyết Ngôn đến đây là để hỏi chuyện này, cũng không phải đến đây để nghe Lâm Vĩnh Thường mắng chửi.

“Người không cần bận tâm vợ vãn, ta tự lo được.”

“Tự lo tự lo, đã từng tuổi này, nếu cữu cữu tự lo được thì làm gì đến phiên người cháu như ta phải bận tâm thay cữu cữu?”

Lâm Vĩnh Thường nhin không được mà cười, “Ha ha, hơn nửa năm không gặp, người càng ngày càng có bản lĩnh nha, còn dám già mồm nữa. Ta đã nói rồi mà, người không đỗ tiến sĩ thì trong nhà không đến phiên người nói chuyện. Cút đi, đừng làm phiền ta nữa.”

Mông của Trần Chuyết Ngôn rất nặng, hắn không chịu cút, trái lại còn nói với Lâm Vĩnh Thường, “Cữu cữu nên nắm chặt cơ hội một chút, ta nghe nói Từ tướng nhìn trúng Tổng đại nhân cho Từ tiểu thư rồi đấy, muốn kết thân với Tổng đại nhân nữa kìa!”

“Tổng đại nhân nào? Tổng Tường hả?” Lâm Vĩnh Thường lắc đầu không tin, “Tổng Tường vốn là thương nhân, nay làm việc cho Hoàng thượng, hắn làm sao có thể sánh bằng ta?” Với ánh mắt của Từ Tam thì tuyệt đối không thể coi trọng Tổng Tường.

“Cái gì mà Tổng Tường.” Trần Chuyết Ngôn bắn tiếng đe dọa, “Là tân nhậm tướng quân Đại Đồng Tổng Điều, Tổng đại nhân. Cữu cữu, ngài chưa gặp Tổng đại nhân nên không biết tướng mạo của Tổng đại nhân thế nào đâu, vừa ra khỏi cửa, đi trên phố một chút thì đã có cô nương người ta nhìn đến ngáy ngốc, đâm đầu vào thân cây nữa đấy. Hơn nữa Tổng đại nhân người ta là Võ trạng nguyên năm ngoái, thế mà chỉ mới hơn nửa năm đã thăng chức làm tướng quân Đại Đồng, tuy là tạm thời nhưng nếu Tổng đại nhân lập thêm công lao thì tức khắc sẽ trở thành chính thức.”

Không cần Trần Chuyết Ngôn tiếp tục dong dài, lý lịch của Tổng Điều đã hiện lên trong đầu Lâm Vĩnh Thường. Nếu Từ Tam coi trọng Tổng Điều thì đúng là hắn đã gặp phải kinh địch.

Lâm Vĩnh Thường trầm mặc.

.....

Lâm Vĩnh Thường là người có kế hoạch.

Từ khi hắn nhận được thánh chỉ trở về để đô thì hắn đã có tính toán, nếu muốn thành thân với Từ tiểu thư người ta thì đương nhiên phải tỏ ra thành ý.

Lúc trước Lâm Vĩnh Thường thật sự không có ý muốn kết hôn.

Cũng không phải bởi vì không có khát vọng, mà bởi vì hắn đã trải qua những ngày tháng nô dịch lưu đày. Thân thể của hắn một khi bị vạch trần thì gặp bất trắc không chỉ một mình hắn. Hắn thành thân sinh con để cái, đến lúc đó thê tử và con cái của hắn nhất định cũng sẽ gặp bất trắc.

Hắn không sợ sống cuộc sống nô dịch, nhưng hắn sợ thê tử và con cái của mình phải trải qua cuộc sống đau khổ ti tiện của những người nô dịch.

Vì vậy cho dù người ngoài bàn tán đồn đãi thế nào, sau khi một bước lên mây ở quan trường, có bao nhiêu người hỏi thăm nhưng Lâm Vĩnh Thường chỉ bày ra bộ mặt hòa thượng, khéo léo từ chối, mãi cho đến năm ngoái, khi Từ Doanh Ngọc tiến vào ở phủ Tổng đốc.

Lâm Vĩnh Thường cũng chỉ là một nam nhân bình thường mà thôi.

Tướng mạo của Từ Doanh Ngọc không tệ, xuất thân từ phủ của Tướng quốc, mặc dù đã xuất giá một lần. Nhưng một nữ nhân thông minh trí tuệ như vậy lại có ý với Lâm Vĩnh Thường, Lâm Vĩnh Thường vừa lui bước vừa kiên định bảo trì khoảng cách giữa mình và Từ Doanh Ngọc. Bất quá trong lúc lui bước, tận đáy lòng của Lâm Vĩnh Thường cũng đang âm thầm vui sướng. Có thể được một nữ nhân như Từ Doanh Ngọc ái mộ chính mình, cho dù là từ nội tâm hay từ tự tôn của một người nam nhân thì đều mang đến cho Lâm Vĩnh Thường một loại cảm giác thỏa mãn khó có thể bỏ qua.

Hắn thích nữ nhân này, cũng giống như sự ái mộ mà Từ Doanh Ngọc dành cho hắn.

Bằng không, khi xử lý Từ gia Hoài Dương, hắn cũng không cần phải do dự như vậy.

Trong ngày đại điển đăng cơ của Hoàng thượng, Lâm Vĩnh Thường may mắn nhìn thấy dung mạo của Quốc chủ Đỗ Nhược quốc, trong nháy mắt hắn cơ hồ tưởng rằng mình đã nhìn lầm.

Sau khi được Hoàng thượng trọng dụng, dường như đã khiến Lâm Vĩnh Thường thấy được một chút hy vọng xa vời.

Loại hy vọng này không chỉ đến từ thân phận của Đỗ quốc chủ mà đến từ chính xuất thân của Minh Trạm. Khác với Phượng Cảnh Kiền chán ghét dòng dõi bên phía Lệ thái tử, mẫu thân của Minh Trạm là Vệ thái hậu, có quan hệ rất thân cận với mẫu thân của Lệ thái tử là Phương hoàng hậu.

Huống chi hiện tại Hoàng thượng đã biết xuất thân của hắn, nhưng vẫn trọng dụng hắn như cũ.

Thái độ của Minh Trạm làm cho Lâm Vĩnh Thường cảm thấy Minh Trạm không chỉ khoan dung cho Phạm gia, mà đây cũng là một cách tỏ thái độ.

Oan khuất của gia tộc đã có manh mối, đồng thời Lâm Vĩnh Thường gặp được tình yêu, lúc này làm sao hắn có thể nguyện ý buông tha cho Từ Doanh Ngọc?

Nghe Trần Chuyết Ngôn bảo rằng Từ tướng coi trọng Tống Diêu, ngày hôm sau Lâm Vĩnh Thường bèn phái người đưa thiệp báo tin đến Từ gia. Hắn đã trở về đế đô, Từ gia là dòng dõi danh giá, nếu hắn muốn thành thân với tiểu thư nhà người ta thì đương nhiên phải hào phóng dâng môn trăm viếng, theo lễ mà làm, chứ không thể thực hiện mấy màn gặp gỡ lén lút trong hoa viên của các công tử tiểu thư như trong ca kịch.

Với sự tự tin của Lâm Vĩnh Thường, hắn thẳng thắn từ chối lời đề nghị của quân sư quạt mo Trần Chuyết Ngôn: Trần Chuyết Ngôn đề nghị để lão bà Ngô Uyển của hắn lặn lẽ hẹn Từ Doanh Ngọc ra ngoài, cùng Lâm Vĩnh Thường gặp mặt. Chủ ý thoắt nát này khiến Lâm Vĩnh Thường không ngừng phì cười.

Từ Tam căn bản không chịu nhận thiệp báo tin của Lâm Vĩnh Thường, tự xưng là trong vòng hai tháng cũng không tiếp đãi Lâm Vĩnh Thường, bảo hắn cứ tùy ý đi.

Vì thế cùng ngày buổi chiều Lâm Vĩnh Thường liền tự mình dâng môn viếng thăm.

Đường đường là nhất phẩm Tống đốc, Từ gia thật không có can đảm để Lâm tổng đốc đứng ở ngoài chờ. Huống hồ Lâm Vĩnh Thường chọn rất đúng thời điểm, Từ Tam là đại quan, rất có trách nhiệm với gia đình, luôn về nhà đúng giờ giấc.

Từ Tam đành phải phái người mời Lâm tổng đốc vào phủ.

Lâm tổng đốc nho nhã lễ phép, bái kiến Từ Tam. Từ Tam căn bản không để mình bị đẩy vòng vòng, vung tay áo, hắn lạnh giọng nói, “Lâm tổng đốc là nhất phẩm đại quan, không cần phải hành lễ với bản quan.”

“Từ tướng là trưởng bối, hạ quan là vãn bối, đương nhiên phải hành lễ.” Thái độ của Lâm Vĩnh Thường rất tốt, hoàn toàn mặc kệ Từ Tam lãnh đạm như thế nào, hắn vẫn tỏ ra tao nhã hữu lễ, nhắc lại chuyện lúc trước, “Trước đây Triệu Thanh Di làm ô danh của hạ quan, đều dựa vào Từ tướng bênh vực vãn bối. Hạ quan tuy ở tận Hoài Dương, nhưng khi biết được Từ tướng yêu quý hạ quan thì thật sự cảm kích khó tả.”

Nhắc đến đây càng khiến Từ Tam thêm phần tức giận, trong lời nói mang theo thịnh nộ, “Đó là vì mắt ta bị mù, người không cần cảm tạ ta, cũng không cần nhận ân tình của ta.”

Lâm tổng đốc cảm thán một tiếng, khẩn thiết nói, “Hạ quan biết Từ tướng giận hạ quan vì đã ra tay với Từ gia Hoài Dương, lúc ấy thật sự là bất đắc dĩ. Huống chi bên trong có rất nhiều nội tình, Doanh Ngọc là nữ nhi, sợ nàng lo lắng cho nên hạ quan không tiện nhiều lời với nàng. Bất quá, Từ tướng ở Nội các, như vậy lại càng vô phương.”

Tiểu tử, lời này hù dọa ai vậy? Từ Tam không hề cảm kích, “Đã là cơ mật thì Lâm tổng đốc càng không cần phải nhiều lời với ta.” Căn bản không chịu nhường nhịn Lâm Vĩnh Thường.

Lâm Vĩnh Thường nói thẳng, “Có rất nhiều chuyện phải đến Hoài Dương thì hạ quan mới biết. Tướng gia, chắc ngài cũng biết, tuy phòng tuyến Tây Bắc không thể khẳng định là kiên cố, nhưng chỉ trong một đêm Đại Đồng thất thủ, Dương Vũ Đồng ở trong quân mười mấy năm, phản quốc phản quân nhất định không phải là chuyện xảy ra trong tức thì.”

“Nếu là người Thát Đát thì Đại Phụng của chúng ta và bọn họ mấy đời đối địch, e rằng bọn họ cũng không có bản lĩnh mua chuộc Dương Vũ Đồng để hấn giết tướng quân Đại Đồng, sau đó là dẫn người Thát Đát xâm lấn để đồ?” Lâm Vĩnh Thường hỏi.

Chết sống gì thì Lâm Vĩnh Thường vẫn phải nói, Từ Tam cũng không thể bịt lỗ tai, đương nhiên chỉ có thể lắng nghe. Chẳng qua đang nghe đến điểm mấu chốt thì ai ngờ Lâm Vĩnh Thường liền dừng lại, chỉ nhìn vào mắt của Từ Tam, Từ Tam vẫn có vài phần không muốn gặp Lâm Vĩnh Thường, cho nên cũng không lên tiếng. Lâm Vĩnh Thường làm sao có thể vòng vo với nhạc phụ đại nhân, bèn nói thẳng, “Còn nữa, bốn bộ lạc Thát Đát liên thủ tiến vào cửa ải Đại Đồng, trong đó có hai bộ lạc tiến thẳng đến để đồ, còn hai bộ lạc kia thì Nam hạ, thẳng tiến Hoài Dương Chiết Mân. Nếu để hạ quan nói thì tuy rằng Chiết Giang giàu có trù phú, nhưng dù sao đường xá xa xôi. Còn nữa, Sơn Đông Hồ Quảng cũng là nơi phồn hoa. Khi ấy hạ quan luôn nghĩ, sợ dĩ bọn họ một đường Nam hạ Hoài Dương Chiết Mân đơn giản là vì một nguyên do, những nơi này giáp biển, Hàng Châu Dương Châu lại nổi danh là sầm uất phồn thịnh. Quả nhiên người Thát Đát đến Hoài Dương, đám hải tặc cũng liền thủ lên đất liền, cướp bóc các thành trấn, bao vây thành Phúc Châu ròng rã một tháng trời. Thời điểm mà hải tặc lên đất liền hội ngộ quân Thát Đát rất trùng khớp. Những chuyện này, nếu bảo rằng không có ai bày mưu tính kế thì hạ quan không thể tin tưởng.”

“Sợ dĩ hạ quan biết được một ít nội tình là vì hạ quan nhìn thấy một người mà trước đây hạ quan có quen biết.” Lâm Vĩnh Thường nói, “Từ tướng xuất thân tam Nguyên ở thời Nhân Tông hoàng đế, đương nhiên cũng biết lúc trước Thuận Vương có một nhi tử được nuôi lớn trong cung, sau đó làm thư đồng của thế tử tại Đông cung. Tiếp theo, Thái thượng hoàng đăng cơ, nhi tử của Thuận Vương dọn ra khỏi cung, bị giáng tước vị xuống thành Thuận Quận Vương.”

“Thuận Quận Vương Phụng Cảnh Minh chưa chết, hấn ra ngoài hải ngoại, liên thủ với đám hải tặc, mua chuộc Dương Vũ Đồng, cấu kết với người Thát Đát, ý đồ lật đổ giang sơn.” Lâm Vĩnh Thường trầm giọng nói tiếp, “Lúc trước vì chuyện bán lương thực của Từ gia ở Hoài Dương mà Phụng Cảnh Minh đã dụ dỗ hai huynh đệ Bình Trung, nếu không phải bệ hạ thánh minh thì hậu quả thật khó mà tưởng tượng. Nay tuy rằng âm mưu của Phụng Cảnh Minh chưa đạt được, bất quá hiện tại đám hải tặc trên biển đã bị hấn khống chế, trốn ở ngoài hải ngoại, khi nào ngóc đầu trở lại thì thật khó biết trước. Nếu bảo rằng Từ gia Hoài Dương không có liên quan với Phụng Cảnh Minh thì Từ tướng có tin hay không?”

“Nay Hoàng thượng không muốn thừa nhận thân phận của Phụng Cảnh Minh, đó là vì không muốn lật lại nợ cũ với Lệ thái tử, dù sao chuyện này cũng đã trôi qua từ lâu. Nếu lật lại nợ cũ thời Nhân Tông hoàng đế thì trong triều nhất định sẽ bị thanh trừng sạch sẽ.” Lâm Vĩnh Thường nghiêm mặt nói, “Từ gia Hoài Dương do hạ quan xử lý cũng đã nằm trong chừng mực. Nhất là Doanh Ngọc đã có công tương trợ rất lớn trong thời gian thủ thành, Từ tướng ở để đồ lại được Hoàng thượng trọng dụng, nhân cơ hội này diệt trừ Từ gia Hoài Dương, lại có thể bảo vệ được bên nhánh của Từ tướng. Cái này gọi là, bị ong chui vào người thì cỡi y phục, bị rắn cắn vào tay thì chặt đứt tay! Nếu cố gắng giữ lại sẽ khiến Từ gia Hoài Dương càng ngày càng lớn mạnh, tương lai hiểm họa khó lường. Dù sao thì Từ tướng cũng xuất thân từ Từ gia Hoài Dương, ở trong tay hạ quan thì hạ quan có thể điều tra được chứng cứ, vì vậy chuyện này đã làm rất đúng mực. Nếu giữ bọn họ đến khi chiến tranh kết thúc, đưa đến để đồ, tam tư cùng hội thãm thì khó tránh khỏi việc có người vốn bất mãn với Từ tướng sẽ âm thầm giở trò. Còn nữa, tội của Từ gia Hoài Dương không chỉ đơn giản là như thế, cho dù là Từ tướng thì e rằng ngài cũng cảm thấy có nhiều chuyện rất khó xử.”

Nghe xong rất nhiều nội tình, hơn nữa với miệng lưỡi khéo léo của Lâm Vĩnh Thường, Từ Tam xưa nay lại

không có cảm tình với gia tộc, vì vậy cơn tức đối với Lâm Vĩnh Thường rốt cục được giảm bớt đôi chút. Kỳ thật Lâm Vĩnh Thường có nói đúng một câu, Từ gia Hoài Dương rơi vào tay Lâm Vĩnh Thường thì tốt hơn nhiều nếu rơi vào tay tam tư. Dù sao họ Lâm này đang có ý với khuê nữ nhà hắc, cho dù làm thế nào thì cũng sẽ nghĩ đến vài phần tình cảm. fynnz.wordpress.com

Nghĩ như vậy, Từ tướng cảm thấy lúc trước nói giúp Lâm Vĩnh Thường khi Lâm Vĩnh Thường bị Triệu Thanh Di cáo trạng cũng không quá uổng phí sức lực.

Trong lòng của Từ Tam dao động hơn rất nhiều, mặt ngoài vẫn không hề thay đổi, ngược lại hỏi, “Theo như người nói, người tiêu diệt Từ gia Hoài Dương thì ta còn phải cảm tạ người nữa ư?”

“Nào dám nào dám.” Lâm Vĩnh Thường khiêm tốn nói, “Hậu sinh văn bối, lúc trước bá phụ trân trọng văn bối, văn bối còn chưa thể báo đáp bá phụ, nào dám để bá phụ cảm tạ. Đây là chuyện mà văn bối phải làm.” Sau khi nói một hồi, Lâm Vĩnh Thường tự động đem quan hệ của mình với Từ Tam từ hạ quan và Từ tướng thăng cấp thành văn bối và bá phụ, cũng không thể không bội phục miệng lưỡi và thủ đoạn của người này.

Từ Tam lớn hơn Lâm Vĩnh Thường mười tuổi, nghe Lâm Vĩnh Thường gọi một tiếng bá phụ thì cũng cảm thấy dễ chịu, nhưng vẫn phải giữ vững dáng vẻ của mình, khoát tay nói, “Đừng thân thiện như thế, chuyện Từ gia Hoài Dương đã là chuyện quá khứ, ta cũng không phải người không rõ lý lẽ. Còn những chuyện khác thì người không cần nhắc lại.”

“Dạ dạ dạ.” Lâm Vĩnh Thường liền mồm đáp lời, hỏi ngược lại, “Văn bối nghe nói bá phụ đang lựa chọn hôn phu cho Doanh Ngọc muội muội, còn nghe nói bá phụ đã nhìn trúng Tống Diêu Tống tướng quân.”

“Tin tức của người thật nhạy bén.” Từ Tam châm chọc một câu. Đừng bảo cái tên tiểu tử chết tiệt này đang theo dõi nữ nhi nhà hắc nhá. Đương nhiên hắc sẽ không nói cho Lâm Vĩnh Thường biết rằng nữ nhi nhà hắc thật sự không thích Tống Diêu, để tránh cho tên họ Lâm này tự phụ quá độ.

Lâm Vĩnh Thường tỏ ra mặt dày mà mỉm cười, “Tuy rằng hiện tại đang trong hiếu kỳ, bắt quá Doanh Ngọc muội muội không còn nhỏ, bá phụ tính toán vì muội muội, cũng đã chứng tỏ tấm lòng từ phụ. Ta quan tâm lo lắng cho muội muội như chính bản thân mình, cũng đã giúp bá phụ hỏi thăm về chuyện của Tống tướng quân, cảm thấy có một chút lo lắng. Việc này e rằng bá phụ không biết quá rõ.”

Họ Lâm này định nói xấu gì Tống Diêu đây. Từ Tam nhướng mắt nhìn Lâm Vĩnh Thường, Lâm Vĩnh Thường mỉm cười, “Tống Diêu tướng quân không như văn bối, xuất thân có trở ngại. Nay lại là một thiếu niên anh tài, cấp bậc cao, hưởng chi Tống tướng quân có dung mạo tựa như Phan An Tống Ngọc, lại có sự hào hùng của Quan Quân Hầu, hiện tại ở đế đô, phàm là gia đình có nữ nhi đến tuổi đều hy vọng có thể gả nữ nhi cho Tống tướng quân. Nghe nói ngay cả Hoàng thượng cũng muốn ban hôn, bắt quá Tống tướng quân từ chối. Không biết bá phụ có biết vì có gì mà Tống tướng quân lại làm như thế hay không?”

Không đợi Từ Tam lên tiếng thì Lâm Vĩnh Thường đã nói tiếp, “Theo lý thì Tống tướng quân năm nay mới mười tám, đây là tuổi tốt nhất để thành thân, mà nay tuy hắc là tướng quân thủ thành Đại Đồng nhưng chỉ là tạm thời thay thế. Nay trong quân Đại Đồng có ba vạn quân Đại Đồng và hai vạn quân do Tống tướng quân dẫn theo từ Thiểm Cam, là tướng sĩ dưới trướng của Bình Dương Hầu. Khi được Hoàng thượng đặc biệt đề bạt làm tướng quân thủ thành Đại Đồng, Tống tướng quân chỉ là tam phẩm tiên phong, nhân mã của hắc sẽ không vượt quá năm ngàn người. Nay Tống tướng quân chỉ là thiếu niên, cho dù có võ nghệ tuyệt thế như thế nào, muốn trấn áp đám tinh binh hãn tướng dưới trướng cũng không phải chuyện dễ.”

“Bá phụ, ngài suy nghĩ một chút, cho dù dũng mãnh như Quan Quân Hầu thời Hán Võ, đó là vì hắc có cữu cữu làm Đại tướng quân, có dì là Đông cung hoàng hậu, có Đông cung thái tử làm biểu đệ. Nhưng Tống tướng quân ngoại trừ được Hoàng thượng coi trọng thì chỉ có hai bàn tay trắng.” Lâm Vĩnh Thường chậm rãi nói, trên người khoác áo lông chồn màu đen, phong thái hơn người, “Hoàng thượng coi trọng hắc, đặc biệt đề bạt. Nhưng có thể làm ổn chức tướng quân Đại Đồng này hay không thì còn phải xem bản lĩnh của Tống tướng quân. Lúc này nếu có nhạc gia có quyền có thế thì có thể xem là một sự trợ giúp rất lớn đối với Tống tướng quân.”

“Như vậy vì có gì Tống tướng quân vẫn không chịu đề cập đến chuyện hôn sự?” Lâm Vĩnh Thường lấy lòng Từ Tam, “Không đối gạt bá phụ, văn bối chưa gặp qua các tiểu thư thiên kim nhà khác, nhưng văn bối biết

rõ Doanh Ngọc muội muội. Luận về xuất thân và nhân phẩm thì cho dù muội muội lớn hơn Tổng tướng quân vài tuổi, nhưng bá phụ lại là Đế sư, như thế đã đủ cho muội muội xứng với Tổng Diêu.”

“Vì chuyện này liên quan đến cả đời của muội muội, văn bối cố ý phái người đi hỏi thăm thì mới tra ra một chút manh mối rất ít.” Lâm Vĩnh Thường dè dặt giọng nói, ra vẻ thần bí, “Không đối gạt bá phụ, không chỉ Tổng tướng quân chưa thành thân. Ngay cả Võ bảng nhân năm ngoái, nay là mưu sĩ dưới trướng Tổng tướng quân là Triệu Lệnh Nghiêm cũng đã qua tuổi thiếu niên mà vẫn chưa thành thân. Nghe nói hai người này còn ngủ chung giường nữa đấy.”

Nhìn thấy Từ Tam biến sắc, Lâm Vĩnh Thường vội vàng tỏ ra lo lắng, thêm dầu vào lửa mà nói, “Sự việc liên quan đến cả đời của muội muội, bá phụ xưa nay yêu thương muội muội như ái nữ, thỉnh bá phụ hãy cân nhắc.”

“Chuyện này không cần người bận tâm.” Dù sao thì Từ Tam cũng không ngờ Lâm Vĩnh Thường chỉ đang hồ ngôn loạn ngữ, bêu xấu thanh danh của tiểu Tổng tướng quân người ta. Từ Tam chỉ cảm thấy thật vất vả mới tìm được một người thích hợp, ai ngờ lại đoạn tụ, thật là xúi quẩy mà!

Lâm Vĩnh Thường đã tính trước, Từ Tam là Tướng quốc, cũng không phải những nữ nhân lắm chuyện, miệng mồm không nghiêng, đi rêu rao khắp nơi. Ngược lại, có thể làm đến vị trí hiện tại của Từ Tam thì kín miệng là chuyện tất yếu. Nếu Từ Tam đã bỏ đi chủ ý đối với Tổng Diêu, như vậy Từ Tam nhất định sẽ không tiết lộ việc Tổng Diêu đoạn tụ ra ngoài. Cho dù là Lâm Vĩnh Thường bịa đặt thì chỉ cần Từ Tam không nói, Lâm Vĩnh Thường hẳn không nói, như vậy còn có ai biết được?

Đương nhiên làm như vậy cũng không thật sự đắc tội đến tiểu Tổng tướng quân.

Lâm Vĩnh Thường tỏ ra tràn đầy chính nhân quân tử, khuyên Từ Tam, “Văn bối biết bá phụ không coi trọng văn bối, chẳng qua làm phụ mẫu thì chẳng phải luôn mong muốn nữ nhi hạnh phúc suôn sẻ hay sao? Nếu bá phụ chọn được người nào tốt hơn văn bối, mà muội muội cũng ưng ý, tuy rằng tâm can của văn bối sẽ đau như dao cắt, nhưng cũng hy vọng có thể giúp người hoàn thành ước nguyện.” Ánh mắt lướt nhìn sắc mặt của Từ Tam, Lâm Vĩnh Thường nhân cơ hội tự đề cử chính mình, “Chẳng qua nếu bá phụ thấy văn bối có đủ khả năng thì không biết bá phụ có thể cho văn bối một cơ hội hay không?”

Từ Tam nhìn Lâm Vĩnh Thường một lúc thật lâu, quả là có chút do dự.

Tuy rằng Lâm Vĩnh Thường lớn tuổi, nhưng lại là người được lựa chọn rất hiếm thấy. Mặc dù lúc trước xảy ra chuyện Từ gia Hoài Dương, nhưng nay Lâm Vĩnh Thường đã đến đây giải thích, tâm tư của Từ Tam cũng có chút dao động, sau khi cân nhắc trong chốc lát thì cuối cùng vẫn thờ dài như trước, “Không được, người không được.”

Lâm Vĩnh Thường cũng không nổi giận, thậm chí sắc mặt cũng không hề có một chút thay đổi. Hắn dám đến đại môn Từ gia, đương nhiên đã chuẩn bị vẹn toàn, hỏi một cách kính cẩn, “Dù sao cũng phải có nguyên do, bá phụ thấy văn bối có điểm nào không xứng với Doanh Ngọc muội muội? Nếu văn bối có điểm nào không hợp ý bá phụ thì bá phụ hãy nể tình văn bối thật lòng mà thỉnh bá phụ chỉ điểm văn bối vài điều.”

Tuy rằng Lâm Vĩnh Thường làm nữ tử thì không quá hợp ý, bất quá Từ Tam cũng không muốn trở mặt với hắn, dù sao thì Lâm Vĩnh Thường rất có bản lĩnh, lại tiền đồ vô lượng. Từ Tam khoát tay, chỉ vào ghế dựa, thỉnh Lâm Vĩnh Thường ngồi xuống.

Từ khi Lâm Vĩnh Thường vào nhà vẫn chưa được ngồi, nào là giải thích, nào là bịa chuyện, lại phải xem sắc mặt của nhạc phụ đại nhân, thật sự là hai chân đã tê rần. Mông vừa đặt xuống ghế thì liền nghe Từ Tam nói, “Vĩnh Thường, không cần phải bàn đến chức vị của người. Lúc trước ta cũng thường xuyên lấy tấm gương tự mình phấn đấu của người để dạy bảo khuyến tử trong nhà. Bất quá tâm tư lòng dạ của người quá lợi hại, để ta nói thẳng, ta gả khuê nữ của mình cho người thì ta không an tâm.”

“Ta chỉ có một mình Doanh Ngọc là nữ nhi, yêu thương nó còn hơn đám nhi tử trong nhà. Nữ nhi và nhi tử khác nhau, nữ nhi phải gả ra ngoài, sau này tốt hay xấu thì phải xem phu gia như thế nào?” Từ Tam thờ dài, “Ngay cả chuyện của Tổng Diêu mà người cũng điều tra rõ ràng, có lẽ người cũng không xa lạ đối với chuyện trong nhà của ta. Ta có ba nhi tử, tâm địa không tệ, nhưng lại bất tài, khả năng tùy cơ ứng biến hoàn toàn thua người. Sau này bọn họ nhất định sẽ không có tiền đồ như người. Nay người muốn xin thú nữ nhi của ta. Ta cũng không phải không tin người, chỉ là người ở trong triều thì thân bất do kỷ. Chưa kể

đến thân thể của người, người họ Lâm. Năm đó Phạm tướng, thứ ta nói thẳng, đại danh là Phạm Lâm Hi. Người lấy trong chữ Lâm trong đó làm họ, Vĩnh Thường tương tự như hai chữ Vĩnh Thương. (Vĩnh viễn thương cảm)

Từ Tam vẽ hai chữ trong không trung rồi thở dài, “Người chưa từng quên mối thù gia tộc, cho đến tận bây giờ mới có ý thành thân. Trong đó có bao nhiêu là yêu thích thật sự đối với Doanh Ngọc, có bao nhiêu là ý niệm muốn mượn lực của ta để nắm chắc khả năng sửa lại bản án cho Phạm gia?”

Lâm Vĩnh Thường nghiêm mặt nói, “Bá phụ, chúng ta cùng đứng trên diện kim loan đã gần mười năm, văn bồi từng bước có được hôm nay bằng cách nào thì đương nhiên bá phụ cũng biết rõ.”

“Thậm chí lúc trước cũng có không ít người muốn làm mai cho văn bồi. Cũng không phải không có đại quan danh môn hiển hách, nếu văn bồi muốn mượn thế lực của thế tộc để lật lại bản án cho Phạm gia thì sẽ không đợi đến ngày hôm nay mới nhắc đến hôn sự.” Lâm Vĩnh Thường nói một cách khẩn thiết, “Cho dù trên người của văn bồi có chút vết tích, nhưng nếu văn bồi muốn kết thân với danh môn vọng tộc, khi thú nữ nhân về nhà, cho dù có vết tích gì thì bọn họ cũng chỉ có thể chấp nhận. Đến nay văn bồi chưa thành thân quả thật ban đầu cũng vì chướng ngại xuất thân, văn bồi cũng muốn đợi giải quyết xong chuyện gia tộc thì mới xin cầu hôn.”

Nói đến đây, Lâm Vĩnh Thường còn tỏ vẻ hơi ngượng ngùng, “Chẳng qua nghe nói bá phụ không coi trọng văn bồi, muốn chọn nữ tể khác cho muội muội, văn bồi là thật lòng, vì vậy mới mặt dày đến phủ.”

Lâm Vĩnh Thường chân thành giải thích, thấy sắc mặt của Từ Tam hơi giãn ra, bèn lập tức tung đòn sát thủ, “Nếu bá phụ lo lắng ngày sau văn bồi thay lòng đổi dạ thì càng không cần phải lo, bá phụ không biết đó, lúc trước ở phủ Tổng đốc, văn bồi cũng chẳng phải là đối thủ của muội muội, nàng từng cầm đao đánh văn bồi đến hôn mê bất tỉnh.” Nói xong, Lâm tổng đốc còn thẹn thùng thêm vào một câu, “Hơn nữa, muội muội còn lột cả xiêm y của văn bồi ra nữa.”

Rốt cục Từ Tam cũng không ngờ giữa hai người này còn có cơ sự như vậy, nhất thời trợn mắt há hốc mồm!

162. Chương 162

Từ Tam hoàn toàn là một nam nhân truyền thống, hơn nữa tự nhận là văn sĩ, cho dù lão thê trong nhà cũng rất mạnh mẽ nhưng vẫn chưa đến mức hung hãn như khuê nữ của mình!

Lột xiêm y của nam nhân!

Từ Tam cơ hồ chịu không nổi đả kích này, thân hình loạn xạ một chút.

Lâm Vĩnh Thường vội vàng đỡ lấy, gọi một tiếng ầm áp, “Bá phụ.”

Từ Tam nhìn khuôn mặt của Lâm Vĩnh Thường rồi nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, “Người đang uy hiếp ta ư?”

“Vì sao bá phụ lại nghĩ như thế?” Lâm Vĩnh Thường thở dài, vẻ mặt đầy chân thành, “Ông trời có thể chứng giám tấm lòng của văn bồi dành cho muội muội. Sau này nếu có thay lòng đổi dạ thì sẽ bị thiên lôi đánh chết!”

Lâm Vĩnh Thường bỗng nhiên thề độc, Từ Tam thở dài một tiếng, khi được Lâm Vĩnh Thường dịu xuống ghé òn thỏa thì bất đắc dĩ nói, “Ta tạm thời tin tưởng tấm lòng của người. Chẳng qua hiện tại chỉ có hai con đường. Thứ nhất, người bỏ qua chuyện lật lại bản án cho Phạm gia, từ nay về sau không đề cập đến nữa, đợi nửa năm sau, Doanh Ngọc mãn hạn hiếu kỳ thì ta sẽ gả nó cho người. Thứ hai, nếu người vẫn kiên trì đòi công đạo cho Phạm gia thì khi nào giải quyết xong chuyện Phạm gia hãy bàn đến việc hôn sự của các người.”

“Đương nhiên ta cũng không thể để Doanh Ngọc cứ chờ người như vậy mãi. Chẳng phải người đã nói với nó là cần thời hạn ba năm hay sao? Hiện tại, theo như người nói, trong vòng ba năm, nếu đến hạn mà người vẫn không thể lật lại bản án cho Phạm gia, mà người cũng không thể bỏ qua chuyện Phạm gia, như vậy ước

định này xem như hủy bỏ. Tuy rằng người không tệ nhưng thiên hạ này cũng không phải chỉ có một mình người là tốt.” Từ Tam nhìn chăm chăm vào mắt của Lâm Vĩnh Thường rồi hỏi, “Ý của người thế nào?”

Lâm Vĩnh Thường nghiêm mặt đồng ý, “Tất cả đều nghe theo lời bá phụ.”

Sau đó lại thêm vào một câu, “Bá phụ cũng không được chọn nữ tể khác cho Doanh Ngọc đâu đấy.”

Từ Tam trừng mắt nhìn Lâm Vĩnh Thường, “Cái này phải xem biểu hiện của người đã!” Chính khách xảo quyệt ở chỗ: Vĩnh viễn không thể chốt hạ lời nói.

Từ Tam đuổi người, “Người đi đi.”

Lâm Vĩnh Thường ngoan ngoãn đứng dậy, vẻ mặt chính đại quang minh, cung kính nói, “Thỉnh bá phụ vạn an Doanh Ngọc dùm văn bối.”

Đợi Lâm Vĩnh Thường rời đi, Từ Tam nhin không được mà than một tiếng, lúc trước hấn chương mắt Tăng Tĩnh, cảm thấy Tăng Tĩnh là một tên thư sinh bốc mùi mực nát. Bất quá tuy rằng Tăng Tĩnh hơi ngốc một chút nhưng dễ dàng nắm cổ. Trong khi Lâm Vĩnh Thường còn ranh hơn cả hầu tử, nhạc phụ đại nhân và nữ tể đầu trí một hồi thật sự khiến Từ tướng mệt mỏi muốn chết. fynnz.wordpress.com

Từ Tam nhin không được mà hỏi nữ nhi về chuyện đánh ngất Lâm Vĩnh Thường rồi lột xiêm y của người ta, Từ Doanh Ngọc lại tỏ ra phóng khoáng, “Nữ nhi lo lắng xuất thân của hấn có trở ngại, lúc trước vì vụ án Triệu gia, nữ nhi cầu phụ thân nói giúp hấn vài câu ở trong triều, nếu bởi vì chuyện này mà gây phiền phức cho phụ thân thì làm sao cho phải đạo?”

“Phụ thân cũng biết đó, người như hấn, sự tình lại như thế, nếu vô duyên vô cớ hỏi hấn, e rằng hấn không chịu nói thật. Hấn lại không biết võ công, cho nên nữ nhi mới đánh hấn ngất xỉu, tuy trên người có vết sẹo nhưng dù sao cũng không nhìn ra là cái gì, vì vậy mới an tâm.” Từ Doanh Ngọc hỏi thử Từ Tam, “Phụ thân cảm thấy hấn thế nào?”

Từ Tam hừ một tiếng, nhin không được mà dạy dỗ nữ nhi, “Thế nào là thế nào? Con nên đi học lại một chút bản tính nhu mì của nữ nhi đi, làm gì có nữ nhân nào lại đánh ngất người ta như thế. Họ Lâm còn mách lại chuyện này, rõ ràng là đang uy hiếp cha mà.”

Từ Doanh Ngọc vừa nghe liền biết có hy vọng, cười nói, “Phụ thân thật sự quá đa tâm. Chuyện này truyền ra ngoài thì đương nhiên chẳng tốt gì cho nữ nhi cả, nhưng chẳng lẽ lại có lợi cho Lâm đại nhân hay sao? Với lại, hiện tại hấn nào dám đắc tội với phụ thân? Cho dù không thể thành hôn, nhưng về sau hấn muốn lật lại bản án cho Phạm gia thì cũng phải biết kiềm chế.”

“Coi như con thông minh.” Hôm nay Từ Tam than thở còn nhiều hơn số lần than thở trong cả năm cộng lại, vỗ vỗ lên trán rồi nói, “Hôm nay bị họ Lâm quấy nhiễu đến choáng váng. Mà thôi, nếu con đã coi trọng hấn thì hãy đợi thêm vài năm nữa, đợi hấn giải quyết xong chuyện Phạm gia thì hai người thành thân cũng không muộn.”

Từ Doanh Ngọc cũng không có ý kiến gì.

Chỉ lặng lẽ lệnh cho hạ nhân trong nhà đem rất nhiều y phục cùng hài và vớ mà lúc trước nàng đã làm cho Lâm Vĩnh Thường đưa cho Ngô Uyển. Từ Tam chỉ đành nhắm mắt làm ngơ. Dù sao thì khuê nữ cũng làm những thứ này cho hấn.

Để họ Lâm nở mặt đôi chút. Từ tướng âm thầm nghĩ. Đương nhiên nếu không phải Từ tướng thật sự thích một nhân tài lão luyện như Lâm tổng đốc thì cũng không dễ dàng cho Lâm tổng đốc qua ải như vậy.

Minh Trạ viết một phong thư gửi cho Minh Kỳ.

Minh Kỳ có thai, đáng lý sản kỳ rơi vào những cuối và đầu tất niên, nhưng kết quả là kéo dài đến tận đầu xuân mới lâm bồn, thuận lợi sinh hạ một đôi nữ nhi song sinh. Minh Trạ và Vệ thái hậu vô cùng vui mừng, ban cho rất nhiều lễ vật. Minh Trạ còn hào phóng phong cho làm Công chúa, một người là Ninh công chúa, một người là Hinh công chúa.

Minh Kỳ vẫn đang ở cử, nhận được thư riêng của Minh trạ, sau khi xem xong thì liền thiêu rụi, không cho bất kỳ người thứ hai nào nhìn thấy. Dương Trạc chỉ cảm thấy Minh Trạ ban thưởng cho hai nữ nhi

của mình quá hậu hĩnh, thường xuyên lãi nhãi với Minh Kỳ, “Nàng cũng không phải là thân vương, nữ nhi của chúng ta được phong làm Quận chúa đã là ân điển rồi. Phong hào Công chúa có phải là quá mức hay không?”

Minh Kỳ bưng bát canh tấm bỏ lên, vừa uống vừa cười nói, “Nếu thánh chỉ đã ban xuống thì cứ lĩnh chỉ là được. Ta và Hoàng thượng là tỷ đệ long phượng song sinh, từ trong bụng mẫu thân đã ở cùng một chỗ, đương nhiên phải thân cận hơn người bình thường một chút rồi.”

Tây Bắc, Đại Đồng.

Quy củ của triều đình, phàm là người bị Ngự sử thượng tấu thì phải dâng tấu chương tự biện bạch.

Tổng Viên cho vay nặng lãi, liên lụy đến Tổng Diêu. Trong khi tấu chương tự biện bạch của Tổng Diêu vừa được nộp lên triều đình thì Hữu đô ngự sử Trương Văn An và Hình bộ Hữu thị lang Lục Văn Thao cũng đã đến nơi.

Hai người phụng thánh lệnh đến đây, đương nhiên phải dùng xe ngựa đúng với nghi thức của khâm sai.

Bất quá sau khi Minh Trạng đăng cơ thì đã lệnh cho Lễ bộ phải cắt giảm các nghi thức, ngay cả Minh Trạng xuất hành thì đoàn tùy tùng xe ngựa cũng bị cắt bớt khoảng ba phần. Mặc dù có lão thần của Lễ bộ phản đối, bảo rằng như vậy sẽ đánh mất uy nghi của thiên tử. Nhưng bởi vì Minh Trạng cứ khăng khăng giữ nguyên ý kiến nên bọn họ chỉ đành làm theo.

Nghi thức dành cho Hoàng thượng đã giảm, đương nhiên khâm sai cũng không thể uy phong như trước.

Chẳng qua bọn họ vẫn phụng lệnh Hoàng thượng, mà Trương Văn An là đại quan tam phẩm, Lục Văn Thao là chính tam phẩm, còn nữa, Lục Văn Thao lại là Phò mã tôn sư. Vì vậy Tổng Diêu đã sớm mang theo quan viên Đại Đồng đến Quan Đình chờ đón khâm sai đến.

Nay tuy rằng Tổng Diêu bị vướng phải cáo trạng, nhưng vẫn là Tướng quân Đại Đồng. fynnz.wordpress.com

Cho dù Trương Văn An và Lục Văn Thao đã sớm gặp qua tiểu Tổng tướng quân, nhất là với xuất thân của hai người bọn họ thì gặp mặt những nhân vật xuất chúng quả thật là nhiều vô số kể. Bất quá trong lần tái kiến này, Tổng Diêu mặc một bộ áo giáp sắt mũ bạc, đứng trong gió, góc y bào phất phơ, lại kết hợp với tướng mạo của tiểu Tổng tướng quân, dáng vẻ phong thái như vậy khiến hai người nhìn không được mà âm thầm tán thưởng một tiếng: Thật có phong thái!

Sau khi tiếp chỉ, Tổng Diêu giới thiệu Tri phủ Đại Đồng: Thiệu đại nhân cho hai người Tướng Lục, mặt khác còn có Triệu Lệnh Nghiêm và sáu phó tướng thuộc hạ của hắn, mọi người hành lễ, sau đó mới dẫn hai người Tướng Lục vào phủ Tướng quân nghỉ ngơi, buổi tối còn có tiệc đón gió tẩy trần, tất nhiên là Tổng Diêu hết lòng tiếp đãi.

Tổng Diêu là đương sự, cho nên không nhúng tay vào vụ án này, hắn bày ra bộ dạng trời quang trăng sáng.

Trong khi Triệu Lệnh Nghiêm lại hỗ trợ rất nhiều đối với hai người Tướng Lục, Triệu Lệnh Nghiêm ôn hòa nói, “Kỳ thật từ cuối năm trước, Tổng tướng quân phụng thánh lệnh đến để đồ, hạ quan phụng lệnh xử lý chuyện trong quân thì liền phát hiện Tổng Viên khất khe với các tướng sĩ thủ hạ, âm thầm tự cho vay nặng lãi. Sau đó Tổng tướng quân quay về Đại Đồng, cũng vô cùng tức giận. Lệnh cho hạ quan nghiêm ngặt thẩm vấn, nay sự tình vẫn chưa tra ra manh mối, vì vậy mới chưa thượng tấu. Trong khi Ngự sử đại nhân trung trinh vì nước, đã đi trước một bước mà thượng tấu với bệ hạ. Trùng hợp nhị vị đại nhân đã đến, nay cũng có thể tiện thời chỉ điểm cho chúng ta, cùng nhau điều tra rõ vụ án này, trả lại sự trong sạch cho Tổng tướng quân.”

“Đây là khẩu cung của Tổng Viên về việc cho vay nặng lãi cùng với các manh mối liên hệ, trong đó có ghi chép đầy đủ thời gian và xác nhận của các đương sự. Mỗi lần thẩm vấn Tổng Viên và những người liên quan đến vụ việc, đều là hạ quan và Ngự phó tướng cùng Trần phó tướng ba người cộng thẩm.” Triệu Lệnh Nghiêm đã sớm chuẩn bị, hắn đem lời khai của đám người Tổng Viên ra. Những dòng chữ chi chít, cùng với một ít bằng chứng phụ, ước chừng phải dày nửa tấc.

Triệu Lệnh Nghiêm nhẹ nhàng nói, “Vì để nhị vị đại nhân tiện tra án, Tổng tướng quân đã lệnh cho hạ quan ở bên cạnh chỗ ở của nhị vị đại nhân để chờ phân phó, tạm thời ở tại phủ Tướng quân.” Kỳ thật hắn vẫn

luôn ở trong phủ Tướng quân, bắt quá vì dễ cho dễ nghe nên mới nói như thế, mà Triệu Lệnh Nghiêm là người thông minh, muốn quan sát theo dõi hai người Tướng Lục, vì vậy trong phủ đều bố trí nhân thủ của mình. Nếu hai người này có động tĩnh gì thì hẳn cũng có thể biết trước một bước.

Có thể nói việc giám sát trở thành một câu êm tai như thế, Tướng Văn An nhìn Triệu Lệnh Nghiêm một lúc rồi mới cười nói, “Như vậy làm phiền Triệu đại nhân.”

“Chuyện của Tổng Viên cũng có một phần là do hạ quan quản lý không thỏa đáng. Vốn là trách nhiệm của hạ quan, không dám nhận một câu làm phiền của đại nhân.” Triệu Lệnh Nghiêm có dung mạo thanh tú, hần lớn hơn Tổng Diêu vài tuổi, nhưng khuôn mặt lại rất non nớt, nhìn còn rất trẻ. Khi cười lộ lên sẽ để lộ hai lúm đồng tiền nhỏ ở hai bên má, khiến người ta rất có hảo cảm. Triệu Lệnh Nghiêm mỉm cười nói, “Nếu nhị vị đại nhân cần gì thì cứ phái người gọi hạ quan một tiếng, hạ quan sẽ có mặt ngay lập tức.”

Lại khách sáo một lúc thì Triệu Lệnh Nghiêm mới rời đi.

Triệu Lệnh Nghiêm an bài tỉ mỉ chặt chẽ như thế, kỳ thật là nghĩ quá nhiều. Xuất thân của hai người Tướng Lục cực cao, đều không phải những người có kiến thức hạn hẹp, bọn họ được Minh Trại phái đến Tây Bắc, đều là vì khao khát muốn lập công. Lúc này phải để Hoàng thượng nhìn thấy bản lĩnh của mình thì mới tốt.

Nhất là Lục Văn Thao, chỉ hận không thể để Hoàng thượng thay đổi cái nhìn đối với Lục gia.

Đáng lý thú ái nữ của Hoàng đế thì sẽ không người nào sánh bằng hẳn. Lại không ngờ tân quân đang cơ, đệ đệ trong nhà không biết phấn đấu, ngoài ra còn có một kẻ thù lớn chính là Tổng đốc Hoài Dương.

Lâm Vĩnh Thường giống như một thanh kiếm sắc bén đặt trên cổ của Lục gia, bất cứ lúc nào cũng có thể chém xuống, lấy mạng Lục gia! Lục gia đã thấy được kết cục của Vĩnh Khang Công phủ, bản lĩnh của Lâm Vĩnh Thường như thế thì làm sao mà không khiến người ta kinh tâm động phách, ngày đêm mất ngủ như vậy?

Mặc dù vì tuổi tác có hạn nên Lục Văn Thao không biết rõ chuyện lúc trước. Nhưng mỗi khi nhắc đến Lâm Vĩnh Thường, lão phụ thân của hắn lại bày ra bộ dáng ảo não vì chưa diệt cỏ tận gốc, Lục Văn Thao cũng có thể đoán được mối thù giữa nhà mình và Phạm gia tuyệt đối không có khả năng hòa giải.

Nhưng với thân phận và địa vị, cùng với thủ đoạn sắc bén của Lâm Vĩnh Thường thì trong khoảng thời gian ngắn làm sao có thể lay động được người này.

Nếu không thể động vào Lâm Vĩnh Thường, như vậy Lục Văn Thao phải nghĩ cách tăng trọng lượng của Lục gia ở trước mặt Hoàng thượng.

Nay Hoàng thượng rốt cục chịu dùng hắn.

Lục Văn Thao và Tướng Văn An nhắm thẳng vào lời khai và chứng cứ mà Triệu Lệnh Nghiêm dâng lên, trong đó còn có phần phân tích chặt chẽ của Triệu Lệnh Nghiêm, cách hành văn trật tự rõ ràng, lời lẽ ngắn gọn, trọng điểm và những chỗ sơ hở đều được lần lượt chỉ ra.

Nghĩ đến gương mặt non chẹt và niên kỷ của Triệu Lệnh Nghiêm, Tướng Văn An không khỏi thở dài, “Trường Giang sóng sau xô sóng trước, đáng tiếc Triệu bằng nhân xuất thân là Võ bằng nhân, với cách hành văn của hắn, nếu thi văn Tiến sĩ thì cũng chẳng phải chuyện khó.”

Lục Văn Thao cũng gật đầu nói, “Hắn với Tổng tướng quân, một Bằng nhân, một Trạng nguyên, đều không phải kẻ đầu đường xó chợ.”

Giống con đường lên chức của Tổng Diêu, tuy rằng có rất nhiều người ganh tị bảo rằng tiểu Tổng tướng quân người ta là gặp may, bắt sống Cáp Mộc Nhĩ. Nhưng vì sao ở Tây Bắc bao lâu nay có nhiều tướng lãnh như vậy mà lại không gặp may mắn như tiểu Tổng tướng quân người ta?

Cả trăm năm chiến tranh, Cáp Mộc Nhĩ là người có thân phận cao quý nhất trong tộc Thát Đát mà Đại Phụng có thể bắt sống.

Vì vậy Minh Trại trọng thưởng.

Cho nên Tổng Diêu mới có thể một bước lên tận mây xanh như vậy!

Tướng Lục hai người đương nhiên sẽ không hoàn toàn dựa vào tư liệu do Triệu Lệnh Nghiêm đưa đến, bọn họ lại một lần nữa thẩm vấn đám người Tống Viễn, nhưng thật đáng tiếc, cũng không có thu hoạch gì mới.

Từ khi Triệu Lệnh Nghiêm biết Tống Diêu bị người ta hạch tội thì đã sớm thẩm vấn tất cả những gì đám người Tống Viễn biết, ngay cả một chút cũng không chừa.

Nay chuyện Tống Viễn cho vay nặng lãi chỉ dẫn đến manh mối là một kẻ đầu sỏ tên Lý Tông đã mất tích, nhưng Lý Tông đóng vai trò quan trọng, mỗi lần Tống Viễn muốn cho vay bạc thì phải thông qua Lý Tông, giao cho tiểu đệ bên cạnh Lý Tông, Lý Tông có toàn bộ sổ sách cho vay của Tống Viễn.

Chẳng qua hiện tại không thấy lão đại, đương nhiên toàn bộ sổ sách cũng mất tích.

Mấy ngày nay Triệu Lệnh Nghiêm vẫn đang điều tra tung tích của Lý Tông, đáng tiếc không thu hoạch được gì. Trong thành Đại Đồng đã sớm dán ảnh bố cáo, tìm người có thưởng nhưng vẫn không có tin tức của Lý Tông.

Lý Tông là người trong bang phái Hòa Bình nổi danh của thành Đại Đồng, vô duyên vô cớ, cho dù là nha môn cũng không thể bắt người. Bằng không cái đám này như những con chuột trong hang sẽ phá Đại Đồng thành ra cái gì thì thật là khó nói trước.

Bang chủ Hòa Bình: Tạ Bạch Qua cũng là một nhân vật có chút tên tuổi trong thành Đại Đồng, dân không tranh với quan, đám bang phái này tuy là cường hào ác bá, nhưng bọn họ cũng không muốn trêu chọc vào nhân vật cực mạnh trong thành, tỷ như: Tống Diêu.

Khi Tống Diêu vừa đến Đại Đồng, cũng nổi danh như Hòa Bình bang là Tứ Hải bang, bang phái này đã không ít lần gây phiền phức cho Tống Diêu, kết quả quân đội ra tay, mặc kệ người là cá hay là rồng, Tứ Hải bang tổn thất rất nặng, rốt cục tìm đến Trịnh gia, nhờ tộc trưởng Trịnh gia là Trịnh Lâm Băng làm người trung gian, Tứ Hải bang phải hy sinh hai phần địa bàn thì mới mua được bình an.

Tống Diêu cũng không muốn hai phần địa bàn kia của Tứ Hải bang, ngược lại là đám tiểu thương ở các đường phố, không có Tứ Hải bang đến thu phí bảo hộ, trong một lúc đám tiểu thương được vô số lợi ích, vì vậy đều nhớ đến lòng tốt của Tống tướng quân.

Tạ Bạch Qua không muốn trở mặt với Tống Diêu, hẳn đã thấy rõ kết cục của Tứ Hải bang.

Vị tiểu Tống tướng quân có dung mạo đẹp như ngọc này chẳng dễ sống chung.

Nhưng chuyện của Lý Tông lại đem đến không ít phiền toái cho Tạ Bạch Qua.

163. Chương 163

“Mụ nó, ai lại rảnh rỗi đến mức đi trêu chọc đường đệ của Tống tướng quân cơ chứ? Tiểu tử kia muốn bạc thì chúng ta cho là được, cũng không biết cái tên chết tiệt Lý Tông đã dụ tiểu tử kia cho vay nặng lãi thế nào. Chưa được gì mà đã gặp phiền.” Tạ Bạch Qua hùng hùng hổ hổ nói.

Tống Thiệu Dương cứ uống trà, Tạ Bạch Qua liếc mắt nhìn hắn, trên khuôn mặt lực lưỡng tràn đầy sự mất kiên nhẫn, khàn khàn nói, “Tiểu Dương, người nói một chút đi, cái tên chết tiệt Lý Tông kia đi đâu vậy?”

“Thuộc hạ không biết.” Vóc dáng của Tống Thiệu Dương không cao, thấp hơn Tạ Bạch Qua cao lớn uy mãnh chừng một cái đầu. Tiểu tử này vốn gầy gò, sau khi nhập bang thì mỗi ngày ăn thịt cá, nay đã trở nên tròn trịa một chút, lộ ra vài phần tuấn tú. Phụ thân của Tống Thiệu Dương là văn sĩ, thi tú tài cả đời mà cũng không đỗ, sau này bệnh nặng không khỏi. Tống Thiệu Dương không có bạc đem cha đi chữa bệnh, đành phải đi vay nặng lãi, mượn mà không trả, đáng lý đã bị chôn sống. Nào ngờ Tống Thiệu Dương rất có tài ăn nói, kết quả là bán mình vào Hòa Bình bang làm công trả nợ. Nhìn tiểu tử này thanh tú như vậy nhưng đầu óc lại tràn đầy ý xấu. Lúc trước khiêu khích Tứ Hải bang đi kiếm chuyện với tân tướng quân chính là do tiểu tử này đã nghĩ ra chủ ý xấu.

Rồi sau đó Tứ Hải hành động, vừa đến Đại Đồng nên Tống Diêu và Triệu Lệnh Nghiêm vốn không biết. Tống Thiệu Dương lại cho Tạ Bạch Qua chủ ý, âm thầm thông báo hành động của Tứ Hải bang cho Tống Diêu. Không thì vì cớ gì Tống Diêu lại thuận lợi đả kích Tứ Hải bang cơ chứ?

Ban đầu Tứ Hải bang có thể sánh vai với Hòa Bình bang, thậm chí còn có phần lấn lướt Hòa Bình bang.

Kết quả là Tống Thiệu Dương chơi chiêu này, Tứ Hải mất địa bàn, lại đắc tội với tân tướng quân, nay chỉ hận không thể giả làm con rùa rút đầu để mà sống qua ngày. Làm sao còn có ý tranh hùng với Hòa Bình bang cơ chứ? Chỉ trong khoảnh khắc, vô số bang phái của Đại Đồng đều coi Hòa Bình bang là đứng đầu, dựa hơi vào bọn họ mà sống.

Hành động này tuy không khiến thực lực của Hòa Bình bang có điểm nào thăng tiến, nhưng đối thủ lớn nhất của bọn họ là Tứ Hải lại giảm sút thực lực. Tạ Bạch Qua cũng nhảy lên hàng đệ nhất của các bang phái Đại Đồng, đủ loại oai phong đặc ý, không cần nói cũng biết.

Tạ Bạch Qua đắc ý đương nhiên sẽ không quên công lao của Tống Thiệu Dương, trực tiếp xóa hết mấy lượng bạc mà Tống Thiệu Dương nợ của Hòa Bình bang, sau đó chính thức đưa Tống Thiệu Dương vào bang, xem là tâm phúc.

Một câu không biết của Tống Thiệu Dương đã chọc giận Tạ Bạch Qua, hấn hung hăng nói, “Con mụ người cái gì cũng không biết mà còn có mặt mũi ngồi đây uống trà hả?”

Tống Thiệu Dương cong lên đôi mắt nhỏ, cười nói, “Là trà ngon mà Du nhi muội muội cho thuộc hạ mà.”

Tạ Bạch Qua lập tức im mồm, Du nhi muội muội mà Tống Thiệu Dương vừa nhắc đến chẳng phải ai khác, chính là nữ nhi duy nhất của Tạ Bạch Qua. Tạ Bạch Qua vốn là một kẻ đầu đường xó chợ ở thành Đại Đồng, sau khi liên tiếp dốc sức mới được ngày hôm nay, trong tay không biết đã lấy bao nhiêu mạng người. Cũng may đã âm thầm tích đức nên có được một nữ nhi duy nhất, coi đó là ái nữ, luôn che chở nuôi dưỡng như tiểu thư khuê các.

Có lẽ phải nói là tên tiểu tử Tống Thiệu Dương này thật có bản lĩnh, bình thường trong bang phái của Tạ Bạch Qua đa phần có một chút quê mùa, chợt có tiểu tử tài như Tống Thiệu Dương đến đây, đừng nói là Tạ Bạch Qua nhìn thuận mắt. Cũng không biết như thế nào mà ngay cả Tạ Hàm Du vừa nhìn liền ưng ý.

Xuất thân giang hồ, cho dù học bộ dạng của tiểu thư khuê các, nhưng dù sao cũng không phải gia phong như những người kia. Tuy Tạ Hàm Du xinh đẹp, không biết võ công nhưng thật sự có vài phần mạnh mẽ và thẳng thắn của nữ nhi giang hồ.

Tạ Bạch Qua thấy Tống Thiệu Dương thuận mắt, tiểu tử này cũng xấp xỉ tuổi của khuê nữ nhà mình. Dù sao thì cũng phải gả nữ nhi cho người ta, trùng hợp phụ mẫu của Tống Thiệu Dương đã qua đời, cũng không còn thân nhân nào khác. Tuy rằng không biết võ công, nhưng lại mưu mô đầy bụng, nếu thích hợp thì sau này bắt ở rể cũng không có gì là không thể.

Cho nên Tạ Bạch Qua đặc biệt coi trọng Tống Thiệu Dương.

Hầy, đối với nữ tể, có nhạc phụ đại nhân không vừa mắt nữ tể như Từ Tam, cũng có nhạc phụ đại nhân như Tạ Bạch Quang, Tống Thiệu Dương nhắc đến tên của Tạ Hàm Du thì Tạ Bạch Qua liền bình tĩnh trở lại, gãi gãi đầu nói, “Cũng đừng cứ lo uống trà, hầy, nếu để Tống tướng quân hiểu lầm thì không tốt đâu.”

Tống Thiệu Dương uống hết tách trà, sau đó mới nghiêm mặt nói, “Hầy, thỉnh thoảng thuộc hạ nghĩ, có lẽ khi thuộc hạ vào bang thì chức vụ thấp nên cũng không nhận biết Lý Tông. Nay tìm không thấy Lý Tông, không thể bàn giao với Tống tướng quân, nói cách khác chính là đắc tội Tống tướng quân. Hiện tại suy nghĩ một chút đến hoàn cảnh của chúng ta, cũng có chút giống với trước kia khi chúng ta hãm hại Tứ Hải bang.”

Tuy Tạ Bạch Qua là người có bản tính thô thiển, nhưng lại vô cùng nhạy bén, lập tức nghe ra vài ý tứ trong đó, thoáng nhượng đôi lông mày rậm rạp hỏi, “Người có ý gì? Nói rõ một chút!”

Đây là năm thứ hai mà Minh Trạm đăng cơ, sinh thần của hắn ở vào tháng ba, đảo mắt sắp đến.

Ban đầu không muốn tổ chức linh đình, bỗng nhiên Minh Trạm lại thay đổi chủ ý, giao trách nhiệm cho Nội vụ phủ, nhất định phải làm cho thật long trọng.

Mà lúc này cách sinh thần của Minh Trạm chỉ còn một tháng, nhận được thánh chỉ này của Hoàng thượng, tân nhậm Tổng quản Nội vụ phủ Phan Thọ Xuân cảm thấy Hoàng thượng thật biết trêu người.

Cảm thấy bị gát không chỉ là Tổng quản Nội vụ phủ, hẳn chỉ hơi bận rộn một chút mà thôi. Cảm thấy bị gát nhiều nhất chính là đám tôn thất nhận được thánh chỉ, gọi bọn họ đến để đô chúc mừng sinh thần của tân quân.

Mụ nó.

Mọi người đều âm thầm mắng chửi.

Hai tháng trước lão tử chúng ta đã dâng tấu chương muốn đến để đô chúc mừng sinh thần cho ngài.

Kết quả thế nào, ngài bày ra bộ mặt thánh quân, bảo rằng không tổ chức linh đình. Nay bỗng nhiên lại đổi ý, gần thì còn đỡ, tỷ như Bình Nguyên Hầu và Thượng Nguyên Hầu ở Thái Nguyên; Lỗ An Công, Tề An Hầu, Ngu Hầu, Thiệu Hầu ở Sơn Đông; Dự Túc Công, Đông Thuận Hầu, Trường Thuận Hầu, Vĩnh Thuận Hầu ở Hà Nam; đám tôn thất có tước vị này ở khu vực tiếp giáp Trực Đãi, cho dù bọn họ đã lớn tuổi, đi đứng không còn nhanh nhẹn, nhưng đến để đô chỉ mất ba đến năm ngày hành trình. fynnz.wordpress.com

Trong khi ở những nơi xa xôi, tỷ như Lương Hồ, Lương Quảng, Chiết Mân, Thiểm Cam, Liêu Đông, ở thời này không có xe lửa, không có ô tô, càng không có tàu siêu tốc, đương nhiên ngồi xe ngựa là an toàn và bảo đảm hơn, ít xảy ra sự cố tai nạn, khả năng sống sót cũng cao hơn một ít, cũng không sợ phải đột ngột xuyên không.

Bất quá tốc độ xe ngựa rất có hạn.

Hơn nữa đám tôn thất có tước vị này cũng thường phải phô trương, mỗi khi đi thì không chỉ một hai người đi.

Bỗng nhiên nhận lệnh từ đế đô, đáy lòng liền chửi mụ nó, nhưng vẫn không dám không đi. Quan trọng là người đi thì lễ cũng phải đến.

Khi Minh Trạm đăng cơ, ngay cả các Tổng đốc ở khắp nơi cũng không được gọi về đế đô để tham dự điển lễ đăng cơ, lúc ấy quan trọng là triều đình không có bạc, người đến cả đông, Nội vụ phủ phải tiếp đãi. Đủ loại cung yến quốc yến, phô trương xa hoa là chuyện không thể thiếu.

Dựa theo sự phô trương trong các yến hội của Phượng Cảnh Kiền, Minh Trạm nghĩ đến số lượng kia thì liền đau lòng, vị vậy liền tục cắt giảm.

Cho nên Minh Trạm không gọi bọn họ đến.

Kỳ thật điển lễ đăng cơ ngày ấy cũng không tính là long trọng.

Nhưng đám tôn thất rất tinh mắt.

Ít nhất bọn họ hiểu rõ quy củ. Cho dù khi Hoàng đế đăng cơ không gọi bọn họ đến để đô, bọn họ không đến nhưng lễ cũng phải đến.

Tiết kiệm ngân lượng phô trương, Minh Trạm vẫn được tặng lễ. bất quá Hoàng thượng ban thưởng cho đám tôn thất hiếu kính thì lại vô cùng hạn hẹp. Cho nên một đại điển sắc phong, một đại điển đăng cơ, tuy rằng triều đình ban thưởng một phần lớn ngân lưỡng. Nhưng lại thu lễ rất nhiều, hơn nữa tuyệt đối sẽ không bị lỗ.

Nói một cách cường điệu thì những lễ vật này đều giao cho Minh Trạm, chui vào túi kim khố của mình Trạm.

Minh Trạm lại lấy những lễ vật từ trong đó ra để hiếu kính với Thái hoàng thái hậu và Vệ thái hậu, sau đó là đám lão thái phi này nọ cũng được hưởng một chút. Thanh Loan công chúa đương nhiên cũng được tặng những thứ rất tốt.

Cho nên Minh Trạm thật sự là phát tài nho nhỏ.

Nay tuy lúc trước người Thát Đát tiến vào Đại Phụng, triều đình lại dùng không ít ngân lượng để trấn an dân chúng.

Bất quá hiện tại triều đình vẫn còn dư dả bạc.

Ngay cả Nội vụ phủ, tuy rằng chia ba phần sản nghiệp cho Phượng Cảnh Kiền thì vẫn dư dả rất nhiều so với mọi người tưởng tượng. Minh Trạh rất thông minh, Nội vụ phủ có vô số thợ giỏi, thợ họa do người khác ban tặng thì không tiện cầm đi bán. Nhưng bảo thạch trên châu ngọc ngà hoàng kim gì gì đó, hoàng triều tích lũy mấy năm nay, chất đầy vài cái kho. Minh Trạh xem qua, bí mật lệnh cho thợ thủ công của Nội vụ phủ chế thành hàng mỹ nghệ vô cùng khéo léo, sau đó nhờ Nguyễn Hồng Phi đem đi bán đấu giá.

Còn nữa, cuộc sống siêu tính toán của Minh Trạh bắt đầu từ lúc hấn đăng cơ. Ở ngoại ô đế đô, hoàng thất có những mảnh đất cực kỳ màu mỡ, Minh chọn ra một mảnh đất, bảo bọn họ trồng các loại lương thực, chẳng những cung cấp cho hoàng thất, mặt khác Minh Trạh cũng đem ra ngoài bán thưởng cho mọi người.

Vì vậy, hiện tại các đại thần thường xuyên được Hoàng thượng ban cho: gạo hoàng thất, rau cải hoàng thất, đậu que hoàng thất, củ cải trắng hoàng thất, cà rốt hoàng thất, thịt heo hoàng thất. Rất là bình dân.

Kỳ thật, theo chủ ý của Minh Trạh, đáng lý hấn muốn bảo Nội vụ phủ đem ra ngoài bán, bất đắc dĩ vừa nhắc đến chuyện này thì Lý Bình Chu lập tức nói: Nếu Hoàng thượng lệnh cho Nội vụ phủ buôn bán lương thực như vậy chính là do kẻ đứng đầu Tướng quốc như hấn không làm tròn trách nhiệm, hấn sẽ lấy cái chết để tạ tội!

Thật sự không thể chịu nổi mà! Lý Bình Chu rít gào trong lòng.

Tuy rằng thủ đoạn của Hoàng thượng rất thỏa đáng, hiện tại triều đình rất sung túc, nhưng ngài đường đường là thiên tử, cũng không thể nhìn cái gì cũng thành ngân lượng như vậyyyy!

Minh Trạh e sợ chỉ vì một chút rau xanh củ cải mà bức tử Tướng quốc, lưu lại ác danh muôn đời trong sử sách. Vì vậy hấn chỉ đành gạt bỏ ý định mở cửa hiệu, ngược lại hào phóng ban cho đám triều thần.

Không chỉ đám đại quan được thơm lây, kỳ thật chỉ là một ít rau xanh củ cải, Minh Trạh liền theo ý bọn họ, đem thưởng cho đám tiểu quan.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đế đô trên dưới bắt đầu tắm rửa bằng ân trạch của Hoàng đế.

Quay lại chuyện chính.

Minh Trạh biết cách kiếm bạc như vậy, tuy rằng sản nghiệp của Nội vụ phủ phải dành một phần cho Phượng Cảnh Kiền, nhưng Minh Trạh gõ bàn tính, tính toán số ngân lượng trong tiểu kim khố của hấn, chỉ cần nghĩ đến thì ban đêm Minh Trạh cũng có thể cười ra tiếng. fynnz.wordpress.com

Hơn nữa, Minh Trạh còn thường xuyên tìm cơ hội moi bạc từ phía Nguyễn Hồng Phi, xem như khoản thu nhập thêm.

Nay bất quá chỉ là một vạn thợ yến, Nội vụ phủ vẫn phải chuẩn bị sẵn sàng.

Huống chi sau khi Minh Trạh đăng cơ đã thực hiện tiết kiệm rất nghiêm ngặt, đem tiêu chuẩn quốc yến chính thức sửa thành sáu món chính và hai món canh, mà sáu món chính này đều phải cố định, bốn chay hai mặn. Ngay cả Thái Tổ hoàng đế khi kiến quốc cũng không tiết kiệm đến mức này.

Lý Bình Chu có chút không đành lòng, lén lút khuyên Minh Trạh, “Bệ hạ, nếu kim khố của bệ hạ căng thẳng thì tạm thời tham ô một phần của Hộ bộ cũng không sao đâu.”

Minh Trạh không rõ vì sao Lý Bình Chu lại hỏi như thế, bèn hiếu kỳ hỏi Lý Bình Chu, “Không sao, kim khố của trẫm coi như dư dả, Lý tướng hiểu ý như vậy thật sự là hiếm thấy.”

Bị trêu đùa khiến Lý làm nũng lộ ra bộ dạng thẹn thùng, thấp giọng nói, “Bệ hạ, có phải quốc yến quá đơn sơ hay không? Như vậy sẽ tổn hại đến long uy của bệ hạ.” Ngay cả Lý Bình Chu tự cho là người không xa xỉ, bất quá khi nhà hấn mở tiệc chiêu đãi thì có thể nói là phong phú hơn so với quốc yến của Hoàng thượng.

Minh Trạh cười ha ha, “Có sao đâu, mọi người tiến cung đâu phải để ăn tiệc của trẫm. Làm mấy trăm bàn sơn hào hải vị rất lãng phí, tội gì phải hao tài tổn của như vậy. Trẫm cắt giảm như thế thì phía dưới cũng sẽ cắt giảm, có bạc thì dùng bạc sửa đường xây cầu chẳng phải tốt hơn sao. Còn nữa, mọi người đều là người có thân phận, gà vịt vì cá hăng ngày đều thấy, không giống đám thương nhân mới phát tài, như thế sẽ mất đi thi vị.”

Lý Bình Chu thâm tâm thành ý nói, “Bệ hạ thánh minh.”

Minh Trạng khoát tay, cười nói, “Chỉ cần Lý tướng đừng làm nũng với trẫm là được.”

Lý Bình Chu ghen hòng.

Minh Trạng và Nguyễn Hồng Phi bàn bạc, “Xem ra Thiện Kỳ Hầu liên danh với cái đám chết tiệt kia, Trung Nghĩa Hầu ở Hồ Nam An Huy, Mân Tĩnh Công ở Phúc Châu, Tây Ninh Hầu ở Thiểm Tây, Đôn Hầu ở Cam Túc, đây là mấy tên cầm đầu, muốn bắt trộm thì phải bắt đầu sở trước.”

Nguyễn Hồng Phi hỏi, “Còn Thiện Kỳ Hầu?” Theo quan điểm của Nguyễn Hồng Phi thì mấy người này không xứng với chữ đầu sở như Thiện Kỳ Hầu.”

“Ta viết thư cho Minh Kỳ, bảo Minh Kỳ giúp ta giải quyết lão già kia rồi.” Xưa nay Minh Trạng không hề giấu diếm bất kỳ điều gì với Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Quan hệ của các người cũng không tệ lắm thì phải.” Lúc này Minh Trạng không nhờ Phượng Cảnh Nam giúp đỡ, ngược lại đi tìm Minh Kỳ, ý tứ trong đó rất đáng để người ta phải cân nhắc.

“Quan hệ của ta và Minh Kỳ vốn không tệ mà.” Minh Trạng thấp giọng nói với Nguyễn Hồng Phi, “Ta ủng hộ Minh Kỳ cầm quyền Vân Quý, cho nên chỉ một chút chuyện nhỏ như thế thì nàng đương nhiên sẽ giúp ta lo liệu.”

“Người đừng phái người giữa đường chặn giết nha, phụ hoàng sẽ không trở về đâu.” Minh Trạng lại không an tâm mà dặn dò Nguyễn Hồng Phi một câu.

“Chắc chắn là đại tiện nhân sẽ không quay về ư?” Nguyễn Hồng Phi cũng không phải là người lương thiện, đừng tưởng rằng Phượng gia huynh đệ âm thầm chịu thua thì ân oán giữa bọn họ có thể xóa bỏ. Nhiều năm trôi qua, nếu Phượng gia huynh đệ vẫn nghĩ rằng Nguyễn Hồng Phi là thiếu niên nhiệt huyết của lúc trước thì đầu óc quả thật có vấn đề. Một vài chuyện đã xảy ra, rồi trôi qua. Nay Phượng gia huynh đệ dùng ái tử để gán nợ, đem giang sơn chấp tay nhường cho, Nguyễn Hồng Phi mới chịu nhắm mắt làm ngơ, không tiếp tục so đo.

Bất quá đây cũng là giới hạn của Nguyễn Hồng Phi.

Nếu Phượng gia huynh đệ dùng thủ đoạn gì đó để chèn ép Minh Trạng, mưu toan giật lại ngai vàng thì Nguyễn Hồng Phi tuyệt đối sẽ không cho bọn họ cơ hội sống lần thứ hai.

Minh Trạng lột quả quýt rồi đút cho Nguyễn Hồng Phi ăn một múi, hần nói, “Nếu phụ hoàng đi, người ở nơi này, thuận tình thuận lý thì phụ hoàng cũng sẽ không trở về. Sở dĩ ta mặc kệ Thiện Kỳ Hầu và Tương Nghi thái trưởng công chúa ép buộc, bất quá là muốn nhìn một chút, rốt cục còn có ai bất mãn đối với chuyện chấp chính của ta, muốn phụ hoàng quay về chấp chính?”

Cong tay rồi gõ lên danh sách hai mươi ba người, Minh Trạng nói, “Này, chính là đây.”

164. Chương 164

“Người không để ta ra tay, ngộ nhỡ đại tiện nhân nhất định muốn trở về thì sao.” Nguyễn Hồng Phi nhai múi quýt trong miệng, tiếp nhận hơn phân nửa quả quýt trong tay Minh Trạng, cũng lột một múi rồi đút cho Minh Trạng ăn, “Chính trị cũng không phải là thứ mà người có thể chắc chắn mọi điều, người có lương tâm không thể làm chính trị, càng không thể làm được Hoàng đế.”

Minh Trạng hưởng thụ sự dịu dàng của ái nhân, hần thở dài, “Cho dù phụ hoàng trở về thì có thể làm được gì? Vinh Ninh Hầu nắm giữ binh mã Cửu môn, hậu cung do mẫu thân chấp chính, phụ hoàng trở về thì cùng lắm là ta xây một cung điện để phụng dưỡng phụ hoàng, thế là xong.” Phụng dưỡng, giống như Đường Túc Tông phụng dưỡng Đường Huyền Tông bị ép phải thoái vị.

Minh Trạng không thích thấy máu, tuy rằng một đao chém xuống thì sẽ giải quyết hết tất cả mọi chuyện, nhưng máu tươi dễ dàng làm cho cả triều đình bị vây kín trong không khí kinh hoàng và đe dọa. Hắn là Hoàng đế, cũng phải suy xét cho tâm tình của đám triều thần.

Giết Thái thượng hoàng, tuy rằng hắn có thể ổn định ngai vàng, nhưng rốt cục hắn vẫn không phải chính hệ của hoàng thất. Hơn nữa, tỷ như đám triều thần Lý Bình Chu, tất nhiên sẽ hoài nghi chỉ trích hắn, đến lúc đó muốn ổn định triều cương thì ắt hẳn phải triệt để thanh trừng triều đình.

Thanh trừng trong chính trị sẽ vô cùng tàn khốc và tanh mùi máu tươi hơn tất cả các âm mưu đấu đá thông thường.

Thủ đoạn chính trị này không phải là vinh nhục của một người hay một nhà mà là cả một gia tộc.

Chín tộc, mười tộc, máu chảy thành sông, nhuộm đỏ giang sơn.

Minh Trạng không hy vọng nhìn thấy kết cục này.

Cho nên khi Vệ thái hậu nhắc nhở hắn chuẩn bị sẵn sàng thì hắn đã từ chối.

Nếu là lúc trước, có lẽ hắn sẽ lúng túng lo sợ.

Tuy lúc trước Phượng Cảnh Kiên đề nghị sắc phong cho hắn, Minh Trạng đã từ chối, nhưng cũng không phải hắn không có dã tâm, mấu chốt là danh bất chính ngôn bất thuận. Mà lúc ấy địa vị của Minh Trạng ở tại Vân Quý đã được củng cố, hắn cũng không muốn buông tha cho địa vị ở Vân Quý để đến để đô làm một Hoàng đế không yên ổn.

Đợi Phượng Cảnh Kiên tỏ ra thành ý, Minh Trạng mới đăng cơ.

Minh Trạng có dã tâm, nhưng dã tâm cũng không lớn như mọi người tưởng tượng.

Đương nhiên, hắn cũng không phải thánh nhân.

Hắn nói, làm hết hai mươi năm Hoàng đế.

Hai mươi năm sau, hắn sẽ nhường lại giang sơn, cũng có thể bảo vệ chính mình.

Nếu hiện tại Phượng Cảnh Kiên muốn đoạt lại giang sơn, như vậy Minh Trạng sẽ gặp phải một kết cục khó lường.

Cá nằm trên thớt.

Tương lai của người phải đợi người khác an bài, phải đợi người khác thương hại, ý niệm của người ta sẽ liên quan đến sinh tử của người.

Mùi vị này Minh Trạng đã sớm nếm qua. Lúc trước hắn bị đưa đến để đô làm chất tử chính là như thế.

Mùi vị này hắn đã sớm nếm đủ, không muốn nếm lại lần nữa.

Hắn đã là Hoàng đế, cho dù Phượng Cảnh Kiên đến đoạt ngôi thì hiện tại hắn cũng không thể buông tay!

Hắn và Phượng Cảnh Kiên có tình cảm không tệ, nhưng tình cảm này có bền chặt khi đặt trước ngai vàng hay không thì Minh Trạng cũng không bận tâm. Trải qua trận chiến Thất Sát, Minh Trạng đã nắm được lòng dân, ngay cả Lý Bình Chu cũng không có ý kiến về việc Phượng Cảnh Kiên có về triều hay không.

Minh Trạng cũng không để ý quá nhiều.

Hơn nữa Minh Trạng làm việc rất nhanh nhẹn, hắn giao quyền quyết định vào tay của Phượng Cảnh Kiên.

Cho dù Phượng Cảnh Kiên có về hay không thì Minh Trạng cũng đã chuẩn bị vẹn toàn.

Nguyễn Hồng Phi nhìn ngũ quan thanh tú của Minh Trạng. Sau khi bảo dưỡng, thân thể của Minh Trạng đã quay trở về dáng vẻ cân đối như trước, chiếc cằm nhọn nhỏ như có như không, sờ vào vừa ấm vừa mềm. Hắn và Minh Trạng ngày đêm ở cùng bên nhau, nhưng hắn lại không biết từ khi nào mà Minh Trạng đã có lòng dạ từ bi mà lại tàn khốc như thế.

Minh Trạm giao quyền lựa chọn cho Phụng Cảnh Kiên, hẳn để Phụng Cảnh Kiên tự quyết định, trong chuyện này, Minh Trạm đã làm hết sức vì tình phụ tử của hai người. Nếu Phụng Cảnh Kiên thức thời thì không cần phải dài dòng. Nhưng nếu Phụng Cảnh Kiên thật sự dám trở về thì Minh Trạm sẽ có thủ đoạn khác để toại nguyện cho ngai vàng của hắn. Cho dù như thế nào thì Minh Trạm đã bị vấp vào thế đã rồi.

Nguyễn Hồng Phi thích Minh Trạm như vậy, nhìn không được mà sờ nắn gương mặt tròn trịa của Minh Trạm, cười nói, “Mồm mồm, nhìn không ra là người đã tiến bộ không ít rồi đấy.”

Minh Trạm cười khà khà một cách vui vẻ, đắc ý lắc mông trên ghế, còn giả vờ khiêm tốn, “Đúng vậy, nếu không thì làm sao có thể xứng đôi với Đỗ quốc chủ đây.” Nói xong, Minh Trạm lại hừ hừ, lải nhải với Nguyễn Hồng Phi, “Lâm Vĩnh Thường làm mất võ kiếm của Thái Tổ rồi, hắn lại nghèo như thế, bán mình cũng không đủ bồi thường, như vậy ta đành phải tính lên đầu của người. Tính khi nào thì trả ngân lượng cho ta?”

Nguyễn Hồng Phi quả thật không thể hiểu nổi suy nghĩ của Minh Trạm, hỏi Minh Trạm một cách kinh ngạc, “Chẳng lẽ Lâm Vĩnh Thường là thần tử của ta ư?” Thần tử của cái tên này làm việc thất trách mà lại tính lên đầu của hắn? Đây là quy củ của nước nào?

“Chẳng phải hắn là đệ tử của người hay sao? Một ngày làm thầy cả đời làm thầy.”

Nguyễn Hồng Phi trêu ghẹo, “Chẳng phải người là sư mẫu chính thức hay sao?”

Minh Trạm nghiêng răng, cau chóp mũi, vươn ngón tay như củ cà rốt của mình ra mà nói, “Để ta nhắc lại cho người nhớ, người bảo rằng mỗi người một lần nhưng người không biết giữ lời, nợ ta gần cả trăm lần rồi đấy.”

Nguyễn Hồng Phi cười cười, ngắt nhẹ vòng eo béo ú của Minh Trạm, chỉ vào danh sách trong tay Minh Trạm, lải nhải chuyện khác, “Tối nay nhắc lại chuyện này sau. Nếu đã muốn giải quyết Thiện Kỳ Hầu thì kế tiếp chính là Trung Nghĩa Hầu ở Hồ Quảng, xưa nay hắn vốn có tiếng tăm. Mà Trung Nghĩa Hầu có quan hệ thông gia với Phó gia Hồ Quảng, người vẫn nhớ rõ chứ?”

“Ừm, người đã nói, có đệ nhất cao thủ tên là Phó Ninh gì gì đó, chính là gia tộc của hắn phải không?” Minh Trạm trầm nói, “Phó Ninh là sư phụ của Thiếu Lương.”

Thiếu Lương? Gọi tên thật là thân thiết, Nguyễn Hồng Phi ghen tị một lúc, bắt quả người này rất biết ngụ ý, cũng sẽ không để lộ cơn ghen lên mặt, trái lại còn nhẹ nhàng cười tán thưởng, “Đúng vậy, Thiếu Lương thật không tệ. Bộ dạng và võ công đều rất tốt.”

Minh Trạm liếc xéo, “Cho dù có tốt thì đó cũng là thị vệ của ta, người không được phép có ý gì với hắn.”

“Người nghĩ đi đâu vậy, mồm mồm.”

“Chưa từng nghe người tán thưởng người khác, ngoại trừ ta.” Minh Trạm nói, “Người ngấm lại tấm lòng của ta đối với người đi, cho dù nhìn thấy tiểu mỹ nhân thì cũng chỉ xem bọn họ như bị bệnh hủi mà thôi.”

Nguyễn Hồng Phi nhìn cười, “Hiểu rồi hiểu rồi, người còn muốn nghe chuyện của Trung Nghĩa Hầu hay không?”

“Nói đi.”

Ở bên đây Minh Trạm đang suy nghĩ nên làm cách nào để kéo xuống đám tôn thất lòng dạ khó lường kia thì Đại Đồng lại xảy ra một vụ ẩu đả đâm máu được ghi vào trong sử sách, chấn động triều cương.

Ở thời này, triều đình cấm vũ khí, có nghĩa là ngoại trừ dao dùi để nấu nướng và cuộc dùi để cày ruộng thì việc chế vũ khí không hề tồn tại ở dân gian.

Nhưng lệnh cấm này cũng giống như lệnh cấm dùng súng ở xã hội hiện đại.

Cấm nhưng không triệt để.

Tựa như một ít bang phái, dù sao cũng sẽ giấu diếm một ít đao thương cung tên gì đó.

Tri phủ Thiệu Phàm Ninh trước đó cũng không biết chuyện Hòa Bình bang và Tứ Hải bang sống mái với nhau, đợi cho Thiệu tri phủ nhận được tin, phái bộ khoái đi duy trì trật tự thì kết quả là mấy chục bộ khoái này vẫn không đủ để nhét kẽ răng đám bang phái kia.

Vội quá hóa nguy, có kẻ ngu ngốc muốn làm tròn trách nhiệm, kết quả là dẫn đến ngộ thương đầu rơi máu chảy, trong cuộc hỗn loạn có mười ba người mất đi tánh mạng.

Thiệu Phàm Ninh nghe thuộc hạ bẩm báo, lập tức nôn nóng, mặc kệ đêm khuya gió lớn, vội vàng đến phủ Tướng quân xin cầu viện.

Chính sự của Đại Đồng đương nhiên là do Tri phủ Đại Đồng xử trí, tuy rằng Tổng Diêu đóng quân ở Đại Đồng nhưng quân lương không phải do Đại Đồng cung cấp mà là do Hộ bộ trực tiếp phát lương.

Bưng bát của ai thì phục vụ người đó.

Cho dù Tổng Diêu là đại tướng quân, phẩm chất cao hơn Thiệu Phàm Ninh rất nhiều.

Trận sống mái này kéo dài từ sáng đến nửa đêm, vẫn còn chém giết lẫn nhau, không cần nhắc đến người bị thương hay người tử trận.

Tổng Diêu đã sớm nhận được tin này, bất quá Thiệu Phàm Ninh là người rất mòng tư lợi. Quân canh giữ thành Đại Đồng chủ yếu là để phòng đám man di bên ngoài. Nay bang phái Đại Đồng xảy ra chuyện, vốn là trách nhiệm của Tri phủ, nếu Thiệu Phàm Ninh đến cầu Tổng Diêu thì chẳng phải tỏ vẻ vô năng hay sao?

Cho nên ban đầu Thiệu Phàm Ninh vẫn không cầu viện Tổng Diêu, hắn thấy dựa vào nhân mã của mình đã đủ rồi.

Nhưng rõ ràng là Thiệu đại nhân cũng không hiểu khái niệm bang phái là gì.

Thậm chí tân phu nhân Trịnh thị của hắn cũng không nhận được tin tức từ bên phu gia, trận sống mái này xảy ra thật kỳ lạ, cũng không nằm trong sự khống chế của Trịnh gia.

Vài tên thủ hạ đã chết, nay Ngự sử triều đình đang ở tại Đại Đồng, Thiệu Phàm Ninh cảm thấy hơi lạnh người. Lúc này cũng bất chấp việc mất mặt mũi, hắn có thể làm Tri phủ Đại Đồng vốn là chuyện rất may mắn, không thể vì thế mà đánh mất chức quan.

Cho nên hắn vội vàng hoảng hốt đi vào phủ Tướng quân.

Khi đến nơi đã là nửa đêm.

Xuân hàn se lạnh.

Huống chi đây lại là Tây Bắc, tuyết mùa xuân chưa kịp tan, trên nóc nhà ngọn cây vẫn còn đọng tuyết.

Huống chi nửa đêm gió Tây rất mạnh.

Thiệu Phàm Ninh chỉ mặc một bộ quan phục có lót vải bông, thậm chí cũng không khoác áo choàng lông, vậy mà trán vẫn toát đầy mồ hôi hột, sắc mặt tái nhợt, được sự cho phép, hắn cùng binh sĩ dẫn đường tiến đến chính sảnh của phủ Tướng quân. fynnz.wordpress.com

Thiệu Phàm Ninh vừa rảo bước tiến đến chính sảnh, ban đầu chỉ là sắc mặt tái nhợt thì trong nháy mắt liền trở nên trắng bệch.

Bên trong chính sảnh, đèn đuốc sáng trưng.

Lúc này Thiệu Phàm Ninh vốn tưởng rằng Tổng Diêu đã nghỉ ngơi. Mà hiện tại, hắn lặng lẽ đến đây cũng là vì cố ý che giấu hành tung. Lại không ngờ nay trong chính sảnh, Tổng Diêu, Triệu Lệnh Nghiêm, Tưởng Văn An, Lục Văn Thao, cùng với Ngự sử Đại Đồng có giao hảo với Thiệu Phàm Ninh đều đang ngồi ở đây.

Tổng Diêu mặc bộ giáp sắt đầu đội mũ bạc, ngồi ở vị trí cao nhất, khi nhìn thấy Thiệu Phàm Ninh thì Tổng Diêu liền vỗ trán hỏi, “Thiệu đại nhân, vụ ấu đả ở phố Trường Vinh rốt cục là thế nào?”

Thiệu Phàm Ninh thấy tình cảnh trong chính sảnh đã là như thế, trong lòng biết rõ Tổng Diêu đang chờ hắn tiến vào. Chỉ là chuyện đến nước này, hắn muốn biện bạch, nhưng ở trước mặt một Tổng Diêu có chính kiến bất đồng với hắn thì có thể biện bạch được cái gì? Thiệu Phàm Ninh cảm thấy miệng lưỡi đắng nghét,

rốt cục cũng có vài phần khí khái nam nhân, trầm giọng lên tiếng, “Hạ quan đã phái binh sĩ nha môn đến đó, đến buổi tối thì có mười ba người bị thương nặng tử vong. Còn dân chúng thì chưa thống kê thương vong, bản lĩnh của hạ quan hữu hạn, thỉnh Tổng tướng quân xuất binh bình loạn.”

Tổng Diêu đã sớm lệnh cho phó tướng chờ lệnh, lúc này nhanh chóng khởi binh cũng không thành vấn đề.

Thiệu Phàm Ninh cũng muốn đi cùng nhưng lại bị Triệu Lệnh Nghiêm ngăn cản. Triệu Lệnh Nghiêm lạnh giọng chất vấn Thiệu Phàm Ninh, “Có Ngưu phó tướng quân thì phó Trường Vinh sẽ được giải nguy, Thiệu đại nhân không cần lo lắng. Nhưng mà Tổng tướng quân đã sớm biết chuyện xảy ra ở phó Trường Vinh, ba lần phái người hỏi ý Thiệu đại nhân. Thiệu đại nhân lại nằng nặc khước từ Tổng tướng quân, nay việc đã đến nước này, Thiệu đại nhân vốn là quan phụ mẫu của một thành, phải ăn nói thế nào với dân chúng đã tử thương? Phải ăn nói thế nào với quan sai đã hy sinh vì nhiệm vụ? Phải ăn nói thế nào với Vạn tuế gia ở đế đô đây?”

Tiểu Triệu đại nhân bày ra vẻ mặt quang minh chính đại, tức giận chất vấn, “Theo lý, nội chính vô can với quân sự. Chẳng qua thành Đại Đồng vừa mới tu sửa mà lại xảy ra vụ án đẫm máu kinh thiên như thế, bản quan thật sự đau lòng muốn chết!”

Đừng nhìn bề ngoài Triệu Lệnh Nghiêm giả vờ như vậy, khi hắn biết Hòa Bình bang và Tứ Hải bang ẩu đả thì liền biết cơ hội đã đến! Triệu Lệnh Nghiêm vốn xem thường thái độ làm người của Thiệu Phàm Ninh, ngay cả Tứ Hải bang lúc trước liên tục gây phiền phức cho bọn họ, nghe nói Tứ Hải bang có bối cảnh của Trịnh gia. Thiệu Phàm Ninh có quan hệ thông gia với Trịnh gia, theo phỏng đoán của Triệu Lệnh Nghiêm, lần này Tổng Diêu nhập cuộc, Ngự sử thượng tấu triều đình, Tổng Diêu rơi vào thế bị động, sẽ bị vướng vào Trịnh gia và Thiệu Phàm Ninh, khó thoát khỏi liên can.

Nay nhân lúc Tướng Lục hai người đều ở đây, Đại Đồng xảy ra ẩu đả, đây là chức trách của Thiệu Phàm Ninh, mà Thiệu Phàm Ninh muốn lưu lại ấn tượng tốt trước mặt khâm sai thì tuyệt đối không thể để Tổng Diêu nhúng tay.

Thiệu Phàm Ninh tưởng rằng Tứ Hải Bang dưới sự kiểm soát của Trịnh gia, muốn đánh hay muốn hòa chỉ cần một câu của Trịnh gia mà thôi.

Hòa Bình bang lại là một thế lực khác của Đại Đồng, lúc trước có liên quan đến Tỉnh Quốc Công. Nay phụ tử Tỉnh Quốc Công đang bị bắt ở Thát Đát, ở thảo nguyên xa xôi, không biết ngày về.

Hòa Bình bang mất đi chỗ dựa, không còn lớn mạnh như trước.

Trịnh gia muốn nuốt Hòa Bình bang, Tạ Bạch Qua là người giang hồ, tuy rằng kính nể thế tộc Trịnh gia ba phần nhưng Tạ Bạch Qua cũng không phải dễ dàng phục tùng.

Tuy Trịnh gia có thể khống chế Tứ Hải bang, nhưng Trịnh gia lại không thể khống chế thế lực của Hòa Bình bang.

Cuộc ẩu đả giữa bang phái như vậy, một khi xảy ra thì chẳng cần phải nề mặt ai.

Cho dù Trịnh gia liên tiếp thông báo cho Bang chủ Tứ Hải là Tạ Tứ Hải, lệnh hắn dừng tay, nhưng Tạ Tứ Hải đã sớm chém giết đến đỏ cả mắt, làm sao mà chịu lắng nghe?

Vì thế cuộc ẩu đả đẫm máu khiến toàn bộ Đại Phượng khiếp sợ rốt cục đã xảy ra.

Triệu Lệnh Nghiêm không biết rõ Đại Đồng như Thiệu Phàm Ninh, nhưng Triệu Lệnh Nghiêm lại có khả năng phán đoán tình thế vượt xa Thiệu Phàm Ninh.

Hắn vừa nghe tin thì lập tức tìm Tổng Diêu bàn bạc.

Lúc ấy Tổng Diêu liền muốn phái binh trấn áp, nhưng lại bị Triệu Lệnh Nghiêm khuyên bảo, “Đây vốn là chuyện của Thiệu tri phủ, lúc này người nhúng tay, tuy là hảo tâm nhưng sẽ mang tội can thiệp nội chính của Đại Đồng.”

“Như vậy phải làm sao, chẳng lẽ cứ mặc kệ? Đây cũng không phải là một hai tên đánh nhau, hai bang phái cũng có khoảng mấy trăm người, nếu cứ đánh tiếp như vậy đến đỏ cả mắt thì không biết sẽ chết bao nhiêu người nữa.” Tổng Diêu hỏi.

Triệu Lệnh Nghiêm nghiêm mặt nói, “A Diêu, nếu chúng ta muốn chân chính đứng vững tại thành Đại Đồng thì phải xử lý đám người ở dưới đất này. Bọn họ đầu đá lẫn nhau, chẳng phải chúng ta làm ngư ông đắc lợi hay sao. Người đừng quên, hiện tại người còn vướng vào vụ án của Tống Viễn, Lý Tông đi về hướng nào, khi Hòa Bình bang và Tứ Hải bang đoàn kết nhất trí thì chúng ta không thể điều tra được gì, đợi bọn họ chém giết lẫn nhau, nói không chừng có thể điều tra một ít manh mối.”

“Còn nữa, nếu chuyện này xé ra to thì chức quan Tri phủ của Thiệu Phàm Ninh nhất định là khó giữ được.” Triệu Lệnh Nghiêm bày ra bộ dáng đã lường trước mọi việc, nói tiếp, “Lúc này, để một tên lơn lẹo quen thuộc mọi nơi ở thành Đại Đồng làm Tri phủ thì chỉ bằng đổi người mới. Ít nhất chúng ta có thể dạy cho người mới thức thời một chút. Người mới cũng sẽ không có liên hệ với binh sĩ trong quân.”

Tống Diêu cứ chần chừ, “Chúng ta khoan tay đứng nhìn như vậy, nếu xảy ra huyết án thì cũng không tốt đối với thanh danh của chúng ta.”

Triệu Lệnh Nghiêm mỉm cười, “Chuyện này có xá gì đâu.” Hắn trực tiếp phái binh sĩ đi hỏi Thiệu Phàm Ninh có muốn xuất binh tương trợ bình định ẩu đả của bang phái hay không.

Quả nhiên với sự tự tin và tự phụ của Thiệu Phàm Ninh thì hắn liên tục ba lần bảy lượt khước từ lời đề nghị của hai người Tống Triệu.

Mà việc khước từ của Thiệu Phàm Ninh lại rơi thẳng vào mắt của nhị vị khâm sai Tướng Lục.

Triệu Lệnh Nghiêm thật xảo quyệt, hắn làm sao mà lại bỏ sót hai nhân chứng tốt như Tướng Văn An và Lục Văn Thao cơ chứ? Mà Triệu Lệnh Nghiêm lại bày ra thái độ vô cùng oan uổng ở trước mặt hai người Tướng Lục, “Hạ quan từng nghe bệ hạ nhắc đến, trách nhiệm của quân đội là phải phục tùng. Vì vậy không có sự cho phép của Thiệu đại nhân thì chúng ta tuyệt đối không dám nhúng tay vào nội chính của Đại Đồng. Tuy rằng tàn khốc, nhưng đây chính là quân đội.”

Thiệu Phàm Ninh bị Triệu Lệnh Nghiêm tính kế, rất khó để trở mình.

Lúc này Tống Diêu và Triệu Lệnh Nghiêm trao đổi ánh mắt với nhau, Triệu Lệnh Nghiêm đứng dậy rời đi. fynnz.wordpress.com

Mặc dù có Ngư phó tướng đến bình định tình trạng hỗn loạn ở phố Trường Vinh, Triệu Lệnh Nghiêm lại có chuyện quan trọng khác phải làm. Hắn vội vàng đi thăm dò địa bàn tổng bộ của Tứ Hải bang và Hòa Bình bang.

Phố Trường Vinh xảy ra huyết án như thế, tất nhiên triều đình vừa chấn động vừa phẫn nộ.

Trong cơn chấn động phẫn nộ của triều đình, hai bang phái muốn bảo toàn bản thân nên đã bàn bạc ngay trong đêm.

Cơ hội thanh trừng tăng dưới chót của Đại Đồng đã đến!

165. Chương 165

Triệu Lệnh Nghiêm đến Tứ Hải bang trước.

Đối mặt với quân đội, mấy tên côn đồ lưu manh này chẳng đáng nhét kẻ răng. Triệu Lệnh Nghiêm cũng không muốn lấy mạng bọn họ, đem toàn bộ tổng vào ngục. kế tiếp là tịch biên tài sản của Tứ Hải bang.

Phàm là những thứ có chữ viết thì sẽ đóng gói toàn bộ, dán giấy niêm phong rồi đưa về phủ Tướng quân.

Sau đó khóa cửa đại môn, dán giấy niêm phong, phái binh lính canh gác cẩn trọng.

Thậm chí mấy căn biệt viện của Tạ Tứ Hải cũng bị Triệu Lệnh Nghiêm phái người tin cậy đến kê biên tài sản.

Quân đội cực kỳ hiệu quả, đến rạng sáng thì Triệu Lệnh Nghiêm đã xem được một đoạn báo cáo về tình hình kê biên tài sản của Tứ Hải bang. Trong khi Hòa Bình bang lại gặp phải một vụ lùm xùm đẫm máu.

Hòa Bình bang đã xảy ra biến cố.

Triệu Lệnh Nghiêm nghe nói Bang chủ Hòa Bình bang Tạ Bạch Qua có một ái nữ tên là Tạ Hàm Du.

Rốt cục Triệu Lệnh Nghiêm không ngờ chính mình vừa trải qua một vụ thẩm sát tình án.

Trước ngực của Tạ Hàm Du bị đâm bằng một thanh chủy thủ, ánh mắt của nàng ta vừa bi hận vừa thê lương đến cực điểm.

Nếu không phải Triệu Lệnh Nghiêm có tâm tính của một văn nhân thì hẳn cũng không thể đọc ra nhiều ý nghĩa trong mắt của một nữ nhân như thế.

Chủy thủ lại do một thiếu niên khác cầm trong tay, nói là thiếu niên vì Triệu Lệnh Nghiêm cảm thấy mặt mũi của người nọ khá non nớt, thân hình không cao, cũng chỉ xấp xỉ hắn. Bất quá trong mắt lại lộ ra một sự lãnh đạm vô bi vô hi. Nghe thấy động tĩnh, thiếu niên đã phát hiện đám người Triệu Lệnh Nghiêm, nhanh như cắt, thiếu niên rút ra chủy thủ, trước ngực của Tạ Hàm Du trào ra một dòng máu tươi, bắn lên người thiếu niên. Thiếu niên lại không hề để ý, len người phá cửa sổ nhảy ra ngoài, phóng nhanh như chớp.

Triệu Lệnh Nghiêm vừa định phái người đuổi theo truy bắt thì liền nghe thấy tiếng đánh nhau ở bên ngoài đã im bật, binh sĩ tiến vào bẩm báo, “Đại nhân, để hắn thoát rồi.”

“Không sao, không cần đuổi theo.” Hiện tại Triệu Lệnh Nghiêm đã nhanh tay dịu lấy Tạ Hàm Du, hỏi nàng ta, “Đó là ai?”

Vừa nói Triệu Lệnh Nghiêm vừa bắt mạch của Tạ Hàm Du, cảm thấy sinh mệnh của Tạ Hàm Du đang dần dần trôi qua. Nghe thấy câu hỏi của Triệu Lệnh Nghiêm, khuôn mặt tái nhợt của Tạ Hàm Du chợt lóe lên một sự kích động, nàng cất lên một tiếng như đinh đóng cột, “Tống Thiếu Dương!”

Sau đó Tạ Hàm Du không còn cử động nữa, đôi mắt tròng lớn tựa hồ vẫn còn lưu lại vài phần yêu hận đến tột cùng.

Chết không nhắm mắt.

Của cải trong Hòa Bình bang vẫn y nguyên, nhưng Triệu Lệnh Nghiêm cho rằng thứ có giá trị nhất có lẽ đã bị Tống Thiếu Dương lấy mất.

Hòa Bình bang và Tứ Hải bang chém giết khiến cho thành Đại Đồng càng thêm xơ xác tiêu điều.

Thê tử tân hôn của Thiệu Phàm Ninh lo lắng cho tượng phu của mình đến phủ Tướng quân mà vẫn chưa về nhà, vội vàng phái người đến hỏi thăm phủ Tướng quân, nhưng lại chẳng hỏi thăm được gì, nhất thời nôn nóng, đành phải phái nhũ mẫu bên cạnh về nhà nương gia cầu viện.

Trịnh thị là thứ nữ của Trịnh Nhất Điền: trưởng tử của Trịnh thị tộc trưởng Trịnh Lâm Băng, nay Trịnh gia nghe nói Triệu Lệnh Nghiêm dẫn người tịch biên tài sản của Tứ Hải bang thì đã cảm thấy chuyện này khó giải quyết, làm sao còn tâm tư để ý đến chuyện của Trịnh thị, nhưng bọn họ cần phải biết tình cảnh hiện tại của Thiệu Phàm Ninh.

Bất đắc dĩ đành phải lệnh cho gia nhân đến đón Trịnh thị về nương gia để hỏi thăm tình hình cụ thể, Trịnh thị là một nữ nhân, khi chưa thành thân thì được xem như khuê nữ, ngoại trừ nữ công gia chánh và tam tông tứ đức, cùng với một ít thủ đoạn nho nhỏ của nữ nhân ở nội trách thì thật sự không biết gì khác. Tóm lại chính là phụ thân hỏi thì thì nàng ta trả lời theo đúng sự thật là được.

Phái người đưa Trịnh thị vào nội trạch nghỉ ngơi, Trịnh Nhất Điền báo oán với phụ thân Trịnh Lâm Băng, “Thiệu Phàm Ninh cũng quá vô năng, lúc này Tứ Hải bị tịch biên tài sản, mớ sổ sách kia e rằng sẽ gây ra phiền toái.”

Trịnh Lâm Băng thần nhiên nói, “Sổ sách gì, Trịnh gia chúng ta là dòng dõi, làm sao có quan hệ với đám đạo phỉ cho được. Nhất Điền, chớ có hồ ngôn loạn ngữ.”

“Dạ, phụ thân.” Trịnh Nhất Điền hầu hạ bên cạnh phụ thân đã được vài chục năm, rất hiểu rõ Trịnh Lâm Bằng, cũng hiểu Trịnh Lâm Bằng không tính toán sẽ trục vớt Tứ Hải. Quả thật Trịnh gia bọn họ không trực tiếp tới lui với Tứ Hải bang.

Nếu Tống Diêu và Triệu Lệnh Nghiêm nghĩ rằng dựa vào Tứ Hải để bắt lấy nhược điểm của Trịnh gia thì e rằng chỉ khiến bọn họ thất vọng.

Nghĩ đến hai người Tống Triệu, Trịnh Nhất Điền liền cảm thấy phiền, “Hai cái tên tiểu tử này thật chẳng biết phân biệt phải trái.”

Trong mắt của Trịnh Lâm Bằng mang theo một chút tàn khốc, nhìn về phía nhi tử mà nói, “Nói chuyện khách khí một chút! Cái gì mà hai cái tên tiểu tử kia? Lúc trước khi Lưu đại tướng quân vẫn còn sống, người cũng dám gọi như vậy hay sao?”

Hơi dừng lại, Trịnh Lâm Bằng sờ chòm râu dưới cằm của mình rồi nói, “Bước cờ Thiệu Phàm Ninh coi như vô dụng. Tống tướng quân và Triệu quân sư đã bắt đầu đứng vững. Thiếu niên anh tài, thiếu niên anh tài, tứ nha đầu đã mười lăm rồi phải không?”

Tứ nữ là đích nữ của Trịnh Nhất Điền, Trịnh Nhất Điền cũng không phải luyến tiếc, chỉ là có chút do dự, “Phụ thân, như vậy có giống như chúng ta đang cầu hòa hay không?”

“Hiện tại vẫn chưa vội, chúng ta đang bàn bạc, tạm thời người đừng hứa gả tứ nha đầu cho ai khác.” Trịnh Lâm Bằng thở dài. Quả thật chính là muốn cầu hòa, nhưng cũng phải thể hiện tư thái tao nhã mới không mất đi phong độ.

Đế đô.

Minh Trạng đang đau đầu vì chuyện của Lâm Vĩnh Thường.

Tuy rằng Minh Trạng cho rằng việc Lâm Vĩnh Thường làm mất võ kiếm của Thái Tổ, thứ kia rất đáng giá, hẳn cũng rất đau lòng. Nhưng một võ kiếm so với Lâm Vĩnh Thường thì Lâm Vĩnh Thường vẫn có giá trị hơn.

Bất quá nghĩ như vậy thì chỉ có một mình Minh Trạng.

Khi triều thần biết Lâm Vĩnh Thường làm mất một nửa quốc bảo thì ngay cả Lý Bình Chu cũng lên mắng Lâm Vĩnh Thường bất cần, làm mất bảo bối.

Lâm Vĩnh Thường đơn giản bày ra tinh thần cù không sợ lỗ, mặc cho ai nói cái gì cũng được, dù sao thì kết quả đã như vậy. Muốn giết muốn chém thì cứ tùy tiện.

Khiến Lâm Vĩnh Thường không ngờ chính là có người thật sự muốn làm thịt hắn để diệt cỏ tận gốc.

Cuối cùng, Minh Trạng đành phải an bài thương nghị trước triều đình, “Được rồi, chỉ cần ai nhìn thấy bảo kiếm của Thái Tổ thì sẽ biết giá trị của nó như thế nào. Cho dù có dốc hết sức lực của cả nước để làm lại một võ kiếm như thế thì e rằng cũng không thể. Lâm Vĩnh Thường, người biết tội chưa?”

Lâm Vĩnh Thường nhận tội.

Minh Trạng từ trên long ỷ đi xuống bậc thềm, bước đến trước mặt Lâm Vĩnh Thường, khéo léo nói, “Thứ này làm mất thì trăm cũng rất tiếc. Trẫm chưa từng thấy bảo vật nào vô giá như võ kiếm kia cả.” Nói xong còn cảm thán hai tiếng.

Lý Bình Chu sợ Minh Trạng sẽ làm gì Lâm Vĩnh Thường, bèn vội vàng nói, “Bệ hạ, tuy rằng võ kiếm đã bị mất, nhưng cũng không phải không có manh mối để tìm lại. Không bằng lệnh cho Lâm Vĩnh Thường cẩn thận điều tra, tìm về võ kiếm, lập công chuộc tội.”

“Lý tướng, chuyện này không đơn giản như vậy. Tìm về võ kiếm thì cũng phải đưa ra thời hạn mới được, cũng không thể để Lâm đại nhân cứ tìm kiếm muôn thuở như vậy? Dù sao cũng là bảo vật trấn quốc do Thái Tổ truyền lại.” Nam Phong Bá Lục Kiến An lên tiếng.

Minh Trạng thở dài, “Ngày hôm trước trẫm mơ thấy Thái Tổ lão nhân gia nói với trẫm một câu. Trẫm suy nghĩ mãi mà không thể lý giải, nay trẫm nói ra, các ái khanh giúp trẫm nghiên cứu, để xem thử ý của Thái Tổ hoàng đế là gì?”

Ngay cả Nguyễn Hồng Phi cũng rất bội phục khả năng thuận miệng bịa chuyện như vậy của Minh Trạng

“Nửa đêm hôm đó, trẫm bỗng nhiên nghe thấy có người gọi tên trẫm, liên tục gọi Minh Trạng Minh Trạng.” Minh Trạng nói tiếp, “Trẫm liền mở mắt ra, nhìn thấy một ông lão râu tóc bạc phơ đứng trước đầu giường của trẫm, trẫm suy nghĩ, hoàn toàn không biết ông lão này là ai, bèn hỏi Ông là ai vậy?”

“Ông lão cười ha ha, nói với trẫm, Con ngồi trên giang sơn của trẫm mà lại không biết lão tổ tông là ai hay sao?” Minh Trạng nói như thật, “Trẫm suy nghĩ một chút, nhất định đây là Nhân Tông gia gia. Sau đó trẫm liền nói, Nhân Tông gia gia, vì sao lão nhân gia ngài vẫn còn sống như thế? Ai ngờ ông lão kia lại cốc đầu trẫm một cái, rất đau, còn trách trẫm, Trẫm là Thái Tổ hoàng đế khai quốc, chớ có nói bậy. Lúc này trẫm mới biết đây chính là Thái Tổ hoàng đế. Trẫm vội vàng suy nghĩ, từ lúc trẫm đăng cơ đến nay vẫn chưa làm chuyện gì bất chính sợ có lỗi với tổ tông. Vì sao Thái Tổ hoàng đế lại bỗng nhiên giá lâm cơ chứ? Thật sự đã dọa trẫm sợ hãi. Trẫm vội hỏi, Thái Tổ gia gia, ngài từ nơi xa đến đây là có việc gì cần phân phó ư? Thái Tổ nói với trẫm, Thấy nhóc con như con làm Hoàng đế cũng rất có dáng, nhưng lại câu nệ quá nhiều, lão nhân gia ta ở dưới địa giới cảm thấy sốt ruột, vì vậy mới lên đây để chỉ điểm cho con một chút.”

Minh Trạng trừng lớn mắt, lại tiếp tục nói một cách cảm khái, “Như vậy còn gì tuyệt vời hơn nữa? Thái Tổ hoàng đế muốn đích thân chỉ điểm trẫm, trẫm vội vàng cẩn thận lắng nghe. Thái Tổ hoàng đế nói, Trẫm chiếm được giang sơn vạn dặm này đều là do có rất nhiều văn thần võ tướng phò tá, dũng cảm gan dạ, cũng do muôn dân thiên hạ vì nghĩa mà quy thuận. Trẫm nghe Thái Tổ hoàng đế nói như vậy, giống như lính ngộ điều gì đó nhưng lại có vài chỗ không rõ. Khi đó trẫm nhớ đến, tiểu tử Lâm Vĩnh Thường này làm mất võ kiếm của Thái Tổ hoàng đế, vì vậy trẫm rất áy náy đối với Thái Tổ hoàng đế.”

“Các người cũng biết trẫm rất thành thật thẳng thắn, chỉ trong chốc lát do dự liền bị Thái Tổ nhìn ra sơ hở, Thái Tổ bèn hỏi, trẫm cũng không thể giấu diếm, bèn thuật lại mọi chuyện với Thái Tổ hoàng đế.” Minh Trạng bày ra bộ dạng thần tiên, “Thái Tổ hoàng đế lắc đầu với trẫm, liên tục cảm thán vài câu vô tri vô giác không tỉnh ngộ, bèn xoay người rời đi.”

“Đến đây thì trẫm mới giật mình tỉnh dậy.” Minh Trạng tỏ ra nghiêm túc nói, “Sau khi trẫm tỉnh lại thì quay qua quay lại mấy lần, vẫn không dám tin. Ai ngờ trên đầu lại bỗng nhiên đau đớn. Sờ một chút thì mới biết bị u một cục trên đầu. Đến đây thì mới tin là thật.”

“Lý tướng, lại đây, người sờ sờ đầu trẫm thử xem, khi chải đầu cũng rất đau.” Kỳ thật hôm trước khi Minh Trạng đau khổ cầu xin, Nguyễn Hồng Phi rút cục đồng ý nằm dưới, Minh Trạng lập tức sáng mắt, đang muốn làm nông dân đổi đời hát bài ca, ai ngờ hưng phấn quá độ, bất ngờ đụng đầu vào thành giường.

Trong hoàng cung cái gì cũng tốt, ngay cả chiếc giường lớn mà Minh Trạng ngủ cũng được làm bằng gỗ trầm hương chính cống, Minh Trạng đụng đầu, ngay lập tức u thành một cục, choáng váng mặt mày, hai mắt thấy sao, nhất thời cụt hứng.

Nay Minh Trạng bảo Lý Bình Chu sờ đầu hắn, Lý Bình Chu nào có lá gan này, liên tục khước từ.

Minh Trạng đành phải từ bỏ, thở dài, “Lúc trước trẫm không thể lĩnh ngộ ý của Thái Tổ. Nay nhìn thấy Lâm Vĩnh Thường thì trẫm bỗng nhiên hiểu ra.”

Minh Trạng thật sự bịa chuyện một cách tài tình.

Bản lĩnh này cũng không phải trường kỳ tu luyện mới có được, mà là do kỳ tài bẩm sinh.

Đối với quan viên trong triều, nói dối cơ hồ là một bản năng. Nhưng có thể bịa chuyện mà lại chuẩn bị một cách chu đáo như vậy thì vô cùng kỳ diệu, có thể tin tưởng lời nói dối với cấp độ cực cao này thì chỉ có vài người mà thôi.

Đại đa số triều thần đều nổi tiếng là hư hư thực thực.

Minh Trạng thì khác, hắn hoàn toàn có thể đem lời nói dối kia nói một cách quang minh chính đại.

Nói luyên thuyên một hồi, cuối cùng Minh Trạm tổng kết chân lý trong giấc mộng truyền kỳ về Thái Tổ. fynnz.wordpress.com

Lúc này Minh Trạm cúi người nâng dậy Lâm Vĩnh Thường. Bởi vì Minh Trạm kể lại giấc mộng này rất dài, Lâm Vĩnh Thường nãy giờ vẫn cứ quỳ dưới đất, lúc này hai đầu gối đã tê rần, lảo đảo theo phản xạ có điều kiện. Minh Trạm dìu hắn đứng vững, nói một cách cảm thán, “Nay trẫm mới hiểu được ý của Thái Tổ. Một võ kiếm tuy rằng là trân bảo quý giá nhưng trẫm thống trị thiên hạ là dựa vào quan văn võ tướng, trung thần hiền lương, chứ không phải dựa vào một võ kiếm. Quốc bảo của trẫm cũng không phải là một võ kiếm, mà chính là chư vị hiền khanh, cùng với dân chúng quan viên tận trung vì triều đình. Hôm nay tuy rằng bảo kiếm của Thái Tổ rất quý giá, Vĩnh Thường vô ý đánh mất, trẫm làm sao có thể vì một vật mà trách móc đại thần nặng nề cho được.”

Minh Trạm ngoại trừ biết cách nói hươu nói vượn, hắn còn có một bản lĩnh chính là bất cứ lời buồn nôn nào cũng có thể nói ra khỏi miệng.

Hắn vỗ vai Lâm Vĩnh Thường, đồng cảm nói, “Trẫm ban cho người bảo kiếm của Thái Tổ đơn giản là vì hy vọng người có thể cai trị tốt Hoài Dương, mang lại sự dồi dào ấm no cho non sông này. Nay việc cải cách thuế muối đã đến giai đoạn kết thúc. Khi người Thất Đất tấn công, người đã bảo vệ trẫm ngàn dân chúng Hoài Dương, giữ được mảnh đất kia. Ở trong lòng trẫm, Vĩnh Thường người mới là bảo vật chân chính vô giá.”

Tuy rằng lời này rất buồn nôn nhưng Lâm Vĩnh Thường nghe xong thì trong lòng làm sao lại không có cảm xúc. Đang muốn mở miệng, Minh Trạm lại hoàn toàn bịa chuyện mà quên trời quên đất, tiếp tục cảm thán một cách buồn nôn, “Vĩnh Thường chính là bảo bối tâm can của trẫm.”

Lâm Vĩnh Thường đang cảm động, nghe thấy câu này cũng phải trở mặt, thâm nghĩ, người ta hay bảo trình độ văn hóa của Hoàng thượng không được tốt cho lắm, xem ra là thật.

Bất quá dụng tâm của Hoàng thượng đã khiến Lâm Vĩnh Thường vô cùng cảm kích động lòng.

Cho dù chuyện nằm mơ thấy Thái Tổ hoàng đế là thật hay giả thì Hoàng thượng đã bảo vệ hắn.

Lâm Vĩnh Thường là người quen đọc sách sử, trong lịch sử, dưới áp lực của đại đa số triều thần, có bao nhiêu Hoàng đế dùng chiêu thí tốt bảo xe.

Minh Trạm lại là người dám làm dám chịu, lúc ấy khi hắn lên tuyên triệu Lâm Vĩnh Thường thì cũng không có ý trách cứ Lâm Vĩnh Thường, đương nhiên sẽ nghĩ cách bảo vệ Lâm Vĩnh Thường.

Mà Lâm Vĩnh Thường nhận được hoàng ân thì làm sao lại không sinh ra cảm giác thề sống thề chết để báo ân?

Đương nhiên nếu Hoàng thượng dừng tiếp tục nói những lời nhiệt tình này nữa thì sẽ càng hoàn mỹ. Tuy rằng nếu để Lâm Vĩnh Thường tự đánh giá thì trên mọi phương diện hắn không thể nào sánh bằng Nguyễn Hồng Phi, bất quá, ngay cả lời bảo bối tâm can mà Hoàng thượng cũng nói được, Lâm Vĩnh Thường vừa cảm động vì hoàng ân, vừa có chút hồi hộp, e sợ Minh Trạm bỗng nhiên nhìn trúng hắn.

Vì để chứng tỏ sự trong sạch của mình, vào buổi chiều cùng ngày, Lâm Vĩnh Thường liền tỏ vẻ muốn về Hoài Dương.

Minh Trạm cũng không giữ hắn lại mà lập tức cho đi.

Nhưng Lâm Vĩnh Thường lại có chút quyến luyến không nỡ rời xa Từ muội muội, bèn nhờ tức phụ của cháu mình hẹn Từ Doanh Ngọc vào phủ gặp mặt.

Từ Doanh Ngọc hơi buồn bã, “Lần này ly biệt đến hai năm sau mới tái kiến.”

Lâm Vĩnh Thường da mặt dày cùng cô nương người ta ngồi chung một nhuễn tháp, giống như vô tình chạm vào bàn tay trắng nhỏ của người ta, về mặt trần đây chính nhân quân tử, dịu dàng nói, “Hai năm trôi qua rất nhanh. Nếu có việc phải Nam hạ thì muội muội nhớ xin Thái hậu một tiếng.”

“Chuyện đó tính sau.” Trên mặt của Từ Doanh Ngọc lại ửng đỏ, nhưng cũng không rút tay ra, vì thế Lâm tổng đốc cả gan làm loạn càng sở nần bạo dạng hơn một chút.

Từ Doanh Ngọc trừng mắt liếc hắt, “Đừng được một tắc lại muốn tiến thêm một thước.”

Lâm Vĩnh Thường cười làm lành, thăm nghĩ, cùng lắm thì cho nàng đánh ngất rồi thoát y bồi thường cũng được. Thân là một kẻ vô sỉ, Lâm Vĩnh Thường thật sự chẳng cảm thấy e ngại gì cả.

Hai người quyền uyển bịn rịn, sau khi thì thăm lời tri tâm một lúc lâu thì Từ Doanh Ngọc mới rời đi.

Lâm Vĩnh Thường muốn tiến một đoạn nhưng Từ Doanh Ngọc nghĩ rằng hai nhà vẫn còn đang bế tắc, rốt cục không để Lâm Vĩnh Thường lộ diện.

Từ Tam không có phản ứng gì đối với việc Lâm Vĩnh Thường quay về Hoài Dương. Dù sao thì họ Lâm cũng tốt số, được Hoàng thượng che chở, làm mất một nửa quốc bảo mà chẳng bị gì.

Đương nhiên Từ Tam nghĩ đến câu nói bảo bối tâm can của Hoàng thượng thì liền nhịn không được mà sờn gai ốc, thật sự rất buồn nôn.

Đồng thời, cùng đi với Lâm Vĩnh Thường đến Hoài Dương còn có hai vị tân nhậm Huyện thái gia là Phương Thận Hành và Tống Châu Ngọc.

Ở đế đô, Minh Trạm bịa chuyện giải quyết gọn gàng chuyện của Lâm Vĩnh Thường.

Ở Đại Đồng, tình thế lại vô cùng căng thẳng.

Ngươi phó tướng dẫn năm ngàn binh mã bình định, những kẻ còn sống đều bị bắt trói, tất cả binh khí bị tịch khu, còn lại là kiếm kê số xác chết trong vụ ẩu đả.

Khi nhìn thấy con số kia thì sắc mặt của Tống Diêu và Triệu Lệnh Nghiêm đều trở nên khó xem. Cho dù ngồi nhìn chuyện này xảy ra thì Triệu Lệnh Nghiêm cũng không ngờ lại chết nhiều người như thế. Tống Diêu khe khẽ thở dài, im lặng một lúc lâu.

“A Diêu?” Triệu Lệnh Nghiêm gọi một tiếng, cả đêm xử lý công vụ vẫn chưa ngủ khiến Triệu Lệnh Nghiêm trông có vẻ hơi tiêu tụy, đôi mắt thâm quầng. Tuy hấn lớn tuổi hơn Tống Diêu, tâm cơ thủ đoạn cũng sâu hơn, nhưng hiện tại lại có một chút mất phương hướng.

Nếu sớm ra tay thì có phải sẽ không chết nhiều người như vậy hay không?

Những người này cũng không phải người Thát Đát ở quan ngoại, tuy rằng là bang phái nhưng cũng là dân chúng trong thành Đại Đồng.

Nghĩ đến đây thì thân thể đã cạn kiệt sức lực của Triệu Lệnh Nghiêm hơi lão đảo, trước mắt tối sầm, suýt nữa đã ngã xuống đất. May là Tống Diêu nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy hấn, dìu hấn ngồi xuống nhuyễn tháp được lót bằng da sói.

Tống Diêu nhẹ nhàng nói, “Nếu lúc này chúng ta đổi chỗ với Thiệu Phàm Ninh thì e rằng Thiệu Phàm Ninh sẽ không suy nghĩ như vậy.”

“Trong lòng ta thật bất an.” Triệu Lệnh Nghiêm nói.

Tống Diêu rót một tách trà nóng từ cái siêu trên lò rồi đưa cho Triệu Lệnh Nghiêm, “Tuy rằng là người đưa ra chủ ý, nhưng lại là ta hạ lệnh. Cho dù có báo ứng thì cũng do ta lãnh lấy, người không cần phải bất an.”

Triệu Lệnh Nghiêm tiếp nhận tách trà, cho dù như thế nào cũng không cảm thấy đây là lời hay, bèn thử hỏi, “Người đang an ủi ta đó ư?”

“Ừm, sợ người nghĩ quẩn.” Tống Diêu nói một cách thành thật.

“Ta hoàn toàn không nghe ra đây là lời an ủi.” Triệu Lệnh Nghiêm không thích cái tính không biết nói chuyện của Tống Diêu.

Tống Diêu bèn câm miệng.

Mặc kệ nói như thế nào, tuy rằng lương tâm của Triệu Lệnh Nghiêm cảm thấy bắt đầu bất an, nhưng là một mưu sĩ đã từng trải qua khói lửa chiến tranh thì Triệu Lệnh Nghiêm cũng chỉ mềm lòng trong giới hạn.

Không quá hai ngày, hấn lại vui đầu vào kiểm tra sổ sách của hai bang phái.

Tướng Văn An và Lục Văn Thao đều xuất thân từ thế tộc, từ nhỏ đã phú quý, nửa đời vinh hoa, chưa từng gặp phải sự kiện ấu đả thẩm sát giữa các bang phái ở thành thị nơi biên ải. Hai người là khâm sai triều đình, không có đạo lý không đến liếc mắt nhìn một cái, sau đó thượng tấu tình hình với triều đình.

Trong tấu chương viết: Hai trăm ba mươi sáu người tử vong, năm trăm bảy mươi một người bị thương, Tri phủ Thiệu Phàm Ninh khư khư cố chấp khước từ chủ ý cứu viện của tướng quân Đại Đồng Tổng Diêu, dẫn đến thảm án này. Cả phố đầm máu, dân chúng kinh hoàng, nếu không tận mắt nhìn thấy thì chúng thần không dám tin tưởng.

Triều đình khiếp sợ.

166. Chương 166

Không chỉ là vì vụ ấu đả trong thành Đại Đồng cực kỳ nghiêm trọng, mà còn là vì lễ mừng sinh thần của Hoàng thượng đang ở trước mắt, bỗng nhiên lại xảy ra chuyện này, chẳng phải là đen đủi hay sao.

Minh Trạ có cách xử lý rất đặc biệt, sinh thần của hắn sẽ diễn ra vào nửa tháng sau, lúc này vụ ấu đả thẩm sát ở Đại Đồng lại xảy ra, hắn cũng không bãi bỏ lễ mừng sinh thần mà chỉ trực tiếp dời lại nửa tháng.

Bởi vì thảm án Đại Đồng, Minh Trạ nói, vì thương tiếc dân chúng Đại Đồng, trong vòng một tháng, toàn quốc cấm ca múa yến tiệc. Sau đó thăng tay bãi chức của Thiệu Phàm Ninh, tịch thu gia sản, đem đi xử trảm. Sau đó chọn đại thần Lý Phiên Viện là Chương Thú đến làm Tri phủ Đại Đồng, nhậm chức ngay trong ngày.

Vì đi sứ Thất Đát mà Chương Thú được Minh Trạ coi trọng, nay quốc gia không có nhiều sự kiện ngoại giao, Minh Trạ không nuôi người ăn ở không, vì vậy liền phái Chương Thú đi Đại Đồng.

Minh Trạ có chuyện đặc ý thì sẽ thích thú đi khoe với Nguyễn Hồng Phi, “Lê Băng quả nhiên có khả năng, Thiệu Dương cũng thật không tệ.”

Khác với Triệu Lệnh Nghiêm có chút không đành lòng, ở vào địa vị của Minh Trạ, người hỏi hắn, giết một vạn người để cứu một vạn linh một người thì người có giết hay không? Minh Trạ nhất định sẽ trả lời là giết.

Minh Trạ đã trải qua không biết bao nhiêu hy sinh đổ máu, trong tối ngoài sáng.

Bánh xe lịch sử không ngừng tiến về phía trước, còn lại chỉ là những vết máu loang lổ. Thành Đại Đồng đã chảy quá nhiều máu, nếu không thể lòi ra quân bán nước đã cấu kết với Phượng Cảnh Minh và tư thông với người Thất Đát, như vậy tương lai thành Đại Đồng sẽ càng chảy thêm nhiều máu.

Nguyễn Hồng Phi sớm biết Minh Trạ đã bố trí tại Đại Đồng, nay xem bộ dáng vui đùa của Minh Trạ thì liền biết kết quả, không để ý đến lời nói của Minh Trạ, hắn lại nói sang chuyện khác, “Nhi tử của Trung Nghĩa Hầu đã đến đế đô, người có biết chuyện này không?”

Minh Trạ vẫn luôn chú ý đến Đại Đồng, vì vậy thật sự không biết quá rõ về chuyện này, chỉ lắc đầu thờ dãi, “Đám người này phô trương không ít, còn có người đến để đồ trước để lo liệu trước nữa.”

Nguyễn Hồng Phi chẳng cảm thấy có gì là sai, cười nói, “Đương nhiên phải có người đến an bài trước, phòng ở phải được quét dọn sạch sẽ, khi bọn họ đến nơi thì có thể vào ở ngay, như vậy mới tiện.”

“Ừm, tiểu tử này đến thì sao?” Minh Trạ không cho là đúng, Thiện Kỳ Hầu một thế hệ bốn hầu tước, bao gồm cả đám con cháu đời sau, Minh Trạ đã thấy rất nhiều, cũng đã sớm mất đi hứng thú, không cảm thấy tôn thất thì có gì là hay ho. Nay nghe Nguyễn Hồng Phi có ý nhắc đến, Minh Trạ nhin không được mà hỏi một câu, “Đừng bảo là mới đến liền gây chuyện sinh sự nha?”

Nguyễn Hồng Phi lắc đầu, “Người nghĩ đi đâu vậy? Trung Nghĩa Hầu dạy con rất nghiêm, ngay cả Nhân Tông hoàng đế cũng từng tán thưởng. Ta nghe nói cữu cữu Vĩnh Ninh Hầu của người hiện tại đang ghen lồng lộn kia kìa.”

Minh Trạm tròn mắt, nhất thời không thể hiểu được.

Nguyễn Hồng Phi nhin không được mà cười nói, “Là Tử Nghiêu đó, xem ra hẳn chỉ thấy người mới cười mà không nghe người cũ khóc.”

Minh Trạm nhất thời phần chấn tinh thần, vội vàng đi ngồi lê đôi mách.

Nói đến Trung Nghĩa Hầu Phượng Cảnh Hoành, con cái thật sự không thiếu, nay người đến để đô trước tiên chính là thứ tử của Trung Nghĩa Hầu, đứng hàng thứ sáu trong đám con đông đúc của Trung Nghĩa Hầu, tên là Phượng Minh Phàm.

Chỉ cần dựa vào cách đặt tên của các tôn thất thì liền nhìn ra là họ hàng xa hay gần, tỷ như Trung Nghĩa Hầu, từ Cảnh là do hoàng thất đặt. Đời tiếp theo của hắn, các nhi tử đều được đặt từ Minh, cũng là theo sát hoàng thất.

Cũng chứng tỏ Trung Nghĩa Hầu có quan hệ không tệ với hoàng thất.

Những người từng gặp Phượng Minh Phàm đều phải tán thưởng một tiếng, thật là có phong thái.

Kỳ thật nếu luận về tướng mạo thì Phượng Minh Phàm chỉ thuộc dạng tầm trung. Tướng mạo này mà đặt ở trong dân gian thì chính là hạc trong bầy gà, nhưng nếu đặt ở giữa đám tuấn nam mỹ nữ nổi danh trong tôn thất thì chỉ có thể xem là bình thường. fynnz.wordpress.com

Càng không thể sánh với hai người được Minh Trạm xưng là Song bích để đô- Tiết Thiệu Lương và Tống Diêu.

Nhưng với dáng vẻ phong thái của Phượng Minh Phàm, chỉ cần cau mày mỉm cười, hành vi cử chỉ đều làm cho người ta cảm thấy như mộc xuân phong. Huống chi từ nhỏ hắn vốn phóng khoáng, thích kết giao với người ngoài, vì vậy thật sự không thiếu gì bằng hữu.

Ngụy An Ngụy Tử Nghiêu là một trong số đó.

Bởi vì bản tính của Phượng Minh Phàm như vậy, tuy xuất thân là thứ tử, nhưng khi đứng trước mặt Trung Nghĩa Hầu thì Phượng Minh Phàm vẫn có vài phần thể diện. Có bất cứ công vụ gì thì Trung Nghĩa Hầu đều vui vẻ phái hắn chạy việc.

Còn nữa, mẫu thân Phượng Minh Phàm chỉ là một tì nữ bên cạnh Lục thị, phu nhân của Trung Nghĩa Hầu, cũng không được Trung Nghĩa Hầu yêu thích, bất quá chỉ ngẫu nhiên ngủ một lần thì mang thai, khi sinh Phượng Minh Phàm thì gặp tình trạng khó sinh vì vậy đã sớm qua đời.

Thuở nhỏ Phượng Minh Phàm được một nam thiếp của Trung Nghĩa Hầu tên là Mao Tứ nuôi dưỡng. Mao Tứ xuất thân hèn mọn, chỉ là đào kép, nhưng bởi vì dung mạo xinh đẹp nên được Trung Nghĩa Hầu yêu thương. Chỉ tiếc lai lịch của Mao Tứ thấp kém, cho dù dịu dàng khéo léo như thế nào thì vẫn là một đại nam nhân, nuôi trong nội trạch rất bất tiện.

Để ở biệt viện dường như cũng không thích hợp.

Trung Nghĩa Hầu lại thật sự thích hắn, bèn bố trí ở bên ngoài, rồi đưa Phượng Minh Phàm cho Mao Tứ nuôi dưỡng. Ngày sau Mao Tứ cũng có chỗ nương tựa.

Phượng Minh Phàm cứ thế mà lớn lên trong hoàn cảnh kỳ lạ.

Mao Tứ nuôi dưỡng Phượng Minh Phàm, nghĩ rằng chuyện này thật tốt đẹp. Bất quá hắn thuở nhỏ đã kiếm ăn ở gánh hát, nhiều năm lại hầu hạ phục vụ nam nhân, vì vậy sức khỏe vốn không tốt, khi Phượng Minh Phàm được mười tuổi thì Mao Tứ hồng nhan bạc mệnh, xuôi tay từ trần.

Lúc ấy Trung Nghĩa Hầu đã khóc nước mắt.

Nhưng người đã chết không thể sống lại.

Phượng Minh Phàm đương nhiên có tình cảm không tẻ đối với Mao Tứ, nhýng nếu để Phượng Minh Phàm nói thì tuy rằng Mao Tứ mất sớm nhưng lại mất rất đúng lúc

Kể dùng sắc để hầu vua, đến khi tàn phai nhan sắc thì yêu thương cũng chia lìa.

Những lời này Phượng Minh Phàm đã nghe Mao Tứ lải nhải nhắc đến rất nhiều. Thậm chí khi Mao Tứ bệnh nặng, còn noi theo Lý phu nhân của Hán Vũ Đế che mặt, không chịu gặp lại Trung Nghĩa Hầu.

Sự thật chứng minh, nam nhân đều là dê tiện.

Mao Tứ không chịu gặp lại Trung Nghĩa Hầu, nhưng lại không kiêng dè với Phượng Minh Phàm. Khi hấn bệnh, thân thể rã rời, tựa vào gối mềm, tuy mặt mũi tiêu tụy nhưng vẫn mang theo một nét đẹp kinh tâm động phách.

Hài tử danh môn vọng tộc đều sớm trưởng thành.

Huống chi là Phượng Minh Phàm.

Mao Tứ đem một chiếc hộp đồ đưa cho Phượng Minh Phàm rồi nói, “Từ khi người ra đời thì đã được ta nuôi dưỡng. Mấy năm nay, vốn riêng của ta đều cất trong hộp này, người cất kỹ, đừng để người khác lừa mất.”

Khi đó Phượng Minh Phàm vẫn chưa có được sự khôn khéo thông minh như bây giờ, hấn cũng không biết nói gì, chỉ lúng ta lúng túng tiếp nhận hộp gỗ lim nặng nề kia.

“Mau mau lớn lên đi, Minh Phàm.”

Kỳ thật Mao Tứ rất nóng tính, khi đó Phượng Minh Phàm đã sớm biết thân phận của Mao Tứ, Phượng Minh Phàm bất mãn đối với việc mình được một nam sủng nuôi nấng, vì vậy thường xuyên gây phiền phức cho Mao Tứ. Mà Mao Tứ xuất thân từ gánh hát, ngoại trừ vẻ ngoài đứng đắn thì khi trừng phạt Phượng Minh Phàm lại chẳng hề nương tay.

Mao Tứ giận lên, chẳng những động thủ mà còn động khẩu, có thể chỉ vào chóp mũi của Phượng Minh Phàm mà mắng cả buổi, xem như tiêu khiển.

Bất quá hiện tại người này đã qua đời.

Phượng Minh Phàm đột nhiên phát hiện chẳng còn ai trên đời này nguyện ý mắng chửi dạy dỗ hấn.

Phượng Minh Phàm cứ thế mà lớn lên.

Hấn được thừa nhận, Trung Nghĩa Hầu có mười mấy nhi tử, sở dĩ hấn được Trung Nghĩa Hầu nhớ kỹ là vì có quan hệ trọng yếu đến Mao Tứ.

Mao Tứ đến chết cũng không chịu gặp mặt Trung Nghĩa Hầu. Sự ngốc nghếch của người nam nhân trời dấy, Trung Nghĩa Hầu cho đến nay lúc nào cũng nhớ đến Mao Tứ. Thỉnh thoảng gặp phải một vài tên sủng nam tuần tú thì sẽ tìm Phượng Minh Phàm mà hỏi, “Tiểu lục, người thấy hấn có giống Tứ nhi hay không?”

Phượng Minh Phàm liếc mắt nhìn, “Dung mạo không giống, thần thái lại càng không giống.”

Vì thế Trung Nghĩa Hầu lại thương tâm hoài cảm.

Không, cho dù có là Mao Tứ đầu thai chuyển kiếp thì Phượng Minh Phàm cũng sẽ không nói một câu là giống.

Nếu thật sự giống thì Trung Nghĩa Hầu nhất định sẽ thay lòng.

Trung Nghĩa Hầu quên Mao Tứ, làm sao có thể để ý đến thứ tử nhỏ nhoi như hấn.

Phượng Minh Phàm lớn lên trong hoàn cảnh phức tạp rồi rầm hơn đám con cháu nhà tôn thất rất nhiều, chuyện này cũng luyện ra phong cách không phân biệt giai cấp xã hội cho hấn, ngay cả đào kép vẫn được hấn đối xử bình đẳng

Hấn được đào kép nuôi nấng, cho dù như thế nào thì Mao Tứ vẫn có ân đối với hấn.

Bản tính này của Phượng Minh Phàm khiến hắn có chút giao tình với đủ hạng người. Trong phương diện này thì Phượng Minh Phàm và Ngụy Tử Nghiêu lại có điểm chung.

Phượng Minh Phàm đã sớm quen biết Ngụy Tử Nghiêu.

Tuy rằng tôn thất không có chỉ dụ thì không được rời khỏi thái ấp, bất quá điều này chủ yếu nhằm vào những kẻ có tước vị. Giống phụ thân Trung Nghĩa Hầu và huynh trưởng thế tử Phượng Minh Kế của hắn, bọn họ không thể nói năng lung tung lộn xộn, chỉ có thể ngoan ngoãn ở tại An Huy. Nhưng Phượng Minh Phàm không có quyền thừa kế, vì vậy chỉ cần viện cớ thì cũng có thể ra ngoài một chút.

Phượng Minh Phàm có giao tình không tệ với Ngụy Tử Nghiêu.

Hai người vừa gặp mặt thì đầu tiên là nâng cốc vui vẻ, cho đến đêm khuya, Phượng Minh Phàm mượn cơ say rượu mà cầm tay Ngụy Tử Nghiêu, cười nói, “Không biết Tử Nghiêu còn nhớ tình nghĩa ngày xưa hay không?”

Ngụy Tử Nghiêu xưa nay là một kẻ không màng lễ tiết, hắn ôm lấy Phượng Minh Phàm, va phải cái bàn mà cũng chẳng có cảm giác gì, cước bộ lão đảo, đè người ta xuống giường, sắc mặt như cánh hoa đào, lưu luyến trên môi của Phượng Minh Phàm, thì thào hỏi, “Người nói xem, ta có nhớ hay không?”

Phượng Minh Phàm đã thoát ra đai lưng của Ngụy Tử Nghiêu.

Vệ Dĩnh Gia là người tinh tế.

Đừng tưởng rằng người xuất thân là quân nhân thì sẽ quê mùa, đây chỉ là thành kiến của người đời mà thôi.

Trước tiên không bàn đến xuất thân của Vệ Dĩnh Gia, chỉ cần dựa vào điều quan trọng nhất của quân đội trong chiến tranh chính là Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, nếu không phải người tinh tế, để cơ hội tuột mất thì làm sao có thể làm được đại tướng!

Tuy rằng Vệ Dĩnh Gia không có công trạng nhưng trong cuộc chiến bảo vệ đế đô thì hắn chính là tướng lĩnh tối cao.

Đế đô có thể chuyển nguy thành an, ít nhiều gì cũng có công của Vệ Dĩnh Gia!

Vệ Dĩnh Gia có ý với Ngụy Tử Nghiêu, hai người bọn họ ở cùng nhau đã rất lâu, còn lâu hơn cả Vĩnh Ninh Hầu phu nhân khi bước chân vào Vệ gia. Mấy năm nay Ngụy Tử Nghiêu vẫn thường ở cùng những người khác, nhưng quan hệ lâu dài của Vệ Dĩnh Gia và Ngụy Tử Nghiêu là điều không thể chối cãi.

Thậm chí trong hai năm nay, sau khi được Ngụy Tử Mẫn ngầm đồng ý quan hệ của bọn họ thì Vệ Dĩnh Gia càng tiến thêm một bước, được một tác lại tiến thêm một thước, theo dõi Ngụy Tử Nghiêu chặt chẽ.

Phàm là bất kỳ đào kép nào được Ngụy Tử Nghiêu coi trọng, Vệ Dĩnh Gia chỉ cần nghe nói Ngụy Tử Nghiêu muốn động vào thì nhất định sẽ xử lý kẻ nọ. Thế nên trong hai năm nay, không có ai có thể dăng người mới cho Ngụy Tử Nghiêu.

Không thể không nói việc này phải quy công cho hành động ba trăm sáu mươi độ không có góc chết, tiểu tam phòng tiểu tử rất hiệu quả của Vệ Dĩnh Gia.

Nhưng người tính không bằng trời tính, lúc này cho dù là Vệ Dĩnh Gia thì cũng coi như bất cần, cái tên chết tiệt Phượng Minh Phàm này bỗng nhiên đến đế đô, còn quyến rũ Tử Nghiêu của hắn.

Ngày ngày hôm đó hai người đã động phòng.

Vệ Dĩnh Gia biết rất rõ.

Nam nhân mà.

Vệ Dĩnh Gia là người nào?

Đương nhiên với bản tính của Vệ Dĩnh Gia thì hắn đã sớm than phiền hành động trêu hoa ghẹo nguyệt của Ngụy Tử Nghiêu. Ngụy Tử Nghiêu nổi giận đáp lại, “Trong nhà có lão bà nhi tử, người đừng nói lời vô nghĩa với ta. Không được thì chia tay, đừng dây dưa cho mất thời gian.”

Vệ Dĩnh Gia cũng không phải người không có tự tôn, bị Ngụy Tử Nghiêu bài xích như vậy, là nam nhân thì đương nhiên chịu không nổi.

Vì vậy Vệ Dĩnh Gia hoàn toàn mặc kệ Ngụy Tử Nghiêu.

Bất quá sau khi Ngụy Tử Nghiêu thử cảm giác mới xong thì lại cảm thấy không thú vị, còn đi tìm Vệ Dĩnh Gia mà ăn năn hối hận.

Đường như hắn rất hài lòng đối với nam căn của Vệ Dĩnh Gia, có thể xem là lưu luyện không rời.

Hai người phân phân hợp hợp rất nhiều lần, Vệ Dĩnh Gia chấp nhận số mệnh, chẳng qua trong lòng vẫn ghen tuông, nhưng cũng không vì điều này mà cãi nhau với Ngụy Tử Nghiêu.

Tuy Phượng Minh Phàm không phải nhân vật bình thường nhưng Vệ Dĩnh Gia là người có quyền có thế, xử lý một Phượng Minh Phàm dễ như trở bàn tay. Phượng Minh Phàm nhất thời không ngờ Vệ Dĩnh Gia lại vì Ngụy Tử Nghiêu mà lại đến tìm hắn, thấy Vệ Dĩnh Gia đến tận đây thì liền tỏ ra kinh ngạc, mỉm cười lệnh cho hạ nhân dâng trà, “Mấy năm không gặp, Hầu gia càng ngày càng oai phong.”

Vệ Dĩnh Gia vốn có vẻ ngoài lãnh đạm, lúc này nhìn thấy tình địch thì càng không thấy thoải mái. Bất quá vẫn phải giữ phong độ của một nam nhân, trong chuyện này, một cây làm chẳng nên non. Nếu Ngụy Tử Nghiêu không bằng lòng thì chẳng ai có thể ép buộc hắn.

“Nghe Tử Nghiêu bảo rằng ngươi đến đây.” Vệ Dĩnh Gia nói, “Hôm qua các ngươi có hẹn, sợ là phải thất hẹn. Thân mình của Tử Nghiêu không được khỏe cho lắm.”

Ánh mắt của Phượng Minh Phàm lộ ra kinh ngạc, hắn là người nhạy bén, nhất thời hiểu được ý đồ đến đây của Vệ Dĩnh Gia. Hắn và Ngụy Tử Nghiêu là bằng hữu thân quen, đương nhiên cũng là hảo hữu có giao tình rất tốt. Nếu Ngụy Tử Nghiêu thật sự có chuyện không thể đến thì cứ phái hạ nhân ở phủ Thừa Ân Công đến báo một tiếng là được, nào có đạo lý để Vĩnh Ninh Hầu tự thân xuất mã như vậy.

Ngụy Tử Nghiêu chỉ là tiểu quan ngũ phẩm, phải có quan hệ thế nào mới có thể sai khiến Vĩnh Ninh Hầu cơ chứ?

Hoặc là căn bản không phải Ngụy Tử Nghiêu sai khiến mà là Vệ Dĩnh Gia chủ động tìm đến.

Mà ý đồ đến đây của Vệ Dĩnh Gia....

Phượng Minh Phàm bưng tỉnh rồi mỉm cười, liên tục nhận lỗi, “Ta không biết Tử Nghiêu hắn...” Đương nhiên trong chuyện này Phượng Minh Phàm cũng không thể nói, “Xin lỗi, ta bất cẩn động vào người của ngài.” Vì vậy đành phải nghiêm mặt nói, “Ta hiểu được ý của Hầu gia.”

Với địa vị ngày hôm nay của Vệ Dĩnh Gia, nếu người này coi trọng Ngụy Tử Nghiêu thì e rằng chẳng có ai thật sự dám động vào.

Sở dĩ Phượng Minh Phàm cùng Ngụy Tử Nghiêu làm chuyện đó, thứ nhất là vì hắn không ngờ Vĩnh Ninh Hầu thật sự đến đây, thứ hai là vì hắn thích tính tình của Ngụy Tử Nghiêu, đã lâu không gặp, nam nhân mà....

Bất quá Vệ Dĩnh Gia đã nói như vậy.

Cho dù như thế nào thì Phượng Minh Phàm vẫn hiểu rõ, đừng nói là hắn, ngay cả phụ thân của hắn hiện tại cũng không thể động vào Vĩnh Ninh Hầu phủ. Tuy rằng hắn thích bản tính của Ngụy Tử Nghiêu, bất quá không đến mức không có Ngụy Tử Nghiêu thì không được. Phượng Minh Phàm thức thời nói lời cam đoan.

Vệ Dĩnh Gia hài lòng trở về phủ Thừa Ân Công.

Ngụy Tử Nghiêu đang nằm trên giường mà mắng mụ nó, tuy rằng hắn cảm thấy Vệ Dĩnh Gia không tệ, hơn nữa trong hai năm nay, kỹ thuật của tiểu tử này càng ngày càng tiến bộ, thường xuyên khiến người ta dục tiên dục tử, muốn ngừng mà không được. Nhưng làm cho hắn đến mức không thể ngồi dậy thì thật là quá đáng.

Đường đường là một đại nam nhân.

Ngụy Tử Nghiêu quả thật không muốn đánh giá khả năng quá mức mạnh mẽ của Vệ Dĩnh Gia, Vệ Dĩnh Gia ở ngoài cửa liền nghe thấy tiếng Ngụy Tử Nghiêu báo oán. Người này cho dù đau thất lưng thì cũng có thể lải nhải nhắc đi nhắc lại vài ngày, ngày hôm qua hẳn làm hơi quá, đương nhiên sẽ bị mắng. Vệ Dĩnh Gia nghe thế thì lại cảm thấy dễ chịu và đắc ý, vừa cười vừa bước vào, “Người thật đúng là ăn cháo đá bát.”

“Mụ người Vệ Dĩnh Gia, không có lần sau đâu, người đi về đi.” Hai người thân mật là vì khoái cảm, tuyệt đối không phải một bên nằm dưỡng thương trên giường như vậy. Ở trên giường, Ngụy Tử Nghiêu luôn ôn tồn săn sóc đối với người khác, còn Vệ Dĩnh Gia thì lúc trước cũng được, nhưng hiện tại càng ngày càng tiến hóa theo chiều hướng súc sinh.

Vệ Dĩnh Gia rót một tách nước mật rồi đưa cho Ngụy Tử Nghiêu uống cho thông cổ.

Ngụy Tử Nghiêu tiếp nhận, uống hai ngụm rồi hỏi, “Người đến chỗ của Minh Phàm để làm gì?”

“Không có gì cả.” Vệ Dĩnh Gia nói, “Học hỏi kinh nghiệm của hần, xem hần có điểm nào tốt khiến người thích để ta học theo, đỡ khiến người chướng mắt.”

Chuyện này Vệ Dĩnh Gia đã nói biết bao nhiêu lần, Ngụy Tử Nghiêu lười nổi nóng với hần, chỉ thở dài, “Có thể có cái gì tốt hơn cơ chứ, đơn giản là hần chịu nằm dưới. Chẳng lẽ ta thích bị người ta xem là nữ nhân hoài hay sao?” Ngụy Tử Nghiêu không ngừng tìm người là vì bản tính chủ nghĩa đại nam tử không biết phân biệt phải trái của Vệ Dĩnh Gia. Đều là nam nhân, ngoại trừ thuộc dạng rất đặc biệt thì có nam nhân nào chịu nằm dưới mãi như vậy cơ chứ? fynnz.wordpress.com

Nhưng kỹ thuật của Vệ Dĩnh Gia không tệ, lại mạnh mẽ, bản tính của Ngụy Tử Nghiêu cũng không tính là khó chịu, thỉnh thoảng phản công thất bại thì hần sẽ ra ngoài tìm người, cũng có thể sống qua ngày.

Nay Ngụy Tử Nghiêu nhắc lại chuyện xưa, Vệ Dĩnh Gia ngồi ở trên đầu giường của Ngụy Tử Nghiêu để vận khí.

Ngụy Tử Nghiêu uống xong nước mật, đem cái tách không đưa cho Vệ Dĩnh Gia, tiếp tục nằm dưỡng thương. Nào ngờ Vệ Dĩnh Gia bỗng nhiên nói, “Nếu ta để người làm ở trên thì người có thể cam đoan từ nay về sau sẽ yên ổn sống cùng ta hay không?”

Nghe nói như thế, Ngụy Tử Nghiêu sững sốt, nghiêng đầu nhìn về phía Vệ Dĩnh Gia, trong chốc lát vẫn chưa trả lời.

167. Chương 167

Phượng Minh Phàm tạm thời muốn tránh mặt Ngụy Tử Nghiêu, vì vậy bèn đến xem việc buôn bán tại cửa hiệu của nhà mình. Sau khi xong xuôi, Phượng Minh Phàm lại đến phố bán đồ cổ, đến để dò một chuyến, hần muốn tìm một vật gì đó bắt mắt để chúc thọ phụ thân.

Trung Nghĩa Hầu thích thư họa, Phượng Minh Phàm bước vào cửa hiệu nổi danh có nhiều cổ họa nhất ở đế đô, bỗng nhiên gặp người, hần thật sự không ngờ trên đời lại có người xuất sắc như thế.

Dung mạo như vậy, Phượng Minh Phàm lại tìm không ra từ ngữ gì để hình dung, dường như dùng bất cứ từ ngữ gì để miêu tả đều là sỉ nhục đối với người ở trước mặt.

Kỳ thật một người đem đến ấn tượng đầu tiên cho chúng ta cũng không chỉ riêng gì dung mạo, mà còn mang theo cử chỉ và khí chất, cùng nhau đập vào mắt, Phượng Minh Phàm cảm thấy tim đập loạn nhịp một chút ngay trước cửa hiệu, cho đến khi tiểu nhị trong cửa hiệu bước đến chào hỏi thì Phượng Minh Phàm mới hoàn hồn.

“Để ta tự xem, không cần hầu hạ.” Phượng Minh Phàm tự nhận là đã từng thưởng thức vô số danh họa trong thiên hạ, nay mới biết là ech ngồi đây giéng. Hần không giấu nổi hảo cảm trong lòng, bèn bước đến cười hỏi, “Công tử cũng đến mua giấy ư?” Nơi này không chỉ có thư họa mà còn có cả giấy và bút mực, không thiếu gì cả.

Nguyễn Hồng Phi gật đầu một cái, lặng lẽ quan sát Phương Minh Phàm, trong lòng nói, ở đâu ra cái tên ngốc này thế?

Nguyễn Hồng Phi thật sự gặp rất nhiều người giống như Phương Minh Phàm, vì vậy cũng không để ý, trong khi Minh Trạ đang ngồi ở bên cạnh uống trà thì lại cảm thấy chướng mắt, tăng hắng hai cái. Nguyễn Hồng Phi mỉm cười với Minh Trạ rồi bảo tiểu nhị, “Tổng cộng hết bao nhiêu?”

Tuy rằng Minh Trạ chướng mắt Phương Minh Phàm, bất quá hắn cũng không muốn sinh sự ở bên ngoài, lập tức kéo tay Nguyễn Hồng Phi mà đi.

Đi một đoạn thật xa, Minh Trạ tai thính mắt tinh còn nghe được Phương Minh Phàm ở sau lưng nói thầm, “Đáng tiếc đáng tiếc, thiên tiên giai nhân lại sánh đôi với một củ khoai lang mập mạp, thế gian thật sự rất nhiều đôi dưa lệch.”

Minh Trạ suýt nữa đã nổi cơn thịnh nộ vì lời này, thấp giọng dặn dò Trần Thịnh, “Đi điều tra lai lịch của cái tên ngốc kia cho ta!”

Vì thế, trong phương diện đối đãi với Phương Minh Phàm, hai cữu cháu Minh Trạ và Vĩnh Ninh Hầu lại có cùng chung quan điểm một cách đặc biệt: Phương Minh Phàm thật sự là một tên vô lại hiếm thấy.

Phương Minh Phàm xuất hiện trong thời điểm này bất quá chỉ là một món gia vị trong cuộc sống mà thôi, chẳng ai muốn so đo với hắn, hoàn toàn không có gì đáng ngại.

Nhưng chuyện ở thành Đại Đồng thì Triệu Lệnh Nghiêm lại cảm thấy khó giải quyết.

Thánh chỉ của Minh Trạ đã đến Đại Đồng, tân Tri phủ Đại Đồng cũng đến đưa tin. Đáng lý lão bà của Chương Thú muốn mang theo con cái cùng đến, cũng thuận tiện hầu hạ trượng phu. Bất quá chỉ cần suy nghĩ một chút thì liền biết thể cục hiện tại của thành Đại Đồng như thế nào. Vì thế hắn rất sáng suốt khi để lão bà tạm thời ở nhà chờ Đại Đồng yên ổn rồi hắn sẽ đón thê nhi đến Đại Đồng sau. fynnz.wordpress.com Chương Thú mang theo thánh chỉ của Hoàng thượng.

Vì để bình ổn sự phẫn nộ của dân chúng Đại Đồng, Thiệu Phàm Ninh bị thẩm vấn qua loa rồi chém đầu thị chúng.

Lấy giáo mác ngăn giáo mác, lấy giết chóc ngăn giết chóc.

Chết những người này, Thiệu Phàm Ninh rơi đầu, tảng đá trong lòng dân chúng cũng thật sự rơi xuống. Cho dù Thiệu Phàm Ninh nhậm chức Tri phủ Đại Đồng mới hơn nửa năm, ngoại trừ phán đoán tình thế sai lầm thì thật sự chưa từng hiếp đáp dân chúng bá tánh.

Nhưng lúc này dân chúng Đại Đồng gấp rút cần có một nơi để trút đi lửa giận trong lòng.

Minh Trạ cũng nghĩ đến điểm này, vì vậy mới giết Thiệu Phàm Ninh.

Tân phu nhân Trịnh thị của Thiệu Phàm Ninh tự quay về Trịnh gia, sau khi được thị thiếp đau khổ cầu xin thì Trịnh Nhất Điền cũng không tiếp tục đuổi thê nữ Trịnh thị quay về Thiệu gia. Thậm chí trước đây sau khi sớm biết được thánh chỉ của Hoàng thượng thì hết thảy của hồi môn của Trịnh thị đều bị đem về Trịnh gia.

Dường như Trịnh gia và Thiệu Phàm Ninh đã sớm cắt đứt tất cả quan hệ.

Nhưng trước khi Thiệu Phàm Ninh bị trảm đầu thì thê tử trước kia của Thiệu Phàm Ninh là Vương thị lại mặc tang y vải thô, cánh tay mang một chiếc giỏ trúc đến pháp trường tiễn đưa.

Vương thị mặc y phục vô cùng đơn giản, trên tóc cũng không có trang sức, sắc mặt yên bình.

Thiệu Phàm Ninh vừa nhìn thấy Vương thị, mặc dù đang mang tử tội, nhưng vẫn xấu hổ vô cùng, bèn quay mặt đi không dám nhìn Vương thị.

Vương thị đem giỏ trúc đặt trên một phiến đá, nơi này được dùng làm pháp trường đã từ rất lâu, dường như có thể ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoảng trên phiến đá. Nhưng mùi này nhanh chóng bị thức ăn trong giỏ trúc của Vương thị lấn áp. Trong giỏ có hai món ăn mà Thiệu Phàm Ninh rất thích, chính là thịt cừu hầm và cá chép kho. Vương thị lấy thức ăn từ trong giỏ ra, thản nhiên nói, “Chết là hết. Lúc trước

chàng ham vinh hoa phú quý, làm bẩn sự trong sạch của ta, không hề nề tình phu thê kết tóc. Ta vẫn nghĩ, chàng sẽ gặp phải báo ứng, không ngờ báo ứng đến nhanh như vậy.”

“Nay chàng và ta đã không còn là phu thê, nhưng chàng vẫn là phụ thân của con ta. Đây là những món mà chàng thích.” Từ trước ngực, Vương thị lấy ra một đôi đũa bạc được quấn bằng khăn mịn, đây cũng là đôi đũa mà Thiệu Phàm Ninh thường dùng. Gắp một miếng thịt cừu hầm đưa đến bên miệng Thiệu Phàm Ninh, Vương thị nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Ăn một miếng đi, chàng chết thì ta sẽ khâm liệm cho chàng, đưa chàng xuống mồ an nghỉ.”

Thiệu Phàm Ninh rơi lệ, “Sai một ly đi một dặm, ta có lỗi với nàng.” Nếu không phải hấn ham mê dòng dõi của Trịnh gia thì sẽ không hư thê tái giá như vậy. Nếu không hư thê tái giá thì hấn cũng sẽ không nghe theo sự an bài của Trịnh gia, đối đầu với Tống Triệu. Nếu không đối đầu với Tống Triệu thì làm sao đến nông nỗi này....Đủ chuyện đã xảy ra khiến Thiệu Phàm Ninh không thể nào biện bạch, chỉ cảm thấy vô cùng hổ thẹn, nước mắt như mưa.

Vương thị quả thật đã già đi, không còn dung mạo thanh xuân, cho dù khi Vương thị còn trẻ thì cũng không xinh đẹp bằng Trịnh thị. Nhưng có quan trọng gì đâu, Vương thị vì hấn mà nuôi nấng con cái, vì hấn mà xử lý gia sự. Hấn vong ân phụ nghĩa, vứt bỏ Vương thị, đến hiện tại trên pháp trường cũng chỉ có một mình Vương thị đến tiễn đưa hấn.

Thiệu Phàm Ninh xúc động, không khỏi thì thào, “Nếu như có kiếp sau....”

Vương thị cắt ngang lời của Thiệu Phàm Ninh, “Nếu như có kiếp sau thì chàng và ta không cần phải gặp lại.” Nữ nhân biến thành không bị trói buộc bởi nhiều quy củ như thế đô. Bản tính của Vương thị cũng không tính là nhu mì, sở dĩ nàng đến đây là vì có nguyên nhân.

Thiệu Phàm Ninh hai tay bị trói, quỳ trên phiến đá. Nghe thấy lời này của Vương thị thì lại cảm thấy bi ai, hận không thể ôm Vương thị mà khóc rống. Giữa hơi thở là hương vị quen thuộc, kỳ thật thú Trịnh thị là tốt hay xấu thì trong lòng tự biết, Thiệu Phàm Ninh chưa được ném lại hai món này, bởi vì đây là món sở trường của Vương thị, cũng là món mà Thiệu Phàm Ninh thích nhất.

Người sắp chết thường nói lời thiện.

Thiệu Phàm Ninh nhìn khuôn mặt đang dần dần già đi của Vương thị, sụt sịt mũi, thẹn thùng khóc, “Nếu như có kiếp sau, nàng là nam nhân, ta là nữ nhân, nợ kiếp này xin trả kiếp sau!”

Tuy rằng Thiệu Phàm Ninh bỏ Vương thị bằng cách viện cớ Vương thị thất tiết, nhưng danh dự của Thiệu Phàm Ninh đã sớm bại hoại ở thành Đại Đồng, còn tiết nghĩa của Vương thị vẫn làm người ta phải nghiêng mình.

Nhất là đối lập với thái độ lạnh lùng của Trịnh gia.

Thiệu gia đã bị tịch biên tài sản.

Nhưng việc tịch biên tài sản vẫn chưa chấm dứt, Chương Thú đích thân đến nhà đòi của hồi môn của Trịnh thị.

Nếu Trịnh thị đã gả cho Thiệu Phàm Ninh thì chính là người của Thiệu gia.

Nay Hoàng thượng vẫn chưa liên lụy thê tử và con cái của Thiệu Phàm Ninh, nhưng Hoàng thượng đã có chỉ thị rõ ràng về chuyện xét nhà. Trịnh thị nếu đã gả cho Thiệu gia, Thiệu Phàm Ninh chưa hư người, thì của hồi môn của người đương nhiên vẫn nằm trong gia sản của Thiệu gia.

Nhưng hôm nay người liệm thi chôn cất Thiệu Phàm Ninh chính là thê tử trước kia của Thiệu Phàm Ninh: Vương thị.

Trịnh gia làm như thế, cho dù Trịnh gia là đại tộc, là dòng dõi danh vọng của Đại Đồng, nhưng Chương Thú vẫn cảm thấy thật chướng mắt. Chương Thú nói rõ ý đồ đến đây, Trịnh gia lại cực kỳ phối hợp. Trịnh Lâm Bằng còn gọi Trịnh Nhất Điền đến để hung hăng trách mắng một trận, “Ta giao việc nhà cho người quản, người lại làm ra chuyện mất mặt như thế! Của hồi môn của tứ nha đầu, bao gồm danh sách của hồi môn, nhanh chóng đem tất cả giao cho Chương đại nhân! Còn nữa, đưa tứ nha đầu vào trong chùa, tuy Phàm

Ninh có tội nhưng cũng là nữ tể của Trịnh gia chúng ta! Tứ nha đầu nên thủ tiết vì Phàm Ninh! Như vậy mới là gia phong của Trịnh gia!”

Trịnh Nhất Điền liên tục gật đầu, Chương Thú lại nói vài ba câu với phụ tử Trịnh thị, sau đó phái nha sai khiêng của hồi môn của Trịnh thị trở về.

Khác với Thiệu Phàm Ninh, Chương Thú hoàn toàn là người được Minh Trạm đề bạt, sự trung thành của Chương Thú như thế nào thì chỉ cần nghĩ cũng có thể tưởng tượng được. Chương Thú là người thông minh, vừa đến Đại Đồng, hắn liền đến phủ Tướng quân để chào hỏi. Nực cười ở chỗ, tổng cộng dân chúng thành Đại Đồng chẳng có bao nhiêu người, vậy mà dưới trướng của Tổng Diêu đã có năm vạn binh mã.

Cái ghế Tri phủ của hắn có vững chắc hay không thì một nửa trong đó phải xem sắc mặt của Tổng Diêu. Chương Thú thức thời như thế khiến hai người Tổng Triệu khá hài lòng. Thậm chí Triệu Lệnh Nghiêm còn nịnh hót Minh Trạm, “Bệ hạ thật sự thánh minh, vừa nhìn thấy Chương đại nhân liền biết là người tốt.” Chương Thú đương nhiên rất tốt.

Đầu tiên Chương Thú là Ngự sử, sau đó là sứ thần, nhân lực và tài ăn nói rất hảo hạng. Đến thành Đại Đồng cũng được một thời gian, hắn đã nắm được bảy tám phần tình hình của Đại Đồng, nơi này, mặt ngoài thì có vẻ là Thiệu Phàm Ninh phán đoán sai lầm rước họa vào thân, nhưng trên thực tế thì trong lúc nhất thời Chương Thú vẫn chưa thể hiểu rõ nội tình.

Nhưng Chương Thú hiểu được một chuyện.

Lúc này, thay vì đi hỏi thăm đám cường hào ác bá lâu năm ở thành Đại Đồng, không bằng đi hỏi thăm nhị vị Tổng Triệu.

Hắn ở trong triều, biết Tổng Diêu đến Đại Đồng mới được nửa năm, Tổng Diêu còn trẻ như thế, lúc trước từng bị Ngự sử thượng tấu, có thể thấy được là vẫn có người không phục Tổng Diêu, đang mơ ước có được vị trí của Tổng Diêu.

Cho nên đầu tư vào vị tướng quân thủ thành vẫn chưa ngồi ổn tại nơi này thì mới có giá trị.

Bởi vì tuy rằng Tổng Diêu mới đến, nhưng nay Thiệu Phàm Ninh được đề bạt làm Tri phủ Đại Đồng, sau đó kết thân với Trịnh gia, rồi lại gặp hạn, trong khi tiểu Tổng tướng quân đang bị điều tra lại có thể vững vàng ngồi ở chiếc ghế đệ nhất của thành Đại Đồng.

Có thể thấy được vị trí của tiểu Tổng tướng quân tuy không quá yên ổn nhưng lại ổn thỏa hơn mọi người đã nghĩ rất nhiều.

Cho nên Chương thú vừa nhậm chức Tri phủ Đại Đồng thì liền đến thăm phủ Tướng quân.

Hơn nữa khi hắn gặp phải chuyện gì khó khăn thì sẽ thỉnh giáo với Triệu Lệnh Nghiêm.

Tỷ như chuyện Vương thị tiền phu ở pháp trường do chính một tay Triệu Lệnh Nghiêm an bài. Chương Thú đã sớm tích biên gia sản của Thiệu gia, nhưng Trịnh gia quyền thế, mang của hồi môn về nhà, làm sao có thể nguyện ý nhả ra? Chương Thú muốn đi lấy, bất quá cũng phải có lý do. Nếu khẳng khẳng đến nhà thì Trịnh gia sẽ không trả lại của hồi môn, hơn nữa sẽ vịn vào việc này mà cho Tri phủ Đại Đồng như hắn biết mặt. Chương Thú làm quan nhiều năm.

Làm sao có thể không nhìn ra thủ đoạn của Trịnh gia?

Việc nâng về của hồi môn cũng không phải là vì vài món của hồi môn của Trịnh thị. Dù sao thì gia nghiệp của Trịnh gia đồ sộ, không đến mức hạn hẹp kiến thức như vậy.

Trịnh gia nâng của hồi môn trở về là vì muốn xem thử vị tân Tri phủ này thế nào.

Nếu Chương Thú không đi đòi lại, chịu uất ức để cầu toàn thì nhất định là sợ thế lực của Trịnh gia. Ngày sau Trịnh gia muốn thao túng Chương Thú thì rất dễ dàng.

Nếu Chương Thú là kẻ lỗ mãng đến đòi của hồi môn thì Trịnh gia cũng sẽ trả, nhưng với hành động thô bạo lại không có thủ đoạn như vậy của Tri phủ Đại Đồng thì đương nhiên Trịnh gia cũng có cách để thu phục hắn.

Bất quá Chương Thú đến đây để làm Tri phủ Đại Đồng chứ không phải con rôi của Trịnh gia.

Cho nên hắn sẽ đem ra thủ đoạn để hạ Trịnh gia một ván. Nhưng giờ khắc này, hắn đến Đại Đồng chỉ mới vài ngày ngắn ngủi, có thể đơn giản thăm dò tình thế của thành Đại Đồng đã là rất hiếm thấy, làm sao có bản lĩnh đi đối phó với Trịnh gia ăn sâu bén rễ này.

Nếu đã bày tỏ hữu ý với hai người Tổng Triệu thì đương nhiên Chương Thú phải mặt dày đem chuyện khó xử thỉnh giáo Tổng Triệu.

Cùng đồng minh chia sẻ khó khăn là một cách tăng cường tình hữu nghị.

Triệu Lệnh Nghiêm ra tay.

Lúc trước Thiệu Phàm Ninh hưu thê, Triệu Lệnh Nghiêm cảm thấy Thiệu Phàm Ninh cực kỳ vô sỉ. Nhưng Triệu Lệnh Nghiêm còn trẻ, xưa nay lại đa mưu túc trí, vì vậy lặng lẽ không chế Vương thị. Cũng không phải lúc ấy Triệu Lệnh Nghiêm đã tính đến nước cờ này.

Chẳng qua Triệu Lệnh Nghiêm xem thường con người Thiệu Phàm Ninh. Thiệu Phàm Ninh và ba vị phó tướng Đại Đồng có quan hệ rất tốt, mà ba người kia không phục Tổng Diêu, thường xuyên gây phiền phức cho Tổng Diêu. Vì vậy Triệu Lệnh Nghiêm giữ lại Vương thị để phòng hờ sau này. fynnz.wordpress.com

Cũng không ngờ thật sự có công dụng.

Triệu Lệnh Nghiêm bảo Vương thị đến pháp trường tiễn phu, tỏ vẻ tiết nghĩa, đồng thời cũng tát một bạt tai lên mặt nhạc gia của Thiệu Phàm Ninh.

Còn Chương Thú cũng có thể thoải mái đòi về của hồi môn của Trịnh thị để sung công.

Tuy rằng phiền toái của Chương Thú đã được giải quyết nhưng hiện tại Triệu Lệnh Nghiêm lại gặp phải nan đề rất lớn.

167

Sau khi đưa thứ nữ vào chùa giữ đạo hiếu cho Thiệu Phàm Ninh thì Trịnh Nhất Điền lại có một chuyện phiền lòng muốn thương nghị cùng phụ thân.

“Thiệu Bình muốn kết thân với chúng ta.” Sau trận chiến Đại Đồng, biểu hiện rõ ràng nhất chính là số người sống độc thân gia tăng, quả phụ cũng không ít. Cũng không phải chỉ có dân chúng bá tánh tử vong, ngay cả rất nhiều gia quyến của quan viên vì chạy không kịp mà bị làm nhục, có rất nhiều người vì để bảo vệ danh tiết nên đã nhảy giếng thắt cổ.

Thiệu Bình vốn là tướng lãnh quân Đại Đồng, gia thất cũng bị gót sắt của người Thát Đát tàn sát nên không thể bảo vệ.

Quân Đại Đồng chỉ còn ba vạn người, ba vạn người này do Thiệu Bình cầm đầu, còn lại là các vị tiểu tướng lãnh khác.

Lúc này Thiệu Bình đưa ra yêu cầu kết thân với Trịnh gia, mục đích trong đó rất đáng để người ta suy ngẫm.

Trịnh Lâm Bằng không hề nghĩ ngợi, thẳng thắn từ chối, “Không được, Thiệu Bình vẫn đang giữ thê hiếu, lúc này kết thân không ổn.”

“Cũng không phải là hắn mà là diệt tử của hắn: Thiệu Phong, năm nay mười tám, làm tham tướng dưới trướng Thiệu Bình.” Trịnh Nhất Điền nói.

Trịnh Lâm Bằng cau chặt lông mày, hung hăng đập bàn, “Xem ra Thiệu Bình đang sợ.”

Trịnh Nhất Điền nói, “Cũng khó trách Thiệu Bình lo sợ, quả thật hai tên tiểu tử kia rất mạnh. Nay sổ sách của Tứ Hải bang đã bị họ Triệu tịch thu, tuy rằng vô can với Trịnh gia chúng ta nhưng có thể thấy rõ Thiệu Bình không được sạch sẽ cho lắm.”

Trịnh Lâm Bằng liếc mắt nhìn nhi tử, “Theo như người nói thì họ Thiệu muốn kéo Trịnh gia chúng ta xuống nước.”

“Cũng không phải, e rằng là muốn chúng ta kéo hẳn.” Trịnh Nhất Điền dâng một tách trà nóng cho phụ thân.

Trịnh Lâm Bằng tiếp nhận, nhấp một ngụm, thần nhiên nói, “Ngũ nha đầu mà đưa cho Thiệu Phong là hồng chuyện. Thiệu Bình thật sự là bỏ gần cần xa, hẳn chỉ cần nắm chắc ba vạn quân Đại Đồng ở trong tay thì ai dám động vào hẳn?”

“Phụ thân, Thiệu Bình đã mở lời, từ chối như vậy thì có phải là...”

“Người đi nói với hẳn, hôn sự của ngũ nha đầu, nhị thúc của người ở đề đô đã lên tiếng sẽ làm chủ cho ngũ nha đầu rồi.” Trịnh Lâm Bằng trực tiếp lấy bào đệ là Hộ bộ Thượng thư Trịnh Lâm Trọng ra làm lá chắn, “Trên đời không có đạo lý một nữ gả cho hai người. Còn nữa, chuyện của Thiệu Phạm Ninh vừa kết thúc, Hoàng thượng hạ chỉ giáo huấn Tổng đốc Thiểm Cam. Lúc này kết thân cũng chẳng có ích lợi gì. Bảo Thiệu Bình tập trung vào quân đội, nắm chặt quân đội thì chẳng sợ chuyện gì xảy ra cả.”

Trịnh Nhất Điền thấp giọng dạ, lại hỏi, “Phụ thân, có nên hỏi nhị thúc một chút hay không...”

“Ừm, ta đã gửi tin cho nhị thúc của người.” Trịnh Lâm Bằng nói, “Không sao, cứ từ từ mà chờ.”

Thiệu Bình vẫn không phục.

Hắn ở trong quân đội Đại Đồng đã hơn nửa đời người. Khi quân Thát Đát nhập quan, tuy rằng Đại Đồng thất thủ, nhưng dưới sự dẫn dắt của hẳn thì quân Đại Đồng vẫn có thể bảo tồn thực lực gần một nửa.

Lưu Thủ Nhân đã chết.

Hoàng thượng thà rằng đề bạt một tiểu tử miệng còn hôi sữa đến đàn áp hẳn, chứ không chịu đề bạt hẳn làm tướng quân thủ thành Đại Đồng.

Nếu Tổng Diêu thật sự có lai lịch khó lường hoặc bối cảnh đặc biệt gì đó thì Thiệu Bình đành chịu.

Nhưng mấu chốt là Tổng Diêu thật sự không có bối cảnh gì cả. Hai mươi năm trước Tổng gia còn có chút thanh danh, nhưng hai mươi năm sau Tổng gia đã sớm suy tàn, nghe nói toàn bộ Tổng gia đã sớm chia năm xẻ bảy, mọi người lưu lạc.

Tổng Diêu cũng chỉ là Võ trạng nguyên bắt sống Cáp Mộc Nhĩ, còn nhỏ hơn con của hẳn đến hai tuổi, tiểu tử này làm sao có thể làm được tướng quân thủ thành Đại Đồng?

Thiệu Bình làm sao lại không sinh ra oán hận? Làm sao lại không ghen tị cho được?

Hắn quả thật ghen tị đến đỏ cả mắt.

Khi Tổng Diêu vừa đến thì Thiệu Bình đã chướng mắt hẳn.

Đương nhiên trong mắt Tổng Diêu, Thiệu Bình làm tướng lãnh mà lại cậy già lên mặt thì cũng thật khiến người ta chán ghét.

Nay thắng bại đã rõ.

Từ khi Triệu Lệnh Nghiêm tịch biên tài sản Tứ Hải bang và Hòa Bình bang, tổng Tạ Tứ Hải và Tạ Bạch Qua vào ngục. Thiệu Bình liền bối rối hoảng sợ.

Muốn kết thân với Trịnh gia, lại bị Trịnh gia khéo léo khước từ.

Thậm chí Thiệu Bình cảm thấy đường cùng đã ở trước mặt.

Nhưng lúc này Thiệu Bình hoàn toàn không ngờ Tổng Diêu lại cho hẳn một con đường sống.

Tổng Diêu thỉnh Thiệu Bình đến phủ dùng tiệc.

Lúc này, ngoại trừ Hồng Môn yến thì Thiệu Bình hoàn toàn không thể nghĩ ra Tổng Diêu có ý đồ gì khác. (Hồng Môn yến: bữa tiệc Hồng Môn Yến được lập ra để âm mưu ám sát Lưu Bang)

Thiệu Bình do dự hồi lâu ở trong phủ, nghĩ bản thân cũng không thể làm rùa rút cổ, mang theo binh sĩ, thất lạng mang bảo kiếm, khí phách hiên ngang oai hùng đến phủ Tướng quân.

Tuy Tống Diêu mở tiệc nhưng lại không chiêu đãi rượu thịt.

“Quách Báo, các người lui xuống trước đi.” Tống Diêu phân phó binh sĩ, Quách Báo là thủ lĩnh thị vệ bên cạnh Tống Diêu, đương nhiên lĩnh mệnh, Quách Báo dẫn người đi, binh sĩ mà Thiệu Bình mang đến có vẻ đặc biệt đáng chú ý.

Tục ngữ nói, thua người không thua trận.

Nếu họ Tống muốn trở mặt, ở đây lại là Tống phủ, cho dù hắn có mang bao nhiêu người đến đây thì cũng vô dụng. Vì vậy Thiệu Bình cũng phải người lui xuống.

Thiệu Bình dùng ánh mắt cực kỳ cảnh giác để nhìn chằm chằm Tống Diêu, rất sợ Tống Diêu mai phục vài người, làm bể ly để ra ám hiệu, tiên hạ thủ vi cường gì gì đó. Ai ngờ Tống Diêu chỉ tùy tiện ném một quyển sổ cho Thiệu Bình, “Thiệu tướng quân, mời xem qua.”

Thiệu Bình vươn tay chụp được, trong lòng đã đoán được một chút, đến khi mở ra thì sắc mặt đại biến: Hắn đã sớm biết con mụ nó Tạ Tứ Hải rất thủ đoạn!

Lúc này trong lòng Thiệu Bình vừa phỉ nhổ Tạ Tứ Hải, vừa nhìn về phía Tống Diêu, lạnh giọng hỏi, “Không biết Tống tướng quân muốn xử trí mặt tướng như thế nào?” Họ Tống bắt được nhược điểm của hắn, nhất định không thể bỏ qua.

Tống Diêu thần nhiên nói, “Nếu ta muốn xử trí người thì đã trực tiếp đem quyển sổ này giao cho bộ hạ rồi.”

Tuy Tống Diêu nói năng thận trọng nhưng Thiệu Bình lại nghe ra một chút ý tứ trong lời của Tống Diêu, bèn biết quyển sổ này nhất định không chỉ có một quyển, nhất thời hạ thấp tư thái, nhỏ giọng nói, “Tây Bắc nghèo nàn, lương ngân chỉ có mấy lượng bạc, các huynh đệ cũng không còn cách nào khác.”

Tống Diêu vẫn thần nhiên như trước, “Quân Đại Đồng chết ba vạn người, còn lại ba vạn, không thể bị thanh trừng. Phần nợ này người cứ giữ lấy.” Lại lấy một chiếc hộp bằng gỗ lim đặt trên bàn rồi đưa cho Thiệu Bình, “Cầm lại rồi xem có đúng hay không, nên đốt thì hãy đốt sạch đi, về sau đừng tái phạm nữa.”

Thiệu Bình kinh ngạc nhìn về phía Tống Diêu.

Tống Diêu vẫn bày ra bộ dáng lãnh đạm không có cảm xúc gì.

Thiệu Bình tiếp nhận chiếc hộp gỗ, cảm giác trong lòng rất khó nói, nhìn không được mà hỏi, “Tướng quân, vì sao...” Lại tha cho ta?

“Ta đã nói, quân Đại Đồng vốn chỉ còn ba vạn, không thể bị thanh trừng.” Tống Diêu bưng trà tiễn khách, “Không còn chuyện gì khác thì Thiệu tướng quân hãy trở về đi.”

Thiệu Bình hiểu rõ hai chữ thanh trừng, hắn vốn thuộc phe của tướng quân Lưu Thủ Nhân. Năm đó Lưu Thủ Nhân làm tướng quân Đại Đồng cũng chỉ mới ba mươi tuổi đầu, làm sao thu nạp các phe phái của quân Đại Đồng vào trong tay thì Thiệu Bình hiểu rất rõ.

Tống Diêu có thể lấy mạng hắn nhưng lại trả chứng cứ cho hắn, đây rõ ràng là muốn lấy lòng hắn.

Con người đều có giá trị riêng của mình.

Chẳng qua có vài người cao giá, phải phong vương phong tướng; có vài người thấp giá thì phải làm nô làm tỳ.

Mà cái giá Tống Diêu bỏ ra để thu mua Thiệu Bình thì đối với Thiệu Bình đã đủ cao lắm rồi.

Thiệu Bình quỳ gối xuống đất, trầm giọng nói, “Tướng quân tha cho mặt tướng một mạng, ngày sau tướng quân có chuyện gì cần phân phó thì mặt tướng tuyệt đối không khước từ.”

Cơ hội tốt như vậy thì làm sao Tống Diêu lại ném bỏ.

Tuy rằng trong lòng của Thiệu Bình có nghi hoặc, bất quá khi trở về phủ, bí mật xem qua mấy quyển sổ sách kia thì lập tức tràn đầy cảm kích, nhanh chóng đốt tất cả, ngày hôm sau, Thiệu Bình liền nghe thấy tin tức Tạ Tứ Hải chết trong ngục. fynnz.wordpress.com

Đến lúc này Thiệu Bình xem như tâm phục khẩu phục Tống Diêu.

Nhưng kể tiếp Tống Diêu lại làm một chuyện khiến Thiệu Bình không hiểu rõ.

Tống Diêu bao gồm cả Tri phủ Đại Đồng Chương Thú, niêm phong những cửa hiệu lớn buôn bán ngựa của Trình thị.

Ai cũng biết lão bản Trình Phúc của cửa hiệu buôn bán ngựa Trình thị chính là nô tài xuất thân từ Trình gia. Đường nhiên Trình lão bản không còn làm nô tài của Trình gia. Nhưng Trình gia và Trình gia có quan hệ sâu xa.

Lúc trước, ở thời Đức Tông hoàng đế, lúc ấy thành Đại Đồng cũng không kiên cố như hiện tại. Từng bị người Thát Đát công phá thành trì. Kỳ thật xem Trình gia là thế tộc thì sẽ có rất nhiều thế tộc mất hứng. Tuy rằng Trình gia có cơ nghiệp trăm năm, trải qua bao nhiêu thời đại, xem như đi cùng đất nước từ ngày khai quốc, nhưng nếu theo định nghĩa của một thế tộc chân chính thì thật sự không thể coi là thế tộc. Nói cho chính xác thì Trình gia chỉ là vọng tộc của một địa phương. Ở thời Đức Tông hoàng đế, người Thát Đát tấn công, tuy quan dân trong thành Đại Đồng sẽ nhường Trình gia ba phần, nhưng người Thát Đát lại không biết Trình gia là mèo hay chó. Người Thát Đát đến, cho dù là thế tộc vọng tộc hay là dân chúng bá tánh đều sẽ tự chạy thoát thân. Người của Trình gia cũng không ngoại lệ.

Trình lão thái gia Trình Lâm Bằng và đương nhiệm Hộ bộ Thượng thư Trình Lâm Trọng ngày xưa khi còn nhỏ, vừa đến tuổi cai sữa thì không biết làm sao mà bị hạ nhân làm thất lạc. Lúc ấy toàn bộ Trình gia tưởng rằng hai huynh đệ đã tiêu rồi, ai ngờ khi người Thát Đát rời đi, người của Trình gia trở về Đại Đồng thì huynh đệ Trình gia cũng trở về hoàn toàn lành lặn.

Nói đến thì cũng thật ly kỳ, huynh đệ hai người một người làm tộc trưởng, một người làm đại quan, Trình Phúc cũng trở nên phú quý, chẳng những không còn làm nô tài, mà còn dựa vào Trình gia, tạo nên gia nghiệp bạc triệu.

Nay Tống Diêu viện vào lý do cửa hiệu buôn ngựa của Trình gia cấu kết với Tứ Hải bang mà niêm phong các cửa hiệu của Trình thị.

“Đại nhân, dù sao thì Trình gia và Trình gia cũng có quan hệ, huống hồ Trình gia còn có người làm quan tại triều.” Thiệu Bình lên lút nói với Tống Diêu.

Tống Diêu nói, “Lúc trước Từ gia Hoài Dương phạm tội bị chém đầu cả nhà, Từ thượng thư thâm minh đại nghĩa, Hoàng thượng cũng không trách tội hắn, nay Từ tướng vẫn làm Đế sư ở đế đô, là tướng gia của Nội các. Một Trình gia, có lẽ Trình lão Thượng thư cũng biết phân biệt nặng nhẹ.”

Thiệu Bình không rõ vì sao Tống Diêu lại nhắm vào Trình gia, dường như nhất định phải nhổ cỏ tận gốc Trình gia thì mới được.

Tống Diêu nói tiếp, “Thiệu tướng quân, chuyện của Dương Vũ Đồng, Lưu Thủ Nhân tướng quân bị ám hại, Đại Đồng tổn thất vô số, bao nhiêu dân chúng chết trong tay người Thát Đát. Chuyện này người đoán lúc trước Trình gia có biết hay không?”

Thiệu Bình sửng sốt, lúc ấy người Thát Đát điều đến mười vạn tinh binh công phá Đại Đồng. Người Thát Đát vốn hung ác, quân phòng thủ Đại Đồng cũng xả thân hy sinh, Dương Vũ Đồng làm phản, Thiệu Bình chỉ lo dẫn các huynh đệ vào hang núi bảo toàn tánh mạng, vẫn chưa nghĩ đến chuyện này.

Trong mắt của Tống Diêu lóe lên một chút châm chọc, “Ngay cả thế thất của Thiệu tướng quân cũng đã mất, bất quá theo ta biết được thì chủ tử Trình gia đều bình an, chẳng lẽ ông trời đặc biệt thiên vị Trình gia hay sao?”

Tống Diêu vẫn nhắm vào Trình gia cũng không phải vì có thù oán với Trình gia, càng không phải vì hắn mới đến thành Đại Đồng, Trình gia liên âm thầm thử dò xét. Chẳng qua hắn là một tướng quân, từ sâu trong lòng hắn chán ghét hành động thông đồng với địch bán nước của Trình gia!

Tống Diêu xoay người rời đi, để lại Thiệu Bình trừng to mắt, vẻ mặt khó có thể tin tưởng.

Đây cũng là kể liên hoàn do Triệu Lệnh Nghiêm nghĩ ra.

Triệu Lệnh Nghiêm vẫn luôn theo sát Trình gia, gia tộc này không chế bang phái lớn nhất Đại Đồng, buôn bán phát đạt nhất trong thành Đại Đồng, thậm chí có liên quan đến quân đội.

Ngay từ đầu Trịnh gia cũng không coi trọng Tống Diêu.

Quá mức trẻ tuổi.

Chỉ với niên kỷ như vậy thì Tống Diêu muốn ngồi ổn ở chức vị tướng quân thủ thành Đại Đồng cũng rất khó.

Ngược lại với Tống Diêu, Trịnh gia Đại Đồng càng ưu ái phó tướng Thiệu Bình đã ở lâu dài tại Đại Đồng hơn. Thiệu Bình ở Đại Đồng đã rất lâu, có quan hệ hòa hợp với Trịnh gia, thậm chí Thiệu Bình thuộc phe Lưu Thủ Nhân tướng quân trước kia, hẳn hiểu rõ quy củ của thành Đại Đồng.

Ban đầu Trịnh gia kết thân với Thiệu Phàm Ninh chính là vì muốn kéo Tống Diêu xuống đài, sau đó nâng đỡ Thiệu Bình lên.

Người tính không bằng trời tính.

Tống Diêu võ công cao cường, đánh bại toàn bộ địch thủ. Trong quân đội, hẳn là người mạnh mẽ được ngưỡng mộ nhất, hưởng chi tiểu tử này mỗi ngày đều lộ ra bộ mặt như thể người ta đang thiếu nợ hắn, trị quân cực nghiêm, nhất là đối với binh sĩ.

Một đồng bạc lương ngân cũng không thể thiếu.

Nếu nghe nói có người dám lộn xộn động đến lương ngân thì sẽ rơi đầu ngay tại chỗ.

Đương nhiên Tống Diêu cũng không ngờ người đập vào mặt của hắn chính là đường đệ Tống Viễn mà hắn đã tự tay đưa vào quân doanh.

Quay trở lại chuyện chính, Trịnh gia thật sự không ngờ bên cạnh Tống Diêu còn có một Triệu Lệnh Nghiêm đa mưu túc trí. Triệu Lệnh Nghiêm vẫn còn trẻ, tuy xuất thân là Võ bang nhân, nhưng võ công lại vô cùng tệ hại, thật hoài nghi không biết làm thế nào mà Triệu Lệnh Nghiêm có thể đỡ được Võ bang nhân? Có lẽ nên kiểm chứng lại sự công chính trong các kỳ tỷ võ chăng?

Nhưng bằng tài năng của Triệu Lệnh Nghiêm thì danh hiệu Võ bang nhân có chút không xứng với hắn.

Ngay từ đầu Tống Diêu liền chọn Triệu Lệnh Nghiêm có võ công tệ hại để hợp tác. Triệu Lệnh Nghiêm không giỏi võ, nhưng xử lý lương thảo lại cực tốt. Dần dần khả năng thiên phú của Triệu Lệnh Nghiêm cũng bộc lộ hoàn toàn.

Hắn tham mưu cho Tống Diêu.

Ngồi xem hai hổ đấu nhau, chỉ cần một lần ra tay liền bắt được Tứ Hải bang và Hòa Bình bang, cùng với Trịnh gia có quan hệ thông gia với Tri phủ Đại Đồng Thiệu Phàm Ninh.

Thứ hai, thu phục Thiệu Bình.

Thiệu Bình cũng là lão tướng có uy tín trong quân, lúc này làm thật hắn thì e rằng quân tâm ở Đại Đồng sẽ bất ổn. Nhưng muốn chân chính thu phục hắn thì cũng không phải chuyện dễ dàng, vì thế Triệu Lệnh Nghiêm chia ra làm hai bước: Thứ nhất, đem chứng cứ phạm tội của Thiệu Bình giao trả lại cho Thiệu Bình, tỏ vẻ Tống Diêu quang minh chính đại; Thứ hai, nói toạc ra Trịnh gia bán nước, Triệu Lệnh Nghiêm biết rất rõ, gia đình của Thiệu Bình đều chết trong tay người Thát Đát trong lần tấn công vừa rồi.

Với mối thâm thù này thì hẳn không tin Thiệu Bình vẫn khăng khăng ủng hộ Trịnh gia.

Về phần làm sao Triệu Lệnh Nghiêm biết được Trịnh gia phản quốc?

Chuyện này phải quy công cho bản lĩnh của Triệu Lệnh Nghiêm, mà Triệu Lệnh Nghiêm làm sao lại biết được?

Chuyện cơ mật như vậy, thử nghĩ một chút, muốn phản quốc thì có ai dám làm công khai, ngênh ngang? Tất nhiên đây là cơ mật quan trọng nhất của một gia tộc, ngoại trừ những người trung thành nhất trong tộc thì tuyệt đối sẽ không có ai truyền ra nữa lời!

Nhưng làm sao mà Triệu Lệnh Nghiêm biết được?

Triệu Lệnh Nghiêm chỉ suy đoán.

Đương nhiên nói như vậy thì có vẻ rất muốn bị ăn đòn.

Bất quá quan điểm của Triệu Lệnh Nghiêm rất có tính thuyết phục, hắn nói với Tổng Diêu, “Trong thành Đại Đồng, đại thể tộc Vinh gia vốn sánh ngang hàng với Trịnh gia, lần này bị người Thát Đát tàn sát cả nhà, nếu không phải còn vài vị thiếu gia ở bên ngoài, phỏng chừng sẽ bị tuyệt tự. Nhìn lại Trịnh gia xem, tuy rằng cũng có tổn thất, bất quá chỉ là của cải bề ngoài mà thôi. Việc này nhất định có liên quan đến Trịnh gia. Không diệt trừ Trịnh gia thì sau này bọn họ có thể sách động phản loạn đối với chúng ta, sau đó một đao chém xuống, rồi lại dẫn người Thát Đát nhập quan.”

“Không diệt Trịnh gia, khó ăn khó ngủ.”

Triệu Lệnh Nghiêm kết luận.

Bằng tuổi này mà Triệu Lệnh Nghiêm có thể mưu tính như vậy thì xem như không đơn giản. Mỗi khi Triệu Lệnh Nghiêm nói ra kế sách nào đó thì đều khiến Tổng Diêu kinh hãi cảm thán, Tổng Diêu bưng lên bát thịt cừu hầm của Triệu Lệnh Nghiêm làm, vừa ăn vừa cảm thán, “A Nghiêm, nhìn cái đầu của ngươi cũng chẳng lớn hơn ta, vậy mà nghĩ trái nghĩ phải lại vô cùng sáng suốt.”

Triệu Lệnh Nghiêm liếc mắt nhìn Tổng Diêu, “Cũng có người nhìn có vẻ sáng suốt nhưng kỳ thật một bụng toàn phân. Nếu ai cũng có thể để cho người nhìn ra tốt xấu bên trong thì người đứng là có bản lĩnh.” Tỷ như Tổng Diêu, dung mạo như hoa như ngọc, ngày thường lại hay giả vờ là kẻ hung hãn, nhìn từ ngoài vào thì rất đáng tin nhiệm. Còn nhân phẩm của Tổng Diêu thì Triệu Lệnh Nghiêm lại hơi dè bủ một chút. Mặt dày đến xin cơm, hơn nữa cái dạ dày lại rất lớn, Triệu Lệnh Nghiêm hầm thịt cừu, Tổng Diêu vớt mấy đĩa liền hết phân nửa. Triệu Lệnh Nghiêm cũng biết ngụy trang, chẳng qua hắn khác với Tổng Diêu ở chỗ, Tổng Diêu chỉ giả vờ ở trước mặt người ngoài, còn trước mặt bằng hữu thì Tổng Diêu lại không giả vờ.

Còn Triệu Lệnh Nghiêm thì không có lúc nào mà không giả vờ, kỳ thật Triệu Lệnh Nghiêm rất nhỏ nhen, người nói một câu hắn không thích nghe thì hắn sẽ nhớ mãi. Giống như Tổng Diêu lại đây ăn cơm hắn nấu, hơn nữa còn không khách khí như vậy, hoàn toàn không có thái độ tự giác của một người làm khách, Triệu Lệnh Nghiêm có chút bực mình. Bất quá Triệu Lệnh Nghiêm sẽ lặng lẽ đâm chọc Tổng Diêu vài câu, biết Tổng Diêu có bản tính sạch sẽ, Triệu Lệnh Nghiêm bèn cố ý làm cho Tổng Diêu thấy gớm ghiếc.

“Người cũng có đọc sách mà, nói chuyện tao nhã chút đi.” Tổng Diêu nghe thấy hai chữ toàn phân thì liền bị giảm khẩu vị.

Triệu Lệnh Nghiêm vui vẻ mới chịu xuống bếp, hơn nữa thịt cừu hầm của Triệu Lệnh Nghiêm quả thật là thượng hạng, cho dù người có tay nghề nấu nướng không tệ như Tổng Diêu cũng phải liên tục tán thưởng, nay Triệu Lệnh Nghiêm cảm thấy tất cả đều nằm trong tầm tay. Vì vậy rất đặc ý, liền xuống bếp nấu cơm chiều. fynnz.wordpress.com

Tổng Diêu ngửi mùi bèn tìm đến, Triệu Lệnh Nghiêm cũng không tiện đuổi người ta ra ngoài, chỉ đành cùng hắn ngồi ăn.

Dùng phân để ghê tởm Tổng Diêu một hồi, Triệu Lệnh Nghiêm hoàn toàn cảm thấy bình thường, vẫn chậm rãi điều chỉnh tư thế mà dùng bữa tối, thỉnh thoảng nhấp một ngụm rượu nhỏ, vô cùng thích ý.

Đế đô.

Minh Trạng lật xem sổ sách của Tạ Bạch Qua được gửi về từ Tây Bắc, cũng không đặc biệt nổi nóng.

Nay công phu dưỡng khí của Minh Trạng càng ngày càng tốt, nếu chuyện nào mà cũng nổi nóng hơn nửa ngày thì hắn đã sớm bị tức chết từ lâu rồi. Minh Trạng đúc kết một quy luật: Ăn cơm nhiều thì sẽ lớn nhanh, nổi nóng nhiều thì dưỡng khí cũng tăng.

Minh Trạng đưa cho Nguyễn Hồng Phi rồi thở dài, “Thảo nào tướng quân Đại Đồng bị người ta nói giết liền giết, Đại Đồng đã loạn đến nước này, cũng là điều khó tránh khỏi.”

Nguyễn Hồng Phi cũng không hiểu rõ Tây Bắc, tiếp nhận rồi xem vài lần, các thương gia hào môn có uy tính danh dự ở thành Đại Đồng liền thủ với đại tướng trong quân rồi cùng nhau buôn lậu chia phần.

“Xem ra bọn họ bị Trịnh gia chơi xỏ.” Nguyễn Hồng Phi nói.

Minh Trạng phải người tinh tế điều tra, sau khi người Thát Đát cướp bóc thì ở thành Đại Đồng trong mười hộ là hết tám chín hộ phát tang, xui xẻo như phụ tử Tĩnh Quốc Công thì bị bắt làm tù binh. Trong khi Trịnh gia cũng bị người ta cướp bóc, bắt quá đám chủ tử chẳng có ai bị thương vong, giống như được ông trời ban phước lành. Minh Trạng rất đa nghi, trước kia đã nghi ngờ Trịnh gia, bắt quá không có chứng cứ, hắn cũng không thể vô cớ nổi giận.

Hiện tại chứng cứ đã nằm trong tay, còn chờ gì nữa?

Minh Trạng phải người giao mấy quyển sổ này cho Lý Bình Chu, sau khi Lý Bình Chu xem qua thì sắc mặt kinh hoàng đau đớn kia cũng không phải là giả. Minh Trạng thản nhiên phân phó, “Đem cái này đưa cho Vương Duệ An, bảo hắn lâm triều thì thượng tấu.”

Hoàng đế cũng có quy tắc giữ bí mật.

Lý Bình Chu trầm giọng lĩnh mệnh. Hắn rất muốn hỏi Hoàng thượng một câu, mấy quyển sổ này có được từ đâu, nhưng nhìn sắc mặt của Minh Trạng thì Lý Bình Chu vẫn thức thời mà ngậm miệng. Hoàng thượng điều khiển Tây Bắc, đương nhiên có thủ đoạn bí mật.

Có một số việc mà triều thần không nên hỏi.

Đáng lý các đại thần ăn ý với nhau, lễ mừng sinh thần Hoàng thượng sắp đến, nếu có chuyện gì phiền lòng, có thể qua được thì đều cho qua. Trải qua vụ ẩu đả đâm máu ở Đại Đồng, lễ mừng sinh thần cũng bị dời lại, lúc này tốt nhất đừng để Hoàng thượng khó chịu, như vậy cũng xem như tỏ lòng hiếu kính của bọn họ.

Không ngờ một vụ án buôn lậu còn khiến người ta khiếp sợ hơn cả vụ ẩu đả đâm máu ở Đại Đồng lại nổi đuôi mà đến.

Năm nay Đại Đồng thật bất ổn.

Nếu là ngày xưa.

Bắt quá chỉ là lén lút lấy vài thứ đi bán với người Thát Đát, cho dù Hoàng thượng tức giận thì cũng chỉ có hạn. Chẳng qua, khi người Thát Đát vừa mới bị đuổi ra khỏi lãnh thổ, nhân dân toàn quốc vẫn chưa quên hành vi cướp bóc tàn sát của người Thát Đát thì lại bùng nổ vụ án buôn lậu Đại Đồng.

Hành động này chẳng khác gì phản quốc.

Vì thế ngay cả triều thần lẫn dân chúng đều phần nộ.

Người đầu tiên phản ứng trực tiếp nhất chính là lão đại nhân Lại bộ Thượng thư Trịnh Lâm Trọng, không thể không xin từ chức dưới áp lực của cả nước.

Minh Trạng cũng không giữ lại mà trực tiếp phê duyệt.

Đám người Lý Bình Chu và Trịnh Lâm Trọng là lão thần do Phương Cảnh Kiên lưu lại.

Đương nhiên bản tính của Minh Trạng không dễ chịu gì, hơn nữa hắn thích thần tử trẻ tuổi hơn. Chỉ cần nhìn hắn sau khi đăng cơ liền đặc biệt đề bạt triều thần trên dưới ba mươi tuổi, thậm chí có người còn trẻ hơn thế là biết.

Vì vậy tuy rằng Minh Trạng cũng nể trọng lão thần, nhưng đám lão thần cũng không biết đến khi nào sẽ khiến Hoàng thượng chán ghét.

Còn nữa, có câu vua nào thần nấy.

Khi Minh Trạng vừa mới đăng cơ thì đã từng nảy sinh rất nhiều tranh chấp với các triều thần. Từ chuyện Vệ thái hậu tiến cung đến chuyện kế hoạch xây dựng cảnh Thiên Tân. Dù sao thì Minh Trạng không phải là người biết nghe lời.

Hắn thật sự rất có chủ kiến.

Tính cách của Minh Trạng như vậy khiến nhiều người tưởng rằng hắn sẽ khấn cấp thay đổi đám người Lý Bình Chu.

Hơn nữa Lý Bình Chu và Vương Duệ An đắc tội Minh Trạng không biết bao nhiêu lần.

Thật kỳ lạ ở chỗ Minh Trạng vẫn nể trọng bọn họ như trước. Thậm chí trong một năm cò sát, quan hệ giữa quân thần không chỉ có ăn ý mà còn tăng thêm cảm tình, thế nên xưa nay luôn trung thành và tận tâm như Lý Bình Chu cũng không để ý đến việc Phụng Cảnh Kiên có về triều hay không.

Mà con người của Trịnh Lâm Trọng thì càng không cần phải nói.

Lão thần này không chỉ có chức vị mà thái độ làm người cũng rất tốt.

Ai cũng không ngờ người đầu tiên bị thay đổi lại là Trịnh Lâm Trọng.

Năm trước, Từ gia Hoài Dương cũng phạm tội, Từ Tam vẫn như cũ mà đứng ở Chiêu Đức điện làm Đế sư, nay Trịnh Lâm Trọng lại cáo lão từ quan.

Đương nhiên Trịnh Lâm Trọng không thể sánh bằng Từ Tam, Từ Tam là Đế sư.

Chỉ cần Từ Tam không phạm trọng tội, vì thanh danh tôn sư trọng đạo, Minh Trạng cũng sẽ bảo vệ Từ Tam. Còn nữa quan hệ giữa Từ Tam và gia tộc vốn nổi tiếng là căng thẳng.

Trịnh Lâm Trọng lại khác.

Minh Trạng hoài nghi Trịnh gia Đại Đồng, đương nhiên cũng để ý nhiều đến Trịnh Lâm Trọng, thậm chí mấy ngày trước Trịnh gia Đại Đồng gửi thư gì cho Trịnh Lâm Trọng thì Minh Trạng cũng đã biết rõ bảy tám phần.

Trịnh Lâm Trọng và tộc trưởng Trịnh gia Đại Đồng Trịnh Lâm Bằng là thân huynh đệ.

Minh Trạng sẽ không áp dụng thủ đoạn thận trọng như Triệu Lệnh Nghiêm, mục đích của Triệu Lệnh Nghiêm là khiến Tống Diêu ngồi ổn ở vị trí tướng quân Đại Đồng. Còn Minh Trạng thì cần một quân đội sạch sẽ!

Hành động trực tiếp và lãnh khốc của Minh Trạng khiến Triệu Lệnh Nghiêm gặp phải nguy cơ.

Khi Triệu Lệnh Nghiêm nghe thấy tin tức Vương ngự sử thượng tấu triều đình một quyển sổ của bang phái ở Đại Đồng thì lập tức liền cảm thấy hồ đồ. Mặc dù Triệu Lệnh Nghiêm không ở trong triều được bao lâu, bất quá hắn đã từng lăn lộn ở đế đô.

Vương Duệ An từng phạm thượng, được xưng là Ngụy Chính đệ nhị, có chút thanh danh ở đế đô.

Nhưng Vương Duệ An có thanh danh thì cũng chỉ là một Tả đô ngự sử, cho dù có thực lực thì cũng không thể phá Tống Thiếu Dương làm mất thối.

Lần trước tuy rằng Tống Thiếu Dương thành công đào thoát, nhưng Triệu Lệnh Nghiêm vẫn luôn nghĩ đến người này, từng tưởng tượng đủ loại lai lịch của người này. Hắn không ngờ Tống Thiếu Dương lại là người của bộ hạ.

Cũng không phải Minh Trạng ở trong lòng Triệu Lệnh Nghiêm là người không có bản lĩnh, mà ngược lại, Triệu Lệnh Nghiêm cho rằng Minh Trạng tuy còn trẻ mà lại đạt đến mức anh minh thần võ, nhất định tương lai là một đại minh quân.

Nhưng Triệu Lệnh Nghiêm nghĩ rằng thời gian Minh Trạng đăng cơ vẫn còn quá ngắn. Chính là vì triều đình không đủ khổng chế Đại Đồng nên mới dẫn đến chuyện của Dương Vũ Đồng.

Mà Triệu Lệnh Nghiêm đích thân đến Đại Đồng thì mới càng hiểu rõ sự hỗn loạn và đầu đá ở nơi này.

Nhưng Triệu Lệnh Nghiêm không ngờ Hoàng thượng ra tay nhanh như vậy, thậm chí từ trước khi hắn đến đã phái người lên vào Hòa Bình bang, khiêu khích Hòa Bình bang và Tứ Hải bang tàn sát lẫn nhau, do đó mới khiến Triệu Lệnh Nghiêm chiếm được lợi lớn.

Nhưng đòi mạng ở chỗ, nếu Tống Thiếu Dương là người của Minh Trạng, như vậy Minh Trạng nhất định hiểu rõ thành Đại Đồng hơn bọn họ rất nhiều.

Lúc này Triệu Lệnh Nghiêm thật hận chính mình sơ suất. Hắn đã sớm tịch biên tài sản của tổng bộ Tứ Hải bang và Hòa Bình bang, vì thu phục Thiệu Bình mà lại đưa sổ sách này trả lại cho Thiệu Bình. Nếu việc này truyền ra ngoài thì chẳng phải sẽ khiến Minh Trạng sinh nghi hay sao?

168. Chương 168

Triệu Lệnh Nghiêm mặc kệ Hoàng thượng có ý gì khác với hần hay không, việc cấp bách là bắt Thiệu Bình để tránh quân đội sinh biến.

Tổng Diêu mang đến hai vạn người từ Cam Túc, kỳ thật chân chính so sánh thì cũng không kém cõi hơn ba vạn quân Đại Đồng là bao nhiêu. Nhưng chỉ sợ nếu song phương tương xứng thì lại khó phân thắng bại. Một khi quân đội sinh biến thì bọn họ coi như đi tong. Lúc này Triệu Lệnh Nghiêm quyết đoán, tạm gác mọi chuyện trong triều sang một bên, trước tiên phải người đi tìm hiểu tung tích của Thiệu Bình, sợ Thiệu Bình nhận thấy có điểm khả nghi sẽ co đầu rút cổ trong quân không chịu ra.

Bằng không đến lúc đó muốn vào quân doanh của Thiệu Bình để bắt người thì e rằng sẽ nguy hiểm.

Kỳ thật Triệu Lệnh Nghiêm đánh giá chỉ số thông minh của Thiệu Bình hơi cao. Ban đầu Thiệu Bình biết Tổng Diêu và Triệu Lệnh Nghiêm bắt được nhược điểm của hần thì người này liền kinh hoàng, mất chủ kiến, muốn đầu nhập vào Trịnh gia. Đầu nhập vào Trịnh gia thất bại, kết quả bị hai người Tổng Triệu dùng kế liên hoàn mua chuộc.

Nhưng Thiệu Bình thật sự không phải một người thông minh.

Nay, đây là lần đầu tiên Triệu Lệnh Nghiêm phải cảm tạ chỉ số thông minh rất thấp của Thiệu Bình.

Thiệu Bình không hề bối rối, bởi vì hần chẳng hề nghĩ được một chút mùi nguy hiểm nào từ động tác của triều đình.

Tuy rằng hần biết triều đình đã có được một quyển sổ, cũng biết Thượng thư Trịnh Lâm Trọng đã xuống đài, nhưng Thiệu Bình cực kỳ tin tưởng, khi Tổng Diêu đã đem quyển sổ của Tứ Hải bang cho hần và hần cũng đã thiêu hủy, nay hần không còn gì phải lo.

Thậm chí khi Trịnh Nhất Điền đến tìm hần nói việc này thì Thiệu Bình vẫn chắc chắn: Vụ án này nhất định liên quan đến Trịnh gia, lúc trước Tổng Diêu đã tiết lộ phong thanh với hần. Về phần chuyện này làm thế nào mà truyền vào trong triều và trong triều phản ứng nhanh như vậy.

Thiệu Bình lý giải là: Hoàn toàn nhờ công Tổng Diêu thần thông quảng đại.

Hần thậm chí còn ngây ngô nghĩ rằng, việc này sơ dĩ bị triều đình vạch trần hoàn toàn là do một tay Tổng Diêu thiết kế.

Loại nhận thức này khiến Thiệu Bình cảm thấy vô cùng an toàn, thậm chí khi gặp Trịnh Nhất Điền, trong lòng của hần còn dâng lên một loại khoái cảm hiếm thấy: Trịnh gia của người thật không đơn giản, mục các người, lúc trước là Trịnh gia, Vinh gia, Tỉnh Quốc Công phủ, Tứ Hải bang, Hòa Bình bang cùng với quân đội, sáu phe liên thủ phát tài, vậy mà con mụ người lại dám sang tay bán tất cả chúng ta, phụ tử Tỉnh Quốc Công bị bắt, Vinh gia gặp nạn kiếp, Tứ Hải bang và Hòa Bình bang nay lưỡng bại câu thương, thậm chí ngay cả Lưu Thủ Nhân tướng quân cũng đã chết, đây đều là do một tay Trịnh gia tạo nghiệt.

Còn lão bà và hài tử của Thiệu Bình, đủ loại thâm thù đại hận khiến Thiệu Bình khi nhìn thấy Trịnh Nhất Điền thì thật sự khó có thể hòa nhả.

Phong cách của Trịnh Nhất Điền cực kỳ quý phái, không kiêu không nóng nảy, “Nay Hoàng thượng đã xem sổ sách buôn lậu của Đại Đồng, tướng quân cũng có phần trong đó. Trịnh gia và tướng quân giao hảo nhiều năm, thật không đành lòng để tướng quân rơi vào lao ngục, vì vậy đặc biệt đến thông báo tướng quân một tiếng để sớm chuẩn bị.” fynnz.wordpress.com

Thiệu Bình nói một cách mỉa mai, “Sớm chuẩn bị? Chuẩn bị cái gì? Bảo bản tướng phản gia phản quốc? Tư thông với người Thát Đát? Hay là noi theo Dương Vũ Đồng đi ám sát đại tướng quân?” Mụ nó, chẳng lẽ chỉ có bản tướng là có chuyện, còn Trịnh gia các người thì vô sự hay sao? Nếu vô can với lão Trịnh gia thì Trịnh Nhất Điền nhà người cần gì phải đích thân đến chỗ này của bản tướng để châm ngòi khiêu khích cơ chứ?

Trịnh Nhất Điền nghe khẩu khí có vẻ khác thường, bèn nghi hoặc nhìn về phía Thiệu Bình, “Vì sao Thiệu tướng quân lại nói như vậy, gia phụ vì nể tình tướng quân nên mới bảo ta đến thông báo trước một tiếng. Trịnh gia hoàn toàn là có ý tốt, Thiệu tướng quân đừng hiểu lầm.”

“Như vậy đa tạ ý tốt của Trịnh lão gia.” Thiệu Bình lạnh lùng nói, không hề có ý tiếp nhận lòng tốt của Trịnh gia.

Trịnh Nhất Điền cau mày nói, “Chẳng lẽ tướng quân có hiểu lầm gì với Trịnh gia hay sao?” Phản ứng của Thiệu Bình rất khác với tưởng tượng của hắn.

Thiệu Bình ngậm miệng không nói.

Trịnh Nhất Điền lại lên tiếng, “Tướng quân, chúng ta có giao tình cũ, ngồi cùng một chiếc thuyền, ngại có chuyện gì thì cứ nói thẳng.” Nay tình thế nguy ngập, Trịnh gia cũng không tiện bày ra tác phong đáng tôn, đành chủ động đưa thang cho Thiệu Bình bước xuống.

Ai ngờ Thiệu Bình lại càng khoe mẽ, dang trà lên rồi chậm rãi uống.

Nhìn cái tên thô thiển này lại bắt chước người ta tao nhã mà bưng trà tiễn khách, cho dù Trịnh Nhất Điền có khả năng nhún nhường như thế nào thì cũng không nguyện ý tiếp tục hạ mình, bèn đứng dậy cáo từ, phát tay áo rời đi.

Trịnh Nhất Điền vừa rời đi thì Lý Báo tiến đến bẩm báo, “Tướng quân, đại tướng quân thỉnh ngài buổi tối sang đó có chuyện cần bàn bạc.”

Thiệu Bình nhin không được mà hỏi một câu, “Còn mời ai nữa?”

Lý Báo nói, “Tất cả phó tướng tham tướng đều được mời. Bất quá đại tướng quân nói, thỉnh ngài đến sớm một chút.”

“Biết rồi.”

Trịnh Nhất Điền trở về nhà.

Dù sao thì hắn cảm giác thái độ của Thiệu Bình không đúng, trước kia Thiệu Bình thấy hắn thì tỏ ra thân thiết khó nói nên lời. Nay gặp phải chuyện lớn sắp rơi đầu như vậy mà Thiệu Bình lại không nôn nóng, tư thái lãnh đạm khiến người ta sinh nghi.

Từ khi Trịnh gia nhận được tin Trịnh Lâm Trọng từ quan xuống đài thì liền biết sự tình không đúng.

Trịnh Nhất Điền cẩn thận, vội vàng kể lại với phụ thân về sự khác thường của Thiệu Bình, lúc này liên quan đến tánh mạng của một nhà già trẻ, tuyệt đối không thể xảy ra một chút sai lầm nào.

Trịnh Lâm Bằng cau mày, “Mấy ngày trước còn muốn kết thân với chúng ta, nay họ Thiệu lại đặc biệt lên mặt. Người có nói với hắn về chuyện sổ sách chưa?”

“Đã nói.” Trịnh Nhất Điền đáp.

Trịnh Lâm Bằng trầm ngâm một lúc lâu, bỗng nhiên nói, “Người nói thử xem, có thể nào họ Thiệu đã sớm biết chuyện quyển sổ kia hay không?”

“Không thể nào đâu, phụ thân. Thiệu Bình xưa nay không phục Tổng Diêu, lúc này Tổng Diêu nắm nhược điểm của Thiệu Bình, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn. Còn nữa, nếu không phải Thiệu Bình sợ Tổng Diêu thì làm sao có thể thay điệt tử của mình đi xin kết thân với ngũ nha đầu cơ chứ?” Trịnh Nhất Điền hoàn toàn không thể hiểu nổi thái độ của Thiệu Bình.

Trịnh Lâm Bằng đột nhiên hiểu rõ vài phần, khẽ hừ một tiếng, “Đây cũng là một cách mua chuộc lòng người cũ rích. Ngày xưa, Tào Mạnh Đức đánh bại Viên Thiệu, khi đến chỗ của Viên Thiệu thì Tào Mạnh Đức phát hiện rất nhiều thủ hạ quan viên của mình thư từ qua lại với Viên Thiệu. Tào Mạnh Đức vì mua chuộc lòng người mà không hề đọc những thư này, cho thiếu hụt ngay tại chỗ. Dù sao thì Thiệu Bình cũng là lão tướng, Tổng Diêu lại không có khả năng lập tức giết hắn, đương nhiên là thu mua Thiệu Bình trước, đợi ngày sau dần dần thu phục ba vạn quân Đại Đồng này, khi đó có Thiệu Bình hay không cũng không sao.”

Trịnh Nhất Điền nói, “Như vậy quyền sổ kia đã sớm xóa sạch mọi liên quan đến họ Thiệu? Không còn dính dáng đến hần nữa?”

Trên tay của Trịnh Lâm Băng đang di chuyển hai quả cầu bằng ngọc thạch, nghĩ đến mẩu chốt, hần bèn hỏi một cách cay độc, “Nếu quyền sổ đó là từ Đại Đồng đưa đến triều đình, vì có gì phải mượn danh Ngự sử đài mà vạch trần chuyện này?”

“Chẳng phải là đem công lao tặng cho Ngự sử đài hay sao?” Vì đã lớn tuổi cho nên lông mày cũng thưa thớt, hàng lông mày nhàn nhạt hơi nhướng lên, “Cho dù như thế nào thì ta cũng chẳng thấy họ Tống và họ Triệu kia là thứ tốt lành gì, bọn họ có đức độ đến mức đó hay sao?”

Trịnh Nhất Điền cảm thấy hoang mang, đột nhiên phụ tử hai người cùng nghĩ đến một khả năng, Trịnh Nhất Điền cả kinh nói, “Phụ thân, chẳng lẽ có hai quyền sổ?”

Trịnh Lâm Băng già dặn đến mức thành tinh, đã trải qua rất nhiều việc, sau một lúc lâu trầm mặc thì mới nói, “Mau đưa mọi người xuất quan bỏ trốn.”

“Phụ thân?”

“Đừng bận tâm nhiều, nhị thúc của ngươi ở đế đô đã từ quan, Trịnh gia chúng ta có thể lưu được người nào thì hay người đó.” Trịnh Lâm Băng từng tuổi này, tuy không thể nói là không màng sinh tử, nhưng ít nhất hần vẫn nguyện ý đem cơ hội sinh tồn nhường cho con cháu trẻ tuổi.

Trịnh Nhất Điền cau mày nói, “Nếu thật sự có hai quyền sổ, nhất định là Hoàng thượng có mật thám tại Đại Đồng. Lúc này e rằng có đi cũng không còn kịp.” Sổ sách như vậy là sổ sách riêng tư, bằng không tuyệt đối sẽ không liên lụy đến Hộ bộ Thượng thư Trịnh Lâm Trọng.

Nói cách khác, có lẽ Hoàng thượng đã lấy được quyền sổ đó còn sớm hơn cả Tống Diêu, như vậy, với sự kín đáo của Hoàng thượng thì nhất định đã chuẩn bị vẹn toàn thì mới bùng phát như thế này.

Như vậy lúc này Trịnh gia có bị theo dõi hay không?

Nếu lúc này để con cháu xuất quan thì chẳng phải là lạy ông tôi ở bụi này ư? Rơi vào bẫy do người khác đã lập sẵn?

Hiển nhiên là Trịnh Lâm Băng cũng nghĩ đến điều này, hần hơi mím môi, nghiêm mặt nói, “Để bọn họ lên núi đi, dẫn theo Trịnh Ngũ Nhi, Trịnh Ngũ Nhi có võ nghệ cao cường, lại trung thành và tận tâm, dù sao trốn vào thâm sơn cùng cốc vẫn có cơ hội sống sót nhiều hơn.”

Trịnh Lâm Băng lại nói tiếp, “Đến ban đêm, để bọn họ giả thành nô tài cùng Trịnh Ngũ Nhi thoát thân.”

“Phụ thân.”

“Mau đem vài tỷ muội của ngươi đuổi về nhà phụ gia.” Chỉ trong một thời gian ngắn mà Trịnh Lâm Băng đã già nua nhanh chóng, khoát tay rồi thở dài, “Nên phân tán thì cứ phân tán.”

Trong lòng của Trịnh Nhất Điền cũng thật khó chịu, dù sao thì bọn họ cũng chỉ là danh môn vọng tộc, không thể sánh bằng lực lượng của triều đình. Bất quá thấy tình hình của lão phụ thân thế này thì Trịnh Nhất Điền cũng nhịn không được mà khuyên nhủ, “Có lẽ sự tình không đến mức này đâu, phụ thân.”

Trịnh Lâm Băng nghiêm chỉnh ngồi trên ghế, khẽ thở dài, “Nếu không phải tình thế ác liệt thì nhị thúc của ngươi cũng không cần phải từ quan. Cho dù thật sự muốn từ quan thì cũng phải gửi thư trước báo với ta một tiếng.” Đưa tay vuốt ve tay vịn sáng loáng trên ghế, Trịnh Lâm Băng thở dài, “Ta muốn để lại đại gia nghiệp cho ngươi, nay xem ra lại không được.” fynnz.wordpress.com

“Phụ thân chớ nói như vậy, cũng là do nhi tử không biết phân đấu.”

Đương nhiên Trịnh Lâm Băng chẳng phải người tốt lành gì, hần và Phượng Cảnh Minh cấu kết, Dương Vũ Đồng có thể thành công ám sát Lưu Thủ Nhân cũng có công của hần.

Bất quá người xấu cũng có thứ mà người xấu muốn bảo hộ.

Cho dù đã biết rõ sắp chết đến nơi nhưng Trịnh Lâm Băng vẫn đến doanh trại của Thiệu Bình, tính toán tiếp tục thuyết phục Thiệu Bình. Kết quả lại không ngờ gặp được Triệu Lệnh Nghiêm.

Triệu Lệnh Nghiêm và Thiệu Bình vừa cười vừa nói, thấy Trịnh Lâm Băng đến đây, Triệu Lệnh Nghiêm từ khách chuyển thành chủ, cười nói, “Thật sự không khéo, Trịnh lão tiên sinh, chúng tôi vừa có quân vụ, nhất thời không thể tiếp đón ngài.”

Trịnh Lâm Băng bày ra vẻ mặt lạnh lùng, hoàn toàn không còn vẻ hiền hòa của ngày thường, nói một cách mỉa mai, “Công vụ gì? Tính dùng quân vụ để gây ông đập lưng ông với Thiệu tướng quân hay sao?”

Triệu Lệnh Nghiêm nhìn về phía Trịnh Lâm Băng, bày ra thái độ chuyện đáng làm thì phải làm, “Ý của Trịnh lão tiên sinh là gì? Vô duyên vô cớ khiêu khích quan hệ đồng liêu của chúng ta, cho dù ngài là lão nhân gia có danh vọng trong thành, nhưng nếu nói như vậy thì cũng phải trị tội.”

Trịnh Lâm Băng căn bản là lười để ý đến Triệu Lệnh Nghiêm, nói thẳng, “Thiệu tướng quân, ta có việc riêng muốn nói với người.”

Triệu Lệnh Nghiêm nhìn Trịnh Lâm Băng rồi cười lạnh một tiếng, lòng bàn chân mọc rễ ngay nơi này, không thêm nhúc nhích. Thiệu Bình trả lời có lệ, “Nay đang ở trong quân, bản tướng còn có công vụ cần phải xử trí, nếu lão tiên sinh có gì quan trọng thì ngày mai đến nói.”

Có chuyện quan trọng thì dời lại ngày mai đến nói, không có chuyện quan trọng thì trực tiếp cúp đi! Trịnh Lâm Băng cẩn thận nhìn đôi mắt lộ ra ý cười trên gương mặt nhu hòa của Triệu Lệnh nghiêm, hẳn biết Triệu Lệnh Nghiêm sợ Thiệu Bình nhìn ra sơ hở, vì vậy mới đến đây để ổn định Thiệu Bình. Ai ngờ tên ngốc này đã bị Triệu Lệnh Nghiêm mua chuộc không phân rõ Đông Tây Nam Bắc. Nay Triệu Lệnh Nghiêm đang ở đây, hẳn có năng lực nói cái gì cơ chứ? Cho dù hẳn nói thì Thiệu Bình có thể tin tưởng hay sao?

Lúc này hẳn chậm một bước, Triệu Lệnh Nghiêm đã chắn giữa hắn và Thiệu Bình. Chỉ kém một bước mà hắn mất cơ hội thuyết phục Thiệu Bình.

Có khi đời người thường chỉ hơn thua một bước mà thôi.

Xem ra ông trời muốn tiêu diệt Trịnh gia rồi. Trịnh Lâm Băng thở dài một tiếng rồi lắc đầu nói, “Hy vọng ngày sau Thiệu tướng quân không hối hận vì hôm nay đã không chịu nghe lời của lão phu.” Xoay người rồi đi.

Thiệu Bình thấy thái độ của Trịnh Lâm Băng như vậy thì cũng hơi dao động một chút. Nếu không phải Triệu Lệnh Nghiêm đang ở đây thì e rằng hắn thật muốn nghe Trịnh Lâm Băng muốn nói cái gì.

Trịnh Lâm Băng vừa đi, Triệu Lệnh Nghiêm liền cười lạnh rồi lừa gạt Thiệu Bình, “Đúng như đại tướng quân đã đoán, quyển sổ kia một khi dâng lên thì Trịnh thượng thư lập tức thỉnh từ quan, Hoàng thượng cũng không giữ lại, trực tiếp chấp thuận. Thiệu tướng quân, mấy ngày nay tốt nhất là đừng tới lui với Trịnh gia. Bằng không, Hữu đô ngự sử Tưởng đại nhân và đại Phò mã vẫn đang ở đây, nếu để bọn họ nhìn thấy chúng ta tới lui cùng Trịnh gia thì về sau có miệng cũng nói không được.”

Đương nhiên Thiệu Bình quan tâm đến tiền đồ của mình hơn, đã sớm ném Trịnh Lâm Băng ra sau đầu, hắn liên tục dậm văng với Triệu Lệnh Nghiêm.

Kỳ thật Trịnh Lâm Băng giống Triệu Lệnh Nghiêm, bọn họ đều đoán được Hoàng thượng có thủ đoạn sấm chớp là vì ở trong thành Đại Đồng còn có kẻ thứ ba đến từ thế lực của triều đình đang ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó.

Nhưng lúc này thành Đại Đồng không phải không có chuyện xấu, mọi chuyện xấu đều đổ lên người Thiệu Bình!

Vì sao Thiệu Bình lại có lá gan đối nghịch Tổng Diêu, không nể mặt Tổng Diêu? Cho dù như thế nào thì Tổng Diêu vẫn là đại tướng quân thủ thành Đại Đồng do đích thân triều đình đề bạt.

Đó là vì Thiệu Bình cho rằng uy vọng của mình trong quân Đại Đồng rất lớn.

Mà Tổng Diêu và Triệu Lệnh Nghiêm vẫn luôn kiêng kỵ Thiệu Bình, thà rằng đem nhược điểm của Thiệu Bình trả lại cho Thiệu Bình để mua chuộc hắn, cũng từ đó chứng tỏ Thiệu Bình ở trong quân là hy vọng không nhỏ của mọi người.

Bất quá thật rõ ràng, trí tuệ chính trị của Thiệu Bình không đủ.

Trịnh Lâm Băng và Triệu Lệnh Nghiêm đều phát hiện điểm sơ hở trong quyển sổ kia, lúc này, quyển sổ mà trước kia Tổng Diêu giao cho Thiệu Bình đã trở thành vô dụng, mà hắn cũng đã mất đi giá trị.

Lúc này Thiệu Bình là một nhân vật trong đường dây buôn lậu Đại Đồng, hắn và Trịnh gia đều nguy hiểm như nhau.

Triệu Lệnh Nghiêm là đương sự, hắn phát hiện điểm này. Trịnh Lâm Băng cũng thế.

Duy nhất Thiệu Bình hoàn toàn không biết gì cả, vẫn đang yên bình nằm mộng đẹp.

Lúc này bên phe Tổng Diêu cũng không an toàn.

Trịnh gia vẫn có khả năng lật ngược tình thế.

Chỉ cần đem việc này từ đầu đến cuối hoàn toàn đổ cho Thiệu Bình thì cho dù trước đây Trịnh gia có câu kết với người Thát Đát, cho dù Trịnh gia và Thiệu Bình có mối thâm thù đại hận gián tiếp, nhưng đối mặt với nguy cơ liên quan đến tánh mạng thì Thiệu Bình có khả năng làm ra một lựa chọn có thể bảo toàn chính mình và Trịnh gia hay không?

Tỉ như phản quốc.

Trịnh Lâm Băng tính như thế, thậm chí hắn có năm phần chắc chắn có thể thuyết phục Thiệu Bình bắt ngờ làm phản.

Số quân chính thức của Đại Đồng nhiều hơn số quân mà Tổng Diêu mang đến từ Cam Túc, Thiệu Bình ở trong quân rất có uy vọng, chỉ cần nắm chắc ba vạn quân Đại Đồng thì thánh chỉ có đáng là gì?

Thậm chí bọn họ có thể dẫn người Thát Đát tiếp tục tấn công, để tiểu Hoàng đế biết cái gì là lợi hại.

Trịnh Lâm Băng tính như thế, kết quả là Triệu Lệnh Nghiêm còn nhanh hơn hắn một bước.

Chính một bước này khiến Triệu Lệnh Nghiêm hoàn toàn triệt để ngăn cách khả năng gặp mặt của Trịnh Lâm Băng và Thiệu Bình.

Trịnh Lâm Băng bước ra khỏi lều, gió lạnh lướt đến, vài sợi tóc bạc bên tai phát phơ.

Năm nay tuy rằng lập xuân sớm hơn mọi năm nhưng Đại Đồng vẫn chưa có cảm giác mùa xuân, trời thật lạnh.

Trịnh Ngũ Nhi khoác một chiếc áo choàng bằng lông chồn sát nách cho Trịnh Lâm Băng, giọng nói của Trịnh Lâm Băng có vẻ đặc biệt mệt mỏi, “Ta không lạnh.”

“Thái gia, tuyết đang rơi.”

Tuyết rơi?

Trịnh Lâm Băng nheo lại đôi mắt già nua, quả nhiên nhìn thấy tuyết rơi trong không trung, phà vào mặt rồi nhẹ nhàng thấm ướt làn da, khiến cho đáy lòng của người ta cũng trở nên rét lạnh. Trịnh Lâm Băng vịn vào cánh tay của Trịnh Ngũ Nhi rồi run rẩy rời đi, phía sau là một vùng đất trắng xóa.

169. Chương 169

Đế đô.

Minh Trạng cũng không biết Đại Đồng lại một lần nữa xảy ra cuộc thanh trừng kinh thiên động địa như thế nào.

Cuối cùng Thiệu Bình mất mạng trong bữa tiệc Hồng Môn, giống như lúc trước Thiệu Bình từng suy nghĩ, Tổng Diêu làm bể ly, ba trăm đao phủ mai phục nhảy ra, kết quả là lấy mạng Thiệu Bình.

Thiệu Bình là nhân vật quan trọng trong vụ án buôn lậu thành Đại Đồng, Minh Trạng cũng không hy vọng hắn sẽ chết. Đương nhiên Tống Diêu và Triệu Lệnh Nghiêm có thể hiểu được tâm tư của Hoàng thượng, nhưng tình thế hiện tại của thành Đại Đồng, ba vạn quân Đại Đồng, trừ phi bọn họ nghe tin Thiệu Bình đã chết thì mới dập tắt hy vọng, phân tán rồi kết hợp trở lại.

Kỳ thật ngay cả sáu vị trung cấp tướng quân và mười ba vị hạ cấp tướng quân của Thiệu Bình đều đã bị bắt thẩm tra, Tống Diêu nhân cơ hội lập lại quân đội, đã đề bạt một đám tướng lãnh mới tạm thời đảm nhận chức này.

Muốn chân chính nhậm mệnh thì Tống Diêu cần phải dâng tấu chương, có thánh chỉ hạ xuống thì đám tướng lãnh này mới có thể trở nên danh chính ngôn thuận.

Tống Diêu không thể không giải thích hành động này của hắn, vì vậy Minh Trạng nhận được tấu chương của Tống Diêu.

Chữ của Tống Diêu rõ ràng không đẹp mắt như người khác.

Hơn nữa khiến Minh Trạng ngạc nhiên là Tống Diêu trước tiên giải thích hắn sao chép một quyển sổ từ Tứ Hải bang trong thành Đại Đồng, bên trong có một khoản buôn lậu liên quan đến Thiệu Bình. Bởi vì từ khi Tống Diêu đến Đại Đồng, Thiệu Bình và hắn ma sát với nhau rất nhiều, mà Thiệu Bình có uy vọng không tầm thường trong quân Đại Đồng trước kia. Lúc ấy vì ổn định lòng quân mà hắn phải lấy lòng Thiệu Bình, hắn liền giao trả quyển sổ này cho Thiệu Bình, nay xem ra thật sự có phạm tội khi quân gì gì đó thì cũng tự xin được trách phạt.

Minh Trạng cau mày, nếu để Minh Trạng nói thật lòng thì hắn căn bản không tin hành động đem nhược điểm của Thiệu Bình giao cho Thiệu Bình để lấy lòng là do Tống Diêu làm ra.

Cũng không phải chỉ số thông minh của Tống Diêu thấp, mà thật sự Tống Diêu không phải người này.

Tống Diêu và võ tướng, võ tướng chú ý nhất: dẫn đao thành nhất khoái, không phụ thiếu niên đầu, ân cừ thắng thần mới là khí khái của đại trượng phu!

Còn hành động bảy lần bắt bảy lần tha nhất định là của quan văn lòng dạ hẹp hòi.

Minh Trạng là người mưu trí như thế nào, chỉ cần suy nghĩ một chút liền biết chuyện này nhất định là Triệu Lệnh Nghiêm sắp đặt. Với cái đầu của Triệu Lệnh Nghiêm thì e rằng cũng đã biết hắn phái người theo dõi Đại Đồng.

Minh Trạng sờ sờ cái cằm lú nhú râu, xem ra Tống Diêu đang thay Triệu Lệnh Nghiêm gánh tội.

Vì sao? Hai người này ở cùng nhau chỉ mới một năm thôi, chẳng lẽ đã đến mức sinh tử chi giao rồi ư?

Minh Trạng suy nghĩ một lúc rồi hừ hừ hai tiếng, lại xem tiếp tấu chương của Tống Diêu, kết hợp với mật báo của đám người Tống Thiếu Dương, sau đó đề bút viết lại cho Tống Diêu, Minh Trạng viết:

Trẫm nghe nói khanh và Triệu khanh cùng chung chí hướng, thủ túc tình thâm, lúc đầu không tin, nay thật sự đã tin. Thiệu Bình chết chưa hết tội. Tướng lãnh ở bên ngoài phải nghe theo quân lệnh, khanh tự hành xử thì trẫm cũng an tâm. Còn danh sách mà khanh đề bạt thì đều ổn. Còn lại những ai liên quan đến vụ buôn lậu Đại Đồng sẽ do Tướng Văn An và Lục Văn Thao cùng nhau áp giải về để đô thẩm vấn. Chuyện trong quân đều giao phó cho khanh, khanh nhất định phải thận trọng thì mới ổn thỏa.

Tiếp theo Minh Trạng lại viết một hàng chữ:

Về phần khanh tự mình giao trả sổ buôn lậu cho Thiệu Bình, cho dù có dụng ý như thế nào, về tình có thể tha, về lý thì khó tha. Khanh là đại tướng trấn thủ biên cương, vì có gì lại làm chuyện mờ ám như thế, nếu đưa ra nghị sự công khai thì khanh phải giải quyết như thế nào? Trẫm tin Khanh trung thành, nhưng hành động của khanh cũng phải chứng tỏ là minh quang minh lỗi lạc.

Minh Trạng thẳng tay thưởng Tống Diêu hai mươi roi.

Bất quá Minh Trạng lại nói, Tống Diêu người đường đường là đại tướng quân, bị ăn roi như vậy thì thật khó coi, không bằng cứ để thuộc hạ lãnh thay.

Người lãnh thay không phải ai khác, chính là đầu sỏ của mọi việc, Triệu Lệnh Nghiêm.

Ngụ ý của Minh Trạng rất dễ hiểu: Đừng xem trẫm là kẻ ngốc mà đem ra đùa giỡn.

Thành thật mà nói, mặc dù Tống Diêu bất đắc dĩ làm thịt Thiệu Bình, cho dù quần thần có nhiều ý kiến đối với chuyện này, bất quá Minh Trạng cũng không làm gì Tống Diêu, vẫn để Tống Diêu làm đại tướng thủ thành như trước.

Nhưng lòng tốt muốn thay Triệu Lệnh Nghiêm chịu tội của Tống Diêu lại khiến Triệu Lệnh Nghiêm lời thêm một trận đòn. fynnz.wordpress.com

Minh Trạng cũng rất thương xót cho tiểu Triệu bằng nhân, nghĩ rằng Triệu Lệnh Nghiêm tay chân yếu đuối, một cục gạch cũng đủ khiến cái tên kia gãy xủ, vô công cực tệ. Không muốn Triệu Lệnh Nghiêm bị đánh một trận đến chết, cho nên phái người truyền thánh chỉ không mang theo loại trượng to bằng bắp tay mà triều đình hay dùng, bên trong trượng được làm bằng chì, đánh ba gậy là đủ chết người rồi.

Minh Trạng cố ý phái Nội vụ phủ đặc biệt chế tạo một cây gậy trúc lớn, ngay phần cán còn dùng chỉ đỏ quấn quanh, rất sắc sỡ. Bảo với người hành hình, không được đánh tàn phế tiểu Triệu bản nhân, chỉ cần đánh cho một trận để hấn nhớ kỹ là được: Mụ nó hai người các người đừng hòng giở trò, cùng nhau khi quân. May mắn là hấn đấy, nếu đổi thành kẻ khác hơi ngu ngốc một chút thì đã bị lừa rồi.

Mặc dù như thế, Triệu Lệnh Nghiêm vẫn đau chết đi sống lại, suýt nữa đã gãy lịm.

Nằm sấp trên giường mười ngày cũng không thể nhúc nhích.

Ngay cả quân y cũng lén lút bảo rằng Triệu Lệnh Nghiêm thật yếu ớt, ở trong quân doanh, bị đánh là chuyện bình thường, người thường ăn hai mươi ba mươi gậy, thoa thuốc bột rồi nghỉ ngơi dăm ba bữa đã có thể đứng dậy tiếp tục tập luyện.

Nào có ai giống Triệu Lệnh Nghiêm, đâu phải là ăn gậy ở trong quân đội, theo quân y thì căn bản ngay cả thoa thuốc cũng không cần, chỉ cần nghỉ ngơi dăm ba bữa là có thể tự khỏi, kết quả là Triệu Lệnh Nghiêm đến mười ngày sau vẫn còn nằm trên giường. Yếu ớt, thật sự yếu ớt.

Tống Diêu về phủ liền đến chăm nom thương binh, hấn vốn là có lòng tốt, sau khi bắt Thiệu Bình, nhìn Triệu Lệnh Nghiêm mỗi ngày lo lắng vì chuyện trả sỏ cho Thiệu Bình, sợ Hoàng thượng sinh nghi.

Kỳ thật Tống Diêu là người quang minh lỗi lạc. Hấn cũng không cảm thấy lo lắng, chỉ thẳng thừng đem mọi chuyện đổ lên đầu mình, dâng tấu chương đến để đô. Đợi Triệu Lệnh Nghiêm biết thì chuyện đã rồi.

Khi ấy Triệu Lệnh Nghiêm còn mắng Tống Diêu làm việc mà không suy nghĩ, “Ta ra chủ ý, đương nhiên là ta đi nhận. Thật sự chưa từng thấy ai ngốc như ngươi, người ngồi cho vững cái ghế của mình đi, cho dù triều đình trách phạt thì ngươi cũng có thể cứu vớt ta. Còn như thế này thì hay rồi, nếu ngươi bị cách chức, ta cũng không có bản lĩnh đi vớt ngươi. Nếu như có tân tướng quân đến Đại Đồng, người ta có thuộc hạ thân cận của mình thì ta cũng xem như đi tong. Xem đi xem đi, nghĩa khí mù quáng, hai ta coi như xong đời.” Mặc dù trong lòng nhận ân tình của Tống Diêu nhưng Triệu Lệnh Nghiêm vẫn nhịn không được mà nổi nóng. Trong đầu của Triệu Lệnh Nghiêm, nếu mọi việc đã xảy ra thì đương nhiên phải chọn cách ít tổn thất nhất.

Mà cái tên ngu ngốc Tống Diêu này lại tự mình đi gánh trách nhiệm.

Xong rồi xong rồi, cho dù Tống Diêu không gặp chuyện gì thì vẫn có vô số người mơ ước cái ghế tướng quân Đại Đồng. Nay tên ngốc này chủ động đưa ra nhược điểm, chức quan xem như không còn giữ được.

Cũng may Triệu Lệnh Nghiêm bằng lòng với số mệnh, lại cảm động vì nghĩa khí của Tống Diêu, liền bắt đầu âm thầm thu thập, chuẩn bị đến khi tiếp nhận thánh chỉ thì trở về quê. Kỳ thật quê của hấn chẳng cách quê của Tống Diêu là bao xa, hai người có thể cùng nhau làm bạn đồng hành.

Thậm chí Triệu Lệnh Nghiêm còn tính toán ổn thỏa, mua tiểu thôn trang nào đó rồi phát triển nghề tay trái, trong nhà của hấn có chút sản nghiệp, nghĩ đến việc Tống Diêu rất nghèo, tuy rằng đầu năm có cho hấn chút bạc, nhưng lại là của Tiết Thiệu Lương. Nay không thể làm quan, đương nhiên phải trả bạc cho Tiết Thiệu Lương. Triệu Lệnh Nghiêm bèn tính toán kêu Tống Diêu đến nhà hấn, cùng hấn sống chung.

Không ngờ nội dung của thánh chỉ hoàn toàn khác xa một trời một vực như Triệu Lệnh Nghiêm đã tưởng. Tổng Diêu đem mọi chuyện đổ lên đầu mình, trong thánh chỉ cũng vì việc này mà giáo huấn Tổng Diêu, bắt quá trách phạt lại rơi vào đầu hắn.

Triệu Lệnh Nghiêm là người nào, hắn lập tức hiểu rõ, đây là Hoàng thượng đang cảnh cáo bọn họ đừng tự cho là thông minh mà giở trò. Bất quá chỉ ăn vài gậy mà có thể giữ được chức quan thì Triệu Lệnh Nghiêm cũng cảm thấy rất đáng giá.

Triệu Lệnh Nghiêm luôn rất yếu ớt, đánh bực bực một trận, người chấp hình được phái đến từ đế đô, trước khi đi Hoàng đế bệ hạ có dặn dò không được đánh tiểu Triệu bằng nhàn tàn phế.

Đám người chấp hình này đều rất chuyên nghiệp, khi đến địa bàn Đại Đồng, đại tướng quân Đại Đồng đã lặng lẽ dứt lốt bọn họ, lại nhìn chăm chăm bọn họ, vì vậy bọn họ nào dám đánh mạnh. fynnz.wordpress.com

Căn bản là không thấy màu đỏ.

Theo ánh mắt chuyên nghiệp của bọn họ thì ngày thứ hai có thể ngồi dậy chẳng thành vấn đề gì.

Chẳng qua Triệu Lệnh Nghiêm có thể nằm trên giường dưỡng mười ngày thì đúng là kỳ lạ.

Tổng Diêu là người chân thật, đối xử với người ta rất tốt, rất rất tốt.

Hắn vốn muốn thay Triệu Lệnh Nghiêm đền tội, nào ngờ lại hại Triệu Lệnh Nghiêm lãnh đòn. Trong lòng cảm thấy áy náy, mỗi ngày trở về phủ đều cùng Triệu Lệnh Nghiêm dùng bữa, cùng Triệu Lệnh trò chuyện.

Sau khi Triệu Lệnh Nghiêm dùng xong bữa thì sẽ bắt Tổng Diêu đọc sách cho hắn nghe.

Đây lại là một ưu điểm lớn của Tổng Diêu, dung mạo không chỉ xinh đẹp như hoa mà giọng nói cũng cực hay, gợi cảm trầm thấp, dù sao nghe như thế nào cũng vẫn cảm thấy êm tai. Ngay cả Triệu Lệnh Nghiêm là người cùng giới với Tổng Diêu cũng cực thích nghe giọng đọc của Tổng Diêu, mỗi ngày phải đọc hai trang mới chịu.

Hôm nay Tổng Diêu không muốn đọc sách, từ trước ngực lấy ra một chiếc lọ sứ nhỏ, Tổng Diêu nói, “Đây là loại thuốc rất tốt mà ta mới có được, người đã lâu vẫn chưa khỏi, thử cái này xem. Đan đại phu bảo rằng, đem thuốc thoa lên rồi xoa vết bầm trên mông của người, ba ngày sau sẽ khỏi.”

Là con người thì đều có nhược điểm.

Tuy Triệu Lệnh Nghiêm lòng dạ đầy ý xấu, nhưng da dẻ lại đặc biệt mỏng manh, hắn rất sợ đau. Nghe Tổng Diêu nói như vậy thì có chết cũng không chịu, “Người mặc kệ ta, mấy ngày nữa sẽ khỏi thôi.”

“Đã nói là thuốc tốt mà.” Ở trong quân, mọi người cũng không để ý quá nhiều. Tổng Diêu thẳng tay vén chăn của Triệu Lệnh Nghiêm lên, định lột hạ y của Triệu Lệnh Nghiêm xuống.

Triệu Lệnh Nghiêm oa oa kêu to, vung tay bảo vệ trinh tiết, “Ê ê, Tổng Diêu, làm gì có ai như người thế này. Á——” Phía dưới của Triệu Lệnh Nghiêm trở nên lạnh lẽo, hắn hét thảm một tiếng, chăn đã bị kéo ra.

Là một văn nhân, đây thật sự là thời khắc mất hết tôn nghiêm.

Triệu Lệnh Nghiêm suy nghĩ, nếu chính mình là một đại cô nương thì ngoại trừ gả cho Tổng Diêu thì chỉ có thể làm th첩 Tổng Diêu, hoặc là tự kết liễu chính mình. Triệu Lệnh Nghiêm cũng không biết vì sao lúc này hắn còn có thể miên man suy nghĩ như thế.

Tổng Diêu đã nhìn thẳng vào vết bầm tím còn lưu lại trên mông của Triệu Lệnh Nghiêm, hai mắt thì nhìn, miệng thì lại bình phẩm, “Văn nhân đúng là yếu ớt, nếu là ta thì đã sớm khỏi rồi.” Nói xong bèn đổ thuốc vào lòng bàn tay của mình trước, sau đó đưa hai tay xoa lên vết bầm trên mông của Triệu Lệnh Nghiêm....Kỳ thật nếu đổi lại là Tổng Diêu thì hắn thật sự chẳng cảm thấy gì cả.

Triệu Lệnh Nghiêm oai oái kêu đau, “Ta không cần xoa đâu, người cứ mặc kệ nó đi....Á! Tổng Diêu, người xoa nhẹ một chút có được hay không? Tiểu Tổng mỹ nhân....” Đau đến choáng váng mặt mày, Triệu Lệnh Nghiêm bất giác gọi ra biệt danh mà hắn lén đặt cho Tổng Diêu!

Triệu Lệnh Nghiêm chỉ lo đau, cũng chẳng biết mình đã nói sai. Tống Diêu nghe thấy, bởi vì Triệu Lệnh Nghiêm liên tiếp gọi, “Tiểu Tống mỹ nhân, người tha cho ta đi!” “Tiểu Tống mỹ nhân, người nhẹ tay một chút!” “Tiểu Tống mỹ nhân, người dịu dàng một chút có được không!” vân vân và vân vân.

Chọc tức Tống Diêu, khiến hắn hung hăng xoa cho Triệu Lệnh Nghiêm gần nửa canh giờ. Trong cơn đau đớn, Triệu Lệnh Nghiêm cảm thấy chính mình hoàn toàn đã chết lâm sàng một lần, trải qua một trận khổ hình, đau đến sắc mặt đỏ bừng, khóe mắt rưng rưng, vô cùng uất ức, tay chân buông thõng, trần trụi nằm úp sấp trên giường, ngay cả rên rỉ cũng không còn sức.

Tống Diêu phân phó binh sĩ bên ngoài mang nước ấm vào, Triệu Lệnh Nghiêm bất mãn than thở, “Tiểu Tống mỹ nhân, người muốn giết ta hả....Được rồi, như ước nguyện của người.” Nửa cái mạng đều bị Tống Diêu lấy đi mất.

“Người gọi ta là cái gì?” Tống Diêu lạnh giọng hỏi.

Lúc này Triệu Lệnh Nghiêm mới cảnh giác, hắn bỗng nhiên nhanh nhẹn như con thỏ, vội vàng kéo hạ y lên rồi vùi đầu vào chăn, nhắm mắt ngủ, chưa được bao lâu thì dưới chăn đã truyền đến tiếng ngáy khe khẽ.

.....

Minh Trạh nhắm mắt lại, nằm trên ghế, thoải mái rên rỉ.

Nguyễn Hồng Phi ngồi trên chiếc ghế tròn kế bên, cầm một cây dao cạo râu mỏng, cạo đến cạo lui trên cái cằm tròn trịa của Minh Trạh. Nguyễn Hồng Phi thật sự chịu không nổi yêu cầu quý dị của tiểu Minh ừ, rõ ràng là dậy thì chậm, đến mười chín mới bắt đầu mọc râu, mà chẳng có được mấy sợi, ngày nào cũng bắt hắn phải cạo dùm. Chẳng có cái khi gì mà cũng đòi cạo!

Kỳ thật tiểu Minh ừ người ta chỉ đặc biệt hưởng thụ cảm giác hầu hạ như thế này của Nguyễn Hồng Phi mà thôi.

Cho dù trên cằm chẳng có cọng râu nào mọc ra thì tiểu Minh ừ vẫn cảm thấy cạo tới cạo lui rất thoải mái.

Nguyễn Hồng Phi sờ cằm Minh Trạh rồi nói, “Hôm trước vẫn còn nhon mà, sao bây giờ lại càng ngày càng tròn thế này, mai mốt đừng ăn khuya nữa.”

“Không sao cả, chúng ta ở trên giường vận động nhiều một chút thì có thể tiêu hóa bữa khuya rồi.” Minh Trạh sờ soạng dưới mông rồi lúi ra một cái kiếng tròn, ngắm nghía một chút, sau đó tự kỷ nói, “Hầy, râu mọc nhanh quá cũng thật là phiền.”

Nguyễn Hồng Phi thầm nghĩ: Người mọc râu nhanh cái con khi.

“Phi Phi, người có biết diệt tử của chúng ta có người yêu rồi hay không?” Minh Trạh lại chìa bàn tay củ cải đầy đặn ra, ý bảo Nguyễn Hồng Phi cắt móng tay cho hắn.

Nay Minh Trạh xem như đã nghĩ thông suốt, cái tên đáng chết Nguyễn Hồng Phi này, rõ ràng là đã sớm đồng ý thay phiên nhau mỗi người một lần, kết quả số lần Minh Trạh có thể phản công chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nếu Minh Trạh nói thắm vài câu thì chắc chắn sẽ bị Nguyễn Hồng Phi gạt phắt, “Đã từng tuổi này rồi, sợ người mệt.” Châm chọc Minh Trạh trong lòng thì già mà bề ngoài thì non.

Nếu Minh Trạh làm nũng thì Nguyễn Hồng Phi sẽ nói, “Đã từng tuổi này mà còn bày đặt giả nai.”

Minh Trạh tức giận, đành phải nuốt xuống mấy ngụm máu, sau đó bày ra bộ dáng thái gia, sai khiến Nguyễn Hồng Phi hầu hạ hắn, nếu không, đến tối Nguyễn Hồng Phi đụng vào hắn thì hắn sẽ la hét làm mất hứng của Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi suy nghĩ cả buổi mới hiểu được diệt tử trong miệng của Minh Trạh là ai, bèn hỏi, “Làm sao mà người biết được?” Cái tên mồm mím này càng ngày càng thần thông quảng đại.

“Hứ, Tống Diêu vì Triệu Lệnh Nghiêm mà đã bắt đầu khi quân.” Đôi mắt ti hí của Minh Trạh trở nên lấp lánh, bày ra bộ mặt nhiều chuyện, “Nếu bọn họ không có gian tình thì mới là lạ đó.”

Nguyễn Hồng Phi nhéo bàn tay béo ú của Minh Trạh, “Người tốt nhìn cái gì cũng tốt, người buồn nhìn cái gì cũng buồn.” Nói xong thì hơi dừng lại một chút, Nguyễn Hồng Phi cười, “Giống như tiểu Minh ừ nhà

người, chính là người dám nhìn cái gì cũng dám.” Cái đầu toàn là thủ đoạn thấp hèn, nhìn ai cũng trở thành người xấu, đó chính là Minh Trạm.

Minh Trạm phun nước miếng đầy mặt Nguyễn Hồng Phi.

Kỳ thật Nguyễn Hồng Phi cảm thấy Minh Trạm rất phức tạp. Tính cách của Minh Trạm quả thật có vài phần hiểm thấy, tỷ như đối với hắn, đối với Vệ thái hậu, Minh Trạm hoàn toàn xuất phát từ thật lòng, tuyệt đối không dấu diếm. Chẳng qua thân kỳ ở chỗ, người này lại có một cái bụng gian xảo tràn đầy ý xấu.

Minh Trạm có thể làm Hoàng đế, theo quan điểm của Nguyễn Hồng Phi thì không chỉ vì xu thế tất yếu mà càng bởi vì tính tình của Minh Trạm thật thích hợp làm Hoàng đế. Tỷ như cách xử trí đối với Đại Đồng, có thể xưng là đầy đủ uy nghiêm và ân điển, thủ đoạn lại vô cùng thuần thực.

170. Chương 170

Không nói đến Tây Bắc nữa, hiện tại đế đô khá là náo nhiệt.

Minh Trạm xem như có chút linh hội tên gốc Phượng Minh Phàm kia.

Lúc này Minh Trạm gặp được phụ thân của tên gốc: Trung Nghĩa Hầu Phượng Cảnh Kế.

Tuổi tác của Trung Nghĩa Hầu không tính là lớn, mới năm mươi tuổi, tướng mạo xem ra còn trẻ hơn tuổi thật. Người này vốn có hiền danh ở Hồ Quảng, hằng năm xây cầu sửa đường, giúp đỡ cô nhi người già, quyền bạc từ thiện.

Nói đến thì Trung Nghĩa Hầu thoát nhìn cũng là người sáng khoái, “Thần nhận được thánh chỉ liền dẫn theo Minh Lập vội vàng thúc ngựa đến đế đô. Ngày Hoàng thượng được sắc phong và đăng cơ, thần không được đến đế đô chúc mừng Hoàng thượng, nay cuối cùng cũng được nhìn thấy Hoàng thượng. Thần xin thỉnh an Hoàng thượng.” Nói xong liền quỳ xuống rồi lạy ba cái.

Minh Trạm liền phái người nâng dậy, cười nói, “Đáng lý trăm không tính tổ chức linh đình, chẳng qua các lão thần nghĩ rằng trăm đăng cơ đã là năm thứ hai, tôn thất như các ngươi, hết bảy tám phần vẫn chưa gặp mặt. Nhân cơ hội này thật nên gặp mặt một lần. Dù sao đều là thân thích, cũng không nên xa lạ. Đọc đường đi có suông sẽ hay không?”

“Nhờ phúc đức của Hoàng thượng, mọi việc đều rất thuận lợi.” Trung Nghĩa Hầu nói, “Thần nóng vội đến đây, đám nữ quyến vẫn còn ở phía sau, có tội tổ hầu hạ, đợi qua vài ngày nữa mới đến. Khi đó thần lại dẫn bọn họ tiến cung thỉnh an Hoàng thượng và Thái hậu.”

Minh Trạm cười tủm tỉm, “Không cần gấp, di cũng đã lớn tuổi, cứ từ từ mà đến.” Vị phu nhân của Trung Nghĩa Hầu chính là đích nữ của lão Vĩnh Ninh Hầu, ngoại ông của hắn, bất quá không phải cùng mẫu thân với Vệ thái hậu.

Trung Nghĩa Hầu phu nhân là do chính thê của Vĩnh Ninh Hầu sinh, Vệ thái hậu là nữ nhi của thê tử thứ hai, về phần Vệ Đình Gia, còn đẳng cấp hơn nữa, được sinh ra bởi một nha hoàn mà sau này cũng trở thành thê tử của lão Vĩnh Ninh Hầu.

“Còn nữa, ngài là bá phụ của trăm, lại là dưỡng của trăm, khác với người bình thường.” Nụ cười của Minh Trạm dần dần nhạt đi, hắn nói tiếp, “Trăm vẫn muốn triệu ngài đến đế đô nhưng lại sợ triều đình chỉ trích, nói trăm bất công với Trung Nghĩa Hầu. Có một chuyện, trăm phải nói thẳng.”

Trung Nghĩa Hầu vội vàng chăm chú lắng nghe, Minh Trạm nhắc mắt lên, thần nhiên liếc nhìn Trung Nghĩa Hầu mà hỏi, “Ngài cũng biết chuyện Thiện Kỳ Hầu bảo các tôn thất liên danh thượng tấu đúng không?”

“Dạ.” Trên mặt của Trung Nghĩa Hầu lộ ra vài phần kỳ lạ, vẻ mặt vừa khó hiểu vừa vô tội, “Thiện Kỳ Hầu có gửi thư cho thần, Thái thượng hoàng sắp trở lại, cùng nhau liên danh thượng tấu để tỏ lòng hiếu kính

của tôn thất, vì vậy thần cũng liên danh. Chẳng qua khi thần đến đế đô thì vẫn chưa nghe thấy tin Thái thượng hoàng về triều, thật sự cảm thấy rất kỳ lạ.” fynnz.wordpress.com

Minh Trạng nhất thời không biết lời này của Trung Nghĩa Hầu là thật hay giả, khoát tay nói, “Không có gì cả, trẫm đã lệnh cho Thiện Kỳ Hầu và Trịnh Khai Tuấn đến Vân Quý nghênh đón phụ hoàng về triều. Chẳng qua trẫm muốn nói một chuyện, tuy rằng Thiện Kỳ Hầu cũng là hầu tước tôn sư, nhưng quan hệ thân thích với hoàng thất thì hơi xa. Giống như Trung Nghĩa Hầu ngài, có quan hệ thân thích hai tầng với trẫm, trẫm thật không hiểu làm sao mà ngài lại có thể để hần chỉ huy sai khiến?”

Trung Nghĩa Hầu nhất thời lúng ta lúng túng, “Thần, thần nghĩ rằng Thiện Kỳ Hầu đã từng tuổi này.”

“Tuổi gì cũng không quan trọng, ở trong tôn thất, chẳng lẽ lớn tuổi hơn ngài thì ngài phải nghe theo người ta, không có chủ kiến hay sao?” Minh Trạng tỏ vẻ khó chịu, “Ngài ở tại Hồ Quảng, cũng nên hỏi thăm một chút, tuy rằng trẫm đang cơ chưa từng triệu kiến ngài, bất quá đã ân thưởng hết lễ vật này đến lễ vật khác trong các kỳ lễ lộc, ngài và di đều mỗi người một phần. Tuy ngài là hầu tước nhưng trẫm đều ấn theo phần của công tước mà ban cho, điều này hần là ngài hiểu được. Tuy trước kia chưa từng gặp mặt, nhưng ngài cũng xem như hiểu chuyện lại hòa nhã, tình cảm của trẫm dành cho ngài cũng khác biệt hơn so với người khác.”

“Chẳng lẽ ngài không hiểu ý của trẫm hay sao?” Minh Trạng lạnh giọng chất vấn.

Mồ hôi trên trán của Trung Nghĩa Hầu sắp rơi xuống, cúi đầu không dám nói.

Minh Trạng cong ngón tay lại rồi gõ lên bàn, Trung Nghĩa Hầu vội vàng ngẩng đầu lên, đối mặt với gương mặt lạnh lùng của Minh Trạng, Minh Trạng tiếp tục nói, “Trong các tôn thất, Thận Thân Vương đã lớn tuổi, tính tình của Liêm quận vương thì trẫm hiểu rõ, hần không thích xen vào những chuyện như vậy. Còn lại là ở địa phương, tước vị bắt đầu từ công tước, tỷ như phụ tử Tỉnh Quốc Công, bọn họ thế nào? Lén lút giúp người Thất Đất ở sau lưng trẫm, nay cầu gì được nấy, phụ tử bọn họ đã ra quan ngoại. Đến phiên ngài, trẫm dùng mọi thứ để dịu dặt ngài, đến cuối cùng ngài lại bị Thiện Kỳ Hầu sử dụng, thật sự khiến trẫm thất vọng.”

“Bệ hạ, thần, thần....”

“Trẫm không phải nói đến việc liên danh thượng tấu cho Thái thượng hoàng thì có gì sai trái, nhưng ngài có nghĩ đến hay không, khi Thái thượng hoàng nhìn thấy tấu chương thì sẽ nghĩ là ai trung thành? Chẳng lẽ là Trung Nghĩa Hầu ngài trung thành hay sao? Nếu là như thế, Thiện Kỳ Hầu đặt mình ở nơi nào?” Minh Trạng thở dài, “Bởi vì Thiện Kỳ Hầu dẫn đầu cho nên trẫm không thể không giao nhiệm vụ này cho Thiện Kỳ Hầu làm.”

“Thần thật sự hồ đồ.” Trung Nghĩa Hầu vội vàng đến đế đô, tuy rằng hần chưa gặp mặt Minh Trạng, bất quá Minh Trạng thật sự chưa từng bạc đãi hần. Theo như lời Minh Trạng, lễ lộc hàng năm được ban thưởng tuy không nhiều nhưng phần mà Trung Nghĩa Hầu nhận được lại hơn hần quy định.

Đương nhiên lão bà của Trung Nghĩa Hầu xuất thân từ Vĩnh Ninh Hầu phủ, về điểm này cũng ít nhiều khiến phần lễ vật được tăng lên.

Lúc trước Trung Nghĩa Hầu hấp tấp, khi Thiện Kỳ Hầu dâng tấu chương liên danh, nay nghĩ đến thì cũng hối hận rất nhanh. Nhất là vừa nghe Minh Trạng nói như vậy, Trung Nghĩa Hầu quả thật vô cùng hổ thẹn với thánh quân.

Lúc trước vì sao Trung Nghĩa Hầu lại đồng ý liên danh, kỳ thật cũng không liên quan mấy đến Thiện Kỳ Hầu, Trung Nghĩa Hầu chỉ nhìn thấy triều đình tùy tiện để phụ tử Tỉnh Quốc Công bị bắt xuất quan.

Rõ ràng có Cáp Mộc Nhĩ trong tay, có thể đổi phụ tử Tỉnh Quốc Công trở về, nếu không phải Hoàng thượng không đồng ý thì làm sao lại lệnh phụ tử Tỉnh Quốc Công đến thảo nguyên xa xôi.

Cũng không phải Trung Nghĩa Hầu có giao tình sâu đậm với Tỉnh Quốc Công, chỉ là môi hở răng lạnh, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, Tỉnh Quốc Công lại là công tước, nhưng triều đình lãnh đạm như thế, nếu bọn họ gặp phải chuyện này thì e rằng kết quả cũng chẳng hơn gì.

Cho nên Trung Nghĩa Hầu mới ghi danh.

Bất quá, kể tiếp, hẳn càng nghĩ càng thấy không đúng.

Hơn nữa Minh Trạng nói ra từng chuyện từng chuyện, Minh Trạng đối với Trung Nghĩa Hầu phủ thế nào, quân vương coi trọng Trung Nghĩa Hầu phủ như vậy, đơn giản là muốn Trung Nghĩa Hầu lựa chọn đứng ở nơi nào trong tôn thất, kết quả thì sao, Trung Nghĩa Hầu nhà người bị Thiện Kỳ Hầu lợi dụng, thật sự là.....

Còn nữa, chuyện của phụ tử Tĩnh Quốc Công, lúc trước Minh Trạng thấy chết mà không cứu, quả thật là khiến cả đám tôn thất phải lạnh người. Nhưng hôm nay thế nào, điều tra ra thì mới biết phụ tử Tĩnh Quốc Công tư thông với người Thát Đát hơn cả chục năm, đục khoét chính quyền trợ giúp kẻ thù. Nếu Tĩnh Quốc Công phụ tử vẫn yên lành ở Đại Đồng thì triều đình cũng không tha cho bọn họ.

Lòng căm phẫn của Trung Nghĩa Hầu cũng hoàn toàn biến mất.

Minh trạng kể lại chuyện trước kia, Trung Nghĩa Hầu chỉ còn biết hổ thẹn tự trách, hẳn trầm giọng lên tiếng, “Sau này thần nhất định sẽ cân nhắc nhiều hơn để không phụ thánh ân.”

Đuổi Trung Nghĩa Hầu lui xuống, Minh Trạng lại gặp thế tử Phượng Minh Lập của Trung Nghĩa Hầu.

Phượng Minh Lập là một thanh niên có khí chất rất quý tộc, tao nhã ôn hòa, tướng mạo xuất chúng. Tuy đã qua tuổi lập thế tử, nhưng chỉ mới thỉnh phong làm thế tử được một năm, chuyện này là sau ngày Minh Trạng đăng cơ, Trung Nghĩa Hầu thỉnh chỉ lập trưởng tử, xem như trên phương diện quốc pháp thì Phượng Minh Lập chính thức được thừa nhận là người thừa kế hàng thứ nhất của Trung Nghĩa Hầu.

Có thể thấy được Phượng Minh Lập thật sự không phải là nhi tử được Trung Nghĩa Hầu yêu thương nhất, bằng không tuyệt đối sẽ không đợi đến lúc này mới thỉnh lập trưởng tử cho Phượng Minh Lập.

Phượng Minh Lập hành lễ, Minh Trạng cho ngồi, lấy một gương mặt khác hẳn, cười hỏi một cách thân thiết, “Biểu ca đã đi gặp mẫu thân chưa?”

Cái đầu của Minh Trạng xưa nay khác với người thường, phụ tử người ta cùng đến để đô, hẳn trước tiên gặp Trung Nghĩa Hầu, phải Phượng Minh Lập đi thỉnh an Vệ thái hậu. Sau khi gặp Trung Nghĩa Hầu thì Minh Trạng mới triệu kiến Phượng Minh Lập một mình.

Phượng Minh Lập nhẹ nhàng bẩm, “Từ lúc ở nhà mẫu thân đã dặn dò thần phải ngoan ngoãn dập đầu thỉnh an Thái hậu nương nương.” Vĩnh Ninh Hầu xưa đầu bằng nay. Kỳ thật khi Phượng Cảnh Kiên chấp chính, Vĩnh Ninh Hầu hoàn toàn là rụt đầu mà sống. Mẫu tộc không có quyền thế, cũng khiến đám con cháu như Phượng Minh Lập không được lập làm thế tử.

Vẫn là Minh Trạng long trời lở đất đăng cơ, Vĩnh Ninh Hầu phủ một bước lên mây. Tuy tước vị vẫn như cũ nhưng địa vị và quyền thế hoàn toàn khác hẳn. Nhất là trong chuyện của Phượng Minh Lập, lão Vĩnh Ninh Hầu vẫn nhớ thương đích nữ và ngoại tôn của mình. Minh Trạng vừa đăng cơ thì Vĩnh Ninh Hầu phủ liền tặng chút lễ cho Trung Nghĩa Hầu, đương nhiên không phải cho Trung Nghĩa Hầu mà là cho phu nhân Vệ thị của Trung Nghĩa Hầu và Phượng Minh Lập.

Bởi vậy Trung Nghĩa Hầu làm sao dám chùn chân, liền ngoan ngoãn dâng tấu chương thỉnh lập trưởng tử.

Minh Trạng nói với Phượng Minh Lập. “Tình cảm của chúng ta khác người thường. Biểu ca và di ở tận Hồ Quảng, tuy không gặp nhiều nhưng có một số việc trầm biết thì sẽ không mặc kệ. Trầm nghe nói biểu ca rất thích đọc sách.”

Phượng Minh Lập khiêm tốn nói, “Chẳng qua chỉ đọc vài quyển sách để tiêu khiển mà thôi.” Cùng là đích tử bị lãnh đạm, Phượng Minh Lập người ta lại là trưởng tử, sinh ra được một bộ dáng hào hoa phong nhã. Còn Minh Trạng lúc trước bị bạc đãi, chỉ hận không thể cắn chết Phượng Cảnh Nam, chỉ có thể nói đó là vì cá tính của mỗi người, Phượng Minh Lập nói, “Thần ở Hồ Quảng luôn xem Tập san Hoàng thất của bộ hạ, nghe nói bộ hạ phái người chủ trì biên soạn Đại điển Hoàng thất, thần thật muốn mở rộng tầm mắt, coi thử một chút.”

Cũng không thể trách Trung Nghĩa Hầu không thích Phượng Minh Lập, trong mắt của Trung Nghĩa Hầu thì Phượng Minh Lập hoàn toàn là một ví dụ của một con một sách, mỗi ngày mất thời gian ở trong thư phòng, cũng không biết để làm gì, Trung Nghĩa Hầu chỉ cần thấy Phượng Minh Lập ôm sách thì liền nổi cơn thịnh nộ.

Nay Phượng Minh Lập tự đề cử mình, Minh Trạng cười ha ha, “Chuyện này có khó gì, để trẫm nói với Chung Kính Thư một tiếng, ngày mai biểu ca sang đó, muốn xem bao lâu tùy thích.”

Phượng Minh Lập vui đến nhướn đuôi lông mày, “Thần đa tạ long ân của bệ hạ.”

Vị này chọn con đường học giả.

Minh Trạng rất thích Phượng Minh Lập, loại người có thể tập trung vùi đầu vào sách, chuyên chú nghiên cứu, ít nhất phẩm chất như vậy cũng đáng giá để người ta kính trọng.

Nhưng kể tiếp, Minh Trạng rất cực may mắn gặp được cực phẩm nhân vật của nhà Trung Nghĩa Hầu.

Người này cũng là thân thích bên phía mẫu hệ của Minh Trạng.

Mẫu tộc của Minh Trạng không chỉ là Vĩnh Ninh Hầu phủ, bởi vì Minh Trạng ngoại trừ có ngoại ông thì cũng có ngoại bà.

Mẫu thân của Vệ thái hậu và chính thê của Nhân Tông hoàng đế Phương hoàng hậu là thân tỷ muội, mà Phương hoàng hậu xuất thân từ Quốc Công phủ, nay là Việt Hầu phủ. Quan trọng là ngoại bà của Minh Trạng không chỉ có một tỷ một muội.

Người cổ đại sinh con nhiều, đương nhiên không thiếu huynh đệ tỷ muội. Lúc trước gia tộc của Trung Nghĩa Hầu có quan hệ thân mật với hoàng thất, thông qua việc hôn sự của Trung Nghĩa Hầu có thể nhìn thấy được một chút. Mẫu thân của Trung Nghĩa Hầu chính là một nữ nhi khác của Phương gia, có vai vế cao nhất trong các nữ quyến của Phương gia.

Muốn nói Phượng Minh Lập có mẫu tộc là hầu phủ, nhưng đến tuổi mà vẫn chưa được lập thế tử, có thể dễ dàng thấy rõ nguyên do là vì tổ mẫu Phương thị của hắn.

Theo lý, xuất thân của phu nhân Trung Nghĩa Hầu thật sự không tệ, cho dù trong thời kỳ Phượng Cảnh Kiên chấp chính, Vĩnh Ninh Hầu phủ phải rút đầu làm người. Nhưng vẫn mạnh hơn Phương gia, từ công tước hàng xuống thành hầu tước, giờ chỉ là một Việt Hầu phủ có thể để người ta tùy tiện xách cổ.

Ở thời này, phong hào cũng được chú trọng.

Cho dù như thế nào thì Vĩnh Ninh Hầu phủ vẫn mạnh hơn Việt Hầu phủ một ít.

Nếu nói Vĩnh Ninh Hầu phủ là rút đầu mà sống thì Việt Hầu phủ hoàn toàn là giấu đầu mà sống, hận không thể để để vương quên đi nhà hắn thì mới tốt.

Sau khi Nhân Tông hoàng đế qua đời, Vĩnh Ninh Hầu phủ và Việt Hầu phủ ở trong triều càng thêm mất giá trị. Lúc này Trung Nghĩa Hầu thái phu nhân làm ra một quyết định khiến người ta khiếp sợ, bà ta vì nhi tử thứ hai vị thiếp có thân phận khác thường.

Thứ nhất là tiểu cô tử của Kính Mẫn đại trưởng công chúa, thứ muội Ngụy thị của Ngụy Quốc Công. (tiểu cô tử = em dâu)

Thứ hai là một vị diệt nữ đích tôn của gia tộc Phương thị, tiểu Phương thị.

Phải nói là Trung Nghĩa Hầu thái phu nhân có bản lĩnh, thái phu nhân họ Phương, là tỷ muội ruột thịt với Phương hoàng hậu, lúc ấy được gả vào Trung Nghĩa Hầu phủ. Khi Phương hoàng hậu có quyền thế thì Phương thị và trượng phu thường niên ở tại đế đô.

Đương nhiên Phương thị và Kính Mẫn đại trưởng công chúa rất thân quen. Thứ Ngụy thị là chủ ý của Phương thị, nay thấy mẫu tộc của mình và mẫu tộc của túc phụ đều không ổn. Lúc ấy Ngụy Quốc Công có địa vị cao quý trong triều, trong quá trình thượng vị của huynh đệ Phượng gia thì Ngụy Quốc Công đã góp phần không nhỏ.

Muốn cùng Ngụy gia kết thân, lại làm thiếp, đích nữ thì đừng hòng mơ tưởng, có thể vớt được thứ nữ đã là bản lĩnh của Phương thị.

Nói đến tiểu Phương thị, từ khi Lệ thái tử bị phế, Phương hoàng hậu qua đời, Phương gia vốn cực thịnh chỉ trong nháy mắt liền suy yếu, ban đầu vốn là một nhà quý nữ mà trăm người ao ước, sau đó lại trở thành không người hỏi thăm. Phương thị thương xót cho diệt nữ, liền vì nhi tử nạp tiểu Phương thị nhập phủ.

Ngụy thị và tiểu Phương thị sau khi gả vào Trung Nghĩa Hầu phủ thì đều sinh nhi tử.

Ngụy thị tuy là thứ nữ, nhưng mẫu tộc là Ngụy Quốc Công phủ. Hơn nữa những năm gần đây, Trung Nghĩa Hầu phủ không ít lần làm phiền Ngụy Quốc Công, Ngụy thị sinh ra nhi tử và tứ tử, đương nhiên là cao quý.

Lại nói đến tiểu Phương thị, tuy mẫu tộc bị thua thiệt, nhưng lại có sắc đẹp kinh người, vì vậy Trung Nghĩa Hầu rất yêu thương, cũng đặc biệt thương tiếc tiểu Phương thị. Hơn nữa tiểu Phương thị và Phương thị là cô ruột ruột thịt, cho nên càng có thêm thể diện. Tiểu Phương thị sinh ra tam tử, thất tử và thập nhi tử, hơn nữa tam tử Phương Minh Chi lại do Phương thị tự tay nuôi nấng, vì vậy đặc biệt được Phương thị yêu thích.

Lại càng không cần bàn đến các nhi tử do thiếp thất khác sinh dưỡng.

Nhân khẩu thịnh vượng tuy là điều tốt, chẳng qua quá thịnh vượng thì cũng có nhiều chuyện phiền lòng.

Tỷ như thỉnh lập trưởng tử, cũng không phải Trung Nghĩa Hầu không đề cập, mỗi một lần nhắc đến thì Phương thị sẽ nói, “Người mới nhiều đây tuổi, lúc này lại suy xét chuyện xa lơ xa lắc. Có lẽ người nghĩ rằng mẫu thân không sống được bao lâu có phải không?”

Lời nói xiên xỏ như vậy khiến Trung Nghĩa Hầu cũng chỉ đành tạm thời buông tha chuyện này.

Cho đến khi Minh Trạm đăng cơ, Vĩnh Ninh Hầu phủ trở mình, nếu không dâng tấu chương thì e rằng hoàng thất sẽ có chuyện để nói. Tuy rằng Phương thị vô cùng bất mãn hành động của Vĩnh Ninh Hầu phủ, Vĩnh Ninh Hầu phủ dựa vào quan hệ với Vệ thái hậu mà can thiệp chuyện của Trung Nghĩa Hầu phủ! Chẳng lẽ bà ta và Vệ thái hậu không có quan hệ gì hay sao? Bà ta là dì ruột của Vệ thái hậu, tình cảm ngày xưa vẫn còn đấy.

Chẳng qua Phương Minh Lập là trưởng tử, cũng là thân tôn tử, tuy trong lòng Phương thị có bất mãn, nhưng cũng không tiếp tục ngăn cản nhi tử. Chỉ là lần này đến để đô, bà ta dẫn theo tam tử của Trung Nghĩa Hầu là Phương Minh Chi, tính để Vệ thái hậu nhìn một chút, nếu có thể được hoàng thất ưa thích thì ban thêm tước vị cũng không phải không có khả năng.

Không thể không nói lão thái thái này rất mưu kế.

Nếu bà ta gặp được Hoàng đế rộng lượng nhân hậu lại chịu lắng nghe bà ta nói như Nhân Tông hoàng đế thì có lẽ sẽ được toại nguyện.

Bất quá, Minh trạm là ai? Ngay cả Nguyễn Hồng Phi cũng bị hấn moi bạc, người khác muốn moi bạc của hấn thì thật sự là nằm mơ. Đương nhiên ngân lượng dùng để kiến thiết xây dựng quốc gia thì Minh Trạm xưa nay không hẹp hòi. Nhưng Minh Trạm vì sợ người khác tham ô công trình của mình, vì vậy đã nghĩ đủ mọi cách để chống tham ô. Nhưng muốn lấy mạng tham quan, giữ cho chính trị trong sạch thì nhất thời rất khó.

Từ ngày Đại Phượng bắt đầu đến nay, bảy tám đời con cháu, cả trăm tước vị, hằng năm chi tiêu đều do triều đình ban cho, bổng lộc cao đến mấy chục vạn lượng bạc. Minh Trạm tiếc muốn đứt ruột, hấn vừa giáng tước của Tĩnh Quốc Công và Lâm Giang Hầu, lúc này bảo Minh Trạm thưởng tước, một chút công lao đều không có thì dựa vào cái gì?

Đừng nói là Minh Trạm, ngay cả Vệ thái hậu cũng bất mãn đối với Phương thị.

Tuy rằng Phương thị quả thật là dì của Vệ thái hậu, lúc trước cũng có cảm tình, nhưng Vệ thị phu nhân của Trung Nghĩa Hầu cũng là tỷ tỷ của Vệ thái hậu. Cho dù không phải thân tỷ nhưng con người của Vệ thị không tệ. Khi mẫu thân của Vệ thái hậu gả vào Vĩnh Ninh Hầu làm thê tử thứ hai thì Vệ thị đã được mười tuổi, cũng sống chung rất tốt đối với vị tiểu kế mẫu này. Sau khi Vệ thị xuất giá, cũng là mẫu thân của Vệ thái hậu đứng ra lo liệu hôn sự cho Vệ thị một cách chu đáo.

Càng không cần phải nói, sau khi Vệ thị thành thân, từng ở lại đế đô rất lâu, cho đến khi Vệ thái hậu thành thân thì Vệ thị và Trung Nghĩa Hầu mới trở về Hồ Quảng.

Rõ ràng là Vệ thái hậu và Vệ thị đều mang họ Vệ, hơn nữa Phương Minh Lập là trưởng tử. Vệ thái hậu vô cùng chán ghét thái độ không phân biệt đích thứ của Phương Cảnh Nam, vì vậy Vệ thái hậu không cảm thấy Phương Minh Lập có gì là không tốt.

Đương nhiên Vệ thái hậu cũng không thấy Phương Minh Chi có điểm nào đặc biệt tốt.

Phương thị mở lời một cách thân thiết, “Minh Lập là trưởng tử, đương nhiên không cần lo về tiền đồ của nó. Còn Minh Chi, đứa nhỏ này được ta nuôi nấng từ thuở nhỏ, cho dù ta nhắm mắt xuôi tay cũng không yên tâm về tiền đồ của nó.”

Vệ thái hậu là người vô cùng thông minh, làm sao lại không rõ ý của Phương thị, chẳng qua Vệ thái hậu không muốn tiếp nhận lời này của Phương thị, chỉ cười nói, “Bọn nhỏ đứa nào cũng cao lớn, ta vừa thấy thì liền hoa mắt. Di thật sự là có phúc, con cháu đầy đàn.”

Phương thị thở dài, “Hãy, muốn nói có phúc thì vẫn kém hơn nường nường. Con cháu nhiều thì cũng có nhiều chỗ khó xử. Tôn thất nhà này chỉ dựa vào một tước vị mà sống qua ngày, lại nhiều hài tử như thế. Sau này phân chia tài sản thì mọi người cũng chỉ có một phần giới hạn. Làm trưởng bối, làm sao lại không lo lắng cho con cháu cơ chứ?”

Vệ thái hậu chỉ cười mà không nói.

“Ta cũng biết nường nường có chỗ khó xử, thân thích nhiều như thế, nếu ai cũng dựa vào tình cảm thân thích mà đến mở miệng xin Thái hậu nể tình thì quốc pháp đặt ở đâu?” Phương thị ra vẻ thâm minh đại nghĩa, bộc lộ sự thông minh khôn khéo mà chỉ có người của Phương gia mới có, “Cho dù có việc vặt gì, người khác ngại khổ ngại mệt, không bằng lòng làm thì hài tử nhà Trung Nghĩa Hầu không sợ, bởi vì đã từng được rèn luyện. Chỉ cần có đường ra thì ngày sau thành hôn sinh con có thể nuôi sống gia đình. Trong nhà cũng có thể chứa bọn họ, nhưng người trưởng thành thì làm gì có chuyện nhàn rỗi ở nhà, mỗi ngày uống trà nuôi chim. Xưa nay ta nhìn không quen cái đám công tử quẩn là áo lượt kia.”

Nói đến nước này, cho dù Vệ thái hậu cũng từ chối không được, “Di đã nói như vậy thì để ta nhắc Hoàng thượng một câu. Ta cũng không biết rõ chuyện bên ngoài, lại càng không bàn đến chuyện triều đình. Hãy, vất vả hơn cả nửa đời rồi, nay an tâm hưởng phúc mới là bổn phận của chúng ta, cứ để Hoàng thượng bận rộn đi.” fynnz.wordpress.com

Phương thị vội vàng cười nói, “Nói phải lắm.” Nhưng trong lòng lại không vui.

Lúc trước chỉ là một tiểu nha đầu được Phương hoàng hậu nuôi lớn, vừa lên làm Thái hậu thì liền bày ra bộ dáng như vậy. Còn nói với bà ta hai chữ bổn phận, Phương thị quen với cuộc sống an nhàn sung sướng, trong lòng nhất thời không vui, khóe mắt và đuôi lông mày toát lên một chút kiên cường, Vệ thái hậu nhìn thấy tất cả, chỉ nâng lên tách trà rồi chậm rãi nhấp hai ngụm, sắc mặt vẫn y như thường.

171. Chương 171

Ngược lại với Phương thị cật già lên mặt, Vệ thị phu nhân của Trung Nghĩa Hầu lại có vẻ đặc biệt khả ái.

Vệ thị hoàn toàn là mang theo lòng cảm kích mà đến, cùng với sự biết ơn vô hạn đối với Vệ thái hậu. Phía trên có bà bà cường thế lại bất công, bên dưới có lão công lăng nhăng, tuy rằng Vệ thị có tài, nhưng lại không đủ cứng rắn: Vĩnh Ninh Hầu phủ hạ mình mấy năm nay, Vệ thị đau khổ chịu đựng ở nhà phu gia, cũng không thể trông cậy vào mẫu tộc của mình.

Đương nhiên Vĩnh Ninh Hầu chợt trở mình, Vệ thị cũng cùng lúc khắc phục khó khăn.

Vệ thị hành lễ trước, Vệ thái hậu cười nói, “Nhị tỷ làm gì vậy, mau đến đây ngồi đi.”

“Đương nhiên phải hành lễ, càng là người trong nhà thì càng không nên phân biệt để tránh người khác nhìn thấy sẽ bảo rằng nường nường bất công.” Vệ thị lớn tuổi hơn Vệ thái hậu, tướng mạo cũng già hơn Vệ thái hậu, mái tóc đã lấm tấm bạc.

Vệ thái hậu nhin không được mà cảm thán nói, “Nhiều năm không gặp, tỷ tỷ cũng đã già đi nhiều.”

Vệ thị mỉm cười cảm thán, “Ta cũng đã làm tổ mẫu của người ta, làm sao có thể không già cho được. Trong khi nương nương lại có vẻ trẻ ra.”

“Mấy năm nay tỷ vẫn khỏe chứ?”

“Khỏe hay không thì cũng đã sống đến nay.” Tính tình của Vệ thị thoải mái rộng rãi, nói với Vệ thái hậu, “Chúng ta sống chỉ để nhìn nhi tử của mình. Ta cũng được hưởng phúc từ nương nương và bệ hạ, bằng không vị trí trưởng tử của Lập nhi làm sao có thể trôi chảy như vậy.” Trước kia, khi làm tiểu thư thì từng cao quý hiển hách như thế nào, sinh trong hầu phủ, gả vào tôn thất. Chẳng qua không thể lường trước mọi việc, mẫu tộc thất thế khiến cho Vệ thị không chỉ bị trượng phu và bà bà khinh thường một cách đơn giản như vậy. Nếu không phải Vệ thị kiên cường phóng khoáng thì e rằng đã thất cổ từ lâu.

Vệ thái hậu nhẹ nhàng nói, “Thân phận của Lập nhi vốn đã được định sẵn, sớm muộn gì vẫn là như thế.”

Vệ thị cười nói, “Nay ta không còn sầu lo nữa. Nhưng có một chuyện ta phải nói một tiếng với nương nương.” Trong các tỷ muội, xem ra hôn sự của Vệ thái hậu là tốt nhất, nay không cần phải bàn đến thân phận. Mấy năm nay Vệ thị cũng đã lĩnh ngộ được một điều, mẫu tộc đáng tin cậy hơn phu gia, Vệ thị thấp giọng nói, “Nương nương cũng biết chuyện Thiện Kỳ Hầu tìm đến Hầu gia nhà ta để liên danh đúng không?” Thấy Vệ thái hậu không lên tiếng, Vệ thị tiếp tục nói, “Ta không hiểu lắm những chuyện trong triều, chẳng qua mấy năm nay cũng thoáng hiểu được đôi chút. Khi Thái thượng hoàng tại vị thì chúng ta như thế nào? Nay Hoàng thượng tại vị thì chúng ta lại như thế nào?”

“Ta cũng chỉ là nữ nhân, nghĩ rằng Hoàng thượng đăng cơ mới chỉ một năm. Nếu Thái thượng hoàng trở về thì thiên hạ này rốt cục phải nghe lệnh ai?” Vệ thị cảm thán một tiếng, nói một cách bất đắc dĩ, “Ta cũng chỉ có thể nghĩ đến điều này. Nhưng Hầu gia không chịu nghe ta, Lập nhi nói hai câu, tất nhiên cũng bị mắng. Nương nương xưa nay mưu trí, ta chỉ biết nói với nương nương mà thôi.”

Vệ thái hậu cười nói, “Việc này cũng chỉ có người chí thân mới lo cho mẫu tử chúng ta mà thôi.”

Vệ thị nhất thời hiểu rõ, gánh nặng trong lòng lập tức được hóa giải, cùng Vệ thái hậu nhìn nhau rồi cười.

Trên phương diện nào đó tốc độ của Trung Nghĩa Hầu đến đế đô khiến rất nhiều người không vui, miệng thì chua, còn trong lòng thì chửi mụ nó.

Tỷ như Bình Nguyên Hầu và Thượng Nguyên Hầu ở Thái Nguyên đều lên nói, “Dù sao thì tình cảm của Trung Nghĩa Hầu và Hoàng thượng khác biệt, chúng ta tay chân già yếu, không còn sức ra roi thúc ngựa như Trung Nghĩa Hầu.” Luận về vai vế thì hai vị này đồng lứa với Nhân Tông hoàng đế, đúng là tay chân đã già yếu, râu đã dài thườn thượt.

Vĩnh Thuận Hầu ở Hà Nam cũng không ưa bộ dáng vội vàng chạy đến đế đô để nịnh bợ của Trung Nghĩa Hầu, tuy rằng mọi người đều muốn lưu lại ấn tượng tốt với Hoàng thượng, nhưng dù sao bọn họ cũng là tôn thất, không phải nô tài, không nên tỏ ra thái độ ti tiện, tuy cung kính với hoàng thất nhưng không thể để mất đi khí khái của tôn thất. Dù sao thì mọi người cũng là họ Phụng, nhưng thái độ nịnh bợ khúm núm của Trung Nghĩa Hầu thật sự khiến người ta chướng mắt. Vĩnh Thuận Hầu trẻ tuổi, thẳng thắn nói, “Chúng ta cũng không phải là dượng của bệ hạ, đương nhiên là không sánh bằng Trung Nghĩa Hầu.”

Thiều Hầu ở Sơn Đông thì lại nói, “Cái gì mà dượng với không dượng, đều là họ Phụng, chẳng lẽ Trung Nghĩa Hầu phủ của hắn là được họ Vệ phong hầu tước hay sao?”

Lỗ An Công nói năng thâm hiểm, nhẹ nhàng êm thấm hòa giải, “Hầy, đã từng tuổi này rồi mà còn ghen tị. Chúng ta cứ an phận, đừng để ý đến triều đình, một lòng một dạ dâng lễ vật mừng sinh thần cho bệ hạ là được.” Còn nhắc nhở cả Thiệu Hầu, “Tránh xa một chút với đám Hoài Dương bên kia.” Thiện Kỳ Hầu cũng tìm đến đám người Lỗ An Công để thỉnh liên danh, bất quá Lỗ An Công mặc kệ hắn. fynnz.wordpress.com

Lỗ An Công đa mưu túc trí không thua gì Thiện Kỳ Hầu, hắn sớm nhìn thấu dụng ý của Thiện Kỳ Hầu, bất quá Lỗ An Công lại không có dã tâm như Thiện Kỳ Hầu, hắn nghĩ rằng, ta chỉ cần an phận hưởng thụ vinh hoa phú quý, lo lắng chuyện này làm gì? Đừng nói là Thái thượng hoàng không phải là phụ thân của Hoàng thượng, cho dù Thái thượng hoàng là phụ thân của Hoàng thượng thì Hoàng thượng cũng không nguyện ý để Thái thượng hoàng trở về đầu.

Thiện Kỳ Hầu muốn chết là chuyện của nhà hắn ở Hoài Dương, không liên quan đến chúng ta.

Sinh thần của Minh Trạng sắp đến, trong tôn thất, các hầu tước công tước lớn nhỏ của thiên hạ đều chạy về để đô để mừng sinh thần cho Minh Trạng.

Mấy ngày nay Minh Trạng cũng không có việc gì, chỉ triệu kiến thân thích. Nào là đường thúc, đường bá, đường gia gia, đường huynh, đường đệ, đường tôn tử, lại có bảy đại cô, hay tám đại dì, vân vân và vân vân.

Chẳng những Minh Trạng bận rộn mà Vệ thái hậu cũng bận rộn.

Vì vậy Vệ thái hậu liền giao một phần sự vụ cho Thanh Loan công chúa học cách xử lý.

Tuy rằng Thanh Loan công chúa và Minh Trạng không có tình cảm phụ thê, nhưng hai người là kết thân vì chính trị, vì vậy rất tôn trọng lẫn nhau. Nay Thanh Loan công chúa ở trong cung rất an nhàn, Vệ thái hậu giao một phần sự vụ cho nàng giải quyết thì đương nhiên nàng cầu còn không kịp, cho nên rất để tâm.

Ngay cả Minh Diễm cũng lưu lại trong cung giúp xử lý chuyện yến hội.

Để đô nhất thời trở nên phồn hoa nhộn nhịp, thậm chí còn náo nhiệt hơn cả lúc tiền chiến gấp ba lần.

Các quý nhân đổ xô đến để đô khiến cho việc buôn bán ở để đô cũng tăng vọt, thậm chí các lão bản kinh doanh khách điếm ở để đô cũng được hời lớn, mọi người đều vui vẻ cả làng.

Hiện đại có một câu rất đúng: Nơi nào có người thì nơi đó có giang hồ.

Còn có một câu: Nơi nào có giang hồ thì nơi đó có thị phi.

Minh Trạng tổng kết bằng một câu rất dễ hiểu, chính là: Người nhiều thì nhiều thị phi.

Đạo lý này cũng áp dụng cho lễ sinh thần được lùi lại nửa tháng của Minh Trạng. Bởi vì ngày sinh thần sắp đến, nay Phủ doãn để đô bề bộn nhiều việc, trị an của để đô không được để xảy ra bất cứ chuyện gì, bằng không, một khi có chuyện thì chính là trách nhiệm của Phủ doãn Điền Văn Hoa nhà người.

Còn có, Hình bộ cũng bề bộn nhiều việc, Đại Đồng áp tải hơn trăm phạm nhân, đều là Hình bộ, Đại Lý tự và Ngự sử đài tam ty hội thẩm.

Mặt khác, Nội vụ phủ càng bận rộn hơn, lễ sinh thần này do Nội vụ phủ nhận trách nhiệm, đây là sinh thần đầu tiên sau khi Hoàng thượng đăng cơ, nào dám để xảy ra sai sót. Hơn nữa, khác với khi xưa, nay mọi người đều kiến thức được sự khôn khéo của Hoàng thượng. Từ khi Hoàng thượng đăng cơ đã liên tục thay đổi ba Tổng quản Nội vụ phủ, gần nhất là Lý Thành, từ thần tử tâm phúc của bệ hạ, vì tham ô ngân lượng mà bị rơi đầu. Lúc này còn có ai dám tham ô hay không? Cho nên mọi người vẫn dốc sức như bình thường mà lợi lộc mang về thì lại không bằng lúc trước. Lúc trước phần trăm được phân chia rất đáng kể, hiện tại chỉ thỉnh thoảng được vài ba cây củ cải hay là hai nhánh tỏi, cuộc sống của Nội vụ phủ rất thê thảm, không gì sánh nổi.

Triều thần cũng bận rộn, mọi người chuẩn bị lễ vật cho bệ hạ, không dám dâng ngân lượng, ngân lượng là bất kính với quân vương. Đương nhiên cũng không dám dâng lễ vật quá hậu hĩnh, càng hậu hĩnh thì càng chứng minh người tham ô nhận hối lộ.

Ngay cả các đại quan ngoài biên ải, tuy rằng không có may mắn được quay về để đô để tự mình thỉnh an mừng tuổi Hoàng thượng, nhưng người không ở thì lễ vẫn phải đến. Càng không có mặt thì lễ vật lại càng phải nhiều.

Giống đám lão thần có kinh nghiệm như Bình Dương Hầu thì không sợ, kỳ thật cứ làm theo quy củ của Thái thượng hoàng, tăng thêm ba phần, thích hợp thì thêm nhiều một chút, trên cơ bản sẽ không xảy ra chuyện gì sai sót.

Bất quá, trẻ tuổi lại nghèo, không có cửa cải thì chỉ biết lo sầu, tỷ như Lâm Vĩnh Thường chính là như thế.

Cũng may Lâm Vĩnh Thường làm người khôn khéo, hẩn vốn nghèo, làm mất vỏ kiếm của Thái tổ, Minh Trạng suy xét năng lực kinh tế của Lâm Vĩnh Thường, cũng không yêu cầu hẩn phải bồi thường. Đương nhiên nha môn phủ Tổng đốc cũng phải chuẩn bị lễ vật cho sinh thần của Hoàng thượng. Nay Lâm Vĩnh Thường đã nhậm chức được một năm, thương gia Hoài Dương cũng đã biết rõ tính tình của Lâm Vĩnh Thường. Cảm thấy ngẫm may mắn, vị Lâm đại nhân này là thanh liêm, chúng ta chỉ cần tuân theo quốc pháp thì có thể an ổn mà sinh sống.

Đám thương nhân này kỳ thật có ý tốt, để giảm phí tổn, bọn họ đề cử hai món đồ cổ cho Lâm đại nhân làm lễ vật. Nhưng Lâm Vĩnh Thường dường như không cần, tự mình đục đẽo vài thứ rồi phái người đưa đến để đồ.

Kỳ thật một quan viên tốt hay xấu, thanh bạch hay dơ bẩn, cho dù dân chúng không nhìn thấy nhưng đám thương nhân vẫn sẽ có cảm giác thân thiết hơn một chút. Lâm Vĩnh Thường giữ thân trong sạch, ngay cả đám người vừa được đề bạt như Dương tuần phủ cũng không nhận của đút lót.

Chức vị vinh viễn có một nguyên tắc không đổi, ngân lượng là nhỏ, tiền đồ là lớn.

Tuy rằng Lâm Vĩnh Thường vừa đến Hoài Dương đã trải qua một vài chuyện gian nan, nay coi như đã không chế triệt để Hoài Dương. Nhất là với bản tính của hắn thì một vài thương nhân thật sự nguyện ý để Lâm Vĩnh Thường làm Tổng đốc thêm vài năm nữa. Ngoài ra, phàm là triều đình muốn sửa cầu xây đường thì bọn họ đều nguyện ý dâng lên phần ngân lượng mà bọn họ đã chuẩn bị sẵn để hiếu kính, bỏ bạc để mua thanh danh. Trải qua hơn nửa năm tranh đấu quyết liệt, sau đó lại trải qua cuộc chiến bảo vệ thành Hoài Dương, Lâm Vĩnh Thường đã triệt để thành lập uy tín của chính mình tại Hoài Dương.

Mà ở Đại Đồng, Tổng Diêu cũng đang phát sầu vì chuyện tặng lễ.

Tổng Diêu cân nhắc, hắn và Triệu Lệnh Nghiêm vừa mới đắc tội Minh Trạm, lúc này nếu có thể dâng lễ vật hợp ý Hoàng thượng thì cũng có thể làm dịu bớt quan hệ quân thần. Dù sao Hoàng thượng rất coi trọng hắn, hắn lại không làm gì mất mặt Hoàng thượng.

Bất quá cùng là người được Minh Trạm coi trọng, nhưng Tổng Diêu thua xa Lâm Vĩnh Thường. Tổng Diêu vừa nghèo lại không có kinh nghiệm, càng không có tâm tư nhạy bén khôn ngoan của một quan văn như Lâm Vĩnh Thường.

Chẳng qua Tổng Diêu người ta có tri kỷ là mưu sĩ. Ba ông thợ da hơn Gia Cát Lượng, Triệu Lệnh Nghiêm vung tay lên, “Đừng lo, cứ để ta.”

Kỳ thật không chỉ có thần tử bận rộn, Minh Trạm cũng rất bận rộn, hắn không chỉ gặp đủ loại hoàng thân tôn thất, vậy mà trong lúc này hắn còn phải giúp tôn thất xử án nữa.

Kỳ thật, vụ án này có liên quan đến chuyện trước kia.

Nguyên cáo cũng không phải người ngoài mà chính là Mân Tĩnh Công ở Phúc Châu.

Bị cáo lại càng không phải người thường, Tổng đốc Chiết Mân Thiệu Xuân Hiểu, Tri phủ Phúc Châu Dương Thiện Như, Tướng quân Phúc Châu Thiện Bình.

Mân Tĩnh Công cực kỳ tức giận, chuyện của Phúc Châu đã được trình bày rõ ràng trong tấu chương. Lúc trước hải tặc bao vây thành Phúc Châu gần một tháng, thành Phúc Châu cũng không có thần cơ diệu toán như Lâm Vĩnh Thường, chuẩn bị sẵn lương thực được liệu từ trước.

Thành Phúc Châu hoàn toàn đột ngột rơi vào đại chiến, nếu không phải Thiện Bình nhạy bén thì đã bị bảo kiếm Thái tổ giả trong tay hải tặc lừa gạt, nay thành Phúc Châu có lẽ đã không nhý hiện tại, e rằng ngay cả Mân Tĩnh Công cũng không còn mạng để cáo trạng đến ngự tiền như bây giờ.

Lời của Mân Tĩnh Công cũng có một chút đạo lý, “Lão thần phụng lệnh đóng giữ tại Phúc Châu đã được mấy đời. Tướng quân Thiện Bình vì trong quân thiếu lương thực cho nên lúc ấy đã ép bức cướp đoạt của những gia đình giàu có, chuyện này lão thần cũng thông cảm, chẳng phải là vì thành Phúc Châu hay sao. Ngay cả phủ của thần, thần cũng chỉ có một bát cơm và một món ăn, cũng may hiện tại thành Phúc Châu đã được bảo vệ, hành động của Thiện Bình có thể không truy cứu. Nhưng thần khó hiểu ở chỗ, thành Phúc Châu bị bao vây một tháng, Thiện đại nhân đã thả hơn cả chục con bồ câu cứu viện đưa tin cho phủ Tổng đốc, kết quả trong một tháng vẫn chưa nhìn thấy một bóng viện binh nào. Cuối cùng Phúc Châu lại do quân Giang Tây trợ giúp giải vây. Bệ hạ, nếu không phải bệ hạ anh minh, phái viện quân đến đúc lúc thì e rằng thành Phúc Châu hôm nay rất khó lường.”

“Tuy thần không hiểu chuyện triều chính, nhưng cũng biết Đại Phụng là do lão tổ tông chúng ta đổ mồ hôi sôi nước mắt mới có được. Họ Thiệu là Tổng đốc Chiết Mân, vậy mà mặc kệ sinh tử của thành Phúc Châu, không hề thương tiếc mười vạn quân dân ở thành Phúc Châu.” Mân Tĩnh Công nói tiếp, “Ban đầu thần

muốn dâng tấu chương báo cho bệ hạ biết trước, sau đó bệ hạ triệu thần đến để dâng, thần nghĩ nên tự mình giải thích chuyện này với bệ hạ, nhờ bệ hạ điều tra rõ ràng, đòi lại công đạo cho thành Phúc Châu. Nay có bệ hạ anh minh nên thành Phúc Châu vẫn bình an vô sự, bất quá thần nghe nói có không ít thôn trấn bị hải tặc cướp bóc, tử thương rất nhiều. Xét đến cùng, đều là sai lầm của Thiệu Xuân Hiểu.”

Minh Trạng gật đầu, “Trẫm đã biết, Thiệu Bình đã sớm tham tấu Thiệu Xuân Hiểu, chỉ là Thiệu Xuân Hiểu vẫn bảo rằng không nhận được mật thư cầu viện của thành Phúc Châu. Trong khi chuyện đã qua bốn năm tháng mà đến tận bây giờ Mân Tĩnh Công mới nhắc đến là sao?”

Mân Tĩnh Công lại là người chân thật, hần nói thẳng, “Lúc trước thần không biết trong đó có nội tình như vậy, giờ thần mới biết được.”

Không đợi Minh Trạng hỏi, Mân Tĩnh Công liền nói rõ mười mười với Minh Trạng, “Lúc trước thành Phúc Châu có Bảng nhãn Triệu Thanh Di, chính là chuyện nhà hần, Triệu Thanh Di bị bệ hạ tước đoạt công danh, lão nương của hần cũng đã qua đời vì bệnh. Hầy, đây là báo ứng, thần cũng đã nghe nói nhà đầu của Kỷ gia chết ở trước cửa Triệu gia. Mà Triệu Thanh Di là con cháu Triệu gia. Phụ thân của hần vốn là tộc trưởng Triệu thị, nay phụ thân đã qua đời, đương nhiên Triệu Thanh Di làm tộc trưởng. Sau này vì chuyện Triệu Thanh Di bị đoạt công danh, phụ mẫu của hần bị bôi nhọ, đại bá của hần liền đoạt lấy chủ vị của hần, ngay cả Triệu Thanh Di cũng bị trục xuất khỏi Triệu thị.”

“Nhắc đến thì chuyện này cũng đã lâu lắm rồi, đại bá Triệu Như Bách của hần có cữu gia không tốt cho nên mẫu thân của Triệu Như Bách mới phải làm thiếp. Nhưng nay cữu gia đã phát đạt, Thiệu Xuân Hiểu chính là thân cữu cữu của Triệu Như Bách. Mà tướng quân Phúc Châu Thiệu Bình lại là thất biểu thúc của Triệu Thanh Di.” Mân Tĩnh Công nói ra chuyện này, vẻ mặt buồn bực, “Sau này bệ hạ vì việc Triệu Thanh Di ra khỏi thành cầu viện có công, lệnh cho hần sau khi mãn tang kỳ thì về để dâng giúp biên tập Đại điển. Mặc dù vậy Triệu gia lại có người bảo rằng Triệu Như Bách làm người thất đức, cướp đoạt chức tộc trưởng của diệt tử. Thiệu Bình cho Triệu Thanh Di chỗ dựa, Thiệu Xuân Hiểu đương nhiên nằm bên phe Triệu Như Bách, nay Triệu gia Phúc Châu rất náo nhiệt. Không thì việc này chẳng lọt ra ngoài để cho thần biết đâu. Nếu để thần nói thì mặc kệ Triệu gia là cái gì, cũng không nên lấy thành Phúc Châu ra diễn kịch! Thần thật chứng mất thái độ lấy công làm tư của Thiệu Xuân Hiểu!”

Mân Tĩnh Công tràn đầy căm phẫn một trận, vì Mân Tĩnh Công cố ý tố cáo Thiệu Xuân Hiểu cho nên Minh Trạng liền phái người đến Chiết Mân thẩm tra vụ án này một lần nữa.

Sinh thần của Minh Trạng là đại sự của thiên hạ. Ngay cả Trần Nam Vương phủ, lúc này lễ vật chuẩn bị cho Minh Trạng cũng đã ra khỏi thành Côn Minh, đang hướng đến để dâng. Trong lòng của Phượng Cảnh Nam quả thật có chút ghen tị: Làm lão tử như ta không được tiểu tử hiếu kính mà còn phải tặng lễ cho tiểu tử kia.

Phượng Cảnh Kiên nhìn ra tâm sự của đệ đệ, bèn an ủi hần, “Không sao, sau này đến thọ thần của người thì Minh Trạng sẽ tặng lại cho người gấp bội.”

Phượng Cảnh Nam rất mạnh miệng, “Chẳng lẽ đệ đệ tiếc mấy thứ kia hay sao?”

“Đương nhiên không phải.” Phượng Cảnh Kiên chiều theo, hầy, nhi tử lão bà đều có khả năng như vậy, thật sự không biết đệ đệ của hần có phúc hay là vô phúc.

Minh Kỳ đã ra tháng, lễ vật mà nàng tặng cho Minh Trạng vẫn là nhờ Nội vụ ty đến lo liệu.

Nàng và Minh Trạng là long phượng song sinh, vì tổ vẽ tôn trọng Minh Kỳ, Minh Trạng đương nhiên cũng sẽ gửi lễ vật đến.

Kỳ thật có rất nhiều đại thần có chút bất mãn đối với việc Minh Trạng tặng lễ hậu hĩnh cho song sinh nữ nhi của Minh Kỳ, nhất là Âu Dương Khác, lão già này rất bướng bỉnh, lên nói, “Ninh Quốc đại công chúa chỉ là tỷ tỷ của bệ hạ, Công chúa sinh nữ nhi, căn bản là không có tước vị. Bệ hạ ban cho chức vị Công chúa quả thật là quá mức, sau này hậu nhân nhắc đến sẽ khó tránh khỏi mà bảo rằng bệ hạ thiên vị.”

Minh Trạng nói một câu liền khiến Âu Dương Khác á khẩu, ý tứ của Minh Trạng rất sâu xa, “Âu Dương à, chẳng lẽ người mất hứng vì Ninh Quốc đại công chúa sinh ra nữ nhi hay sao?”

Âu Dương Khác sững sốt, Minh Trạ đã chấ hai tay rồi hướng về phía Đông mà lạy vài cái, miệng lẩm bẩm, “A di đà phậ, Bồ tát phù hộ. Trẫm thật sự rất cao hứng. Âu Dương, người nói thử xem, Ninh Quốc đại công chúa sinh nữ nhi tốt hơn hay là sinh nhi tử tốt hơn?” fynnz.wordpress.com

Âu Dương Khác do dự một lúc, căn cứ vào sự xảo quyết của văn nhân, hẳn không còn lên tiếng nữa. Minh Trạ đã lạy xong, thẳm nói, “Bồ tát phù hộ, để Minh Kỳ cả đời chỉ sinh nữ nhi thôi.”

Cho nên Âu Dương Khác hoàn toàn câm miệng.

Kỳ thật hẳn cũng hy vọng Ninh Quốc đại công chúa cả đời chỉ sinh nữ nhi.

Hoàng thượng và hẳn thấu hiểu nhau, còn nữa, nữ nhi của Tương Nghi thái trưởng công chúa cũng được đặc cách phong làm Công chúa. Ừm, Ninh Quốc đại công chúa cường thế, sinh nữ nhi vẫn hơn là sinh nhi tử. Thôi, Công chúa thì Công chúa, cũng không sao.

Minh Kỳ sinh nữ nhi.

Kỳ thật trên mọi phương diện đều trở nên nhẹ nhõm, bao gồm cả Phụng Cảnh Kiên.

Tuy rằng hiện tại ở Vân Quý, bất quá Phụng Cảnh Kiên chỉ ngắm hoa câu cá, thỉnh thoảng lại phát biểu một chút quan điểm về chính sự của Vân Quý với đệ đệ. Trong các trường hợp khác, Phụng Cảnh Kiên chỉ biết bàn về thời tiết Vân Quý.

Nhưng khiến Phụng Cảnh Kiên thật sự lo lắng là Minh Kỳ hiện tại đã trở thành một phần thế lực của Vân Quý.

Lúc trước là Phụng Cảnh Nam một tay đưa Minh Kỳ lên thượng vị.

Nay Minh Kỳ có uy vọng, kết quả như thế nào, tình thế của Vân Quý cũng không phát triển như Phụng Cảnh Nam đã tưởng tượng.

Minh Trạ không thể kế thừa Vương vị của Trần Nam Vương phủ mà trực tiếp đến đế đô làm Hoàng đế. Hiện tại xem ra đây mới là chuyện lớn.

Ban đầu Minh Trạ ở tại Vân Quý thì cũng có chút tranh chấp quyền lực với Minh Kỳ, nay Minh Trạ ở đế đô coi như hoàn toàn giúp Minh Kỳ mãn nguyện.

Cả hai tỷ đệ đều không phải kẻ ngốc.

Đối với Minh Trạ, việc Minh Kỳ cầm quyền ở Vân Quý lại trở thành một lựa chọn tương đối yên ổn, hơn nữa tiểu tử Minh Trạ này không có bất kỳ cảm giác nguy cơ nào đối với việc nữ nhân tạo phản.

Còn Minh Kỳ dựa vào đệ đệ và mẫu thân ở đế đô, địa vị của nàng ở Vân Quý cũng từ từ được củng cố.

Nếu Minh Kỳ sinh nhi tử thì sau này quyền kế thừa của Vân Quý rất khó nói.

Cũng may hiện tại là nữ nhi, nữ hài tử thì sau này phải xuất giá. Phụng Cảnh Nam thậm chí đang âm thầm suy nghĩ, dù sao trong cung có ba vị tiểu hoàng tôn của hẳn, bọn nhỏ xấp xỉ tuổi nhau, về sau ai làm Hoàng đế thì sẽ gả nữ nhi của Minh Kỳ cho người đó.

Đây cũng là một cách để củng cố chính quyền.

Minh Kỳ và Minh Trạ tranh chấp vì Vân Quý, sau khi Minh Trạ được sắc phong làm Thái tử thì sự căng thẳng này lập tức biến mất. Hai người đã sớm khôi phục quan hệ tỷ đệ hữu hảo, thậm chí bọn họ cũng ăn ý với nhau trong chuyện người cầm quyền tiếp theo của Vân Quý.

Minh Kỳ ủng hộ ngai vàng của Minh Trạ còn hơn cả Phụng Cảnh Nam.

Cho nên Minh Trạ giao chuyện của Thiện Kỳ Hầu cho Minh Kỳ xử lý.

Đám người Trịnh Khai Tuấn và Thiện Kỳ Hầu đi một tháng mới đến Vân Quý, bởi vì Thiện Kỳ Hầu tuổi già sức yếu, xe ngựa không dám đi nhanh, chỉ phải đi chậm rãi cho ổn thỏa. Không thì chưa tới Vân Quý mà Thiện Kỳ Hầu đã toi cái mạng già, bọn họ đến đây là để đón Thái thượng hoàng chứ không phải để Thái thượng hoàng thêm phần chán ghét.

Đây cũng là lần đầu tiên Trịnh Khai Tuấn chính thức diện kiến Minh Kỳ. Khi Minh Trạm dâng cơ, Minh Kỳ đại diện Trần Nam Vương phủ tiến đến chúc mừng. Khi đó Trịnh Khai Tuấn từng được may mắn nhìn thấy Minh Kỳ từ đằng xa, chẳng qua khoảng cách quá xa nên chưa thấy rõ.

Phòng nghị sự của Minh Kỳ ở Vân Quý hơi nhỏ, còn nữa, người dân ở Vân Quý cởi mở phóng khoáng, Minh Kỳ luôn ở tại quân doanh, gặp riêng vài nam nhân đương nhiên cũng không thành vấn đề.

“Người chính là nhi tử của An Duyệt công chúa ư?” Minh Kỳ và Phượng Cảnh Nam rất giống nhau, chẳng qua vì là nữ nhi nên khuôn mặt hơi nhu hòa một chút, đôi mắt phượng to tròn sáng sủa, mặc dù câu hỏi hơi vô phép tắc, nhưng Trịnh Khai Tuấn lại không cảm thấy có gì là mạo phạm.

Trịnh Khai Tuấn đã từng gặp qua Minh Lễ, còn vị này thì hẳn nhất thời chưa nhận rõ là ai. Y phục kiểu nam, búi tóc kiểu nữ, đầu quấn tơ tằm, trên vành tai trắng muốt là đôi hoa tai nạm đá hồng ngọc, ở phần ngực....Lúc này Trịnh Khai Tuấn mới giật mình nhận ra người trước mắt là ai, bèn cuống quýt hành lễ, “Thần Trịnh Khai Tuấn bái kiến Ninh Quốc đại công chúa.” Nay Minh Trạm dâng cơ, trong tất cả Công chúa, đương nhiên là Ninh Quốc đại công chúa dẫn đầu.

Tuy rằng các lão thần trong triều rất bất mãn đối với Ninh Quốc đại công chúa, thậm chí Trịnh Khai Tuấn còn nghe nói vị đại Công chúa này ở Vân Quý chấp chưởng quân quyền, quyền thế hiển hách, không phải bình thường. Trịnh Khai Tuấn đương nhiên không thể thất lễ.

Minh Kỳ hơi nâng tay, “Miễn lễ.”

Thiện Kỳ Hầu đã được dìu xuống xe ngựa, nét mặt già nua, run rẩy vịn vào tay tiểu nhi tử Phượng Triết để tiến lên thi lễ. Ngay cả Minh Trạm khi thấy bộ dáng này của Thiện Kỳ Hầu thì cũng thường miễn lễ cho hẳn, còn Minh Kỳ thì lại không như thế, đối với Minh Kỳ, chỉ cần là địch thì mặc kệ phong độ, đều là những thứ vô dụng phải loại bỏ. Nhìn thấy Thiện Kỳ Hầu quỳ xuống đất cúi đầu vái lạy xong, Minh Kỳ mới nói, “Thiện Kỳ Hầu hãy đứng lên đi, ta nghe nói đại danh của ngài đã lâu.”

“Không dám không dám.” Thiện Kỳ Hầu một bụng khôn khéo, nhiệm vụ đến Vân Quý lần này thật không dễ dàng gì. Đứng tưởng rằng ở cổ đại có xe ngựa thay cho việc đi bộ thì thoải mái, đường xá ở đây không được bằng phẳng, ngàn dặm xóc nảy, xương cốt già nua của Thiện Kỳ Hầu cũng sắp rã rời. Bởi vì đây là nhiệm vụ do Hoàng thượng hạ lệnh, vì vậy dọc đường không tiện mang theo thị nữ xoa bóp. Thiện Kỳ Hầu cảm thấy cái mạng già của mình vẫn giữ được là do tổ tông đã phù hộ, muốn đoạt lại vinh quang ngày xưa.

Nay ở địa bàn Vân Quý, đối mặt với Minh Kỳ. Minh Kỳ nổi danh là ngang tàng ở đế đô, còn nữ nhân đối với nàng ta mà nói thì chỉ là chê cười. Thần quỷ sợ ác nhân, đối với Minh Kỳ thì Thiện Kỳ Hầu cũng không dám có ý xấu gì, chỉ cung kính nhún nhường vài phần. Trong khi Phượng Triết tuổi trẻ nóng tính, bèn nói bóng gió, “Đại Công chúa diện hạ ngày ngày bận rộn xử lý chính sự, vậy mà vẫn có tâm tư quan tâm đến gia phụ, tiểu thần thật sự cảm động đến rơi lệ.” Châm chọc Minh Kỳ làm nữ nhân mà chuyên quyền, vượt rào nhiếp chính.

Minh Kỳ nhếch khóe môi, liếc mắt nhìn Phượng Triết một cái, mở miệng không khách khí, “Tuy người xuất thân là tôn thất nhưng trên người không tước không chức, vẫn chưa thể xưng được hai chữ tiểu thần đâu.”

“Từ lâu đã nghe tiếng Thiện Kỳ Hầu hiểu rõ lễ nghĩa tri thức, nay xem ra cách dạy con cũng chỉ bình thường mà thôi, thảo nào Lâm Giang Hầu lại bị đoạt tước.” Một câu của Minh Kỳ khiến Phượng Triết đỏ mặt, vô cùng tức giận.

Đương nhiên Minh Kỳ sẽ không đứng nhìn Phượng Triết chật vật, nàng chỉ phân phó Ty trưởng Nội vụ ty bên cạnh, “Những thứ trong dịch quán phải chuẩn bị đầy đủ. Thiện Kỳ Hầu đã lớn tuổi, làm một vài món để lão nhân gia dễ ăn uống.” Lại nói với Thiện Kỳ Hầu, “Thiện Kỳ Hầu còn cần gì khác thì cứ nói, Vân Quý chúng ta tuy ở nơi xa xôi nhưng luôn vui lòng chiêu đãi khách nhân.”

Thiện Kỳ Hầu đã già thành tinh, bèn hoảng sợ thay nhi tử nhận lỗi, “Khuyển tử chưa quen sự đời, thỉnh đại Công chúa thứ tội.” Lại hỏi sang chuyện chính sự, “Chẳng biết khi nào chúng ta có thể thỉnh an Thái thượng hoàng?”

“Thái thượng hoàng đã sớm biết các người sắp đến, nhưng hôm nay thì không được, Thái thượng hoàng và phụ vương ra Nam cung ở ngoại ô để săn bắn. Ta đã phái người đến Nam cung đưa tin, để xem Thái thượng

hoàng khi nào thì sẽ triệu kiến các người.” Minh Kỳ hỏi Trịnh Khai Tuấn, “Người còn có việc gì không?”

Trịnh Khai Tuấn cũng không biết vì sao lại không dám ngẩng đầu nhìn Minh Kỳ, vội nói, “Điện hạ an bài không có gì là không ổn.”

“Ừm, có chuyện gì thì cứ nói với người của Nội vụ ty.”

Nói xong, Minh Kỳ xoay người rời đi.

Tại đế đô, ngoại trừ việc mọi người biết rõ Trần Nam Vương phủ chiếm cứ Tây Nam, quyền thế hiển hách. Trong lịch sử, Túc Tông hoàng đế bởi vì cố ý muốn tước vương mà cuối cùng bị Trần Nam Vương phủ bắt giữ, cuối cùng Túc Tông hoàng đế bình bại lui vị.

Vì vậy Trần Nam Vương tuy là phiên vương một phương nhưng không hề nhường nhịn các thời đại Hoàng đế, thậm chí có rất nhiều triều thần xem Trần Nam Vương phủ là một tâm phúc tai họa của triều đình. Nhưng kỳ thật rất nhiều người không hiểu rõ Vân Quý.

Chỉ có chân chính đứng trên vùng đất này mới biết vùng đất này không giống bình thường.

Sau khi ngâm mình dưới nước ấm xong, Trịnh Khai Tuấn thay đổi y phục sạch sẽ rồi vào phòng nghỉ ngơi, xuyên thấu qua cửa sổ có thể nhìn thấy những loài cây cối không biết rõ tên trong vườn. Thật rõ ràng, dịch quán đã chuẩn bị tất cả cho bọn họ, tuy rằng an bài không phải thượng hạng, bất quá sạch sẽ và ngăn nắp hơn các dịch quán bình thường rất nhiều, thậm chí còn có vài món đồ trang trí.

Bất quá vừa đến Côn Minh mà Ninh Quốc đại công chúa chỉ chịu an bài cho bọn họ nghỉ ngơi tại dịch quán, như vậy đã tỏ vẻ không có hảo ý.

Dù sao luận về quan hệ huyết thống thì mọi người đều là thân thích.

Dọc đường đi, từ ban đầu thì hoảng sợ thất thố cho đến hiện tại thì gặp biến không còn sợ hãi. Trịnh Khai Tuấn đã hạ quyết tâm. Rất nhiều chuyện không nắm chắc chủ kiến thì mới rơi vào tình thế khó xử. Giống như Trịnh Khai Tuấn hôm nay, phong độ lãnh đạm của một thế gia mới bắt đầu hiển lộ.

Ở phía bên kia, Thiện Kỳ Hân nói với Phượng Triết, “Tuổi trẻ nóng tính, cần gì phải so đo với Đại công chúa.”

Phượng Triết không lên tiếng, chẳng qua ánh mắt nhìn không được mà tỏ ra chán ghét Minh Kỳ.

Thiện Kỳ Hân thở dài, vỗ tay nhĩ tử, an tâm một chút, chớ nóng nảy.

Với dòng họ Nghi Vương tồn tại cả trăm năm ở Hoài Dương, với uy vọng khiến người ta tôn sùng nhiều năm qua của Thiện Kỳ Hân, ý chí lại rộng lớn, cũng không thể lãnh đạm cười trừ đối với Minh Kỳ. Dù sao Minh Kỳ cũng không phải là người không liên quan, tuy Thiện Kỳ Hân không vui, nhưng hiện tại đang ở địa bàn Vân Quý, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. fynnz.wordpress.com

Minh Kỳ gặp thoáng qua đám người Thiện Kỳ Hân, sau đó liền dẫn theo binh sĩ đến Nam cung.

Sắc mặt của Phượng gia huynh đệ đều không tệ, đang huyền thuyên về thu hoạch ở khu vực săn bắn như thế nào, Minh Lễ cũng đi bên cạnh, thỉnh thoảng góp vào một hai câu, Phượng Cảnh Nam nhìn thấy Minh Kỳ thì liền cười nói, “Kỳ nhi, đáng tiếc là con không ở đây, hôm nay phụ thân và hoàng huynh liền thủ săn được một con gấu đen này.”

Minh Kỳ hành lễ, cười nói, “Chỉ cần lúc ăn tay gấu có chừa phần cho nữ nhi là được rồi.”

Phượng Cảnh Nam cười ha ha, hỏi Minh Kỳ, “Đám người Thiện Kỳ Hân đến rồi đúng không?”

“Phụ vương thân cơ diệu toán.” Minh Kỳ nói, “Nữ nhi đã lệnh cho Nội vụ ty an bài bọn họ ở dịch quán, phụ vương có muốn để bọn họ đến đây thỉnh an hay không?”

Phượng Cảnh Nam nhìn về phía huynh trưởng, Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Cũng không vội, chúng ta cứ ở chơi thêm vài ngày. Bọn họ cũng chẳng có việc gì quan trọng, đợi đến khi quay về rồi gặp cũng được.”

Minh Kỳ dạ một tiếng.

Trong khi Minh Lễ lại có vài phần do dự, muốn nói lại thôi, Phượng Cảnh Nam liền hỏi, “Minh Lễ, sao vậy?”

Minh Lễ vội hỏi, “Hoàng bá phụ, phụ vương, nếu bệ hạ đã phái Thiện Kỳ Hầu đến đây thì tất nhiên là có mang theo thư của bệ hạ.” Khác với Phượng gia huynh đệ và Minh Kỳ mỗi người đều có nơi cung cấp tin tức riêng, Minh Lễ lại có vẻ hơi đáng thương. Cho dù Minh Liêm ở đế đô, nhưng với bản tính của Minh Liêm thì hoàn toàn là đến đế đô để hưởng phúc. Xưa nay Minh Liêm không có chí lớn, tuyệt đối không thể lén lút truyền tin cho Minh Lễ, dù sao nếu để Minh Trạ sinh nghi thì lợi bất cập hại.

Các huynh đệ mỗi người đều thành gia lập thất, tự có chí hướng riêng của mình.

Vì vậy Minh Lễ thật không hiểu rõ ý đồ đến đây của Thiện Kỳ Hầu. Hắn chỉ cảm thấy khả nghi, phụ thân lãnh đạm đối với đám người Thiện Kỳ Hầu đã đành, nhưng vì sao ngay cả Hoàng bá phụ cũng tỏ thái độ như vậy. Còn nữa, hai vị trưởng bối này luôn quan tâm đến đế đô, nếu đế đô có sự biến động thì tuyệt đối sẽ không tỏ ra khẩu khí như thế. Đầu óc của Minh Lễ cũng không ngóc, lúc này đã đoán được Thiện Kỳ Hầu đến đây nhất định không phải chuyện tốt.

Minh Lễ đã nhận ra mình nói lỡ lời, bất quá may mắn là hắn khéo léo nhắc đến thư của Minh Trạ. Phượng Cảnh Kiên vẫn mỉm cười, “Cũng có đạo lý, như vậy đi, Cảnh Nam, không bằng để bọn họ cùng đến đây săn bắn, càng đông người thì càng náo nhiệt.”

Minh Kỳ cười nói, “Kỳ nhi đã lệnh cho Nội vụ ty tiếp nhận lễ vật mà Thiện Kỳ Hầu mang đến. Nam cung cách thành Côn Minh không xa, Hoàng bá phụ, để Thiện Kỳ Hầu và Trịnh đại nhân ngồi xe ngựa đến đây đi.” Về phần thị vệ hộ tống, ngàn dặm xa xôi đến đây thì cứ ở thành Côn Minh nghỉ chân một chút.

Phượng Cảnh Kiên không có gì để phản đối, cười nói với Phượng Cảnh Nam một câu, “Minh Trạ vẫn nhớ thương người đó.”

Phượng Cảnh Nam mang thân phận gì, đương nhiên không phải hắn vui vì Minh Trạ lệnh cho đám người Thiện Kỳ Hầu mang đến lễ vật, chẳng qua hắn cảm thấy dễ chịu đối với một chút tâm tư của Minh Trạ mà thôi. Nghe thấy huynh trưởng trêu ghẹo, miệng tuy cứng rắn nhưng trong lòng lại rất sáng khoái, cười nói, “Chẳng lẽ chỉ hiếu kính một mình đệ thôi sao?” Minh Trạ rất biết làm người, lần nào cũng phải có một phần cho Phượng Cảnh Kiên.

Phượng Cảnh Kiên lại nhịn không được mà than nhẹ, “Tương Nghi bá đã ở tuổi thất tuần rồi.”

Đừng tưởng Phượng Cảnh Kiên ở tận Vân Quý, người ta cũng không xa lạ đối với chuyện ở đế đô đâu.

Đương nhiên Phượng Cảnh Kiên vừa thoái vị thì liền biết kiềm chế, bất luận đế đô xảy ra chuyện gì thì hắn đều không dễ dàng nhúng tay.

Bất quá con người đều có tình cảm. Tuy rằng Tương Nghi thái trưởng công chúa cực kỳ chương mắt Minh Trạ và Vệ thái hậu, nhưng lại quan tâm rất nhiều đến Phượng gia huynh đệ.

Suy bụng ta ra bụng người, Phượng Cảnh Kiên đương nhiên không muốn nhìn thấy Trịnh Khai Tuấn gặp chuyện bất trắc.

Vân Quý nổi sóng.

Đế đô cũng có người không quá thoải mái.

Trung Nghĩa Hầu Thái phu nhân Phương thị đã nói với Vệ thái hậu về chuyện giúp tôn tử Phượng Minh Chi tìm một việc gì đó trong triều, lúc ấy Vệ thái hậu đã đồng ý, nhưng sau đó lại không nhắc lại, Phương thị nhịn không được mà trong lòng âm thầm nôn nóng. fynnz.wordpress.com

Chẳng qua Vệ thái hậu có thân phận cao quý, nhi tử đang ngồi trên ngai vàng, cho dù Thái hoàng thái hậu ở Từ Ninh Cung cũng không có được uy quyền như Vệ thái hậu. Trong lòng của Phương thị nôn nóng như thế nào thì cũng không thể đến trước mặt Vệ thái hậu tiếp tục mở miệng cầu xin. Chỉ đành dẫn xuống nỗi lo trong lòng, bấm đốt ngón tay thầm tính toán.

Tiểu Phương thị đang hầu hạ bên cạnh Phương thị, Phương thị bèn hỏi, “Vệ thị đâu?” Hôm nay không thấy tức phụ.

“Mấy ngày nay tỷ tỷ đều đến Vĩnh Ninh Hầu phủ. Nghe nói hôm nay lại đi tiếp.” Tiểu Phương thị nhẹ nhàng nói, “Cũng khó trách, mấy năm nay không về để đô, đừng nói là tỷ tỷ, ngay cả con, lần trước may mắn theo mẫu thân về nhà, hầy, bộ dáng của đại ca cũng đã già lắm rồi.”

Phương thị cũng lo lắng cho tước vị của mẫu tộc, tước vị chẳng những từ công tước hàng xuống hầu tước, nay Việt Hầu nơm nớp lo sợ, ngay cả việc thỉnh lập trưởng tử cũng chưa dám làm, có lẽ là uất ức nhiều năm cho nên thân mình của Việt Hầu cũng chẳng thể khá hơn.

Tiểu Phương thị cảm thán một tiếng, “Những chuyện khác thì cũng đỡ, mẫu thân, con thấy Nhu nhi cũng không còn nhỏ. Đại ca chỉ có một mình Nhu nhi là đích nữ, con nghe nói, hôn sự của Nhu nhi đến nay vẫn chưa thành. Theo chút kiến thức của con thì tuy rằng Nhu nhi vẫn còn tuổi thanh xuân nhưng không nên trì hoãn nữa.”

Phương thị cầm tay diệt nữ rồi nhẹ nhàng hỏi, “Ta thấy Nhu nhi rất tốt, con thấy sao?”

Tiểu Phương thị nhất thời không hiểu rõ ý của bà bà kiên cô cô của mình, Phương thị liền nói, “Con thấy Minh Chi và Nhu nhi trai tài gái sắc, rất xứng đôi. Đứa nhỏ Nhu nhi này khổ sở, mẫu thân là lão cô của nàng, ngày sau mẫu thân nên thương nàng một chút thì nàng cũng sẽ ngoan ngoãn hiếu kính mẫu thân.”

Trong mắt của tiểu Phương thị có chút giằng co, không phải nàng ta chứng mắt Phương Nhu. Lúc trước Phương gia gian nan như thế nào thì nàng hiểu rất rõ. Chẳng qua tiểu Phương thị đau lòng một chuyện chính là để nhi tử thú diệt nữ, nhi tử là thứ tử, không có thế tộc tin cậy để dựa lưng thì khả năng đoạt tước chẳng phải sẽ cực kỳ thấp hay sao.

Bất quá, ở trước mặt Phương thị thì tiểu Phương thị vẫn cẩn thận che giấu, cười nói, “Mẫu thân không nói thì con cũng đã quên chuyện này. Ánh mắt của mẫu thân đương nhiên là rất tốt. Về dung mạo tính tình thì Nhu nhi đều không có gì phải bàn, đợi đến khi vào phủ thì con cũng chẳng còn gì để lo.”

Phương thị vui mừng gật đầu, ý của bà ta chính là như vậy, lúc trước thật sự không có cách nào, người khác tránh Phương gia như tránh rắn rết. Không thể gả cho gia đình quan lại, bắt buộc dĩ tiểu Phương thị cũng xuất thân từ Phương gia, đành phải làm thiếp. Cũng may mấy năm nay Phương thị trông mong, tiểu Phương thị biết cách đối nhân xử thế lại được yêu thích, ba nhi tử ở Trung Nghĩa Hầu phủ coi như cũng dễ chịu.

Tiệc nuôi duy nhất là có vẻ xuất thân của Vệ thị thật sự quá cứng rắn.

Cho dù lúc Vĩnh Ninh Hầu phủ cúi đầu mà sống thì vẫn hơn Việt Hầu phủ ba phần. Cho đến bây giờ Vĩnh Ninh Hầu phủ hoàn toàn trở mình, càng không ai dám vượt qua, cho dù là Trung Nghĩa Hầu cũng phải vội vàng thỉnh lập trưởng tử.

Vĩnh Ninh Hầu phủ quyền thế, tiểu Phương thị không khỏi nói với Phương thị, “Mẫu thân, lúc trước Thái hậu nương nương cũng được nuôi lớn ở Khôn Ninh cung, nhớ đến tình cảm khi xưa, kéo giúp đại ca một chút cũng được mà. Mẫu thân, chúng ta có nên cầu Thái hậu nương nương một lần nữa hay không?”

Phương thị lắc đầu, “Việc này không cần gấp.”

Tuy Phương thị thiên vị, bất quá vẫn phân biệt chuyện lớn chuyện nhỏ. Chuyện này khác với việc tìm chức vị cho Phương Minh Chi, dù sao thì tình cảm thân thích cũng không thành vấn đề. Còn chuyện của Việt Hầu phủ thì lại nhằm vào tước vị thừa kế, tước vị cũng không phải đơn giản chỉ một hai câu là xong.

Nếu mở miệng trong chuyện này thì chính là Trung Nghĩa Hầu phủ vượt quá quy củ.

Có người hoan hỉ có người ưu tư.

Trong cung, Minh Trạ là người hớn hở vui mừng nhất.

Minh Trạ kéo Nguyễn Hồng Phi đi nhìn lễ vật mà mọi người dâng tặng cho hần, thiên hạ kỳ trân dị bảo, tất cả đều như thế. Hai mắt của Minh Trạ đều là châu báu ngọc ngà sáng lấp lánh, thư họa vô giá, còn có những món đồ mỹ nghệ vô cùng tinh xảo.

Nguyễn Hồng Phi thật sự nhìn trúng vài thứ, nói với Minh Trạ một tiếng, phân phó Diêu Quang chuyển hết thảy về phòng ngủ, chuẩn bị giành chút thời gian để cẩn thận giám định và xem xét. Minh Trạ thì ở

bên cạnh cảm thán một cách sát phong cảnh, “Phi Phi, người nhìn đi, những thứ này trị giá bao nhiêu bạc nhỉ, chúng ta lại phát tài rồi.”

Nguyễn Hồng Phi mặc kệ cái tên tiểu tử đầu cơ trục lợi này, ngược lại là lo lắng Minh Trạng sẽ phá hư những thứ tốt, lần lượt xác nhận cho Minh Trạng biết, rồi còn lệnh cho thuộc hạ phải bảo quản cẩn thận.

Minh Trạng chưa kịp bấm dính Nguyễn Hồng Phi được bao lâu thì liền có Hà Ngọc đến bẩm báo: Tây Ninh Hầu và Đôn Hầu vừa đến để đô, dâng lệnh bài tiến cung thỉnh an.

Minh Trạng đành phải đi gặp thân thích.

172. Chương 172

Tây Ninh Hầu và Đôn Hầu xấp xỉ tuổi nhau, trên dưới năm mươi, tinh thần minh mẫn, âm vực cực cao. Minh Trạng nghĩ rằng ở Thiểm Cam hoang vắng, có lẽ hai vị Hầu gia này rảnh rỗi thường ra ngoài hét vài tiếng nên mới luyện được giọng nói như vậy.

Bất quá dung mạo của hai người đều mang theo vài phần chật vật, nhất là Tây Ninh Hầu, trên trán bầm một cục, Minh Trạng phải hỏi một câu, “Tây Ninh Hầu bị sao thế, trên đầu bị thương rồi kìa.”

Trong sắc mặt của Tây Ninh Hầu lộ ra vài phần căm giận, “Thần đang muốn nói với bệ hạ, thần nhận được thánh chỉ, bèn nhanh chóng đến để đô thỉnh an chúc mừng sinh thần bệ hạ, nào dám trì hoãn. Không ngờ vừa đến để đô liền đụng phải điều dân làm kinh ngạc xe ngựa của thần, thần từng tuổi này rồi, suýt nữa đã ngã té mất nửa cái mạng già.”

Minh Trạng còn chưa lên tiếng thì Đôn Hầu đã hòa hảo nói, “Nay có thể tham dự lễ sinh thần của bệ hạ, chúng thần đều là những người có phúc, có thể tự mình đến đập đầu trước bệ hạ đã là vạn họ vô cùng. Ngay cả dân chúng để đô cũng có thể được hưởng hoàng ân, khiến để đô trở nên náo nhiệt. Hiện tại để đô đông người, thỉnh thoảng có va chạm là điều khó tránh khỏi, chúng ta cần gì đi chấp nhặt với đám điều dân kia, vết thương cũng không nặng, thoa thêm chút thuốc là ổn rồi. Sinh thần của bệ hạ ngay trước mắt, người lại đi nói đến mấy chuyện mất hứng này với bệ hạ. Bệ hạ xưa nay từ bi đối với chúng ta, vì vậy nhìn không được mà quan tâm.” Lại nói với Minh Trạng, “Chúng thần không nên để bệ hạ bận tâm.”

Minh Trạng là người vô cùng thông minh, lập tức biết rõ sự tình nhất định không phải như lời của Tây Ninh Hầu nói. Bằng không, với thói kiêu ngạo của tôn thất thì làm sao có thể dễ dàng bỏ qua. Bất quá đây là lần đầu tiên gặp mặt, Minh Trạng cũng không muốn so đo nhiều với bọn họ, nghe Đôn Hầu bảo rằng vẫn chưa có ai bị thương, vì vậy Minh Trạng chỉ nói vài câu, “Đôn Hầu nói có lý, không ai bị thương là tốt rồi. Sinh thần của trẫm ngay trước mắt, thấy máu thì khó tránh khỏi có điềm xấu.”

Tuy trong lòng của Tây Ninh Hầu không phục, bất quá nhìn thấy ánh mắt dường như đã hiểu rõ hết thấy của Minh Trạng thì nhất thời không dám nhiều lời. Chỉ thầm nghĩ, tiểu tử này thật lợi hại, rất biết cách nhìn người.

Ban đầu Minh Trạng thật sự không đặt vụ tai nạn giao thông này ở trong lòng, cũng không ngờ bởi vì vậy mà lại xảy ra một vụ án lớn ở trong triều.

Minh Trạng có một thói quen là buổi chiều nhất định phải ghé thăm Từ Ninh cung và Thọ An cung một chuyến, cho dù chỉ để tán dóc vài ba câu. Nay sắp đến lễ sinh thần của Minh Trạng, trong triều từ trên xuống dưới đều náo nhiệt, ngay cả Thọ An cung mỗi ngày đều có vô số người ra vào.

Nhưng hôm nay Thọ An cung lại đặc biệt thanh tĩnh, thị nữ tới lui đều lặng lẽ.

Sắc mặt của Vệ thái hậu không vui, thấy Minh Trạng đến, bèn thở dài, “Việt Hầu qua đời rồi.”

Việt Hầu?

Minh Trạm mất một lúc mới nhớ đến Việt Hầu trong miệng của Vệ thái hậu là ai. Việt Hầu, Phương Diệu Huy, vốn là nhi tử của Tĩnh Quốc Công, là diệt tử của Phương hoàng hậu, là tộc trưởng của gia tộc Phương thị. fynnz.wordpress.com

Minh Trạm cũng không biết nhiều về Phương Diệu Huy, chỉ ngồi bên cạnh mẫu thân nghe Vệ thái hậu thở dài một cách thương cảm, “Lúc trước quân đội trong tay Bình Dương Hầu là do một tay Việt Hầu tạo dựng. Đức Tông hoàng đế từng bị người Thát Đát tấn công để đô, sau khi Nhân Tông hoàng đế đăng cơ, Tây Bắc bất ổn, Nhân Tông hoàng đế muốn xây dựng quân Tây Bắc, khi đó Việt Hầu đã đến Tây Bắc, ở đó hai mươi năm.”

“Đến khi Thái thượng hoàng đăng cơ thì thay đổi thành Bình Dương Hầu. Phải qua hai triều đại mới có Tây Bắc ngày hôm nay.” Vệ thái hậu thương tiếc nói, “Ta vốn nghĩ rằng Trạm nhi người vừa đăng cơ, Thái thượng hoàng xưa nay kiêng kỵ Phương gia, trong triều cũng có người kiêng kỵ Phương gia. Qua vài năm nữa có thể đề bạt lại Việt Hầu, không ngờ hần sớm ra đi như vậy.”

Minh Trạm an ủi Vệ thái hậu, “Có lẽ tuổi thọ con người chính là như thế, trong nhà Việt Hầu còn ai không? Phương hoàng hậu qua đời đã lâu như vậy, nếu Việt Hầu có nhi tử có thể sử dụng thì nhi tử sẽ không kiêng kỵ Phương gia đâu, mẫu thân.”

Vệ thái hậu cầm tay Minh Trạm rồi vỗ nhẹ, vẫn chỉ nói, “Xét người mà dùng.” Tuy rằng Vệ thái hậu rất thương tiếc Việt Hầu sớm qua đời, bất quá Việt Hầu đã qua đời. Ở trong lòng Vệ thái hậu thì không có gì quan trọng hơn giang sơn của nhi tử, cho nên mặc dù sớm biết Việt Hầu có thể dùng nhưng trong một năm Minh Trạm đăng cơ, Vệ thái hậu chưa từng nhắc đến Việt Hầu phủ một câu nào.

Tuy Vệ thái hậu tin tưởng nhi tử của Việt Hầu, bất quá Vệ thái hậu vốn tưởng rằng Việt Hầu chỉ là không khỏe, uống thuốc thì không chết, nhưng nay thuốc thang đã vô hiệu, đương nhiên phải qua đời mà thôi.

Cho dù là Vệ thái hậu cũng không ngờ Việt Hầu lại đột tử trên phố như vậy.

Không trùng hợp không thành văn.

Thân mình của Việt Hầu luôn ốm yếu, buồn bực sâu não cùng với hơn nửa đời lo lắng đã tiêu hao sức khỏe của Việt Hầu. Kỳ thật ở năm năm trước, thân mình của Việt Hầu cũng đã không khỏe.

Nay Việt Hầu phủ đã sớm không còn vinh quang của tổ tông khi xưa, thậm chí con cái của Việt Hầu cũng không nhiều, chỉ có một nam một nữ mà thôi.

Mà nhi tử duy nhất của Việt Hầu lại là thứ tử Phương Thận.

Trong khi nữ nhi Phương Nhu do phu nhân Việt Hầu sinh hạ, là đích nữ chính tông.

Bởi vì Việt Hầu phủ bị hoàng thất chán ghét trong thời Phương Cảnh Kiền chấp chính, Phương Thận thì còn đỡ, là nhi tử, chỉ cần thú về nữ hài nhi bình thường, hiền lành biết quản gia là được.

Còn nữ nhi, Việt Hầu cân nhắc, nữ nhi không thể so với nhi tử, đương nhiên phải tìm một hộ gia đình đáng tin cậy. Không ngờ hai mối hôn sự đều bị người ta từ chối.

Tuy Việt Hầu tức giận thối đời ngày sau, lòng người không còn như xưa, phương hoàng suy yếu không bằng gà. Nay tình cảnh nhà mình như thế, lại gặp phải chuyện như vậy, nếu truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của nữ nhi.

Cứ thế mà nữ nhi bị trì hoãn hôn sự.

Nhưng Việt Hầu rốt cục nhìn thấy cơ hội.

Minh Trạm đăng cơ, Vệ thái hậu tiến vào Thọ An cung. Theo quan điểm của Việt Hầu thì đây chính là cơ hội cho Phương gia của hần. Hần chỉ có một nhi tử, bởi vì Thái thượng hoàng chán ghét nên việc thỉnh phong trưởng tử cho nhi tử cũng phải cân nhắc lưỡng lự mãi.

Tuy rằng Việt Hầu phủ không thân quen với Minh Trạm, nhưng chớ quên, Việt Hầu phủ là mẫu tộc của Vệ thái hậu.

Việt Hâu Phương Diệu Huy chính là biểu huynh của Vệ thái hậu, theo lý Minh Trạng còn phải gọi Việt Hâu một tiếng cữu cữu.

Cho dù Phương Cảnh Kiên chán ghét Phương gia như thế nào thì rốt cục cũng chỉ hàng tước vị của Phương gia chứ không thể đoạt tước. Cho dù Việt Hâu giả vờ hai mươi năm nhưng rốt cục vẫn bảo vệ được tước vị của gia tộc.

Từ điểm đó có thể thấy được bản lĩnh của Việt Hâu.

Minh Trạng và Vệ thái hậu cùng nhau nắm quyền, trong đế đô, ngoại trừ Vĩnh Ninh Hâu phủ trung thành với Minh Trạng thì Việt Hâu phủ cũng âm thầm ủng hộ. Chẳng qua hiện tại Việt Hâu phủ suy tàn đến mức này, không có trung thành, cũng không thể tiến lên, cũng không có cơ hội để tiến lên.

Phương Diệu Huy hiểu rõ, ở trong triều có rất nhiều kẻ có hiềm khích với Phương gia. Tỷ như người đứng đầu các tướng quốc đương triều: Lý Bình Chu, lúc trước từng bị Phương hoàng hậu đầy đến Lĩnh Nam, suýt nữa đã không thể trở về.

Mà thời gian Minh Trạng đang cơ ngấn như vậy, Phương Diệu Huy cho rằng chỉ cần đợi đến khi hoàng quyền của Minh Trạng ổn định thì Phương gia quật khởi chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Thậm chí ngay khi Minh Trạng đánh bại người Thát Đát, đế đô được giải nguy, ngày ấy tâm tình của Phương Diệu Huy rất tốt, thân thể bệnh tật đã lâu lại có thể cùng nhi tử uống vài ly rượu nhạt.

Thấy được hy vọng gia tộc có thể phục hưng, bệnh tật lâu năm của Phương Diệu Huy cũng có dấu hiệu chuyển biến tốt.

Sự tình xảy ra như thế này, Phương Diệu Huy từ ngoài thành thăm bằng hữu trở về, trên đường gặp xe ngựa của Tây Ninh Hâu và Đôn Hâu. Kỳ thật Đôn Hâu nói rất đúng, nay là lễ sinh thần của đệ hạ, xe ngựa ở đế đô rất nhiều.

Ban đầu hai bên tuy gặp nhau nhưng mạnh ai nấy đi, cũng không gây trở ngại. Tuy Tây Ninh Hâu ngang ngược, nhưng Việt Hâu lại cẩn thận hơn cả nửa đời người, lá cây rơi xuống cũng sợ đập bể đầu. Trên đường có nhiều quán hàng rong, dân chúng đứng mua đồ này nọ, vì vậy đường xá có chút chật chội. Việt Hâu lệnh cho xa phu nhường đường cho đám người Tây Ninh Hâu.

Lúc trước có nói Việt Hâu có một nam một nữ, nhi tử đã thành thân, Phương Nhu tuổi còn nhỏ một chút, Việt Hâu xưa nay cũng thương nữ nhi hơn. Đi ra ngoài, vì gặp lão hữu nên mới dẫn theo Phương Nhu cùng đi.

Phương Nhu dù sao vẫn còn trẻ, vì thân mình của phụ thân chuyển biến tốt, tâm tình của nàng cũng vui vẻ theo. Vì là ngày xuân nên cửa sổ xe ngựa được hé mở, gió xuân thổi phất qua làm rèm che bay lên, Phương Nhu cách rèm che liếc mắt nhìn ra bên ngoài, ngay lúc này lại bị thị vệ của Tây Ninh Hâu phủ nhìn thấy.

Nữ nhi Phương gia xưa nay đều dịu dàng nhu mì, thướt tha tinh tế, Phương Nhu cũng không ngoại lệ. Thị vệ liếc mắt nhìn sang, nhất thời mềm lòng, lại nhìn thấy xe ngựa của Phương Nhu chỉ thuộc dạng phổ thông, nghĩ rằng đây nhất định là nữ hài tử gia đình bình thường, thị vệ đã quen với bản tính tác oai tác quái giống Tây Ninh Hâu, vì vậy cũng lơ đãng mà bắt đầu trêu đùa.

Xưa nay huynh muội Phương Thận và Phương Nhu vốn hòa thuận, còn nữa, khi hấn thành thân, trong gia đình rất quần bách, cũng do đích mẫu đã cầm ra một nửa phần của hồi môn để cho hấn làm sinh lễ. Lúc này thấy một tên thị vệ đề tiện dám trêu đùa muội muội, Phương Thận giương roi quát ngựa lên rồi chỉ vào tên thị vệ, giọng nói lạnh lùng, “Ồ đế đô, miệng mồm nên khách khí một chút đi.” fynnz.wordpress.com

Ban đầu chỉ là đầu vô mồm.

Thị vệ luôn chú ý tính đoàn kết. Còn nữa, bọn họ đi theo bên cạnh chủ tử nên cũng đã luyện được cách nhìn người. Người này xuất thân địa vị như thế nào thì trên căn bản chỉ cần liếc mắt nhìn liền biết. Việt Hâu phủ sống hạ mình nên chỉ dùng xe ngựa gỗ đánh sơn dầu bình thường, xe ngựa như vậy chỉ hơn mười lượng bạc một chiếc, rất rẻ. Gia đình phú quý làm sao lại dùng xe ngựa như vậy, thị vệ thật sự nhìn không ra trên người bọn họ có nửa điểm phú quý.

Hai bên hỗn loạn một trận, cũng không biết vì sao Việt Hầu Phủ đột nhiên làm kinh ngạc xe ngựa của mình, khiến cho xe ngựa của Tây Ninh Hầu cũng bị va chạm, suýt nữa đã lấy mạng của Tây Ninh Hầu, trên trán bầm tím một cục.

Tây Ninh Hầu ăn mặc gọn gàng ngăn nắp đến để đô để chúc mừng sinh thần của bệ hạ, nào ngờ lại gặp xui như thế, bị thương ngay trên mặt.

Lúc này thấy Phương Diệu Huy được Phương Thận vừa đỡ ra khỏi xe ngựa, nhất thời nhin không được, bèn phái người xông đến đánh. Kỳ thật đáng lý Tây Ninh Hầu có thể nhận ra Phương Diệu Huy, nhưng xa cách hai mươi năm không gặp, nay Phương Diệu Huy đã mất đi khí khái anh hùng năm xưa, mái tóc đã hoa râm, gương mặt đầy đồi mồi.

Trận hỗn chiến này được Đôn Hầu hòa giải. Dù sao đây là để đô, nếu để Ngự sử nhìn thấy, thượng tấu một phát thì chẳng ai nhận được ân huệ gì đâu.

Hảo hán không chống lại được nhiều người, lúc này Phương gia phụ tử đã bị đánh nằm bẹp dí dưới đường. Phương Nhu bị thị vệ Tây Ninh Hầu giữ lấy, bị quấy rối không ít, Phương Nhu tức đến tái nhợt mặt mũi, toàn thân run rẩy, cắn răng mà khóc, “Chúng ta là người của Việt Hầu phủ.”

“Người là Việt Hầu phủ, lão tử là Ngọc Hoàng đại đế đây này.” Tây Ninh Hầu phủ xì một tiếng khinh miệt.

Chưa đợi binh mã tuần thành tiến đến thì Tây Ninh Hầu phủ và Đôn Hầu phủ đã nghênh ngang rời đi, trong khi Đôn Hầu thiện tâm, phái hạ nhân nhét một thỏi bạc vào trong tay Phương Nhu. Phương Nhu mặc kệ, vội vàng đi xem phụ thân và huynh trưởng.

Kết quả chính là như vậy, Việt Hầu về Tây thiên.

Phương Nhu về nhà, Phương Thận nằm trên giường được mẫu thân và thê tử thỉnh đại phu chữa trị, Phương Nhu bỏ qua một ngày, ngày hôm sau trực tiếp lệnh cho hạ nhân nâng quan tài của Việt Hầu đến Tông Nhân phủ cáo trạng.

Tây Ninh Hầu đánh chết Việt Hầu, đại án kinh thiên động địa. Trong để đô, các tôn thất vẫn còn đang chúc mừng sinh thần cho Minh Trăm đều ngỡ ngàng không dám tin! Về phần Tây Ninh Hầu, sau khi nghe xong tin tức này thì suýt nữa đã hồn phi phách tán!

Tây Ninh Hầu không ngờ kia thật sự là Việt Hầu.

Hắn nhớ rõ lúc trước Việt Hầu lãnh binh ở Tây Bắc, khi ấy vẫn còn rất trẻ, khí khái anh hùng, nhất thời không còn như xưa. Lại nhớ đến hôm qua lão nhân trên đường bị thị vệ đánh bẹp dí dưới đất, lụi tàn như ngọn nến.

Nhưng lúc này Tây Ninh Hầu bất chấp việc cảm thán Việt Hầu xưa đâu bằng nay, anh hùng đã về già.

Tây Ninh Hầu biết rõ chính mình đã gặp phải đại họa.

Cho dù Việt Hầu phủ suy yếu đã lâu, nhưng đó vẫn là Hầu phủ chính thức.

Mà nay khác với lúc Thái thượng hoàng còn tại vị, vị nường nường ở Thọ An cung có xuất thân từ dòng họ Việt Hầu phủ.

Lúc này Tây Ninh Hầu mới nhìn thấy hai mối quan hệ thông gia hết sức quan trọng của Việt Hầu phủ.

Mối quan hệ thông gia thứ nhất của Việt Hầu phủ là Vĩnh Ninh Hầu phủ; thứ hai là Trung Nghĩa Hầu phủ.

Việt Hầu phủ không thể so với lúc trước, cho dù rất nhiều lão bằng hữu vì Việt Hầu phủ thất thế mà rời xa. Nhưng lúc này mọi người coi trọng quan hệ thông gia. Việt Hầu qua đời, quan hệ thông gia vẫn còn ở lại.

Phương Nhu trực tiếp đến thẳng đại môn Tông Nhân phủ.

Tộc nhân Phương gia tỏ vẻ đáng thương sống hai mươi mấy năm, nay đã nhin nhục quá đủ. Mất thấy tộc trưởng của mình bị Tây Ninh Hầu đánh chết tươi ngay trên đường, tượng đất cũng có ba phần thổ tính, lập tức có tộc nhân của Phương thị tự ý mang theo gậy gộc và hạ nhân bao vây Tây Ninh Hầu phủ.

Ngay cả Lý Bình Chu xưa nay chán ghét Phương gia nhưng nghe nói đến việc này thì cũng phải bảo rằng, “Tây Ninh Hầu phủ ngang tàng đến mức đó thì đặt quốc pháp ở đâu?”

Tây Ninh Hầu vốn muốn ra ngoài tìm người thương nghị, hoặc là tiến cung cầu tình, lúc này ngay cả cửa nhà cũng không thể bước ra. Tiếp theo, người của Tông Nhân phủ tiến đến, trực tiếp đưa Tây Ninh Hầu dẫn đến Tông Nhân phủ thẩm vấn, còn đám thị vệ liên quan đến chuyện này đều bị áp giải vào lao ngục của Hình bộ. Chỉ trong khoảnh khắc, Tây Ninh Hầu phủ trở nên hỗn loạn.

Tây Ninh Hầu gặp được Phương Nhu mặc tang y đứng trước đại môn Tông Nhân phủ, lúc này mặc kệ là xuất phát từ thật lòng hay là muốn làm màu, Tây Ninh Hầu nhịn không được mà dừng chân, trầm giọng nói, “Ta thật sự không biết đó là Việt Hầu. Ta tạ lỗi với phụ thân của cô nương.”

Phương Nhu lẳng lặng đứng trên thềm đá của Tông Nhân phủ canh giữ quan tài của Việt Hầu. Lúc này Phương Nhu nhìn về phía Tây Ninh Hầu với ánh mắt cứng rắn như sắt thép, nàng đột nhiên cúi người, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve quan tài của phụ thân, trên mặt lộ ra sự ngây thơ trong sáng của thiếu nữ trẻ tuổi, nhẹ giọng hỏi, “Phụ thân, người đã thấy Tây Ninh Hầu bị báo ứng chưa?”

Đáng lý giọng nói của Phương Nhu rất nhẹ rất nhỏ, nhưng không biết tại sao lại bỗng nhiên được phóng to vô số lần, đâm thẳng vào màng tai vào não bộ của Tây Ninh Hầu. Vô duyên vô cớ Tây Ninh Hầu cảm thấy rùng mình. Lúc này bỗng nhiên có một trận gió lạnh thổi đến, Tây Ninh Hầu nhịn không được mà rùng mình. Lại nhìn về phía quan tài của Việt Hầu, sắc mặt của Tây Ninh Hầu đột nhiên tái nhợt, vội vàng nhắc chân tiến vào Tông Nhân phủ.

Giao tình của tôn thất cũng được phân chia rất rõ ràng, tỷ như Tây Ninh Hầu, tuy rằng Minh Trạng cực kỳ chán ghét loại người như vậy. Bất quá Tây Ninh Hầu và Đôn Hầu có giao tình tâm đầu ý hợp, hai người là đường huynh đường đệ.

Vì chuyện của Tây Ninh Hầu mà Đôn Hầu đã chuẩn bị rất nhiều.

Nay trước mắt đã có cơ hội trời ban, không phải gì khác mà chính là tang sự của Việt Hầu.

Việt Hầu chết như vậy, có người đến phúng điếu cho Phương gia, nhìn thấy phủ đệ trăm năm đã điêu tàn đến mức này thì khó tránh khỏi mà cảm thấy tịch mịch đáng thương.

Tây Ninh Hầu phủ và Trung Nghĩa Hầu phủ đều có người đến, Đôn Hầu cũng dẫn theo thê tử đến thấp nén hương, may mắn gặp được mẫu thân của Trung Nghĩa Hầu, Phương lão thái thái.

Phương lão thái thái quả thật là khóc sụt sùi, đôi mắt của tiểu Phương thị cũng sưng đỏ. Phương Nhu thì gầy yếu đến mức có thể bị gió thổi bay. Phương lão thái thái được Trung Nghĩa Hầu và Vệ thị dìu đỡ, ngồi trên ghế khóc nức nở, “Lão tổ tông xuất binh phóng ngựa, đến thế hệ này, Huy nhi, người một đời thành thật, vì sao lại đột tử giữa đường như thế!”

“Ngay cả thời Thái Tổ hoàng đế cũng không có ai thành thật như thế...”

“Huy nhi của ta.”

Lão thái thái thật sự là đau lòng, thân diệt tử nhà nương gia, tuy rằng nghèo khổ, nhưng xưa nay không có điểm nào là không tốt, bất chợt qua đời, lại chết như vậy, bảo sao mà không khiến người ta đau lòng khổ sở cơ chứ?

Lão thái thái đang vỗ đùi khóc rống, Tây Ninh Hầu phu nhân lại bỗng nhiên mặc đồ tang dẫn theo người thân đến đây, vừa đến liền quỳ xuống thỉnh tội, đôi mắt đỏ bừng, “Một mạng người, nay nói gì cũng đã muộn. Chỉ cầu Việt Hầu trên trời có linh thiêng hãy khoan dung cho Hầu gia nhà ta đã đắc tội.” Nói xong liền dập đầu ba cái xuống đất, vầng trán trắng noãn trở nên bầm tím.

Lão thái thái đang ngồi trên ghế khóc tang, nay vừa thấy đám người Tây Ninh Hầu phu nhân thì nhất thời nổi cơn thịnh nộ, tính xông lên ẩu đả một phen, nhưng bỗng nhiên lại bị Phương Nhu nhanh tay lẹ mắt ngăn lại.

Tây Ninh Hầu phu nhân thật thất vọng, chỉ cần họ Phương dám động thủ thì bà ta có thể kiếm được ba phần đạo lý.

Phương Nhu nhẹ nhàng nói, “Lão cô, ngài đừng động vào Tây Ninh Hầu phu nhân, phu nhân muốn dập đầu thì cứ dập đầu, muốn dâng hương thì cứ dâng hương, muốn đánh chết hai người thì cứ tùy tiện, dù sao Tây Ninh Hầu phủ ngang tàng như thế nào thì cả thành đế đô cũng đã biết rõ rồi.”

“Hôm nay lão cô động vào Tây Ninh Hầu phu nhân chỉ một cái ngón tay thì ngày mai không biết sẽ truyền ra ngoài là cái gì.” Phương Nhu nói, “Phương gia chúng ta từ thời lão tổ tông đi theo Thái Tổ hoàng đế chinh phạt chiến trường, gia phụ vô duyên vô cớ bị đánh chết giữa đường. Nếu Thái Tổ hoàng đế nhìn thấy đám con cháu bất hiếu như vậy thì cũng sẽ không dễ dàng tha cho Tây Ninh Hầu đâu.”

Tây Ninh Hầu phu nhân cảm thấy sống lưng mềm nhũn, rơi xuống một hàng lệ, “Phương cô nương, Hầu gia nhà ta thật sự không cố ý. Ta nguyện ý thay Hầu gia đền mạng cho Việt Hầu.” Nói xong, hai chân của Tây Ninh Hầu phu nhân mềm nhũn, định quỳ xuống thì Phương Nhu đã quỳ xuống trước, cầu xin Tây Ninh Hầu phu nhân, “Cầu phu nhân tha cho Phương gia chúng ta một con đường sống, ta thề rằng người chết là ta. Phu nhân, xin phu nhân hãy đánh chết ta, để cha của ta có thể sống lại đi.”

Tây Ninh Hầu phu nhân là người vô cùng thủ đoạn, nhưng khi đối mặt với Phương Nhu thì giống như không thể xuất ra bất kỳ thủ đoạn nào, cuối cùng đành phải ngượng ngùng trở về Tây Ninh Hầu phủ.

Phương lão thái thái lớn tuổi, đến buổi chiều được nhi tử và tước phụ khuyên nhủ trở về phủ, cuối cùng dặn dò Phương Nhu, “Đừng sợ Tây Ninh Hầu phủ, có chuyện gì thì cứ phái người đến nói với ta.”

Phương Nhu nói, “Tây Ninh Hầu phu nhân chỉ vì muốn bảo vệ tước vị mà thôi.”

Phương lão thái thái lạnh lùng quát, “Bọn họ đang nằm mơ!”

Phương Nhu thấp giọng nói, “Tây Ninh Hầu không được nhưng vẫn còn nhi tử mà.”

Lời này vừa nói ra thì ngay cả Trung Nghĩa Hầu cũng phải nhìn Phương Nhu nhiều hơn một chút. Lúc này Phương lão thái thái mới hiểu rõ ý của Phương Nhu, trầm giọng nói, “Nha đầu yên tâm đi, vẫn còn biểu thức của người, ta tuyệt đối không thể để Tây Ninh Hầu phủ được như nguyện.”

Phương Nhu buồn bã thở dài, “Lúc này cũng chỉ có lão cô là thật lòng yêu thương huynh muội chúng con mà thôi. Ca ca đến nay vẫn chưa thể xuống giường, con thay phụ thân và đại ca dập đầu với lão cô. ”

“Làm cái gì vậy?” Phương lão thái thái đỡ lấy Phương Nhu đang muốn khom người bái lạy, bắt tri bắt giác tâm tư cũng bị cuốn theo, lại là một hàng lệ, nói một cách cảm thán, “Hảo hài tử, con phải cố kiên cường. Gia đình này chỉ còn trông cậy vào con mà thôi.”

Một màn này Đôn Hầu không nhìn thấy nhưng lại để Đôn Hầu phu nhân nhìn thấy toàn bộ.

Đôn Hầu phu nhân cùng trượng phu đến, khi trở về thì nói với trượng phu, chắc chắn thở dài, “Nha đầu Phương gia thật sự lợi hại, thiếp thấy lão gia không cần đến Trung Nghĩa Hầu phủ nữa đâu. Lúc này Trung Nghĩa Hầu phủ không ném đá xuống giếng là tốt lắm rồi, làm sao lại chịu biện hộ giúp Tây Ninh Hầu cơ chứ?”

Đôn Hầu thở dài liên tục, “Tính tình của Tây Ninh như thế thật sự là đã tự hại mình rất thảm.”

173. Chương 173

Việt Hầu chết như vậy, Minh Trạng ngoại trừ ban cho tang lễ, lại đem tước vị của Việt Hầu truyền lại cho Phương Thận, cũng không có triều thần nào đứng ra dị nghị. Dù sao thân phận của Việt Hầu vốn là như vậy, nhất là lại chết ở trong tay tôn thất.

Minh Trạng cũng họ Phương, có chút tâm tư muốn bồi thường cũng là lẽ thường tình, vì vậy Việt Hầu phủ được giữ nguyên tước vị.

Kế tiếp, chính là xử phạt Tây Ninh Hầu.

Vụ án này được thẩm tra rất nhanh, tất cả thị vệ liên can đều bị áp tải đến Hình bộ, hơn nữa có Việt Hầu phủ đến cáo trạng, lúc ấy tình hình như thế nào thì đều được làm rõ mười mười.

Minh Trạng là người không kiêng dè bất kỳ ai, trong sử sách đã từng ghi chép, trong lúc tại vị, số lần mà Võ hoàng đế đại xá vô cùng ít ỏi, chỉ hai lần, một lần là khi Võ hoàng đế đăng cơ, đại xá thiên hạ. Và lần cuối cùng là khi Võ hoàng đế thoái vị, đại xá thiên hạ.

Hơn nữa Võ hoàng đế giết người thì lại càng không biết kiêng dè.

Ngày hôm sau chính là lễ sinh thần, thế mà đám thị vệ động thủ ngày hôm đó đều bị áp giải thị chúng, ngay chính ngọ, đầu người rơi xuống đất. Về phần Tây Ninh Hầu, đoạt tước tổng giam.

Kỳ thật đoạt tước cũng chia làm hai loại, như Diên Thánh Công, Minh Trạng đoạt tước của Khổng Lệnh Đức, lệnh cho đường đệ thừa kế, xem như một cách đoạt tước. Còn một loại khác, giống như Lâm Giang Hầu, nói đoạt liền đoạt, cũng không hạ chỉ để nhử thừa kế, coi như từ nay về sau không còn tước vị.

Trong tôn thất không phải không có người biện hộ thay cho Tây Ninh Hầu, Minh Trạng chỉ nói, “Trong các hoàng thân quốc thích, lúc trước biểu ca của Vinh Ninh Hầu phạm tội, trẫm đã xử trí như thế nào, các người có lẽ đều biết. Trong tôn thất, chúng ta đều mang họ Phụng, lão tổ tông giành lấy thiên hạ này không dễ dàng gì, Việt Hầu trước kia là Tình Quốc Công trung nghĩa, công lao đời đời, vậy mà lại bị Tây Ninh Hầu đánh chết bên đường, qua đó có thể biết rõ đám người ngang ngược này ngày thường sống như thế nào. Về sau, các người có thể lấy Tây Ninh Hầu làm bài học.”

Tước vị của Tây Ninh Hầu đã mất, thê tử dựa vào quang vinh của phu quân, vì vậy chức Cáo mệnh phu nhân của Tây Ninh Hầu phu nhân cũng đương nhiên bị đoạt lấy.

Trong khoảnh khắc, tôn vinh của Tây Ninh Hầu phủ bay theo cát bụi.

Minh Trạng cũng xem như là một người kỳ lạ, để đồ hết đánh lại giết, đầu lăn đầy đất, nhưng người ta vẫn ăn mừng sinh thần như bình thường. Có thần tử đã khuyên Minh Trạng nên dời lại ngày chém đầu đám thị vệ động thủ đánh chết người kia, tránh vướng máu vào lễ sinh thần của Hoàng đế bệ hạ. fynnz.wordpress.com

Hoàng đế bệ hạ lại nói, “Đổ một chút thì mới vui.”

Trong sinh thần lần này của Hoàng đế, mọi người đều đặc biệt kính cẩn.

Minh Trạng mới đang cơ một năm đã đoạt hai tước vị. Sau khi trải qua chuyện của Tây Ninh Hầu, mỗi người đều thêm phần cẩn thận, sợ sẽ xui xẻo chọc giận Hoàng đế bệ hạ.

Mà lúc này, một phong tấu chương đến từ Vân Quý xuất hiện trên bàn của Nội các.

Từ trước đến nay, trong lúc xử lý chính sự, ngoại trừ tấu chương cực kỳ đặc biệt thì còn lại đều do Nội các duyệt trước rồi phê bằng mực xanh, sau đó sẽ do Minh Trạng phê bằng mực đỏ rồi đóng dấu.

Lúc này tấu chương của Trần Nam Vương phủ cũng không phải mật tấu, vì vậy được chuyển thẳng đến Nội các. Các chức vị đại nhân của Nội Các không có ai mà không hiểu kỳ, nhưng vẫn theo quy củ mà xem tấu chương, vừa nhìn vào thì lập tức kinh ngạc biến sắc.

Tấu chương là do Minh Kỳ viết, hành văn đơn giản dễ hiểu, cũng bởi vì vậy mà nhìn ra tiêu chuẩn giáo dục ở Vân Quý quả thật kém hơn đế đô, văn chương của Tình Quốc đại công chúa chẳng hơn gì Hoàng đế bệ hạ.

Nội dung như sau:

Minh Trạng:

Nhìn thấy chữ tức bình an.

Nay người ở tại đế đô làm Hoàng đế. Trần Nam Vương phủ xưa nay không can thiệp vào chuyện đế đô, bất quá người là thân đệ của ta, nay thấy tình trạng của người như vậy thì ta thật sâu lo, vì vậy gửi thư đến để vấn an.

Thiện Kỳ Hầu đã đến Vân Quý, thấy ý tứ của hần có vẻ là muốn nghênh đón Hoàng bá phụ quay về đế đô chấp chính triều đình. Có câu, trời không có hai mặt trời, nước không có hai chủ. Thay vì như thế, không

bằng người quay về Vân Quý đi. Người là đích tử duy nhất của phụ vương, đại thần Vân Quý vẫn luôn trông mong người trở về.

Nữ nhân này thật quá đáng! Lý Bình Chu ghét nhất nữ nhân can dự vào chính sự, nhưng Minh Kỳ lại là ngoại lệ, Minh Kỳ chẳng những tham dự vào chính sự mà còn quang minh chính đại tham dự vào chính sự. Nay ngay cả chuyện của đế đô cũng dám xen vào, Lý Bình Chu cơ hồ lại muốn hừ lạnh hai tiếng.

Đọc tiếp, Lý Bình Chu càng tức đến tái nhợt mặt mũi.

Minh Kỳ viết: Tình hình đế đô phức tạp, không như Vân Quý. Trên có tôn thất hoàng thân, dưới có văn võ bá quan, có ai mà không tư tình đầy bụng? Người đã hứa hẹn không lưu con nôi dôi mà vẫn chưa thể làm cho bọn họ vừa lòng, ta nghĩ, chỉ sợ người vĩnh viễn không thể làm cho bọn họ vừa lòng.

Hà tất gì phải làm Hoàng đế khổ khổ như vậy.

Lúc trước, chẳng lẽ người vội vàng muốn làm Thái tử hay sao? Hay là người không làm Hoàng đế thì không được? Nay có tôn thất muốn nghênh đón Thái thượng hoàng quay về đế đô để chấp chính, vậy những người này đặt người ở chỗ nào?

Theo ta thấy, bọn họ chỉ xem người như một bậc thang, có thể giẫm lên người rồi đón Thái thượng hoàng quay về chấp chính, làm cho bọn họ bỗng nhiên lập công, chẳng phải là mỹ mãn hay sao?

Minh Trạ, qua lời của Thiện Kỳ Hân, ta thật sự không thể hiểu rõ tình cảnh hiện tại của người, vì vậy rất lo lắng. Nay người ngồi trên ngai vàng, bọn họ hận không thể kéo người xuống, hoặc là cố ý chia rẽ quan hệ của người và Hoàng bá phụ, như vậy có thể lường bại câu thương là tốt nhất.

Kỳ thật theo ta thấy, kết quả tuyệt diệu nhất cũng không phải là đạp người xuống đài, nghênh đón Hoàng bá phụ về đế đô. Thiện Kỳ Hân cố ý kích động tôn thất bất hòa với Trần Nam Vương phủ, thật ra là muốn nhúng tay vào việc kế thừa Trần Nam Vương phủ, sự gian tà cuồng vọng, bừa bừa dã tâm như vậy thật làm cho ta đại khai nhãn giới. Theo ý của Thiện Kỳ Hân, tốt nhất là chúng ta đều chết hết, như vậy có thể để cho hân đưa đám hoàng tôn còn vô tri vô giác lên ngai vàng. Sau đó là đám người dã tâm kia có thể trở thành nhiếp chính đại thần, thậm chí có thể noi theo Chu Công năm xưa bề Thành Vương trên đầu gối để nghe báo cáo chính sự.

Bất quá bây giờ còn có Chu Công hay sao? Nếu có Chu Công thì Chu Công sẽ trở mặt nhìn Hoàng đế của mình bị người ta âm mưu hãm hại ư?

Mục đích hiện tại của bọn họ chỉ là muốn hưởng thụ quyền thế nhiếp chính, hưởng thụ địa vị của Chu Công. Lúc trước ta không ngờ đế đô lại loạn đến nước này, nay nhìn thấy Thiện Kỳ Hân thì mới có thể hiểu được.

Đây chính là bức thư nổi tiếng của Ninh Quốc đại công chúa gửi Võ hoàng đế.

Ninh Quốc đại công chúa lưu lại một đoạn lịch sử dày đặc trong thời Đại Phượng, kỳ thật nếu xét về giọng văn thì phong thư này hoàn toàn không có gì đặc sắc. Nhưng sau khi được lịch sử chải chuốt quá mức thì trở nên hiếm thấy, cho nên mới trở thành một tư liệu lịch sử quan trọng được ghi chép lại.

Minh Kỳ dám gửi đến tấu chương như vậy thì đương nhiên đã có chuẩn bị.

Thành thật mà nói, những kẻ lẫn lộn trong Nội các đều không có ai là kẻ gốc. Như Lý Bình Chu, mặc dù tấu chương của Ninh Quốc đại công chúa có một chút không khách khí, bất quá hân xem xong thì trong lòng thật sự có một chút khó nói nên lời.

Nếu bảo người ta nói rằng Thiện Kỳ Hân không có tư tâm thì lời này thật khiến người ta không thể mở miệng.

Kỳ thật mọi người đều không phải tiểu tử trẻ tuổi ấu trĩ ngây ngô, một khi Phượng Cảnh Kiên trở về thì có thể sẽ mang đến sự thay đổi trong việc chấp chính ở đế đô, mọi người đều biết điểm này, hơn nữa vẫn lo sợ bất an.

Tuy rằng đây đều là vài vị lão thần mà Phượng Cảnh Kiên từng sử dụng, bất quá lúc Minh Trạ đăng cơ, triều đình vẫn còn rất nhiều chỗ khiếm khuyết, thậm chí nói một câu công chính, việc người Thát Đát tấn công đế đô cũng không thể tính là do lỗi của Minh Trạ.

Người ta mới đăng cơ chưa đến một năm mà gặp phải chiến sự, Minh Trạng xử lý như vậy đã là rất hiếm thấy.

Chiến tranh với Thát Đát không thể xem là Minh Trạng có vấn đề về chấp chính. Dương Vũ Đồng, cũng không phải ngày một ngày hai có thể mua chuộc để xúi hấn làm phản. Trong khi việc cải cách thuế muối ở Vân Quý, Minh Trạng một tay điều khiển, cho đến đế đô thì hiện tại giá muối đã giảm xuống chỉ còn một phần ba so với trước kia, thiên hạ dân chúng đều tạ ơn Hoàng đế.

Thậm chí đến hôm nay, đáng lý muốn tu sửa tường thành phải tốn trăm vạn lượng bạc, hiện tại thì sao, bảy mươi vạn lượng là đủ rồi, bên trong còn có hơn mười vạn lượng tiền công cho nhân công.

Triều đình không bóc lột, chỉ cần nguyện ý bỏ sức ra, kết hợp thành một nhóm, cứ xét theo tay nghề, mỗi người mỗi ngày bao nhiêu bạc, bao gồm cả một bữa cơm trưa.

Hiện tại trong đế đô, ngay cả khất cái nằm phơi nắng dưới chân tường thành cũng ít đi rất nhiều. Phàm là có sức lực thì thà rằng dốc sức kiếm sống còn hơn là lê lét đầu đường xó chợ để đi ăn xin.

Trong lòng mọi người hiểu rõ, mặc dù Minh Trạng có một chút khuyết điểm, ngay cả tính tình cũng nóng nảy, hơn nữa Minh Trạng còn có vị mẫu thân làm Thái hậu khiến người ta phải lo lắng.

Nhưng cũng không có ai có thể phủ nhận Minh Trạng thật sự là một minh quân.

Thậm chí tư chất của Minh Trạng kỳ thật còn hơn cả Thái thượng hoàng.

Nội Các nhất thời trầm mặc, vẫn là Từ Tam mở miệng trước, “Thiện Kỳ Hầu phụng thánh chỉ đi thỉnh an và bàn bạc với Thái thượng hoàng, có phải ý vào thân phận tôn thất hay không, đến Trấn Nam Vương phủ nói năng bày bạ, hành vi không đúng, thế nên khiến Ninh Quốc đại công chúa hiểu lầm ý của triều đình?”

Mụ người, đi Vân Quý là được rồi, còn dám nói lung tung lộn xộn, chẳng phải là chán sống rồi sao?

Lợi ích của Từ Tam và Minh Trạng có mối quan hệ chặt chẽ, nay Minh Trạng còn tại vị, hẳn là Đế sư. Nếu Minh Trạng bị người ta đập xuống đài, như vậy hẳn sẽ thành cái gì? Tiền Đế sư ư?

Còn nữa, con cái của hắn đều được Minh Trạng coi trọng. Còn nữa còn nữa, còn cái tên nữ tể xúi quẩy của nhà hắn nữa, còn phải trông cậy vào Hoàng thượng giúp Phạm gia sửa lại bản án. Nếu để Phụng Cảnh Kiên thượng vị trở lại thì Phụng Cảnh Kiên làm sao chịu để ý đến vụ án của Phạm gia ?

Vì vậy Từ Tam tuyệt đối đứng về phe Minh Trạng.

Bất cứ thời điểm nào cũng không thể nói là Thái thượng hoàng không đúng. Nay Thiện Kỳ Hầu làm ra chuyện này, đương nhiên Thiện Kỳ Hầu là không đúng.

Đối với lời này của Từ Tam, Binh bộ Thượng thư Cố Nhạc Sơn rất đồng cảm, “Thiện Kỳ Hầu làm việc chẳng thỏa đáng tí nào, không chỉ khiến Trấn Nam Vương hiểu lầm triều đình, mà nếu khiến cho hai vị thánh nhân bởi vì vậy mà nảy sinh hiềm khích thì phải làm sao cho phải đây. Theo ý của ta, lúc trước không nên để Thiện Kỳ Hầu đến Vân Quý.”

Lúc trước Thiện Kỳ Hầu liên danh tôn thất để nghênh đón Thái thượng hoàng quay về đế đô, cũng không thấy họ Cố người lên tiếng. Âu Dương Khác có chút bất mãn đối với việc Cố Nhạc Sơn phụ họa Từ Tam, “Cho dù như thế nào thì Ninh Quốc đại công chúa chỉ là nữ nhân, vậy mà lại vọng tưởng chỉ điểm Hoàng thượng, thật sự là quá đáng.” fynnz.wordpress.com

Hình bộ Thượng thư Giản Đào bẩm sinh có bộ dáng phúc hậu, trên trán toát mồ hôi hột, vừa lau mồ hôi vừa ôn hòa khuyên Âu Dương Khác, “Lão đại nhân, Ninh Quốc đại công chúa cũng không phải nữ nhân bình thường. Khi bệ hạ đăng cơ, Trấn Nam Vương không đến, vẫn là Ninh Quốc đại công chúa đại diện Trấn Nam Vương phủ đến đế đô chúc mừng. Đó là tỷ tỷ song sinh của bệ hạ.” Nhiều đây thì tính là gì, thời Đường khi Võ Tắc Thiên xưng đế, cả triều văn võ bá quan có ai mà không phải là nam nhân đâu, nhưng có ai dám đứng ra nói cái khỉ gì hay không?

Lý Bình Chu nói một câu công bằng, “Hay là nghe bệ hạ xử trí như thế nào đã.”

Ngay cả Lý Bình Chu cũng lén thổ lộ một câu với Minh Trạng, “Ninh Quốc đại công chúa có rất nhiều hiểu lầm đối với triều đình, chúng thần trung thành với bệ hạ, tuyệt đối không có ý bất kính.”

Minh Trạm thở dài, sắc mặt cô đơn, cũng không nói chuyện. Lý Bình Chu lại nói, “Bệ hạ từ ngày đăng cơ đến nay đã làm nên rất nhiều thành tựu. Bệ hạ tại vị, chúng thần gặp đúng minh quân, cũng muốn đi theo bệ hạ kiến công lập nghiệp, lưu danh sử sách.”

“Bệ hạ và Thái thượng hoàng có quan hệ thân thiết, không phải phụ tử mà còn hơn cả phụ tử.” Lý Bình Chu nghiêm mặt nói, “Bệ hạ, nếu Thái thượng hoàng có ý khác thì căn bản sẽ không đến Vân Quý. Nay giang sơn thái bình, thỉnh thoảng có tiểu nhân quấy phá, bệ hạ chớ nên tin lầm tiểu nhân, hiểu lầm Thái thượng hoàng.” Lý Bình Chu và Phụng Cảnh Kiên là quân thần đặc ý, đương nhiên không muốn nhìn thấy Phụng Cảnh Kiên và Minh Trạm trở mặt, vì vậy toàn bộ lửa giận đều trút lên đầu Thiện Kỳ Hầu.

Cũng tại lão già kia tất cả !

Còn nữa, còn Tương Nghi thái trưởng công chúa, lão thái thái đã từng tuổi này mà còn thích âm ỉ để làm gì? Bà tướng bà là Ninh Quốc đại công chúa hay sao?

Ngay cả Ninh Quốc đại công chúa, Lý Bình Chu cũng không có ấn tượng tốt.

Lại nghĩ đến Tây Ninh Hầu mấy hôm trước phạm tội, Lý Bình Chu nhin không được mà nói, “Bệ hạ, tôn thất hưởng hoàng ân, lại không biết nhún nhường, vọng tưởng can dự vào triều chính. Bệ hạ là chủ nhân thiên hạ, xem như giáo huấn chỉ điểm bọn họ.”

Mọi chuyện rối rắm như vậy đều là do đám tôn thất kia mà ra!

Minh Trạm cười một cái, cảm thấy vừa lòng, “Trẫm hiểu ý của Lý tướng, Lý tướng yên tâm đi, trẫm và phụ hoàng tình nghĩa sâu sắc, không phải muốn chia rẽ thì có thể chia rẽ. Còn Lý tướng, thật hiếm khi nói lời tri tâm với trẫm như thế này đây.”

Lý Bình Chu xưa nay không phải người hiền hòa, nghe Minh Trạm trêu chọc như vậy thì nhất thời lại cảm thấy hơi ngượng ngùng, Minh Trạm lập tức đùa giỡn lão nhân gia người ta, “Ôi chao, Lý tướng đỏ mặt rồi kìa.”

Lý Bình Chu người ta bao nhiêu tuổi rồi, từng trải mấy chục năm, ăn muối còn nhiều hơn Minh Trạm ăn gạo, qua cầu còn nhiều hơn Minh Trạm đi đường, ngượng ngùng là thật, làm gì có chuyện đỏ mặt cơ chứ. Cũng không biết vì sao bị cái tên không đứng đắn Minh Trạm này đùa giỡn thì bản mặt già nua lại thật sự trở nên đỏ bừng.

Minh Trạm cười ha ha, Lý Bình Chu thẹn quá hóa giận: Hoàng thượng thật không đứng đắn gì cả, ta cần gì phải lảm chuyện đi khuyên hấn cơ chứ?

Lý làm nũng cùng bản mặt già nua đỏ bừng vung tay áo rồi xoay người rời đi.

Lý Bình Chu có thể nói ra như vậy thì Minh Trạm hiểu được ngày triều thần hoàn toàn quy thuận đã ở ngay trước mắt. Minh Kỳ có khả năng hơn hẳn đã tưởng, ở thời này thật không dễ dàng trêu chọc các cô nàng một tí nào cả. Minh Trạm vì để bày tỏ lòng cảm kích và ca ngợi của hấn đối với Minh Kỳ, hấn đã viết một phong thư cực kỳ buồn nôn để cảm tạ Minh Kỳ.

Sau này khi Minh Kỳ nhận được thư của Minh Trạm thì cảm thấy buồn nôn đến mức cả ngày chẳng thể nào ăn cơm.

Đương nhiên đó là chuyện sau này, về sau hẵng nói lại.

Nay chỉ nói chuyện trước mắt.

Minh Kỳ làm việc này vì Minh Trạm đương nhiên không chỉ là một tấu chương thăm dò triều thần, lý gián tôn thất.

Thiện Kỳ Hầu vốn có hiền danh trong tôn thất, khi Phụng Cảnh Kiên tại vị, Thiện Kỳ Hầu cũng rất có thể diện, xưa nay ân điển cho dòng tộc ở Hoài Dương chỉ có hơn chứ không thiếu. Thiện Kỳ Hầu đến Nam cung, nhìn thấy Phụng Cảnh Kiên, đó thật sự là chưa nói đã khóc, kích động nghẹn ngào không thôi.

Phụng Cảnh Kiên mỉm cười, “Sao vậy? Nhìn thấy trẫm mà khóc mặt mũi tèm nhem thế kia.”

Thiện Kỳ Hầu hít sâu một hơi thật dài, bình phục cảm xúc, rồi mới thở dài một tiếng, kính cẩn hành lễ, dập đầu nói, “Lão thần đã lâu không thấy bệ hạ, lão thần thất nghi.”

“Chớ như thế, đứng lên đi rồi an tọa.” Phượng Cảnh Kiền vẫn tươi cười, chỉ xuống chiếc ghế bên cạnh.

Thiện Kỳ Hầu lau nước mắt, khom người ngồi xuống, Phượng Cảnh Kiền cười hỏi, “Đế đô vẫn ổn hết chứ?”

“Nhờ bệ hạ phù hộ nên đế đô vẫn ổn thỏa.” Thiện Kỳ Hầu thân thiết nói, “Lão thần nghe nói thân thể của bệ hạ không được khỏe, vì vậy mới đến Vân Quý tịnh dưỡng. Nay thấy uy long của bệ hạ không hề thua kém năm xưa, lão thần rất mừng cũng có thể yên tâm.”

Phượng Cảnh Kiền gật đầu, “Như vậy thì tốt.”

Vượt ngoài dự liệu của Thiện Kỳ Hầu, Phượng Cảnh Kiền không hề hỏi chuyện khác, tỷ như trận chiến với Thất Đát.

Kỳ thật Thiện Kỳ Hầu nghĩ quá nhiều, hiện tại là lúc nào rồi, đương nhiên Phượng gia huynh đệ quan tâm giang sơn xã tắc hơn cả hân. Người ta đã sớm biết rõ tình hình cụ thể trong trận chiến Thất Đát, làm gì có chuyện nhắc lại trận chiến Thất Đát khi sự việc đã trải qua gần nửa năm. Còn những chuyện khác thì Phượng Cảnh Kiền tự có thủ đoạn, cũng không cần phải thông qua miệng của Thiện Kỳ Hầu để biết.

Dù sao Thiện Kỳ Hầu cũng là tôn thất, cho dù Phượng Cảnh Kiền trước kia ưu đãi tôn thất. Bất quá giữa hoàng thất và tôn thất xưa nay là vừa dựa vào nhau vừa phòng bị nhau. Năm xưa Phượng gia huynh đệ gặp chuyện bất trắc ở Dương Châu, tuy rằng là do tên tiện nhân kia mách lại, bất quá trong đó có chuyện Nghi Vương ở giữa làm khó dễ hay không thì Phượng Cảnh Kiền cũng không biết.

Cho nên hỏi chút chuyện chung chung, quan tâm đến sức khỏe thân thể của Thái hoàng thái hậu và Minh Trạng. Sau đó Phượng Cảnh Kiền lộ ra thần sắc mệt mỏi, Thiện Kỳ Hầu rất giỏi quan sát sắc mặt người khác, đương nhiên thức thời cáo lui, rồi nghĩ biện pháp lừa Phượng Cảnh Kiền về đế đô.

Trong khi Trịnh Khai Tuấn nói này nói nọ khiến Phượng Cảnh Kiền đặc biệt vui vẻ.

Trịnh Khai Tuấn tuổi trẻ, xuất thân là Thám hoa, dung mạo tuấn tú. Cũng không nói gì về trận chiến Thất Đát, mà chỉ nói đến một chút chuyện của tôn thất, tỷ như Thục Ngọc đại công chúa sinh hạ một nhi tử, Thục Hiền đại công chúa cũng đang có thai.

Tỷ như triều đình trấn an dân chúng như thế nào sau khi chiến tranh chấm dứt.

Lại tỷ như Hoàng thượng đã thực hiện chế độ tiết kiệm nghiêm khắc như thế nào, tiết kiệm ngân lượng để sửa cầu xây đường, nay đường xá ở đế đô bằng phẳng, trải dài đến ngoại ô thôn trang. Còn lệnh cho Nội vụ phủ làm ra một chiếc xe có ba bánh.

Phượng Cảnh Kiền cảm thấy hiếu kỳ, xưa nay xe ngựa đều chỉ có hai bánh xe, nghe cũng chưa từng nghe qua xe ba bánh, bèn tỉ mỉ hỏi Trịnh Khai Tuấn một hồi, buổi tối còn kể lại với Phượng Cảnh Nam.

Phượng Cảnh Nam suy nghĩ trong chốc lát, “Có món đồ hiếm lạ như vậy thì nên đem đến hai chiếc cho chúng ta nhìn thử một chút mới đúng chứ.” Xe ba bánh, khi nào tiểu tử kia mọc ra thêm cái chân thứ ba thì hẳn cũng chẳng cảm thấy kỳ lạ đâu.

Trịnh Khai Tuấn cố ý nói ra vật lạ lùng này ở trước mặt Phượng Cảnh Kiền thì đương nhiên là có mang theo. Hơn nữa Trịnh Khai Tuấn còn giành thời gian để tự biểu diễn cho Phượng gia huynh đệ xem, mời Phùng Thành ngồi vào thùng xe. Sau đó Trịnh Khai Tuấn tự mình đạp một đoạn, thật sự khiến người ta hiếu kỳ. Thậm chí Phùng Thành phải liên tục tạ tội, “Nô tài làm phiền Trịnh đại nhân rồi.” Trịnh Khai Tuấn tự mình lái xe, chẳng phải là làm xa phu cho hân hay sao. Tuy Phùng Thành ở bên cạnh Phượng Cảnh Kiền đã lâu, người khác cũng phải nể hân ba phần. Bất quá Phùng Thành xưa nay cẩn thận, không dám làm sai cấp bậc lễ nghi.

So với xe ba bánh thời hiện đại thì đương nhiên là rất công kênh, bất quá tay nghề của thợ mộc rất cẩn thận, bên ngoài còn mài cho sáng bóng, lại đánh thêm một lớp sơn dầu. Không cần ngựa hay lừa kéo, chỉ cần một người là có thể lái được, phía sau còn có thể chở thêm nhiều thứ.

Phượng Cảnh Nam vừa cười vừa liếc nhìn, nhẹ nhàng băng quơ nói, “Thứ này cũng khá tốt, hôm nào phải bảo Minh Trạh phái hai thợ thủ công đến đây, dạy cho thợ thủ công ở Nội vụ ty học hỏi mới được.” Kỳ thật Phượng Cảnh Nam biết rõ đây là một thứ tốt rất hiếm thấy. Thật thuận tiện, quan trọng là không cần ngựa hay lừa.

Trịnh Khai Tuấn lộ ra ý tứ khó xử, nhìn xung quanh một chút rồi thấp giọng nói với Phượng Cảnh Nam, “Bệ hạ bảo rằng đây là quyền sở hữu trí tuệ, Vương gia muốn học thì phải thu bạc.”

Phượng Cảnh Nam suýt nữa đã giận đến méo mặt, chỉ có cái xe ba bánh cón con rách nát mà đòi thu bạc, thu cái con khỉ khô!

174. Chương 174

Phượng Cảnh Nam đang phát cáu vì bản tính hẹp hòi của Minh Trạh, trong khi Phượng Cảnh Kiên lại đau đầu vì Thiện Kỳ Hầu cứ dây dưa không dứt.

Phượng Cảnh Kiên biết rõ ý đồ đến đây của Thiện Kỳ Hầu, cho dù hấn cố ý lảng tránh thì Thiện Kỳ Hầu vẫn cố gắng nói, quả thật là lệ rơi đầy mặt, tỏ lòng trung thành. Thiện Kỳ Hầu nói một cách thê lương, “Lão thần không dám nói bệ hạ không thỏa đáng, chỉ là nếu vạn tuế gia quay về đế đô, giúp bệ hạ nước cờ trấn giữ biên quan thì lão thần tin tưởng việc người Thát Đát tấn công đế đô sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Vạn tuế gia, bệ hạ đến nay vẫn còn quá trẻ, đảm đương gánh nặng giang sơn này, khó tránh khỏi có sức nhưng vẫn thiếu kinh nghiệm. Vạn tuế gia yêu thương bệ hạ, vì sao không quay về đế đô tự tay chỉ bảo bệ hạ đạo làm vua, đạo lý chính trị, đạo lý chỉ huy, đạo lý thánh minh?”

“Vạn tuế gia vẫn còn tráng niên, bá quan trong triều và chúng thần không có ai mà không trông ngóng vạn tuế gia trở về triều cương cả.” Thiện Kỳ Hầu cơ hồ là nước mắt giàn giụa, van nài khuyên nhủ.

Hôm nay mưa dầm kéo dài, bãi cỏ trơn trượt, đương nhiên không thể săn bắn. Phượng Cảnh Kiên ở bên trong Nam cung nghỉ ngơi dưỡng sức, Thiện Kỳ Hầu bèn vội vàng tiến đến khóc lóc kể lể bày tỏ lòng trung thành.

Nhìn thấy bộ dạng này của Thiện Kỳ Hầu thì Phượng Cảnh Kiên liền cau mày, cuộc đời hấn ghét nhất những kẻ khóc lóc không ra người không ra ngợm. Kỳ thật Minh Trạh cũng rất thích khóc, tiểu tử kia mà gào khóc thì có thể làm sập cả nóc nhà. Bất quá tiểu tử kia gào khóc cũng không ghê tởm như Thiện Kỳ Hầu, thê lương bi ai, giống như nữ nhân, làm gì còn khí khái của một hầu tước tôn thất nữa chứ?

Minh Trạh mới chấp chỡng triều cýng, có vấn đề là chuyện đýng nhiên. Năm đó Phýợng Cảnh Kiên vừa mới đăng cơ, lúc ấy Nhân Tông hoàng đế đã băng hà, ngay cả Phượng Cảnh Kiên cũng đã gặp đủ loại tình huống khó xử không muốn người khác biết. Nay Minh Trạh đăng cơ một năm mà có thể cải cách thuế muối, xây cảng Thiên Tân, sửa cầu xây đường, kiến thiết đế đô, so với hấn năm xưa đã là cực kỳ hiếm thấy.

Quan trọng nhất chính là trong tay của Minh Trạh có bạc.

Hơn nữa bạc trong quốc khố hiện tại cũng không phải do Phượng Cảnh Kiên lưu lại mà là Minh Trạh người ta tự nghĩ cách làm ra. Là Hoàng đế, không có ai chê mùi ngân lượng cả. fynnz.wordpress.com

Tuy xảy ra chiến tranh với Thát Đát, nhưng đó chỉ là do Minh Trạh xui xẻo mà thôi. Huống chi Minh Trạh đã bảo vệ được đế đô.

Lúc trước Phượng Cảnh Kiên có thể thoái vị nhường cho Minh Trạh, thứ nhất là do Nguyễn Hồng Phi uy hiếp, thứ hai là do hấn tin tưởng Minh Trạh, thứ ba là vì suy xét cho giang sơn đại cục.

Nay Minh Trạh làm Hoàng đế rất ra dáng, Phượng Cảnh Kiên hiểu rõ Minh Trạh, tuy tiểu tử kia khiến người ta yêu thích, bất quá lòng dạ lại vô cùng hẹp hòi, nếu hiện tại hấn trở về thì mặt ngoài Minh Trạh sẽ không nói gì nhưng trong lòng không biết sẽ nghĩ cái gì. Còn tên tiện nhân kia nữa....

Thôi đi thôi đi.

Phượng Cảnh Kiên đang định từ chối lời đề nghị của Thiện Kỳ Hầu thì liền thấy Thiện Kỳ Hầu trưng ra đôi mắt đỏ bừng, thê lương nói, “Lão thần biết vạn tuế gia bị kẻ gian uy hiếp, cho nên mới bắt đắc dĩ thoái vị. Chỉ cần vạn tuế gia vung tay hô một tiếng thì thiên hạ đều sẽ đi theo vạn tuế gia. Ngay cả bệ hạ, nay cũng bị kẻ gian mê hoặc, vạn tuế gia làm sao có thể nhẫn tâm để bệ hạ bị kẻ gian hãm hại cơ chứ?”

Phượng Cảnh Kiên hơi kinh động một chút, sắc mặt lộ ra vẻ không vui, hỏi Thiện Kỳ Hầu, “Kẻ gian? Ai là kẻ gian? Trẫm để lại cho Minh Trạm đều là hiền thần lương tướng, làm gì có ai là kẻ gian?” Đương nhiên Phượng Cảnh Kiên nói lời này hoàn toàn không ngờ lúc trước Dương Vũ Đồng phản quốc cũng là lương tướng của hắn lưu lại cho Minh Trạm, kết quả là hung hăng đào hố Minh Trạm một phen.

Thiện Kỳ Hầu nghe Phượng Cảnh Kiên hỏi thì nhất thời tỉnh táo tinh thần, hạ giọng nói, “Thần nhận được tin tức cơ mật, nay Đỗ Nhược quốc chủ thường xuyên ở bên cạnh bệ hạ chính là trưởng tử Nguyễn Hồng Phi của Bắc Uy Hầu lúc trước cải trang thành. Trước kia Nguyễn Hồng Phi đẩy vạn tuế gia vào chỗ hiểm. Hiện tại người này lại giả làm Đỗ quốc chủ đi mê hoặc Hoàng thượng. Vạn tuế gia, nếu ngài không quay về, ngộ nhờ bệ hạ bị kẻ gian làm hại thì phải làm sao đây?”

“Hồ ngôn loạn ngữ, Đỗ quốc chủ rõ ràng là đảo chủ ở hải ngoại, nguyên ý cùng triều đình chúng ta đòi đòi giao hảo, nay thường trú lâu dài ở đế đô là vì Đỗ quốc chủ yêu mến văn hóa Thiên triều, lưu luyến không rời xa mà thôi.” Phượng Cảnh Kiên nghiêm mặt trách mắng, “Thiện Kỳ Hầu không thể nói bậy, lời này của người nếu để cho Đỗ quốc chủ biết được, ảnh hưởng đến bang giao hai nước thì không tốt đâu.”

Thiện Kỳ Hầu thấy Phượng Cảnh Kiên không tin, vội vàng nói, “Vạn tuế gia, lúc trước Nguyễn Hồng Phi đến Tây Bắc, đi theo Bình Dương Hầu học lui cốt công. Nay trong chốn giang hồ còn có một loại mặt nạ da người, đội vào thì hoàn toàn trở thành người khác. Nếu vạn tuế gia đã từng gặp Nguyễn Hồng Phi thì chỉ cần đợi vạn tuế gia trở về đế đô kiểm tra là sẽ biết thân phận thật sự của Đỗ quốc chủ. Không ngờ bệ hạ nay tuổi còn trẻ, đối xử với mọi người chân thành, không hề có lòng phòng bị, lại bị người ta áp chế, ngày ngày có kẻ gian ở bên cạnh, ngộ nhờ có chuyện gì thì phải làm thế nào đây?”

Nói đến chỗ này, Thiện Kỳ Hầu khom người xuống, cầu xin, “Thỉnh vạn tuế gia quay về đế đô, cứu nguy cho bệ hạ, giữ lấy thái bình cho giang sơn, trừ gian diệt ác, chấn chỉnh triều cương. Vạn tuế gia một lòng yêu thương nhi tử, bệ hạ tôn kính ngài như phụ thân, chắc chắn sẽ cảm kích sự quan tâm của vạn tuế gia đối với bệ hạ.” Ngay cả lý do để Phượng Cảnh Kiên quay về đế đô cũng đã được nêu ra, hắn không tin Phượng Cảnh Kiên bị Nguyễn Hồng Phi ép thoái vị đến tận Tây Nam mà lại không cảm thấy oán hận Nguyễn Hồng Phi! Chỉ cần Phượng Cảnh Kiên trở về, cùng Phượng Minh Trạm hai bên tranh chấp thì hắn sẽ có cách làm cho bọn họ lưỡng bại câu thương, còn hắn thì ngư ông đắc lợi!

Phượng Cảnh Kiên không biết Thiện Kỳ Hầu có được tin tức này từ nơi nào. Kỳ thật trên đời có rất nhiều người giống hệt nhau, cho dù tuấn tú như Nguyễn Hồng Phi rất hiếm gặp, bất quá lúc trước Nguyễn Hồng Phi làm hải tặc, nay xuất hiện với thân phận Đỗ quốc chủ, hơn nữa tiện nhân kia mặt mũi còn rất trẻ, chỉ như hai mươi mấy tuổi, cho dù dung mạo có tương tự thì cũng không có ai dám dè nghi thân phận của Nguyễn Hồng Phi.

Nay Thiện Kỳ Hầu có kết luận này lại khiến Phượng Cảnh Kiên khó xử, đành phải đáp qua loa, “Việc này không phải chuyện nhỏ, trẫm sẽ phái người điều tra tường tận. Thiện Kỳ Hầu lần đầu đến Vân Quý, nghỉ ngơi mấy ngày đi đã.”

Phượng Cảnh Kiên không biết Thiện Kỳ Hầu biết được chuyện của Nguyễn Hồng Phi từ nơi nào, bất quá chuyện này không ổn.

Cho dù Phượng Cảnh Kiên hận không thể khiến Nguyễn Hồng Phi chết ngay lập tức, nhưng hắn cũng không muốn để Thiện Kỳ Hầu lợi dụng. Chỉ cần hắn quay về đế đô, mồn động vào Nguyễn Hồng Phi thì trước hết phải động vào Minh Trạm. Tiểu tử kia quả thật là điên đảo thần hồn vì tên tiện nhân, ném chuột vỡ lọ cũng không phải là nguyên tắc làm việc của Phượng Cảnh Kiên.

Phượng Cảnh Kiên nhất thời khó xử, nhin không được mà nhìn ra cửa sổ một cách buồn bã.

Đúng lúc này Minh Kỳ đi ngang qua, cười hỏi, “Hoàng bá phụ có tâm sự ư?”

Trước kia Phượng Cảnh Kiên có chút ý kiến đối với việc đệ đệ nuôi dưỡng nữ nhi như nhi tử, còn dưỡng ra một nữ nhi có dã tâm bừng bừng như vậy. Bất quá ở Vân Quý đã được một thời gian khá dài, Phượng

Cảnh Kiền càng ngày càng cảm thấy Minh Lễ bình thường, trong khi Minh Kỳ lại tỏ ra xuất chúng. Nhà đầu kia có tâm tư nhảy bén, thủ đoạn mạnh mẽ, lại thông minh sắc sảo, Minh Kỳ nghe một hiểu mười, lắng nghe khúc hát liền hiểu nhĩ ý, trong rất nhiều chuyện, người chỉ cần dùng một ánh mắt ám chỉ thì nàng lập tức hiểu rõ mà làm cho người.

Người như vậy nhất định sẽ không khiến người ta chán ghét.

Phượng Cảnh Kiền vừa thấy Minh Kỳ thì nhất thời có chủ ý, nhẹ nhàng kêu, “Kỳ nhi lại đây, nơi này của ta có trà ngon.”

Minh Kỳ dáng vóc cao gầy, sải chân vài bước liền tiến vào phòng, Phùng Thành thức thời lui ra an bài trà bánh.

Đầu óc của Phượng Cảnh Kiền cũng không đến mức trống rỗng, hần cười nói, “Nay bá phụ có một chuyện chân chủ không thể làm, Kỳ nhi có thể phân ưu với bá phụ hay không?”

“Chuyện gì thế?”

Phượng Cảnh Kiền nói nhỏ với Minh Kỳ, Minh Kỳ cười đáp, “Rất đơn giản.”

Sử sách ghi lại: Thiện Kỳ Hầu đến Trấn Nam Vương phủ, nói ra lời lẽ bất kính, Ninh Quốc đại công chúa phản nộ, Thiện Kỳ Hầu chết ngay tại chỗ.

Đây là cái chết của Thiện Kỳ Hầu được triều đình ghi lại.

Kỳ thật trong đó có rất nhiều điểm mà hậu nhân vẫn mơ hồ không rõ. Tỷ như sau thời Phượng Cảnh Nam, Ninh Quốc đại công chúa chấp chính Trấn Nam Vương phủ hơn bốn mươi năm, vì sao Thiện Kỳ Hầu lại chạy đến Trấn Nam Vương phủ nói lời bất kính với Ninh Quốc đại công chúa. Thiện Kỳ Hầu cũng không phải kẻ ngốc, dù sao cũng phải có lý do chứ. Nếu không, chẳng lẽ là hần chán sống hay sao?

Còn nữa, tuy Trấn Nam Vương phủ chiếm đóng Vân Quý, bất quá chưa từng trực tiếp can thiệp vào chính sự của đế đô, cho dù có người bất kính với Trấn Nam Vương phủ thì cũng phải để đế đô ra mặt trừng phạt mới đúng. Ninh Quốc đại công chúa chẳng hề để ý sự đồng thuận giữa hai bên mà ra tay giết Thiện Kỳ Hầu, chuyện này hoàn toàn khó có thể tưởng tượng.

Hậu nhân muốn lý giải thì phần lớn đều dựa vào lá thư Ninh Quốc đại công chúa gửi Võ hoàng đế để tìm kiếm manh mối. Đại sử học gia từng cho rằng: Lúc ấy Thiện Kỳ Hầu đến Vân Quý muốn nghênh đón Cảnh hoàng đế đã thoái vị hồi cung để chủ trì chính sự. Điều này đã mạo phạm rất lớn đến lợi ích của Võ hoàng đế, Võ hoàng đế xuất thân từ Trấn Nam Vương phủ, là đệ đệ song sinh của Ninh Quốc đại công chúa. Thậm chí rất nhiều lúc sự ăn ý của hai tỷ đệ này đã giúp Trấn Nam Vương phủ và đế đô đạt đến sự cân bằng kỳ diệu.

Nhiều năm sau, Ninh Quốc đại công chúa rốt cục cũng đoạt được đại quyền của Vân Quý, trong đó, Võ hoàng đế ở sau lưng ủng hộ Ninh Quốc đại công chúa rất nhiều. Cho nên ở một vài phương diện, lợi ích của Võ hoàng đế chính là lợi ích của Ninh Quốc đại công chúa.

Mà Võ hoàng đế mới đăng cơ một năm thì Thiện Kỳ Hầu đã có ý đồ mượn cớ để đưa Cảnh hoàng đế trở về đế đô dao động sự thống trị của Võ hoàng đế. Do đó triệt để chọc giận Ninh Quốc đại trưởng công chúa, cuối cùng, Thiện Kỳ Hầu mất mạng trong tay của Ninh Quốc đại công chúa cũng là hợp tình hợp lý.

Trên một vài phương diện, sự phân tích của sử học gia có thể xem là chuẩn xác. Đầu tiên, Minh Kỳ giúp Minh Trạm không chỉ vì tình cảm tỷ đệ mà còn vì việc củng cố địa vị của bản thân.

Minh Kỳ đi ra khỏi biệt viện của Phượng Cảnh Kiền, ngày hôm sau thời tiết sáng sủa, là ngày rất đẹp để săn bắn.

Thiện Kỳ Hầu là người thận trọng, không dám tham gia vào cuộc săn, cũng không cho nhi tử tham gia, trong khi Trịnh Khai Tuấn lại vô tư, đi dạo một vòng, cũng có chút thu hoạch.

Khi Trịnh Khai Tuấn trở về thì phát hiện trong hành cung có hơi chút hỗn loạn, có Ngự y của Trấn Nam Vương phủ đang ra ra vào vào trong khu vực của phụ tử Thiện Kỳ Hầu. Lý do mà Trấn Nam Vương phủ đưa ra là: ngộ thương trong khu vực săn bắn.

Trịnh Khai Tuấn đương nhiên biết phụ tử Thiện Kỳ Hầu căn bản không tham gia săn bắn. Hắn lập tức hiểu được đây là mưu sát.

Minh Kỳ đứng trong viện của phụ tử Thiện Kỳ Hầu, vẫn mặc bộ đồ màu tím, trên đầu búi tóc vô cùng gọn gàng, được quấn bằng tơ vàng, tai đeo một đôi hoa tai bằng vàng có nạm hồng ngọc, lấp lánh dưới ánh nắng, thỉnh thoảng có thể chói mắt người ta.

Không biết vì sao Trịnh Khai Tuấn lại bỗng nhiên rùng mình. Ánh mắt của Minh Kỳ nhìn sang, vẫn là đôi mắt phượng tràn đầy tinh thần, nhưng Trịnh Khai Tuấn lại cảm thấy bất an, vội vàng cúi đầu, không dám đối diện. fynnz.wordpress.com

Kỳ thật cho dù Phượng Cảnh Kiên giao việc này cho Minh Kỳ phân ưu nhưng hắn cũng không ngờ Minh Kỳ lại dùng thủ đoạn ác liệt như vậy để thắng tay giải quyết phụ tử Thiện Kỳ Hầu.

Phượng Cảnh Kiên thương tiếc thở dài, “Nha đầu nhà ngươi cũng quá nóng nảy. Thiện Kỳ Hầu phụ tử chỉ bị dụ dỗ mà thôi. Nếu bọn họ đã để lộ hành tung thì cứ theo dõi, sau này mới có thể bắt được cá lớn.”

Trước khi ra tay thì Minh Kỳ đương nhiên đã suy xét đầy đủ, cho nên nàng không nhanh không chậm mà giải thích, “Trần Nam Vương phủ xưa nay không can thiệp chuyện ở đế đô, Kỳ nhi thấy Thiện Kỳ Hầu xúi giục như vậy, nhất là những lời đồn đãi vô căn cứ, nếu truyền ra ngoài thì mọi người thà rằng sẽ tin còn hơn không.”

“Hoàng bá phụ, Thiện Kỳ Hầu đến đây tất nhiên không chỉ đơn giản là muốn ngài quay về đế đô, điểm này trong lòng chúng ta đều biết rõ.” Minh Kỳ nói tiếp, “Thậm chí tại đế đô không biết bao nhiêu người chờ xem Thiện Kỳ Hầu nghênh đón bá phụ về đế đô để làm ngư ông đắc lợi.”

Có quay về đế đô hay không thì Phượng Cảnh Kiên rất vô tư, nói một cách quang minh lỗi lạc, “Chỉ là bọn họ mưu tính một chút mà thôi, nếu ta muốn tiếp tục làm Hoàng đế thì căn bản sẽ không thoái vị nhanh như vậy.” Bất luận xuất phát từ nguyên nhân gì, quyết định chính là quyết định. Hắn đã ngồi lên ngai vàng. Hắn đã có được hoàng quyền. Nay nói bỏ liền bỏ, một lời nói ra tuyệt không hối hận, Phượng Cảnh Kiên cũng có thể tính là khí khái đại trượng phu.

Cũng chính vì vậy mà Minh Kỳ rất kính nể Phượng Cảnh Kiên.

Minh Kỳ nói tiếp, “Chuyện này chỉ chúng ta biết cũng vô dụng. Hoàng bá phụ, Kỳ nhi cho rằng, sự tình bắt nguồn từ đế đô, việc câu cá đương nhiên là chuyện của Minh Trạ. Hiện tại cho thấy lập trường của mình mới là quan trọng nhất. Đám người dã tâm xấu xa như thế nào thì không cần phải bàn, nhưng chúng ta phải cho thấy lập trường kiên định của mình thì những kẻ có ý đồ rục rịch mới có thể giảm bớt dã tâm không nên xuất hiện. Đồng thời cũng cảnh cáo người trong bóng tối đừng vọng vọng tưởng nhắm tay vào Vân Quý, càng không thể đem quan hệ của bá phụ và Minh Trạ làm một nước cờ.”

“Về phần Thiện Kỳ Hầu, Kỳ nhi cảm thấy đầu của hắn có vấn đề. Dám chia rẽ ngài và Minh Trạ ngay trên địa bàn Vân Quý, không hề đặt Trần Nam Vương phủ vào trong mắt, người như thế, hắn đến đây thì Kỳ nhi sẽ không để hắn còn đường trở về.” Minh Kỳ lộ ra khí phách, nói với Phượng Cảnh Kiên.

Một Thiện Kỳ Hầu, chết thì thôi.

Phượng Cảnh Kiên cười cười rồi thở dài, “Thiện Kỳ Hầu muốn chết, nay chỉ đành có thể giải quyết như thế. Bất quá trong chính trị cũng không chỉ đơn giản là chém giết, về sau ngươi phải chú ý một chút.” Còn chỉ điểm cho Minh Kỳ một câu.

Minh Kỳ gật đầu nói, “Kỳ nhi đã nhớ rõ.”

Lại một lần nữa Phượng Cảnh Kiên thở dài vì vận khí của đệ đệ thật tốt. Có một Minh Trạ đã là ông trời thiên vị Phượng Cảnh Nam, kết quả thì sao, lại có thêm một Minh Kỳ, nữ nhi giỏi giang như vậy, vì sao hắn lại không có được? Chẳng lẽ lão thiên gia thương kẻ khờ hay sao? Hầy, quên đi quên đi, nay lão nhai nhắc lại thì có ích gì, buổi tối không biết có nên tìm Phượng Cảnh Nam để trao đổi hay không. Bất tri bất giác Phượng Cảnh Kiên muốn bay lên chín tầng mây.

Phụ tử Thiện Kỳ Hầu xảy ra chuyện như vậy, Trịnh Khai Tuấn nhận ra Trần Nam Vương phủ là một nơi vô cùng nguy hiểm. Sau khi cân nhắc, Trịnh Khai Tuấn quyết định xin cáo từ Thái thượng hoàng, hắn chịu

không nổi, kể từ ngày phụ tử Thiện Kỳ Hầu bị giết, Trịnh Khai Tuấn đêm nào cũng nằm thấy ác mộng.

Dù sao cũng bởi vì Tương Nghi thái trưởng công chúa mà bệ hạ mới phái hần đến Vân Quý.

Trịnh Khai Tuấn không còn dám tiếp tục suy nghĩ, ngay lúc này lại nghe Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Cũng không vội, Khai Tuấn, người sinh ra ở đế đô, hiếm khi nhìn thấy phong cảnh Vân Quý, hiện tại cứ ở lại đây một hai tháng cùng với trẫm đi.”

Từ khi Minh Kỳ giải quyết phụ tử Thiện Kỳ Hầu thì quan hệ của Minh Kỳ và Phượng Cảnh Kiên được nâng lên một tầng, bá diệt hai người rãnh rỗi sẽ ngồi uống trà trò chuyện, tỏ vẻ rất ăn ý.

Nay Minh Kỳ liếc mắt nhìn gương mặt tiêu tụy của Trịnh Khai Tuấn liền nhìn thấu tâm tư của Trịnh Khai Tuấn, nàng hừ một tiếng, “Nếu ta muốn ra tay với người thì người nghĩ rằng mình còn có thể đứng ở đây hay sao? Đúng là ngu ngốc.”

“Kỳ nhi.” Một nữ hài tử mà lại bày ra bộ mặt ác bá như vậy, Phượng Cảnh Kiên cảm thấy kỳ lạ vì sao Dương Trạc lại có thể sống chung với Minh Kỳ.

Minh Kỳ đứng dậy thi lễ nói, “Hôm nay Dương Trạc sẽ về đây, Hoàng bá phụ, Kỳ nhi về trước.”

“Đi đi.” Xem ra tình cảm của tiểu phu thê hai người cũng không tệ lắm, Phượng Cảnh Kiên cho rằng Dương Trạc với bản tính mềm mỏng như quả hồng, nhưng lại có nét đẹp nội tâm, nếu không thì không thể chịu nổi Minh Kỳ.

Trịnh Khai Tuấn bị Minh Kỳ mĩa mai một hồi, tuy rằng mặt ngoài có chút không nhịn được nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm. Dù sao với bản tính kiêu ngạo của Ninh Quốc đại công chúa, nếu thật sự muốn làm thịt hần thì tuyệt đối sẽ không nói ra lời như vậy. Cũng, cũng sẽ không lưu hần đến tận bây giờ.

Phượng Cảnh Kiên mỉm cười, Minh Trạ muốn giữ Trịnh Khai Tuấn ở Vân Quý hai tháng, xem ra là có ý đối phó với Tương Nghi thái trưởng công chúa. Nghĩ đến Tương Nghi thái trưởng công chúa thì Phượng Cảnh Kiên nhịn không được mà thở dài, cảm thấy rất lo lắng.

Bất quá hành vi này của Tương nghi thái trưởng công chúa thật sự đã mạo phạm đến tôn nghiêm của Minh Trạ, đối lại là Hoàng đế khác thì có ai mà không làm như vậy, huống chi là Minh Trạ. Lúc này nếu không để Minh Trạ bày ra khẩu khí thì e rằng tiểu tử kia lại càng ghi hận Tương Nghi thái trưởng công chúa hơn nữa.

Và lại con người tất nhiên phải chịu trách nhiệm vì những gì mình đã làm. Phượng Cảnh Kiên hiểu rõ đạo lý này hơn bất kỳ ai.

Vì vậy Phượng Cảnh Kiên vẫn chưa biện hộ thay cho Tương Nghi thái trưởng công chúa, chỉ tùy ý để Minh Trạ xử trí.

Đế đô.

Minh Trạ nhận được tấu chương của Trấn Nam Vương phủ, sau khi xem xong thì che mặt rồi đưa cho Lý Bình Chu, “Hãy, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, hãy, thế này thì làm sao đây? Bảo trẫm làm sao có thể ăn nói với Tương Nghi bá tổ mẫu đây. Còn An Duyệt bá nữa, An Định Hầu đang giúp trẫm ở Giang Nam.....Các người cùng xem đi.” Lời nói chứa nhiều ý tứ còn dang dở, tất cả đều hóa thành một tiếng thở dài khó tả.

Lý Bình Chu vội vàng đưa tay tiếp nhận, lướt nhanh như gió, sau đó hoảng hốt không ngờ: Trịnh Khai Tuấn bị ngộ thương khi săn bắn ở Trấn Nam Vương phủ, cứu chữa bất lực, đã qua đời.

Thế này thì trùng hợp quá đi?

Có phải....Hoàng thượng lệnh cho Trấn Nam Vương phủ ra tay hay không?

Lý Bình Chu nhìn về phía Minh Trạ, chỉ nhìn thấy sắc mặt lạnh lẽ của Minh Trạ, Minh Trạ nói, “Văn chương của Khai Tuấn rất phóng khoáng, ý chỉ của trẫm chỉ có hần viết ra mới hợp ý của trẫm. Trẫm phái hần đến Vân Quý là muốn hần lập công về triều, như vậy sau này mới có thể dễ dàng trọng dụng. Nay hần ra ngoài gặp bất trắc, trong lòng của trẫm.....thật sự không thoải mái.”

Lúc này mọi người trong Nội các đều đã truyền tay nhau đọc xong tấu chương.

Tuy Minh Trạng nói như vậy nhưng thật sự không có ai tin tưởng Minh Trạng vô tội. Trong lòng bọn họ, cho dù Minh Trạng vô tội nhưng Trần Nam Vương phủ tước đối không vô tội!

Bọn họ có ai mà chưa từng đi săn đâu?

Cũng chưa từng nhìn thấy lần săn bắn nào lại trùng hợp ngộ thương quan viên đến chết người như thế?

Mọi người đều là những nhà thông thái, lập tức nghĩ đến một sự ngộ thương trong lịch sử: Ở thời Hán Vũ Đế, Quan Quân Hầu Hoắc Khứ Bệnh vì bất mãn nhĩ tử Lý Cẩm của Lý Quảng đã bất kính đối với cữu cữu Vệ Thanh của mình, cho nên trong một cuộc săn bắn, hắn đã bắn chết Lý Cẩm. Khi đó Hán Vũ Đế vì bao che cho Hoắc Khứ Bệnh mà đã nói, Lý Cẩm bị sừng hươu đâm chết.

Trong tôn thất, Tương Nghi thái trưởng công chúa và Thiện Kỳ Hầu cùng tiên phong dẫn đầu nhắc đến chuyện nghênh đón Thái thượng hoàng quay về đế đô. Cho dù bề ngoài bề hạ cao hứng hưởng ứng nhưng trong lòng thật sự thoải mái hay sao? fynnz.wordpress.com

Từ trước đến nay Minh Trạng luôn tỏ vẻ là người nóng nảy.

Từ Tam phản ứng rất nhanh, vội nói, “Ngộ thương là chuyện ngoài ý muốn, Tương Nghi thái trưởng công chúa cũng không phải người không thấu tình đạt lý, chỉ cần bề hạ an ủi thì Thái trưởng Công chúa nhất định sẽ hóa giải bị thương.” Chết thì đã chết, cho dù Từ Tam cảm thấy tiểu Trịnh thám hoa cũng là một nhân tài hiếm thấy, chẳng qua trên đời có rất nhiều nhân tài chết yểu, có trách thì chỉ trách tiểu Trịnh thám hoa có ngoại bà không biết điều.

Thậm chí Từ Tam còn ngầm tán thưởng thủ đoạn của Minh Trạng. Mượn tay Trần Nam Vương phủ chơi cho triều đình một đòn bất ngờ, cũng khiến cho những kẻ mang tâm tư bất chính thấy rõ tình thế, chớ có vọng tưởng dùng cổ quân thay tân quân.

Dù sao hắn trung thành đứng về phe Minh Trạng, chỉ cần ngai vàng của Minh Trạng được củng cố, chết oan một người thì Từ Tam cũng không thấy có vấn đề gì. Huống chi Từ Tam cũng không cho rằng Trịnh Khai Tuấn chết oan. Bởi vì Trịnh Khai Tuấn xuất thân cao quý, những vụ án có ý đồ dao động hoàng quyền, liên lụy cữu tộc là chuyện rất bình thường.

Nay Hoàng thượng chỉ làm thịt Trịnh Khai Tuấn, rõ ràng không phải là người thích lạm sát vô tội.

Lý Bình Chu âm thầm thở dài, được rồi, hắn cũng tán thành việc giấu diếm chuyện này, Lý Bình Chu nói, “Tương Nghi thái trưởng công chúa đã cao tuổi, bề hạ xưa nay đối đãi hậu hĩnh với phủ của Tương Nghi thái trưởng công chúa. Theo ý thần, ngoại trừ an ủi, việc này tạm thời không nên nói cho Thái trưởng công chúa biết, miễn cho lão nhân gia bị kích động quá độ, ảnh hưởng sức khỏe.” Cho dù như thế nào thì Tương Nghi thái trưởng công chúa là người đức cao vọng nhất trong tôn thất, vì suy xét cho thanh danh của Hoàng thượng, Lý Bình Chu lặng lẽ nhắc nhở. Bất quá nếu bất đắc dĩ thì thật sự đừng xử lý Tương Nghi thái trưởng công chúa công khai, để tránh cho sử quan lăm mồm.

Lý Bình Chu và Từ Tam có cùng quan điểm, ba người còn lại đều nhao nhao phụ họa.

“Trẫm nghe chư vị ái khanh.” Minh Trạng vẫn tỏ ra thương tiếc, tước đối nhìn không ra sơ hở, trầm giọng nói, “Việc này nếu ai dám truyền ra ngoài nữa câu thì trẫm nhất định sẽ không nương tay.”

Đám người Lý Bình Chu nghiêm chỉnh dạ một tiếng.

Chuyện này cũng không có ai vội vàng đi gây uất ức cho Tương Nghi thái trưởng công chúa. Hầy, chuyện của tôn thất nên tạm gác lại đợi tôn thất tự giải quyết. Về phần hoàng quyền, bọn họ cũng không thấy Minh Trạng làm Hoàng đế có điểm nào không thỏa đáng. Tương Nghi thái trưởng công chúa vừa nhắc đến việc nghênh đón Thái thượng hoàng hồi cung thì lập tức liền bị tước tôn. Về phần phụ tử Thiện Kỳ Hầu, khi trở về tốt nhất là đừng gặp phải núi sập tuyết lở.

Hoàng thượng có thủ đoạn sắc bén, ra tay liền lấy mạng người. Nếu thủ đoạn như vậy mà không thể ngồi ổn trên ngai vàng thì mới là lạ.

Minh Trạm cố ý ếm nhèm tin tức, đương nhiên không phải vì Tương Nghi thái trưởng công chúa mà là muốn bao che. Theo ý của Minh Trạm, bà già kia tốt nhất nên bị kích thích quá độ, tắt thở ngay lập tức thì mới tốt.

Hắn đã thật sự hết lòng quan tâm giúp đỡ đối với Tương Nghi thái trưởng công chúa!

Lúc này Diêu Thủy rất cục cớ tác dụng.

Nhũ mẫu của Thục Viện đại công chúa là Trịnh ma ma đang thấp giọng nói gì đó bên tai của Thục Viện đại công chúa, Thục Viện đại công chúa nhất thời kinh hoàng biến sắc, thất thanh hỏi, “Lời của ma ma nói có thật hay không?”

Trịnh ma ma gật đầu, “Làm sao giả được, điện hạ, ngài nên nghĩ cách đi? Lúc trước Thái trưởng công chúa đề nghị, còn điện hạ thì đã hưởng ứng. Nay ngoại tôn của Thái trưởng công chúa bỏ mạng ở Vân Quý, lão nô thấy, bước tiếp theo, e rằng phía trên sẽ ra tay với Thái trưởng công chúa.”

Nếu Minh Trạm và Vệ thái hậu có thể ra tay đối với Thái trưởng công chúa thì Thục Viện công chúa càng không đáng giá để đề cập đến. Thục Viện đại công chúa biến sắc, vẻ mặt tái nhợt, đôi môi đỏ không ngừng run rẩy, không dám tin, “Làm sao bọn họ dám làm như thế, phụ hoàng vẫn còn ở tại Vân Quý mà.” Đúng vậy, Phượng Cảnh Kiền còn ở tại Vân Quý, khâm sai đến Vân Quý để nghênh đón Phượng Cảnh Kiền về triều. Trấn Nam Vương phủ lại dám thẳng tay làm thịt khâm sai, mà khâm sai này lại không phải là khâm sai bình thường, Trịnh Khai Tuấn là hoàng thân chính thức.

Trịnh ma ma nặng nề thở dài, bà ta là tâm phúc của Thục Viện đại công chúa, thấy tình hình Công chúa như thế, nhịn không được mà khuyên nhủ, “Điện hạ, việc cấp bách, tốt nhất là đi nhận sai với Thái hậu nương nương đi.” Cho dù bà ta đã già, không có kiến thức, nhưng cũng hiểu được đạo lý vua nào triều thần nấy. Bà ta ở trong cung nhiều năm, cũng đã gặp nhiều chuyện lên và xuống.

Nay Hoàng thượng và Thái hậu cũng không dễ chọc, cho dù bà ta không biết nhiều về chuyện của Hoàng thượng. Bất quá là nữ quan trong cung, Trịnh ma ma cả đời ở trong cung, từ thời thanh xuân thiếu nữ đến tận ngày trán đầy nếp nhăn. Thục Viện đại công chúa sinh muộn, không biết năm đó Nhân Tông hoàng đế và Phương hoàng hậu lợi hại như thế nào, lúc ấy Trịnh ma ma cũng chỉ là một tiểu cung nữ trong cung, cũng từng nghe kể về thanh danh của Vệ thái hậu. Khi đó Vệ thái hậu chỉ là nữ nhi của Vĩnh Ninh Hầu phủ, được Phương hoàng hậu nuôi nấng dạy dỗ, vô cùng yêu thương.

Thục Viện đại công chúa siết chặt chiếc khăn trong tay, run giọng hỏi, “Phải làm sao để nhận sai đây? Lỗi lầm này một khi nhận sai thì coi như tiêu đời.” Nàng muốn nghênh đón phụ thân về triều, đây là lòng hiếu thảo của nàng, có gì gọi là sai? Nhưng về phương diện khác, nàng hy vọng phụ thân chấp chính triều cương một lần nữa, để nàng có thể lấy lại vinh quang của ngày xưa. Nhưng chuyện này làm sao có thể thừa nhận? Thừa nhận thì chính là vọng tưởng can dự triều chính, kết quả như thế nào thì Thục Viện đại công chúa đã có thể tưởng tượng được.

Trịnh ma ma nhẹ nhàng cầm tay Thục Viện đại công chúa, sợ nàng siết tay quá chặt sẽ làm tổn thương đến chính mình. Trịnh ma ma nhìn khóe mắt đỏ bừng của Thục Viện đại công chúa, biết Công chúa đã hiểu rõ, bất quá Trịnh ma ma vẫn muốn nói, bà ta hạ thấp giọng, “Điện hạ, hãy để Diêu Thủy đi thị tẩm đại Phò mã đi. Trở thành người của đại Phò mã thì nàng ta đương nhiên sẽ suy nghĩ vì đại Phò mã. Dù sao Diêu Thủy cũng là người trong cung Thái hậu, có quen biết với đám cung nhân của Thọ An cung, lần sau điện hạ tiến cung dẫn theo Diêu Thủy. Để Thái hậu nhìn một chút thì Thái hậu sẽ hài lòng.”

“Không.” Thục Viện đại công chúa cắn chặt hàm răng trắng đều của mình, nước mắt như những hạt châu đứt quãng rơi xuống khuôn mặt mỹ lệ. Thục Viện đại công chúa đau khổ bi phần khiến toàn bộ cơ thể của nàng trở nên căng thẳng, hơi hơi run rẩy. Một lúc lâu sau, Thục Viện đại công chúa mới chậm rãi lau đi nước mắt, thần nhiên nói, “Ta là Công chúa do phụ hoàng đích thân phong tặng, là hoàng thân quốc thích. Ma ma, việc đã đến nước này, chẳng lẽ đi nhận sai cầu xin tha thứ sẽ vô sự hay sao? Ma ma, bà cũng đã lớn tuổi, nay cũng không cần dùng nhiều người ở nơi này, bà hãy về nhà của mình đi, ngày sau ta không cần đến ma ma nữa.”

“Điện hạ đang nói cái gì vậy, lão nô một đời ở trong cung, có thể may mắn nuôi nấng chăm sóc điện hạ. Mấy năm nay, lão nô nhìn thấy điện hạ lớn lên từng ngày một...” Trịnh ma ma nói một cách kích động, nước

mắt giàn giụa, “Nói một câu bất kính thì lão nô không có con cái, lão nô xem điện hạ chính là hài tử của lão nô. Điện hạ, cho dù như thế nào, cho dù điện hạ đánh chửi lão nô ra sao thì lão nô vẫn muốn ở bên cạnh điện hạ.”

Thục Viện đại công chúa và Trịnh ma ma ôm nhau mà khóc.

Thục Viện đại công chúa có tôn nghiêm hoàng thất của chính mình.

Một người, hoặc là thông minh hoặc là ngu ngốc, chứ không còn loại nào nữa, phụ mẫu sinh ta ra, sau đó chúng ta từng trải và có kinh nghiệm. Bất quá một người thông minh có lẽ sẽ làm ra chuyện mà người ta xem thường. Ngược lại, một người ngu ngốc, trên người cũng không phải không có chỗ đáng khen.

Thục Viện đại công chúa là một nữ nhi, có thể được Phượng Cảnh Kiên yêu thương thì không phải là kẻ ngốc. Đáng tiếc trên đời này người thông minh thì rất nhiều, nhưng chân chính có trí tuệ thì lại rất ít.

Phượng Cảnh Kiên không có nhiều hài tử, Hoàng đế khó tránh khỏi mà mong chờ quá cao đối với nhi tử của mình, hơn nữa quy củ ở thời này chính là nghiêm phụ từ mẫu, bể cháu không bể con, tình cảm của Phượng Cảnh Kiên đối với nhi tử xưa nay đều không giả tạo.

Ngược lại, đối với nữ hài nhi thì Phượng Cảnh Kiên rất yêu thương.

Thục Viện đại công chúa không thể chấp nhận Vệ thái hậu và Minh Trạng cảm quyền, cũng không phải Vệ thái hậu và Minh Trạng bạc đãi nàng. Kỳ thật, vì mua chuộc lòng người mà Minh Trạng đã thi ân rất nhiều cho tôn thất.

Nhưng không biết vì sao Thục Viện đại công chúa vẫn không thể chấp nhận đám người Minh Diễm đứng trên đầu nàng. Cho dù Vệ thái hậu có ưu đãi nàng như thế nào, thì sâu trong lòng nàng vẫn biết tình cảm của Minh Diễm và Vệ thái hậu vẫn sâu sắc hơn nàng, những buổi trò chuyện vui vẻ hòa hợp khiến Thục Viện đại công chúa bị chướng mắt.

Rõ ràng là nhà của nàng, rõ ràng người ngồi trên ngai vàng phải là huynh đệ của nàng, kết quả là cảnh còn người mất, tu hú chiêm tổ chim khách.

Thục Viện đại công chúa cảm thấy vô cùng khó chịu, ban đầu là Vệ vương phi, nàng chỉ cần đối xử bình thường là được, nhưng hiện tại đã trở thành Thái hậu nương nương, nàng phải cung kính lấy lòng người ta. Ban đầu là Thục Nghi quận chúa thua xa nàng cả vạn dặm, hiện tại lại nhảy lên thành Thục Nghi đại công chúa bằng cấp với nàng.

Thậm chí ở trước mặt Vệ thái hậu, Minh Diễm còn có thể diện hơn cả nàng.

Bao nhiêu đêm khuya, khi Thục Viện đại công chúa trần trọc, nàng sẽ nghĩ đến rất nhiều việc, thậm chí ngay cả việc Phượng gia huynh đệ rơi vào tay của Nguyễn Hồng Phi, tiếp theo là bốn Hoàng huynh Hoàng đệ tự chém giết lẫn nhau, tất cả đều chết hết.

Quyền vị của đế đô nhiều lần thay chủ, Minh Trạng làm ngư ông đắc lợi. Giống như, đột nhiên ngai vàng rơi xuống tay Minh Trạng. May mắn đến mức người ta không thể tin tưởng.

Chẳng lẽ không có ai cảm thấy khả nghi hay sao?

Lục Văn Thao đã trở về từ Đại Đồng, vì vụ buôn lậu Đại Đồng mà vụ án cho vay nặng lãi của Tống Viễn: đường đệ của Tống Diêu tựa hồ có chút phai nhạt.

Nay Đại Đồng đã hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của Tống Diêu và Triệu Lệnh Nghiêm, Triệu Lệnh Nghiêm cẩn thận rà soát khắp thành Đại Đồng, khi phát hiện tung tích nhân vật quan trọng của vụ án là Lý Tông thì lập tức cho người bắt về quy án.

Vụ án này cuối cùng cũng tra ra manh mối, hoàn toàn không quan hệ đến Tống Diêu.

Nếu nhất định muốn gò ép, đương nhiên Tống Viễn là đường đệ của Tống Diêu, mà Tống Diêu một tay an bài cho Tống Viễn làm tiểu đội trưởng. Nay Tống Viễn phạm tội, đương nhiên cũng có người thượng tấu Tống Diêu không phân biệt công tư, lợi dụng việc công làm chuyện tư. Cũng may Triệu Lệnh Nghiêm thay Tống Diêu nghĩ ra danh mục lễ vật chúc sinh thần cho Minh Trạng thật sự hợp ý Nguyễn Hồng Phi, Minh

Trạm lại thiên vị Tống Diêu, vì vậy chỉ phạt nửa năm bổng lộc của Tống Diêu. Còn Tống Viễn thì án theo luật mà xử trí.

Kế tiếp, Tống Diêu đưa bạc cho phụ mẫu của Tống Viễn, cũng là bá phụ bá mẫu của hắn, để bọn họ trở về quê nhà, từ đó không còn tới lui nữa.

Xử xong chuyện Đại Đồng, Lục Văn Thao và Tưởng Văn An đương nhiên phải về đế đô.

Bọn họ đến Đại Đồng một chuyến, có thể điều tra rõ vụ án Tống Viễn, còn cùng nhau phát hiện vụ án buôn lậu phản quốc ở Đại Đồng, gặp được vụ án kinh thiên động địa như vậy cũng là may mắn của bọn họ. Sau khi trở về, Minh Trạm ca ngợi hai người rất nhiều. Có thể lập công vì triều đình, Minh Trạm lại cảm kích, hiện tại Lục Văn Thao có thể thở phào nhẹ nhõm.

Mấy ngày nay trên mặt lộ ra thái độ đắc ý thoải mái.

Rời khỏi nha môn, Lục Văn Thao liền thấy tiểu tư của phủ Công chúa đang chờ trước cửa nha môn, bảo là đại Công chúa cho mời.

Hầy, thú lão bà làm Công chúa chính là như vậy, đối đãi như với tổ tông của mình, Công chúa không ở cùng phụ gia mà có phủ đệ riêng. Lục Văn Thao là Phò mã, muốn tỏ lòng hiếu thảo thì trở về phủ Nam Phong Bá, nếu muốn tỏ lòng trung thành thì đến phủ Công chúa.

Nay Công chúa cho mời, Lục Văn Thao đương nhiên không dám làm trái, trực tiếp đến phủ Công chúa.

Kỳ thật Thục Viện đại công chúa tìm Lục Văn Thao cũng không phải để làm gì mà chỉ muốn nhờ Lục Văn Thao giúp hỏi thăm chuyện của Trịnh Khai Tuấn. Chuyện lớn như vậy thì Thục Viện đại công chúa cũng không thể tin tưởng lời một phía do Trịnh ma ma nghe được từ Diêu Thủy.

Vẫn phải nhờ Phò mã đi tìm hiểu thêm thì mới có thể xác nhận.

Ban đầu Lục Văn Thao không quá tán thành đối với việc này, “Điện hạ, Trịnh Khai Tuấn là khâm sai, rốt cục như thế nào thì cũng vô can đối với chúng ta. Theo ta thấy, cứ mặc kệ đi.”

Thục Viện đại công chúa nghe được lời này của trượng phu, nghĩ đến việc mình được gả cho Lục Văn Thao đã bao năm qua, vậy mà phu thê hai người lại không hề có nửa điểm ăn ý, khó tránh khỏi mà tâm như tro tàn. Bất quá nàng là nữ nhân, xuất đầu lộ diện vẫn phải trông cậy vào Lục Văn Thao, chỉ đành áp chế sự khó chịu trong lòng, nhẹ nhàng nói, “Phò mã nghĩ một chút đi, nếu phụ hoàng có thể quay về đế đô thì chúng ta mới có thể tỏ lòng hiếu thảo.” Tỏ lòng hiếu thảo chỉ là cách nói khéo, năm đó mọi người đều biết vụ án Lục gia và Ngô Uyển. Nay Ngô Uyển gả cho Trầm Chuyết Ngôn, mà Trầm Chuyết Ngôn là cháu của Lâm Vĩnh Thường.

Lâm Vĩnh Thường là nhất phẩm Tổng đốc, lại được lòng Hoàng thượng, đâu có dễ chọc. Thậm chí Thục Viện đại công chúa nghe nói thân phận của Lâm Vĩnh Thường hình như có liên quan đến Thái tử sư Phạm Lâm Hi thời Nhân Tông hoàng đế....

Lúc này không cần Thục Viện đại công chúa chỉ điểm thì Lục Văn Thao cũng biết Thái thượng hoàng trở về sẽ có lợi cho hắn. Minh Trạm xưa nay lãnh đạm đối với Lục gia, làm sao sánh bằng nhạc phụ của hắn. Còn nữa, còn có tên Lâm Vĩnh Thường nguy hiểm kia nữa. fynnz.wordpress.com

Nghĩ như vậy, lại có Thục Viện đại công chúa mở miệng nhờ vả, Lục Văn Thao đương nhiên tận tâm đi làm.

Lục Văn Thao làm việc rất nhanh, mà tin tức phát ra từ trong phủ tướng quốc thì đương nhiên là chuẩn xác. Sau khi cân nhắc, Thục Viện đại công chúa đã hạ quyết tâm, rửa mặt chải đầu, sau khi trang điểm thì đến phủ của Tương Nghi thái trưởng công chúa.

Tương Nghi thái trưởng công chúa và Thục Viện đại công chúa luôn có giao tình tốt, diệt tôn nữ đến đây, Tương Nghi thái trưởng công chúa liền lộ ra nụ cười hòa nhã, tiếp đón Thục Viện đại công chúa cùng bà ta ngồi xuống nhuyễn塌. Tương Nghi thái trưởng công chúa lớn tuổi, đôi mắt không còn tốt, ngồi gần mà chỉ thấy đôi mắt đỏ hoe của Thục Viện đại công chúa, nhin không được mà cau mày hỏi, “Viện nha đầu, người khóc sao? Ai khiến người uất ức?”

Thục Viện đại công chúa cho những người khác lui xuống, chỉ chừa lại Trịnh ma ma bên cạnh. Thấy Tương Nghi thái trưởng công chúa vẫn chưa biết chuyện của Trịnh Khai Tuấn, Thục Viện đại công chúa càng đau lòng khó tả, không còn để ý đến dáng vẻ của một vị Công chúa, nàng đột nhiên ôm chăm lấy Tương Nghi thái trưởng công chúa mà bật khóc.

Tuy Tương Nghi thái trưởng công chúa không biết nguyên do, nhưng nghĩ rằng Thục Viện đại công chúa nhất định bị uất ức, bèn nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng của Thục Viện đại công chúa rồi nhẹ nhàng hỏi, “Có chuyện gì cứ nói với ta. Viện nhi yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi phải chịu nửa điểm uất ức. Có phải chuyện của tiểu hồ ly tinh mà Thái hậu đưa cho ngươi hay không? Ngươi là Công chúa, muốn đánh muốn giết nàng ta thì cứ làm, ngại gì cơ chứ?” Tương Nghi thái trưởng công chúa vẫn nhớ kỹ chuyện về Diêu Thủy, cũng là vì thủ đoạn trơ trẽn của Vệ thái hậu mà thôi.

Thục Viện đại công chúa khóc một lúc, thấy Tương Nghi thái trưởng công chúa vẫn quan tâm đến chuyện của nàng thì trong lòng càng thêm thương cảm, lau nước mắt, vốn định bẩm báo về chuyện của Trịnh Khai Tuấn, chẳng qua nhìn thấy mái tóc bạc trắng như tuyết của Tương Nghi thái trưởng công chúa thì khó tránh khỏi mà không đành lòng, bèn nói, “Bá tổ mẫu, Viện nhi nghĩ, chuyện nghênh đón phụ hoàng quay về đế đô cũng không quá ổn thỏa. Phụ hoàng đến Vân Quý tịnh dưỡng, lúc này cũng không biết sức khỏe đã bình phục chưa? Viện nhi nghĩ rằng, không bằng Viện nhi và bá tổ mẫu cùng đến Vân Quý thỉnh an phụ hoàng. Nhìn thấy thân mình của phụ hoàng an khang thì Viện nhi mới có thể yên tâm.”

Tương Nghi thái trưởng công chúa sống đã lâu, gặp nhiều cũng biết nhiều. Thục Viện đại công chúa nói như vậy đương nhiên không thể lừa bà ta, sau khi suy nghĩ một lúc, Tương Nghi thái trưởng công chúa cau mày nói, “Vì sao lại nhắc đến chuyện Vân Quý? Với lại, Thiện Kỳ Hân và Tuấn nhi sắp nghênh đón phụ hoàng của ngươi trở về rồi, đến lúc đó cả nhà chúng ta đương nhiên có thể đoàn tụ.”

Thục Viện đại công chúa càng đau lòng khó tả, chỉ liên tục rơi lệ. Tương Nghi thái trưởng công chúa bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, lập tức biến sắc, bắt lấy tay của Thục Viện đại công chúa mà hỏi, “Viện nhi, có phải phụ hoàng của ngươi đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Không, phụ hoàng rất khỏe. Bá tổ mẫu chớ lo lắng, Viện nhi, Viện nhi....”

Phượng Cảnh Kiền rất tốt, như vậy....

Vô duyên vô cớ Thục Viện đại công chúa nhất định sẽ không khóc nức nở và nói những lời như vậy?

Trong lòng của Tương Nghi thái trưởng công chúa đột nhiên đau xót, sắc mặt nháy mắt trở nên tái nhợt, thậm chí mái đầu bạc trắng dường như còn trắng hơn trước kia. Tương Nghi thái trưởng công chúa nhất thời kinh hãi, bàn tay dùng sức, nắm chặt cổ tay của Thục Viện đại công chúa khiến nàng ta cảm thấy đau đớn, Tương Nghi thái trưởng công chúa vội vàng hỏi, “Viện nhi, có phải Tuấn nhi đã xảy ra chuyện gì đúng không?”

Đối mặt với ánh mắt khẩn thiết mang theo vài phần chờ mong của Tương Nghi thái trưởng công chúa, Thục Viện đại công chúa càng rơi lệ như mưa, muốn nói nhưng khi há miệng thì cổ họng lại nghẹn ngào khó tả.

Tương Nghi thái trưởng công chúa dường như hiểu được cái gì đó, trong mắt tỏ ra vài phần thấu hiểu, từ trong cổ họng cất lên một tiếng than vãn của một cụ già, trong khi thân thể lại trở nên cứng đờ.

175. Chương 175

Thái hoàng thái hậu rất lo lắng đối với bệnh tình của Tương Nghi thái trưởng công chúa, nếu không phải Vệ thái hậu khuyên nhủ thì Thái hoàng thái hậu đã đích thân đến thăm phủ Thái trưởng Công chúa.

“Thục Viện cũng thật bất cẩn, xảy ra chuyện lớn như vậy mà lại đi nói thẳng với bá tổ mẫu của mình, cũng không chịu ngăn lại lão nhân gia đã bao nhiêu tuổi rồi.” Trong lòng lo âu khiến cho Thái hoàng thái hậu tỏ ra bất mãn đối với Thục Viện đại công chúa, thở dài nói tiếp, “May mà tỷ tỷ thương Thục Viện như vậy, chuyện gì cũng suy nghĩ cho Thục Viện, vậy mà Thục Viện làm việc chẳng biết chừng mực gì cả.” Lúc trước

vì sợ Thục Viện đại công chúa chịu uất ức, Tương Nghi thái trưởng công chúa còn châm chọc Vệ thái hậu ở trước mặt Thái hoàng thái hậu. Nay Thục Viện đại công chúa lại phạm phải tội này, cho dù xưa nay Thái hoàng thái hậu luôn thiên vị tôn nữ của mình nhưng hiện tại lại không muốn tiếp tục bao che cho Thục Viện đại công chúa nữa.

Vệ thái hậu nói, “Có lẽ Thục Viện không phải cố ý. Hầy, con nghe Hoàng thượng bảo rằng vừa nhận được tấu chương từ Trần Nam Vương phủ, chỉ cho vài vị tướng quốc của Nội các xem qua. Sợ bá bá biết sẽ lo lắng, vì vậy cũng không thảo luận công khai, còn cố ý phái người giữ bí mật. Chuyện này lúc trước ngay cả con cũng không biết. Không biết Thục Viện nghe được phong thanh từ nơi nào mà lại gấp rút đi nói với bá bá như thế.”

“Tính của bá bá nóng như lửa, tuổi tác đã vào hàng thất tuần, làm sao có thể chịu nổi.”

Thái hoàng thái hậu nghe nói như vậy, chưa kịp suy nghĩ liền thốt ra, “Nay người chấp chính hậu cung, ngay cả đám nha đầu Thục Viện cũng là diệt nữ của người. Bọn chúng có điểm nào không ổn thỏa thì người cứ đi dạy dỗ. Bằng không một hai người nhẹ dạ như vậy sẽ khiến người ngoài chê cười chúng ta.”

Vệ thái hậu thấp giọng dạ một tiếng, lại khuyên giải an ủi Thái hoàng thái hậu, sau đó mới trở về Thọ An cung.

Thục Viện đại công chúa tự biết gặp phải đại họa, trở về phủ không được bao lâu thì liền có ý chỉ răn dạy từ Thọ An cung. Tiếp theo phủ đệ của Thục Viện đại công chúa bị đóng kín mít, ngay cả đại Phò mã Lục Văn Thao cũng bị gọi vào trong cung truy vấn.

Lục Văn Thao tự biết lão bà của mình đã chọc vào đại họa, chuyện này hẳn chẳng thoát khỏi can hệ. Quỳ gối trong Chiêu Đức điện, vẻ mặt thất sắc.

Minh Trạng thản nhiên hỏi, “Trong Nội các ngoại trừ trăm thì chỉ còn năm vị Thượng thư biết chuyện của Trịnh Khai Tuấn. Lúc ấy trăm đã căn dặn không cho phép bất kỳ ai tiết lộ, người hỏi thăm được chuyện này từ chỗ nào?”

Tháng tư, nhiệt độ trong Tuyên Đức điện khá ấm áp, Lục Văn Thao lại toát mồ hôi hột liên tục, chỉ trong chốc lát liền ướt đầm y phục, sau lưng hiện lên một mảng mồ hôi loang lổ. Minh Trạng không nói lời nào, Lục Văn Thao nhất thời không biết nên trả lời ra sao, Tuyên Đức điện yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Ngoại trừ nhịp tim của mình thì chỉ còn lại tiếng hơi thở, sự im lặng mang đến áp lực khó có thể tưởng tượng cho Lục Văn Thao. fynnz.wordpress.com

Kỳ thật chẳng qua bao lâu, chỉ bằng thời gian Minh Trạng phê mấy quyển tấu chương, lúc này sắc mặt của Lục Văn Thao đã tái nhợt yếu ớt, hẳn quỳ rạp dưới nền gạch của Tuyên Đức điện. Minh Trạng vẫn không chú ý, vẫn là Hà Ngọc nhẹ giọng nhắc nhở, “Bệ hạ, đại Phò mã ngất rồi.”

Chỉ mới như thế mà đã ngất, tố chất tâm lý thật sự quá kém. Chẳng lẽ ngất xỉu thì có thể vô sự hay sao? Minh Trạng thản nhiên phân phó, “Tạt nước lạnh cho tỉnh lại.”

Đây cũng là một trong những bản lĩnh rất lớn của Minh Trạng, chẳng nói gì mà đã dọa Lục Văn Thao mất nửa cái mạng. Minh Trạng có chút âm thầm đắc ý vì uy nghiêm của mình, sau này thường xuyên khoe lác chuyện này với Nguyễn Hồng Phi. Bất quá, đây thật sự là Minh Trạng suy nghĩ quá nhiều.

Tỷ như Lục Văn Thao, hẳn thật sự không phải bị Minh Trạng dọa ngất, mà là hẳn bị chính mình dọa ngất. Thật sự Lục gia làm rất nhiều chuyện đuối lý, Lục Văn Thao lại là người nghĩ nhiều. Minh Trạng chưa xử trí, Lục Văn Thao bắt đầu tưởng tượng, nay Thục Viện công chúa thất thế, hẳn một mình thám thính cơ mật của Hoàng thượng, phu thê hai người đều bị Hoàng thượng chán ghét. Tương lai của Lục gia đã có thể đoán trước.

Trong hoàn cảnh vô cùng im lặng, Lục Văn Thao chuyên chú hư cấu ra những cơn ác mộng trong lòng, dưới áp lực của Minh Trạng, nhất thời cảm thấy đầu óc trống rỗng, cứ như vậy mà ngất xỉu. Đương nhiên có tác dụng của nước lạnh, hẳn nhanh chóng tỉnh táo trở lại.

“Thần, thần biết tội.” Lục Văn Thao suy ngẫm lại tất cả hậu quả, chính mình cũng đã tự hù chết chính mình một lần. Từ xưa đến nay, điều gian nan nhất chính là cái chết, nghĩ thông suốt điểm này, Lục Văn Thao cúi người nhận tội.

“Trẫm hỏi ngươi, ngươi hỏi thăm chuyện này từ chỗ nào?” Minh Trạng lặp lại câu chất vấn của mình.

Việc đã đến nước này, Lục Văn Thao tự biết không thể gạt được bệ hạ, hần mở miệng một cách gian nan, “Thần làm việc ở Hình bộ, là thần biết được tin tức từ Thượng thư Giản đại nhân.”

Minh Trạng cũng không hỏi tiếp vấn đề này mà lại đổi đề tài, hần rất ngạc nhiên, “Lục Văn Thao, ngươi cho rằng trẫm nhất định sẽ xuống đài hay sao? Hay là cảm thấy trẫm làm Hoàng đế không ổn? Ngai vàng này của trẫm sẽ không giữ được bao lâu, hử?” Nếu không vì sao lại có nhiều người muốn mưu phản như vậy.

Thám thính Hoàng thượng là tội lớn, Lục Văn Thao không thể biện bạch. Bất quá Minh Trạng nói ra lời này, cho dù có đánh chết Lục Văn Thao thì hần cũng không dám nhận, hần cúi đầu nói, “Thần có chết muôn lần thì cũng không dám nghĩ như thế. Chuyện của Trịnh đại nhân thật sự là do Công chúa phân phó, thần không dám không làm.” Cùng chồng như chim cùng rừng, tai vạ đến nơi thì tự mà bay. Đến lúc này cũng chỉ có thể tự ai nấy lo.

Ở thời này chỉ cần không phải mưu phản thì triều đình sẽ không giết Công chúa. Ngược lại, sự an toàn của Phò mã tất nhiên không thể đảm bảo. Dù sao Công chúa thì hiếm mà Phò mã thì nhiều.

Chỉ cần Công chúa còn, muốn gả Công chúa cho ai thì người đó chính là Phò mã.

Trong lòng của Lục Văn Thao vô cùng sợ hãi, chuyện tới trước mắt cũng bất chấp nhất nhật phu thê bách nhật ân, bách nhật phu thê tự hải thâm. Huống chi hần nói đều là sự thật. Còn nữa, Lục Văn Thao thật lòng oán thầm Thục Viện đại công chúa muốn can dự vào chính sự, rước lấy đại họa. Thế nên toàn bộ Lục gia cũng đều bị liên lụy. Nghĩ đến người nhà, Lục Văn Thao bày ra một ít trách nhiệm của một nam nhân, trầm giọng nói, “Những gì thần đã làm đều là do một mình thần tự ý quyết định. Bệ hạ, người nhà của thần thật sự không biết nội tình.”

Nói đến đây, Lục Văn Thao thật hối hận, Minh Trạng rõ ràng đã bắt đầu muốn trọng dụng hần. Lần trước phái hần đi làm khâm sai, hần đã hoàn thành công việc ổn thỏa, được ban thưởng không ít, nếu hần an phận làm quan thì không sợ không có ngày xuất đầu lộ diện. Lục Văn Thao vô cùng hối hận, nức nở nói, “Bệ hạ trọng dụng thần rất nhiều, thần thật sự không dám có lòng bất kính. Chẳng qua thần nghĩ, nếu Thái thượng hoàng trở về, thần là Phò mã, có lẽ sẽ được một chút lợi ích. Vì vậy mới sinh ra vọng tưởng, làm ra chuyện hồ đồ. Thần có lỗi với bệ hạ, cầu bệ hạ trừng phạt thần.”

Minh Trạng nghe xong, gật đầu một cái, “Lời này đúng là có vài phần chân thật.” Nếu Phượng Cảnh Kiên trở về, đám người Lục Văn Thao đương nhiên được lợi. Huyết thống không thể thay đổi, cho dù hần có đối đãi đám người Thục Viện đại công chúa hậu hĩnh như thế nào thì trong lòng vẫn cảm thấy thân thiết với Minh Diễm và Minh Nhã hơn.

“Bất quá, e rằng trong lòng của ngươi vẫn còn vài phần oán hận đối với trẫm.” Minh Trạng thuận miệng hỏi, “Trẫm dùng Ôn Trường Phong, dùng Triển Thiệu Hi, lúc trước không dùng ngươi, trong lòng của ngươi nhất định là không phục, đúng không?”

“Thần không dám.”

“Ngươi đương nhiên không dám.” Minh Trạng hừ một tiếng, “Không dám là không dám, có hay không thì không biết chắc. Lúc trước nhị Phò mã và tam Phò mã đều nhàn rồi, chỉ có ngươi làm Thị lang Hình bộ, chức quan tam phẩm. Trẫm đẳng cơ, trọng dụng nhị Phò mã và tam Phò mã, chỉ duy nhất không để ý đến Lục gia của ngươi, vụ án Lục bát đã làm Lục gia của ngươi mất hết mặt mũi, có phải hay không?”

“Thần có chết muôn lần cũng không dám.”

“Sợ là ngươi nghĩ rằng nếu phụ hoàng còn tại vị thì nhất định sẽ không đối đãi với Lục gia như vậy, có phải hay không?” Minh Trạng nói thẳng, “Nếu phụ hoàng tại vị thì nói không chừng Thục Viện đại công chúa sẽ tiến cung cầu xin, chuyện của Lục bát sẽ không đến nông nỗi này, có đúng hay không?”

Sắc mặt của Lục Văn Thao cắt không còn chút máu, toàn thân run rẩy, vội vàng nói, “Nhà của thần tuyệt đối không dám có ý ngỗ nghịch, chuyện của đệ đệ là tự làm tự chịu, không trách được ai. Bệ hạ xử án công bằng, nhà của thần tâm phục khẩu phục. Cho dù có giận thì cũng chỉ giận đệ đệ không biết phân đầu mà thôi.”

Minh Trạng không tiếp tục cùng Lục Văn Thao nói lời vô nghĩa nữa, hần nói thẳng, “Đến phủ Công chúa khuyên nhủ đại Công chúa đừng tìm cái chết. Lúc này trẫm không muốn nhìn thấy mạng người, hiểu chưa?”

Minh Trạng không thẳng tay lôi hần ra ngoài chém đầu hoặc là tống vào lao ngục, Lục Văn Thao kinh ngạc đến mức không kịp phản ứng. Minh Trạng bị phản ứng này của Lục Văn Thao chọc cho bật cười, liền liếc mắt nhìn Hà Ngọc một cái rồi phân phó, “Ban cho Phò mã hai mươi trương, để Phò mã lấy lại tinh thần, cũng có thể trấn an Phò mã một chút.”

Hà Ngọc rất thông cảm cho đại Phò mã, việc bệ hạ khoan dung như vậy rất khác thường, vị Phò mã này đã bị kinh ngạc đến choáng váng đầu óc, vô duyên vô cớ lại thêm một trận đòn. Có thể thấy được ở trước mặt Hoàng đế, phản ứng mau lẹ là điều cực kỳ tất yếu. Nếu không ân điển lướt qua trong khoảnh khắc thì sẽ khiến người ta phải tiếc đến đứt ruột.

Tuy rằng Minh Trạng không giết Lục Văn Thao, bắt quá đem hần và Thục Viện đại công chúa cùng giam cầm trong phủ Công chúa, không có gì sai sót là được.

Tuy sinh thần của Hoàng thượng không quá suôn sẻ, trước tiên là vụ Tây Ninh Hầu đánh chết Việt Hầu, sau lễ sinh thần thì lại gặp phải vụ án Trịnh Khai Tuấn bị ngộ thương chí tử. Bất quá bản thân của Hoàng thượng xem ra không có gì là không suôn sẻ.

Thục Viện đại công chúa lỡ lời khiến Tương Nghi thái trưởng công chúa bị trúng gió dẫn đến bại liệt, sau khi Từ Ninh cung và Thọ An cung hạ chỉ giáo huấn, nghiêm khắc lệnh cho Thục Viện đại công chúa tự tu tỉnh ở trong phủ. Đồng thời, đại Phò mã Lục Văn Thao nghe trộm tin mật của Hoàng thượng, hạ chỉ đoạt lấy thân phận trưởng tử Nam Phong Bá, cùng ở trong phủ tu tỉnh với đại Công chúa.

Tiếp theo, Hình bộ Thượng thư tự ý tiết lộ tin mật, hàng xuống làm ngũ phẩm Ngự sử của Ngự sử đài. Minh Trạng nói rằng, “Người thật là lắm mồm, đến Ngự sử đài tha hồ mà nói.”

Hình bộ Thượng thư Giản Đào và Hình bộ Tả thị lang Lục Văn Thao, người bị tước chức, người bị cầm tù, trong khi Hình bộ Hữu thị lang Đàm Thế Gia lại được hưởng lợi, đáng lý là người không lộ mặt, hiện tại lại nhảy lên làm Hình bộ Thượng thư, chức quan nhất phẩm, được tiến vào Nội các làm Tướng quốc.

Đương nhiên đây chỉ là thay đổi mặt ngoài, còn những thứ lặt vặt khác thì không cần phải nhắc đến.

Bất quá hiện tại mọi người suy nghĩ, Thục Viện đại công chúa và Tương Nghi thái trưởng công chúa xưa nay qua lại thân cận, hơn nữa cực kỳ trùng hợp là Tương Nghi thái trưởng công chúa và Thục Viện đại công chúa lúc trước đều là đội quân chủ lực kêu gào muốn nghênh đón Thái thượng hoàng quay về để đô.

Hai vị Công chúa này chỉ mới qua hai tháng thì một người bị trúng gió bại liệt, một người bị cầm tù.

Quan trọng là cho dù có người hoài nghi, nhưng chuyện của Thục Viện đại công chúa thật sự chẳng thể trách người khác. Thứ nhất, Thục Viện đại công chúa không phải kẻ ngốc, không phải người ta kêu nàng nói cái gì thì nàng sẽ lập tức đi nói cái đó. Thứ hai, Tương Nghi thái trưởng công chúa thật sự bối vì Thục Viện đại công chúa mà bị trúng gió.

Hầy, đáng thương thay, lão thái thái từng tuổi này rồi.

Thục Viện đại công chúa, ngài rốt cục là đứng bên phía nào?

Ngài một mặt muốn nghênh đón phụ thân về triều, vì sao vừa quay đầu liền thay Hoàng thượng và Vệ thái hậu hăm hại lão tổ tông của tôn thất chúng ta đến nông nổi này? Cho dù Tương Nghi thái trưởng công chúa không làm gì cả, nhưng chỉ cần lão nhân gia còn sống, tỏ ra một chút thái độ thì đã là một sự giúp đỡ vô cùng quan trọng đối với chúng ta rồi! Huống chi lão thái thái vẫn khỏe mạnh, sức khỏe dồi dào, là một thanh đao rất tốt để sử dụng, bỗng dưng lại bị bại liệt như vậy. Thục Viện đại công chúa, ngài làm như vậy là có ý gì đây.

Mụ nó, đúng là lừa người.

Đây là quan điểm của gia đình Thiện Kỳ Hầu đối với Thục Viện đại công chúa.

Còn những người như Lý Bình Chu thì thà rằng tin tưởng đó là chuyện ngoài ý muốn.

Dù sao Lý Bình Chu nghĩ rằng, cho dù Minh Trạng có bản lĩnh cũng không thể sai khiến Thục Viện đại công chúa đi kích động Tương Nghi thái trưởng công chúa thành ra nông nổi này. fynnz.wordpress.com

Hai vị Công chúa đều yên tĩnh, bất quá lúc này đám người Thiện Kỳ Hầu vẫn còn chưa trở về từ Vân Quý, mọi người cũng không biết thái độ của Thái thượng hoàng thế nào, là quay về hay không quay về? Nếu Thái thượng hoàng quay về, nhìn thấy bá bá của mình bị trúng gió, còn khuê nữ bị cấm túc....cho dù Hoàng thượng có tỏ vẻ trong sạch vô tội như thế nào thì cũng không thể không liên quan đến ngài? Trách nhiệm cũng sẽ đổ lên đầu của ngài.

Về phương diện khác, nếu Thái thượng hoàng không trở lại thì chờ xem, Hoàng thượng và Vệ thái hậu cũng không phải dễ đối phó.

Hai vị đường huynh lo lắng nhất là Tiêu Dao Hầu và Cẩm Y Hầu, hai người này không liên danh thượng thư cùng Thiện Kỳ Hầu, chẳng qua với tình thế của đế đô hiện tại thì e rằng không phải điềm lành.

Sắp tiến vào mùa hè, bỗng nhiên gió Tây Bắc nổi lên, thời tiết lại đột nhiên chuyển lạnh.

Tôn thất và triều thần mới lấy lại tinh thần từ chuyện của Tương Nghi thái trưởng công chúa và Thục Viện đại công chúa thì liền không ngờ một vụ nổ khác tiếp tục xảy ra, cơ hồ khiến người ta muốn banh xác.

Bởi vì ngay sau khi phong tấu chương ban đầu được gửi đi, Trần Nam Vương phủ liền gửi tiếp một phong tấu chương khác, trong đó có nói: Tấu chương lần trước có sai sót, đáng lý là phụ tử Thiện Kỳ Hầu bị ngộ thương trong khu vực săn bắn, cứu chữa vô hiệu, đã tử vong. Cũng không phải là Trịnh Khai Tuấn, hóa ra là viết nhầm. Kết quả là tiểu thái giám sơ ý, đem tấu chương viết nhầm gửi đến đế đô, để tránh cho đế đô hiểu lầm, vì quá gấp gáp, hy vọng Hoàng đế bệ hạ đừng hiểu lầm. Cũng nói rõ đã xử trí tên tiểu thái giám sơ xuất xui xẻo kia rồi.

Tấu chương này vừa đến đế đô thì ngay cả Lý Bình Chu cũng muốn học máu.

Chẳng, chẳng phải là đang đùa hay sao?

Bản mặt mo căng thẳng của Minh Trạng mấy ngày nay hơi thả lỏng một chút, hai tay chấp lại rồi nói, “Bồ tát phù hộ, may mà Trịnh Khai Tuấn vô sự, không thì Tương Nghi bá tổ mẫu đã như thế, trầm thật sự không có cách nào ăn nói với Tương Nghi bá tổ mẫu cả. Chỉ cần Khai Tuấn bình an, có lẽ Tương Nghi bá tổ mẫu cao hứng, bệnh tình cũng sẽ thuyên giảm. Nếu không, không chỉ trầm và Thái hậu mà ngay cả Thái hoàng thái hậu cũng không có ngày nào mà không lo lắng cho bệnh tình của Tương Nghi thái trưởng công chúa cả.”

Thậm chí Từ Tam cũng không còn gì để nói, thâm nghĩ, bệ hạ, ngài thật là xấu xa.

Âu Dương Khác trợn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu mới nói, “Trần Nam Vương phủ, Trần Nam Vương phủ mà cũng gửi tấu chương nhầm lẫn nữa sao?” Liên quan đến mạng người là chuyện hệ trọng đó!

Binh bộ Thượng thư Cố Nhạc Sơn xem như hiểu được, lập tức tỏ rõ thái độ thay Trần Nam Vương phủ, “Chỉ là tiểu thái giám sơ ý thôi, hầy, tuy Trịnh đại nhân bình yên vô sự nhưng phụ tử Thiện Kỳ Hầu lại xảy ra chuyện.” Bệ hạ thật sự rất có bản lĩnh. Trần Nam Vương phủ phát nhầm tấu chương, mặc kệ người khác tin hay không, dù sao Cố Nhạc Sơn cũng không tin.

Trần Nam Vương phủ là nơi nào?

Đó là mẫu tộc của Hoàng đế bệ hạ, phụ thân của Hoàng đế bệ hạ là Trần nam Vương quyền thế hiển hách. Nay Thái thượng hoàng ở tại địa bàn Trần Nam Vương, làm sao có thể nói trở về thì liền trở về? Cho dù trở về thì cũng phải chờ bệ hạ đăng cơ được một thời gian, thu phục tất cả triều thần thì mới có thể trở về.

Xem thủ đoạn của Hoàng đế bệ hạ, chỉ một phong tấu chương gửi nhầm liền khiến Thục viện đại công chúa tự mình ra tay kích động Tương Nghi thái trưởng công chúa đến bại liệt. Lại thêm một phong tấu chương lấy cái chết của phụ tử Thiện Kỳ Hầu cảnh cáo đám người đã tâm trong triều!

Cố Nhạc Sơn lén nhìn Hoàng đế bệ hạ, lại cảm thán, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài. Luận về tướng mạo, Hoàng đế bệ hạ thật không xuất chúng, luận về tuổi tác thì còn rất trẻ, mới đăng cơ một năm, xem thủ đoạn của người ta đi, không phục cũng không được.

Hình bộ Thượng thư Đàm Thế Gia vừa mới thăng chức, trong khoảnh khắc không thể hiểu rõ đủ loại thay đổi bất ngờ trong đó, thế sự vô thường, lại không thể trở mặt một cách ngu ngốc, đành phải bày ra bộ dạng phục tùng, ngậm miệng đứng im.

Sắc mặt Minh Trạng đã từ thoải mái chuyển sang ảm đạm, thở dài, “Đúng vậy, tuy Khai Tuấn không có việc gì, Thiện Kỳ Hầu từng tuổi này, một lòng trung thành, tận trung vì triều đình, phân ưu vì trẫm....Đột nhiên lại xảy ra bất trắc, trẫm thật sự không thể mở lời với Thiện Kỳ Hầu phu nhân. Lão thái thái cũng đã lớn tuổi. Hay, như vậy đi, Âu Dương, người xưa nay rất biết khuyên người, người khéo léo đem chuyện này nói với trưởng tử của Thiện Kỳ Hầu đi.”

Âu Dương Khác nói thầm trong lòng, thật sự là xui xẻo, chuyện tốt chưa bao giờ rơi xuống đầu của hắn. Bất quá Hoàng đế bệ hạ có chỉ dụ, hắn cũng chỉ đành tuân theo mà làm.

Chuyện của Thiện Kỳ Hầu truyền ra ngoài, đương nhiên không cần nhắc đến phủ Thiện Kỳ Hầu, tiếng khóc chấn thiên, cả nhà mặc tang phục. Tục truyền, Thiện Kỳ Hầu phu nhân khóc liên tục mấy ngày khiến đôi mắt gần như sắp lư.

Tuy tang sự của phủ Thiện Kỳ Hầu được tổ chức long trọng, bất quá trong tôn thất có rất nhiều người tỏ thái độ kỳ lạ đối với phủ Thiện Kỳ Hầu.

Chuyện của hai vị Công chúa thì mọi người còn nguyện ý tin tưởng Hoàng đế bệ hạ trong sạch.

Nay Thiện Kỳ Hầu xảy ra chuyện, tôn thất đều hiểu rõ: Hóa ra Hoàng đế bệ hạ không thích Thái thượng hoàng về triều.

Đương nhiên mọi người cũng không phải kẻ ngốc, ngẫm lại: Cũng đúng, đừng nói là ngại vàng thiên hạ chí tôn. Cho dù chỉ là tước vị nho nhỏ bằng hạt gạo trong nhà, nếu lão tử nhà người đã nhường cho người ta thì cũng không có đạo lý quay trở về. Còn nữa, việc phụ tử vì ngại vàng tự chém giết lẫn nhau chẳng có gì đáng ngạc nhiên, huống chi đương kim Hoàng thượng và Thái thượng hoàng cũng không phải phụ tử thân sinh.

Những người lúc trước bảo rằng Minh Trạng hiền từ thì đều triệt để thay đổi quan điểm đối với Hoàng đế, trong lòng chửi mụ nó, là ai lan truyền tin đồn này?

Nếu có thể gọn gàng giải quyết hai vị Công chúa và một vị Hầu tước mà còn có thể xem là hiền từ thì e rằng trên đời này chẳng có ai là hiền từ cả.

Con người vốn dễ tiện.

Hơn nữa còn dễ tiện một cách khó tin.

Lúc trước Minh Trạng luôn lộ ra bộ mặt tươi cười đón tiếp người ta, cho dù triều thần có hơi mạo phạm thì hắn cũng không thêm so đo với bọn họ, còn dung túng rất nhiều người có bản tính khó ưa. Thậm chí có người tưởng rằng Hoàng thượng rất tốt tính.

Kết quả, Minh Trạng làm thịt Thiện Kỳ Hầu, khiến Tương Nghi thái trưởng công chúa bị bại liệt, cấm túc Thực Viện đại công chúa, một loạt thủ đoạn lạnh khốc sắc bén, trong triều lại không có bất kỳ lời dị nghị nào, trong nhất thời, văn võ bá quan, tôn thất trong triều đều đồng lòng trung thành, ôn hòa để bảo tựa như cô nương chăn dê dùng roi da huấn luyện con dê nhỏ.

176. Chương 176

Đương nhiên cũng có người vì chuyện này mà kinh hoàng, gặp phải đủ loại khó xử.

Người này không phải ai khác mà chính là Kính Mẫn đại trưởng công chúa.

Ban đầu Kính Mẫn đại trưởng công chúa muốn thú tôn nữ của Thiện Kỳ Hầu làm vợ kế cho trưởng tử Ngụy Tiểu của nhà mình, kết quả Thiện Kỳ Hầu xảy ra chuyện này. Như vậy có nên thú tức phụ kia nữa hay không?

Nếu thú thì cô nương nhà Thiện Kỳ Hầu phải giữ đạo hiếu cho tổ phụ một năm.

Ngụy Tiểu thú thê lần thứ hai, trì hoãn chút thời gian cũng không sao. Nhưng thứ tử Ngụy Định thành thân lần đầu, năm trước được chính Vệ thái hậu ban hôn. Nay niên kỷ của Ngụy Định đã quá tuổi thành thân, lúc này nếu vì trưởng tử trì hoãn thứ tử thì không biết người bên ngoài sẽ nói cái gì.

Kỳ thật không cần người bên ngoài nói, ngay cả Ngụy Quốc Công cũng có ý kiến.

Nhưng nếu để Ngụy Định thú Nguyễn Gia Duệ vào phủ trước. Tuy rằng mặt ngoài Nguyễn Gia Duệ cũng không có nương gia, bất quá chuyện này cũng chẳng thành vấn đề. Tuy nhiên trưởng tức vào cửa sau thứ tức thì lúc trước an bài còn tác dụng gì nữa?

Vả lại thân phận của trưởng tức....Kỳ thật theo ý của Kính Mẫn đại trưởng công chúa, cho dù thật sự phải giữ đạo hiếu thì cũng phải chấp nhận. Bất quá Kính Mẫn đại trưởng công chúa sinh trong hoàng thất, lớn lên trong hoàng thất, đã trải qua rất nhiều chuyện.

Lúc trước Kính Mẫn đại trưởng công chúa định cho trưởng tử thành thân sớm hơn, nhưng bị Vệ thái hậu ngăn cản. Lúc ấy Thiện Kỳ Hầu đến Vân Quý là do triều đình chỉ định.

Từ khi tin tức phụ tử Thiện Kỳ Hầu qua đời được lan truyền thì Kính Mẫn đại trưởng công chúa đã giết mình vô số lần giữa đêm khuya, chẳng lẽ Vệ thái hậu sớm biết phụ tử Thiện Kỳ Hầu đi Vân Quý không thể trở về? Nếu không thì vì sao Vệ thái hậu lại ngăn cản việc Ngụy Tiểu thành thân với tôn nữ Thiện Kỳ Hầu cơ chứ?

Nhất định là như vậy.

Kính Mẫn đại trưởng công chúa suy đi nghĩ lại, nhất định là như vậy. Trên một mức độ nhất định, Kính Mẫn đại trưởng công chúa hiểu rõ tính tình của Vệ thái hậu, Vệ thái hậu xưa nay không làm thì thôi, đã làm thì rất triệt để, một khi ra tay thì tuyệt đối không cho người ta cơ hội trở mình. Huống chi Thiện Kỳ Hầu muốn nghênh đón Thái thượng hoàng hồi cung chính là đang khiêu khích hoàng quyền của Minh Trạng.

Vệ thái hậu đã trải qua cuộc tranh đoạt hoàng quyền vào những năm cuối thời Nhân Tông hoàng đế, lúc trước Phụng gia huynh đệ có thể lên ngôi là vì chưa từng nương tay trong chính trị. Nay liên quan đến nhi tử thân sinh của mình thì Vệ thái hậu lại càng không hề khách khí.

Nếu Vệ thái hậu ngăn cản hôn sự của Ngụy Tiểu, như vậy có lẽ Vệ thái hậu không muốn thấy nhà mình và Thiện Kỳ Hầu phủ kết thông gia. Còn nữa, Kính Mẫn đại công chúa biết rất rõ, thậm chí ngay cả Tương Nghi bá cũng trở thành như vậy, nếu đã muốn động đến phụ tử Thiện Kỳ Hầu thì xem ra Vệ thái hậu và Minh Trạng không tính tha cho phủ Thiện Kỳ Hầu. fynnz.wordpress.com

Quan trọng nhất chính là Thiện Kỳ Hầu đã qua đời, việc tang sự cũng đã an bài xong xuôi, nhưng tước vị của phủ Thiện Kỳ Hầu vẫn còn treo lơ lửng. Như vậy, tương lai việc phủ Thiện Kỳ Hầu có còn tồn tại hay không thì cũng chưa biết rõ.

Gia đình như vậy, chẳng lẽ lại thay nhi tử kết thông gia với một gia đình như thế hay sao?

Kính Mẫn đại trưởng công chúa do dự.

Kính Mẫn đại trưởng công chúa đang sầu lo vì nhi tử, nay còn có một người khác còn sầu lo hơn Kính Mẫn đại trưởng công chúa gấp trăm lần.

Người này không phải là ai khác, chính là người nhận được tin nhi tử qua đời: An Duyệt công chúa.

Vì muốn thường xuyên nắm bắt tin tức của đế đô, An Định Hầu chưa từng cắt đứt đường tới lui thông tin với đế đô, đương nhiên biết được tin nhi tử bị ngộ thương tử vong ở Trấn Nam Vương phủ. Chỉ trong một đêm, tóc của An Định Hầu đã bạc gần nửa đầu.

Cho dù lão bà lợi hại, An Định Hầu thường dính đến mấy chuyện bất chính, khiến cho gia đình nhuốm màu bạo lực. Nhưng từ đầu chí cuối, hắn chỉ có một nhi tử chính là Trịnh Khai Tuấn.

An Định Hầu đã vì nhi tử của mình mà hao hết tâm huyết hai mươi mấy năm, khổ tâm đào tạo, hướng chỉ nhi tử cũng rất biết phân đầu, tuổi còn trẻ đã đỗ Thám hoa, khiến cho hắn rất nở mày nở mặt.

Những quý phủ nhà cao cửa rộng ở đế đô có ai mà không hâm mộ hắn biết cách dạy con đâu.

Nay nhi tử xảy ra bất trắc, cứ như vậy mà qua đời, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, làm sao có thể nào mà không đau lòng cơ chứ?

Nhất thời, An Định Hầu cũng không còn tâm tư làm việc. Lập tức phân phó hạ nhân thu thập mọi thứ, chuẩn bị dẫn theo thi tử vẫn còn gào khóc than trời trách đất đến đế đô. Nhi tử xảy ra chuyện, thế nào thì cũng phải đưa thi thể trở về.

Cho dù có thương tâm thì cũng phải liệm thi phát tang cho nhi tử.

Phu thê hai người trưng ra đôi mắt đầm lệ nhìn nhau, còn chưa lên đường thì lại nhận được tin tức: Nhi tử Trịnh Khai Tuấn của bọn họ không có việc gì, rất tốt, bình yên vô sự, người chết là phụ tử Thiện Kỳ Hầu.

Đáng thương cho phu thê An Định Hầu cũng không biết phải phản ứng thế nào.

Bất quá ở tại Hoài Dương này, nếu nói đến đáng thương thì phu thê An Định Hầu chỉ là nhận phải tin tức giả mà thôi, thật sự không xứng với chữ đáng thương nhất.

So với Phương Thận Hành bị đưa đến huyện Thái Bình làm Huyện lệnh thì phu thê An Định Hầu quả thật là không quá xui xẻo.

Sau khi giải quyết đám người Thiện Kỳ Hầu, cả thành đế đô trở nên vô cùng thái bình.

Minh Trạ cũng có thời gian nói chuyện yêu đương với Nguyễn Hồng Phi, vốn định lôi kéo Phi Phi nhà hắn để tình chàng ý thiếp một phen, lại phát hiện người này có khuynh hướng di tình biệt luyện.

Mấy ngày nay Nguyễn Hồng Phi hẳn có thời gian rảnh rỗi sẽ ôm một bức tranh mỹ nữ mà xem không ngừng, vừa thưởng thức vừa tán dương, dùng đủ loại từ ngữ để khen ngợi, khiến Minh Trạ nghe xong mà cảm thấy vô cùng bức bối, Minh Trạ thầm nghĩ: Hiện tại khen tranh mỹ nữ, không biết đến khi nào sẽ khen mỹ nữ bên ngoài. Cứ như thế này thì e rằng hắn sẽ mọc sừng sớm thôi, hắn không phải kẻ ngốc đâu.

Tuy rằng Minh Trạ hẹp hòi, bất quá hắn không lộ ra bên ngoài, còn giả vờ rộng lượng thoải mái. Ngay cả những ngày nghỉ ngơi, hắn cũng không thu xếp việc hẹn hò, mà chỉ săn sóc cho Nguyễn Hồng Phi tận tình thưởng thức tranh mỹ nữ. Chẳng qua, sau khi dùng xong ngọc thiện, khi Nguyễn Hồng Phi tiếp tục muốn giám định cổ họa thì liền phát hiện nơi đặt cổ họa không còn nhìn thấy cổ họa nữa, mà thay vào đó là những cuộn tranh khác. Nguyễn Hồng Phi mở ra thì suýt nữa đã phì cười, bên trong mười mấy cuộn tranh này đều là chân dung của tiểu Minh ừ.

Nguyễn Hồng Phi đang xem một chút thì liền nghe trong phòng truyền ra tiếng ưm ưm của tiểu Minh ừ khiến trong lòng của người ta phải ngứa ngáy. Nguyễn Hồng Phi đặt xuống tranh chân dung của tiểu Minh ừ, vừa tiến vào bên trong thì nhìn thấy Minh Trạ đang đuổi tay đuổi chân thành hình chữ bát trên giường, sai khiến tiểu cung nữ xinh đẹp như hoa xoa bóp cho hắn, tiểu cung nữ có tay nghề rất tốt, có thể nói là chuyên nghiệp khiến Minh Trạ thoải mái mà kêu ừ ừ.

Nguyễn Hồng Phi phất tay, tiểu cung nữ hành lễ rồi nhẹ tay nhẹ chân lui xuống, Minh Trạ không thèm quay đầu lại, chỉ ừ ừ hai tiếng, nói một câu chua lè, “Không xem mỹ nữ nữa à.”

“Mỹ nữ nào, chỉ là mấy bức tranh mà thôi.” Nguyễn Hồng Phi ngồi xuống bên cạnh Minh Trạ, vỗ một cái lên mông của Minh Trạ, “Cho dù có tốt xem thế nào thì cũng không bằng tiểu Minh ừ nhà người.”

“Xem như ngươi còn có mắt.” Minh Trạ xoay người ngồi dậy, thì thầm oán giận Nguyễn Hồng Phi, “Một đám nữ nhân béo ú, có cái gì mà tốt xem cơ chứ. Triệu Lệnh Nghiêm đáng chết, đưa mấy bức tranh quái quỷ này đến làm gì, còn bảo là mừng tuổi cho ta, rõ ràng là ly gián tình cảm của chúng ta thì đúng hơn. Ta thấy bức tranh mà Lâm Vĩnh Thường gửi tặng tốt hơn nhiều, uyên ương hí thủy, như thế mới nhiều cát tường mới nhiều niềm vui.”

Nguyễn Hồng Phi thấy Minh Trạm chẳng khác gì kẻ thất học, nhin không được mà phân trần với Minh Trạm, “Người đừng có mắt mà không trông. Bức cổ họa mà Triệu Lệnh NghiêM tặng là bức Nữ quan châm đồ do đại họa sĩ Cổ Khải Chi vẽ, cũng không biết bảo bối này lấy được từ chỗ nào, cho dù có một núi vàng cũng không thể đổi được đâu.” Dưới sự khai sáng của Minh Trạm, Nguyễn Hồng Phi cũng bồi dưỡng bản tính tầm thường khi đem mọi thứ đều quy thành bạc, “Bức tranh của Vĩnh Thường là do chính hấn vẽ, lừa gạt người, đem ra đường để bán thì chẳng đáng giá hai lượng bạc, vậy mà người còn treo trong phòng ngủ, bữa nào nhanh chóng gỡ xuống đi, thật là mất mặt.” Cái tên vô lại Lâm Vĩnh Thường hiểu thấu tâm tư của Minh Trạm, đưa tặng bức tranh uyên ương hí thủy thối nát, vậy mà Minh Trạm lại đặc biệt yêu thích, sau khi nhận được tranh của Lâm Vĩnh Thường thì khen cả nửa buổi, còn treo bên giường của bọn họ để ngày ngày ngắm nhìn.

Minh Trạm cũng không phải là kẻ mù chữ hoàn toàn, mà chỉ là kẻ mù chữ một nửa mà thôi

Hấn cũng biết đại danh của Nữ quan châm đồ, vội vàng trợn tròn đôi mắt ti hí, vẻ mặt đầy kinh ngạc, “Hả? Đó là Nữ quan châm đồ à?” Hấn chỉ thấy mười mấy nữ nhân béo ú.

Đương nhiên thời cổ mọi người vẽ tranh chú ý đến thần vận của bức tranh, chẳng qua bức cung nữ đồ này, Minh Trạm chẳng thấy có gì đáng xem, không có nửa điểm đáng để thưởng thức.

Bệnh đa nghi của Minh Trạm lại nhất thời tái phát, “Người nói thử xem, có thể nào là Triệu Lệnh NghiêM tham ô ở Đại Đồng hay không? Vì sao hấn lại có bảo vật như vậy?” Triệu Lệnh NghiêM cũng không phải con nhà khá giả, món bảo bối mà ngay cả một ngọn núi vàng cũng không thể đổi được thì làm sao Triệu Lệnh NghiêM có được? Tuy rằng hấn nhìn không ra có gì đẹp mắt, bất quá Minh Trạm vẫn biết bức tranh này rất đáng giá.

Ngẫm lại, Minh Trạm tiếp tục nói một cách đa nghi, “Đừng bảo là Triệu Lệnh NghiêM mô phỏng một bức để lừa ta nha.”

“Chẳng lẽ mắt của ta bị mù rồi sao?” Minh Trạm dễ bị lừa chứ Nguyễn Hồng Phi có thể nói là chuyên gia đối với lĩnh vực thi họa, đương nhiên sẽ không bị lừa.

Minh Trạm vội vàng gọi Hà Ngọc tiến vào hỏi, “Người chưa đốt mấy món bảo bối đó chứ?” ban đầu hấn tức giận Nguyễn Hồng Phi chỉ xem tranh không để ý đến hấn, bèn lên lút trộm tranh rồi lệnh cho Hà Ngọc nhét vào bếp lò để thiêu rụi cho Nguyễn Hồng Phi biết mùi.

Nguyễn Hồng Phi vừa nghe lời này thì lập tức nhéo mạnh một cái vào mũi của Minh Trạm, Minh Trạm la oái một cái đau đớn, suýt nữa đã giật bắn người từ trên giường. Hà Ngọc run rẩy, vội nói, “Chưa, chưa đốt ạ. Nô tài chưa kịp đốt.” Không đợi phân phó, Hà Ngọc liền nói, “Để nô tài mang đến.” Xoay người chạy đi lấy bảo bối.

Minh Trạm đau lòng muốn chết, không đợi Nguyễn Hồng Phi mắng hấn thì hấn đã trách ngược lại, “Người cũng không sớm nói món bảo bối kia đáng giá, hại ta suýt nữa đã phạm phải sai lầm. Hầy, đó là quốc bảo, nếu thiêu rụi thì thật là có lỗi.”

Nguyễn Hồng Phi là người tinh ranh thế nào, mặc kệ Minh Trạm lải nhải nói cả buổi, cho đến khi cái tên mũm mĩm này nói đến miệng khô lưỡi cứng, muốn lấy trà để giải khát thì lại bỗng nhiên bị Nguyễn Hồng Phi giữ chặt tay, Minh Trạm trừng mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi, “Gì vậy, hại ta suýt nữa đã đốt nhầm bảo bối, lúc này ngay cả nước cũng không cho người ta uống, người thật quá ngang ngược đi.”

Nguyễn Hồng Phi căn bản không bận tâm, chỉ ung dung mà cười, “Tiểu Minh ù, người đừng bày ra bộ dạng này với ta.” Thân thiết kéo Minh Trạm sang bên cạnh, bắt đầu dĩ thử dĩ, “Bỏ đi bỏ đi, là ta không nên xem tranh đến mức nhập thần như vậy. Người cũng đừng bày trò như thế nữa, đứng lên đi, hôm nay trời rất đẹp, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút.”

Trong lòng Minh Trạm vui vẻ, âm thầm cười trộm, nhanh chân cúi đầu mang hài, nhưng miệng thì vẫn ngoan cố, “Bày trò cái gì, người đừng nói oan cho ta, ta không nhận đâu.” Đứng lên giậm chân một cái, Minh Trạm hỏi, “Đi dạo ở đâu?” Còn giả vờ kênh kiệu, “Ta bận rộn như vậy, ngày nào cũng đầu tắt mặt tối, người còn kéo ta ra ngoài để giết thời gian nữa. Hầy, thảo nào có câu hồng nhan họa thủy, náo loạn cả buổi, uy lực của lam nhan cũng chẳng ít hơn chút nào...”

“Như vậy thì dừng đi.” Nguyễn Hồng Phi rất chướng mắt đối với bản tính khẩu thị tâm phi không thật thà của Minh Trạh.

Minh Trạh giữ nguyên sắc mặt, kéo tay Nguyễn Hồng Phi, lén hôn một cái lên má của người ta rồi cười hì hì, “Nói thế mà không biết thẹn sao, Đồ quốc chủ xưa nay là nhất ngôn cửu đỉnh mà.” Nói đi thì phải đi chứ, hẳn bày trò cả buổi chẳng phải là khiến Nguyễn Hồng Phi để ý đến hẳn hay sao?

Tiểu Minh ù đạt được mục đích, đắc ý đến mức chỉ hận không thể lắc đuôi.

Kỳ thật chỉ cần đạt được mục đích thì Minh Trạh cũng rất dễ bị lừa.

Thỏa mãn thì sẽ vui vẻ.

Minh Trạh từ nhỏ đã có bộ dáng tròn trịa như vậy, cũng có liên quan rất lớn đối với tính tình của hẳn.

Chẳng qua trên đời còn rất nhiều kẻ dục vọng rất lớn, khó mà thỏa mãn chính mình.

Tỷ như mẫu thân của Trung Nghĩa Hầu, Phương lão thái thái.

Lúc trước Phương lão thái thái thừa dịp đến Thọ An cung thỉnh an đã cầu tình với Vệ thái hậu, muốn nhờ Vệ thái hậu cho tôn tử của mình là Phương Minh Chi một chức quan, Vệ thái hậu đồng ý, Minh Trạh cũng đã an bài cho Phương Minh Chi làm thị vệ trong cung.

Thị vệ trong cung đều là con cháu nhà quyền quý, thị vệ bình thường từ hàng thất phẩm có thể leo lên ngự tiền thị vệ, tỷ như Trần Thịnh, chính là nhất phẩm thủ lĩnh thị vệ, có thể diện ở trước mặt Hoàng thượng chẳng thua gì các đại thần.

Ai nhìn thấy hẳn mà không nhường nhịn ba phần?

Phương Minh Chi đi cửa sau, Minh Trạh cũng không muốn ưu đãi hẳn, đương nhiên là cho bắt đầu từ đẳng cấp thấp nhất, tức là thị vệ thất phẩm.

Nếu để Minh Trạh nói thì đây đã là nể mặt Trung Nghĩa Hầu lắm rồi. Bằng không, với bản tính tinh vi của Minh Trạh thì hẳn chẳng chịu bỏ ra nhiều bổng lộc cho người ta đâu.

Kỳ thật công việc của thị vệ chẳng có gì là mệt nhọc, mỗi ngày chỉ làm hai canh giờ, ngoại trừ việc hơi buồn chán thì chẳng có gì là không tốt. Bất quá Phương lão thái thái vẫn có chút than phiền, chưa kể đến chuyện phải phơi nắng phơi sương, công việc này chẳng khác gì ngày ngày đi canh cửa. fynnz.wordpress.com

Phương lão thái thái trầm nghĩ, vì sao lại để tôn tử đi canh cửa như thế.

Kỳ thật, nếu nói chính xác thì công việc của Phương Minh Chi còn không bằng đi canh cửa. Dù sao đi canh cửa thì còn có thể uống trà trò chuyện, chứ làm thị vệ trong cung, trong cung nặng nhất là quy củ, làm sao có thể tùy ý để người làm cần.

Thấy tôn tử mới hơn một tháng mà vừa gầy vừa đen, nhất thời vô cùng đau lòng. Nhịn không được mà nói, “Hảo hài tử, con ngày thường chỉ ở trong nhà đọc sách viết chữ, chưa bao giờ ném mùi khổ sở như vậy. Hay thôi đi, đừng làm nữa.”

Phương Minh Chi mỉm cười, khuyên lại tổ mẫu, “Tổ mẫu, tôn nhi cũng không mệt đâu. Còn có các đồng liêu đứng cùng mà, cũng rất thú vị. Còn nữa, lúc trước phụ thân cũng từng thỉnh võ sư cho chúng ta. Tôn nhi cũng biết một chút quyền cước đơn giản. Ở trong cung thì cũng không cần dùng võ công gì cả.”

Tôn tử vất vả như vậy, nếu ở trước mặt ngự tiền thì còn đỡ, chịu chút khổ sở, ít nhất còn được Hoàng thượng nhìn thấy. Bất quá theo Phương lão thái thái biết được thì Phương Minh Chi chỉ là một thị vệ mặc thanh y bình thường mà thôi, làm việc tại Vạn Quyển cung.

Vạn Quyển cung chẳng phải nơi nào khác mà chính là nơi do Minh Trạh lập nên để Chung Kính Thư dẫn đầu đám Hàn lâm học sĩ biên soạn Đại điển.

Nếu có chút chuyện thì Minh Trạh sẽ tuyên triệu Chung Kính Thư đến. Về phần Vạn Quyển cung, Minh Trạh chưa từng bước đến bao giờ.

Khiến Phương lão thái thái càng không vui chính là Phương Minh Chi canh gác trước đại môn Vạn Quyển cung, trong khi trưởng tôn Phương Minh Lập lại ở trong Vạn Quyển cung biên soạn đại điển, vừa thể diện lại vừa nhàn nhã.

Phương Minh Lập ham mê đọc sách, dành tình cảm cho sách còn nhiều hơn cả lão bà. Từ lúc hấn thính chỉ đến Vạn Quyển cung thì càng triệt để si mê, hơn nữa theo lời của Chung Kính Thư thì văn chương của Phương Minh Lập xem như không tệ.

Nếu Phương Minh Lập nguyện ý cùng biên soạn Đại điển thì Minh Trạm cũng ưng thuận.

Kết quả, không biết Minh Trạm có phải cố ý hay không, hai huynh đệ Trung Nghĩa Hầu một người trong cung, một người ngoài cung. Cũng may bản tính của Phương Minh Lập rất ôn hòa nho nhã, cũng rất chiều cố chăm sóc Phương Minh Chi.

Mà Phương Minh Chi cũng không phải kẻ ngốc, đưa một trái đào để đổi lấy một miếng ngọc bội.

Huynh đệ hai người khác với trước kia, không còn xa cách mà lại trở thành huynh đệ thân thiết.

Phương lão thái thái kéo tay tôn tử rồi nói, “Trước kia ta thường nghe phu tử tán thưởng là văn chương của con rất tốt.”

Phương Minh Chi hiểu rõ ý của tổ mẫu, chỉ cười nói, “Tổ mẫu, không phải là ai cũng có thể đến Vạn Quyển cung để biên soạn sách. Trong đó đều là những người có học thức cao, tôn nhi nhất định là không được rồi.”

Phương lão thái thái ghét nhất người ta nói tôn tử của mình không tốt, cho dù Phương Minh Chi khiêm tốn cũng không được. Quả nhiên lời ấy vừa nói ra thì Phương lão thái thái liền cau mày, nói một cách ngang ngược, “Ai nói là con không được ? Con chỉ nhỏ hơn Minh Lập vài tuổi thôi, tổ mẫu không tin, chỉ khác biệt vài năm thì có thể chênh lệch bao nhiêu?” Suy nghĩ một lúc, Phương lão thái thái nói, “Đi làm việc trước đi, chuyện này về sau hẵng tính.”

Phương Minh Chi cũng không nhắc lại, chỉ nhẹ nhàng giảng hòa vài câu hiểu thuận, cho đến khi bên ngoài hối thúc thì mới từ biệt tổ mẫu, dẫn theo hạ nhân đến Vạn Quyển cung trực ban.

177. Chương 177

Xét đến cùng, mâu thuẫn của Phương lão thái thái và Trung Nghĩa Hầu phu nhân Vệ thị chính là vì chuyện này mà bắt đầu.

Việc lão thái thái bắt công một vị tôn tử trong nhà cũng là chuyện bình thường. Bất quá thiên vị như Phương lão thái thái thì thật sự là hiếm thấy. Thật ra cũng không chỉ vì Phương Minh Chi là nhi tử của tiểu Phương thị mà thôi.

Nói đến thì cũng dài dòng, khi Vệ thị gả cho Trung Nghĩa Hầu chỉ mới mười tám tuổi, năm đó liền sinh hạ trưởng tử. Lúc ấy Phương lão thái thái đã muốn giữ trưởng tôn bên cạnh để nuôi nấng. Kỳ thật đây là quy củ cổ xưa, lão bà cô đơn, nuôi nấng hài tử thì sẽ vui vẻ hơn.

Nhưng mẫu tử gắn bó với nhau. Đây lại là hài tử đầu tiên của Vệ thị, làm sao chấp nhận để bà bà nuôi dưỡng. Lúc đó mẫu tộc Tĩnh Quốc Công của Phương lão thái thái và mẫu tộc Vĩnh Ninh Hầu phủ của Vệ thị đều có gốc rễ cứng rắn ở đế đô, bà bà tức phụ âm thầm tranh chấp, rốt cục Vệ thị bảo vệ được quyền nuôi dưỡng nhi tử.

Bất quá Vệ thị cũng phải trả giá đắt.

Sự cương quyết của nàng đã khiến nàng mất đi lòng yêu thương của trưởng phu Trung Nghĩa Hầu, cùng bà bà tranh chấp khiến cho nàng bị tổn thương thân thể khi vẫn còn ở cử, cho nên cả đời chỉ có một nhi tử. Thậm chí mới vì vậy mà Phương Minh Lập cũng không được Trung Nghĩa Hầu và Phương lão thái thái yêu

thích. Từ đó về sau, Vệ thị thỉnh thoảng lại tự trách, nếu khi đó nàng lui một bước thì có phải hôm nay sẽ không đến nông nổi này hay không.

Năm tháng trôi qua, sự cứng rắn ngang bướng của tuổi trẻ cũng bị năm tháng bào mòn, Vệ thị đã sắp làm tổ mảu. Bất quá cho đến tận bây giờ nàng cũng chỉ có thể sống khách khí với Trung Nghĩa Hầu mà thôi. Khổ sở mấy năm, cho đến khi Minh Trạm đăng cơ, vị trí nhi tử đã nắm chắc, Vệ thị đến đế đô, thường xuyên tới lui nhà mảu tộc, mấy ngày gần đây trên mặt cũng đặc biệt tươi tắn hơn trước kia.

Chẳng qua Vệ thị thật sự không thể ngờ Phương lão thái thái lại đưa ra đề nghị vợ vẫn như vậy với nàng.

Phương lão thái thái ôn hòa nắm tay nàng, hiếm khi thân thiết như thế mà thương nghị với nàng, “Sức khỏe của Chi nhi không thể sánh bằng Lập nhi, làm việc trong cung chưa được bao nhiêu ngày thì đã bệnh hai lần. Hầy, cứ như vậy mãi thì làm sao mà làm việc đây.”

Vệ thị chỉ nghe mà không mở miệng nói nhiều. Mấy năm qua, nếu có thể hòa hợp thì nàng và Phương lão thái thái đã sớm hòa hợp. Kết quả hai người vẫn ngượng ngùng như vậy.

Phương lão thái thái thấy Vệ thị không chịu nhận bậc thang của mình, bèn đơn giản nói thẳng, “Lập nhi ở trong Vạn Quyển cung biên soạn Đại điển, ta nghe nói cũng không có quan hàm, trong khi Chi nhi là thất phẩm. Ta nghĩ, bọn họ là thân huynh đệ, Lập nhi xưa nay thiện tâm, làm sao có thể nhẫn tâm để Chi nhi chịu khổ như vậy. Không bằng để bọn họ đổi vị trí, người thấy thế nào? Đợi sức khỏe của Chi nhi bình phục thì đổi trở lại cũng được mà.”

Vệ thị đột nhiên nổi cơn tam bành trong lòng, nàng kiên quyết rút tay ra khỏi bàn tay khô gầy của Phương lão thái thái. Hiện tại Vệ thị cảm thấy thật may mắn vì lúc trước thà rằng quyết liệt với Trung Nghĩa Hầu chứ không chịu đưa nhi tử cho Phương lão thái thái nuôi dưỡng, quyết định này thật sự là chính xác.

Nếu nhi tử để cho Phương lão thái thái nuôi dưỡng thì thật không biết sẽ nuôi dưỡng thành bộ dạng gì.

Vệ thị ôn hòa nói, “Con thấy không được. Lập nhi ở trong cung biên soạn Đại điển không phải vì chức quan, mà là vì hắn thật sự thích công việc này. Thân mình của Chi nhi không khỏe thì cứ ở nhà nghỉ ngơi, nếu không được thì để con tiến cung nói với nương nương một tiếng, tự mình xin cho Chi nhi nghỉ ngơi một năm rưỡi cũng được.”

“Mẫu thân cũng biết, Thái hậu nương nương không phải người ngoài, một chút thể diện như thế thì con vẫn có.” Vệ thị quả thật không thể dần xuống cơn giận trong lòng, giọng điệu cũng càng trở nên cứng rắn, “Chẳng qua nếu để huynh đệ hai đứa đổi vị trí thì không được. Công việc này là do Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc thưởng cho, nói đổi liền đổi thì chúng ta đang đặt quân vương ở chỗ nào? Nếu để người khác biết được, sẽ nói rằng nhà chúng ta đi bói mớ, ngay cả nhiệm vụ của hoàng thất mà cũng chệch sai. Còn nữa, thân mình của Chi nhi không khỏe, làm thị vệ cực khổ không thể chịu nổi, nhưng việc biên soạn Đại điển cũng không phải việc thoải mái. Mẫu thân không biết đó thôi, Lập nhi cũng không khá hơn đâu, đôi tay của hài tử kia ngoại trừ cầm bút thì không thể cầm đao.” fynnz.wordpress.com

Phương lão thái thái suýt nữa đã bị Vệ thị làm cho nghẹn họng thở không nổi, sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng hỏi, “Không muốn thì cứ nói thẳng là không muốn, người không cần tìm lý do như vậy để nói qua loa với bà lão như ta đâu.”

“Dạ, con không muốn.” Vệ thị nói thẳng.

Phương lão thái thái tức giận vỗ bàn, cả giận nói, “Người đừng tưởng rằng trở về đế đô, muốn làm gì thì làm? Dù sao thì ta cũng là bà bà của người, người không đồng ý chính là ngỗ nghịch bất hiếu!”

Vệ thị thần nhiên đứng dậy, từ phía trên nhìn xuống, thấp giọng nói một câu với Phương lão thái thái, “Mẫu thân có thể làm gì được con thì cứ làm đi, để cho con xem thử.” Nói xong, cũng không thèm bận tâm đến sắc mặt của Phương lão thái thái mà chỉ xoay người rời đi.

Phương lão thái thái tức chết đi được, than vãn đau tim cả buổi, đợi đến khi Trung Nghĩa Hầu trở về, bà ta hung hăng mắng nhi tử một trận, lệnh cho nhi tử nhất định phải đổi công việc của đám tôn tử.

Trung Nghĩa Hầu cũng thật sự không vui khi Vệ thị bất kính như thế, tuy phụ thê hai người xưa nay chỉ đối xử ở mức lãnh đạm cung kính lẫn nhau, nhưng hắn cũng không thể ngồi yên mà mặc kệ, bèn nhắc chân

đến chỗ của Vệ thị.

Vệ thị rơi lệ với Phương Minh Lập, “Từ khi con còn nhỏ, bọn họ chưa từng bế con được một lần, chưa từng bày ra sắc mặt hòa nhã với con. Lúc này nhìn thấy con được phái làm nhiệm vụ tốt thì lại muốn con phải đổi với lão tam. Mẫu thân chưa từng nghe trên đời có đạo lý nào như vậy.”

“Nhiệm vụ này của con cũng không phải do mẫu thân cầu xin, là Hoàng thượng thấy con có tài nên mới gọi con đi biên soạn sách. Việc biên soạn sách đâu phải ai cũng làm được.” Vệ thị kiên quyết với Phương lão thái thái cũng chỉ vì có mẫu thân nào mà không mạnh mẽ khi bảo vệ con cái của mình cơ chứ. Vệ thị nghĩ đến những chuyện trước kia thì không khỏi nức nở nói, “Từ nhỏ con đã thích đọc sách, viết ra bao nhiêu áng văn hay, nhưng có người nào chịu để ý đến con đâu. Trong khi lão nhị lão tam viết hai chữ thì phụ thân và tổ mẫu của con chỉ hận không thể khen bọn họ lên chín tầng mây. Thiên vị như vậy nhưng ta có nói câu nào hay không? Trong khi mới nhìn thấy con có chút tiền đồ thì liền ghen tị đỏ mắt.”

Phương Minh Lập chỉ đành nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Mẫu thân, trong nhà đông người, dĩ hòa vi quý đi. Nếu tam đệ thích biên soạn sách thì để tam đệ làm cũng được. Nhi tử là huynh trưởng, cũng nên nhường nhịn đệ đệ bọn họ.”

Vệ thị làm sao có thể chấp nhận, có chết cũng không đồng ý.

Phương Minh Lập van nài khuyên nhủ, “Tuy nhi tử thích đọc sách, nhưng đến đâu đọc sách mà chẳng được. Lúc trước nhi tử còn nghe nói bệ hạ xây dựng Đồ thư quán, nơi đó không hề thiếu sách quý, mượn về xem cũng được. Tổ mẫu đã nói như thế, coi như nể mặt phụ thân, tổ mẫu đã từng tuổi này rồi, đừng để lão nhân gia phải bận tâm. Phụ thân cũng đã thỉnh phong trưởng tử cho nhi tử, tước vị sau này cũng là của nhi tử. Các đệ đệ đông như vậy, dù sao cũng phải an thân lập nghiệp thì mới tốt, nay thừa dịp này có thể ở lại để đô, cũng xem như là may mắn, có thể an bài ổn thỏa.”

Phương Minh Lập khuyên Vệ thị hơn nửa canh giờ, Trung Nghĩa Hầu nghe xong, rốt cục không nhắc chân đi vào mà chỉ xoay người rời khỏi.

Quan hệ lãnh đạm với thê tử ảnh hưởng trực tiếp đến tình cảm phụ tử của hắn và Phương Minh Lập. Cho dù Trung Nghĩa Hầu không tán thành lời nói của Vệ thị, bất quá Phương Minh Lập hiểu rõ lẽ nghĩa, Trung Nghĩa Hầu quả thật chẳng thấy có điểm gì là sai.

Nay Phương Minh Lập có thể suy nghĩ cho các đệ đệ, nghĩ đến trăm năm sau, Trung Nghĩa Hầu cũng có thể yên tâm giao Hầu phủ cho Phương Minh Lập.

Không có mẫu thân nào có thể làm khó con cái của mình.

Lần này phủ Trung Nghĩa Hầu không làm phiền đến ngự tiền mà chỉ lên xử lý. Phương Minh Chi đến Vạn Quyển cung biên soạn sách, bất quá Phương Minh Lập cũng không thể đi làm thị vệ, nhưng thứ tử Phương Minh Giai của Ngụy thị lại thay Phương Minh Chi làm thị vệ. Phương lão thái thái được một tác muốn tiến thêm một bước, “Nếu thân thể của Minh Lập không khỏe thì mấy ngày này cứ theo ta niệm Phật. Chỉ cần có thiện tâm thì Phật tổ sẽ phù hộ cho hắn.”

Vệ thị là người thông minh, làm sao lại không hiểu rõ. Nếu Phương Minh Lập thật sự thay Phương Minh Chi làm thị vệ thì e rằng mọi người đều biết hai huynh đệ trao đổi vị trí, nói như vậy, thanh danh của Phương Minh Chi cũng sẽ bị tổn hại! Nay để Phương Minh Giai thay Phương Minh Chi làm thị vệ, Phương Minh Chi tiến vào Vạn Quyển cung, còn Phương Minh Lập nói với người ngoài là sức khỏe không tốt, ở nhà tịnh dưỡng. Như vậy thanh danh của phủ Trung Nghĩa Hầu không bị tổn hại gì cả.

Nhi tử khuyên Vệ thị một hồi lâu, Vệ thị mới miễn cưỡng đồng ý. Nhưng kết quả thế nào, gia đình này có ai chịu hiểu ý tốt của mẫu tử hai người đâu. Phương lão thái thái lại còn nói ra lời như vậy nữa.

Vệ thị nổi cơn thịnh nộ, túm lấy cổ tay của nhi tử, đoạt lấy tách trà bằng sứ mạ vàng trong tay của Phương lão thái thái rồi nện mạnh xuống đất, xoảng một tiếng, khiến Phương lão thái thái và Trung Nghĩa Hầu giật nảy mình, mảnh vỡ văng tứ tung đầy đất. Vệ thị tức giận bất bình khiến lòng ngực phập phồng, lớn tiếng quát to, “Các người bắt Lập nhi nhường nhiệm vụ hoàng thất ban cho, Lập nhi đã nhường! Nếu không biết thức thời thì mọi người cứ trở mặt mà âm ỉ một trận đi! Dù sao ta cũng không sợ mất mặt nữa! Có muốn thử hay không!”

Phương lão thái thái tái mặt, không biết là tức giận hay là bị dọa, lấy lại tinh thần, hét to một tiếng, chỉ vào Trung Nghĩa Hầu, “Người còn không đánh chết cái tên ngỗ nghịch này cho ta!”

Trung Nghĩa Hầu tiến lên, giận dữ trách mắng Vệ thị, “Ồ trước mặt mẫu thân, vì sao nàng lại dám làm như thế!”

Vệ thị nổi cơn thịnh nộ, bày ra uy phong của một nữ nhi nhà tướng môn, Vệ thị vừa dùng sức thì liền đẩy mạnh Trung Nghĩa Hầu đến mức khiến người này lão đảo, suýt nữa đã ngã xuống đất. Trung Nghĩa Hầu lui về sau vài bước, chạm vào chiếc bàn nhỏ bằng gỗ đào bên cạnh Phương thị thì mới dừng lại, Phương lão thái thái lớn tiếng quát, “Phản rồi phản rồi—”

Vệ thị càng hét to hơn nữa, “Ta làm phản đấy! Thì thế nào!” Vệ thị hất tung chiếc bàn nhỏ ở bên cạnh xuống đất, đôi mắt đỏ ngầu, giọng nói the thé, “Có bản lĩnh thì chúng ta tiến cung phân trần đi! Có bản lĩnh thì đến ngự tiền làm cho rõ ràng đi! Nhờ Hoàng thượng và Thái hậu phân xử công bằng, có đệ đệ nào ép buộc huynh trưởng phải nhường nhiệm vụ hoàng thất ban cho hay không? Có phụ thân nào ép buộc đích tử phải đổi công việc cho thứ tử hay không? Có tổ mẫu nào trực tiếp nguyên rửa tôn tử như vậy hay không?”

Phủ Trung Nghĩa Hầu đại náo một trận, cho dù bốn từ kinh tâm động phách cũng không đủ để hình dung. Minh Trạng biết được tin này, cảm thấy còn phần khích hơn cả xem kịch. Bất quá đây là gia sự của Trung Nghĩa Hầu, cho dù hần nhiều chuyện thì cũng sẽ không nhúng tay.

Để cho Minh Trạng khó xử chính là Phương Thận Hành và Tống Châu Ngọc, vừa mới nhắc chân đến Hoài Dương thì sau lưng đã có Ngự sử thượng tấu, hai người này thật sự là chung tay đoàn kết, rốt cục rơi vào cùng một vụ án.

Minh Trạng cẩn thận xem tấu chương, thầm nói chính mình anh minh thần võ, hai cái tên tép riu này ở trong triều thì rất oai phong, quả nhiên vừa cho ra ngoài thì liền tỏ ra nhát gan.

Vẫn còn non lắm.

Kỳ thật Phương Thận Hành không có chí hướng to lớn gì cả, đáng lý hẳn chỉ muốn nịnh bợ Hoàng thượng để cầu an thân mà thôi.

Lại không ngờ phần đầu trong triều bấy lâu, kết quả một khi vô ý liền bị sung quân đến nơi nghèo nàn như vậy, làm quan phụ mẫu địa phương, Huyện lệnh huyện Thái Bình.

Tuy nơi này tên là huyện Thái Bình nhưng chẳng hề có một chút yên ổn nào cả.

Ở Hoài Dương có cả người Ngô, có Tô Dương phồn hoa sầm uất, cũng có những nơi khỉ ho cò gáy, huyện Thái Bình chính là một trong số đó. Phương Thận Hành vừa đặt chân lên đất Thái Bình thì trong lòng liền thổn thức, thầm nghĩ, xem ra hẳn thật sự bị Hoàng thượng chán ghét, nếu không thì làm sao mà Hoàng thượng lại ném hẳn đến nơi hoang tàn đổ nát như vậy.

Phương Thận Hành đi một vòng ở huyện Thái Bình, đã bắt đầu tính toán có nên phái người nhà về để dò tạo quan hệ để hẳn có thể sớm ngày quay về để đô hay không. Bất quá vừa nghĩ đến thì liền dập tắt ý định này, Phương gia đã sớm suy sụp ở để đô, trong nhà của hẳn cũng không giàu có gì, vả lại, ở để đô có kẻ thù của hẳn. Lần này đến huyện Thái Bình, Phương Thận Hành mang theo cả lão bà và hài tử, thậm chí ngay cả mẫu thân và huynh đệ cũng cùng hẳn đến đây.

Đáng lý đệ đệ của hẳn muốn ở lại để đô để đọc sách, bất quá sau khi xảy ra vụ án của Phương Thận Hành, vì mong được bình an, thật sự không dám lưu lại nhân khẩu ở để đô. Bằng không, hẳn ở tận Hoài Dương, trong nhà xảy ra chuyện gì thì Phương Thận Hành thật không dám tưởng tượng.

Phương Thận Hành là tân quan nhậm chức, oai phong của Huyện thái gia vẫn chưa kịp bộc lộ thì không ngờ đã bị người ta đến đây ra oai phủ đầu, bẽ mặt đến cực điểm.

Đương nhiên không chỉ một mình hẳn bị bẽ mặt mà còn có huynh đệ đồng cảnh ngộ với hẳn, cũng bị sung quân đến địa phương bên cạnh huyện Thái Bình làm Huyện thái gia là Tống Châu Ngọc.

Nguyên nhân sự việc cũng không phức tạp, hai huyện tuy đều là những huyện gặp nạn, kỳ thật vẫn có vài nhà phú hộ. Huyện Thái Bình có một nhà giàu nổi danh là Quách gia buôn bán được liệu kiếm sống, đừng

tưởng bọn họ xuất thân từ một thị trấn nhỏ, nhưng việc buôn bán của Quách gia rất tốt, bọn họ còn mở một cửa hiệu dược liệu ở thành Dương Châu, xem như một thương gia có tiếng. fynnz.wordpress.com

Còn huyện Thiệu Dương cũng có một hộ gia đình làm dược liệu, cũng mang họ Quách.

Hai nhà đều họ Quách, đương nhiên có chút liên hệ. Tính ra Quách gia Thiệu Dương có gia chủ là Quách Diệu Tông, là đệ đệ của Quách gia Thái Bình có gia chủ là Quách Diệu Tổ, cùng phụ khác mẫu, là thứ đệ.

Ban đầu cũng chỉ có một Quách gia ở huyện Thái Bình, Quách lão cha mở cửa hiệu dược liệu, việc buôn bán rất bình thường, chỉ bộp lộ chút tài năng ở trong thị trấn nhỏ mà thôi. Quách lão cha sinh ra hai nhi tử, đích tử là Quách Diệu Tổ, thứ tử là Quách Diệu Tông, hai nhi tử là hậu sinh khả úy, rất có khả năng. Thế nên Quách lão cha vừa qua đời thì Quách gia liền rơi vào phong ba tranh đoạt gia sản.

Cuối cùng Quách Diệu Tông vì trẻ người non dạ, bị Quách Diệu Tổ tìm cớ đuổi ra khỏi gia đình, phải biệt xứ tha hương. Không ngờ qua mười năm, Quách Diệu Tông trở lại, hẳn còn an cư ở huyện Thiệu Dương ngay sát bên cạnh huyện Thái Bình, cũng dựa vào việc buôn bán dược liệu mà kiếm sống.

Quách Diệu Tông đã tạo dựng quan hệ với Thiệu Nhân Đường ở Hoài Dương, trở thành một trong những nơi cung ứng dược liệu cho Thiệu Nhân Đường Hoài Dương, không thể không nói đây là bản lĩnh của Quách Diệu Tông.

Nếu chỉ là cạnh tranh trong buôn bán thì cũng không đến mức âm ỉ kéo ra công đường. Quan trọng là đột nhiên nhà Quách Diệu Tổ xảy ra vụ án đích tử thứ mẫu thông dâm, danh vọng của Quách Diệu Tổ bị bôi nhọ, Quách Diệu Tông nhân cơ hội đòi trở về Quách gia, đập ngã huynh trưởng Quách Diệu Tổ xuống ngựa. Đủ loại thủ đoạn mà người ngoài không thể đếm xuể. Hai nhà đều là cường hào ở địa phương, đương nhiên có tiền có thế.

Loại tranh chấp giữa thương nhân như vậy hoàn toàn khác với đám du côn lưu manh phổ thông kéo bè kéo phái đánh nhau, tỷ như Quách Diệu Tổ và Quách Diệu Tông, trước kia hai nhà bán dược liệu cũng trải qua những tranh chấp xích mích ở mức độ khác nhau, thậm chí cửa hiệu của hai nhà ở thành Dương Châu cũng có những kẻ lưu manh đến viếng thăm.

Về lý do sau lưng thì ai mà biết được?

Quách thị huynh đệ tranh chấp, cuối cùng do Quách lão thái thái cáo trạng lên công đường, lên án thứ tử Quách Diệu Tông bất hiếu. Tiếp theo, Quách Diệu Tông cũng cáo trạng huynh trưởng quản gia không nghiêm, dạy nhi tử không được, đến mức làm gia đình phải bề mặt.

Mà cho dù Quách gia huynh đệ ai sai ai đúng, chỉ cần vụ án đích tử và thứ thiếp của Quách Diệu Tổ thông dâm, cùng với việc đích mẫu cáo trạng Quách Diệu Tông bất hiếu thì đã chứng tỏ đây là một vụ án phong tục và giáo hóa nghiêm trọng, Huyện thái gia nhà người ngoại trừ cai quản địa phương thì còn có trách nhiệm phải giáo hóa dân chúng. Trong nhiệm kỳ của người lại để xảy ra vụ án như vậy, Huyện thái gia như người làm ăn như thế là sao?

Đây chính là trách nhiệm của người.

Đương nhiên những ai hiểu chuyện thì sẽ nói Tổng Phương hai người thật xui xẻo, vừa đến đã gặp phải vụ án không hay ho như vậy, có thể trách ai đây? Chỉ có thể trách trời, trách số mạng của mình mà thôi.

Ngự sử cũng mặc kệ, bọn họ chỉ biết bóc lột sai lầm của kẻ khác, buồn nhất là không có đề tài gì mới, gặp phải vụ án như vậy thì còn không nhanh chân bám báo mới là lạ. Về phần Lâm Vĩnh Thường, tuy rằng hẳn xem như coi trọng hai người Tổng Phương, bất quá hẳn cũng không bao che.

Đầu tiên, Lâm Vĩnh Thường đã từng làm Ngự sử, Ngự sử nghe tin tấu chuyện vốn là chức trách của bọn họ. Còn nữa, Ngự sử ở địa phương còn có quyền lợi tự mình thượng tấu, hoàn toàn không cần biết Tổng đốc có đồng ý hay không. Thứ ba, Lâm Vĩnh Thường cảm thấy chịu thiệt chịu khổ cũng không hẳn là chuyện xấu, hẳn cũng không phải là phụ thân của hai người kia, tạo hóa như thế nào thì phải xem bản lĩnh của hai người bọn họ.

Minh Trạng nhận được tấu chương của Ngự sử, kỳ thật không cần tức giận chức vụ gì cả, Tổng Châu Ngọc và Phương Thận Hành đến địa phương nghèo nàn như vậy, cũng chẳng có ai nguyện ý đến nơi đó làm quan

nghèo. Bất quá mới đến nhậm chức mà đã gặp phải vụ án như thế, ít nhất là năm nay hai người kia sẽ không gặp được lợi ích gì.

Đây không chỉ là ảnh hưởng ban đầu mà thậm chí còn có thể sẽ bắt lợi cho việc lên chức trong ba năm tiếp theo.

Minh Trạng cũng không nhiều lời, chỉ ra lệnh để Nội các xử lý.

Mọi người trong Nội các âm thầm khen ngợi Hoàng đế bệ hạ rất công bằng, dù sao lúc trước khi Minh Trạng mới đăng cơ thường bao che khuyết điểm khiến cho người ta rất chướng mắt. Nay Hoàng đế bệ hạ đã dần dần bình thường hóa mọi vấn đề, Nội các cũng dần dần yên lòng.

Hoàng đế cũng là con người, cũng có sự yêu thích của riêng mình, nhưng nếu Hoàng đế đem sự yêu thích của mình đặt trên quy củ và quốc pháp thì sẽ khiến người ta vô cùng lo lắng.

Nay Minh Trạng bình thường, Lý Bình Chu càng thêm vui mừng.

Nhưng kế tiếp, Tướng quốc Lý Bình Chu phát hiện, Hoàng đế thì bình thường nhưng tôn thất lại bắt đầu loạn xì ngầu.

178. Chương 178

Minh Trạng biết được chuyện của Trung Nghĩa Hầu từ chỗ của Vệ thái hậu.

Ngày hôm đó Vệ thị uy phong quá độ, lột hết da mặt của mẫu tử Trung Nghĩa Hầu, trước mặt một đám ma ma và nha đầu, tôn nghiêm của mẫu tử Trung Nghĩa Hầu quả thật không còn sót lại một chút gì.

Dù sao Trung Nghĩa Hầu cũng là nam nhân, tình cảm với Vệ thị lại không nhiều, không có tình phu thê gì đáng nói, chỉ vì nhất thời không đề phòng liền bị Vệ thị đẩy cho loạn choạng, đến khi phục hồi tinh thần thì làm sao lại không nổi nóng. Trung Nghĩa Hầu định ra tay cho Vệ thị biết lợi hại thì liền có người cản ngay trước mặt.

Đừng quên Vệ thị có nhi tử.

Phượng Minh Lập cản ngay trước mặt mẫu thân, đối diện với Trung Nghĩa Hầu đang tái mét mặt mày, “Phụ thân, có chuyện thì từ từ mà nói. Mẫu thân cũng chỉ vì nhi tử mà thôi, mọi người đều là người một nhà, có chuyện thì bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện.”

Trung Nghĩa Hầu có chút kiêng kỵ với Vệ thị, nhưng lại không khách khí với Phượng Minh Lập, vung lên một cái tát trời giáng, suýt nữa đã tát ngã Phượng Minh Lập, chỉ vào chóp mũi của Phượng Minh Lập mà mắng, “Người cũng biết là do người gây ra hay sao, khốn kiếp!”

Trung Nghĩa Hầu đang ở tuổi tráng niên, đánh người rất có sức, tát Phượng Minh Lập một cái liền chảy máu. Phượng Minh Lập lấy chiếc khăn trắng noãn trong tay áo ra rồi nhẹ nhàng lau đi vết máu nơi khóe môi, bình tĩnh nói, “Phụ thân, việc đối vị trí cũng không phải là nhi tử đề cập, ngài nói việc này là do nhi tử gây ra thì nhi tử cũng không dám nhận.”

Phượng lão thái thái nghe nói như thế thì liền giận dữ chất vấn, “Là ta đề cập, mọi chuyện đều đổ lên đầu của ta có phải hay không?”

“Tổ mẫu muốn đổi thì tôn nhi đã đổi, mẫu thân không vui nhưng cũng đã đồng ý.” Phượng Minh Lập không nhanh không chậm mà nói tiếp, “Tôn nhi là do mẫu thân sinh ra, phụ thân là do tổ mẫu sinh ra, tôn nhi nghe nói năm đó tổ phụ phân chia gia sản, chia cho tam thúc nhiều hơn một phần, tổ mẫu cũng không đồng ý. Che chở phụ thân đến mức này, có thể thấy tổ mẫu là một từ mẫu. Suy bụng ta ra bụng người, nay không chỉ là một phần gia sản, mà là nhiệm vụ của hoàng thất, tôn nhi đã hoàn toàn giao cho tam đệ. Tôn nhi cũng không cần phải làm công việc ban đầu của tam đệ, trái lại đưa cho nhị đệ. Tôn nhi là huynh trưởng, cũng nên nhường cho các đệ. Năm đó, có lẽ phụ thân cũng muốn nhường một chút cho tam thúc. Nay

mẫu thân cũng suy nghĩ giống như tổ mẫu năm xưa, về phần có đổ lỗi cho ai hay không thì có liên quan gì đâu, chỉ cần tổ mẫu và phụ thân thông cảm chấp nhận lòng yêu thương tôn nhi của mẫu thân là được rồi.”

“Sức khỏe của tôn nhi rất tốt, cũng không cần phải đi niệm Phật, tổ mẫu bảo sức khỏe của tôn nhi không tốt, thật sự là nói sai rồi.” Phương Minh Lập thản nhiên nói, “Công việc kia đã giao cho nhị đệ và tam đệ, tôn nhi làm huynh trưởng phải nhường cho đệ đệ, cũng không liên quan đến việc thân mình không khỏe không thể đảm đương nhiệm vụ. Tôn nhi cũng không phải là thánh nhân, nhường nhịn là hy vọng các đệ đệ có thể hiểu được ân huệ của tôn nhi, tổ mẫu lại nói là thân mình của tôn nhi không khỏe không thể đảm đương nhiệm vụ, chẳng lẽ tôn nhi còn phải đi cảm tạ các đệ đệ đã thay đại ca đảm đương nhiệm vụ hay sao? Tổ mẫu nói như vậy là không được.”

Phương lão thái thái tức muốn chết, quay đầu nói với nhi tử, “Người nhìn đi người nhìn đi, người vừa mới thỉnh phong làm trưởng tử, vẫn chưa thừa kế mà đã muốn tức chết chúng ta để nắm quyền thừa kế hầu phủ rồi kìa. Để ta sớm chết đi cho rồi, đỡ phải nhìn thấy đám ngỗ nghịch bất hiếu này mà khiến ta giảm thọ....” Lại gào khóc một trận.

Phương Minh Lập ôn hòa nhã nhặn nói, “Để tổ mẫu thương tâm như vậy là do tôn nhi bất hiếu. Nếu tổ mẫu không vừa ý thì tôn nhi tự có cách để tổ mẫu vừa ý.” Nói xong, Phương Minh Lập liền dẫn Vệ thị ra khỏi hầu phủ.

Tiếp theo, Phương Minh Lập dâng tấu chương, thỉnh cầu Hoàng đế bệ hạ phế bỏ vị trí trưởng tử của hần, chuyển cho tam đệ Phương Minh Chi, về sau có thể thừa kế để hiếu thuận với tổ mẫu.

Chiêu này quả thật là thần kỳ.

Âm u hoa liễu lại bừng sáng, tìm được đường sống trong chỗ chết.

Minh Trạ nhận được tấu chương của Phương Minh Lập thì liền tuyên triệu phụ tử Trung Nghĩa Hầu tiến cung để hỏi cho rõ ràng, cả giận nói, “Các người xem tước vị của trẫm là cái gì? Là rau cải ở chợ hử, không đáng một đồng xu phải không? Nói cho ai thì cho ư? Các người làm chủ tử của trẫm luôn rồi sao? Thật sự là phản rồi! Trong mắt của các người còn có trẫm hay không? Còn có quy củ của tổ tông hay không?”

Trung Nghĩa Hầu xưa nay cảm thấy nhi tử của hần giống như bột nhào, có thể nắn tròn có thể dẹt dẹp, ngoan ngoãn nghe lời, ai ngờ người thành thật một khi trở mặt thì lại càng khó lường, chỉ biết tung ra độc chiêu.

Mỗi khi Minh Trạ giận dữ thì có thể hù dọa kẻ khác! Lúc này Trung Nghĩa Hầu bất chấp việc quở trách nhi tử, vội vàng dập đầu nhận sai, “Khuyển tử nhất thời bị quỷ ám, nói năng hồ đồ, thỉnh cầu bệ hạ đừng so đo với hần.” Sau đó hung hăng cốc đầu Phương Minh Lập rồi trách mắng, “Nhanh chóng nhận lỗi với bệ hạ đi, người đang nói mê sảng cái gì vậy hử?” Mụ nó, chẳng lẽ tước vị là chuyện của một mình người hay sao? Liên quan đến vinh nhục của cả một nhà đây này.

Phương Minh Lập thật sự có vài phần quật cường, bị cốc đầu một cái cũng không sửa lại nguyện vọng, còn cố ý nói, “Bệ hạ, thật không dám giấu diếm, tuy thần là đích trưởng trong nhà, bất quá cũng không được tổ mẫu yêu thích. Vì chuyện thần được lập làm trưởng tử mà tổ mẫu không vui. Nếu vì chuyện của thần mà khiến cho lão nhân gia tức giận thì đó là thần bất hiếu, cầu bệ hạ chọn hiền lương khác, thần thật sự không thể đảm đương chức vị trưởng tử.”

Minh Trạ liếc mắt nhìn Trung Nghĩa Hầu, sắc mặt của Trung Nghĩa Hầu vô cùng hổ thẹn. Phương Minh Lập tiếp tục nói, “Gia mẫu đã sắp năm mươi tuổi, lại bị tổ mẫu trách cứ rất nhiều, phụ thân vì hiếu thảo với tổ mẫu đành phải uất ức mẫu thân. Nhưng mẫu thân cũng là mẫu thân của thần, thần không đành lòng nhìn mẫu thân chịu khổ, vì vậy tình nguyện nhường lại chức vị trưởng tử. Cho dù ngày sau cơm canh đạm mạc thì ít nhất cũng được vui vẻ.”

“Còn nữa, gia phụ và gia mẫu tuy thành thân đã lâu nhưng tình cảm lại lạnh nhạt, đã sớm không còn tình cảm phu thê, cầu bệ hạ cho phép gia phụ và gia mẫu thôi nhau. Như thế hai bên đều thoải mái vui vẻ.” Lời nói của Phương Minh Lập hoàn toàn khiến Trung Nghĩa Hầu mất năng lực phản ứng, nhi tử của hần muốn phu thê hai người thôi nhau? Đây là đạo lý gì vậy?

Trong khi Minh Trạng lại tán thưởng Phượng Minh Lập gan dạ sáng suốt, bất quá, lúc này tuyệt đối không thể đơn giản kết luận như vậy.

Kỳ thật Minh Trạng cho rằng Phượng Minh Lập hoàn toàn không thành thật như mặt ngoài, tuy Phượng Minh Lập chưa đến mức khiến hắn phải lo lắng. Bất quá ấn tượng của Minh Trạng đối với Phượng Minh Lập vốn không tệ. Tôn thất đông người, Phượng Minh Lập cũng dễ dàng gần gũi. Có tài năng, tự đề cử mình đến Vạn Quyển cung, Chung Kính Thư còn tán thưởng Phượng Minh Lập biên soạn sách rất tích cực. fynnz.wordpress.com

Còn nữa, việc này không thể do Phượng Minh Lập làm chủ, nhưng Phượng Minh Lập lại trực tiếp dâng tấu chương, có thể thấy rõ ý tứ trong đó.

Minh Trạng nghiêm mặt trách mắng, “Người nói cái quái quỷ gì vậy, người là nhi tử, lại muốn phụ mẫu thôi nhau. May mà người còn mang họ Phượng đấy, nếu truyền ra ngoài thì Phượng gia sẽ mất mặt vì người hết!” Kỳ thật theo quan điểm của Minh Trạng thì Vệ thái hậu cũng nên thôi Phượng Cảnh Nam, bất quá hắn không có can đảm nói ra những lời này như Phượng Minh Lập. Không thì, không cần đến phiên Phượng Cảnh Nam, Vệ thái hậu đã đánh chết hắn từ lâu rồi. Đương nhiên không phải Vệ thái hậu thích Phượng Cảnh Nam, mà thật sự là vì ngại vàng không dễ có được, rất khổ sở.

Sau khi nói với Phượng Minh Lập thì Minh Trạng quay đầu mắng Trung Nghĩa Hầu, “Người làm sao vậy? Đường đường là hầu gia mà để gia sự loạn xì ngầu như vậy! Thừa kế tước vị là chuyện lớn, rốt cục là người làm chủ hay là lão thái thái nhà người làm chủ? Trẫm thấy các người hưởng vinh hoa phú quý quá nhiều đến mức quên cả tên họ của mình! Nếu ngại chuyện tước vị khó giải quyết thì cứ nói với trẫm một tiếng, trẫm sẽ toại nguyện cho các ngời!”

“Được rồi, lui ra đi, trẫm thật sự chửa từng thấy phụ tử nào kỳ lạ nhự các ngời cả!”

Trung Nghĩa Hầu thật sự không ngờ Phượng Minh Lập can đảm nhự vậy.

Phụ tử hai ngời ra khỏi Chiêu Đức điện, Trung Nghĩa Hầu thấp giọng trách mắng, “Ngời muốn làm cái gì? Muốn cáo trạng ta và tổ mẫu của người hay sao?” Sau đó gật gật đầu, Trung Nghĩa Hầu cười lạnh, “Người có ngoại gia tốt, quả nhiên là có tiền đồ! Trước kia ta cũng không biết người có bản lĩnh như vậy?”

Phượng Minh Lập nói, “Nếu phụ thân và mẫu thân thôi nhau thì nhi tử không còn là đích tử, đương nhiên mất đi tư cách thừa kế tước vị. Cho dù ngoại gia có tốt như thế nào thì nhi tử cũng không phải họ Vệ. Tuổi của cữu cữu còn nhỏ hơn cả nhi tử, mà cữu cữu cũng không phải cùng một mẫu sinh ra với mẫu thân.”

Trung Nghĩa Hầu nhất thời á khẩu, hắn không phải kẻ ngốc, nếu thật sự thôi nhau, cho dù Vĩnh Ninh Hầu có ngang ngược như thế nào thì Phượng Minh Lập cũng không thể được ban tước. Nghĩ đến việc phụ thê thôi nhau thì lòng bàn tay của Trung Nghĩa Hầu bắt đầu ngứa ngáy, hận không thể tát cho Phượng Minh Lập thêm hai cái, khiến hắn thanh tỉnh hơn một chút.

Phượng Minh Lập dùng một ánh mắt bi thương nhìn Trung Nghĩa Hầu, “Từ khi bản thân bắt đầu hiểu chuyện, nhi tử chưa từng thấy phụ thân tiến vào phòng của mẫu thân, ngay cả một lần cũng không có. Nhi tử thật lòng hy vọng hai người thôi nhau, mẫu thân tuổi không còn trẻ, có của hồi môn bên cạnh, nhi tử đã đến tuổi lập thân, cho dù thế nào thì vẫn có thể nuôi sống nhân khẩu của mình. Phụ thân, lời của nhi tử đều là thật lòng. Giống như phụ thân mọi chuyện đều bảo vệ tổ mẫu, nhi tử cũng không muốn nhìn thấy mẫu thân chịu uất ức.”

Trung Nghĩa Hầu nói một cách phiền lòng, “Chuyện của ta và mẫu thân người không phải là người có thể xen vào. Về phần tổ mẫu người, lão nhân gia đã từng này tuổi, đồ dành tổ mẫu coi như là bốn phận của người làm con cháu. Vậy mà người lại âm ỉ làm phiền ngự tiền, nói ra lời hồ đồ, người có thấy mất mặt hay không?” Tuy Trung Nghĩa Hầu không quá thích Phượng Minh Lập, bất quá hắn thật sự không có ý định thay đổi người thừa kế.

Thích và sự thật là hai chuyện khác nhau, Trung Nghĩa Hầu có thể nhận rõ điểm ấy. Vĩnh Ninh Hầu phủ hiện tại có quyền thế ra sao, huống chi lão Vĩnh Ninh Hầu vẫn còn sống. Tuy rằng theo như lời của Phượng Minh Lập thì Vĩnh Ninh Hầu Vệ Đình Gia và Vệ thị là tỷ đệ cùng phụ khác mẫu, nhưng lão Vĩnh Ninh Hầu vẫn là ngoại công của Phượng Minh Lập.

Chuyện lớn như vậy, Vĩnh Ninh Hầu phủ làm sao có thể không đếm xỉa đến?

Quan hệ thông gia là để kết giao chứ không phải để kết thù.

Phượng Minh Lập dùng một chiêu thần kỳ như thế khiến Trung Nghĩa Hầu vô cùng đau đầu, vừa đi vừa thấp giọng dặn dò Phượng Minh Lập, “Nay lão tam đã từ chối vị trí đó, người muốn đi biên soạn sách thì cứ đi đi. Ngày sau người dẫn mẫu thân của mình hồi phủ, chỉ có một chút việc cần gì phải xé ra to?”

“Phụ thân không muốn nhìn thử một chút hay sao?” Phượng Minh Lập nói.

Trung Nghĩa Hầu nhất thời không hiểu rõ ý của Phượng Minh Lập, “Nhìn cái gì? Có cái gì đáng nhìn? Mắt mắt chưa đủ hay sao?”

Khỏe miệng của Phượng Minh Lập vẫn còn vết bầm nhọt nhọt, bất quá, cũng không tổn hại phong độ của hắn, “Phụ thân vẫn cho rằng mẫu thân và nhi tử có ngoại gia quyền thế, vì vậy một chút uất ức cũng chịu không nổi. Phụ thân nhìn thử đi thì sẽ hiểu được, kỳ thật các đệ đệ cũng đã trưởng thành hết rồi.”

Trung Nghĩa Hầu vẫn còn phiền não vì chuyện gia sự.

Cũng là phụ thân, Trần Nam Vương Phượng Cảnh Nam vì một phong thư của Minh Trạ mà tức đến giờ chân mắg chữ Minh Trạ mấy này không ngớt, khiến Phượng Cảnh Kiên cười muốn chết.

Không biết Minh Trạ nghĩ thế nào, dù sao hắn rất có cảm xúc đối với chuyện của phụ tử Trung Nghĩa Hầu, bèn viết một phong thư gửi Phượng Cảnh Nam bày tỏ cảm nghĩ của mình.

Ban đầu Phượng Cảnh Nam nhận được thư của Minh Trạ thì rất cao hứng. Đối với Phượng Cảnh Nam, mấy năm nay Minh Trạ dần dần hiểu chuyện, mỗi lần đọc thư của Minh Trạ thì Phượng Cảnh Nam đều thấy thoải mái.

Bất quá lá thư này Phượng Cảnh Nam vừa đọc thì liền tái mặt.

Thư như sau:

Phụ vương thân ái: [Minh Trạ đã quen mở đầu thư bằng những câu buồn nôn như vậy, Phượng Cảnh Nam cũng đã bắt đầu quen, hơn nữa còn dần dần bắt đầu cảm thấy hưởng thụ]

Thình lình viết thư cho phụ vương, kỳ thật phụ vương không cần giết mình. Thật sự là vì nhi tử đã gặp phải một chuyện cực kỳ khó tin, cũng bởi vì vậy mà cảm thấy đau buồn, không ngừng cảm thán. Thông qua chuyện này, nhi tử phát hiện hóa ra phụ vương thật không tính là lão cha kém cỏi nhất thiên hạ. Hôm nay nhi tử biết được một kỳ nhân, hắn làm cha còn không bằng phụ vương nữa kia.

[Chỉ nhìn mấy hàng chữ này thì Phượng Cảnh Nam đã tức đến phồng mang trợn mắt, cái tên vô liêm sỉ kia bắt đầu đánh rắm bậy bạ nữa rồi! Nói năng cái quái quỷ gì thế này? Hắn rất kém cỏi hay sao? Chứ chẳng phải là cái tên tiểu vô liêm sỉ quái gở ư? Lá thư này chỉ cần mang ra đã đủ để cái tên chết tiệt kia mang tội bất hiếu rồi! Đương nhiên, với thân phận hiện tại của Minh Trạ thì Phượng Cảnh Nam cũng không có bản lĩnh định tội Minh Trạ. Bất quá Phượng Cảnh Nam cảm thấy thật khó chịu. Nội dung kế tiếp càng khiến Phượng Cảnh Nam khó chịu.]

Đầu tiên Minh Trạ thuật lại đơn giản chuyện nhà Trung Nghĩa Hầu rồi tiếp tục viết:

Chuyện nhà Trung Nghĩa Hầu thật giống với chuyện của chúng ta, chẳng qua trong giai đoạn đầu tiên, nhi tử cảm thấy phụ vương còn không bằng cả Trung Nghĩa Hầu. Nhớ năm đó, nhi tử mới vài ba tuổi đầu mà phụ vương đã nhẫn tâm đưa nhi tử đến để đồ làm chất tử, thật sự là nhẫn tâm. Nhưng nhi tử cho rằng Hoàng tổ mẫu dù sao cũng thấu tình đạt lý hơn mẫu thân của Trung Nghĩa Hầu nhiều. Tuy rằng Hoàng tổ mẫu cũng bất công, nhưng chưa từng yêu cầu nhi tử phải tặng thứ tốt cho huynh đệ Minh Lễ. Đương nhiên nếu Hoàng tổ mẫu thật sự có yêu cầu này thì nhi tử cũng sẽ không nghe theo đâu. [bẩm sinh đã thích tạo phản rồi]

Nói như vậy thì nhất định là phụ vương sẽ mất hứng. Nhưng có cách nào đâu. Trước kia khi nhi tử đọc sách có nói rằng, con người lúc còn nhỏ mà bị tổn thương thì sẽ nhớ mãi cả đời. [Phượng Cảnh Nam nhìn không được mà bấu môi, một đầu lớn hơn một lít mà còn không biết, người đọc mấy quyển sách thối nát

mà bày đặt điên cuồng với lão tử. Từ nhỏ đã gian tà, chơi trò giả ngu, là do cái tên tiểu tử nhà người tự rước lấy mà thôi, trách ai cơ chứ?]

Khi nhi tử còn bé, Phụ vương lãnh đạm đối với nhi tử khiến nhi tử tràn ngập khát vọng tình cảm phụ tử cùng với sự sợ hãi ngự trị trong lòng, rồi sau đó, khi nhi tử dần dần lớn lên, phụ vương vẫn có thành kiến đối với đủ loại hành vi của nhi tử, có lẽ tình cảm phức tạp cũng ảnh hưởng đến cả đời của nhi tử. Bất tri bất giác bộc lộ nội tâm yếu ớt của nhi tử ở trước mặt phụ vương. Không biết phụ vương có cảm nghĩ gì không? [Lão tử có cảm nghĩ con khỉ khô, lão tử cảm thấy tại sao không thừa dịp lúc người chưa đăng cơ thì đánh cho người một trận để nhớ đời, nay có lá gan gửi thư như vậy đến cho lão tử! Bẩm sinh đã là cái tên vô lại thích ăn đòn rồi!]

Bất quá phụ vương cũng không cần phải áy náy. Ai bảo nhi tử bẩm sinh hiểu rõ thư thức lễ nghĩa, năm loại mỹ đức đều có đủ, lại là đại hiếu tử nữa. Nhi tử đã viết những hành vi tệt hại của phụ vương đối với nhi tử lên bờ cát, thủy triều dâng lên thì sẽ xóa tan không còn tăm hơi, còn những điểm tốt của phụ vương đối với nhi tử thì nhi tử đã khắc lên tảng đá để trọn đời ghi nhớ. [Phượng Cảnh Nam không cảm thấy mình có điểm nào phải áy náy, hẳn cũng tự nhận là không hề đối xử tệ với Minh Trạ, nếu không có sự dạy dỗ anh minh của hẳn thì tiểu tử này làm gì có ngày hôm nay. Trong khi Minh Trạ thì càng ngày càng khiến người ta chán ghét!]

Kỳ thật Phượng Cảnh Nam thật lòng bội phục bản lĩnh tự kỷ của Minh Trạ, mỗi lần gửi thư đều có thể tự thổi phồng bản thân, cũng không biết là giống ai nữa. Lão Phượng gia cũng đâu có ai làm mất mặt gia phong như vậy, ngay cả mẫu thân của Minh Trạ cũng là người đặc biệt sĩ diện, vì sao lại sinh ra một tên quái đản như Minh Trạ thế này. Phượng Cảnh Nam nhẩm nại cảm giác buồn nôn để đọc tiếp. Minh Trạ đã viết đến:

Còn một chuyện muốn thương nghị với phụ vương, Tiết Thiếu Lương đã đi truy bắt đào phạm, thỉnh phụ vương thay nhi tử phát ra tin tức giả, bảo rằng Hoàng bá phụ bỗng nhiên muốn về đế đô, đã an bài ổn thỏa, do Trịnh Khai Tuấn dẫn theo hộ vệ tiến đến đế đô.

Việc này là cơ mật, thứ cho nhi tử không thể nói với phụ vương. Đương nhiên nếu phụ vương nguyện ý trao đổi chuyện Vân Quý thì nhi tử cũng nguyện ý thương nghị với phụ vương chuyện của đế đô.

Đến cuối thư, Minh Trạ vẽ một hình mặt tròn le lưỡi quỷ, lạc khoản: Vẫn yêu phụ vương như trước: Minh Trạ.

Phượng Cảnh Nam đã hết chỗ nói với bản tính buồn nôn của Minh Trạ. Còn bảo là mỗi ngày yêu thương này nọ, buồn nôn chết người. Quái đản quái đản, làm sao hẳn có thể sinh ra một tên quái đản như vậy cơ chứ!

Hừ, còn bày đặt giả thần giả quỷ với hẳn, cơ mật con khỉ khô, đơn giản là tiểu tử này muốn chơi xỏ mà thôi!

Phượng Cảnh Nam hừ một tiếng, thu hồi phong thư, hơn nữa còn kín đáo giấu kỹ, tuyệt đối không thể để Hoàng huynh nhìn thấy, nếu không nhất định sẽ khiến người kia chê cười một trận. Phượng Cảnh Nam là người sĩ diện, trong lòng lại không thích, cũng không thể để cho người ta biết được.

Bất quá ngày hôm sau Phượng Cảnh Nam liền phát hiện, hẳn chẳng những sinh ra một nhi tử gian xảo mà còn có một huynh trưởng gian xảo, cũng không biết Phượng Cảnh Kiên làm sao biết được Minh Trạ gửi thư, chết sống dò xem, hơn nữa còn khẳng khẳng bảo rằng thư đó là Minh Trạ gửi cho mình, là Phượng Cảnh Nam giấu thư. Phượng Cảnh Nam bị quấy rầy liên tục, đành phải đưa cho Phượng Cảnh Kiên xem. fynnz.wordpress.com

Phượng Cảnh Kiên xem xong liền liên tục cười nhạo Phượng Cảnh Nam cả nửa tháng trời.

Phượng Thận Hành và Tống Châu Ngọc không được may mắn, gặp phải vụ án Quách gia, nhưng ngay cả Minh Trạ cũng không ngờ một vụ án nhỏ như vậy lại trở thành tranh chấp thương trường giữa Hồ Quảng và Hoài Dương.

Huynh đệ Quách thị âm ỉ kéo nhau lên công đường, ai đúng ai sai thì tạm thời không thể phân rõ, lúc trước đã từng nói, cửa hiệu dược liệu của Quách Diệu Tông là một trong những nơi cung ứng dược liệu cho Thiện Nhân Đường Hoài Dương. Vì Quách gia xảy ra vụ án giáo hóa nghiêm trọng, Thiện Nhân Đường Hoài

Dương chán ghét gia phong như vậy, bèn hủy bỏ tư cách cung ứng của Quách Diệu Tông, lựa chọn cửa hiệu được liệu của Trình gia.

Cửa hiệu được liệu của Trình gia không phải là cửa hiệu bản địa ở Hoài Dương, mà là Hồ Quảng có thương nhân Trình gia nổi danh đã đầu tư buôn bán. Ban đầu Trình gia chủ yếu buôn bán lương thực, tơ lụa, vì Thiện Nhân Đường mở cửa nên gia chủ của Trình thị nhanh tay lẹ mắt nhìn thấy cơ hội đầu tư, bèn ra tay tiến vào ngành được liệu, chuẩn bị chia bát canh.

Chẳng qua sự việc bất chợt xảy ra, thương nhân Hồ Quảng như người chạy đến Hoài Dương để phát tài, nhưng Hoài Dương cũng không phải không có nhà cung ứng được liệu, dựa vào cái gì lại đem cơ hội phát tài giao cho người ngoài.

Thương nhân Hoài Dương không quá vui lòng đối với hành vi như vậy của Thiện Nhân Đường.

Ở thời này, các thương nhân địa vị thấp, vì vậy bọn họ càng cần phải đoàn kết, nghĩ cách, mọi người đồng tâm hiệp lực thì mới có thể giải quyết vấn đề. Tóm lại, việc Trình thị thay thế Quách thị để trở thành nhà cung ứng được liệu cho Thiện Nhân Đường Hoài Dương đã khiến các thương nhân buôn được ở Hoài Dương rất bất mãn.

Bọn họ có tiền, lại có quan hệ khá tốt với quan viên địa phương. Mỗi khi sửa cầu xây đường thì bọn họ cũng nguyện ý quyên góp ngân lượng để đổi lấy mỹ danh, thuận tiện lưu lại ấn tượng tốt với chức vị đại nhân. Cho nên các thương nhân bàn bạc, nhờ người đến Dương Châu tìm tân Tri phủ, tiểu Phạm đại nhân, Phạm Duy.

Nếu đổi là người khác thì chưa hẳn sẽ để ý đến việc này của đám thương nhân.

Sĩ nông công thương, thương nhân ở hàng thấp nhất. Thời này những ai có chút bản lĩnh sẽ không đi theo con đường buôn bán, bất quá, bởi vì Giang Nam giàu có đông đúc, thương nhân cũng nhiều, vì vậy cũng xem nhẹ chuyện này.

Mà Phạm Duy thuở nhỏ ở bên cạnh Minh Trạm, Minh Trạm thường lái nhải nhắc một câu: vô nông bất ổn, vô thương bất phú.

Còn nữa, Minh Trạm cũng không khinh thường thương nhân, bạc của Minh Trạm phần lớn là do thương nhân mang đến. Phạm Duy mưa dầm thấm đất, còn nữa, dân chúng ở Vân Quý cởi mở, vì vậy thái độ của Phạm Duy đối với thương nhân thân thiết hơn người bình thường rất nhiều.

Cẩn thận nghe mục đích đến đây của hội trưởng thương nhân buôn được liệu Giang Thiên, Phạm Duy nhẹ nhàng nói, “Thiện Nhân Đường chọn Trình gia làm nhà cung ứng, dù sao cũng có chút đạo lý. Nếu được liệu của các người không bằng người ta, Thiện Nhân Đường chọn được liệu tốt thì cũng chẳng có gì là đáng trách.”

Giang Thiên hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, kính cẩn nói, “Nếu quả thật là như thế, được liệu của thảo dân không bằng người ta thì cũng chẳng có gì để nói. Bất quá theo thảo dân được biết, trước kia Thiện Nhân Đường lựa chọn nhà cung ứng đều là đầu thầu công khai, vì vậy mọi người đều tin phục. Nhưng lần này nếu Thiện Nhân Đường muốn chọn nhà cung ứng thì đương nhiên phải tuân theo quy tắc lúc trước mới gọi là công bằng. Còn nữa, lúc trước Thiện Nhân Đường khai trương, vì Thiện Nhân Đường do Thái hậu xây dựng, ban ơn cho dân, cho nên chúng thảo dân đều quyên góp bạc. Nay mỗi tháng Thiện Nhân Đường đều đưa giấy tờ đến nhà của chúng thảo dân, Thái hậu nương nương cũng đã nói, hoan nghênh dân chúng đến giám sát. Cho nên thảo dân nghe thấy phong thanh thì không dám không báo, bằng không chẳng phải là làm trái với ý chỉ của Thái hậu nương nương hay sao?”

Tuy rằng việc Thiện Nhân Đường khai trương có tác động nhất định đến các được xá, nhưng đây lại là tin tức không thể tốt hơn đối với các thương nhân buôn được. Cho nên đám thương nhân này cũng quyên góp không ít bạc. Bất quá làm cho bọn họ tin phục nhất chính là mỗi tháng đều có thể nhận được giấy báo của Thiện Nhân Đường, dùng bao nhiêu bạc, dùng ở đâu, tất cả đều rõ ràng. fynnz.wordpress.com

Tuy ngân lượng của bọn họ quyên góp cho người ta nhưng không phải cho kẻ tham lam, cũng không phải cho kẻ khác nuôi tiểu lão bà, mà là dùng cho dân chúng, đám thương nhân quyên bạc này cũng cảm thấy có một chút an ủi vì được tôn trọng.

Thấy Giang Thiên nói câu nào cũng dính đến Thái hậu, Phạm Duy cười một cái, “Được rồi, Giang hội trưởng có chuyện gì thì cứ nói thẳng, các người là thương nhân bản địa, bản quan là quan phụ mẫu thành Dương Châu, đương nhiên là phải thiên vị rồi.”

“Đại nhân tài đức sáng suốt.” Giang Thiên ca ngợi một câu, hần ở thành Dương Châu nhiều năm, cũng phải nói một tiếng năm nay thật là tốt, Lâm tổng đốc công minh liêm chính, đến phiên Phạm Duy, Phạm Duy lại chịu ủng hộ thương nhân bọn họ, Giang Thiên thấp giọng nói, “Thảo dân nghe được tin tức, sau khi Từ đại nhân của Thiện Nhân Đường quay về để đô thì Thiện Nhân Đường do Chương Tú thái y tiếp nhận quản lý. Trình gia tặng cho Chương Tú thái y một căn nhà năm gian ở đường Nam, bên trong còn có hai vị tiểu mỹ nhân phải bỏ một số ngân lượng lớn để mua về. Đây chỉ là mặt ngoài, nghe nói, Trình gia còn đem cổ phần trong cửa hiệu dược liệu chia cho Chương thái y ba phần nữa đấy.”

“Có chuyện này nữa sao?” Phạm Duy lạnh mặt, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Giang Thiên.

Giang Thiên vội trả lời, “Nếu không phải nhân chứng vật chứng đều có đủ thì làm sao thảo dân dám nói lung tung?” Lại thở dài một tiếng, “Lúc trước Từ đại nhân xây dựng Thiện Nhân Đường với thái độ quang minh chính đại như thế nào, thương nhân dược liệu như chúng thảo dân cũng không bận tâm có thể được chọn làm nhà cung ứng hay không, nhưng tất cả đều rất tin phục Thiện Nhân Đường. Nay Từ đại nhân mới rời đi có vài tháng, hầy, ngay cả chúng thảo dân biết nội tình bên trong thì cũng cảm thấy thật thương cảm.”

“Chúng thảo dân là thương nhân, xưa nay buôn bán đều rõ ràng, giỏi mua không bằng giỏi bán, trên đời làm gì có thứ vừa tốt lại vừa rẻ cơ chứ. Trình gia hối lộ Chương thái y nhiều như vậy, đương nhiên lợi nhuận sau này sẽ lấy từ dân chúng rồi.” Giang Thiên ưu quốc ưu dân, nói một cách cảm thán.

Phạm Duy suy nghĩ một lúc rồi hỏi, “Xem ra nhân chứng vật chứng đều nằm trong tay các người?”

Giang Thiên cười một cách ngượng ngùng, nói năng càng tỏ ra kính cẩn hơn, “Nếu không thì chúng thảo dân thật sự không dám bịa chuyện để quấy rầy đại nhân.”

Phạm Duy đã có ý định trong lòng, hần phân phó Giang Thiên, “Trông coi mấy thứ kia cẩn thận, chuyện này do ta xử lý, người không được lộ ra bất kỳ tin tức nào, biết chưa?”

Giang Thiên nghe thấy thì liền biết có hy vọng, đứng dậy thở dài nói, “Dạ, thảo dân nghe đại nhân phân phó.”

Phạm Duy đến thẳng phủ Tổng đốc.

Niên đại có hạn, dù sao Thiện Nhân Đường cũng là Thái hậu đứng ra xây dựng, chuyện này cũng coi như là một vụ bê bối, Phạm Duy cũng không muốn nhiều người biết. Phạm Duy là người có chủ kiến, trong lòng đã sớm có đối sách, chẳng qua hần làm Tri phủ cũng không được tự tại, phía trên còn có hai công công bà bà là Tuần phủ đại nhân và Tổng đốc đại nhân, hần không thể chuyên quyền tất cả mọi việc.

Lâm Vĩnh Thường làm người quang minh, “Theo ta thấy thì Hy Triệt người có thể dâng thẳng tấu chương hỏi ý Hoàng thượng cho thỏa đáng. Tuy đám thương nhân vội vàng tranh đoạt địa bàn, bất quá cũng phải đặt thể diện của hoàng thất lên phía trước.” Phạm Duy đã lớn, nay cũng có tên tự, là do Minh Trạm đặt, Minh Trạm quen lấy lòng người, nói với Phạm Duy, “Chúng ta thuở nhỏ đã sống cùng nhau, là thanh mai trúc mã, tình cảm đặc biệt. Tiểu Dục người giống như huynh đệ của ta, tên của ta có chữ Trạm, nghĩa là trong sáng rõ ràng, như vậy tên tự của người hãy lấy một chữ Triệt.” Vừa nói xong liền lệnh cho Hà Ngọc mài mực trải giấy, dùng bút lông viết hai chữ của bò lên trang giấy trắng tinh, Hy Triệt. Phạm Duy đương nhiên rất cảm động, bất quá hần chủ động bỏ qua mấy từ thanh mai trúc mã. (Triệt đồng nghĩa với Trạm)

Để tỏ ý thân cận, Lâm Vĩnh Thường gọi thẳng tên tự của Phạm Duy.

Lời của Lâm Vĩnh Thường giống với suy nghĩ của Phạm Duy. Nhận được ý kiến của Lâm Vĩnh Thường, Phạm Duy liền trở về viết tấu chương. Đáng lý Phạm Duy định mời Lâm Vĩnh Thường cùng liên danh, nhưng Lâm Vĩnh Thường không có ý này. Bất quá Phạm Duy nghĩ lại, hần cũng nên viết vài lời hay đối với ý tưởng của Lâm đại nhân mới được.

Minh Trạm nhận được tấu chương, vẫn chưa công bố, lại khó tránh khỏi mà phải đi thương nghị với Vệ thái hậu.

Vệ thái hậu đang trò chuyện với lão Vĩnh Ninh Hầu, thấy Minh Trạng đến đây thì liền mỉm cười, “Vì sao lại đến đây vào lúc này?”

Lão Vĩnh Ninh Hầu đứng dậy hành lễ, Minh Trạng liền khoát tay, “Ngoại công ngồi đi.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu vẫn cố chấp hành lễ, đợi Minh Trạng và Vệ thái hậu cùng ngồi trên nhuễn tháp thì lão Vĩnh Ninh Hầu mới an tọa. Minh Trạng hỏi thăm sức khỏe của lão Vĩnh Ninh hầu trước, lão Vĩnh Ninh Hầu cười, “Lão thần vẫn khỏe mạnh, nhưng bệ hạ trông có vẻ hơi gầy.”

Minh Trạng thích nhất nghe người ta khen hần gầy, nghe xong vô cùng vui vẻ, còn bày đặt, “Trong triều hiện tại rất bận rộn, gầy một chút cũng tốt, minh quân có ai là béo đâu.”

Minh quân và béo hay gầy thì có liên quan gì đến nhau, đây là lời nói dị đoan bậy bạ gì vậy? Nhưng đương nhiên lão Vĩnh Ninh Hầu sẽ không so đo chuyện này với Minh Trạng, thay vào đó là nói, “Vì Thái hậu, bệ hạ cũng nên bảo trọng thân mình.”

Minh Trạng đắc ý cười vài tiếng, “Đương nhiên đương nhiên, hiếm khi ngoại công tiến cung, tối nay trẫm gọi Phi Phi lại đây cùng dùng bữa.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu còn sợ Minh Trạng lại đây vì có chuyện cơ mật muốn bàn với Vệ thái hậu, định tìm cơ cáo lui, không ngờ Minh Trạng muốn lưu hần lại để dùng bữa tối, vì vậy trong lúc nhất thời cũng không tiện rời đi.

Minh Trạng đặc biệt quan tâm đến ngoại gia, lại hỏi, “Ngoại công tiến cung vì có chuyện gì ư?”

“Lão thần thấy đã lâu không tiến cung nên cố ý đến thỉnh an nương nương.” Lão Vĩnh Ninh Hầu nói.

“À, trẫm còn tưởng rằng ngoại công là vì chuyện của Phượng Minh Lập mà tiến cung chứ.” Minh Trạng nhiều chuyện hỏi lão Vĩnh Ninh Hầu, “Ngoại công biết vụ này rồi đúng không?”

Minh Trạng hỏi thẳng như vậy, lão Vĩnh Ninh Hầu thật khó mà nói rằng bản thân không biết, bèn gật đầu, tỏ vẻ trong sạch, “Đây là chuyện của nhà Trung Nghĩa Hầu, lão thần tuyệt đối không dám xen vào.”

Minh Trạng cười, khoát tay nói, “Ngoại công cũng là ngoại công của Phượng Minh Lập mà, nói vài câu cũng chẳng thành vấn đề. Nếu để trẫm nói thì Phượng Minh Lập là người rất có tính tự quyết, hần muốn Trung Nghĩa Hầu và di thôi nhau.”

Chuyện thôi nhau ngay cả Vệ thái hậu cũng không biết, lúc này Minh Trạng khai ra, lão Vĩnh Ninh Hầu vừa nghe thấy thì thật sự không biết nói gì, sau một lúc lâu mới lên tiếng, “Người trẻ tuổi thường hồ ngôn loạn ngữ, nhất thời nghĩ bậy, bệ hạ đừng nghĩ là thật.” Dù sao cũng phải nói giúp ngoại tôn vài câu. Kỳ thật lão Vĩnh Ninh Hầu biết rất rõ chuyện của phủ Trung Nghĩa Hầu, hiện tại Vệ thị đang ở tại Vĩnh Ninh Hầu phủ. Hơn nữa, lão Vĩnh Ninh Hầu bắt đầu cảm thấy chỉ số thông minh của Phượng Minh Lập không tệ, lùi một bước tiến ba bước, hành động vẻ vang, là người mà lão Vĩnh Ninh Hầu có thể chỉ bảo.

Nay vừa nghe thấy Phượng Minh Lập nói lời điên cuồng này thì lão Vĩnh Ninh Hầu cũng mất bình tĩnh. Cái tên tiểu tử kia đúng là ngựa miệng, tước vị sắp đến tay mà còn nói năng hồ đồ!

Lão Vĩnh Ninh Hầu tiến cung thật ra là vì vấn an nữ nhi Thái hậu của nhà mình. Bất quá lão hồ ly này đã sớm thành tinh, tuy rằng ông ấy rất có ý kiến đối với chuyện của nhà Trung Nghĩa Hầu, nhưng lão Vĩnh Ninh Hầu tuyệt đối sẽ không phát biểu bất cứ ý kiến gì, ông ấy chỉ ở trong cung lượn qua lượn lại một vòng, nói cho mọi người biết mình vẫn còn sống sờ sờ đấy.

Mọi người nói thử xem, Hoàng thượng chỉ có một ngoại công, Thái hậu chỉ có một phụ thân.

Ai dám đắc tội với phủ Vĩnh Ninh Hầu cơ chứ?

Minh Trạng cười ha ha, “Hầy, mấy chuyện đích thứ này trẫm cũng đã nếm mùi đau khổ rất nhiều rồi. Người khác không hiểu Phượng Minh Lập nhưng trẫm hình như có thể hiểu được vài phần.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu nghĩ đến tình cảnh gian nan lúc trước của Minh Trạng thì cũng có một chút cảm thán. Lúc ấy hần rút cổ mà sống, sợ Phượng gia huynh đệ kiêng kỵ, nào dám chủ động tỏ vẻ thân mật với Minh Trạng. Nay Vĩnh Ninh Hầu phủ có thể trở mình cũng là dựa vào Minh Trạng.

Minh Trạng không biết lão Vĩnh Ninh Hầu đang suy nghĩ điều gì, chỉ lấy ra tấu chương rồi đưa cho Vệ thái hậu xem, “Mẫu thân nhìn thử đi?”

Vệ thái hậu lướt nhanh qua rồi thở dài, “Mới nửa năm mà đã xảy ra chuyện như vậy. Ngự y cũng là quan viên trong triều, cứ ẩn theo quy củ mà xử lý là được. Cũng không cần giấu diếm, cứ đi điều tra thăm dò đi.”

Minh Trạng gật đầu, “Nhi tử cũng có ý này, hầy, e rằng thanh danh của mẫu thân sẽ bị ảnh hưởng.”

Vệ thái hậu nhìn Minh Trạng một cái, “Trạng nhi làm Hoàng đế, không biết có bao nhiêu thủ hạ là tham quan ô lại, mẫu thân thấy danh vọng của người vẫn không bị ảnh hưởng gì. Thiện Nhân Đường của mẫu thân chỉ có một tên thái y tham tài mà thanh danh của mẫu thân liền bị ảnh hưởng hay sao?”

“He he he, Thuận miệng nói thôi mà, chỉ thuận miệng thôi, là nhi tử lỡ mồm, lỡ mồm rồi.” Minh Trạng đỡ dành Vệ thái hậu, “Hôm nay mẫu thân mất hứng ư?”

Vệ thái hậu tuyệt đối sẽ không thừa nhận chính mình phiền lòng vì chuyện của nhà Trung Nghĩa Hầu, Vệ thái hậu hiểu rõ ý của lão Vĩnh Ninh Hầu, ai mà không thiên vị người nhà của mình cơ chứ. Huống chi Vệ thị và Phương Minh Lập có xuất thân đủ để đứng vững, đây cũng là chủ ý ban đầu của Vệ thái hậu, như lời của Minh Trạng, Minh Trạng đã nếm mùi đau khổ vì chuyện đích thứ rất nhiều, Vệ thái hậu cũng đã từng phiền lòng vì chuyện này. Bất quá Phương lão thái thái và tiểu Phương thị xuất thân từ Việt Hầu phủ, không nể mặt tăng thì cũng phải nể mặt Phật, Việt Hầu phủ đang giữ đạo hiếu, lúc này nếu nữ nhân Phương thị xảy ra bê bối thì cũng rất bất lợi cho Việt Hầu phủ.

Minh Trạng làm nô tài đứng đảm vai cho mẫu thân, Vệ thái hậu mỉm cười giữ lại tay của Minh Trạng, “Làm gì vậy, đừng để ngoại công của bệ hạ chê cười.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu vui vẻ nói, “Bệ hạ hiếu thảo như thế là Thái hậu có phúc.” Vừa hại vừa lợi, tuy hôn sự không tính là quá như ý, bất quá cũng đỡ hơn những người khác rất nhiều, ít nhất không lo cơm áo, lại có nhi tử giỏi giang, nói tóm lại, tiểu nhi nữ của mình sẽ hạnh phúc đến cuối đời.

Chuyện của Trung Nghĩa Hầu, Minh Trạng chỉ xem như một tuồng kịch.

Bất quá, rất rõ ràng, tuồng kịch của nhà Trung Nghĩa Hầu náo nhiệt hơn hẳn so với những nhà bình thường khác.

Ban đầu chỉ là mẫu tử Vệ thị và Phương Minh Lập bắt mẫn Phương lão thái thái và Trung Nghĩa Hầu quá mức thiên vị bất công, Trung Nghĩa Hầu muốn thuyết phục Phương Minh Lập rồi sau đó đón Vệ thị hồi phủ, đương nhiên gia đình hòa thuận vạn sự hưng, mọi việc sẽ ổn thỏa.

Ai ngờ sự việc diễn biến ngoài dự đoán của Trung Nghĩa Hầu, cũng không biết vì lý do gì mà sau khi Phương Minh Lập xin tước bỏ chức vị trưởng tử thì ngoài phố đã lan truyền tin tức Phương Minh Lập không nghe lời phụ thân, Vệ thị ý vào xuất thân từ Vĩnh Ninh Hầu phủ, bất kính với bà bà.

Hơn nữa chuyện này càng truyền càng huyền ảo, càng có dấu hiệu phong ba bão táp nghiêm trọng.

Dù sao mọi người trong triều đều biết lúc trước Phương Minh Lập xin tước bỏ chức vị trưởng tử, nay lại có lời đồn đãi, mọi người khó tránh khỏi mà phải cân nhắc, không có lửa thì sao có khói, chưa hẳn là không có duyên cớ.

Mọi người nghĩ nhiều, nhưng cũng chỉ nói thầm trong bụng mà thôi, trong khi các Ngự sử lại thượng tấu, yêu cầu điều tra tội đại nghịch bất hiếu của Phương Minh Lập và tội ngộ nghịch của Vệ thị.

Cho dù Phương Minh Lập hay là Vệ thị, vừa liên quan đến tôn thất, vừa liên quan đến mẫu tộc của Minh Trạng. Lúc này Ngự sử thượng tấu, khó tránh khỏi mà bỏ qua ý tứ của Hoàng thượng. Đương nhiên, quan viên xoi mói bối bối ngoại thích là chuyện bình thường.

Minh Trạng đăng cơ đã được một thời gian, không còn là tên tiểu tử nóng nảy hấp tấp miệng còn hôi sữa như lúc trước. Minh Trạng lập tức chia mũi nhọn về phía Trung Nghĩa Hầu, hỏi Trung Nghĩa Hầu có việc này hay không, Trung Nghĩa Hầu làm sao dám thừa nhận, đương nhiên lắc đầu, liên tục phủ nhận.

Minh Trạng dùng câu trả lời của Trung Nghĩa Hầu để chặn miệng Ngự sử, “Trung Nghĩa Hầu người ta đã nói không có chuyện này, các người thượng tấu như vậy thật sự chỉ là nghe gió nói mưa, cũng không chịu động não suy nghĩ. Trung Nghĩa Hầu nổi danh là hiếu tử, nếu thật sự có chuyện thê tử ngỗ nghịch đánh tử bất hiếu thì làm sao đến phiên các người thượng tấu, Trung Nghĩa Hầu sẽ là người đầu tiên không thể chấp nhận.”

Trung Nghĩa Hầu lập tức đáp lời, “Dạ, bệ hạ, nay thần cũng không biết là người nào ở trên đường bịa đặt, cố ý chửi bới thê tử và nhi tử của thần, trong lòng của người này có dã tâm, lại gian xảo, thỉnh bệ hạ điều tra rõ ràng để trả lại công đạo cho thê tử và nhi tử của thần.” fynnz.wordpress.com

Minh Trạng gật đầu, “Nên như thế. Điền Văn Hoa, người là người cai quản Phủ doãn để đô, chuyện này giao cho người. Lời đồn này cũng không phải vô duyên vô cớ mà lan truyền khắp nơi như vậy, điều tra rõ ràng cho trẫm để trẫm nhìn xem là ai vô cớ chửi bới tôn thất như thế.”

Tiếp theo là Mân Tĩnh Hầu bảo rằng đã đến để đô lâu ngày, muốn quay về Phúc Châu, Minh Trạng cười nói, “Không vội, lúc trước Thiện Kỳ Hầu ăm ỉ đòi nghênh đón phụ hoàng về để đô, mới đầu vì sức khỏe chưa ổn cho nên phụ hoàng không muốn. Chẳng qua sau khi xảy ra chuyện của Thiện kỳ Hầu thì phụ hoàng muốn trở về thăm hỏi, chúng ta đều là thân thích, nếu phụ hoàng sắp trở về thì các người cứ ở lại thêm vài ngày đi.”

Trong triều vừa nghe thấy lời này thì nhất thời bắt đầu nhao nhao nghị luận, Lý Bình Chu hỏi, “Bệ hạ, khi nào thì Thái thượng hoàng quay về để đô, liệu tin tức có chính xác hay không?”

“Ừm, tóm lại là phải mất một hai tháng, đợi phụ hoàng lên đường thì sẽ thông báo cho trẫm biết.” Minh Trạng chậm rãi cười cười, “Cũng không uống phí tâm lòng thành của trẫm, cuối cùng phụ hoàng cũng đồng ý. Đúng rồi, phụ hoàng vẫn quen ở Chiêu Đức điện, Nội vụ phủ thu dọn Chiêu Nghi điện đi, trẫm sẽ dọn qua đó. Đợi phụ hoàng trở về thì sẽ ở Chiêu Đức điện, vẫn như trước kia.”

Trong thời kỳ hoàng quyền có vị thế cao nhất thì mọi người đều cân nhắc lời nói của Hoàng thượng.

Tỷ như Minh Trạng vừa nói Đợi phụ hoàng trở về.....vẫn như trước kia, những lời này có rất nhiều triều thần nghe được ý tứ sâu xa trong đó, cái gì gọi là vẫn như trước kia?

Lúc trước Thái thượng hoàng không chỉ ở Chiêu Đức điện mà mỗi ngày còn ngồi ở Chiêu Đức điện, làm sao có thể giống như lúc trước cơ chứ?

Đại thần có nhiều điểm không thể lý giải nhưng ngại mất thể diện nên cũng không hỏi nhiều.

Rốt cục có người trung thành với Minh Trạng, nhện không được mà lên cầu kiến Hoàng thượng để nói vài câu, “Thái thượng hoàng đã thoái vị, Chiêu Đức điện xưa nay là nơi cư ngụ của Hoàng đế một nước, bệ hạ dọn đi như vậy thì cũng không ổn cho lắm.”

Hiện tại Minh Trạng bày ra bộ mặt thánh nhân đầy lòng vô tư, làm cho một đám người buồn bực muốn chết, tất cả đều hoài nghi có phải mình đầu tư sai lầm rồi hay không. Nếu không, ngày sau Thái thượng hoàng nửa năm ở để đô, nửa năm ở Vân Quý, bọn họ rốt cục phải trung thành với ai đây?

Một tức phụ hai bà bà, thật khó hầu hạ.

179. Chương 179

Trung nghĩa Hầu cũng không kịp nghĩ đến chuyện Thái thượng hoàng về để đô, hần hồi phủ liền đến chỗ của Phương lão thái thái lái nhai nhắc đến chuyện trong triều.

Phương lão thái thái nghe nhi tử khuyên một hồi, nhưng lại chẳng hề thừa nhận tâm ý của nhi tử mà chỉ nói thẳng, “Nếu trong triều có Ngự sử thượng tấu bọn họ thì người cứ nói thật mọi việc đi. Chuyện ngày ấy người cũng thấy rõ ràng mà, nay người nhần nhện uất ức như vậy, mẫu tử bọn họ lại không e ngại, sau này người sẽ gặp khó khăn cho mà xem.”

Trung Nghĩa Hầu thở dài, “Mẫu thân, không cần nhắc lại chuyện lúc trước, buổi chiều nhi tử sẽ đến phủ của nhạc phụ để đón Vệ thị trở về. Mẫu thân không thích thì cứ ít gặp mặt nàng ta là được. Chức vị trưởng tử của Minh Lập là nhi tử thính phong cho hần, về sau hần chắc chắn sẽ là người thừa kế.”

“Việc này mẫu thân cũng không thể nhúng tay. Chẳng qua người phải suy nghĩ cho mấy nhi tử còn lại của mình một chút, một đám hài tử, ngày sau Minh Lập thừa kế thì bọn họ phải coi sắc mặt của Minh Lập mà sống.” Phương lão thái thái lạnh mặt nói.

“Minh Lập lớn như vậy, cũng không làm gì sai lầm, phẩm hạnh cũng tốt, ngày sau đám đệ đệ bọn chúng đi theo huynh trưởng mà sống cũng là chuyện nên làm.” Trung Nghĩa Hầu vẫn hiểu rõ đại sự, kiên trì nói, “Mẫu thân, tin đồn bên ngoài không phải vô duyên vô cớ mà truyền ra ngoài, nhi tử đã bẩm báo với bề hạ, nhờ bề hạ chủ trì công đạo cho nhi tử, để xem là ai ở sau lưng muốn hãm hại phủ Trung Nghĩa Hầu chúng ta!”

Phương lão thái thái phản đối, “Không có lửa làm sao có khói, nếu không phải Vệ thị và Minh Lập thật sự thái quá thì làm sao có ai lại ra ngoài tung tin đồn nhảm cơ chứ?”

Trung Nghĩa Hầu làm Hầu gia nhiều năm, đương nhiên kiến thức cũng rộng rãi, lại không phải kẻ ngốc, lập tức nhận ra, “Mẫu thân, nhi tử đâu có nói bên ngoài tung tin đồn nhảm về việc gì đâu, vì sao mẫu thân lại biết có người đồn thổi chuyện của Vệ thị và Minh Lập?”

Sắc mặt của Phương lão thái thái cứng đờ, lập tức phản ứng trở lại, tỏ ra quang minh chính đại, nói một cách nghiêm nghị, “Thì người nói có Ngự sử thượng tấu bọn họ, nếu không phải tin đồn về bọn họ thì làm sao Ngự sử biết được.”

Trung Nghĩa Hầu cảm thấy sinh nghi, nhưng mặt ngoài cũng không muốn cãi lại mẫu thân, lại càng không nguyên ý hoài nghi, chỉ cảm thấy khó tránh khỏi thất vọng mà nói, “Người này đem chuyện xấu trong nhà chúng ta tiết lộ ra ngoài, mặt ngoài thì có vẻ là nhằm vào Vệ thị và Minh Lập, nhưng thực chất có lẽ là nhằm vào tước vị của nhi tử. Mẫu thân, nếu lời đồn này được chứng thực thì Vệ thị và Minh lập đương nhiên không được ân huệ, nhưng nhi tử cũng không tránh khỏi tội trì gia không nghiêm.”

“Nói ra lời này có lẽ mẫu thân cảm thấy nhi tử nhất gan, nhẫn nhịn chịu uất ức, nhưng đây là sự thật, Vĩnh Ninh Hầu phủ còn tồn tại thì Vệ thị sẽ không bị gì, Minh Lập là trưởng tử của nhi ta, về tình về lý thì tước vị sau này đều là của hần. Việc xấu trong nhà lan truyền ra ngoài, Minh Lập và Vệ thị gánh tội bất hiếu, danh tiết sẽ bị ảnh hưởng, Minh Lập không giữ được tước vị, e rằng tước vị Trung Nghĩa Hầu đến tay nhi tử coi như bị đoạn tuyệt!” Lời của Trung Nghĩa Hầu tràn ngập khí phách, khiến Phương lão thái thái bị hù đến sững sờ. Phương lão thái thái không vui, “Người nói năng kiêu gì vậy, chẳng lẽ người chỉ có quan hệ thông gia với Vĩnh Ninh Hầu phủ thôi sao? Phương gia cũng là phủ đệ hầu môn, Ngụy gia lại là Quốc Công phủ.”

“Phương gia hiện tại thế nào thì mẫu thân biết rõ hơn ta. Mẫu thân là dì của Thái hậu nương nương, đương nhiên rất có thể diện, Phương gia là nhà của mẫu thân Thái hậu nương nương, nay Hoàng thượng đăng cơ đã một năm, nếu như có ý đề bạt Phương gia thì vì sao Việt Hầu lại chết thảm giữa phố như vậy. Ngụy gia thì càng không cần phải bàn, Ngụy thị chỉ là thứ nữ, cho dù Ngụy Quốc Công yêu thương thứ muội như thế nào thì hiện tại cũng sẽ không vì phủ Trung Nghĩa Hầu mà đối địch với phủ Vĩnh Ninh Hầu.” Lời lẽ của Trung Nghĩa Hầu gây chấn động, “Mẫu thân, chúng ta đều biết rõ lúc trước Vệ thị và Minh Lập chịu uất ức ở trong phủ. Chưa kể Vệ thị là chính thê, Phương thị và Ngụy thị đều là thiếp, đáng lý mỗi ngày theo lễ pháp phải đi thính an chính thê, nhưng mấy năm nay các nàng ấy chưa từng sang đó một lần.”

“Đương nhiên điểm này cũng có sai lầm của nhi tử. Nhi tử không thích Vệ thị, lúc trước Vĩnh Ninh Hầu phủ suy sụp, nhi tử lãnh đạm với nàng ta, Vĩnh Ninh Hầu phủ đương nhiên sẽ không vì Vệ thị mà ra mặt đắc tội phủ chúng ta.” Giọng điệu của Trung Nghĩa Hầu trở nên lãnh đạm, “Tương tự như thế, khi mẫu tộc suy sụp thì Vệ thị đương nhiên phải nhẫn nhịn. Nay mẫu tộc hưng vượng như vậy, Vệ thị vì cớ gì phải tiếp tục nhẫn nhịn? Đừng nói là Vệ thị, cho dù đối lại là nhi tử thì nhi tử cũng sẽ không nhẫn đâu.” fynnz.wordpress.com

“Ở trước mặt Vệ thị, ngài là mẫu thân, là trưởng bối, cho dù như thế nào thì nhi tử cũng sẽ không ngỗ nghịch mẫu thân, khiến mẫu thân phải chịu uất ức. Bất quá nay chuyện này đã kinh động ngự tiền, nhìn thấy tước vị không còn bảo đảm, nhi tử thỉnh cầu mẫu thân hãy suy xét vì đại cục.”

Trung Nghĩa Hầu tận tình khuyên bảo mẫu thân một hồi, hẳn tưởng rằng đã khuyên được mẫu thân của mình, sự việc đã nằm trong lòng bàn tay, nhưng không ngờ chính là lúc này lại xảy ra biến cố!

Đối với những lời đồn đãi đang lan truyền khắp thành, Trung Nghĩa Hầu cũng không phải không có đôi sách.

Phượng Minh Phàm có chút manh mối liền vội vàng trở về phủ.

Trung Nghĩa Hầu đang sút đầu mẻ trán vì gia sự, trong lòng không quá thoải mái, nhìn thấy Phượng Minh Phàm thì cũng không bày ra sắc mặt hòa nhã. Sau khi Phượng Minh Phàm thỉnh an thì liền nói, “Phụ thân, nếu để nhi tử nói thì không bằng phụ thân đến Vĩnh Ninh Hầu phủ một chuyến, nói rõ mọi việc vẫn hơn.”

Bình thường ai nguyện ý đến nhà nhạc phụ đại nhân để nghe mắng dẫu. Trung Nghĩa Hầu chẳng ừ hử gì đối với chủ ý của Phượng Minh Phàm, nhưng lại hỏi, “Lời đồn bên ngoài thế nào, người biết hay không?”

Phượng Minh Phàm lên nhìn Trung Nghĩa Hầu một cái, bày ra dáng vẻ vô cùng lưỡng lự.

“Có chuyện gì thì nói thẳng đi, ấp a ấp úng làm gì?” Trung Nghĩa Hầu trách mắng.

“Nhi tử phái người ra ngoài phổ điều tra, chẳng qua cũng không tra được gì cả, nhất thời không dám xác nhận.” Phượng Minh Phàm úp mở, Trung Nghĩa Hầu lập tức nổi cơn thịnh nộ, “Hỏi người cái gì thì nói cái đó. Ở đâu ra cái thói lười thôi dãi dòng như vậy hả?”

Phượng Minh Phàm nhất thời không dám giấu diếm, “Phụ thân nghe xong đừng nổi giận, người của nhi tử đã tỉ mỉ hỏi thăm, có một phần là từ trong phủ của chúng ta truyền ra, còn một phần là nhà Ngụy Quốc Công cho người truyền ra bên ngoài.”

Thân thể của Trung Nghĩa Hầu hơi lão đảo một chút, suýt nữa đã ngã xuống đất.

Con người sống phải có thể diện, cây sống phải mọc ra vỏ.

Huống chi là danh môn vọng tộc.

Phàm là danh môn vọng tộc thì không có ai mà không cần thể diện.

Huống chi việc này Hoàng thượng giao cho Phủ doãn để đi thăm dò ngay tại đương triều, Phượng Minh Phàm làm việc nửa vời mà cũng có thể tra ra ngọn nguồn, như vậy Phủ doãn để đương nhiên càng không cần phải nói.

Trung Nghĩa Hầu suýt nữa đã tức đến choáng váng, may mà Phượng Minh Phàm nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy phụ thân cho nên Trung Nghĩa Hầu mới không bị mất mặt.

Trung Nghĩa Hầu không muốn nhi tử nhìn thấy mình chật vật, bèn khoát tay nói, “Được rồi, người lui xuống trước đi, việc này không được nói với người khác.”

“Dạ.” Phượng Minh Phàm lên tiếng, cũng chưa rời đi, trái lại rót một tách trà nóng đưa cho Trung Nghĩa Hầu, rồi lại đem toàn bộ tư liệu mà mình đã điều tra đặt vào trong tay Trung Nghĩa Hầu rồi mới hành lễ lui ra.

Phượng Minh Phàm không thường xuyên ở phủ Trung Nghĩa Hầu, đừng nói là Phương lão thái thái không thích hẳn, ngay cả nô tài có chút uy tín danh dự ở trong phủ cũng chỉ cung kính bề ngoài với hắn chứ thực chất không hề đặt hắn vào mắt.

Vì vậy Phượng Minh Phàm tự lo liệu chỗ ở bên ngoài.

Chuyện này Trung Nghĩa Hầu đã sớm biết. Bất quá bản tính của Phượng Minh Phàm là như thế, cho dù đánh chữ ra sao cũng không chịu sửa đổi. Bẩm sinh có chút ngả ngớn, kết giao với đủ loại hạng người. Thỉnh thoảng cũng giúp đỡ Trung Nghĩa Hầu không ít. Vì vậy dần dà Trung Nghĩa Hầu cũng để mặc hắn.

Phượng Minh Phàm trở về chỗ ở riêng của mình thì liền nhìn thấy có khách đến chơi, lại là khách quen.

Phó Quý Bồi, tam nhi tử của Phó gia, một thể tộc của Hồ Quảng.

Phó Quý Bồi lớn hơn Phượng Minh Phàm vài tuổi, giao tình của hai người không tệ. Khi Phượng Minh Phàm ra ngoài đi lại vài năm thì Phó Quý Bồi đã chỉ bảo hẳn rất nhiều. Nay vừa thấy Phó Quý Bồi, Phượng Minh Phàm cũng liền thoải mái nở nụ cười, “Phó tam ca, vì sao huynh lại đến đây.”

“Đến để đọc sách, nghe nói cả nhà của hiền đệ đều đến để đô, thuận đường đến thăm đệ một chút.” Phó Quý Bồi đứng dậy vịn vai Phượng Minh Phàm, quan sát từ trên xuống dưới rồi khen ngợi, “Hai năm không gặp, hiền đệ càng ngày càng tuấn tú.”

Phượng Minh Phàm cười nói, “Tam ca cứ trêu đệ.”

Phượng Minh Phàm vừa đi thì Trung Nghĩa Hầu liền đến chỗ của Ngụy thị.

Chẳng qua đi đến trước sân vườn của Ngụy thị thì Trung Nghĩa Hầu bỗng dừng chân, quay về thư phòng, giấu kín một ít tư liệu mà Phượng Minh Phàm điều tra được, sau đó tự tay viết một phong thư cho Ngụy Quốc Công rồi lệnh nô tài tâm phúc đưa đến phủ Ngụy Quốc Công.

Không vượt ngoài dự đoán của Trung Nghĩa Hầu, buổi trưa cùng ngày, phủ Ngụy Quốc Công phái ma ma đến, bảo rằng Ngụy Quốc Công nhớ muội muội, muốn đón Ngụy thị về phủ ở vài ngày. Trung Nghĩa Hầu đương nhiên đồng ý.

Đáng lý Ngụy Quốc Công cũng không để tâm chuyện của phủ Trung Nghĩa Hầu. Đối với hắn, chuyện về tước vị, có Vinh Ninh Hầu phủ ở đây thì tuyệt đối sẽ không có kết quả thứ hai.

Bất quá hiện tại chuyện trong phủ Trung Nghĩa Hầu đã lan truyền khắp phố, thật sự là mất mặt. Bản tính của Ngụy Quốc Công cẩn thận, cũng không sung sướng khi người khác gặp họa, trái lại có vài phần thông cảm với Trung Nghĩa Hầu, còn khéo léo khuyên nhủ Trung Nghĩa Hầu vài câu.

Nhưng không ngờ trong nhà của hắn lại xuất hiện loại nghiệp chướng tự cho là thông minh.

Kính Mẫn đại trưởng công chúa nghe thấy phong thanh, bèn ung dung đứng dậy, chuẩn bị đến từ đường khuyên nhủ Ngụy Quốc Công, nghĩ rằng chuyện này cũng chẳng có gì nghiêm trọng. Ngụy Quốc Công lại nổi cơn tam bành, ngày thường hẳn rất nghiêm khắc đối với Ngụy Tiều, còn Ngụy Dịch thì kỳ thật trong lòng của hắn vẫn có vài phần áy náy, cho nên dễ dàng tha thứ khoan dung hơn rất nhiều.

Nhưng lúc này lại vô cùng hung hãn, Kính Mẫn đại trưởng công chúa ung dung nhàn nhã, ngắm hoa xem nước, bước chân cũng không quá nhanh. Dù sao cũng không phải thân nhi tử của mình cho nên Kính Mẫn đại công chúa cũng không gấp. Đợi Kính Mẫn đại trưởng công chúa tiến đến thì đã đánh xong một trận, Ngụy Dịch bị trối trên ghế dài, phía sau đã ửng đỏ.

Kính Mẫn đại trưởng công chúa cau mày khuyên nhủ, “Phò mã làm gì vậy? Bọn nhỏ làm sai thì chàng cứ từ từ chỉ bảo là được, ai lại đi đánh đi giết thế này. Chàng cũng phải nghỉ một chút, bọn nhỏ đã bao nhiêu tuổi rồi, đều đã đến tuổi thành thân, dù sao cũng phải lưu lại một chút thể diện cho bọn chúng chứ.”

Ngụy Quốc Công vô cùng thịnh nộ, cả giận nói, “Thể diện? Hắn làm ra chuyện mất mặt như vậy thì còn đòi thể diện gì nữa?”

“Được rồi, Phò mã bớt giận đi. Cho dù là chuyện lớn thì cũng không đáng như vậy đâu.” Kính Mẫn đại công chúa liếc nhìn Ngụy thị đang tái mặt đứng bên cạnh, thuận miệng hỏi, “Vì sao muội muội lại trở về?” Còn đứng ở từ đường xem Ngụy Dịch bị phạt, xem ra việc này nhất định có liên quan đến Ngụy thị.

Kính Mẫn đại trưởng công chúa cân nhắc một lúc lâu, cũng không hiểu rõ nguyên do, chỉ nói, “Phò mã nổi cơn lôi đình khiến muội muội bị dọa rồi. Nay đánh cũng đã đánh, phạt cũng đã phạt, coi như qua đi.”

Ngụy Quốc Công cũng không nể mặt Kính Mẫn đại trưởng công chúa, cau mày nói, “Công chúa đi về nghỉ ngơi trước đi, ở đây rất bẩn, ta còn có chuyện muốn nói với bọn họ.”

Kính Mẫn đại trưởng công chúa liên tục thở dài, “Phò mã hãy nghĩ đến mẫu thân của Dịch nhi một chút, vì sao lại có thể nhẫn tâm đối với hắn như vậy...” Nói xong, Kính Mẫn đại trưởng công chúa xoay người rời đi. Dù sao nàng đến đây cũng đã tỏ rõ tấm lòng của đích mẫu, còn những chuyện khác thì chỉ đành nghe theo ý trời. fynnz.wordpress.com

Kính Mẫn đại trưởng công chúa vừa đi thì ánh mắt lạnh lùng của Ngụy Quốc Công liền bám lấy gương mặt nhu nhược của Ngụy thị.

Ngụy thị chưa từng thấy huynh trưởng có thần sắc như vậy, cho nên bị dọa hoảng sợ, run cầm cập không dám nói lời nào, chỉ lưu lại hai hàng nước mắt đang lăn dài.

Ngụy Quốc Công nói một cách lạnh lùng, “Lúc trước ta không muốn người gả cho Trung Nghĩa Hầu. Tuy hầu phủ có thể diện nhưng phải làm thiếp, hài tử sinh ra cũng chỉ là thứ tử, luôn thấp hơn người ta một cái đầu.” Lời này vừa nói ra khỏi miệng thì Ngụy thị cũng không có cảm xúc gì, nhưng Ngụy Dịch bị cột vào trên ghế lại căng thẳng thân mình, ánh mắt lộ ra vài phần oán hận.

“Người cứ khăng khăng đòi gả sang đó, nay cũng chẳng thể trách ai.” Ngụy Quốc Công nói, “Nay trưởng tử của Trung Nghĩa Hầu vẫn còn ở đây, Trung Nghĩa Hầu lại đích thân thỉnh phong trưởng tử, tước vị sau này là của Phượng Minh Lập.”

“Đích thứ mà không phân rõ thì sẽ loạn nhà loạn nước.” Không biết lời này của Ngụy Quốc Công là nói cho ai nghe, “Không nói đến người khác, ngay cả Trần Nam Vương phủ lúc trước, khi bệ hạ chưa đăng cơ, tuy là đích tử nhưng lại là út, Trần Nam Vương vẫn thỉnh phong thế tử cho đích tử, cũng không thể phế đích lập thứ.”

“Theo lý, người gả đi thì chính là người của phủ Trung Nghĩa Hầu, người như thế nào thì ca cũng không xen vào. Chẳng qua người không nên mượn tay Dịch nhi lan truyền tin đồn này ra ngoài khiến người khác hiểu lầm.” Ngụy Quốc Công thần nhiên nói, “Ca nói lại cho người nghe một lần nữa, người tự mình đến Vĩnh Ninh Hầu phủ để thỉnh tội với Vệ phu nhân, tự mình nhận tội. Như vậy ca sẽ không truy cứu việc này nữa.”

Ngụy thị khóc nói, “Những lời này đều là sự thật, chỉ là Dịch nhi đau lòng cô cô như muối không có người yêu thương mà thôi, ca ca đánh hắn như vậy thì không bằng là đánh muối đi.”

“Có phải là thật hay không thì cũng không nên để Ngụy Dịch tung tin ra ngoài.” Ngụy Quốc Công nói, “Trong vòng ba ngày, nếu người vẫn cứ khăng khăng cố chấp như vậy thì đừng trách ca không niệm tình huynh muội mà trục xuất người ra khỏi tông đường.”

Ngụy thị tái mặt, có thể nghĩ ra cách mượn tay Ngụy Dịch kéo phủ Ngụy Quốc Công ra tay thì Ngụy thị cũng chỉ là nhu nhược mặt ngoài mà thôi. Nữ nhân bị trục xuất khỏi tông đường sẽ có kết cục như thế nào thì Ngụy thị biết rất rõ. Đại ca đã nói ra lời tuyệt tình như vậy, trong lòng của Ngụy thị ớn lạnh, hai chân vô lực, suýt nữa đã té ngã xuống đất.

Lúc trước Ngụy thị mơ mộng được gả vào phủ Trung Nghĩa Hầu để làm thiếp, hiện tại chắc chắn lười, thật chẳng ra mùi vị gì cả.

Lão Vĩnh Ninh Hầu trở về phủ.

Tay nghề của ngự trù đương nhiên là miễn bàn, chẳng qua không thể tự tại như ở nhà, nhất là có Minh Trạm và Nguyễn Hồng Phi ở bên cạnh cùng dùng bữa. Đang dùng bữa mà cứ bám dính vào nhau, buồn nôn chết người.

Lão Vĩnh Ninh Hầu đã từng tuổi này, làm sao chịu nổi. Hơn nữa ở trong lòng của lão Vĩnh Ninh Hầu, tuy ngoại tôn rất thân thiết, bất quá nữ nhi đương nhiên thân thiết hơn một bậc. Năm đó nữ nhi đem bảo bối trong nhà đi cứu Nguyễn Hồng Phi, nào ngờ tiểu tử này hiện tại lại...

Về nhà, lão Vĩnh Ninh Hầu cũng không quá thoải mái. Lão nhân gia nhất thời nghĩ đến lời nói của Minh Trạm, Phượng Minh Lập muốn phụ mẫu thôi nhau.

Con cháu đứa nào cũng đều là cục nợ cả.

Theo quan điểm của lão Vĩnh Ninh Hầu thì Phượng Minh Lập không phải bần nhão đờ không được vách tường, ngược lại, Phượng Minh Lập nhả nhận hữu lễ, cũng không phải kẻ thích gây chuyện thị phi, nay thân phận đã bày ra trước mắt, chỉ cần nhồi vào một chút thì tước vị Trung Nghĩa Hầu đã nằm trong tay.

Nào ngờ tên tiểu tử ngốc này đột nhiên nói lời điên cuồng, nếu không phải bệ hạ niệm tình thân thích thì thật sự hiện tại rất khó giải quyết.

Lão Vĩnh Ninh Hầu phái người tìm Phụng Minh Lập đến, chuẩn bị tận tình khuyên bảo Phụng Minh Lập một hồi, ai ngờ Phụng Minh Lập lại không ở phủ. Lão Vĩnh Ninh Hầu nhìn thấy sắc trời đã tối muộn, gọi quản gia đến hỏi thì mới biết Phụng Minh Lập đi biên soạn sách, vẫn chưa trở về, cho nên đành gác sang một bên.

180. Chương 180

Kỳ thật hôm nay Phụng Minh Lập rời khỏi Vạn Quyển cung cũng không tính là muộn, tuy rằng Vạn Quyển cung bận rộn, bất quá mấy ngày nay tâm tình của mẫu thân không tốt, Phụng Minh Lập sẽ về Vĩnh Ninh Hầu phủ sớm một chút để cùng mẫu thân dùng bữa. Bất quá hôm nay vừa ra khỏi Vạn Quyển cung thì liền gặp phải người quen.

Chẳng qua người này cũng không chỉ đơn giản là người quen.

Phụng Minh Phàm từ trong xe ngựa vén rèm che lên, vừa cười vừa gọi, “Đại ca.”

Phụng Minh Lập là trưởng tử, khi còn bé cũng không được Trung Nghĩa Hầu ưa thích, vì vậy cũng không thân quen với đám thứ đệ, chỉ có Phụng Minh Phàm là ngoại lệ. Phụng Minh Phàm mười tuổi thì được Trung Nghĩa Hầu dẫn về trong phủ, vì mẫu thân của Phụng Minh Phàm là nha đầu của Vệ thị, cho nên Phụng Minh Phàm lớn lên trong viện của Vệ thị. Xưa nay Phụng Minh Lập luôn ôn hòa nhã nhặn, vì vậy tình cảm huynh đệ với Phụng Minh Phàm cũng thật không tệ.

“Minh Phàm, vì sao đệ lại đến đây?” Phụng Minh Lập tiến đến, cười hỏi.

Phụng Minh Phàm chỉ cười không đáp, vươn một bàn tay, kéo Phụng Minh Lập lên xe, “Nghe nói đại ca biên soạn sách ở Vạn Quyển cung cho nên đệ đến xem thử.”

Phụng Minh Phàm xưa nay luôn biết hưởng thụ, vì vậy xe ngựa của hắn cũng được bố trí rất thoải mái.

Phụng Minh Lập ngồi vững vàng, cười hỏi, “Hiện tại đệ đang ở đâu?”

“Đệ đang ở một căn nhà trong một con ngõ nhỏ.” Phụng Minh Phàm chưa thành thân, chẳng qua xưa nay hắn kết giao với đủ hạng người, Trung Nghĩa Hầu lại nuông chiều hắn, cho phép hắn ở bên ngoài tiêu điều tự tại. Chỉ cần không xảy ra sai lầm thì Trung Nghĩa Hầu sẽ để mặc hắn.

“Đại ca, ngày mai là ngày nghỉ. Đệ đã lệnh cho trù tử chuẩn bị rượu và đồ nhắm, hôm nay đại ca đến chỗ của đệ đi?”

“Để tiểu Lâm đi báo với mẫu thân một tiếng, kéo mẫu thân lo.” Phụng Minh Lập nói.

Phụng Minh Phàm mỉm cười, “Đệ đến phủ Vĩnh Ninh Hầu thăm mẫu thân rồi, cũng đã nói cho mẫu thân biết.”

Phụng Minh Lập không có ý kiến, bắt đầu hỏi Phụng Minh Phàm ở để đó làm gì, còn dặn dò hắn đừng mê chơi, cuối cùng Phụng Minh Lập nói, “Từ khi đệ đến để đó, đã lâu chưa bắt đệ trả bài, trùng hợp hôm nay có thời gian rảnh rỗi này.”

Phụng Minh Phàm vừa nghe thấy lời này thì nhất thời đau đầu, cười nói, “Nghỉ ngơi trước đã, uống một chút rượu rồi nói sau, đại ca mỗi ngày bận rộn, không thấy mệt ư?”

Nghe thấy lời nói có ý thôi thúc của Phụng Minh Phàm thì Phụng Minh Lập hơi thất vọng, “Tiểu Phàm, không phải là đệ đang chê đại ca phiền phức chứ?”

“Làm gì có.” Phụng Minh Phàm nói, “Mấy ngày nay đệ quá bận rộn chuyện bên ngoài, thật sự là rất nhớ đại ca.”

Phụng Minh Lập thở dài, hắn phát sầu vì đệ đệ của mình. Tuy rằng hắn có rất nhiều huynh đệ, bất quá chỉ có Phụng Minh Phàm là cùng hắn trải qua sớm chiều có nhau, hơn nữa Phụng Minh Phàm lại khôn

khéo dễ gần, vì vậy Phượng Minh Lập cũng đặc biệt quan tâm Phượng Minh Phàm. Suy nghĩ một chút, Phượng Minh Lập nói, “Tiểu Phàm, đệ cứ ở ngoài như vậy, không có ai chăm sóc, như thế cũng không ổn. Hiện tại đại ca ở nhà ngoại công, không bằng đệ cùng đến nhà ngoại công của đại ca mà ở đi. Có cơ hội thì đại ca sẽ nhờ cữu cữu giúp đệ tìm một chức vụ nào đó để làm.” fynnz.wordpress.com

Người trong triều có chức vị tốt.

Tuy Phượng Minh Lập lớn hơn Vệ Dĩnh Gia vài tuổi, bất quá Vệ Dĩnh Gia làm trong triều nhiều năm, nay lại nắm binh quyền, nhìn bên ngoài tuy lạnh lùng, bất quá rất am hiểu cách đối nhân xử thế. Hai người cũng không khó ở chung, vì vậy giao kết sơ sơ, tình cảm cũng không tệ.

Phượng Minh Lập thấy đệ đệ của mình tuy văn võ không phải hàng đầu, nhưng vẫn có thể dùng được. Cũng không cần chức vụ cao, chỉ cần có công việc đằng hoàng, cứ làm từ từ thì ngày sao tính tiếp cũng không muộn.

Phượng Minh Lập tính toán rất chu toàn, nhưng sự chân thành của Phượng Minh Lập lại khiến Phượng Minh Phàm cảm thán. Cho dù có đánh chết Phượng Minh Phàm thì hắn cũng không dám đến Vĩnh Ninh Hầu phủ. Còn nữa, chuyện của hắn và Ngụy Tử Nghiêu, Vĩnh Ninh Hầu chưa thù hắn đã là may lắm rồi, làm sao có thể an bài công việc cho hắn cơ chứ?

Huynh đệ hai người nói nói cười cười, trong chốc lát liền đến tư trạch của Phượng Minh Phàm.

Đây là một căn nhà nhỏ ba gian, cũng không lớn, bên ngoài nhìn vào rất bình thường. Bất quá khi vén rèm lên, bước vào bên trong thì lại đặc biệt có cảm giác như bước vào chốn bồng lai tiên cảnh. Toàn bộ căn nhà đều bằng gỗ lim xưa, thư họa đồ cổ, đầy đủ mọi thứ. Ngay cả nha đầu dâng trà cũng thướt tha yếu điệu.

Phượng Minh Lập ngửi thấy mùi trà thì liền biết là trà hương hảo hạng.

“Là phụ thân bảo đệ đến khuyên đại ca hồi phủ.” Phượng Minh Phàm nói.

Phượng Minh Lập cũng không bất ngờ, Phượng Minh Phàm luôn được Trung Nghĩa Hầu yêu thích. Hơn nữa, quan hệ của Phượng Minh Lập và Phượng Minh Phàm lại tốt như thế, Trung Nghĩa Hầu gọi Phượng Minh Phàm đến làm chuyện này chính là đã chọn đúng người.

“Đại ca không muốn trở về ư?” Phượng Minh Phàm thấy Phượng Minh Lập vẫn thản nhiên không thay đổi sắc mặt thì bèn hỏi thử một câu.

Phượng Minh Lập nhấp hai ngụm trà, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ánh mắt lộ ra một chút ủ rũ, sau một lúc lâu mới nói, “Đại ca thật sự mệt mỏi, Minh Phàm à.”

“Đại ca, hiện tại bên ngoài có vài người đang đồn đãi chuyện của đại ca và mẫu thân, đại ca còn có tâm tư biên soạn sách hay sao?” Phượng Minh Phàm thật sự nôn nóng thay Phượng Minh Lập, nếu đổi lại là hắn, có Vĩnh Ninh Hầu phủ làm hậu thuẫn thì còn kiêng kỵ gì nữa.

Phượng Minh Lập thấy dáng vẻ của Phượng Minh Phàm như vậy thì lại cảm giác buồn cười, hắn đặt tách trà xuống, “Nói thì cứ nói, rốt cục là ai nói thì đại ca cũng có thể đoán được một chút.”

“Đoán được thì có tác dụng gì, đại ca bày ra bộ dạng Bồ tát như thế cũng chẳng hù được ai.” Sở dĩ Phượng Minh Phàm có giao tình tốt với Phượng Minh Lập cũng không chỉ vì tình nghĩa huynh đệ, dù sao Phượng Minh Phàm khi đó đã hơn mười tuổi, năm xưa, Phượng Minh Phàm đã khôn khéo khả ái, rất biết quan sát sắc mặt người đối diện, trở lại phủ Trung Nghĩa Hầu chưa được bao lâu thì đã có thể đứng vững.

Bất quá dù sao Phượng Minh Phàm cũng lớn lên cùng kếp hát Mao Tứ, lúc ấy không nhận biết được bao nhiêu chữ. Bản tính của hắn phóng khoáng, cũng không thích học, một chút học vấn trong bụng hiện tại đều do Phượng Minh Phàm dạy dỗ từ lúc vỡ lòng, đích thân cầm tay chỉ dạy.

Đối với Phượng Minh Phàm, Phượng Minh Lập đương nhiên là người tốt, chẳng qua nếu có người nghĩ rằng Phượng Minh Lập nhu nhược thì thật sự sai lầm. Tựa như lúc này, khi Phượng Minh Lập quyết liệt với Trung Nghĩa Hầu thì Phượng Minh Phàm liền âm thầm trầm trồ khen ngợi.

Phượng Minh Phàm kể miệng bên tai của Phượng Minh Lập rồi nói nhỏ, “Đại ca, đại ca còn không nhân cơ hội này mà đoạt tước hay sao?” Theo quan điểm của Phượng Minh Phàm thì hiện tại thật sự là cơ hội

tuyệt hảo. Có Vĩnh Ninh Hầu phủ làm hậu thuẫn, chỉ cần động tác ỏn thoả, Phượng Minh Lập là trưởng tử, lập tức thừa kế cũng không phải không có khả năng.

“Câm mồm!” Phượng Minh Lập vỗ một cái bụp lên chiếc bàn gỗ khiến Phượng Minh Phàm bị dọa nhảy dựng.

Người không dễ phát sầu một khi tức giận sẽ đặc biệt khiến người ta giật mình, Phượng Minh Phàm nói, “Đệ, đệ chỉ bất bình thay đại ca mà thôi.”

Phượng Minh Lập lạnh lùng nhìn Phượng Minh Phàm, cả giận nói, “Đệ còn dám nói một câu như vậy nữa thì đại ca nhất định sẽ tát nát mồm của đệ.” Hẳn quả thật không muốn ở lại đây một chút nào nữa, bèn đứng dậy nói, “Đại ca về đây.”

“Đại ca đại ca.” Phượng Minh Phàm vội vàng giữ chặt tay của Phượng Minh Lập, cười làm lành nói, “Coi như đệ nói sai, đại ca đừng chấp nhặt với đệ. Đại ca, đệ đã nói với mẫu thân, huynh đệ chúng ta cùng uống rượu, nhìn thấy đại ca giận dữ trở về như vậy chẳng phải sẽ khiến mẫu thân sinh nghi mà lo lắng hay sao?”

Thấy sắc mặt của Phượng Minh Lập hơi giãn ra, Phượng Minh Phàm không ngừng cố gắng, “Nếu đại ca vẫn còn nổi giận thì đệ sẽ dập đầu nhận sai với đại ca.” Nói xong liền tính quỳ xuống.

Phượng Minh Lập không thể không đưa tay đỡ lấy cánh tay của Phượng Minh Phàm, Phượng Minh Phàm cười cười, “Đệ biết đại ca sẽ không trách đệ mà. Lúc này đại ca đâu dễ dàng đến đây, xem như nể mặt đệ, chúng ta không nói chuyện phiền lòng nữa, đại ca ném thử rượu và đồ nhắm ở chỗ của đệ đi, để xem có hợp ý đại ca hay không.”

Thở dài, Phượng Minh Lập nói, “A Phàm, đệ không cần phải như thế.”

Phượng Minh Phàm cười, “Là đệ cam tâm tình nguyện.”

Thử Phượng Minh Lập một hồi, Phượng Minh Phàm dẹp chuyện của phủ Trung Nghĩa Hầu sang một bên, không đề cập đến nữa, chủ động nói đến cuộc sống của mình ở tại đế đô với Phượng Minh Lập.

Phượng Minh Lập lắng nghe, thỉnh thoảng cau mày, hoàn toàn khác hẳn với Phượng Minh Phàm đang vui vẻ rót rượu hưởng lạc, Phượng Minh Lập xưa nay sinh hoạt vẫn luôn theo quy luật nghiêm ngặt cẩn thận. Phượng Minh Lập cân nhắc một đêm, ngày hôm sau liền dẫn Phượng Minh Phàm về phủ Vĩnh Ninh Hầu.

Phượng Minh Lập xưa nay coi trọng quy củ, Phượng Minh Phàm là lần đầu đến, vì vậy Phượng Minh Lập vừa hồi phủ liền dẫn theo Phượng Minh Phàm đi thỉnh an lão Vĩnh Ninh Hầu. Lão Vĩnh Ninh Hầu biết thân thể của Phượng Minh Phàm, mỉm cười gật đầu một cái, “Ừm, đến đây ở đi. Tiểu hài tử mà ở bên ngoài là không ổn đâu, bên cạnh chỗ ở của Minh Lập là Thư các, người đến chỗ đó đi.”

“Ngoại công, mấy ngày nay Minh Phàm phải đọc sách, không bằng để Minh Phàm ở cùng với tôn nhi thì tốt hơn.” Phượng Minh Lập nói.

Lão Vĩnh Ninh Hầu lại đặc biệt ngắm nhìn Phượng Minh Phàm, tiểu tử này cũng không giống người thích đọc sách. Tuy trong lòng có chút lưỡng lự, bất quá lão Vĩnh Ninh Hầu đương nhiên sẽ không hỏi nhiều, chấp thuận lời của Phượng Minh Lập, “Ừm, hai huynh đệ ở cùng nhau cũng được.”

“Ngoại công nghĩ ngợi đi, chúng con đến viện của tiểu cữu cữu trước.” Phượng Minh Lập nói.

Trong mắt của lão Vĩnh Ninh Hầu chứa đựng ý cười, nhìn Phượng Minh Phàm một cái. Phượng Minh Phàm tự nhận là lẩn lộn ở bên ngoài cũng được một thời gian, có chút mặt dày, không ngờ lão Vĩnh Ninh Hầu chỉ cần liếc mắt một cái mà tựa như đã nhìn thấy suy nghĩ trong lòng hắn. Phượng Minh Phàm xấu hổ mà sờ sờ mũi, cùng đại ca rời đi. fynnz.wordpress.com

Vệ Đình Gia sẽ không làm khó Phượng Minh Phàm, chẳng qua đối với việc người này có thể mặt dày tiến đến cư ngụ trong phủ của hắn thì hắn cũng phải nhìn bằng con mắt khác, cũng không mất phong độ và thân phận khi để Phượng Minh Phàm gặp mặt thì lễ.

Sau khi Phượng Minh Phàm hành lễ và cảm tạ thì kể từ đó Phượng Minh Phàm liền ở trong phủ Vĩnh Ninh Hầu.

Kỳ thật sau khi Minh Trạng nghĩ đến những chuyện xảy ra ở phủ Trung Nghĩa Hầu thì trong lòng tràn đầy xúc cảm.

Theo lý, Minh Trạng đến từ hiện đại, đối với việc phân chia đích thứ, mới ban đầu hẳn cũng không coi trọng. Chẳng qua sau khi trải qua chuyện tranh đoạt với đám người Minh Lễ thì hẳn mới hiểu. Giữa đích thứ, bất luận là trước hay sau, là địa vị cao hay thấp thì vẫn đại diện cho một quy tắc.

Trên thế gian này, quy tắc lớn hơn tất cả.

Ngụy Quốc Công thành thân với Công chúa, còn có thể sinh thứ tử. Sau khi sinh hạ thứ tử thì vẫn có thể phu thê tình thâm với Kính Mẫn đại trưởng công chúa, từ tiểu sự nhìn ra đại sự, cũng có thể thấy được người này khá thủ đoạn.

Hơn nữa là giữ hay bỏ, Ngụy Quốc Công xưa nay rất quyết tâm, có thể chấp nhận cúi đầu.

Ngụy Quốc Công đích thân dẫn theo Ngụy Dịch đến phủ Trung Nghĩa Hầu nhận lỗi, lại đến gặp Phượng Minh Lập tạ tội, Phượng Minh Lập thấy Ngụy Dịch vô cùng tiều tụy, tựa hồ có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào, thật có một chút không đành lòng, bèn nhẹ nhàng nói, “Là chuyện trong nhà của ta xử lý không ổn thỏa khiến Quốc Công gia chê cười rồi.” Tuy rằng nhà ai cũng không tránh được đích thứ tranh chấp, chẳng qua bị rêu rao khắp phố như chuyện của nhà Trung Nghĩa Hầu thì rất ít. Con người của Phượng Minh Lập là có chuyện gì thì sẽ kiểm điểm bản thân trước, nghĩ rằng nếu không phải trong nhà xảy ra chuyện này trước, người khác muốn đồn đãi thì e rằng cũng không có chuyện để đồn đãi. Còn nữa, những lời đồn đãi này ngoại trừ Ngụy Dịch nhúng vào một tay thì vẫn có người khác ở trong nhà muốn đục nước béo cò làm ngư ông đắc lợi mà tiết lộ tin tức ra ngoài....Ngụy Dịch đã bị Ngụy Quốc Công xử lý đến tình trạng này, nếu tiếp tục truy cứu thì khó tránh khỏi có vẻ hơi hẹp hòi.

“Thanh quan khó lo chuyện nhà, chuyện của phủ Trung Nghĩa Hầu đương nhiên không thể để người ngoài xen vào. Ngụy Dịch còn trẻ, không biết chừng mực, Minh Lập không so đo với hắn là do lòng dạ của Minh Lập người hơn người.” Ngụy Quốc Công vui vẻ ca ngợi, gia đình như bọn họ chẳng lẽ còn cần con cháu kinh tài tuyệt đỉnh hay sao?

Không, với Ngụy Quốc Công, chỉ cần con cháu hiểu rõ thư thức lễ nghĩa, không gây chuyện sinh sự, phú quý song toàn, thì không có gì là không tốt. Xưa kia chưa từng giao tiếp với Phượng Minh Lập, nay xem ra Phượng Minh Lập thật sự là một thanh niên không tệ.

Phượng Minh Lập cũng không phải người khó sống chung, Ngụy Quốc Công thành tâm nhận lỗi, hơn nữa với thân phận của Ngụy Quốc Công thì Phượng Minh Lập thức thời là điều rất hợp lý.

Ngụy Quốc Công hành động nhanh chóng, vì vậy khi Minh Trạng tuyên triệu Trung Nghĩa Hầu và Ngụy Quốc Công đến Chiêu Đức điện thì người của hai nhà rất ăn ý với nhau.

Nếu Minh Trạng đã lệnh cho Điền Văn Hoa điều tra rõ ràng xuất xứ của lời đồn thì Điền Văn Hoa một khi có tin tức sẽ tự động đến bẩm báo. Minh Trạng nhận được tin, bèn cười lạnh ba tiếng, gọi hai người đến để châm chọc một hồi, “Nỗi khổ sở khi không phân biệt đích thứ, có lẽ người khác không biết nhưng trẫm lại hiểu rất rõ. Nếu các khanh có suy nghĩ gì khác thì cứ nói với trẫm.”

“Ngụy Quốc Công, khanh là nhạc phụ của trẫm, cũng là Phò mã của Kính Mẫn bá, trẫm hỏi khanh, khanh có gì bất mãn với Kính Mẫn bá hay không? Bằng không vì có gì lại cảm thấy hứng thú đối với chuyện tranh chấp đích thứ của nhà người khác như vậy?” Minh Trạng lại liếc mắt nhìn Trung Nghĩa Hầu, “Hay là dì và Minh Lập có chỗ nào khiến Trung Nghĩa Hầu không yên lòng?”

Minh Trạng dừng lại một chút, sau đó lạnh lùng nói, “Các người đều xuất thân là đích tử, nếu muốn thứ tử thừa kế, theo ý trẫm lúc trước các người nên đưa tước vị của mình tặng cho thứ đệ thì mới tính là tấm gương tốt.”

Minh Trạng nói hai ba câu liền khiến hai người toát mồ hôi ứa cả y phục, Ngụy Quốc Công hoàn toàn là bị Ngụy Dịch liên lụy, bất quá Trung Nghĩa Hầu lại nghĩ nhiều hơn, nhất là một câu của Minh Trạng, “Nỗi khổ sở khi không phân biệt đích thứ....trẫm lại hiểu rất rõ.”

Tuy Trung Nghĩa Hầu ở tận Hồ Quảng, cũng thoáng biết được năm đó Trần Nam Vương không thích đích tử bị cầm, định lập thứ tử làm thế tử. Hoàng đế bệ hạ trải qua chuyện như vậy, đương nhiên chán ghét

những gia đình không phân biệt đích thứ.

Nghĩ đến đây, Trung Nghĩa Hầu về nhà chuẩn bị một chút lễ vật, cũng không trì hoãn mà lập tức đến phủ Vĩnh Ninh Hầu.

Lão Vĩnh Ninh Hầu thấy nữ tể đến đây, cũng không nói gì nặng lời mà chỉ thở dài, “Đã từng tuổi này, cũng đã làm tổ phụ rồi, có chuyện gì thì hãy suy nghĩ cho bọn nhỏ nhiều một chút.”

“Cũng do tiểu tể không đúng khiến nhạc phụ đại nhân lo lắng.” Tuy Trung Nghĩa Hầu làm hầu gia nhiều năm, bất quá ở trước mặt lão Vĩnh Ninh Hầu thì luận về vai vế hay lai lịch đều khiến hắn phải cung kính và khiêm tốn. Nếu tới nhận lỗi, coi như có chút thành ý, trong lòng trầm xuống, Trung Nghĩa Hầu nói, “Tiểu tể đã để mẫu tử bọn họ phải chịu uất ức.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu khoát tay áo, “Ai hiểu nữ nhi bằng phụ thân, tính tình của Trang Hoa, người khác không rõ nhưng ta rất rõ. Xưa nay nó đối xử thành thật với mọi người, có một nói một, có hai nói hai, cho dù có nóng nảy nhưng cũng nhanh quên. Trong khi Minh Lập, từ nhỏ đã cùng người trở về Hồ Quảng, nhiều năm không gặp, vừa gặp lại đã khiến người ta rất thích thú, ôn hòa nhã nhặn lại hữu lễ, có chút hiem thấy. Thậm chí đối với huynh đệ cũng rất chiều cố chăm sóc. Cảnh Hoàn, ta cậy già lên mặt nói một câu, nếu đã thỉnh phong trưởng tử cho Minh Lập thì lòng của người đã có quyết định.”

Trung Nghĩa Hầu lộ ra vẻ mặt xấu hổ, “Lời của nhạc phụ, tiểu tể đều nhớ rõ.” Trong nhà của hắn xảy ra việc này, Vĩnh Ninh Hầu phủ không điếc không mù, làm sao lại không biết, nay bị chỉ trích một chút cũng là hợp tình hợp lý.

“Nhạc phụ, chuyện trong nhà còn cần Trang Hoa trở về chủ trì đại cục. Còn nữa, Minh Lập nay đã lớn tuổi, cũng phải ở bên cạnh nữ tể học cách đối nhân xử thế, xử lý gia sự.” Chính mình ở đế đô, dù sao cũng không thể để lão bà và nhi tử đều chạy về nhà nhạc gia ở. Huống chi muốn ở nhà nương gia thì cũng không thể tức giận mà quay về như thế. Phải đón Vệ thị trở lại phủ Trung Nghĩa Hầu thì việc này mới tính là kết thúc, cũng chứng tỏ Vĩnh Ninh Hầu phủ ngầm đồng ý, không tiếp tục truy cứu chuyện này.

Lão Vĩnh Ninh Hầu cũng không gây khó xử cho Trung Nghĩa Hầu, “Ừm, người đi đi, Trang Hoa vẫn ở trong viện của nó trước kia, Minh Lập đến Vạn Quyền cung chưa trở về. Có chuyện gì thì các người tự giải quyết, đừng làm phiền ta.”

Trung Nghĩa Hầu vội vàng đi.

Đương nhiên Vệ thị sẽ không đơn giản trở về cùng Trung Nghĩa Hầu như vậy.

Đã nhiều năm không nói chuyện trong cự ly gần như vậy với Vệ thị, gương mặt nhìn Vệ thị, Trung Nghĩa Hầu nhất thời cảm thấy xa lạ.

Năm đó, phụ mẫu vì hắn mà thú Vệ thị. Trung Nghĩa Hầu còn âm thầm cao hứng một hồi lâu, hắn lớn lên ở đế đô, đã sớm gặp qua Vệ thị. Vệ thị xuất thân cao quý, lại có tài hoa dung mạo, nữ nhân như vậy làm đích thê của hắn thì đã đủ để hắn khi ấy mới là thiếu niên phải đắc ý kiêu ngạo.

Cách vài chục năm, Trung Nghĩa Hầu dường như mới phát hiện Vệ thị đã già đi. Ánh mắt phần chấn khi xưa đã trở nên âm trầm mà nhu hòa, khóe mắt cũng đã xuất hiện những vết chân chim, thậm chí đôi môi đỏ tươi căng mọng trong ký ức cũng đã trở nên tàn úa, trở nên mỏng manh lạnh lùng.

Đây là khuê phòng của Vệ thị, Trung Nghĩa Hầu rất quen thuộc bài trí ở nơi này.

Diện tích của Vĩnh Ninh Hầu phủ chiếm hết một nửa khu phố, trong nhà có bảy nữ nhi, chỉ có một mình Vệ Dĩnh Gia là nhi tử. Sau khi các nữ nhi xuất giá thì phủ đệ lại càng đặc biệt trở nên rộng rãi, lão Vĩnh Ninh Hầu vẫn lưu lại khuê phòng của các nữ nhi. Khi biết Trung Nghĩa Hầu sắp đến đế đô, phu nhân Vĩnh Ninh Hầu liền phái người quét dọn các viện để cô thái thái về nhà có thể ở lại.

Phòng chỉ có phu thê hai người, Trung Nghĩa Hầu tiến vào đây một hồi lâu, Vệ thị vẫn không lên tiếng. Trung Nghĩa Hầu hơi mím môi, sau đó mới mở miệng, “Trang Hoa, theo ta trở về đi.”

“Trở về làm gì, phải nhìn sắc mặt của tiểu lão bà nhà lão gia mà sống ư?” Vệ thị thản nhiên nói.

“Nói gì vậy? Phu nhân là chính thê của ta, ai cũng không thể hơn được phu nhân.” Lời này nếu là ngày xưa nói ra thì Trung Nghĩa Hầu cũng không cảm thấy đui lý. Chẳng qua hôm nay ở trên địa bàn của Vĩnh Ninh Hầu phủ mà nói lời này, Vệ thị liếc mắt nhìn lại, Trung Nghĩa Hầu cảm thấy trên mặt hơi nóng một chút, vội cái bữa một câu, “Phu nhân cũng không thể cứ ở nhà của nhạc phụ mãi như thế này được, cùng ta trở về đi, phu nhân có gì uất ức thì cứ nói với ta.”

Xuyên qua song cửa sổ được chạm trổ hình chim khách đậu cành mai, Vệ thị nhìn ra vài nhánh hoa hạnh đang nở rộ trong vườn, thân nhiên nói, “Ta nghe nói hiện tại cả thành đều nói ta và Minh Lập bất hiếu, ngay cả Ngự sử cũng đã thượng tấu muốn trị tội ta và Minh Lập.”

“Chỉ là lời đồn bậy bạ bên ngoài thôi, tuyệt đối không có chuyện đó đâu.” Trung Nghĩa Hầu nói.

“Nếu Vệ gia vẫn là Vệ gia khi Thái thượng hoàng chấp chính thì ta và Minh Lập sẽ như thế nào cũng chưa biết chắc.” Trên mặt của Vệ thị không hề có tức giận, mà chỉ nói một cách bình thản, “Ta biết việc này sở dĩ truyền ra ngoài, cùng với chuyện dư luận xôn xao như vậy, thứ nhất là vì lời đồn có một phần truyền ra từ trong hầu phủ, kẻ sinh sự không phải là ai khác mà chính là tôn tử Triệu nhị của Triệu ma ma: thị nữ của lão thái thái, Triệu nhị đã mua chuộc đám vô lại truyền ra ngoài. Thứ hai là thứ tử Ngụy Địch của Ngụy Quốc Công cũng nhúng vào một tay.” Còn chưa đợi Trung Nghĩa Hầu biện bạch thì Vệ thị đã nói, “Nếu bệ hạ lệnh cho Phủ doãn để đồ điều tra thì việc này chẳng có gì là bí mật cả.”

“Ta sẽ xử lý.”

“Ta có hai điều kiện, thứ nhất là Ngụy Quốc Công phủ, lão gia không thể động vào bọn họ, ta cũng không gây khó dễ. Bất quá, không thể lưu lại Triệu nhị, ta mặc kệ là lão gia khiến hắn chết vì bệnh hay gặp chuyện bất trắc gì cũng được, nhưng hắn phải chết. Thứ hai, nếu lão gia muốn ta hồi phủ thì chuyện trong nội trạch phải do ta xử lý, cho dù là lão gia hay là lão thái thái cũng không thể nhúng tay.” Từ đầu đến cuối Vệ thị chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không xoay đầu nhìn Trung Nghĩa Hầu, “Nếu hai điều kiện này mà lão gia làm không được thì không cần phải nhắc đến việc hồi phủ.” fynnz.wordpress.com

Mấy ngày nay Trung Nghĩa Hầu cũng đã suy nghĩ rất nhiều, tước vị chỉ có một, hiện tại truyền cho trưởng tử thì những người khác còn có ý kiến ra vào. Nếu thật sự để đám thứ tử tranh đoạt tước vị thì e rằng càng có vô số chuyện xảy ra. Nếu tước vị truyền cho Minh Lập thì nội trạch giao cho Vệ thị là chuyện hợp tình hợp lý. Trung Nghĩa Hầu trầm giọng chấp thuận, “Được rồi.”

Phu thê hai người vừa đoạt được thỏa hiệp, Vệ thị cũng không phải người khác thường, lập tức liền cùng Trung Nghĩa Hầu cáo biệt lão Vĩnh Ninh Hầu, chuẩn bị quay về phủ Trung Nghĩa Hầu.

Lão Vĩnh Ninh Hầu thấy phu thê bọn họ hòa hảo, trên mặt lộ ra nụ cười, “Tốt tốt, có thể chứ. Trở về đi, sống cho tốt vào.”

Đã chừng này tuổi, chìm nổi trong chốn quan trường nhiều năm, lão Vĩnh Ninh Hầu mừng nhất là khi nữ nhi được hạnh phúc. Nay cũng không giữ nữ nhi lại, chẳng qua đã nói trước, lão nhân gia thích Phượng Minh Lập, muốn Phượng Minh Lập ở tại Vĩnh Ninh Hầu phủ thêm vài ngày cho náo nhiệt. Phu thê hai người đương nhiên sẽ không từ chối.

Cuối cùng chuyện nhà đại tỷ cũng ổn thỏa, Vệ Dĩnh Gia bận rộn công vụ, đồng thời cũng có một chuyện đau đầu. Phượng Minh Phạm đáng chết, vẫn còn ở quý phủ của hắn, lại không thành thật tí nào, tiếp tục thông đồng với Tử Nghiêu. Còn cái tên Ngụy Tử Nghiêu đáng chết kia nữa, bây giờ còn dám nay Tần mai Sở.

Vệ Hầu gia làm việc gọn gàng, không muốn tình trường gặp phải những chuyện khó xử. Nếu xuất thân của Ngụy An thấp một chút, cho dù xuất thân là tiểu quan liêu thì Vệ Dĩnh Gia có thể cấy vào thân phận mà dâm đem người về nuôi. Nhưng đòi mạng ở chỗ cái tên chết tiệt kia lại có thân phận không thấp, cho dù Vệ Dĩnh Gia tức giận cũng không dám đánh. Vậy mà Vệ Dĩnh Gia còn luyến tiếc không muốn trở mặt với Ngụy Tử Nghiêu, cho nên đành phải phái người giám sát chặt chẽ.

Ngụy Tử Nghiêu về nhà thấy Vệ Dĩnh Gia không mời mà đến, tâm tình đang vui vẻ, bèn tiến lên hôn một cái, “Hầu gia đại giá quang lâm, không thể tiếp đón từ xa.” Lại hỏi, “Dùng bữa chưa?”

“Ta phân phó trừ tử chuẩn bị bữa tối rồi, chỉ chờ người trở về thôi.” Hiếm khi Vệ Hầu gia mặt dày như thế, ở phủ Thừa Ân Công mà có thể từ khách biến thành chủ.

“Ta đã ăn với Minh Phàm rồi.” Tâm tình của Ngụy Tử Nghiêu không tệ, thoải mái ngồi xuống ghế, đưa tay cầm lấy một miếng ngọc khuyết màu trắng sữa, “Gọi cơm lên đi, ta ăn chưa no, ăn thêm mấy miếng nữa mới được.”

“Sao thế, Phượng Minh Phàm mời khách nhỏ mọn như vậy à?” Vệ Dĩnh Gia đã ngửi thấy mùi rượu thoang thoang trên người của Ngụy Tử Nghiêu, không khỏi cau mày.

Ngụy Tử Nghiêu mỉm cười, “Không phải Minh Phàm mời khách mà là Phó tam gia ở Hồ Quảng. Cũng không phải mời ta, là muốn nhờ ta giúp bọn họ tiến cử với Chuyết Ngôn.” Vừa nói vừa sờ mặt Vệ Dĩnh Gia, “Đừng ghen bậy nha, hiện tại ta cũng không ở cùng với người khác đâu.”

Trầm Chuyết Ngôn?

Vệ Dĩnh Gia suy nghĩ một chút, Trầm Chuyết Ngôn có thể giúp đỡ cái gì? Ở đế đô, Trầm Chuyết Ngôn và Ngụy Tử Nghiêu chỉ biên soạn Tập san Hoàng thất mà thôi, thứ này đa phần phải do Hoàng thượng duyệt qua một lần thì mới được in ấn, hai người này hoàn toàn không được làm chủ.

Chẳng qua Vệ Dĩnh Gia là người sáng dạ, nhất thời nói, “Phó gia muốn nhờ vả Lâm Vĩnh Thường?” Lại hỏi Ngụy Tử Nghiêu, “Bọn họ tính toán như thế nào, người có biết hay không?”

Ngụy Tử Nghiêu uống không ít rượu, trên mặt hơi ửng đỏ, uống một ngụm canh tỉnh rượu do hạ nhân đưa lên, “Là vụ án được liệu của Chương thái y và Trình gia, chẳng phải Hoàng thượng đã phái người đến Giang Nam điều tra rồi sao? Người nói thử xem, Chương Thái y cũng thật là, làm thái y chính ngũ phẩm, gia đình quyền thế, được quán cũng là cửa hiệu lâu đời, vậy mà còn tham một chút lợi lộc của Trình gia. Ruồi chỉ hút trứng có vết nứt, sự tình đã xảy ra, cũng không phải là không có căn cứ. Không biết Chương gia nghĩ ra cách gì, Trình gia tìm đến Phó tam gia, Phó tam gia nhờ Minh Phàm, Minh Phàm mở miệng với ta, đương nhiên ta phải nể mặt hấn một chút.” (Làm việc không sơ hở thì không bao giờ bị lợi dụng)

“Người đã biết lợi và hại, tội gì phải luôn kim xe chỉ cho bọn họ.”

“Là thể diện của Minh Phàm, làm sao có thể từ chối cho được.”

Vệ Dĩnh Gia hung hăng trừng mắt nhìn Ngụy Tử Nghiêu, “Nhìn không ra người là loại người có tình nghĩa như thế.”

“Đúng vậy.” Ngụy Tử Nghiêu thấy Vệ Dĩnh Gia lộ vẻ không vui, hấn ôm bát canh tỉnh rượu, trong lòng cười thầm, Vệ Dĩnh Gia nhất định đã sớm biết hấn ra ngoài uống rượu, bằng không cũng không thể chuẩn bị canh tỉnh rượu cho hấn từ sớm như vậy. Hầy, Vệ Hầu gia cũng thật hiền lành, Ngụy Tử Nghiêu đành phải dỗ dành Vệ Dĩnh Gia, “Minh Phàm cũng coi như là cháu của người mà, chẳng phải là ta đang nể mặt Vệ Hầu gia người hay sao?”

“Làm ơn ngậm miệng lại đi, nếu hấn thật sự là cháu của ta thì ta đã sớm tát chết hấn rồi, về sau người đừng lui tới thường xuyên với hấn nữa.” Vệ Dĩnh Gia nói, “Người cũng phải động não một chút, năm ngoái vụ án Nội vụ phủ cứu tế thiên tai, số gạo mốc meo là do Trình gia dâng lên. Tổng quản Nội vụ phủ đã bị rơi đầu, lúc này cửa hiệu được liệu của Trình gia lại gặp chuyện, người còn nhúng tay vào, rảnh rỗi quá sinh nông nổi ư? Để bọn họ biết thì người sẽ có kết quả tốt hay sao?”

“Người cứ an tâm đi, Chuyết Ngôn không chấp thuận, giữa đường đã bị hạ nhân của Ngô đại nhân phái đến kêu về, bảo rằng thân mình của Ngô đại nhân không khỏe, kêu Chuyết Ngôn đi thỉnh đại phu, nếu không ta cũng không về sớm vậy đâu.” Ngụy Tử Nghiêu lại lo lắng thay huynh đệ của mình, “Người có thấy Ngô đại nhân phô trương quá hay không, chẳng lẽ trong nhà không có ai có thể đi mời đại phu hay sao mà phải bắt Chuyết Ngôn đích thân đi? Bên ngoài mọi người đều biết Ngô đại nhân lợi hại, ở nhà, ngay cả một chút chuyện mà Chuyết Ngôn cũng không thể làm chủ.”

“Được rồi, người cũng đừng bận tâm, ta thấy hiện tại Trầm Chuyết Ngôn được Ngô Uyển nuôi cho trắng trẻo hồng hào, tinh thần phấn chấn, không còn là bộ dáng thư sinh như trước nữa. Nếu chịu khổ mà được như hấn thì mọi người sẽ kêu gào khóc lóc xin được chịu khổ đấy.” Vệ Dĩnh Gia rất yên tâm đối với Trầm

Chuyết Ngôn, quan trọng là Trầm Chuyết Ngôn có cạp mẹ quản lý, không có khả năng nảy lửa với Ngụy Tử Nghiêu.

Từ khi Vệ Dĩnh Gia và Ngụy Tử Nghiêu đạt được thỏa hiệp trong chuyện giường chiếu thì Ngụy Tử Nghiêu cực kỳ hứng thú làm chuyện này, hơn nữa phải nói thật, kỹ thuật của Ngụy Tử Nghiêu cũng không hề tệ.

Tuy rằng Vệ Dĩnh Gia vẫn có chút chống đối khi phải nằm dưới, bắt quá được Ngụy Tử Nghiêu hầu hạ trước sau, cũng có không ít khoái cảm.

Ngụy Tử Nghiêu thích nam nhân, tuy rằng hài tử ngoan ngoãn khôn khéo cũng khiến người ta ưa thích, nhưng làm thế nào cũng chẳng thể sánh bằng hương vị của Vệ Dĩnh Gia. Cơ bắp cuộn cuộn, dung mạo tuấn mỹ, vóc người cao ráo, cặp đùi cường tráng...đặt người nam nhân cau mày cực lực chịu đựng này ở dưới thân, cái loại khoái cảm đang dâng trào cũng không chỉ vồn vện đến từ cảm xúc của thân thể. Ngụy Tử Nghiêu cúi đầu cùng Vệ Dĩnh Gia trao đổi một nụ hôn thật dài, chú ý vẻ mặt của Vệ Dĩnh Gia cho đến khi thấy Vệ Dĩnh Gia hơi giãn sắc mặt thì Ngụy Tử Nghiêu mới nhẹ nhàng đóng cửa.

Người của Vệ gia xưa nay giỏi tính kế, ít khi chịu thiệt. Vệ Dĩnh Gia cũng không ngoại lệ, hướng chi lão Vinh Ninh Hầu sớm nhường tước vị, khi Vệ Dĩnh Gia hơn mười tuổi đã là một nửa chủ tử, bất cứ chuyện gì cũng hiểu rõ.

Tất cả thiệt thòi trong đời của hắn đều xuất phát từ Ngụy Tử Nghiêu, mà Ngụy Tử Nghiêu tuy là người tùy tiện nhưng cũng không phải không có thủ đoạn. Hai người âm ỉ cãi nhau bao nhiêu năm qua, tuy lúc trước Ngụy Tử Nghiêu chịu chút thiệt thòi, nhưng hiện tại đã bắt đầu thu hồi vốn.

Vệ Dĩnh Gia nhìn thần sắc si mê của Ngụy Tử Nghiêu, cảm giác khó chịu trong lòng lại dần dần chuyển sang vài phần vui mừng. Trước kia hắn chỉ xem Ngụy Tử Nghiêu là bằng hữu trên giường mà thôi, đến hôm nay, Ngụy Tử Nghiêu vẫn phóng đảng một mình, trong khi Vệ Dĩnh Gia lại mê muội rơi vào biển tình. Đến hiện tại Vệ Dĩnh Gia cảm thấy người tính không bằng trời tính, rốt cục lọt vào trong tay Ngụy Tử Nghiêu. Nam nhân quả nhiên không thể quá hoàn mỹ.

Vệ Dĩnh Gia và Ngụy Tử Nghiêu vẫn còn đang ngủ, bên ngoài có người kêu cửa. Vì hôm nay là ngày nghỉ, hai người lẫn lộn hơn nửa đêm, lúc này đang ngủ bù, bình thường không có người quấy rầy, Ngụy Tử Nghiêu khoác xiêm y hỏi, “Chuyện gì?”

“Có người của Hầu phủ đến, mời Hầu gia nhanh chóng trở về, bảo rằng có chuyện quan trọng.”

Công phu của Vệ Dĩnh Gia không tệ, tai thính mắt tinh, đã sớm nghe thấy, cố gắng nhịn xuống cảm giác khó chịu trong người rồi ngồi dậy, nói với người bên ngoài, “Bảo bọn họ chờ một chút, ta đến ngay.”

“Chuyện gì vậy, mới sáng sớm mà.” Ngụy Tử Nghiêu than thở một câu, kéo lấy thắt lưng của Vệ Dĩnh Gia rồi đè đối phương xuống giường, sờ soạng một lúc trên đầu giường, “Thỏa được trước đã.”

Dù sao thì chuyện giường chiếu của nam tử với nhau cũng có rất nhiều chỗ ngại ngùng, Vệ Dĩnh Gia lại là người nhiều sĩ diện, cau mày nói, “Đã không còn gì đáng ngại nữa.” Lập tức muốn đứng dậy. fynnz.wordpress.com

Ngụy Tử Nghiêu vỗ mông Vệ Dĩnh Gia một cái, “Có gì đâu mà ngại, người làm ta nhiều năm như vậy, nếu không phải bổn thiếu gia biết cách chăm sóc thân thể thì đã sớm mất mạng rồi.” Thấy Vệ Dĩnh Gia trở nên ngoan ngoãn, Ngụy Tử Nghiêu lại vỗ thêm một cái, “Giang chân rộng ra một chút, tay già chân già cúc hoa cũng già, có chỗ nào mà ta chưa từng thấy đâu.”

Vệ Dĩnh Gia buồn bực nói, “Người mau một chút đi.” Trong lòng thầm nói, hắn đang tuổi sung sức, còn nhỏ hơn Ngụy Tử Nghiêu hai tháng nữa đấy, tuyệt đối không xứng với chữ già. Còn nữa, cúc hoa của hắn chỉ có Ngụy Tử Nghiêu mới được chiêm lợi, vậy mà cái tên tiểu tử này lại không biết điều.

Ngụy Tử Nghiêu biết Vệ Dĩnh Gia sĩ diện, vì vậy cũng không tiếp tục trêu đùa, chỉ nhanh chóng thỏa được xong rồi nói, “Tôi nay rảnh rồi thì đến đây.”

“Ừm.” Đêm nay đến phiên Vệ Dĩnh Gia, đương nhiên hắn sẽ đến.

Nhìn Vệ Dĩnh Gia thần nhiên mặc xiêm y, Ngụy Tử Nghiêu quần chăn chuẩn bị ngủ tiếp, Vệ Dĩnh Gia nói, “Ăn một chút gì đó rồi hẵng ngủ tiếp.”

“Ừm ừm.” Ngụy Tử Nghiêu ừ đại.

Vệ Dĩnh Gia đi ra ngoài thì liền phân phó đại a đầu chuẩn bị điểm tâm để đem vào phòng cho Ngụy Tử Nghiêu, sau đó mới hồi phủ.

Quả nhiên là chuyện lớn.

Vệ Dĩnh Gia không ngờ phủ Trung Nghĩa Hầu lại xảy ra chuyện lớn như vậy.

Là bà bà hạ độc giết chết tức phụ.

181. Chương 181

Nếu là chuyện nhà người khác thì Vệ Dĩnh Gia chỉ xem như trò cười. Đương nhiên nếu là chuyện của người khác thì Vệ phu nhân cũng không thể sáng sớm liền gọi trượng phu thức dậy từ trên giường của tình nhân như vậy.

Lão Vĩnh Ninh Hầu từng tuổi này, nếu biết tin, lỗ tức giận đến ngạt thở thì làm sao đây. Vệ phu nhân đành phải sai người giấu lão Vĩnh Ninh Hầu, đồng thời cho hạ nhân đi tìm Vệ Dĩnh Gia về phủ thương lượng.

Vệ thị là tỷ tỷ của Vệ Dĩnh Gia, Vệ Dĩnh Gia đương nhiên không thể bỏ mặc không để ý. Tuy rằng không phải cùng mẫu, nhưng cũng là thân nhân. Tỷ tỷ nhà mình xảy ra chuyện như vậy mà lại thờ ơ lạnh nhạt thì về sau nữ nhi nhà Vệ gia không cần phải gả cho người khác, bằng không cho dù có gả đi thì cũng bị người ta khi dễ mà thôi.

Vệ Dĩnh Gia dẫn theo lão bà đến phủ Trung Nghĩa Hầu, Vệ phu nhân là một nữ nhân hào phóng trầm ổn, xuất thân không cao, phụ thân chỉ là Hàn lâm ngũ phẩm. Cũng không có cách nào, năm đó khi Vệ Dĩnh Gia đến tuổi thành thân, những gia đình môn đăng hộ đối không muốn làm thông gia với Vĩnh Ninh Hầu phủ, Vĩnh Ninh Hầu phủ đành phải hạ xuống cấp bậc. Bất quá chuyện gì cũng có lợi và hại, xuất thân của Vệ phu nhân bình thường, nhưng lão Vĩnh Ninh Hầu chỉ có một nhi tử, tuyệt đối không tùy tiện để nhi tử thú nữ nhân vào phủ.

Nay đã có thể nhìn ra ưu điểm của Vệ phu nhân, đối với chuyện Vệ Dĩnh Gia qua đêm ở phủ Thừa Ân Công thì Vệ phu nhân chưa từng đưa ra lời dị nghị, càng không tranh cãi âm ỉ, gà bay chó sủa như thê tử trước kia của Ngụy Tử Nghiêu là Đỗ Như Mai. Trên cơ bản, ngoại trừ việc sinh hài tử thì Vệ phu nhân cũng chỉ xem Vệ Dĩnh Gia là đối tượng hợp tác mà thôi, dù sao trong nhà không có thị thiếp, tài sản nội trạch nằm trong tay nàng, cho nên cuộc sống của Vệ phu nhân cực kỳ vui sướng thoải mái.

Đây cũng là lần đầu tiên Vệ phu nhân gặp phải chuyện như vậy, dọc đường đi nhịn không được mà nói với Vệ Dĩnh Gia, “Lão thái thái này cũng thật sự hồ đồ.” Tức phụ đoan trang, xuất thân đường hoàng, còn đích trưởng tôn đã từng này tuổi, cũng đã có chất, vậy mà lại ra tay với tức phụ, thật sự là ngu xuẩn.

“Nếu không phải người hồ đồ thì sẽ không làm ra chuyện như vậy.” Vệ Dĩnh Gia lạnh lùng nói.
fynnz.wordpress.com

Trung Nghĩa Hầu thật sự không còn mặt mũi đi gặp Vệ Dĩnh Gia, cho dù Vệ Dĩnh Gia còn nhỏ hơn nhi tử của hắn vài tuổi, trong nhà xảy ra chuyện như vậy, dù sao cũng có lỗi với Vĩnh Ninh Hầu phủ. Vệ Dĩnh Gia cũng lười nói lời khách sáo với Trung Nghĩa Hầu, chỉ nói thẳng, “Ta nghe nói lão thái thái của tỷ phu ban cho đại tỷ một bát canh tổ yến suýt nữa đã lấy mạng của đại tỷ. Nếu không phải nghe hạ nhân chạy đến báo tin thì ta cũng không dám tin chuyện này.”

“Gia đệ, bát canh tổ yến tuy là trù tử của gia mẫu mang sang, nhưng rốt cục như thế nào thì phải đợi kiểm chứng đã. Ta dám cam đoan gia mẫu không phải hạng người này.” Trung Nghĩa Hầu nói.

Vệ Dĩnh Gia thản nhiên đáp, “Tỷ phu làm nhi tử đương nhiên dám cam đoan như vậy. Nay đại tỷ xảy ra chuyện, ta cũng không sợ đắc tội với tỷ phu, ta sẽ nói thẳng, lời này tỷ phu dám nói nhưng ta lại không dám

tin. Lúc trước vì sao đại tỷ lại dẫn Minh Lập về nhà nương gia thì trong lòng chúng ta đều biết rõ. Nay tỷ phu vừa đón đại tỷ trở về mà lại lập tức xảy ra chuyện như thế.”

“Tỷ phu là tôn thất hầu phủ, nhà của ta cũng không phải dân chúng bình dân, xưa nay những chuyện như vậy tuyệt đối là có nguyên nhân. Tỷ phu muốn điều tra thì hãy điều tra cho rõ ràng, chớ nên dùng nô tài để gánh tội thay. Nếu kết quả là như thế thì ta sẽ không chấp nhận.” Vệ Dĩnh Gia lạnh lùng nói, “Đại tỷ gả cho tỷ phu nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, tỷ phu thà để thị thiếp quản gia chứ không để đại tỷ nhúng tay vào nội trạch. Nay đại tỷ vừa mới tiếp nhận việc quản gia thì lập tức có người muốn ra tay hạ độc giết đại tỷ. Nếu tỷ phu không trả lại cho đại tỷ một công đạo rõ ràng thì Vệ gia chúng ta tự có cách giải quyết.”

Đây là lần đầu tiên Trung Nghĩa Hầu bị tiểu cữu tử tìm tới nhà nói cho ra lẽ, nếu không phải thật sự đuối lý thì cho dù Vinh Ninh Hầu phủ quyền thế như thế nào, với tính khí cao ngạo của Trung Nghĩa Hầu, hẳn sẽ không dễ dàng tha thứ cho những lời lạnh nhạt như vậy của Vệ Dĩnh Gia.

Trung Nghĩa Hầu nghiêm mặt nói, “Đương nhiên, ta chắc chắn sẽ truy ra đầu đuôi sự việc chuyện này.” Trong mắt của hắn, việc nữ nhân tranh đoạt tình cảm, ghen tuông này nọ cũng không quan trọng, nhưng nếu hạ độc để mưu sát thì không còn là chuyện nhỏ.

Tuy Vệ thị không được hắn yêu thích nhưng dù sao cũng là chính thê, vẫn phải có một chút thể diện.

Bất quá Trung Nghĩa Hầu nói năng khí phách như vậy nhưng trong lòng cũng bồn chồn. Lúc trước tung tin Vệ thị và Phương Minh Lập bất hiếu ra bên ngoài khiến Ngự sử thượng tấu cũng có một phần của lão thái thái, tuy Trung Nghĩa Hầu không chỉ đích danh là vì muốn chữa lại thể diện cho mẫu thân của mình, nhưng nay Vệ thị xảy ra chuyện này, muốn thiên vị thật sự là khó khăn.

Trung Nghĩa Hầu vẫn phải đuối khéo Vệ Dĩnh Gia đi trước rồi mới tính tiếp, nhẹ nhàng nói, “Gia đệ không thường đến đây, đi thăm tỷ tỷ của người một lúc đi, ta thật có lỗi với nàng ấy, còn phải nhờ gia đệ thay ta nói vài lời hay.”

Vệ Dĩnh Gia nhìn Trung Nghĩa Hầu một cái, cũng không đồng ý tiếp nhận lời của Trung Nghĩa Hầu, chỉ nói, “Có thể bắt được người đã hãm hại đại tỷ thì đại tỷ tự động sẽ hiểu được tâm ý của tỷ phu.”

Tuổi còn trẻ mà lại khó đối phó như vậy, Trung Nghĩa Hầu mạnh miệng đáp, “Đương nhiên rồi.”

Đối với Trung Nghĩa Hầu, sinh vật dũng mãnh nhất trên đời này cũng chỉ bằng tiểu cữu tử là cùng.

Chuyện này xảy ra, Trung Nghĩa Hầu có điều tra như thế nào, tra tấn nô tài như thế nào thì cũng không có manh mối. Dù sao canh tổ yến là do Phương lão thái thái kêu trù tử của mình làm, có thể đi vào trù phòng đều là tâm phúc của Phương lão thái thái. Mãi cho đến khi canh tổ yến làm xong, hết thấy những người đã đụng đến nó, cũng không hề lộ ra sơ hở, hơn nữa ở trước mặt người đưa canh tổ yến, Vệ thị ném một ngụm thì lập tức phát độc.

Đáng lý Vệ thị không có khẩu vị gì, cũng không muốn ăn. Mà người đưa canh tổ yến là thị nữ của Phương lão thái thái Triệu ma ma, Triệu ma ma cũng cây già lên mặt, thấy đích hệ sắp cầm quyền, lúc trước tôn tử của bà ta còn đắc tội Vệ thị, bèn cố tình giành lấy công việc của tiểu nha hoàn, tự mình đưa canh tổ yến cho Vệ thị, lại cây già lên mặt khuyên Vệ thị vài câu, “Đây là tâm ý của lão thái thái, thái thái ăn một chút mới có tinh thần xử lý công việc. Chỉ cần thái thái vạn phúc thì chính là tạo hóa của chúng nô tài.”

Vệ thị nghe xong lời này thì mới ăn một miếng.

Kết quả là xảy ra chuyện như vậy.

Vệ Dĩnh Gia đi theo Trung Nghĩa Hầu đến thăm Vệ thị, Phương Minh Lập không đến Vạn Quyền cung mà đang ở bên cạnh Vệ thị, đôi mắt hơi sưng húp, dường như đã khóc rất nhiều. Vệ phu nhân cũng đang ở đây, Vệ phu nhân vừa thấy Trung Nghĩa Hầu và Vệ Dĩnh Gia tiến đến thì liền vội vàng đứng dậy.

Sắc mặt của Vệ thị cực kỳ tiêu tụy, hiện lên một loại xám đen âm u.

“Đừng nói cho phụ thân biết.” Vệ thị nhẹ giọng yêu cầu.

Vệ thị nằm trên giường, cũng không trang điểm, trông có vẻ đặc biệt già nua, vài sợi tóc bạc cũng lộ ra trong mái tóc đã được chải ngắn nắp, toàn thân giống như già thêm mười tuổi.

Vệ Dĩnh Gia thấy bộ dạng như vậy của Vệ thị thì trong lòng cũng không thoải mái, nhẹ nhàng nói, “Đại tỷ yên tâm đi, đệ đã giấu phụ thân rồi. Đại tỷ cứ nghỉ ngơi, đừng bận tâm gì hết, đã có đệ đây.”

Vệ thị nhẹ nhàng thở dài, “Quên đi, đừng điều tra nữa. Tra đến tra lui, rốt cục người mất mặt cũng chỉ là Hầu phủ thôi...”

“Như vậy sao được.” Vệ Dĩnh Gia kiên trì nói, “Hôm nay không điều tra rõ ràng, như vậy sau này phải làm sao đây? Nay canh tổ yến nuốt vào trong bụng của đại tỷ, nếu ngày sau nuốt vào trong bụng của Minh Lập hay tỷ phu thì làm thế nào bây giờ?”

“Có câu, việc xấu trong nhà không thể khoe ra, tỷ gả đến đây thì chính là người của phủ Trung Nghĩa Hầu, việc này cho dù có điều tra cũng đừng nói ra ngoài, khiến người ta chê cười.” Vệ thị xốc lại tinh thần.

“Đệ đã biết, đại tỷ nghỉ ngơi đi.” Vệ Dĩnh Gia thấy sắc mặt của Vệ thị thật sự không tốt, sợ nhiều lời sẽ phí công, vì vậy chỉ an ủi Vệ thị vài câu thì liền đứng dậy đi ra ngoài.

Trung Nghĩa Hầu cảm thấy có lỗi, tình cảm giữa hắn và Vệ thị chỉ bình thường, lần này Vệ thị gặp đại nạn, vậy mà vẫn suy xét rất nhiều vì hắn. Cho dù hành động này là vì lợi ích của phủ Trung Nghĩa Hầu và Phụng Minh Lập, nhưng Vệ thị nói ra như vậy thì cũng đã là hiếm thấy.

Trung Nghĩa Hầu rất xúc động, nhớ đến lúc mới thành thân với Vệ thị, tuy bản tính của Vệ thị nóng nảy, nhưng luôn toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho hắn, chẳng biết từ khi nào phu thê vốn nên thân mật khăng khít lại trở nên xa lạ như thế?

Tiến bước Vệ Dĩnh Gia, Trung Nghĩa Hầu chưa kịp nuốt một ngụm nước miếng thì liền nghe thấy tột tiến đến bẩm báo, “Hầu gia, tiểu cô thái thái đến.”

Trung Nghĩa Hầu phủ không yên tĩnh, trong khi hoàng cung lại vô cùng suôn sẻ, Minh Trạng nhàn đến phát chán, muốn tìm chút chuyện để làm.

Cho nên mới nói, không sợ không có việc gì, chỉ sợ có chuyện tìm đến mà thôi.

Minh Trạng tùy tiện suy nghĩ nào ngờ suy nghĩ lại trở thành một chuyện nghiêm trọng.

Đáng lý hôn sự của Ngụy Dịch và Nguyễn Gia Duệ đã sớm quyết định, hai người ở thời này đều đã là nam nữ lớn tuổi, không có đạo lý kéo dài không thành hôn. Lại không ngờ người tính không bằng trời tính, Ngụy Dịch nhúng tay vào chuyện tranh chấp đích thứ của phủ Trung Nghĩa Hầu, bị Ngụy Quốc Công dùng gia pháp đánh cho một trận phải tịnh dưỡng trên giường, trong một khoảng thời gian ngắn không thể ngồi dậy, đương nhiên không có cách nào để thành thân.

Còn nữa, việc thành thân của trưởng tử Ngụy Quốc Công là Ngụy Tiểu lại bị phủ Thiện Kỳ Hầu thối hôn.

Nay tang lễ của Thiện Kỳ Hầu đã qua, nhưng tước vị của Thiện Kỳ Hầu phủ vẫn không có tin tức. Cũng có người ở trong triều nhắc đến, một câu của Minh Trạng liền chặn đứng tất cả, “Phụ hoàng sắp trở về, đợi phụ hoàng ban chỉ thì chẳng phải sẽ tốt hơn hay sao?”

Thiện Kỳ Hầu phủ đành phải tiếp tục chờ đợi.

Kỳ lạ ở chỗ chính là Thiện Kỳ Hầu phủ lại chủ động thối hôn với phủ của Kính Mẫn đại trưởng công chúa.

Trung Nghĩa Hầu có hai muội muội, hạ nhân bẩm báo có tiểu cô thái thái đến, chính là tiểu muội Phụng Ngưng Sương của Trung Nghĩa Hầu. Vì Phụng lão thái thái không nỡ gả nữ nhi đi xa, bèn chọn nữ tể gần một chút, gả cho tộc trưởng Phó gia Hồ Quảng là Phó An. Nay Phó Quý Bồi đến Quốc Tử Giám của đế đô để đọc sách chính là tam tử của Phụng Ngưng Sương, cũng là nhi tử nhỏ tuổi nhất. Vì không yên lòng nhi tử từ xa đến đế đô nên Phụng Ngưng Sương cũng đến cùng, đợi nhi tử dần xấp ổn thỏa, ngày hôm sau Phụng Ngưng Sương sẽ cùng người nhà quay về Hồ Quảng, như thế mới có thể yên tâm.

Chuyện Vệ thị bị hạ độc vừa xảy ra thì Phụng lão thái thái cũng lâm bệnh. Phụng Ngưng Sương nghe thấy phong thanh liền quay về nương gia thăm mẫu thân.

Trung Nghĩa Hầu tiến bước tiểu cữu tử, nghe nói muội muội đã trở về, đương nhiên phải đến chỗ của mẫu thân thăm nom một chút. Nay Phương lão thái thái không khỏe, hơn nữa Vệ thị trúng độc liên lụy đến nhiều việc. Hạ nhân trong phủ đều thấp giọng, ngay cả đi đường cũng đều kiễng chân mà đi, sợ quấy nhiễu chủ nhân tịnh dưỡng. Trung Nghĩa Hầu vừa bước đến cửa sổ, chưa tiến vào bên trong thì liền nghe thấy giọng nói của Phương Ngưng Sương, “Mẫu thân nghĩ quá nhiều, mẫu thân có lòng tốt hàm canh tổ yến cho đại tẩu tắm bổ. Ai ngờ có kẻ xấu bụng bỏ gì đó vào bên trong, chuyện này có liên quan gì đến mẫu thân đâu. Còn nữa, dù sao đại tẩu cũng là người của chúng ta, chuyện này truyền ra ngoài cũng chẳng có gì tốt cho đại tẩu, cũng như chẳng có lợi gì cho Minh Lập. Sau này Minh Lập được thừa kế tước vị, thanh danh của phủ chúng ta bị hủy hoại, chẳng lẽ mẫu tử của đại tẩu không bị ảnh hưởng hay sao?”

“Chuyện này nếu để nữ nhi nói thì cho dù có điều tra cũng không cần phải gióng trống khua chiêng, khiến mọi việc ầm ĩ như vậy, làm cho lòng người hoảng sợ.” Phương Ngưng Sương vừa hạ hạ mẫu thân dùng được vừa nói, “Tốt khoe xấu che, tra ra hay không thì cũng là chuyện xấu trong nhà, tốt nhất là cứ che lại vẫn hơn. Bằng không nếu lan truyền ra ngoài, e rằng Ngự sử trong triều lại làm to chuyện.”

Phương lão thái thái đang mất tinh thần, quan hệ với tức phụ vốn đã căng thẳng, bình thường bà ta cũng lười để ý Vệ thị ăn uống cái gì, chẳng qua nhi tử nài nỉ khuyên nhủ liên tục, lại ngại Vĩnh Ninh Hầu phủ, cho nên lần này Vệ thị trở về thì Phương lão thái thái liền phái người đưa canh tổ yến đến để chủ động giảng hòa. Kết quả là xảy ra chuyện thế này. fynnz.wordpress.com

Tuy rằng ở thời cổ đại mọi người đều chú trọng hiếu thuận, bất quá nếu chuyện bà bà hạ độc giết tức phụ truyền ra ngoài, cho dù không trị tội bà ta thì thanh danh của bà ta cũng coi như tiêu tụt.

Hiện tại canh tổ yến là bà ta phái người đưa đến, tức phụ suýt nữa mất mạng, không nghi ngờ bà ta thì còn nghi ngờ ai nữa.

Phương lão thái thái bị bệnh như vậy, mệt mỏi không có tinh thần, nghe xong lời của nữ nhi thì lại cảm thấy giảm bớt phiền muộn, “Hầy, hiện tại nói lời này thì có tác dụng gì, nếu sớm biết như thế thì mẫu thân đâu dám tặng đồ cho nàng ta.”

“Nếu để con nói thì cũng là vì thái độ đối nhân xử thế của đại tẩu quá bình thường, bằng không vì sao trong nhà nhiều người như vậy mà chẳng có ai bị hạ độc, chỉ hạ độc một mình đại tẩu mà thôi?” Phương Ngưng Sương nhàn nhã nói, “Nữ nhi nghe nói hiện tại chuyện trong nhà ngay cả mẫu thân cũng không được nhúng tay, một nhà già trẻ đều phải xem sắc mặt của đại tẩu mà sống.”

Nói đến đây, Phương Ngưng Sương có chút khó chịu, “May mà Vĩnh Ninh Hầu phủ đã phú quý mấy đời, chứ nữ nhi chưa thấy ai đui mù như thế, nhà nường gia hơi hưng vượng một chút thì đã đắc ý đến mức này, thảo nào đắc tội với người ta. Nữ nhi đã định sớm đến đây để nói với mẫu thân, ở đâu ra tức phụ như vậy cơ chứ, phải nói là tổ tông thì đúng hơn. Đại ca cũng thật là, cả tin đến như vậy, tương lai trong nhà trên dưới coi chừng phải sửa thành họ Vệ hết đấy. Cứ đà này ngay cả tỷ muội chúng con cũng không dám trở về đâu.”

“Làm gì đến mức này.” Tức phụ đã nằm trên giường, Phương lão thái thái thật sự không muốn nói xấu tức phụ.

“Muội cảm miệng cho ta.” Trung Nghĩa Hầu nhắc chân vào phòng, liếc mắt nhìn Phương Ngưng Sương một cái rồi trách mắng, “Muội đã gả cho người ta, đừng xen vào chuyện nường gia. Đại tẩu của muội không phải hạng người như thế, nàng là chính thê của ta, mẫu thân lớn tuổi, là con cháu thì làm sao lại để mẫu thân bận tâm chuyện gia sự. Để đại tẩu của muội tiếp nhận xử lý là danh chính ngôn thuận. Muội gả đến Phó gia, chẳng lẽ Phó gia cho thị thiếp ra mặt xử lý gia sự hay sao?”

Nay Trung Nghĩa Hầu đặc biệt cường điệu đích thứ, Phương Ngưng Sương nghe xong cảm thấy không dễ nghe cho lắm, nói thầm một câu, “Đại ca nói như vậy, còn Phương muội muội thì sao, chẳng lẽ giống thị thiếp bình thường ư?”

“Nàng ta gả vào đây xem như quý thiếp nhưng cũng là thị thiếp.” Trung Nghĩa Hầu ngồi xuống bên cạnh giường của mẫu thân, nói với mẫu thân, “Tiểu cữu tử vừa mới đến, nghe nói thân mình của mẫu thân không khỏe, đã nhờ nhi tử thăm hỏi mẫu thân.”

Phương lão thái thái cảm thấy căng thẳng, mệt mỏi hỏi, “Vĩnh Ninh Hầu nói thế nào?”

“Trong nhà chứa người có lòng dạ khó lường như vậy thì đương nhiên phải điều tra cho rõ.” Trung Nghĩa Hầu nghiêm mặt nói.

Phượng lão thái thái khẽ gật đầu, “Đúng là phải điều tra cho rõ, tức phụ của con không sao chứ?”

“Minh Lập đang ở bên cạnh hầu hạ, Ngự y bảo rằng phải uống thêm hai thang thuốc nữa thì mới biết được.”

“Chắc là nàng ta rất hận mẫu thân?”

“Mẫu thân chớ nghĩ nhiều, Vệ thị không có ý này.” Trung Nghĩa Hầu nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Mẫu thân cứ an tâm tịnh dưỡng đi, Vệ thị bảo rằng đời thân mình của nàng khỏi hẳn thì sẽ đến thỉnh an mẫu thân.”

Phượng lão thái thái nghe nói như thế thì trong lòng rất cực cảm thấy dễ chịu, nhịn không được mà cầm tay nhi tử, rơi lệ nói, “Con đã khuyên mẫu thân, mẫu thân cũng suy nghĩ một hồi lâu, Vệ thị cũng đã làm tổ mẫu, cả nhà cứ cãi nhau như thế này cũng không tốt. Mẫu thân nghĩ, lần này nàng ta trở về thì mẫu thân sẽ đối xử tốt với nàng ta, chúng ta là bà bà và tức phụ, cũng không phải kẻ thù. Đâu có ngờ lại xảy ra chuyện như vậy? Tuy mẫu thân bất công thiên vị một chút nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện hại người.”

Phượng Ngưng Sương lạnh lùng nói, “Đúng vậy, chuyện của Vinh Khang Công phủ vẫn ở trước mắt, có ai dám bạc đãi tức phụ đâu. Hơn nữa nương gia nhà đại tẩu cũng không phải tầm thường, kẻ nào dám đắc tội với đại tẩu cơ chứ.”

Trung Nghĩa Hầu mặc kệ Phượng Ngưng Sương, chỉ đi khuyên giải an ủi mẫu thân, “Mẫu thân cứ yên tâm, không sao đâu.”

Phượng lão thái thái dùng khăn lau lệ, được nhi tử và nữ nhi an ủi thì mới chịu nằm xuống nghỉ ngơi.

Phượng lão thái thái như vậy, làm nữ nhi thì làm sao có thể yên tâm, Phượng Ngưng Sương nhất định phải ở lại nhà nương gia vài ngày.

Nay Vệ thị bệnh, tuy mối quan hệ giữa Phượng Ngưng Sương và Vệ thị là cô tẩu đối địch, bất quá Phượng Ngưng Sương xuất thân từ tôn thất, nói năng hơi ác ý một chút nhưng thái độ làm người cũng không thành vấn đề. Thấy mẫu thân đã ngủ, Phượng Ngưng Sương liền đi thăm Vệ thị.

Trung Nghĩa Hầu lo lắng dặn dò, “Nói chuyện để ý một chút.”

Phượng Ngưng Sương hừ hừ hai tiếng, không để ý đến lời của Trung Nghĩa Hầu, nàng ta dẫn theo nha hoàn và nhũ mẫu rời đi.

Vệ thị bệnh thành như vậy, đương nhiên Phượng Ngưng Sương không thể nói ra lời khó nghe, bất quá lời của nàng ta cũng chẳng dễ nghe chút nào. Hơn nữa Phượng Minh Lập ở bên cạnh, càng nghe càng cảm thấy lời nói của Phượng Ngưng Sương thật khó lọt lỗ tai, tỉ như, “Đại tẩu xưa nay luôn hiểu rõ đạo lý, lo lắng đại cục, chuyện như vậy tuyệt đối không liên quan đến mẫu thân. Nếu truyền ra ngoài, đừng nói là mẫu thân, ngay cả đại tẩu cũng bị ảnh hưởng.”

Tỷ như, “Tin đồn mấy ngày hôm trước, để đô có ai mà không biết, mọi người đều bảo rằng đại tẩu và đại điệt tử bất hiếu, nay đại tẩu lại bị người ta hạ độc, hầy, nếu để người ngoài nghe thấy thì không biết sẽ nghĩ thế nào.” Dù sao không bằng không chứng, chẳng có bà bà nào lại đi hạ độc giết chết tức phụ cả. Bản thân bà bà trong xã hội đã có sẵn đạo đức phẩm hạnh, sẽ càng chiếm được nhiều sự thông cảm từ người ngoài hơn.

Phượng Minh Lập thật sự không thể nghe tiếp, đứng dậy nói, “Mẫu thân mệt rồi, mời cô cô trở về.”

Phượng Ngưng Sương đang luyện thiên thư, đột nhiên bị Phượng Minh Lập cắt ngang, bèn lộ ra nét mặt không vui, người ngoài nhìn vào liền thấy rõ. Sắc mặt của Phượng Minh Lập cũng tương tự, hoàn toàn không có ý chừa lại thể diện cho Phượng Ngưng Sương, lạnh lùng nghiêng người nhường đường, “Để ta tiễn cô cô.”

“Được rồi được rồi, biết mẫu tử các người không thích nghe, thật sự uổng phí tâm ý của ta.” Bị điệt nhi đuổi về, trên mặt của Phượng Ngưng Sương lộ ra một chút ngượng ngùng.

Phượng Minh Lập nghiêm mặt nói, “Biết mẫu thân và điệt nhi không thích nghe thì cô cô cứ cầm miệng là được, cũng chẳng ai mời cô cô nói đâu.”

Ở thời này, tuy tức phụ không có địa vị ở nhà phu gia, nhưng tiểu thư ở nhà nương gia lại cực kỳ có quyền ăn nói, Phương Ngưng Sương lập tức muốn trở mặt.

Nay Vệ thị đang dưỡng bệnh, Phương Minh Lập làm sao có thể cho phép Phương Ngưng Sương làm ầm ĩ trong phòng của Vệ thị, dù sao thì hần cũng là đại nam nhân, thấy Phương Ngưng Sương vừa nhướn chân mày, không đợi Phương Ngưng Sương khó lóc om sòm thì Phương Minh Lập đã trực tiếp tiến lên, dùng một tay bịt miệng của Phương Ngưng Sương, một tay ôm chặt thắt lưng của Phương Ngưng Sương, không hề phí chút sức lực nào mà đã có thể kéo Phương Ngưng Sương ra khỏi phòng, trong khi đám nha hoàn nhũ mẫu đang đứng ở đây đều không kịp phản ứng. Đợi Phương Minh Lập kéo Phương Ngưng Sương ra đến trước cửa thì mới buông tay, đem Phương Ngưng Sương giao cho đám nha hoàn và nhũ mẫu đang chạy ra, hần nói thẳng, “Sau này xin cô cô ít đến đây một chút.”

Phương Ngưng Sương lập tức muốn gào khóc, Phương Minh Lập lại bịt mồm, lạnh lùng nói, “Mẫu thân đang dưỡng bệnh, cô cô nói vài câu không đáng hoàng, ta xem cô cô là trưởng bối, không so đo với cô cô, cô cô cũng phải tự trọng một chút. Nếu muốn trở mặt thì chúng ta cứ thử xem là biết liền!” Thuở nhỏ Phương Minh Lập và Vệ thị nương tựa lẫn nhau, nay Vệ thị suýt nữa đã bị người ta hại mất mạng. Đây chính là mẫu thân, cho dù Phương Minh Lập là thánh nhân thì cũng phải trở mặt.

Nhũ mẫu tâm phúc của Phương Ngưng Sương ở bên ngoài bèn lập tức tiến đến biện hộ, cười làm lành, “Đại gia, thế tử gia, thái thái của chúng nô tài không có ý này, đại gia tuyệt đối đừng hiểu lầm. Lão nô thay thái thái nhận tội với đại gia, cầu đại gia thả thái thái của chúng nô tài ra. Thái thái không còn nhỏ tuổi, lại bị đại gia bịt mồm như vậy rất khó chịu, lỡ ngạt thở thì làm sao đây?”

Phương Minh Lập cũng không phải kẻ ngốc, sinh ra trong tôn thất hầu môn, làm sao có thể không nghe thấy bấy rập trong lời của lão nô kia, cái gì mà lão nô thay thái thái nhận tội với đại gia, Phương Minh Lập nhắc chân đá lão ma ma kia ra xa, không thể nhịn được nữa mà nói nhỏ bên vành tai của Phương Ngưng Sương, “Cô cô tốt nhất nên thức thời một chút, không vì chính mình thì cũng phải vì biểu đệ Quý Bồi, đúng không?” Nói dứt lời, Phương Minh Lập buông Phương Ngưng Sương ra.

Phương Ngưng Sương tức đến tái mặt, the the nói, “Phương Minh Lập, người dám uy hiếp ta!”

Sắc mặt của Phương Minh Lập tiêu tụy, trong mắt lại lộ ra sự hung hãn, nhếch môi cười lạnh, thần nhiên châm chọc, “Cô cô à, ta nào dám, ta tuyệt đối không dám.” Một người vốn nhã nhặn hiền hòa cũng có lúc lộ ra khuôn mặt hà khắc lạnh lùng như thế, Phương Ngưng Sương nhất thời á khẩu.

Phương Minh Lập lười để ý đến Phương Ngưng Sương, chỉ xoay người trở về phòng của Vệ thị.

Đế đô là nơi nhiều bí mật nhất, cũng là nơi khó giữ bí mật nhất.

Phủ Trung Nghĩa Hầu cho mời ngự y, Vệ thái hậu đã nghe thấy tin tức. Ngay cả Vệ thái hậu trấn tĩnh như thế cũng hoảng sợ, tuy rằng hào môn thế tộc khó tránh khỏi những chuyện mất mặt, bất quá việc hạ độc giết người giữa ban ngày ban mặt như vậy thì thật là hiếm thấy.

Đợi Minh Trạng đến thỉnh an, Vệ thái hậu nhìn không được mà lải nhải nhắc với Minh Trạng một hồi. Trong lòng của Minh Trạng chấn động, vui đến mức lông mày cũng cong lên, lập tức biết rõ cơ hội đã đến, liền nói, “Trung Nghĩa Hầu đúng là lão hồ đồ, nhi tử nghe nói hần từ lâu không kính trọng dì, cũng chướng mắt Minh Lập. So ra còn kém hơn cả phụ vương lúc trước. Nay lại làm ra chuyện như vậy, thật sự quá mất mặt mà.”

“Thật sự đáng ngạc nhiên, loại người thế này mà cũng có thể làm hầu tước nhiều năm như vậy.” Vừa nói vừa tách một mũi quýt cho mẫu thân, Vệ thái hậu ngại lạnh, còn cái bụng của Minh Trạng thì lại làm bằng sắt, cho nên có thể chậm rãi mà ăn.

Vệ thái hậu vừa thấy cặp mắt long lanh của Minh Trạng thì liền biết hần có chủ ý gì, liền nhẹ nhàng nói, “Việc này nói ra rất mất mặt, chưa kể lão thái thái, ngay cả đại tỷ và Minh Lập cũng chẳng có thể diện gì đâu! Nên xem lại đi.”

“Nhi tử đâu có.” Có chết cũng không thừa nhận. Bất quá Minh Trạng thật sự không muốn buông tha cho cơ hội này, lại nói, “Nếu có Ngự sử dâng tấu chương thì nhi tử sẽ hỏi Trung Nghĩa Hầu một chút, để xem hần nói thế nào. Lần trước tin đồn lan truyền khắp thành, nhi tử đã cảnh cáo hần rồi.”

Vệ thái hậu mỉm cười, “Để ý một chút đến thể diện của hai nhà.”

“Dạ.”

Minh Trạng vừa quay đầu liền phái người đến ngự dược phòng lấy một chút quế mang đến ban cho phủ Trung Nghĩa Hầu, bảo là ban cho Trung Nghĩa Hầu phu nhân Vệ thị, còn lệnh cho thái giám truyền chỉ dụ khen Phụng Minh Lập vài câu, bảo rằng, “Biết hiếu thảo lại thủ lễ, hiếm thấy hiếm thấy.”

Bất cứ chuyện gì mà Hoàng thượng nhúng tay vào thì mùi vị sẽ rất khác biệt.

Trong lòng của Trung Nghĩa Hầu càng thêm kinh hãi.

Phụng Ngưng Sương vẫn chưa mách lẻo xong xuôi với đại ca thì trong cung đã ban dược liệu, tốc độ và hiệu suất như vậy đã thể hiện khuynh hướng của thánh ý, khiến Phụng Ngưng Sương phải nuốt lời tố cáo ngược vào trong bụng.

Trung Nghĩa Hầu khách khí đuổi thái giám truyền chỉ đi, cũng lười để ý đến lời của Phụng Ngưng Sương. Kỳ thật đáng lý vị trí của Trung Nghĩa Hầu vô cùng ổn định, chẳng những huyết thống thuần khiết, mà ngay cả lão nương cũng là dì của đương kim Thái hậu, lão bà là tỷ tỷ của đương kim Thái hậu, còn có thứ gì vững chắc hơn điều này nữa?

Kết quả Trung Nghĩa Hầu có thể làm cho cuộc sống của mình khổ như vậy thì xem như cũng rất có bản lĩnh.

Phụng Ngưng Sương ghen một bụng, nếu là ngày xưa thì nàng ta chưa từng đặt mẫu tử Vệ thị vào mắt. Tuy là chính thê, là đích tử, rốt cục cũng không được đại ca sủng ái, hữu danh vô thực mà thôi. Nếu so với Vệ thị thì Phụng Ngưng Sương lại thích biểu muội tiểu Phụng thị mà thuở nhỏ từng có giao hảo hơn.

Mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây.

Mẫu tử hai người vốn bị coi thường này lại trở mình, Phụng Ngưng Sương bị Phụng Minh Lập làm cho mất mặt, cho dù biết hiện tại không thể lấy đá chọi đá với mẫu tử Vệ thị nhưng trong lúc nhất thời cũng khó mà nuốt xuống cơn tức này.

Phụng Ngưng Sương chậm rãi bước đi, không biết thế nào lại tiến đến sân vườn của tiểu Phụng thị. Là đệ nữ của Phụng lão thái thái, ái thiếp của Trung Nghĩa Hầu, cho nên sân vườn của tiểu Phụng thị được bài trí khá tinh tế, tuy rằng không rộng rãi hoành tráng như sân vườn của Vệ thị, bất quá vị trí rất tốt, cũng rất gần với chỗ ở của Phụng lão thái thái.

Phụng Ngưng Sương vừa đến thì tiểu Phụng thị liền vội vàng đứng dậy nhường chỗ, tỏ vẻ vô cùng thân thiết, “Nay mẫu thân ngã bệnh, Sương tỷ cũng thật hao tổn tinh thần. Muội có lệnh cho trù phòng chuẩn bị thức ăn, nghĩ rằng nếu Sương tỷ không đến thì muội sẽ phái người đưa qua chỗ của Sương tỷ.”

Đến chỗ này của tiểu Phụng thị thì hô hấp của Phụng Ngưng Sương mới bình ổn một chút. Phụng Ngưng Sương thở dài, “Nay cũng chỉ còn muội là coi trọng tỷ mà thôi.”

“Vì sao Sương tỷ lại nói như thế.” Tiểu Phụng thị đã ở tuổi tứ tuần, do mang theo vài phần xinh đẹp cho nên vẻ duyên dáng quyến rũ cũng không phải người bình thường có thể sánh bằng, hoàn toàn nhìn không ra đây là mẫu thân của ba nhi tử. Mỉm cười tự tay dâng tách trà ấm cho Phụng Ngưng Sương, tiểu Phụng thị nói, “Không nói đến người khác, từ mẫu thân đến Hầu gia, có ai mà không nghe theo Sương tỷ đâu cơ chứ?”

“Không nói chuyện này nữa.” Phụng Ngưng Sương khoát tay, hỏi tiểu Phụng thị, “Muội đang làm cái gì để tiêu khiển vậy?”

Tiểu Phụng thị nhìn thị nữ bên cạnh rồi cười nói, “Vọng Nguyệt muốn biết chữ, muội suốt ngày ở nhà cũng không có gì làm, vì vậy dạy nàng ta đọc một chút sử sách, thuận tiện ôn chữ luôn thể.”

Vọng Nguyệt là nha đầu bên cạnh tiểu Phụng thị, tháng trước vừa được Trung Nghĩa Hầu lựa chọn, nay là a đầu thông phòng, nhưng vẫn ở bên cạnh hầu hạ tiểu Phụng thị.

Phụng Ngưng Sương xưa nay không có hứng thú đối với mấy chuyện này, Vọng Nguyệt lại đang cao hứng, chỉ hận không thể lập tức khoe khoang địa vị của mình, hiện tại nàng này đang được Trung Nghĩa Hầu yêu

thích, bèn đánh bạo xen vào một câu, cười nói, “Di thái thái vừa mới cùng nô tỳ nói đến câu chuyện về nữ hoàng Võ Tắc Thiên thời Đường.” fynnz.wordpress.com

Phượng Ngưng Sương khoát tay chặn lại, vẫn mắt hững như trước, “Nữ nhân kia có gì đâu để nói, rất ác độc, ngay cả nữ nhi của mình mà cũng có thể giết chết.”

Vọng Nguyệt đang tuổi thanh xuân, dung mạo vô cùng dịu dàng, khi cười rộ lên thì như đóa hoa đang nở, nhẹ nhàng nói, “Lúc trước nô tỳ có nghe người ta nói Không độc không phải trượng phu, nếu Võ Tắc Thiên không ác không độc thì chẳng thể làm được nữ hoàng để đâu.”

Phượng Ngưng Sương cười cười, sau đó lại nói đến mấy thứ xiêm y lụa là với tiểu Phượng thị, Vọng Nguyệt tự động lui xuống an bài bữa tối.

Phượng lão thái thái có hai nữ nhi, Phượng Ngưng Sương gả cho Phó gia Hồ Quảng, còn nữ nhi Phượng Ngưng Tuyết gả cho tướng quân Lưu Dịch Sơn ở Tuyên Phủ. Lưu Dịch Sơn ở tận Tuyên Phủ, Phượng Ngưng Tuyết nay đang ở đế đô trông nhà dạy con cái, nghe tin mẫu thân bị bệnh, Phượng Ngưng Tuyết cũng vội vã trở về nhà nương gia.

Ngược với bản tính bốc đồng của Phượng Ngưng Sương, Phượng Ngưng Tuyết rõ ràng là người rất lý trí.

“Việc này tuy không liên quan đến mẫu thân nhưng dù sao cũng có một phần lỗi của mẫu thân, đương nhiên phải kiểm chứng rõ ràng, cũng có thể ăn nói với đại tẩu.” Phượng Ngưng Tuyết nhẹ nhàng nói, “Như vậy, đợi chuyện này điều tra ra manh mối, thân mình của đại tẩu được điều trị ổn thỏa thì mẫu thân cứ bàn giao chuyện gia sự cho đại tẩu quản lý là được.”

“Không phải nữ nhi nói chuyện khó nghe, trong nhà phải có đích thứ tôn ti thì mới đúng với quốc pháp.” Phượng Ngưng Tuyết cầm tách trà nhỏ, chậm rãi nhấp mấy ngụm rồi cau mày nói, “Đại tẩu là chính thê của đại ca, sinh được trưởng tử. Nay đại ca đã thỉnh phong trưởng tử cho Minh Lập, chẳng lẽ ngày sau Minh Lập thừa kế vẫn là mẫu thân quản lý gia sự hay sao? Nếu truyền ra ngoài để người ta nói ra nói vào thì thế nào? Là nói mẫu thân ham mê quyền lực? Hay là nói Minh Lập bất hiếu, có nương có thể tử mà còn làm phiền lão tổ mẫu lo lắng quản lý gia sự? Chẳng phải là nói cả nhà đều là kẻ vô tích sự ư?”

Phượng lão thái thái không quá cao hứng, vỗ lên người của nữ nhi một cái, “Con nói gì vậy, cố ý chọc giận mẫu thân ư?”

“Nếu nữ nhi muốn chọc giận mẫu thân thì đã không nói như vậy rồi.” Phượng Ngưng Tuyết gả vào nhà võ quan, bình thường tới lui cũng đa số là các gia quyến của võ tướng, bản tính ngay thẳng, “Mẫu thân thì sao, lúc trước cũng không phải tự mình trông coi gia sự, trái lại đi chia phần cho Ngụ thị và Phượng biểu muội. Chuyện này càng không có đạo lý, ở đâu lại có chuyện không cần đại tẩu tức phụ, trái lại đi nhờ di nương, chẳng lẽ trong nhà chúng ta không có ai hay sao? Cần phải để di nương xuất đầu lộ diện? Ở Hồ Quảng thì không có ai so đo. Nhưng ở đế đô thì sao, không nói người khác, ngay cả mẫu thân cũng vậy, có nên để bọn họ xuất đầu lộ diện hay không? Chẳng lẽ không muốn giữ thể diện cho phủ chúng ta hay sao?”

“Mẫu thân, ngài ngẫm lại đi. Vĩnh Ninh Hầu phủ cũng chỉ nề mẫu thân là dì của Thái hậu nương nương mà thôi, còn đại tẩu và đại ca thành thân đã nhiều năm, làm ầm ĩ như vậy thật không có ý tứ gì cả, trái lại càng khiến Minh Lập khó xử. Nhưng chúng ta cũng phải biết tình hình của nhà người khác, bằng không cứ thật sự ầm ĩ như vậy, chưa nói ai đúng ai sai, chỉ cần lấy việc đại tẩu bị trúng độc thì mẫu thân đã phải gánh vác trách nhiệm rồi.” Phượng Ngưng Tuyết tận tình khuyên nhủ, “Còn nữa, dù sao thì Thái hậu nương nương mang họ Vệ. Mẫu thân cân nhắc đi, là thể diện của mẫu thân lớn hay là thể diện của lão Vĩnh Ninh Hầu lớn hơn?”

“Chẳng lẽ ngay cả con cũng nghĩ là mẫu thân làm ư?” Phượng lão thái thái ghen ngào hỏi.

Phượng Ngưng Tuyết vỗ tay mẫu thân, “Đương nhiên là nữ nhi đứng về phía mẫu thân, nhưng nếu chúng ta không cảm thấy được điều này, cứ đối xử tệ bạc với đại tẩu, trở mặt thành thù với Vĩnh Ninh Hầu phủ thì mẫu thân nghĩ rằng Vĩnh Ninh Hầu phủ sẽ chịu để yên hay sao?”

Lúc này Phượng lão thái thái mới không còn gì để nói.

Kỳ thật Phượng lão thái thái đã mềm lòng, khi được Phượng Ngưng Tuyết khuyên nhủ, bà ta còn tự mình đến thăm Vệ thị hai lần, tỏ ra bộ dạng thân thiện của một bà bà.

182. Chương 182

Trung Nghĩa Hầu ở trong triều cũng không khá khẩm hơn bao nhiêu, kể từ lần trước Ngự sử thượng tấu Vệ thị và Phụng Minh Lập bắt hiếu, lại có Ngự sử thượng tấu lão thái thái của phủ Trung Nghĩa Hầu hạ độc giết tức phụ.

Lần trước cả triều đều kinh hãi, lần này cả triều đều câm nín.

Nếu không phải Ngự sử nghiêm túc thượng tấu chuyện này thì người bình thường không thể tin đây là sự thật.

Hơn nữa lần này Hàn Chí Viễn Hàn ngự sử nói có bằng có chứng, “Bệ hạ, theo thần điều tra, từ sau khi Trung Nghĩa Hầu phu nhân bị trúng độc, phủ Trung Nghĩa Hầu có mời Lưu Thiên Nhân Lưu thái y ở Thái y viện đến phủ để chẩn bệnh cho Trung Nghĩa Hầu phu nhân, có trúng độc hay không thì cứ gọi Lưu thái y đến hỏi là biết ngay.” Tiếp theo Hàn Chí Viễn còn kể lại chuyện canh tổ yến, nhiều lần nói, “Trung Nghĩa Hầu phu nhân Vệ thị là đích tỷ của Vĩnh Ninh Hầu, Vĩnh Ninh Hầu cũng đã đến thăm hỏi bệnh tình của tỷ tỷ, Vĩnh Ninh Hầu đang ở tại đây, cứ hỏi Vĩnh Ninh Hầu thì sẽ biết lời của thần là thật hay giả?”

Ngay tức khắc, ánh mắt của toàn triều đình đều dừng trên người Vĩnh Ninh Hầu.

Minh Trạng nhìn Vĩnh Ninh Hầu một cách bí hiểm, lại đem ánh mắt dừng lên người Trung Nghĩa Hầu.

Đương nhiên Vĩnh Ninh Hầu sẽ không che giấu giúp Trung Nghĩa Hầu phủ, còn nữa, việc này đã có Ngự y đến chẩn bệnh, có che giấu cũng che giấu không được.

Đã kinh động triều đình thì đương nhiên sẽ bị công khai.

Rốt cục Minh Trạng vẫn lưu lại thể diện cho Trung Nghĩa Hầu, cho hắn thời hạn để điều tra rõ ràng, cũng không cho triều đình tham gia.

Chuyện của Trung Nghĩa Hầu thì Minh Trạng đã có kế sách.

Lúc này lại nhận được quốc thư của tân Khả Hãn Thát Đát Trần Kính Trung ở Tây Bắc, Trần Kính Trung dùng giọng điệu vô cùng cung kính để thỉnh cầu kết thân với Thiên triều, hắn có vài muội muội như hoa, muốn gả cho Hoàng đế bệ hạ làm phi tử.

Tuy rằng đám người Lý Bình Chu cực kỳ oán giận việc Thát Đát xâm nhập Thiên triều, bất quá sau chiến tranh là hòa thân, đây cũng là quy củ. Hơn nữa người Thát Đát chủ động đưa Công chúa cầu hòa, đây cũng là một chuyện cực kỳ có thể diện đối với Đại Phụng.

Nhớ ngày đó Nhân Tông hoàng đế gả Chiêu Hòa công chúa cho Thát Đát. Đến đương kim hoàng thượng thì người Thát Đát chủ động gả Công chúa đến đây....Các đại thần vừa cảm thấy quang vinh vừa bắt đầu bày ra tác phong đáng tởm, trước tiên kể tội người Thát Đát hơn nửa canh giờ, sau đó mới bắt đầu bàn đến việc hòa thân với Công chúa.

Dù sao thì hòa thân đại diện cho một giai đoạn hòa bình, đây là điều mà mọi người đều ăn ý.

Lý Bình Chu cũng không phải kẻ ngốc, sau khi mắng một trận thì miệng mồm cũng đủ đã ngứa, đương nhiên sẽ không từ chối người Thát Đát bày tỏ ý định hòa bình.

Các đại thần cười ngây ngô, hoàn toàn không suy xét đến ý tứ của Hoàng đế bệ hạ.

Lúc trước Minh Trạng không còn cách nào đối với chuyện của Thanh Loan công chúa, có Phụng Cảnh Nam đàn áp cho nên hắn không muốn cũng phải thú vờ.

Nay làm Hoàng đế, hắn và Nguyễn Hồng Phi như hình với bóng, chỉ hận không thể quán quýt khăng khít, cốt nhục giao hòa, làm sao có thể nguyện ý thú Công chúa cơ chứ.

Minh Trạng nghẹn họng khó chịu, giống như bị táo bón. Lý Bình Chu hầu hạ Minh Trạng đã được một thời gian, biết bệ hạ xưa nay có chủ ý của riêng mình, còn thường xuyên làm ra một vài việc lạ lùng. Lý Bình

Chu thấy Minh Trạm do dự, vội vàng khuyên nhủ, “Bệ hạ, chẳng qua chỉ là một Công chúa Thất Đát, có thích hay không thì đây chính là chiến lợi phẩm của Đại Phượng chúng ta, chỉ cần đặt vào hậu cung là được. Với lại hiện tại bệ hạ chỉ có mỗi một Thanh quý phi, nếu nói ra ngoài thì khó tránh khỏi sẽ bị bảo rằng Thanh quý phi độc sủng hậu cung, lòng dạ hẹp hòi, không thể dung tha cho bất kỳ ai, như thế thanh danh của Thanh quý phi sẽ rất bất lợi. Bệ hạ hãy suy nghĩ vì thanh danh của quý phi nương nương mà ngần ngại thêm một vị Công chúa đi.” Thanh Loan công chúa hoàn toàn là gánh chịu hư danh, rất oan uổng.

Sự tình liên quan đến tình cảm bền chắc như vàng của hần và Nguyễn Hồng Phi, đương nhiên Minh Trạm sẽ thận trọng, “Để trẫm suy nghĩ lại.” Thấy Lý Bình Chu muốn tiếp tục khuyên nhủ, Minh Trạm lập tức chặn miệng hần, “Các khanh phải động não một chút, sau chiến tranh với người Thất Đát, Thiên triều chúng ta đã ngưng hần toàn bộ mậu dịch với người Thất Đát, thảo nguyên sản xuất hữu hạn, người Thất Đát nay gặp gian nan trong phát triển kinh tế, đương nhiên muốn cầu hòa với trẫm. Đưa Công chúa hòa thân chỉ là bước đầu tiên mà thôi. Trẫm chấp nhận Công chúa của bọn họ thì sẽ làm dịu đi quan hệ của hai bên, người Thất Đát nhất định sẽ nhắc lại việc khôi phục mậu dịch. Các khanh hãy suy nghĩ rõ ràng cần thận chuyện này đi rồi quyết định kế sách ứng phó. Sau đó có thú Công chúa hay không thì chỉ là việc nhỏ.”

Đám người Lý Bình Chu hoàn toàn bội phục sát đất sự anh minh của Minh Trạm, nghe Minh Trạm nói như vậy, nhất định là đã có quan điểm mới đối với mậu dịch của Thiên triều và người Thất Đát, Lý Bình Chu cũng kính thỉnh giáo một hai câu.

Minh Trạm ngửa đầu nhìn lên hoa văn trên trần nhà, “Theo ý của trẫm, triều đình hãy nghĩ ra chủng loại và số lượng mậu dịch hằng năm. Người Thất Đát muốn mua gì thì bảo bọn họ yêu cầu theo danh sách chủng loại mậu dịch của triều đình, triều đình trải qua xét duyệt thì mới trao đổi mậu dịch với bọn họ. Các khanh nghĩ ra điều lệ trước đi, đợi trẫm xem xong thì sẽ tính sau.”

“Trẫm còn có một chuyện muốn thương nghị với các khanh.” Minh Trạm nói, “Từ sau khi xảy ra chuyện của Việt Hầu, tuy Tây Ninh Hầu đã bị tước chức vị, nhưng trẫm vẫn thường xuyên cân nhắc chuyện của các tôn thất. Nhiều năm qua, từ khi Thái tổ hoàng đế khai quốc đến nay, tôn thất không ngừng sinh hạ hậu nhân, nhân khẩu rất đông. Bên trong có những kẻ lêu lổng chơi bời, đương nhiên cũng có người có tài học xuất chúng. Những nhà có tước vị thì trưởng tử sẽ kế thừa tước vị, không cần phải bàn đến. Còn đám con cháu của tôn thất, kẻ có tài thì được làm quan, cũng là an thân lập nghiệp. Còn nữa, nếu thật sự có kẻ tài hoa xuất chúng, nguyện ý cùng các sĩ tử so tài thì cũng tùy bọn họ. Chỉ bằng bản lĩnh của bọn họ, dân gian có câu, là la hay là mã, cứ lòi ra là biết.”

“Bất quá tôn thất muốn thi khoa cử thì trước hết phải thông qua cuộc so tài tỉ thí giữa các tôn thất với nhau.” Bằng không, chỉ biết hai ba chữ mà đòi đi thi ân khoa sẽ khiến người ta chê cười.

“Chuyện này các khanh cũng nên để ý, suy nghĩ nhiều một chút.”

Minh Trạm xử lý xong xuôi quốc sự, khi trở về thì chuẩn bị làm thế nào để bàn bạc việc mình sắp thú tiểu lão bà với Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi lại thoải mái nói, “Một người mười năm.”

Minh Trạm nhất thời không hiểu rõ.

Nguyễn Hồng Phi giải thích cho Minh Trạm, “Thú một tiểu lão bà, trong vòng mười năm đừng hòng trở mình, người cứ ngoan ngoãn nằm ở dưới hưởng thụ, không cần nhắc đến chuyện nằm trên nữa, có hiểu không?”

Minh Trạm hít sâu một hơi, nói với Nguyễn Hồng Phi, “Ngay cả một ngón tay của các nàng, ta cũng không đụng vào, thậm chí nhìn cũng không thêm nhìn.”

“Như thế để ta cũng thú một người về, ngay cả một ngón tay cũng không đụng vào, cũng không thêm liếc mắt, xem như công bằng.” Nguyễn Hồng Phi đề nghị.

Minh Trạm lập tức ôm lấy vai của Nguyễn Hồng Phi, động tay động chân cười làm lạnh, “Phi Phi, nói thế là sao. Làm gì có chuyện cạnh tranh như vậy, ai nói là ta muốn thú tiểu lão bà đâu. Ha ha, hoàn toàn không có chuyện này, người yên tâm đi, trong lòng của ta không thể chứa thêm người khác nữa đâu. Cho dù kẻ đào vào cổ của ta thì ta cũng không thể phụ lòng Phi Phi nhà người.”

Nguyễn Hồng Phi liếc mắt nhìn Minh Trạng một cái, cho đến khi lạnh lùng lục soát khắp nơi trong cái bụng nhỏ nhỏ của Minh Trạng, khiến Minh Trạng không biết nên đặt tay chân ở chỗ nào thì mới dừng lại. Thu hồi tầm mắt, đẩy ra mấy ngón tay không thành thật của Minh Trạng, Nguyễn Hồng Phi tiếp tục xoay đầu đọc quyển sách quý của hắn.

Minh Trạng thở dài một hơi, sợ Nguyễn Hồng Phi thật sự muốn thú tiểu lão bà, bèn quán quýt ân cần bên cạnh Nguyễn Hồng Phi cả buổi, đến tối còn ngoan ngoãn tắm rửa rồi nằm im, cũng không dám nhắc đến chuyện trở mình, chỉ không ngừng nói, “Người không được có tâm tư với con hồ ly tinh nào đó nha.” Cho đến khi Minh Trạng mệt mỏi, mơ mơ màng màng suy nghĩ, làm sao chữa được tật xấu sợ vợ thể này đây.

Ánh nắng chan hòa, lão Vĩnh Ninh Hầu đến hoa viên phơi nắng, vẫn còn hơi buồn ngủ, Vĩnh Ninh Hầu mới hạ triều hồi phủ. Lão Vĩnh Ninh Hầu nghe xong chuyện trong triều, ánh mắt già nua hơi híp lại, vẫn là bộ dáng buồn ngủ, gật gật đầu nói, “Tí nữa gọi Minh Lập đến đây để phụ thân khuyên bảo hắn.”

Kỳ thật phiền toái của Trung Nghĩa Hầu được giải quyết cực kỳ nhanh chóng, dù sao chuyện này cũng không thể thật sự liên lụy đến Phương lão thái thái, huống chi Vĩnh Ninh Hầu đã nói ngay tại đương triều, “Tuy rằng canh tổ yến là lão thái thái phái người đưa cho đại tỷ, bất quá ai lại đưa độc dược cho tức phụ giữa ban ngày ban mặt như thế, sợ người khác không biết hay sao? Thần nghĩ rằng hành động này không hợp với lễ thường. Còn nữa, nhà của thần và Trung Nghĩa Hầu phủ có quan hệ thông gia, Trung Nghĩa Hầu phủ không phải người cạ tình cạ nghĩa, thần tin phẩm chất của lão thái thái. Vì vậy thần dám đảm bảo việc này nhất định có gì đó kỳ lạ, cũng không phải do lão thái thái gây nên.”

Lúc ấy Trung Nghĩa Hầu rất cảm kích Vĩnh Ninh Hầu.

Tuy tiểu cửu tử hơi hung hãn một chút nhưng vẫn là người một nhà.

Có được đà này, Trung Nghĩa Hầu cũng sẽ không kéo dài, vì để tách mẫu thân ra khỏi chuyện này, chỉ đành phải vứt bỏ một nhà Triệu ma ma. Lý do rất đơn giản, tôn tử Triệu nhị của Triệu ma ma lúc trước tung tin đồn bày ra ngoài, đây là điềm báo. Triệu ma ma nhất định ghi hận việc Trung Nghĩa Hầu xử trí Triệu nhị, vì vậy đã hạ độc Trung Nghĩa Hầu phụ nhân, mượn việc này mà chia rẽ gây bất hòa đối với Trung Nghĩa Hầu phủ.

Đúng là lão điều nô xấu xa.

Nói thật ra thì nhà Triệu gia thật sự oan ức.

Triệu ma ma là thị nữ của Phương lão thái thái, cũng từng làm nhũ mẫu của Phương Ngưng Sương, đương nhiên là rất trung thành. Nếu không thì Phương lão thái thái đã không giao cho Triệu gia ra ngoài tung tin đồn trước đó.

Nay Trung Nghĩa Hầu vì bảo vệ mẫu thân, đành phải lấy Triệu gia ra hy sinh.

Dùng Triệu gia để đền tội là Phương Minh Lập mở đầu, Phương Minh Lập nói, “Trước kia Triệu nhị làm ô danh ta và mẫu thân, lần này đưa tới tổ yến độc, mẫu thân vốn không muốn ăn, Triệu ma ma cứ liên tục khuyên bảo cho nên mẫu thân mới ăn vài thìa. Nếu không phải có thâm thù đại hận thì vì sao Triệu gia cứ năm lần bảy lượt hãm hại mẫu tử ta.”

Phương Minh Chi nói, “Đại ca, Triệu gia luôn trung thành mà.” Nay tiểu tôn tử Triệu Hải của Triệu gia chính là người hầu cận của Phương Minh Chi, khác với mối quan hệ lãnh đạm giữa Phương Minh Lập và Vệ thị với Triệu gia, mẫu tử tiểu Phương thị và Phương Minh Chi rất thân cận với gia đình Triệu ma ma. Vì vậy Phương Minh Chi nhịn không được mà nói đỡ lời thay Triệu gia.

“Trung thành cũng chỉ là mặt ngoài mà thôi, nếu không phải Triệu gia nhìn có vẻ trung thành thì cũng không thể dễ dàng mưu hại chủ tử.” Phương Minh Lập cũng không để ý đến mặt mũi của Phương Minh Chi mà chỉ nói thẳng, “Nếu không phải Triệu gia, chẳng lẽ là đám tiểu tử nha đầu nhóm lửa nấu bếp hay sao? Ngươi sử dụng chẳng dễ lừa đâu.”

Trung Nghĩa Hầu chỉ trực tiếp giao chuyện này cho Phương Minh Lập, “Minh Lập, ngươi cũng lớn rồi, cũng đã hiểu chuyện, việc này ngươi điều tra đi.” Nếu việc này do Phương Minh Lập điều tra thì tính thuyết phục sẽ cao hơn. Có ai làm nhĩ tử mà có thể làm ngơ nhìn mẫu thân của mình bị người ta hạ độc mà không biết

cơ chứ? Nhất là Vĩnh Ninh Hầu phủ sẽ không có lời dị nghị. Trong chuyện này cần phải chú ý đến thể diện của phủ Trung Nghĩa Hầu, cho nên vụ án này không thể buông tha.

Ai ngờ Phượng Minh Lập luôn luôn nghe lời lại từ chối, “Phụ thân, thân mình của mẫu thân không khỏe, nhi tử phải chăm sóc hầu hạ, e rằng không có tâm tư điều tra, không bằng giao cho tam đệ đi.”

Phượng Minh Chi cũng không ngốc, biết đây là chuyện bồng tay, vội nói, “Tinh thần của tổ mẫu cũng không tốt.....đệ thật sự không yên lòng.”

Trung Nghĩa Hầu nhìn hai nhi tử của mình liên tục thoái thác, thật sự phát cáu.

Ai ngờ Phượng Minh Lập lại nói, “Tinh thần của tổ mẫu không tốt là vì áy náy bệnh tình của mẫu thân mà thôi. Nếu tam đệ có thể điều tra rõ ràng là ai hãm hại mẫu thân, chứng tỏ tổ mẫu trong sạch thì bệnh tình của tổ mẫu có thể không cần điều trị liền khỏi hẳn. Cũng là cách để tam đệ bày tỏ lòng hiếu thảo với tổ mẫu.”

Phượng Minh Chi cũng không biết đại ca xưa nay kiệm lời của mình lại có tài ăn nói lanh lợi như vậy, hẳn còn chưa nghĩ cách để từ chối thì Phượng Minh Lập đã nói với Trung Nghĩa Hầu, “Phụ thân, nhi tử thấy việc này cứ giao cho tam đệ đi.”

Kỳ thật ai mà hiểu rõ thì đều biết chuyện này rốt cục cũng sẽ không thật sự bị làm náo loạn ầm ĩ.

Chuyện này xảy ra, tuy rằng Vệ thị là người bị hại, bất quá cho dù như thế nào cũng không thể đem chuyện này đổ lên đầu bà bà. Chẳng qua hành động của Phương lão thái thái, tuy rằng không bằng không chứng, nhưng hiện tại để đô xâm xì to nhỏ, tất cả đều phải lắc đầu ngán ngẩm.

Nếu không phải Phương lão thái thái quá khắt khe với tức phụ thì vì sao lại có lời đồn như thế.

Đầu tiên là nói tức phụ tôn tử bất hiếu, lại đến phiên lão thái thái hạ độc giết tức phụ, hơn một ngàn nhân khẩu tôn thất cũng chẳng có ai xảy ra những màn kịch hấp dẫn và dồn dập như phủ Trung Nghĩa Hầu thế này. Nay thể diện của phủ Trung Nghĩa Hầu hoàn toàn bị đánh mất.

Vĩnh Ninh Hầu phủ và Trung Nghĩa Hầu phủ liên thủ áp chế sự tình, tóm lại, dùng Triệu gia để lót lưng.

Được Phượng Ngưng Tuyết đề nghị, Phương lão thái thái cũng không ở nhà dưỡng bệnh mà lại đi dâng lệnh bài tiến cung, chuẩn bị dẫn hai nữ nhi đến Thọ An cung thỉnh an Thái hậu nương nương. fynnz.wordpress.com

Phượng Ngưng Tuyết lên nói với Phương lão thái thái, “Đại tẩu hiện tại vẫn còn bệnh, đợi đại tẩu khỏe lại thì mẫu thân và đại tẩu cùng nhau đến thỉnh an Thái hậu nương nương. Hoặc là ở nhà chuẩn bị mở yến tiệc, mời những người có uy tín danh dự ở đế đô đến, như vậy chuyện này có thể được chu toàn.”

“Lần này nữ nhi, muội muội và mẫu thân cùng đến, cũng không cần nói gì cả, mẫu thân đã nhìn chúng con lớn lên, kể lại một chút chuyện thú vị trước kia, Thái hậu nương nương sẽ niệm tình thân thích của chúng ta.”

Lại dặn dò Phượng Ngưng Sương, “Muội đừng ăn nói lung tung đó.” Vốn dĩ Phượng Ngưng Tuyết không muốn Phượng Ngưng Sương cùng đi, nào ngờ Phượng Ngưng Sương biết tin, sống chết đòi đi, vì vậy bắt buộc phải dẫn theo.

Phượng Ngưng Sương không phục nhưng mặt ngoài lại đồng ý, “Muội biết mà, nhị tỷ cứ yên tâm đi.”

Phượng Ngưng Tuyết nói, “Tuy trước đây tỷ muội chúng ta thường chơi cùng nhau, nhưng nay thân phận của Thái hậu nương nương đã khác xưa, chúng ta cần phải cung kính một chút mới được.”

“Biết rồi biết rồi, nhị tỷ cứ nói hoài.”

Phượng Ngưng Tuyết không ngờ chính là vì lần này nàng mềm lòng mà đã khiến Phượng Ngưng Sương gây họa lớn.

183. Chương 183

Nếu Vệ thái hậu tuyên triệu thì chính là vì nể mặt Phương gia của Việt Hầu phủ. Dù sao Phương lão thái thái họ Phương, mẫu thân của Vệ thái hậu cũng họ Phương, coi như nể mặt người quá cố, Vệ thái hậu liền cho phép Phương lão thái thái và tỷ muội Phương gia tiến cung thỉnh an.

Coi như tỏ rõ thái độ với bên ngoài.

Phương lão thái thái rất kính cẩn, thái độ đối với Vệ thị từ lời ăn đến tiếng nói đều tỏ ra thân cận, “Hôm kia ta có đi thăm Trang Hoa. Ngự y cho được rất hiệu quả, ta thấy sắc mặt của Trang Hoa cũng tốt hơn nhiều, buổi sáng dùng một bát cháo và một chút bánh bột hấp. Biết ta sẽ đến đây, Trang Hoa còn nhờ ta thỉnh an Thái hậu nương nương nữa.”

Vệ thái hậu gật đầu nói, “Dì có lòng, chỉ cần đại tỷ khỏe lại thì ta mới có thể an tâm.”

Phương lão thái thái gật đầu nói, “Thì đó, từ lúc Trang Hoa xảy ra chuyện này, ta ngày nào cũng cảm thấy khó chịu. Nếu không phải ta dùng người không thỏa đáng thì cũng sẽ không để người ta thừa cơ hãm hại Trang Hoa. Nói đến cùng đều là lỗi của ta cả.” Nói xong còn rơi vài giọt lệ.

Phượng Ngưng Tuyết vội vàng khuyên nhủ, “Mẫu thân đừng thương cảm nữa, kéo Thái hậu nương nương không thoải mái.”

Phượng Ngưng Sương nói, “Đúng vậy, nữ nhi thấy đại tẩu cũng không có ý trách mẫu thân đâu.”

Phượng Ngưng Tuyết quả thật hết chỗ để nói, có nói cũng không thể nói trắng ra như Phượng Ngưng Sương thế này. Lúc trước lão Trung Nghĩa Hầu thấy tính nết của Phượng Ngưng Sương quá mức thật tình, cho nên mới không gả đi xa, ít nhất Hồ Quảng cũng ở dưới mí mắt của lão Trung Nghĩa Hầu, chỉ cần không phạm phải lỗi lầm gì to tát thì chẳng có ai có thể bạc đãi Phượng Ngưng Sương.

Vệ thái hậu ôn hòa nói, “Từ trước đến nay gia đình hòa thuận vạn sự hưng, dì và đại tỷ là bà bà và tức phụ đã nhiều năm qua, khó có thể cưỡng cầu bản tính của mỗi người. Nhưng vẫn phải bận tâm đến thể diện của tôn thất và hầu phủ, ta nghe Hoàng thượng nói, Trung Nghĩa Hầu bị đám người thanh lưu trong triều lên án. Cho dù Hoàng thượng nể mặt ta, cố ý thiên vị một chút, nhưng dù sao cũng phải tùy việc, xử lý cho công bằng thì mới được.”

“Ban đầu ta nghe thấy chuyện này thì không thể tin được.” Vệ thái hậu dứt khoát muốn nói một câu, nghiêm mặt mở miệng, “Trung Nghĩa Hầu phủ cũng là một gia tộc có tiếng trong tôn thất, lại càng không cần nhắc đến Phương gia và Vệ gia, đều là hầu môn phủ đệ, bị cuốn vào chuyện như vậy thì còn thể diện gì nữa?”

“Vội lại lúc trước chuyện trong nhà lan truyền khắp phố. Tuy dì đã lâu không về đế đô, nhưng Ngưng Tuyết tỷ tỷ sống tại đế đô, đế đô đông đúc hào môn thế tộc và quan lại thư hương, nhưng chưa từng có ai xảy ra chuyện như thế.” Vệ thái hậu thản nhiên nói, “Làm ầm ĩ đến triều đình, Ngự sử điều tra, thể diện đều mất sạch. Nhất là chuyện đích thứ tôn ti thì càng không cần ta phải nhiều lời, chỉ cần đặt mình trong hoàn cảnh của người khác thì sẽ biết.”

Phương lão thái thái khiêm tốn đáp lời, “Dạ, Thái hậu nương nương nói rất đúng.”

Phượng Ngưng Sương có vài phần không phục, “Nếu để ta nói thì một cây làm chẳng nên non, Thái hậu nương nương cũng biết tính tình của mẫu thân rồi đấy. Ta là người thẳng thắn, có sao nói vậy thôi.”

Phượng Ngưng Sương định nói tiếp thì liền bị Phượng Ngưng Tuyết cản lại, “Tỷ cảm thấy lời này của muội thật hồ đồ, có lẽ không cần nói tiếp nữa đâu.”

Vệ thái hậu biết chỉ số thông minh của vị biểu tỷ này, không muốn so đo với nàng ta, chỉ cười nói, “Miền Nam có tiến cống một ít trái cây tươi đến đây, Tử Tô, mang đến một ít cho dì và biểu tỷ nếm thử.”

Phượng Ngưng Sương nói chưa hết lời, bị đè nén khó chịu, bất quá Vệ thái hậu có uy nghiêm của mình, Phượng Ngưng Sương cũng không dám đắc tội, chỉ đành ngồi ăn trái cây. Trong khi Phượng Ngưng Tuyết cười nói, “Nhớ trước đây ở trong cung Hoàng hậu, Thái hậu nương nương cũng rất thích trái cây miền Nam. Tiên Hoàng hậu yêu thương Thái hậu nương nương nhất, lần nào cũng phái người giữ lại, ngay cả Kính Mẫn công chúa cũng không được ăn.”

Vệ thái hậu cười nói, “Thuở nhỏ lớn lên bên cạnh dì, cũng chẳng khác gì nữ nhi của dì. Nhưng bởi vì quy củ trong cung cho nên Kính Mẫn hoàng tử đều có cung điện riêng, phải tuân theo lễ pháp quy củ, một bước cũng không thể sai. Ta là nữ nhi của đại thần, cho nên có thể ngủ lại trong Khôn Ninh cung, làm bạn ngày đêm với dì. Thân mình của dì vẫn luôn yếu ớt, sợ lạnh không dám dùng băng, sơn hào hải vị cũng kiêng cử. Dì thường nói, chính mình không thể hưởng thụ thì để người khác hưởng thụ cũng là một niềm vui.”
fynnz.wordpress.com

Lúc trước Phương gia huynh đệ cực kỳ kiêng kỵ Phương gia, người trong cung đương nhiên cũng sẽ không nhắc đến Phương gia. Nay Vệ thái hậu là chủ nhân Thọ An cung, muốn nói cái gì thì nói, còn người khác thì phải xem sắc mặt của Vệ thái hậu.

Phương Ngưng Tuyết mỉm cười, “Tiên hoàng hậu đối xử với mọi người rất tốt.” Lời này cũng chỉ có vài vị nữ quyến mới nói, hơn nữa trên một mức độ nhất định thì đã coi thường cả trăm ngàn kẻ thù của Phương hoàng hậu.

Kỳ thật Phương hoàng hậu cuối cùng đã bị phế, lấy danh phận Hoàng quý phi để an táng tại hoàng lăng, cho dù có xưng là Hoàng hậu thì cũng không còn thỏa đáng.

Phương Ngưng Tuyết là người thông minh, điều này cũng chứng tỏ Vệ thái hậu vẫn chưa quên ân tình của Phương hoàng hậu. Chỉ cần tình cảm với Phương gia vẫn còn thì hết thấy đều dễ ăn nói.

Không dễ dàng gì để Phương Ngưng Tuyết khiến cho không khí trở nên ấm áp thì Phương Ngưng Sương lại nói, “Thiên hạ không có ai có tiền đồ hơn Hoàng đế bệ hạ cả, Thái hậu nương nương thật sự là người có phúc.” Lúc trước đều xuất thân từ hầu phủ, trong khi Phương Ngưng Sương lại là tôn thất. Kết quả chỉ có thể gả vào Phó gia, nhiều năm qua trên người Phó An chỉ có cái chức ngũ phẩm suôn mà thôi, nàng cũng chỉ là ngũ phẩm cáo mệnh phu nhân. Trong khi Vệ thái hậu gả cho Trần Nam Vương, chính là nhất phẩm Vương phi, nay nhi tử đăng cơ, càng không có ai có thể sánh bằng vinh quang của một Thái hậu mẫu nghi thiên hạ. Phương Ngưng Sương cũng nhịn không được mà ghen tị muốn chết.

Bất quá hôm nay nàng mặt dày mày dạn đến đây cũng là vì có tính toán nhỏ nhặt của riêng mình, thấy Vệ thái hậu không đáp, chỉ nói thẳng, “Trong nhà của ta có ba nhi tử, út nam Bồi nhi đang đọc sách ở Quốc Tử Giám, cũng chưa có chức vụ gì cả...”

“Tam muội.” Phương Ngưng Tuyết thật hối hận khi đã để Phương Ngưng Sương cùng đến đây, không đợi Vệ thái hậu lên tiếng thì đã trực tiếp tước thể diện của Phương Ngưng Sương, “Tam muội, Thái hậu nương nương ở hậu cung an hưởng tôn vinh, làm sao biết được chuyện trong triều. Xưa nay chức vụ đều do Hộ bộ quản lý, Bồi nhi chỉ cần chăm chỉ học hành thì còn sợ sau này không có tiền đồ hay sao? Đừng lấy thái độ gia trưởng ra để làm phiền Thái hậu nương nương.”

“Nương nương minh giám, tuy chúng ta là thân thích, nhưng xưa nay thân thích cũng rất đông. Nương nương ở địa vị Thái hậu cao quý, chưa kể tôn thất trong triều hơn một ngàn người, có ai mà không phải là thân thích đâu. Nương nương đừng bận tâm đến đám lông gà vỏ tỏi như chúng ta, đám tôn tử có bản lĩnh thì đương nhiên sẽ có được tiền đồ, nếu không có bản lĩnh, cho dù có quan tâm lo lắng thế nào, có cho bọn họ chức vụ ra sao, chưa kể làm không xong sẽ trì hoãn công việc mà còn có thể dẫn đến tai họa, như vậy chẳng hay ho tí nào.” Phương Ngưng Tuyết vội vàng nói, thấy Vệ thái hậu nhìn về phía mình thì liền khiêm tốn, “Ta hơi lảm miệng nên mới nói ra những lời như vậy.”

Vệ thái hậu bèn nhân chuyện này mà mỉm cười, “Biểu tỷ nói có lý, làm gì mà lảm miệng cơ chứ, người hiểu chuyện như biểu tỷ thật là hiếm thấy.” Đã bắt đầu không vui đối với Phương Ngưng Sương.

Phương Ngưng Sương càng thêm bức mình, nàng vốn không phải là người hay tính trước. Khi ở nhà nương gia, nàng là tiểu nữ nhi, được Phương lão thái thái nuông chiều riết rứt, ở nhà phu gia thì ỷ vào quyền thế của nương gia, ngay cả trượng phu Phó An cũng phải nể nàng ba phần, xưa nay chưa từng bức tức đến như vậy, nhịn không được mà nói, “Mấy ngày trước ta có đọc sách sử, trùng hợp xem đến đoạn Hoàng đế Võ Tắc Thiên vì tranh hậu vị mà giết chết nữ nhi của mình.”

Vệ thái hậu nhất thời lạnh mặt, Phương Ngưng Tuyết vô cùng nhạy bén, vừa định ra lệnh cho Phương Ngưng Sương câm miệng thì Phương Ngưng Sương đã nói, “Còn có Đức Tông hoàng đế của chúng ta, Thuận Từ phu nhân vì muốn lật đổ Quyền phi nương nương mà uống thuốc độc tự sát ở cung của Quyền phi, từ

đó về sau Quyền phi thất thế. Thuận Từ phu nhân vì vậy mà giữ được ngai vàng cho trưởng tử Nhân Tông hoàng đế của mình.”

“Vậy ư, ý của Phó thái thái là sao?” Vệ thái hậu cảm thất vô cùng khó chịu, nhưng mặt ngoài vẫn thản nhiên hỏi.

Phượng Ngưng Tuyết lạnh lùng nói, “Ngưng Sương, muội nói năng bậy bạ gì vậy?”

Vệ thái hậu nói, “Nếu Phó thái thái nghi ngờ nguyên nhân bị hạ độc của Trung Nghĩa Hầu phu nhân thì cứ lệnh Tông Nhân phủ điều tra rõ ràng là được.”

Phượng Ngưng Tuyết và Phượng lão thái thái nhất thời tái mặt, vừa định cầu tình thì Vệ thái hậu đã đứng dậy rời đi.

Vụ án của Trung Nghĩa Hầu phủ rõ ràng đã kết lại, nhưng vì Phượng Ngưng Sương lỡ lời mà lại rơi vào một trận phong ba mới. Làm cho lão Vinh Ninh Hầu đã sớm chuẩn bị rất nhiều bổng nhiên bật cười, thầm nói, người tính không bằng trời tính, không cần hẳn phải động thủ thì tước vị của Trung Nghĩa Hầu cũng không thể giữ được.

Minh Trạng nghe nói chuyện này, bèn nói với Nguyễn Hồng Phi, “Trung Nghĩa Hầu phủ sinh ra một kẻ ngu ngốc như thế, gả cho Phó gia, xem ra không chỉ đào hố Phó gia mà còn kéo cả nhà Trung Nghĩa Hầu xuống hố.”

Tông Nhân phủ điều tra so với Trung Nghĩa Hầu phủ tự mình điều tra rõ ràng là khác biệt một trời một vực.

Trong khi đó, vụ án Tổng đốc Chiết Mân Thiệu Xuân Hiểu lạm quyền mưu tư cũng đã có tiến triển rất lớn.

Ai cũng không ngờ Trung Nghĩa Hầu có một người muội muội lừa đảo như vậy.

Ngay cả Trung Nghĩa Hầu cũng không ngờ rốt cục người kéo mình xuống hố lại chính là Phượng Ngưng Sương.

Một câu của Phượng Ngưng Sương khiến thế cục mà Trung Nghĩa Hầu phủ đã khổ sở áp chế lại nổi sóng.

Trung Nghĩa Hầu biết việc này thì suýt nữa đã tức đến hộc máu. Phượng Ngưng Sương ở trên đường đi bị Phượng Ngưng Tuyết giáo huấn thì đã biết tự gây ra đại họa, sắc mặt trắng bệch, trở về nhà nương gia, nhìn đại ca của mình mà rơi lệ, bộ dáng ngượng ngập không biết nên làm thế nào cho phải.

Việc đã đến nước này, có nhiều lời cũng vô ích. Trung Nghĩa Hầu khoát tay, bắt đắc dĩ thở dài, “Tính tình của muội đã như vậy thì tự giải quyết cho tốt đi, đại ca sợ rằng sẽ không thể bảo vệ được muội nữa.”

Đối với Phượng Ngưng Sương, Trung Nghĩa Hầu thật sự chưa từng bạc đãi nàng ta.

Là thân muội muội của mình, lại gả ở Hồ Quảng ngay bên cạnh, quan hệ huynh muội không tệ. Ở thời này nữ nhi xuất giá thì nương gia còn đáng tin cậy hơn cả phu gia. Trung Nghĩa Hầu chăm sóc chiếu cố Phượng Ngưng Sương còn hơn cả Phượng Ngưng Tuyết gả tại đế đô.

Phượng Ngưng Tuyết thở dài, “Không bằng đại ca đến Vinh Ninh Hầu phủ một chuyến đi.” Nhìn sắc mặt mệt mỏi của Trung Nghĩa Hầu, Phượng Ngưng Tuyết nói, “Lúc này thì mặc kệ thể diện hay không thể diện nữa.”

Trung Nghĩa Hầu phủ ở Hồ Quảng đã lâu, quen biết khắp Hồ Quảng. Bất quá ở đế đô thì có vẻ mới lạ, cho dù như thế nào cũng không thể có quan hệ giao tế rộng rãi như Vinh Ninh Hầu phủ cư ngụ tại đế đô lâu dài.

Chuyện này nếu để Tông Nhân phủ nhúng tay thì lập tức sẽ có người ném đá xuống giếng, đục nước béo cò, thể diện mấy đời của Trung Nghĩa Hầu phủ sẽ mất hết tất cả. Nhất là nhà ai mà không có chút chuyện xấu phải giấu kín, nếu điều tra thì e rằng cơ nghiệp tổ tông đều bị phá hủy trong tay của hắn.

Bất thành linh Trung Nghĩa Hầu rùng mình, lại tự an ủi bản thân: Không có, cho dù Thái hậu nương nương nể mặt Vệ thị thì cũng phải chừa lại một chút thể diện cho phủ Trung Nghĩa Hầu.

Nhưng Trung Nghĩa Hầu ngẫm lại, hẳn quả thật không nắm chắc thái độ của Vệ thái hậu, sau khi thành thân, Trung Nghĩa Hầu ở tại đế đô mười mấy năm, cũng không xa lạ Vệ thái hậu, tuy Vệ thái hậu và Vệ thị là tỷ muội nhưng thuở nhỏ Vệ thái hậu được nuôi ở Khôn Ninh cung, sau này gả cho Trần Nam Vương, tài cán không chỉ giới hạn trong việc quản lý nội trạch hậu viện. Năm đó Phượng gia huynh đệ muốn cầm quyền, trận chiến quan trọng nhất chính là trận chiến với Phương hoàng hậu và Lệ thái tử, trong lúc đó, Vệ thái hậu đảm đương vai trò gì thì thật khó mà nói.

Còn nữa, nữ nhân này cũng thật lạ, tuy nhi tử làm Hoàng đế nhưng trượng phu vẫn làm Trần Nam Vương ở Vân Quý. Nàng thì tốt rồi, nhưng lại mặc kệ trượng phu chết sống, lập tức từ Vân Quý đến đế đô làm Hoàng thái hậu. Cho nên khiến hoàng thất có chút chướng mắt, thường lấy điều này ra châm chọc, bảo rằng, “Một nhà ba người, nhi tử làm Hoàng đế, phụ thân là Vương gia, mẫu thân là Thái hậu. Mà Vương gia và Hoàng thái hậu lại là người một nhà, kẻ nào không biết còn tưởng là thông dâm nữa đấy.”

Đủ loại châm chọc, nhưng mọi người chỉ lên nói mà thôi, xem như cho đỡ ngứa mồm.

Lúc trước nữ nhân này từ Vân Quý đến đây, đại thần cả triều đều không đồng ý để nàng ta tiến cung làm Thái hậu, nhưng người ta lại có bản lĩnh, có thể thuận lợi tiến vào Thọ An cung. Còn chuyện Thiện Nhân đường nữa, không nói đến người khác, ngay cả Trung Nghĩa Hầu tuy không quen nhìn nữ nhân nào động, bất quá Thiện Nhân đường thật sự là ích nước lợi dân, bao nhiêu dân chúng địa phương đều ngóng trông được đến Thiện Nhân đường.

Điều này cho thấy Vệ thái hậu không phải là nhân vật đơn giản.

Khi nàng giận dữ ra lệnh cho Tông Nhân phủ điều tra rõ ràng vụ án của phủ Trung Nghĩa Hầu, e rằng là có thâm ý khác.

Chuyện này liên quan đến tính mạng của gia đình, như lời của Phượng Ngưng Tuyết nói, lúc này còn kiêng kỵ thể diện gì nữa, có thể bảo vệ tước vị mới là chuyện quan trọng nhất.

Trung Nghĩa Hầu đứng dậy muốn đi, Phượng Ngưng Tuyết bèn ngăn cản, nhắc nhở nói, “Đại ca, đi xem đại tẩu trước đã.”

“Đúng vậy, ta hồ đồ mất rồi.” Là huynh muội cho nên không cần phải nói lời khách sáo. Chuyện này nhất định không thể kéo dài, Trung Nghĩa Hầu vừa đi đến chỗ của Vệ thị vừa cảm thán, nếu chỉ số thông minh của hai muội muội được chia đều thì hôm nay cũng không rước phải cái họa này.

Nhìn thân ảnh vội vàng của đại ca, sắc mặt của Phượng Ngưng Tuyết ảm đạm. Đương nhiên tước vị quan trọng, bất quá tước vị Trung Nghĩa Hầu do đại ca của mình thừa kế so với diệt tử của mình thừa kế thì sẽ khác xa một trời một vực.

Cũng may quan hệ của nàng và Vệ thị không tệ, nay Phượng Ngưng Tuyết chỉ có thể nghĩ như vậy. Nha hoàn tiến đến bẩm báo thân mình của lão thái thái không khỏe, Phượng Ngưng Tuyết không có thời gian để ngã lòng, đành phải lấy lại tâm tình mà đi khuyên giải an ủi mẫu thân.

Phu thê chính là như vậy, cho dù quan hệ có lãnh đạm thế nào thì cũng có lợi ích chung.

Đối với Vệ thị mà nói thì lợi ích lớn nhất chẳng có gì ngoài chuyện tước vị của Trung Nghĩa Hầu. fynnz.wordpress.com

Trung Nghĩa Hầu đến đây, vẫn chưa đề cập đến chuyện tước vị, thậm chí ngay cả việc Tông Nhân phủ muốn điều tra Vệ thị trúng độc cũng không được nhắc đến mà chỉ tỉ mỉ hỏi thăm Phượng Minh Lập về sức khỏe và tình hình hồi phục của Vệ thị, sau đó lệnh cho Phượng Minh Lập chăm sóc mẫu thân cẩn thận rồi quay người rời đi.

Vệ thị luôn ở trên giường dưỡng bệnh, đương nhiên tin tức không nhạy như lúc trước, còn hỏi Phượng Minh Lập, “Hầu gia chỉ hỏi thế thôi ư?”

“Dạ.” Phượng Minh Lập suy nghĩ một chút rồi nói, “Nhi tử thấy sắc mặt của phụ thân không được tốt.”

Vệ thị không nói gì, nay thiên thời địa lợi nhân hòa, việc thừa kế của Phượng Minh Lập đã ở ngay trước mắt. Phải đem chuyện này ra chứng thực thì Vệ thị mới có thể yên lòng.

Trung Nghĩa Hầu đến để giải thích.

Nếu muốn thỉnh Vĩnh Ninh Hầu phủ ra tay giúp đỡ thì phải nói rõ trước sau mọi việc.

Lúc trước vì vụ án của Trung Nghĩa Hầu phủ mà Vĩnh Ninh Hầu phủ cũng đã bỏ ra công sức, vừa áp chế sự việc thì vì sao lại trở nên ầm ĩ? Dù sao cũng phải có nguyên nhân.

Hơn nữa chuyện này không thể gạt người, sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ.

Nếu Vĩnh Ninh Hầu phủ từ nơi khác biết được việc Phụng Ngưng Sương dám nói năng vượt quá giới hạn ở trước mặt Thái hậu thì coi như quan hệ của hai nhà sẽ triệt để trở mặt.

Đương nhiên khuê nữ vẫn là khuê nữ, cháu ngoại vẫn là cháu ngoại, bất quá Trung Nghĩa Hầu là nữ tể, còn những người khác thì miễn bàn.

Cho nên Phụng Ngưng Tuyết nhắc nhở rất đúng.

Sự việc đã xảy ra, nhất thiết không nên để Vĩnh Ninh Hầu phủ hiểu lầm. Về phần tước vị, cho dù là Trung Nghĩa Hầu làm hay là để nhi tử thừa kế thì vẫn ở trên người của Phụng gia. Có ràng buộc lễ nghĩa của phụ tử, bản tính của Phụng Minh Lập cũng hiền hòa, không phải kẻ ương ngạnh, Trung Nghĩa Hầu cũng yên tâm.

Lão Vĩnh Ninh Hầu là ai, nghe Trung Nghĩa Hầu thành khẩn bày tỏ, trên mặt của lão Vĩnh Ninh Hầu không hề có một chút giận dữ, trái lại chỉ mỉm cười, “Ừm, người thẳng tính như vậy thật hiếm thấy.” Khác với Trung Nghĩa Hầu hận không thể cắt lưỡi Phụng Ngưng Sương, lão Vĩnh Ninh Hầu lại phải cảm tạ vị phu nhân kia, thật là hiếm thấy, giảm bớt bao nhiêu việc của ông ta.

Chẳng qua hiện tại Trung Nghĩa Hầu thật sự có chút chim sợ cành cong, hẩn nhìn thấy lão Vĩnh Ninh Hầu không giận mà chỉ mỉm cười thì lại cảm thấy nụ cười kia mang theo một chút châm chọc. Bởi vậy càng cảm thấy bất an, “Gia muội thật sự kỳ cục, chọc giận Thái hậu nương nương. Nay tiểu tể cũng hiểu được, hiện tại tuổi tác không còn nhỏ, cũng muốn học nhạc phụ yên tĩnh ngắm hoa, nhân nhả nuôi chim, sống như thần tiên, tự do tự tại. Minh Lập đã lớn, chuyện trong nhà nên để Minh Lập học xử lý. Tiểu tể nghĩ, ngày mai sẽ dâng tấu chương xin nhường tước vị.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu vẫn thần nhiên, chỉ khoát tay thờ dài, “Tuy chúng ta là nhạc phụ nữ tể, người lại xuất thân từ tôn thất, thân phận khác biệt, chuyện như vậy nên để người tự mình làm chủ vẫn tốt hơn. Bất quá người trong nhà, như lão thái thái của người, người cũng phải thương lượng một chút với lão nhân gia. Minh Lập bẩm sinh bản tính lãnh đạm, cũng không phải người ham thích danh lợi.”

Lời nói của Trung Nghĩa Hầu đầy khẩn thiết, “Chính là như vậy cho nên tiểu tể chưa từng nhắc với hẩn về chuyện này, bằng không với bản tính của hài tử kia thì e rằng trong lòng sẽ nghĩ nhiều.”

Lời này có vài phần chân thành, lão Vĩnh Ninh Hầu trải qua bao nhiêu năm mưa gió, một câu là chân thành hay là giả dối thì ông ấy chỉ cần nghe liền biết. Nếu Trung Nghĩa Hầu muốn la làng cho cả thiên hạ đều biết việc nhường tước thì đó chẳng phải là chân thành. Phụ vi tử cương, miễn bàn đến người khác, về công về tư thì Phụng Minh Lập sẽ không thể chấp nhận tước vị. Nhớ ngày đó Thái thượng hoàng muốn lập đương kim Hoàng thượng làm thái tử, đương kim Hoàng thượng phải từ chối nhiều lần mới chịu chấp nhận. Ngược lại, nếu âm thầm nhường tước vị, làm ra chuyện đã rồi, không cho phép thay đổi, như vậy mới thật sự là chân thành. (Quân vi thần cương, phụ vi tử cương, phu vi phụ cương=chỉ quan hệ của vua, cha, chồng là những sợi dọc, sợi dây chính. Thần, con, vợ là những sợi dây ngang. Đan vào nhau thành 1 tấm lưới.)

Lão Vĩnh Ninh Hầu nói, “Hãy, ta và phụ thân của người là huynh đệ cột chèo, cũng là quan hệ thông gia. Thái hậu nương nương không phải người ngoài, bất quá nay Thái hậu nương nương ở vào vị trí này, có bao nhiêu ánh mắt dõi theo. Quốc pháp tư tình phải nói thế nào đây, cho dù là ta thì khi ở Thọ An cung trò chuyện cũng phải cung kính. Thái hậu và Hoàng thượng đều bảo là ta cứ nhắc, cấp bậc lễ nghĩa quá nhiều. Nhưng ta biết, nếu không cứ nhắc một chút thì đám Ngự sử lại lời ra lời vào.”

“Không ít người ngưỡng mộ ta, nói rằng ta là ngoại thích tôn quý, vai vế lại cao, đương nhiên mọi thứ đều suôn sẻ. Bất quá, lúc trước xảy ra vụ án của Triệu Hỉ, khi đó bề hạ đã là Thái tử, vẫn bị đem lên đương triều mà thảo luận.” Lão Vĩnh Ninh Hầu chậm rãi nói, “Làm ngoại thích rất khó xử, thậm chí Hoàng thượng cho Vĩnh Ninh Hầu phủ thêm một lon gạo thì triều thần cũng nói ra nói vào. Cho nên lúc trước theo lệ phải

ban cho ngoại thích tước vị thì ta đã từ chối. Ta không biết người khác làm ngoại thích thế nào, với ta mà nói thì cái bản mặt già của ta còn phải nhún nhường hơn cả trước kia nữa đấy.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu đã thành tinh, ông lão này chỉ coi trọng lợi ích thực tế. Lúc ấy Minh Trạng mới lên ngôi liền phái Vĩnh Định Hầu đến Hoài Dương, do đó lệnh cho Vĩnh Ninh Hầu trẻ tuổi chấp chương binh mã Cửu môn đề đốc. Tuy triều thần biết Vĩnh Ninh Hầu và Hoàng thượng thân cận, bất quá bọn họ thật không bằng lòng nhìn thấy ngoại thích chấp chương quyền cao, không ít người phản đối. Kết quả là lão Vĩnh Ninh Hầu lập tức từ chối tước vị Thừa Ân Công đáng lý đã rơi xuống đầu của ông ấy, ngôn từ vô cùng khiêm tốn, thái độ lại cực kỳ thành khẩn. Vĩnh Ninh Hầu phủ thiếu mất một công tước, triều thần cho rằng như vậy có thể ngăn chặn một phần thế lực của Vĩnh Ninh Hầu phủ, vì vậy bọn họ cũng nhắm mắt làm ngơ đối với việc Vệ Dĩnh Gia chấp chương binh mã Cửu môn.

Cho đến hôm nay, tước vị hư danh Thừa Ân Công có quan trọng gì đâu, Vĩnh Ninh Hầu phủ cũng không giống mẫu tộc của Thái hoàng thái hậu, xuất thân từ thảo dân, không tước vị. Vĩnh Ninh Hầu phủ người ta vốn được thừa kế từ đời này sang đời khác, rất cao quý. Nhưng binh quyền của Cửu môn đề đốc thì không phải người nào cũng có thể chạm đến.

Có để đô bảo vệ, Vĩnh Ninh Hầu xem như hoàn toàn đứng vững trên vị trí Cửu môn đề đốc này.

Cũng là hầu tước, nhưng Trung Nghĩa Hầu hoàn toàn không ở cùng cấp bậc với lão Vĩnh Ninh Hầu. Cho dù là lão phụ thân đã mất sớm của Trung Nghĩa Hầu thì e rằng cũng thua lão Vĩnh Ninh Hầu một chút.

Nghe xong lời của lão Vĩnh Ninh Hầu, Trung Nghĩa Hầu đáp, “Đúng vậy, những lời của nhạc phụ chỉ bảo thật sự là như châu như ngọc. Chúng ta càng thân cận với Thái hậu nương nương thì càng phải cẩn thận giữ mình mới là hợp lẽ.”

“Chính là như thế, nếu Thái hậu đã nói như vậy, muốn điều tra thì cứ để điều tra đi.” Lão Vĩnh Ninh Hầu híp mắt lại, lòng bàn tay xoay đều hai quả ngọc thạch, cho Trung Nghĩa Hầu một liều thuốc an thần, “Là tôn thất thì phải nghe theo Tông Nhân phủ. Người không cần lo lắng đến Thận thân vương ở nơi đó. Nhớ năm xưa ta từng làm thư đồng của Thận thân vương, nháy mắt đã đến tuổi này. Thân mình của hần cũng ốm đau không ngừng, khi nào rảnh rồi ta sẽ dẫn người đến thăm hần một chút.”

Nghe thấy câu này, Trung Nghĩa Hầu mới xem như triệt để an tâm, mang theo vài phần cảm kích mà đáp, “Dạ, xin nghe theo nhạc phụ.”

Minh Trạng vẫn chưa để bụng chuyện của phủ Trung Nghĩa Hầu, mấy chuyện nội đấu ngoại đấu như vậy thì hần chỉ cần ngồi xem mấy hổ đấu nhau là được, nếu muốn tham gia thì chẳng khác gì tự ngược bản thân.

Hiện tại Minh Trạng bận rộn chuyện khác quan trọng hơn.

184. Chương 184

Người của hần đã lâu vẫn chưa có tin tức, Minh Trạng hoài nghi đã xảy ra chuyện bất trắc, nhưng hiện tại đi điều tra thì lại bất tiện. Minh Trạng quanh quẩn bên cạnh Nguyễn Hồng Phi hơn nửa canh giờ thì mới ấp úng mở miệng, “Phi Phi, hai năm nữa cảng của ta sẽ xây xong, vẫn chưa có tàu, người nói xem, phải làm sao đây?”

Nguyễn Hồng Phi căn bản không thèm liếc mắt, thản nhiên nói, “Có gì quan trọng đâu, đi đến chỗ nào đó rồi chôm vài chiếc chẳng phải là sẽ có tàu hay sao?”

Minh Trạng bực đến mức cái bản mặt mo cũng trở nên đỏ bừng, thầm biện bạch, “Ta cũng không phải hạng người như vậy, Phi Phi, người đừng hiểu lầm ta. Chuyện kia chẳng phải lúc trước chúng ta đã nói là sẽ hợp tác sao? Người có kỹ thuật, ta bỏ bạc ra mua, có được hay không?”

Nguyễn Hồng Phi không thèm để ý đến Minh Trạng.

Minh Trạng nghiêm mặt nói, “Tuyệt đối không dựa vào quan hệ cá nhân mà đòi ưu đãi, được chưa?”

Lúc này Nguyễn Hồng Phi mới nâng mặt nhìn Minh Trạng một cái, túm lấy bàn tay béo ú của Minh Trạng, viết một vài chữ vào lòng bàn tay, Minh Trạng đau lòng đến mức tái mặt, hô to, “Phi Phi, cái giá mà người muốn thật quá đáng. Lúc trước chúng ta thương lượng cũng không phải cái giá này.”

Nguyễn Hồng Phi nhướng mày cười nhẹ, ánh mắt mang theo vài phần phong lưu tiêu sái, bất quá Minh Trạng nhìn thế nào cũng chỉ thấy khuôn mặt hồ ly cười đểu của Nguyễn Hồng Phi, cười cho đến khi Minh Trạng tăng huyết áp thì Nguyễn Hồng Phi mới nói, “Còn mạng của mười mấy tên gian tế của người đâu, thế nào, người không bảo vệ bọn họ à? Để thủ hạ đi tìm cái chết hay sao? Được rồi, ta sẽ châm chước giảm chút ngân lượng cho người.”

Minh Trạng lập tức trở thành người câm, qua một lúc lâu mới ngượng ngùng nói, “Hóa ra người đã sớm biết rồi ư?”

“Biết cái gì?” khi Nguyễn Hồng Phi vừa biết được chuyện này thì cũng không thể tin tưởng, nay lại nói ra cảm giác dở khóc dở cười lúc trước, “Biết người nằm bên cạnh ta là một kẻ trộm ư? Phái mười mấy tên gian tế lên đảo của ta để trộm kỹ thuật đóng tàu?”

Minh Trạng hoàn toàn mất thể diện. Xưa nay Minh Trạng có nhiều tâm tư, lại vô cùng keo kiệt, hẳn đã sớm mơ ước có được kỹ thuật đóng tàu lớn của Nguyễn Hồng Phi người ta, từng đề cập với Nguyễn Hồng Phi không biết bao nhiêu lần, Nguyễn Hồng Phi xưa nay công tư rõ ràng, đưa ra cái giá rất cao bắt Minh Trạng phải trả. Mỗi khi Minh Trạng nghĩ đến cái giá mà Nguyễn Hồng Phi đưa ra thì tâm can cảm thấy co giật.

Đương nhiên Minh Trạng có lòng dạ hẹp hòi của Minh Trạng. Khi hẳn vừa đăng cơ thì đã đem Ngụy Ninh đưa đến Đỗ Nhược Quốc, mang theo mười tên mật thám để trộm cơ mật đóng tàu của Nguyễn Hồng Phi. Nay bị người ta tóm cổ, Minh Trạng hoàn toàn mất hết thể diện.

Bất quá Minh Trạng cũng xem như là một kỳ nhân, hẳn chỉ xấu hổ trong chốc lát, khả năng tự điều hòa bản thân đúng là nhất đẳng, nhanh chóng khôi phục lại da mặt, vừa cười hì hì vừa chồm người đến, hùng hổ ngụy biện, “Phi Phi, ta cũng chỉ muốn thử thủ hạ của người có năng lực thế nào thôi? Xem ra cũng không tệ lắm.” Mụ nó, nếu biết là kẻ nào phá đám thì sau này nhất định phải thổi cho tên đó bị trúng gió bán thân bất toại mới được. fynnz.wordpress.com

Nguyễn Hồng Phi lười để ý đến Minh Trạng, chỉ giả vờ luyến tiếc nói, “Nếu người sớm đồng ý thì hiện tại đã có thể đóng xong tàu, sớm ngày xuất cảng, người cũng có thể sớm ngày thu bạc trở về. Đúng là vì lợi nhỏ mà mất lợi lớn.”

Minh Trạng cũng là người quyết đoán, nay muốn chiếm lợi đã khó, còn bị Nguyễn Hồng Phi nắm thóp, cho dù thế nào thì cũng phải chuộc người về, không thể để thủ hạ lạnh tâm, Minh Trạng nói, “Ta lệnh Nội các phác thảo hiệp nghị, người nói bao nhiêu thì là bấy nhiêu, ta là nam tử hán đại trượng phu, không cần so đo mấy chuyện con con như thế.”

“Phải không đó, nam tử hán?” Nguyễn Hồng Phi vỗ vỗ mông Minh Trạng, vừa cười tùm tùm vừa chê cười, “Chúng ta định giá như vậy thì ta cũng sẽ không thừa cơ lên giá, cứ tính theo đầu người đi, hoan nghênh Hoàng đế bệ hạ nam tử hán phái nhiều gian tế một chút để ta có thể phát tài.”

Minh Trạng tức chết đi được.

Xưa nay Minh Trạng có lúc thắng cũng có lúc bại, sau đó hẳn nắm bắt cơ hội rồi trơ trên hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Làm sao người biết ta phái người đến chỗ của người vậy?”

Nguyễn Hồng Phi liếc mắt nhìn hẳn, nói một cách khinh thường, “Người vừa chu mông thì ta liền biết người sẽ ị ra phân gì. Ta làm sao biết ư? Vừa thấy bản mặt béo múp của người thì đã biết.”

Minh Trạng tức muốn chết.

Kỳ thật Nội Các đã sớm chuẩn bị hiệp nghị hợp tác với Đỗ Nhược quốc. Chẳng qua Minh Trạng muốn tiết kiệm bạc nên chưa lấy ra mà thôi. Nay đi theo con đường chính quy, Minh Trạng còn làm nghi thức ký ước long trọng, đăng tin trên Tập san Hoàng thất để công bố khắp nơi.

Bỗng nhiên Minh Trạng có chủ ý, hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Phi Phi, trăm thấy dù sao thì Đỗ Nhược quốc cũng đơn độc ở ngoài hải ngoại, không hiểu rõ lắm về trăm. Không bằng trăm bán một ít Tập san Hoàng

thất cho các người, cũng giúp dân chúng ở nơi đó gia tăng hiểu biết về trẫm và Đại Phượng?”

Không đợi Nguyễn Hồng Phi đồng ý, Minh Trạng liền nói, “Cũng không mắc đâu, một lượng bạc một quyển tập san thôi, thế nào?”

Nguyễn Hồng Phi cũng không phải người không thông thạo việc đối ngoại, tập san của Minh Trạng ở bên ngoài chỉ có mười đồng một quyển, vậy mà bán cho hắn đến một lượng bạc, cái tên mồm mồm chết tiệt này đúng là điên rồi. Nguyễn Hồng Phi căn bản không thèm để ý đến Minh Trạng, qua một thời gian, Minh Trạng mới biết Tập san Hoàng thất mà hắn khổ cực sáng lập đã bị Đỗ Nhược quốc bán đầy đường, Nguyễn Hồng Phi không để ý đến bản quyền của Minh Trạng, không biết đã ngầm kiếm lợi bao nhiêu bạc từ chuyện này.

Đợi Minh Trạng xắn tay áo để lộ hai cánh tay trắng bóc, muốn liều mạng tính sổ Nguyễn Hồng Phi thì Nguyễn Hồng Phi liền thản nhiên nói, “Chẳng phải người cũng từng phái người đến ăn trộm đồ của ta hay sao?”

Chỉ cần một câu liền khiến Minh Trạng á khẩu, không thể nào đáp lại.

Chẳng qua Minh Trạng vừa quay đầu liền đòi Nguyễn Hồng Phi bồi thường, còn nữa, đem bản quyền phát hành Tập san Hoàng thất ở Đỗ Nhược quốc bán cho Nguyễn Hồng Phi với cái giá không tẻ, xem như bồi thường chút đỉnh đối với tinh thần đã bị tổn thương của Minh Trạng.

Lúc này Minh Trạng đứng là ăn khổ trong tay Nguyễn Hồng Phi.

Bất quá Minh Trạng ngẫm lại, Nguyễn Hồng Phi là người của hắn, coi như cho tức phụ một khoản tiêu vặt đi, cũng chứng tỏ hắn rộng lượng. Vì vậy, Minh Trạng lấy lại tự tin như trước kia, tiếp tục trở nên cao hứng.

Phúc Châu.

Triệu Thanh Di ngồi trong trạch viện được tu sửa mới, cầm bút trong tay, tĩnh tâm tập viết.

Nay Triệu Thanh Di giữ đạo hiếu ở nhà, mặc một bộ y phục thô nhám màu xám, nhưng lại càng khiến người này toát lên vẻ thanh tú, da thịt nhẵn nhụi, giữa nét hào hoa lộ ra vài phần nhã nhặn, ánh mắt trầm ổn càng làm cho phong thái của Triệu Thanh Di trông có vẻ khó lường.

Mỗi khi nhàn rỗi, Thiện Bình sẽ đến đây, lúc trước khi bảo vệ thành khỏi sự tấn công của người Thát Đát, Triệu Thanh Di không màng sinh tử, mời đến viện binh, đã giúp Thiện Bình rất nhiều. Từ đó về sau, Thiện Bình luôn đối đãi Triệu Thanh Di bằng cặp mắt khác xưa.

Cũng không phải trước kia Thiện Bình không coi trọng Triệu Thanh Di, ngược lại, cho dù có thúc ngựa thì Thiện Bình cũng không thể theo kịp học vấn của Triệu Thanh Di, chẳng qua luận về cách đối nhân xử thế, hoặc luận về khả năng quan sát tình huống thì Triệu Thanh Di tuyệt đối không thể sánh bằng Thiện Bình đã lớn tuổi. Bằng không, Triệu Thanh Di cũng không thể từ con đường rộng mở tiến thẳng đến mây xanh mà rơi tõm xuống trần ai.

Nay tìm được đường sống trong cái chết, Triệu Thanh Di nhận được ý chỉ của triều đình, đợi qua hiếu kỳ thì có thể quay về Vạn Quyển cung của đế đô để cùng biên soạn Đại điển. Điều này đối với Triệu Thanh Di chính là một con đường sống.

Triệu Thanh Di trải qua việc mất cả phụ lẫn mẫu, nếu nói không có tiền bộ thì đó hoàn toàn là không có khả năng. Mà sự tiến bộ của hắn không chỉ vụn vụn ở tính cách. Thấy hạ nhân bẩm báo, Triệu Thanh Di liền thu dọn giấy bút, đứng dậy ra sân vườn.

Thiện Bình vừa thấy Triệu Thanh Di thì trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười sáng khoái, “Thanh Di, Thiện Xuân Hiếu coi như tiêu rồi.”

Tháng năm ở Phúc Châu đã là mùa hè chói chang.

Trong đình viện hình bát giác, Triệu Thanh Di mặc y bào khoan thai, từng làn gió mát mang theo mùi hoa cỏ lướt qua đình viện khiến người ta đặc biệt sáng khoái.

Trên mặt của Thiện Bình không giấu được thần sắc vui mừng, báo tin vui với Triệu Thanh Di, “Nhân mã của Liêm chính ty sắp đến, bọn họ đặc biệt đến đây để xử lý vụ án của Thiện Xuân Hiếu.”

Trong mắt của Triệu Thanh Di lóe lên một chút an tâm, nhẹ nhàng nói, “Thất thúc sắp được thăng chức rồi.” Sở dĩ Thiện Bình phải lên công đường với Thiệu Xuân Hiểu là vì sau chiến tranh, vì Phúc Châu thành được binh Giang Tây giải vây, Thiệu Xuân Hiểu chẳng những không thông cảm cho binh lính Phúc Châu bảo vệ thành vật vả mà còn trách móc nặng nề Thiện Bình đã lừa đảo uy hiếp các gia đình phú quý, cướp bóc ngân lượng lương thực của những gia đình này.

Không được thỉnh công mà còn bị trách ngược lại.

Thiện Bình có hành vi như thế, cho nên đám quan viên đồng ý với an bài của Thiện Bình cũng không thể may mắn thoát khỏi chuyện này.

Thiệu Xuân Hiểu quyết tâm muốn xử lý Thiện Bình.

Đương nhiên Thiện gia cũng không phải dễ chọc, tuy rằng quan văn không thể chống lại Thiệu Xuân Hiểu. Bất quá Thiện gia cũng là gia đình võ quan quyền thế, dù sao cũng có thế lực riêng của mình. Thiện Thiệu hai nhà lần đầu tiên tranh chấp xem như ngang hàng.

Sau khi Triệu Như Bách làm tộc trưởng Triệu gia thì cũng không được suôn sẻ.

Tuy Triệu Thanh Di bị rơi dãi trong chốn quan trường, không thể không về nhà co đầu rút cổ. Bất quá Triệu Thanh Di là huyết thống chính tông của Triệu thị, con người không có ai có thể không vĩnh viễn mắc sai lầm, dù như thế nào cũng không đến mức ra khỏi gia phả. Triệu Như Bách và Triệu Như Tùng sớm có tranh chấp, nhưng khi Triệu Như Tùng làm tộc trưởng thì cũng chẳng làm gì Triệu Như Bách, lại càng không giết tuyệt đuối tận, vô tình như Triệu Như Bách.

Cho dù ở trước mặt không có ai nói gì, nhưng có nhiều tộc nhân ngầm không phục, cho rằng Triệu Như Bách quá mức tàn nhẫn.

Xưa nay Triệu Thanh Di cao ngạo, Triệu Như Bách dựa vào cảm giác của mình để lý giải Triệu Thanh Di, sau khi ra khỏi gia phả, Triệu Thanh Di nhất định bỏ xứ tha hương, không bao giờ xuất hiện nữa. Nào ngờ Triệu Thanh Di lại dẫn theo đệ đệ và muội muội ra khỏi gia tộc nhưng vẫn ở lại thành Phúc Châu.

Tuy Triệu Như Bách có cữu cữu là Tổng đốc Chiết Mân, đáng tiếc nước xa không cứu được lửa gần, không thể như Thiện Bình là hiện quan hiện quân.

Nếu Triệu Như Bách trở mặt với Triệu Thanh Di thì Thiện Bình cũng sẽ không khách khí với hắn, càng không để Triệu Như Bách có thể thoải mái làm tộc trưởng như thế.

Còn nữa, cộ sát rốt cục sẽ làm người ta trưởng thành, hơn nữa Triệu Thanh Di vốn có tư chất hơn người, Thiện gia và Thiệu Xuân Hiểu tranh chấp, Triệu Thanh Di bày mưu tính kế, đáng tiếc là Thiệu Xuân Hiểu lẫn lộn trong chốn quan trường nhiều năm, cũng không dễ sống chung, lần đầu tiên cáo trạng vẫn không thể lay động địa vị của Thiệu Xuân Hiểu.

Triệu Thanh Di quá rõ đạo lý nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc, chỉ cần Thiệu Xuân Hiểu tiếp tục làm Tổng đốc Chiết Mân thì đối với hắn và với Thiện gia hoàn toàn không có một nửa lợi ích. Triệu Thanh Di tinh mắt, nắm bắt cơ hội khi tôn thất đến để đô dự sinh thần của bộ hạ. fynnz.wordpress.com

Thành Phúc Châu, ngoại trừ thế tộc và quan phủ thì còn một gia đình giàu có, chính là Mân Tĩnh Công.

Tiền tài, mỹ nữ, châu báu, đồ cổ....

Trên đời có bao nhiêu cám dỗ, dù sao cũng sẽ có một hai thứ có thể động lòng người.

Đầu tiên là Thiện Bình tố cáo Thiệu Xuân Hiểu lấy công để báo thù riêng, sau đó Thiệu Xuân Hiểu tố cáo ngược lại Thiện Bình ức hiếp dân chúng, cả hai vụ đều không có kết quả, lúc này Mân Tĩnh Công đứng ra lên án Thiệu Xuân Hiểu công tư không phân minh, khiến thành Phúc Châu rơi vào hiểm cảnh, làm cho vụ án này càng thêm âm ỉ.

Có bao nhiêu quan viên chịu nổi việc bị thẩm tra.

Tổng quản Nội vụ phủ Lý Thành vì tham ô ngân lượng mà bị rơi dãi. Đây là một tín hiệu đối với Triệu Thanh Di, dường như bộ hạ rất ghét những kẻ tham ô, bằng không sẽ không khai đao đối với cận thần của mình như thế?

Lúc trước khi chiến tranh với người Thát Đát, Thiệu Xuân Hiểu có tư tâm hay không thì thật sự không thể điều tra được chứng cứ có lợi nào cả. Chẳng qua Thiện gia đưa ra một phần hồ sơ, vạch trần xuất thân hàn môn của Thiệu Xuân Hiểu, tỷ tỷ làm thiếp của người ta, khi Thiệu Xuân Hiểu còn trẻ chỉ là một tiểu tử nghèo hèn. Nay lại là gia tài bạc triệu, xin hỏi, số ngân lượng đó của hắn là từ đâu mà đến?

Không thể không nói Triệu Thanh Di gài đúng tâm sự của Minh Trạ, Minh Trạ thừa dịp vụ án gia sản bất minh của Thiệu Xuân Hiểu, thuận thế nhắc lại chuyện Liêm chính ty mà hắn gác lại đã lâu. Hơn nữa trong thời điểm chưa kịp chuẩn bị trọn vẹn thì Liêm chính ty đã tiến đến điều tra gia sản của Thiệu Xuân Hiểu. Lúc này mọi người đều chờ mong Ty trưởng Liêm Chính ty: nhi tử của Hàn lâm Lưu Chân, Lưu Ảnh, trở hết tài năng,

Khi Lưu Ảnh quyết định làm việc này thì cũng đã suy nghĩ rất cẩn k.

Lưu Ảnh vốn là con cháu gia đình quan lại bình thường, quan chức của Lưu Chân không cao, ở đế đô, ngũ phẩm Hàn lâm chỉ lớn bằng hạt mè. Thuở nhỏ Lưu Ảnh khổ công đọc sách là vì muốn nổi bật trong khoa cử.

Nhưng Lưu Ảnh thật xui xẻo, trải qua chuyện Lý Phương, tính tình của Lưu Ảnh rốt cục cũng có chút thay đổi. Lý tướng ngây thơ của người thanh niên đã hoàn toàn dập tắt trong hắn, ngay cả chí hướng hiên ngang cũng không còn tồn tại.

Nhưng Lưu Ảnh có nhận thức khác sâu đối với chốn quan trường.

Chuyện với Lý Phương, cho dù chán ghét như thế nào thì hắn cũng không thể xem như không tồn tại. Sau khi cân nhắc, Lưu Ảnh bỏ qua việc thi cử, hắn tiến thẳng vào Liêm chính ty để làm việc, hắn thật không ngờ Minh Trạ cho hắn làm vị trí Ty trưởng. Minh Trạ có suy tính của chính mình đối với Lưu Ảnh, có thể nói là Lưu Ảnh đã lập công lớn trong chuyện của Lý Phương, với công lao như vậy thì Lưu Ảnh xứng đáng ở vị trí này.

Về phần Lưu Ảnh có làm được hay không, dù sao đây là cơ hội mà Minh Trạ ban cho Lưu Ảnh, sau này cũng chỉ có thể xem bản lĩnh của Lưu Ảnh mà thôi. Minh Trạ gương mặt mong chờ.

Lưu Ảnh và hữu Đô ngự sử Tưởng Văn An dẫn theo thuộc hạ của Liêm chính ty tiến thẳng đến Giang Nam.

Lúc Phương Cảnh Kiền chấp chính, Lâm Vĩnh Thường làm tả Đô ngự sử khi vẫn còn rất trẻ, mọi người đã cảm thấy Lâm Vĩnh Thường được tiến cử quá mức. Cho đến khi Minh Trạ đăng cơ, Lâm Vĩnh Thường ba mươi lăm tuổi làm Tổng đốc Hoài Dương, trong triều đều nói đây là thánh ân vô hạn. Nay Lưu Ảnh chỉ mới tuổi thanh xuân vậy mà Minh Trạ trực tiếp cho làm Ty trưởng Liêm chính ty, các đại thần suýt nữa đã phát cuồng.

Sau khi quân thần tranh chấp, vì công lao của Lưu Ảnh rất khó nói ra tại đương triều, Minh Trạ bèn lên tiếng, “Trong các khanh có ai có bản lĩnh như vậy thì trăm sẽ thăng quan cho kẻ đó. Khi Lưu Ảnh rơi vào hoàn cảnh cừu tử nhất sinh thì có ai biết hay không. Hiện tại cũng không còn gì đáng nói, việc phân biệt đối xử trong triều đương nhiên là quan trọng, có công thì thưởng, phạm lỗi thì phạt, như thế mới đúng với đạo trị quốc. Trăm thưởng cho Lưu Ảnh là muốn nói cho các khanh biết, ai có bản lĩnh thì cứ chứng tỏ để trăm nhìn xem. Ngày xưa có Cam La chín tuổi đã làm tướng quốc, nếu các ngươi vì triều đình vì đất nước mà lập đại công thì muốn chức quan tước vị gì cũng được.” Minh Trạ trầm giọng hứa hẹn, “Trăm cũng không phải là người keo kiệt!”

Tuy rằng Lưu Ảnh đã biết quan hệ của Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi, bản mặt ghen tuông lúc trước của Minh Trạ vẫn còn hiện rõ rành rành trong tâm trí hắn. Bất quá bởi vì Hoàng thượng đã biết tường tận mọi chi tiết về hắn, nhưng Hoàng thượng vẫn còn trọng dụng hắn. Cho dù Lưu Ảnh thâm quý mến Nguyễn Hồng Phi thì lúc này cũng tự sinh ra sự cảm kích từ tận đáy lòng đối với Minh Trạ.

Lưu Ảnh nói năng thận trọng, Tưởng Văn An có xuất thân từ thế tộc, lần này cùng Lưu Ảnh đi làm khâm sai, cũng đã hỏi thăm bối cảnh của Lưu Ảnh, thật sự là rất đáng thương. Bởi vì muốn nhậm chức ở Liêm chính ty, Lưu Ảnh đã sớm công khai toàn bộ gia sản tám đời tổ tông nhà mình.

Đương nhiên Tưởng Văn An cũng có ý đồ điều tra chi tiết cụ thể về Lưu Ảnh khi ở chỗ của Lý Phương, nhưng thượng cấp của hắn là Vương Duệ An và Công bộ Thị lang Trịnh Nguyên vô cùng kín miệng, nửa lời

cũng không thể hỏi thăm.

Càng là như thế, Tưởng Văn An càng cảm thấy khả nghi.

Lưu Ảnh cực ít nói, người bình thường nhìn không ra tâm sự của hắn, bất quá khi đi ngang Hoài Dương, Lưu Ảnh phái người dâng thiệp để xin được ghé thăm Tổng đốc Hoài Dương Lâm Vĩnh Thường.

Loại ghé thăm nửa công nửa tư thế này, Lâm Vĩnh Thường đương nhiên không cần gọi đến quá nhiều người, chỉ cho bày một chút rượu và đồ nhắm ở phủ Tổng đốc, trong bữa tiệc cũng chỉ có ba người Lâm Vĩnh Thường, Tưởng Văn An và Lưu Ảnh. Lâm Vĩnh Thường mỉm cười nhìn Lưu Ảnh, nói một câu lấy lòng, “Thật sự là anh hùng xuất thiếu niên, so với Lưu đại nhân thì chúng ta thật không bằng.” Mấy ngày nay tâm tình của Lâm Vĩnh Thường rất tốt, nay Hoài Dương đang điều tra vụ án Chương thái y chấp chương Thiện Nhân đường cầu kết với Trình gia, khi vụ án kết thúc, Chương thái y phạm tội quay về để đồ, sau đó Lâm Vĩnh Thường có cơ hội đem Doanh Ngọc muội muội của hắn trở lại Hoài Dương. Đến khi đó, tình chàng ý thiếp, ngày đêm gặp gỡ, thật sự là thoải mái.

Chỉ cần suy nghĩ một chút thì ngay cả nằm ngủ hắn cũng có thể cười ra tiếng.

Nhìn thấy Lưu Ảnh, tâm tình của Lâm Vĩnh Thường càng tốt hơn. Hắn được toại nguyện trong chốn quan trường, bởi vì tuổi còn trẻ nên gặp rất nhiều người đổ kỵ. Nay Lưu Ảnh còn trẻ tuổi hơn cả hắn năm đó, vậy mà đã làm quan tam phẩm, thật sự đã chia sẻ không ít ghen ghét đổ kỵ thay Lâm Vĩnh Thường.

Lưu Ảnh mỉm cười, ngũ quan bình thường nhất thời sáng tỏ như trăng rằm, thật sự chói mắt, Lưu Ảnh khiêm tốn nói, “Lâm đại nhân làm hạ quan tổn thọ rồi, hạ quan là hậu sinh văn bối, ánh nến làm sao dám sánh bằng ánh trăng?”

Dọc đường đi Tưởng Văn An cũng không thấy Lưu Ảnh nói được bao nhiêu câu, nào ngờ người ta xã giao lại khéo léo như thế, thật khiến hắn phải thay đổi cách nhìn.

Vô duyên vô cớ, lúc trước Lâm Vĩnh Thường không quen biết Lưu Ảnh, càng không thể nói rõ là thân quen. Lưu Ảnh lại đột nhiên ghé thăm, ắt hẳn là có chuyện. Lâm Vĩnh Thường chẳng những thịnh tình tiếp đãi mà còn lót đường cho Lưu Ảnh xuống đài, cười nói, “Ta nghe nói Lưu đại nhân muốn đến Chiết Mân, phải đi qua Hoài Dương, nếu có chuyện cần Hoài Dương tương trợ thì Lưu đại nhân đừng khách khí, cứ nói thẳng. Mọi người đều làm quan trong triều, ta cũng nên tương trợ Liêm chính ty một chút.”

Dù sao Lưu Ảnh cũng mới tiến vào quan trường, hắn vẫn chưa nói rõ ý đồ đến đây, thấy Lâm Vĩnh Thường đã đoán được hơn phân nửa, nếu nói là không giật mình thì là nói dối. Mà phong độ của Lâm Vĩnh Thường thật tốt, Lưu Ảnh thầm nghĩ, Lâm Vĩnh Thường mới tuổi này đã có thể làm được nhất phẩm Tổng đốc quả nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Kỳ thật Lâm Vĩnh Thường phối hợp như vậy không phải là vì nể mặt Lưu Ảnh. Lưu Ảnh có thể diện gì đâu, tên này chỉ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, không có gia thế, tuy được Minh Trạm coi trọng, bất quá không phải người nào cũng chịu nể mặt Lưu Ảnh, hơn nữa Lâm Vĩnh Thường là đại quan ở biên giới, khách khí với Lưu Ảnh như vậy thật sự là đã hạ mình lắm rồi.

Chẳng qua Lâm Vĩnh Thường chỉ ủng hộ Liêm chính ty mà thôi, nói cho chính xác thì Lâm Vĩnh Thường đang ủng hộ chính sách của Minh Trạm.

Từ trước đến nay cai trị quan lại là điều khó nhất, mà cai trị làm sao cho quan lại thanh liêm lại là quá trình mà mỗi minh quân đều phải trải qua. Đối với Lâm Vĩnh Thường, Liêm chính ty được thiết lập là vì điểm này.

Lâm Vĩnh Thường chẳng những cho Lưu Ảnh thể diện, mà khi Liêm chính ty được thiết lập, bởi vì Liêm chính ty có quy định công khai gia sản, mặc dù Lâm Vĩnh Thường không phải người của Liêm chính ty, nhưng cũng công khai gia sản của mình để chứng tỏ thanh liêm.

Chính là vì vậy mà Lâm Vĩnh Thường có thanh danh rất tốt đối với dân chúng.

Ở thời này, dân chúng không có tiêu chuẩn văn hóa cao, bất quá dân chúng cố chấp cho rằng, một thanh quan cho dù có xấu thì cũng không xấu đến nỗi nào, ngược lại, một tham quan chỉ cần có vết nhơ thì dễ dàng bị người ta áp chế, cho dù có tốt thì chẳng tốt được đến đâu.

Hành động này của Lâm Vĩnh Thường kỳ thật rất đắc tội với người khác.

Tám đại Tổng đốc trong thiên hạ, Lâm Vĩnh Thường hẳn là người tiên phong công khai gia sản, như vậy sẽ khiến người khác nghĩ thế nào đây?

Ai mà không có thu nhập riêng cơ chứ.

Vì vậy hành vi này của Lâm Vĩnh Thường thật sự khiến người ta vô cùng căm ghét.

Nếu không phải Minh Trạm rất thích hắn, mà Lâm Vĩnh Thường lại khôn khéo không để kẻ khác bắt được nhược điểm, người bình thường không thể làm gì hắn, vì vậy chỉ đành cho qua mà thôi.

Lưu Ảnh vừa đến, Lâm Vĩnh Thường nhiệt tình chiêu đãi. Lưu Ảnh liền nói thẳng, “Hạ quan ở Hộ bộ đã điều tra con đường thăng chức của Thiệu Xuân Hiểu, hẳn làm Tri phủ Dương Châu được sáu năm, sau đó thăng chức làm Tuần phủ Xuyên Thiểm, kế tiếp lại từ Tuần phủ Xuyên Thiểm thăng chức làm Tổng đốc Chiết Mân. Hạ quan muốn thỉnh Lâm đại nhân hỗ trợ điều tra những vụ giao dịch nhà đất của Thiệu Xuân Hiểu khi còn làm Tri phủ Dương Châu.”

Lâm Vĩnh Thường cũng không kinh ngạc, đây là nhiệm vụ đầu tiên của Liêm chính ty, đương nhiên cũng là nhiệm vụ quyết định Lưu Ảnh có thể an thân lập nghiệp hay không. Lưu Ảnh hoàn thành tốt việc này thì mới có thể chặn miệng kẻ khác, ổn định cái ghế của mình. Lâm Vĩnh Thường thoả mái đồng ý, “Được chứ, nhưng chuyện này đã là chuyện chục năm trước, có lẽ phải mất thời gian một chút.”

Lưu Ảnh cười nói, “Lâm đại nhân nói rất đúng, việc Thiệu Xuân Hiểu làm Tri phủ Dương Châu đã là chuyện nhiều năm về trước. Hồ sơ của Hoài Dương đương nhiên có cơ mật. Vì chưa nhận được thánh chỉ cho nên Liêm chính ty không tiện can thiệp, bất quá ở chỗ của hạ quan có một số lượng lớn khoản mục kê biên tài sản không rõ của Thiệu Xuân Hiểu. Sau khi đến Chiết Mân xác nhận thì hạ quan sẽ thỉnh chỉ điều tra kỹ lưỡng tình trạng giao dịch sản nghiệp khi Thiệu Xuân Hiểu làm quan. Hiện tại hạ quan đến đây là nhờ Lâm đại nhân trước một tiếng.”

Lưu Ảnh quả thật biết ăn nói, với xuất thân của Thiệu Xuân Hiểu thì gia sản hiện tại của người này cho dù tính từ lúc vừa sinh ra cho đến khi bắt đầu làm Tổng đốc cũng không thể kiếm được bấy nhiêu đó ngân lượng.

Nếu đã điều tra thì phải điều tra triệt để.

Đây là ý của Lưu Ảnh, cũng là ý của Minh Trạm, sau này nhất định phải đề cập đến chuyện xưa ở Hoài Dương, trước tiên mở miệng với Lâm Vĩnh Thường để Hoài Dương có thể chuẩn bị, kỳ thật là ban cho Lâm Vĩnh Thường một ân huệ, nếu không Liêm chính ty đột nhiên can dự, Hoài Dương cũng không phải hoàn toàn đều thanh liêm, không có một chút vết nhơ nào. Cho dù Lâm Vĩnh Thường không có chuyện gì phải đui lý, bất quá làm đại quan ở biên giới thì cũng không có ai nguyện ý để Liêm chính ty đến kiểm tra như vậy.

Chuyện này không thể không làm, Lưu Ảnh nhắc nhở Lâm Vĩnh Thường, nhưng kết quả là Lưu Ảnh lại chuyển thành mời Lâm Vĩnh Thường hỗ trợ. Hơn nữa Lưu Ảnh rõ ràng có tư tâm, nhưng lại đem tư tâm đặt ra ánh sáng, cũng không kiêng dè Tưởng Văn An, tỏ vẻ tư tâm của hắn không phải chuyện riêng. Có thể thấy được Lưu Ảnh đã mò đến cánh cửa của quan trường.

Lưu Ảnh lựa chọn giao hảo với Lâm Vĩnh Thường cũng là vì có suy tính của riêng mình.

Đầu tiên Lâm Vĩnh Thường được lòng bệ hạ, kế tiếp Lâm Vĩnh Thường vốn có thanh danh. Hai loại này ít nhất chứng tỏ Lâm Vĩnh Thường không phải kẻ hay gây họa. Có giao hảo với Lâm Vĩnh Thường thì con đường hoạn lộ của Lưu Ảnh sẽ có lợi ích ở một mức độ nhất định.

Tiến bước đám người Lưu Ảnh, Lâm Vĩnh Thường triệu Phạm Duy đến rồi phân phó vài câu, lệnh Phạm Duy thu xếp những gì Lưu Ảnh yêu cầu, chuẩn bị sẵn sàng tất cả.

Nay Phạm Duy và Lâm Vĩnh Thường có quan hệ thân thiết, khi Phạm Duy đến phủ Tổng đốc thì Lâm Vĩnh Thường đang đi lại ở trong vườn. Nơi ở của nhất phẩm đại quan ít nhất cũng không thể quá tẻ. Phủ Tổng đốc này được trang hoàng cực kỳ lịch sự tao nhã, nhất là nơi mà Từ Doanh Ngọc từng ở trước kia, Lâm Vĩnh Thường đặc biệt lệnh cho người làm vườn trồng thêm vài bụi hoa tươi. Nay đã là giữa tháng năm, hoa

tươi nở rộ, cảnh trí lay động lòng người. Đáng tiếc trong vườn tịch mịch, không người thưởng thức, thật sự đáng tiếc.

Phạm Duy và Lâm Vĩnh Thường ngồi bên cạnh hòn non bộ, tầm mắt có thể nhìn thấy sân vườn của Từ Doanh Ngọc.

Hai người nói xong chuyện chính sự, Phạm Duy bèn cười nói, “Trước kia hạ quan có nghe bệ hạ nói đến một loài hoa, bệ hạ bảo rằng loài hoa này tượng trưng cho tình yêu, vì vậy vừa thơm vừa kiều diễm.”

Lâm Vĩnh Thường cười nói, “Người càng ngày càng to gan, dám trêu ghẹo ta.”

“Hạ quan sao dám.” Phạm Duy cúi người thấp một chút rồi nói tiếp, “Vụ án Thiện Nhân đường đã tra ra manh mối. Chương thái y bị áp giải về đế đô. Trong khi Trình gia ương bướng bảo rằng chương quỳ làm bậy, Trình gia lại là thương gia có tiếng ở Hồ Quảng...”

Không cần phải nói thì Lâm Vĩnh Thường cũng hiểu rõ sự khó xử của Phạm Duy.

Lâm Vĩnh Thường nói, “Dừng ở đây đi, thật sự là điều tra không ra, tạm thời không cần cưỡng cầu.” Dù sao bên trong có liên quan đến thể diện của Tổng đốc Hồ Quảng Trầm Đông Thư, hơn nữa không có chứng cứ, để hai Tổng đốc tranh chấp...e rằng Lâm Vĩnh Thường cũng không muốn như thế.

“Dạ.” Phạm Duy cũng có ý này, hẳn không phải mới tiến vào quan trường, hai vụ án, nhất là sự việc liên quan đến hai tỉnh thì càng khó xử. Cố ý truy cứu Trình gia, trừ phi triều đình phái Hình bộ tham gia thì được.

Bất quá hiện tại vụ án của Trình gia cũng chỉ có thể đến thế này mà thôi.

Vô thương bất phú.

Một địa phương mà giàu có thì nhất định nơi đó có nhiều thương nhân.

Giống như Lâm Vĩnh Thường, hẳn đối đãi với thương nhân rất bình thản, cũng không như một ít phần tử cực đoan chán ghét cho rằng thương nhân cả người đầy mùi tiền bạc. Hơn nữa, ở đất Hoài Dương, thuế thu nhập của thương nhân là một phần tài chính rất lớn.

Hồ Quảng cũng thế, Trình gia Hồ Quảng rất có tiếng trong toàn bộ Đại Phụng.

Trong vụ án đặc biệt như vậy, Hoài Dương cũng không có đầy đủ chứng cứ, nếu cứ liên lụy đến Trình gia, Trầm Đông Thư cũng không phải người tượng, chắc chắn không vui.

Hàng Châu.

Lưu Ảnh không ngờ vừa mới đến thành Hàng Châu đã gặp phải chuyện mất mặt như vậy.

Nay Thiệu Xuân Hiểu bị điều tra, Tuần phủ Chiết Mân Trương Tấn tạm thời tiếp nhận mọi việc ở Chiết Mân. Nhưng dù sao thân phận của Thiệu Xuân Hiểu đặc biệt, không có đủ chứng cứ thì triều đình cũng không hy vọng đại thần bị sỉ nhục, vì vậy Thiệu Xuân Hiểu vẫn ở tại phủ Tổng đốc, ngoại trừ việc không thể ra khỏi thành Hàng Châu, việc ăn ở cũng không có ai uất ức hắn.

Lưu Ảnh chưa kịp uống rượu tẩy trần thì Tri phủ Hàng Châu Phùng Nhạc Thiên đã nói một cách kỳ lạ, “Nghe nói Lưu đại nhân từng thị tẩm dưới thân hải tặc Lý Phương, uyển chuyển hầu hạ, là người đệ nhất dưới thân của Lý Phương, nay về triều được thăng chức, thật là đáng mừng, hạ quan kính Lưu đại nhân một ly.”

Trong đầu của Lưu Ảnh ngay lập tức biến ảo khôn lường, hẳn tựa hồ không hiểu rõ lời của Phùng Nhạc Thiên có ý gì, trong mắt lộ ra kinh ngạc và khó hiểu, còn Trương Tấn thì đã biến sắc, liền trách mắng, “Phùng Nhạc Thiên, ngươi nói bậy bạ cái gì vậy?” Mụ nó, Liêm chính ty lại giả bất thiện, mâu thuẫn nội bộ của chúng ta là mâu thuẫn nội bộ, vì sao ngươi lại chọc giận Liêm chính ty, muốn tất cả mọi người cùng chôn sống có phải hay không?

“Có phải là nói bậy hay không thì Lưu đại nhân tự biết rõ.” Phùng Nhạc Thiên hiển nhiên không hề có ý e ngại Trương Tấn, trong mắt lộ ra khiêu khích, lạnh lùng nhìn Lưu Ảnh.

Bàn tay cầm ly rượu của Lưu Ảnh vẫn ổn định như trước, hần nhẹ nhàng đặt ly rượu lên giữa bàn, thản nhiên nói, “Phùng đại nhân khách khí rồi, Phùng đại nhân xinh đẹp như hoa, giống như nữ nhân, có lẽ rất được Thiệu tổng đốc si mê. Còn nữa, da thịt của Phùng đại nhân chính là trăm nghìn có một ở thành Hàng Châu. Nghe nói Thiệu tổng đốc hàng đêm đều phải dành thời gian để yêu thương Phùng đại nhân. Phùng đại nhân và Thiệu tổng đốc từ thành Phúc Châu đi ra, chỉ là một quân sĩ nhỏ nhỏ mà lại thăng cấp thành Tri phủ Hàng Châu, toàn dựa vào cúc hoa ở hậu đình của mình để vang danh thiên hạ, khiến người ta không bội phục cũng thật khó.”

Quan viên Chiết Mân quả thật trợn mắt há hốc mồm, Trương Tấn tự nhận là người có kiến thức rộng rãi, nhưng không ngờ Lưu Ảnh có một khuôn mặt bình thường mà khi mở miệng mắng chửi lại có thể ti bỉ độc ác như vậy. Đương nhiên Phùng Nhạc Thiên đột ngột hung hãn vượt ngoài dự đoán của mọi người, ngay cả Tưởng Văn An cũng phải choáng váng.

Phùng Nhạc Thiên quả nhiên đã tái mặt, cả giận nói, “Lưu Ảnh, ngươi ngậm máu phun người.”

Phùng Nhạc Thiên càng tức giận thì sắc mặt của Lưu Ảnh càng bình tĩnh, hần nâng ly lên, ôn hòa nói, “Nào, chúng ta hãy vì cúc hoa ở hậu đình của Phùng đại nhân mà cạn ly đi.”

Phùng Nhạc Thiên đập mạnh xuống bàn một cái, muốn động thủ, Lưu Ảnh lại nhanh hơn một bước, tạt ly rượu vào ngay mặt của Phùng Nhạc Thiên rồi phát tay áo, lạnh giọng trách mắng, “Bản quan là viên chức tam phẩm, phụng thánh lệnh Nam hạ để xử án, ngươi chỉ là Tri phủ ngũ phẩm mà cũng dám bắt kính đối với ta hay sao?”

Hàng Châu vốn nổi danh là thiên đường, Tri phủ Hàng Châu đương nhiên cũng rất đẹp. Bất quá vì phủ Tổng đốc được xây ở Hàng Châu, ngay cả đám tướng quân Tuần phủ bổ chính sứ Hàng Châu cũng cư ngụ ở Hàng Châu, vì vậy ở Hàng Châu, Tri phủ chẳng phải là đại quan gì cả.

Phùng Nhạc Thiên là họ hàng của Thiệu Xuân Hiểu, xuất thân là một quan viên do quyền góp mới có chức vị, có thể làm đến Tri phủ Hàng Châu cũng là do Thiệu Xuân Hiểu coi trọng. Hơn nữa Phùng Nhạc Thiên qua tuổi tứ tuần mà vẫn tuổi trẻ hơn người, da thịt trắng trẻo trơn nhẵn, trong bụng chẳng có văn chương, làm người chua ngoa, không được lòng kẻ khác. Cho nên mọi người cũng thường ngầm nói ra nói vào. Bất quá những lời đồn đãi kia cũng không thể bằng một tràng mắng chửi của Lưu Ảnh, vừa nhã nhặn lại vừa cay nghiệt vô cùng.

Phùng Nhạc Thiên và Lưu Ảnh vốn ngồi cách nhau vài người, muốn động thủ cũng đánh không đến Lưu Ảnh. Vẫn là Tướng quân Hàng Châu nhanh tay lẹ mắt bẻ ngược tay của Phùng Nhạc Thiên ra sau, Trương Tấn vội vàng ra lệnh, “Đưa Phùng đại nhân ra khỏi chỗ này!”

Chẳng có gì tệ hại hơn không khí hiện tại, Lưu Ảnh vẫn thản nhiên, Tưởng Văn An cũng vô cùng khó chịu, chuyện này là sao?

Trương Tấn muốn nói cái gì đó để giảng hòa, trước tiên tạ lỗi, nói với Lưu Ảnh, “Lưu đại nhân, thật sự không phải, Phùng đại nhân và Thiệu tổng đốc có giao hảo....Cũng là do bản quan an bài không đúng.”

Không biết Lưu Ảnh nghĩ cái gì, chỉ mỉm cười, “Có gì đâu, chớ mà sửa nhiều là chớ không dám cần người. Nào, đừng để Phùng tri phủ làm mất hứng, chúng ta uống rượu thôi.”

“Trương mỗ kính Lưu đại nhân.” Trương Tấn thở phào nhẹ nhõm, nâng ly nói, “Lưu đại nhân rất khiêm tốn, Trương mỗ bội phục. Trương mỗ sẽ uống cạn ly này, Lưu đại nhân, mời.” Trương Tấn ngửa đầu uống cạn ly rượu, lại tự châm vào một ly khác, “Lưu đại nhân và Tưởng đại nhân là từ xa đến đây, Trương mỗ là gia chủ lại không giữ cấp bậc lễ nghĩa. Trương mỗ tự uống ba ly tạ tội.”

Lập tức uống cạn ly rượu, trên mặt của Trương Tấn hơi ửng đỏ một chút, Lưu Ảnh khen, “Trương đại nhân thật sự sáng khoái.” Lại nhắc nhở một câu, “Trương đại nhân bảo thủ hạ canh chừng Phùng đại nhân, đừng để Phùng đại nhân xảy ra chuyện gì.” Hần còn phải điều tra Phùng Nhạc Thiên nghe được những lời này từ đâu?

Trương Tấn vội vàng chấp thuận.

Nào ngờ còn chưa dứt lời thì liền nghe thấy bên ngoài vang lên hai tiếng thét thảm thiết cùng với tiếng đao kiếm va chạm truyền đến.

Mọi người đang ngồi không có ai mà không biến sắc!

185. Chương 185

Đế đô.

Minh Trạng nhận được bản điều tra của Tông Nhân phủ về Trung Nghĩa Hầu phủ, cẩn thận xem qua bản báo cáo của Tông nhân phủ, Minh Trạng toát mồ hôi ướt cả y phục, hần hốt hoảng lo sợ giùm Trung Nghĩa Hầu, thậm chí còn ưu tư nói với Nguyễn Hồng Phi, “Cũng may là ta không thích nữ nhân, trời ạ, nữ nhân nham hiểm thâm độc như vậy lại được nuôi ở hậu viện, thế mà Trung Nghĩa Hầu còn có thể bình an sống đến bây giờ đúng là kỳ tích.”

Tông Nhân phủ điều tra rất tỉ mỉ.

Thậm chí vượt ngoài dự đoán của Minh Trạng, ban đầu Minh Trạng đã sớm biết Trung Nghĩa Hầu muốn nhường tước cho Phượng Minh Lập, theo lý, ở thời này, hào môn tôn thất xem thể diện còn quan trọng hơn cả tánh mạng, cho dù có làm chuyện gì xấu xa thì cũng sẽ không làm giữa ban ngày ban mặt.

Nào ngờ việc điều tra Trung Nghĩa Hầu phủ lại có thể tường tận tỉ mỉ như vậy, Minh Trạng thật sự phải thay đổi quan điểm đối với Tông Nhân phủ, hần không khỏi quay đầu hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Trung Nghĩa Hầu phủ và Vĩnh Ninh Hầu phủ trở mặt luôn rồi sao?” Hần nghe nói lão Vĩnh Ninh Hầu đã đích thân đến gặp Thận thân vương.

Chẳng lẽ lão Vĩnh Ninh Hầu cố ý gây khó dễ cho Trung Nghĩa Hầu phủ? Mượn cơ hội báo thù giúp nữ nhi và ngoại tôn?

Đương nhiên chuyện này có khả năng khá cao, bất quá theo lý giải của Minh Trạng đối với lão Vĩnh Ninh Hầu thì lão Vĩnh Ninh Hầu không phải người như vậy.

Nguyễn Hồng Phi nghe Minh Trạng thắc mắc thì chỉ cười một cái, “Ta làm sao biết được?”

Minh Trạng liếc mắt, người này xưa nay có tin tức rất nhạy bén, cho dù Minh Trạng nói bóng nói gió thì vẫn không biết Nguyễn Hồng Phi có được tin tức từ chỗ nào, dù sao có một số chuyện Nguyễn Hồng Phi còn rõ hơn cả hần. Minh Trạng lắc mông chạm vào người Nguyễn Hồng Phi, hai người càng thêm kề sát vào nhau, Minh Trạng không thể không bán đứng mỹ sắc của mình một chút, chớp chớp mắt, dùng tiểu mỹ nhân kế mà hỏi, “Chẳng phải người là trùm ở nơi này sao? Phi Phi, rốt cục có biết hay không?”

Nguyễn Hồng Phi khép lại Tập san Hoàng thất, lúc này mới nói, “Nghe nói đây là ý của Trung Nghĩa Hầu phu nhân, nàng ta muốn Tông Nhân phủ điều tra rõ vụ này.”

“Hóa ra là đi cả đột nhiên trở mặt.” Minh Trạng gãi cằm nói, “Vì sao vậy? Cứ như thế này thì thanh danh của Trung Nghĩa Hầu phủ xem như hồng bét, chẳng lẽ có lợi cho Minh Lập hay sao?”

“Chỉ cần tước vị vẫn còn thì có gì quan trọng đâu. Thanh danh cũng đâu phải miếng ăn.” Nguyễn Hồng Phi đặc biệt bồi phục Vệ thị, nói với Minh Trạng, “Ta nghe nói nhiều năm qua Vệ thị ở trong phủ mà không được làm chủ nhân. Nay Phượng Minh Lập sắp được thừa kế tước vị, một khi Phượng Minh Lập thừa kế thì tiểu Phương thị và Ngụy thị là thứ thiếp, còn liên quan đến các thứ huynh thứ đệ, đủ loại lợi ích, rất phức tạp rắc rối. Phượng Minh Lập muốn sau này có thể chân chính thu nạp quyền lực, nhưng nếu ra tay với thứ đệ thì sẽ khó tránh khỏi mang tiếng xấu. Nay nhân cơ hội nhờ Tông Nhân phủ giải quyết, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, chẳng phải là tốt quá hay sao?”

Minh Trạng thở dài, “Một khi nữ nhân tuyệt tình thì nam nhân cũng phải thua một bậc.” Chẳng qua Trung Nghĩa Hầu bắt nghĩa nhiều năm, tình cảm phu thê lãnh đạm, cũng khó trách một khi Vệ thị trở mặt, cho dù bị mất đi tước vị thì vẫn phải công khai chuyện xấu trong nhà, sẵn tiện thanh trừng nội trạch. Có lẽ hiện tại Trung Nghĩa Hầu sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu. fynnz.wordpress.com

Trung Nghĩa Hầu gánh thêm tội danh không biết trị gia.

Vụ án Vệ thị bị trúng độc rất cực đã có kết quả, thiếp của Trung Nghĩa Hầu là Ngụy thị tráo đổi bát tổ yến có độc với bát tổ yến của Vệ thị, tuy Ngụy thị có chết cũng không nhận tội, bắt quá chứng cứ vô cùng xác thực, không thể chống chế. Nhưng Ngụy thị không phải là thị thiếp bình thường, dù sao nàng cũng xuất thân từ phủ Ngụy Quốc Công, lại sinh hạ hai nhi tử cho Trung Nghĩa Hầu, lời nói cũng có chút trọng lượng.

Ngày hôm đó Vệ thị gặp chuyện không may, quả thật Ngụy thị cũng gọi người hầm tổ yến để ăn, bắt quá đây là thói quen của Ngụy thị, tuy nàng là thị thiếp nhưng không phải thị thiếp bình thường, được phong làm tam phẩm cáo mệnh phu nhân, xưa nay lại cao quý, hằng ngày thường ăn tổ yến để bảo dưỡng nhan sắc.

Nay lại vì tổ yến mà sinh ra tai họa, Ngụy thị hết đường chối cãi, mặc kệ nguyên nhân gì, lại liều mạng cắn theo tiểu Phương thị.

Hai người đối đầu bao nhiêu năm qua, có câu, người hiểu rõ người nhất không phải là bằng hữu của người mà là kẻ thù của người. Dù sao thì Ngụy thị biết mình bị người ta hãm hại, không còn được ban ân huệ, vì vậy cũng không thể để tiểu Phương thị sống nhớn nhoe, trong đó có bao nhiêu tình tiết xấu xa dè tiện, đừng nói là Trung Nghĩa Hầu, ngay cả Phương lão thái thái nhiều năm ngu muội cũng phải trợn mắt há hốc mồm.

Tước vị này của Trung Nghĩa Hầu cho dù như thế nào cũng không thể giữ được. Cũng may người này thức thời, lúc trước đã dâng tấu chương xin nhường tước.

Bởi vì sự việc cực kỳ bề mặt, Minh Trạm căn bản không giữ lại Trung Nghĩa Hầu, trực tiếp chấp thuận thỉnh cầu của Trung Nghĩa Hầu, theo lệ, lệnh cho Phương Minh Lập thừa kế tước vị đã bị giáng cấp, từ Trung Nghĩa Hầu sửa thành Trung Cẩm Bá. Còn giáo huấn Phương Minh Lập ngày sau phải giữ mình cẩn thận, chớ nên làm cho tôn thất bị bôi nhọ.

Ban đầu triều thần còn tưởng rằng với quan hệ của Vĩnh Ninh Hầu phủ và bề hạ thì e rằng Trung Nghĩa Hầu phủ sẽ giữ được tước vị như cũ. Nhưng Trung Nghĩa Hầu phủ xảy ra vụ bê bối này, từ xưa đến nay muốn thừa kế nguyên tước vị thì phải là gia đình có công lao mới có được ân điển này. Trung Nghĩa Hầu phủ hoàn toàn không phù hợp với điều kiện như vậy, triều thần còn định can gián nếu Minh Trạm làm việc thiên tư. Không ngờ Minh Trạm lại công chính như thế, đám người Lý Bình Chu phải kính phục, cho rằng Hoàng đế bề hạ càng ngày càng trầm ổn dày dặn kinh nghiệm, không hổ là minh quân.

Chuyện tước vị rốt cục cũng ổn định, lão Vĩnh Ninh Hầu tự mình đi thăm Vệ thị.

Phương Minh Lập được thừa kế, tâm sự của Vệ thị được hóa giải hơn một nửa, sắc mặt đã dần dần trở nên tươi tỉnh. Lão Vĩnh Ninh Hầu cẩn thận nhìn sắc mặt của nữ nhi, cũng cảm thấy yên lòng, “Mọi việc cũng không phải luôn được như ý, xem như con đã hiểu được. Sau này cứ tịnh dưỡng cho tốt rồi tính tiếp.”

Lời nói của Lão Vĩnh Ninh Hầu đơn giản chính là ám chỉ đến chuyện giáng tước, kỳ thật vừa nghe nhi tử thừa kế chức vị bá tước thì trong lòng của Vệ thị quả thật có một chút kinh ngạc. Chẳng qua Vệ thị nhanh chóng suy nghĩ cẩn thận, xưa nay long uy khó lường, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Cũng may Vệ gia vẫn còn vài phần tình cảm, có thể giữ được chức bá tước thì Vệ thị đã vui mừng lắm rồi.

Vệ thị gật đầu nói, “Phụ thân, nữ nhi hiểu rõ.”

“Con đã từng tuổi này, chớ dùng chiêu nguy hiểm như thế nữa.” Kỳ thật theo quan điểm của lão Vĩnh Ninh Hầu, muốn làm gì cũng phải kiên nhẫn và có nghị lực. Nay Trung Nghĩa Hầu còn trẻ, Phương Minh Lập cũng đang tuổi tráng niên, tuy rằng thời gian thỉnh lập trưởng tử hơi chậm một chút. Nhưng cứ kiên nhẫn tám năm mười năm, Trung Nghĩa Hầu phủ vẫn là của Phương Minh Lập, tước vị cũng sẽ không gặp biến cố như vậy.

Hơn nữa nếu không dùng thủ đoạn mạnh mẽ để đoạt tước như thế này, về sau, đợi Phương Minh Lập lập được một chút công lao, Trung Nghĩa Hầu qua đời thì khả năng Phương Minh Lập nhận được tước vị hầu gia là rất lớn.

Nhưng Vệ thị không nguyện ý chờ đợi, hơn nữa vì chuyện này mà Vệ thị suýt nữa đã mất mạng. Cho dù lão Vĩnh Ninh Hầu mạnh mẽ nhưng cũng không nguyện ý để người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, cho nên lão Vĩnh Ninh Hầu mới ra tay giúp mẫu tử Vệ thị.

Kỳ thật nếu để Vệ thị nói thì đây đúng là ý trời, nàng cũng không ngờ chuyện này lại đến nông nổi như vậy. Quả thật nàng ngóng trông nhi tử sớm được thừa kế, nhưng mà cho dù như thế nào thì Vệ thị cũng không thể tự mình đi ăn bát tổ yến có độc. Lúc trước gian nan như vậy mà Vệ thị cũng có thể sống qua, tiếp tục chịu khổ sở cũng không phải là vấn đề to tát.

Thật sự là có người muốn nhất tiễn song điêu, mượn tay Ngụy thị để giết Vệ thị, không cần nói thì cũng biết kẻ làm ngư ông đắc lợi kia là ai. Về chuyện tung tin đồn thì Ngụy thị không oan uổng. Nhưng chuyện tổ yến thì Ngụy thị thật sự là bị oan.

Lưỡng bại câu thương.

Thủ đoạn của nữ nhân trong nội trạch có thể dọa cho Minh Trạng toát cả mồ hôi hột.

Hàng Châu.

Lưu Ảnh có một loại dự cảm rất mơ hồ, mặc dù hắn hung hăng sỉ nhục Phùng Nhạc Thiên trong bữa tiệc tẩy trần, kết quả là Phùng Nhạc Thiên bị người ta ám sát, khiến cho toàn bộ sự việc càng trở nên mập mờ.

Không thể uống rượu.

Lưu Ảnh dẫn người trở về trạm dịch, vẻ mặt ủ rũ của Trương Tấn rất khó tả, đáng lý hắn muốn đón gió tẩy trần cho đám người Lưu Ảnh, không ngờ ban đầu là Phùng Nhạc Thiên điên cuồng nói năng hồ đồ, tiếp theo lại xảy ra chuyện thích khách. Cùng với Lưu Ảnh đến đây còn có hữu Đô ngự sử Tưởng Văn An, Ngự sử báo cáo kết quả thế nào thì Trương Tấn biết rất rõ, có cơ hội này, Tưởng Văn An làm sao có thể bỏ qua cơ hội thượng tấu cơ chứ?

Trương Tấn hận không thể khiến thích khách đâm chết luôn cả hắn, ít nhất cũng thanh tĩnh một chút. Trương Tấn cực lực mời đoàn người Tưởng Văn An đến phủ của hắn để ở lại, nhưng Lưu Ảnh thẳng thắn lấy lý do điều tra vụ án để khước từ.

Bất quá Lưu Ảnh nhắc nhở Trương Tấn một câu, “Trương đại nhân, dù sao Phùng đại nhân cũng là ngũ phẩm Tri phủ, ít nhiều gì cũng có thể phân rõ nặng nhẹ. Hắn lại đột nhiên nói lời bất kính với bản quan trong bữa tiệc, bản quan nghĩ rằng chuyện này cũng không phải không có lý do.”

Tuy rằng Trương Tấn mất mặt một chút, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu rõ ý của Lưu Ảnh, giật mình tỉnh ngộ. Đúng vậy, tuy rằng chính mình bình thường rất chú ý mặt hành vi nịnh bợ của họ Phùng đối với Thiệu tổng đốc, bất quá họ Phùng cho dù có ngốc cũng không ngốc đến mức khóc lóc om sòm ở trước mặt mọi người. Nay vụ án của Thiệu Xuân Hiểu nằm trong tay của Lưu Ảnh, Lưu Ảnh hơi nâng tay thì Thiệu Xuân Hiểu chỉ có hai kết cục.

Mà Phùng Nhạc Thiên là họ hàng của Thiệu Xuân Hiểu, hoàn toàn không có lý do đắc tội Lưu Ảnh trong thời điểm hệ trọng như vậy.

Trong khoảnh khắc, Trương Tấn cảm thấy có vài điểm kỳ quái đối với chuyện này, vội vàng phái thuộc hạ đến nhà Phùng Nhạc Thiên để điều tra tỉ mỉ, cũng thuận thể nịnh bợ Lưu Ảnh, “Cũng nhờ Lưu đại nhân lo lắng mọi chuyện chu đáo, có tin tức thì Trương mỗ sẽ lập tức phái người đến bẩm báo với Lưu đại nhân.”

Dù sao thì sự tình khẩn cấp, trong thời điểm hệ trọng lại xảy ra chuyện thích khách, Trương Tấn cũng vội vã đi thăm dò, chỉ kịp đưa đoàn người Lưu Ảnh và Tưởng Văn An đến dịch quán, hàn huyên vài ba câu rồi vội vàng rời đi.

Dịch quán đã sớm được chuẩn bị ổn thỏa, được dọn dẹp rất sạch sẽ. Tuy rằng không vừa mắt con cháu nhà thế tộc như Tưởng Văn An nhưng đối với Lưu Ảnh, dịch quán có thể thu dọn được như vậy đã là cực kỳ hiếm thấy.

Năm đó hắn đến Giang Nam để thú biểu muội, dựa vào thanh danh tầm thường của lão phụ thân để đến ở nhờ dịch quán. Khi đó hắn chỉ là nhi tử của một Hàn lâm ngũ phẩm, cho dù ở tại dịch quán thì cũng không được ở ngay chính viện, hoàn cảnh khi đó càng không cần phải nhắc đến.

Nếu đã đi ra ngoài thì không nên bắt bẻ bối cảnh hoàn cảnh, Tưởng Văn An vẫn đang nghĩ đến chuyện Phùng Nhạc Thiên, “Xem ra Phùng đại nhân nhất định là bị cưỡng ép.” Chỉ sợ kẻ cưỡng ép là lai giả bắt

thiện. Tưởng Văn An nhìn Lưu Ảnh một cách đầy thâm ý, hỏi, “Lưu đại nhân thấy thế nào?” Không thì nhiều người như vậy, vì sao chỉ nhắm vào một mình Lưu Ảnh?

Lưu Ảnh thần nhiên nói, “Trên đời này người muốn lấy mạng của ta thật sự quá nhiều, trong lúc nhất thời ta không nghĩ ra là thần thánh phương nào.”

Tưởng Văn An nghe thấy lời này thì liền muốn học máu, cái gì mà người muốn lấy mạng của ta thật sự quá nhiều, hừ, tiểu tử miệng còn hôi sữa mà còn bày đặt ra vẻ.

“Nhưng mà hai ngày này e rằng sẽ không yên bình, Tưởng đại nhân để ý an nguy một chút.” Lưu Ảnh vẫn bày ra bộ dáng thần nhiên đạm mạc.

Tưởng Văn An không thể không bội phục, thảo nào người ta còn nhỏ mà đã có thể làm Ty trưởng Liêm chính ty, chỉ bằng công phu nguy trang được dày công tôi luyện thế này thì đã quá đủ rồi.

Kỳ thật đây hoàn toàn là do Tưởng Văn An suy nghĩ quá nhiều, Lưu Ảnh vẫn đang đắm chìm trong suy đoán rằng Lý Phương có lẽ chưa chết, không thể tự thoát ra, tinh thần gần như hoảng hốt, nói chuyện cũng không còn tập trung, về mặt mơ hồ không có biểu cảm, đứng ở trong mắt Tưởng Văn An lại trở thành vẻ mặt sâu xa khó hiểu.

Lưu Ảnh nói vài câu sơ sơ với Tưởng Văn An rồi lập tức trở về phòng nghỉ ngơi. Cầm lấy tách trà ấm, Lưu Ảnh không hề uống, hắn vẫn luôn hồi hận vì sao lúc trước lại muốn tự tay làm Lý Phương, nếu để người khác đến làm thì e rằng hôm nay sẽ không gặp phải hậu họa.

Nếu không phải là Lý Phương gây ra thì vì sao Phùng Nhạc Thiên lại biết được chuyện của hắn.

Hơn nữa thủ đoạn giết người trắng trợn như vậy cũng rất giống với thủ pháp của Lý Phương. Khiếp sợ, dùng máu tươi để khiếp sợ. Nói cho hắn biết rằng Lý Phương vẫn còn sống?

Lưu Ảnh ngồi thẳng đơ trong phòng, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hô hấp rất nhỏ, hắn đột nhiên đứng dậy, tròn mắt lóe lên, nhìn vào bên trong góc tối rồi gầm to, “Là ai?”

Khi Lưu Ảnh gầm lên một tiếng thì hành lang nhá nhem tối bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm lớn, tia chớp phá vỡ bóng đêm, nương theo ánh sáng, một bóng người chậm rãi tiến vào đôi mắt hơi mở to vì khấn trương của Lưu Ảnh.

Tách trà trong tay của Lưu Ảnh rơi xuống đất, vỡ toang, làm ướt một góc quan phục tam phẩm khổng tước. Lưu Ảnh bất giác lui về sau một bước, “Người...”

Bên ngoài lại vang lên một tiếng sấm sét, tiếp theo là cuồng phong đột nhiên nổi lên, mưa xối xả không biết đã làm tan tác bao nhiêu lá thắm hồng phai.

“Người là ai?”

Lưu Ảnh suýt nữa đã rụng tim, lúc này phản ứng đầu tiên của hắn chính là Lý Phương tiến đến trả thù. Bất quá nheo mắt nhìn lại thì Lưu Ảnh biết chính mình đã nhìn lầm.

Trong phòng không thấp đèn nhưng theo dáng người mơ hồ ở trước mặt thì không giống Lý Phương.

Khi hắn đến thì có mang theo thị vệ, phòng của hắn đáng lý đã được thị vệ cẩn thận kiểm tra, vì sao hiện tại lại có người? Nghĩ đến đây thì cổ họng của Lưu Ảnh đột nhiên vang lên một tiếng hét chói tai.

Sợ, đương nhiên là sợ. Chỉ là so với sợ hãi thì việc quan trọng nhất chính là hắn phải cầu cứu.

Kỳ thật tiếng hét của Lưu Ảnh quá ngắn, khi hắn tỉnh lại thì tư duy của hắn chỉ duy trì trong phút chốc ngắn ngủi cùng với tiếng hét lúc đó.

Cùng với tiếng hét, Lưu Ảnh mở to mắt. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Tiết Thiểu Lương, lập tức ánh mắt của Lưu Ảnh liền xuất hiện ảo giác, hắn hoảng sợ, vội vàng từ trên giường ôm lấy chăn mà ngồi bật dậy, hỏi một cách kinh ngạc, “Cô nương, vì sao cô nương lại ở trong phòng của tại hạ?”

Tư duy của con người kỳ thật có giới hạn rất lớn, khi nhìn thấy sắc đẹp của Tiết Thiểu Lương thì phản ứng đầu tiên của Lưu Ảnh là dùng hai từ cô nương để xưng hô, điều này chứng tỏ trên một trình độ nhất định,

bởi vì dung mạo của Tiết Thiếu Lương mà tiềm thức của Lưu Ảnh lập tức phủ định Tiết Thiếu Lương là thích khách.

Thật sự khó hiểu, có lẽ đây nên gọi là ma lực của sắc đẹp.

Tiết Thiếu Lương hơi cau mày, trầm nghĩ, cái tên này bị ngốc hay sao vậy?

Kỳ thật bản tính của Tiết Thiếu Lương không tệ, vì có gì cứ trưng ra bản mặt phụng phịu? Đó là vì thuở nhỏ đã xinh đẹp, người khác vừa thấy liền khen hắn xinh đẹp. Tức nước vỡ bờ, cuộc đời này Tiết Thiếu Lương ghét nhất người khác khen ngợi dung mạo của hắn, ghét nhất kẻ khác nhận lầm hắn là nữ nhân.

Nếu không phải Lưu Ảnh không hề biết võ công, lại đang giật mình hoảng hốt thì Tiết Thiếu Lương không cho Lưu Ảnh biết mặt cũng không được. Lúc này Tiết Thiếu Lương không muốn giao tiếp với cái tên hôn quan chẳng thể phân biệt nam nữ này, canh giữ Lưu Ảnh một đêm, Tiết Thiếu Lương nhắc chân đi ra ngoài.

Lưu Ảnh vừa tỉnh lại cho nên thần trí không quá thanh tỉnh, hơn nữa lại nhìn thấy khuôn mặt của Tiết Thiếu Lương, rất dễ khiến người ta hiểu lầm. Lúc này tập trung nhìn vào dáng người và cách ăn mặc của Tiết Thiếu Lương, Lưu Ảnh liền biết chính mình đã làm trò cười. Nay trong phòng không có thuộc hạ và thị vệ, chỉ có Tiết Thiếu Lương canh giữ, Lưu Ảnh vội kêu, “Vị huynh đài kia, vừa rồi đường đột, có thể chờ một chút hay không?”

“Ta ở bên ngoài, người rời giường trước đi.” Đối với Tiết Thiếu Lương, thư sinh vô dụng chính là những người giống Lưu Ảnh, chẳng những vai không thể gánh, tay không có sức, lá gan lại quá nhỏ, ngủ một đêm mà vẫn còn hoảng sợ vì chuyện hôm qua. Nhất là đôi mắt không phân rõ nam hay nữ, quả thật là phé vật. Tiết Thiếu Lương đi thẳng ra ngoài mà không hề dừng lại.

Cần cổ của Lưu Ảnh vẫn còn một chút đau đớn, bất quá chuyện quan trọng hiện tại không phải là chuyện về cần cổ. Lưu Ảnh mặc xiêm y, thuộc hạ Trường An của hắn đã bưng chậu nước ấm cùng với khăn, bột đánh răng và bàn chải tiến vào hầu hạ.

Sau khi rửa mặt, Lưu Ảnh hỏi, “Người ở trong phòng của ta là ai thế?”

Trường An bầm, “Đại gia, đó là ngự tiền thị vệ Tiết đại nhân đến từ đế đô. Tiết đại nhân bắt thích khách, chạy đến hành lang, kết quả là thích khách trốn vào phòng của đại gia, suýt nữa đã lấy mạng đại gia. Cũng may có Tiết đại nhân cứu đại gia. Hôm qua bất ổn như vậy, tiểu nhân thật sự không yên lòng, vì vậy đã thỉnh cầu Tiết đại nhân canh giữ trong phòng của đại nhân cả đêm, tiểu nhân thì canh bên ngoài, quả nhiên không còn xảy ra chuyện gì nữa.”

Lưu Ảnh không hỏi thêm gì cả, Trường An nói tiếp, “Đại gia, tảo thiện đã chuẩn bị xong, có muốn gọi lên hay không?”

Lưu Ảnh gật đầu một cái, phân phó, “Người đi thỉnh Tiết đại nhân đến đây cùng ta dùng tảo thiện.”

“Dạ.”

Lưu Ảnh quả thật rất cảm kích hành động của Tiết Thiếu Lương, chưa nói đến những chuyện khác, Tiết Thiếu Lương là người của ngự tiền, cho dù quan hàm không cao bằng hắn nhưng dù sao vẫn là đặc biệt. Kết quả là người ta lại canh giữ giúp hắn cả đêm.

Nghe nói Lưu Ảnh muốn mời dùng bữa, Tiết Thiếu Lương không muốn đi cho lắm, Trường An bảo, “Đại nhân nhà tiểu nhân tràn đầy cảm kích đối với Tiết đại nhân, nếu Tiết đại nhân không muốn đến đó thì để tiểu nhân mời đại nhân của mình đến đây cũng được.”

Tên thuộc hạ này thật xảo quyệt, Tiết Thiếu Lương đành mang theo bảo kiếm của mình rồi đến dùng điểm tâm cùng Lưu Ảnh.

Trước tiên Lưu Ảnh bày tỏ lòng biết ơn theo đúng cấp bậc lễ nghĩa, sau đó mời Tiết Thiếu Lương dùng bữa, trong lúc đó nhin không được mà băng quơ hỏi thăm nhiệm vụ của Tiết Thiếu Lương, tỷ như, “Tiết đại nhân có hoàn thành nhiệm vụ không? Thích khách đó là ai, làm cho bản quan giật cả mình?”

Tiết Thiếu Lương thần nhiên gắp một miếng ngó sen rồi nói, “Sự tình liên quan đến cơ mật, không thể tiết lộ.”

Lưu Ảnh cười cười, “Xin lỗi, là bản quan thất lễ. Tiết đại nhân có gì cần bản quan giúp đỡ thì không cần phải khách khí đâu.”

Tiết Thiểu Lương quan sát Lưu Ảnh, tuy không nói chuyện, nhưng ý tứ rất dễ hiểu: Người có thể giúp đỡ cái gì?

Lưu Ảnh nín thở, trầm nghĩ, đúng là không biết điều, thật sự là uổng phí cho khuôn mặt như thế. Sau đó không hề bận tâm đến Tiết Thiểu Lương nữa, bắt đầu tập trung dùng điểm tâm.

186. Chương 186

Tiết Thiểu Lương không thích giao tiếp với người trong quan trường, dùng xong điểm tâm thì về phòng vận công điều tức. Nghe nói Lưu Ảnh đã tỉnh lại, Tưởng Văn An liền đến thăm Lưu Ảnh, thốt thức cảm thán nói, “Hôm qua thật sự là đã nguy lại càng thêm nguy, chúng ta nghe thấy tiếng kêu cứu của Lưu đại nhân, khi vừa chạy đến nơi thì vị Tiết đại nhân kia đã nhanh hơn một bước, chặt đầu thích khách. Nếu không phải Tiết đại nhân đuổi đến đúng lúc thì hậu quả thật sự khó có thể tưởng tượng.”

Lưu Ảnh bất giác sờ lên cần cổ vẫn còn đau nhức của mình, cười nói, “Đúng vậy, may mà có Tiết đại nhân.” Nói không chừng là do Tiết Thiểu Lương đuổi thích khách đến phòng của mình, nếu không làm sao lại trùng hợp như vậy? Lĩnh giáo bản tính của Tiết Thiểu Lương xong, sự cảm kích của Lưu Ảnh đối với Tiết Thiểu Lương đã giảm xuống triệt để.

“Không biết ở chỗ của Trương tuần phủ có tin gì hay không?”

Tưởng Văn An thở dài, “Theo điều tra, nhi tử độc nhất của Phùng tri phủ đã mất tích ba ngày trước đó. Những lời bất kính với Lưu đại nhân có lẽ là do Phùng tri phủ bị người ta uy hiếp mới nói như thế.”

“Lúc trước chỉ nghe nói trên có thiên đường dưới có Tô Hàng, đến lúc này, ta rốt cục không ngờ thành Hàng Châu lại loạn đến mức này.” Tưởng Văn An nhìn Lưu Ảnh, nói một cách không nhanh không chậm.

Nay chân tướng chưa được điều tra rõ ràng mà Tưởng Văn An đã nói thành Hàng Châu loạn đến mức này, xem ra là muốn hạ thủ đối với thành Hàng Châu. Lưu Ảnh thần nhiên nói, “Đúng vậy, chúng ta chỉ mới đến đây một ngày mà đã gặp phải hai vụ ám sát, thành Hàng Châu cần phải có giải thích rõ ràng.”

Tưởng Văn An lại nói, “Nếu để ta nói thì bệ hạ chỉ lệnh chúng ta đến điều tra việc của Thiệu tổng đốc, những chuyện khác chúng ta cứ dâng tấu chương bẩm báo, hiện tại nên tập trung việc của Thiệu tổng đốc trước.”

“Tưởng đại nhân nói rất đúng.” Lưu Ảnh cũng không phản đối, hẳn chỉ không rõ vì sao Tưởng Văn An lại thừa cơ ném đá xuống giếng đối với quan trường Chiết Mân như vậy?

Tiết Thiểu Lương nghỉ ngơi một ngày, sớm cáo từ Lưu Ảnh, chuẩn bị quay về để đồ phục mệnh.

Dù sao người ta cũng có ơn cứu mạng mình, Lưu Ảnh chuẩn bị một chút đặc sản ở nơi này mang cho Tiết Thiểu Lương, xem như lễ vật chia tay, rất có ý tứ. Tiết Thiểu Lương khoát tay chặn lại, “Không thể mang theo mấy thứ này.” Nhìn Lưu Ảnh một cái, quả nhiên là vô dụng, ngay cả mấy thứ này cũng không biết chuẩn bị. Đưa tay cầm lấy một bọc lương khô để ăn dọc đường, sau đó dẫn theo thuộc hạ rời đi.

Tuy Tiết Thiểu Lương ít nói nhưng ánh mắt lại vô cùng linh hoạt, ý tứ của hắn đều hiện ra trong mắt, người nhạy bén chỉ cần nhìn liền hiểu rõ. Huống chi Lưu Ảnh cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên có thể nhìn ra ánh mắt khinh bỉ của Tiết Thiểu Lương đối với mình.

Nhìn đoàn người của Tiết Thiểu Lương đi xa, Lưu Ảnh nâng lên tay trái rồi đánh vào tay phải của mình mấy cái, hơn nữa ra tay rất nặng, đánh đến mức đỏ ửng cả tay. Trương An cả kinh hỏi, “Đại gia, ngài sao vậy?”

Lưu Ảnh liếc nhìn Trường An một cái, sao vậy? Lão tử đúng là dư hơi, đi chuẩn bị đặc sản cho họ Tiết? Đúng là tiểu tử không biết điều, thật uổng phí gương mặt xinh đẹp kia.

Lưu Ảnh buồn bực xoay người chuẩn bị đi xử lý vụ án của Thiệu Xuân Hiểu.

Đế đô.

Tiết Thiệu Lương chỉ mang về một đầu người.

Trời nóng khiến đầu người bị phân hủy, mùi thối rửa thật khó tả.

Minh Trạch chán ghét, không thèm xem, để Nguyễn Hồng Phi đi xem, Nguyễn Hồng Phi đi ra ngoài một vòng, sau đó quay lại nói với Minh Trạch, “Không sai, chính là Phượng Triết.”

Tiết Thiệu Lương có khả năng như vậy, Minh Trạch vừa vui mừng vừa bĩu môi khinh thường, “Còn bày đặt dùng thể thân để đùa với lão tử, rốt cục là bị lão tử đùa lại, hừ hừ.” Lúc ấy dưới sự an bài của Minh Kỳ, Thiệu Kỳ Hưu đúng thật đã bị giết chết, bất quá nhi tử Phượng Triết ở bên cạnh Thiệu Kỳ Hưu lại mất tích. Nếu không phải Tiết Thiệu Lương nhanh nhẹn dẫn người truy đuổi ngàn dặm, mãi cho đến thành Hàng Châu mới bắt được Phượng Triết. Không ngờ lại vì Lưu Ảnh mà không thể bắt sống được Phượng Triết.

“Thiệu Lương, Lưu Ảnh không sao chứ?”

Tiết Thiệu Lương lắc đầu, “Chỉ bị kinh ngạc thôi, Lưu đại nhân bình yên vô sự.”

“Người vất vả rồi.” Minh Trạch nói, “Thưởng cho ngàn lượng bạc, còn mỗi người thị vệ của người thì năm trăm lượng, ngoài ra được nghỉ ngơi sáu ngày, trở về chờ lệnh sau.” Đối với thuộc hạ hữu dụng, Minh Trạch sẽ rất hào phóng.

Tiết Thiệu Lương lĩnh mệnh, trở về nhà nghỉ ngơi.

Tiết Thiệu Lương vừa đi thì Minh Trạch bắt đầu đi qua đi lại trong phòng, nói với Nguyễn Hồng Phi, “Thiệu Xuân Hiểu sắp xuống đài, chẳng dễ gì chọn được tân Tổng đốc Chiết Mân.”

Nguyễn Hồng Phi không bận tâm đến lời này của Minh Trạch, đối với Nguyễn Hồng Phi, không có tình nhân nào khó hầu hạ như Minh Trạch. Bẩm sinh đã hẹp hòi, mà lòng dạ hẹp hòi của Minh Trạch lại vô cùng hiểm thấy. Lúc thế này, lúc thế kia, người quan tâm hần thì hần sẽ hoài nghi người có mục đích khác, người mặc kệ hần thì hần lại cảm thấy người không quan tâm đến hần. fynnz.wordpress.com

Đối với tật xấu này của Minh Trạch thì Nguyễn Hồng Phi đã quá quen thuộc.

Vì vậy Nguyễn Hồng Phi không tùy tiện nhúng tay vào những chuyện trong triều.

Đi vòng vòng một lúc, Minh Trạch ngồi bên cạnh Nguyễn Hồng Phi, tự mình đắm đuối rồi nói, “Sau này ta không bổ nhiệm chức Tổng đốc Chiết Mân nữa.”

Nguyễn Hồng Phi nhướng mày lắng nghe, Minh Trạch nói tiếp, “Mở rộng Chiết Mân, chỉ bổ nhiệm Tuần phủ, không bổ nhiệm Tổng đốc.”

“Nếu chia thành hai, sau này e rằng hải vực Đông Nam sẽ có phiền phức.” Nguyễn Hồng Phi nói.

Minh Trạch khoát tay áo, “Kỳ thật phiền toái lớn nhất ở hải vực Đông Nam đã tan biến, Phượng Cảnh Minh bị đánh bại, trong một khoảng thời gian ngắn thì hần không kịp khôi phục nguyên khí. Về phần hải vực Đông Nam thì thiết lập quân khu Đông Nam, xây dựng quân bị. Tuần phủ chỉ cần quản lý chính vụ và cuộc sống của dân chúng là đủ.”

“Người phải chú ý đến quân quyền, đừng tập trung tất cả quân quyền vào tay của một người.”

Minh Trạch cười một cái, “Chỉ khi xảy ra đại chiến thì mới có đại tướng thống lĩnh vùng duyên hải, bình thường thì việc ai nấy làm.” Chức danh binh mã đại nguyên soái nghe có vẻ oai phong nhưng kỳ thật chỉ có thời chiến mới có tác dụng, ngày thường thái bình, có quân vương nào lại muốn thân tử nắm giữ binh quyền của thiên hạ cơ chứ?

Quyết định như thế, Minh Trạch bắt đầu triệu kiến đám quan viên quay về đế đô để phục lệnh sau khi mãn nhiệm kỳ. Lúc này cũng là thời điểm náo nhiệt nhất ở đế đô.

Bào quan bào quan, cái gì gọi là bào quan? (bào quan = chạy quan, giống như chạy bằng, chạy trường)

Kỳ thật ngoại trừ một số ít Tổng đốc Tuần phủ được bệ hạ đích thân lựa chọn, đa phần chức quan còn lại đều dựa vào Lại bộ kiểm tra đánh giá và đề cử. Bên trong có bao nhiêu chuyện xấu thì không cần nói cũng biết. Rất nhiều quan viên muốn tiến thêm một bước, lúc quay về đế đô, tuy không thể lập tức gặp bệ hạ, bất quá bao nhiêu người tiến vào Lại bộ thì lại bấy nhiêu người đi ra, mang theo ngân lượng nhiều cỡ nào cũng không thể sử dụng, năm nay đặc biệt là như thế.

Cũng không phải tân nhậm Hộ bộ Thượng thư nhất gan, không dám thu bạc. Thật sự là vì Thượng thư đại nhân rất hiểu chuyện, có thể làm đến chức vị Thượng thư thì đương nhiên không phải nhân vật đơn giản, bệ hạ đã thành lập Liêm chính ty, lý do của chuyện này là vì cái gì?

Chưa kể Thượng thư là nhân vật nhất đẳng, chỉ cần là những ai lăn lộn ở đế đô thì đều phải hiểu rõ, bệ hạ muốn quan viên phải thanh liêm.

Quốc gia muốn thanh trừng tấy sạch, người không cúi đầu làm người, lại muốn làm thiêu thân thì đúng là chán sống rồi.

Cho nên năm nay quan viên quay về đế đô cảm thấy đặc biệt khó đưa ngân lượng.

Nếu đưa ngân lượng không được thì mọi người bắt đầu đi con đường tình nghĩa.

Lúc này phải xem mạng lưới quan hệ của ai vững chắc, đồng hương, đồng tộc, đồng liêu, họ hàng, mặc kệ thế nào, dù sao cũng phải thấp hương nhiều một chút thì mới có thể tu thành chính quả.

Đương nhiên cũng có quan viên tốt số, biết bệ hạ đẳng cơ tới nay luôn nghiêm khắc thực hiện tiết kiệm, thích nhất là người liêm khiết, Lại bộ còn cố ý chọn vài quan viên nổi danh liêm khiết, cố ý đề cử ở ngay đương triều.

Tỷ như Tri phủ Hoài Dương Thường Châu, Thái Thành Anh. Xuất thân hàn môn, bản thân không có của cải, lại cực thanh liêm, người này còn phải cung cấp nuôi dưỡng hai vị đệ đệ học hành và lo liệu chi tiêu trong nhà của đệ đệ, thường xuyên không có thịt để mà ăn. Lão mẫu thân trong nhà thèm ăn thịt, Thái Thành Anh đi mua hai cân thịt cho mẫu thân ăn, kết quả trong nhà không còn hạt gạo nào cả, hẳn đành phải nhịn đói, nhịn đói ba ngày mới đến ngày phát lương. Hải tử trong nhà làm sao nhịn đói được, lão bà vừa mới sinh con xong, ngay cả bát canh thịt cũng chưa được húp một miếng, vậy mà phải chịu đói chung, sữa cũng không có, kết quả tiểu nhi tử vừa sinh ra đời vì thiếu dinh dưỡng mà chết non. Lão bà giận dữ, quyết định thôi Thái Thành Anh, nhận hết tất cả khiển trách của người đời.

Mà Thái Thành Anh lại được người đời ca ngợi, khen hắn có mỹ đức Chôn con phụng mẫu.

Tân nhậm Lại bộ Thượng thư ca ngợi Thái Thành Anh như một tấm gương mẫu mực, vì mẫu thân mà bỏ đói nhi tử, triều thần hận không thể đem Thái Thành Anh viết thành tấm gương hiếu thảo thứ hai mươi lăm. Minh Trạng nghe xong thật sự nổi giận, lén lút triệu kiến Thái Thành Anh, “Thấy khanh tuổi không nhỏ, đệ đệ của khanh năm nay bao nhiêu rồi?”

“Bẩm bệ hạ.” Đây là lần đầu tiên Thái Thành Anh được gặp Hoàng thượng, có chút khấn trương, nói chuyện mà hơi run run, “Thần, nhị đệ của thần hai mươi bảy, tam đệ hai mươi lăm.”

“Tuổi này đáng lý đã phải thành thân rồi đúng không?”

“Dạ.”

“Nam tử hai mươi đã là trưởng thành. Nam tử hán đại trượng phu, trưởng thành thì phải độc lập, thân là đệ đệ, đã thành thân có con cái, vậy mà vẫn như trước bám víu vào huynh trưởng, như thế là sao?” Minh Trạng nói tiếp, “Lúc trước trăm nghĩ, chức vị của các khanh khó khăn, vì vậy đã tăng lương. Huống chi triều đình xưa nay không nợ lương bổng, khanh là Tri phủ ngũ phẩm, ngân lượng như vậy, tuy rằng không thể có cuộc sống xa hoa, bất quá chăm chỉ lo liệu gia đình thì cũng có thể sống yên ổn.”

“Có lẽ các đệ đệ của khanh đều có chí hiên ngang, bất quá phải ổn định cuộc sống thì mới có thể bàn đến công danh. Lúc trước Lâm Vĩnh Thường đến đế đô thi cử, không đủ lộ phí, phải bán canh gà mấy ngày để kiếm bạc chi tiêu. Hơn nữa Trẫm nghe nói, trước khi chưa đỗ Tiến sĩ, Lâm Vĩnh Thường ở Chiết Mân, chẳng những phải nuôi cả nhà mà còn phải chăm chỉ học hành để chuẩn bị thi cử lấy công danh. Vậy mà

Lâm Vĩnh Thường vẫn thành tài như ngày hôm nay.” Minh Trạng dựa vào long ỷ rồi thở dài, “Nam nhân sau khi trưởng thành, có gia đình, công danh hay không có công danh, ít nhất phải nuôi sống được lão bà và hài tử thì mới phải chứ.”

Thấy bệ hạ bất mãn đối với hai vị đệ đệ, Thái Thành Anh vội vàng biện bạch, “Bệ hạ, thần, là thần tự nguyện.”

Minh Trạng khoát tay, “Trẫm biết là khanh tự nguyện. Những gì trẫm nói chỉ là quan điểm của mình. Nếu trong nhà gia tài bạc triệu mà không chịu tiến bộ thì cũng vô dụng mà thôi. Từ thời Thái đại nhân, nhà của khanh vốn không giàu có, trong nhà lại nhiều nhân khẩu như vậy, hơn mười nhân khẩu trông cậy vào bổng lộc của khanh để sống qua ngày, thế nên không có bạc mua gạo là phải.”

“Chuyện của nhà khanh thì trẫm không tiện nhiều lời. Bất quá để trẫm chỉ điểm khanh một câu, cái đầu của khanh thật cổ hủ, chỉ là một chút ngân lượng mua gạo, tìm ai đó mượn mấy lượng cũng được, làm gì đến mức để lão bà và hài tử bị đói như vậy?” Minh Trạng nói tiếp, “Lão bà của khanh vừa sinh hài tử, trong tháng cần phải tịnh dưỡng, khanh nhìn đói không sao, nhưng để lão bà và nhi tử nhịn đói thì nói thế nào cho phải đây?”

“Có câu, nữ nhân phải dựa vào nam nhân mà sống. Hầy, người ta thôi khanh cũng không phải là vô duyên vô cớ.” Minh Trạng thấy sắc mặt của Thái Thành Anh ủ rũ, hấn vội vàng chuyển lời, cười nói, “Nhưng mà trẫm cũng rất tán thưởng lòng hiếu thảo của khanh đối với mẫu thân, càng bội phục lòng hiếu thảo của khanh. Con người hiện nay luôn mồm nói chữ hiếu, nhưng thật sự có thể làm được như khanh là quá ít.”

Thái Thành Anh cổ hủ cũng tốt, cứng đầu cố chấp cũng tốt, loại người có thể làm đến mức này bình thường là người có tín ngưỡng cực cao. Ở thời cổ đại, con người xem đế vương là thần linh. Bị thê tử bỏ rơi, nhi tử thì chết yểu, nhất định trong lòng của Thái Thành Anh không hề dễ chịu, nếu Minh Trạng nói quá mức, phá hủy tín ngưỡng thánh nhân của Thái Thành Anh thì e rằng Thái Thành Anh sẽ ngay lập tức về nhà tìm sợi dây thừng treo cổ, như vậy mất nhiều hơn được.

Người này vừa đáng thương vừa đáng giận lại đáng tiếc, bất quá cũng không phải vô dụng, Minh Trạng đứng lúc xoay chuyển vấn đề, sau một lúc sắc mặt của Thái Thành Anh quả nhiên tốt hơn rất nhiều.

Minh Trạng nhẹ nhàng nói, “Trẫm thích bản tính này của khanh, nếu đã mãn nhiệm kỳ thì trở về đế đô đi. Hiện tại bên cạnh trẫm đang thiếu nhân tài giống như khanh.”

Thái Thành Anh tràn đầy chí khí, khom người nói, “Thần hận không thể tan xương nát thịt để đền đáp quân ân!”

“Được rồi được rồi, như thế này, khanh tạm thời quay về Ngự sử đài làm việc.” Minh Trạng ôn hòa nói, “Thấy đế đô có chuyện gì bất bình hoặc là cần phải cải cách thì cứ nói với trẫm. Trẫm hy vọng dưới sự trợ giúp của khanh thì có thể khiến dân chúng có cuộc sống càng ngày càng tốt hơn.”

Thái Thành Anh vội vàng dạ một tiếng.

Tuy rằng Ngự sử cũng chỉ là quan ngũ phẩm, làm sao bằng được quan phụ mẫu nắm quyền một địa phương. Bất quá nhìn Thái Thành Anh làm việc thì liền biết người này không phải kẻ lùn cúi. Hơn nữa cũng là quan thanh liêm nhưng Lâm Vĩnh Thường lại có thể co dãn được, lúc thì mềm lúc thì cứng, thủ đoạn sắc bén, lòng dạ phi thường, Thái Thành Anh so với Lâm Vĩnh Thường thật sự là một trời một vực.

Bản tính của Thái Thành Anh cũng không thích hợp để ra ngoài tiếp tục làm quan phụ mẫu.

Tiếp theo Minh Trạng tuyên triệu vị đại thanh quan thứ hai, Tri phủ Bảo Định, Vương Vân Sơn.

Wương Vân Sơn vừa tiến vào đại môn Chiêu Đức điện liền thấy Hà Ngọc vội vàng tiến đến, ở bên tai Minh Trạng thì thầm vài câu. Minh Trạng biến sắc, phất tay nói, “Nói với bọn họ, trẫm mệt mỏi, ngày mai diện kiến sau.”

Wương Vân Sơn vừa mới đặt vào một chân liền phải thu hồi, cùng đám đồng liêu đang đứng chờ lặng lẽ lui ra.

Không quá bao lâu, Thận Thân Vương già nua run rẩy bước đến. Minh Trạng đã biết được đại khái sự việc ở chỗ của Hà Ngọc, tâm tình cực kỳ tệ, hỏi Thận Thân Vương, “Từ khi trẫm đăng cơ đến nay luôn đối đãi

với tôn thất rất hậu hĩnh. Chuyện của Thiện Kỳ Hầu và Phượng Triết là ngoài ý muốn. Nay thật nực cười, đã qua tám trăm năm rồi, vậy mà tiểu thư phủ Thiện Kỳ Hầu lại đi ra cáo trạng. Trăm tuổi còn nhỏ, không có kiến thức rộng rãi như lão Vương gia, chưa từng gặp qua chuyện kỳ cục như thế.”

“Bệ hạ, từ ngày phát tang phụ tử Thiện Kỳ Hầu đến nay chưa đến tám mươi ngày, nói rằng tám trăm năm thì hơi quá.” Thận Thân Vương chậm rãi đáp.

Minh Trạng đang phiền lòng, cũng không có tâm từ nói đùa, “Được rồi, tám trăm năm thì trăm cũng đã thành tro bụi, cũng không có bản lĩnh ngồi đây nói chuyện với khanh.”

Thận Thân Vương thở dài, “Thần lớn tuổi, cũng lười nói những câu vào đề tán dóc. Thần ăn ngay nói thật, thần vốn rất nghi ngờ việc phụ tử Thiện Kỳ Hầu bị ngộ thương dẫn đến tử vong ở trong khu vực săn bắn của Trấn Nam Vương phủ. Từ trước đến nay khi đi săn bắn, chỉ có thị vệ ngộ thương, rất ít khi có triều thần ngộ thương, huống chi phụ tử Thiện Kỳ Hầu đều tử vong, điều này có vẻ rất trùng hợp.”

Minh Trạng bình tĩnh nói, “Thái thượng hoàng cũng ở tại Vân Quý, việc này Thái thượng hoàng nhất định biết rõ hơn bất kỳ kẻ nào.”

“Bệ hạ, tuy rằng lời này bệ hạ không thích nghe nhưng thần vẫn phải nói.” Thận Thân Vương trầm giọng, “Thiện Kỳ Hầu là dòng họ, có tội luận tội, nếu lấy thủ đoạn âm thầm để trừng trị thì cũng không sáng suốt. Nay phủ Thiện Kỳ Hầu cứng rắn bảo rằng nhận được thư do Phượng Triết gửi, trong thư nói thẳng Ninh Quốc đại công chúa có ý đồ mưu sát phụ tử bọn họ. Thần đã bắt nha đầu cáo trạng vào Tông Nhân phủ, bắt quá nghe nói trước khi nha đầu kia đến Tông Nhân phủ thì đã đến tất cả phủ đệ của tôn thất trong đế đô. Nay phải xử trí nha đầu kia như thế nào thì thỉnh bệ hạ cho lão thần chủ ý.”

“Ý của lão Vương gia thế nào?” Minh Trạng hỏi.

“Bệ hạ, Thái thượng hoàng sắp về đế đô, không bằng chờ Thái thượng hoàng quay về đế đô rồi hẵng tính.” Thận Thân Vương nói.

Minh Trạng hừ lạnh một tiếng, “Canh kỹ nha đầu đó, nếu bất cẩn để nàng ta chết thì trăm sẽ hỏi tội khanh.”

Thận Thân Vương được Minh Trạng phân phó, liền cung kính cáo lui.

Minh Trạng tức giận vỗ bàn, cả giận nói, “Vô liêm sỉ!”

Chuyện của phủ Thiện Kỳ Hầu, Minh Trạng tưởng rằng đã kết thúc.

Lại không ngờ nhân tài trong phủ Thiện Kỳ Hầu quả nhiên tầng tầng lớp lớp, nam nhân không còn thì có nữ nhân lên dài, tôn nữ của Thiện Kỳ Hầu, lúc trước có đính hôn với phủ của Kính Mẫn đại trưởng công chúa, tên là Phượng Bảo Châu. Không biết nha đầu đó lôi đâu ra lá thư khốn kiếp kia, còn bảo là Phượng Triết nhờ người cứu tử nhất sinh mang về từ Vân Quý, trong đó có miêu tả nhiều hoàn cảnh nguy hiểm mà Phượng Triết phải đối mặt. Thậm chí có một câu: Ta thấy đại Công chúa điện hạ đã hạ quyết định, sắp sửa động đao. Bản thân ta thì chẳng có gì luyến tiếc, nhưng thấy gia phụ gặp tai họa bất ngờ như vậy thì không khỏi rơi lệ liên tục, không biết phải làm sao cho đúng.

Bởi vậy Phượng Bảo Châu khẳng định tổ phụ và thúc phụ trong nhà đều chết trong tay của Ninh Quốc đại công chúa mà không phải chết vì bị ngộ thương ở khu vực săn bắn như Trấn Nam Vương phủ đã kết luận. fynnz.wordpress.com

Kỳ thật như lời của Thận Thân Vương, rất nhiều người đều hoài nghi nguyên nhân tử vong của phụ tử Thiện Kỳ Hầu.

Nhưng Trấn Nam Vương phủ giải quyết mọi việc sạch sẽ, Minh Trạng vốn chán ghét gia tộc Thiện Kỳ Hầu, mọi người đành nhắm mắt cho qua. Thậm chí Minh Trạng cho rằng vụ án của Thiện Kỳ Hầu đã sớm kết thúc.

Nào ngờ hiện tại lại nhảy ra một Phượng Bảo Châu mang theo chứng cứ kêu oan.

Hơn nữa Phượng Bảo Châu cũng có một chút tài cán, nàng ta nói thẳng ở Tông Nhân phủ, “Ninh Quốc đại công chúa vốn bất mãn đối với việc tổ phụ cung thỉnh Thái thượng hoàng quay về đế đô, cho rằng Thái thượng hoàng quay về sẽ gây bất lợi cho việc chấp chính của bệ hạ, vì vậy rất oán hận. Cho nên mới động

sát ý, cũng không có gì là kỳ lạ, mà tiểu nữ còn có thư viết tay của gia thúc để làm chứng. Hơn nữa, tiểu nữ không phải giải oan cho mình, ngày xưa trong những người liên minh thỉnh Thái thượng hoàng quay về có Tương Nghi thái trưởng công chúa bị trúng gió độc, Thục Viện đại công chúa bị cấm túc, Trung Nghĩa Hầu phải nhường tước vị, tổ phụ và thúc phụ của tiểu nữ mất mạng, nói cách khác, nếu không có bằng chứng thì tiểu nữ không dám nhiều lời. Việc này nếu đã vạch ra ở trước mặt, cho dù tiểu nữ không báo thù vì tổ phụ và thúc phụ thì cũng phải giúp các thúc bá liên danh tìm được đường sống!”

Mê hoặc lòng người, cùng lắm cũng chỉ đến thế này mà thôi!

Đương nhiên lời này của Phượng Bảo Châu không chỉ nói với Thận Thân Vương ở Tông Nhân phủ, cơ hồ nàng ta thăm nhà nào thì đều nói với nhà đó y chang như vậy. Khi Minh Trạng nghe thấy lời này thì để đô chẳng còn ai mà không biết.

Minh Trạng nói với Nguyễn Hồng Phi, “Xem ra bọn họ nhất quyết muốn Hoàng bá phụ phải quay về để đô.”

187. Chương 187

Minh Trạng vừa tức vừa hận, ngồi oán giận với Nguyễn Hồng Phi cả buổi, kết quả là Nguyễn Hồng Phi cắn bản mặc kệ hắn, vẫn thản nhiên đọc sách.

Minh Trạng lén nhìn sắc mặt của Nguyễn Hồng Phi, cảm thấy có chút hối hận đối với chuyện trước kia. Nguyễn Hồng Phi sớm nhắc nhở hắn, “Thiện Kỳ Hầu phủ chủ động từ hôn phủ của Kính Mẫn đại trưởng công chúa, chuyện này thật sự kỳ lạ.”

Khi đó trùng hợp là Ngụy Dịch ra ngoài lan truyền thị phi của phủ Trung Nghĩa Hầu, bị Ngụy Quốc Công đánh suýt chết, Minh Trạng chê cười Nguyễn Hồng Phi chọn người thối nát cho cháu gái, không thêm để ý đến lời nhắc nhở của Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi là người nhiều thể diện, nhìn vẻ mặt tiểu nhân đắc ý khi người khác gặp họa của tiểu Minh thì trong lòng thật sự phát cáu. Bất quá Nguyễn Hồng Phi là người có bụng dạ thâm trầm, mặc dù bị Minh Trạng chọc tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, bất quá hắn vẫn đo cho phong thái đại tiên của mình, vì vậy cố gắng trấn tĩnh mặc kệ lời châm chọc của Minh Trạng, đợi ngày sau khiến tiểu Minh ù tự tin thái quá lọt hố thì mới luận thắng thua.

Sự việc phát triển quả không ngoài dự đoán của Nguyễn Hồng Phi, Minh Trạng tự tin thái quá, sớm gọi về hơn phân nửa nhân thủ mà hắn đã cài vào phủ Thiện Kỳ Hầu. Nguyễn Hồng Phi vẫn đang chú ý, chuyện gì cũng biết, chẳng qua không nói cho Minh Trạng, hại Minh Trạng mất hết thể diện.

Nay thấy Minh Trạng mặt xám mày tro tìm hắn giải quyết vấn đề, ở sâu trong lòng của Nguyễn Hồng Phi có chút tự đắc, lại có ý gây khó dễ cho Minh Trạng.

Minh Trạng thấy Nguyễn Hồng Phi vẫn không chịu nói, hắn cũng không hỗn loạn, chỉ đặt mông ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Hồng Phi, kéo tay Nguyễn Hồng Phi rồi vuốt ve, “Kỳ thật chỉ cần bình mã Cửu môn ở trong tay của ta thì ta vĩnh viễn không cần lo lắng tình thế ở để đô. Cho dù có người náo loạn thì cũng không làm được gì ta.”

“Nếu đã có người đưa Phượng Bảo Châu lên làm tiên phong, như vậy ta sẽ tương kế tựu kế, để xem ai là người đứng giữa.” Minh Trạng đang cơ đã hơn một năm, trong lòng vẫn có vài phần chắc chắn, “Ta cũng không tin nhiều tôn thất như vậy, chẳng lẽ đều là người của Thiện Kỳ Hầu? Chẳng lẽ bọn họ thật sự hy vọng phụ hoàng trở về? Khi Phụ hoàng chấp chính cũng đâu cho bọn họ nhiều lợi ích như ta đâu?”

“Phi Phi, ngươi nói vài câu đi.” Minh Trạng tức giận, chính mình đang nóng, còn cái tên Nguyễn Hồng Phi này mỗi khi kéo hắn lên giường thì vô cùng tích cực, vậy mà lúc này lại trở thành người câm.

Nguyễn Hồng Phi nói, “Ta đã sớm nhắc ngươi phải chú ý phủ Thiện Kỳ Hầu rồi mà.”

Sắc mặt của Minh Trạng hơi quẩn bách một chút, tuy rằng thỉnh thoảng hắn rất sĩ diện, bắt quá ở trước mặt Nguyễn Hồng Phi thì ngoại lệ, lập tức giải thích, “Chẳng phải là ta quên hay sao?”

Minh Trạng lạnh lẽo, lúc này cũng hiểu Nguyễn Hồng Phi chú trọng sĩ diện, hắn đưa tay đặt lên vai của Nguyễn Hồng Phi, vươn cổ nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn mỹ của Nguyễn Hồng Phi, “Phi Phi, người đang ghi hận chuyện ta chê cười người không có mắt phải không?”

Nam tử hán đại trượng phu, chuyện đã xảy ra bao nhiêu lâu rồi, lại là ái nhân nói đùa với nhau, nếu nói là ghi hận thì chẳng phải là tỏ vẻ chính mình hẹp hòi hay sao. Là nam nhân của tiểu Minh Trạng, Nguyễn Hồng Phi có chết cũng không thể thừa nhận, bèn nói sang chuyện khác, “Người tính xử lý như thế nào?”

Hứ, mỗi ngày đều nói người ta lòng dạ hẹp hòi, chẳng lẽ lòng dạ của mình rộng lượng lắm sao? Minh Trạng oán thăm một câu, hiện tại hắn đang muốn nhờ Nguyễn Hồng Phi hỗ trợ, cứ nói đến mấy chuyện lật vật thế này thì e rằng trong chốc lát Nguyễn Hồng Phi sẽ từ chối lời đề nghị của hắn. Cho nên, là nam nhân của Nguyễn Hồng Phi, Minh Trạng cho rằng chính mình nên rộng lượng một chút, cũng không nhắc lại chuyện lúc trước, vội hỏi, “Ta muốn dẫn xà xuất động, có được không?”

“Người có thể phân biệt được đâu là trong sạch đâu là xà hay sao?” Nguyễn Hồng Phi hỏi, “Dẫn xà xuất động? Nói thì dễ lắm, nhưng đây không phải là xà bình thường mà đây là xà tinh.”

Minh Trạng nói ra quyết định của mình, “Chuyện này đã có không ít người biết, ta muốn xem là kẻ nào đến biểu lộ trung thành với ta trước?” fynnz.wordpress.com

Nguyễn Hồng Phi lắc đầu, “Đó là biện pháp ngu xuẩn.”

“Xà hay không phải là xà thì tạm thời đặt sang một bên.” Minh Trạng lải nhải nhắc với Nguyễn Hồng Phi về chuyện của Phượng Bảo Châu, một Phượng Bảo Châu, cho dù có thêm một phủ Thiện Kỳ Hầu, Minh Trạng có tức giận thì cũng không thể làm gì bọn họ, hắn có tính toán khác. Vừa cười ha hả vừa kéo tay Nguyễn Hồng Phi rồi hung hăng hôn một cái, Minh Trạng nheo mắt cười thành một đường thẳng tắp, vừa nhìn thấy liền biết có ý đồ, “Phi Phi, ta muốn thương lượng với người chuyện này.”

Nguyễn Hồng Phi rút tay về, liếc mắt nhìn Minh Trạng, “Có chuyện gì thì nói thẳng, đừng khoe khoang sắc đẹp có hạn của mình nữa.” Nguyễn Hồng Phi đã quá quen thuộc với tiểu mỹ nhân kẻ vụng về của Minh Trạng, vốn không có tư sắc nhưng Minh Trạng vẫn có thể tự xem mình là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, còn thường xuyên ông ọ tạo dáng bày ra mị lực với Nguyễn Hồng Phi, khiến Nguyễn Hồng Phi cười đến đau cả bụng.

Minh Trạng lại đem bàn tay của Nguyễn Hồng Phi ôm vào lòng, nghiêm mặt nói, “Phi Phi, ta có chuyện nghiêm túc muốn thương nghị với người.”

Nguyễn Hồng Phi lộ ra thần sắc chăm chú lắng nghe, Minh Trạng nói, “Hầy, thống trị nhân tài trong thiên hạ, ta cũng không thiếu gì, nhưng ta lại thiếu người làm tình báo. Lê Băng đi Tây Bắc, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể trở về. Hơn nữa Lê Băng có nhược điểm, hắn là người của Trần Nam Vương phủ, hiện tại dùng hắn thì không sao, nhưng đến khi ta thoái vị, người như Lê Băng khác với Phạm Duy và Phùng Trật, đến lúc đó Lê Băng sẽ đi con đường nào thì đó cũng là một vấn đề.” Vua nào thần nấy, quân tình báo biết quá nhiều bí mật, người lương thiện thì ít. Mà xuất thân của Lê Băng rất khó chiếm được tín nhiệm của tân quân vương. Với lại, kỳ thật chuyện của Phượng Bảo Châu thì hắn cũng cho người giám sát, bắt quá Trần Thịnh bình thường phụ trách an toàn của hắn, cũng không nhanh nhẹn trong việc xử trí mật báo, hơn nữa, Trần Thịnh không đủ nhanh nhạy đối với chuyện tình báo, đây cũng là một nhược điểm trí mạng.

“Ta muốn sau này sẽ tự mình kiến lập một hệ thống tình báo, đáng tiếc hiện tại không có người thích hợp, trong vấn đề này ta cũng không có kinh nghiệm.” Minh Trạng nhìn chăm chăm Nguyễn Hồng Phi, đôi mắt khê động đây, hai bầu má mồm mím vươn đến, ý tứ của hắn đã rất rõ ràng, chỉ không biết Nguyễn Hồng Phi có đồng ý hay không, Minh Trạng hỏi, “Phi Phi, ta muốn nhờ người giúp đỡ, không biết người có chấp thuận hay không?”

“Ta giúp đỡ?”

Minh Trạng vỗ đùi của Nguyễn Hồng Phi rồi nói, “Lúc trước người làm quan nhiều năm như vậy ở trong

triều, cũng hiểu rõ để đồ hơn ta. Với lại, trong tay của người có nhiều nhân tài, lại có hiệu suất cao. Ta muốn giao hệ thống tình báo hiện tại của đế đô cho người, hệ thống tình báo hiện tại của đế đô do Trần Thịnh phụ trách, Trần Thịnh làm việc rất có trách nhiệm, chuyện của Thiện Kỳ Hầu lần này là do ta sơ xuất, không ngờ nhờ cố không nhờ tận gốc, rốt cục lại trở thành kẻ bị hại. Ta muốn nhờ người giúp ta làm quân sư, sau này Trần Thịnh có tin tình báo, ta không có thời gian xem, người giúp ta phân tích một chút có được không? Với lại, đám người Trần Thịnh có điểm nào làm không tốt thì nhờ người chỉ điểm vài câu.”

Nguyễn Hồng Phi nhìn Minh Trạng một cách kinh ngạc, “Sao? Người làm Hoàng đế không có thời gian xem, chẳng lẽ ta có thời gian ư?” Đồ quốc chủ cũng bề bộn nhiều việc mà!

Minh Trạng biết Nguyễn Hồng Phi đang lên mặt, vì sao Gia Cát Lượng muốn Lưu Bị phải thỉnh ba lần mới chịu xuống núi, nếu không phải như thế thì không thể chứng minh thân phận của mình. Bất quá cái giá của thân phận Đồ quốc chủ cũng đã đủ cao lắm rồi. Trong lòng của Minh Trạng sáng tỏ như gương, hần thở dài, lộ ra sắc mặt sầu khổ để cảm động lòng người, “Phi Phi, người nói xem, trước kia ta ở Vân Quý làm chuyện gì cũng gọn gàng thoải mái. Cho dù có người ngáng chân ta thì cũng không như để đồ, giống như rơi vào vũng bùn, sống chết mặc bay, rốt cục là có lòng mà không có sức.”

“Chỉ cần quân quyền trong tay thì người vẫn còn ở trên bờ.” Nguyễn Hồng Phi thản nhiên nói, “Có vài người làm được Huyện lệnh nhưng tại sao lại không làm được Tri phủ? Địa bàn Vân Quý rộng bao nhiêu? Người đi so với để đồ cũng không thích hợp.”

“Tính cách của người như vậy thì cũng không thích hợp làm Hoàng đế.” Nguyễn Hồng Phi cảm thán, kỳ thật Minh Trạng thích hợp nhất ở vị trí Trấn Nam Vương. Minh Trạng cũng không phải không có chí hướng, ngược lại, để hần trị quốc thì hần có suy nghĩ rất rõ ràng minh bạch, hơn nữa Minh Trạng có điểm độc đáo trong cách dùng người. Bất quá Minh Trạng rất dễ dàng mềm lòng.

Mềm lòng thì sẽ dễ dàng do dự.

Tính tình giống như Minh Trạng thì hần có thể thống trị Trấn Nam Vương phủ rất tốt. Người không đắc tội hần thì hần cũng không muốn phản kháng, Vân Quý yên ổn, với sự thông minh của Minh Trạng thì tự bảo vệ mình hoàn toàn không thành vấn đề.

Để đồ thì khác.

Vì sao lại nói Hoàng đế giận dữ, máu chảy thành sông.

Cũng không phải nói Hoàng đế khát máu, mà là nói ở một thời điểm nào đó, quyết đoán trong việc lạm sát là phẩm chất thiết yếu của một Hoàng đế.

Không phải Minh Trạng không có phẩm chất này, bất quá khi hần bị ép đến đường cùng thì mới đột nhiên bộc phát. Điểm này thì Minh Trạng khác với đại tiện nhân.

Minh Trạng nghe Nguyễn Hồng Phi nói như vậy thì than thở, “Hiện tại nói mấy lời này thì có ích gì, cũng đã xảy ra rồi, nhanh chóng gọn gàng một chút, rốt cục người có chấp thuận lời của ta hay không?”

Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, ôm thắt lưng của Minh Trạng. Minh Trạng có thể đăng cơ làm Hoàng đế cũng có công của hần. Thích hợp hay không thích hợp thì có gì quan trọng đâu, người ngồi ở vị trí này ít nhất cũng phải là người có lương tâm. Nguyễn Hồng Phi nhẹ nhàng nói, “Người nghỉ ngơi hai ngày đi, để ta bố trí, cũng ngoan ngoãn mà học hỏi cái gì gọi là dẫn xà xuất động.” Nguyễn Hồng Phi thật sự không dám khen tặng kế sách của Minh Trạng.

Phi Phi nhà hần xưa nay không thành thật, chỉ gián tiếp đồng ý với thỉnh cầu của Minh Trạng. Minh Trạng cong mày, đáp lại một câu vang dội, “Ừm.”

Nguyễn Hồng Phi thêm vào một câu, “Ta tạm thời giúp người ổn định đế đô, trong vòng hai năm, người tìm một người thích hợp để tiếp nhận.”

“Ừm.”

Không cần đợi đến ngày thứ hai lâm triều, ngay buổi chiều liền có người tiến cung biểu lộ trung thành với Minh Trạng, người đầu tiên nằm ngoài dự đoán của Minh Trạng, là Lỗ An Công ở Sơn Đông.

Lão già này tuổi không còn trẻ, nhưng đi đứng lại cực kỳ gọn gàng, Lỗ An Công thuật lại rõ ràng về chuyện Phượng Bảo Châu đến phủ, thậm chí ngay cả những gì Phượng Bảo Châu nói với hắn, hắn đều kể lại không sót một chữ. Lỗ An Công thở dài, “Đều là tôn thất, cùng một lão tổ tông với nhau, lão thần đồng ý gập nàng ta, nào ngờ nha đầu kia lại nói năng bậy bạ đại nghịch bất đạo. Lão thần chừng này tuổi, cả đời cũng rất hiếm thấy thấy kẻ nào ngỗ nghịch như vậy. Nhưng vì quốc pháp gia quy, tuy rằng lão thần rất tức giận, nhưng cũng không thể xử trí được nàng ta. Chẳng qua lão thần thật sự lo lắng cho bệ hạ, đợi không kịp đến ngày mai lâm triều, cầu bệ hạ nhất định phải nghiêm trị con cháu bất hiếu như vậy, tuyệt đối đừng bởi vì một nữ nhân như thế mà ảnh hưởng long thể.”

Minh Trạng thần nhiên nói, “Trẫm biết Lỗ An Công trung thành. Trẫm tin tưởng ánh mắt của tôn thất luôn sáng tỏ. Trẫm cũng tin tưởng tôn thất trung thành đối với triều đình.” Thường Lỗ An Công vài thứ, Minh Trạng liền cho Lỗ An Công lui xuống.

Kế tiếp, trong đế đô chỉ cần là những nhà bị Phượng Bảo Châu ghé thăm thì đều có mặt ở Chiêu Đức điện, cơ hồ là đứng chật cả Chiêu Đức điện, đều có ý đồ giống Lỗ An Công, đến bày tỏ sự trung thành. Hơn nữa đều tranh nhau đến trước, e sợ bị lạc hậu. Cho dù trong lòng của bọn họ nghĩ như thế nào thì bọn họ đều hiểu được hiện tại bọn họ đang ở đế đô, Minh Trạng muốn xử lý bọn họ thì chỉ cần một câu là đủ.

Đám lão hồ ly này có công phu mặt ngoài cũng chẳng kém cỏi gì.

Một buổi chiều Minh Trạng tiếp đãi mấy chục tôn thất, nghe cùng một lời nói mấy chục lần, còn phải đáp lại cũng mấy chục lần, khóe miệng muốn tê dại. Lúc trở về ăn tối, Minh Trạng trưng ra bản mặt đen kịt nói với Nguyễn Hồng Phi, “Đều đã thành tinh hết rồi.” Chẳng có kẻ nào tốt cả.

Nguyễn Hồng Phi thần nhiên nói, “Nếu không có bản lĩnh thì làm sao có thể tùy tiện được thừa kế tước vị. Chỉ là một Phượng Bảo Châu, không có ai nghĩ rằng Phượng Bảo Châu có thể sinh ra bất kỳ uy hiếp nào đối với ngài vàng, đương nhiên bọn họ phải biểu lộ sự trung thành đối với người để tránh cho người hiểu lầm bọn họ và Phượng Bảo Châu có liên hệ gì.” Nếu đơn giản như vậy mà có thể nhìn ra manh mối thì đám lão hồ ly này chẳng phải là sống uống phí mấy năm nay hay sao?

Túm lấy Minh Trạng từ trên nhuyển tháp để đi dùng văn thiện, Nguyễn Hồng Phi bình thần nói, “Từ ngày mai người sẽ bắt đầu nghỉ ngơi.”

Chuyện của Phượng Bảo Châu ảnh hưởng đến danh dự của Hoàng thượng, cũng ảnh hưởng đến Trấn Nam Vương phủ, cho dù Phượng Bảo Châu đã vào Tông Nhân phủ, đám triều thần cũng phải hỏi một chút. fynnz.wordpress.com

Trong đó Từ Tam là người có thái độ kịch liệt nhất, “Tôn thất công hầu, văn võ bá quan trong triều, chẳng lẽ để mặc một tôn thất nữ ở bên ngoài hồ ngôn loạn ngữ, bại hoại uy danh của bệ hạ, khiêu khích tình hữu nghị giữa đế đô và Trấn Nam Vương phủ hay sao?”

“Phò mã Lục Văn Thao lén lút nghe trộm mật báo, Thục Viện đại công chúa không kín mồm, làm cho Tương Nghi thái trưởng công chúa bị trúng độc phong, chuyện này rõ ràng như thế, chúng có đều rành rành ra đó, có ai mà không biết cơ chứ?” Từ Tam nói tiếp, “Còn nữa, Thái thượng hoàng đang ở tại Trấn Nam Vương phủ, phụ tử Thiện Kỳ Hầu gặp chuyện bất trắc, người khác không rõ nhưng Thái thượng hoàng thì nhất định là biết rất rõ, nay Phượng Bảo Châu nói như vậy, nghe như thể chuyện này là âm mưu quỷ kế của Trấn Nam Vương phủ. Mặt khác, việc này liên quan đến triều chính, Phượng Bảo Châu chỉ là một tôn thất nữ bình thường, không tước không chức, có tư cách gì nhúng tay vào triều chính?”

“Thần thỉnh bệ hạ nghiêm trị, trấn chỉnh triều cương quốc kỷ.”

“Từ tướng nói rất đúng.” Minh Trạng bày ra sắc mặt âm trầm, hoàn toàn không còn vẻ hòa nhã như ngày thường, lạnh lùng nói, “Từ khi trẫm đăng cơ đến nay, trẫm tự nhận là chưa từng làm thất vọng tổ tông và dân chúng. Thiện Kỳ Hầu đi Vân Quý, tâm tư khó lường, trẫm lệnh hắn nghênh đón Thái thượng hoàng quay về đế đô, hắn lại có tư tâm phá rối, bao nhiêu lần đề cập đến việc thỉnh Thái thượng hoàng quay về đế đô chấp chính, trẫm thấy hắn đã sớm quên hiện tại là ai đang ngồi trên ngai vàng, trẫm đã chịu đựng hắn quá đủ rồi, không thể tiếp tục nhịn được nữa!”

Trước kia, Minh Trạng luôn rất sĩ diện ở trước mặt triều thần, xưa nay luôn tự cho mình là thánh nhân, nay đột nhiên lộ ra sắc mặt chân thật, thậm chí không chịu ngụy trang, làm cho người ta khá là kinh ngạc.

“Thái thượng hoàng có cách chấp chính của Thái thượng hoàng, trẫm có cách chấp chính của mình. Nếu Trẫm đã đăng cơ thì sẽ làm tốt hai mươi năm này, hiện tại ngại vàng là do trẫm ngồi.” Minh Trạng lạnh lùng nói, “Cho dù hiện tại Thái thượng hoàng trở về kêu trẫm thoái vị thì trẫm cũng tuyệt đối không thể đồng ý.”

“Trẫm và Thái thượng hoàng có tình cảm phụ tử, bất quá nếu có người muốn lấy tình phụ tử này để uy hiếp trẫm thì hoàn toàn sai lầm rồi!” Minh Trẫm đảo mắt qua đám quần thần và tôn thất, toàn triều đều im phăng phắt.

Dù sao Minh Trạng làm Hoàng đế đã được một thời gian, đã sớm chứng tỏ uy nghi, lời này vừa được nói ra thì Từ Tam lập tức dẫn đầu hô to, “Bệ hạ thánh minh.” Đối với Từ Tam, làm Hoàng đế thì phải độc tài như thế! Lúc trước Minh Trạng bảo rằng Thái thượng hoàng sắp về để đô, Từ Tam liền lo lắng đến chính sự, nay thấy Minh Trạng đã nói ra rõ ràng, Từ thượng thư rốt cục có thể yên tâm. Quân vương đã hạ kiên quyết, triều thần như bọn họ có thể thề sống chết mà phục tùng.

Quần thần không phải kẻ ngốc, chỉ hận Từ Tam lạnh lùng lạnh miệng, để lão già này nổi bật. Mọi người đều không cam lòng yếu thế, quần thần hô to mấy lượt thánh minh. Đợi mọi âm thanh dừng lại, Lý Bình Chu bỗng nhiên nói, “Bệ hạ, mấy ngày trước bệ hạ đề nghị việc thừa hưởng tước vị của con cháu tôn thất, chúng thần đã có dự thảo...”

Không đợi Lý Bình Chu dứt lời thì Minh Trạng đã đưa tay ngăn cản, “Chuyện này tạm thời gác lại, về sau hẵng tính. Hôm nay trẫm mệt mỏi, không có chuyện gì quan trọng thì bãi triều đi.”

Trong thời khắc then chốt, Lý Bình Chu lại không hề làm hỏng chuyện. Thảo nào lão già này có thể đứng ở vị trí thủ lĩnh, nhanh nhạy kín đáo, còn có thể làm ra quyết định rất đúng lúc. Hiện tại trong vấn đề tôn thất, Lý Bình Chu đã biểu hiện ra phong thái của một đại Tướng quốc.

Hoàng thượng mệt mỏi, những ai muốn dâng tấu chương cũng không dám thượng tấu.

Minh Trạng bãi triều, không quá bao lâu liền tuyên triệu Thái y đến Chiêu Đức điện, bảo rằng thân mình không thoải mái, ngực đau, ngay cả nghị sự Nội các ngày hôm đó cũng không chủ trì. Đây là lần đầu tiên kể từ ngày Minh Trạng đăng cơ đến nay.

Hà Ngọc tuyên chỉ thay Minh Trạng, lệnh Tướng quốc Lý Bình Chu chủ trì nghị sự Nội các, tất cả tấu chương sẽ do Nội các phê duyệt trước rồi sau đó chuyển đến tẩm cung của bệ hạ, tiếp đến mới do bệ hạ đóng dấu phê duyệt.

Đám người Lý Bình Chu tiếp nhận khẩu dụ xong, nhin không được mà hỏi thăm, “Hà công công, không biết long thể của bệ hạ...”

“Có lẽ là vì ảnh hưởng bởi chuyện của tiểu thư Bảo Châu, tối hôm qua bệ hạ ngủ không yên, đã thỉnh Thái y rồi.” Tuy Hà Ngọc là tâm phúc của Minh Trạng, bất quá có thể vào Nội các đều là trọng thần trong triều, hần đương nhiên phải nể mặt, bởi vì sự tình liên quan đến long thể, cũng không thể dễ dàng mở miệng. Đương nhiên điều này cũng chứng tỏ bệnh tình của Hoàng thượng không quá nghiêm trọng, đám người Lý Bình Chu hơi an tâm. Hà Ngọc chấp tay nói, “Chư vị đại nhân bận việc, ta cũng phải quay về hầu hạ Hoàng thượng, xin cáo từ trước.”

“Hà công công vất vả rồi.”

Đối với thái giám, triều thần đều có một loại cảm xúc phức tạp.

Tuy thái giám có khiếm khuyết, thân phận ti tiện, bất quá bọn họ lại là người đứng bên cạnh người cao quý nhất trong thiên hạ. Đối với người thế này, triều thần không dám đắc tội, nhưng những kẻ muốn giữ thân mình trong sạch thường không có thâm giao với thái giám.

Hà Ngọc coi như không tệ, có phong độ của riêng mình, ai thưởng cho hần thì hần sẽ nhận, đương nhiên nếu số lượng quá lớn thì hần sẽ báo trước với Minh Trạng một tiếng. Từ đầu đến cuối, Hà Ngọc hiểu rất rõ ai là người để hần dựa vào.

Nay Minh Trạng bị bệnh, địa vị của Hà Ngọc lập tức nổi lên.

Mới đầu chỉ là bệnh nhẹ, thậm chí cách ngày Minh Trạm vẫn có thể miễn cưỡng lâm triều, bất quá sắc mặt thoát nhìn có vẻ vô cùng tiều tụy. Chỉ cần có mặt thì đều có thể nhìn ra bệ hạ đường như vẫn chưa khỏe lại.

Lại qua một ngày, long thể không ổn, bỏ lâm triều, hết thấy văn kiện khẩn cấp và tấu chương đều chuyển vào Nội các.

Đến ngày thứ tư, Thái hậu truyền chỉ dụ, lệnh cho Trương thái y ở tại Hoài Dương tức tốc quay về để đô.

Thời gian dưỡng bệnh của Minh Trạm càng kéo dài thì lòng người trong triều càng hoảng sợ.

Lòng người hoảng sợ, mong muốn có sự chuyển biến.

Hà Ngọc đem rất nhiều tấu chương tiến vào, Nguyễn Hồng Phi nói với Minh Trạm, “Từ hôm nay trở đi, người không cần xem tấu chương nữa, để Vệ tỷ tỷ xử lý đi.”

Minh Trạm trầm nghĩ, Phi Phi nhà hán thật đúng là biết bối móc. Bất quá suy nghĩ một chút, Minh Trạm cũng đồng ý.

Nguyễn Hồng Phi không nhanh không chậm mà an bài, tung ra thủ đoạn từng bước một, thành công khuấy đảo ao nước sâu ở đế đô này. Cho dù là lão hồ ly, chỉ cần có người cầu viện thì không sợ người không lộ ra cái đuôi.

188. Chương 188

Chuyện xảy ra ba mươi năm trước, đến hiện tại Lý Bình Chu vừa thấy tấu chương thì liền cảm giác như đang quay về quá khứ, nhất thời cảm thấy phản phê tấu chương này cực kỳ phóng tay, chỉ nghe bộp một tiếng, tay chân của Lý Bình Chu run rẩy, tấu chương rơi xuống đất.

Lại bộ Thượng thư và Hình bộ Thượng thư đều đã thay người mới, nay trong Nội các, Lý Bình Chu đứng hàng thứ nhất, Để sư kiêm Hộ bộ Thượng thư Từ Tam đương nhiên là đứng hàng thứ nhì. Thấy Lý Bình Chu phản ứng kịch liệt như vậy, Từ Tam nhin không được mà hỏi, “Lý tướng?” Sao vậy? Chẳng lẽ bệ hạ phê duyệt có chỗ nào không ổn hay sao?

Vì Minh Trạm ốm đau trên giường, Nội Các xử sự đặc biệt cẩn trọng dè dặt.

Trợ thủ Hàn lâm đứng bên cạnh Lý Bình Chu vội vàng cúi người nhặt được tấu chương, sau đó cung kính đặt lên bàn.

Lý Bình Chu liếc mắt nhìn đám trợ thủ Hàn lâm trong phòng rồi phân phó, “Các người lui xuống trước đi.”

Đợi những người này lui xuống, Lý Bình Chu đưa tấu chương cho Từ Tam, “Từ tướng nhìn thử đi.”

Từ Tam không nói hai lời, vội vàng tiếp nhận rồi tỉ mỉ lướt qua. Từ Tam xuất thân là tam nguyên, vốn là người vô cùng thông minh trí tuệ, cơ hồ liếc mắt nhìn một cái liền nhìn ra vấn đề. Minh Trạm đang bệnh, nhưng mấy ngày trước tấu chương đều do Minh Trạm phê, cho dù chỉ có một chữ duyệt, nhưng đó cũng là ngự bút đích thân phê.

Các đại thần không gặp được Hoàng thượng nhưng có thể phân tích bệnh tình của Hoàng thượng thông qua lời phê duyệt trên tấu chương. Tỷ như lực dùng bút có thể biểu hiện nguyên vẹn tình trạng của Hoàng thượng.

Chẳng qua chữ viết phê trong tấu chương rõ ràng không phải của Hoàng thượng.

Sự mạnh mẽ dứt khoát mang theo vài phần uyển chuyển, trong lòng của Từ Tam trầm xuống, hẳn đã hiểu được nỗi băn khoăn của Lý Bình Chu. Nếu hẳn đoán không sai thì chữ này nhất định là do nữ nhân viết.

Nhưng ở trong hậu cung, nữ nhân có thể có bản lĩnh giúp Hoàng thượng phê tấu chương cũng chỉ có một.

Không cần nghĩ đến Thái hoàng thái hậu, lão thái thái có thể biết chữ nhưng chữ lại không biết bà ta. Trong khi Vệ thái hậu thì lại là người có tài cán. Nét bút phê duyệt này chắc chắn xuất phát từ Vệ thái hậu.

Tài cán của Vệ thái hậu thì không cần phải hoài nghi, lại có tổ chức chính trị siêu hạng.

Nhưng cho dù Từ Tam không dám trêu chọc Vệ thái hậu thì hẳn cũng không muốn nhìn thấy Vệ thái hậu tham gia vào cục diện chính sự.

Nội các truyền đọc tấu chương, hiểu hay không hiểu thì đều chờ đợi ý kiến của Lý Bình Chu. Lý Bình Chu nhin không được mà nhớ đến nhiều năm về trước, khi Nhân Tông hoàng đế cầm quyền, hẳn chỉ là một Ngự sử ngũ phẩm nho nhỏ, vì bất mãn việc Phương hoàng hậu can thiệp vào triều chính, phê duyệt thay ngự tiền, ngay tại đương triều hẳn đã lên án mạnh mẽ Phương hoàng hậu lạm quyền, nữ nhân can dự vào chính sự.

Khi đó Lý Bình Chu khí phách như thế nào.

Nay Lý Bình Chu vừa thấy chữ viết của Vệ thái hậu thì trong lòng đã nổi cơn thịnh nộ, nổi uất hận của hẳn đối với Phương hoàng hậu đã hơn mười năm vẫn chưa thể tiêu trừ. Không chỉ vì chuyện Phương hoàng hậu can dự vào chính sự, còn hẳn bị lưu đầy, mà là vì Lý Bình Chu nhìn thấy được hậu quả khi nữ nhân can dự vào chính sự. Lúc Nhân Tông hoàng đế về già, biến cố hoàng cung của Lệ thái tử chính là hậu quả.

Nhưng hiện tại Lý Bình Chu cũng không còn khí phách hiên ngang như trước.

Lý Bình Chu làm thủ lĩnh Tướng quốc đã mười mấy năm, từ Phượng Cảnh Kiển đến phiên Minh Trạm, trải qua nhiều chuyện, gió táp mưa sa bao nhiêu năm, tuy Lý Bình Chu quật cường nhưng nếu hẳn vẫn là Lý Bình Chu trước kia thì như vậy hẳn không thể làm được vị trí hiện tại.

Lý Bình Chu thở dài, điều mà hẳn chân chính để ý không chỉ là việc Vệ thái hậu phê duyệt tấu chương thay Hoàng thượng, dù sao Vệ thái hậu cũng là mẫu thân của Hoàng thượng, chuyện này hoàn toàn khác với việc Phương hoàng hậu là lão bà của Nhân Tông hoàng đế. Ở trên một ý nghĩa nào đó, không có ai sẽ bảo vệ và ủng hộ Hoàng thượng thống trị như Vệ thái hậu. fynnz.wordpress.com

Điều mà Lý Bình Chu thật sự lo lắng chính là an nguy của Hoàng thượng.

Cầm chặt tấu chương trong tay, Lý Bình Chu đứng dậy nói, “Chư vị, đã nửa tháng rồi Hoàng thượng chưa vào triều, chúng ta là thần tử, nên đến Chiêu Đức điện thỉnh an.” Ít nhất có thể gặp bệ hạ một chút.

Từ Tam cũng ủng hộ Lý Bình Chu, sự trung thành của hẳn đối với Minh Trạm thì không cần phải bàn cãi. Càng là trung thành thì trong thời điểm then chốt càng quan tâm đến thân thể của Hoàng thượng.

Hai vị Tướng quốc dẫn đầu đều đã tỏ thái độ, Âu Dương Khác cũng nói, “Dù thế nào thì cũng phải gặp mặt bệ hạ một chút.”

Đoàn người kéo đến Chiêu Đức điện.

Hà Ngọc vội vàng đi ra nghênh đón, khuyên can mãi rằng bệ hạ đang ngủ, không nên quấy rầy bệ hạ dưỡng bệnh. Đám người Lý Bình Chu cũng có cách, một đám đồng loạt quỳ ở bên ngoài tẩm cung Chiêu Đức điện, Lý Bình Chu trầm giọng, “Nếu bệ hạ vừa uống thuốc và đang nghỉ ngơi thì đợi khi nào bệ hạ tỉnh lại, làm phiền Hà công công bẩm báo một tiếng.”

Nội các đều quỳ gối, Hà Ngọc cảm thấy đây là chuyện lớn, lại khuyên can một hồi, “Chư vị đại nhân có gì phân phó thì ta sẽ làm theo. Chẳng qua chư vị đại nhân quỳ bên ngoài như vậy thì thật khó coi, nếu để bệ hạ biết, bệ hạ sẽ rất đau lòng.” Cùng Minh Trạm trưởng thành, cách dùng từ của Hà Ngọc rõ ràng cũng xuất hiện một chút vấn đề, lời buồn nôn như thế mà cũng có thể nói ra khỏi miệng. Hơn nữa chỉ khiến kẻ khác buồn nôn còn hẳn thì cảm thấy rất bình thường.

Lý Bình Chu bướng bỉnh nói, “Không cần, chúng thần mấy ngày nay chưa thỉnh an bệ hạ, quỳ một chút cũng là tỏ lòng trung thành của chúng thần đối với bệ hạ.”

“Đúng vậy, Hà công công, ngài là người hầu hạ bên cạnh bệ hạ đã lâu, nay long thể của bệ hạ không ổn, cần công công ở bên cạnh hầu hạ. Tuy chúng ta đã lớn tuổi nhưng thân mình vẫn còn rất khỏe, quỳ chờ bệ hạ cũng không có gì là không thể.” Từ Tam cũng tỏ rõ lập trường. Nếu sáu vị Nội các cứ quỳ như thế mà vẫn

không được gặp Hoàng thượng thì sẽ nguy hiểm. Cho dù thế nào, cho dù Hoàng thượng đang mê man thì cũng phải liếc mắt nhìn xem long nhan thì mới có thể yên tâm.

Hà Ngọc không còn cách nào khác, chỉ đành phải quay về.

Mấy ngày nay Minh Trạng hết ăn lại ngủ, không cần bận tâm đến chính sự, khiến cho mặt mày hồng hào phúng phính. Trong tầm cung của hắn, người bình thường không thể tiến vào. Minh Trạng phải giả bệnh, giấu ai cũng được nhưng không thể qua mặt Hà Ngọc.

Hà Ngọc tiến vào bẩm báo, Nguyễn Hồng Phi nói, “Để bọn họ chờ đi.”

Minh Trạng hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Lát nữa ta trốn sau màn, cùng bọn họ nói vài câu mà thôi. Cả đám đã già rồi, tuổi tác không nhỏ, cũng không nên để bọn họ quỳ lâu.”

Nguyễn Hồng Phi gật đầu, lui một bước, “Đợi đến chiều rồi nói sau.”

Hiện tại Minh Trạng chuyện gì cũng phải nghe Nguyễn Hồng Phi, đương nhiên phải tuân thủ hứa hẹn, nói với Nguyễn Hồng Phi, “Nào, chúng ta lại chơi tiếp hai ván đi.” mấy ngày nay Minh Trạng phải dựa vào việc đánh cờ với Nguyễn Hồng Phi để giết thời gian. Đương nhiên mấy chuyện tình chàng ý thiếp thì Minh Trạng cũng làm rất nhiều, bất quá Nguyễn Hồng Phi vì để tránh cho người ta khả nghi, hắn thường xuyên ra sức khước từ khiến Minh Trạng rất bất mãn.

“Tiểu Ngọc, người đi đi, nhìn xem bánh trứng làm xong chưa?” Minh Trạng thích mỹ thực, Hà Ngọc đi ra ngoài, Minh Trạng sờ bụng nói với Nguyễn Hồng Phi, “Phi Phi, người nói thử xem, có phải ta bị trúng tà hay không, mấy ngày nay thường xuyên cảm thấy bị đối.”

Nguyễn Hồng Phi dọn bàn cờ, vừa nhặt cờ chia ra hai loại trắng đen vừa nói, “Chẳng những ăn nhiều mà bụng cũng càng ngày càng to.”

Minh Trạng cả kinh hỏi, “Người nói thử xem, chẳng lẽ ta thật sự bị bệnh hay sao?”

Nguyễn Hồng Phi không để ý đến hắn, Minh Trạng tiếp tục nói, “Có một chứng bệnh gọi là thèm ngủ, như vậy có thể nào cũng có chứng bệnh gọi là thèm ăn hay không nhỉ?”

Thật sự không thể tiếp tục chịu đựng, Nguyễn Hồng Phi sờ soạng khuôn mặt béo múp của Minh Trạng, “Đừng làm chuyện mất mặt nữa, mấy ngày nay người đã lên năm cân rồi. Cũng may hạ thân của người là nam nhân, nếu không thì ta còn tưởng là người đang mang thai nữa đấy. Ăn ít một chút đi, không bao lâu nữa lại đến giờ dùng ngọc thiện rồi.”

Minh Trạng hận nhất người khác nói hắn béo, cả giận nói, “Bề ngoài thì giả vờ như thần tiên, nói chuyện thì hạ lưu muốn chết.”

Nguyễn Hồng Phi cười cười, vỗ vỗ thắt lưng của Minh Trạng, “Chẳng phải người thích hạ lưu hay sao?” Ngày nào cũng nói người ta, trong khi chính mình lại là tiểu háo sắc, vậy mà còn không biết tự kiểm điểm. Nguyễn Hồng Phi cảm thấy may mắn khi hắn vẫn còn tráng niên mạnh khỏe, bằng không có thể thỏa mãn Minh Trạng hay không cũng là một vấn đề. Hầy, tiểu Minh ừ đôi khát hai đời, cũng rất khó trách. Nguyễn Hồng Phi âm thầm quan tâm bảo chữa thay Minh Trạng.

Minh Trạng hừ một tiếng, Hà Ngọc bưng đến hai cái bánh trứng được chiên vàng óng ở mặt ngoài, bên trong có rưới tương ớt, rau xanh, dưa leo và cà rốt thái sợi, cùng với thịt chân giò hun khói và hành lá thơm ngào ngạt.

Hiện tại Minh Trạng đang bệnh, cũng không thể cho người ta thấy hắn ăn nhiều. Đề mượn danh Hà Ngọc để ăn, bánh trứng gà nhìn có vẻ không lớn nhưng khi mở ra thì kích cỡ gần bằng cả khuôn mặt của Minh Trạng. Minh Trạng vừa dùng bữa xong, cũng ăn không hết hai cái, Nguyễn Hồng Phi không ăn liền thưởng cho Hà Ngọc một cái.

Mặt của Hà Ngọc sắp giống như cái bánh trứng, kỳ thật hắn cũng không đói, hầy, nếu có nói thì phải nói Hoàng thượng không phải người bình thường, với sức ăn của Hoàng thượng thì Hà Ngọc cảm thấy bệ hạ của hắn thật có khí phách.

Đến chính Ngọ, Hà Ngọc tự chủ trương mang thức ăn đến cho đám người Lý Bình Chu, vài vị lão đại nhân quỳ cả buổi, tuy không đến mức đầu choáng mắt hoa, bất quá sắc mặt cũng chẳng tốt hơn được bao nhiêu. Hà Ngọc thân thiết nói, “Bên này có hai gian phòng trống, các đại nhân muốn đợi bệ hạ tỉnh lại thì không bằng đi vào phòng chờ đợi. Ta sẽ lệnh cho cung nhân thu dọn, các đại nhân cũng có thể thoải mái một chút.”

Như vậy sao được, quỳ và ngồi trong phòng uống trà chờ triệu kiến hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Lý Bình Chu khách khí hai câu, quả quyết khước từ.

Từ Tam thâm nghĩ, Hoàng đế bệ hạ đã quá anh minh, được bệ hạ soi sáng, Hà công công cũng có một chút thông minh.

Mãi cho đến buổi chiều, Minh Trạng ngủ trưa tỉnh dậy, thấy vài vị lão thần vẫn còn quỳ bên ngoài, nếu không gặp thì Minh Trạng thật sự lo lắng bọn họ sẽ quỳ đến sinh bệnh, chỉ đành nỗ lực gập một chút.

Minh Trạng chui vào bên trong màn nằm chờ, cả gian phòng tràn đầy mùi được hương.

Đám người Lý Bình Chu chờ ở bên ngoài bốn canh giờ, mạng già cũng muốn mất hơn phân nửa, lúc này thỉnh an Minh Trạng, trong màn truyền đến vài tiếng ho, Lý Bình Chu thân thiết hỏi, “Long thể của bệ hạ đã lâu chưa thuyên giảm, chúng thần rất lo lắng.”

Một lúc lâu sau, bên trong mới truyền ra hai chữ hữu khí vô lực, “Không sao.”

Nửa tháng không lâm triều, ngay cả tấu chương cũng không thể phê duyệt, như vậy mà gọi là không sao ư?

Hiện tại cũng không phải lúc để so đo này đó. Lý Bình Chu hiểu rõ, chỉ cần là Hoàng đế thì cho dù bệnh sắp chết cũng không thể để người khác nhận ra. Biểu hiện như vậy của Minh Trạng hoàn toàn phù hợp với thân phận của một vị đế vương.

Lý Bình Chu đành nói, “Long thể của bệ hạ an ổn thì chúng thần có thể an tâm.” Ít nhất còn có thể nói chuyện, đầu óc có vẻ cũng tỉnh táo, Lý Bình Chu an tâm, tiếp tục nói, “Bệ hạ, hôm nay chúng thần xem tấu chương được phê duyệt, phát hiện chữ viết khác với trước kia. Thần cả gan suy đoán, tấu chương này là do Thái hậu nương nương phê duyệt giúp bệ hạ đúng không ạ?”

Trong màn không hề vang lên tiếng động nào, Lý Bình Chu tiếp tục nói, “Bệ hạ, Thái hậu nương nương ở lâu trong hậu cung, cũng không biết chuyện quốc sự tiền triều. Còn nữa, dù sao Thái hậu nương nương cũng là nữ nhân, xưa nay hậu cung không bận tâm đến triều chính.”

Qua một lúc lâu, Minh Trạng phân phó, “Truyền bút mực.”

Thị nữ bên giường vén rèm lên, Lý Bình Chu nhìn thấy sắc mặt vàng vọt của Minh Trạng, sưng phù nặng nề, hai mắt hư vô, vô cùng tiêu tụy. Nghĩ đến xưa kia Minh Trạng luôn phần chấn tinh thần, bộ dáng đầy sức sống, vậy mà một khi ngã bệnh lại đến mức này. Lý Bình Chu nhin không được mà đau lòng, nước mắt chảy xuống, nức nở nói, “Bệ hạ nên bảo trọng long thể.” Tuy thỉnh thoảng bất đồng chính kiến, nhưng dù sao cũng là quần thần kề cận, mà Minh Trạng vốn rộng lượng, đã bao dung cho Lý Bình Chu rất nhiều. Vì vậy, khi thấy Minh Trạng bệnh nặng như thế, Lý Bình Chu cảm thấy vô cùng khổ sở.

Ngay cả đám người Từ Tam cũng nhin không được mà cảm thấy ảm đạm.

Tiểu thái giám bưng đến giấy bút, Hà Ngọc tự mình đỡ Minh Trạng ngồi dậy, lại đưa bút đã chấm mực đến tay Minh Trạng, sau đó trải giấy trắng, Minh Trạng đưa tay trái đỡ lấy cổ tay phải, khống chế bàn tay phải vô lực, run rẩy viết một hàng chữ: Trong lúc trầm ngã bệnh, Thái hậu thay quyền chấp chính. Phàm là tấu chương được phê duyệt, nếu sáu người Nội các cùng liên danh bác bỏ thì coi như phê duyệt không có hiệu quả.

Sau khi viết xong, Minh Trạng cũng dùng hết sức lực toàn thân, nhẹ nhàng buông tay, bút liền rơi xuống đất, làm văng vài giọt mực đen, Minh Trạng khê thở dài, “Đóng dấu.” Thật sự chống đỡ không nổi, lại ngã xuống giường.

Từ trước đến nay tuy Nội các nắm quyền lớn, nhưng cho dù thế nào cũng không thể lớn hơn hoàng quyền, nay đám người Lý Bình Chu đang lo lắng cho thân thể của Hoàng đế bệ hạ, lại đột nhiên nhận được thủ dụ

này, khoe mắt của Lý Bình Chu nóng lên, một hàng lệ rơi xuống, làm ướt nhẹp hai góc thủ dụ của Minh Trạng.

Hoàng thượng vẫn chưa hồ đồ, cho dù bất đắc dĩ để Thái hậu cai quản triều chính thay mình, bất quá cũng hạn chế quyền hạn của Thái hậu. Nội các được quyền bác bỏ phê duyệt. Lúc này Minh Trạng ngã bệnh, Hoàng tôn còn nhỏ, trong cung nhất định phải có người đứng ra làm chủ xử lý công việc. Cho dù Lý Bình Chu kiên quyết Vệ thái hậu nhưng tạm thời cũng tìm không ra người nào thích hợp bằng Vệ thái hậu.

Lý Bình Chu vừa khóc vừa lau nước mắt rồi dẫn đám đồng liêu ra khỏi Chiêu Đức điện, Từ Tam nhìn đến khi tiến vào phòng xử lý công vụ của Nội các thì mới xem qua thủ dụ có lưu nước mắt cảm động của Lý tướng, Từ Tam kinh ngạc một lúc lâu rồi mới nói, “Bệ hạ thật sự là thịnh thế minh quân.”

Tuy rằng Minh Trạng vẫn tỏ ra thiên vị mẫu tộc, bất quá trong thời khắc then chốt, thủ đoạn của Minh Trạng có thể nói là siêu đẳng. Điều này cũng chứng tỏ sự tín nhiệm của Minh Trạng đối với Nội các không phải bình thường. fynnz.wordpress.com

Từ Tam rất cảm động đối với sự anh minh của Minh Trạng, lại lo lắng cho bệnh tình của Minh Trạng, nói với Lý Bình Chu, “Có muốn bỏ cáo để xem dân gian có đại phu nào giỏi hay không?” Đứng nhìn các đại thần mỗi ngày miệng hô trung quân ái quốc, kỳ thật cũng phải tùy đối tượng, nếu là hôn quân, chết thì chết thôi, các đại thần rơi vài giọt lệ cá sấu, trong khi tâm tư đã sớm bay đến bên cạnh tân quân.

Nhưng nếu là minh quân, gặp được minh quân không hề dễ dàng, các đại thần cũng đặc biệt quý trọng.

Lý Bình Chu gật đầu nói, “Ta cũng có ý này, hôm nay sắc trời đã muộn, ngày mai chúng ta cùng tiến cử với Thái hậu nương nương.” Thủ dụ này của Minh Trạng quả thật là một viên thuốc an thần công hiệu cho Nội các, thế nên đây là lần đầu tiên Lý Bình Chu vứt bỏ thành kiến đối với Vệ thái hậu, đồng ý cho Vệ thái hậu tạm thời chấp chính.

Đám tôn thất vừa nghe nói Thánh thượng cho phép Nội các quyền bác bỏ phê duyệt, trong mắt chỉ hận không thể phun lửa.

Ngược lại với Nội các bất an vì Vệ thái hậu, đám tôn thất có tính toán khác.

Khi Nhân Tông hoàng đế còn khỏe, đó là người hiền lành, cũng không đối xử tệ với ai, tôn thất còn có cơ hội thảo luận chính sự. Bất quá từ thời Phụng Cảnh Kiền, đó thật sự là khẩu phạt tâm xà, mặc kệ mọi người, thái độ của Phụng Cảnh Kiền chính là, triều đình bỏ bạc ra nuôi dưỡng tôn thất, bất quá nếu muốn thảo luận chính sự thì không có cửa đâu. Ngay cả lão tôn thất đã nhịn hơn chục năm, thật sự là bị đè nén, nghẹn ra đây lửa.

Đến phiên Minh Trạng, khi lâm triều mấy ngày trước, Lý Bình Chu vừa nhắc đến tôn thất, nhưng vì long tâm không vui nên tạm gác lại. Sau này tôn thất có người hỏi thăm, hóa ra bệ hạ vẫn muốn con cháu tôn thất tham dự khoa cử, chọn người có tài để phong quan.

Đây là cơ hội rất tốt để tham dự vào chính sự, vậy mà lại bị chuyện của Phụng Bảo Châu khiến Hoàng thượng không thoải mái, kết quả là đi tong.

Rất nhiều tôn thất có chút cảm giác bóp cổ tay than thở.

Khi Minh Trạng ngã bệnh, tôn thất còn yên ổn. Bởi vì dù sao Minh Trạng vẫn còn nhỏ, ngày thường nhìn có vẻ cường tráng, thân thể khỏe mạnh, không có dấu hiệu ốm đau. Có lẽ ăn bậy gì đó nên mới sinh bệnh. Trong cung có Thái y cao minh là được rồi.

Bất quá không ai ngờ Minh Trạng ngã bệnh lại không dậy nổi.

Đương nhiên mới đầu cũng có người hoài nghi Minh Trạng là bệnh thật hay giả bệnh. Nhưng sau khi Thái hậu chấp chính thay Hoàng thượng, sau đó Nội các được quyền tạm thời bác bỏ phê duyệt trong tấu chương thì tôn thất mới rốt cục tin tưởng.

Bệnh tình của Minh Trạng e rằng không nhẹ.

189. Chương 189

Có được sự nhận thức này, thái độ của tôn thất cũng biến đổi, bọn họ cũng không nhắc đến chuyện ghen ghét Thái thượng hoàng quay về đế đô. Ngược lại, bọn họ tụ tập đến Thọ An cung thỉnh an Thái hậu, lời ra lời vào bảo rằng không yên lòng đối với Nội các.

Trung An Hầu ở Hồ Quảng thở dài, “Thần nói chuyện thô tục, Thái hậu nương nương nghe thử xem có lý hay không. Bá quan trong triều đông đảo, chẳng lẽ chỉ có thượng quan là trung thành? Hằng năm bao nhiêu người tham ô hối lộ bị chém đầu? Cũng như vậy, bệ hạ còn trẻ, tin tưởng Nội các đến mức này, ngay cả phê duyệt của Thái hậu nương nương mà cũng cho Nội các có quyền bác bỏ, như vậy Thái hậu nương nương phê duyệt còn có ý nghĩa gì nữa? Nói không chừng sau này lão Phượng gia chúng ta đều phải nhìn mặt Nội các mà sống qua ngày.”

“Sống uất ức như vậy thì làm sao chịu nổi?” Trung Hòa Hầu tiếp lời của Trung An Hầu, trong lời nói mang theo vài phần chia rẽ, “Thái hậu nương nương, ngài là mẫu nghi thiên hạ, là mẫu thân của bệ hạ, ngài phân phó gì thì chúng thần sẽ nghe theo. Nội các đều là triều thần, vốn là làm việc cho chúng ta, nay vì cái gì lại thay gia chủ quyết định, như thế làm sao mà được?”

Trung An Hầu nói, “Thật sự không có đạo lý này.”

Vệ thái hậu lộ ra một chút khó xử, “Nay Hoàng thượng ngã bệnh, Thái hoàng thái hậu đã lớn tuổi, cũng không thể để lão nhân gia bận tâm. Hay, ta ở lâu trong cung, cũng không biết nhiều chuyện bên ngoài. Nhưng hiện tại cũng chỉ có thể làm như thế mà thôi.”

“Nội các đa phần là lão thần do Thái thượng hoàng lưu lại, trong phương diện này, ta và Hoàng thượng rất tin tưởng bọn họ.” Vệ thái hậu thở dài, “Không được thì thỉnh Thái thượng hoàng trở về chấp chính? Cứ kéo dài như vậy cũng không phải cách.”

Thục Bình Hầu vội nói, “Nương nương, vẫn chưa đến mức này đâu.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Bao nhiêu người phụ họa theo lời của Thục Bình Hầu, Lỗ An Hầu nhiều lần khấn thiết nói, “Thái thượng hoàng vì long thể không khỏe nên mới đến Vân Quý điều dưỡng, còn nữa, bệ hạ chỉ là bệnh nhẹ, cũng không đến mức kinh động Thái thượng hoàng lão nhân gia.”

Vệ thái hậu gật đầu nói, “Các người nói cũng có lý, hy vọng Minh Trạng có thể sớm ngày khỏe lại, trọng trách này của ta cũng có thể đỡ xuống, trong triều cũng sẽ yên ổn.”

Những người này ba hoa cả buổi, tuy rằng ở sâu trong lòng rất khát vọng có thể đẩy Nội các ra ngoài, đưa tôn thất vào bên trong cơ cấu giám sát quốc gia, bất quá Vệ thái hậu không chịu nói tiếp khiến những người này uống phí nước miếng, mang theo một bụng dă tâm mạnh ai về nhà nấy.

Có câu, cơ hội không phải do người khác tạo ra mà là do mình tự tạo.

Những lời này cũng rất thích hợp với chốn quan trường triều đình, đấu tranh chính trị. Nói cho tào nhả thì đó là anh hùng tạo thời thế.

Lý Bình Chu vừa quay về phủ không bao lâu thì liền thấy Âu Dương Khác vội vàng tiến đến, vẻ mặt lo lắng hoàn toàn không phải giả, vì đến gấp rút nên vàng trán toát mồ hôi hột. Lý Bình Chu vừa nhìn liền biết Âu Dương Khác có chuyện quan trọng, vội nói, “Lão đại nhân uống tách trà trước, nghỉ ngơi một chút.”

Âu Dương Khác nắm lấy cổ tay của Lý Bình Chu rồi vội vàng la lên, “Lúc này là lúc nào rồi mà còn uống trà, xảy ra đại sự rồi!”

Lý Bình Chu sững sốt, Âu Dương Khác nói, “Đến thư phòng của người!”

Hai người đi vào thư phòng, đuổi xuống đám hạ nhân, Âu Dương Khác thấp giọng nói, “Lý tướng, bên ngoài đều đang đồn đãi Thái hậu và Đỗ quốc chủ có tư tình, âm mưu hãm hại bệ hạ!”

Thái hậu và Đỗ quốc chủ có tư tình, đây là cách nói khéo của Âu Dương Khác.

Trên thực tế, bên ngoài lên đồn đãi chính là, Đỗ quốc chủ và Vệ thái hậu tư thông, kết quả để bệ hạ biết được, hai người dứt khoát, không làm thì thôi đã làm phải làm đến cùng, thẳng tay hãm hại bệ hạ.

“Nực cười!” Lý Bình Chu đập mạnh một cái xuống bàn, hai người đều là tướng quốc trong triều, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tin tưởng như đám ngu phu ngu phụ bên ngoài. Đối với Lý Bình Chu, lúc Minh Trạng vừa mới chấp chính thì có vẻ hơi non nớt, bất quá vừa mới làm Hoàng đế, hưởng chi Minh Trạng còn rất nhỏ, không có kinh nghiệm là bình thường. Nhưng nếu ai nghĩ rằng Hoàng thượng ngốc nghếch thì người đó mới chính là đại ngốc. fynnz.wordpress.com

Lý Bình Chu tuyệt đối không dám khinh thường chỉ số thông minh và thủ đoạn của Minh Trạng.

Là một nam nhân như vậy thì làm sao có thể để mẫu thân ở trong hậu cung cùng một nam nhân khác dâm loạn. Với lại, là một Thái hậu, nếu không có Minh Trạng thì Vệ thái hậu làm sao có thể làm Thái hậu. Hiện tại hại chết nhi tử thì chẳng có ích gì cho Vệ thái hậu.

Cho dù nghênh đón Thái thượng hoàng chấp chính thì vẫn phải lập Hoàng tôn thừa kế, lợi ích của Vệ thái hậu sẽ bị tổn hại nặng nề.

Vệ thái hậu cũng không phải kẻ ngốc, hãm hại Hoàng thượng là chuyện không thể nào xảy ra.

Còn nữa, nếu thật sự có chuyện này thì vì sao sớm không truyền chậm không truyền lại lan truyền ngay lúc Hoàng thượng lâm trọng bệnh? Lý Bình Chu nói với Âu Dương Khác, “Xem ra là có kẻ muốn đục nước béo cò.”

Âu Dương Khác thở dài, “Hiện tại rất cấp bách, ta đang nghĩ, chúng ta có nên thỉnh Đồ quốc chủ tạm lánh ở bên ngoài hay không? Như vậy cũng tránh hiềm nghi.”

Thành thật mà nói, đây cũng không phải cách hay. Bất quá hiện tại Hoàng thượng bệnh nặng, không thể đứng dậy, ngay cả chính sự cũng phải do Vệ thái hậu xử lý thay, lúc này Đồ quốc chủ ở trong cung quả thật có vài phần không thích hợp.

Nhưng mà lúc này bảo Đồ quốc chủ đi lánh mặt tránh hiềm nghi, dừng ở trong mắt kẻ có ý đồ thì chẳng phải là giấu đầu hở đuôi hay sao.

Lý Bình Chu nhất thời rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Tin tức của Nguyễn Hồng Phi rất nhanh nhạy, cũng không giấu Minh Trạng chuyện này.

Minh Trạng đổ kị nói, “Cái tên lan truyền tin này đúng là kẻ mù, vì sao không nói ta với người mà lại đem người và mẫu thân dính với nhau. Chúng ta là một đôi được ông trời tác hợp vậy mà có kẻ làm như không thấy, đúng là đui mù. Không có nhãn lực mà còn muốn âm mưu chiếm đoạt giang sơn. Ta thấy, đợi đến ngày mèo mù bắt được chuột chết thì người này mới có thể thành công.”

Xưa nay lời đồn rất hại người, Nguyễn Hồng Phi thấy Minh Trạng lại đem tâm tư đặt vào chuyện khác, nhin không được mà cốc đầu Minh Trạng một cái, đưa tư liệu mà hắn điều tra được cho Minh Trạng, trở lại chuyện chính, “Thật không ngờ Thục Bình Hầu ngày xưa kiêu lời, là người hiểm khi lộ diện, nay lại có can đảm lớn như vậy.” Chuyện của Thái hậu mà dám đồn đãi lung tung bấy bả, đúng là chán sống.

“Hiện tại nếu bắt người thì hỏng hết cả bàn cờ.” Minh Trạng cười cười, “Nhưng mà, cho dù muốn bắt cũng không thể để chúng ta đi bắt, với lại phải bắt một cách khéo léo mới được.”

Nguyễn Hồng Phi gật đầu, “Đương nhiên phải bắt, cũng không thể để mặc cho lời đồn tiếp tục truyền xuống.” Ba người nói dối thành sự thật, cứ lan truyền như vậy thì hắn không tiện ở trong cung.

Minh Trạng bỗng nhiên lộ ra một nụ cười xấu xa, nói với Nguyễn Hồng Phi, “Ta có cách.”

Nói xong câu đó, Minh Trạng không nói tiếp mà chỉ che miệng thì thầm cười một trận rất xảo quyệt, Nguyễn Hồng Phi thấy vẻ mặt đầy gian trá của Minh Trạng thì bèn giao việc này cho Minh Trạng đi giải quyết, hắn không hề nhúng tay.

Kỳ thật Minh Trạng có thể chiếm được Nguyễn Hồng Phi cũng không phải không có đạo lý. Nếu để Nguyễn Hồng Phi nói thì Minh Trạng không hề biết ngượng, càng ngày càng không biết ngượng.

Minh Trạng không hổ là Hoàng đế, vừa ra tay thì liền kinh hãi tứ phía.

Âu Dương Khác chưa kịp dùng bữa đã chạy đến quý phủ của Lý Bình Chu, nói với Lý Bình Chu, “Ôi chao, Lý tướng, càng ngày càng ngang ngược, bên ngoài lại đồn đãi linh tinh, Đỗ quốc chủ và Hoàng thượng có tư tình, dùng mỹ sắc mê hoặc bệ hạ, hút khô dương khí của bệ hạ, thừa cơ hãm hại.” Nói cho đơn giản thì chính là Hoàng đế bệ hạ bị trúng mỹ nhân kế của Đỗ quốc chủ.

Ngày hôm qua Lý Bình Chu vừa nổi trận lôi đình, hôm nay lại trấn tĩnh hơn nhiều, chỉ cảm thấy lời đồn càng ngày càng hoang đường.

Âu Dương Khác do dự hỏi Lý Bình Chu, “Lý tướng, người nói bệ hạ và Đỗ quốc chủ sẽ không...” Khuôn mặt của Nguyễn Hồng Phi hoàn toàn là kiệt tác của thượng đế, bằng không cũng không thể có lời đồn đãi như vậy.

Lý Bình Chu quả quyết nói, “Tuyệt đối không có khả năng.” Kỳ thật trong giao dịch với Đỗ Nhược quốc, Đại Phượng cũng đạt được một chút lợi ích, việc này không thể không quy công cho năng lực ngoại giao của Hoàng đế bệ hạ.

Hơn nữa nếu muốn phát triển thủy quân của Đại Phượng thì không thể thiếu sự hợp tác của Đỗ Nhược Quốc. Còn chuyện hút dương khí gì đó thì hoàn toàn là bậy bạ, Đỗ quốc chủ cũng không phải hồ ly tinh tu luyện nghìn năm, làm gì có bản lĩnh hút dương khí của người ta cơ chứ?

Lý Bình Chu và Âu Dương Khác đang thương lượng làm thế nào để điều tra ra chuyện đồn nhảm thì Vương Duệ An vội vàng tiến đến, vừa vào thư phòng liền nói, “Lý tướng, chuyện lớn xảy ra rồi, người bên ngoài đều nói Đỗ quốc chủ và bệ hạ cùng với Thái hậu nương nương, ba người cùng dâm loạn hậu cung.”

Lý Bình Chu bẩm sinh đã cao gầy, khi còn trẻ thì trông có vẻ tuấn tú, nay lớn tuổi thì trở nên gầy còm, có râu, nghìn vàng khó mua được râu ốm khi về già.

Con người gầy một chút cũng không phải không có lợi.

Huyết áp của Lý Bình Chu bình thường rất thấp, cho nên vừa nghe thấy lời đồn nhảm sỉ nhục đẳng cao như vậy thì cho dù có tức giận đến mức choáng váng đầu óc thì Lý Bình Chu cũng không bị đứt mạch máu não. Hắn vịn lấy thành bàn, gọi hạ nhân vào, trầm giọng phân phó, “Đưa thiếp mời của ta đến Phủ doãn để đô mời Diên đại nhân đến đây.”

Từ Tam cũng biết đế đô gần đây có rất nhiều lời đồn đãi trên trời dưới đất, bất quá hiện tại nữ nhi sắp đến Giang Nam, Từ Tam tạm thời bất chấp chuyện kia, ngược lại đi lo lắng căn dặn Từ Doanh Ngọc.

“Hiện tại bệ hạ bị bệnh, khi gặp họ Lâm thì con nói với hắn, chú ý động thái ở Hoài Dương, tuyệt đối đừng để xảy ra loạn lạc.” Lâm Vĩnh Thường đáng chết, thật vất vả khuê nữ mới quay về đế đô, còn chưa ở được bao nhiêu ngày thì bên kia lại có cách đem khuê nữ của hắn quay lại Giang Nam, Từ Tam rất bất mãn đối với hành vi này của Lâm Vĩnh Thường.

Hầy, nhưng có cách nào đâu.

Nữ nhi xưa nay không nhìn trúng ai, lúc này lại coi trọng Lâm Vĩnh Thường. Từ Tam suy nghĩ, chính mình cất nhắc Lâm Vĩnh Thường, nỗi khổ tâm này cũng là vì khuê nữ mà thôi.

Từ Doanh Ngọc lại rất hào phóng, “Nữ nhi đã nhớ rõ, phụ thân còn chuyện gì muốn nói với Lâm đại nhân hay không?”

Từ Tam ngồi trên nhuyễn tháp, mười ngón tay vuốt mạnh lên lớp tơ lụa ngay đầu gối một lúc rồi mới nói, “Cảnh giác vùng duyên hải, trung thành với bệ hạ.”

Từ Doanh Ngọc trịnh trọng gật đầu, “Nữ nhi đã nhớ kỹ.”

Minh Trạ bị Nguyễn Hồng Phi đánh đòn một trận.

Kỳ thật ban đầu Nguyễn Hồng Phi cũng không cho rằng Minh Trạ có thể nghĩ ra ý kiến gì hay ho, nhưng mà không ngờ cái tên mồm mồm xấu xa đáng chết này lại đưa ra ý kiến thoải nát hơn nữa, làm cho Nguyễn Hồng Phi xưa nay coi trọng thanh danh tức chết đi được.

Lập tức xắn tay áo, lôi Minh Trạ đặt lên giường rồi đánh một trận, Minh Trạ vừa định kêu cha gọi nương thì trong miệng đã bị nhét bằng một cái hạ khô. Kết quả là hai bờ mông bị đánh sưng vù.

Minh Trạm da mặt dày, không hề biết mất mặt, tự mình kéo căng hạ khổ rồi uốn éo trước gương, nói một cách vô sỉ, “Mông của ta vốn đã căng tròn, nay sưng lên thì càng có vẻ căng tròn hơn.”

Cũng may là Nguyễn Hồng Phi chưa bị Minh Trạm chọc đến ngứa xủ.

Minh Trạm cười he he hai tiếng, “Phi Phi, người chưa từng nghe nói hay sao, để chấm dứt một lời đồn thì phải tung ra một lời đồn khác kinh hãi thế tục hơn trước.”

“Người đừng giận, thế này chỉ mới bắt đầu thôi, trò hay còn nằm ở đằng sau kia.”

Nguyễn Hồng Phi nói, “Người có tung tin đồn nhảm nữa thì đừng lôi ta vào.”

“Ừ ừ.” Minh Trạm thản nhiên ừ hai tiếng, cũng không biết rốt cục có chịu để lọt lỗ tai hay không.

Hiện tại cả triều đều biết quyền lực của Nội các rất ghê gớm, ngay cả lời phê duyệt của Thái hậu cũng có thể bị bác bỏ.

Điền Văn Hoa nhận được lệnh của Lý Bình Chu, việc này lại liên quan đến danh dự của hoàng thất, đương nhiên không dám chậm trễ.

Kế tiếp, Điền Văn Hoa liền cảm nhận được câu nói, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.

Trong chốc lát mọi người nói, “Hoàng đế bệ hạ và Lý tướng có tư tình gì gì đó.” Không quá bao lâu lại là một tin đồn khác, “Hóa ra Lý tướng và Âu Dương Thượng thư thông đồng nhiều năm...”

Ngày hôm sau lại biến thành, “Quả thật là sư đồ Lý tướng và Từ tướng có tư tình...”

Còn nữa, “Lý tướng và Âu Dương Thượng thư sớm có tình nghĩa trước đây, nhưng không ngờ Từ tướng có thủ đoạn phi phạm, vung đao đoạt tình, thế nên Âu Dương thượng thư giận dữ trở mặt, bao nhiêu năm ân ái cuốn trôi sông.” fynnz.wordpress.com

“Tả Đô ngự sử lão Vương đại nhân có tình cảm với Lý tướng trước đây, vô cùng quyến luyến Lý tướng...”

“Các người sai hết rồi, vốn là vì trái tim nóng rực của lão Vương đại nhân chỉ nhảy lên vì Lý tướng, cho nên Từ thượng thư giận dữ mới trở thành ái nhân của của Lý tướng, trên thực tế, người mà Từ thượng thư yêu chính là lão Vương đại nhân.”

Lại có, tân nhậm Hình bộ Thượng thư Hình Giảo và tân nhậm Lại bộ Thượng thư Chu Minh Thần cũng bị dính chuỗi, nào là “Hình đại nhân hoàn toàn là dựa vào dung mạo của mình.” “Chu thượng thư được Hoàng đế bệ hạ lên ủng hộ thì mới ngai lên được cái ghế Thượng thư.”

Còn có, “Kỳ thật, kỳ thật Hình thượng thư và Chu thượng thư vốn yêu nhau, là Hoàng đế bệ hạ gian ác phá vỡ duyên ương, chia rẽ người hữu tình. Hoàng đế bệ hạ ngã bệnh như vậy trên thực tế là bị Hình thượng thư và Chu thượng thư khi thị tẩm đã liên thủ hãm hại.”

Chư vị đại thần trong Nội Các hoàn toàn chết đứng.

Ở thời này mọi người đều xem danh tiết như tính mạng.

Nữ tử mất hết danh tiết thì phải tìm cái chết.

Nam nhân vì thanh danh cũng có không ít người đi tìm cái chết, ví dụ gần nhất chính là phụ thân của Triệu Thanh Di, Triệu Như Tùng.

Bất quá đám người như Lý Bình Chu vất vả hơn nửa đời người, thật khổ sở mới leo lên vị trí Nội các, nếu quả thật có chuyện dơ bẩn, làm mất hết thể diện, không thể không chết thì cũng chỉ có thể đi tự sát. Nhưng rõ ràng đây là có người bịa chuyện bôi nhọ thanh danh của bọn họ, trong tình cảnh này mà bắt bọn họ đi tự sát thì rõ ràng là vô nhân đạo.

Với Lý Bình Chu dẫn đầu Nội các, bọn họ thề phải bắt được kẻ có bụng dạ khó lường này, sau đó bầm thây trăm mảnh.

Minh Trạm thấy thời cơ đã chín muồi, mới phái người khéo léo đặt chứng cứ để Điền Văn Hoa trùng hợp điều tra ra được.

Lúc này mục đích của tôn thất cũng được vạch trần.

Cho dù là Hình bộ, Đại lý tự hay Ngự sử đài có đầy đủ nhân chứng vật chứng nhưng tôn thất đều không thừa nhận, bọn họ thống nhất giải quyết vấn đề, luôn miệng bảo rằng Thục Bình Hầu bị oan. Hơn nữa còn chụp mũ cho Nội các là Thừa dịp long thể của bệ hạ không khỏe, mưu hại tôn thất.

Hình bộ đến phủ Thục Bình Hầu để bắt người, kết quả là cửa trước cửa sau hay cửa hông của phủ Thục Bình Hầu đều có tôn thất công hầu chặn đầy, tỏ vẻ: Các người muốn bắt người thì trừ phi bước qua xác của chúng ta.

Ngày thường Lý Bình Chu cũng thường phát câu một chút trước mặt Minh Trạng, thấy tôn thất đoàn kết, hẳn thật sự không dám dùng thủ đoạn gì để cường chế.

Vì thế tôn thất và Nội các cứ như vậy mà giằng co.

Song phương giằng co không được, chỉ đành đến Thọ An cung tìm Vệ thái hậu phân xử.

Vệ thái hậu suy nghĩ một chút rồi nói, “Thục Bình Hầu cho dù có tội cũng phải đưa đến Tông Nhân phủ xử trí. Thân Vương thúc, trong chốc lát khanh phái người đưa Thục Bình Hầu đến Tông Nhân phủ.”

Những lời này có nghĩa là tuân theo gia pháp tổ tông, hai bên cũng không có cách nào phản biện.

Lỗ An Công và Mân Tĩnh Công dẫn đầu tôn thất đều cảm thấy có chút không phục, nhưng đi Tông Nhân phủ còn hơn vào nhà lao Hình bộ, cho nên cũng không nói gì.

Vệ thái hậu mới nói, “Điền Văn Hoa, người tra ra chứng cứ, sau khi cùng tam ty hội thẩm thì đem nhân chứng vật chứng niêm phong, đợi long thể của Hoàng thượng bình phục thì xử trí sau.”

“Lý tướng, Thân vương thúc, xử trí như vậy các người có hài lòng hay không?” Vệ thái hậu thản nhiên hỏi.

Thận thân vương và Lý Bình Chu cùng nói, “Thần xin lĩnh chỉ của Thái hậu.”

Minh Trạng vẫn lo lắng tôn thất muốn lộng quyền, Vệ thái hậu thì không sợ, Vệ thái hậu nói, “Tôn thất lộng quyền cũng không sao cả, hiện tại Trạng nhi bị bệnh, tôn thất đứng ra thì mới áp chế được Nội các, hình thành thế chân vạc.”

Vệ thái hậu tổng Thục Bình Hầu vào Tông Nhân phủ, cũng chưa nói sẽ xử trí như thế nào, nhưng cũng không hề nhân nhượng.

Kỳ thật một Thục Bình Hầu thì có gì quan trọng, nhưng hiện tại Thục Bình Hầu lại trở thành một dấu hiệu đối lập giữa tôn thất và triều thần. Chỉ cần hai phe đối lập thì tầm quan trọng của Vệ thái hậu không cần nói cũng biết.

Thục Bình Hầu vô tội được phóng thích thì có nghĩa tôn thất thắng lợi, Thục Bình Hầu có tội thì phần thắng thuộc về Nội các.

Nay hai bên đạt được một sự cân bằng. Nhưng ai thắng ai thua còn do Vệ thái hậu định đoạt.

Mượn lời đồn của Minh Trạng, Vệ thái hậu thoải mái nắm quyền chủ động khống chế triều đình.

Thủ đoạn như thế, cho dù là Lý Bình Chu nửa đêm nghĩ lại cũng bất giác kinh hãi, không khỏi âm thầm cầu nguyện: Bệ hạ ơi bệ hạ, ngài cần phải mau mau khỏe lại thì mới được.

190. Chương 190

Vân Quý.

Hoàng đế ngã bệnh, đây là chuyện lớn nhất trên đời này.

Hoàng đế bệnh đã lâu không thuyên giảm, chuyện này liên quan đến ngai vàng của đất nước.

Khi Phượng Cảnh Nam vừa mới biết Minh Trạmg ngã bệnh thì cũng không bận tâm cho lắm. Phượng Cảnh Nam hiểu rất rõ Minh Trạmg, từ nhỏ Minh Trạmg đã sợ chết, rất biết cách chăm sóc bản thân mình, chăm sóc kỹ càng từ đầu ngọn tóc đến gót chân.

Thỉnh thoảng người khác còn cảm thấy đau đầu, trong khi Minh Trạmg ngay cả đau đầu cũng hiếm thấy. Trước kia Phượng Cảnh Nam thấy Minh Trạmg gặp Ngự y hỏi thăm về dưỡng sinh gì đó, thầm nghĩ, dựa vào bản tính cẩn thận này của Minh Trạmg thì nhất định là mọi người đều chết hết trong khi Minh Trạmg vẫn còn sống nhàn rảnh.

Nào ngờ đột nhiên lại bị bệnh như thế. Bị bệnh mà vẫn chưa khỏe lại, kéo dài mấy ngày liền, sợ rằng đã chuyển thành bệnh nặng.

Khi Phượng Cảnh Nam biết Minh Trạmg lệnh cho Vệ thái hậu cai quản triều chính, cùng với chiếu thư để Nội các tạm thời bác bỏ phê duyệt thì hẳn bắt đầu lo lắng cho thân thể của Minh Trạmg. Nhưng hiện tại Phượng Cảnh Nam không ở đế đô, không thể nắm rõ tình hình của Minh Trạmg, cũng khá là lo lắng, bèn thương lượng với Phượng Cảnh Nam, “Bằng không chúng ta phái Liễu Bàn đến đế đô bắt mạch cho Minh Trạmg đi.”

Tuy rằng Trần Nam Vương phủ xưa nay không can thiệp chính sự ở đế đô nhưng dù sao Minh Trạmg cũng là nhi tử của Phượng Cảnh Nam, lo lắng là chuyện thường tình.

Phượng Cảnh Nam cũng có ý này, nhưng hiện tại Liễu Bàn vẫn chưa trở về từ Tây Tạng. Tin đồn ở đế đô đã theo mật tấu gửi về đây, Phượng Cảnh Nam xem tin thứ nhất Đỗ quốc chủ dâm loạn Thọ An cung thì liền cảm thấy cực kỳ căm tức, bất quá xem xong ba trang giấy nói hươu nói vượn thì Phượng Cảnh Nam chỉ có thể âm thầm thở hổn hển, mục nó cái tên khốn kiếp kia đang có tâm địa gian trá gì vậy.

Sau khi Phượng Cảnh Nam xem xong thì bị bức bối cả buổi, hoài nghi hỏi Phượng Cảnh Nam, “Người nói xem, có khi nào là Minh Trạmg làm ra chuyện này hay không?”

Phượng Cảnh Nam không hổ là phụ thân, giận dữ nói, “Ngoại trừ cái tên khốn kiếp kia thì còn có ai có thể nghĩ ra những chuyện xấu xa như vậy?” Từ khi Minh Trạmg sinh ra thì đã có bản lĩnh nói hươu nói vượn. Phượng Cảnh Nam quả thật không muốn để ý đến Minh Trạmg, còn có thời gian để đùa giỡn thì bệnh tật gì ở đây cơ chứ? Hừ! Giả bệnh mà cũng không báo trước, hại lão tử phải lo lắng mất ngủ vài ngày!

Bao nhiêu bản tính xấu xa thiếu đạo đức của lão Phượng gia đều tập trung lên người Minh Trạmg, chính mình lại nuôi một cái tên bất hiếu tử như vậy, Phượng Cảnh Nam cảm thấy thật có lỗi với liệt tổ liệt tông.

Bệnh nặng của Minh Trạmg, sau khi tin tức Trần Nam Vương phủ phái đại phu đến đế đô để chẩn bệnh cho bệ hạ được xác định thì không còn trì hoãn nữa.

Cho dù đa mưu túc trí như thế nào cũng có thể cho rằng bệnh tình của Hoàng thượng có lẽ rất trầm trọng.

Minh Trạmg nói với Nguyễn Hồng Phi, “Phi Phi, người nói thử xem, phụ vương phái Liễu Bàn đến đây là vì đoán được ta đang giả bệnh nên muốn phối hợp với ta? Hay là lo lắng ta thật sự bị bệnh?”

“Để ý đến hần làm gì?” Nguyễn Hồng Phi tuyệt đối không hề có một chút hảo cảm đối với huynh đệ Phượng gia, chẳng qua tiểu mồm mồm nhà hần có tình có nghĩa, hần cũng không thể ép buộc tiểu mồm mồm đoạn tuyệt quan hệ phụ tử.”

“Phi Phi, người nói thử xem, vì sao bọn họ vẫn chưa có động tĩnh?” Minh Trạmg là người hiểu động, những ngày này cứ ru rú trong phòng, thật khó chịu.

“Chẳng lẽ người vừa bệnh thì mọi người lập tức mưu phản à?” Nguyễn Hồng Phi liếc mắt nhìn Minh Trạmg một cái, “Người xem mưu phản là ăn cơm ư?”

Minh Trạmg nhàm chán hỏi, “Phi Phi, vậy người cảm thấy ta còn phải ghen bao lâu nữa?”

“Ít nhất là ba tháng.” Nguyễn Hồng Phi nghiêm mặt nói, “Một lần vất vả, suốt đời nhàn nhã.”

Nghe thấy phải tiếp tục giả bệnh ba tháng, Minh Trạmg hừ hừ vài tiếng, ngã đầu nằm lên đùi của Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi sờ hai gò má ấm áp nhàn nhai của Minh Trạmg, nhẹ nhàng nói, “Trước khi cắt

nhắc đám tôn thất thì ít nhất phải để bọn họ tổn thương nguyên khí. Đè tôn thất xuống, muốn trị quốc thì trước tiên phải tề gia.” fynnz.wordpress.com

Minh Trạng thở dài một cách u buồn, “Phi Phi, người nói xem, cái này có phải gọi là ăn bám hay không?” Bất cứ chuyện gì cũng để lão bà giải quyết, đại nam nhân như Minh Trạng cảm thấy tự tôn của mình có một chút không ổn.

Nguyễn Hồng Phi nhìn Minh Trạng, đả kích sự tự tin của Minh Trạng một cách không khách khí, “Hiếm khi người tự giác ngộ như thế. Lúc trước nếu không phải ta lấy bạc cho người thì sợ là người đăng cơ cũng không đăng cơ nổi. Sau này thật vất vả mới làm được Hoàng đế, vậy mà lại đi moi không biết bao nhiêu bạc của ta. À, khi người Thất Đát đánh đến tận đế đô thì lại lừa mất một khoản của ta nữa chứ.”

Thấy da mặt dày của Minh Trạng sắp bốc hơi, Nguyễn Hồng Phi thản nhiên lên tiếng, “Hiện tại coi như bỏ qua, hãy, ai bảo ta coi trọng cái tên mồm mồm nhà người làm chi.”

Đáng lý Minh Trạng đã thẹn quá hóa giận, cho dù da mặt của hắn có dày thế nào thì cũng nhịn không được khi ái nhân cứ chà đạp hắn như thế. Bất quá nghe thấy một câu cuối cùng thì trong lòng có chút vui vẻ, nhịn không được mà cười he he vài tiếng ngây ngô, vội vàng thổ lộ thật lòng, “Phi, ta cũng thích người.” Nói xong liền chu miệng thối để hôn Nguyễn Hồng Phi, chuẩn bị cho Nguyễn Hồng Phi một nụ hôn dài kinh thiên động địa.

Ai ngờ ngay lúc này Hà Ngọc lại bưng vào hai cái bánh trứng hẹ, Hà Ngọc người ta là người đứng đắn, cũng không ngờ Minh Trạng lại động tình ngay giữa ban ngày ban mặt, không để ý liền hô một tiếng, “Bệ hạ, bánh đã làm xong.”

Mùi của Nguyễn Hồng Phi còn thính hơn cầu, vừa nghe đã biết mùi hẹ, lập tức nổi giận, đẩy cái bản mặt béo của Minh Trạng ra một bên, “Ăn cái bánh trắng dương của người đi!” Thối muốn chết.

Thức ăn đến miệng lại sắp chạy mất, Minh Trạng làm sao có thể bỏ qua, lập tức chồm người dậy, ôm lấy cổ của Nguyễn Hồng Phi để cắn, Nguyễn Hồng Phi bất đắc dĩ, đành phải ôm Minh Trạng mà ân cần hôn một hồi.

Minh Trạng hưởng thụ nụ hôn của người ta, cảm thấy Nguyễn Hồng Phi thật sự không có điểm nào không tốt, tướng mạo đẹp, dáng người đẹp, ngay cả kỹ thuật hôn môi cũng cừ như thế. Không quá bao lâu thì Minh Trạng liền bị nụ hôn của Nguyễn Hồng Phi làm cho hạ khổ có phản ứng, không khỏi lúc lắc mông, cây gậy nhỏ chọt chọt vào đùi của Nguyễn Hồng Phi.

Hà Ngọc thấy bệ hạ nhà hắn và Nguyễn Hồng Phi đã ở vào trạng thái động tình ngay giữa ban ngày ban mặt, làm cho bản mặt non nớt của hắn liền ửng đỏ, vội vàng buông bánh mà bỏ chạy.

Chiết Mân.

Lưu Ảnh không ngờ chính mình lại gặp được Tiết Thiếu Lương.

Tiết Thiếu Lương vẫn là bộ dáng lạnh như băng, rất giống như có người thiếu hẳn hai trăm xu tiền. Nếu không phải Tiết Thiếu Lương thật sự có dung nhan khiến người ta cứ muốn ngoái nhìn thì Lưu Ảnh thật sự không có kiên nhẫn giao tiếp với loại người như Tiết Thiếu Lương.

Tuy xuất thân của Lưu Ảnh kém một chút so với Tiết Thiếu Lương, bởi vì Tiết Thiếu Lương vốn là công tử của Tổng đốc. Bất quá Lưu Ảnh cũng là con một, ở cái thời mà cha bảo con chết con không thể không chết thì Lưu Ảnh được người nhà nuôi dưỡng rất cẩn thận, cho dù trải qua lặn lội nhưng vẫn mang theo bản tính của một quý công tử.

“Chẳng phải Tiết đại nhân quay về đế đô hay sao?” Lưu Ảnh mỉm cười hỏi thăm, “Vì sao lại trở về Chiết Mân, chẳng lẽ lại có công sự phải làm ư?”

“Thái hậu lệnh ta đến bảo vệ người.”

Lưu Ảnh hơi kinh ngạc, Tiết Thiếu Lương và Lưu Ảnh lại gặp mặt, xem như quen biết sơ sơ, huống chi ngày sau còn phải giao tiếp nhiều, tuy Tiết Thiếu Lương kiêu lời nhưng cũng không phải người không thông tình đạt lý, chủ động giải thích, “Thái hậu biết Tri phủ Hàng Châu bị ám sát cho nên lệnh ta đến bảo vệ người.”

Lưu Ảnh là người cực kỳ sâu sắc, lập tức nhướn mày hỏi, “Thái hậu....” Vì sao lại là Thái hậu phân phó?

Tin tức Minh Trâm ngã bệnh đã được lan truyền, cũng không phải Lưu Ảnh không biết, chẳng qua Lưu Ảnh ở tận Chiết Mân, hân hơ cau mày, nhin không được mà hỏi, “Tiết đại nhân, hiện tại Thái hậu đang chấp chính ư?”

Tiết Thiệu Lương bình thản nói, “Bệ hạ ngã bệnh, đương nhiên là Thái hậu chấp chính.”

Lưu Ảnh suy nghĩ một lúc, chuyện này cũng đúng. Dù sao Thái hậu cũng là mẫu thân của bệ hạ, Thái thượng hoàng lại không phải phụ thân của bệ hạ, còn Hoàng tôn thì sao, tuổi còn nhỏ, Thái hậu chấp chính cũng là chuyện thuyên đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Lưu Ảnh vội nói, “Ta chỉ là thần tử quá bé nhỏ, được Thái hậu nương nưng ban cho thị vệ thì thật sự là sợ hãi.”

Tiết Thiệu Lương không thêm để ý đến lời khách sáo trống rỗng này của Lưu Ảnh.

Lưu Ảnh biết võ công của Tiết Thiệu Lương cao cường, lại không ngờ được Tiết Thiệu Lương bảo vệ cẩn thận đến mức này, buổi tối còn đòi đồng giường.

Lưu Ảnh không bằng lòng cho lắm.

Tiết Thiệu Lương thản nhiên nói, “Nếu bảo vệ bệ hạ thì tại hạ sẽ ngồi bên giường một đêm hoặc là canh giữ ở bên ngoài một đêm cũng không sao. Bất quá nghe nói Lưu đại nhân chỉ là tam phẩm đại quan. Còn tại hạ là nhất phẩm thị vệ. Luận về cấp bậc thì Lưu đại nhân không bằng tại hạ. Cho nên giường này đáng lý phải để tại hạ nằm thì mới đúng. Nếu Lưu đại nhân không muốn, vì an toàn của Lưu đại nhân, chỉ cần không ra khỏi phòng này thì ngủ ở đâu cũng được.”

Lưu Ảnh suýt nữa đã muốn học máu, vì sao hắn lại gặp phải kẻ như thế này? Lưu Ảnh ghen một hơi rồi leo lên giường, thản nhiên nói, “À, hóa ra Tiết đại nhân đã được thăng chức.” Lần trước vẫn là tam phẩm thị vệ, mà nó thăng chức quá nhanh đi, thật sự là ông trời không có mắt.

“Quá khen.” Chỉ cần có bản lĩnh thì Minh Trâm cũng không keo kiệt. Với công lao mà Tiết Thiệu Lương lập được thì nhất phẩm thị vệ chẳng có gì là không xứng cả. Tiết Thiệu Lương chỉ không quen nhìn quan viên vừa dối trá vừa vụng về lại hẹp hòi cùng với một bụng tự kỷ như Lưu Ảnh mà thôi, huống chi Tiết Thiệu Lương tự nhận là ngự tiền thị vệ, phải hắn đến bảo vệ Lưu Ảnh thật sự là Lưu Ảnh rất có phúc.

Hơn nữa với sự lý giải của Tiết Thiệu Lương đối với Minh Trâm, nếu không phải chuyện quan trọng thì Minh Trâm chắc chắn sẽ không phái hắn ra tay. Tuy rằng lúc này hắn lĩnh chỉ Thái hậu, bất quá Thái hậu là mẫu thân của Hoàng thượng, có lẽ cũng chẳng khác là bao. Vì vậy Tiết Thiệu Lương cho rằng người muốn ám sát Lưu Ảnh nhất định không đơn giản. Cho nên vì muốn ổn thỏa, Tiết Thiệu Lương mới ở cùng phòng với Lưu Ảnh.

Việc này đều là Tiết Thiệu Lương suy đoán, hắn và Lưu Ảnh lại không quen biết, cũng không cần phải giải thích với Lưu Ảnh.

Ngược lại Lưu Ảnh nghe Tiết Thiệu Lương nói chuyện thật đáng giận, nhin không được mà đâm chọt Tiết Thiệu Lương một câu, “Tiết đại nhân như hoa như ngọc, hiếm khi có cơ hội đồng giường với Tiết đại nhân, ta cầu còn không được nữa là.”

Tiết Thiệu Lương nằm xuống gối, đôi mắt hơi khép lại, “Người đừng nhân cơ hội lợi dụng ta là được rồi.”

Lưu Ảnh oán hận ngủ bên trong, sờ sờ đoán kiếm giấu trong tay áo, nghĩ rằng, nếu Tiết Thiệu Lương dám quấy rối thì hắn nhất định sẽ dùng một đao đâm chết cái tên khốn kiếp này.

Kỳ thật vụ án Thiệu Xuân Hiểu cũng chẳng khó điều tra, nay Thiệu Xuân Hiểu bị nhốt ở phủ Tổng đốc, không có động tác gì lớn, nhưng lại có vô số người muốn Thiệu Xuân Hiểu sớm này xuống ngựa quy thiên. Lưu Ảnh đang kiểm kê tài sản hiện có của Thiệu Xuân Hiểu, không quá vài ngày thì hắn liền thấy Triệu Thanh Di chạy đến từ Phúc Châu để báo án.

Triệu Thanh Di cũng xem như một người kỳ lạ, lúc trước vì báo thù cho phụ thân mà cáo trạng tọa sư Lâm Vĩnh Thường. Nay vì tranh giành vị trí tộc trưởng với đại bá mà chủ động cung cấp manh mối di dời tài sản của Thiệu Xuân Hiểu.

Khiến Lưu Ảnh kinh ngạc là Triệu Thanh Di có khuôn mặt hoàn toàn khác biệt với tác phong. Hơn nữa Triệu Thanh Di có thể chủ động cung cấp chứng cứ, đối với Lưu Ảnh mà nói thì đây là chuyện vô cùng tốt. Triệu Thanh Di đưa hai trang giấy mỏng manh cho Lưu Ảnh, nhẹ nhàng nói, “Nay Lưu đại nhân đang điều tra chỉ là một phần không đáng kể trong gia sản của Thiệu tổng đốc mà thôi. Thiệu tổng đốc xưa nay luôn tự tin, cũng không ngờ triều đình lại điều tra đến hắn. Sự tình xảy ra đột ngột, vội vàng di dời nên khó tránh khỏi để lộ dấu vết. Đây là một ít tình hình mà tại hạ biết được, cụ thể...”

Triệu Thanh Di ra hiệu cho thủ hạ áp giải một nam tử trung niên đến, bộ dáng của nam tử kia khoảng chừng tứ tuần, hơi béo, sắc mặt hơi tiêu tụy, da mỏng thịt dày, nhìn liền biết lúc trước tự chăm sóc không tệ, trong mắt lại mang theo vài phần hèn mọn. Triệu Thanh Di nói, “Đây là đại quản gia của Thiệu tổng đốc, chạy đến Phúc Châu để thủ tiêu tang vật cho Thiệu tổng đốc, cũng may tứ công tử của Mân Tĩnh Công ra tay bắt được hắn, tình hình cụ thể thế nào thì tại hạ cũng không biết rõ, Lưu đại nhân có thể tự thẩm vấn.”

Ngay cả Lưu Ảnh cũng phải trầm nói một câu, Triệu Thanh Di chuẩn bị thật đầy đủ.

“Làm phiền Triệu công tử.” Lưu Ảnh nhẹ nhàng nói, “Bản quan tất sẽ bẩm báo lại công lao của Triệu công tử.”

Triệu Thanh Di thản nhiên nói, “Sự việc liên quan đến chuyện xấu trong nhà, nếu Lưu đại nhân thật sự nể tình tại hạ thì xin Lưu đại nhân đừng nhắc đến Triệu gia.”

Nhà nào cũng có chuyện riêng tư, Lưu Ảnh cũng không nhiều lời, chỉ cảm thấy mọi người ở Chiết Mân thật hỗn loạn, xem ra Mân Tĩnh Công và Thiệu Xuân Hiểu có nhiều bất hòa, bằng không cũng sẽ không ném đá bỏ giếng trong thời điểm then chốt như vậy.

Hoài Dương.

Tuy rằng không thể nói là trông sao trông trăng, nhưng từ sau khi vụ án Thiện Nhân đường ở Hoài Dương chấm dứt thì Lâm Vĩnh Thường vẫn luôn chú ý đến đề đô, lúc này không có người nào thích hợp hơn Từ Doanh Ngọc để trở về Giang Nam.

Ngoại trừ đề ý đến chính sự, ngoại trừ đang âm thầm phân tích bệnh tình của Hoàng đế bệ hạ thì Lâm Vĩnh Thường đang nhớ mong Từ Doanh Ngọc.

Đối diện song cửa, ngàn năm lão nhân, không cần nói thì cũng biết hắn có bao nhiêu nhớ mong đối với Từ Doanh Ngọc.

Lâm Vĩnh Thường viết thế này trong thư: Từ khi muội muội rời đi, thỉnh thoảng có ghé qua sân vườn của muội muội, cảm thấy thật hiu quạnh. Nay ta đã lệnh cho thợ làm vườn trồng vài khóm hoa hồng, nghe nói loài hoa này tượng trưng cho tình yêu. Khi muội đến thì hoa hồng đều đã nở rộ, có thể ngắm nhìn. Hoa này cũng như tâm tình của ta.

Lâm Vĩnh Thường không biết chính xác khi nào thì Từ Doanh Ngọc xuống Giang Nam, hắn vẫn viết một phong thư gửi về nhà, lệnh cho Trầm Chuyết Ngôn đưa cho Từ Doanh Ngọc. Trầm Chuyết Ngôn biết Từ Doanh Ngọc đã lên đường, thư này cũng không biết gửi cho ai, đang suy nghĩ có nên gửi lại cho cữu cữu hay không.

Nhìn thư của Lâm Vĩnh Thường, Trầm Chuyết Ngôn thì thầm, lúc trước cữu cữu đến Hoài Dương cũng chưa từng nhớ thương đứa cháu này như vậy, có thể thấy được cữu cữu rất có lòng với Từ tiểu thư.

Trầm Chuyết Ngôn còn nhỏ, cho nên có một chút phóng khoáng, còn nữa, là con người thì luôn hiếu kỳ. Hắn tôn kính Lâm Vĩnh Thường nhưng bằng vào tuổi của Lâm Vĩnh Thường thì xem như là tiểu cữu cữu của Trầm Chuyết Ngôn. Trầm Chuyết Ngôn lén lút mở ra để xem một chút, kết quả là muốn ề cả hàm răng. fynnz.wordpress.com

Trời ạ.

Thảo nào có thể đeo đuổi được Từ tiểu thư, hóa ra tiểu cữu cữu đúng là thâm tàng bất lộ, ngày xưa ra vẻ quân tử đạo mạo, thế mà thư như vậy cũng viết ra được. Trầm Chuyết Ngôn vừa lướt qua thì liền ề răng.

Sau khi được đại khai nhân giới, Trầm Chuyết Ngôn liền lặng lẽ giấu thư, trong lòng thầm hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể để cữu cữu biết hần nhìn lên. Trầm Chuyết Ngôn hiểu rất rõ tiểu cữu cữu của mình, Lâm Vĩnh Thường chẳng những có bản lĩnh mà còn rất sĩ diện. Ở trước mặt Trầm Chuyết Ngôn, Lâm Vĩnh Thường xưa nay luôn bày ra vẻ mặt một nửa thánh nhân. Nếu để Lâm Vĩnh Thường biết hần đọc trộm thư tình của Lâm Vĩnh Thường, tiểu cữu cữu thẹn quá hóa giận thì không biết sẽ làm ra chuyện gì quá khích.

Trầm Chuyết Ngôn miên man suy nghĩ linh tinh, trong khi Từ Doanh Ngọc người ta đã đến thành Dương Châu.

191. Chương 191

Lâm Vĩnh Thường vẫn thỉnh Từ Doanh Ngọc vào ở phủ Tổng đốc, Từ Doanh Ngọc có chút chần chừ, dù sao lúc trước là do nàng tự dọn ra khỏi phủ Tổng đốc. Lâm Vĩnh Thường đã chuẩn bị sẵn lý do, “Nay Giang Nam vẫn chưa ổn định, Từ đại nhân lẻ loi một mình, lại phải cư ngụ lâu dài tại thành Dương Châu, ở trạm dịch cũng bất tiện. Còn nữa, phủ Tổng đốc muốn hợp tác với Thiện Nhân đường, có chuyện cần phải bàn. Từ đại nhân là người quang minh lỗi lạc, Lâm mỗ cũng là người ngay thẳng, Từ đại nhân là khâm sai của Thái hậu, nếu không chịu ở lại phủ Tổng đốc thì nhất định là bản quan đã tiếp đãi sơ xuất đối với Từ đại nhân.”

“Như vậy, làm phiền Lâm đại nhân rồi.” Hai người còn giả vờ khách sáo một hồi, ra về đủ trò.

Kỳ thật hiện tại ở Hoài Dương, Lâm Vĩnh Thường nói một thì không ai dám nói hai, Từ Doanh Ngọc ở phủ Tổng đốc, ngay cả đám thư sinh lưỡi dài ở Vạn Lý thư viện sau khi bị Lâm tổng đốc xử trí thì cũng không dám nói năng bậy bạ.

Lâm Vĩnh Thường mời Từ Doanh Ngọc uống rượu tẩy trần, Từ Doanh Ngọc nhân cơ hội nhấn lại lời của Từ Tam cho Lâm Vĩnh Thường, Lâm Vĩnh Thường luôn mồm cảm thán, “Nhạc phụ đại nhân quan tâm khiến ta thật áy náy.”

Trong phòng không có người ngoài, Từ Doanh Ngọc nhin không được mà nghiêm giọng, “Lâm đại nhân kiềm chế chút đi, chẳng có ai như ngài cả.” Còn chưa xem tuổi mà đã đi kêu nhạc phụ, da mặt bị dày quá đáng.

“Phải đa tạ muội muội nữa.” Lâm Vĩnh Thường đưa tay ra, giống như vô tình đặt lên tay của Từ Doanh Ngọc, còn sờ sờ nắn nắn, “Nhạc phụ cũng vì nể tình muội muội đấy thôi.”

Nếu Từ Doanh Ngọc là hoàng hoa khuê nữ thì có lẽ không vui đối với cử chỉ này của Lâm Vĩnh Thường.

Nhưng dù sao thì Từ Doanh Ngọc cũng đã trải qua một cuộc hôn nhân, nàng hiểu rất rõ Lâm Vĩnh Thường, còn nữa, với thân phận và trí tuệ như vậy của Lâm Vĩnh Thường, tuy cử chỉ có hơi vượt quá quy củ, bất quá loại vượt quá này phần nhiều là xuất phát từ tình cảm của một nam nhân đối với nữ nhân chứ không có ý cợt nhả.

Lâm Vĩnh Thường sờ bàn tay nhỏ nhắn trắng ngần của cô nương người ta, cùng Từ Doanh Ngọc kể lể nỗi lòng tương tư.

Nữ nhân xưa nay thích nghe lời ngon ngọt, ngay cả Từ Doanh Ngọc cũng không ngoại lệ. Dù sao thì Từ Doanh Ngọc cũng hiểu rõ nam nhân, lúc này trong lòng cũng ngọt ngào, thấy vài năm trước kia tuy rất thoải mái, nhưng không được tâm ý tương thông như khi ở cùng Lâm Vĩnh Thường thế này.

Hai người trước tư sau công, sau khi thổ lộ tâm sự, Lâm Vĩnh Thường mới hỏi thăm Từ Doanh Ngọc, “Trước khi muội muội đến đây có được diện kiến Thái hậu nương nương hay không?”

Từ Doanh Ngọc nói, “Ta có tiền cung một chuyến, nhưng hiện tại Thái hậu ở Chiêu Đức điện chăm sóc bệnh tình của bệ hạ, cũng không có thời gian rảnh để gặp ta, chỉ lệnh thái giám truyền khẩu dụ bảo ta cố gắng làm tốt nhiệm vụ.”

“Đỗ quốc chủ vẫn còn ở trong cung?”

“Vẫn còn.” Từ Doanh Ngọc nghĩ đến lời đồn thổi nổi lên khắp tứ phía lúc trước, nhin không được mà nói, “Bởi vì Đỗ quốc chủ ngủ lại trong cung cho nên bọn họ nói năng linh tinh. Vì lời đồn nhảm này mà Nội các và tôn thất suýt nữa đã trở mặt.”

Lâm Vĩnh Thường yên lòng, khỏe môi hơi nhếch lên, cười nhạo, “Đỗ quốc chủ ở trong cung cũng không phải một hai ngày, vì sao khi bệ hạ khỏe mạnh thì chẳng có ai đồn thổi. Nay thừa dịp bệ hạ không khỏe liền nói năng linh tinh, làm ô danh Quốc chủ.” fynnz.wordpress.com

Từ Doanh Ngọc cũng không cho rằng những lời đồn nhảm kia có cái gì đáng tin, trong đó còn có không ít lời đồn về phụ thân của nàng, không cần nói cũng biết chuyện này đã khiến người ta nổi giận đến cỡ nào, Từ Doanh Ngọc nói, “Hoàng thượng ngã bệnh mới một tháng, hiện tại vẫn chưa khỏe lại, phụ thân mỗi ngày mặt cau mày có, hôm kia trước khi ta đến thì có nghe nói Trấn Nam Vương phủ đã phái đại phu đến để đồ để chẩn bệnh cho bệ hạ. Hiện tại nói rằng Thái hậu cầm quyền nhưng thực chất cũng là Nội các viết ý kiến, Thái hậu phê duyệt mà thôi. Nay vì vài chuyện mà Nội các và tôn thất mâu thuẫn rất nhiều, ta thấy cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách.”

“Nội các bắt đầu thảo luận chính sự?” Lâm Vĩnh Thường không ở để đồ, nghe thấy tôn thất muốn xen vào chuyện Nội các thì cảm thấy hơi khó chịu.

Dù sao Từ Doanh Ngọc xuất thân từ tướng phủ, đương nhiên có chút ưu thế. Nhà nàng có hai đệ đệ, Từ Bình Đường luôn ở tại Nội vụ phủ, ngoại trừ phát minh thì hẳn không quan tâm đến bất cứ chuyện gì. Từ Bình Trung thì nhanh nhẹn nhưng tố chất chính trị lại hoàn toàn không bằng Từ Doanh Ngọc, mỗi khi Từ Tam giáo huấn nhi tử thì thường nhắc đến nữ nhi. Dù sao Từ Tam đã cam chịu Lâm Vĩnh Thường là nữ tể của mình, với tư chất và địa vị hiện tại của Lâm Vĩnh Thường thì mười năm sau Lâm Vĩnh Thường tiến vào Nội các không hề khó.

Nữ nhi có tài năng thiên phú như vậy, Từ Tam cảm thấy rất lãng phí đáng tiếc, huống chi hiện tại Từ Doanh Ngọc ít nhiều gì cũng là quan ngũ phẩm, biết một ít chuyện triều đình cũng không có gì là sai. Trong lòng Từ tướng, thậm chí còn cho rằng như vậy có thể giúp nữ nhi quản lý Lâm Vĩnh Thường, để tránh sau này Lâm Vĩnh Thường sinh ra tư tâm.

Hầy, nữ tể quá hèn nhát thì gả nữ nhi sẽ thiệt thòi.

Nữ nhi rất có bản lĩnh, Từ tướng lại cứ nghi thần nghi quỷ.

Tâm tư của nhạc phụ đại nhân luôn khó đoán như thế.

Từ Doanh Ngọc nói, “Tôn thất muốn can thiệp vào triều chính, nếu vào triều thì sẽ thảo luận chính sự. Lúc trước có Hoàng thượng áp chế, hiện tại Hoàng thượng bệnh đã lâu không thuyên giảm, Thái hậu chỉ thay chấp chính mà thôi, tôn thất muốn nói gì thì chẳng lẽ có thể chặn miệng bọn họ hay sao?”

Lâm Vĩnh Thường chuyển mắt mỉm cười, cầm lấy một quả anh đào trên đĩa đựng trái cây rồi đưa cho Từ Doanh Ngọc ăn, “Xem ra bệnh của Hoàng thượng không thể khỏe lại trong chốc lát. Trấn Nam Vương phủ đã phái đại phu, muội thấy Hoài Dương có đại phu nào có danh tiếng thì ta sẽ dâng tấu chương phái người đưa bọn họ đến để đồ.”

“Phụ thân cũng nói như vậy.” Từ Doanh Ngọc thở dài, kỳ thật tầm nhìn của Từ Doanh Ngọc không thể sánh bằng đám lão hồ ly Lâm Vĩnh Thường và Từ Tam. Đầu tiên, mặc dù tôn thất can thiệp chính sự ở thời Đức Tông và Nhân Tông, trước kia lại càng không cần bàn đến. Nhưng đến thời Thái thượng hoàng thì tôn thất không được trọng dụng. Từ khi Minh Trạng đăng cơ, tình huống càng quỷ dị hơn, phàm là những tôn thất được Minh Trạng nhiệt tình quan tâm, nếu không phải bị tước chức thì chính là nhường chức, thậm chí có người như phụ tử Thiện Kỳ Hầu, bị ngộ thương mất mạng, chết nơi đất khách quê người.

Có thể thấy được, tuy rằng ngoài miệng Minh Trạng nói rất hay, nào là đường thúc đường bá đường huynh đường đệ cực kỳ thân thiết, kỳ thật thủ đoạn càng ác liệt hơn cả Phượng Cảnh Kiên.

Minh Trạng ngã bệnh đã lâu, đám tôn thất đương nhiên cũng có đủ cách để hỏi thăm tình hình.

Nếu long thể khỏe lại thì bọn họ nhất định không dám chỉ trở đối với chuyện chính sự.

Nay nhìn tôn thất càng ngày càng lên mặt, lại dám chống cự Nội các, xem ra bọn họ cho rằng long thể đang gặp nguy hiểm, có lẽ bọn họ có con đường đặc biệt để phán đoán. Trừ phi Hoàng đế bệnh rất nặng nếu không tôn thất tuyệt đối không dám có thái độ như thế.

Bất quá nói đi cũng nói lại. Tôn thất chống cự Nội các, nói cách khác, nay cục diện ở đế đô chính là thế chân vạc. Nhưng thế chân vạc này lại mỗi phe mỗi khác.

Nội các không cần phải nói, danh chính ngôn thuận đại biểu cho văn võ bá quan. Còn tôn thất thì sao, huyết thống cao quý, người ta đều là họ Phượng, ngay cả triều đình cũng là Phượng gia, nay tôn thất đoàn kết khiến Nội các khá là đau đầu. Nhưng theo quan điểm của Lâm Vĩnh Thường, đây vẫn là một loại lực lượng mới, trước kia tôn thất rải rác các nơi, bình thường không thể ra khỏi thái ấp, đây là lần đầu tiên, tâm tư rốt cục có đứng đắn hay không thì cũng chưa biết. Còn lại là Vệ thái hậu, Vệ thái hậu tuy là nữ nhân, hơn nữa chỉ là chấp chính thay Hoàng thượng, rốt cục Vệ thái hậu có thể chấp chính trong bao lâu thì mọi người cũng không để ý. Bất quá có một điều mà tôn thất và Nội các không thể sánh bằng Vệ thái hậu.

So với tôn thất, tuy rằng Vệ thái hậu không phải họ Phượng nhưng lại là tức phụ của Phượng gia, là mẫu thân của đương kim hoàng thượng, địa vị huyết thống đương nhiên nằm trong tôn thất. So với Nội các, tuy Nội các có quyền bác bỏ phê duyệt nhưng cùng một đạo lý chính là một tấu chương nếu không có phê duyệt thì vô dụng. Quyền phê duyệt đang nằm trong tay Vệ thái hậu.

Còn có một chuyện vô cùng quan trọng chính là binh mã Cửu môn do Vĩnh Ninh Hầu phủ cầm quyền.

Như vậy, Vệ thái hậu hiển nhiên là hơn Nội các và tôn thất.

Điều này có nghĩa, chỉ cần bệnh tình của Hoàng đế tệ hạ thuyên giảm thì triều đình vẫn là của bệ hạ.

Hơn nữa chẳng lẽ tôn thất cứ thần nhiên cho rằng Hoàng đế tệ hạ thật sự không qua khỏi hay sao?

Nhưng theo quan điểm của Lâm Vĩnh Thường, bệnh của Hoàng thượng đúng là hơi kỳ quái. Quan trọng là bên cạnh của bệ hạ dù sao có Nguyễn Hồng Phi làm bạn, Nguyễn Hồng Phi có thể sống đến hiện tại nhất định không phải may mắn và trùng hợp.

Có Nguyễn Hồng Phi ở trong cung, bệ hạ thật sự bị bệnh ư?

Lâm Vĩnh Thường suy nghĩ đủ điều, nhưng lại không biết hiện tại triều đình đang chất chứa một biến cố mới không muốn người biết!

Nguyễn Hồng Phi là thần nhân, một đêm nọ, đối với bầu trời đầy sao, hắn bấm đốt ngón tay tính toán, “Minh thần đã đến.”

Ngày hôm sau, Minh Trạ mở mắt thì đã là ở một nơi khác.

Xe ngựa chạy bon bon trên đường. Minh Trạ được đắp một tấm chăn mỏng, tháng sáu trời oi bức khiến hắn toát mồ hôi hột. Mơ mơ màng màng lơ đãng ra, đột nhiên Minh Trạ hét một tiếng chói tai, Nguyễn Hồng Phi cau mày, “Âm ỉ cái gì vậy?”

Minh Trạ ngẩng người hỏi một câu, “Phi Phi, chúng ta đang ở đâu thế?”

“Chẳng phải mỗi ngày ngươi đều bảo ru rú ở trong cung buồn đến phát bệnh hay sao, ta nói với Vệ tỷ tỷ một tiếng, mang ngươi đi ra ngoài dạo chơi.” Nguyễn Hồng Phi lãnh đạm nói.

Trên mặt của Minh Trạ lộ ra nụ cười tươi rói, vén rèm xe lên, trong gió mang theo hương thảo mộc, Minh Trạ quay đầu hôn Nguyễn Hồng Phi một cái, “Người muốn gây ngạc nhiên cho ta đúng không? Phi Phi”

Nói năng linh tinh, Nguyễn Hồng Phi hoàn toàn là muốn thử Minh Trạ một hồi, kết quả là đầu óc của Minh Trạ không giống bình thường. Nguyễn Hồng Phi chỉ đành phải qua loa nói, “Bị người làm phiền lỗi tai quá.” Nhưng việc Minh Trạ đã hoàn toàn tin tưởng hắn hơn bất cứ điều gì khiến Nguyễn Hồng Phi không phải là không có cảm động.

Minh Trạ suy nghĩ một hồi, bắt đầu cười ngây ngô, ôm thắt lưng của Nguyễn Hồng Phi rồi nói, “Hóa ra người đã sớm lên kế hoạch, Phi Phi, thảo nào lúc trước ngay cả tấu chương cũng không cho ta phê.” Kỳ thật Minh Trạ giả bệnh, cho dù Minh Trạ không tự mình chấp bút thì cũng có thể đọc lời phê cho Vệ thái

hậu viết thay. Kết quả là Nguyễn Hồng Phi căn bản không cho Minh Trạng xem tấu chương, bắt hẳn phải nghỉ ngơi, làm cho Minh Trạng nhàn rỗi đến phát chán. Hiện tại ngấm lại, hóa ra là Phi Phi nhà hần sớm có ý này, vì vậy trên thực tế trong khoảng thời gian đó là Minh Trạng đang bàn giao triều chính cho Vệ thái hậu. Nay Nguyễn Hồng Phi đưa Minh Trạng ra ngoài, chuyện trong cung thật sự không cần Minh Trạng lo lắng. Minh Trạng sung sướng một hồi, “Coi như đèn bù tuần trăng mật của chúng ta.” Sợ là Nguyễn Hồng Phi không rõ, Minh Trạng bèn giải thích cho Nguyễn Hồng Phi biết tuần trăng mật có nghĩa là gì.

Nguyễn Hồng Phi trêu ghẹo, “Thần tiên thật đúng là coi trọng nhiều thứ.”

“Đúng vậy.” Minh Trạng trở nên đắc ý.

Nguyễn Hồng Phi thâm nghĩ, người bị nữ nhân đá vô số lần, tiểu đồng nam đói khát cô đơn hai đời mà đắc ý cái gì.

Bất quá nghĩ đến việc Minh Trạng sống cả hai kiếp thì đây mới là lần đầu tiên được thỏa mãn hưởng tuần trăng mật gì đó, Nguyễn Hồng Phi cố gắng kiềm chế không đả kích Minh Trạng, trái lại trưng cầu ý kiến của Minh Trạng, “Muốn đi đâu? Tùy người định đoạt.”

“Trên có thiên đường, dưới có Tô hàng.”

“Đi, chúng ta đến Giang Nam đi.”

Đế đô.

“Thân phận của nương nương cao quý, là mẫu nghi thiên hạ. Nay long thể của bệ hạ không khỏe, triều chính đều dựa vào nương nương để chống đỡ. Nói thật ra thì Thái hậu nương nương chính là kinh thiên nhất trụ của Đại Phụng chúng ta.” Lỗ An Công có khuôn mặt rất trung hậu, người như thế có vẻ đặc biệt quang minh chính đại, có khuôn mặt như vậy, khi nói chuyện cũng khiến người ta cảm thấy rất tin tưởng. Lỗ An Công trầm giọng, “Nghe nói quan hệ của Đỗ quốc chủ và bệ hạ rất thân thiết, được bệ hạ mời vào ở trong cung, quả thật là giai thoại của hai quốc gia.”

“Nay bệnh tình của bệ hạ đã lâu không thuyên giảm. Lão thần ngày đêm lo lắng, ngay cả Trần Nam Vương điện hạ cũng đã phái đại phu đến để đo chẩn bệnh cho bệ hạ, đây là thiên kiến của lão thần, nghĩ rằng ngoài hải đảo có lẽ có thần y, có thể chữa khỏi bệnh cho bệ hạ.” Lỗ An Công nói chuyện vô cùng khéo léo, “Đỗ quốc chủ vốn có giao hảo với bệ hạ, thần suy nghĩ, có thể nhờ Đỗ quốc chủ thu xếp giúp bệ hạ được hay không.”

Vệ thái hậu hiểu rõ, tôn thất muốn đuổi Nguyễn Hồng Phi ra khỏi cung. Đương nhiên trong tình hình hiện tại Nguyễn Hồng Phi ở lại trong cung đương nhiên là bất tiện. Đối với việc này thì Vệ thái hậu đã sớm đoán trước, thần nhiên nói, “Vì chuyện tìm y cho Minh Trạng, ta đã sớm nhờ Đỗ quốc chủ. Hôm qua Đỗ quốc chủ đã xuất cung về nước, tự mình thu xếp việc tìm đại phu, có lẽ sẽ mời được thần y. Lỗ An Công không hèn mà có cùng tâm ý giống ta.” fynnz.wordpress.com

“Nương nương quá khen.” Lỗ An Công không ngờ việc này lại tiến hành thuận lợi như vậy, vội vàng khiêm tốn một câu, nhìn Vệ thái hậu rồi thở dài, “Đáng lý ban đầu lão thần muốn sớm ngày quay về Sơn Đông, hầy, nay Hoàng thượng ngã bệnh, muốn đi thì lại không an lòng.”

“Các khanh không thường đến đế đô, cứ ở lại đế đô đi. Hiện tại Hoàng thượng ngã bệnh, không thể chấp chính, có các khanh, trong lòng của ta cũng coi như có người đáng tin cậy.” Lời nói của Vệ thái hậu mang theo vài phần thân cận, “Ta là một nữ nhân, đâu biết gì về triều chính đại sự. Chỉ là Nội các nghĩ ra ý kiến rồi đưa ta phê duyệt mà thôi. Có chuyện gì không thích hợp, chúng ta đều là người một nhà, các khanh cứ việc nói. Thái tổ hoàng đế để lại cơ nghiệp gian sơn này, thật không dễ dàng gì.”

Lỗ An Công nói, “Lời này của nương nương thật sự đã nói đúng tâm tư của lão thần. Lão thần đã lâu không đề ý đến triều chính, cũng không biết rõ, dù sao vẫn là Nội các thuần thực hơn. Nhưng có một chuyện lão thần muốn nhắc với nương nương.”

“Lỗ An Công có chuyện gì thì cứ nói.”

Lỗ An Công thấp giọng nói, “Bệ hạ bị bệnh đã lâu, lão thần nghe nói lòng người bên ngoài khá bất an.”

Sắc mặt của Vệ thái hậu vẫn thản nhiên, nhưng trong lời nói lại tỏ vẻ không vui, “Lời này là sao? Vì sao lại bất an? Máy ngày nay Vĩnh Ninh Hầu tiến cung nhưng ta có nghe thấy gì đâu.”

Lỗ An Công vội nói, “Đúng vậy, để đô thì không sao. Có Vĩnh Ninh Hầu trấn giữ thì tuyệt đối không có sai lầm. Là mấy ngày trước tiểu tôn tử của lão thần mang một chút đặc sản Sơn Đông đến để đô, nghe tiểu tử kia nói, hiện tại tin tức bệ hạ lâm trọng bệnh đã bị lên lút lan truyền khắp nơi. Ba người nói dối thành sự thật....” Nhìn về gương mặt lãnh đạm của Vệ thái hậu, Lỗ An Công chần chừ, “Nương nương, nên cẩn thận một chút vẫn hơn.”

Sắc mặt của Vệ thái hậu như băng, lạnh lùng nói, “Hoàng thượng chỉ bệnh nhẹ mà thôi, bụng dạ của những người này thật khó lường!”

Lỗ An Công phụ họa, “Thì đấy, lão thần ở Sơn Đông nhiều năm, cũng chỉ quen thuộc việc ở Sơn Đông. Ở để đô, văn thì có Phủ doãn để đô Điền đại nhân, võ thì có Vĩnh Ninh Hầu, một văn một võ, phối hợp thỏa đáng, vì vậy để đô thái bình phồn hoa. Sơn Đông thì lại hoang mang sợ hãi, cũng bởi vì vậy mà lão thần khá là lo lắng.”

Vệ thái hậu trầm ngâm một lúc, phân phó, “Từ Tô, đi truyền ý chỉ của ta, thỉnh Lý tướng và Từ tướng tiến cung, ta có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Lỗ An Công thấy nữ quan bên cạnh Vệ thái hậu cúi người hành lễ rồi lui xuống nhận lệnh. Tâm tư của Lỗ An Công chìm xuống đáy cốc, có vài phần bất an. Hắn chỉ muốn báo một chút tin tức, nửa thật nửa giả tiết lộ cho Vệ thái hậu biết mà thôi, ai ngờ Vệ thái hậu lại trực tiếp truyền Nội các tiến cung.

Điều này khiến Lỗ An Công nhất thời khó xử, Vệ thái hậu nói với Lỗ An Công, “Lỗ An Công không phải người ngoài, tin tức quan trọng như vậy, chỉ cần nói thật với Lý tướng, muốn làm thế nào thì chúng ta sẽ thương lượng kế hoạch cụ thể.”

Nếu Thái hoàng thái hậu nghe thấy tin này thì quả thật sẽ hoang mang lo sợ, để mặc người ta thao túng. Vệ thái hậu đương nhiên có tài cán hơn Thái hoàng thái hậu, bất quá Lỗ An Công cũng không ngờ Vệ thái hậu làm việc rõ ràng quyết đoán như vậy. Nội các vốn không có hảo cảm đối với tôn thất, nay Lỗ An Công chủ động đề cập đến tình hình chính trị bất ổn ở Sơn Đông, triều đình tất nhiên sẽ điều tra Sơn Đông cho rõ, đến khi Tuần phủ Sơn Đông biết được Lỗ An Công góp lời trước mặt Thái hậu thì cho dù nhất thời không thể làm được gì Lỗ An Công, nhưng trong lòng chắc chắn sẽ sinh ra hiềm khích. Đây thật sự là gây ông đập lưng ông.

Khi Lỗ An Công đang miên man suy nghĩ thì Lý Bình Chu và Từ Tam đã cầu kiến ở bên ngoài.

Lý Bình Chu và Từ Tam vừa nghe thấy chuyện này thì lập tức biết cơ hội hiếm có, hai người tâm ý tương thông, cùng nhau nói, “Bệ hạ chỉ bệnh nhẹ mà thôi, hiện tại thiên hạ thái bình, Sơn Đông lại tung tin đồn nhảm như vậy, xem ra là có người cố ý bịa đặt, thần mong Thái hậu hạ chỉ cho Ngự sử đài đích thân đến Sơn Đông điều tra tường tận việc này.”

Vệ thái hậu thản nhiên nói, “Lời của Lý tướng không phải không có lý. Lỗ An Công, Khanh thấy thế nào?” Cũng mặc kệ da mặt dày hay mỏng, lại quay sang hỏi ý kiến Lỗ An Công.

Hiện tại Lỗ An Công có thể nói cái gì đây, hoàn toàn là người cảm ăn hoàng liên, có khổ mà không thể nói nên lời. Chính hắn bảo rằng Sơn Đông bất ổn, chẳng lẽ còn có thể ngăn cản Ngự sử không được điều tra hay sao? Dù sao thì Lỗ An Công cũng từng trải nhiều năm, cũng không ai có thể nhìn ra cảm xúc trong lòng của hắn, mặt ngoài thì tỏ vẻ hân hoan, “Dạ, Thái hậu nương nương anh minh.” Nữ nhân này thật sự không dễ chọc, đáng lý định gây một chút áp lực cho nữ nhân này khiến nàng ta tự rối loạn, tôn thất làm ngư ông đắc lợi, lại không ngờ gây ông đập lưng ông. Hiện tại cũng chỉ có thể chấp nhận, đi tìm cách khác thôi.

Vệ thái hậu nói, “Lý tướng nghĩ ra tấu chương, đợi ta xem qua rồi bàn tiếp.”

Nghe thấy câu này, Lỗ An Công chưa từng tiếp xúc nhiều với Vệ thái hậu càng cảm thấy hối hận. Hiện tại vị trí của Vệ thái hậu rất yên ổn, thật không dễ dàng trên chọc.

Ba người lĩnh mệnh lui ra.

Ra khỏi Chiêu Đức điện.

Về mặt sâu khổ nhiều ngày của Lý Bình Chu rốt cục lộ ra một chút ám áp, nói với Lỗ An Công, “Lão Công gia cảm thấy có chỗ nào kỳ lạ thì cứ nói thẳng với ta. Lần này đa tạ lão Công gia đã nhắc nhở.” Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa lại xông vào. Muốn chiếm lợi từ tay Vệ thái hậu chẳng phải là đang nằm mơ giữa ban ngày hay sao? Lý Bình Chu từng ném khổ dưới tay Phương gia, Vệ thái hậu lớn lên bên cạnh Phương hoàng hậu, cũng chẳng phải người hiền lành gì.

Lỗ An Công có khổ nói không nên lời, khách sáo đáp, “Không có gì, mọi người đều là vì thiên hạ thái bình cả mà.”

“Đúng vậy.” Lý Bình Chu thần nhiên đáp một câu, dã tâm của tôn thất rất rõ ràng. Vệ thái hậu giao việc này cho Nội các, có thể thấy được Vệ thái hậu tin tưởng Nội các, tuy rằng thái độ của Lý Bình Chu đối với Vệ thái hậu vẫn bình thường, nhưng không thể không nói nữ nhân này vẫn biết phân biệt nặng nhẹ.

Từ Tam khen ngợi, “Lão Công gia một lòng suy xét vì triều đình và dân chúng, thật sự là nhân vật hiếm thấy.” Ha ha, lão tiểu tử chết chắc rồi. Đừng tưởng người là Quốc Công, cho dù là xà tinh thì lúc này không lột da của người cũng không được.

Lỗ An Công và hai vị Lý Từ khách sáo vài lần, liền vội vàng bận rộn trở về nhà.

192. Chương 192

Tề An Hân đang chờ Lỗ An Công.

Hai lão già này xưa nay thân cận, hiện tại Lỗ An Công tiến cung, Tề An Hân biết rất rõ, Lỗ An Công than nhẹ, “Hiện tại là chúng ta tính sai. Thái hậu lệnh cho Nội các xử trí việc này, chúng ta đã mất đi quyền lợi.” Bèn thuật lại chuyện ở Chiêu Đức điện.

Tề An Hân cắn răng một cái, “Thái hậu nương nương đúng là anh minh.” Lý trí quyết đoán như thế, bọn họ quả nhiên là đã xem thường vị nữ nhân này.

“Xem ra Thái hậu vẫn không tin tưởng chúng ta.” Lỗ An Công nói, “Nhưng Đỗ quốc chủ đã xuất cung về nước, hiện tại Thái hậu coi như bị mất một tay.”

Tề An Hân âm trầm nói, “Nuôi một nam nhân trẻ trung tráng kiện ở trong cung, ai biết là làm cái gì? Nghe nói Trần Nam Vương anh hùng khí khái, không ngờ bị cấm sừng như thế mà vẫn ngồi yên cho được.”

“Câm mồm.” Lỗ An Công trách mắng đệ đệ một câu, “Đệ muốn có kết cục giống Thục Bình Hân hay sao?” Tuy rằng tạm thời không định tội, bất quá bề hạ xưa nay không thân thiết với tôn thất. Chỉ cần Hoàng đế bề hạ khỏi bệnh thì Thục Bình Hân chắc chắn không có kết quả tốt.

Huống chi sự tình liên quan đến danh tiết của Thái hậu, lời này đâu dễ nói bậy.

Tề An Hân hừ lạnh một tiếng, “Rắn chuột một ổ, chẳng lẽ Nội các đều là người tốt hay sao?” Nội các dâm loạn vô độ, lời đồn đãi bên ngoài chính là chứng cứ.

“Hầy, từ khi nào mà đệ lại đi tin những lời đồn đãi trên trời dưới đất như vậy?” Lỗ An Công tuyệt đối không tin những lời đồn đó, về tình về lý đều không đúng.

Tề An Hân cũng có lý do của mình, “Không có lửa làm sao có khói, có thể khiến người ta tung ra lời đồn thì không hẳn là giả.”

“Không nói chuyện này nữa.” Lời đồn có thể bị dập tắt, chẳng qua có một vài người muốn dựa vào vài ba câu đồn đãi để khiến Thái hậu và Nội các đi tự sát, chuyện này hoàn toàn là mơ mộng viễn vông. Lỗ An Công nói, “Chúng ta còn phải bỏ thêm chút công sức nữa.”

“Đại ca có chuyện gì thì cứ phân phó đi.”

Lỗ An Công mỉm cười, “Việc này chúng ta sẽ thương nghị với Mân Tĩnh Công.” Cho dù Thái hậu nương nương có anh minh như thế nào thì dù sao cũng không phải chính chủ. Nay chỉ là chấp chính thay Hoàng thượng mà thôi. Hoàng thượng đang ngã bệnh, nếu ngộ nhỡ có chuyện gì thì Vệ thái hậu có thể tiếp tục làm Thái hậu hay không cũng là chuyện chưa biết chắc. Nếu không biết phân biệt thiệt hơn thì tốt nhất là mời Thái hậu xuống đài!

Từ Tam và Lý Bình Chu thương nghị một lúc, nghĩ ra tấu chương, chuẩn bị ngày hôm sau thượng tấu Thái hậu.

Từ Tam lén nói với Lý Bình Chu, “Nay tôn thất cần rõ, bệ hạ vẫn còn ở đây mà bọn họ dám như thế?”

“Đúng vậy.” Lý Bình Chu thở dài, Minh Trạm đăng cơ chưa được bao lâu, Lý Bình Chu không thể không nôn nóng dùm tiểu Hoàng đế, thậm chí không phải chưa từng thăm chửi mụ nó, lúc này Lý Bình Chu càng cảm thấy Minh Trạm có tầm quan trọng lớn lao như thế nào. fynnz.wordpress.com

“Lý tướng, có muốn tra hỏi Tuần phủ Sơn Đông trước hay không, lệnh cho hần hổ trợ điều tra, lấy công chuộc tội?” Từ Tam hỏi thử.

Lý Bình Chu trầm mặc một lúc, là người đứng đầu các Tướng quốc, đương nhiên hẳn biết hành động này của Vệ thái hậu là nể trọng Nội các. Hơn nữa tôn thất khí thế bồng bồng, nếu Nội các cứ thoái nhượng thì chẳng phải hơi vô năng nhu nhược hay sao? Bất quá nếu tra hỏi Tuần phủ Sơn Đông thì chẳng khác nào làm rõ việc này, trùng kế của Thái hậu.

“Cũng được.” Rốt cục Lý Bình Chu tỏ rõ thái độ, nay Thái hậu chấp chính, tuy rằng không rõ vì sao Thái hậu phải mượn tay Nội các để đả kích tôn thất. Bất quá tôn thất kiêu căng quá mức, cũng nên tát một gáo nước lạnh cho bọn họ tỉnh ngộ.

Chẳng qua bệnh tình của bệ hạ...Lý Bình Chu rất lo lắng, nghĩ xem có nên đi thỉnh an bệ hạ một lần nữa hay không.

Từ Tam được Lý Bình Chu nhất trí trong vấn đề đối phó Lỗ An Công, hai người lại thương nghị một vài chuyện khác. Trời tối muộn thì hai người mới cùng xuất cung, gặp phải Chung Kính Thư đi ra từ Vạn Quyển cung, Lý Bình Chu nhìn không được mà hỏi một câu, “Chung đại nhân, Đại điển Hoàng thất biên soạn đến đâu rồi?”

Chung Kính Thư thấy Lý Bình Chu và Từ Tam thì liền vội vàng hành lễ, kính cẩn đáp, “Sách trong thiên hạ vô số kể, chỉ mới được một hai phần mười mà thôi.”

Từ Tam xuất thân là tam nguyên, kiến thức phi phàm, thở dài, “Bệ hạ vẫn trị võ công, chí hướng hiên ngang.” Tuy hiện tại Minh Trạm chưa có được một chút thành tựu về văn hóa và võ thuật gì cả, nhưng Từ Tam là người có khả năng nhìn xa trông rộng đối với mọi việc.

Đại điển Hoàng thất và Đồ thư quán của hoàng thất tất nhiên là thành tựu về văn hóa và giáo dục trọng đại.

Nay cảng Thiên Tân đang được xây dựng, tàu lớn cũng đang được đóng, việc thành lập hải quân đã là chuyện thuyền đến đầu cầu tất nhiên phải thẳng. Chẳng qua chỉ sợ ông trời đổ kị anh tài, vua nào triều thần nấy, những công trình đang được xây dựng đó có thể bảo vệ bao nhiêu phần?

Cho dù có bảo vệ nhưng tân quân có được sự anh minh thiên phú như Minh Trạm hay không thì cũng chưa biết chắc.

Lời này của Từ Tam khiến Lý Bình Chu ưu tư trong lòng.

Ở đế đô, Nội các tôn thất, bá quan thiên hạ, bất cứ kẻ nào chỉ cần biết Hoàng đế bệ hạ bệnh đã lâu chưa thuyên giảm thì đều vì thế mà bận tâm tính toán.

Trong khi Hoàng đế bệ hạ đã cùng Nguyễn Hồng Phi làm đôi uyên ương thần tiên thẳng tiến đến Giang Nam.

Minh Trạm đã nghĩ đến một vài nơi, nào là du ngoạn sông Tần Hoài nghe điệu hát dân gian, bên cạnh Tây Hồ chợt gặp Bạch nương tử, kế hoạch của hần đây cả một sọt, hơn nửa đêm mà tinh thần rất phấn chấn,

vẫn không chịu nghỉ ngơi, giống như uống phải thuốc kích thích.

Nguyễn Hồng Phi hỏi, “Có muốn dừng lại ở Sơn Đông hay không?”

“Sơn Đông có cái gì để giải trí đâu, chẳng lẽ đi miếu Khổng Tử ư?” Minh Trạh nâng cằm, múa bút thành văn trước ánh đèn, “Ta thấy thánh nhân thì sẽ đau đầu. Chúng ta đến Tô Châu trước đi. Tìm một lâm viên, ở đó mười ngày nửa tháng rồi tính tiếp, Phi Phi, người có biệt viện ở Tô Châu phải không?”

Nguyễn Hồng Phi nói một cách khiêm tốn, “Có một hai chỗ có thể ở được. Bất quá nếu người muốn đi thì phải cải trang.” Nếu để người nào đó nhận ra Minh Trạh thì chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ hay sao.

“Không thành vấn đề.” Minh Trạh vốn nhắm đến mặt nạ da người đã lâu, hận không thể bắt Nguyễn Hồng Phi tạo ra một ngàn khuôn mặt cho hắn, từ nay về sau hắn có thể sử dụng danh hiệu gọi là: Thiên Diện Tiểu Phi Long.

Nguyễn Hồng Phi hoàn toàn không biết suy nghĩ trong đầu của Minh Trạh, bằng không thì không nên bữa tối ở trong bụng ra cũng uống. Minh Trạh nói tiếp, “Phi Phi, nếu người muốn gặp bằng hữu thì nên trịnh trọng giới thiệu ta cho đám bằng hữu của người.”

“Trịnh trọng như thế nào?”

“Đương nhiên phải nói ta là nam nhân của người.” Người khác làm Hoàng đế thì sẽ xem thể diện như tánh mạng, đến phiên Minh Trạh thì hoàn toàn xem thể diện như phân chó.

Nguyễn Hồng Phi nói, “Cần phải giới thiệu hay sao? Kẻ nào có mắt vừa nhìn liền biết.”

“Cũng đúng nha.” Minh Trạh lập tức cười đến cong cả khoe mắt, ở trong lòng hắn, hắn và Nguyễn Hồng Phi đương nhiên là một đôi trời sinh. Minh Trạh hoàn toàn xem Nguyễn Hồng Phi trở thành tài sản riêng tư của mình, nếu trên đường đi có kẻ nào đuôi mù nảy sinh tâm tư gì đó thì Minh Trạh tất yếu sẽ lộ diện bảo vệ lão bà của mình. fynnz.wordpress.com

Nghĩ như vậy, Minh Trạh lấy ra một chiếc gương nhỏ từ trước ngực, soi vào Nguyễn Hồng Phi, sau đó lại kê mặt mình vào, hợp thành một đôi, nháy mắt với một bên mặt tuấn mỹ của ái nhân trong gương, vui sướng hỏi, “Phi Phi, người có thấy chúng ta càng ngày càng có tướng phu thê hay không?”

Nguyễn Hồng Phi liếc nhìn khuôn mặt tròn vo có hai nọng cằm của Minh Trạh, im lặng một lúc lâu.

“Rốt cục có giống hay không?” Minh Trạh thúc vào người Nguyễn Hồng Phi một cái.

“Giống, giống.” Nguyễn Hồng Phi khẩu thị tâm phi, thẳng tay thu lấy chiếc gương nhỏ của Minh Trạh rồi bế Minh Trạh lên, Minh Trạh nhăn nhó, “Thắt lưng còn đau này.”

Nguyễn Hồng Phi đặt Minh Trạh lên giường, vẽ mặt thấu hiểu, “Thôi vậy, sớm đi ngủ đi, ngồi xe cả ngày, có lẽ người cũng mệt rồi.” Hạ xuống rèm che, kéo lấy tấm chăn mỏng, chuẩn bị đi ngủ.

Minh Trạh trầm nghĩ, lão tử chỉ ra vẻ một chút thôi, vậy mà lại bỏ qua chuyện tốt? Phi Phi nhà hắn phản ứng thật là lãnh đạm, ở độ tuổi tráng kiện như lang như hổ thế này mà chẳng lẽ phải ăn chay hay sao?

Tiểu Minh ừ một đầu đầy ý xấu, để thử Nguyễn Hồng Phi là thật hay giả, bèn bất ngờ xuất chiêu, thừa dịp chưa chuẩn bị mà nắm lấy lão nhị của Nguyễn Hồng Phi, nhanh chóng trượt lên trượt xuống hai lần, Nguyễn Hồng Phi hít sâu một hơi, xoay người đè Minh Trạh xuống giường, Minh Trạh giả vờ bày ra vẻ mặt vô tội, tiếp tục nhăn nhó, “Ày da, làm gì vậy? Làm gì vậy? Ta mệt chết đi được, thắt lưng đau....đừng mà, đừng....a a a...”

Quả nhiên không nên thông cảm cho cái tên tiểu tử này, Nguyễn Hồng Phi thẳng tay bịt mồm Minh Trạh lại.

Minh Trạh giãy dụa hai ba cái, sau đó giang hai tay ôm lấy cổ của Nguyễn Hồng Phi, cười he he vài tiếng, như vậy mới đúng chứ, vì sao lại gọi là tuần trăng mật, không nên để uống phí như thế.

Nguyễn Hồng Phi vừa dùng sức trên người của Minh Trạ, vừa suy nghĩ, hôm nào phải uống rượu cao hồ cốt mới được, cũng có thể tắm bổ một chút. Gặp phải tiểu đồng nam đói khát hai đời thì thật sự không còn cách nào khác.

Minh Trạ là người rất đặc biệt, hấn xuất cung thì hoàn toàn không hề nghĩ đến chuyện triều chính, ngày thường cũng không thèm hỏi một tiếng. Không biết là cái tên béo này bẩm sinh tâm địa rộng lượng hay là đặc biệt tin tưởng Vệ thái hậu đây?

Thời tiết càng ngày càng nóng, trên cơ bản là buổi sáng thì đi, buổi trưa thì tìm nơi ngủ lại, cứ như vậy vừa đi vừa dừng, hành trình tuy chậm nhưng có thể tỉnh tã thưởng ngoạn.

Có khi gặp được cảnh đẹp thì còn có thể ngủ ở vùng ngoại ô.

Đương nhiên theo quan điểm của Nguyễn Hồng Phi thì Minh Trạ thật sự rất quê mùa. Cái gì cũng chưa từng nhìn thấy, một gò đất nhỏ mọc vài cái cây già xiêu vẹo thì liền cho là núi, nếu bên cạnh núi có sông thì Minh Trạ nhất định phải dừng lại để ngâm thơ một hồi.

Nếu không phải điều kiện không cho phép thì Minh Trạ còn muốn khắc đá làm kỷ niệm, muốn lưu danh thiên cổ gì gì đó.

Cứ như vậy, Minh Trạ còn yêu cầu Nguyễn Hồng Phi dùng cái đầu đã gặp qua một lần sẽ không quên của mình để nhớ kỹ mấy bài thơ của Minh Trạ, đợi đến khi quay về sẽ in ấn xuất bản thi tập.

Nguyễn Hồng Phi nói một cách không khách khí, “Cũng được, nhìn thấy thơ của người thì mọi người sẽ biết không có học thức thì sẽ đáng sợ thế nào!”

Có cái gì mà đặc ý cơ chứ, Nguyễn Hồng Phi đã từng đỗ Trạng nguyên trước kia, Minh Trạ thầm nghĩ, nếu hấn nổi hứng, làm quan chủ khảo ân khoa mùa xuân, tiến sĩ được xưng là môn sinh của thiên tử, chẳng phải khi đó chính mình là lão sư của Trạng nguyên hay sao?

Minh Trạ tự nâng cao chính mình, tuy rằng thơ của hấn không thể bằng Lý Bạch Đỗ Phủ, nhưng cũng coi như có tiêu chuẩn đệ nhị, hấn ném một câu đáp lời Nguyễn Hồng Phi, “Người đang ganh tị với ta thì có.” Chạy đến bờ sông nhìn xung quanh, chuẩn bị tiếp tục ghen ra hai câu thơ cho Nguyễn Hồng Phi thưởng thức.

Thơ còn chưa kịp xuất ra khỏi miệng thì Minh Trạ đã ngửi thấy mùi thịt, quay đầu nhìn lại thì bữa trưa đã được mang đến, Minh Trạ chạy đến nhìn, cười hì hì rồi ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Hồng Phi, “Phi Phi, cái này gọi là màn trời chiếu đất đúng không?”

Có ăn có uống còn có thời gian rảnh rỗi làm thơ, cái gì mà màn trời chiếu đất ở đây?

Diêu Quang dọn xong thức ăn, ở bên cạnh cười nói, “Nhị gia, đây gọi là ăn uống dã ngoại, cũng không phải ngủ ngoài trời.”

Ở thời cổ đại không có hiệu ứng nhà kính quá mức mạnh mẽ như hiện đại, mùa hè tuy nóng nhưng có cây có gió lại có chỗ ngồi thì vẫn có thể nghỉ mát. Thức ăn đương nhiên cũng không phải nấu nướng dã ngoại, mùa hè mà ăn thịt nướng thì coi như lấy mạng của thủ hạ mất rồi.

Minh Trạ là người rất thông tình đạt lý, chỉ cần phụ cận có chỗ thì thà rằng bỏ chút bạc đi mua.

Đương nhiên Minh Trạ còn có một ưu điểm, hấn không khó ăn, cái gì cũng ăn được, rất dễ hầu hạ. Tuy rằng thỉnh thoảng khiến người ta khó hiểu, bất quá ngay cả thủ hạ của Nguyễn Hồng Phi cũng có hảo cảm với Minh Trạ, cảm thấy Hoàng đế bề hạ thật sự bình dị gần gũi.

Minh Trạ nói, “Hôm nào chúng ta dựng lều ngủ bên ngoài một bữa đi.”

Nguyễn Hồng Phi trừng mắt liếc Diêu Quang, nói với Minh Trạ, “Vậy người ngủ trong lều đi.” Thần kinh, có giường không ngủ đi ngủ trong lều, có phòng không ở đi ở lộ thiên, chẳng phải là ngu si bẩm sinh hay sao?

Minh Trạ đưa đũa cho Nguyễn Hồng Phi, chồm người sang mà cười, “Người ngủ ở đâu thì ta ngủ ở đó.”

“Ăn cơm đi.” Nguyễn Hồng Phi gấp thức ăn cho Minh Trạ.

Minh Trạm lập tức ăn, còn tán thưởng một tiếng, “Thức ăn của hiền thê thật là ngon.”

Ngón tay của Nguyễn Hồng Phi run rẩy, muốn nhịn xuống để không đánh tiểu Minh ù thật sự là quá khó.

Vì Minh Trạm không muốn đến những châu phủ lớn, vì vậy Nguyễn Hồng Phi liền ra lệnh cho thủ hạ cố ý tránh những chỗ này. Dọc đường đa phần đi qua những thôn trấn nhỏ, thế nên rất nhiều nơi không có khách điểm, chỉ đành phải ở tạm nhà dân.

Cũng may ở thời này dân chúng khá là chất phác, đưa ra vài lượng bạc, dân chúng trong thôn đều vui vẻ.

Dùng xong cơm chiều, dưới ánh tà dương, Nguyễn Hồng Phi mượn cái bếp trong tiểu viện để đi hâm nóng cái lò trà nhỏ của hần, dù chưa đến Tế Nam, bắt quá từ nhỏ Nguyễn Hồng Phi đã phô trương, liền ra lệnh cho thủ hạ đi đường vòng đến thành Tế Nam mang về một chút nước suối Báo Đột Tuyền để pha trà.

Minh Trạm thấy nước suối khá nhiều, bèn rót trước một bát uống thử, “Có gì đặc sắc đâu nhỉ, ta thấy chả khác gì nước suối ở Ngọc Tuyền Sơn.”

Pha trà trong mùa hè oi bức, hơn nữa không có điều kiện để đặt những tảng băng như trong cung, trên trán của Nguyễn Hồng Phi hơi toát mồ hôi hột, chỉ đạo Minh Trạm, “Người đi múc một chút nước giếng ở hậu viện rồi ném thử xem.” Chỉ cần có cơ hội thì Nguyễn Hồng Phi vẫn nguyện ý đào tạo cho tiểu Minh ù biết cách thưởng thức.

Cần gì phải đi múc nước giếng, ở thời này nhà nào cũng có thùng trữ nước cả rồi, Minh Trạm đi múc nửa bát để uống, bưng lên cái bát bằng gốm thô nhám mà nói với Nguyễn Hồng Phi, “Cũng có gì khác đâu.”

“Vô dụng.” Nguyễn Hồng Phi liếc mắt nhìn Minh Trạm, răn dạy một cách bất mãn, “Chờ uống xong trà do bốn đại gia pha thì người sẽ biết có cái gì khác hay không?”

Minh Trạm bầm sinh đã mặt dày, không sợ đả kích, cười he he, “Trà và nước đương nhiên là khác rồi, làm như ta chưa từng uống trà vậy.” Ngồi xuống một cái ghế gỗ nhỏ ở bên cạnh Nguyễn Hồng Phi, hần cảm thấy sau khi xuất cung, Nguyễn Hồng Phi có nhiều điểm rất khác so với lúc ở trong cung.

Nguyễn Hồng Phi tức giận liếc nhìn Minh Trạm một cái.

Tuy rằng hiện tại Nguyễn Hồng Phi vẫn bày ra vẻ mặt bình thường, bắt quá ở trong mắt của Minh Trạm thì thấy thế nào cũng rất có hương vị, lại vì cái liếc mắt này của Nguyễn Hồng Phi mà trong lòng ngứa ngáy, không khỏi thúc giục, “Người nhanh lên đi, uống trà xong rồi vào phòng phục vụ.”

Uống trà vốn là một nghệ thuật, bằng không cũng không thể làm ra trà đạo, Nguyễn Hồng Phi vừa nghe lời này của Minh Trạm thì liền đuổi Minh Trạm xuống, “Người đi tắm rửa trước đi rồi ở trong phòng chờ ta.”

“Đã tắm xong từ đời nào rồi.” Minh Trạm vốn phóng khoáng, ở bên ngoài hần sẽ mặc đoản y, lộ ra cánh tay trắng nõn mịn màng, duỗi ra trước mặt Nguyễn Hồng Phi, “Người ngồi thử xem, thơm không?”

Thảo nào nóng vội như vậy, Nguyễn Hồng Phi trấn an gật đầu, “Thơm, thơm.”

“Mồm mồm, người vào phòng trước đi, ta pha trà xong liền đi vào.” Bị tiểu Minh ù nhìn chăm chăm như vậy thật sự rất áp lực. Trong chốc lát cũng không thể tìm được rượu cao hổ cốt, Nguyễn Hồng Phi đành phải qua loa thỏa mãn Minh Trạm.

“Ta chờ chung với người.”

Nguyễn Hồng Phi âm thầm chịu đựng, chậm rãi pha xong trà, sau khi cùng Minh Trạm ném trà xong thì lệnh Diêu Quang thu dọn rồi mới cùng Minh Trạm vào phòng đi ngủ.

Ban đêm, cái nóng dần dần được xua tan.

Nguyễn Hồng Phi ôm Minh Trạm, vừa vuốt ve lưng của Minh Trạm vừa tìm đề tài, “Khi Thiên Hành đi lấy nước thì có nghe được một tin.”

“Hử? Tin gì?”

“Triều đình phái khâm sai đến Tế Nam, hiện tại trong thành Tế Nam, nơi nơi đều đang lan truyền việc người ngã bệnh, tin đồn rất có đầu có đuôi. Khâm sai đến Tế Nam nhất định là để điều tra việc này.” Nguyễn Hồng Phi thản nhiên nói.

“Điều tra thì điều tra.” Minh Trạh không có hứng thú, đem cầm đặt lên hõm vai của Nguyễn Hồng Phi, sẵn tiện hôn một chút, “Nếu là khâm sai thì chuyện này nhất định là đã được mẫu thân phê duyệt, nếu ta đoán không sai thì mẫu thân vẫn nghiêng về phía Nội các hơn. Còn đám người Lý Bình Chu thì lại có dụng ý khác.” Trong thái độ đối đãi với tôn thất, Minh Trạh và Vệ thái hậu nhất trí, về phần Nội các phái khâm sai, tuy Minh Trạh không ở thâm cung thì cũng có thể đoán ra ý tứ của bọn họ.

Nguyễn Hồng Phi tiếp tục vuốt ve lưng của Minh Trạh, tuy dung mạo của Minh Trạh bình thường nhưng da dẻ lại vừa mềm vừa mịn, mịn đến mức có thể vắt ra nước, Nguyễn Hồng Phi rất yêu thích, cứ luôn tay vuốt ve, “Cũng không biết Vệ tỷ tỷ thế nào rồi?”

Minh Trạh ngáp một cái, “Yên tâm đi, trong thời khắc then chốt thì nữ nhân còn hữu dụng hơn cả nam nhân. Nếu chúng ta ở đế đô, mẫu thân có lẽ sẽ kiêng kỵ ta, không thể thi triển hết thủ đoạn, nay chúng ta ra ngoài, mẫu thân có thể xử lý hết thảy vấn đề.”

“Minh Trạh, người không lo lắng Vệ tỷ tỷ sẽ trở thành Vô Tắc Thiên hay sao?” Từ khi xuất cung, Nguyễn Hồng Phi cảm thấy càng ngày hần và Minh Trạh càng thân cận, có vài chuyện cũng không còn kiêng kỵ.

“Vô Tắc Thiên có gì là không tốt đâu, Đại Đường cũng đâu phải suy tàn trong tay Vô Tắc Thiên.” Minh Trạh nói, “Vô Tắc Thiên có thể đăng cơ, nếu để ta nói thì không phải chỉ vì bà ta quá lợi hại mà còn bởi vì đám nhi tử của bà ta quá vô dụng. Trước thời Vô Tắc Thiên, Thái Tông chiếm được ngai vàng bằng cách nào? Sau thời Vô Tắc Thiên, Lý Long Cơ đã tru sát Thái Bình công chúa như thế nào? Nếu muốn đoạt quyền thì không có chuyện câu nệ tình cảm. Nếu câu nệ tình cảm thì phải phân rõ vị trí của mình. Có đôi khi con người thất bại là vì không đủ mềm lòng cũng không đủ cứng rắn. Chần chừ do dự rốt cục làm hỏng việc.”

“Ta thấy sách sử nói, thánh quân vứt bỏ cung kính để trị thiên hạ.” Nói đến chính sự thì tâm tư của Minh Trạh cũng dần dần lãnh đạm, chậm rãi nói, “Nói thì dễ, muốn vứt bỏ cung kính thì phải có hiền thần. Nhưng kỳ thật đại đa số quan viên không đặt tâm tư cho dân chúng thiên hạ, mà đặt lên người của Hoàng đế, cứ nghĩ phải nịnh nọt thế nào để lọt vào mắt quân vương, sau đó là thăng quan phát tài. Trong khi đó, bản thân Hoàng đế là người đa nghi, làm sao có thể yên tâm giao tất cả giang sơn xã tắc cho triều thần? Có lúc ta cảm thấy mọi người đều giống như đạo tặc.”

“Bất quá, nếu đa nghi đến mức không thể tin tưởng ai thì cũng rất đáng buồn. Giống như người, như mẫu thân, ta tin tưởng các người cả đời sẽ đối xử tốt với ta, nếu ngay cả các người cũng phản bội ta thì ta thà rằng lập tức chết đi để đầu thai kiếp khác vẫn hơn.” Trong đêm tối, đôi mắt của Minh Trạh vẫn sáng ngời như ngôi sao lấp lánh trên trời, “Ta cảm thấy, dù sao cũng phải có một hai người giống như người và mẫu thân thì ta mới có thể an tâm mà ngủ.”

Minh Trạh thích nhất là tâm tình thế này, trước kia cũng thường thì thầm như vậy, nhưng Nguyễn Hồng Phi cảm thấy những lời đó cộng lại cũng không êm tai bằng đêm nay. Tiếng thở dốc của hần trở nên thâm trầm hơn rất nhiều, bàn tay cũng bắt đầu mờ xuống, đụng đến cặp móng tròn trịa của Minh Trạh.

Minh Trạh bị Nguyễn Hồng Phi sờ soạng nhưng cũng không có cảm giác gì đặc biệt, tiếp tục nói, “Ai có bản lĩnh thì mới có thể nắm giữ thiên hạ này. Chuyện tương lai thì để sau này hẵng tính.” Vệ thái hậu quả thật có tài trị quốc, bất quá Vệ thái hậu và Minh Trạh là mẫu tử tình thâm, nàng cũng không thể đoạt quyền của nhi tử. Còn chuyện về sau thì Minh Trạh cũng không muốn nghĩ nhiều.

Tự suy xét một chút, mấy ngày nay đều phải lên đường, Minh Trạh cảm thấy tư duy có một chút phân tán, đôi mắt hơi mỏi, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Nguyễn Hồng Phi nghe thấy hơi thở đều đặn của Minh Trạh, cảm thấy hạ khổ của mình đang nóng rực, không khỏi bực mình: Tiểu mồm mồm đáng chết, lúc nên ngủ thì không ngủ, lúc không nên ngủ lại ngủ như heo, đại gia ta phải làm sao bây giờ?

193. Chương 193

Vệ thái hậu cảm quyền.

Lão Vĩnh Ninh Hầu vẫn cảm thấy không an lòng, nhịn không được mà tiến cung nói với nữ nhi vài câu.

“Bệnh tình của bệ hạ thật sự làm cho người ta lo lắng.” Người khác nói lời này có lẽ là giả, nhưng lão Vĩnh Ninh Hầu lại rất thật lòng. Vì Minh Trạng bị bệnh, hơn nữa thân phận của Minh Trạng cũng không phải chính hệ hoàng thất, lão Vĩnh Ninh Hầu cũng không dám phô trương, chỉ lên phái người chiêu mộ danh y, ngóng trông có thể giúp một tay.

Vệ thái hậu nhẹ nhàng nói, “Nữ nhi đã phái người thỉnh Ngọc Trúc đại sư ở Thiên Kỳ tự tiến cung bói quẻ cho Minh Trạng.” Thật sự không đành lòng để lão phụ thân lo lắng vì Minh Trạng giả bệnh, Vệ thái hậu muốn an ủi lão Vĩnh Ninh Hầu nhưng không thể tiết lộ nội tình, chỉ đành lấy cao tăng Thiên Kỳ tự để lừa gạt.

Bệnh tình của Minh Trạng vẫn chưa thấy thuyên giảm, lão Vĩnh Ninh Hầu vội hỏi, “Đại sư có nói gì không?” Nếu Vệ thái hậu không muốn tiết lộ thì căn bản sẽ không nhắc đến cái tên Ngọc Trúc đại sư, nếu đã nhắc đến thì lão Vĩnh Ninh Hầu cảm thấy chính mình hỏi nhiều một câu cũng không tính là quá phận.

“Đại sư bảo rằng, qua mười tháng thì sẽ thấy kết quả.”

Đôi mắt đen kịt của Vệ thái hậu nhìn thẳng vào lão Vĩnh Ninh Hầu, lão Vĩnh Ninh Hầu cau mày, “Vậy bệnh tình của bệ hạ?”

“Mệnh phạm tiểu nhân, hữu kinh vô hiểm.” (= bị tiểu nhân ám, có hoảng sợ nhưng không nguy hiểm)

Nếu nữ nhi đã nói như vậy, ở thời này mọi người đa số mê tín, lão Vĩnh Ninh Hầu bán tín bán nghi, chỉ đành phải tin. Lão Vĩnh Ninh Hầu nhớ đến một chuyện, bèn thương nghị với Vệ thái hậu, “Hôm kia đại thái thái Lâm gia nhìn trúng tôn nữ Khoan nhi của nhị thúc Thái hậu, muốn kết thông gia.”

Vệ thái hậu khẽ nhúc nhích lông mày, “Lâm gia? Mẫu tộc của Vĩnh Khác?”

Đế đô có nhiều họ Lâm, Vệ thái hậu lại nghĩ ngay đến mẫu tộc của tiểu hoàng tôn Phượng Vĩnh Khác, có thể thấy được Vệ thái hậu vẫn chú ý đến Lâm gia. Trong ba vị hoàng tôn, Vĩnh Đoan Vĩnh Khác là nhi tử của Phượng Minh Lan, trong đó Vĩnh Đoan là thứ tử, Vĩnh Khác nhỏ tuổi hơn nhưng lại là con của đích thê, mẫu tộc là Lâm gia. Còn hoàng tôn nhỏ tuổi nhất là Vĩnh Khiết, nhi tử của Phượng Minh Thụy, cũng là con của đích thê, mẫu tộc là Ngụy gia Thừa Ân Công.

Ba người đều còn nhỏ, vẫn là hài tử ngây thơ, chưa đến tuổi nhập học.

Nhưng hiện tại Minh Trạng bị bệnh không dậy nổi, xem ra là có người có ý với đám tiểu hoàng tôn.

Lão Vĩnh Ninh Hầu nói, “Chuyện này phải nhờ Thái hậu cho ý kiến giúp lão thần.” Lúc trước Minh Trạng chưa đăng cơ đã lập lời thề không lưu hậu tự, Hoàng đế nhất ngôn cửu đỉnh, hơn nữa với tính tình của Nguyễn Hồng Phi thì khả năng lưu hậu của Minh Trạng thật sự không lớn.

Nếu như thế, lão Vĩnh Ninh Hầu cũng phải cân nhắc suy xét trước, tạo quan hệ tốt với mẫu tộc của hoàng tôn cũng không phải chuyện xấu. Đây là một trong những lý do lão Vĩnh Ninh Hầu ngầm đồng ý cho nhi tử kết giao với Ngụy An.

Vệ thái hậu suy nghĩ thông suốt một cách nhanh chóng, gật đầu nói, “Để nhị thúc lo liệu đi, chỉ cần công tử của Lâm gia có nhân phẩm tốt thì chẳng hề gì.” fynnz.wordpress.com

Lão Vĩnh Ninh Hầu cân nhắc một lúc, “Nếu để lão thần nói thì lúc này kết thông gia, e rằng Lâm gia sẽ nhanh chóng tìm lý do yêu cầu thành thân ngay lập tức.”

“Nếu không đóng đinh hôn sự này thì Lâm gia làm sao có thể yên tâm?” Trò này Vệ thái hậu nhìn thấy rất nhiều, Vệ thái hậu cũng thành thạo trong việc đối phó với những chuyện như vậy, thản nhiên nói, “Nếu một nữ hài nhi gả vào Lâm gia thì không bằng tìm một tỷ muội nào đó xấp xỉ tuổi trong nhà nhị thúc, nếu phụ

thân thấy được thì báo với nữ nhi một tiếng. Ngụy Ninh Thừa Ân Công có một nhi tử chưa có hôn phối, tuy đi ra hải ngoại cùng Thừa Ân Công nhưng hôn sự này cũng không thể không thu xếp. Phụ thân thấy được thì nữ nhi sẽ ban hôn.”

Cùng rót vào hai bên chẳng khác nào không rót vào bên nào cả.

Hơn nữa Lâm gia cầu hôn nữ nhi Vệ gia, bất quá là hành vi lén lút của hai nhà, còn nữ nhi Vệ gia gả cho thế tử Thừa Ân Công thì lại do Thái hậu ban hôn, thấy thế nào thì hôn sự của Vệ gia và Thừa Ân Công phủ vẫn có thể diện hơn một chút.

Lâm gia cũng là hầu môn, luận về con cháu trong tộc, luận về tình hình gia tộc thì Ngụy gia Thừa Ân Công không thể sánh bằng, bất quá càng là như thế thì Vệ thái hậu càng muốn coi trọng Ngụy gia.

Huống chi trong ba hoàng tôn, hoàng tôn do Vương phi Ngụy thị sinh ra tuy nhỏ tuổi nhất nhưng luận về xuất thân cũng không thua gì hai người còn lại. Cho dù triều thần muốn lập hoàng tôn thừa kế thì cũng phải suy nghĩ đắn đo.

Thủ đoạn của nữ nhi cay độc như thế, lão Vĩnh Ninh Hầu vội vàng lĩnh chỉ.

“Phụ thân, hôn sự của Đàn Túc, phụ thân đừng tùy tiện.” Vệ thái hậu dặn dò một câu.

Xa gần bất đồng, nhân khẩu của Vĩnh Ninh Hầu phủ rất ít ỏi, Vệ Dĩnh Gia không có huynh đệ, sau này không có huynh đệ giúp đỡ. Hơn nữa, quan hệ huyết thống chính thức trong mẫu tộc của Vệ thái hậu chính là Vệ Dĩnh Gia. Vì vậy hôn sự của con cháu bên dòng họ có xảy ra sai lầm thì cũng không sao, nhưng Vệ Dĩnh Gia thì khác, trong mẫu tộc chỉ có một mình Vệ Dĩnh Gia, tuy nay đã có nhi tử, Vệ Đàn Túc sớm tiến cung làm bạn cùng các vị tiểu hoàng tôn. Nay nhờ Vệ thái hậu mà Vệ gia vô cùng nổi bật, bất quá càng là như thế thì hôn sự của Vệ Đàn Túc càng phải được xem trọng.

Đừng nhìn Vệ Đàn Túc tuổi con nhỏ, ở thời này, những kẻ da mặt dày muốn kết hôn với hài tử cũng không phải không có.

Lão Vĩnh Ninh Hầu mỉm cười, “Thái hậu yên tâm, tuy có người đã đề cập nhưng lão thần đều trả lời qua loa. Hôn sự sau này của Đàn Túc còn phải làm phiền Thái hậu bận tâm.”

Vệ thái hậu cười nhẹ, “Đương nhiên rồi. Phụ thân cũng biết Minh Trạh đăng cơ chưa được bao lâu, sự tình trong triều không ngừng xảy ra, muốn tìm một vài thư đồng cho hoàng tôn cũng không dễ dàng. Cũng may hiện tại bọn chúng còn nhỏ, đợi ngày sau nhập học thì tìm thư đồng cũng không muộn.”

“Thái hậu nói rất đúng.” Đặt Vệ Đàn Túc ở trong cung, lão Vĩnh Ninh Hầu hoàn toàn không có ý kiến đối với chuyện này. Vốn tưởng rằng việc tranh giành quyền lực vẫn còn rất xa, nay xem ra sự việc sắp sinh ra biến cố. Cho dù như thế nào, có trưởng tôn ở trong cung thì Vĩnh Ninh Hầu phủ có thể hiểu rõ tình trạng của chư vị hoàng tôn, lão Vĩnh Ninh Hầu cũng rất thích nghe ngóng.

Hoàng thượng ngã bệnh như vậy, nữ nhi là nữ nhân mà phải chống đỡ chuyện triều chính, thật không dễ dàng gì, lão Vĩnh Ninh Hầu nhìn không được mà nhắc nhở một tiếng, “Thái hậu hãy cẩn thận với các tôn thất.”

Trong mắt của lão Vĩnh Ninh Hầu, tôn thất mang huyết thống của hoàng thất, nếu cầm quyền thì sẽ rất nguy hiểm.

Vệ thái hậu cười nhẹ, “Nữ nhi hiểu rõ.”

Đời trước, Minh Trạh từng xem rất nhiều phim truyền hình Hoàng đế cải trang vì hành, chính mình hiện tại cũng đang làm Hoàng đế, cũng cải trang vì hành, ngoại trừ vui chơi giải trí thì chính là ngắm phong cảnh. Dọc đường đi, Minh Trạh nhìn quanh khắp nơi, hy vọng đụng phải mấy chuyện cường đoạt dân nữ, đào hoa diễm ngộ gì gì đó, có thể ra oai trước mặt Nguyễn Hồng Phi.

Kết quả, mục nó dọc đường thật bình an.

Minh Trạh khó chịu, nhìn không được mà nói thầm với Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi nhìn Minh Trạh một cách khó hiểu, “Triều đình không sụp đổ ở trong tay người thật sự là do tổ tông đã phù hộ. Người động não một chút đi, có bao nhiêu kẻ ngốc mới cưỡng đoạt nữ nhân ở ban ngày ban mặt như thế.” Ngay

cả tên gốc Triệu biểu ca của Vĩnh Ninh Hầu cũng không gốc đến mức đi cường đoạt tiểu tú tài ngay giữa đám đông đâu.

“Còn nữa, cho dù có chuyện này thì cũng không cần người ra tay. Đám người Diêu Quang muốn chết hay sao mà để người phải ra tay?” Nguyễn Hồng Phi được gia giáo bởi hầu môn phủ đệ, có chuyện gì thì đương nhiên là có thủ hạ ra mặt, làm sao mà giống Minh Trạ đã nói, gặp phải chuyện bất bình, rút dao tương trợ? Đúng là bậy bạ, xem ra đầu óc của những người trên tiên giới thật có chút vấn đề, Nguyễn Hồng Phi lạng lẽ bình phẩm.

Bất quá, ngày tháng nào động mà Minh Trạ chờ mong đã lâu rốt cục cũng đến.

Từ đế đô đến Hoài Dương, Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi thành thoi gần một tháng.

Ai cũng bảo Hoài Dương phồn hoa đông đúc, bất quá cũng chia ra khu vực, như Trường Giang ở phía Nam, đất đai màu mỡ, trồng dâu nuôi tằm làm nghề dệt, cuộc sống của dân chúng ở nơi này rõ ràng là thoải mái hơn những nơi khác rất nhiều.

Giang Bắc lại có tình cảnh khác, người một nhà mặc cùng một hạ khổ cũng có.

Về phần thức ăn thì lại càng thiếu thốn, cũng may nơi này tuy nghèo nhưng không thiếu nước. Các con sông có cá có tôm, Minh Trạ kéo Nguyễn Hồng Phi đi câu cá, kết quả Nguyễn Hồng Phi người ta đã câu được nửa thùng cá, trong khi hần bên này thả câu bao nhiêu lần thì giật lên lại trống không bấy nhiêu lần. Minh Trạ bực tức, lạnh lùng nói, “Xem ra cá cũng biết háo sắc nữa.” Nếu không vì sao cứ chạy về phía họ Nguyễn như thế cơ chứ.

Nguyễn Hồng Phi cười nhẹ trêu ghẹo, “Đâu bằng tiểu mỗ mỗ nhà người, cá lặn cá lặn, cá nhìn người cũng phải lặn xuống, nào dám thò đầu ra đâu.”

Minh Trạ ít khi chiếm lợi trước mặt Nguyễn Hồng Phi, nay lại càng đáng giận, ngay cả chút lợi ngoài miệng cũng không cho hần chiếm. Minh Trạ không thể tiếp tục ngồi yên, bèn ngồi dậy nhổ mấy nhánh rễ rồi tết lại thành một cái vợt, loắt choắt bên bờ sông.

Bên cạnh con sông nhỏ có một đồng ruộng, nay đã sớm thu hoạch, Minh Trạ ngồi xổm xuống bên cạnh đồng ruộng xem chốc lát, lại đem cái cần câu nhỏ của mình lại đây, bắt lấy ếch con trên mặt đất, lột da móc vào lưỡi câu, để chìm xuống phần nước cạn trong đồng ruộng, lập tức liền có động tĩnh, Minh Trạ cười ha ha, nhặt lên rồi khoe với Nguyễn Hồng Phi, “Phi Phi, người xem đây là cái gì này?”

Nguyễn Hồng Phi quay đầu nhìn một cái, với kiến thức rộng rãi của Nguyễn Hồng Phi, hần liền cau mày lại, “Ấy, ở Hoài Dương cũng có loại tôm này sao?”

“Tiểu long tôm, không ngờ ở đây có tiểu long tôm.” (tiểu long tôm= tôm mặt quỷ, tôm đồng)

Tiểu long tôm có rất nhiều trong đồng ruộng, không quá bao lâu thì Minh Trạ đã câu hơn phân nửa thùng, nếu không phải sợ tiểu long tôm bò ra ngoài thì hần đã câu đầy cả thùng rồi.

“Thứ này làm sao mà ăn?” Nhìn bần muốn chết, Nguyễn Hồng Phi biết thứ này, nhưng chưa từng thấy ai ăn cả.

Minh Trạ đắm đắm vào lồng ngực, nhếch nhếch hai hàng lông mày nhỏ, tràn đầy tự tin bảo đảm, “Mỹ vị nhân gian.”

Lần này bọn họ tá túc tại Lý Trưởng gia.

Dân chúng có trí tuệ của dân chúng, thủ hạ bỏ bạc ra, Lý Trưởng liền đặc biệt nhiệt tình với bọn họ, cảm thấy đây là người phú quý, nhường lại phòng ngủ đã được trang hoàng sẵn cho nhi tử sau này thành thân để đám người Minh Trạ ở, khách khí lại chu đáo, còn đưa lão bà của mình ở lại đây hầu hạ khách nhân, pha trà nấu nước gì đó, như thế cũng có thể giúp một tay. Thấy Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi câu cá trở về, lão bà của Lý Trưởng chào đón, a a ô ô nói vài câu, dù sao thì Minh Trạ nghe chẳng hiểu gì cả.

Ở thời này tiếng phổ thông không thịnh hành, ở phía Bắc thì còn đỡ, tuy mang theo giọng địa phương nhưng vẫn có thể nghe được. Đến phía Nam thì thật sự đúng là tiếng địa phương.

Bảo rằng Nguyễn Hồng Phi bản lĩnh hơn người cũng không phải không có đạo lý. Minh Trạh nghe không được tiếng địa phương nhưng đối với Nguyễn Hồng Phi thì căn bản không có gì khó khăn, Nguyễn Hồng Phi mỉm cười đáp lại vài câu, lão bà của Lý Trưởng cười ha hả nhìn thùng cá đầy phân nửa mà Diêu Quang đang xách, gật gật đầu, đại khái là khen Nguyễn Hồng Phi lợi hại, có thể câu được bao nhiêu đó cá. Nhưng khi ánh mắt lướt đến đám tiểu long tôm của Minh Trạh thì lão bà của Lý Trưởng liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, lại a a ô ô cùng Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi khẽ biến sắc, kéo cánh tay của Minh Trạh rồi hỏi, “Người ta bảo rằng còn trùng mà người câu là dùng để bằm nhuyễn cho gà ăn, căn bản không thể ăn được.”

“Thật sự có thể ăn mà.” Minh Trạh kiễng chân nói nhỏ bên tai Nguyễn Hồng Phi, “Lúc trước khi làm thần tiên ta đã ném qua, ăn rất ngon.”

Nguyễn Hồng Phi nhìn Minh Trạh một cái, hóa ra thần tiên như người phải ăn thức ăn cho gà, đúng là thần tiên tự người, thật sự không được tốt lắm.

“Để ta làm, Phi Phi, người cũng ném thử nha, ăn ngon đến mức có thể khiến người nuốt cả đầu lưỡi luôn đấy.” Minh Trạh ra sức tuyên truyền.

Nguyễn Hồng Phi liền giải thích vài câu với lão bà của Lý Trưởng.

Nữ nhân kia vẫn nhìn chăm chăm Minh Trạh một cách hoài nghi, lại khoa tay múa chân nói với Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi lệnh cho Diêu Quang đưa cho lão bà của Lý Trưởng một lượng bạc, bà ta ra vẻ từ chối một hồi, Nguyễn Hồng Phi cố ý đặt bạc vào trong tay bà ta thì bà ta mới hoan hỉ nhận lấy.

Nguyễn Hồng Phi quay đầu nói với Minh Trạh, “Bởi vì người muốn làm món ăn cho gà, vì vậy người ta phải mua một bộ nồi niêu khác.”

“Cũng không cần phải tốn một lượng bạc như thế.” Minh Trạh quen thói oán giận một câu, tuy hấn hơi keo kiệt nhưng cũng không đến mức so đo một lượng bạc với nông dân, cười nói, “Phi Phi, hôm nay ném thử tay nghề của ta nha?”

“Làm thức ăn trước đã rồi hẵng làm cái thứ kia.”

“Tiểu long tôm, đó gọi là tiểu long tôm.” Minh Trạh sửa cho đúng.

Diêu Quang vươn cổ nhìn thùng tiểu long tôm mà Minh Trạh câu được, cười nói, “Nhị gia, mấy con này có cái tên cũng thật là oai.” Nghe giống như có họ hàng với Hoàng đế ấy.

Minh Trạh nấu nướng rất có tay nghề, tuy không bằng ngự trù nhưng cực kỳ không tệ. E rằng trong các triều đại Hoàng đế, nói về trù nghệ, Minh Trạh xưng đệ nhị thì không ai dám xưng đệ nhất.

Chẳng lẽ cái tên béo này đời trước là trù tử ở tiên giới ư? Tuy rằng Minh Trạh khoe khoang kiếp trước của mình rất nhiều, bất quá Nguyễn Hồng Phi vẫn lựa chọn tỏ vẻ hoài nghi.

Nguyễn Hồng Phi ngồi dưới tàng cây chơi cờ vây, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn tiểu Minh ù quần tạp dề xắn tay áo nấu nướng. Đương nhiên có Diêu Quang làm trợ thủ giúp Minh Trạh.

Đáng lý Minh Trạh muốn Nguyễn Hồng Phi phụ xướng phụ tùy giúp đỡ, nhưng Nguyễn Hồng Phi lại sỉ diện chết người, có đánh chết cũng không chịu xuống bếp, rốt cục đành lôi Diêu Quang vào bổ sung.

Minh Trạh hét lớn một tiếng, “Lửa lớn!”

Diêu Quang liền gồng sức thổi mạnh vào ống thổi lửa.

Minh Trạh lại hét lớn một tiếng, “Lửa nhỏ!”

Diêu Quang liền nhanh chóng rút ra vài thanh củi từ trong lò.

Minh Trạh tay chân gọn gàng, nóng đến toát mồ hôi đầy mình thì mới làm ra bốn món chính một món canh: Một món cá nấu dưa chua, một món cá kho, một món tiểu long tôm hấp ớt bột, còn có một món dưa leo xào, cuối cùng là canh đậu hũ. fynnz.wordpress.com

“Diêu Quang, người bưng thức ăn lên đi, ta đi tắm một cái.” Nếu không phải có hứng thú thì Minh Trạng sẽ không nấu nướng giữa thời tiết oi bức của mùa hè như vậy. Biết Minh Trạng không chịu được nóng, Nguyễn Hồng Phi hỏi, “Thiên Hành, nước ấm đã chuẩn bị sẵn chưa?”

Thiên Hành cung kính bẩm, “Đại gia, đã chuẩn bị sẵn.”

Nguyễn Hồng Phi kéo Minh Trạng sang, “Đi tắm đi, chờ người ăn cơm.”

Minh Trạng khoát tay, “Nóng như vậy mà tắm nước ấm làm gì, ở bên ngoài có sông, ta bơi một vòng là được rồi.” Vừa dứt lời thì Minh Trạng đã thoát đi ngoài ý, bắt đầu cưỡi xuống hạ y.

Nguyễn Hồng Phi suýt nữa đã tái mặt, thân mình nhoáng lên một cái, xẹt qua trước mặt Minh Trạng, nhấc Minh Trạng lên, phóng như bay vào phòng, vừa mới tiến vào phòng thì hạ y của Minh Trạng từ thắt lưng đã tuột xuống mất cả chân, may mà bên trong còn có hạ khố, Nguyễn Hồng Phi nhanh lẹ nên Minh Trạng cũng không bị trần truồng.

Kỳ thật nếu để Minh Trạng nói thì đúng là làm chuyện dư thừa. Điều là nam tử hán đại trượng phu cả, có gì mà ngại, Phi Phi nhà hắc để ý quá mức!

Cũng không biết Nguyễn Hồng Phi hàng phục Minh Trạng như thế nào, dù sao thì Minh Trạng vẫn hoan hỉ đi tắm nước ấm, ngay cả tóc cũng được gội sạch, thay đồ ăn, cùng Nguyễn Hồng Phi vui vẻ dùng bữa tối.

Kỳ thật tay nghề của Minh Trạng vẫn còn thua xa tiêu chuẩn đại trù, bất quá lại đặc biệt hợp khẩu vị của Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi ăn thêm một bát cơm, Minh Trạng đặc ý nói, “Hãy, ta và Diêu Quang không ăn ý, nếu không thì hương vị còn ngon hơn nữa.”

Khi gác đêm.

Thiên Hành và Diêu Quang ngồi tán gẫu, “Rất cực ta hiểu được vì sao Ngụy đại nhân khổ sở theo đuổi tiên sinh bao nhiêu năm mà vẫn không bằng nhị gia đủ tám chỉ vài năm.” Xem Minh Trạng người ta kìa, không hề kiêng kỵ thân phận, lại chịu hạ mình, khi cần thì vứt cả thể diện. Đường đường là Hoàng đế của một nước mà có thể tự tay nấu nướng cho tiên sinh nhà hắc. Chỉ cần bấy nhiêu thành ý thì cho dù là tâm tư sắt đá cũng phải mềm nhũn.

Cũng không phải Ngụy đại nhân không thâm tình, chẳng qua Ngụy đại nhân quá kín đáo.

Xưa nay hài tử biết khóc thì sẽ có sữa bú, chẳng phải hay sao, Ngụy đại nhân cuồng đại nhiều năm mà vẫn thất bại, chỉ phải nói là vận mệnh của Ngụy đại nhân xui xẻo.

Diêu Quang nói nhỏ, “Thủ đoạn của nhị gia nhiều đây thì nhằm nhò gì. Còn vô số chiêu chưa tung ra kìa.” Then chốt là Minh Trạng có thể phản công, chuyện này khiến Diêu Quang vừa giật mình vừa bội phục.

Thiên Hành lại có chuyện khác muốn hỏi thăm Diêu Quang, “Món ăn của nhị gia rất cực như thế nào? Ăn có ngon hay không?” Là con người thì sẽ có lòng hiếu kỳ, hơn nữa với thân phận của Minh Trạng mà lại có thể nấu nướng. Chậc Chậc, giấu lại thì cảm thấy thức ăn này không hề bình thường.

“Ngon chứ, nhất là cái món tiểu long tôm hấp ớt bột ấy, cực kỳ tuyệt diệu.” Diêu Quang chặc lưỡi, “Vậy mà người ở đây lại đem thức ăn ngon như vậy cho gà ăn, thật sự là lãng phí.”

Thiên Hành cảm thấy rất tiếc nuối, Minh Trạng làm khá nhiều, chưa nửa chậu cho bọn họ ăn, cứ theo quy củ hằng ngày là luân phiên dùng bữa, kết quả đến lượt hắc, bởi vì là thức ăn do Hoàng đế bệ hạ làm cho nên ngay cả canh cũng chẳng còn sót lại, khiến Thiên Hành rất buồn bực nhưng lại không thể so đo với các huynh đệ chỉ vì một miếng ăn.

Minh Trạng làm ra một chút tác dụng nho nhỏ đối với lịch sử các món ăn ngon.

Trù nghệ của hắc ở vùng nông thôn coi như không tệ. Ở thời này, mọi người căn bản không biết tiểu long tôm có thể ăn, đa phần là bắt để cho súc vật ăn hoặc đem đi ủ phân.

Minh Trạng dạy bọn họ làm món tiểu long tôm hấp ớt bột, hơn nữa một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền nghìn, nghìn truyền vạn, không quá mấy năm thì món này đã truyền đến đế đô, trở thành một món nổi danh đương thời.

Tất nhiên trong ấn tượng của Minh Trạng thì tiểu long tôm cũng không phải là sinh vật có nguồn gốc bản địa, nó đến từ đất nước khác. Về phần vì sao lại xuất hiện ở nơi này thì hẳn cũng không biết rõ.

194. Chương 194

Đế đô.

Mân Tĩnh Công tiến bước Lỗ An Công.

Một vị hầu gia khác ở Chiết Mân, Việt An Hầu cười nói, “Nhớ rõ lúc trước nha đầu của Thiện Kỳ Hầu bị bắt nhốt ở Tông Nhân phủ, Lỗ An Công đi đứng còn lẹ hơn cả chúng ta, bay vào trong cung biểu lộ trung thành với bệ hạ.”

“Trước khác nay khác.” Mân Tĩnh Công cười nhẹ, “Triều đình đã phái Ngự sử đến Tế Nam, Lỗ An Công sót ruột cũng hợp tình hợp lý.”

Khi Mân Tĩnh Công nói đến tình cảnh chật vật của Lỗ An Công, ăn trộm gà không được mà còn mất nắm gạo, thì không khỏi nghĩ đến bản thân mình, nhin không được mà nói một câu, “Liên chính ty và Ngự sử đài đến Chiết Mân điều tra vụ án Thiệu Xuân Hiểu, đến nay vẫn chưa biết đã điều tra xong chưa?”

Việt An Hầu nói, “Buổi sáng Tưởng Văn An đã dâng tấu chương, bảo rằng Tri phủ Hàng châu bị ám sát, ít nhất hai sự việc này phải được điều tra đầu đuôi rõ ràng thì bọn họ mới có thể trở về.”

“Hầy, chúng ta không ở Chiết Mân, Chiết Mân nhất thời loạn lạc như thế, thật sự khiến người ta bất an.”

“Chúng ta cứ chờ tin tức của Liên chính ty là được.” Hai người đều là lão hồ ly, Liên chính ty ở trong tay Lưu Ảnh, lại là nhiệm vụ đầu tiên, nếu không thể khai hỏa phát pháo đầu tiên thì tiền đồ của Lưu Ảnh coi như miễn bàn, ngay cả Hoàng đế bệ hạ tự tay thành lập Liên chính ty cũng bị mất mặt.

Liên chính ty điều tra cẩn thận một chút cũng là hợp tình hợp lý.

Mặc dù Mân Tĩnh Công không đáp lại lời đề nghị của Lỗ An Công, nhưng vào lúc này cũng không thể để người ta nhìn ra tôn thất đang bị chia cắt. Còn nữa, bọn họ biểu lộ thái độ trong tôn thất thì mới có thể bảo trì địa vị của mình trong tôn thất.

Bất quá, khi Mân Tĩnh Công và Lỗ An Công đang an bài thì liền nhận được tin Vệ thái hậu ban hôn nữ nhi Vệ thị cho thế tử Thừa Ân Công. Đồng thời tin tức một nữ nhi Vệ thị khác kết thân cùng mẫu tộc Lâm gia của hoàng tôn Vĩnh Khác cũng được lan truyền tại đế đô.

Thế cục nhất thời tăng thêm hương vị khó lường.

Ngay cả tấu chương mà Mân Tĩnh Công và Lỗ An Công đã viết sẵn cũng phải tạm thời gác lại.

Chiết Mân.

Tuy Thiệu Xuân Hiểu bị giam lỏng nhưng không bị ngược đãi, sắc mặt không tệ.

Người này có vẻ mặt nho nhã, tuy đã qua tuổi lục tuần nhưng dáng vóc vẫn vô cùng tốt, gờ tay nhắc chân mang theo vài phần phong độ, nếu đứng từ ngoài nhìn lại thì Thiệu Xuân Hiểu thật không giống kẻ tham lam đại gian đại ác.

“Sai một ly đi một dặm.” Thiệu Xuân Hiểu chấp tay nhìn ra hoa hồng ngoài cửa sổ mà than khê.

Hắn là Tổng đốc Chiết Mân, quyền thế hiển hách, muốn giúp đỡ diệt tử một chút cũng là chuyện thường tình, không có gì đáng trách. Hơn nữa Thiệu Xuân Hiểu chọn thời cơ rất tốt, canh chuẩn thời gian ném đá xuống giếng. fynnz.wordpress.com

Duy nhất hắn chưa tính đến chính là bản tính của Triệu Thanh Di.

Nếu là văn nhân bình thường, từ Bảng nhãn bị tước chức, bị đoạt công danh, bị trục xuất khỏi dòng họ thì còn mặt mũi gì nữa. Giống lão phụ thân Triệu Như Tùng của Triệu Thanh Di. Thẳng thường tự sát.

Nhưng Triệu Thanh Di lại không biết xấu hổ, không chịu chết.

Chẳng những Triệu Thanh Di không chịu chết mà người ta còn dựa vào cuộc chiến bảo vệ thành mà ngậm cá trở mình.

Nếu diệt tử của mình là Triệu Như Bách có thể nhờ cớ tận gốc, thừa dịp Triệu Thanh Di gặp rủi ro mà lấy mạng Triệu Thanh Di thì sẽ không có kiếp nạn này.

Thiệu Xuân Hiểu lại cảm thán một tiếng, thật sự là trùng hợp.

Triệu Thanh Di cố gắng sống, Triệu Như Bách lại đi nương tay.

Không nói thì thôi, nói ra thì Triệu Như Bách quả thật có bản lĩnh, Thiệu Xuân Hiểu cũng không có khả năng nhìn Triệu Như Bách ở không nhàn rỗi nhiều năm như thế. Chẳng qua Thiệu Xuân Hiểu không ngờ Triệu Như Bách lại vô năng đến như thế.

Hiện tại nói lại chuyện này thì có tác dụng gì?

Thiệu Xuân Hiểu nhìn về phía người thanh niên đang đi đến ở sân vườn, buông mảy, khép môi, nay cũng không phải không có đường sống!

Tiết Thiệu Lương cũng không biết chính mình có tài năng đàm phán.

Thế mà Thái hậu lại giao việc này cho hắn, khuôn mặt của Tiết Thiệu Lương tuy quá mức tuấn tú, nhưng lại thiếu khả năng thuyết phục. Cũng may theo vẻ mặt của hắn thì có thể đặc biệt hù người. Tiết Thiệu Lương đem lệnh bài ngự tiền thị vệ ra trước mặt Thiệu Xuân Hiểu, đợi Thiệu Xuân Hiểu cẩn thận xem xong thì mới lạnh lùng nói, “Phụng lệnh Thái hậu, có mấy câu muốn hỏi Thiệu đại nhân.”

Thiệu Xuân Hiểu thi lễ, “Thần thỉnh an bệ hạ, thỉnh an Thái hậu.”

Tiết Thiệu Lương nói thẳng vào việc chính, hoàn toàn không lời thôi dãi dòng, “Thiệu đại nhân, người cảm thấy với tội của người thì người sẽ có kết cục gì, Thiệu gia sẽ có kết cục gì?”

“Tội thần muôn lần đáng chết.” Xưa nay có vô số quan viên tham ô ngã ngựa, Thiệu Xuân Hiểu quen đọc sử sách, lại từng trải như vậy, không cần người nhắc nhở thì hắn cũng biết Thiệu gia sẽ có kết cục gì. Nghĩ đến con cái và gia sản mấy chục năm nay, cho dù Thiệu Xuân Hiểu đã sớm chuẩn bị nhưng vẫn nhịn không được mà cảm thấy có một chút thê lương.

Tiết Thiệu Lương thần nhiên nói, “Thiệu đại nhân, người nghĩ là ai có thể bảo vệ được người nhà của người?”

“Trên đời này, ai có thể chống cự lại quốc gia?”

“Vì sao Thiệu đại nhân không thành khẩn lập công mà lại đi che lấp nhận tội thay cho kẻ khác?” Tiết Thiệu Lương nói, “Diệt cỏ nhất định phải diệt tận gốc, gốc cỏ của Thiệu đại nhân đã được người ta buông tha, Thiệu gia đi con đường nào thì ta tin tưởng trong lòng của Thiệu đại nhân đã có tính toán.”

“Nếu Thiệu đại nhân đã suy nghĩ kỹ càng thì nói với thị vệ bên ngoài một tiếng, bản quan tự động sẽ đến đây. Không đợi Thiệu Xuân Hiểu có bất kỳ phản ứng nào, Tiết Thiệu Lương đã xoay người rời đi.

Hôm nay Tiết Thiệu Lương lại đến tiểu viện giam cầm Thiệu Xuân Hiểu.

Thiệu Xuân Hiểu trông có vẻ vẫn như hôm trước, chẳng qua phần tóc mai trở nên bạc hơn một chút. Ánh mắt của hắn vẫn kiên định, thái độ cung kính khiêm nhường, nếu không phải Thiệu Xuân Hiểu đang mang thân phận tù tội thì ngay cả Tiết Thiệu Lương cũng không thể sinh ra ác cảm đối với hắn. Trước tiên Thiệu Xuân Hiểu nói ra một đồng lời sám hối, Tiết Thiệu Lương thần nhiên lắng nghe, tham quan có rất nhiều bất đắc dĩ, không cần nói cũng biết làm một thanh quan khó như thế nào.

Thiệu Xuân Hiểu là người giỏi quan sát sắc mặt kẻ khác, thấy Tiết Thiệu Lương vẫn lãnh đạm thì trong lòng thâm than một tiếng, nghiêm mặt nói, “Tiết đại nhân, ta muốn biết, nếu ta khai ra toàn bộ thì con cái của ta...”

“Triều đình sẽ không liên lụy bọn họ.” Tiết Thiểu Lương lạnh lùng nói, “Đây là giới hạn, nếu Thiệu đại nhân lập công chuộc tội thì con cái của ngài sẽ bình an.”

Thiệu Xuân Hiểu than nhẹ, “Chuyện đã đến nước này, cũng không thể giấu diếm được nữa.”

Lưu Ảnh nhìn Tiết Thiểu Lương với cặp mắt khác xưa, vốn tưởng rằng người này chỉ là một tên vũ phu, nào ngờ Tiết Thiểu Lương đi hai lần đến chỗ của Thiệu Xuân Hiểu thì Thiệu Xuân Hiểu liền khai ra rất nhiều bí mật.

Gia sản chỉ là tiểu tiết.

Mấy thứ này chỉ cần có thêm thời gian thì rốt cục vẫn có thể kiểm chứng được.

Quan trọng chính là bí mật trong đó, nếu Thiệu Xuân Hiểu không chịu khai ra, muốn tìm manh mối thì nhất định phải phí rất nhiều công sức.

Tiết Thiểu Lương, Lưu Ảnh, Tưởng Văn An, ba người liên danh đưa tấu chương bí mật gửi về đế đô, sau khi Vệ thái hậu xem xong cũng không công khai mà lại cất giữ, khóa ở trong một chiếc hộp bí mật.

Mân Tĩnh Công rốt cục ngồi không yên.

“Bệ hạ đã lâu không lộ mặt, đệ thật sự lo lắng cho bệnh tình của bệ hạ.” Ngay cả tâm tư uống trà mà Mân Tĩnh Công cũng không có, tuy mang tiếng là mời Lỗ An Công đến uống trà nhưng lại không động vào một chút nào, ngược lại là Lỗ An Công rất có hứng uống trà.

Lỗ An Công phe phẩy cây quạt có khung xương bằng ngà voi, “Thì đó, nếu để ta nói thì chúng ta nên đi thỉnh an bệ hạ một chút.” Minh Trạng bệnh đã lâu, làm Hoàng đế, chỉ cần có thể đứng dậy thì cũng sẽ không ru rú trong tấm cung không chịu lâm triều như thế. Bao nhiêu đại phu thất bại, bọn họ cũng phải đi thăm dò thực hư một phen.

“Đệ và ca ca có cùng suy nghĩ.” Mân Tĩnh Công nhẹ nhàng nói, “Vội lại, lúc trước khi bệ hạ chưa ngã bệnh thì còn đề cập đến chuyện Thái thượng hoàng sắp về đế đô. Nay trong triều lộn xộn, việc này cũng chẳng còn ai nhắc đến.” fynnz.wordpress.com

Hiện tại Ngự sử triều đình ở tại Tế Nam, vì vậy mà Lỗ An Công có ý kiến rất lớn đối với Vệ thái hậu, lén lút bình phẩm, mất đi vài phần cung kính, nói một cách không khách khí, “Thái hậu nương nương đang cầm quyền, nếu Thái thượng hoàng trở về thì trong triều phải làm thế nào đây?”

Khi chuyện này đã được bàn đến thì Mân Tĩnh Công cũng không tiếp tục giả vờ, bèn hỏi, “Theo ý của ca ca, nếu thỉnh lập hoàng tôn làm thái tử thì Thái hậu sẽ nghiêng về vị nào?”

Lỗ An Công thấp giọng nói, “Nếu để ta nói, hoàng trưởng tôn Vĩnh Đoan là thứ tử, mẫu tộc không nổi bật. Nếu đứng trên lập trường của Thái hậu nương nương để suy xét thì đương nhiên hoàng tôn Vĩnh Đoan thích hợp nhất. Thành cũng là Tiêu Hà, thất bại cũng là Tiêu Hà, không lập hai vị đích hoàng tôn, mà lại chọn thứ hoàng tôn, như vậy Nội các không còn gì để nói. Trong hai vị đích hoàng tôn, niên kỷ của hoàng tôn Vĩnh Khác lại lớn tuổi hơn một ít. Vội lại, dù sao Thái thượng hoàng vẫn còn. Thái thượng hoàng nhất định phải lên tiếng trong việc lập hoàng tôn.”

“Lúc trước Thái thượng hoàng và Trần Nam Vương rơi vào tay của Nguyễn Hồng Phi, bệ hạ lấy thân phận thế tử đến đế đô, có một chút xích mích với các thân vương. Đại cữu tử của Lan thân vương chết không rõ nguyên nhân, ta nghe người ta nói, nội tình có liên can đến bệ hạ. Lâm gia và Vệ gia kết thân, Thái hậu lại đem diệt nữ bên mẫu tộc gả cho thế tử Thừa Ân Công, đây là nội tình, hừ.” Lỗ An Công hừ lạnh một tiếng, nhìn về Phía Mân Tĩnh Công, “Không biết lão đệ có nghĩ giống ta hay không?”

Mân Tĩnh Công cười nhẹ, nói một cách khiêm tốn, “Đệ làm sao có kiến thức rộng rãi như ca ca.”

Hai người bọn họ đều xem trọng hoàng tôn ít tuổi nhất chính là Vĩnh Khiết, đầu tiên, tuổi còn nhỏ dễ khống chế, nay Vĩnh Khiết mới đến tuổi bi bộ tập nói, tiểu tử kia nói một câu mười chữ, hết tám chữ là ngôn ngữ ngoài hành tinh. Tiếp theo, Vĩnh Khiết có mẫu tộc là phủ Thừa Ân Công, phủ Thừa Ân Công tuy có vẻ hiển hách nhưng trên thực tế Thừa Ân Công Ngụy Ninh ra ngoài quốc đảo, Ngụy An lại là công tử quân là áo lượt, không có tiền đồ, không đáng phải lo. Hơn nữa dòng họ của phủ Thừa Ân Công không có lai lịch, chỉ bằng hai huynh đệ bọn họ thì có gì mà đáng sợ? Thứ ba, nếu bệ hạ thật sự gặp chuyện bất trắc, giữa

hai việc nghênh đón Thái thượng hoàng chấp chính hay là chọn lập hoàng tôn làm kế vị thì Vệ thái hậu chắc chắn lựa chọn cách thứ hai.

Trên thực tế, lúc này tôn thất cũng không hy vọng Thái thượng hoàng trở lại.

Một Thái thượng hoàng đa mưu túc trí chèn ép tôn thất nhiều năm và một tiểu hoàng tôn ngây thơ trong trắng, ai khả ái hơn thì không cần nói cũng biết.

Nếu Vệ thái hậu cũng nghiêng về Vĩnh Khiết thì trong phương diện này, tôn thất nguyện ý tôn trọng sự lựa chọn của Vệ thái hậu. Thậm chí tôn thất còn vui lòng chỉ viện và giúp đỡ Vệ thái hậu.

Bởi vì trong hai lựa chọn thì Nội các nhất định sẽ chọn cách đầu tiên.

Mân Tĩnh Công thâm nghĩ, đáng tiếc thọ mệnh không dài, Hoàng đế bệ hạ anh tài ngút trời, đăng cơ mới một năm mà đã đổi hai vị Thượng thư, chỉ cần cho bệ hạ thêm một ít thời gian thì đám người Lý Bình Chu có thể tiếp tục ở lại Nội các hay không vẫn chưa biết chắc.

Nhưng nay xem ra trong Nội các có đến hai phần ba là lão thần do Thái thượng hoàng lưu lại, trong triều thì càng không cần phải nói.

Những người này cho dù mỗi người đều có tư tâm, bất quá nghênh đón Thái thượng hoàng là lựa chọn có lợi nhất cho sự ổn định của thiên hạ, Lý Bình Chu lại thân thiết với Phụng Cảnh Kiển, Thái thượng hoàng trở về, Lý Bình Chu vẫn yên ổn làm người đứng đầu Tướng quốc, có lẽ Lý Bình Chu sẽ dâng hai tay nghênh đón Thái thượng hoàng trở về.

Về phần sau này nếu Lý Bình Chu chặn đường thì làm sao?

Mân Tĩnh Công mỉm cười, cái này phải xem thủ đoạn của Thái hậu nương nương.

Mân Tĩnh Công và Lỗ An Công liên danh thượng tấu, muốn đến tẩm cung Chiêu Đức điện để thỉnh an Hoàng đế bệ hạ, Vệ thái hậu thân nhiên nói, “Nay đại đa số thời gian Hoàng thượng đều mê man, các khanh đi thì sẽ quấy nhiễu Hoàng thượng tịnh dưỡng. Đợi Hoàng thượng khỏe lại, ngày sau còn nhiều thời gian để gặp mặt, không cần phải nóng vội.”

“Ta hiểu lòng trung thành của các khanh, Hoàng đế cũng vậy.” Vệ thái hậu bưng tách trà, nhìn hai người, “Các khanh thấy sao?”

Lỗ An Công nói một cách thành khẩn, “Lão thần nghĩ, chỉ cần dập đầu trước cửa Chiêu Đức điện là đủ.”

“Dạ.” Mân Tĩnh Công nói, “Tuy bệ hạ dưỡng bệnh, không thể gặp chúng thần. Chỉ cần chúng thần có lòng thì có lẽ bệ hạ cũng biết được.”

Vệ thái hậu khẽ nhếch khóe môi, “Nói vậy cũng đúng, Hoàng đế đã biết tâm ý của các khanh. Hôm nay nhìn thấy lòng trung thành của các khanh thì ta cũng vui mừng, trùng hợp ta đã cầu nguyện với đức Phật, sẽ sao chép một trăm bộ kinh Kim Cang để cầu bình an cho Hoàng thượng.”

“Các khanh cũng biết hiện tại trong triều nhiều việc phức tạp, ta thì không có thời gian nhàn rỗi.” Vệ thái hậu nhẹ nhàng nói, “Chuyện này nếu giao cho cung nữ và thái giám làm thì tuyệt đối không ổn. Hôm nay thấy các khanh, rốt cục có thể giải quyết vấn đề nan giải này giúp ta.”

“Các khanh đối với Hoàng thượng trung thành, lại là tôn thất thúc bá, thân cận nhất với Hoàng thượng, là thủ túc tình thâm.” Vệ thái hậu nói, “Ta cũng không phân phó gì nhiều, các tôn thất ở để đó, mỗi người một bộ, các khanh sao chép xong, rồi tiến cung đưa cho ta. Khi nào viết xong hết thì sẽ dâng lên đức Phật, đây cũng là nhân duyên của các khanh. Các khanh thấy thế nào?”

Hai người không ngờ không được gặp Hoàng thượng mà còn bị Vệ thái hậu phân phó, miễn bàn trong lòng uất ức thế nào. Bất quá Vệ thái hậu đã phân phó, lại là sao chép kinh thư cho bệ hạ, hai người nào dám từ chối, đều đồng ý.

Mân Tĩnh Công nói, “Thái hậu nương nương, miễn bàn đến lòng trung thành của chúng thần với bệ hạ, lão thần nghĩ, các chư thần Nội các có ai mà không nhận được hoàng ân vô hạn đâu. Kinh thư này, nếu là vì cầu phúc cho bệ hạ thì chia cho Nội các vài bộ, cũng coi như tích phúc cho thiên hạ.” Thẳng tay kéo Nội các xuống nước.

Vệ thái hậu nhẹ nhàng nói, “Lúc trước ta cũng nghĩ như vậy, chẳng qua hiện tại ta ở trong cung, phải chăm sóc sức khỏe của Hoàng thượng, lại phải xem tấu chương. Nội các chẳng thoải mái hơn ta bao nhiêu, đại sự thiên hạ đè nặng trên vai bọn họ. Kinh thư tuy quan trọng nhưng cũng phải đặt đại sự thiên hạ lên trước. Thời Đường, Thái Tông hoàng đế từng nói, quân là thuyền dân là nước. Hoàng thượng xưa nay xem dân chúng như con, nếu để Hoàng thượng biết Nội các không để ý đến quốc sự mà cố chấp sao chép kinh thư, trong lòng nhất định không dễ chịu. Ta là mẫu thân của Hoàng thượng, làm sao có thể chống lại ý của Hoàng thượng.”

“Nương nương nói rất đúng.” Kế của Mân Tĩnh Công thất bại, thật đáng tiếc.

Kỳ thật đề nghị này của Mân Tĩnh Công tuyệt đối không có hảo tâm.

Lúc trước Lý Bình Chu vì phản đối việc Hoàng hậu Phương thị tham dự vào chính sự mà bị lưu đầy đến Lĩnh Nam hơn cả chục năm. Lý Bình Chu hoàn toàn không có một chút hảo cảm nào đối với Phương gia. Vệ thái hậu có quan hệ sâu xa với Phương gia, lúc trước Vệ thái hậu từ Vân Quý đến đế đô, muốn tiến cung làm Thái hậu, bị Lý Bình Chu dẫn đầu vài vị trọng thần ngăn cản bên ngoài, tuy đám người Lý Bình Chu rất cực không thể ngăn cản Vệ thái hậu tiến cung nhưng trên một trình độ nhất định thì cũng đã làm mất mặt Vệ thái hậu.

Với bản tính quật cường của Lý Bình Chu, nếu Vệ thái hậu bắt hấn sao chép kinh thư thì nói không chừng có thể khiến Vệ thái hậu bị mất thể diện

Mân Tĩnh Công lập kế, nhưng Vệ thái hậu lại có công phu rất cao, không bị trúng kế.

Lỗ An Công và Mân Tĩnh Công cáo từ Thái hậu, ra khỏi Chiêu Đức điện, chưa được bao lâu thì liền gặp Lý Bình Chu và Từ Tam.

Bốn người chào hỏi nhau, mặc dù hận không thể cắn chết đối phương nhưng mặt ngoài vẫn hòa hợp êm thấm, gặp mặt thì sẽ hàn huyên.

“Lý tướng Từ tướng, nhị vị vào cung thỉnh an Thái hậu à?”

“Có chút chuyện quan trọng muốn thương nghị cùng Thái hậu.”

“Nhị vị lão Công gia xuất cung ư?”

Lỗ An Công cảm thấy tâm tư lay động, cười nói, “Biết được Thái hậu nương nương cầu phúc vì bệ hạ, đã hứa hẹn với đức Phật sẽ sao chép một trăm bộ kinh Kim Cang dâng phật. Ta và Mân Tĩnh Công suy nghĩ, chuyện khác thì chúng ta không giúp được bệ hạ, vì vậy liền xin Thái hậu nương nương nhận nhiệm vụ này, cũng coi như tỏ lòng trung thành của chúng ta.”

Lý Bình Chu gật đầu khen, “Nhị vị lão Công gia trung thành khiến chúng ta thật bội phục.” Sao kinh thư cũng tốt, còn hơn cả ngày cứ giả bộ nhúng tay vào chuyện Nội các.

Mân Tĩnh Công thở dài, “Đúng vậy, hai tháng không được nhìn thấy long nhan, lần này tiến cung vốn muốn thỉnh an bệ hạ, Thái hậu nương nương bảo rằng bệ hạ đang mê man, cũng không tiện quấy rầy bệ hạ dưỡng bệnh. Có thể sao chép kinh thư cầu phúc cho bệ hạ cũng là phúc phận của chúng ta.”

Hai tháng.

Lý Bình Chu cũng nhận ra từ ngày Minh Trạng ngã bệnh đã hơn hai tháng.

Thấy Lý Bình Chu rất cực yên lặng, Mân Tĩnh Công bày ra vẻ mặt u sầu cáo biệt nhị vị Lý Từ, cùng Lỗ An Công trở về sao chép kinh thư.

Nội các vẫn đề phòng tôn thất, bất quá Hoàng đế bệ hạ ngã bệnh, Nội các càng lo lắng hơn so với đám tôn thất. Nếu bọn họ không thể thăm dò thực hư thì cứ để Nội các đi thăm dò vậy!

Biết thực hư thì bọn họ mới tiện hành động!

195. Chương 195

Liễu Bàn và Dương Trạc cũng đến đế đô.

Vì chẩn bệnh cho Hoàng đế bệ hạ, tiêu chuẩn y thuật của hai người tạm thời không cần đề cập, nhưng trên phương diện thái độ thì tuyệt đối không vì thế mà qua loa. Cậu cháu hai người trèo đèo lội suối, thiên sơn vạn thủy, tức tốc chạy đến đế đô, mệt muốn chết, rốt cục trong lúc toàn bộ triều đình đang nghi ngờ bệnh tình của Hoàng đế bệ hạ thì bọn họ mới đến kinh thành.

Y thuật của Liễu Bàn là đỉnh đỉnh đại danh ở Vân Quý, Dương Trạc thì càng miễn bàn, Vân Quý không lớn, Thiện Nhân Đường do Dương Trạc dẫn đầu, lại có triều đình ủng hộ, Dương Trạc xem như người khởi xướng Thiện Nhân Đường, vì vậy tiếng tăm càng vang xa.

Lần này vốn chỉ có Liễu Bàn phụng lệnh Trần Nam Vương tiến đến đế đô, nhưng bởi vì tình cảm của Dương Trạc đối với tiểu cửu tử quả thật không tẻ, sau khi biết được tiểu cửu tử Hoàng đế lâm trọng bệnh thì chủ động xin đến hỗ trợ.

Cậu cháu hai người thỉnh an Vệ thái hậu, Vệ thái hậu nói, “Từ khi Hoàng thượng ngã bệnh, ta hằng ngày đều lo lắng, đứng ngồi bất an. Ta biết thanh danh của Liễu đại phu. Dương Trạc, cậu cháu các người kế thừa huyết mạch, cùng nhau bắt mạch chạy chữa cho Hoàng thượng. Lại có Trương thái y ở Hoài Dương vẫn luôn ở trong cung điều trị cho Hoàng thượng, nếu có thể khiến Hoàng thượng khỏi hẳn thì các người chính là công thần của Đại Phụng.”

Bản tính của Liễu Bàn tuy có chút kiêu ngạo nhưng hiện tại đang ở trong cung cho nên cũng khiêm tốn hơn rất nhiều. Chẩn bệnh cho Hoàng thượng là điều khó xử nhất. Có đôi khi không chỉ là chẩn bệnh mà còn ảnh hưởng đến tình thế. Nếu vụng về một chút, bị tước chức là nhẹ, có bao nhiêu người phải chôn vùi tính mạng.

Vì vậy, Liễu Bàn bất chấp hoàng thành nguy nga long lẫy, cung điện tráng lệ như thế nào, chỉ khư khư cúi đầu thấp mười lăm độ, cặp mắt buông xuống, dừng dưới gấu váy đuôi phượng màu thiên thanh. Gấu váy nhẵn nhụi xếp lớp dưới thảm, lộ ra vô hạn xa hoa và ung dung, trong đền có mùi hương trái cây ấm áp, Liễu Bàn cung kính bẩm, “Có thể tận trung vì bệ hạ là bổn phận của chúng thần.”

“Đúng vậy, mẫu thân, Minh Kỳ cũng rất nhớ bệ hạ.” Dương Trạc từng tiếp xúc với Vệ thái hậu khi ở Vân Quý, nhạc mẫu vừa mất nữ tể, huống chi Vệ thái hậu cũng thích tính tình của Dương Trạc. Vì vậy nhạc mẫu và nữ tể ở chung thật không tẻ, Dương Trạc là người thẳng thắn, quen xưng hô bằng hai tiếng mẫu thân.

Đại phu có bốn phương pháp chẩn bệnh, nhìn nghe hỏi sờ, đáng lý Dương Trạc còn lo lắng Vệ thái hậu bận tâm quá mức cho bệnh tình của Minh Trạc, nay xem ra tuy Vệ thái hậu lộ vẻ phiền muộn nhưng sắc mặt không tẻ, có thể thấy được thân thể rất khỏe mạnh, cũng không đáng ngại. Rốt cục Dương Trạc có thể an tâm.

Ngược lại Liễu Bàn nghe thấy Dương Trạc mở miệng liền gọi Thái hậu nương nương là mẫu thân thì lập tức muốn nôn, thâm nghĩ, tiểu tử này ngày thường gốc ghềnh chất phác, nay lại đặc biệt sáng suốt lạnh lẽ, xem ra Ninh Quốc đại công chúa rất biết cách dạy dỗ.

Vệ thái hậu hiền hòa nhìn Dương Trạc, nhẹ nhàng hỏi, “Trạc nhi, Minh Kỳ có khỏe không? Ngoại tôn nữ của ta có khỏe không?”

Dương Trạc nói, “Minh Kỳ và bọn nhỏ đều khỏe, nay hai hài tử còn nhỏ, đợi chúng nó lớn lên thì tiểu tể sẽ dẫn bọn họ đến đế đô thỉnh an mẫu thân.”

“Như vậy rất tốt.” Vệ thái hậu rất vừa lòng đối với nữ tể của mình.

Nữ hài nhi gả cho người ta, thật sự không cần xem nam nhân đó có bao nhiêu tiền đồ, chỉ cần tính tình tốt là đủ rồi, Minh Kỳ xuất thân cao quý, không thiếu thốn gì, trong khi Dương Trạc không thông thạo quan trường, đối với Minh Kỳ lại thật lòng thật dạ, vô cùng hiếm thấy.

Tán gẫu chỉ một chút, bọn họ vẫn phải bắt mạch cho Hoàng đế bệ hạ trước.

Vệ thái hậu đi vào bên trong cùng bọn họ, vẫn là tầm cung như trước, được hương lan tỏa khắp nơi, rèm che buông xuống. Trương thái y dẫn theo Đoàn Văn Thiển ra ngoài sắc thuốc, Liễu Bàn đi bắt mạch trước, qua một lúc, Liễu Bàn đứng dậy, nhìn Vệ thái hậu rồi thấp giọng nói, “Thái hậu nương nương, chúng ta ra ngoài nói một chút.”

Dương Trạc căn bản chưa kịp đi bắt mạch thì đã bị Liễu Bàn lén nắm chặt cổ tay lôi ra ngoài.

Vệ thái hậu ngồi ở gian phòng bên ngoài, nhẹ nhàng hỏi, “Liều đại phu, không biết Hoàng thượng bệnh nặng hay nhẹ?”

Liều Bàn liếc mắt nhìn Dương Trạc, lại nhìn về phía Vệ thái hậu, ý bảo có nên phái Dương Trạc ra ngoài hay không. Cháu của hắn thì hắn có thể lý giải, Dương Trạc cũng không phải người xảo quyệt, nếu nói cái gì lọt vào tai của Dương Trạc, tuy Dương Trạc không cố ý nhưng vẫn dễ dàng bị kẻ có mưu đồ nhìn ra sơ hở.

Kết quả Vệ thái hậu vẫn thản nhiên.

Liều Bàn âm thầm hiểu rõ, hắn nói thẳng, “Nương nương, thứ thần nói thẳng, bệ hạ không phải bị bệnh mà là trúng độc.”

Dương Trạc vừa nghe lời này thì lập tức há hốc mồm không thể khép miệng lại. fynnz.wordpress.com

Ánh mắt của Vệ thái hậu lộ ra sự bi thương, khe khẽ thở dài, “Trương thái y châm cứu và sắc thuốc mấy ngày nay, Hoàng thượng mỗi ngày đều mê man, trong lòng của ta càng ngày càng mất đi niềm tin.”

Liều Bàn tài cao mà gan cũng lớn, còn nữa, hắn vốn đến đây để chẩn bệnh cho Hoàng đế bệ hạ, nếu không có phương pháp chữa trị thì thật sự ảnh hưởng thanh danh của hắn. Liễu Bàn trầm giọng, “Nương nương, thần có một thang thuốc có thể thử.”

Vệ thái hậu phái người chuẩn bị giấy mực, qua một lúc, Liễu Bàn viết xong thang thuốc, Dương Trạc đưa hai tay nhận lấy rồi dâng lên trước mặt Vệ thái hậu. Nữ quan Tử Tô của Vệ thái hậu tiếp nhận, sau đó trình cho Vệ thái hậu, Vệ thái hậu lướt qua rồi thở dài, “Liều đại phu không hổ là thần y nổi danh giống Trương thái y, thang thuốc cũng tương tự nhau.” Rồi phái người thỉnh Trương thái y đến.

Trương thái y và Liễu Bàn thảo luận việc tăng giảm lượng dược liệu rồi đưa ra đơn thuốc cuối cùng.

Vệ thái hậu dường như không có tâm tư nói chuyện, chỉ lệnh cho Liễu Bàn và Dương Trạc ngụ lại trong cung rồi phái bọn họ lui xuống.

Lý Bình Chu rất lo lắng cho bệnh tình của Minh Trạng.

Hơn nữa nghe Lỗ An Công cứ lải nhải cảm thán: Hoàng đế bệ hạ ngã bệnh đã hơn hai tháng.

Bệnh gì mà lâu như thế?

Bệnh lâu như vậy, chẳng lẽ không hề có một chút khởi sắc?

Không khởi sắc đã đành, vì sao ngay cả mặt mũi cũng giấu kín?

Lý Bình Chu cũng không phải người đa nghi, bắt quả bệnh tình của Minh Trạng thật kỳ lạ, khiến người ta nhìn không được mà phải suy nghĩ.

Không chỉ Lý Bình Chu lo lắng, Hoàng đế bệ hạ thật sự đã lâu không lộ diện, vì bệnh tình của Hoàng đế bệ hạ mà đại thần cả triều đều bồn chồn trong lòng.

Biết được thần y Vân Quý cũng đến, Lý Bình Chu kiềm chế không nhúc nhích, cho đến khi thần y Vân Quý chẩn bệnh cho bệ hạ xong thì Lý Bình Chu mới kêu Từ Tam tiến cung, xin được thỉnh an Hoàng đế bệ hạ.

Vệ thái hậu nghe Lý Bình Chu nói, trầm mặc một lúc, hỏi Lý Bình Chu, “Lý tướng cảm thấy vì sao Hoàng thượng lại bệnh lâu như thế? Bệnh này rốt cục là bệnh gì? Hiện tại Hoàng đế rốt cục thế nào?”

“Lý tướng rất quan tâm?”

Sắc mặt của Lý Bình Chu trấn tĩnh, đáy lòng vô tư, quang minh lỗi lạc, trầm giọng nói, “Chỉ cần là người trung thành thì đều quan tâm đến an nguy của long thể.”

Vệ thái hậu phân phó Tử Tô, “Truyền Trương thái y và Liễu đại phu đến đây.”

Vệ thái hậu hợp tác như thế, Lý Bình Chu cảm thấy rất giạt mình. Bàn tay của Vệ thái hậu nắm một miếng ngọc khuyết âm áp, ánh mắt nhìn về bức rèm ở phía trước cửa đại điện, thản nhiên nói, “Lý tướng Từ tướng, các khanh một là người đứng đầu các Tướng quốc Nội các, một là Đế sư của Hoàng thượng, đều là người được Hoàng thượng nể trọng. Lúc trước khi Hoàng thượng còn thanh tỉnh đã từng nói với ta, nếu như có gì khó xử thì cứ hỏi ý của các khanh. Nếu như thế, chuyện này ta cũng không gạt các khanh.”

Lời này vừa nói ra thì tâm tư của Lý Bình Chu và Từ Tam nhất thời trầm xuống đáy cốc. Chẳng lẽ bệ hạ....

Đợi hai người Trương Liễu đến thì Vệ thái hậu bèn nói, “Các khanh mấy này nay đều phụng dưỡng bên cạnh Hoàng thượng, thân thể của Hoàng thượng rốt cục thể nào thì hãy nói một câu với nhị vị Tướng quốc đi?”

Chợt nghe nói Minh Trạng không phải sinh bệnh mà là trúng độc, vẻ mặt của Lý Bình Chu và Từ Tam cũng chẳng tốt hơn Dương Trạc lúc mới biết chuyện này là mấy. Hơn nữa Lý Bình Chu quả thật không thể tin thâm cung tàng tàng lớp lớp thị vệ, thiên la địa võng, vậy mà bệ hạ lại bị hạ độc, dẫn đến bệnh tình nguy kịch?

Đây quả thật là chuyện hoang đường quá đáng.

Làm sao hần có thể tin! Làm sao hần dám tin!

Vệ thái hậu lộ ra sắc mặt tiêu tụy, dường như không thấy vẻ mặt kinh ngạc của nhị vị Tướng quốc, chỉ nói, “Nay những gì các khanh muốn biết thì cũng đã biết, đây không phải việc nhỏ, kế tiếp phải làm thế nào, các khanh trở về thương nghị một chút, đóng góp ý kiến giúp ta cũng được.” Đúng vậy, nên đứng ở nơi nào, các người tính toán ra sao? Còn nữa, các người hãy bộc lộ lòng trung thành của mình cho ta và Hoàng thượng nhìn thử là thật hay là giả?

Vì vậy Vệ thái hậu cũng không nói chuyện lâu với hai người, càng không có chỉ thị gì khác.

Lý Bình Chu bị tin tức này làm cho hồn phi phách tán, nghe thấy lời của Vệ thái hậu thì lại quên mất phản ứng, vẫn là Từ Tam lên tiếng, “Nương nương, long thể của bệ hạ liên quan đến vận mệnh quốc gia, lập tức lên kế hoạch, việc này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.”

Vệ thái hậu gật đầu, “Ta đã sớm biết việc này, nay cũng chỉ nói cho hai người các khanh biết.” Ý tứ rất rõ ràng, nếu tin tức bị lộ ra ngoài thì là do hai người tiết lộ.

Từ Tam trầm giọng, “Thái hậu anh minh.” Lúc này hần tuyệt đối sẽ không bối mớ lời nói có ý ám chỉ của Vệ thái hậu, lúc trước bọn họ đều không ngờ Minh Trạng lại bị hạ độc.

Tuy rằng Minh Trạng ngã bệnh đã lâu nhưng Từ Tam chỉ cho rằng bệnh đi như kéo tơ, lâu một ít cũng là bình thường.

Kết quả không ngờ sự thật lại là như thế.

Hơn nữa Minh Trạng bị bệnh đã lâu, chuyện trúng độc thì Vệ thái hậu nhất định đã sớm biết. Nhưng cho dù là Nội các hay là tôn thất thì đều không có ai nghe thấy phong thanh, có thể thấy được Vệ thái hậu giữ bí mật kín đáo đến mức nào.

Nếu việc này truyền vào tai kẻ khác thì bọn họ chắc chắn thoát không được hiềm nghi.

Lý Bình Chu và Từ Tam cáo từ rồi xuất cung.

Bệ hạ gặp nạn, tuy rằng bọn họ là Tướng quốc Nội các, việc này không trực tiếp liên quan đến bọn họ, nhưng là Tướng quốc, có thể nói một cách gián tiếp là bọn họ không có đức, trị quốc thất bại, khiến tiểu nhân lẫn vào trong cung gây nguy hiểm cho bệ hạ.

Lý Bình Chu và Từ Tam cũng không quay về Nội các để nghị sự mà Lý Bình Chu lại dẫn Từ Tam vào mật thất trong thư phòng ở phủ của mình. fynnz.wordpress.com

Mật thất không lớn, bên trong chỉ có một chiếc bàn và hai cái ghế, hai người ngồi đối diện nhau.

Lý Bình Chu đã hoàn hồn, nhẹ giọng hỏi, “Từ tướng, phải làm sao đây?”

Từ Tam vẫn rất bình tĩnh, hần cân nhắc rất nhiều, tỷ như hôn sự giữa Vệ gia và mẫu tộc của nhị vị đích hoàng tôn, rốt cục Vệ thái hậu có khuynh hướng như thế nào? Còn bệnh tình của bệ hạ, rốt cục có trị được hay không?

Vì vậy Lý Bình Chu có hỏi, Từ Tam đáp, “Lý tướng, ta thấy bệ hạ không phải người bạc mệnh.” Cho dù là thật lòng hay là giả ý, Từ Tam xuất thân là Đế sư, cũng không thể có chủ ý đối với đám hoàng tôn trong khi Hoàng thượng chưa tất thổ. Làm như vậy quá mất nhân cách và thân phận. Từ Tam là người khôn khéo, làm sao có thể làm ra một việc ngu ngốc như vậy.

Còn nữa, Minh Trạh đề bạt Từ gia rất nhiều.

Nếu đổi một quân vương khác thì ai biết Từ gia nhà người có được như thế này hay không?

Hoặc có nguyện ý tiếp tục dùng Từ gia hay không thì cũng chưa biết chắc. Bồi dưỡng tình cảm với Hoàng đế cũng không phải chuyện dễ dàng.

Từ Tam còn có một loại quan điểm mê tín không thể nói ra ngoài, lúc trước Minh Trạh chỉ là thế tử Trần Nam Vương, nhưng mệnh lại cực kỳ cứng rắn, bốn nhi tử của Thái thượng hoàng đều qua đời, kỳ thật có liên quan gián tiếp đến Minh Trạh.

Từ Tam thông thạo thuyết Dịch Kinh, cũng có một chút khả năng bói quẻ nhìn tướng. Từ Tam nghĩ rằng, tướng mạo của Minh Trạh chí tôn cao quý, lúc trước có thể khắc chết sạch bốn Hoàng tử, lần này trúng độc có lẽ sẽ có hy vọng.

Hơn nữa bản thân số mệnh của Minh Trạh vốn có rất nhiều dị tượng.

Tỷ như, khi sinh ra không biết nói, là một kẻ câm, nhưng bỗng nhiên lại mở miệng nói chuyện.

Tỷ như, chỉ là một Hoàng diệt mà lại có thể kế thừa ngai vàng.

Hơn nữa Minh Trạh tài trí kiệt xuất, Từ Tam cho rằng, khả năng Minh Trạh chuyển nguy thành an rất lớn. Vì vậy Từ Tam vẫn đặt cược về phía Minh Trạh.

Việc mà Từ Tam nghĩ đến, Lý Bình Chu cũng có thể nghĩ được bảy tám phần.

Lý Bình Chu nghĩ còn sâu xa hơn cả Từ Tam, Lý Bình Chu nói, “Từ tướng có nhớ ngày ấy chúng ta ngẫu nhiên gặp Lỗ An Công và Mân Tĩnh Công hay không? Vẫn là bọn họ nhắc nhở người và ta rằng bệ hạ đã bệnh hai tháng rồi. Có lẽ bên kia cũng bắt đầu nghi ngờ.”

Từ Tam lập tức hừ lạnh một tiếng, “Lý tướng nghĩ thử xem, bệ hạ cũng không phải mới đăng cơ, mà sau khi bệ hạ đăng cơ thì long thể vẫn cường tráng, bệ hạ bị trúng độc rốt cục là ai đã hạ độc? Hạ độc vào lúc nào? Vì sao lại hạ độc ngay khi các tôn thất đều ở tại đế đô? Bên trong có âm mưu gì không? Chuyện này khiến hạ quan hơi lo lắng đấy, Lý tướng?”

Chiều Đức điện.

Vệ thái hậu lại phê duyệt một tấu chương, thuận tay đặt sang bên cạnh.

Bóng đêm buông xuống, Tử Tô nhẹ nhàng bước đến, khẽ bẩm, “Nương nương, bữa tối đã chuẩn bị xong, có muốn truyền lệnh ngay hiện tại hay không?”

Tử Tô là nữ quan tâm phúc bên cạnh Vệ thái hậu, mấy ngày nay Vệ thái hậu quá bận rộn triều chính. Tuy rằng Vệ thái hậu rất có tố chất chính trị, chẳng qua nếu đề cập đến một chuyện gì đó cụ thể thì cũng không phải không gặp khó xử.

Bất quá hôm nay tâm tình của Vệ thái hậu dường như không tệ. Nàng gác bút sang một bên, đuôi bút xẹt qua một đường màu đỏ, gạt đầu một cái, “Truyền lên đi.”

Vệ thái hậu biết rất rõ tâm tư của tôn thất, muốn mượn tay nàng để đối phó Nội các, như vậy phải xem ai cao kế hơn!

Tuy rằng Vệ thái hậu không đối phó Lý Bình Chu, nhưng việc ưa ghét cũng không liên quan đến chính sự.

Một chính khách thành công tất nhiên phải đặt lợi ích lên hàng đầu.

Nếu không có sự nhận thức này thì Vệ thái hậu cũng đã không đi được đến ngày hôm nay!

196. Chương 196

Đế đô.

Lý Bình Chu không phải không muốn nghênh đón Thái thượng hoàng hồi cung, Từ Tam lại nói, “Nay việc bệ hạ trúng độc vẫn chưa được điều tra rõ ràng, Thái thượng hoàng ở Vân Quý, ít nhất vẫn an toàn. Chỉ cần Thái thượng hoàng vẫn còn thì đế đô sẽ yên ổn. Lý tướng, Thái thượng hoàng đều có ơn đức bạt trọng dụng chúng ta. Bất quá nếu là vì chúng ta nghênh đón Thái thượng hoàng quay về đế đô mà khiến Thái thượng hoàng không vui thì người và ta chính là tội nhân của Đại Phụng đấy, Lý tướng.”

Lời này của Từ Tam nói đúng tâm sự của Lý Bình Chu.

Minh Trạng vì bị trúng độc mà bệnh nặng, nguyên nhân trúng độc không rõ, như vậy cung đình sẽ bất ổn. Sở dĩ hiện tại thiên hạ thái bình, đế đô thái bình, thứ nhất là vì có Vệ thái hậu trấn áp, thứ hai là vì Nội các có những người cầm quyền trung thành và tận tâm như đám người Lý Bình Chu và Từ Tam, thứ ba là Cửu môn đề đốc nằm trong tay của Vĩnh Ninh Hầu, thứ tư là Thái thượng hoàng tuy ở xa đế đô nhưng oai phong vẫn còn.

Nhưng theo như lời của Từ Tam, nếu đón Thái thượng hoàng về đế đô thì nói cách khác chính là đặt Thái thượng hoàng vào trong tình thế nguy hiểm, ít nhất Lý Bình Chu sẽ không làm ra chuyện như vậy.

“Lý tướng, theo ý kiến của hạ quan, đợi ngày sau tra ra manh mối việc bệ hạ bị trúng độc thì lại nghênh đón Thái thượng hoàng quay về đế đô cũng không muộn.” Từ Tam đề nghị. Trần Nam Vương phủ xưa nay có quyền có thế, bất quá hiện tại lại có lợi không hại, ít nhất Trần Nam Vương là thân đệ đệ của Thái thượng hoàng, còn nữa, binh mã của Vân Quý cũng có một chút uy hiếp đối với kẻ gây rối đế đô.

Nghe lời này của Từ Tam thì Lý Bình Chu lại có suy nghĩ khác, trầm ngâm nói, “Thái hậu nương nương...” Vị nữ nhân quyền cao chức trọng này không chỉ là mẫu thân của Hoàng đế bệ hạ mà còn là đích thê của Trần Nam Vương điện hạ. Nếu Vệ thái hậu gặp phải bất trắc thì cũng thật khó bàn giao. Lý Bình Chu không thích Vệ thái hậu, nhưng đứng trên quan điểm của các triều thần thì cũng không thể không suy xét một chút cho Vệ thái hậu.

Trong cung bất ổn, Thái hậu và Thái hoàng thái hậu vẫn ở trong cung...Cho dù Lý Bình Chu không suy nghĩ vì Vệ thái hậu thì cũng phải suy nghĩ một chút cho mẫu thân của Thái thượng hoàng: Thái hoàng thái hậu.

“Không bằng mời Thái hoàng thái hậu và Hoàng thái hậu và bệ hạ đến hành cung tịnh dưỡng.” Từ Tam nói đến đây thì trong lòng cũng không nắm chắc, Vệ thái hậu cũng không phải kẻ ngốc, nếu Vệ thái hậu muốn tạm lánh thì đã không đợi đến hiện tại.

Trong sự kiện này, Vệ thái hậu có thể xưng là gặp biến không sợ. Nghĩ đến đây thì Lý Bình Chu lại dâng lên lòng kính nể đối với Vệ thái hậu.

Lý Bình Chu nói, “Chúng ta cứ làm tròn bổn phận của một thần tử.” Về phần Vệ thái hậu có đồng ý hay không thì sẽ tính sau.

Hoài Dương.

Minh Trạng và Nguyễn Hồng Phi định đến Tô Châu, nơi vốn được xưng là Ngô Nông nhuyển ngữ để ở lại một thời gian, kết quả là ông trời không hợp tác, lại đổ mưa mấy ngày không ngừng nghỉ, chỉ đành tạm thời lưu lại ở thôn Tiểu Chu. (Ngô Nông nhuyển ngữ= giọng người Ngô, rất nhẹ nhàng dễ nghe)

Vì đoàn người Nguyễn Hồng Phi ra tay hào phóng, chu toàn cấp bậc lễ nghĩa cho nên rất được hảo cảm của thôn dân. Ngay cả Chu viên ngoại là người giàu có trong thôn cũng phái người đến gửi thiệp thăm hỏi.

Chu viên ngoại xem như là người có thể diện ở thôn Tiểu Chu, trong nhà có ba gian, mái xanh gạch đỏ, nhất là đại nhi tử của Chu viên ngoại lại càng là nhân vật nổi danh ở thôn Tiểu Chu. Ở bên ngoài buôn bán, chỉ trong hai năm Chu viên ngoại đã dùng số bạc mà nhi tử gửi về để mua hơn phân nửa số thôn làng liền kề nơi này, trở thành một đại địa chủ xứng danh.

Nay có nhân vật ra tay phóng khoáng như vậy đến thôn, Chu viên ngoại có chút kiến thức, đương nhiên sẽ phái người đến gửi thiệp.

Ở trong thôn này cũng chỉ có Chu viên ngoại là người có thân phận cao như thế, mới có thể chính thức gửi thiệp. Hơn nữa đây lại là thiệp vàng, có thể thấy được tài lực không tầm thường, lại có chút tự tin.

Nhận được thiệp của Chu gia, Diêu Quang tự động hỏi thăm tình trạng gia đình của Chu viên ngoại.

“Trong nhà của Chu viên ngoại cũng xem như có chút tài sản, có khoảng một nghìn mẫu ruộng đất, đại nhi tử ở bên ngoài làm ăn, tên là Chu Đại Toàn. Nghe nói Chu Đại Toàn cũng trở về thôn Tiểu Chu, lần này tiên sinh và nhị gia đến đó ắt là có thể nhìn thấy vị Chu đại gia này.” Diêu Quang bẩm báo, “Tiên sinh, theo phân phó của ngài, thuộc hạ đã chuẩn bị chút lễ mọn, đến lúc đó sẽ mang đi cùng, cũng đỡ phải khiến địa chủ Chu bắt bẻ chúng ta.”

Minh Trạng nói, “Chỉ là một địa chủ thôi, Diêu Quang, người đừng chuẩn bị quá quý giá. Tài bất ngoại lộ mà.” (Tài bất ngoại lộ=giàu mà để lộ ra ngoài ắt sẽ tự tìm phiền phức)

Diêu Quang vội vàng đưa danh mục lễ vật đã chuẩn bị cho Minh Trạng xem, Minh Trạng tỉ mỉ xem qua thì mới không nói gì.

Cũng không phải Minh Trạng keo kiệt, tuy rằng hần quả thật rất keo kiệt, bất quá Minh Trạng vẫn biết phân biệt nặng nhẹ. Giao hữu phải có lễ, đây là chuyện thường tình. Chẳng qua bản tính của Minh Trạng vốn không coi bạc như cỏ rác, ra ngoài cũng phải cẩn thận một chút, cẩn tắc vô áy náy.

Nguyễn hồng Phi dẫn theo vài người hầu, trong một ngày mưa, cùng Minh Trạng thăm viếng Chu viên ngoại.

Chu viên ngoại là một nam tử hơi béo, khoảng chừng năm mươi tuổi, vẻ mặt cao ngạo lại mang theo vài phần thân thiết, đích thân ra cửa nghênh đón, cười nói, “Ngộ nghe nói thôn Tiểu Chu này của ngộ có nhã khách đến thăm, vì vậy mới tùy tiện gửi thiệp, đã mạo phạm khách quý.”

Lời này nghe như thế nào cũng thấy thật mất tự nhiên.

Còn ngộ này ngộ nọ, vừa nghe thì Minh Trạng liền biết vị Chu viên ngoại nhất định là một kẻ thùng rỗng kêu to, không có học thức mà lại cố chấp giả vờ có học thức.

Minh Trạng cảm thấy hứng thú, tiến lên nói, “Ngộ và đại ca của ngộ nhận được thiệp của tiên sinh thì cảm thấy thật vinh hạnh, đã quấy rầy Chu tiên sinh rồi.”

Chu viên ngoại vừa nghe Minh Trạng xưng hần là tiên sinh, trong lòng vô cùng thoải mái, ngày xưa thôn dân gọi hần một tiếng viên ngoại chỉ là khách khí và cung kính mà thôi. Trong nhà của hần tuy có hàng ngàn mẫu ruộng, ngày thường cũng có nha đầu ma ma hầu hạ, bất quá cũng chỉ là dân chúng bình thường, ở thời này, quan niệm đẳng cấp rất rõ ràng, ngay cả hai chữ lão gia cũng không phải có thể tùy tiện xưng hô.

Người không có công danh không thể được gọi là lão gia, nhưng hai chữ tiên sinh lại khiến Chu viên ngoại giống như ăn nhân sâm quả, cả người thư thái, tuyệt vời không thể tả.

Chu viên ngoại nhếch miệng cười toe toét, “Không dám không dám, các vị đến đây là vinh hạnh của ngộ.” Câu đầu tiên là đón khách, là Chu viên ngoại học từ đám tôn tử tú tài của mình, vì vậy có một chút lễ tiết, có một chút suông rỗng. Câu thứ hai thì triệt để lộ ra.

Chu viên ngoại đã từng đến thành Tô Châu nên biết nói tiếng quan thoại. Còn nữa, dù sao thì hần cũng đã đến tuổi gần đất xa trời, vừa nghe Minh Trạng mở miệng là tiếng quan thoại chính tông thì liền đoán được người này nhất định đến từ đế đô, nhất thời thu hồi vẻ mặt cao ngạo, càng tỏ ra nhiệt tình, nhịn không được mà cầm tay Minh Trạng, cười nói ha ha, “Lão đệ à, ngộ và lão đệ thật sự là vừa thấy mặt đã như quen biết từ lâu rồi.”

Minh Trạ̣m cụ̃ng cượ̀i ha ha hai tiệ̉ng, lắc tay Chu viện ngoạ̣i, “Lão ca à, ta cụ̃ng vậy, ha ha ha.” Quay đậ̀u nhìn người thanh niên đệ̉ râu ngắn đự́ng bên cạnh Chu viện ngoạ̣i, Minh Trạ̣m cượ̀i hỏi, “Lão ca, đây là điệ̣t tử của lão đệ̉ ta à?”

Trong khi đó Chu Đại Toàn và Nguyễn Hồng Phi đã chào hỏi lẫn nhau. Lúc này Chu Đại Toàn nghe thấy hai chữ điệ̣t tử thì nhị̃n không đượ̣c mà sắc mặt hơi quậ̉n bách. Mặt mày của Minh Trạ̣m non như trự́ng vừa lột vỏ, vậy mà vẫn dặ́m xưng là điệ̣t tử của lão đệ̉ ta.

Chu viện ngoạ̣i cụ̃ng cượ̃ng đờ, bắt quạ́ việc này cụ̃ng không thệ̉ trách Minh Trạ̣m, là hặ́n vừa mới kêu Minh Trạ̣m là lão đệ̉, Minh Trạ̣m đã là lão đệ̉ của hặ́n thì Chu Đại Toàn đượ̣c nhiên phải gọi một tiệ̉ng thúc thúc.

Lần này Nguyễn Hồng Phi cải trang, hoàn toàn nhìn không ra vẻ mặt non nớt, vẫn mặt mũi sáng sủa, râu ngắn, nhậ́ nhận nho nhậ́, khẹ̃ cượ̀i, “Xá đệ̉ và ta kém nhau mười tuổi, tính tình phóng khoáng, khiến nhị̃ vị chệ̀ cượ̀i rồi.”

Chu Đại Toàn cượ̀i nói, “Tiệ̉u Tống công tử hoạt bát khả ái, thật hiệ̉m thấy.”

Chu viện ngoạ̣i cụ̃ng cượ̀i vài tiệ̉ng, thỉnh Minh Trạ̣m và Nguyễn Hồng Phi ngộ̀i vào vị trí. fynnnz.wordpress.com

Chu viện ngoạ̣i là một nhân vật có tiếng ở thôn tiệ̉u Chu, Minh Trạ̣m và Nguyễn Hồng Phi chu toàn cấp bậc lễ nghĩa, mang theo lễ vật đến tặng, Chu viện ngoạ̣i đượ̣c nhiên càng không thệ̉ thất lễ, vì vậy bàn tiệ̣c đượ̣c an bài rất khạ́.

Trong đó còn có thức ăn sở trường của Minh Trạ̣m, tiệ̉u long tôm hấp ộ́t bột.

Chu viện ngoạ̣i cượ̀i nói, “Nơi này của chúng ta là thâm sơn cùng cốc, chỉ có một chút món ăn thôn quê, các vị là khách quý đến từ đệ̉ đô, coi như nếm thử nhự̃ng món mới mẹ̉ này đi.”

“Người của thôn Tiệ̉u Chu chúng ta không có ưu điệ̉m gì, chỉ có hiệ̉u khách là thừa mà thôi.” Chu Đại Toàn nói tiếp lời của phụ thân, cượ̀i nói, “Món tiệ̉u long tôm này rất ngon. Hai năm qua cụ̃ng không biết vì đậ̀u mà trong ruộng bắt đậ̀u có nhiều loại này, bắt cụ̃ng khó bắt, ban đậ̀u cụ̃ng không nhiều thệ́ này. Vẫn là hai năm gần đây bắt đậ̀u tăng trượ̉ng, hương thân trong thôn đềụ bắt đem đi cho gặ́ ăn hoặc là ụ̉ phân, nay xem ra thật sự là uộ́ng phí của trời.”

“Nhậ́t là tiệ̉u Tống công tử đã đặt ra cái tên này, tiệ̉u long tôm, thật sự là dệ̃ nghe, lại ăn ngon nữa chứ.” Chu Đại Toàn ca ngợi.

Tuy rằng Chu Đại Toàn cụ̃ng xem như một nhân vật lợi hại của thôn tiệ̉u Chu, bắt quạ́ so với Minh Trạ̣m và Nguyễn Hồng Phi thì vẫn còn cách xa một trời một vực. Minh Trạ̣m thâm nghĩ, hặ́n chỉ thuận miệ̣ng gọi tiệ̉u long tôm, vậy mà Chu Đại Toàn lại đi hỏi thăm rõ ràng, còn biết tiệ̉u long tôm là do hặ́n đặt tên, không phải Nguyễn Hồng Phi cụ̃ng không phải đặ́m người Diêu Quang và Thiên Hành.

Xem ra bữa tiệ̣c lần này đã đượ̣c chuẩn bị kỹ càng.

Minh Trạ̣m cượ̀i khiêm tốn, “Không đáng phải nhắc đến, ta thấy con tôm bình thường ở dưới sông, hình dáng không nhỏ, chẳng qua không uy phong lẫm liệt như con tôm này. Còn nữa, loại tôm này người ta không biết cụ̃ng là chuyện bình thường. Cụ̃ng là khi xưa ta và bằng hữu đi xa thỉnh thoảng nhìn thấy, bởi vì loại tôm này phần nhiều sống ở sông ngộ̀i, vỏ thì nhiều mà thịt thì ít, nếu đem đi nướng lụi thì không ngon như tôm càng tôm he, phải dùng ộ́t bột đệ̉ tăng hương vị của thịt tôm, dùng món này đệ̉ làm độ̀ nhắm hoặc ăn với cơm.”

Chu Đại Toàn cượ̀i nói, “Tiệ̉u Tống công tử tuổi không lớn mà kiến thức lại rộng rãi, Chu mộ̃ bội phục.”

Minh Trạ̣m cượ̀i ha ha, “Quạ́ khen quạ́ khen.” Qua loa đáp lại hai tiệ̉ng, sau đó cho dù Chu Đại Toàn có thự̉ như thệ́ nào thì Minh Trạ̣m cụ̃ng không chịu nói thêm câu nào nữa, chỉ nói về chuyện trời trăng mây gió.

Sau một lúc, Minh Trạ̣m và Nguyễn Hồng Phi cáo từ rời đi.

Chu viện ngoạ̣i hỏi nhị̃ tử, “Đại Toàn, ta thấy thái độ đối nhân xử thệ́ của huynh đệ̉ bọn họ đềụ không tệ, rất lịch sự.”

Chu Đại Toàn nói, “Dạ, cha, con thấy cũng không tệ, nhất là tiểu Tổng công tử, vừa nhìn liền thấy phúc hậu.”

Trở lại nhà Lý Trưởng.

Minh Trạ**ng** bắt đầu nói thăm với Nguyễn Hồng Phi , “Người có cảm thấy họ Chu có lai lịch bất chính hay không?”

Nguyễn Hồng Phi liếc mắt nhìn Minh Trạ**ng** một cái, tháo lỏng đai lưng, hơi thở mang theo một chút mùi rượu, “Nói thử xem?”

Minh Trạ**ng** đẩy Nguyễn Hồng Phi một cái, “Người bị choáng váng à? Cái con tiểu long tôm kia căn bản không phải của Đại Phượn**g** chúng ta, đó là từ hải ngoại đưa vào. Người không cảm thấy kỳ lạ hay sao?” Thoáng dừng một chút, Minh Trạ**ng** lại đồng dặc nói, “Ta xuất thân là thần tiên, đương nhiên là biết, người nói thử xem, vì sao Chu Đại Toàn lại biết? Hôm nay h**à**n muốn thử chúng ta. Hừ, ta thấy, h**à**n ở bên ngoài kiếm ăn bất chính thì có.” Nói đến cuối cùng, Minh Trạ**ng** có một chút ý tứ sâu xa, đôi mắt nhỏ cùng với bản mặt quỷ quái quan sát Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi xoa xoa mi tâm rồi nói, “Người thấy Chu địa chủ trắng trẻo béo ú, Chu Đại Toàn lại ngăm đen, có vẻ thô kệch. Ở trên biển lâu ngày, gió biển làm cho những kẻ kiếm ăn trên biển có màu da như vậy. Còn nữa, ta thấy thân hình của Chu Đại Toàn có vẻ cục mịch, ngón tay thô to mạnh mẽ, lúc bắt tay chào hỏi thì phát hiện lòng bàn tay có vết chai sần, cũng không phải người sống an nhàn sung sướng. Đại lão bản giàu có ở trên biển cũng không giống như h**à**n. Ta nghĩ, cho dù h**à**n kiếm ăn trên biển nhưng cũng không phải nhân vật quan trọng gì cả.”

Minh Trạ**ng** vừa gật đầu vừa cảm thấy tự hào trong lòng: Quả nhiên không hổ là lão bà của h**à**n! Từng câu một được phân tích tỉ mỉ, đặc biệt sâu sắc hợp lý.

Nguyễn Hồng Phi nhìn sắc mặt hồng hào vì uống chút rượu của Minh Trạ**ng**, lại lộ ra nụ cười ngây ngô, vừa phát bực: Cái tên mồm mồm chết tiệt này, càng ngày càng ngốc. Vừa cảm thấy động tình, ngón tay bắt g**à**c sờ lên mặt của Minh Trạ**ng**.

Minh Trạ**ng** và Nguyễn Hồng Phi quán lấy nhau đã nhiều năm, lúc này nhìn thấy Nguyễn Hồng Phi động tình thì liền thăm nghĩ, sức quyến rũ của lão tử càng ngày càng tăng, không cần phải cảm dỗ mà Phi Phi nhà h**à**n đã bày ra bộ mặt muốn ăn thịt, là một lão công, h**à**n thật sự có cảm g**à**c thành tựu. Minh Trạ**ng** vô cùng đắc ý, nh**ậ**n không được mà cười thì thăm một trận quái dị, không đợi Nguyễn Hồng Phi tiến lên thì h**à**n đã lao thẳng về phía trước!

Miệng còn oang oang kêu một cách kỳ lạ, “Thân ái ơi, để lão công thỏa mãn người nha! Cạc cạc cạc cạc cạc!”

197. Chương 197

Từ khi Minh Trạ**ng** và Nguyễn Hồng Phi cáo từ phụ tử Chu gia, cũng không biết phụ tử hai người này tính kế thế nào mà lại đến đây thăm hỏi.

Hơn nữa, khiến Minh Trạ**ng** kinh ngạc là Chu Đại Toàn còn hỏi thăm tình trạng kết hôn của h**à**n, Minh Trạ**ng** liếc mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi đang giả vờ vô tội, đuôi mắt lộ ra một chút tự đắc, quay sang cười hì hì với Chu Đại Toàn, “Nội tử trong nhà rất hay ghen, ta đi ra ngoài cùng huynh trưởng mà không được mang theo bất kỳ nha đầu nào. Hầy, huynh đệ ta thật sự là khổ tâm.” Tuy rằng Chu Đại Toàn chỉ là một tài chủ ở nông thôn nhưng ánh mắt thật không tệ, nhiều người như vậy mà lại nhìn trúng h**à**n. Minh Trạ**ng** lạng lẽ đắc ý một hồi, nghiêm mặt liên tục từ chối.

Chu Đại Toàn cảm thấy thật đáng tiếc, trên thực tế người mà h**à**n chú ý là Nguyễn Hồng Phi, chẳng qua thấy Nguyễn Hồng Phi hơi lớn tuổi, có lẽ đã thành thân. Trong khi Minh Trạ**ng** nhìn vẫn còn nhỏ, tuy nói năng không chừng mực, nhưng lại khá thông minh. Chu Đại Toàn tính toán, nếu Minh Trạ**ng** còn độc thân, nhà h**à**n có mu**ộ**i mu**ộ**i vừa đến tuổi, muốn làm mai cho Minh Trạ**ng**.

Bất quá lời này của Minh Trạm đã tiết lộ sơ hở, Chu Đại Toàn cười nói, “Thì có gì đâu, ta có hai nha đầu lanh lợi, nếu tiểu Tống huynh đệ không ghét bỏ thì ta đưa cho tiểu Tống huynh đệ sai bảo.” Nói xong, Chu Đại Toàn còn cười xấu xa, “Cũng để huynh đệ có thể giải lao một chút.” Mấy ngày điều tra, Chu Đại Toàn cho rằng mình đã đoán được sản nghiệp của hai huynh đệ nhà này, liền có lòng lôi kéo. Nếu huynh đệ hai người đã thành thân, không thể gả muội muội thì đi nước cờ tiếp theo, đưa hai nha đầu tặng cho cũng được.

Nào ngờ Minh Trạm lại kinh ngạc biến sắc, ngón trỏ đặt lên môi, liếc mắt ra ngoài cửa sổ, nói nhỏ, “Đừng nói thế. Nếu để nội tử trong nhà biết được thì bảo đảm sẽ đánh chết ta đó.”

Sợ vợ quá đáng.

Chu Đại Toàn lặng lẽ phỉ nhổ, từ đó về sau không đề cập đến việc làm mai và đưa nha đầu cho Minh Trạm nữa.

Đợi đến khi trời quang mây tạnh, Minh Trạm và Nguyễn Hồng Phi tiến thẳng đến thành Tô Châu.

Minh Trạm nói với Nguyễn Hồng Phi, “Chu Đại Toàn thật tinh mắt.” Gả muội muội cho hắn chẳng khác nào đòi làm quốc cữu.

Nguyễn Hồng Phi dựa vào thùng xe, nhắm mắt nghỉ ngơi, “Ta đã phái người để ý Chu gia.”

Minh Trạm cảm thấy Nguyễn Hồng Phi và mình đặc biệt rất ăn ý, liền tạm thời gác chuyện nhà Chu gia sang một bên, không đề cập đến nữa, nhưng lại vui sướng trêu ghẹo, “Phi Phi, có người muốn cho ta tức phụ, vì sao ngươi không ghen vậy?”

“Nói năng ngớ ngẩn.”

Đế đô.

Vệ thái hậu kiên trì ở trong cung.

Lý Bình Chu và Từ Tam khuyên cả buổi nhưng Vệ thái hậu không nghe, cũng chỉ đành từ bỏ.

Nội các đem một phần tinh thần và sức lực đặt vào đám tôn thất.

Lý Bình Chu và Từ Tam thống nhất cách giải quyết vấn đề: sức khỏe của Hoàng đế bệ hạ đang chuyển biến tốt, sắp khôi phục.

Đối với lời này, những người có tin tức nhanh nhạy trong tôn thất sẽ không tin, hơn nữa thân phận của Minh Trạm cũng không giống bình thường, vì thái bình thiên hạ, chỉ cần thân thể của Hoàng đế vẫn ổn thì sẽ lộ diện. Nay Hoàng đế không lộ diện, chỉ có Nội các tung ra tin tức, có vẻ hơi giấu đầu hở đuôi. Vì vậy trong lúc nhất thời, tôn thất và hậu cung lại đặc biệt qua lại thường xuyên hơn. fynnz.wordpress.com

Nhưng bởi vì có Lý tướng và Từ tướng cùng cam đoan, triều đình đang rục rịch lại trở nên yên lặng.

Cục diện này cũng không có lợi đối với tôn thất.

Tôn thất đã lâu không được can dự vào triều chính, khát vọng của bọn họ đối với triều chính đã vượt quá sức tưởng tượng.

Nhưng hiện tại triều đình vẫn thái bình, theo như quy củ, Hoàng đế bệ hạ từng đích thân tự tay viết một phong chỉ dụ ban quyền bác bỏ phê duyệt của Thái hậu cho Nội các. Ngay cả Vệ thái hậu cũng phải nể mặt Nội các, nếu muốn Nội các giao ra quyền lực thì đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Triều đình yên ổn thì Nội các sẽ yên ổn, Nội các yên ổn thì tôn thất ở đâu?

Đối với cục diện hiện tại, Lỗ An Công và Mân Tĩnh Công thật sự có chút lo lắng! Nội các bảo rằng thân thể của bệ hạ đang chuyển biến tốt, Vệ thái hậu càng không có khả năng đi nguyên rửa thân nhi tử của mình, cho dù Hoàng đế thật sự chỉ còn lại một nửa hơi thở thì e rằng Vệ thái hậu cũng bảo rằng long thể của bệ hạ rất cường tráng. Còn tôn thất, chẳng lẽ dám vô duyên vô cớ suy đoán an nguy của Hoàng đế bệ hạ hay sao?

Cho dù hiện tại tôn thất có suy đoán trong lòng nhưng bọn họ dám nói ra khỏi miệng ư?

Tôn thất vẫn muốn làm ngư ông đắc lợi, lại không ngờ Vệ thái hậu và Nội các thống nhất khiến cho tôn thất lập tức trở nên yếu thế, tôn thất vừa mới nếm được mùi vị ngon ngọt khi can thiệp vào chính sự thì làm sao nguyện ý cho được?

Tôn thất cũng không muốn nhìn thấy cục diện này.

Trên thực tế, Vệ thái hậu cũng không thích cục diện như vậy. Trong một vài phương diện, tuy rằng Vệ thái hậu và tôn thất có lập trường khác biệt, bất quá nhận thức lại giống nhau. Không tranh đấu thì không được lợi ích gì.

Lúc này Nội các rõ ràng muốn ra tay với tôn thất. Tuy rằng Vệ thái hậu không thích tôn thất vung tay múa chân với triều chính, nhưng Vệ thái hậu cũng không muốn nhìn thấy Nội các một mình hoành hành.

Động tác của Nội các rất nhanh, lúc này Ngự sử điều tra ở Sơn Đông đã có tiến triển mang tính đột phá.

Thực rõ ràng, Vệ thái hậu ra lệnh cho Tuần phủ Sơn Đông Kỷ Hoài Thịnh lập công chuộc tội phối hợp điều tra, nếu ngay cả như vậy mà cũng nghe không hiểu thì Kỷ Hoài Thịnh thực uống công làm Tuần phủ bấy lâu nay.

Còn nữa, xảy ra chuyện như vậy, Kỷ Hoài Thịnh cũng phải hỏi thăm là ai đã tung tin chuyện này ở trước mặt Thái hậu nương nương. Nội Các đương nhiên sẽ không che đậy giúp Lỗ An Công, trên thực tế bọn họ ước gì Tuần phủ Sơn Đông Kỷ Hoài Thịnh và Lỗ An Công ở Sơn Đông trở mặt với nhau.

Tôn thất có tính toán của tôn thất. Nội các có ích lợi đoàn thể của Nội các.

Quyền lợi nhiều như vậy, tôn thất muốn đoạt quyền, đoạt quyền là đoạt chính quyền.

Nay xem ra chính quyền trong triều tập trung vào tay của Nội các, tôn thất và Nội các tranh chấp, chính là kẻ thù của Nội các. Đối với hành động này của tôn thất thì Lý Bình Chu và Từ Tam nhất trí quan điểm: Tuyệt đối không nương tay đối với bất cứ thế lực nào đang rục rịch.

Bọn họ tự nhận là trung thành, hơn nữa, bọn họ cho rằng bọn họ cũng không phải nóng vội bảo vệ quyền Nội các mà là bảo vệ quy củ chính thống trong triều, lễ nghi quốc pháp.

Vệ thái hậu nhận được tấu chương của Tuần phủ Sơn Đông và Ngự sử cùng dâng lên, ẩn theo lệ mà triệu kiến Nội các vào thiên điện của Chiêu Đức điện để nghị sự. Bên cạnh đó còn có Lỗ An Công và Tề An Hầu cùng dự thính.

Sau khi mọi người hành lễ, Vệ thái hậu ra hiệu cho nữ quan tâm phúc là Từ Tô đưa tấu chương cho Lỗ An Công.

Lỗ An Công lướt nhanh như gió, lập tức hô to oan uổng.

“Việc này là tôn tử của thần nói cho thần nghe, vì vậy thần mới bẩm báo với Thái hậu nương nương. Nay lại có người nói xấu là lời đồn truyền ra từ phủ của thần, thật sự là có kẻ âm mưu hãm hại. Thỉnh Thái hậu nương nương minh chứng.”

Vệ thái hậu nhìn về phía Lý Bình Chu. Lý Bình Chu tất nhiên hiểu ý Vệ thái hậu.

Nếu tính tình của Lý Bình Chu khôn khéo như Từ Tam thì hiển nhiên sẽ thấu hiểu, đúng lúc góp lời, nhất định có thể trị tội Lỗ An Công.

Nhưng mà dù sao Lý Bình Chu không phải Từ Tam.

Mà Lý Bình Chu vốn nổi tiếng bướng bỉnh, mặc dù hắn hiểu rõ ý của Vệ thái hậu, bất quá Lý Bình Chu sớm có hiềm khích với Vệ thái hậu, cũng không biết vì sao mà Lý Bình Chu không lên tiếng.

Hắn không bước xuống bậc thang mà Vệ thái hậu đã kê sẵn, đồng thời cũng vứt bỏ một cơ hội vô cùng hiếm thấy.

Dù sao Vệ thái hậu không phải Minh Trâm, oai phong của nàng không sánh bằng Minh Trâm khi tại vị, nhưng Vệ thái hậu có thủ đoạn của Vệ thái hậu, thấy Lý Bình Chu không thức thời, Vệ thái hậu thu hồi tầm mắt, thần nhiên chuyển lời, “Ta thấy Lỗ An Công nói cũng có lý, khanh thấy thế nào, Lý tướng?” Dùng tôn thất kiềm chế Nội các thì đối với Vệ thái hậu chẳng có gì mà không tốt.

Thấy Vệ thái hậu muốn tha cho Lỗ An Công, Từ Tam vội vàng nói, “Kỷ tuần phủ là tam phẩm đại quan, là trọng thần trong triều. Hàn ngự sử cũng là trung thần quốc gia, hai người liên danh thượng tấu, nếu lời ấy mà không thể tin thì thần thật không biết có cái gì đáng để tin nữa.”

“Bởi vì bệ hạ mà Lỗ An Công ở lại để ba tháng, chuyện trong nhà giao cho con cháu.” Từ Tam chỉ ra điểm chính, việc này nếu muốn liên lụy Lỗ An Công thì cũng không phải chuyện dễ, nhưng có thể tổn hại con cháu của Lỗ An Công, cũng coi như đã kích thối kiêu ngạo của tôn thất. Từ Tam nói, “Xưa nay có câu tin đồn vô căn cứ, không hẳn là không có nguyên nhân. Huống chi nhân chứng vật chứng đều có, thần nghĩ, vì công bình thì vẫn nên để tam ty hội thẩm.”

Họ Từ này thật ác độc.

Nghe Từ Tam muốn tam ty hội thẩm. Lỗ An Công thật hận Từ Tam, vội vàng nói, “Từ trước đến nay có gì xảy ra thì tôn thất cũng do Tông Nhân phủ thẩm tra xử lý, tuyệt đối không có quy củ do tam ty hội thẩm. Thái hậu nương nương, không thể phá hỏng quy củ của tổ tông. Thể diện của Phượng gia vẫn cần phải được giữ gìn.”

Tề An hầu cũng nói, “Nếu để tam ty hội thẩm thì e rằng Thái Tổ hoàng đế cũng phải bò ra từ trong hoàng lăng.”

Lúc này Lý Bình Chu đã hoàn toàn cảnh giác, Lý Bình Chu biết hiện tại không phải là lúc để ganh đua so đo với Vệ thái hậu, gạt xuống hiềm khích trước kia với Vệ thái hậu, Lý Bình Chu nói, “Nếu Thái Tổ hoàng đế biết con cháu bất hiếu như vậy, dăm nguyên rửa Hoàng thượng thì quả thật sẽ bò ra từ hoàng lăng, giáng xuống trừng phạt.”

“Có lý có chứng thì Lý Bình Chu ta cũng không hề ngôn loạn ngữ. Nếu đáy lòng vô tư vì sao không để công thẩm, sợ tam ty cái gì chứ, hay là muốn giấu đầu hở đuôi?” Lý Bình Chu quyết định dùng hỏa lực nhắm ngay Lỗ An Công, thậm chí cũng không ngại dùng phép khích tướng.

Dù sao Lỗ An Công là lão lọc lõi, hoàn toàn không bị mắc lừa, “Tôn thất có quy củ của tôn thất, tôn thất đều là hậu nhân của Thái Tổ hoàng đế, chẳng phải văn sĩ các người thường bảo rằng hình bất thường đại phu hay sao. Nếu xem tôn thất là dân chúng bình dân mà đưa vào Hình bộ vào lao ngục thì thể diện của Thái Tổ hoàng đế đặt ở đâu?” (hình bất thường đại phu = khi giới quý tộc phạm tội và bị định tội thì luật cho phép bọn họ dùng tiền để chuộc tội)

“Lý tướng thân là thần tử Đại Phượng, được hưởng đại hoàng ân, thế mà Tướng quốc của Đại Phượng là như vậy đó sao? Chẳng lẽ Lý tướng không thấy hổ thẹn ư?”

Lý Bình Chu lạnh lùng nói, “Lý Bình Chu ta không làm chuyện thất vọng với thiên địa tổ tông, không làm thất vọng Hoàng thượng và dân chúng, không thể so sánh với con cháu bất hiếu của Lỗ An Công, đương nhiên không hề cảm thấy hổ thẹn.”

“Nay bệ hạ chỉ bị bệnh nhẹ vậy mà Lỗ An Công lại để mặc con cháu lan truyền ra ngoài những lời nguyên rửa bệ hạ, rốt cục tâm tư đặt ở đâu? Thái thái hậu nương nương minh giám.”

Lỗ An Công cũng không phải dễ chọc, “Lý Bình Chu, chưa thẩm tra, nếu người cứ vô cớ định tội như vậy thì ta phải ở trước mặt nương nương tố cáo người tội phỉ báng đó!”

Lúc này Lý Bình Chu lập tức nắm lấy lời của Lỗ An Công, “Nếu Lỗ An Công đã có ý lên công đường hội thẩm thì hãy công thẩm đi, tổ về công chính liêm minh.”

Tề An Hầu nói, “Lý tướng thân là người đứng đầu các Tướng quốc, vậy mà lại muốn đảo điên gia pháp của Thái Tổ hoàng đế. Lý tướng đặt Thái Tổ hoàng đế ở chỗ nào?”

Lý Bình Chu lạnh lùng nói, “Bệ hạ đã từng nói rất nhiều lần, vương tử phạm pháp tội như thứ dân, cho dù tôn thất phạm pháp có Tông Nhân phủ thụ lý, nhưng nếu vi phạm quốc pháp thì vẫn phải bị luận tội. Trong những chuyện như vậy, Thái Tổ hoàng đế cũng chưa từng có ý chỉ đặc xá! Huống chi lần này khác với trước kia, phủ của Lỗ An Công cố ý tung ra tin đồn, mê hoặc lòng người, nguyên rửa Hoàng thượng là có ý gì? Thật khiến người ta không thể không nghĩ nhiều.”

Lý Bình Chu nhìn về phía Vệ thái hậu, trầm giọng nói, “Nay bệ hạ chỉ bị bệnh nhẹ, Thái hậu chấp chính thay bệ hạ, thân thân là người đứng đầu Tướng quốc, làm việc gì cũng không thể không cân nhắc kỹ lưỡng. Lỗ An Công thân là tôn thất, nhận được hoàng ân, lại tung ra lời đồn khi bệ hạ đang bệnh, tội này đáng phải trừng trị.”

Lỗ An Công bị Lý Bình Chu chọc cho nổi điên, thật sự không thể nhịn được nữa, lập tức tung ra một cái tát.

Cũng may Lý Bình Chu xưa nay gầy ốm, thân thể nhanh nhẹn, bình thường lại rất biết cách chăm sóc bản thân, thoăn thoắt như hầu tử, vội vàng tránh thoát. Còn Từ Tam thì trẻ tuổi hơn, bèn chơi đòn đánh lén, chen chân gạt ngã Lỗ An Công, khiến Lỗ An Công chụp ếch xuống đất.

Tề An Hầu thấy Từ Tam chen chân trợ giúp, cũng không khách khí, liền giơ chân giẫm lên chân của Từ Tam khiến Từ Tam đau đến tái mặt, hét lên một tiếng đau đớn, đồng thời tung ra một nắm đấm dừng ở con mắt phải của Tề An Hầu.

Cho dù là Vệ thái hậu xưa nay trấn tĩnh, lúc này cũng phải trợn mắt há hốc mồm.

Tướng quốc Nội Các, tôn thất công hầu, thân phận như thế, địa vị như thế, lại biểu diễn quyền cước ẩu đả trong Chiêu Đức điện ngay trước mặt mẫu thân của Hoàng đế bệ hạ — Vệ thái hậu.

Tử Tô vội vàng gọi thị vệ tiến vào để tách các Tướng quốc và công hầu ra.

Vệ thái hậu nổi giận nói, “Một đám học đủ thi thư, lễ nghĩa, liêm sỉ, tự xưng là có thân phận, nhưng tất cả đều ném vào bụng cầu hết rồi hay sao? Hoàng thượng còn đang bệnh vậy mà các người lại ra tay tàn nhẫn ngay trong cung của Hoàng thượng, trong mắt của các người còn có Hoàng thượng, còn có ta hay không?”

Một người có kiến thức là một chuyện, có thủ đoạn lại là một chuyện khác.

Có kiến thức lại có thủ đoạn, nhưng loại kiến thức và thủ đoạn này có thích hợp hay không thích hợp đối với triều đình chính trị lại là một chuyện khác.

Dù là Vệ thái hậu có kiến thức rộng rãi, thủ đoạn siêu phàm, cũng không ngờ Nội các và tôn thất lại ra tay tàn nhẫn như vậy.

Lỗ An Công và Tề An Hầu thì còn dễ giải thích, xuất thân là tôn thất, đọc sách ít, làm việc thô lỗ một chút thì cũng có nguyên do. Nhưng Lý Bình Chu và Từ Tam xưa nay tự cho là chính nhân quân tử, toàn thân đầy nghĩa khí, hiểu rõ lễ nghĩa liêm sỉ, giả vờ như thánh nhân.

Kết quả là xấn tay áo, gạt chân đánh lén, chẳng hề kém cỏi so với tôn thất.

Lý Bình Chu chạy nhanh nên không bị thương. Từ Tam lại bị Tề An Hầu giẫm lên chân phải nhảy cẫng thót. Lỗ An Hầu chụp ếch khiến đầu đổ máu, Tề An Hầu thì bầm tím con mắt.

Vệ thái hậu đã giận tái mặt, thị vệ tiến vào mà cứ tiếp tục đánh nhau thì rất khó coi.

Lý Bình Chu, Từ Tam, Lỗ An Công, Tề An Hầu đều thức thời dừng tay, quỳ xuống nhận tội.

Phải xử trí như thế nào thì Vệ thái hậu lại cảm thấy rất khó xử.

Lỗ An Công và Tề An Hầu thì không sao, nhưng Lý Bình Chu và Từ Tam lại là trọng thần trong triều, vì thất nghi trước mặt Thái hậu mà trách mắng đại thần thì có vẻ chuyện bé xé ra to. Nhưng nếu không xử trí thì uy nghiêm của Thái hậu đặt ở đâu?

Vệ thái hậu lạnh lùng nói, “Các người một là Tướng quốc trong triều, một là tôn thất công hầu, có quyền có thế, nay Hoàng thượng không thể chấp chính, mọi chuyện trong triều đều phải giao lại. Các người không đặt ta vào mắt cũng là chuyện bình thường. Việc này trách không được các người.”

Dứt lời, Vệ thái hậu thẳng thừng đứng dậy đi về tẩm cung Chiêu Đức điện.

Chiêu Đức điện là chỗ ở của Hoàng đế các triều đại, trên thực tế Minh Trạng và Phượng Cảnh Kiên đều thích làm việc ở Chiêu Đức điện. Tẩm cung có kết cấu điệp lục thể, bên trong thư phòng, phòng ngủ và đại sảnh đều có đầy đủ mọi thứ.

Từ khi Nguyễn Hồng Phi dẫn Minh Trạng xuất cung thì tai mắt bí mật của Vệ thái hậu đã tiến vào đây, nói với bên ngoài rằng ở gần để tiện chăm sóc sức khỏe của Hoàng đế bệ hạ.

Từ Tô thấy sắp đến ngo thiện, nhẹ giọng hỏi, “Nương nương, có muốn truyền ngo thiện hay chưa?”

Vệ thái hậu gật đầu.

Mãi cho đến khi Vệ thái hậu dùng xong ngo thiện thì mới quyết định làm thế nào để giải quyết tranh chấp giữa Nội các và tôn thất.

Nếu mấy người này ngoan ngoãn xưng tội thì Vệ thái hậu sẽ lệnh cho mỗi người bọn họ viết một bản tấu chương trình lên, sau đó đưa việc này lên cao rồi nhẹ nhàng thả xuống, xem như giải quyết ổn thỏa.

Lý Bình Chu tự mình đưa Từ Tam về nhà.

Lý Bình Chu thân là Thủ phụ Nội các, trong khi Lại bộ Thượng thư Trịnh Lâm Trọng bị rơi đài, Hình bộ Thượng thư lại một lần nữa được thay đổi, thì Từ Tam thuận lợi thăng cấp thành Thứ phụ Nội các, tình thế hiện tại là nếu Lý Bình Chu xuống đài thì theo cấp bậc, Từ Tam sẽ lên chức.

Ban đầu quan hệ của Lý Bình Chu và Từ Tam cũng không tính là quá tốt. Bất quá từ khi Từ Tam nhanh tay lẹ mắt chứng tỏ lập trường kiên định giúp Lý Bình Chu đã kích thối kiêu ngạo của tôn thất thì Lý Bình Chu đã thay đổi quan điểm đối với Từ Tam rất nhiều.

Nhìn Thái y băng bó giúp Từ Tam, Lý Bình Chu lại tỉ mỉ hỏi thăm xương cốt của Từ Tam có vấn đề hay không?

Kỳ thật Tề An Hân cũng không phải xuất thân là võ tướng, cho dù trong lòng nảy sinh độc ác, hận không thể một cước giẫm nát chân Từ Tam, bất quá công phu của Tề An Hân chỉ có hạn, Từ Tam chỉ bị tổn thương gân cốt, nay Thái y kê đơn và bó bột, lại kết hợp với xoa bóp nhẹ nhàng, cam đoan trong vòng mười ngày sẽ vô sự.

Sau đó Lý Bình Chu mới trở về phủ.

Lỗ An Công và Tề An hân hùng hùng hổ hổ trở về phủ Lỗ An Công, tuy rằng mỗi người bị thương một chỗ, bất quá Vệ thái hậu chỉ bắt bọn họ quỳ trong thiên điện một lúc, còn lại chỉ lệnh viết tấu chương tạ tội chứ không trừng trị. fynnz.wordpress.com

Tề An Hân vừa để tiểu nha đầu hầu hạ thoa thuốc lên mắt vừa nói, “Ngày thường thấy Thái hậu nương nương oai phong lợi hại, ngay cả Thận vương thúc cũng phải nể Thái hậu ba phần, nay xem ra chẳng có gì ghê gớm cả, chỉ là hư danh. Đại ca, đại ca không cần lo chuyện của Kỳ Niên, đệ thấy không sao cả.” Dù sao Tông Nhân phủ cũng là địa bàn của tôn thất. Nội các thì không thể nói rõ. Mà Vệ thái hậu chỉ là nữ nhân, hiện tại Hoàng thượng sống hay chết vẫn chưa biết được. Một nữ nhân như nàng ở Tông Nhân phủ thì có đáng là gì?

Lỗ An Công lớn tuổi, nói chuyện cũng có chút khách khí, “Chỉ cần Thái hậu nương nương công đạo, người và ta chẳng phải đều suy nghĩ vì triều đình hay sao?”

“Đều là con cháu của Thái Tổ hoàng đế, chúng ta cũng không phải là đám người Nội các kia, trong đầu toàn mang chủ ý mưu triều soán vị, khi nào thích hợp chúng ta nên nói với Thái hậu nương nương một tiếng...”

Tiếng lành đồn gần tiếng xấu đồn xa.

Chuyện Nội các và tôn thất hỗn chiến trước mặt Thái hậu nhanh chóng lan truyền khắp đế đô, lão Vĩnh Ninh Hân nghe mọi người truyền tán loạn, cái gì cũng có.

198. Chương 198

Lão Vĩnh Ninh Hân ngồi ở nhà không yên, bèn mặc triều phục tiến cung thỉnh an.

Vệ thái hậu ban ghế ban trà, “Sức khỏe của phụ thân vẫn ổn chứ?”

Lão Vĩnh Ninh Hầu bưng tách trà, làm gì có tâm tư uống trà, gật đầu nói, “Lão thần luôn mạnh khỏe, nương nương cứ yên tâm. Nhưng nương nương dạo này quá bận rộn triều chính, lại phải chăm sóc long thể của bệ hạ, lão thần lo lắng khi thấy nương nương gầy yếu hơn rất nhiều.” Lão Vĩnh Ninh Hầu thật sự quan tâm đến Vệ thái hậu, cho dù ông ấy là phụ thân nhưng cũng không tiện hỏi Vệ thái hậu rốt cục đã xảy ra chuyện gì, có chỗ nào cần mẫu tộc giúp đỡ hay không.

Cũng may lão Vĩnh Ninh Hầu xưa nay luôn trầm tĩnh, chỉ lặng lẽ nhắc một câu.

Với trí tuệ của Vệ thái hậu thì đương nhiên hiểu được ý tứ của lão Vĩnh Ninh Hầu. Vệ thái hậu cười cười, “Chắc là vì thời tiết, nữ nhi luôn bị sụt cân vào mùa hè, nên trông có vẻ gầy ốm hơn một chút.”

“Như vậy thì được.” Lão Vĩnh Ninh Hầu thoáng yên lòng, hậu đãi vững chắc mà Vệ thái hậu tin tưởng nhất chính là Vĩnh Ninh Hầu phủ. Nay vì chuyện này bị lan truyền khắp nơi, kết quả là Vệ thái hậu vẫn trầm tĩnh, dựa vào ảnh hưởng của lão Vĩnh Ninh Hầu đối với nữ nhi của mình, nghĩ rằng nếu Vệ thái hậu không dự liệu trước thì nhất định đã có cách hóa giải.

Lão Vĩnh Ninh Hầu nói một cách thân thiết, “Chỉ cần phượng thể của nương nương an khang thì chính là phúc khí của người trong thiên hạ.” Thân thể là vốn liếng của sinh mạng, bởi vì thân mình của lão Vĩnh Ninh Hầu rất tốt nên mới có thể mần市直 bao nhiêu đối thủ cạnh tranh. Anh minh giống Minh Trạm, nếu không phải thân thể bệnh tật thì cũng sẽ không khiến Vệ thái hậu bị khó xử như vậy.

Vệ thái hậu uống một ngụm trà rồi hỏi, “Có lẽ phụ thân cũng nghe nói đến chuyện của tôn tử Lỗ An Công: Phượng Kỳ Niên rồi đúng không?”

Nếu người khác hỏi thì lão Vĩnh Ninh Hầu nhất định phải giả vờ hồ đồ. Vệ thái hậu cố ý hỏi thì lão Vĩnh Ninh Hầu đáp, “Đúng vậy, lão thần ở trong phủ thỉnh thoảng cũng nghe được chút đỉnh. Chẳng qua những lời này nếu không để Tông Nhân phủ thẩm vấn thì không được,”

“Hãy, vì chuyện này, Nội các và tôn thất dám động tay động chân, thật sự không ra thể thống gì cả.” Vệ thái hậu nhìn về phía lão Vĩnh Ninh Hầu, “Nữ nhi cân nhắc, nếu có người quả thật âm thầm nguyên rửa Hoàng thượng thì rõ ràng mưu đồ của người này không hề nhỏ.”

Nguyên rửa.

Nghe thấy từ như thế, trong đầu của lão Vĩnh Ninh Hầu giống như bị cái gì đó làm nổ tung, đôi mắt nhướng lên rồi chợt lóe một chút lạnh lùng. Vệ thái hậu nói tiếp, “Vì sự tình liên quan đến quốc gia, Nội các luân phiên thượng tấu nhất định phải tam ty hội thẩm Phượng Kỳ Niên. Nhưng tôn thất lại cắn chặt quy củ của tổ tông, nhất định phải để Tông Nhân phủ nội thẩm. Hai bên vì việc này mà không ngừng tranh chấp, nữ nhi nghĩ, Tông Nhân phủ thẩm tra xử lý tôn thất là đúng lẽ, bắt quá lời của Nội các cũng hợp tình hợp lý. Sự việc liên quan đến Hoàng thượng, nữ nhi không thể yên tâm, nhất thời không có chủ ý.”

“Nội các muốn Tông Nhân phủ dự thỉnh, bắt quá nếu Nội các muốn can thiệp vào vụ án của Tông nhân phủ, nếu được lần này thì ngày sau sợ là có một sẽ có hai, tôn thất khó tránh khỏi mà có nhiều dị nghị.” Vệ thái hậu nhìn về phía lão Vĩnh Ninh Hầu, Tông Nhân phủ luôn luôn là địa bàn của tôn thất, tùy ý để thế lực của Nội các rót vào Tông Nhân phủ, bất luận vụ án này quan trọng hay không, tôn thất vì lợi ích của mình, chắc chắn sẽ đoàn kết phản đối. Nếu bởi vì vậy mà khiến tôn thất mang dã tâm bưng bưng đoàn kết với nhau thì chẳng phải là ăn trộm gà không được mà còn bị mất nắm gạo hay sao?”

“Điều mà nương nương lo lắng rất có lý.” Lời của Vệ thái hậu chính là suy nghĩ của lão Vĩnh Ninh Hầu. fynnz.wordpress.com

Nội các giơ cao khẩu hiệu trung với vua hiếu với nước, nếu nhúng tay vào Tông nhân phủ thì trong triều đình này còn chỗ nào mà bọn họ không quản lý hay không? Sợ là bước tiếp theo Nội các sẽ đòi cai quản cả Thọ An cung?

Lão Vĩnh Ninh Hầu đề nghị, “Nương nương, nếu vụ án này quan trọng, không bằng chọn vài trưởng bối tôn thất đức cao vọng trọng dự thỉnh, bảo đảm tính công chính khi thẩm vấn.”

Vệ thái hậu nhẹ nhàng nói, ánh mắt cũng trở nên âm áp, “Nữ nhi cũng nghĩ như vậy, chẳng qua nữ nhi ở tại đế đô chưa được bao lâu, tôn thất phần đông đều ở bên ngoài, nữ nhi cũng không quá quen thuộc.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu không tin Vệ thái hậu không quen thuộc với đám tôn thất, trong khi Nội các hiện tại đang muốn khuếch trương địa bàn, chẳng lẽ tôn thất đều là người hiền lành cả hay sao? Hơn nữa còn xảy ra chuyện của Phượng Kỳ Niên ở phủ Lỗ An Công. Lão Vĩnh Ninh Hầu là một con cáo già, đương nhiên không tùy tiện nghĩ rằng Vệ thái hậu muốn hấn tiến cử vài tôn thất hiền tài đáng tin cậy.

Lão Vĩnh Ninh Hầu chưa kịp hiểu rõ ý của Vệ thái hậu thì đã nghe Vệ thái hậu thản nhiên nói, “Người khác thì nữ nhi không biết, cũng ít lui tới, ngược lại vài nha đầu xưa nay biết quan tâm lo lắng.”

Công chúa?

Lão Vĩnh Ninh Hầu không thể tin tưởng, “Ý của nương nương là để Công chúa đi dự thính?”

Vệ thái hậu nói, “Cũng không phải bảo các nàng đi thẩm án, chỉ là đi nghe thị phi đúng sai thôi. Minh Diễm lớn lên cùng Minh Trạm, xưa nay thân thiết với Minh Trạm, Minh Trạm ngã bệnh, Minh Diễm thường xuyên tiến cung xử lý cung vụ giúp nữ nhi, hiếu kính với Thái hoàng thái hậu, bằng không nhiều việc như thế này, nữ nhi có thể gánh vác được tất cả mới là vấn đề.”

Lão Vĩnh Ninh hầu có chút khó nuốt đối với tính toán của Vệ thái hậu. Tương Nghi thái trưởng công chúa vẫn bị liệt chưa khỏe lại, nhưng còn có ba vị đại trưởng Công chúa có thân phận cao quý, tiếp đến mới đến phiên đại Công chúa. Nay bỏ qua đại trưởng Công chúa, trực tiếp lệnh cho đại Công chúa đi dự thính Tông Nhân phủ thẩm án thì e rằng có chút khó khăn.

Nhưng nếu không khó khăn thì e rằng Vệ thái hậu cũng sẽ không mở miệng với lão Vĩnh Ninh Hầu.

Lão Vĩnh Ninh Hầu cũng không hỏi nhiều, chỉ trầm giọng đáp, “Nương nương phân phó như thế, lão thần đã hiểu rõ.”

Việc này tuy khó nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận của Nội các và tôn thất.

Công chúa cũng thuộc về tôn thất, hướng chi hoàng thất xưa nay đối đãi rộng rãi với Công chúa. Mà Kính Mẫn đại trưởng công chúa tuy là đại trưởng công chúa nhưng vì có chút giao tình với Vệ thái hậu, khi bệnh tình của Minh Trạm chưa rõ thực hư thì các đại trưởng công chúa cũng không muốn can thiệp vào triều chính để tránh sơ sót, ngộ nhỡ dẫn lửa thiêu thân thì sao.

Bởi vậy nhiệm vụ liền rơi xuống trên vai của người đứng đầu các đại Công chúa là Minh Diễm. Nay Thực Viện đại công chúa lớn tuổi hơn Minh Diễm đang bị cấm túc tự kiểm điểm, cho nên việc này mới rơi lên đầu Minh Diễm.

Việc Minh Diễm dự thính Tông Nhân phủ thẩm án vừa mới được quyết định, khi đám người Lý Bình Chu vẫn đang chú ý vụ án Phượng Kỳ Niên thì điều chờ đón bọn họ lại là một phát giáng trả cay độc.

Nội các và tôn thất luận vô trước mặt Thái hậu, chuyện này nói ra thật sự bất nhã.

Ban đầu Vệ thái hậu lệnh cho bọn họ dâng tấu chương tạ tội, cũng không nhiều lời, mọi người tưởng rằng chuyện này thế là ổn. Đương nhiên cũng có người âm thầm tính toán: Từ khi Hoàng đế bệ hạ bệnh nặng, quyền uy của Thái hậu đã ngày càng xuống dốc, bằng không thì Nội các và tôn thất cũng không dám làm càn vô lễ trước mặt Thái hậu.

Nếu Hoàng đế bệ hạ vẫn cầm quyền như cũ thì làm gì có chuyện này.

Những người nghĩ như vậy cũng không phải số ít.

Nhưng Tập san Hoàng thất sổ mới vừa được xuất bản thì đã hoàn toàn thay đổi quan điểm của mọi người đối với Vệ thái hậu.

Tiêu đề chính của Tập san Hoàng thất chính là Thủ phụ và Thứ phụ Nội các cùng Lỗ An Công và Tề An Hầu dâng tấu chương tạ tội. Vệ thái hậu phê bình: Ngày xưa khi Hoàng thượng còn đương triều thì không hề xảy ra chuyện như vậy. Nay Thọ An cung thay quyền chấp chính thì Nội các và tôn thất lại có hành vi lỗ mãng vô tiền khoáng hậu. Lời nói và hành động đó, truy về nguyên do thật khiến người ta khó hiểu.

Chân của Từ Tam đang lạnh lặn, nhìn thấy lời của Vệ thái hậu trên Tập san Hoàng thất thì liền dâng tấu chương xin nghỉ, bao gồm cả một phong tấu chương tạ tội thêm lần nữa.

Lý Bình Chu xưa nay chưa từng mất mặt như vậy, còn nữa, với địa vị của Lý Bình Chu, hẳn xem thể diện như tánh mạng. Mặc dù có chút phân tranh với tôn thất ở trước mặt Thái hậu, bất quá cũng không phải Lý Bình Chu ra tay trước, kết quả là Lý Bình Chu cũng bị mất mặt.

Nhìn thấy Từ Tam xin cáo bệnh thì Lý Bình Chu cũng thượng tấu xin từ quan.

Minh Trạng thích dùng trầm hương, Vệ thái hậu lại thích mùi hoa quả, trong thiên điện ở Chiêu Đức điện thoang thoang hương thơm, Vệ thái hậu ngồi trên nhuyễn tháp, trong lòng bàn tay quen sờ miếng ngọc ấm áp, “Hoàng thượng giao triều đình cho Lý tướng, nay Lý tướng muốn từ quan, chẳng lẽ Lý tướng nghĩ rằng bệnh tình của Hoàng thượng sẽ không khỏi hẳn hay sao?”

Mở đầu là xin từ chức, nhưng kết quả là Vệ thái hậu lại dễ dàng chuyển đề tài sang long thể của Hoàng đế bệ hạ, cho dù Lý Bình Chu có gan lớn bằng trời cũng không dám nói chữ không, huống chi Lý Bình Chu vẫn cho rằng chính mình và Minh Trạng hơi có chút quân thần tương đắc.

Khi xưa, lúc Minh Trạng chấp chính thì Lý Bình Chu không cảm thấy loại tình cảm này. Nay đổi lại là Vệ thái hậu thay thế làm gia chủ, Vệ thái hậu và Minh Trạng tuy là mẫu tử, nhưng phong cách chấp chính lại là trống đánh xuôi kèn thổi ngược.

Minh Trạng thông minh, lại rất thẳng thắn, hẳn muốn cái gì sẽ nói rất rõ ràng với người.

Vệ thái hậu lại có sở trường nói năng vòng vo, ý tứ trong đó người cần phải suy đoán thật lâu, mà chưa biết là có đoán đúng hay không. Vệ thái hậu chấp chính chưa đến hai tháng mà tóc của Lý Bình Chu đã bắt đầu rụng không ít.

Vì vậy Lý Bình Chu thật lòng hy vọng Minh Trạng nhanh chóng bình phục, lúc này nói một cách khẩn thiết, “Bệ hạ nhân hậu rộng lượng, ban ân vô hạn cho thiên hạ, đương nhiên sẽ được ông trời phù hộ, ắt sẽ sớm ngày bình phục, long ngự vạn niên.”

“Đúng vậy, nay Lý tướng muốn từ quan với ta, sau này đợi Hoàng thượng khỏe lại thì Lý tướng phải ăn nói thế nào với Hoàng thượng đây?” Vệ thái hậu không nhanh không chậm mà nói một cách nhẹ nhàng, “Những ngày Hoàng thượng đăng cơ luôn nói với ta Lý tướng là lão thần tứ triều, làm việc vững chãi, quốc sự giao cho Lý tướng thì Hoàng thượng mới yên tâm.”

“Trong các triều đại Hoàng đế, Nội các chưa từng có quyền bác bỏ phê duyệt. Hoàng thượng tín nhiệm khanh như vậy, Lý tướng nghĩ rằng phong tấu chương thỉnh từ quan của mình có xứng đáng với Hoàng thượng hay không?”

Lý Bình Chu đã từng tuổi này, trải qua bao nhiêu chuyện, có địa vị như ngày hôm nay thì đương nhiên da mặt sẽ không mỏng, nhưng Lý Bình Chu lại bị câu hỏi của Vệ thái hậu làm nóng mặt, trong lòng chột dạ.

199. Chương 199

Quả thật sự tín nhiệm của Minh Trạng dành cho Nội các là xưa nay chưa từng có, đã đến mức tột đỉnh, thế nên đối mặt với lời chất vấn của Vệ thái hậu thì Lý Bình Chu lại khó có thể ứng đối. Nhưng dù sao Lý Bình Chu vẫn là người đứng đầu các Tướng quốc, trầm giọng lên tiếng, “Bệ hạ đối với thần ân trọng như núi, thần lại thất nghi trước mặt Thái hậu, mạo phạm phượng uy của Thái hậu nương nương, thần thật sự hổ thẹn với sự tín nhiệm của bệ hạ.”

Lý Bình Chu kính cẩn dập đầu, cúi người xuống đất, “Thần vô cùng hổ thẹn, thật sự không xứng đáng tiếp tục đảm nhiệm chức vụ Tướng quốc.” Chiêu này của Vệ thái hậu thật sự quá độc ác, các đại thần viết tấu chương tạ tội là chuyện rất bình thường. Bất quá đem tấu chương tạ tội lên Tập san Hoàng thất thì không chỉ làm mất mặt mà còn mất cả ủy tín của một kẻ đứng đầu các Tướng quốc như Lý Bình Chu.

Ý của Vệ thái hậu chính là như thế. Mặc dù thế lực của Nội các và tôn thất cần phải được cân bằng, bất quá thế lực song phương cũng cần phải bị suy yếu trên một trình độ nhất định. Như vậy mới có thể đạp cái này xuống, nâng cái kia lên, bộc lộ quyền uy của Vệ thái hậu. Vệ thái hậu nói, “Người mạo phạm ta, kỳ thật theo ý của ta thì đây chỉ là một chút chuyện riêng nhỏ bé, không ảnh hưởng đến quốc sự. Lý tướng lại một ý muốn đem quốc gia đại sự đặt vào chuyện riêng, chẳng lẽ Lý tướng muốn báo đáp công ơn nặng như núi của Hoàng thượng như thế hay sao? Nếu là như vậy thì thứ lỗi cho ta, ta không thể hiểu nổi.”

“Thiên tử coi trọng việc giữ gìn lễ giáo, thần lại thất lễ với Thái hậu nương nương, thần thật sự...”

“Thất lễ chỉ là tiểu tiết, còn nữa, ta đã phạt bổng lộc của Lý tướng, như vậy là đủ rồi.” Vệ thái hậu cắt ngang lời của Lý Bình Chu, “Nay Lý tướng cố ý xin từ quan, xem ra là bất mãn đối với việc ta phạt bổng lộc của khanh đúng không?”

“Thần tuyệt đối không có ý này.”

“Không có ý này thì đừng nhắc lại chuyện xin từ quan nữa.”

Tô Châu.

Minh Trạng và Nguyễn Hồng Phi lật xem Tập san Hoàng thất số mới nhất, thỉnh thoảng lại thầm thì cười vài tiếng, “Lý làm nũng còn tưởng rằng mẫu thân dễ tính như ta, lần này đúng là mất mặt.”

Nguyễn Hồng Phi nói, “Nếu Vệ tỷ tỷ nhẹ nhàng bỏ qua, chẳng phải là khiến người ta khinh thường hay sao? Lý Bình Chu xưa nay yêu quý thanh danh, e là sẽ xin từ quan.”

“Làm giá mà thôi.” Minh Trạng căn bản không thấy chuyện này có gì đáng bận tâm, lúc trước hấn giao quyền bác bỏ phê duyệt cho Nội các, cho dù như thế nào thì Lý Bình Chu cũng không thể dễ dàng vứt bỏ trách nhiệm.

“E là Từ Tam muốn viện cớ chân bị thương mà nghỉ ngơi một thời gian.” Minh Trạng mở ra trang thứ hai, “Lúc trước Lý làm nũng không ít lần sinh sự, Từ Tam bản tính khôn khéo lại mang thân phận Đế sư, ta định đề bạt hấn để sử dụng. Chẳng qua hấn quá thông minh, không thể so với Lý làm nũng, cho dù khó tính một chút nhưng vẫn có thể chặn đầu, ít nhất không mất nguyên tắc.”

“Đây chính là điểm đáng kính của Lý Bình Chu.” Nguyễn Hồng Phi và Lý Bình Chu từng có chung kẻ thù là Phương hoàng hậu, vì vậy hai người tuy không có giao tình, bất quá Nguyễn Hồng Phi ở trong triều nhiều năm, ấn tượng của hấn đối với Lý Bình Chu không tệ.

Còn lại đều là những trang ăn mặc chi tiêu giải trí, Minh Trạng không có hứng thú, liền đặt tập san xuống, “Âu Dương Khắc tuổi già sức yếu, cũng không biết có thể chịu được đến khi nào? Sau này cần phải có người mạnh mẽ trẻ trung mới được.”

Minh Trạng vừa định cùng Nguyễn Hồng Phi thảo luận chuyện trong triều thì liền thấy Diêu Quang tiến vào bẩm báo: Tiên sinh, Phó tiên sinh đến.

Phó tiên sinh?

Minh Trạng nhìn về phía Nguyễn Hồng Phi, “Ai vậy?”

“Là Phó Ninh.” Nguyễn Hồng Phi nói tiếp, “Mời Phó Ninh vào, hiếm khi trùng hợp như vậy, hấn cũng ở tại Tô Châu.”

Minh Trạng nghĩ rằng với niên kỷ của Phó Ninh, trong thiên hạ này, có thể trẻ mãi như Phi Phi nhà hấn thật sự rất hiếm, bất quá khi Phó Ninh tiến vào thì Minh Trạng vẫn hơi kinh ngạc.

Cũng không phải nói Phó Ninh trẻ tuổi như thế nào, bất quá người luyện võ có tinh thần rất hoàn hảo, đôi mắt của Phó Ninh sáng ngời, vừa nhìn liền khiến người ta sinh ra cảm giác thân thiết, hơn nữa không có cảm giác sắc bén như người chuyên luyện võ. Nếu không phải Nguyễn Hồng Phi sớm nhắc đến Phó Ninh thì Minh Trạng tuyệt đối nhận không ra người này chính là tuyệt thế cao thủ. fynnz.wordpress.com

“Đỗ huynh về Tô Châu hồi nào mà ta cũng không biết thế này.” Phó Ninh xuất thân từ thế tộc, cấp bậc lễ nghĩa, nho nhã ôn hòa, mở miệng nói chuyện lại mang theo cảm giác phóng khoáng chứ không khách sáo như thế tộc.

Nguyễn Hồng Phi và Minh Trạm đang ở trong vườn hóng mát, đứng dậy chừa một chỗ ngồi rồi cười nói, “Ta còn tưởng rằng ngươi nhận được tin mới đến, hóa ra là trùng hợp.”

Phó Ninh nhìn Minh Trạm rồi hỏi, “Vị huynh đệ này là?”

“Đỗ tiểu ừ.”

Minh Trạm cười ha ha hai tiếng, chào hỏi với Phó Ninh, “Phó đại ca mạnh khỏe, ta thường nghe lão Đỗ nhắc đến Phó đại ca.”

Phó Ninh nghiêm túc quan sát Minh Trạm vài lần, có thể khiến Nguyễn Hồng Phi tự mình giới thiệu, hơn nữa nhìn bộ dáng lại có chút thân thiết với Nguyễn Hồng Phi cho nên Phó Ninh cũng không dám khinh thường Minh Trạm, mỉm cười ôm quyền đáp lễ, “Đỗ tiểu đệ.” Vừa thấy niên kỷ của Minh Trạm thì Phó Ninh liền lấy ra một miếng ngọc bích ở trước ngực, dâng hai tay tặng cho Minh Trạm làm lễ gặp mặt, “Tiểu ừ đệ đệ, lần đầu gặp mặt, thật sự là hơi qua loa.”

Minh Trạm hám tài, vội vàng đưa tay tiếp nhận, trong lòng vô cùng có hảo cảm với Phó Ninh, cong mắt cười, “Ninh đại ca thật sự quá khách khí.” Miếng ngọc này vừa sờ vào liền biết là ngọc thượng đẳng, giá trị không ít. Vì vậy Minh Trạm cũng không hề so đo khi Phó Ninh gọi hắn là tiểu ừ.

“Ninh đại ca, đại ca và lão Đỗ là hảo hữu, nếu đã đến Tô Châu thì nhất định phải ở lâu một chút mới được.” Minh Trạm cất miếng ngọc quý vào trong lòng, nhiệt tình giữ lại Phó đại hiệp.

Phó Ninh tiếp nhận tách trà hương mà Diêu Quang bưng đến, thấy Minh Trạm trực tiếp thay Nguyễn Hồng Phi làm chủ nhân thì trong lòng liền biết Minh Trạm và Nguyễn Hồng Phi là tri kỷ, cũng không xem là người ngoài, “Ta vốn muốn đến đây để mượn phòng ở nhờ, không ngờ trùng hợp lão Đỗ nhà người lại đang ở Tô Châu, như vậy sẽ không khách khí với người.”

“Huynh đệ chúng ta thì không cần nói những lời khách sáo như thế.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Nếu có chỗ nào cần hỗ trợ thì cứ việc nói.”

Phó Ninh thở dài nhưng lại không mở miệng.

Buổi tối Minh Trạm nói với Nguyễn Hồng Phi, “Ta tưởng rằng làm đại hiệp mỗi ngày bay đến bay lui, rất tiêu điều tự tại chứ, xem ra Phó đại hiệp cũng không ít phiền não thì phải.”

Nguyễn Hồng Phi cười một cái, “Phó An là tộc trưởng, vì Phó Ninh vốn có thanh danh, cho nên hắn đối đãi Phó Ninh như một món hàng quý. Nếu không, với quyền thế tiền tài của Phó gia thì Phó Ninh cũng không đến mức trốn đến chỗ này của ta.

Hiển nhiên đây là lần đầu tiên Minh Trạm nhìn thấy tuyệt thế cao thủ, thế là đủ loại tưởng tượng trước kia của Minh Trạm hiện tại có thể thực hiện trên người Phó Ninh.

Phó Ninh thích sự thông minh lại mang theo vài phần ngây ngô khờ khạo của Minh Trạm, vì vậy cũng rất vui vẻ nói chuyện với Minh Trạm.

“Phó đại ca, võ công của người cao như vậy, có thể dạy ta vài ba chiêu để lâm thời chế địch có được hay không?” Minh Trạm giương lên đôi mắt mong chờ nhìn Phó Ninh. Hiện tại Phó Ninh đang pha trà, Minh Trạm rất tinh mắt liền rót trà ra cho Phó Ninh.

Phó Ninh tiếp nhận tách trà, “Trên đời nào có chiêu thức trăm lần thử trăm lần đạt, với lại ta vừa nhìn thấy hai chân không có lực của Tiểu ừ đệ đệ thì liền biết người không hề có công lực trong người. Học cũng chỉ làm màu mà thôi, rốt cục không có tác dụng. Ta thấy Tiểu ừ đệ đệ cứ mang theo nhiều thị vệ một chút là được, còn hữu dụng hơn tự học võ công nhiều.”

Minh Trạm lập tức liếc xéo, “Xem ra đệ nhất cao thủ Đại Phượng như người chỉ đến thế mà thôi.” Đoạt lấy tách trà trong tay của Phó Ninh rồi tự mình uống.

Tuy Phó Ninh có võ công cao cường nhưng xuất thân không hề lỗ mãng, thấy Minh Trạm đoạt lấy tách trà thì cũng không nóng giận mà chỉ cười ha ha, thoải mái nói, “Tiểu ừ đệ đệ, người thực dụng quá đấy.”

“Uống công ta rót trà cho người.” Minh Trạm nói, “Ta thấy theo người học còn không bằng đi theo lão Đỗ học.”

Phó Ninh cười nói, “Võ công của Đỗ huynh vốn không tệ, chỉ tiếc hắn không thể chuyên tâm luyện võ. Người và Đỗ huynh quen biết, vậy mà lại đòi theo ta học võ công, có lẽ là muốn thăm dò ở trước mặt hắn.”

Minh Trạng lắc đầu, cũng không đặt lời nói của Phó Ninh ở trong lòng, lại tự rót một tách trà nhỏ cho mình, đả kích Phó Ninh, “Ta thấy võ công của người tuy cao cường nhưng vẫn chưa đạt đến cảnh giới tông sư.”

Phó Ninh khẽ động hàng chân mày, “Lời này là sao?”

Minh Trạng chuyển động ánh mắt, bày ra thái độ kiêu cách, “Kỳ thật trên đời có rất nhiều chuyện liên quan đến nhau, có câu, không si mê thì làm sao mà sống. Võ công của người cao là vì có thiên chất tốt, thích hợp luyện võ. Bất quá muốn đạt đến cảnh giới tông sư thì cần phải nhiều hơn thế, cao hơn thế. Tựa như người, tạp niệm quá nhiều, bận lòng quá nhiều, đương nhiên còn kém một chút.”

Phó Ninh ngửi mùi trà thơm, mỉm cười nhìn Minh Trạng, “Tiểu ù đệ đệ tuy không biết võ nhưng kiến thức cũng không tệ.”

“Đúng vậy.” Minh Trạng vĩnh cảm lên, lại rót hai tách trà nhỏ, “Lúc trước ta từng nói, trị quốc như hầm hải sản. Thánh nhân có thể xem việc trị quốc của Hoàng đế và nấu nướng của trù tử liên hệ với nhau. Ta chỉ biết, đạo lý trong thiên hạ cũng không khác gì như thế.”

“Đạo lý cũng chẳng khác gì thì có thể đắc đạo lại ít càng thêm ít.”

“Mà không thành tiên thì đắc đạo làm cái gì?” Minh Trạng lại rót một tách trà nhỏ rồi ừng ực uống cạn, “Có thể không thẹn với lương tâm đã tốt lắm rồi, còn muốn đắc đạo nữa ư? Dã tâm quá lớn đi.”

Đối với việc Minh Trạng nhiều lần tìm Phó Ninh thì Nguyễn Hồng Phi đã biết Minh Trạng có ý gì, trêu ghẹo hỏi, “Lúc này liệu mạng lòi kéo tình cảm với Phó Ninh, chẳng lẽ có chuyện cần cầu Phó Ninh hay sao?”

Minh Trạng bày ra vẻ mặt nghiêm nghị tràn đầy chính khí, “Ta thấy Phó Ninh là người không tệ, muốn khai đạo cho hắn một chút.”

“Người đừng có ý gì với đại tiện nhân là được rồi.” Nguyễn Hồng Phi nói.

Minh Trạng vờ vai Nguyễn Hồng Phi, “Phi Phi, Phó Ninh rất coi trọng Phó gia thì phải.”

“Gia tộc của mình thì tất nhiên phải có chút tình cảm hương khói.” Nguyễn Hồng Phi nựng bầu má phúng phính của Minh Trạng, “Phó Ninh dốc lòng vào kiếm, kiếm là binh khí, nếu không có ý giết người thì nhất định khó trở thành kiếm thuật tuyệt thế.”

200. Chương 200

Phó đại hiệp đầy tâm sự ở trong sân vườn của Nguyễn Hồng Phi, Minh Trạng lòi kéo làm quen với Phó đại hiệp, chưa kịp sử dụng cái bụng đầy tâm tư lên người Phó đại hiệp thì chớp mắt đã đến lễ Thất tịch.

Thất tịch ở thời cổ xưa là lễ nữ nhi chính thức, nam nhân thật sự không để ý nhiều, ngoại trừ Minh Trạng thì còn một người nữa.

Lâm Vĩnh Thường lật lịch, bấm đốt ngón tay tính ngày.

Từ Doanh Ngọc vừa mới tắm xong, cũng đã gội đầu, trên người có mùi hương quế thoang thoảng. Minh Phi là dân xuyên không, cũng không phải không có bất cứ cố gắng gì đối với thế giới này, tỷ như bàn chải, tỷ như vòi sen để tắm rửa.

Trước kia tắm rửa phần nhiều dùng thùng tắm.

Nay vòi sen dần dần được lưu hành rộng rãi, ngay cả Từ Doanh Ngọc cũng thích cách tắm đơn giản này.

Hơn nữa lúc trước nữ nhân thích dùng sáp thơm bôi tóc, tuy vẫn cần tắm rửa nhưng không thường gội đầu. Sau đó Minh Phi đến để gội, trí tuệ của Minh Phi trên phương diện chính trị khiến người ta phải tăng bốc, chẳng qua trong vấn đề ăn uống trang điểm thì có phần quá nổi bật.

Nàng dẫn đầu xu hướng cần thường xuyên gội đầu cho nữ nhân để gội, Từ Doanh Ngọc cũng rất thích cảm giác khoan khoái thoải mái sau khi tắm rửa.

Sau khi tắm xong, Từ Doanh Ngọc thành thực ngửa đầu ra sau để lau khô tóc, còn chưa kịp trang điểm thì đã liếc thấy Lâm Vĩnh Thường đang ở trong phòng của mình, đầu tiên là hơi kinh ngạc, hơi vuốt lại mái tóc, nàng nhìn về phía Lâm Vĩnh Thường, “Vì sao Lâm đại nhân lại đến đây?”

Lâm Vĩnh Thường thi lễ trước, “Mạo phạm muội muội rồi, hôm nay trở về phủ sớm, muốn cùng muội muội dùng bữa cơm chiều.”

Từ Doanh Ngọc bực bội liếc mắt nhìn Lâm Vĩnh Thường, “Đại nhân không được mời mà lại tự động đến đây.”

Lâm Vĩnh Thường bị Từ Doanh Ngọc oán trách vậy mà lại cảm thấy vô cùng thoải mái, cười nói, “Muội muội yên tâm đi, trong phủ cũng không có người lăm miệng.” Bèn chuyển từ khách thành chủ, mời Từ Doanh Ngọc ngồi xuống.

Lâm Vĩnh Thường cũng đặt mông lên một đầu khác của nhuyển tháp, Từ Doanh Ngọc chỉ vào chiếc ghế gỗ ở phía dưới, Lâm Vĩnh Thường biết điều, tự động thối lui ngồi xuống ghế gỗ. Đại nha hoàn Hà Hoa bên cạnh Từ Doanh Ngọc đã lặng lẽ lui ra, Lâm Vĩnh Thường tinh tế nhìn Từ Doanh Ngọc, khen ngợi, “Muội muội không chút phần son, trông như thể phù dung nở trên mặt nước, càng nhìn càng thấy thanh nhã.”

Từ Doanh Ngọc nhin không được mà cười, “Được rồi, đừng nịnh nữa.” Xưa nay nàng ghét nhất nam nhân nói lời ngon ngọt, nhưng những lời này nói ra từ miệng của Lâm Vĩnh Thường thì dường như đặc biệt khiến Từ Doanh Ngọc thoải mái, vì vậy cũng không so đo với Lâm Vĩnh Thường, “Có chuyện gì thì đại nhân cứ nói thẳng đi. Vừa rồi nhìn đại nhân lật lịch, dường như là muốn nói đến chuyện Thất tịch.”

“Muội muội thật sự là thần toán.” Lâm Vĩnh Thường nói, “Cũng không chỉ riêng vì chuyện Thất tịch.”

“Thất tịch là lễ nữ nhi, trùng hợp An Duyệt công chúa cũng ở tại thành Dương Châu, ngược lại có thể mời danh môn nữ nhi của quan lại thành Hoài Dương tỷ thí một hồi, cũng coi như góp vui.” Lâm Vĩnh Thường cười nhẹ, “Mấy bữa nay ta cần nhắc một chuyện khác. Ngày xưa Hoài Dương phồn hoa phần lớn là đến từ diêm thương và thuế muối. Nay bệ hạ thương cảm lê dân bá tánh, thuế muối không thể so với trước kia, lại trải qua trận chiến với Thất Sát, Hoài Dương không còn giàu có như lúc trước, ta muốn tìm đường khác.”

“Hoài Dương ngoại trừ thuế muối thì nghề dệt cũng có tiếng tăm. Tơ lụa cũng là thượng đẳng. Tuy rượu thơm không sợ ngô nhỗ sâu, bất quá nếu không triển lãm ra ngoài thì e rằng rất nhiều người không thể biết rõ thực lực của Hoài Dương.” Lâm Vĩnh Thường nói, “Ta tính để quan phủ dẫn đầu, cùng với thương hội ở Hoài Dương chọn một ngày tổ chức hội triển lãm các sản phẩm tơ lụa thêu thùa, mời các thương nhân khắp thiên hạ đến Hoài Dương tham dự. Muội muội cảm thấy ý kiến này thế nào?”

Từ Doanh Ngọc cau mày suy nghĩ, hỏi, “Đại nhân có nói với Tuần phủ đại nhân hay chưa?”

“Ý tưởng chưa thành hình, ta chỉ nói trước với muội muội thôi.”

Từ Doanh Ngọc cũng không từ chối, trong giọng nói mang theo vài phần mềm mại, “Nghe nói trước khi bệ hạ đăng cơ, việc cải cách thuế muối Vân Quý và mậu dịch ở biên giới Tây Tạng, đều là đích thân tiếp kiến thương nhân, hai chuyện này kỳ thật đều đa phần liên quan đến thương nhân, nếu là người khác thì chỉ cần trực tiếp hạ lệnh là đủ, thương nhân có thể làm gì được? Cho dù bọn họ có chút bạc, nhưng sĩ nông công thương, thương nhân đứng cuối cùng. Bất quá bởi vậy có thể thấy được bệ hạ chưa từng khinh thường thương nhân. Mà khi Hoài Dương cải cách thuế muối, ở cảng Thiên Tân, bệ hạ vẫn ưu đãi cho thương nhân Hoài Dương một phần.”

“Bệ hạ làm người rất khác với người bình thường. Đại nhân nói chuyện này tở ta không hiểu lắm. Nhưng nếu đứng trên phương diện triều đình, để bệ hạ biết thì ắt là sẽ không phản đối.” Từ Doanh Ngọc cân nhắc, “Chẳng qua hiện tại bệ hạ không thể xử lý được sự vụ trong triều, Nội các và tôn thất tranh chấp, sử dụng

cả quyền cước. Lý tướng và đại nhân có tình sư đồ, đương nhiên là đứng về phía đại nhân. E rằng tôn thất sẽ lờ ra tiếng vào.”

Lâm Vĩnh Thường khen ngợi, “Ngại tư gia hữu hạn, ngay cả một ít phụ tá cũng không thể mời về, nay có muội muội ở nhà, có thể giúp ta phân tích vài điều, khiến ta giảm đi một chút ngân lượng chia cho phụ tá.”

Từ Doanh Ngọc trêu ghẹo, “Nếu đại nhân cho ta thêm lương bổng thì ta cũng không ngại đâu.”

Lâm Vĩnh Thường nghiêm trang, “Như thế sao được, hiện tại ta đang ăn uống tiết kiệm tích góp cho lão bà. Nếu không ngày sau không có tài sản thì chẳng phải sẽ khiến nhạc phụ nhạc mẫu bắt bẻ hay sao? Đương nhiên quan trọng là thú lão bà về là muốn lão bà cùng hưởng phúc, ngày sau cũng không thể để lão bà chịu khổ chịu vất vả — ôi chao—” Còn chưa dứt lời thì Lâm Vĩnh Thường đã bị Từ Doanh Ngọc nhéo lỗ tai, liền tục cầu xin tha thứ, “Muội muội, muội muội, muội nhẹ tay một chút đi, nhéo sưng tai để người ta biết thì chẳng phải khiến bọn họ nghĩ nhiều hay sao?”

“Ai bảo đại nhân nói hươu nói vượn làm chi!” Từ Doanh Ngọc thấy khuôn mặt của Lâm Vĩnh Thường đã nường theo tay của nàng mà kẻ sát đến trước mặt nàng, đôi mắt mím cười nhìn Từ Doanh Ngọc, khiến nàng bất giác khẽ nóng mặt, liền buông tay ra, “Càng ngày càng không đứng đắn.”

Da mặt của Lâm Vĩnh Thường đủ dày, cười nói, “Nếu muội muội cũng có thể nhìn ra chuyện này thì ta sẽ nhắc với Dương tuần phủ thu xếp, đến lúc đó muội muội giúp ta nói một câu ở lễ Thất tịch, ta liền ủy thác việc này cho muội.”

Từ Doanh Ngọc mỉm cười đáp lại, “Không phải là đại nhân ủy thác việc này cho ta mà là đền đáp ta thì đúng hơn.”

“Ôi, để muội nhìn ra rồi.” Lâm Vĩnh Thường cười, “Muội muội biết tấm lòng của ta, như vậy cũng không uổng phí ta đã khổ tâm.”

Nói tới nói lui, Lâm Vĩnh Thường đem công sự thảo luận với Từ Doanh Ngọc, tư tình thì càng không biết mệt. Từ Doanh Ngọc bực bội cười, “Trong ngoài đều được đại nhân chính lý thu xếp, Lâm đại nhân tuổi còn trẻ đã làm nhất phẩm Tổng đốc, quả nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ.”

Lâm Vĩnh Thường khiêm tốn nói, “Muội muội quá khen.”

Từ Doanh Ngọc định châm chọc Lâm Vĩnh Thường vài câu thì Lâm Vĩnh Thường đã thấy Hà Hoa đứng ở ngoài cửa, bèn cười nói, “Xem ra bữa tối đã chuẩn bị xong, chúng ta đi dùng bữa thôi.”

Lâm Vĩnh Thường chủ động đến ăn tiệc, Từ Doanh Ngọc cũng không tiện đuổi người. Huống chi hai người tuổi không nhỏ, hơn nữa Lâm Vĩnh Thường đã quá ba mươi, trước kia ở trong nhà ngay cả nha đầu cũng không có, cùng với Trầm Chuyết Ngôn nương tựa mà sống. Nay Từ Doanh Ngọc ở ngay trước mắt, mà hai người lại tình chàng ý thiếp, cho dù Lâm Vĩnh Thường có khả năng kiềm chế rất tốt nhưng cũng khó thể tránh khỏi động lòng, cứ thế mà rãnh rỗi sẽ đến lượt lờ ở chỗ của Từ Doanh Ngọc. fynnz.wordpress.com

Còn nữa, Từ Doanh Ngọc cũng không phải khuê nữ bình thường, nếu Từ Doanh Ngọc có bản lĩnh như vậy thì Lâm Vĩnh Thường cũng nguyện ý đem công sự ra thương nghị với Từ Doanh Ngọc, giúp kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Đương nhiên Lâm Vĩnh Thường cũng không phải không có chuyện ăn năn, nếu có thể sớm đưa Từ Doanh Ngọc về nhà thì hai người đã có thể danh chính ngôn thuận ngày đêm sống chung, chẳng phải là lương toàn hay sao? Chẳng qua từ khi Lâm Vĩnh Thường hứa hẹn trước mặt Từ Tam, hẳn lại giỏi ăn nói, cũng có tôn nghiêm của chính mình. Đã nói thì phải làm được.

Bất quá tuy tạm thời không thể thành thân nhưng hai người chung sống cùng một phủ, nếu không ra tay hành động thì cũng không phải là Lâm Vĩnh Thường.

Lâm Vĩnh Thường cảm thấy trước tiên hẳn cố thủ lễ nghĩa quân tử, bồi dưỡng tình cảm với Từ Doanh Ngọc trước, đạt được lưỡng tình tương duyệt, đến khi thành thân thì cũng có thể dễ dàng qua ải nhạc phụ đại nhân.

Đế đô.

Từ Tam ở nhà dưỡng thương, coi như thỉnh tội.

Bất quá lúc trước Từ Tam đã từng nói với Lý Bình Chu, “Thái hậu vì việc tranh chấp giữa Nội các và tôn thất mà cảm thấy bất mãn. Chuyện này đang gây chú ý, nếu Nội các không tỏ vẻ thì chẳng phải sẽ khiến thiên hạ sinh nghi là chúng ta thừa dịp bệ hạ không thể chấp chính mà khinh thường uy nghi của Thái hậu hay sao? Tương lai, đợi đến khi long thể của bệ hạ khôi phục, đến lúc đó nếu có người lôi ra việc này để sinh sự thì e rằng bệ hạ sẽ bị tiểu nhân lừa gạt, sẽ suy nghĩ sâu xa.”

“Lý tướng là người đứng đầu Nội các, nếu ngài tạm lui thì Nội các sẽ như rấn mất đầu, nhất là mỗi ngày có bao nhiêu sự vụ trong triều cần phải xử lý, nếu bị trì hoãn thì không chỉ ngài và ta thẹn với sự tín nhiệm của bệ hạ mà còn có sẵn nhược điểm cho tôn thất nắm lấy.” Từ Tam nói, “Từ khi Thái thượng hoàng đăng cơ, phải mất hai mươi năm mới đẩy tôn thất ra khỏi triều chính.” Từ khi bệ hạ kế thừa, tuy có sử dụng những tôn thất ưu tú có học thức phẩm chất, nhưng việc này có quan hệ trọng đại, hiện tại không có thánh chỉ, chúng ta cần phải tuân theo quy củ của triều đình để làm việc.”

Trong lòng của Lý Bình Chu rất rõ ràng, chuyện này nếu Vệ thái hậu đã công bố rộng rãi thì Nội các và tôn thất phải giải thích rõ ràng với Thọ An cung. Từ Tam tạm thời cáo ốm dưỡng thương là lựa chọn tốt nhất.

Đầu tiên, Từ Tam là Thứ phụ, nhưng Từ Tam còn có thân phận Đế sư. Cho dù như thế nào thì Từ Tam vẫn liên quan đến thể diện của bệ hạ. Sự tin tưởng của Vệ thái hậu đối với Nội các là vừa nghi ngờ vừa châm biếm, bất quá cho dù như thế nào thì Vệ thái hậu vẫn phải chừa đường lui cho bệ hạ. Vì vậy Lý Bình Chu cho rằng Từ Tam tạm thời thôi lui, Nội các bày ra sân khấu nghênh đón Vệ thái hậu, như vậy khả năng Vệ thái hậu đuổi tận giết tuyệt cũng không lớn.

Còn nữa, nếu người thôi lui là Lý Bình Chu, Từ Tam thân là Thứ phụ, tất nhiên phải tạm thay Thủ phụ. Không nói đến việc tài cán của Từ Tam cao thấp hơn Lý Bình Chu như thế nào, nếu Từ Tam nhân cơ hội thay thế vị trí Thủ phụ thì ngay lập tức người trong triều đều biết quan hệ giữa Lý Bình Chu và Vệ thái hậu chỉ là bình thường, nói không chừng là Vệ thái hậu trực tiếp diu Từ Tam lên vị trí Thủ phụ cũng nên.

Tính tình của Lý Bình Chu ngay thẳng, lại không phải kẻ ngốc, cũng không phải thánh nhân. Lý Bình Chu làm Thủ phụ cũng rất hăng hái, hẳn vẫn chưa muốn nhường lại, chưa muốn thôi lui. Nếu bởi vì vậy mà dẫn đến việc tranh chấp vị trí Thủ phụ thì Lý Bình Chu cũng không thể không đề phòng.

Từ Tam chủ động nhắc đến việc cáo ốm tạm thời thôi lui, Lý Bình Chu khuyên vài câu rồi thôi.

Mấy ngày nay Từ Tam vẫn cáo ốm từ chối tiếp khách, không gặp bất kỳ ai.

Nhưng Từ Bình Trung vẫn ở bên ngoài, tuy phẩm chất của Từ Bình Trung thật sự không cao nhưng hẳn hơn Ngô Uyển và Trầm Chuyết Ngôn ở chỗ nắm nhiều thông tin. Trầm Chuyết Ngôn làm sao lại không biết vụ Tập san Hoàng thất lần này cơ chứ?

Đương nhiên Ngô Uyển vẫn luôn xử lý công việc ở Thiện Nhân đường để đô, là nữ quan tâm phúc của Vệ thái hậu. Trầm Chuyết Ngôn là chủ bút Tập san Hoàng thất, trung thành với hoàng thất mà không phải Nội các, chuyện cơ mật như vậy thì Trầm Chuyết Ngôn rất kín miệng, đây cũng là chuyện thường tình.

Từ Tam ở trong triều nhiều năm, tuyệt đối sẽ không vì vậy mà ghi hận phụ thê Trầm Chuyết Ngôn, ngày thường ngoại trừ công việc ở Nội Các thì Từ Bình Trung cũng mang về một chút tin tức phổ phùng, ngộ nhỏ gì đó để Từ Tam tham khảo giải sầu.

Nay nhận được thư của nữ nhi, bên trong Từ Doanh Ngọc có nhắc đến việc Lâm Vĩnh Thường muốn mở hội triển lãm tơ lụa ở Hoài Dương. Từ Tam nhìn không được mà cau mày, hiện tại chỉ cầu bình an là đã hạnh phúc lắm rồi, ngay lúc này Lâm Vĩnh Thường còn đòi mở hội triển lãm tơ lụa làm gì, chẳng phải muốn chơi trội hay sao?

Tơ lụa cái quái gì cơ chứ, vừa nghe liền biết liên quan đến thương nhân.

Thương nhân là nghề ti tiện, cho dù ngày thường do Minh Trạm cầm quyền thì cũng khó tránh khỏi miệng lưỡi người đời. Hầy, quả thật là nhàn rồi quá mà, sửa cầu xây đường cũng coi như tích phúc, tương lai có thể lập công. Vì sao hiện tại lại đòi liên quan đến đám thương nhân, cho dù có nịnh Hoàng thượng thì cũng không cần phải làm như vậy đâu.

Ánh mắt của Từ Tam bỗng nhiên bừng sáng.

Sau khi Minh Trạng đăng cơ thì liền thực hiện cách chấp chính mới, kỳ thật theo nhãn lực của Từ Tam thì thái độ của Minh Trạng đối đãi với thương nhân hoàn toàn khác với Thái thượng hoàng. Nay một lượng lớn ngân lượng trong quốc khố đều kiếm được từ đám thương nhân.

Hành động này của Lâm Vĩnh Thường liên quan đến thương nhân, không thể không khiến người ta nghĩ nhiều.

Chẳng qua hiện tại bệ hạ đang ngã bệnh, Lâm Vĩnh Thường nịnh nọt như vậy, chính chủ lại không thể nghe thấy, chẳng phải là uống phí sức lực hay sao?

Từ Tam không khỏi suy nghĩ sâu xa.

Hắn chưa từng xem nhẹ Lâm Vĩnh Thường.

Bản lĩnh của Lâm Vĩnh Thường không hề kém cỏi so với Từ Tam. Khi Từ Tam bằng tuổi của Lâm Vĩnh Thường thì vẫn chưa được quyền cao chức trọng như Lâm Vĩnh Thường.

Ngược lại Lâm Vĩnh Thường có thể leo lên vị trí Tổng đốc Hoài Dương, đương nhiên có chỗ độc đáo riêng của mình. Không nói những chuyện khác, chỉ việc nghiền ngẫm ý tứ của Hoàng thượng và dự đoán tình thế đã rất đáng chú ý rồi. Nếu không, triều đình có rất nhiều bá quan văn võ, cho dù thế nào thì cũng không đến phiên Lâm Vĩnh Thường ra mặt.

Cầm chặt thư của nữ nhi, Từ Tam thầm nói, xem ra Lâm Vĩnh Thường cũng đặt cược vào bệ hạ. Nếu như thế, có một số việc phải quyết định một lần nữa.

Chiều Đức điện.

Vì Minh Trạng vẫn cáo ốm cho nên Vệ thái hậu không có tâm tư tổ chức Thất tịch.

Lỗ An Công và Tề An Hầu nhận được lời răn dạy của Thận thân vương: Chưởng Tông Nhân phủ, mỗi người bị hàng xuống một tước vị, thành thật ở nhà bế môn tự kiểm điểm, không có chỉ dụ thì không được tiến cung.

Một ngày nọ lại có một vị khách hiếm khi tiến cung, lại đến thỉnh an Vệ thái hậu.

Ngụy An cũng không thường xuyên đến trước mặt Vệ thái hậu, bất quá với xuất thân của Ngụy An, cho dù Phụng Cảnh Kiềm hay là Minh Trạng thì đều chiếu cố rất nhiều đối với Ngụy gia, Ngụy An nghĩ rằng, đến thỉnh an Vệ thái hậu thì Vệ thái hậu cũng không làm hắn mất mặt đâu. fynnz.wordpress.com

“Nay Thừa Ân Công ra ngoài hải đảo, Thái hoàng thái hậu không ít lần nhắc đến khanh.” Vệ thái hậu nhẹ nhàng nói, “Nếu khanh rảnh rồi thì tiến cung thỉnh an Thái hoàng thái hậu nhiều một chút, như vậy lão nhân gia chắc chắn sẽ vui vẻ.”

Ngụy An lên tiếng, dẫn đo mở miệng, “Thần ở bên ngoài nghe được vài lời ra tiếng vào, cảm thấy bất an. Nếu không thể bẩm báo một tiếng với Thái hậu nương nương thì thần sẽ phiền đến chết.”

Vệ thái hậu nhìn về phía Ngụy An, Ngụy An vội nói, “Thái hậu cũng biết Ngụy gia được Thái thượng hoàng ân điển, Thụy vương phi mới có thể được gả vào Thụy Vương phủ. Nay hoàng tôn đang được nuôi dưỡng trong cung, được Thái hậu nương nương và bệ hạ ân điển, Vương phi có thể về nhà mà ở, có thể an ủi một chút. Thần và Vương phi vô cùng cảm kích Thái hậu và Hoàng thượng, chẳng qua hiện tại vì bệ hạ ngã bệnh đã lâu, thần, thần nói năng ngay thẳng, thỉnh Thái hậu thứ tội.”

Ánh mắt của Vệ thái hậu lộ ra một chút ảm áp, nàng và Ngụy An tiếp xúc cũng không nhiều, trước kia chỉ nghe người ta nói Ngụy An phóng túng chơi bời, có liên lụy ám muội với Vĩnh Ninh Hầu. Nay xem ra lời đồn đãi có rất nhiều điểm không thật, chỉ nghe mấy câu đó thì liền biết Ngụy An không phải kẻ ngốc, “Có chuyện gì thì khanh cứ việc nói thẳng. Nếu các khanh cứ nói năng lòng vòng, ta nghe không rõ thì chẳng phải là vô ích hay sao?”

Ngụy An không giỏi giao tiếp với nữ nhân: ngốc quá ngốc chính là cô cô của hắn, lợi hại quá lợi hại chính là Vệ thái hậu, chanh chua quá chanh chua chính là thê tử cũ của hắn Đỗ Như Mai.

Ngụy An thầm nghĩ, cho dù như thế nào thì hấn vẫn sẽ nhân cơ hội mà bắt bớ, trước tiên gạt hiềm nghi sang một bên, nếu Vệ thái hậu có gì bất mãn thì kêu Vệ Dĩnh Gia hỗ trợ một chút cũng được. Ngụy An nói, “Từ khi bệ hạ ngã bệnh, trong phủ của thần liên tục có người tới cửa thăm hỏi. Thần chỉ làm chức quan ngũ phẩm nhàn nhã ở trong triều, đây là vì bệ hạ nể mặt Thái hoàng thái hậu mà ban thưởng, bản lĩnh của thần thế nào thì thần tự biết.”

“Lúc trước trong phủ của thần chẳng ai thèm đến. Hiện tại, không sợ Thái hậu nương nương chê cười, tuy không đến mức đông nghịt nhưng khách khứa không ngừng tới lui, nay thần cũng không dám về phủ.” Ngụy An bày ra vẻ mặt phiền não, “Thần không trở về phủ nhưng lại khổ cho Thụy vương phi, những người đó thấy thần không ở nhà thì lại đổ lỗi nữ quyến đến thăm hỏi. Thần khổ không nói nên lời. Thụy vương phi cáo ốm từ chối tiếp khách. Hay, nguyên do bên trong như thế nào thì Thái hậu nương nương ắt là hiểu được, nếu không nói với Thái hậu nương nương một tiếng thì thần thật sự là bất an.”

Vệ thái hậu nhẹ nhàng nói, “Ta nghe không ít người bảo rằng tâm tính của khanh hồ đồ, nay xem ra người đời đều say, chỉ có Ngụy đại nhân vẫn còn tỉnh mà thôi.”

“Thần không dám nhận lời tán thưởng của Thái hậu nương nương.” Ngụy An thở dài, “Hoàng thất ân trọng như núi, Ngụy gia thân là ngoại thích, có rất nhiều việc phải né tránh cho thỏa đáng, như vậy mới không phụ ân tình của Thái thượng hoàng và bệ hạ đối với Ngụy gia. Ngụy gia vốn xuất thân từ hàn môn, không có thân tộc, hiện tại cũng chỉ có nhi tử của gia huynh. Cũng không phải thần tự coi nhẹ mình, nhưng nhà của thần thật không thể sánh bằng thế gia hào môn quý tộc.”

“Hiện tại bệ hạ ngã bệnh, Thái hậu nương nương tài cán hơn người, cũng khó trách có nhiều người suy nghĩ sâu xa.”

Ngụy An dong dài trước mặt Vệ thái hậu một hồi rồi mới cáo từ rồi cung.

Vệ thái hậu còn đang cân nhắc lời của Ngụy An thì liền nghe Từ Tô báo lại: Vĩnh Ninh Hầu phu nhân và Vệ tướng quân phu nhân tiến đến thỉnh an.

“Truyền bọn họ vào đi.” Vệ thái hậu thản nhiên phân phó.

Vĩnh Ninh Hầu phu nhân thường xuyên tiến cung, Vệ thái hậu cũng chẳng xa lạ gì đối với đệ tức vừa trẻ tuổi vừa có hiểu biết của mình. Còn Vệ tướng quân phu nhân thì Vệ thái hậu đã nhận thức được vài chục năm.

Lão Vĩnh Ninh Hầu kế thừa tước vị của tổ tiên, ngoại trừ tước vị thì còn có năm người đệ muội, vị Vệ tướng quân phu nhân này chính là đích thê của nhị đệ lão Vĩnh Ninh Hầu, luận về vai vế thì chính là thẩm thẩm của Vệ thái hậu: xuất thân từ Khương thị Hồ Nam, Khương phu nhân.

Vĩnh Ninh Hầu phu nhân và Khương phu nhân hành lễ bái kiến Vệ thái hậu, Vệ thái hậu ban ghế và ban trà, sau đó nói, “Hiện tại tiến cung chẳng lẽ là có chuyện gì quan trọng hay sao?”

Vĩnh Ninh Hầu phu nhân lộ ra vẻ mặt u sầu, trên mặt của Khương phu nhân cũng có chút hổ thẹn, Vệ thái hậu nói xong câu đó thì cũng không lên tiếng nữa, khóe mắt của Khương phu nhân ứng đỏ, vịn lấy cây gậy chống rồi run rẩy đứng dậy, sau đó quỳ xuống đất, “Thần thiếp thỉnh tội với Thái hậu nương nương.”

Vệ thái hậu nhất thời cảm thấy có chuyện chẳng lành.

201. Chương 201

Khương thị phu nhân tuy là trưởng bối, hiện tại đã ở tuổi tứ tuần, nhưng vẫn không dám có một chút vô lễ bất kính đối với Vệ thái hậu.

Loại kính cẩn này cũng không chỉ xuất phát từ chính thân phận của Vệ thái hậu, trên thực tế, khi Vệ thái hậu còn bé được nuôi dưỡng ở Khôn Ninh cung, Khương thị phu nhân mặc dù là thân phận thẩm thẩm nhưng cũng không dám khinh thường Vệ thái hậu.

Nay Vệ thái hậu sinh được một nhi tử ghê gớm, Khương thị phu nhân đương nhiên càng thêm cẩn thận.

Còn nữa, chuyện hôm nay nếu dễ mở miệng thì bà ta đã không gọi Vĩnh Ninh Hầu phu nhân cùng đến. Khương thị phu nhân lén nhìn sắc mặt của Vệ thái hậu, nhưng rốt cục nhìn không ra gì cả, chỉ đành kiên trì mở miệng, “Nương nương cũng biết hôn sự của Lâm gia và nhà chúng ta, vì công tử nhà Lâm gia không còn nhỏ, cho nên Lâm gia muốn sớm thú Khoan nhi về phủ. Trong nhà thương nghị một hồi, rốt cục cũng đồng ý. Ai ngờ lúc trước chúng ta lại không biết trong phủ của vị Lâm công tử này lại có một biểu cô xứng đôi vừa lứa. Nói ra thì thật hoang đường, Lâm công tử chết sống đòi nạp vị biểu cô kia làm tiểu thiếp, Khoan nhi tuy không vui nhưng cũng đồng ý. Chẳng qua theo quy củ thì vị này sẽ trở thành thị thiếp, ai ngờ vị này lại có thai từ khi nào cũng không biết, sau đó bất trắc bị sảy thai.”

“Việc này lại bị người có mưu đồ đem ra rêu rao thổi phồng, bảo là nữ nhi Vệ thị chúng ta không hiền lương thực đức, Lâm công tử không biết trị gia này nọ, thật sự là khiến người ta tức giận.” Khương thị liếc nhìn thần sắc của Vệ thái hậu, không dám nói tiếp nữa.

Sắc mặt của Vệ thái hậu vẫn không có gì khác biệt, mở miệng, “Nếu không then với lương tâm thì không cần phải lo lắng gì cả. Ta ở đây, có thể đòi một câu công đạo cho Vệ gia cũng không thành vấn đề. Lâm gia, dù bên nhánh gia tộc của Lâm Nghiệp chưa được nhận tước vị, nhưng dù sao cũng là mẫu tộc của Lan vương phi, mà phụ huynh của hắn đều là hầu tước. Việc này nếu có người nhắc đến thì cứ giao cho Phủ doãn để dò thăm tra xử lý, có thể chứng minh trong sạch.” Nhìn Khương thị phu nhân một cái, Vệ thái hậu bình thản nói, “Chẳng ai oan uổng được ai, nhị thẩm có thể yên tâm. Mặc dù có Ngự sử thượng tấu, chỉ cần giữ thân trong sạch thì chẳng phải lo gì cả.”

Vệ thái hậu nói như vậy khiến Khương thị phu nhân nhất thời khó xử.

Vĩnh Ninh Hầu phu nhân bực bội, “Nhị thẩm, Thái hậu nương nương là người trong nhà của chúng ta, ở trước mặt nương nương mà ngài còn che giấu làm gì nữa, xem nương nương là người ngoài sao?”

Lúc này Khương thị phu nhân mới thuật lại tỉ mỉ mọi việc từ đầu đến đuôi.

Nay vì thân phận của Vệ thái hậu, tuy rằng Vệ gia không có tước vị như Thừa Ân Công, bất quá không ai dám xem nhẹ mẫu tộc của Vệ thái hậu. Cho dù Vĩnh Ninh Hầu phủ có tiếp tục cúi đầu thì sự nổi bật của Vệ gia trong các hào môn quý tộc ở đế đô vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Nếu không Lâm gia cũng không chủ động kết thân với Vệ gia.

Kết thông gia vốn là vì lợi ích của hai họ. Lâm gia có thể kết thân với Vệ gia đương nhiên có mưu đồ riêng. Chuyện này thì hai nhà đều tự ăn ý với nhau.

Kết quả không ai ngờ Vệ thái hậu lại chọn một nữ nhi ở trong tộc Vệ gia để ban hôn cho thế tử của Thừa Ân Công.

Như vậy khiến Lâm gia nhận không được mà phải nghĩ nhiều.

Vệ Thi Khoan ở nhà là tiểu thư danh gia vọng tộc rất được nuông chiều, tuy không phải nhánh gia tộc chính của Vĩnh Ninh Hầu phủ, nhưng tổ phụ của nàng và lão Vĩnh Ninh Hầu là thân huynh đệ, từng là nhất phẩm tướng quân, nay phụ thân và huynh trưởng đều làm quan, Vệ Thi Khoan bắt chợt gả đến Lâm gia, trượng phu Lâm Văn Thái coi như ôn hòa tuần tú, mà Lâm Văn Thái lại chính là điệt tử của Lâm vương phi: lão bà của Phượng Minh Lan.

Hôn sự này cho dù bắt nguồn từ lợi ích của hai bên hay là do môn đăng hộ đối thì cũng là trai tài gái sắc, rất xứng đôi.

Luận về thân phận thì Lâm vương phi là nhất phẩm Thân vương phi, luận về thân thích thì đó là cô cô nhà phu gia của Vệ Thi Khoan. Vệ Thi Khoan là túc phụ, đương nhiên càng thêm cung kính Lâm vương phi.

Lại nói tiếp, việc Lâm thị ở nhà nương gia vốn bắt nguồn từ lão bà Ngụy thị Vương phi của Phượng Minh Thụy. Từ khi trượng phu qua đời, nhi tử còn quần tã đã bị đem vào cung nuôi dưỡng. Ngụy vương phi ban phát vàng bạc cho các thị thiếp khác ở trong Vương phủ rồi cho ra ngoài, một mình nàng ở tại Vương phủ rộng lớn thì khó tránh khỏi tịch mịch.

Tuy danh tiếng của Ngụy An không tốt, nhưng hấn thành thân nhiều năm không có con cái, vì vậy đối xử với diệt nữ vô cùng tốt. Biết Ngụy vương phi khó xử, Ngụy An liền vào cung thỉnh chỉ, đón Ngụy thị về phủ mà ở. fynnz.wordpress.com

Nếu Ngụy vương phi đã có ân điển này thì Lâm vương phi của Phượng Minh Lan, Điền vương phi của Phượng Minh Tường đều được ân điển giống như Ngụy vương phi.

Có thể chính đại quang minh về ở nhà nương gia, Lâm vương phi cũng không giống Ngụy vương phi chỉ ở tại nhà nương gia, mà nàng lại chạy hai bên giữa mẫu tộc và Vương phủ.

Chuyện của Vương thị có liên quan đến Lâm vương phi.

Lâm vương phi thường ở tại nhà nương gia, Lâm gia có một vị biểu tiểu thư họ hàng xa, vì phụ mẫu sớm qua đời nên đến đây nương nhờ, người ta đã đến đây nên thật sự không tiện đuổi ra ngoài.

Vị biểu tiểu thư Vương thị này là người lanh lợi, tướng mạo xuất chúng, sớm lọt vào mắt của Lâm vương phi, vì vậy được nuôi dưỡng bên cạnh Lâm vương phi, ban đầu Lâm vương phi định qua vài năm nữa sẽ dùng Vương thị để lôi kéo trượng phu. Nào ngờ Phượng Minh Lan mất sớm, biểu tiểu thư Vương thị chưa kịp phát huy công dụng.

Lâm vương phi thường về nhà nương gia nên cũng mang theo biểu tiểu thư Vương thị.

Lâm Văn Thái thú Vệ Thi Khoan hết chín phần là vì dòng họ của Vệ Thi Khoan.

Dung mạo của Vệ Thi Khoan xem như thanh tú, nhưng nếu nói là sắc đẹp khuynh thành thì hoàn toàn không sánh bằng biểu tiểu thư Vương thị.

Kỳ thật luận về vai vế thì Lâm Văn Thái còn nhỏ hơn vị biểu tiểu thư Vương thị này một bậc, tính ra phải gọi là biểu cô. Chẳng qua biểu tiểu thư Vương thị tuổi còn nhỏ, bằng tuổi với Vệ Thi Khoan, nhỏ hơn Lâm Văn Thái hai tuổi. Đang ở độ tuổi thanh xuân, xinh đẹp khả ái.

Nếu Vệ gia dám đưa Vệ Thi Khoan kết thân với Lâm gia thì phẩm tính và bản lĩnh của Vệ Thi Khoan đương nhiên không tệ.

Vừa mới tân hôn mà trượng phu đã tư thông với Vương thị, tuy rằng khiến Vệ Thi Khoan chán ghét, bắt quá trượng tộc Lâm gia đã dùng thủ đoạn lôi đình mà trời Lâm Văn Thái ở từ đường, đánh đến tróc da tróc thịt, xem như đòi lại công đạo cho Vệ Thi Khoan.

Lại được Dao An quận chúa biện hộ giúp, nếu gạo đã nấu thành cơm thì Vệ Thi Khoan đành phải chấp nhận Vương thị.

Lúc ấy đã vạch ra rõ ràng thân phận, thê thiếp tôn ti.

Vương thị làm thị thiếp, theo các quy củ đã định sẵn, Vệ Thi Khoan không hề miễn cho Vương thị phần nào. Dù là Vương thị có dáng người lả lướt mảnh mai, diễm đạm khả ái, nhưng Vệ Thi Khoan cứ ẩn theo quy củ mà làm việc, mặc kệ Lâm Văn Thái đang nghỉ ngơi trong phòng Vương thị, chỉ cần đến giờ Vệ Thi Khoan rời giường thì Vương thị phải xuống giường mà ra ngoài hầu hạ. Lâm Văn Thái có ý kiến thì Vệ Thi Khoan liền đến gặp Dao An quận chúa và mẫu thân của Lâm Văn Thái là Sở thị để đòi phân xử.

Vệ Thi Khoan nói, “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, thân là thị thiếp thì phải hầu hạ bên cạnh chính thất, quy củ đã được lập ra, đừng nói là hào môn thế tộc như chúng ta, ngay cả địa chủ lão bản bình thường cũng phải chú ý điều này.”

“Vương thị được làm thị thiếp của đại gia, nếu cứ đối đãi như biểu tiểu thư lúc trước thì tức phụ không biết phải làm thế nào cho phải đây?” Giọng nói âm áp của Vệ Thi Khoan mang theo vài phần châm chọc, “Tức phụ cũng biết đại gia thích nàng, thê tử phải xem trượng phu là trời, đại gia thích nàng ấy, ngày xưa thiên vị nàng ấy một chút thì tức phụ đương nhiên sẽ không so đo. Nhưng hiện tại nếu ngay cả quy củ cũng không được áp dụng, như vậy tức phụ thật không biết còn chỗ cho mình nương thân hay không?”

Dao An quận chúa và Sở thị chỉ đành trấn an Vệ Thi Khoan, vì Vương thị là người của Lâm vương phi, cho dù có bất bẽ thì cũng chỉ có chừng mực.

Huống chi Vương thị vốn có thân mình lã lướt mảnh mai, xưa kia đều là người khác hầu hạ nàng ta. Nay làm thị thiếp, ở trong phòng bưng trà rót nước cho Vệ Thi Khoan, quét bụi, quạt mát, chưa được bao nhiêu ngày thì đã ngã bệnh. Vệ Thi Khoan lập tức thỉnh đại phu, cho uống cả bát thuốc lớn, cũng chặt chẽ canh gác phòng của Vương thị, Lâm Văn Thái muốn liếc mắt nhìn một chút cũng khó.

Vệ Thi Khoan nghiêm nghị nói với lý do đầy đủ, “Vương thị ngã bệnh, cẩn thận lây bệnh cho đại gia.”

Trước khi Lâm Văn Thái thú Vệ Thi Khoan thì đã chuẩn bị sẵn sàng, biết thế tử xuất thân từ cao môn quý phủ, mà vì Vương thị khiến tình cảm phải chùng đủng, cũng may Vệ thị rộng lượng, Lâm Văn Thái cũng phải an ủi xoa dịu Vệ Thi Khoan.

Bất quá sau khi nạp Vương thị, Lâm Văn Thái thấy Vệ Thi Khoan càng ngày càng không hợp tình hợp lý. Vài lần khắc khẩu với Vệ Thi Khoan thì Vệ Thi Khoan đều tìm trưởng bối trong phu gia nhờ phân xử khiến Lâm Văn Thái khổ không nói nên lời.

Nhưng không ai ngờ sau khi Vương thị khỏi bệnh thì lại sẩy thai khi đang hầu hạ bên cạnh Vệ Thi Khoan.

Vương thị xót thương hài tử mà khóc cạn nước mắt, gần như mất đi nửa cái mạng.

Lâm Văn Thái xót thương cho Vương thị, lại xót thương cho hài tử, mà chuyện này cũng không biết như thế nào lại truyền đến tai Lâm vương phi. Vương thị là do một tay Lâm vương phi dạy dỗ, còn nữa, Vương thị rất quen thuộc với thị nữ và ma ma bên cạnh Lâm vương phi, vì vậy chuyện này vừa truyền ra thì Lâm vương phi cũng có một chút bất mãn đối với Vệ Thi Khoan.

Sự bất mãn này không chỉ bất mãn đối với Vệ Thi Khoan, từ khi Vệ thái hậu ban hôn nữ nhi Vệ thị cho thế tử Thừa Ân Công thì Lâm gia và Lâm vương phi đầy bụng bực tức đối với việc Vệ gia đi hai bên.

Nay Vương thị sẩy thai, Lâm vương phi ám chỉ, “Thật đáng thương, không ngờ là nam thai, nếu sinh ra thì chính là trưởng tử của Văn Thái. Đại ca đã sớm qua đời, điều mà ta không yên lòng nhất chính là huynh đệ Văn Thái bọn họ.” Nói xong còn âm thầm thở dài.

Vệ Thi Khoan đứng dậy nói, “Có lẽ chuyện này đều là do tức phụ không đúng, thị thiếp có thai nhưng nàng ấy lại không nói, tức phụ cũng không biết. Nay khiến đại gia bị mất tử tự, tức phụ tự biết vô tài vô đức, tự nguyện rời đi.” Cúi người xuống, sau đó Vệ Thi Khoan không để ý đến sắc mặt của Lâm vương phi và Dao An quận chúa mà thẳng thừng xoay người rời đi.

Tuy Lâm vương phi và Dao An quận chúa tức chết đi được, nhưng cũng may hai người chưa hồ đồ. Trong thời điểm then chốt như vậy, đừng nói là Vương thị chỉ sẩy thai, cho dù Vương thị bị Vệ Thi Khoan thẳng tay giết chết thì Lâm gia cũng không thể để mất quan hệ thông gia với Vệ gia.

Lâm vương phi không tiện hạ mình, Dao An quận chúa nhìn tức phụ Sở thị, Sở thị vội vàng đứng dậy đuổi theo Vệ Thi Khoan, mỉm cười làm lành, năn nỉ một hồi. Vệ Thi Khoan vẫn cương quyết nói, “Đã lâu tức phụ chưa trở về nhà nương gia, hôm kia tức phụ nghe nói mẫu thân không khỏe, đang muốn nói với thái thái một tiếng, trở về thăm mẫu thân một chút. Nay trong viện của tức phụ còn nhiều phòng trống, tức phụ về nhà nương gia không thể chăm sóc đại gia, Vương thị lại đang bệnh, xin Vương phi nương nương cho thêm vài tỷ muội trưởng thành xinh đẹp, phẩm tính xuất chúng để chăm sóc đại gia, như vậy thì mới ổn thỏa.”

Vệ Thi Khoan một mạch trở về nhà nương gia.

Có câu, tiếng lành đồn gần tiếng xấu đồn xa.

Huống chi trong thời điểm then chốt như vậy, vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm Lâm gia và Lâm vương phi.

Khương phu nhân tiến cung, đơn giản là vì khó chịu đối với hành động của Lâm gia, muốn đến cáo trạng.

Vệ thái hậu thăm nghĩ, đúng là hơi vội vàng manh động và non nớt một chút.

Chuyện này cũng không phải nói Vệ Thi Khoan làm sai, bất quá Vệ Thi Khoan vẫn chưa xử lý quá xuất sắc.

Khương phu nhân thở dài, “Chuyện này vốn chỉ là chuyện nhỏ, không biết vì sao lại để người ngoài biết, nếu ở trong triều rêu rao thì chẳng phải mất mặt hay sao?”

“Lão hầu gia xưa nay cẩn thận, lão tướng quân trong nhà cũng trì gia nghiêm ngặt, nay xảy ra chuyện như vậy, thật sự là hổ thẹn với sự chỉ bảo anh minh của Thái hậu nương nương.” Khương phu nhân lại đem việc này liên quan đến thanh danh của Vĩnh Ninh Hầu phủ, bà ta không tin Vệ thái hậu có thể bỏ mặc không để ý.

“Chỉ là chuyện trong nhà mà thôi, nhị thẩm không cần bận tâm.” Vệ thái hậu nói, “Dù có Ngự sử tham tấu, bất quá chỉ là tội trị gia không nghiêm mà thôi.”

Kỳ thật cách Vệ thái hậu chiếu cố gia tộc cũng không rõ ràng, bình thường hoàng thất ban cho Vĩnh Ninh Hầu phủ cái gì cũng đều ít hơn Thừa Ân Công phủ của Ngụy gia.

Hiện tại Hoàng thượng ngã bệnh đã lâu không thể xử lý triều chính, mặc dù Vệ thái hậu tạm thời chấp chính, nếu Hoàng thượng có bất trắc thì Vệ thái hậu giải quyết như thế nào mới là vấn đề, huống chi còn quyền lực trong tay của Vệ thái hậu nữa.

Cho dù Thái thượng hoàng về triều, hay là để hoàng tôn đăng cơ thì Vệ gia suy sụp đã là kết cục được định sẵn.

Đây là quan điểm phổ biến của đại đa số mọi người tại đế đô, nếu không thì Lâm gia cũng không thể khiến Vệ Thi Khoan mất mặt như vậy.

Nhưng then chốt là Vệ thái hậu, Vệ gia người ta vẫn còn ở đây, Hoàng thượng ngã bệnh nhưng vẫn chưa tắt thở. Lâm gia làm như vậy thì chả khác nào vẫn chưa qua cầu mà đã rút ván.

Lúc này nếu Vệ gia vẫn nhẫn nhịn thì không cần tiếp tục làm người nữa.

Khương phu nhân tiến cung chính là muốn tìm chỗ dựa từ Vệ thái hậu.

Kết quả thái độ của Vệ thái hậu, nói lạnh cũng không lạnh, nói nóng cũng không nóng, rốt cục là có ý gì, trong lúc nhất thời, Khương phu nhân cũng không thể phân rõ. Trong khi Vĩnh Ninh Hầu phu nhân lại hiểu Vệ thái hậu hơn một chút, kính cẩn nói, “Dạ, nương nương nói như vậy, trong nhà cũng đã có chủ định.”

Tuy rằng đều là họ Vệ, nhưng cũng không cùng nhánh gia tộc, trưởng tử của Vĩnh Ninh Hầu phu nhân vẫn luôn làm thư đồng trong cung. Mà đối với Vĩnh Ninh Hầu phu nhân, nay Vệ gia nắm quyền thế, cho dù lập hoàng tôn thì Vệ gia cũng có thể nói một hai câu.

Hiện tại nếu Lâm gia không được thì còn có tiểu hoàng tôn của Thụy thân vương có thể kế thừa.

Sở dĩ Vĩnh Ninh Hầu phu nhân tiến cung cùng Khương phu nhân đơn giản là vì muốn làm rõ chuyện này với Vệ thái hậu, để đến khi lập hoàng tôn làm Thái tử thì có thể chiếu cố giúp đỡ Vệ thái hậu.

Vệ thái hậu thấy Lâm gia làm việc như thế, ngược lại phải thật sự cảm thán một tiếng đối với Thừa Ân Công Ngụy gia. Tuy Ngụy gia không có nhiều tử tự, trong hai huynh đệ, Thừa Ân Công Ngụy Ninh thì thông minh khôn khéo, Ngụy An tuy quần là áo lượt một chút nhưng cũng là người hiểu chuyện.

Ngụy gia có thể đặt chân ở đế đô quyền quý thế này thì thật sự không phải không có đạo lý.

Ngự sử thượng tấu, Lâm gia không biết trị gia, sủng thiếp diệt thê, Vệ gia không biết cách dạy dỗ nữ nhi, vụ án hai nhà Lâm Vệ hồ đồ nhanh chóng được chấm dứt.

Chức quan trên đầu Lâm Văn Thái bị tước đoạt, Vương thị vẫn còn trong thán ở cử đã bị Vệ Thi Khoan tìm một gia đình, cho năm trăm lượng bạc rồi gả đi xa. Lâm gia cũng đồng ý, trừ phi đích tử của Vệ Thi Khoan ra đời thì tuyệt đối không cho Lâm Văn Thái nạp thiếp.

Xem qua vở kịch này, Lỗ An Hầu nói, “Lâm Vệ hai nhà rất thức thời.” Sau khi bị hàng tước vị cùng với ý chỉ bề môn tự kiểm điểm, cho dù hiện tại có thể ra ngoài nhưng đội chức vị hầu tước trên đầu thì Lỗ An Công cũng không bằng lòng gặp ai. Hiện tại phong thủy luân chuyển, nhìn Vệ gia mất mặt, Lỗ An Hầu mới cảm thấy lòng dạ thoải mái.

Mân Tĩnh Công cười, “So với Ngụy Tử Nghiêu thì Lâm gia hoàn toàn kém xa. Ngụy Tử Nghiêu là chân nhân bất lộ tướng, không lộ mặt mà vẫn có thể chiếm tiên cơ.” Mụ nó, thật vất vả Ngụy Tử Mẫn mới cút đi xa, hiện tại xem ra Ngụy Tử Nghiêu cũng chẳng phải bình thường. Lâm gia thú nữ nhi Vệ gia, Ngụy Tử Nghiêu đã sớm thông đồng với Vĩnh Ninh Hầu từ mấy trăm năm trước.

Không bận tâm Ngụy Tử Nghiêu có thanh danh thế nào, Ngụy gia chỉ cần ngồi im mà lại có thể chiếm hàng đầu tiên trong việc lập hoàng tôn. Chỉ cần đầu óc của Vệ thái hậu tinh táo thì chọn con ngựa bất kham Lâm gia hay là Ngụy gia nhân khẩu đơn bạc, không cần nói cũng biết. fynnz.wordpress.com

Đương nhiên Lỗ An Hầu và Mân Tĩnh Công chỉ tán gẫu mà thôi, trên lập trường của bọn họ thì bọn họ vẫn có khuynh hướng nghiêng về phía tiểu hoàng tôn của Ngụy vương phi hơn.

Mân Tĩnh Công nhìn Lỗ An Hầu, “Thừa dịp hiện tại nên đem việc lập hoàng tôn nói một câu với triều đình.”

Lỗ An Hầu nhìn lại, “Chỉ sợ Vệ thái hậu không dễ sống chung.”

“Dễ sống chung hay không dễ sống chung thì nàng ta vẫn chỉ là một nữ nhân, nên thuận theo thiên ý thì hơn!”

202. Chương 202

Trong Đại Phượng: Vô đế bản kỷ có ghi chép rõ ràng: Vô Hoàng đế: Thừa Ân nguyên niên, long thể không tốt, mười lăm tháng bảy, tết Trung Nguyên, sắc trời sáng tỏ, chợt có tiếng sấm gầm thét, ở Tê Phượng Sơn hiện ra một miếng thần thiếp, trên đó có thần tích thiên văn, con người không ai có thể lý giải. (thần thiếp= sắt thần)

Thiên ý cảnh báo.

Cơ hồ tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Tê Phượng Sơn không phải ngọn núi nổi tiếng, bên cạnh Thiên Kỳ tự có một ngọn núi nhỏ, vì thế đã đặt một cái tên rất thanh nhã, đột nhiên một ngày Tê Phượng Sơn nổi danh.

Mười lăm tháng bảy, một tiếng sấm vang lên, Tê Phượng Sơn bị đánh sụp, đất đá sạt lở, làm cho khối người không thể nhận ra hình dạng ban đầu, phía trên còn có dòng chữ thần bí chưa thể giải.

Xưa nay con người thường dùng lăng tẩm để hình dung sự băng hà của Hoàng đế. Đột nhiên một ngọn núi bị sụp, cho dù là ngọn núi nhỏ thì vẫn liên hệ đến bệnh tật của Hoàng đế, mọi người đều có cảm giác đây là điềm xấu.

Còn nữa, còn miếng thần thiếp, mặt trên còn có thiên văn.

Để đồ xảy ra chuyện này, đương nhiên phải hỏi ý Khâm thiên giám.

Ở bên đây, Vệ thái hậu, Nội các và tôn thất còn chờ Khâm Thiên Giám đến giải thích, ai ngờ chờ đến chờ lui, không quá bao lâu thì chỉ có Phó giám Khâm thiên giám gấp rút chạy đến, quỳ nói, Khâm thiên giám đại nhân từ sớm đã không xuất hiện, sau khi hỏi thăm thì mới biết Khâm thiên giám đại nhân đã thất cố tự sát từ hôm qua.

Vệ thái hậu đảo mắt nhìn mọi người ở Chiêu Đức điện, thản nhiên nói, “Vì sao lại trùng hợp như thế?”

Mọi người đều là lão hồ ly, trong lòng nghĩ cái gì thì đương nhiên không thể lộ ra. Sau một lúc trầm mặc, Thận Thân Vương run rẩy nói, “Chẳng lẽ Khâm thiên giám biết được thiên cơ quan trọng, cho nên đã tự sát? Thái hậu nương nương, việc này thật kỳ lạ.”

Lý Bình Chu cũng nói, “Nếu nhý vậy thì để Hình bộ điều tra manh mối. Còn thần tích thiên văn thì thỉnh Thái hậu nương nương cho ý kiến?”

Vệ thái hậu bình thần nói, “Nhớ rõ lúc trước khi Minh Trạng vừa được làm Thái tử, tiền Tổng đốc Chiết Mân Tổng Hoài từng hiến diêm lạnh, lúc ấy Minh Trạng đã xử lý như thế nào, Lý tướng còn nhớ hay không?”

“Dạ, vẫn nhớ.”

“Cứ án theo lệ.” Vệ thái hậu cầm miếng ngọc khuyết ẩm áp, nhẹ nhàng nói, “Nếu vật ấy đến từ dưới đất thì để nó trở về dưới đất đi. Thiên cơ thiên cơ, thiên cơ bất khả lộ.”

Việc này được Vệ thái hậu qua loa kết thúc.

Bất quá nếu Nội các và tôn thất dễ áp chế như thế thì cũng không cần Vệ thái hậu và Minh Trạng phí công câu cá. Vệ thái hậu vừa mới áp chế việc lão thiên gia giáng xuống một miếng thần thiết, trong triều liền có lời ra tiếng vào: Bệ hạ bệnh đã lâu, không bằng lập hậu xung hỉ. (lập hoàng hậu giải trừ vận xui)

Cách này tuy tầm thường nhưng vẫn là cách thường dùng.

Tiếp theo, trong triều lại có người đưa ra ý kiến: Hoàng thượng bệnh đã lâu không thuyên giảm, vì quốc gia, nên sớm lập Thái tử để trấn an thiên hạ.

Việc lập hoàng tôn liền có người quang minh chính đại nhắc đến trên triều đình.

Đương nhiên trong triều vẫn còn vài ba ý kiến: Nghênh đón Thái thượng hoàng quay về để đô tạm thời nhiếp chính, cũng có thể ổn định cục diện chính trị.

Hoài Dương.

Minh Trạng và Nguyễn Hồng Phi ngọt ngào trải qua lễ Thất tịch, hai người đang dây dưa thì Diêu Quang đưa tới mật thư.

Minh Trạng lướt nhanh rồi truyền cho Nguyễn Hồng Phi.

“Ta còn tưởng rằng sẽ đợi hai ngày nữa chứ, bọn họ quá nóng vội rồi.” Minh Trạng dựa vào ghế trúc, bắt chéo chân đang đưa, “Loại lộng thần giở trò như vậy nhất định là bút tích của văn nhân.”

Chuyển chiếc nhẫn ngọc bích sang tay khác, Minh Trạng nói, “Hiện miếng thần thiết, còn nổ to nữa chứ, e rằng có người chôn hỏa được dưới đất, tạo nên động tĩnh lớn như vậy.”

“Nếu không có quân đội tham dự, có lẽ bọn họ cũng không có can đảm như thế.” Minh Trạng nhìn Nguyễn Hồng Phi, “Hiện tại người của Cửu môn đề đốc vẫn nằm trong tay Vĩnh Ninh Hầu, ngoài ra còn có Tuần thú sử để đô, thống lĩnh cấm vệ quân, Phủ doãn để đô cũng có một phần quan binh. Cũng không biết là ai liên lụy trong đó.”

Nguyễn Hồng Phi gật đầu, “Vĩnh Ninh Hầu không có lý do làm ra chuyện này, Phủ doãn để đô Điền Văn Hoa là người một tay đề bạt, hơn nữa Điền gia là mẫu tộc của Vương phi Phượng Minh Tường, Điền vương phi chỉ có một vị Công chúa, hiện tại xen vào việc lập Thái tử thì chẳng có lợi gì cho Điền gia cả. Huống chi Điền Văn Hoa nhậm chức Phủ doãn để đô mới hơn một năm, hiện tại mộng vừa ngồi ở vị trí Phủ doãn để đô, nếu hấn gáp rút làm chuyện này thì không thể qua mắt được kẻ khác.”

“Về phần Tuần thú sử để đô Trần Tam Hiền, Thống lĩnh cấm vệ quân Triệu Đông Phong đều được đại tiện nhân đề bạt khi còn tại vị.” Nguyễn Hồng Phi vuốt ve chiếc quạt bằng ngà voi trong tay, có thể lãnh binh ở để đô đều là những người đáng tin cậy. Cho dù Nguyễn Hồng Phi từng ở để đô nhiều năm cũng không thể nói hai người này có điểm khả nghi. fynnz.wordpress.com

Đúng như dự đoán, Minh Trạng thở dài, “Khi Tát Trát dẫn binh tấn công để đô, Trần Tam Hiền và Triệu Đông Phong trung thành và tận tâm, cũng không có hành động dị thường.”

Nguyễn Hồng Phi nói, “Người nghĩ ra thì Vệ tỷ tỷ đương nhiên cũng nghĩ ra, người ở bên ngoài không cần bận tâm cho để đô đâu.”

“Đúng vậy, đến Phúc Châu trước đi.” Có thể tiêu diêu mấy ngày nay đã là hạnh phúc lắm rồi, Minh Trạng cũng không có khả năng thật sự nghĩ rằng đây là đi hưởng tuần trăng mật, bưng lên tách trà lạnh rồi uống một ngụm, “Phẩm chất của Lưu Ảnh không cao, lần đầu làm nhiệm vụ, không thể nhanh nhẹn như Tuần phủ Sơn Đông Kỷ Hoài Thỉnh, lâu như vậy mà vẫn chưa dâng lên tin tức về Mân Tĩnh Công.”

“Ngay cả Thận Thân Vương cũng không thức thời như lúc trước.” Minh Trạh nhìn về phía Nguyễn Hồng Phi.

Ánh mắt của Nguyễn Hồng Phi lộ ra một chút ý cười, “Có gì mà kỳ lạ, Thận Thân Vương là huynh đệ duy nhất còn lại của Nhân Tông hoàng đế. Lúc trước Phúc Thân Vương và Thận Thân Vương có giao hảo, Phúc thân vương chết oan uổng. Hoàng thất vẫn luôn áp chế tôn thất, Thận thân vương đảm nhận chức vụ trưởng Tông nhân phủ đã lâu, nhưng quyền lực hữu hạn. Hiện tại dần đo một chút cũng là chuyện thường tình.”

“Không có nhi tử, đã từng này tuổi còn bon chen để làm gì.” Thận Thân Vương thiên vị tôn thất khiến Minh Trạh rất bất mãn.

Nguyễn Hồng Phi cười nói, “Người cũng đâu có nhi tử, ta thấy người rất hăng hái làm Hoàng đế đẩy thôi.”

“Chẳng phải ta có người hay sao?” Minh Trạh nịnh Nguyễn Hồng Phi, sau đó cau mày nói tiếp, “Trong tôn thất, Thận Thân Vương có vai vế cao nhất, giống như Tương Nghi thái trưởng công chúa lúc trước, không tiện xử lý.” Dẹp chuyện Thận Thân vương sang một bên, Minh Trạh lại hỏi, “Đúng rồi, Phi Phi, chúng ta có thể thỉnh Phó đại hiệp cùng đến Phúc Châu hay không? Phó đại hiệp là sư phụ của Thiếu Lương, còn nữa, Phó đại hiệp không muốn lộ diện cho người ta biết, đi cùng chúng ta là lựa chọn tốt nhất. Nếu hấn thật muốn né Phó gia thì ra khơi cũng là lựa chọn không tệ mà.”

“Để ta hỏi Phó Ninh một chút.”

Phó Ninh và Nguyễn Hồng Phi có giao tình, Minh Trạh bẩm sinh tính tình hoạt bát, tuy rằng chỉ mới nhận thức Phó Ninh nhưng Minh Trạh lại dốc sức thân cận người ta, cho nên quan hệ của hai người cũng không kém.

Phó Ninh vui vẻ đồng ý với lời đề nghị của hai người Nguyễn Minh.

Phó Ninh còn sảng khoái nói, “Ta nghe nói Thiếu Lương hiện tại đang làm ngự tiền thị vệ, Đỗ huynh biết được thì chẳng có gì kỳ lạ, nhưng Tiểu ù đệ đệ cũng quen biết Thiếu Lương nữa sao?” Việc Đỗ quốc chủ ở tại hoàng thành cũng không phải bí mật gì cả.

“Đúng vậy, tướng mạo của Tiết Thiếu Lương vô cùng đẹp, chẳng qua bản tính quá lạnh lùng, không thích nói chuyện.” Minh Trạh lắc lắc chiếc nhẫn hồng ngọc sáng rực trên tay, “Võ công của hấn rất khá, mà lại có khí khái đại hiệp của Phó huynh nữa, Phó huynh có người kế tục rồi nha.”

Phó Ninh cười ha ha, “Ta có phải đại hiệp gì đâu, chỉ là võ phu mà thôi.”

“Chao ôi, Phó huynh, người còn khiêm tốn cái gì nữa, ta nghe lão Đỗ từng nói, khi Thái thượng hoàng mới cầm quyền, người Thát Đát tấn công Tây Bắc, một mình Phó huynh chính tay đâm chết hơn cả chục hoàng thất Thát Đát, ngăn cản Thát Đát xâm lấn Trung nguyên, thật là khí khái mà.” Minh Trạh thân thiết dấm một cái lên vai của Phó Ninh, liên tục cảm thán, “Đáng tiếc ta sinh muộn hai mươi năm, nếu không thì nhất định đích thân đến Tây Bắc mà cổ vũ cho Phó huynh rồi.”

Minh Trạh xưa nay rất có tài nịnh hót, trước kia ngay cả Nguyễn Hồng Phi cũng bị Minh Trạh nịnh đến hồ đồ, huống chi Phó đại hiệp cũng không phải người rụt rè, để Minh Trạh nói hai ba câu thì nhẹn không được mà cảm thấy thoải mái, cười nói với Nguyễn Hồng Phi, “Tiểu ù đệ đệ tuy tuổi còn trẻ mà có kiến thức cũng không ít.”

Nguyễn Hồng Phi đưa cho Minh Trạh một tách trà, lại đưa cho Phó Ninh một tách.

Liếc mắt nhìn Minh Trạh, Nguyễn Hồng Phi cười, “Đúng vậy, hấn rảnh rồi thì thích nghe người ta kể chuyện. Tiểu ù đã sớm nghe được thanh danh của Phó huynh từ lâu rồi.”

Nguyễn Hồng Phi và Minh Trạh vô cùng ăn ý, kẻ xướng người họa, bản tính của Phó Ninh vốn hào sảng, thoải mái cười nói, “Thảo nào ta và Tiểu ù đệ đệ vừa gặp mà như đã thân quen từ lâu.”

“Phó đại ca, người và lão Đỗ nhà ta quen nhau như thế nào vậy? Nói thật, ta thấy võ công của lão Đỗ đã cao cường lắm rồi, nhún một cái là có thể bay lên. Nhưng lão Đỗ nói, hấn vẫn còn thua xa Phó đại ca đó.” Minh Trạh cười tít mắt, “Phó đại ca, người có công phu như ấy, công phu của Thiếu Lương cũng không tệ. Người chỉ có một mình Thiếu Lương là đồ đệ hay sao? Nếu còn người khác, người cứ nói với lão Đỗ một

tiếng, hẳn quen biết Hoàng đế bệ hạ, bảo hẳn đề cử với Hoàng thượng, lại có mặt mũi của Phó đại ca nữa, tiền đồ nhất định sẽ nổi bật.”

Phó Ninh lắc đầu, “Chuyện quan trường hoàn toàn dựa vào tạo hóa của chính mình. Có thể làm được vị trí gì thì đều dựa vào bản lĩnh của mình chứ không phải dựa vào mặt mũi của kẻ khác.”

Nói năng chính nghĩa chưa được vài câu thì Phó Ninh lại nói, “Thật ra ta có đệ tử ở thành Phúc Châu, Tiểu đệ đệ thích kết giao bằng hữu, để ta giới thiệu cho các người quen biết.” fynnz.wordpress.com

Minh Trạ mỉm cười đồng ý, nghĩ rằng Phó Ninh quả thật nhiệt tình. Người nhiệt tình khó tránh khỏi sẽ nhiệt huyết, càng khó tránh khỏi sẽ trọng tình trọng nghĩa, thảo nào bị gia tộc làm khó.

Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi thẳng tiến đến thành Phúc Châu, ở tại đế đô, thần thiết chui ra từ dưới đất cũng được chôn lại xuống đất. “”

Việc miến thần thiết có thể bị áp chế, bất quá có vài chuyện muốn áp chế cũng áp chế không được, hiện tại cũng chỉ còn con đường đối mặt. Cho dù là lập hậu xung hỉ, hay là lập hoàng tôn, hay là nghênh Thái thượng hoàng về triều thì Vệ thái hậu vẫn giải quyết như nhau, nàng vĩnh viễn giữ thái độ bình tĩnh tự tin, định liệu trước mọi việc, “Chuyện xung hỉ thì ta chỉ nghe nói, rốt cục linh hay không linh, Lý tướng, khanh có kiến thức rộng rãi, có biết hay không?”

Lý Bình Chu cũng không phải đại tiên, làm sao biết được điều này, Vệ thái hậu hỏi như vậy bất quá là muốn Lý Bình Chu tỏ thái độ mà thôi. Lý Bình Chu nói, “Không biết Thái hậu nương nương coi trọng thực nữ nhà ai?”

Vệ thái hậu thật không ngờ Lý Bình Chu lại mang theo vài phần mê tín hoang đường mà tỏ vẻ tán thành, sắc mặt của Vệ thái hậu lộ ra một chút ôn hòa, nhẹ nhàng nói, “Nghe nói nhà của Lý tướng có một thực nữ đang tuổi thanh xuân chưa có hôn phối. Mà ta và Hoàng thượng đều biết rõ lòng trung thành của Lý tướng. Thế nào, Lý tướng? Khanh có bằng lòng kết thân với hoàng thất hay không?”

Lý Bình Chu bị câu hỏi của Vệ thái hậu gây sửng sốt, rốt cục hẳn không ngờ Vệ thái hậu lại có tâm tư này?

Lý Bình Chu là trung thần, nhưng đem khuê nữ gả cho Hoàng thượng, sau đó chính mình trở thành Quốc trượng....Đó là khuê nữ của hắn, huống chi sinh tử của Hoàng đế bệ hạ vẫn chưa nắm rõ?

“Lý tướng cứ yên tâm, Hoàng thượng xưa nay không phải người tham hoan háo sắc. Nay trong cung chỉ có một vị Thanh quý phi, đối với khuê nữ của nhà khanh, ta tuyệt đối sẽ không để nàng phải làm phi làm thiếp, trực tiếp phong làm chính cung Hoàng hậu.” Vệ thái hậu truy vấn, “Lý tướng thấy thế nào?”

Lý Bình Chu chỉ muốn chết mà thôi, vinh quang như thế này, dù là Lý Bình Chu thì cũng không phải không động lòng. Nhưng mà hiện tại Hoàng đế bệ hạ hung sát khó liệu, huống chi nếu có vinh hạnh làm Quốc trượng thì Lý gia sẽ được nhảy vào hàng ngoại thích, như vậy chức vị Thủ phụ Nội các của hắn làm sao đảm đương đây? Còn nữa, xung hỉ chỉ có thể giúp bệ hạ thêm may mắn mà thôi, nếu không may mắn, bệ hạ băng hà, nữ nhi không có tôn vinh, như vậy cả đời phải sống thế nào đây?

“Bẩm Thái hậu nương nương, thần nghe nói từ trước đến nay dân gian thành hôn xung hỉ, cũng phải xem bát tự có hợp hay không.” Lý Bình Chu trấn định tinh thần, nghiêm mặt nói, “Nếu nữ nhi của thần có lợi cho long thể của bệ hạ khôi phục thì thần tuyệt đối không hai lời.” Chuyện lớn như vậy, trong lúc nhất thời Lý Bình Chu thật không có chủ kiến xác định. Nhưng Vệ thái hậu mở miệng, sự việc liên quan đến long thể của bệ hạ, hắn không thể từ chối. Bất quá Lý Bình Chu cũng không muốn đóng đinh chuyện này.

“Lý tướng quả nhiên trung thành như một với Hoàng thượng.” Vệ thái hậu mỉm cười tán thưởng một tiếng, “Chuyện này trước hết cứ như vậy đi, đợi Hoàng thượng bình phục. Lý tướng, khanh chính là ân nhân của hoàng thất đấy.”

203. Chương 203

Ngay cả lời này mà Vệ thái hậu cũng đã nói ra, Lý Bình Chu chỉ đành dâng lên bát tự của nữ nhi, sau đó để Khâm thiên giám tính toán, nếu là đại cát đại lợi thì nữ nhi liền phải tiến cung.

“Về phần lập hoàng tôn, ta nghĩ, đợi Hoàng thượng bình phục, do Hoàng thượng làm chủ là thích hợp nhất, Lý tướng thấy thế nào?” Vệ thái hậu hỏi.

“Dạ.” Việc này liên quan đến lợi và hại, Lý Bình Chu tự có chừng mực. Xưa kia Lý Bình Chu không tán thành việc sắc lập hoàng tôn quá sớm, nay lại thêm một chữ càng. Lý Bình Chu có dụng ý khác, hẳn hỏi, “Thái hậu nương nương, lúc trước tôn tử của Lỗ An Hầu đại nghịch bất đạo đối với bệ hạ, chúng thần nhận chỉ dụ của Thái hậu lệnh cho Phụng Kỳ Niên quay về để đô thụ thẩm. Nay người đã đến để đô, giam giữ ở Tông Nhân phủ, khi nào khai thẩm thì thỉnh Thái hậu nương nương quyết định?”

“Nếu người đã đến, cũng không nên trì hoãn, giao trách nhiệm cho Tông Nhân phủ nhanh chóng khai thẩm đi.”

“Dạ.” Lý Bình Chu cung kính dạ một tiếng, Vệ thái hậu nói, “Từ khi Minh Trạng đăng cơ thì Thận Thân Vương là người có vai vế cao nhất trong tôn thất. Chuyện của Tông Nhân phủ còn phải để Thận Thân Vương dẫn đầu. Thận Thân Vương là người hiểu chuyện, Lý tướng khanh là lão thần tứ triều, lại là Tướng quốc của Hoàng thượng, khanh đi nói một tiếng, cũng giúp Nội các và tôn thất có thể hòa thuận!”

Lý Bình Chu trầm giọng nói, “Thái hậu nương nương lo lắng chu toàn, thần cảm thấy vô cùng kính nể.”

Đến chạng vạng Vệ Dĩnh Gia mới tiến cung, sau khi hành lễ thì Vệ thái hậu hỏi hẳn, “Có manh mối gì hay không?”

“Dạ.” Vệ Dĩnh Gia nói, “Hôm qua động tĩnh ở Tê Phụng Sơn không nhỏ, đỉnh núi bị sụt lún, thần đã cẩn thận điều tra, trong hố sâu có dấu vết hỏa dược sau khi cho nổ. Dưới núi có một hố sâu, chỗ sâu nhất khoảng chín trượng, khoan sâu chín trượng nhất định là do hỏa dược có sức nổ lớn gây ra. Pháo hoa mà dân gian hay sử dụng đều dùng hỏa dược. Còn nữa, Binh bộ Vũ bị tỵ, Từ Bình Đường Từ đại nhân lúc trước đã nghiên cứu loại hỏa dược có sức công phá lớn. Thần tìm người xem qua, trong hố sâu có lưu lại dược ngân, chẳng khác gì loại hỏa dược mà Từ đại nhân đã nghiên cứu chế tạo.”

“Sau đó thần có phái người đến Nội vụ phủ điều tra, hỏa dược ở chỗ Từ đại nhân xuất nhập đều được ghi lại cẩn thận rõ ràng, cũng không có gì sai lầm đáng nghi. Ngay cả số lượng hỏa dược mà Binh bộ lưu trữ, sau khi kiểm kê cũng đúng với sổ sách.” Vệ Dĩnh Gia nghiêm mặt nói, “Đương nhiên hỏa dược còn có lai lịch khác, hoặc là cá nhân nào đó mang theo, hoặc là trong Binh bộ có người có tư tâm, chọn đúng thời cơ giữ lại hỏa dược. Trong thời gian ngắn không dễ điều tra lai lịch của hỏa dược.”

Vệ thái hậu thần nhiên nói, “Tuy lai lịch của Hỏa dược khó tra, bất quá Từ Bình Đường nghiên cứu ra loại hỏa dược cách tân này chỉ mới được mấy tháng. Đây là cơ mật của triều đình, người biết chuyện này chỉ có vài người.”

Vệ Dĩnh Gia nói, “Thần đã phái người điều tra, phương pháp chế tạo hỏa dược vẫn được bệ hạ cất giữ, Binh bộ Thượng thư Cố Nhạc Sơn cũng không biết, chỉ có Từ Bình Đường và bệ hạ biết thôi.”

Đúng vậy, Minh Trạng cực kỳ bảo mật cách chế tạo hỏa dược, cách chế tạo hỏa dược căn bản không thể rơi vào tay Binh bộ.

“Từ Bình Đường không có khả năng tiết lộ cách chế tạo hỏa dược ra ngoài.” Từ gia trở nên hiền hách sau khi Minh Trạng đăng cơ, cho dù Thái thượng hoàng quay về chấp chính hay là lập hoàng tôn thì Từ gia có lẽ sẽ không được nhiều như hiện tại. Nếu nói người nổi dậy tâm tư không thích đáng, cho dù như thế nào cũng không đến phiên Từ gia. Vì vậy Vệ thái hậu lập tức loại trừ Từ Bình Đường ra một bên, trái lại đi phân phó, “Bên cạnh Từ Bình Đường có người giúp hắn nghiên cứu hỏa dược, đi thăm dò bọn họ đi.”

“Dạ.” Vệ Dĩnh Gia nói, “Còn một chuyện nữa, Cố Nhạc Sơn phái phụ tá Lưu Dịch Thủy của mình đến thành Phúc Châu.”

Vệ thái hậu khẽ động chân mày, “Bắt đầu từ khi nào?”

“Sáng hôm nay.”

“Thật đáng ngạc nhiên.” Hoàng đế bệ hạ ngã bệnh đã lâu, Cố Nhạc Sơn là Binh bộ Thượng thư, có Nội các hỗ trợ, né tránh hiểm nghị là việc mà hắn nên rõ hơn bất kỳ ai. Trong thời điểm thế này mà lại phái người đến thành Phúc Châu. Hơn nữa không phải phái người bình thường, tuy Lưu Dịch Thủy chỉ là thân phận phụ tá, nhưng lại là phụ tá đắc lực của Cố Nhạc Sơn. Mà Cố Nhạc Sơn càng ngày càng lên chức thì thanh danh của Lưu Dịch Thủy ở đế đô cũng càng ngày càng cao.

Còn nữa, nếu là việc riêng bí mật thì Lưu Dịch Thủy cũng nên cảnh giác một chút, bí mật rời đi, vì sao lại dễ dàng để người ta dò thám như vậy, chẳng phải khiến người ta nghĩ nhiều hay sao? Huống chi nếu không phải chuyện quan trọng thì đương nhiên không cần Lưu Dịch Thủy đích thân đi làm.

Vệ thái hậu cân nhắc một lúc rồi trầm ngâm nói, “Xem ra Cố gia đã xảy ra chuyện.”

“Việc hỏa dược, Binh bộ vốn rất đáng nghi.” Vệ Dĩnh Gia do dự nói, “Chẳng qua Cố Nhạc Sơn lại là một vị tướng quang minh lỗi lạc, thật khiến người ta không rõ lắm.”

Vệ thái hậu mỉm cười, “Lưu Dịch Thủy ngang nhiên rời khỏi đế đô, Cố Nhạc Sơn tỏ rõ thái độ, có lẽ là muốn đi cầu kẻ sách. Nguyên nhân thế nào thì chờ vài ngày nữa sẽ biết ngay.”

“Nương nương, nên cẩn thận Cố Nhạc Sơn một chút, Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương.” Vệ Dĩnh Gia nhắc nhở, lúc này tuyệt đối không thể để xảy ra một chút sai lầm nào. (=dương đông kích tây)

Vệ thái hậu nhìn về phía Vệ Dĩnh Gia, ôn hòa nói, “Dĩnh Gia, bá quan ở tại đế đô, tôn thất cũng ở tại đế đô, ta và Hoàng thượng cũng ở tại đế đô.”

Vệ Dĩnh Gia nhất thời cảnh giác, vội hỏi, “Ý của Thái hậu nương nương là hiện tại chỉ cần nương nương và bệ hạ an ổn thì đế đô sẽ an ổn?”

Ánh mắt của Vệ thái hậu tối đen, tất cả mọi người cho rằng Minh Trạng dương bệnh ở đế đô, lúc này Lưu Dịch Thủy lại Nam hạ, rốt cục là vì cái gì?

203

Đoàn người Minh Trạng tiến thẳng đến thành Phúc Châu.

Đừng thấy Minh Trạng sống an nhàn sung sướng, thường xuyên oán giận quốc sự khiến hắn mệt mỏi, đau lưng đau vai này nọ, đến khi chân chính ra ngoài thì hắn bất kể mọi thứ, gặp khách điểm thì ở lại, không gặp khách điểm thì tá túc, nếu bị đất một chút, ngay cả tá túc cũng không được, phải ở trong chùa thì Minh Trạng cũng chẳng có ý kiến gì.

Chẳng qua mùa hè nhiều muỗi, vắng mừng sợ nóng, không vắng mừng thì Minh Trạng đặc biệt thu hút muỗi, bị đốt đầy cả người.

Nguyễn Hồng Phi pha chế dược liệu rồi bỏ vào trong nước cho Minh Trạng tắm rửa, như vậy mới khiến Minh Trạng bớt khó chịu một chút. Minh Trạng quay đầu lên mặt với Nguyễn Hồng Phi, “Nhìn thấy không, đây chính là mị lực. Ngay cả muỗi cũng phải quỳ gối dưới sức hấp dẫn của bổn đại gia đây.”

Nguyễn Hồng Phi đã quá quen với bản mặt dày của Minh Trạng, trong khi Phó Ninh lại giật giật khoe miệng, đây là lần đầu tiên hắn thấy người như Minh Trạng, quả thật có một chút không kíp thích ứng, hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Tiểu ù đệ đệ vẫn chưa có hôn phối à?”

Nguyễn Hồng Phi không nói gì, Phó Ninh an ủi Nguyễn Hồng Phi, “Chưa thành thân nên khó tránh khỏi mà có chút trẻ con, đợi sau khi thành thân thì sẽ trầm ổn hơn.” Người bình thường thật sự không nên nói những câu như vậy, Phó Ninh lại lặng lẽ nói với Nguyễn Hồng Phi, “Nếu không thì trước tiên cho Tiểu ù đệ đệ hai thị nữ đi?”

Lỗ tai của Minh Trạng cực thính, vội nói, “Phó đại ca, ta có người trong mộng rồi.”

Phó Ninh khê kinh ngạc, sau đó tỏ ra vẻ mặt không đồng ý, “Tiểu ù đệ đệ, như vậy là không đúng rồi. Hôn sự phải nghe lệnh phụ mẫu, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, Đồ huynh là huynh trưởng của người, ít nhất phải bàn bạc với Đồ huynh trước một tiếng, tuyệt đối không thể tự ý quyết định, như thế sẽ lỡ người lỡ mình.”

Lúc trước Minh Trạm bị ảnh hưởng của bộ sách nào đó, tưởng rằng giang hồ nữ nhất định không câu nệ tiểu tiết. Nào ngờ đại danh鼎鼎鼎鼎 Phó đại hiệp lại quân tử đạo đức như thế. Vì vậy Minh Trạm cảm thấy nếu ngày sau Phó đại hiệp mà biết được quan hệ của hắn và Nguyễn Hồng Phi thì không chừng sẽ bị kích thích quá độ.

“Phó đại ca, kỳ thật cha mẹ đặt đầu con ngồi đó thì tất nhiên là rất đúng, nhưng nếu có thể lưỡng tình tương duyệt, tâm ý tương thông thì chẳng phải sẽ tốt hơn sao?” Minh Trạm cười nói, “Tuy rằng nam nhân trong thiên hạ có thể tam thê tứ thiếp. Chắc chắn có người nghĩ rằng hiên thê mỹ thiếp là điều vô cùng tuyệt vời. Ta lại cảm thấy người có hiên thê mỹ thiếp cho dù có thoải mái thì cũng chỉ có một mình hắn thoải mái. Loại thoải mái này của hắn cũng chỉ là hưởng thụ trong chuyện chăn gối mà thôi, hoàn toàn không thể đạt đến cảnh giới tâm ý tương thông cùng người mình yêu.” fynnz.wordpress.com

“Nếu để ta nói, việc thành thân cũng không cần phải phô trương tam thê tứ thiếp, cả đời có thể tìm được một người hợp tâm hợp ý là đủ rồi. Cùng chia sẻ buồn vui, người thấy người đó thì liền hoan hỉ, không thấy người đó thì lại nhớ nhung. Ở cùng với người đó, mỗi một khoảnh khắc đều cảm thấy khoái hoạt, cho dù thế gian có bao nhiêu chuyện khó khăn thế nào, chỉ cần ở bên người đó thì sẽ luôn mạnh mẽ kiên cường.” Khóe môi của Minh Trạm hơi nhếch lên, ánh mắt nhìn về phía Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi bất giác mỉm cười, ánh mắt trở nên ấm áp, Minh Trạm nói tiếp, “Ta cảm thấy người như vậy thì không cần nhiều, chỉ cần có một đã là may mắn lắm rồi.”

Dù sao Phó Ninh cũng không phải tiểu tử miệng còn hôi sữa, nghe Minh Trạm nói quả thật có chút động lòng, cười nói, “Tiểu ù đệ đệ, tuy ngươi còn trẻ mà không ngờ lại có kiến thức như vậy. Chẳng qua người như vậy thì rất khó tìm. Chúng ta là người bình thường, có thể tìm được một người vừa ý là đã đủ rồi.”

Minh Trạm cười he he, khoe ra, “Không đối gạt Phó đại ca, ta và ái nhân của mình chính là như thế đó.”

Nay bị Minh Trạm lừa gạt một trận, tranh thủ thay đổi quan niệm, Phó Ninh nhất thời không còn bắt bẻ, cũng không câu nệ việc cha mẹ đặt đầu con ngồi đó nữa, nhin không được mà hỏi, “Chẳng phải Tiểu ù đệ đệ vẫn chưa thành thân hay sao?”

Khóe môi của Minh Trạm khẽ nhếch lên, “Người ta yêu cũng không thể thành thân với ta, vì vậy ta vẫn chưa thành thân.”

Phó Ninh không ngờ Minh Trạm lại có ẩn tình như vậy, hắn không phải người thích bóc móc đào sâu chuyện của người ta. Nghe Minh Trạm nói như vậy, Phó Ninh cảm thấy khó nói nên lời, ngược lại cảm thấy hổ thẹn. Thanh danh của hắn ở bên ngoài vốn là ôn nhã và hữu lễ, huống chi Phó Ninh cũng không biết rõ thân phận của Minh Trạm nhưng vẫn giao hảo ngang hàng với Minh Trạm, chưa từng cảm thấy Minh Trạm còn nhỏ mà xem nhẹ Minh Trạm, cho nên Phó Ninh hơi hơi hạ thấp người nói, “Tiểu ù đệ đệ, là ta đường đột.”

Minh Trạm cười ha ha, khoát tay, “Cũng chẳng có gì là không nói được cả, ta thích người đó, cho dù không thể thành thân thì cũng không sao. Nói trắng ra thì có cái gì quan trọng đâu.”

Phó Ninh thích bản tính khí khái hào sảng của Minh Trạm, hắn hành tẩu giang hồ nhiều năm, có chuyện gì mà chưa từng gặp. Gặp nhiều đương nhiên cũng rộng lượng hơn, Phó Ninh nói, “Hôn sự thật sự là như con người uống nước, ấm lạnh tự biết. Ở Phúc Châu ta có một bằng hữu, khi còn là thiếu niên thì đã anh tuấn lỗi lạc, tài trí hơn người, chúng ta đều tưởng rằng không phải thực nữ thì không thể xứng với hắn. Bao nhiêu gia đình đi cầu hôn, kết quả vị bằng hữu này lại thú một vị nữ nhân với gia thế dòng dõi vô cùng bình thường. Lúc ấy mọi người đều nói không xứng, bất quá đã qua nhiều năm, vị bằng hữu này của ta tuy chức quan không cao nhưng phu nhân của hắn nổi tiếng là hiền lành. Bên trong quan trường không ngừng nháp nhô, nhưng phu nhân của hắn vẫn không giận không rời, luôn ở bên cạnh, mọi người đều nói vị bằng hữu này của ta có phúc, thú đúng phu nhân.”

Minh Trạm cười nói, “Đúng vậy. Ta và ái nhân trong nhà chính là như thế đấy.. Phó đại ca, đây cũng không phải ta tự khoe mẽ, người thấy ta tuần tú lịch sự thế này, người bình thường thấy ta mà còn cảm thấy áp lực, tự giác cảm thấy không xứng. Lúc trước, ái nhân của ta còn tự ti nữa đó, lặng lẽ thích ta hơn mười năm, sau này bị ta phát hiện, hắn còn bỏ chạy thật xa, nặng nề không chịu thừa nhận.”

Nguyễn Hồng Phi vừa mới bị Minh Trạm làm cho cảm động một trận, hiện tại nghe Minh Trạm nói đến

chuyện lúc trước, thật sự cảm thấy vô cùng thê thảm, khó có thể lọt tai. Đừng nói là Nguyễn Hồng Phi, ngay cả Diêu Quang biết rõ nội tình cũng cảm thấy chướng tai, nhin không được mà nói, “Nhị gia, ngài năm nay mới mười chín, mười năm trước, chẳng lẽ chín tuổi đã bắt đầu xuân tâm nảy mầm rồi ư?”

Minh Trạh trừng mắt liếc Diêu Quang một cái, “Cái gì mà xuân tâm nảy mầm? Đó là nói nữ nhân mà. Tiểu Quang, không phải là ta nói người, nhưng mà lão Đỗ tài trí hơn người, học vấn uyên bác, người ở cùng hần mấy năm nay mà chẳng học hỏi được tí gì cả. Mười năm mà ta nói chỉ là số ảo. Ta gặp người đó khi ta hơn mười tuổi.” Thấy Diêu Quang bị đả kích, Minh Trạh cũng hào phóng tha cho Diêu Quang, ngược lại quay sang giải thích với Phó Ninh, “Phó đại ca, người là hiệp khách đỉnh đỉnh đại danh, người ngưỡng mộ người chắc là hàng hà sa số. Người nhất định là cũng có cảm xúc đúng không, con người có mị lực thì thật sự chẳng cần phân biệt tuổi tác và giới tính. Tướng mạo của ta thế này, dáng người thế này, còn có học thức của ta nữa, thật sự không phải là ta thối phồng, có thể sánh bằng ta thì thật sự không nhiều lắm. Quan trọng là ta còn rất tốt bụng nữa.”

Minh Trạh đang muốn xắn tay áo để tiếp tục khoe khoang bản thân thì Nguyễn Hồng Phi đã đưa cho Minh Trạh một con cá nướng, “Ném thử xem mặn hay nhạt, bên ngoài không có tẩm ướp.”

Minh Trạh cắn một miếng, lập tức cùng Nguyễn Hồng Phi và Phó Ninh nói đến món cá nướng.

Phó Ninh thả lỏng, lại phát hiện thêm một ưu điểm của Minh Trạh: Quá tự tin.

204. Chương 204

Đoàn người không ngừng lên đường, đến thành Phúc Châu thì bọn họ đến thẳng biệt viện của Nguyễn Hồng Phi để nghỉ ngơi.

Minh Trạh nhìn hoa cỏ trong vườn, hồ nước cùng cầu nhỏ, rường cột được chạm trổ tỉ mỉ, lác đầu cảm thán nói, “Lão Đỗ à, ta cảm thấy sản nghiệp của ta đã rất nhiều rồi, nhưng so với người thì vẫn thua xa một đoạn.” Hoàng đế Đại Phụng không có bao nhiêu người thích lữ hành, Phụng Cảnh Kiên làm Hoàng đế hai mươi năm mới đến Giang Nam một chuyến, còn bị người ta bắt cóc, thật không an toàn. Cho nên cũng ít xây dựng hành cung. Giống Nguyễn Hồng Phi người ta, trong tay có ngân lượng, mua sắm sửa sang vô số sản nghiệp. Tuy rằng quy mô của biệt viện không thể sánh bằng hành cung, nhưng lại rất thuận tiện. Bất quá Minh Trạh cho rằng sản nghiệp của Nguyễn Hồng Phi cũng chính là sản nghiệp của hần. Nhìn biệt viện nhà mình, trong lòng của Minh Trạh lại trời dậy cảm xúc, nhin không được mà lên cười hí hí vài tiếng.

Dường như Nguyễn Hồng Phi đoán được suy nghĩ trong lòng Minh Trạh, cười nói, “Người còn nợ ta đó, có bạc thì trả nợ trước đi, chuyện xây nhà thì để sau này hăng tính.”

“Thật mất hứng, hở một tí là bạc, dễ ảnh hưởng đến tình cảm lắm đó.” Minh Trạh hứ một tiếng, cái gì mà xây nhà, nhà này chính là của hần. Phe phẩy cây quạt trong tay, Minh Trạh phân phó với Diêu Quang, “Tiểu Quang, nhanh chóng thu dọn một chút, ta và Phi Phi đi tắm yên ương.”

Diêu Quang lén nhìn Thiên Hành, “Tiên sinh chúng ta hối trả bạc thì bảo là ảnh hưởng đến tình cảm, nếu ngày sau vì tình cảm thì có khi nào quên luôn chuyện nợ bạc hay không?” Hoàng đế bệ hạ hơi bị ỷ lại rồi đó.

Thiên Hành im lặng.

Minh Trạh và Nguyễn Hồng Phi đến thành Phúc Châu.

Mặc dù trong đó có rất nhiều khúc chiết, Lưu Ảnh điều tra vụ án Thiệu Xuân Hiếu, cũng tra đến thành Phúc Châu.

Đây là lần đầu tiên gặp tứ công tử của Mân Tĩnh Công, Phụng Hải Siêu xuất thân từ công phủ, nội bộ như thế nào thì khó mà nói, ít nhất bề ngoài vẫn đầy đủ lễ nghi gia giáo, Lưu Ảnh đến từ đế đô, Phụng Hải Siêu cũng không vì xuất thân từ tôn thất mà kiêu ngạo, hần tiếp đãi Lưu Ảnh rất nho nhã lễ độ.

“Nghe nói Lưu đại nhân đến đây, sự việc liên quan đến Thiệu tuần phủ, tôn thất không tiện can thiệp vào chuyện này, những gì ta biết thì đều viết trong hồ sơ này. Nay đã phái người soạn lại. Nếu như Lưu đại nhân có chỗ nào khó hiểu thì cứ việc phái người đến hỏi, ta nhất định biết gì sẽ nói nấy.” Trong lời của Phương Hải Siêu có ý cười, nhìn Lưu Ảnh lâu một chút, một văn sĩ mặc trường sam màu tương đứng bên cạnh dâng lên một chiếc hộp gỗ.

Tiết Thiểu Lương tiếp nhận, sắc mặt của Lưu Ảnh vẫn thản nhiên, “Làm phiên tứ công tử.”

“Đây là điều mà ta nên làm.” Phương Hải Siêu nói một cách khiêm tốn.

Lưu Ảnh rất kiệm lời, hoàn toàn không có vẻ thân thiện và khách khí như khi đối với Lâm Vĩnh Thường ở Hoài Dương.

Tiết Thiểu Lương và Lưu Ảnh trở lại dịch quán, ngay cả cơm cũng chưa ăn.

Cũng không phải Phương Hải Siêu không hiếu khách, mà thật sự là vẻ mặt của Lưu Ảnh rất lãnh đạm, không có chút sắc thái nào. Tiết Thiểu Lương cũng không bận tâm đến Lưu Ảnh, hắn chỉ muốn sớm điều tra rõ ràng vụ này để sớm ngày trở về để đô. Cho nên Tiết Thiểu Lương nhin không được mà hỏi, “Vị tứ công tử này không đáng tin ư?”

Lưu Ảnh khẽ động ánh mắt, “Xin chỉ giáo?”

“Ta chỉ đoán thế thôi.”

“Người đoán rất đúng.” Lưu Ảnh lật hồ sơ mà Phương Hải Siêu giao cho hắn, “Mân Tĩnh Công có thể gạt ngã Thiệu Xuân Hiểu thì không hề đơn giản. Hắn để Phương Hải Siêu giữ nhà, Phương Hải Siêu vội vã định tội Thiệu Xuân Hiểu. Nếu vui vẻ cùng hắn xã giao thì e rằng sẽ bị hắn nắm mũi. Thay vì như thế, không bằng bày ra gương mặt không dễ sống chung thì hơn.”

Tiết Thiểu Lương thấy Lưu Ảnh coi như khôn ngoan, nhân tiện nói, “Chúng ta phải nắm chặt thời gian.”
fynnz.wordpress.com

“Hiện tại Thiệu Xuân Hiểu chịu tội, chỉ còn là tam phẩm Tuần phủ, danh bất chính ngôn bất thuận, làm sao có thể so với phủ Mân Tĩnh Công?” Lưu Ảnh vừa cân nhắc vừa nói, “Chuyện trong thành Phúc Châu thì không cần nói, Dương tri phủ là quan tứ phẩm, Thiệu tướng quân cũng tứ phẩm. Còn phủ Phúc Yên Hầu, Phúc Yên Hầu lại thấp hơn Mân Tĩnh Công một bậc, còn nữa, Phúc Yên Hầu cũng đến để đô.” Nói đến đây, ánh mắt của Lưu Ảnh hơi sáng lên, “Ta nghe nói lúc trước sức khỏe của trưởng tử Phúc Yên Hầu không tốt, không thể cùng Phúc Yên Hầu đến để đô để mừng sinh thần của bộ hạ, nay vẫn ở tại thành Phúc Châu.”

Lưu Ảnh chuyển ánh mắt về phía Tiết Thiểu Lương, “Chẳng qua bọn họ đều là tôn thất...” Muốn dùng phủ Phúc Yên Hầu đối phó với phủ Mân Tĩnh Công rõ ràng không thể thực hiện được. Người ta cũng xuất thân là tôn thất, sẽ không tự giết hại lẫn nhau quá sớm.

Thấy người này lại lệch đường đến vạn dặm, Tiết Thiểu Lương lạnh lùng nói, “Tôn thất không can thiệp vào chính sự, nếu Tuần phủ chỉ là tam phẩm thì người cũng là quan viên tam phẩm. Còn nữa, cùng cấp bậc, quan viên để đô cao hơn quan viên ở địa phương nửa bậc, người vẫn cao hơn Tuần phủ Chiết Mân, nếu không thì người nghĩ xem vì sao bộ hạ lại phái người đến Chiết Mân?” Chính là để người đến làm chủ nhân của Chiết Mân đấy! Thật sự là uống cho cái bản mặt nhìn thông minh như thế, nếu không phải thấy Lưu Ảnh mơ hồ chưa nghĩ thông suốt thì Tiết Thiểu Lương cũng lười nhắc nhở Lưu Ảnh.

Trong mắt của Lưu Ảnh mang theo vài phần kinh ngạc. Cho dù Lưu Ảnh rất lịch sự, bất quá hắn từng trải đến tuổi này, trong lúc nhất thời cũng không thể tin tưởng Hoàng đế bộ hạ lại giao chuyện đại sự như vậy cho hắn.

Tiết Thiểu Lương tự rót một tách trà lạnh, chậm rãi uống nửa tách thì Lưu Ảnh mới hoàn hồn.

Không, bộ hạ điều hắn đến Chiết Mân, thứ nhất là điều tra vụ án Thiệu Xuân Hiểu, thứ hai là chuyện của Mân Tĩnh Công, nếu bộ hạ và Thái hậu chưa hạ chỉ rõ ràng thì hắn sẽ không thể công khai xử trí phủ Mân Tĩnh Công.

Chưa nói đến Lưu Ảnh có bản lĩnh hay không, nhưng cấp bậc của hắn vẫn chưa đủ!

Tuy nhiên việc này lại không thể không làm!

Lưu Ảnh thông minh sáng dạ, “Chúng ta thượng tầu trước?”

Tiết Thiếu Lương cảm thán một tiếng, trong mắt mang theo vài phần thương hại, khiến Lưu Ảnh nổi nóng, ánh mắt vậy là sao, người có ý gì? Tiếp theo Tiết Thiếu Lương lại nói, “Cuối cùng cũng hiểu ra, ngu ngốc.” Cốc đầu Lưu Ảnh một cái rồi xoay người đến bên nhuyến tháp đọc sách.

Lưu Ảnh tức muốn chết!

.....

Lưu Ảnh bị Tiết Thiếu Lương chọc tức chết.

Tiết Thiếu Lương vốn kiệm lời, hai người lại khách khí với nhau, vì vậy ở chung cũng không tệ.

Nay không biết Tiết Thiếu Lương ăn phải cái giống gì, chuyện tốt thì không nói thẳng lại đi nói vòng vo châm chọc đả kích hần. Cho dù Tiết Thiếu Lương giúp hần nhưng Lưu Ảnh cũng không tính sẽ biết ơn Tiết Thiếu Lương.

Lưu Ảnh tìm đúng phương hướng, trần trọc hơn nửa đêm, ngày hôm sau nghênh đón một vị khách nhân không quen thuộc cho lắm: Triệu Thanh Di.

Triệu Thanh Di đột nhiên đến cửa, Lưu Ảnh hơi kinh ngạc nhưng vẫn tiếp đãi Triệu Thanh Di.

Lần trước Triệu Thanh Di đăng môn đến thăm, Lưu Ảnh có thể đoán được bảy tám phần ý đồ đến đây của Triệu Thanh Di. Lần này Lưu Ảnh có vài phần không hiểu rõ, còn Triệu Thanh Di thì mặc bạch y ôn hòa cười nói, “Người giữ đạo hiếu vốn không nên đường đột đến cửa. Chẳng qua có chút chuyện nếu không biện bạch với Lưu đại nhân thì thảo dân thật sự không an tâm.”

Lưu Ảnh cũng không phải người thích hàn huyên, Triệu Thanh Di chủ động đến cửa, cũng không phải vì vụ án, hần thoáng dừng lại một chút, “Kỳ thật lần trước thảo dân mạo muội đến cầu kiến đại nhân. Đại nhân cũng có thể đoán được, nếu không có phủ Mân Tĩnh Công hỗ trợ thì một thư sinh như thảo dân làm sao có thể có được chứng cứ di dời tài sản của Thiệu tổng đốc. E rằng Lưu đại nhân cũng đã nghe nói đến chuyện của Triệu gia, thảo dân vì bị đại bá của mình trục xuất khỏi dòng họ, nay tộc trưởng của Triệu thị chính là cháu của Thiệu tổng đốc, là đại bá của thảo dân. Nếu không phải vì Thiệu tổng đốc ủng hộ đại bá của thảo dân thì thảo dân đã không rơi vào tình cảnh này.”

“Trong chuyện đối phó Thiệu tổng đốc thì thảo dân và phủ Mân Tĩnh Công có lập trường nhất trí, phủ Mân Tĩnh Công lợi dụng thảo dân lộ diện, quyền thế của thảo dân không thể sánh bằng phủ Mân Tĩnh Công, đương nhiên phải thức thời.” Triệu Thanh Di ôn hòa nói, “Lưu đại nhân, tuy thảo dân chỉ là dân thường, lúc trước cũng từng làm quan ở Hàn lâm viện. Lưu đại nhân là người của Liêm chính ty, hôm nay thảo dân đến đây chính là muốn nói với Lưu đại nhân một tiếng, ngoại trừ việc di dời tài sản của Thiệu tổng đốc thì thảo dân và phủ Mân Tĩnh Công chưa từng tới lui.”

Triệu Thanh Di đến đây nói vài câu để xóa bỏ quan hệ với phủ Mân Tĩnh Công rồi cáo từ rời đi.

Lưu Ảnh cau mày suy tư một lúc, nhin không được mà nói với Tiết Thiếu Lương, “Hình như vị Triệu công tử này đoán được cái gì thì phải?” Phủ Mân Tĩnh Công là đại thụ ở thành Phúc Châu, Triệu Thanh Di chủ động phân rõ giới hạn với cây đại thụ này, nguyên do trong đó thật sự khiến người ta sinh nghi.

Tiết Thiếu Lương thần nhiên nói, “Mặc kệ hần.”

Lưu Ảnh ghen hòng.

Lưu Ảnh hạ quyết tâm, phải ra tay thôi.

Từ khi bị hạ cáo ốm, Nội các và tôn thất bất hòa, việc này cũng không phải bí mật ở chốn quan trường.

Nay để đồ nổi phong ba, hữu Đô ngự sử Tưởng Văn An càng rõ ràng hơn Lưu Ảnh. Vì vậy khi Lưu Ảnh tỏ ra lãnh đạm với tứ công tử Phượng Hải Siêu của phủ Mân Tĩnh Công, hơn nữa chuẩn bị đem lời khai của Thiệu Xuân Hiếu về việc phủ Mân Tĩnh Công cấu kết hải tặc cùng với một ít bằng chứng đến để đồ thì Tưởng Văn An liền khéo léo tỏ vẻ, “Lời của Thiệu Xuân Hiếu cũng chỉ là lời một phía của hần mà thôi. Lúc

trước Thiệu Xuân Hiểu chính là vì bị Mân Tĩnh Công đến vạch tội mà bị lĩnh án. Nay Thiệu Xuân Hiểu lại có ý đồ vạch tội ngược lại Mân Tĩnh Công, mấy thứ này dâng lên thì chúng ta vô duyên vô cớ làm giáo mác cho Thiệu Xuân Hiểu, Lưu đại nhân cần nhắc một chút đi.”

Kỳ thật Tưởng Văn An rất uất ức, tuổi tác và sự từng trải của hắn đều hơn hẳn Lưu Ảnh, vậy mà Lưu Ảnh lại là Ty trưởng Liêm chính ty, còn Tưởng Văn An chỉ là phò tá của tả Đô ngự sử Vương Duệ An, đến nay vẫn chỉ là quan hàm tam phẩm.

Mà lần này phụng ngự lệnh Nam hạ điều tra vụ án Thiệu Xuân Hiểu, lúc này lại liên lụy đến vụ án của nhà Mân Tĩnh Công.

Rốt cục là Thiệu Xuân Hiểu và Mân Tĩnh Công tranh chấp, âm ức mà vu tội nhau hay thật sự có chuyện này? Trong chốc lát Tưởng Văn An cũng chưa có đáp án, trên quan trường, để có được địa vị của Thiệu Xuân Hiểu và Mân Tĩnh Công, nếu muốn nói dối thì nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng cho tiền căn hậu quả, bình thường không thể để người ta nhìn ra sơ hở!

Thiệu Xuân Hiểu đã ở cấp bậc bị giam cầm, bệ hạ hận nhất kẻ tham ô bỉ ổi, Tưởng Văn An có thể xác định tương lai của Thiệu Xuân Hiểu tuyệt đối sẽ không sáng sủa gì.

Thiệu Xuân Hiểu rơi vào hoàn cảnh ngày hôm nay có liên quan chặt chẽ đến Mân Tĩnh Công. Thiệu Xuân Hiểu liệu mạng kéo Mân Tĩnh Công xuống nước là chuyện thường tình, về phần lời nói của Thiệu Xuân Hiểu có đáng tin hay không?

Tưởng Văn An thật sự không có cơ sở.

Xưa kia, cho dù cảm thấy không có cơ sở thì dù sao hết thấy vẫn có Hoàng thượng làm chủ.

Nhưng quan trọng là hiện tại không thể so với ngày xưa.

Nếu không phải Hoàng đế bệ hạ ngã bệnh thì triều đình cũng không mù mịt chướng khí như vậy. Ngay cả Tưởng Văn An cũng rất phiền lòng, vua nào triều thần nấy, tuy hắn không phải là thần tử đặc lực của Minh Trạm nhưng vẫn hơn một đám tiểu ngư tiểu tôm rất nhiều. Chỉ cần lẩn lộn vài năm thì con đường hoạn lộ sẽ rộng mở.

Lúc này an nguy của Hoàng đế bệ hạ rất khó lường, cho dù Tưởng Văn An trung thành thì cũng phải tính toán vì chính mình và vì gia tộc.

Doanh trại là cố định còn quân đội thì lưu chuyển.

Đối với thế tộc, bọn họ xưa nay đều cao ngạo cho rằng: Thế tộc là cố định, Vương triều thì lưu chuyển.

Như Tưởng gia Sơn Tây, vào thời tiền triều bọn họ chính là thế tộc có danh tiếng, đời Thái tổ hoàng đế khởi binh, bọn họ lại được Hoàng đế Đại Phụng trọng dụng, vẫn được hưởng phú quý quyền thế. Đối với bọn họ, Hoàng đế có chết hay không cũng không thành vấn đề, quan trọng là phải đứng đúng chỗ.

Hiện tại không rõ tình thế, Tưởng Văn An lại là con cháu chính hệ của Tưởng thị gia tộc, đương nhiên nên suy xét cho gia tộc của mình.

Nếu để Tưởng Văn An nói thì hiện tại hắn và Lưu Ảnh ở Chiết Mân điều tra vụ án, biện pháp tốt nhất chính là kéo dài thời gian điều tra vụ án, tốt nhất là đợi cho tranh chấp giữa Nội các và tôn thất chấm dứt, thậm chí sau khi ngai vàng của Hoàng thượng được xác định thì mới quay về để đo.

Như thế sẽ không vướng phải thị phi, ít nhất là được bình an.

Ngày sau thì tính tiếp, cũng chẳng trì hoãn bao nhiêu.

Suy nghĩ của Tưởng Văn An không thể không nói là cực kỳ thỏa đáng.

Ai ngờ Lưu Ảnh lại nói, “Tưởng đại nhân, từ ngày chúng ta xuất phát ở đế đô đến nay cũng đã mấy tháng. Việc điều tra vụ án Thiệu Xuân Hiểu là chức trách của ta và ngài, nhưng hiện tại nếu sự việc liên quan đến Mân Tĩnh Công thì chúng ta cũng không thể giả điếc làm ngơ, bằng không sẽ phụ lòng tin tưởng của bệ hạ!”

Lưu Ảnh chính nghĩa nghiêm nghị, Tưởng Văn An thật muốn đâm chọt hẳn một câu e là Hoàng đế bệ hạ sẽ bị thay đổi gì gì đó, chẳng qua thân là thần tử, làm sao có thể nói như vậy? Huống chi lúc trước Minh Trạ làm Hoàng đế không tệ, rất được mọi người trông đợi.

Tưởng Văn An than nhẹ, “Nay bệ hạ bệnh đã lâu, nghe nói mấy tháng chưa từng vào triều.”

“Bệ hạ không thể chấp chính nhưng trong triều đã có Thái hậu chấp chính thay, chúng ta phụng lệnh đến đây, có bất cứ hiềm nghi gì thì cứ báo cáo lên trên, đây là chức trách của ta và Tưởng đại nhân.” Lưu Ảnh cũng không phải người hiền hòa, bất quá Tưởng Văn An là hữu Đô ngự sử, hai người hợp tác đã được một thời gian, cũng chưa từng xuất hiện vướng mắc gì. Hiện tại Tưởng Văn An muốn chìm xuống vụ Mân Tĩnh Công, Lưu Ảnh kiềm chế cơn bực tức mà nói, “Nếu theo ý của Tưởng đại nhân, không đề cập đến việc của Mân Tĩnh Công. Chẳng qua vụ án của Thiệu Xuân Hiểu gần đến ngọn nguồn sự việc rồi, nếu không đề cập đến chuyện của Mân Tĩnh Công thì e rằng trong triều lập tức sẽ có ý chỉ tuyên triệu chúng ta quay về đế đô.”

Tưởng Văn An tuyệt đối không muốn quay về đế đô ngay hiện tại, nhất thời lộ ra vẻ mặt khó xử. Lưu Ảnh đoán được suy nghĩ của Tưởng Văn An, bèn nói, “Lời của Thiệu đại nhân thiếu hơn phân nửa bằng chứng, còn cần phải điều tra tỉ mỉ. Chỉ cần chúng ta thượng tấu việc này thì trong triều nhất định sẽ không phải khâm sai khác, việc này sẽ tiếp tục rơi vào tay chúng ta.”

Tưởng Văn An cân nhắc, rốt cục đồng ý, “Lưu đại nhân suy nghĩ chu đáo, nếu trong phủ Mân Tĩnh Công có gì hiềm nghi, chúng ta cũng không thể phụ lòng bệ hạ.”

“Vậy thì cứ nghe theo Tưởng đại nhân.” Lưu Ảnh rất biết cách chừa lại thể diện cho Tưởng Văn An.

Tưởng Văn An mỉm cười, “Trước khi triều đình hạ chỉ thì chúng ta nên cúi mình làm việc.”

“Đây là chuyện đương nhiên.”

Đối với vụ tranh chấp giữa Thiệu Xuân Hiểu và Mân Tĩnh Công, ai sai ai đúng thì Minh Trạ vẫn chưa có kết luận.

Chỉ thở dài, “Chó cắn chó cả mồm đầy lông.”

Mân Tĩnh Công là cổ thụ nơi này, Thiệu Xuân Hiểu cũng không phải chim chóc hiền lành. Vậy mà lúc trước hẳn còn tưởng rằng Minh Tĩnh Công nói chuyện thành thật có thể tin, nay xem ra là Mân Tĩnh Công rất chuyên nghiệp.

Nếu không phải Nguyễn Hồng Phi, Minh Trạ và Vệ thái hậu dùng kế câu cá thì e rằng đã không thể phá vỡ âm mưu của Mân Tĩnh Công.

Nhưng Minh Trạ vẫn cảm thấy bất an.

Phượng Cảnh Kiên vừa đi thì liền có người Thát Đát tấn công đế đô.

Nếu không phải Minh Trạ mạnh mẽ thì hung cát thật khó lường.

Minh Trạ khôn khéo, từ nhỏ hẳn đã đắm mình trong bao nhiêu mưu đồ toan tính. Vậy mà hẳn ngồi trên ngai vàng vẫn phải nơm nớp lo sợ như đi trên miếng băng mỏng.

Ngai vàng khó khăn hơn sự tưởng tượng của Minh Trạ rất nhiều, rất kịch liệt.

Minh Trạ là một thanh niên có lý tưởng có chí khí, nếu hẳn ngồi ở vị trí này thì hẳn sẽ làm những việc gì?

Hẳn vẫn chờ mong có thể thay đổi thế giới này trên một trình độ nhất định, hẳn có thể chấp nhận sự dị nghị của mọi người đối với cải cách của hẳn, thậm chí trong rất nhiều vấn đề, quan điểm của người xưa sẽ càng phù hợp với thói quen tập quán của người thời nay. fynnz.wordpress.com

Minh Trạ thật sự sợ không biết đến năm nào tháng nào sẽ xảy ra một trận binh biến không kịp trở tay?

Nhất ngôn hưng bang, nhất ngôn táng quốc. (một lời nói nước thịnh, một lời nói mất nước)

Thiên tử giận dữ, máu chảy đầu rơi.

Quyền lực của quân chủ đáng sợ cỡ nào.

Nhưng ở thời đại này, quân chủ lập hiến có nghĩa là ép thiên tử để ra lệnh cho chư hầu, tiếp theo chính là chư hầu chiến tranh giành giật lẫn nhau. Sau đó chính là vương triều mới, quân chủ mới, quân quân thần thần mới.

Không có bất cứ khác biệt nào.

Minh Trạng dựa lưng vào ghế, nằm hóng mát, gõ lên tay vịn của ghế trúc, tuy làm bằng trúc nhưng lại phát ra âm thanh rất trong trẻo, có thể thấy được chất liệu thượng đẳng của loại này.

Nguyễn Hồng Phi ngồi trên một chiếc tháp trúc khác, khẽ nói, “Tâm phúc của Binh bộ Thượng thư Cố Nhạc Sơn là Lưu Dịch Thủy đến thành Phúc Châu, hẳn trực tiếp đến thẳng quý phủ của Phúc Yên Hầu, trong lúc nhất thời chưa kịp hỏi ra tin tức.”

Minh Trạng thần nhiên nâng lông mày lên, liếc nhìn Nguyễn Hồng Phi một cái, “Chỉ cần có Phó Ninh thì chúng ta sẽ an toàn.”

Dọc đường đi Minh Trạng và Phó Ninh trò chuyện với nhau thật vui. Minh Trạng thật sự không sợ Phó Ninh có tâm tư gì dị thường, thậm chí Minh Trạng còn nguyện ý cư xử với Phó Ninh khác với Phó gia.

Phó Ninh là người có tình nghĩa, loại người này có thể nào cam tâm làm con rối cho gia tộc? Lúc trước Phó Ninh có nghĩa cử ám sát vương tộc Thất Đát, cho nên khi còn trẻ đã được xem là thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Loại vinh dự này phần lớn là đến từ cống hiến của Phó Ninh đối với quốc gia.

Nếu hôm nay Phó Ninh có cử chỉ hành khích vua thì như vậy những gì Phó Ninh đã làm trước kia chẳng phải trở thành trò cười cho thiên hạ hay sao?

Còn nữa, mặc kệ là thiên hạ đệ nhất cao thủ hay là người nào, trong tình thế này, nếu ai thật sự dám ám sát hần, cho dù có đắc thủ hay không thì người này đừng hòng sống thêm được nữa!

Minh Trạng phân tích cực kỳ chi tiết, thậm chí khi hần và Nguyễn Hồng Phi vừa mới đặt chân đến thành Tô Châu, Phó Ninh không mời mà tự đến, Minh Trạng cũng không phải không có hoài nghi. Vì vậy Minh Trạng tận lực mời Phó Ninh đến Phúc Châu.

Đặt người ngay dưới mi mắt vẫn tốt hơn để mặc thiên hạ đệ nhất cao thủ chạy lung tung khắp nơi.

“Tuy võ công của Phó Ninh cao cường, có thể chống lại mười người trăm người nhưng lại khó chống lại nghìn người vạn người.” Đối với hành vi quá tự tin của Minh Trạng, Nguyễn Hồng Phi nhin không được mà đã kích Minh Trạng vài câu.

Minh Trạng cười nói, “Cố Nhạc Sơn không phải kẻ ngu dốt, Lưu Dịch Thủy đến thành Phúc Châu là có mục đích khác, cũng không phải để thử hành tung của chúng ta. Còn nữa, thông qua trận chiến bảo vệ thành Phúc Châu thì ta thấy quan binh thành Phúc Châu cũng có một chút tâm huyết.”

Nguyễn Hồng Phi lật vở một quả nho rồi nói, “Cảm tạ lời cát tường của ngươi. Kế tiếp ngươi tính ở đây nghỉ mát à?”

Minh Trạng cạo sát vài cái trên ghế trúc rồi vươn đầu sang, há to miệng với Nguyễn Hồng Phi. Nguyễn Hồng Phi hầu hạ Minh Trạng ăn nho, Minh Trạng nhai vài cái rồi nói, “Hầy, ta suy nghĩ, rốt cục Cố Nhạc Sơn có gì khó xử mà lại để cho hần phải mạo hiểm phái người Nam hạ như vậy. Hiện tại chức quan của Cố Nhạc Sơn thật khó bảo toàn nha.”

Nguyễn Hồng Phi cũng không phản bác lời này của Minh Trạng.

Cách chấp chính của Vệ thái hậu khác với Minh Trạng, Minh Trạng có tính cách thích mạo hiểm.

Người xưa thường nói, thiên kim chi tử, cẩn thận dè dặt.

Minh Trạng lại lớn mật, hần cái gì cũng dám làm, chỗ nào cũng dám đi. Giống lần này đến thành Phúc Châu, Nguyễn Hồng Phi lên đề nghị dừng lại ở thành Dương Châu, người khác không đáng tin nhưng Lâm Vĩnh Thường lại có thể đáng tin.

Thành Dương Châu bị thanh trừng vài lần, tuyệt đối an toàn hơn Phúc Châu rất nhiều.

Kết quả Minh Trạng cố ý đến thành Phúc Châu để xem thử.

Nếu là chuyện khác thì Nguyễn Hồng Phi có thể làm chủ.

Nhưng sự việc liên quan đến triều chính, Minh Trạng có chủ ý của riêng mình.

Đế đô.

Vệ thái hậu nhận được tấu chương xin từ chức của Cố Nhạc Sơn.

205. Chương 205

Rất nhiều việc khi làm thì có thể không cảm thấy gì.

Thậm chí trong tình hình chúng ta vẫn duy trì sự mạnh mẽ nhưng trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, việc sôi ăn dê thì cũng chẳng có gì là tàn nhẫn, mà đó gọi là quy luật tự nhiên.

Không ngờ chỉ với một ý nghĩ, gieo nhân nào gặt quả nấy.

Như Cố Nhạc Sơn, gieo nhằm quả đắng, còn đắng chát khó nuốt hơn cả hãn tướng.

Vệ thái hậu cẩn thận xem qua tấu chương của Cố Nhạc Sơn.

Lục bộ Thượng thư Cố Nhạc Sơn không có tư cách lão luyện như Lý Bình Chu, không đức cao vọng trọng như Âu Dương Khắc, càng không khôn khéo như Từ Tam. Bất quá chức vị Thượng thư của Cố Nhạc Sơn vẫn rất chắc chắn.

Từ việc bố trí canh phòng ở cảng Thiên Tân cho đến việc Vĩnh Định Hầu đến Hoài Dương, trùng kiến quân đội Hoài Dương, sau đó là người Thất Đất xâm nhập biên ải, nếu Cố Nhạc Sơn có nửa điểm không ổn thì hãn cũng không thể làm đến chức vụ hiện tại.

Cố Nhạc Sơn không nổi bật trong Nội các nhưng Minh Trạng lại cực kỳ nể trọng hãn.

Thậm chí, Minh Trạng từng lén lút nói với Cố Nhạc Sơn, “Người ta hay nói vua nào triều thần nấy, trẫm không tin. Trẫm cảm thấy Cố khanh giúp đỡ trẫm, thuận tiện như sử dụng cánh tay, vô cùng ăn ý. Chỉ cần khanh và trẫm quân thần đồng tâm, Cố khanh, trẫm hy vọng khanh có thể cùng trẫm đi tiếp hai mươi năm nữa.”

Đương nhiên lời này có vài phần thu mua lòng người.

Nhưng đối với năng lực của Cố Nhạc Sơn thì cũng gián tiếp là một lời khẳng định.

Âu Dương Khắc lớn tuổi, Lý Bình Chu cũng không còn trẻ, Hình bộ Lại bộ đã sớm đổi người mới. Khi Từ gia xảy ra chuyện, Minh Trạng thậm chí định thay đổi Từ Tam, chẳng qua hãn ngại cái danh Đế sư của Từ Tam mà thôi. Người duy nhất mà Minh Trạng không có ý thay đổi chính là Cố Nhạc Sơn.

Nắm chặt tấu chương trong tay, Vệ thái hậu truyền gặp Cố Nhạc Sơn.

Vị Thượng thư đại nhân đang tuổi tráng niên này mặc y phục chỉnh tề nhưng khuôn mặt lại tiêu tụy, trên mái tóc đen xuất hiện nhiều cụm tóc bạc. Ngày xưa oai phong lẫm liệt, trẫm ổn cơ trí, nay toàn thân đều lộ ra sự mệt mỏi.

Không cần Vệ thái hậu nói bất cứ lời trách cứ nào, Cố Nhạc Sơn làm quan năm hai mươi tuổi, đến nay đã ba mươi năm, một khi đã mất chí khí, nửa cái mạng cũng không còn, bốn chữ biết vậy chẳng làm lại không đủ để hình dung tâm tư của Cố Nhạc Sơn.

“Nếu Cố đại nhân có gì khó xử thì cứ nói thẳng với ta.” Vệ thái hậu ôn hòa nói, “Khanh làm việc cho triều đình nhiều năm, Hoàng thượng từng nói với ta, Cố đại nhân là rường cột nước nhà. Hoàng đế ngóng trông có thể cùng Cố đại nhân làm quân thần tương đắc, trước sau như một.”

Ánh mắt của Cố Nhạc Sơn hơi cay xè, cố gắng nhin xuống, suýt nữa đã rơi lệ. Làm thần tử có thể gặp được mình quân đã xem là vận may.

Lúc trước Phương Cảnh Kiền cầm quyền, triều đình túng thiếu, Binh bộ cũng không có động tác gì. Nay Minh Trạh đăng cơ, Minh Trạh là người không cần gió mà vẫn có thể vượt ba thước sóng, mới một năm mà đã có thay đổi thật lớn.

Quan văn thích nhàn hạ.

Nhưng đối với võ tướng mà nói, không có chiến tranh tức là không có công lao.

Cố Nhạc Sơn không tiếc sức lực trợ giúp Minh Trạh cải cách quân sự, thứ nhất là làm tròn chức trách thần tử, thứ hai là hấn cũng ngóng trông có thể làm ra một chút công trạng, ít thì thế tử có thể ấm êm, nhiều thì có thể được lưu danh thiên cổ. fynnz.wordpress.com

Ai ngờ người tính không bằng trời tính, nay....

Cố Nhạc Sơn nghe Vệ thái hậu hỏi, cung kính dập đầu nói, “Thần vô đức, không xứng làm Thượng thư, thỉnh Thái hậu nương nương cho phép thần từ quan, cũng coi như ban ân huệ cho thần giữ được thể diện.”

Vô đức.

Những lời này rất đáng giá suy nghĩ, đại thần xem thể diện như tánh mạng. Kỳ thật khi đặt thể diện và tánh mạng lên bàn cân thì người ta lại thường bỏ qua thể diện.

Dù sao thì chết đẹp cũng không bằng sống tẻ.

Bất quá có thể bỏ công khiến một Thượng thư thừa nhận là mình vô đức thì xem ra công sức này không hề nhỏ.

Không cần Vệ thái hậu truy vấn thì Cố Nhạc Sơn đã khai ra ngọn nguồn sự việc.

Cũng không phải Cố Nhạc Sơn muốn nói, chẳng qua chỉ một câu vô đức khô khan của hấn mà muốn từ quan thì Vệ thái hậu tuyệt đối không chấp nhận. Cho dù Vệ thái hậu chấp nhận, nhưng trong Nội các, hiện nay Từ Tam đã cáo ốm ở nhà, nếu hấn tiếp tục từ quan, Hình bộ Lại bộ đều là những vị Thượng thư vừa mới được đề bạt, người mới dù sao vẫn có một chút không đủ lực. Trong các lão thần lúc trước thì chỉ còn lại Lý Bình Chu và Âu Dương Khác, một Công bộ một Lễ bộ, trong tình hình Hoàng thượng ngã bệnh lâu như vậy, Thái hậu chấp chính thay, lại mất đi một Binh bộ Thượng thư, cũng không phải là sự lựa chọn tốt.

“Thần hai mươi tuổi đỗ tiến sĩ, được triều đình chọn làm Hàn lâm thứ cát sĩ.” Chợt nhắc đến chuyện cũ, trên mặt của Cố Nhạc Sơn vô cùng hồ thẹn, “Ba năm sau, thần được phân đến làm tuần khai Ngự sử của Ngự sử đài, chưa làm Ngự sử được hai tháng thì quê nhà đưa tin báo tang, gia mẫu bệnh qua đời. Vì thế thần từ quan hồi hương, giữ đạo hiếu cho mẫu thân.”

“Giữ đạo hiếu hết ba năm.” Cố Nhạc Sơn hơi cau mày, làm lộ những nếp nhăn trên mặt, hấn ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp, “Thần thân là nhi tử, phải biết giữ thân trong sạch, kiềm chế tình cảm, một lòng giữ đạo hiếu vì mẫu thân. Nhưng thần lại không biết tu thân, trong lúc giữ đạo hiếu, thần và thị nữ trong nhà có quan hệ bất chính.”

Tuy Vệ thái hậu mang thân phận cao quý, nhưng dù sao cũng là nữ nhân.

Ở trước mặt một nữ nhân mà nói ra chuyện này thì cho dù da mặt của Cố Nhạc Sơn khá dày cũng nhin không được mà thẹn thùng. Vệ thái hậu lại tỏ vẻ hiểu rõ, không phải ai cũng đều là thánh nhân, rất nhiều người nói một đằng làm một nẻo, Cố đại nhân thật sự không cần vì việc quan hệ bất chính với thị nữ trong lúc giữ đạo hiếu mà hồ thẹn đến mức từ quan.

Xem ra còn tiếp nữa. Vệ thái hậu nhin về phía Cố Nhạc Sơn, quả nhiên Cố Nhạc Sơn nói, “Thần không ngờ thị nữ lại mang thai. Khi đó vì phân biệt nặng nhẹ nên đã để người nấu một bát thuốc phá thai cho thị nữ uống.”

“Thần thật sự uống công đã đọc sách thánh hiền bao nhiêu năm qua.” Cố Nhạc Sơn vô cùng hối hận, quả là mắt hồ rơi lệ. Vệ thái hậu lẳng lặng nhin, năng rất rõ ràng Cố Nhạc Sơn khóc cũng không phải vì mối quan

hệ bất chính hoang đường trong hiếu kỳ của mẫu thân hắn, cũng không phải vì cốt nhục đã mất đi trong bụng của thị nữ kia, mà là hôm nay, Cổ Nhạc Sơn hắn không thể không tự giết chết tiền đồ của mình.

Cổ Nhạc Sơn chỉ đại khái thuật lại, cũng không phải tất cả đều là sự thật.

Tỷ như hắn đã sớm động lòng đối với vị tiểu thị nữ thông minh lanh lợi kia, vốn tính nết làm thiếp. Không ngờ mẫu thân đột nhiên qua đời, Cổ Nhạc Sơn nhất thời chưa kịp thu xếp, khi giữ đạo hiếu cho mẫu thân, sinh hoạt ở nơi thôn dã hơi tịch mịch, tuy thê tử hiền lương thực đức, nhưng dù sao cũng thiếu vài phần xinh đẹp yêu kiều.

Mà khi tiểu thị nữ có thai, người đầu tiên biết việc này không phải là Cổ Nhạc Sơn, mà là thê tử Tiền thị của hắn.

Một tiểu thị nữ bị sẩy thai thì đương nhiên không thể uy hiếp địa vị Binh bộ Thượng thư.

Cổ Nhạc Sơn tiếp tục kể, ngay cả Vệ thái hậu cũng phải cảm thán một tiếng, nhân quả báo ứng.

Trên thực tế hài tử của tiểu thị nữ kia cũng không chết, thậm chí hài tử kia còn bình an lớn lên, nay đã là một người văn võ toàn tài. Mà tiểu thị nữ sau khi trải qua luân chuyển thì lại rơi vào phủ Phúc Yên Hầu, được Phúc Yên Hầu nạp làm thị thiếp, rất được yêu thương, lại thuận tiện sinh cho Phúc Yên Hầu hai nam một nữ.

Mấy năm sau chính thê của Phúc Yên Hầu qua đời, thậm chí hài tử của chính thê cũng sớm chết yểu, Phúc Yên Hầu đưa tiểu thị nữ kia lên thành chính thê và xin thỉnh phong, hiện tại đã là Phúc Yên Hầu phu nhân.

Tạo hóa trêu người.

Nay Phúc Yên Hầu phu nhân gửi thư cho Cổ Nhạc Sơn, nói một câu, “Ta sinh hạ một nhi tử cho đại nhân, nay đang được nuôi ở hầu phủ.”

Cổ Nhạc Sơn làm sao còn thể diện để tiếp tục làm Binh bộ Thượng thư được nữa.

Thành Phúc Châu.

Minh Trạng được Phó Ninh giới thiệu đại đệ tử của Phó Ninh: Phó Tân Từ.

Phó Tân Từ cũng không phải một mình tiến đến mà đến cùng thê tử Phượng Niệm Ân của phủ Phúc Yên Hầu. Đợi Phó Tân Từ bái kiến Phó Ninh thì Phó Ninh mới cười nói, “Đại công tử cũng đến đây ư?”

Phúc Yên Hầu đã sớm thỉnh phong trưởng tử cho Phượng Niệm Ân, Phượng Niệm Ân lại không hề có vẻ ngạo mạn của một thê tử hầu phủ khi ở trước mặt Phó Ninh, ngược lại thì lễ với Phó Ninh rồi cười nói, “Ta nghe đại ca bảo rằng cứ đến đây nên vội vàng nhanh chóng đến thăm cứ cứ. Cứ cứ đừng trách ta không thỉnh mà tự đến.”

Phó Ninh lại giới thiệu Phó Tân Từ và Phượng Niệm Ân cho Minh Trạng và Nguyễn Hồng Phi.

Lần đầu tiên gặp mặt, đều là người xa lạ cho nên chỉ hàn huyên khách khí mà thôi. Qua một lúc thì Phó Ninh liền dẫn Phó Tân Từ và Phượng Niệm Ân ra tiểu thao trường để chỉ điểm võ công.

Minh Trạng cau mày, “Ta nhớ rõ điện phòng của Phúc Yên Hầu họ Phó, hóa ra là tỷ muội với Phó Ninh. Còn Phó Tân Từ là người của Phó gia à?”

Nguyễn Hồng Phi lắc đầu, “Nghe nói vị điện phòng này của Phúc Yên Hầu có xuất thân không cao, Phó Ninh có ân với vị Phó phu nhân kia. Trước khi Phó phu nhân được đưa lên làm chính thất, vì để nâng lên thân phận của mình mà nhận Phó Ninh làm nghĩa huynh, vì vậy đổi lại họ. Phó Tân Từ là nhi tử của Phó phu nhân và trưởng phu trước kia của bà ta, Phượng Niệm Ân và Phượng Niệm Đức là nhi tử của Phó phu nhân và Phúc Yên Hầu, Phúc Yên Hầu còn có một vị tiểu thư, năm nay vừa mới mười lăm, đã đến tuổi xuất giá.”

Vừa rồi Minh Trạng còn nói Phó gia có giao tế rất rộng. Chợt nghe thấy chuyện rắc rối lùm xùm như vậy, Minh Trạng liền gạt chuyện Phó gia sang một bên, chỉ tiếc chưa thể tận mắt gặp vị Phó thị phu nhân của Phúc Yên Hầu này.

Ở thời cổ đại, mọi người đòi hỏi rất nghiêm khắc đối với trình tiết của nữ tử, chỉ cần nhìn vào những đờn thờ trình tiết là biết.

Tuy Phúc Yên Hầu phu nhân làm điền phòng, bất quá có thể lấy thân thể thất trinh để phụng dưỡng Phúc Yên Hầu, lại vì Phúc Yên Hầu mà sinh hạ con cái, tiếp theo là leo lên hàng chính thất. Chắc chắn, cơ hồ đây là một đoạn lịch sử thú vị về một vị tiểu thiếp biết phấn đấu.

Then chốt là hài tử của trượng phu cũ vẫn có thể đứng đắn thoải mái ở phủ Phúc Yên Hầu, thân thiết với đệ đệ đồng mẫu đệ phụ thế tử Phúc Yên Hầu.

Không đúng.

Minh Trạng suy nghĩ rất nhanh, tuy rằng mới bị thu hút bởi sự mạnh mẽ phấn đấu của Phúc Yên Hầu phu nhân, bất quá hẳn nhanh chóng phản ứng trở lại, hứng thú hỏi, “Phó Tân Từ họ Phó, chẳng lẽ trượng phu trước kia của Phúc Yên Hầu phu nhân là người của Phó gia?”

Nguyễn Hồng Phi phe phẩy quạt, cho Minh Trạng vài cơn gió mát, “Ta cũng không biết rõ sinh phụ của Phó Tân Từ là ai. Tuy Phó Tân Từ họ Phó nhưng sinh phụ cũng chưa hẳn là người của Phó gia.”

Thấy Minh Trạng trờng mắt, Nguyễn Hồng Phi giải thích, “Khi Phó Tân Từ còn bé đã từng ở tại Phó gia vài năm, cho đến khi Phó thị được đưa lên làm chính thất thì mới đón Phó Tân Từ quay về phủ Phúc Yên Hầu. Vì Phó Ninh có ân với mẫu tử Phúc Yên Hầu phu nhân cho nên Phó Tân Từ mang họ Phó.”

“Đúng vậy, Phó thị là đại tộc truyền từ đời này sang đời khác, rất coi trọng thể diện, nếu thật sự là hài tử nhà bọn họ thì cũng không có gì mà không thể nhận.” Quan trọng là Phó phu nhân có thể tùy tiện sửa họ, e rằng xuất thân không hề thấp.

Vào lúc này trực giác khác người của Minh Trạng phát huy tác dụng, hẳn bỗng nhiên trở nên thông minh sáng suốt, nhìn về phía Nguyễn Hồng Phi rồi hỏi, “Phi Phi, người có cảm thấy Phó Tân Từ quen thuộc hay không?” Quả thật là quá giống, càng nghĩ càng giống, lông mày đôi mắt khuôn mặt cứ như khuôn đúc.
fynnz.wordpress.com

Nguyễn Hồng Phi nói, “Trên đời rất nhiều người giống nhau mà, người...”

Nguyễn Hồng Phi vừa định nói Minh Trạng đừng nghi thần nghi quỷ, bất quá hẳn cũng rất thông minh, tức thì nghĩ đến điều gì đó, hỏi Minh Trạng, “Người cảm thấy Phó Tân Từ giống ai?”

“Bình bộ Thượng thư Cố Nhạc Sơn.” Minh Trạng nói.

Nguyễn Hồng Phi ở trong triều nhiều năm, tư duy nhanh chóng đảo một vòng, sau đó gõ tay lên bàn, thở dài, “Ra là thế. Ta nhớ rõ Cố Nhạc Sơn là tiến sĩ năm mười hai Nhân Tông, nếu ta tính không lầm thì năm nay Phó Tân Từ không phải hai mươi hai mà chính là hai mươi ba, khi đó Cố Nhạc Sơn đang giữ đạo hiếu cho mẫu thân ở quê nhà, nếu thật sự đoán không lầm thì Phó Tân Từ chính là nhi tử của Cố Nhạc Sơn.” Vô đức, ở thời đại lấy hiếu trị thiên hạ như vậy thì Cố Nhạc Sơn làm sao còn mặt mũi tiếp tục nhậm chức Thượng thư?

Cố Nhạc Sơn là Bình bộ Thượng thư, Minh Trạng rất rõ về lai lịch của hắn, cau mày nói, “Ta nhớ rõ chính thất của Cố Nhạc Sơn mang họ Tiền.”

Nhìn Nguyễn Hồng Phi một cái, Minh Trạng nói, “Nói như vậy, Phúc Yên Hầu phu nhân lúc trước nhất định không phải chính thất của Cố Nhạc Sơn.”

Cố Nhạc Sơn là một thần tử có năng lực, nhưng trong mối nghiệt duyên này, nếu Phúc Yên Hầu phu nhân vùng lên thì Phó Tân Từ chính là bằng chứng sắt thép. Cố Nhạc Sơn không bị dọa cho phát điên là vì có tâm lý vững vàng. Như vậy nhất định là Lưu Dịch Thủy phủng lệnh Cố Nhạc Sơn tiến đến gặp Phó Tân Từ.

Minh Trạng nói với Nguyễn Hồng Phi, “Phải bảo vệ Cố Nhạc Sơn.”

Nói thì dễ, nếu Minh Trạng ở đế đô, muốn bảo vệ Cố Nhạc Sơn ngay trước mặt dư luận thì cũng phải tốn không ít công sức. Huống chi Phúc Châu cách đế đô ngàn dặm, Minh Trạng lực bất tòng tâm, chỉ mong Vệ thái hậu đừng xuống tay quá nhanh.

Minh Trạm vội vàng bảo Nguyễn Hồng Phi thay mặt viết thư rồi phái người đưa đến đế đô.

Buổi tối, đợi Phó Tân Từ và Phương Niệm Ân rời đi thì Minh Trạm lại hỏi thăm Phó Ninh, “Phó đại ca, đệ tử mà người nói lúc trước chính là Phó Tân Từ à?”

“Đúng vậy, Tân Từ thuở nhỏ luyện võ với ta, về tư chất võ thuật thì hẳn không thể sánh bằng Thiếu Lương, bất quá hẳn rất chăm chỉ.” Phó Ninh nói một câu công bằng, lại cười nói, “Lần này ít nhiều gì cũng nhờ Đỗ huynh và Tiểu ù đệ đệ, ba người sư đồ chúng ta mới có thể đoàn tụ ở thành Phúc Châu.”

Minh Trạm nhất thời nghĩ đến một người có thể khuyên nhủ Phó Tân Từ, bèn cười ha ha, “Phó đại ca không cần khách khí, người là tri kỷ của lão Đỗ nhà ta, ta vừa thấy Phó đại ca thì liền hận chính mình không có một người huynh trưởng giống như người.”

Kỳ thật làm huynh trưởng của Minh Trạm cũng không phải sung sướng gì, đường huynh đường đệ có huyết thống gần với hẳn đều chết sạch, nay tổng cộng chỉ còn hai huynh trưởng đồng phụ dị mẫu, đều nơm nớp lo sợ nhìn mặt Minh Trạm mà sống.

Trong mắt của Minh Trạm mang theo ý cười, “Sư đồ của Phó đại ca đoàn tụ, đây là hỷ sự hiếm thấy. Nếu để ta nói thì nên tìm ngày thỉnh bọn họ đến đây uống rượu. Biệt viện của lão Đỗ rất rộng rãi, Phó đại ca cứ tùy tiện mà sử dụng, không cần kiêng kỵ chúng ta. Không dối gạt Phó đại ca, lão Đỗ nhà ta và Thiếu Lương còn có vài phần thân thích đó.”

Việc này là lần đầu tiên Phó Ninh nghe thấy.

Nguyễn Hồng Phi cầm tay Minh Trạm, khẽ cười, “Gia mẫu họ Tống.”

Phó Ninh xuất thân thế tộc cho nên phản ứng rất nhanh đối với những vấn đề về quan hệ như vậy, vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ nói, “Hóa ra Đỗ huynh là họ hàng với Thiếu Lương.”

Nguyễn Hồng Phi cười một cái, cũng không phủ nhận.

Phó Ninh giao hảo với Nguyễn Hồng Phi, kỳ thật cũng không biết quá nhiều chi tiết về Nguyễn Hồng Phi. Tỉ mỉ hỏi lại thì mới biết Nguyễn Hồng Phi chính là biểu thúc của đệ tử nhà mình, Phó Ninh lập tức nói, “Có lẽ Thiếu Lương không biết Đỗ huynh đến thành Phúc Châu này đâu.”

Nguyễn Hồng Phi cười nói, “Đáng lý Thái hậu nhờ ta về nước giúp bề hạ tìm thần y, Thiếu Lương là ngự tiền thị vệ, nếu biết được hành tung của ta, nên báo hay không nên báo thì đều khiến hẳn khó xử.”

Phó Ninh cười, “Đúng vậy.”

Bất quá hẳn cũng có vài phần khó hiểu, bèn hỏi, “Đỗ huynh, ta nghe nói Hoàng đế bề hạ và Đỗ huynh có giao hảo, ngày thường còn cùng ăn cùng ngủ. Nay bề hạ bệnh nặng, Đỗ huynh cũng không phải người bạc tình.” Vì sao lại lên lút ra ngoài đi lung tung như thế.

Phó Ninh thành danh từ nhỏ, bản tính phóng khoáng, cũng không giống như người của thế gia, bằng không sẽ nói không nên lời hai chữ bạc tình như thế. Trong chính trị, làm sao có thể nói đến tình cảm xa xỉ.

Nguyễn Hồng Phi quen diễn trò, bày ra bộ mặt u sầu, khẽ cau mày rồi nhợt nhạt thở dài, “Phó huynh không biết đấy thôi, Hoàng đế bề hạ ngã bệnh là có ẩn tình, ta may mắn biết được một chút, vì để tránh hiềm nghi nên mới trốn khỏi cung.”

Phó Ninh nghe như thế thì lập tức không hỏi nhiều, chỉ cầm lấy ly rượu trên bàn rồi nhấp một ngụm rượu ngon, thở dài, “Ta cũng không biết việc này, bất quá ta cảm thấy Hoàng đế bề hạ thống trị thiên hạ thật không tệ.”

Minh Trạm nghe thấy một vị đại hiệp khen mình thì lập tức vui đến nướng cả lông mày, nhếch miệng cười nói, “Hoàng đế bề hạ chẳng những thống trị thiên hạ không tệ mà tính tình cũng vô cùng tốt.”

“Ồ?” Phó Ninh phóng khoáng nhưng không ngốc, nhất thời sinh nghi, bèn hỏi, “Xem ra Tiểu ù đệ đệ rất quen thuộc với Hoàng đế bề hạ thì phải?” Nghe khẩu khí như vậy của Tiểu ù thì chẳng lẽ lai lịch của Tiểu ù rất bất phàm ư?

“Cũng nhờ phúc của lão Đỗ nhà ta cả.” Minh Trạm cười hì hì.

Phó Ninh ngây người, lập tức cười nói, “Cũng đúng.” Bèn vút hết mọi nghi ngờ ra sau đầu.

Minh Trạm ôn hòa nói, “Không biết vì sao ta thấy Tân Từ lại cảm giác rất quen thuộc, khiến người ta nhìn không được mà sinh ra hảo cảm.”

“Đây là duyên phận của Tiểu ù đệ đệ và Tân Từ.”

“Đúng vậy.” Minh Trạm cười, “Thiếu Lương từng giúp ta, sau đó ta lại quen biết Phó đại ca và Tân Từ, chẳng lẽ kiếp trước chúng ta có duyên phận thật ư? Vì mỗi duyên phận bất ngờ này của chúng ta, đêm nay không say không dừng.”

206. Chương 206

Khi nhìn thấy Minh Trạm thì Tiết Thiếu Lương vẫn luôn cảm thấy rất quen mặt.

Bất quá kỹ thuật cải trang của Nguyễn Hồng Phi rất tuyệt diệu, Tiết Thiếu Lương cẩn thận quan sát nhưng vẫn không thể nhìn ra sơ hở trên mặt của Minh Trạm.

Phó Ninh thân thiện giới thiệu Tiết Thiếu Lương với Nguyễn Hồng Phi, “Mẫu tộc của Đỗ huynh họ Tống, Thiếu Lương, tính ra thì người phải gọi Đỗ huynh một tiếng biểu thúc đấy.”

Tiết Thiếu Lương xinh đẹp nhưng lại kiêu lời, bộ dáng lạnh lùng khó gần. Kỳ thật chuyện gì hắn cũng biết, hắn chưa từng nghe nói trong nhà có biểu thúc họ Đỗ. Tiết Thiếu Lương thử hỏi, “Là Đỗ biểu thúc ở Giang Tây ư?”

Nguyễn Hồng Phi liếc mắt nhìn Tiết Thiếu Lương, không đáp lại. Trong khi Minh Trạm chỉ vào ghế rồi cất lên một tiếng quen thuộc, “Thiếu Lương, ngồi đi.”

Nghe thấy câu này, giọng nói này, cho dù Tiết Thiếu Lương xưa nay trấn tĩnh, sắc mặt thường thản nhiên, nhưng giờ khắc này cũng nhìn không được mà lộ vẻ kinh ngạc, nhất thời không dám tin. Minh Trạm cười cười, “Ta và lão Đỗ đến Phúc Châu, nghĩ rằng thuận đường nên đến thăm người một chút.” Đáng lý Nguyễn Hồng Phi từ chối gặp lại Tiết Thiếu Lương, nhưng Minh Trạm lại không hề lo lắng băn khoăn, cùng Phó Ninh an bài cuộc hội ngộ nhận họ hàng này.

Hiện tại Tiết Thiếu Lương xem như hiểu rõ vị Đỗ biểu thúc này là ai. Tiết Thiếu Lương thi lễ với Nguyễn Hồng Phi, gọi một tiếng, “Biểu thúc.” Rồi ngồi xuống. Mặc kệ như thế nào, Đỗ quốc chủ muốn làm biểu thúc của hắn thì coi như hắn đã lời to.

Nguyễn Hồng Phi lệnh cho Diêu Quang dâng lên lễ gặp mặt.

Tiết Thiếu Lương cảm tạ, Phó Ninh cười nói, “Nay đã nhận họ hàng, Thiếu Lương, về sau người phải đến thỉnh an Đỗ huynh nhiều một chút.”

Tiết Thiếu Lương nhất thời còn chưa rõ vì sao Hoàng đế bệ hạ vốn đang nằm ở đế đô sinh tử không rõ lại có thể thần thông quảng đại vui vẻ đến thành Phúc Châu như vậy? Hắn còn phải lập tức ứng phó với vị sư phụ ngây ngô của mình, đáp lại, “Dạ, đệ tử nhớ rõ lời của sư phụ.” Rõ ràng là Phó Ninh cũng chưa biết thân phận của Minh Trạm.

Minh Trạm lộ thân phận cho Tiết Thiếu Lương biết, đương nhiên là có chuyện muốn phân phó.

Tiết Thiếu Lương là người không hiểu kỳ.

So với người có máu nhiều chuyện như Minh Trạm thì bản tính của Tiết Thiếu Lương vừa trầm lặng mà lại lạnh lùng. fynnz.wordpress.com

Nếu là người khác đề ra yêu cầu này, Tiết Thiếu Lương sẽ không thèm liếc mắt nhìn người đó. Bất quá khiến người ta buồn bực là người cố tình đề ra yêu cầu này lại khiến Tiết Thiếu Lương không thể từ chối.

Tiết Thiếu Lương là ngự tiền thị vệ, đã tiến vào quan trường.

Hắn lại là tâm phúc của Hoàng đế.

Hai chữ tâm phúc này rất đặc biệt.

Mặc dù Minh Trạng chưa từng tâm sự lấy lòng với Tiết Thiếu Lương nhưng Tiết Thiếu Lương hiểu rõ Hoàng thượng không tiếc giả bệnh, Nam hạ Phúc Châu, đây đã là cơ mật khủng khiếp của triều đình.

Trong tình hình này, Hoàng đế bệ hạ bộc lộ thân phận với hắn, phân phó hắn đi làm một việc. Đối với hắn, sự tín nhiệm của bệ hạ đã vượt qua thái độ bình thường.

Vì vậy Tiết Thiếu Lương không thể từ chối.

Tiết Thiếu Lương và Phó Tân Từ tỷ thí một hồi, đao quang kiếm ảnh, quyền cước giao nhau, ước chừng hơn nửa canh giờ thì Tiết Thiếu Lương thắng nhỉnh hơn một chút. Sư huynh đệ hai người nắm vai đi vào đình viện trò chuyện.

Tuy Phó Tân Từ không có phụ thân nhưng bản thân hắn không có nửa điểm vì là con tư sinh mà cảm thấy âm u tự ti. Ngược lại, Phó Tân Từ rất thẳng thắn phóng khoáng, có rất nhiều bằng hữu.

Đây hết thấy đều quy công cho mẫu thân Phó Anh Lạc của hắn.

Năm đó Phó Anh Lạc có thai thật không đúng lúc, Cổ phu nhân Tiền thị vốn đã kiêng kỵ thị nữ xinh đẹp trong nhà, mà Phó Anh Lạc xem như nhân tài kiệt xuất, tướng mạo xinh đẹp lạnh lợi, nam nhân đương nhiên là thích. Bất quá dung mạo như vậy dừng ở trong mắt của Tiền thị thì thấy thế nào vẫn khiến bà ấy ganh tỵ.

Sự thông minh của Phó Anh Lạc cũng không chỉ biểu hiện ở lực hấp dẫn của bà ta đối với nam nhân, khi Tiền thị phu nhân muốn bà ta sẩy thai thì bà ta đã giấu diếm hài tử mà mình vừa sinh ra, sau đó chạy ra vùng núi, vận khí của bà ta thật không tệ khi gặp được Phó đại hiệp.

Càng thần kỳ ở chỗ Phó đại hiệp lại nguyện ý giúp bà ta nuôi nấng Phó Tân Từ.

Phó đại hiệp cũng không phải loại người thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ trong tưởng tượng, cũng không phải nam nhân ngu ngốc cho không biểu không người ta.

Bất quá gặp được Phó Anh Lạc, Phó đại hiệp thật đúng là ngu ngốc. Trong đó có thể thấy được thủ đoạn của Phó Anh Lạc thế nào.

Nếu để Minh Trạng đúc kết nữ nhân này bằng một câu thì chính là: Bản lĩnh của nữ nhân này đủ để khiến hồ ly tinh tự ti đến chết.

Vì thế Phó Tân Từ đi theo Phó đại hiệp, nhưng hoàn toàn không bị ảnh hưởng vì việc không có phụ thân, do đó vẫn trở thành một người nam nhân chính trực phóng khoáng.

Bởi thế mẫu thân thường sắm vai nhân vật trọng yếu trong cuộc đời của chúng ta.

Tiết Thiếu Lương rót tách trà cho Phó Tân Từ, Phó Tân Từ chậm rãi uống, ngẩng đầu thấy đôi môi mỏng của Tiết Thiếu Lương hơi nhếch lên, nhin không được mà cười hỏi, “Thiếu Lương, đệ có tâm sự.” Ở thời này sư huynh đệ có quan hệ rất thân thiết. Khi còn là thiếu niên thì Phó Tân Từ đã ra ngoài du ngoạn, từng đến nhà Tiết gia, sau này còn dẫn theo Tiết Thiếu Lương cũng còn là thiếu niên cùng đi du ngoạn. Vì vậy tình cảm sư huynh đệ thật không tệ.

Chỉ cần một động tác của Tiết Thiếu Lương thì Phó Tân Từ liền có thể đoán được Thiếu Lương có tâm sự. Đương nhiên cũng là vì hai người quen biết thân thiết, bất quá Phó Tân Từ là người tinh tế, có thể để ý thấy được.

“Có người nhờ đệ cầu tình với sư huynh.” Tiết Thiếu Lương là người thẳng thắn, không thích quanh co lòng vòng.

Phó Tân Từ mỉm cười, dựa lưng vào ghế, dáng người khôi ngô lộ ra ý tứ lười nhác, “Là chuyện của Cổ Nhạc Sơn à?”

“Đúng vậy.”

“Đệ gặp Lưu Dịch Thủy rồi sao?” Phó Tân Từ nhướn mày hỏi. Theo hắn được biết thì tiểu sư đệ và Lưu Dịch Thủy căn bản không quen biết. Còn nữa, với bản tính của Tiết Thiếu Lương, nếu Lưu Dịch Thủy có thể nhờ Tiết Thiếu Lương nói thay thì Phó Tân Từ thật sự bội phục Lưu sư gia.

Tiết Thiếu Lương không trả lời câu hỏi của Phó Tân Từ mà chỉ nói, “Cổ Nhạc Sơn là Binh bộ Thượng thư, sư huynh muốn lấy cái tiếng vô đức để kéo ông ta xuống đài thì cũng phải suy xét tình cảnh của mẫu thân mình. Phó phu nhân là Cáo mệnh phu nhân, hiện tại bà ấy mang họ Phó, có thân phận, có địa vị, có gia đình. Nếu chuyện lúc trước vỡ lỡ, Cổ Nhạc Sơn mất chức, như vậy Phó phu nhân có được lợi ích gì hay sao?”

“Khi đó toàn bộ đế đô sẽ biết Phó phu nhân có xuất thân hèn mọn thế nào. Cho dù hiện tại Phó phu nhân đã là nhất phẩm Cáo mệnh phu nhân, nhưng sự hèn mọn này vẫn là nhược điểm tốt nhất để người khác cười nhạo đả kích phủ Phức Yên Hầu.” Tiết Thiếu Lương thản nhiên nói, “Còn hai đệ đệ và muội muội của sư huynh nữa, đều đã đến tuổi thành thân. Nếu việc này xảy ra thì những gia đình khác cũng sẽ không gả nữ nhi đến hầu hạ bà bà có xuất thân thấp hèn như vậy. Thú thê thì còn dễ, nam nhân như thế nào cũng có thể cho qua. Niệm Vũ phải gả cho người ta, sư huynh là đại ca của nàng ấy, dù sao cũng sẽ không hy vọng Niệm Vũ vì sư huynh mà gả cho một đức lang quân không như ý đúng không?”

Nụ cười của Phó Tân Từ dần dần nhạt xuống, cho đến khi biến mất, trong giọng nói mang theo một chút phiền muộn, “Thiếu Lương, đây là những gì người khác nhờ đệ nói với ta hay sao?”

Tiết Thiếu Lương nhìn về phía Phó Tân Từ, Phó Tân Từ nhìn ra hoa viên nở rộ ở phía xa xa, trong không khí thoang thoảng mùi hương thảo mộc, ánh tịch dương đỏ như máu, rơi lên một nửa khuôn mặt của Phó Tân Từ. Phó Tân Từ nói, “Nếu sợ hãi ánh mắt và lời dị nghị của kẻ khác thì từ lâu ta đã không thể tồn tại trên đời này.”

Tiết Thiếu Lương nói, “Sư huynh, với xuất thân của sư huynh, trên đời có bao nhiêu người như thế? Đại đa số chúng ta đều phải thuận theo thế tục mà sống.”

Lời này cũng không dễ nghe, Phó Tân Từ hơi kinh ngạc, cũng không tức giận, ngược lại chỉ nhếch môi cười nói, “Người nhu nhược thì chỉ có thể thuận theo thế tục. Người mạnh mẽ thì dù sao vẫn có thể thay đổi thế tục.”

Tiết Thiếu Lương lại nói, “Như thế sư huynh cảm thấy mình mạnh mẽ đến mức có thể thay đổi được thế tục hay sao?”

Nghe thấy câu này, thần thái tự tin của Phó Tân Từ nhất thời suy sụp, hắn nhún vai bất đắc dĩ, “Đương nhiên không có, cho nên ta sẽ nghe theo lời khuyên của đệ.”

Tiết Thiếu Lương thả lỏng, Phó Tân Từ nói, “Ta muốn nhìn thấy người đã nhờ đệ đến nói giúp.”

“Chẳng phải sư huynh đã gặp Lưu Dịch Thủy rồi hay sao?” Tiết Thiếu Lương nói. Hắn cũng không muốn làm lộ thân phận của Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi.

Phó Tân Từ cười ha ha, “Thiếu Lương, đệ muốn nói dối với huynh hay sao?” Cho dù như thế nào hắn cũng không tin Lưu Dịch Thủy có bản lĩnh nhờ được Tiết Thiếu Lương, nếu không thì Lưu Dịch Thủy đã sớm dùng nước cờ này chứ không trì hoãn đến tận bây giờ.

“Sư huynh muốn nghĩ thế nào thì tùy.” Tiết Thiếu Lương đứng dậy cáo từ.

Phó Tân Từ cầm tay của Tiết Thiếu Lương rồi nói, “Người khác chín giả một thật, đệ là chín thật một giả, ngay cả ta cũng không nhận ra lời của đệ rốt cục là thật hay là giả. Ta nể mặt đệ, đệ uống hai ly rượu nhận tội với ta đi.”

“Đệ chỉ truyền lời mà thôi, có nghe hay không thì tùy sư huynh, làm gì phải nhận tội?”

Phó Tân Từ cứng rắn giữ người lại, thuận miệng nói, “Đệ đã mạo phạm lòng tự tôn của ta.”

Tiết Thiếu Lương lười hơn thua miệng lưỡi với Phó sư huynh, đành ở lại uống rượu.

Cái gì gọi là thẳng thắn rõ ràng, cái gì gọi là quanh co lòng vòng.

Lưu Dịch Thủy xem như hiểu rõ, ban đầu thái độ của Phó Tân Từ ương bướng cứng rắn như thế nào.

Cho dù Cổ Nhạc Sơn và Phó Tân Từ có quan hệ huyết thống, Lưu Dịch Thủy mang theo thành ý rất lớn, hy vọng có thể bồi thường cho Phó Tân Từ, nhưng Phó Tân Từ cứ mặc kệ Lưu Dịch Thủy.

Nay bỗng nhiên Lưu Dịch Thủy nhận được tin tức Phó Tân Từ quyết định tạm thời không truy cứu.

Quả thật là miếng bánh từ trên trời rơi xuống!

Chuyện tốt thế này, cho dù Lưu Dịch Thủy có nghĩ cũng không dám nghĩ. Phó Tân Từ nói, “Mỗi này ta đều bận việc, không thể rời khỏi thành Phúc Châu. Đành thỉnh Lưu tiên sinh mang theo thư của ta trở về, ngài yên tâm, Cổ đại nhân có thể tiếp tục làm đại quan. Thay ta nói với ông ấy, hy vọng con đường làm quan của ông ấy thuận lợi.”

Lưu Dịch Thủy là người giỏi giao tiếp, nghe thấy lời này của Phó Tân Từ thì lại cảm thấy Phó Tân Từ đang cố ý châm chọc. Hiện tại cũng không phải lúc để so đo việc này, Lưu Dịch Thủy duy trì phong độ, “Ta nhớ rõ, nếu công tử có gì khác muốn phân phó thì cứ nói. Đại nhân biết được chuyện của công tử thì vẫn luôn cảm thấy áy náy.”

Mi tâm của Phó Tân Từ giãn ra, chuyển thành một chút ý cười, “Đa tạ, nếu Cổ đại nhân muốn bồi thường thì cho dù là sản nghiệp hay là vàng bạc đồ cổ gì đó, càng nhiều càng tốt. Nếu chỉ tỏ vẻ bằng miệng thì quên đi.” Ai chẳng biết nói lời hay, Phó Tân Từ cũng sẽ không dễ dàng bị lừa gạt.

Lưu Dịch Thủy vội vàng giao thứ gì đó cho Phó Tân Từ, “Sau khi trở về, ta sẽ truyền đạt ý của công tử với đại nhân.”

Phó Tân Từ đứng dậy rời đi.

Dọa một Cổ Nhạc Sơn cũng đủ rồi, đương nhiên hắn sẽ không dựa vào biện pháp lương bại câu thương để xử lý Cổ Nhạc Sơn, huống chi không ai có thể sử dụng Tiết Thiểu Lương tiến đến biện hộ giúp như vậy.

Mặc dù Phó Tân Từ cũng không biết rõ ai là người đứng sau lưng Tiết Thiểu Lương.

Bất quá với sự hiểu biết của hắn về Tiết Thiểu Lương thì thân phận bối cảnh của người nọ cũng rất đáng giá để cân nhắc.

Dù sao, thậm chí là Cổ Nhạc Sơn đích thân xuất mã thì Tiết Thiểu Lương cũng chưa hẳn sẽ nể mặt Cổ Nhạc Sơn.

Phó Tân Từ nheo mắt, thời tiết oi bức, hắn gạt mái tóc sang một bên, chỉ để lại vài giọt mồ hôi trên trán, cười ngửa thong thả trở về. Mùa hè nắng mưa thất thường.

Phó Tân Từ chỉ dẫn theo bốn gia phó, sắp có mưa lớn, xưa nay Phó sư huynh ngăn nắp quan trọng thể diện không kịp tránh, bị mưa xối xả khiến cho toàn thân ướt sũng.

Kỳ thật trước khi mây đen kéo đến thì Phó Tân Từ đã nhanh tay lẹ mắt ruổi ngựa chạy đến phủ đệ của một nhà, muốn gõ cửa để tránh mưa. Kết quả nhà này rất lớn, đợi Phó sư huynh bị mưa xối ướt sũng thì cửa mới được mở. Thấy Phó Tân Từ, người bên trong lại nhận ra, vội vàng ôm quyền hành lễ, “Ôi chào, hóa ra là Phó công tử, ngài bị mắc mưa à. Công tử nhanh chóng vào đi.” Người gác cổng tiến lên dẫn ngựa cho Phó Tân Từ.

“Xin làm phiền một chút, đợi tạnh mưa thì chúng ta sẽ rời đi ngay.” Phó Tân Từ cũng không phải loại công tử ngây ngô khờ khạo, tưởng rằng toàn thể giới đều quỳ dưới chân mình. Đây vốn không phải nhà của hắn, lại là trời mưa, người gác cổng lười biếng cũng là chuyện của chủ nhân nhà người ta. Người ta mở cửa, lại cho trú mưa đã là may mắn lắm rồi.

Phó Tân Từ khách khí như vậy, người gác cổng cũng đặc biệt xem trọng mà nhìn một chút, tạ lỗi nói, “Phó công tử là cao đồ của Phó đại hiệp, Phó đại hiệp và chủ nhân như huynh đệ. Phó công tử là khách quý của chủ nhân, nếu chủ nhân biết tiểu nhân không thỉnh Phó công tử đi vào uống tách trà nóng thì chắc chắn sẽ trách tiểu nhân làm việc thiếu sót. Trời mưa thế này cũng không tạnh trong chốc lát đâu, thân mình của công tử cao quý, nay đã ướt như vậy. Nếu công tử không chịu tiến vào nghỉ ngơi một lúc thì tiểu nhân sẽ bị trách tội, công tử coi như thương xót cho tiểu nhân đi.” fynnz.wordpress.com

“Như vậy thì làm phiền vậy.” Phó Tân Từ mỉm cười, gia phó thưởng cho người gác cổng một thỏi bạc.

Vội vàng có người gác cổng bung dù, tự mình dẫn Phó Tân Từ đi vào.

Người bên cạnh Nguyễn Hồng Phi đương nhiên không phải bình thường, Phó Tân Từ nhanh chóng được tắm nước ấm, thay đổi y phục sạch sẽ mềm mại, thoải mái giống như đây là nhà mình, hết thấy đều thỏa đáng. Sau khi lau khô tóc, Phó Tân Từ định đứng dậy đi bái kiến chủ nhân.

Vừa đúng lúc có hạ nhân mang đến canh táo đỏ nấu gừng, “Chủ nhân nói, bên ngoài mưa to, Phó công tử bị lạnh, uống bát canh gừng để ấm người. Chủ nhân còn nói, biết Phó công tử chu toàn cấp bậc lễ nghĩa, nhất định sẽ tiến đến bái kiến, bất quá chủ nhân và nhị gia đang ở trong vườn ngắm mưa. Nếu đến đó, bị mưa sa gió giạt, tóc của công tử chưa khô, nếu để mắc phong hàn sẽ ngã bệnh. Chủ nhân hiểu rõ tâm ý của công tử. Công tử cứ an tâm nghỉ ngơi đi, mưa thế này thì trong chốc lát không tạnh nổi đâu, đợi buổi tối tái kiến cũng không muộn.”

Phó Tân Từ nghe xong rồi trầm nghĩ, hắn chỉ mới gặp vị Đỗ thúc thúc này một lần, nhưng lại là người cực kỳ cẩn thận. Nghe xong, Phó Tân Từ vội nói, “Tân Từ hiểu rõ tấm lòng của Đỗ thúc thúc.”

Minh Trạ đương nhiên biết rõ mọi việc cũng như quyết định mà Phó Tân Từ đã lựa chọn.

Đối với Minh Trạ, Phó Tân Từ là người thông minh thức thời.

Gien tốt, lại được giáo dục tốt, mà hiện tại Phó Tân Từ cũng không có tâm tư lệch lạc gì, quả thật là một thanh niên không tệ. Hơn nữa vị thanh niên này lại thẳng thắn và là người tài trí, Minh Trạ cười nói, “Tiểu Từ à, lại đây để tiểu thúc nhìn một cái nào. Nghe nói ngươi bị mắc mưa, không cảm lạnh chứ?”

Phó Tân Từ gọi Nguyễn Hồng Phi là thúc thúc thì thấy rất bình thường. Hắn xem Phó Ninh là sư phụ, Nguyễn Hồng Phi và Phó Ninh có giao hảo, coi nhau như huynh đệ. Về phần Minh Trạ, nhìn tuổi tác còn nhỏ hơn cả hần, lại hi hi ha ha không trầm ổn, cứ thích chiếm lợi người ta. Nhưng bởi vì Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi ngang hàng cho nên Phó Tân Từ chỉ đành xưng Minh Trạ là Đỗ tiểu thúc.

Nay Minh Trạ còn bày ra bộ dáng trưởng bối thật sự khiến Phó Tân Từ phải giật giật khóe miệng.

Làm khách ở nhà người ta, dù sao cũng không thể thất lễ, huống chi Minh Trạ tự xưng như thế cũng không sai. Phó Tân Từ cười nói, “Để Đỗ thúc và tiểu thúc lo lắng, thân mình của Tân Từ vẫn khỏe mạnh, không có gì đáng ngại.”

“Như vậy thì tốt.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Mưa thế này đến sáng mai mới có thể tạnh, ngươi ở đây một đêm đi, ở cùng chỗ với sư phụ của ngươi.”

Vẫn là Đỗ đại thúc trầm ổn khiến người ta an tâm hơn.

Đế đô.

Cố Nhạc Sơn đã dâng tấu chương xin từ chức, chẳng qua nếu chuyện của Cố Nhạc Sơn và Phúc Yên Hầu phu nhân vẫn chưa phơi bày ra ánh sáng, ý tứ của Vệ thái hậu vẫn là muốn Cố Nhạc Sơn tiếp tục đảm nhiệm chức vụ Binh bộ Thượng thư.

Cố Nhạc Sơn đánh tiếng trước, đại lão bản cũng có ý buông tha cho hần, điều này khiến Cố Nhạc Sơn cảm thấy an tâm một chút. Dù sao ai cũng không muốn thân bại danh liệt. Cho dù Phúc Yên Hầu phu nhân thật sự muốn trí hần vào đường cùng, lại phát tác ngay lúc này, Cố Nhạc Sơn không thể không thận trọng. Nhưng chỉ cần có một phần vạn khả năng thì hần cũng phải nghĩ cách bảo vệ cái ghế Binh bộ Thượng thư.

Vệ thái hậu cho Cố Nhạc Sơn lui ra, Tử Tô dâng lên mật báo, sau khi Vệ thái hậu xem xong thì lông mày cau chặt, toàn bộ sắc mặt nhất thời trở nên thâm trầm hơn vài phần.

Phượng Cảnh Kiên quyết định quay về đế đô ngay lúc này, Vệ thái hậu khẽ cau mày, hung hăng siết chặt nắm đấm, cũng không nói một lời nào, phát tay phái Tử Tô ra ngoài chờ đợi.

Lúc trước vì sao phụ tử Thiện Kỳ Hầu chết, Phượng Cảnh Kiên hần là hiểu rõ.

Với lòng dạ của Phượng Cảnh Kiên, nếu đã thoái vị nhường cho Minh Trạ thì đương nhiên là không phải giả.

Lần này sau khi Liễu Bàn và Dương Trạc đến đế đô, Vệ thái hậu không cho bọn họ trở về, lưu bọn họ ở lại Chiêu Đức điện để điều trị thân thể cho Minh Trạng. Bất quá Vệ thái hậu cũng không cấm hai người truyền tin về Vân Quý.

Vì vậy Phượng gia huynh đệ chỉ nghĩ rằng Minh Trạng bị trúng độc, nhất thời chưa được giải độc mà thôi.

Nay Phượng Cảnh Kiền muốn về đế đô, mà Phượng Cảnh Nam không hề có ý ngăn cản, không yên lòng vì Minh Trạng đương nhiên là một nguyên nhân, nguyên nhân quan trọng hơn chính là Phượng gia huynh đệ không yên lòng đối với Vệ thái hậu!

Trước kia, khi Phượng hoàng hậu can thiệp chính sự đã từng chèn ép Phượng gia huynh đệ rất kịch liệt, vì vậy huynh đệ hai người sinh ra tâm bệnh, bọn họ quả thật không muốn thấy Vệ thái hậu có bất cứ hành động gì trong chuyện chính trị.

Cho nên, bất luận như thế nào, Phượng Cảnh Kiền phải quay về đế đô, bọn họ tuyệt đối không cho phép Vệ thái hậu cứ như thế mà thành lập uy tín của chính mình!

Mật báo đã đến, như vậy chỉ dụ của Thái thượng hoàng cũng sắp đến!

Vệ thái hậu không chế cơn thịnh nộ thấp thoáng trong lòng, chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở ra cơn tức trong lồng ngực: Nàng sẽ để cho hai huynh đệ tự cao tự đại kia hiểu được, ai mới là chủ nhân của thiên hạ này!

Không ngoài dự đoán của Vệ thái hậu, chỉ dụ của Phượng Cảnh Kiền nhanh chóng đến đế đô.

Toàn bộ đế đô đang rục rịch lại vì tin tức Thái thượng hoàng sắp trở về mà khôi phục sự an tường hòa bình lúc trước, bá quan hòa thuận vui vẻ, tôn thất tương thân tương ái, mức độ thật quý dị, bình tĩnh như Vệ thái hậu thầm nghĩ đến một câu: Khác thường tức là không tốt.

Càng kỳ lạ chính là cùng lúc đó trong lòng của Vệ thái hậu lại nhin không được mà dâng lên cảm xúc nôn nóng hưng phấn muốn được thử thách. Không phải cái loại bình thản hoặc là lãnh đạm vui sướng như ngày xưa, mà là một loại cảm giác có thể không chế, thậm chí niềm tin có thể thay đổi toàn bộ cục diện mang đến cảm giác xa lạ tràn ngập toàn bộ lồng ngực.

Có lẽ đây chính là cảm giác đứng trên vạn người, tay cầm thần quyền, không hề sợ hãi cường thế.

Lúc này, sau khi có quyết định, Vệ thái hậu lại không hề có bất cứ cảm giác bị uy hiếp khi Phượng Cảnh Kiền sắp sửa trở về. Nàng cũng không lo lắng, bởi vì nàng đã nắm giữ đế đô.

Hiện tại nắm giữ thiên hạ là nhi tử của nàng.

Vuốt ve tay vịn hình phi phượng trên trường kỷ được làm bằng gỗ hoa lê thượng hạng, đây là đồ vật trước kia Phượng hoàng hậu từng sử dụng. Kết cục của Phượng hoàng hậu không tốt, những gì bà ta từng sử dụng thì đều bị người đời xem là không cát tường, vì vậy vẫn bị vứt bỏ trong kho.

Vệ thái hậu cũng không bận tâm, kỳ thật chiếc trường kỷ này tuy là đồ cũ trong cung, lúc đầu là Nội vụ phủ hiến tặng cho Kính Văn thái hậu: mẫu thân của Thái Tông hoàng đế. Sau đó lần lượt truyền cho Hoàng hậu hoặc Thái hậu, thế nên tay vịn của nó được người ta vuốt ve nhiều năm, trở nên sáng bóng.

Năm đó Phượng hoàng hậu rất thích chiếc trường kỷ này. Khi Vệ thái hậu được Phượng hoàng hậu nuôi dưỡng, đã từng ngồi trên nó rất nhiều lần, kỳ thật cũng chẳng có gì đặc biệt thoải mái so với những chiếc trường kỷ khác. Sau này Vệ thái hậu dần dần hiểu được, Phượng hoàng hậu không phải thích chiếc trường kỷ này, cũng không phải thích phần điêu khắc được trạm trổ hình phi phượng phức tạp hoa lệ của nó, Phượng hoàng hậu chân chính thích nó là vì nó đại diện cho quyền lực.

“Có quyền lực thì mới có tôn nghiêm.” Phượng hoàng hậu từng nói như vậy.

Trong cung điện không có người khác, ánh mắt của Vệ thái hậu xuyên qua lớp rèm bằng gấm đỏ, từ xa xa có thể nhìn thấy chín tầng mây. Nắm chặt tay vịn bóng loáng, Vệ thái hậu thì thào nói nhỏ, “Những lời mà di nói đều rất đúng.”

207. Chương 207

Trần Nam Vương phủ.

Ban đầu Phượng gia huynh đệ quả thật nghĩ rằng Minh Trạ̣m giả bệnh.

Khi đó Minh Trạ̣m còn gửi thư đến, trong đầu đầy ý nghĩ xấu muốn Trịnh Khai Tuấn dẫn theo Thái thượng hoàng quay về để dọa hù dọa mọi người. Kết quả chưa đến mấy ngày thì Vệ thái hậu thay quyền chấp chính, còn Minh Trạ̣m thì lại bất vô âm tín.

Cho đến khi Liễu Bàn đích thân đến để dọa.

Kỳ thật Phượng Cảnh Nam phái Liễu Bàn đến để dọa, thứ nhất là để thử xem Minh Trạ̣m bệnh thật hay giả. Tuy hẳn nắm chắc tám phần là Minh Trạ̣m giả bệnh, bất quá vị trí của Minh Trạ̣m quan trọng, cho dù có hai phần nghi ngờ thì Phượng Cảnh Nam cũng hy vọng có thể để Liễu Bàn xác nhận một chút. Giả bệnh thì đương nhiên là tốt, Phượng Cảnh Nam chướng mắt Minh Trạ̣m, nhưng dù sao vẫn là phụ thân, hẳn cũng ngóng trông Minh Trạ̣m khỏe mạnh.

Thứ hai, Phượng Cảnh Nam có mục đích nhắc nhở Vệ thái hậu. Ý tứ là, cho dù có thay quyền chấp chính thì cũng phải hiểu rõ bốn phận của mình.

Tính toán của Phượng gia huynh đệ hoàn toàn sụp đổ khi Liễu Bàn và Dương Trạch gửi thư về Trần Nam Vương phủ. Bọn họ không ngờ Minh Trạ̣m thật sự bị trúng độc không dậy nổi.

Nếu thân mình của Minh Trạ̣m vẫn khỏe mạnh, chỉ đang đóng kịch, thì cho dù Vệ thái hậu chấp chính thay cũng chẳng thành vấn đề, bất quá chỉ là con rối mà thôi. Nay thì hay rồi, sự tình trái ngược với suy nghĩ. Vệ thái hậu thay chấp chính lại hừng hực quật khởi, còn Minh Trạ̣m nằm trên giường không biết sống chết lại trở thành con rối.

Miễn bàn đến Phượng Cảnh Kiên, cho dù đang ở Vân Quý nhưng hẳn vẫn đặt một nửa tâm tư ở để dọa. Hiện tại ở để dọa vẫn còn lão nương và tôn tử của hắn, bọn họ đều nằm trong tay của Vệ thái hậu, làm sao có thể khiến Phượng Cảnh Kiên yên lòng cho được.

Đối với Phượng Cảnh Nam mà nói, Minh Trạ̣m làm Hoàng đế, tuy ngoài miệng hắn không thể để lộ cảm giác vui sướng, đó là vì sợ kích thích đến ca ca của hắn, nhưng trong lòng lại rất đắc ý. Tuy nhiên nếu Vệ thái hậu chấp chính thì lại là một chuyện khác.

Ủng hộ nhi tử của mình làm Hoàng đế hoàn toàn khác với việc ủng hộ lão bà của mình làm Võ Tắc Thiên!

Huống chi Võ Tắc Thiên người ta và Đường Cao Tông Lý Trị còn có khoảng thời gian yêu thương thật lòng. Phượng Cảnh Nam và Vệ thái hậu thành thân hoàn toàn là vì ích lợi, luận về tình cảm thì mặt ngoài chỉ tôn trọng lẫn nhau, bên trong thâm chướng mắt nhau.

Để Phượng Cảnh Nam ngồi nhìn Vệ thái hậu nắm quyền thiên hạ là một chuyện nực cười!

Phượng gia huynh đệ đều không phải là người mất kiên nhẫn, cho dù lo lắng cho Minh Trạ̣m thế nào, nhưng Minh Trạ̣m cũng đã bị trúng độc. Nói khó nghe thì một khi Minh Trạ̣m xuôi tay đi Tây thiên, huynh đệ hai người đương nhiên sẽ thương tâm, nhưng đợi hết thương tâm thì vẫn phải lo lắng đến tình hình của để dọa và tân quân nổi nghiệp. fynnz.wordpress.com

Cho nên, khi Minh Trạ̣m đã bị trúng độc, huynh đệ hai người cũng không gấp rút phái người đến để dọa, bọn họ vô cùng kiên nhẫn chậm rãi đợi tin tức từ để dọa.

Cho đến khi Nội các và tôn thất đánh nhau, Lỗ An Công và Mân Tĩnh Công bị hàng tước, Lý Bình Chu bị phạt lương bổng, Từ Tam cáo bệnh.....

Thì huynh đệ hai người mới nhận ra Vệ nữ nhân này vương gậy quá cao đi. Minh Trạ̣m còn chưa chết mà đã cân nhắc đến việc đoạt quyền rồi ư.

Phượng Cảnh Kiên quay về đế đô để ổn định thế cục, xem như đây là sự ăn ý mấy chục năm của huynh đệ Phượng gia.

Hiện tại không phải lúc so đo Phượng Cảnh Kiên phục chính. Quan trọng là cho dù Minh Trạ là an hay nguy thì chính quyền của Đại Phượng vẫn phải nằm trong tay của Phượng gia.

Thời Nhân Tông hoàng đế, Phượng hoàng hậu can thiệp vào chính sự, Phượng gia huynh đệ vẫn còn sợ hãi chuyện ấy. Bọn họ tuyệt đối không thể dễ dàng cho phép khi bọn họ cầm quyền mà Đại Phượng lại có một Phượng hoàng hậu thứ hai xuất hiện.

Phượng Cảnh Kiên muốn về đế đô, đây cũng không phải là việc mà Minh Kỳ có thể xen vào. Nhưng Minh Kỳ cũng không tán thành chuyện này.

Thấy Phượng Cảnh Kiên sắp đến ngày lên đường, Minh Kỳ cân nhắc một phen, đến tẩm cung của Phượng Cảnh Kiên, Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Kỳ nhi, vì sao lại có thời gian rảnh rỗi đến đây thế?” Minh Kỳ là phụ tá đắc lực của Phượng Cảnh Nam, vẫn luôn rất bận rộn. Bất quá lúc này Minh Kỳ đến đây, muốn nói cái gì thì Phượng Cảnh Kiên có thể đoán được một chút.

Minh Kỳ hành lễ, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng lộ ra một chút nhẹ nhàng, mỉm cười nói, “Hoàng bá phụ sắp quay về đế đô, Kỳ nhi đến xem thử Hoàng bá phụ có cần hỗ trợ gì hay không?”

“Thật ra cũng không có gì cần chuẩn bị thu dọn cả.” Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Nếu đế đô an ổn, không quá mấy ngày thì trầm sẽ trở lại.”

“Nếu Minh Trạ bình an, Hoàng bá phụ sẽ trở về. Nếu Minh Trạ có gì bất trắc, Hoàng bá phụ ở lại đế đô để chấp chính cũng là lẽ phải.” Minh Kỳ nhẹ nhàng nói, cho thấy lập trường của mình.

Phượng Cảnh Kiên nhìn đôi mắt phượng của Minh Kỳ, đúng là di truyền, lời nói cũng càng ngày càng trình độ, nhin không được mà cười hỏi, “Như vậy Kỳ nhi cho rằng bá phụ có nên trở về hay không?”

Minh Kỳ không trả lời thẳng câu hỏi của Phượng Cảnh Kiên, mà chỉ nói, “Lần này Hoàng bá phụ trở về sẽ khó tránh khỏi có một trận long tranh hổ đấu với mẫu thân.”

Phượng Cảnh Kiên không nói chuyện.

Minh Kỳ cứ bưng trà mà uống.

Qua một lúc thì Phượng Cảnh Kiên như cười như không mà nói, “Kỳ nhi cũng thấy vậy ư?”

“Hoàng bá phụ có muốn nghe thử quan điểm của Kỳ nhi hay không?” Minh Kỳ đem trà hương đặt xuống chiếc bàn nhỏ ngay bên tay, nhìn về phía Phượng Cảnh Kiên.

Phượng Cảnh Kiên cười cảm thán, “Kỳ nhi là hài tử có tâm.” Chẳng những có tâm mà còn có thủ đoạn. Trong chuyện này, Minh Lễ ngoại trừ phụ họa thì cũng không nói lời dư thừa. Đương nhiên Phượng Cảnh Kiên quay về đế đô cũng không có gì bất lợi cho Minh Lễ. Minh Kỳ chủ động phát biểu ý kiến, có thể thấy được địa vị của Minh Kỳ ở tại Trấn Nam Vương phủ, đã đến mức độ có thể cho phép nàng can thiệp vào việc này.

Minh Kỳ mỉm cười, khuôn mặt giãn ra, “Nếu Kỳ nhi là mẫu thân thì cho dù Minh Trạ sống hay chết, Kỳ nhi cũng sẽ không buông tha địa vị Thọ An cung. Có lẽ Hoàng bá phụ nghĩ rằng mẫu thân tham quyền, bất quá Kỳ nhi phải nói một câu công đạo thay mẫu thân. Kỳ nhi nghĩ, lúc trước khi Hoàng bá phụ và phụ hoàng còn trẻ thì ngay từ đầu cũng không phải nghĩ đến việc giành ngai vàng.”

“Mẫu thân muốn bảo vệ không phải là vị trí Thọ An cung mà là tôn nghiêm của Thọ An cung, cùng với ích lợi của tất cả thuộc hạ, nô tài, thân nhân và quan viên phụ thuộc vào Thọ An cung.” Minh Kỳ nói, “Hoàng bá phụ có danh vọng cực cao ở đế đô, nay bá quan trong triều phần đông đều là lão thần của Hoàng bá phụ, những người đó trung thành và tận tâm với Hoàng bá phụ. Hoàng bá phụ chỉ cần quay về đế đô thì mẫu thân không có khả năng đối chọi với ngài. Cho nên cuộc đọ sức thắng thua giữa Hoàng bá phụ và mẫu thân chỉ có thể đặt ở bên ngoài đế đô.”

“Nếu Hoàng bá phụ không trở về đế đô, đợi Minh Trạ bình an, mẫu thân vẫn là Thái hậu như trước, cho dù Minh Trạ có gì bất trắc thì cứ tùy tiện lập hoàng tôn, mẫu thân lấy thân phận Thái hoàng thái hậu

vẫn có thể nhiếp chính.” Lời này của Minh Kỳ chính là nguyên nhân Phượng Cảnh Kiên cố ý muốn về đế đô.

Phượng Cảnh Kiên cười một cái, Minh Kỳ gần từng chữ, “Nếu Kỳ nhi ở vào vị trí của mẫu thân, cho dù dùng bất cứ thủ đoạn nào thì cũng sẽ không để Hoàng bá phụ trở về đế đô.”

“Nếu Hoàng bá phụ cứ khư khư cố chấp thì Kỳ nhi có một đề nghị.”

Ánh mắt của Minh Kỳ trở nên trịnh trọng, “Nhớ trước kia Minh Trạh từng gửi thư, muốn Hoàng bá phụ dùng nghị giá giả vờ quay về đế đô. Hiện tại không cần ngại dùng chiêu này, Hoàng bá phụ dùng một nghị giá rỗng để thử một lần xem sao.”

Nếu Minh Kỳ nói ra kế sách khác thì Phượng Cảnh Kiên trước tiên sẽ hoài nghi dụng tâm của nàng, nhưng Minh Kỳ lại cố tình dùng chiêu dẫn xà xuất động mà Minh Trạh từng đề nghị, chẳng qua xà này lại là mẫu thân của nàng: Vệ thái hậu. Mà việc này cũng chẳng có gì uy hiếp, Phượng Cảnh Kiên hơi kinh ngạc, “Bá phụ không ngờ Kỳ nhi lại nói ra những lời này.” Dù sao Vệ thái hậu là mẫu thân của Minh Kỳ, luận về quan hệ huyết thống xa gần thì bá phụ như hấn chỉ là tép riu.

Minh Kỳ lo lắng thở dài, “Có lẽ là Minh Trạh không muốn ngài và mẫu thân xung đột vũ trang.” Hiện tại Trần Nam Vương phủ và hoàng thất có thể bảo trì cân bằng, kỳ thật đều là kết quả của những động thái cẩn thận mà Minh Trạh đã làm trong thời gian qua. Nay tin tức về bệnh tình nguy kịch của Minh Trạh được truyền đến, tất cả mọi người đều đứng ngồi không yên, bao gồm cả Thái thượng hoàng.

Phượng Cảnh Kiên hơi lay động, “Kỳ nhi, con có tin tức của Minh Trạh ư?”

Minh Kỳ lắc đầu, “Kỳ nhi chỉ cảm thấy Minh Trạh không dễ dàng chết như vậy thôi. Còn mẫu thân thì vĩnh viễn sẽ không ra tay với Minh Trạh.”

Là long phượng song sinh, Minh Kỳ tự nhận mình có chỉ số thông minh không thấp, khả năng làm việc và nhìn người đều do Phượng Cảnh Nam một tay chỉ giáo, chính mình chịu thiệt hay được lợi, dụng phải bao nhiêu vách tường, nàng đều đã học hết. Có được địa vị hôm nay cũng chứng tỏ được tư chất và thủ đoạn của Minh Kỳ.

Bất quá Minh Kỳ vẫn cảm thấy nàng không hiểu rõ Minh Trạh, đệ đệ duy nhất của nàng.

Năm đó Phượng gia huynh đệ trải qua bao nhiêu khổ sở, giết chóc đỏ cả mắt mới đoạt được ngai vàng, trong khi Minh Trạh dường như chẳng tốn công sức gì mà vẫn có thể dễ dàng khắc chết bốn vị Hoàng tử, ngồi lên ngai vàng.

Người như vậy sẽ dễ dàng chết hay sao?

Thành Phúc Châu.

Minh Trạh cũng biết tin tức Phượng Cảnh Kiên muốn về đế đô.

Cũng không phải Vệ thái hậu cố ý gửi mật thư cho Minh Trạh, kỳ thật tin tức này đã được đăng công khai trên Tập san Hoàng thất, trong thiên hạ này không có ai mà không biết. Minh Trạh cũng không phải người mù kẻ điếc, đương nhiên cũng nhìn thấy.

Lật trang đầu của Tập san Hoàng thất, Minh Trạh nói thầm, “Lúc trước đã sớm từ bỏ, nay vì sao phụ hoàng lại muốn đến đế đô? Chẳng phải thêm phiền ư? Ta có nên gửi thư cho phụ hoàng để ông ấy đừng lo lắng nữa không nhỉ?”

Môi của Nguyễn Hồng Phi mang theo nụ cười thần nhiên, dù là mặt nạ da người đang ở trên mặt nhưng ánh mắt vẫn toát lên vài phần phong lưu, khiến Minh Trạh lên nhìn vài lần, Nguyễn Hồng Phi liếc Minh Trạh một cái, lạnh lùng nói, “Việc Thái thượng hoàng quay về đế đô đã truyền khắp nơi, lần này đại tiện nhân truyền chỉ quay về đế đô trước, là hạ quyết tâm phải về đế xem đến tận cùng. Người viết thư gửi đi, đường xa tri hoãn, có thể đến kịp hay không cũng chưa biết, cho dù có đến thì lời nói của thiên tử có thể thay đổi được sao?”

Minh Trạh thần nhiên nói, “Đổi ý thì cứ đổi ý, ta cũng thường đổi ý này?”

“Có bao nhiêu người giống như người?” Đối với Nguyễn Hồng Phi, Minh Trạm hoàn toàn là xem bản mặt như cái mông, cái gì có lợi thì sẽ làm cái đó, không hề có sự tôn quý và thận trọng của bậc đế vương.

Minh trạm bĩu môi, liếc mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi một cái rồi mắng, “Người biết cái quái gì, đó gọi là giản dị. Giản dị, có biết hay không? Giản dị không màu mè, lù lù vác cái lu chạy.”

Hai người một câu đối một câu, Minh Trạm liền vứt đi ý định gửi thư về Vân Quý, chỉ toàn tâm tập trung vào việc đùa giỡn với Phó Tân Từ.

Minh Trạm cảm thấy Phó Tân Từ rất thú vị, hẳn ở thành Phúc Châu rảnh rỗi, liền đi nhờ Phó Ninh gọi Phó Tân Từ đến, sau đó Minh Trạm bắt đầu đùa giỡn người ta.

Tính ra niên kỷ của Minh Trạm còn nhỏ hơn Phó Tân Từ. Bất quá Minh Trạm cảm thấy tuổi tác trong con người thật của hắn có thể sánh bằng đức cao vọng trọng, vì vậy hắn cũng an tâm tự cho mình là trưởng bối của Phó Tân Từ.

Theo lý thuyết, Phó Tân Từ có thể giao hảo với một Tiết Thiếu Lương lạnh lùng thì tất nhiên là tính tình của hắn không tệ.

Dẫu là như thế, nhưng Phó Tân Từ cảm thấy chính mình chưa bị Minh Trạm chọc điên đã là tổ tông phù hộ nhiều lắm rồi. Phó Tân Từ quán quyết thân thiết với Phó Ninh, nay Phó Ninh đến thành Phúc Châu, Phó Tân Từ một lòng muốn Phó Ninh đến ở quý phủ của mình, Phó Ninh không đồng ý. Phó Tân Từ vì hiếu thảo nên ngày ngày đành đến thỉnh an.

Minh Trạm nắm bắt thời cơ liền trêu đùa Phó Tân Từ, tỷ như hôm nay Minh Trạm đột nhiên dán một chùm râu dài lên mặt, lại làm ra bộ dạng thoát tục, Phó Tân Từ liếc mắt nhìn lại, chỉ hận không thể chọc thủng hai mắt của mình.

Minh Trạm cười ha ha hai tiếng, nói với Phó Ninh, “Phó đại ca, ta thấy Từ hiền diệt thật sự là lanh lợi.”
fynnz.wordpress.com

Phó Ninh cười nói, “Tối hôm qua Tiểu ù đệ đệ mới gặp Tân Từ, nay lại khen hắn. Xem ra hai người thật là hợp ý.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Minh Trạm sờ sờ chòm râu giả của mình, cười nói, “Ta biết Từ hiền diệt thích người trầm ổn, vì vậy mới dán lên chòm râu, nói vài câu với hiền diệt, để hiền diệt thấy ta đỡ phải bỏ chạy, hôm qua hắn chạy thật là nhanh, thật không hổ là cao đồ của Phó đại ca.”

Phó Tân Từ thật sự chịu không nổi phương pháp của Minh Trạm, đúng là dốt đặc cán mai. Cũng thật sự là kỳ quái, nhìn Đỗ đại gia hòa nhã trầm ổn, vậy mà vị Đỗ nhị gia này lại tài lanh như thế, chưa nói đến những chuyện khác, chỉ mỗi việc Minh Trạm mỗi ngày lại thay một chiếc nhẫn to dùng bằng bảo thạch, như thể đang sợ người ta không biết hắn là kẻ giàu có thì phải.

Mà trên thực tế, Phó Tân Từ nghe hạ nhân trong biệt viện phần nhiều đều xưng Nguyễn Hồng Phi là chủ nhân, còn Minh Trạm thì được gọi là nhị gia.

Đừng xem thường câu này, bên trong có nhiều điều để nghiên cứu.

Thậm chí Phó Tân Từ cho rằng có lẽ Minh Trạm dựa vào mối quan hệ thân thích với Nguyễn Hồng Phi, sau khi chọc trở nên phú quý thì trong lòng luống cuống, không khoe sự giàu có ra ngoài thì buổi tối ngủ không yên. Trong lòng liên tục lải nhải, Phó Tân Từ xem như là một nhân vật có tinh thần thắng lợi điển hình, mỉm cười ứng phó lời nói xảo quyệt của Minh Trạm, “Đồ tiểu thúc oan uổng diệt nhị rồi, thật sự là hôm qua đã muộn, Tân Từ ở đây e rằng sẽ quấy nhiễu tiểu thúc nghỉ ngơi.”

Minh Trạm thở dài, vuốt râu, bày ra vẻ mặt lão thành, lời nói thành khẩn, “Các người tuổi trẻ, không hiểu lòng trưởng bối. Ta nghe Phó huynh khen người hết lời, nên mới cảm thấy yêu mến tài nghệ của người. Chẳng qua nếu không biết người có bản lĩnh gì thì ta thật sự không tốt để cử người với bề trên. Người đang ở độ tuổi có chí khí ngút trời, hãy, đáng tiếc là vẫn thiếu vài phần trầm ổn.”

Phó Tân Từ quả thật chịu không nổi vẻ mặt nghiêm trang làm ra vẻ ta đây của Minh Trạm, thầm nghĩ, miệng của người vẫn còn hơi sữa, vậy mà cứ thích phô trương khoe mẽ. Nói láo không chớp mắt, khẩu khí

thật không nhỏ, Phó Tân Từ bị Minh Trạ tra tấn tinh thần đến mất kiên nhẫn, mỉm cười hỏi thăm, “À, nghe ý của tiểu thúc thì dường như có giao tiếp rất rộng trong quan trường.”

Phó Ninh khẽ cau mày, không quen nhìn Phó Tân Từ nịnh bợ, nói ra lời vô lễ như thế. Minh Trạ lại phe phẩy cây quạt mà nằm đó Gia Cát Lượng từng dùng, vẻ mặt tự đắc, nhưng ngoài miệng lại khiêm tốn, “Không dám không dám, chẳng qua là được Thái thượng hoàng lão nhân gia coi trọng mà thôi.”

Phó Tân Từ mơ hồ cảm thấy như đang bị sặc, Minh Trạ lại nói, “Hoàng thượng và Thái hậu, ta đều quen biết. Ngay cả lực bộ cửu khanh trong triều đều nể mặt Đỗ mã đây.”

Ánh mắt của Phó Tân Từ chuyển động, thử hỏi, “Chẳng lẽ tiểu thúc xuất thân từ cung đình?”

Minh Trạ cười ha ha hai tiếng, không nói gì thêm.

Phó Tân Từ nhin không được mà liếc nhìn phía dưới hạ thân của Minh Trạ một cái, lại tinh tế nhìn chòm râu giả trên miệng của Minh Trạ, thầm nghĩ, vị Đỗ tiểu thúc này không có tài văn chương, khẩu khí lại ba hoa khoác lác, vẻ mặt thì khoe mẽ, dáng người hơi tròn trịa, nghe nói thái giám không có phần đó nên cũng khó tránh khỏi mà bị béo phì.

Chẳng qua cái tên thái giám béo này đến thành Phúc Châu rốt cục là có ý đồ gì?

Phó Ninh cũng hiểu được khẩu khí của Minh Trạ hơi quá trớn, vốn định trách Phó Tân Từ nhưng chưa kịp thì phải quay sang khuyên Minh Trạ, “Tiểu ù đệ đệ, những lời này chớ nói với người bên ngoài, để tránh người ta hiểu lầm.” Sẽ tưởng rằng người thật sự mảnh khỏe thông thiên, chẳng phải là dựa vào thể lực của Đỗ huynh hay sao? Nếu Phó Tân Từ cứ khiêu khích Minh Trạ như vậy thì Phó Ninh nhất định phải giáo huấn đồ đệ của mình. Chẳng qua Minh Trạ ngoại trừ thích khoác lác thì bản tính rất sáng khoái, có không ít điểm khả ái. Vì vậy Phó Ninh dựa vào hảo cảm đối với huynh đệ Đỗ gia mà nhắc nhở Minh Trạ một câu.

Minh Trạ không bận tâm, mỉm cười gọi Phó Tân Từ, “Từ hiền đệ, nghe Phó huynh nói binh pháp của người cũng rất xuất chúng, nào, nói cho ta nghe binh pháp Tôn Tử đi.”

Cho dù Phó Tân Từ lão luyện thể nào thì cũng không muốn nịnh bợ một vị nội quan không rõ lai lịch, chẳng qua hiện tại đang ở nhà Đỗ gia, bèn nói, “Binh pháp quan trọng ở cách học đi đôi với hành, năm đó Triệt Quát chỉ thượng đàm binh, lợi hại như thế nào, nhưng rốt cục ra sao thì không cần nhiều lời. Nếu tiểu thúc có hứng thú thì ngày sau Tân Từ thỉnh tiểu thúc vào quân doanh xem thử.” (=chỉ giải lý thuyết mà không giải thực tiễn)

Minh Trạ hớn hở mặt mày, “Như vậy thì quá tốt.”

“Tiểu thúc với thân phận như vậy, đến lúc đó Tân Từ sẽ báo trước với Tướng quân đại nhân một tiếng.” Phó Tân Từ thử nói.

Minh Trạ cười ha ha, phe phẩy quạt mấy cái, “Không cần. Hầy, tiểu tử các ngươi không biết, làm người thì quan trọng nhất chính là khiêm tốn. Không nghe sự phụ của người nói hay sao, người trong nhà biết là được rồi, tuyệt đối không nên khoe khoang ra ngoài, để tránh cho người ta coi khinh. Cái tên hài tử nhà người lớn như vậy mà còn để người khác nhắc nhở, thật sự khiến người ta không yên lòng mà.”

Phó Tân Từ suýt nữa đã bị Minh Trạ chọc tức chết, Phó Tân Từ nghe Minh Trạ nói lời nhân nghĩa lễ trí, chỉ bảo thái độ làm người, cũng ấn định thời gian sẽ đi xem Phó Tân Từ luyện binh, thể này mới chịu bỏ qua cho Phó Tân Từ.

Đến tối, Minh Trạ nói với Nguyễn Hồng Phi, “Phó Tân Từ cũng không phải người có lòng dạ thâm sâu, lại rất thức thời. Lần này không biết Phúc Yên Hầu phu nhân gây khó dễ cho Cổ Nhạc Sơn là có mưu đồ gì đây?”

Đối với Nguyễn Hồng Phi, Minh Trạ đánh giá Phó Tân Từ như thế thật ra cũng công bằng. So với Minh Trạ không biết giả ngốc bao nhiêu lâu, ngay cả Phượng Cảnh Nam cũng bị lừa gạt, thì Phó Tân Từ bị Minh Trạ quay vòng vòng vài lần mà đã bắt đầu mất bình tĩnh thì quả thật không phải người có lòng dạ thâm sâu.

Về phần Phúc Yên Hầu phu nhân? Nguyễn Hồng Phi cười cười, “Nữ nhân lúc nào cũng để ý đến thanh danh hơn cả nam nhân, huống chi việc này cũng chưa nháo nhào ầm ĩ. Về phần Cố Nhạc Sơn, hừ, ta thấy hắn cũng không chỉ vì chuyện của Phúc Yên Hầu phu nhân lúc trước mà thấp thỏm lo âu đâu!”

“Vậy thì vì sao?” Minh Trạm truy vấn.

“Ai biết được.” Nguyễn Hồng Phi duỗi thắt lưng, cởi bỏ nút thắt trên cần cổ, “Ta cũng không phải thần tiên.”

Minh Trạm tiến lên giúp một tay, liền tiếp nói thầm, “Mùa hè nóng nực mà còn mặc trường bào làm gì, cũng không biết giả vờ ra vẻ cái gì nữa.” Đuối Phó Tân Từ đi, Minh Trạm liền thay đoản y và hạ y gọn gàng, rất mát mẻ.

Hơn nữa khiến Minh Trạm đặc ý là cái tên ngụy quân tử Nguyễn Hồng Phi này đã bóp mũi hắn hơn mười cái, bóp muốn sưng cả lên. Minh Trạm cân nhắc để hôm nào làm hai bộ nội y khêu gợi bảo Nguyễn Hồng Phi mặc cho hắn xem, coi như tặng một chút tình thú.

“Phi Phi, ta cảm thấy việc của Cố Nhạc Sơn vẫn chưa xong đâu.” Minh Trạm vừa nghĩ bậy vừa nói, “Có lẽ Phúc Yên Hầu phu nhân chỉ lộ đầu mà thôi, còn việc sau đó không liên quan đến phủ Phúc Yên Hầu.”

Đây cũng là thủ đoạn mà quan trường quen dùng, tuy nói là liên hoàn kế, nhưng liên hoàn kế cũng không phải xuất phát từ tay của một nhà, nhưng lại phối hợp vô cùng ăn ý, không có sơ hở, giống như đã thương lượng ổn thỏa. Kẻ không biết nội tình quả quyết nhìn không ra.

Nguyễn Hồng Phi cười đi ngoại sam của Minh Trạm, trong lòng vô cùng thoải mái, ôm eo Minh Trạm rồi nói, “Việc này cũng không gấp, chỉ cần chức vị Thượng thư của Cố Nhạc Sơn được bảo trụ là được rồi.”

Minh Trạm thở dài, “Sử dụng Cố Nhạc Sơn rất thuận tay.”

Nguyễn Hồng Phi ôm Minh Trạm đặt lên lên đùi, ngón tay hơi lạnh vuốt ve thắt lưng của Minh Trạm, “Hiện tại Cố Nhạc Sơn không chịu xuống đài cũng chỉ vì muốn hộ mệnh mà thôi. Người nghĩ là hắn thật sự hy vọng xa vời có thể bảo vệ được chức Thượng thư hay sao?”

Dậu đổ bìm leo.

Dậu của Cố Nhạc Sơn còn chưa đổ, chỉ là bị hủy hoại thanh danh, e rằng những kẻ mơ ước chức vị Thượng thư đều muốn thử xem có thể thay thế hay không.

Có câu đế vương vô tình.

Trên thực tế, mọi người đặt đế vương ở vị trí cân bằng.

Trong tất cả mọi việc đều mong chờ sự công bằng.

Cho dù dùng thuận tay, nhưng nếu đế vương thiên vị thì trên đời này còn gì công đạo nữa. Nghĩ đến Cố Nhạc Sơn, Minh Trạm thở dài, “Thư thì ta đã gửi rồi, cũng không biết mẫu thân sẽ xử trí như thế nào.”

Nguyễn Hồng Phi ôm Minh Trạm, có một chút động tình, “Vệ tỷ tỷ ở tại đế đô, người cần gì phải lo lắng? Nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Hôm nay đến phiên ta.” Hai tay của Minh Trạm không thành thật, túm lấy đai lưng của Nguyễn Hồng Phi, đôi mắt ti hí lóe lên, trước tiên nhào qua cần cổ của Nguyễn Hồng Phi một cái.

Nguyễn Hồng Phi xoa bóp mũi của Minh Trạm, cau mày, “Người nhẹ một chút đi.”

“Tiểu Phi Phi, tiểu ngoan ngoãn, chẳng phải người thích gia ở trên giường cuồng dã hay sao.....a a a...”

Kết quả là Minh Trạm bị người ta cuồng dã cả đêm, ngày hôm sau suýt nữa ngồi dậy không nổi, chu mũi ai ôi nửa canh giờ, thậm chí oán Nguyễn Hồng Phi không biết kiềm chế quan tâm. Nguyễn Hồng Phi tỏ ra vô tội, trong mắt tràn đầy nụ cười ấm áp, xoa eo cho Minh Trạm, “Kiềm chế không được nên hơi cuồng dã một chút.”

Minh Trạm thích nhìn Nguyễn Hồng Phi mỉm cười như vậy, nhin không được mà chồm người ngồi dậy thường cho Nguyễn Hồng Phi một nụ hôn khẽ, ngông nghênh nói, “Hôm qua ái khanh thị tẩm thật sự vất vả rồi.”

Nguyễn Hồng Phi cười ha ha, “Bệ hạ thánh minh.”

Phó Tân Từ bị Minh Trạm làm phiền muốn mất nửa cái mạng, cho dù hắn rất nhớ sự phụ nhưng cũng giảm bớt số lần đến Đỗ phủ. Chẳng qua hiện tại Phó Tân Từ lại có thêm một việc khiến hắn rất sầu, hắn nghĩ đến lời đề nghị của Phương Niệm Ân thì liền đau đầu.

Phó Tân Từ và Phương Niệm Ân hơn kém ba tuổi, tình cảm huynh đệ của hai người không tệ, vì vậy có tính toán gì thì Phương Niệm Ân cũng không gạt Phó Tân Từ, huống chi việc này còn phải nhờ Phó Tân Từ giúp đỡ.

Nghe xong lời của Phương Niệm Ân, Phó Tân Từ như chết khiếp, sau một lúc lâu mới phục hồi tinh thần mà hỏi, “Người nói là Niệm Vũ chọn trúng Đỗ tiểu thúc ư?”

Trăm người trăm tính.

Đối với Phó Tân Từ, Phương Niệm Ân và Phương Niệm Đức rất bình thường, chỉ có Phương Niệm Vũ, vì là nữ nhi duy nhất trong nhà nên quả thật đã bị chiều hư. Ngày thường làm nũng với các huynh trưởng chưa đủ, hiện tại càng ngày càng to gan, dám tự bàn đến việc chung thân đại sự của mình.

Phương Niệm Ân thở dài, bất đắc dĩ nói, “Hầy, tiểu Vũ vốn cũng không phải như vậy, đều là do tiểu tử Lữ gia mà thôi.” Nói đến đây, Phương Niệm Ân lại có vài phần oán hận. Mẫu tộc của Phúc Yên Hầu họ Lữ, Lữ gia chính là người vùng Phúc Châu, ở thành Phúc Châu cũng có danh tiếng, lão thái gia của Lữ tộc từng làm quan tam phẩm, đã về hưu tịnh dưỡng. Nay đại lão gia của nhà Phúc Yên Hầu đang nhậm chức Tri phủ ở Tế Nam, tuy Lữ gia không phải gia tộc quá hiển hách nhưng cũng là thư hương dòng dõi chính tông.

Tính tình của Phúc Yên Hầu không tệ, luôn luôn thân cận với cữu gia, lúc nào cũng tới lui.

Trưởng tôn Lữ gia được lão thái thái nuôi dưỡng, vì vậy ở ngay trong thành Phúc Châu, Phúc Yên Hầu chỉ có một nữ nhi là Phương Niệm vũ, vì vậy cũng có chủ ý. Ai ngờ tiểu tử Lữ gia này thật xấu tính, vì đáng người của Phương Niệm Vũ hơi đầy đà, hắn chết sống không ưng, còn lải nhải khắp nơi bảo rằng Phương Niệm Vũ là tiểu nữ béo. fynnz.wordpress.com

Kỳ thật Phương Niệm Vũ cũng không quá béo, chẳng qua so với tiểu mỹ nhân mảnh mai lả lướt thì quả thật có một chút nở nang, nhưng không quá mức. Nếu để Minh Trạm nói thì hắn thích tiểu lolita tròn tròn như thế này hơn.

Phó Ninh và Phúc Yên Hầu xem như là thông gia, Phương Niệm Vũ ở nhà nhàn chán, liền năn nỉ ca ca dẫn nàng cùng đến Đỗ phủ làm khách. Minh Trạm thấy Phương Niệm Vũ khả ái, vì vậy cũng đặc biệt chăm sóc quan tâm nàng.

Ngay cả Nguyễn Hồng Phi, yêu ai yêu cả đường đi lối về, thấy Phương Niệm Vũ có vài phần tương tự như Minh Trạm thì cũng ban tặng lễ gặp mặt rất hậu hĩnh.

Thường xuyên qua lại, cũng không biết Phương Niệm Vũ như thế nào mà xuân tâm nảy mầm, yêu thích Minh Trạm.

Từ khi bị Lữ gia từ hôn, Phương Niệm Vũ không nói gì, nhưng lại cảm thấy rất tự ti. Xuất thân của nàng đương nhiên không thấp kém, bất quá ở thời này, đối với nữ nhân cũng không chỉ đơn giản là xuất thân.

Vì chính thê có tướng mạo bình thường nên trượng phu mới nạp thiếp.

Phương Niệm Vũ và nhị ca Phương Niệm Đức là song sinh, khi sinh ra Phương Niệm Đức trắng trẻo mập mạp còn Phương Niệm Vũ lại nhỏ nhắn gầy ốm. Phúc Yên Hầu phu nhân đau lòng muốn chết, nuôi bao nhiêu năm mới có thể nuôi cho Phương Niệm Vũ trắng trẻo tròn trịa như vậy. Ngày thường, cho dù Phương Niệm Vũ dùng ít nữa bát cơm thì Phúc Yên Hầu phu nhân đều truy hỏi đến cùng, còn nữa, nữ nhi của mình thì mình thương, đối với Phúc Yên Hầu phu nhân thì nữ nhi tròn trịa khả ái, cho dù hơi đầy đà một chút cũng chẳng có gì là không tốt.

Phượng Niệm Vũ cũng không nói thẳng là mình thích Minh Trạ, mấy ngày nay nàng liên tiếp thêu khăn, may hà bao. Mặc kệ kỹ thuật tốt xấu, dù sao đây cũng là tâm ý của tiểu cô nương người ta mà.

Cho nên mấy ngày nay Minh Trạ nhận không ít lễ vật của tiểu cô nương.

Minh Trạ đối với nữ nhân xưa nay đều rất mềm lòng, thương hương tiếc ngọc. Chẳng những cho Phượng Niệm Vũ không ít món trang sức, biết Phượng Niệm Vũ không tự tin thì còn đặc biệt trấn an Phượng Niệm Vũ.

Cứ thế mà tâm tư của Phượng Niệm Vũ dần dần đặt hết lên người Minh Trạ.

Phúc Yên Hầu và phu nhân cùng đến đế đô, trong phủ đương nhiên do Phượng Niệm Ân làm đương gia. Muội muội khác thường, Phượng Niệm Ân không thể không biết. Phượng Niệm Ân cũng rất quan tâm đối với người muội muội duy nhất này của mình, thấy muội muội đã lớn, Phượng Niệm Ân cũng thường xuyên nghe phụ mẫu lái nhai nhắc đến việc hôn sự của muội muội.

Vì lời nói của tiểu tử Lữ gia mà rất nhiều người tin vào lời đồn, thế nên Phượng Niệm Vũ muốn gả cho nhà môn đăng hộ đối đúng là khó càng thêm khó.

Nay Phượng Niệm Vũ chớm yêu, không nói đến những thứ khác, khí sắc có vẻ tốt hơn ngày xưa rất nhiều, thích nói lại thích cười, cũng không cảm thấy chính mình béo. Chẳng qua có một điểm chính là ước gì mỗi ngày đều đến Đỗ gia, nhìn Minh Trạ một cái liền có thể cười ngây ngô nửa buổi.

Phượng Niệm Ân cũng không vội vã răn dạy muội muội, hần cân nhắc một hồi. Hần vẫn chưa biết rõ về Đỗ gia, bất quá Đỗ gia có trạch viện to như vậy ở thành Phúc Châu, bên trong có đủ đình đài lầu các, ao hồ, hòn non bộ, dường như không thiếu gì cả. Trang hoàng tinh tế, mà Đỗ gia huynh đệ lại ra tay rất phóng khoáng, ắt hẳn có không ít của cải.

Phượng Niệm Ân cân nhắc một hồi, thấy Minh Trạ dường như cũng không vô tình với muội muội của mình, nếu không thì cũng không thể tặng Niệm Vũ những món trang sức đáng giá như vậy. Vì thế Phượng Niệm Ân liền lên kế hoạch hỏi thăm nguồn gốc của Đỗ gia, chỉ cần Minh Trạ đối xử tốt với muội muội thì chẳng còn gì tốt hơn nữa.

Phượng Niệm Đức đi theo phụ mẫu đến đế đô, trong nhà không còn ai để bàn bạc, Phượng Niệm Ân tìm huynh trưởng đồng mẫu đệ phụ của mình: Phó Tân Từ.

Phó Tân Từ nghe nói như thế thì lập tức phản đối theo bản năng, “Niệm Vũ và Đỗ tiểu thúc? Làm sao được?”

“Ca ca, đừng nóng vội.” Phượng Niệm Ân chậm rãi điều chỉnh tư thế, ôn hòa nói, “Đỗ nhị công tử chưa đến hai mươi, đệ có hỏi thăm rồi, vẫn chưa thành thân. Đệ thấy Đỗ nhị công tử vẻ mặt phúc hậu, chẳng qua chúng ta vẫn chưa biết bao nhiêu về Đỗ gia, mà phụ thân và mẫu thân đang ở tại đế đô, lời này cũng không nên để chúng ta mở miệng. Chẳng qua chỉ là hỏi thăm mà thôi.”

“Niệm Ân, đệ không biết đâu.” Do dự trong chốc lát, Phó Tân Từ liền đem việc hoài nghi Minh Trạ là thái giám nói cho Phượng Niệm Ân nghe.

Phượng Niệm Ân trợn mắt há hốc mồm, hải hùng khiếp vía, hoàn toàn không thể tin, “Đại ca đừng nói lung tung. Tuy Đỗ nhị công tử có chút tật xấu khoe khoang khoác lác, nhưng cũng không đến mức...”

“Ngày mai hần muốn đến quán doanh của ta để mở rộng tầm mắt, đệ cứ đi theo nhìn thử xem hần là thật hay giả.”

“Làm sao xem được? Chẳng lẽ có thể lột quần của nhị công tử ra hay sao?” Phượng Niệm Ân cảm thấy không thể tin tưởng. Phó Tân Từ cốc đầu Phượng Niệm Ân một cái, “Đại ca tự có cách.”

Cách của Phó Tân Từ rất đơn giản, trời nóng như vậy, doanh trại luôn được dựng ở ngoài thành, phi ngựa đến đó thì nhất định sẽ đổ mồ hôi. Đổ mồ hôi thì nhịn không được sẽ muốn uống nước, uống nước thì phải đi tiểu tiện.

Cách phân biệt thái giám rất đơn giản: Không có thái giám nào lại đi tiểu đứng.

Phó Tân Từ nghĩ ra chiêu độc địa này, dù đã tính toán nhưng Minh Trạ̣m có đi tiểu hay không, khi nào thì đi tiểu cũng không phải do hặ́n định đoạt.

Minh Trạ̣m ra khỏi thành, cũng tự mình cưỡi ngựa, nhưng phía sau lại đi theo ba chiếc xe, hai mươi mấy tùy tùng, ngay cả nước uống, trà súc miệng, khăn lau mộ̀i hôi, trái cây ưa thích, điểm tâm, lót dạ, băng làm mát, chất đầy cả xe, vô cùng hoành tráng.

Dù Phượṇg Niệ̣m Ân xuất thân là công tử hầu phủ, nhưng bình thường xuất môn cũng không phô trương như vậy.

Lúc trước Phó Tân Từ chỉ tưởng rằng Minh Trạ̣m thích khoác lác, nay xem ra lại đúng là quý công tử xa xỉ. Phó Tân Từ càng hối hận khi đồng ý dẫn Minh Trạ̣m đến quân doanh mở rộng tầm mắt, Minh Trạ̣m còn rất mất mặt khi mang theo một xe lễ vật, có lẽ đã hỏi thăm chức vị của Phó Tân Từ, Minh Trạ̣m mang theo một xe hoa quả để làm lễ vật.

Thủ hạ của Phó Tân Từ có vài tiểu quan, mỗi người một thùng. Minh Trạ̣m còn cười ha hả, “Tiểu Từ là đệ tử của ta, có câu, một hảo hán ba người giúp, ngày xưa ít nhiều gì hặ́n cũng được các người giúp đỡ. Cũng không phải là người ngoài, cho nên ta cũng không cần nói lời cảm tạ. À, đây là một ít đặc sản nông thôn, mùa hè giải khát rất tốt nha.”

Vừa nói Minh Trạ̣m vừa quạt, ngay cả gió cũng toàn gió nóng. Hặ́n nâng tay áo lau mộ̀i hôi trên trán, lộ ra ba ngón tay chói lóa với những chiếc nhẫn bảo thạch cực đại, khiến Phó Tân Từ chỉ muốn đập đầu mà chết.

Thật mất mặt.

Cái tên khoe khoang khoác lác này có chuyện cũng không báo trước. Phó Tân Từ ra sức mặ́ng Minh Trạ̣m ở trong lòng, mặt ngoài lại cố gắng làm ra bộ dáng mỉm cười, phân phó thuộc hạ, “Nếu đây là ý tứ của tiểu thúc thì các người hãy nhận đi.” fynnz.wordpress.com

Mọi người đều cảm tạ Phó Tân Từ và Minh Trạ̣m.

Minh Trạ̣m cười ha ha.

Tiếp theo Minh Trạ̣m xem Phó Tân Từ duyệt binh, cái bệnh nói nhiều, sau khi uống vài bình trà lạnh thì không phụ lòng mong muốn của Phó Tân Từ mà muốn đi tiểu tiện.

Phượṇg Niệ̣m Ân chỉ chờ như vậy, cùng đứng dậy nói, “Ta cũng muốn đi, sẵn tiện đi cùng tiểu thúc.”

Diêu Quang dẫn theo hai người đi ngay sau lưng Minh Trạ̣m, Phượṇg Niệ̣m Ân nhìn Diêu Quang, Diêu Quang cười nói, “Đại công tử, nhị gia nhà ta xưa nay quen được chiều chuộng, bên cạnh lúc nào cũng phải có tiểu nhân hầu hạ.”

Phượṇg Niệ̣m Ân cười cười, khen, “Thật là trung thành.” Thái giám sau khi bị hoạn thì dù sao cũng có vài phần tự ti phức tạp, không thích người ta nhìn hạ thể của hặ́n. Nào có ai đi tiểu tiện mà còn đòi người đi theo hầu hạ như thế cơ chứ, xem ra là đại ca nghĩ nhiều rồi.

Minh Trạ̣m là cáo già, thấy bản mặt đầy vẻ toan tính của Phượṇg Niệ̣m Ân, lại muốn cùng hặ́n đi tiểu, đừng bảo là mị lực của hặ́n quá lớn, thế nên Phượṇg Niệ̣m Ân muốn nhân cơ hội này mà thổ lộ với hặ́n nha.

Hầy, cho dù như thế nào thì hặ́n cũng không thể phụ lòng Phi Phi được.

Liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Phượṇg Niệ̣m Ân, Minh Trạ̣m chặc chặc lưỡi, hoàn toàn không thể sánh bằng Phi Phi nhà hặ́n.

“Niệ̣m Ân, nghe nói người vẫn chưa thành thân đúng không?” Minh Trạ̣m suy nghĩ, cho dù chính mình trung trinh như một với Nguyễn Hồng Phi, nhưng cũng phải nghĩ đến tâm tình của người theo đuổi mình.

Nhắc đến hôn sự, Phượṇg Niệ̣m Ân lại hào phóng, cười nói, “Chuyện này có phụ mẫu làm chủ, Niệ̣m Ân chỉ cần tuân mệnh là được.”

“Ừm, nếu như có hài nữ nào tốt một chút thì để tiểu thúc làm mai cho người.”

Phượṇg Niệ̣m Ân cũng không cho là thật, chỉ nghĩ rằng Minh Trạ̣m cố ý kéo gần khoảng cách hai nhà mà thôi, bèn cười nói, “Như vậy làm phiền Đồ tiểu thúc bận tâm vì Niệ̣m Ân.”

Hai người mỗi người mang theo ý xấu đi tiểu tiện, Phương Niệm Ân lại cảm thấy đường đi không đúng, liền nói, “Đồ tiểu thúc, hình như chúng ta đi nhầm đường rồi.”

Minh Trạng thấy tay áo, bắt chước dáng người tiêu sái ngày xưa của Nguyễn Hồng Phi, đóng đưa nói, “Không sai đâu. Niệm Ân à, vai vế của ta lớn thì đương nhiên là khác. Chúng ta là người cao quý, làm sao có thể đến hầm cầu của đám người thô thiển cho được.”

Diêu Quang ở bên cạnh nịnh hót, “Đúng vậy, nhị công tử nhà ta không phải là thùng làm bằng gỗ đàn hương thì không dùng đâu. Bồn cầu bình thường thô ráp, làm sao xứng để đựng phân và nước tiểu của nhị thiếu gia cơ chứ.”

“Lắm miệng.” Minh Trạng khê mắng.

Diêu Quang vội vàng nhận tội.

Khi Phương Niệm Ân nhìn thấy hạ nhân mang đến một chiếc thùng bằng gỗ đàn hương nạm vàng sáng lấp lánh, cung kính thỉnh Minh Trạng đi tiểu tiện thì Phương Niệm Ân quả thật hết chỗ để nói, trong lòng thầm nghĩ, có phải ánh mắt của muội muội có vấn đề hay không vậy, vì sao lại có thể coi trọng Đồ tiểu béo này cơ chứ!

Đến chạng vạng Minh Trạng mới trở về nhà, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn, trong khi sắc mặt của Phó Tân Từ và Phương Niệm Ân lại thật sự là mệt mỏi rã rời. Mặc kệ Minh Trạng chân thành yêu cầu như thế nào cũng không chịu ở lại Đồ phủ uống rượu.

Minh Trạng chưa thay xiêm y thì đã đến đại sảnh, thấy Nguyễn Hồng Phi miễn cưỡng dựa vào trường kỷ nằm đọc sách, hẩn đi qua rồi lên hôn một cái. Nguyễn Hồng Phi cau mày, “Toàn thân hôi thối mùi rượu, tắm rửa trước đi rồi hẵng sang đây.”

“Người biết cái gì, đây gọi là mùi nam nhân.” Minh Trạng ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Hồng Phi, thúc vào người Nguyễn Hồng Phi một cái, “Có vấn đề lớn rồi, Phương Niệm Ân rất quen thuộc việc trong quân doanh.”

Mí mắt của Nguyễn Hồng Phi không nhắc lên, chỉ nhắc nhỏ, “Tốt nhất là người đừng dây dưa, đêm dài lắm mộng.”

208. Chương 208

Đế đô.

Từ khi Hoàng đế bệ hạ lâm trọng bệnh thì Vệ thái hậu thường xuyên truyền đệ đệ của mình tiến cung, việc này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Nay bá quan và tôn thất đều kính trọng Vệ thái hậu ba phần, trong đó cũng không thể bỏ qua nguyên nhân Vệ gia nắm quyền.

Vệ thái hậu đang pha trà.

Vệ Đình Gia mỗi ngày bận rộn đến vắt giò lên cổ, nay Thái thượng hoàng sắp trở về đế đô, thấy Thái hậu tỷ tỷ vẫn có thể nhàn nhã như thế, Vệ Đình Gia thầm nghĩ, quả nhiên là Thái hậu, chỉ cần thấy sự trầm ổn thế này thì Vệ Đình Gia đã rất bội phục rồi.

Vệ Đình Gia hành lễ, Vệ thái hậu nói, “Người trong nhà, không cần khách khí, Đình Gia, ngồi đi.”

Sau khi tạ ơn, Vệ Đình Gia liền ngồi xuống bên cạnh Vệ thái hậu. Lúc trước lão Vĩnh Ninh Hầu sinh bảy nữ nhi, mọi người đều bảo rằng Vĩnh Ninh Hầu phủ sẽ bị tuyệt hậu, phải tìm người khác kế thừa. Không ngờ sau này lão Vĩnh Ninh Hầu sáu mươi tuổi mới có được một nhi tử.

Tuổi tác của Vệ Dĩnh Gia cách biệt quá nhiều so với các tỷ tỷ, cũng không đề cập đến việc đích thứ tranh đoạt tình cảm, phân chia gia sản gì gì đó. Mà ngược lại, vài tỷ tỷ trong nhà còn cảm thấy may mắn khi có đệ đệ gánh vác môn hộ, không đến mức khiến các nàng không có mẫu tộc để dựa vào, vì vậy đều rất chiều cố đến hẳn.

Quan hệ của Vệ Dĩnh Gia và các tỷ tỷ đều không tệ.

Khi Vệ thái hậu chưa xuất giá thì Vệ Dĩnh Gia đã được sinh ra. Đợi đến khi Vệ Dĩnh Gia chững mười tuổi thì Vệ thái hậu mới cùng Phượng Cảnh Nam đến Vân Quý.

Cho dù Vệ thái hậu ở tận Vân Quý thì mỗi khi tới lui thư từ đều tỏ lòng quan tâm đầy đủ đến Vệ Dĩnh Gia.

Đương nhiên Vệ thái hậu còn có nhi tử giỏi.

Có thể nói nếu không có Minh Trạ thì sẽ không có Vệ gia hôm nay.

Vệ thái hậu và Minh Trạ một lòng đề bạt Vệ gia, ân trọng như núi, đương nhiên Vệ Dĩnh Gia phải dâng lên lòng trung thành, muốn báo đáp.

“Dĩnh gia, đệ cũng biết chuyện Thái thượng hoàng sắp về đế đô đúng không?”

Vệ Dĩnh Gia cũng không thể để Thái hậu của một nước pha trà cho hẳn uống, liền giúp thêm nước, quạt lửa. Vệ thái hậu hỏi thì Vệ Dĩnh Gia đáp, “Dạ, thần đệ có nghe nói.”

“Vậy đệ thấy thế nào?”

Vệ Dĩnh Gia nhất thời ngây ngẩn cả người, giờ khắc này Vệ thái hậu hỏi như vậy, đương nhiên không phải muốn nghe những câu linh tinh vô nghĩa như thần nghe tin Thái thượng hoàng sắp trở về, lòng vui mừng khôn xiết. Một lúc lâu sau Vệ Dĩnh Gia thấp giọng nói, “Thần vô cùng lo lắng.”

Thoáng dừng lại, nhìn về phía Vệ thái hậu, Vệ Dĩnh Gia lại nói, “Thần vô cùng lo lắng cho tình cảnh của Thái hậu nương nương và bệ hạ.”

Danh bất chính ngôn bất thuận.

Lúc trước Minh Trạ đăng cơ cũng không phải là tử tị của Phượng Cảnh Kiên, mà là ý chỉ trực tiếp lập hoàng đế làm thái tử. Vì phía dưới còn có tiểu hoàng tôn nên Minh Trạ hứa hẹn không lưu lại hậu tị, quân vương nối nghiệp sẽ được chọn lựa trong các hoàng tôn. fynnz.wordpress.com

Có lời hứa như vậy thì các đại thần thanh lưu mới chấp nhận thân phận của Minh Trạ.

Thân phận của Vệ thái hậu càng đặc biệt hơn, Minh Trạ đăng cơ, Vệ thái hậu là mẫu thân của Hoàng đế, đương nhiên trở thành thánh mẫu Hoàng thái hậu.

Minh Trạ làm Hoàng đế thì triều thần còn có thể chấp nhận.

Bất quá sau khi Minh Trạ đăng cơ, muốn phong cho mẫu thân làm Thái hậu cũng đã tốn rất nhiều công sức. Hiện tại uy vọng của Minh Trạ còn thấp, một khi ngã bệnh, quốc sự đều do Nội các xử lý. Cái ghế Thái hậu của Vệ thái hậu vốn có được từ chính nhi tử của mình. Cũng may Vệ thái hậu có khả năng nên mới có thể yên ổn ở tại đế đô đến nay.

Nhưng uy vọng của Vệ thái hậu làm sao có thể sánh bằng Phượng Cảnh Kiên đã ăn sâu bén rễ.

Từ khi Phượng Cảnh Kiên truyền chỉ sẽ quay về đế đô thì trong lòng của Vệ Dĩnh Gia không hề có lúc nào được yên ổn.

Nghe xong lời của Vệ Dĩnh Gia, Vệ thái hậu thấy nước sôi đã sôi, liền rót trà ra. Vệ Dĩnh Gia cung kính lấy một tách trà dâng cho Vệ thái hậu, Vệ thái hậu tiếp nhận, chậm rãi uống một ngụm, thần nhiên nói, “Có một chuyện, đệ cứ theo lời phân phó của ta mà làm việc.”

Đặt tách trà xuống, Vệ thái hậu lấy ra một phong thư màu vàng sẫm từ trong tay áo.

Vệ Dĩnh Gia tiếp nhận, thấy Vệ thái hậu cũng không nói rõ, liền biết việc này không tiện mở miệng. Sắc mặt của Vệ thái hậu vẫn thần nhiên bình tĩnh, Vệ Dĩnh Gia mở thư ra, lướt nhanh như gió, sắc mặt dần dần nghiêm trọng.

Vệ Đình Gia vừa tiến vào quan trường đã làm võ quan, lá gan đương nhiên không nhỏ. Nhưng sự phân phó của Vệ thái hậu lại có thể khiến Vệ Đình Gia biến sắc, nhất thời không nói nên lời.

Vệ thái hậu cũng không gấp, chỉ chậm rãi uống trà.

Qua một lúc, Vệ Đình Gia mới đứng dậy hành lễ nói, “Thần tuân chỉ.”

Vệ thái hậu gật đầu, “Ngồi xuống uống trà đi, sắc mặt của đệ thật tệ.”

“Dạ.” Vệ Đình Gia cảm thấy hần chưa ngắt xủ đã là hay lắm rồi.

Kỳ thật Trầm Chuyết Ngôn cũng không hiểu rõ lắm về Thái thượng hoàng đệ hạ, bất quá chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi thì Thái thượng hoàng lão nhân gia ở trong cảm nhận của Trầm Chuyết Ngôn đã bay lên hàng thần thánh.

Liên tiếp ba kỳ tập san, Vệ thái hậu đều yêu cầu Tập san Hoàng thất đăng những câu chuyện về Thái thượng hoàng khi tại vị đã anh minh thần võ như thế nào. Trầm Chuyết Ngôn ăn cơm hoàng thất, vì vậy dưới ngòi bút sinh hoa kỳ diệu của Trầm Chuyết Ngôn thì Thái thượng hoàng đã thành công tiến hóa từ nhân loại lên đẳng cấp thần thánh.

Hành động này của Vệ thái hậu được các thanh lưu trong triều hết lòng khen ngợi.

Ngay cả đám người Lý Bình Chu cũng giảm bớt thành kiến với Vệ thái hậu, ít nhất nữ nhân này vẫn biết phân biệt thị phi.

Đã nhiều ngày sắc mặt của Lý Bình Chu không được tốt, có chút tiêu tụy, cũng không phải mệt mỏi vì chính sự, mà hoàn toàn là vì vấn đề gia đình.

Từ khi triều thần đề nghị Hoàng thượng lập hậu xung hỉ, thân phận của Thanh Loan công chúa thì không được, bởi vì nàng ta là người ngoại tộc, vị trí quý phi đã quá cao quý. Sau đó Vệ thái hậu liền chọn nữ nhi của Lý Bình Chu, kỳ thật để tránh hiềm nghi, Vệ thái hậu còn chọn thêm nữ hài nhi của vài nhà khác.

Kết quả thật kỳ lạ, cao tăng xem qua bát tự thì chỉ có Lý nữ nhi và Hoàng thượng có bát tự hợp nhất.

Ôi chao, Lý Bình Chu là người trung thành thế nào, đừng nói là Hoàng thượng chỉ còn một hơi thở, cho dù Hoàng thượng tắc thở, muốn kết hôn âm dương gì đó thì hoàng thất nhìn trúng nữ nhi của hắn, hắn cũng phải gả mà thôi.

Không ngờ Lý Bình Chu về nhà nhắc đến chuyện này thì lập tức bị lão bà mắng xối xả.

Nữ nhân bình thường nào dám có gan như vậy. Ở thời đại thê tử xem trượng phu là trời, vậy mà dám mắng trượng phu, chán sống rồi ư?

Nhưng Lý phu nhân người ta không phải nữ nhân bình thường, lúc trước Lý Bình Chu không biết trời cao đất dày mà đi đắc tội Phương hoàng hậu, bị triều đình sung quân đến Lĩnh Nam. Đường xa ngàn dặm, đều là Lý phu nhân mưa gió ở bên cạnh. Lý Bình Chu là một thư sinh yếu ớt, trải qua sinh tử ở Lĩnh Nam, đều là Lý phu nhân kéo hắn lại từ trong tay Diêm Vương gia, nên mới có Lý Bình Chu hiển hách cao quý ngày hôm nay.

Vì vậy Lý phu nhân không chỉ là phu thê kết tóc của Lý Bình Chu, mà còn là phu thê cùng chia sẻ hoạn nạn. Lý Bình Chu nhớ ân nghĩa của thê tử, nhiều năm qua ở bên cạnh không hề có thị thiếp, con cái đều là của chính thê.

Vệ thái hậu nhìn trúng ấu nữ của Lý Bình Chu: Lý Chá

Nào ngờ họa trời giáng.

Lý Bình Chu vừa nhắc đến việc đem nữ nhi gả vào cung làm Hoàng hậu thì Lý phu nhân thẳng thừng cự tuyệt, “Hoàng thượng bệnh đã lâu, không phải thiếp nói chuyện khó nghe, nếu long thể gấp bất trắc, lão gia bảo nửa đời sau của nữ nhi phải làm thế nào đây? Chá nhi năm nay mới mười sáu thôi!”

“Câm miệng!” Lý Bình Chu đập mạnh tay xuống bàn, khiến tách đĩa trên bàn kêu loạn xạ. Lời này mà truyền ra ngoài thì cả nhà già trẻ đều tiêu hết.

Lý phu nhân khó dần cơn giận, nóng nảy nói, “Lão gia cũng nên suy xét một chút cho nữ nhi chứ!”

“Nói thế là sao, chẳng lẽ Chá nhi không phải do ta sinh ra ư?” Trong lòng của Lý Bình Chu cũng không thoải mái, chẳng qua kết cục đã định, giao ra nữ nhi thì hết thấy đều ổn thỏa. Nếu không giao, ngộ nhờ Hoàng đế bệ hạ tất thử, Lý gia có trốn cũng trốn không được trách nhiệm. Đến lúc đó chỉ e là tánh mạng cả nhà không thể bảo đảm. Huống chi nếu nữ nhi có phúc, ngày sau bệ hạ bình an thì cũng không uổng công Lý gia đã trung thành.

“Thiếp không nở.” Lý phu nhân đi theo Lý Bình Chu nửa đời, cũng không phải nữ nhân nội trạch không biết gì. Thái hậu đã mở miệng, bát tự cũng hợp nhau, việc này liên quan đến an nguy của long thể, cho dù là một chút cơ hội thì Thái hậu cũng sẽ thử. Nhưng có người nào chân chính suy nghĩ cho nữ nhi của bà ta đâu. Lý phu nhân không khỏi xót xa, nức nở nói, “Thiếp không nở, thiếp chưa từng nghĩ đến việc Chá nhi làm Hoàng hậu hay đi hưởng tôn vinh gì cả.”

Lúc này cũng không phải để nữ nhi của bà ta làm Hoàng hậu hưởng tôn vinh, người ta rõ ràng là đem nữ nhi của bà ta đi xung hỉ.

Còn nữa, nếu Hoàng đế bệ hạ bình an thì tốt rồi, còn nếu không thì Vệ thái hậu tiếp tục chấp chính cũng không sao, dù gì cũng sẽ có một chút thương tiếc đối với tức phụ trên danh nghĩa. Nhưng nếu Thái thượng hoàng quay về để đô phục chính, hoặc là lập hoàng tôn khác thì Lý Chá xung hỉ làm cái gì. fynnz.wordpress.com

Nhưng, nhiều năm qua Lý Bình Chu được thái thượng hoàng tín nhiệm trọng dụng, tình cảm quân thần khiến Lý Bình Chu mỗi khi có suy nghĩ như vậy liền cảm thấy áy náy bất an.

Chẳng qua con người có ai mà không có tư tâm cơ chứ.

Thở dài, Lý Bình Chu không nói gì.

Tâm tình của Lý phu nhân không tốt, làm sao có thể bày ra sắc mặt hòa nhã cho Lý Bình Chu xem.

Chiến tranh lạnh thì vẫn là chiến tranh. Làm sao sắc mặt của Lý Bình Chu có thể tốt cho được.

Tuy là xung hỉ nhưng cũng là Hoàng hậu chính thức của Hoàng thượng, những việc cần phải chuẩn bị cũng không hề ít. Việc cấp bách, Nội vụ phủ đến Lý phủ trước, đo đạc, chuẩn bị đại lễ phục cho Hoàng hậu, cùng với những vật quan trọng mà Hoàng hậu sẽ sử dụng.

Dù sao cũng là đại hôn hoàng thất, cho dù hôn kỳ có gấp rút thế nào thì cũng là chuyện một tháng sau.

Phúc Châu.

Minh Trạm nhìn thấy tin tức chính mình sắp thú Hoàng hậu trên Tập san Hoàng thất thì phản ứng đầu tiên của hần chính là vội vàng giải thích với Nguyễn Hồng Phi, “Ta không hề biết chuyện này! Chuyện này ở đâu ra vậy! Chao ôi, chao ôi, xưa kia Trần Kính Trung muốn gả Công chúa Thất Đát cho ta, người ghen lỏng ghen lộn, nhìn đi, hiện tại lại sắp thú khuê nữ của Lý làm nũng nữa, trời ạ, lão thiên gia muốn diệt ta rồi.”

Nguyễn Hồng Phi nghe Minh Trạm càng nói càng không nên thân, nhịn không được mà tát một cái vào gáy của Minh Trạm, trách mắng, “Nói cái gì vậy.”

Minh Trạm đưa phần tin tức hần sắp thú tân Hoàng hậu trên Tập san Hoàng thất cho Nguyễn Hồng Phi xem, vươn ngón tay củ cải chỉ vào tiêu đề rồi nói, “Người ngấm lại xem, bộ dáng khô cứng của Lý làm nũng có cho heo thì heo cũng không ăn, cho cầu thì cầu cũng không thêm cần, khuê nữ nhà hần, khuê nữ nhà hần làm sao có điểm nào dễ xem cơ chứ. Chết người ở chỗ, cha của nàng ta là Lý làm nũng, chao ôi, ngộ nhờ tính tình diện mạo đều giống Lý làm nũng thì, chắc chắn, đến lúc đó ngày tháng tốt đẹp của chúng ta coi như đi tong. Không được không được, mẫu hậu cũng thật là, đả kích Lý Bình Chu cũng không cần làm như vậy chứ? Chẳng lẽ ta lập nữ nhi Lý gia làm Hậu thì Lý Bình Chu sẽ đứng bên phía mẫu hậu hay sao?”

Nguyễn Hồng Phi bỗng nhiên bật cười thành tiếng, đó cũng không phải loại nụ cười làm điên đảo chúng sinh, mà đó là loại nụ cười vui sướng âm hiểm.

Cười mà không phải vì buồn cười.

Minh Trạm bỗng nhiên sinh ra cảm giác không lành, nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười của Nguyễn Hồng Phi, “Người có chuyện gì gạt ta hay không đó?”

“Chuyện trong triều đều do người xử lý, ta có cái gì có thể giấu người cơ chứ?” Nguyễn Hồng Phi nắm tay Minh Trạ, chợt hạ xuống nụ cười trên mặt, chỉ mỉm cười nói, “Bất quá, ta phải nói cho người biết một tin không tốt cũng không xấu, đại tiện nhân đã xảy ra chuyện.”

Tâm tư của Minh Trạ trầm xuống, bất giác thốt lên, “Phụ hoàng bị gì?”

Suy xét đến tâm tình của Minh Trạ, Nguyễn Hồng Phi phải giảm bớt vài phần vui sướng, nhưng trong lời nói vẫn giấu không được sự thoải mái. Đôi môi mỏng của hắn khẽ mở, thấp giọng nói, “Hắn nhất quyết đòi quay về đế đô, cũng không ngờ hiện tại đế đô không còn là đế đô của ngày xưa. Hắn trở về đế đô, Vệ tỹ tỹ thì sao? Ta suy nghĩ tiểu nhân một chút, nếu đại tiện nhân quay về đế đô, sau đó bỏ cũ thay mới Cửu môn đề đốc thì người còn dám quay về đế đô hay sao? Nếu là ta thì ta sẽ không dám quay về đâu.”

“Trước kia hắn là người thức thời, rất hiểu chuyện, hiện tại đại tiện nhân bỗng nhiên trở nên ngu xuẩn, truy ngọn

nguyên nhân đều là sai lầm của người cả.” Nguyễn Hồng Phi nhàn nhã nói, bộ dáng như đang xem kịch vui.

Minh Trạ lo lắng cho an nguy của Phượng Cảnh Kiên, thấy bản mặt của Nguyễn Hồng Phi sung sướng khi người khác gặp họa thì vô cùng bức bối, chỉ hận không thể đánh Nguyễn Hồng Phi một trận. Chẳng qua võ công của Minh Trạ chỉ là mèo quào, Nguyễn Hồng Phi lại không biết nhường nhịn hắn, nếu động tay động chân, e rằng đánh không lại Nguyễn Hồng Phi, chính mình sẽ bị đánh ngược một trận. Còn nữa, Minh Trạ còn nghĩ đến Phượng Cảnh Kiên, nhẫn nhịn cơn giận mà hỏi, “Rốt cục thế nào? Người nói rõ cho ta biết đi!”

Nguyễn Hồng Phi cũng không phụ lòng mong muốn của Minh Trạ, cười nói, “Đại tiện nhân còn chưa ra khỏi Quý Châu, vì đường xấu, mưa to liên tục, lũ bất ngờ tràn bờ đê, bất hạnh gặp nạn.”

Minh Trạ căn bản không tin, “Trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?”

“Ai mà biết, dù sao cũng không phải gặp nạn tại đế đô, người cũng không cần lo lắng. Nhưng nhị tiện nhân thì phải nghĩ cách để giải thích một phen đó.” Nguyễn Hồng Phi vừa cười vừa nhìn Minh Trạ, “Nhất tiên song điêu, bệ hạ, ngài chẳng cần lo gì cả.”

Sắc mặt của Minh Trạ âm trầm, “Ta vốn chẳng có chuyện gì đáng phải lo, chỉ có các người mới lo sợ không đầu thôi, không có việc gì lại đi tìm việc để làm.”

Nguyễn Hồng Phi vỗ vỗ tay của Minh Trạ, “Lúc trước chẳng phải người kiêng kỵ đại tiện nhân, không muốn hắn quay về đế đô hay sao?”

“Đó là điều kiện để ta xưng đế.” Minh Trạ nghiêm mặt nói, “Ta đăng cơ cũng không phải để làm con rối, trong khoảng thời gian ngắn không muốn phụ hoàng quay về đế đô cũng chỉ là chuyện thường tình.” Cho dù như thế nào thì hắn cũng không thể mưu sát Phượng Cảnh Kiên.

Nguyễn Hồng Phi nhếch lên một nụ cười khê, “Nay đại tiện nhân không giữ lời, gặp phải báo ứng cũng là tự làm tự chịu.”

“Nếu phụ hoàng cố ý quay về đế đô thì cùng lắm ta quay về Vân Quý cũng được.”

“Người quay về Vân Quý vậy Vĩnh Ninh Hầu phải làm sao đây? Phạm Duy, Phùng Trật, Lê Băng, những người mà người mang đi chẳng lẽ lại mang trở về? Tống Diêu, Tiết Thiếu Lương, Triệu Lệnh Nghiệm và vô số người được người đề bạt thì sao? Bọn họ làm sao đây? Còn đám thế tộc tôn thất bị người đả kích, nắm được cơ hội, bọn họ sẽ không trả thù người ư? Nếu trả thù người không được nhưng trả thù những người trung thành với người thì sao? Bọn họ không hề được an toàn.” Nguyễn Hồng Phi lãnh đạm châm chọc, nhìn bản mặt thối của Minh Trạ, nói ra một câu quả thật chỉ hận không thể khiến Minh Trạ nghẹn chết, “Người đừng nằm mơ hảo huyền, bệ hạ à. Ngồi trên ngai vàng chính là con đường không có lối về, còn nếu muốn quay đầu thì người đúng là quá ngây thơ rồi.”

Minh Trạ uất ức nói không nên lời, một lúc lâu sau mới mở miệng, “Ngày ấy ta muốn gửi thư đến Vân Quý, người ngăn cản ta là vì sớm đoán được mẫu thân muốn ra tay với phụ hoàng đúng không?”

“Người cũng không muốn hấn đến nên mới đòi gửi thư đây thôi?” Nguyễn Hồng Phi dồn đẩy trách nhiệm, vô sỉ nói, “Khi đó là ta thử người, kết quả là người nghe theo ta, không thêm để ý đến đại tiện nhân, ta còn tưởng rằng đây là hai chúng ta ăn ý.”

Minh Trạng bị Nguyễn Hồng Phi chọc cho nổi cơn thịnh nộ, đầu óc choáng váng, rốt cục nhịn không được cơn giận mà hét ầm lên, “Ăn ý cái con khỉ khô! Cái tên khốn kiếp nhà ngóy cổ tình tính kể ta!”

Nhìn Minh Trạng rống giận rồi đi, Nguyễn Hồng Phi dờ mắt, cầm lên một quyển sách, chậm rãi đọc tiếp.

Trong khi Diêu Quang lại nôn nóng hơn Nguyễn Hồng Phi, bèn nói một câu, “Để thuộc hạ đi xem nhị công tử thế nào.” Vội vàng đuổi theo Minh Trạng, sợ Minh Trạng nghĩ quẩn đòi nhảy giăng gì đó.

Nhảy giăng hoàn toàn là do cái đầu của Diêu Quang nghĩ thêm.

Minh Trạng trừng mắt nhìn Diêu Quang, tức giận nói, “Tay sai đến đây làm gì? Xem ta mất mặt à?”

“Ngài tuyệt đối đừng nói như vậy.” Diêu Quang xua tay, “Là tiên sinh lo lắng cho ngài, kêu thuộc hạ đến xem thử, nghe theo phân phó của ngài.”

Minh Trạng hừ hừ hai tiếng, hiện tại nói lời này thì có tích sự gì.

Diêu Quang cảm thấy khó hiểu, “Nhị gia, thấy ngài đỏ mặt tía tai như vậy, chẳng lẽ muốn quay về đế đô hay sao?”

“Hiện tại trở về làm cái quái gì.” Minh Trạng liếc xéo Diêu Quang một cái, “Gọi cái tên chủ tử chết tiệt của người ra đây, ta có việc muốn hỏi hấn!” Vài cơn gió thổi qua, đầu óc của Minh Trạng cũng bình tĩnh hơn rất nhiều. Hấn thật sự không tin Phượng Cảnh Kiên có thể dễ dàng chết như vậy!

Diêu Quang trở về kêu Nguyễn Hồng Phi, Minh Trạng đợi một hồi lâu, Diêu Quang đúng là đồ vô lương tâm, một đi không trở lại. Minh Trạng là người thông minh, lúc này hấn mới hiểu rõ ý tứ của Nguyễn Hồng Phi. Mụ nó, cái tên chết tiệt kia còn bày đặt làm giá nữa.

Minh Trạng chỉ đành quay trở lại.

209. Chương 209

Nguyễn Hồng Phi nghe thấy tiếng bước chân thành thịch của Minh Trạng thì liền biết Minh Trạng giận dữ cỡ nào, miễn cưỡng nhìn hấn một cái, còn bày ra bộ dáng kinh ngạc, hỏi một câu thật đáng giận, “Hử? Vì sao bệ hạ lại quay trở về?”

“Nguyễn Hồng Phi, người đừng khinh người quá đáng!” Minh Trạng thật hận vì đã không dẫn theo thị vệ của mình ra ngoài, thế nên chịu thiệt trên phương diện vũ lực! Đầu ngón tay run rẩy chỉ vào Nguyễn Hồng Phi, xoay thân oán hận ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Hồng Phi, chính sự quan trọng, nợ nần sau này đòi lại cũng chẳng muộn.

Nguyễn Hồng Phi hiềm khi thành thật như vậy, gật đầu nói, “Ta khi dễ người đó, thì thế nào?” Thản nhiên nhướn mắt liếc nhìn Minh Trạng một cái, Nguyễn Hồng Phi không khách khí nói, “Người tính sẽ đánh với ta một trận hay là tiếp tục ngồi mắng chửi?”

Lúc này Minh Trạng mới phát hiện, hình như mình đánh cũng chẳng đánh lại, mắng cũng mắng không xong, bị Nguyễn Hồng Phi khi dễ như thế, lại không có cách nào trút giận. Minh Trạng uất ức, bất chợt gào to một tiếng, bao nhiêu khó chịu tràn ngập trong lòng ngực đều theo tiếng khóc trào ra ngoài. Xưa nay giọng của hấn vốn sang sảng, nay gào khóc một trận thật sự là kinh thiên động địa, Diêu Quang cảm thấy nếu mình còn tiếp tục đứng ở đây thì e rằng sẽ bị nội thương, vội vàng lui ra ngoài.

Nguyễn Hồng Phi không để ý đến, Minh Trạng vẫn tiếp tục gào khóc. Dù Nguyễn Hồng Phi có định lực phi phàm nhưng cũng không thể chịu nổi tiếng khóc cực to của Minh Trạng, bất đắc dĩ nói, “Có chuyện gì thì cứ nói, người làm sao vậy?”

Minh Trạm khóc chừng một lúc, nước mắt cũng rơi lả chả, Nguyễn Hồng Phi nhịn không được mà đau lòng, kéo lấy Minh Trạm rồi dùng khăn lau nước mắt cho Minh Trạm, chịu đựng tạp âm của Minh Trạm mà khuyển nhũ, “Ồi chào, ta chỉ chọc người thôi mà, nhìn người kia. Đừng khóc nữa có được không?”

Minh Trạm gào khóc khan cổ, đưa tay muốn lấy trà uống, Nguyễn Hồng Phi sợ Minh Trạm uống nước sẽ có hơi để tiếp tục gào khóc thì liền vội vàng cầm tay Minh Trạm, không cho hấn uống. Minh Trạm càng thêm bi phần, khản giọng hét to, “Lừa ta ra ngoài, hiện tại ngay cả nước cũng không cho ta uống! Nguyễn Hồng Phi, khi người ở với ta, ta đã đối xử với người như thế nào? Đeo vàng đội bạc, sơn hào hải vị cung phụng người! Hiện tại thì sao, ta mới ra ngoài với người chưa bao lâu mà ngay cả nước cũng không cho uống! Ông trời ơi, làm ơn nhanh chóng giáng xuống thiên lôi đánh chết cái tên khốn kiếp vô lương tâm này đi! Ừm—”

Trong miệng bỗng nhiên có nước trà tiến vào, Minh Trạm theo phản xạ mà nuốt xuống, cổ họng thoải mái rất nhiều. Tiếp theo lại có một đầu lưỡi ẩm ướt trơn trượt tiến vào khuấy đảo, Minh Trạm đang hung tợn muốn cắn chết Nguyễn Hồng Phi, vậy mà cái tên khốn kiếp này còn dám lợi dụng hấn, Minh Trạm lập tức hung hăng cắn xuống, liền nghe một tiếng cộp vang lên, Minh Trạm rên rỉ đau đớn, toàn bộ hàm răng đều tê rần.

Nguyễn Hồng Phi cười âm trầm, “Không cắn được phải không? Đã sớm đề phòng người rồi.” Tiếp tục bỏ đá xuống giếng, khinh bỉ Minh Trạm một hồi, “Ta biết ngay là người sẽ dùng thủ đoạn thối tha thế này mà.”

Không cắn được lưỡi của Nguyễn Hồng Phi, lại suýt nữa đã cắn rụng răng của mình, Minh Trạm xoa miệng, trừng mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi, cam chịu nói, “Rót cho ta một tách trà nhỏ đi.”

Nguyễn Hồng Phi cười cười, “Người thật lố bịch.”

Minh Trạm há mồm muốn tiếp tục gào khóc, Nguyễn Hồng Phi vội vàng bịt miệng của Minh Trạm lại, nhận thua nói, “Được rồi được rồi, thật sự là sợ người luôn. Nam tử hán đại trượng phu, đổ máu chứ không rơi lệ, người cũng phải có chút chí khí chứ.” Minh Trạm gào khóc quả thật có thể khiến người ta phát điên.

“Người biết cái gì, đó gọi là chết vì sĩ diện, chỉ cho khổ thân.” Minh Trạm châm chọc Nguyễn Hồng Phi, “Bẩm sinh đã không thành thật.” Thấy Nguyễn Hồng Phi vẫn ngây người ngồi đó, Minh Trạm đập lên trường kỷ một cái, trừng mắt, “Đã bảo là đi rót trà cho ta rồi mà, ngồi ngây người ở đó làm cái gì?”

Nguyễn Hồng Phi đích thân đi rót trà cho Minh Trạm, thấy Minh Trạm lộ ra sắc mặt vô lại, chỉ hận không thể lấy ấm trà đập lên cái đầu to của Minh Trạm. Không đợi hấn kịp hành động thì đã bị Minh Trạm chop lấy, giữa đầu uống cạn. Minh Trạm rốt cục được giải khát, liếc mắt hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Người nói thành thật đi, phụ hoàng chết thật rồi ư?”

“Nghĩ giá đã vùi vào đất đá, đoàn người cũng bị vùi hơn phân nửa, người nói thử xem?”

Minh Trạm thở phào nhẹ nhõm, kéo lấy tay của Nguyễn Hồng Phi rồi nhéo một cái, buồn bực nói, “Ta thấy phụ hoàng có lẽ không sao, người đừng gây thêm phiền phức nữa, có biết hay không?”

“Hử, nói ta nghe thử xem?”

“Người nghĩ đi, lúc trước phụ hoàng chịu khổ trong tay người. Chẳng lẽ phụ hoàng không cân nhắc lo nghĩ đến việc quay về để đô hay sao? Nếu để ta nói thì ta tuyệt đối sẽ không thể thoải mái ngồi nghỉ giá để trở về như vậy.” Minh Trạm hạ thấp giọng, “Không sợ gì cả, chỉ sợ có người tính kế, giữa đường động thủ mà thôi!” fynnz.wordpress.com

Minh Trạm nheo lại đôi mắt ứng đồ hơi sưng húp, “Đến lượt ta thì tuyệt đối có phòng bị. Ta nói với người lời này, chính là nhắc nhở người một tiếng, người đừng gây thêm phiền phức nữa, nếu để phụ hoàng bắt người của người thì không lãng phí công bọn họ cũng lại!”

Nguyễn Hồng Phi liếc mắt nhìn Minh Trạm, không hề nói gì.

“Rốt cục người có nghe ta nói hay không?” Minh Trạm thúc khuỷu tay vào Nguyễn Hồng Phi một cái.

“Sao, người nghĩ là ta không thể khiến cho hấn chết được ư?”

Minh Trạm hừ hừ hai tiếng, “Người có bản lĩnh thì người cứ giết ta đi rồi tính.”

“Bọn họ đã ở Vân Quý, người làm thế để làm chi? Người phải giết chết hai người, đem tình cảm thuần khiết của chúng ta ngăn cách bởi hai vết nứt thì người mới chịu bỏ qua có đúng hay không?” Minh Trạng tức giận nói, “Người rảnh rỗi quá hay sao vậy?”

Nguyễn Hồng Phi thản nhiên, “Người đừng nói lung tung, chuyện của đại tiện nhân không liên quan đến ta.”

“Làm sao mà không liên quan đến người? Người và mẫu thân cấu kết, tưởng là ta không biết ư?” Minh Trạng xưa nay là nói một biết hai, nói đầu biết đuôi. Phượng Cảnh Kiên trở về, người đầu tiên không cho phép chính là Vệ thái hậu, người thứ hai muốn nhân cơ hội ném đá xuống giếng chính là Nguyễn Hồng Phi.

Hai người này liên thủ, có thể nương thời tiết mà gây sặc lở đất đá ngay trong địa phận Vân Quý. Phượng Cảnh Kiên rõ ràng là bị tính kế, trách nhiệm lại rơi lên đầu của Phượng Cảnh Nam, cho dù Phượng Cảnh Kiên có chết hay không thì Phượng Cảnh Nam đều bị chửi rủa.

Nguyễn Hồng Phi than nhẹ, “Người tốt sống không thọ, tai họa sống ngàn năm.” Trước khi chưa nhìn thấy thi thể của đại tiện nhân thì hẳn cũng không thể tin tưởng đại tiện nhân thật sự đã chết. Cái tên tiện nhân này xưa nay phước lớn mạng lớn.

Minh Trạng cười, yên lòng, lại thúc vào người của Nguyễn Hồng Phi một cái, nói một cách xảo quyết, “Sau này người đừng tính kế ta nữa. Phi Phi, người vỗ ngực ngẫm lại đi, ta đối xử với người thế nào? Bất cứ chuyện gì ta cũng thật lòng nói với người. Còn người thì sao? Người thường xuyên tính kế ta, người có xứng đáng với tình cảm của ta hay không?”

“Vậy mà người cũng không hiểu?” Nguyễn Hồng Phi không hề có cảm giác tội lỗi.

“Chẳng phải là bị người dọa nhảy dựng hay sao?” Minh Trạng thật hận khi Nguyễn Hồng Phi trêu đùa hân như vậy, mang theo một chút giận dữ, “Người đừng vô duyên vô cớ lại càn nhân nhắc đến phụ hoàng và phụ vương nữa, dễ tổn thương hòa khí lắm.”

“Sao? Ngay cả nói cũng không cho ta nói?”

Minh Trạng đáp, “Vậy người cũng đừng nói như thật, làm ta sợ hết hồn. Ta là người thẳng thắn thành thật. May mà ta cũng không ngốc, không tự kỷ, nếu không sẽ tổn hại tình cảm. Phải không, Phi Phi?”

Nguyễn Hồng Phi thành thật cảm thán, “Hầy, thật hy vọng lần này đại tiện nhân có thể chết gọn lẹ.”

Minh Trạng phồng má, nói thầm, “Vậy người cũng đừng chọc ghẹo ta.”

“Ta muốn người có thể thích ứng với tâm tình của mình trước, đến khi đại tiện nhân chết thì đỡ phải bị thương quá độ. Xem ra cũng không có gì, như vậy ta cũng an tâm để hân thoải mái đi chết.”

Minh Trạng rốt cục hết chỗ nói.

Nghi giá của Thái thượng hoàng gặp bất trắc ngay trong địa phận Vân Quý, tin tức này lan truyền với tốc độ nhanh nhất, bá quan trong triều đều biết!

Vệ thái hậu nghe thấy tin tức Thái thượng hoàng gặp nạn thì lập tức đánh rơi tách trà xuống đất, mặt lộ ra vẻ kinh hoàng.

Lý Bình Chu thống khổ thất thanh, nghẹn ngào khó tả, bộ dáng kia, người biết chuyện thì đương nhiên biết tin Thái thượng hoàng gặp chuyện, người không biết chuyện thì còn tưởng rằng phụ thân của hân qua đời. Lý Bình Chu khóc nói, “Ân đức của Thái thượng hoàng sánh bằng trời cao, tâm tư lúc nào cũng lo lắng cho vạn dân, nào ngờ đường xá hiểm trở...” Nói đến đây, Lý Bình Chu nghẹn ngào khó tả, vừa sụt sịt vừa nói, “Thần nghe thấy tin này thì hoang mang lo sợ, thỉnh Thái hậu nương nương cho chủ ý.”

Những lời mà Vệ thái hậu muốn nói thì đã bị Lý Bình Chu giành nói trước. Thầm than một tiếng, Vệ thái hậu dùng khăn lau khóe mắt, “Nay Hoàng đế ngã bệnh, ta chỉ là nữ nhân, quốc sự đều do Nội các quyết định. Ta thấy, tốt nhất là mời tôn thất trưởng bối và Thận Thân Vương đến đây, mọi người cùng bàn bạc cho thỏa đáng. Còn nữa, Thái hoàng thái hậu đã lớn tuổi, tin tức này tạm thời không thể để lão nhân gia biết, bằng không lão nhân gia làm sao có thể chịu nổi.”

“Dạ, thần tuân chỉ.”

Qua một lúc, các chư thần Nội các đều đến, bao gồm cả Từ Tam đang nghỉ ngơi ở phủ cũng đi đứng gọn gàng mà tiến cung. Cùng với đám tôn thất công hầu do Thái Thân Vương dẫn đầu, người đông nghìn nghịt đứng đầy cả phòng.

Mọi người bàn bạc đến bàn bạc lui, Thái thượng hoàng xảy ra chuyện này, đầu tiên là để đô phải phái hình bộ đi điều tra, xem nguyên nhân là gì? Thiên tai? Hay là người gây ra?

Mặc dù có thể không điều tra ra được gì, nhưng dù sao cũng phải có nguyên nhân để nói với người trong thiên hạ. Cũng không thể vô duyên vô cớ mà Thái thượng hoàng dùng một cái liên bằng hà. Nếu nói ra lời này thì chỉ có nước bị mắng cho thối đầu.

Tiếp theo, chuyện của Thái thượng hoàng có nên vấn tội Trần Nam Vương phủ hay không, đây cũng là trọng điểm của cuộc thảo luận.

Trần Nam Vương phủ xưa nay có địa vị cao quý, Trần Nam Vương lại là đệ đệ của Thái thượng hoàng, tình cảm của hai huynh đệ không hề tẻ. Giả thiết Trần Nam Vương thật sự có lòng dạ xấu xa thì người ta cũng sẽ không ra tay ngay trong địa phận Vân Quý, như vậy chẳng phải là lạy ông tôi ở bụi này hay sao. Với chỉ số thông minh của Phụng Cảnh Nam thì thật sự không giống người như thế.

Đương nhiên cũng sẽ có người nghĩ rằng Phụng Cảnh Nam áp dụng biện pháp đảo ngược, cố ý tung chiêu bất ngờ, gây ra vụ án này.

Vệ thái hậu nói, “Vương gia và Thái thượng hoàng thủ túc tình thâm, Thái thượng hoàng xảy ra chuyện như thế, lại ở ngay địa phận của Vân Quý, Vương gia đã đau lòng muốn chết, nếu triều đình lại hạ chỉ khiển trách thì Vương gia chịu sao nổi.”

Cho dù như thế nào thì Vệ thái hậu cũng không thể thoát khỏi thân phận chính thê của Phụng Cảnh Nam, danh dự của Phụng Cảnh Nam bị ảnh hưởng thì cũng không có lợi gì đối với Vệ thái hậu. Làm sao Vệ thái hậu có thể đồng ý việc hạ chỉ khiển trách Trần Nam Vương cơ chứ?

Bất quá cũng có người phản đối, từ sau khi Mân Tĩnh Hầu bị hàng tước vị thì đã thâm hận Vệ thái hậu. Nếu Minh Trạng hàng tước vị của hắn thì không tính, người ta là Hoàng đế, danh chính ngôn thuận. Nhưng Vệ thái hậu chỉ là chấp chính thay, lúc ấy chỉ xảy ra xung đột một chút với Nội các ngay thiên điện của Chiêu Đức điện, thế mà Vệ thái hậu dám hàng tước vị của hắn, quả thật là hoàn toàn không đặt tôn thất ở trong mắt.

Mân Tĩnh Hầu nói, “Thái thượng hoàng bị tập kích ở Vân Quý, triều đình đương nhiên sẽ truy vấn. Còn nữa, Trần Nam Vương là Phiến vương ở Vân Quý, tất cả công việc ở Vân Quý đều do Trần Nam Vương làm chủ, triều đình không can thiệp vào chính sự của Vân Quý. Nay Thái thượng hoàng gặp chuyện bất trắc ở Vân Quý, không rõ an nguy, Trần Nam Vương phủ khó thoát tội, triều đình đương nhiên hạ chỉ khiển trách, lệnh Trần Nam Vương dâng tấu chương tự biện bạch.”

“Còn nữa, triều đình nên phái ra Hình bộ và Đại lý tự, nhanh chóng đến Vân Quý điều tra tường tận vụ này, cũng nghiêm khắc lệnh cho Trần Nam Vương phủ phối hợp vô điều kiện để điều tra đến tận cùng.” Mân Tĩnh Hầu nhìn Vệ thái hậu một cái, thấy nữ nhân này không lộ hỉ nộ, thâm nghĩ, thảo nào nghe nói nữ nhân này không được yêu thương ở Trần Nam Vương phủ, mỗi ngày đều bày ra vẻ mặt bí hiểm như thế, e rằng Trần Nam Vương có ngủ cũng không được yên. Mân Tĩnh Hầu nhàn nhã nói, “Thần mong là Thái hậu đừng vì tư tình của mình và Trần Nam Vương mà đối xử bất công.”

Vệ thái hậu thần nhiên nói, “Mân Tĩnh Hầu đã nói như vậy, vì để tránh hiềm nghi, ta sẽ không nhiều lời. Lý tướng, ý của các khanh thế nào?”

Lý Bình Chu đã tính toán kỹ càng, nghiêm mặt nói, “Thần nghĩ triều đình lập tức hạ chỉ hỏi tử Trần Nam Vương, bất quá phải dùng từ ngữ thận trọng, dù sao an nguy của Thái thượng hoàng vẫn chưa xác định.” Hỏi thì phải hỏi, nhưng trước khi hiểu rõ sự thật, trong tình cảnh Hoàng đế bệnh đã lâu, Thái thượng hoàng chưa rõ sinh tử, tiểu hoàng tôn lại còn nhỏ, không dễ trở mặt với Trần Nam Vương phủ. fynnz.wordpress.com

Vệ thái hậu không tiếp tục kiên trì, gật đầu nói, “Nếu như thế thì các người nghĩ ra thánh chỉ trước đi, việc điều tra Vân Quý, các người đề cử vài người để tuyển chọn.”

Lý Bình Chu linh chỉ.

Tâm tình của Mân Tĩnh Hầu và Lỗ An Hầu đặc biệt thoải mái, đương nhiên lúc này tuyệt đối không thể để lộ tâm tình của mình ra ngoài. Vì vậy hai người chỉ biểu hiện bộ dạng vô cùng thân thiện.

Chết thật đúng lúc.

Nếu Thái thượng hoàng thật sự thuận lợi đến để đô thì coi như hết chuyện của bọn họ.

Hiện tại tốt bao nhiêu, Thái thượng hoàng gặp bất trắc, hơn phân nửa là sống không nổi. Chỉ chờ Hoàng thượng cũng tắt thở, Vệ thái hậu có bản lĩnh lớn thế nào thì cũng không thể đăng cơ làm Hoàng đế, một khi tiểu hoàng tôn được thừa kế thì kiếp sống chấp chính của Vệ thái hậu coi như chấm dứt.

Chuyện sau đó phải xem bản lĩnh của mỗi nhà.

Trần Nam Vương phủ.

Phượng Cảnh Kiên ngồi trên nhụyễn tháp.

Sắc mặt của Phượng Cảnh Nam tối sầm, “Xem ra Minh Trạm đã thật sự xảy ra chuyện.” Nếu không thì với tính tình của Minh Trạm tuyệt đối sẽ không ra tay với Phượng Cảnh Kiên.

“Có lẽ Nguyễn Hồng Phi đã liên thủ với Vệ thái hậu.” Sắc mặt của Phượng Cảnh Kiên cũng không tốt là bao. Một nữ nhân lòng dạ thâm hiểm đã đủ khiến người ta đau đầu, lại thêm cái tên tiện nhân Nguyễn Hồng Phi nữa, hai người liên thủ, hiện tại lại đang nắm giữ binh mã Cửu môn, chỉ cần hành động thỏa đáng thì đảo điên giang sơn Đại Phượng cũng không phải không có khả năng.

Phượng Cảnh Nam do dự, “Chẳng lẽ Minh Trạm bị bọn họ ám hại?” Bằng không Minh Trạm vẫn luôn khỏe mạnh, vì sao lại nói trúng độc thì liền trúng độc?

“Khả năng này không lớn, dù sao thì Vệ thị cũng là mẫu thân của Minh Trạm.” Tuy rằng cũng có thể xảy ra nhưng không lớn.

“Lúc trước Võ Tắc Thiên đăng cơ làm Hoàng đế cũng đã phế đi đế vị của ba nhi tử.”

Phượng Cảnh Kiên lắc đầu, “Quan hệ của Minh Trạm và Vệ thị luôn rất tốt, từ khi hắn đăng cơ đã cố ý đề cao địa vị nữ nhân, không hề đối xử tệ với Vệ thị. Còn nữa, cho dù Vệ thị có dã tâm này thì hiện tại thời cơ cũng quá sớm. Đợi thêm vài năm nữa, năng ta có thể nắm chắc hơn nữa.”

“Đợi vài năm nữa thì làm gì còn chuyện của tiện nhân?” Phượng Cảnh Nam nghĩ đến việc nhi tử của hắn có lẽ đã bị lão bà và Nguyễn Hồng Phi hại chết thì nhất thời cảm thấy khó chịu. Minh Trạm có nhiều tật xấu, hơn nữa bẩm sinh lại thích làm phản, không hợp với Phượng Cảnh Nam. Bất quá sau này, khi Minh Trạm dần dần lớn lên thì quan hệ với Phượng Cảnh Nam cũng dịu đi rất nhiều. Hiện tại không biết kết cục sinh tử của Minh Trạm thế nào, Phượng Cảnh Nam hung hăng nói, “Nếu Minh Trạm có chuyện gì thì ta nhất định sẽ bắt Vệ thị và Nguyễn Hồng Phi phải đền mạng!”

“Đừng nóng vội, chờ một chút xem sao.” Cho dù Vệ gia đã nắm giữ binh mã Cửu môn, lão nương và tôn tử của mình đều nằm trong tay Vệ thái hậu, nhưng hùng binh Tây Bắc, ngoại trừ Tổng Điều là Minh Trạm đề bạt, thì vẫn còn Bình Dương Hầu, Phương Tiệm Đông ở Liêu Đông, Lưu Dịch Sơn ở Tuyên Phủ, thậm chí Vĩnh Định Hầu ở tại Hoài Dương đều là trọng thần khi Phượng Cảnh Kiên tại vị. Cho dù Vệ thái hậu muốn đoạt quyền thì cũng phải suy nghĩ một chút.

Phượng Cảnh Kiên ôn hòa nói, “Trong khi Minh Kỳ lại càng ngày càng tinh tế.” Tuy rằng hắn cũng đã chuẩn bị sẵn, bất quá không ngờ sẽ có người dùng thủ đoạn này.

Phượng Cảnh Nam không lên tiếng. Minh Lễ ôn hòa tao nhã, là một công tử lanh lợi nhanh nhẹn, nhưng so về sự sắc sảo khôn ngoan thì hoàn toàn thua xa Minh Kỳ.

Nữ nhi có khả năng như vậy, nghĩ đến Vệ thái hậu ở Thọ An cung, Phượng Cảnh Nam lại đau đầu.

Kỳ thật Phượng gia huynh đệ không phải lo lắng quá lâu, rất nhanh bọn họ nhận được thư của Nguyễn Hồng Phi và Minh Trạm gửi đến.

Thư của Nguyễn Hồng Phi đến trước, nội dung như sau:

Các tiện nhân huynh trưởng thân ái:

Nhìn thấy thư tức bình an.

Đương nhiên ta bình an nhưng các người thì chưa hẳn là bình an.

Nghe nói đại tiện nhân huynh trưởng muốn quay về đế đô, kết quả là bỏ mạng vì đất đá sạt lở, đến nay chưa tìm thấy xác. Từ tận đáy lòng, ta hy vọng có thể đào ra cánh tay hay bàn chân gì đó, bằng không, một đế vương như đại tiện nhân, sinh tử cũng là chuyện hệ trọng trong giới tiện nhân, nếu bị chôn vùi trong đất đá thì chẳng phải sẽ khiến người ta chê cười hay sao?

Trước kia khi ta đến Vân Quý, nghe tiểu tiện nhân huynh trưởng từng nhắc đến việc sạt lở nghiêm trọng, chỉ dựa vào sức người thì rất khó lôi ra long thể của đại tiện nhân huynh trưởng. Để ta nghĩ cách giúp các người nha, huấn luyện một con chó, lấy vài ba bộ y phục của đại tiện nhân huynh trưởng cho con chó ngửi một chút. Tiện nhân đương nhiên có mùi của tiện nhân, sau đó để con chó đó dẫn các người đến vị trí chính xác.

Nhìn đến đây thì Phượng Cảnh Nam đã bị Nguyễn Hồng Phi chọc cho tái mét mặt mày, hận không thể xé nát bức thư thành từng mảnh nhỏ. Trong khi Phượng Cảnh Kiên lại nói, “Xem ra tiện nhân biết ta không sao.” Phần dạo đầu là viết cho hai người bọn họ.

Phượng Cảnh Nam chỉ đành xem tiếp:

Hiện tại các người chắc đã đoán ra, mà ta cũng đã đoán ra.

Với lá gan của nhị vị tiện nhân thì đương nhiên sẽ không để đại tiện nhân chói lợi ngồi trên nghi giá, bên trong hơn phân nửa là trống, hoặc là giả. Bất quá ta phải thỉnh đại tiện nhân nhớ kỹ thân phận của mình, nếu đã thoái vị thì chuyện của đế đô không cần người phải bận tâm.

Nếu người vẫn mặt dày đòi về đế đô, đương nhiên ta sẽ không làm thịt người đâu.

Nhưng lão nương và ba cái tên tiểu tử chết tiệt kia của người sẽ lập tức gặp nguy hiểm.

Đương nhiên sự uy hiếp của ta có lẽ sẽ không có kết quả gì, ngay cả sinh tử của bốn nhi tử mà người cũng không đặt ở trong lòng thì tánh mạng của những người khác làm sao có thể uy hiếp được người?

Nếu không phải nể mặt Minh Trạ thì ta rất chờ mong có cơ hội cùng người tiếp tục đánh cờ.

Tiện nhân giống như người mà lại có thể trốn đến Vân Quý xa xôi hưởng phúc nhàn, lão thiên gia quả nhiên ưu đãi cho tiện nhân.

Lạc khoản: Người mà người đã biết là ai đấy.

Phượng Cảnh Nam nghiêng răng nghiêng lợi, mắng to Nguyễn Hồng Phi.

210. Chương 210

Ngày hôm sau bọn họ lại nhận được thư của Minh Trạ.

Phượng Cảnh Nam không thèm dùng dao rọc giấy mà trực tiếp xé mở, thư của Minh Trạ như sau:

Phụ hoàng, phụ vương thân ái:

Nhìn thấy thư tức bình an. [Nghĩ đến lá thư của tên tiện nhân kia, cùng với khẩu khí vui sướng khi thấy người gặp họa của tiện nhân, nay Phượng Cảnh Nam nhìn thấy ba chữ này thì liền bực bội.]

Hai người đừng lo lắng, cũng đừng nghĩ lung tung, nhi tử không sao.

Hiện tại cũng rất khỏe.

Đây là kế của nhi tử, vẫn đang giả bệnh. Vì sao hai người lại tin tưởng là thật cơ chứ. Chẳng qua nhi tử tin rằng với sự anh minh ngút trời của phụ hoàng thì nghi giá kia khẳng định là giả.

Ha ha ha, điều này chứng tỏ phụ tử chúng ta rất ăn ý.

Chớ ngập phải ruồi, phụ hoàng đã ban đại ân cho Trạng nhi rồi.

Nay nếu nghi giá đã xảy ra vấn đề thì phụ hoàng cứ tiếp tục giả vờ mất tích đi. Phụ hoàng, ngài mất tích ở tại địa phận Vân Quý thì triều đình nhất định sẽ hạ chỉ khiển trách Trần Nam Vương phủ.

Phụ Vương, ngài tạm thời hạ mình một chút, chờ nhi tử quay về đế đô sẽ sửa lại án cho ngài.

Lông mày của Phượng Cảnh Nam nhảy dựng, “Minh Trạng không ở đế đô ư?”

Phượng Cảnh Kiên nói, “Lá gan tiểu tử này cũng quá lớn rồi đó, họ Nguyễn đáng tin như vậy hay sao?” Thấy Minh Trạng vô sự, cũng có thể giảm bớt xung đột với Vệ thị và Nguyễn Hồng Phi, lão nương và tôn tử đều an toàn, Phượng Cảnh Kiên thở phào nhẹ nhõm.

“Mặc kệ tên tiểu tử đó, cho hắn chết luôn.” Phượng Cảnh Nam tức giận nói, “Ta cần gì phải bị người ta khiển trách vô duyên vô cớ như vậy, chuyện gì cũng nghe theo hắn an bài, như vậy chẳng phải sướng chết hắn hay sao?”

Phượng Cảnh Kiên mỉm cười khuyên nhủ, “Vua không kín miệng thì sẽ mất ngôi, thần không kín miệng thì rơi mất đầu, tiết lộ cơ mật thì tất hỏng việc. Lúc trước Minh Trạng kín miệng cũng là vì có suy tính riêng. Xưa nay Minh Trạng thành thật, hiện tại ở cùng với tiện nhân kia, hừ, hắn làm sao có tâm tư thâm hiểm như tiện nhân cho được. Chuyện này Minh Trạng nhất định là không biết, nghe thấy tin tức thì mới gửi thư đến.” Đã tự động biện bạch giúp Minh Trạng.

“Đệ chịu uất ức một chút đi.” Phượng Cảnh Kiên nói.

Phượng Cảnh Nam rõ ràng là không vui, tự dưng không đâu bị mắng.

Phượng Cảnh Kiên ra hiệu, “Đọc tiếp thư đi.”

Minh Trạng quả nhiên biện bạch cho chính mình:

Đáng lý nhi tử tính báo trước với phụ hoàng và phụ vương một tiếng, kết quả là bị trúng gian kế của Phi Phi nhà ta, cho nên mới quên mất. Nhưng mà nhi tử nghĩ rằng, với trí tuệ của phụ hoàng thì phụ hoàng sẽ không lấy thân tiền vào hiểm cảnh như thế.

[Phượng Cảnh Kiên mỉm cười, Minh Trạng rất biết cách ăn nói, nay miệng mồm càng ngày càng ngọt. Nói ra lời nào cũng khiến người ta đặc biệt ưa thích.]

Nhi tử sẽ quay về đế đô trước tháng mười.

Phụ hoàng, phụ vương đừng lo lắng.

Lạc khoản: Vĩnh viễn yêu hai người: Minh Trạng.

Đáng lý thư này chỉ đến đây thôi, kết quả là Minh Trạng nhớ tới chuyện gì đó, lại bổ thêm một câu ngay bên dưới: Không biết vì sao mỗi lần gửi thư cho hai người, khi viết xuống bốn chữ phụ hoàng, phụ vương thì nhi tử đều có cảm giác giữa hai người có tình cảm dây dưa gì đó. Thật sự không phải là gian tình hay sao?

Kỳ thật, nếu để nhi tử nói thì nhi tử đã trưởng thành rồi, cũng không để ý đâu. Hai người hoàn toàn không cần kiêng kỵ đến tâm tình của nhi tử, đã từng tuổi này rồi, cứ yên tâm mạnh dạn yêu đương đi!

“Cái tên khốn kiếp kia!” Nếu Minh Trạng ở ngay trước mặt thì Phượng Cảnh Nam đã tát văng hắn rồi, cái gì cũng dám nói, muốn ăn đòn hay sao?

Phượng Cảnh Kiên không bận tâm, tùy tiện cười ha ha, “Nói như vậy, quả thật là cũng giống một chút.”

“Hoàng huynh—”

Đội ngũ đi điều tra chứng cứ ở Vân Quý vừa mới rời khỏi đế đô thì tôn thất và triều thần liên viện có Hoàng thượng bệnh đã lâu, Thái thượng hoàng gặp nạn, phải chọn ra người kế thừa quốc gia, yêu cầu Vệ thái hậu lập thái tử.

Hơn nữa còn nói năng rất mỹ miều, “Chưa rõ an nguy của Thái thượng hoàng, sắp tới bệ hạ không dễ dàng lập hậu xung hỉ. Bất quá nếu có thể lập thái tử thì chẳng những củng cố quốc gia, mà bệ hạ cũng yêu thương hoàng đếệt như nhi tử, nếu bệ hạ biết được thì nhất định rất vui mừng.”

Vệ thái hậu thân nhiên nói, “Trước khi chuyện của Thái thượng hoàng có kết quả, việc lập thái tử thì các người nghị sự trước, chọn phương án, cho ta xem qua, sau đó nhắc lại cũng không muộn. Còn nữa, đây là đại sự quốc gia, một mình ta cũng không thể can khôn độc đoán. Chỉ cần có một phần khả năng thì cũng nên để Thái thượng hoàng hạ chỉ vẫn tốt hơn.” fynnz.wordpress.com

Vệ thái hậu dè dặt sức ép của quần thần, rốt cục để lộ ra khuynh hướng, ánh mắt của mọi người trong đế đô nhất thời chuyển từ việc Thái thượng hoàng gặp nạn sang việc lập Thái tử. Trong một lúc, quần thần giống như nuốt sống xuân dược, ngày ngày phấn khởi.

Bậc cửa của hai nhà Lâm và Ngụy bị đập muốn tan nát, ngay cả Ngụy An là đoạn tụ, nhưng trong tình hình chuyển biến bất ngờ của đế đô thì cũng bỗng nhiên trở nên vô cùng đào hoa. Trăm ngàn gia đình có khuê nữ đều đến hỏi thăm, có muốn thú thê hay không, cho dù Ngụy gia người là đoạn tụ nhưng vẫn có một mớ cô nương nguyện ý gả cho cữu công của tiểu hoàng đếệt. (cữu công = ông chú)

Ngụy An phiền muốn chết, lải nhải với Vệ Dĩnh Gia, “Lập thái tử rốt cục có quy củ hay không vậy, ta thấy dòng họ của các đại thần đều điên cả rồi.”

Từ khi giúp Vệ thái hậu làm một việc hệ trọng, Vệ Dĩnh Gia càng ngày càng tỏ ra lạnh lùng đối với người ngoài. Nhưng khi đối mặt với Ngụy An thì vẫn có một chút nhân khí. Nghe vậy thì sắc mặt hơi giãn ra, nhẹ nhàng nói, “Ai biết được.”

“Hừ, Thái hậu nương nương không tiết lộ tin gì với người hay sao?”

“Người cảm thấy là Thái hậu nương nương có thể làm chủ được việc này ư?” Vệ Dĩnh Gia hỏi ngược lại. Ngoại trừ xe ngựa ra vào liên tục ở phủ của mẫu tộc tiểu hoàng đếệt thì hiện tại Vĩnh Ninh Hầu phủ cũng cực kỳ náo nhiệt. Ngay cả Ngụy An cũng khó tránh khỏi mà muốn hỏi thăm một chút nội tình từ Vệ Dĩnh Gia.

Ngụy An thở dài, “Ít nhất Thái hậu cũng có thể làm chủ một phần chứ.” Liếc mắt nhìn Vệ Dĩnh Gia một cái, “Đáng lý Thái thượng hoàng quay về đế đô là cách yên ổn nhất, ai ngờ lại xảy ra việc này, thiên tai hay là người gây họa thì đều thật trùng hợp.”

Vệ Dĩnh Gia ôm vai Ngụy An, ánh mắt thâm trầm, ngũ quan tuấn tú trở nên lạnh lùng đậm đặc, cũng không nói gì.

“Dĩnh Gia, người đừng làm lụng vất vả quá.” Ngụy An nói.

“Ừm.”

Đế đô liên tiếp gặp chuyện không may, thế nên lễ hội chiêu thương triển lãm tơ lụa hàng may mặc căn bản không được Nội các để ý đến, suy xét chức Tổng đốc Hoài Dương của Lâm Vĩnh Thường, các đại quan ở biên ải cũng phải nể mặt, nên thông qua cho hắn.

Kỳ thật Thái thượng hoàng gặp nạn cùng với việc sắc lập Thái tử, triều thần quan tâm, tôn thất quan tâm, đương nhiên hoàng thượng ở Nội vụ phủ cũng quan tâm. Bất quá thương nhân bình thường cho dù quan tâm thì bọn họ cũng chỉ có thể đứng xem náo nhiệt mà thôi.

Với thân phận của bọn họ, thu mua quan phụ mẫu bình thường đã đủ khiến bọn họ cảm thấy chính mình đúng là có mảnh khố thông thiên, vì vậy hoàn toàn không dám mơ có cơ hội tham dự vào hoạt động chính trị có cấp bậc cao như vậy.

Cho nên đối với bọn họ mà nói, đương nhiên lần này do triều đình ra mặt, việc chiêu thương quan trọng hơn. Lần này hội chiêu thương không đặt ở thành Dương Châu mà lại đặt ở thành Tô Châu.

Hành động này của Lâm Vĩnh Thường khiến Tri phủ Tô Châu Trịnh Nhĩ Thực cảm động đến rơi nước mắt.

Lâm Vĩnh Thường nói, “Gầm Tô Châu nổi tiếng trong thiên hạ, bất quá, hy vọng có thể nhân cơ hội này mà giúp gimm Tô Châu có thể nâng cao danh tiếng thêm một bước, khiến cho người đời có thể nhận thức được vẻ đẹp tinh xảo tuyệt vời của gimm Tô Châu. Lúc trước ta từng nghe bệ hạ nói, không buồn thì không giàu. Trịnh đại nhân, sĩ nông công thương, thương nhân đứng hàng cuối cùng, nhưng dân chúng chỉ có giàu, có bạc, có cơm no bụng thì thiên hạ này mới có thể yên bình.”

Giờ khắc này, trong lòng của Trịnh Nhĩ Thực tràn ngập sự cảm kích. Cho dù Lâm Vĩnh Thường đánh rắm thì e rằng hắn cũng cảm thấy thật thơm, vội vàng phụ họa, “Dạ, nghe một câu của đại nhân thì hạ quan đã hiểu ra. Hạ quan nghe nói, lúc trước sau khi diêm thương Hoài Dương giao ra ruộng muối thì triều đình đều bồi thường cho bọn họ, không tuyệt đường sinh sống của bọn họ. Bệ hạ yêu dân như con, cũng không khinh thường thương nhân, hạ quan chắc chắn sẽ làm tốt, không phụ lòng kỳ vọng của đại nhân.”

Tri phủ Tô Châu là một công việc béo bở, có thể ngồi ở vị trí này, chẳng những phải có chỗ dựa mà còn cần phải có bản lĩnh. Lâm Vĩnh Thường chỉ nhẹ nhàng nói một câu thì Trịnh Nhĩ Thực đã nghe tiếng đàn biết nhĩa ý, lời nói ra đương nhiên đặc biệt hợp ý Lâm Vĩnh Thường.

Lâm Vĩnh Thường mỉm cười gật đầu.

Trịnh Nhĩ Thực lại nói, “Bệ hạ vẫn ốm đau không dậy nổi, hạ quan đã dâng vài tấu chương thỉnh an, chỉ ngóng trông bệ hạ có thể bình an vạn niên.”

Đế đô đã là cảnh tượng gió thổi mưa giông trước cơn bão, đế đô biến ảo ảnh hưởng đến tương lai của mỗi người trong quan trường. Trịnh Nhĩ Thực đương nhiên có tin tức riêng, nhưng lúc này cũng nhịn không được mà hỏi thăm Lâm Vĩnh Thường vài câu.

Đối với bệnh tình của Minh Trạ, lúc đầu Lâm Vĩnh Thường rất nắm chắc, cảm giác bệnh này có cái gì đó kỳ lạ. Nay Thái thượng hoàng sắp về đế đô, nửa đường gặp nạn, lại suy nghĩ kỹ lưỡng một lần nữa, Lâm Vĩnh Thường có thêm vài phần lo lắng đối với Minh Trạ.

Bất quá, trước mặt hạ cấp, Lâm Vĩnh Thường sẽ không lộ ra điều gì, cười nói, “Nghe nói chân mệnh thiên tử có bách linh hộ thể, hơn nữa trong cung có Thái hậu nương nương, người và ta chỉ cần tận trung, Hoài Dương an ổn giàu có thì chúng ta cũng không phụ công làm quan phụ mẫu mấy năm nay, cũng không phụ lòng mong đợi của bệ hạ. Đợi ngày sau bệ hạ bình phục, nhìn thấy cảnh trí của Hoài Dương thì lòng tâm sẽ vui vẻ.”

Cho dù Minh Trạ sống hay chết, Lâm Vĩnh Thường cũng sẽ không can thiệp việc lập Thái tử. Năm đó tình cảnh của Phạm gia như thế nào, bởi vì can dự vào cuộc chiến tranh chấp ngai vàng, cuối cùng bị tịch biên tài sản và lưu vong, cửa nát nhà tan.

Vừa đầu làm việc mới là công lý.

Như vậy, cho dù ai đăng cơ thì ít nhất cũng phải có người làm việc.

Đương nhiên Lâm Vĩnh Thường càng hy vọng Minh Trạ có thể bình an. Mặc dù Thái thượng hoàng rất coi trọng hắn, cũng đặc biệt đề bạt, nhưng trong lòng của Lâm Vĩnh Thường có một loại dự cảm.

Người xưa nói, tuần mã thì nhiều mà Bá Nhạc lại hiếm.

Một thần tử có thể gặp được một đế vương chịu tin dùng hắn, cũng giống như tuần mã gặp được Bá Nhạc.

Lâm Vĩnh Thường cảm thấy, chỉ có ở trong tay Minh Trạ thì hắn mới có ngày lưu danh thiên cổ.

Tuy rằng trong lòng nôn nóng lo lắng cho an nguy của bệ hạ, nhưng Lâm Vĩnh Thường vẫn chịu đựng không hỏi thăm Phạm Duy bất cứ nội tình gì.

Từ xưa đến nay, hỏi thăm long thể của Hoàng thượng chính là kiêng kỵ, nhất là trong lúc Hoàng thượng đang bệnh tình nguy kịch.

Tuy rằng Phạm Duy cũng chưa hẳn biết rõ, bất quá Phạm Duy đi theo Minh Trạ đã lâu, ít nhất sự phỏng đoán của Phạm Duy cũng đáng tin hơn một chút. Chuyện này không thể hỏi, càng không thể đoán.

Lâm Vĩnh Thường chỉ dựa vào quan sát.

Cũng từng là cận thần bên cạnh Minh Trạ, sắc mặt của Phùng Trật lại tiều tụy, trong khi Phạm Duy vẫn ôn hòa bình thản. Như thế, Lâm Vĩnh Thường mới có thể an tâm một chút.

Khiến Lâm Vĩnh Thường an tâm không chỉ là sự bình tĩnh của Phạm Duy mà còn có sự quan tâm đến từ Từ Doanh Ngọc.

Từ Doanh Ngọc đã từng nói, “Nếu bệ hạ có chuyện gì, tâu hoàng đế cơ thì chúng ta lập tức thành thân.”

Cũng không phải Từ Doanh Ngọc muốn thành thân đến mức này, mà thật sự là vì Lâm Vĩnh Thường có không ít kẻ thù, mà Lâm Vĩnh Thường lại là người của Phạm gia. Khi Minh Trạ tại vị vẫn thường có người lấy chuyện này ra để nói, nhờ có Minh Trạ chịu lo lắng chu toàn cho Lâm Vĩnh Thường nên mới yên ổn đến nay.

Ngộ nhỡ long ngự quy thiên, Lâm Vĩnh Thường đang nắm giữ chức vị béo bở số một số hai trong thiên hạ, khiến người ta vô cùng đỏ mắt.

Vua nào triều thần nấy, tâu thiên tử chưa hẳn sẽ chịu trọng dụng Lâm Vĩnh Thường. Từ Doanh Ngọc có lời đề nghị này là vì an toàn của Lâm Vĩnh Thường. Mặc kệ như thế nào, Từ Tam làm thứ phụ ở trong triều, nếu Lâm Vĩnh Thường làm nữ tỳ của Từ Tam, cho dù có người muốn xử lý Lâm Vĩnh Thường thì cũng phải suy nghĩ một chút.

Tấm lòng của Từ Doanh Ngọc, lại nói đúng lúc đúng mực, không hề dẫn đo.

Nay Lâm Vĩnh Thường ngoại trừ ái mộ Từ Doanh Ngọc thì trong lòng cũng vô cùng cảm kích.

Thành Phúc Châu.

Minh Trạ cũng biết tin tức Hoài Dương mở hội chiêu thương tở lựa, cầm tấm thiệp mạ vàng rồi suy nghĩ một phen, cười nói, “Lâm Vĩnh Thường nay ba mươi lăm tuổi mà đã làm đại quan ở biên ải, trong triều có bao nhiêu người không phục. Vì chuyện này mà ta nghe không biết bao nhiêu lời ganh tị.” fynnz.wordpress.com

Đôi môi đầy đặn nhếch lên một nụ cười tếu rói, ánh mắt của Minh Trạ di chuyển, “Chỉ luận về phần thông minh lanh lợi thì Lâm Vĩnh Thường xem như là nhân tài kiệt xuất. Càng hiếm thấy ở chỗ, hắn không lẫn lộn trong đám thói nát ở đế đô, một lòng một dạ tập trung vào chuyện ở Hoài Dương. Vừa biết làm việc, vừa biết làm người, thảo nào mà có thể thăng chức như thế.”

Nguyễn Hồng Phi nói, “Lâm Vĩnh Thường tâm địa thuần khiết, không hề cổ hủ, còn mạnh mẽ hơn cả Phạm Lâm Hi. Bất quá mỗi thâm thù huyết hải của hắn vẫn chưa được giải, sau này muốn nhận tở quy tông e rằng khó càng thêm khó.” Nguyễn Hồng Phi xưa nay đi một bước nhìn ba bước, nay công trạng của Lâm Vĩnh Thường càng lớn, tương lai khả năng báo thù nhận tở cũng càng cao, hắn không thể không nhắc nhở Minh Trạ phòng bị trước.

“Kỳ thật hiện tại họ Lâm có gì đáng ngại đâu. Vụ án Phạm gia đã trôi qua hai mươi năm, muốn lật lại bản án thì nói dễ hơn làm.” Minh Trạ cười nói, “Ta không để ý hắn họ Phạm hay họ Lâm, chỉ cần hắn có tài, chỉ cần tâm tư của hắn công chính thì ta sẽ dùng hắn, cái này gọi là anh hùng bất kể xuất thân.”

Lòng dạ của Minh Trạ còn rộng lượng hơn cả Phùng Cảnh Kiên, có lẽ là vì mẫu thân Vệ thái hậu của hắn, hắn chưa từng chán ghét hay kiêng kỵ dòng họ của Lệ thái tử.

Mà những người đã chết đi năm đó thì chưa hẳn là không thể thứ tội.

Có rất nhiều người đứng nhằm chỗ.

Bọn họ chết đều không phải vì phạm tội mà là bởi vì tình thế, không thể không chết.

Nay Minh Trạ làm Hoàng đế, vẫn để cho Việt Hầu phủ hưởng tước cùng cấp, đây chính là ám chỉ.

Kỳ thật đây cũng là tình cảnh hiện tại của Vệ thái hậu.

Ngoại trừ những nhân tài đặc lực do Minh Trạ tự mình đề bạt thì còn có những gia tộc vì ủng hộ Lệ thái tử mà phải rút cổ sống vài chục năm. Bọn họ quật khởi gia tộc của mình, tất cả đều dựa vào Minh Trạ.

Trong các gia tộc đó, tiêu biểu là Vĩnh Ninh Hầu phủ, mẫu tộc của Vệ thái hậu.

Đế đô náo nhiệt như vậy, lão Vĩnh Ninh Hầu lại đóng cửa cáo ốm đã lâu.

Trên thực tế, lão già này vẫn rất cường tráng.

Trong những năm cuối thời Nhân Tông hoàng đế, giai đoạn tranh chấp đoạt vị, cùng với hai mươi năm mưa gió khi Phương Cảnh Kiên chấp chính, vậy mà lão Vĩnh Ninh Hầu vẫn có thể đứng vững. Nay nữ nhi của mình chấp chính thay bề hạ, lão Vĩnh Ninh Hầu đương nhiên càng không đặt trận phong vân này của đế đô vào trong mắt.

Trong khi sắc mặt của Vệ Dĩnh Gia lại ngày một tiêu tụy, lão Vĩnh Ninh Hầu gọi Vệ Dĩnh Gia đến, cũng không hỏi nhiều về nguyên nhân Vệ Dĩnh Gia tiêu tụy như thế, chỉ nói, “Năm đó, thời Đức Tông hoàng đế, Nhân Tông hoàng đế vẫn chưa đăng cơ, chỉ là Thái tử, Phương hoàng hậu cũng chỉ là Thái tử phi. Lúc ấy, Vĩnh Ninh Hầu phủ và Tĩnh Quốc Công phủ có quan hệ thông gia rất tốt. Đức Tông hoàng đế yêu thương Quyền phi, nhi tử của Quyền phi là Thuận Vương diện hạ được lòng Đức Tông hoàng đế. Sau này Thuận Vương diện hạ sơ ý ngã ngựa ở trường đua, bị gãy chân, thương tật vĩnh viễn, vô duyên với ngai vàng.”

“Có lẽ người sẽ nói, Thuận Vương diện hạ vốn không phải Đông cung thái tử, làm sao có liên quan đến ngai vàng?” Trên khuôn mặt già nua của Lão Vĩnh Ninh Hầu lộ ra thần sắc ôn hòa, “Trên thực tế, Nhân Tông hoàng đế vừa ôn hòa lại mềm lòng, vẫn vô đều không sánh bằng Thuận Vương diện hạ nhỏ hơn ngài vài tuổi. Ưu thế của Nhân Tông hoàng đế ở chỗ, ngài là Hoàng tử của chính tông, lại có một Thái tử phi có khả năng, được sự ủng hộ của Tĩnh Quốc Công phủ và tiền Trấn Quốc Công phủ, với xuất thân là đích trưởng, cho nên Nhân Tông hoàng đế mới trở thành Đông cung thái tử.”

“Nhưng mà bên trong hậu cung, hoàng hậu sớm qua đời, Quyền phi cai quản lục cung, Đức Tông hoàng đế yêu thương ấu tử, ngày tháng của Đông cung thái tử cực kỳ gian nan.” Lão Vĩnh Ninh Hầu nhẹ giọng nói, “Thuận Vương diện hạ đi cưới ngựa cũng không phải ngẫu nhiên, mà con ngựa kia đã sớm bị động tay động chân, bao gồm cả Ngự y chẩn bệnh cũng bị mua chuộc, cho nên Thuận Vương diện hạ bị tàn tật không có khả năng uy hiếp địa vị Đông cung. Tiếp theo, nhũ mẫu của Nhân Tông hoàng đế là Thuận Từ phu nhân liều mạng tự uống thuốc độc để bồi nhọ Quyền phi, từ đó Quyền phi mất đi quyền cai quản lục cung.”

“Thuận Vương là nhi tử được Đức Tông hoàng đế yêu thương nhất, nếu việc này bị tiết lộ thì sẽ là mối họa cho cả gia tộc.” Lão Vĩnh Ninh Hầu nói, “Khi đó ta vẫn còn rất trẻ, cho dù làm, nhưng vẫn sợ hãi, ngày ngày gặp ác mộng, không được bình yên.”

“Dĩnh Gia, trên đời này tuyệt đối không có thần tử thuần khiết. Nếu không có chuyện của Thuận Vương thì ta đã không thể lấy được tín nhiệm của Nhân Tông hoàng đế, đương nhiên càng không có hai mươi năm hưng thịnh về sau của Vĩnh Ninh Hầu phủ.” Lão Vĩnh Ninh Hầu thở dài, “Chúng ta và phủ Tĩnh Quốc Công có quan hệ rất chặt chẽ, cho dù như thế nào cũng khó thoát khỏi quan hệ với Lệ thái tử. Khi Thái hậu nương nương còn bé, mới tròn tuổi đã được đưa vào nuôi dưỡng trong Khôn Ninh cung. Năm đó ta làm sao lại không biết Thái thượng hoàng và Trấn Nam Vương kiêng kỵ Phương hoàng hậu, nhưng vẫn phải tiến hành hôn sự. Người cảm thấy Thái hậu nương nương ở tại Vân Quý rất tốt hay sao?”

“Vĩnh Ninh Hầu phủ của chúng ta kết làm thông gia với Trấn Nam Vương phủ chỉ đơn thuần là vì lợi ích. Vì để kéo Vĩnh Ninh Hầu phủ thoát khỏi vũng bùn của Lệ thái tử mà ta phải hy sinh Thái hậu nương nương, khi đó, nữ nhi duy nhất mà Vĩnh Ninh Hầu phủ có thể dùng để kết thân với người ta chỉ có Thái hậu nương nương.” Lão Vĩnh Ninh Hầu lắc lắc nói, “Hôn sự chỉ là bước đầu tiên, kế tiếp là hai mươi năm dùng vỏ bọc che đậy thì mới có ngày hôm nay.”

“Vĩnh Ninh Hầu phủ của chúng ta ngày hôm nay là do tổ tiên đầm máu sa trường, là bao nhiêu đời Vĩnh Ninh Hầu đã gây dựng, cũng là vô số hy sinh mà tất cả con cháu của Vĩnh Ninh Hầu phủ đã bỏ ra để có được.” Giọng nói của lão Vĩnh Ninh Hầu trầm tĩnh, “Ở vị trí này thì người phải làm ra vô số quyết định. Nhưng mà quyết định quan trọng nhất thì chỉ có một vài. Có chút quyết định cũng không cho phép hối hận. Bằng không, sự do dự của người sẽ hại chết vô số người.”

“Nhi tử hiểu rồi, phụ thân.” Vệ Dĩnh Gia cũng không phải không hiểu rõ thế sự và thủ đoạn, hẳn hiểu được việc đặt chân ở những thế lực khác nhau kỳ thật là một loại đầu tư đối với hoàng quyền. Hiện tại tuy Vệ

thái hậu là nữ nhân, nhưng Vệ thái hậu không chế hậu cung và ba vị tiểu hoàng tôn, ngay cả tôn thất của Nội các lúc trước cũng không dám làm càn ở trước mặt Vệ thái hậu.

Lão Vĩnh Ninh Hầu nói, “Thái hậu nương nương là mẫu thân của bệ hạ, nguyện trung thành với bệ hạ chính là nguyện trung thành với Thái hậu.”

Con người cũng không phải không có lòng thương xót, nhưng khi sinh tồn của một người bị uy hiếp thì thậm chí có thể chặt nhi tử của mình mà ăn tươi nuốt sống, luân thường đạo lý chẳng là cái quái gì cả. Huống chi ở trong hoàng thất, phụ tử huynh đệ tương tàn càng là chuyện bình thường.

Vệ gia bọn họ chỉ là một thanh đao cho hoàng thất mà thôi.

Cần gì phải áy náy?

Không cần phải áy náy!

Đúng là vẫn còn non, lão Vĩnh Ninh Hầu liếc mắt nhìn nhi tử một cái, đuổi Vệ Dĩnh Gia lui xuống, còn mình thì sửa soạn chuẩn bị tiến cung.

211. Chương 211

Trên thực tế, ngay cả Phượng gia huynh đệ cũng bị Minh Trạng giăng mây mù mịt, tình cảnh của lão Vĩnh Ninh Hầu cũng chẳng tốt hơn Phượng gia huynh đệ là bao. Tốt xấu gì Phượng gia huynh đệ còn được Minh Trạng gửi thư thông báo, lão Vĩnh Ninh Hầu là hai mắt sờ soạn, hoàn toàn dựa vào suy đoán. Ổn định xong nhi tử, hẳn phải đến trước mặt nữ nhi để xin ý kiến.

Nhiều năm qua, Vệ thái hậu trải qua mưa gió, đã sớm tu luyện bản tính lãnh đạm hồ hững, tâm như chỉ thủy. (tâm như chỉ thủy= bình lặng như nước)

Khi lão Vĩnh Ninh Hầu tiến cung, vừa lúc đụng đến đoàn người An Quốc Công xuất cung. Điều kiện ăn ở để đô, nên đương nhiên chào hỏi lẫn nhau, sau đó lão Vĩnh Ninh Hầu liền đi theo nội thị dẫn đường đến thiên điện của Chiêu Đức điện.

Vệ thái hậu ôn hòa nói, “Phụ thân miễn lễ đi.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu kiên trì hành lễ, sau đó mới để nội thị dìu đứng dậy, ngồi trên chiếc ghế bọc đệm do cung nữ mang đến, cười nói, “Lão thần đã lâu không tiến cung thỉnh an, mặc dù biết nương nương luôn mạnh khỏe, nhưng vẫn nhịn không được mà lo lắng cho sức khỏe của nương nương. Nay mọi chuyện trong cung và quốc sự đều đặt lên vai nương nương, nương nương nhất định phải bảo trọng.”

Vệ thái hậu cười cười, “Trong cung, Thái hoàng thái hậu là lão tổ tông, đức cao vọng trọng. Trong khi Hoàng thượng cũng không có bao nhiêu phi tần, còn lại đều là phi thiếp của Thái thượng hoàng, Thái phi, Thái tần gì đó, mọi người đều ăn chay niệm phật, vì vậy sự vụ cũng không nhiều. Còn quốc sự thì có Nội các xử lý, cứ rập khuôn mà làm, không cần tốn quá nhiều sức lực.”

“Như vậy thì tốt.” Tuy rằng cách chấp chính của Vệ thái hậu không nổi bật, bộ dáng không có công lao gì, nhưng đối với nữ nhân, lần đầu thay chấp chính mà có thể xử lý mọi việc ổn thỏa như vậy đã là quá hiếm thấy. Lão Vĩnh Ninh Hầu mỉm cười vuốt râu, tiếp nhận tách trà ấm của cung nữ dâng lên, sau khi tạ ơn thì nhấp hai ngụm rồi nói, “Vừa rồi khi thần tiến cung, vừa lúc đụng phải đám người An Quốc Công xuất cung. Hiện tại lão thần cũng không đi lại bên ngoài, chợt gặp bọn họ, bọn họ cũng đã râu tóc mọc dài.”

Vệ thái hậu lộ ra nụ cười nhẹ, “Rằm tháng tám sắp đến, năm nay xảy ra nhiều việc, nữ nhi cũng không muốn tổ chức long trọng. Bọn họ đều là hoàng thân quốc thích, xưa kia nữ nhi cũng từng gặp bọn họ ở Khôn Ninh cung, nhiều năm không gặp, quả nhiên là già đi không ít.” Không chỉ già đi mà lá gan cũng trở nên nhỏ.

Những năm cuối thời Nhân Tông, Lệ thái tử thất bại dẫn đến hai mươi năm sống luân củi của mấy nhà này, dòng họ An Quốc Công thà chết cũng không nguyện ý can thiệp vào việc lập Thái tử.

Cho dù là Vệ thái hậu tiếp tục cầm quyền hay là lập hoàng tôn làm Thái tử thì mấy lão già kia vẫn cứ giả vờ hồ đồ.

Lão Vĩnh Ninh Hầu nói, “Đúng vậy, con người đều có lúc phải già đi, già thì già. Ngay cả lão thần cũng làm biếng gặp người ngoài. Chẳng qua lão thần vừa nghe xong một chuyện hiếm thấy.” Không đợi Vệ thái hậu hỏi thì lão Vĩnh Ninh Hầu đã nói, “Lúc trước Tê Phượng sơn bị sụp, xuất hiện một miếng thần thiết, phía trên có thiên văn.”

“Lúc ấy triều đình đều cho rằng đây là lão thiên gia hàng xuống chỉ dụ. Bất quá cũng không biết lan truyền như thế nào, lão thần lại nghe nói chuyện đó là có người tạo ra.” Lão Vĩnh Ninh Hầu vốn cũng không tin, thành thật mà nói, những vụ điềm lành thần thánh này bị giả tạo nhiều vô số kể. Năm xưa, những lời tốt lành của Đức Tông hoàng đế hoặc việc Nhân Tông hoàng đế chung tình như thế nào, thì lão Vĩnh Ninh Hầu cũng nghe được ít nhiều, thường thường dùng tiên hạc bạch lộc làm điềm lành tượng trưng cho Hoàng đế, lấy lòng Hoàng đế. Hiện tại núi lở hiện ra thần thiết, cùng với lão Vĩnh Ninh Hầu quá quen thuộc với mấy chuyện điềm lành thì thật chẳng có gì là lạ.

Việc này vừa xảy ra thì Vệ Dĩnh Gia liền phụng lệnh điều tra, nhưng rốt cục cũng không tra ra được gì.

Chẳng qua hiện tại đế đô nhộn nhạo những lời đồn khiến người ta nghi ngờ, lão Vĩnh Ninh Hầu đương nhiên đoán được bên trong có chuyện. Nhưng vẫn muốn nhắc Vệ thái hậu một câu, để Vệ thái hậu đến lúc đó khỏi phải lúng túng.

Lão Vĩnh Ninh Hầu nhẹ nhàng nói, “Bên ngoài có người bảo rằng ngọn núi kia bị sụp là vì dưới đất có chôn thuốc nổ. Ngay cả miếng thần thiết kia cùng với thiên văn đều là do kẻ nào đó có ý đồ đã giả tạo, mục đích chính là mê hoặc lòng người.”

Vệ thái hậu đã sớm hoài nghi việc này, hiện tại có người truyền ra tin đồn, cũng không phải do ý của Vệ thái hậu, mà là....

Thở dài, Vệ thái hậu nói, “Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.”

“Gió mạnh mới biết cỏ cứng, người thẳng thắn vô tư mới là thần tử có khả năng.” Lão Vĩnh Ninh Hầu cười cười. Lúc trước Vệ thái hậu tiến vào Thọ An cung, như đám người An Quốc Công cũng có chút tâm tư, nghĩ rằng vua nào triều thần này, ngay cả Việt Hầu phủ còn có thể được ân điển, bọn họ năm xưa được Phương hoàng hậu trọng dụng, sắp sửa trở mình, nóng lòng muốn thử. Nay chẳng qua chỉ là thiên tử ngã bệnh, bọn họ liền bày ra bộ mặt yếu đuối, sợ phải can thiệp, tránh cho ngày sau lại phải đem tình cảm trước kia đi cầu xin nể tình. fynnz.wordpress.com

“Phụ thân nói đúng.” Vệ thái hậu nói, nàng căn bản không hề đặt những người này ở trong lòng, bất quá là nhân cơ hội này để thử một lần.

Nữ quan bên cạnh Vệ thái hậu bỗng nhiên từ ngoài điện đi vào, sau khi hành lễ thì thấp giọng bẩm báo, “Bẩm Thái hậu nương nương, vừa rồi Tuệ thái phi nương nương dẫn theo thị nữ vào Cẩm An cung vấn an nhị hoàng tôn. Nô tỳ nhìn thị nữ kia lạ mắt, cũng không phải người bên cạnh Tuệ thái phi nương nương, liền ngăn cản. Tuệ thái phi nương nương bởi vì vậy mà giận nô tỳ, đòi đến chỗ của Thái hoàng thái hậu để phân xử. Nô tỳ nghĩ, Thái hậu nương nương đã dặn dò, Thái hoàng thái hậu tuổi tác đã cao, những chuyện bình thường không được quấy nhiễu sự thanh tĩnh của Thái hoàng thái hậu, liền tự ý làm chủ mà cản lại Tuệ thái phi nương nương, cũng đuổi Tuệ thái phi nương nương về Phúc Hỉ cung. Nay thỉnh Thái hậu nương nương chỉ thị.”

Vệ thái hậu thần nhiên nói, “Trước tiên cấm Tuệ thái phi ra khỏi Phúc Hỉ cung, đi thăm dò lai lịch của thị nữ lạ mắt kia rồi đến bẩm báo với ta.”

“Dạ.” Tử Tô lĩnh mệnh lui ra.

Việc lập thái tử vừa mới định hình một chút mà ngay cả Thái phi thường niên lễ phạt cũng đứng ngồi không yên, đủ biết lòng người mạnh mẽ đến mức nào!

Chuyện Tuệ thái phi tọc mạch chuyện hoàng tôn được giải quyết lặng lẽ.

Vệ thái hậu trực tiếp giảng Tuệ thái phi thành Thái tần, tước đi phong hào, lệnh Tuệ thái phi dọn ra khỏi Phúc Hỉ cung, chuyển đến Lãnh Hương các, bị cấm túc vô hạn trong đó. Về phần thị nữ lạ mặt kia, sau khi phạt trượng thì trả lại cho Lâm gia.

Lâm Vương phi bị dọa mất hồn.

Chuyện này phải nói từ việc Hoàng đế bệ hạ ngã bệnh, tuy rằng Minh Trạng không có chuyện gì, bất quá trong tấm cung Chiêu Đức điện vẫn có một người đang nằm ở đó, Vệ thái hậu đóng kịch cho trọn vẹn, suy xét đủ mọi phương diện, còn thay Minh Trạng lập hậu xung hỉ.

Còn một cách nữa, cung nữ ở trong cung nhiều năm, Vệ thái hậu muốn sớm ngày thả các nàng về nhà, coi đây là cầu phúc.

Sau đó là các cung điện, ai đến tuổi, không muốn lưu lại làm ni cô thì cứ báo danh, đến ngày là có thể về nhà. Một đám già rồi đi, đương nhiên phải tuyển thêm một đám trẻ.

Vì thế thị nữ lạ mặt kia mới xuất hiện.

Sau khi được Nội vụ phủ tuyển chọn thì trở thành người hầu của Liều Tuệ thái phi Lâm thị.

Tuệ thái phi Lâm thị vốn xuất thân từ Lâm gia, nay các hoàng tôn đều ở trong cung, Lâm Vương phi không yên lòng đối với nhi tử của mình, bèn sử dụng chiêu này, điều hai nha đầu đã được dạy dỗ đến Nội vụ phủ để đăng ký tuyển chọn. Thân phận lai lịch đều chuẩn bị tốt, lại tới lui quan hệ một chút, được phân công đến bên cạnh Tuệ thái phi, không chỉ Tuệ thái phi có được tâm phúc mà còn có thể thường xuyên đi xem tiểu hoàng tôn của Lâm Vương phi sinh ra.

Tạo quan hệ tốt với tiểu hoàng tôn, đối với Tuệ thái phi không có nhi tử là trăm lợi mà vô hại.

Hơn nữa hiện tại những lời yêu cầu lập Thái tử liên tục nổi dậy trong triều, cho nên Tuệ thái phi muốn quan tâm tiểu hoàng tôn một chút.

Tính toán như thế, nhưng rốt cục không được như ý.

Xử lý Tuệ thái phi mất to mà tâm trống rỗng, Vệ thái hậu triệu đệ tử đặc lực của Trương thái y là Đoàn Văn Thiển tiến đến, “Văn Thiển, mấy ngày nay khanh cũng vất vả rồi. Sắp đến rằm tháng tám, tổ phụ của khanh, Đoàn Nhữ Ngọc Đoàn đại nhân có dâng tấu chương, mẫu thân của khanh nhớ thương nữ nhi mà sinh bệnh, muốn rằm tháng tám đón khanh quay về phủ, cả nhà đoàn tụ.”

“Ta nghe Trương thái y nói, bệnh tình của Hoàng đế đã ổn định.” Giọng điệu của Vệ thái hậu ôn hòa, “Quốc pháp cũng phải hợp tình hợp lý, Văn Thiển, khanh trở về nhà mấy ngày, đợi qua rằm tháng tám thì quay về cung cũng không muộn.”

Đoàn Văn Thiển đột nhiên nghe tin như thế, trong lúc nhất thời không dám tin tưởng.

Lúc trước, nàng từ chối tiếp tục thủ tiết, khi rời khỏi Tiễn gia, phụ mẫu tuyệt tình như thế nào. Còn nữa, với quy củ của Đoàn gia, nàng vốn là nữ tử, nay xuất đầu lộ diện học y chẩn bệnh đã là phạm vào tối kỵ. Vô duyên vô cớ lại muốn đón nàng về nhà đoàn tụ là thế nào?

Đoàn Văn Thiển đã sớm không còn là tiểu quả phụ không muốn sống của trước kia, trải qua sinh tử, thanh danh cũng đã mất sạch, chịu bao nhiêu gian khổ trần gian. Trước kia Đoàn Văn Thiển đối mặt với đủ mọi chuyện, đương nhiên xưa đâu bằng nay.

Sau khi kinh ngạc một lúc, Đoàn Văn Thiển đã có chủ ý trong lòng, bèn cúi đầu bẩm báo, “Thái hậu nương nương, khi ở Hoài Dương, hạ quan đã cố chấp rời khỏi Tiễn gia. Tổ phụ, gia phụ, gia mẫu rất bất mãn đối với hạ quan. Còn nữa, lần này hạ quan theo sư phụ đến để đồ, trong nhà cũng không tới lui với hạ quan, hiện tại...”

Trên thực tế, từ khi Đoàn Văn Thiển kiên quyết rời khỏi Tiễn gia thì đám người Đoàn Nhữ Ngọc quay về để đồ cũng đã đem toàn bộ của hồi môn của Tiễn gia trả lại mà mang về Đoàn gia, ân đoạn nghĩa tuyệt với Đoàn Văn Thiển. Còn Đoàn Văn Thiển thì làm trợ thủ của Trương thái y, vì là nữ nhân, đến đêm tối, để thuận tiện nên đã ngủ lại ở cấm cung, lúc nào cũng để ý đến bệnh tình của Hoàng đế bệ hạ.

Lúc này Đoàn gia muốn nàng về nhà, Đoàn Văn Thiển cũng không phải người không có đầu óc. Nàng chẩn bệnh cho Hoàng thượng, biết rõ sự kiêng kỵ trong chuyện này.

Cho dù ân đoạn nghĩa tuyệt, sau khi cẩn thận cân nhắc ý đồ của Đoàn gia, Đoàn Văn Thiển cũng tránh không được mà cảm thấy xót xa, trên đời này có ai thật sự nghĩ cho nàng đâu? Sau khi lợi dụng thì nàng làm gì còn đường sống để mà lui?

Đoàn Văn Thiển thấp giọng nói, “Bẩm Thái hậu nương nương, thân thể của bệ hạ đang dần dần chuyển biến tốt, hiện tại là thời điểm quan trọng, không thể rời khỏi. Hằng năm đều có Trung thu, lúc này rồi đi, hạ quan thật sự không yên lòng đối với bệnh tình của bệ hạ. Tổ phụ và phụ thân của hạ quan đều làm quan tại triều, trung với quân, đương nhiên biết phân biệt nặng nhẹ. Ngay cả gia mẫu cũng đã sớm nổi danh hiền lương, cho dù hạ quan thật sự bởi vì vậy mà trở về nhà thì phụ mẫu chắc chắn sẽ trách cứ hạ quan không biết nặng nhẹ.”

Đoàn Văn Thiển chỉ mới hơn hai mươi tuổi, nếu ở thời hiện đại thì đang là thiếu nữ thanh xuân, ở cổ đại thì lại là nữ nhân đã lớn tuổi. Trên phần tóc mai của Đoàn Văn Thiển có vài sợi tóc bạc, nàng cũng không cố ý che giấu, điều này làm cho nàng trông có vẻ càng thêm thành thực trầm ổn hơn so với những người cùng lứa.

Sau bao nhiêu sóng gió, trên người của Đoàn Văn Thiển mang theo một loại khí chất an hòa lãnh đạm, hơn nữa ý tứ trong lời nói của Đoàn Văn Thiển khiến Vệ thái hậu nhìn không được mà nhìn vị nữ y quan này thêm vài lần.

Vệ thái hậu biết được những gì mà Đoàn Văn Thiển đã trải qua, cùng là nữ nhân, Vệ thái hậu cũng không khiến Đoàn Văn Thiển khó xử, ôn hòa nói, “Ta biết Đoàn gia trung thành. Ta cũng biết lòng trung thành của khanh đối với Hoàng thượng. Nếu như thế, rằm tháng tám, khanh trở về nhà nửa ngày cũng được.”

“Dạ.” Nửa ngày thì vẫn có thể chịu được. Thái hậu nương nương đã nói đến nước này, Đoàn Văn Thiển đương nhiên biết rõ tốt xấu. Nàng hành lễ lui ra. fynnz.wordpress.com

Minh Diễm tiến cung thỉnh an Vệ thái hậu, mẫu tử hai người tán gẫu vài câu, Vệ thái hậu hỏi, “Vụ án của tôn tử Lô An Hân: Phụng Kỳ Niên vẫn chưa thẩm vấn xong à, Minh Diễm?”

Minh Diễm quản gia xử lý sự vụ rất thành thực, nhưng lại không quá thông thạo việc chính sự. Dự thỉnh Tông Nhân phủ thẩm án khiến nàng phí rất nhiều công sức, Minh Diễm nói, “Mấy ngày nay vẫn còn đang thẩm tra, nữ nhi ngày ngày đều đi nghe, cảm giác như đang nghe nói đầu đầu ấy, lặp đi lặp lại cũng chưa xong, nhất thời cũng không rõ kết quả thế nào.”

“Bảo bọn họ nhanh chóng kết án đi.”

“Dạ, nữ nhi biết.”

Chớp mắt đã đến Trung thu.

Trong cung mở tiệc, khi Phương Ngưng Tuyết đi ra thì nhi tử Phương Kế Vinh đã đứng trước đại môn hoàng cung chờ đợi, đón mẫu thân về nhà.

Cấp bậc lễ nghĩa trong cung rất rườm rà, thật sự chỉ còn lại một chữ mệt. Phương Ngưng Tuyết thay đổi thường phục, tháo xuống tất cả châu ngọc trên đầu, chỉ còn lại một chiếc trâm cài bằng bạch ngọc, Phương Kế Vinh dìu mẫu thân ngồi xuống nhuyễn塌, dâng lên tách trà ấm trong tay thị nữ, cẩn thận hỏi, “Mẫu thân có muốn truyền một chút điểm tâm lót dạ hay không, trù tử có chuẩn bị sẵn.” Cung yến cũng không phải nơi dùng để ăn no.

Phương Ngưng Tuyết lắc đầu, “Không cần. Kế Vinh, gửi thư cho phụ thân của con, bảo lão gia đừng lo lắng chuyện trong nhà.”

“Mẫu thân, sắc mặt của mẫu thân có chút...” Phương Kế Vinh lo lắng hỏi, “Mẫu thân, có phải trong cung đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Phương Ngưng Tuyết gả cho đại tướng quân Liêu Đông là Phương Tiệp Đông đã hơn hai mươi năm, lúc trước còn theo trượng phu ở tại Liêu Đông một thời gian khá dài. Những phu nhân quý nữ này ít nhiều gì cũng có chút hiểu biết đối với triều chính. Sau khi Minh Trạng đăng cơ đã an bài vị trí không lớn không

nhỏ cho trưởng tử Phương Kế Vinh của Phương Tiệm Đông, lệnh hần lưu lại ở đế đô. Phương Ngưng Tuyết chăm sóc nhi tử, cho nên cũng trở về đế đô.

Từ khi Minh Trâm bị bệnh không dậy nổi, đế đô xảy ra đủ chuyện, hết chuyện này đến chuyện khác, Phương Kế Vinh phải gửi mấy phong thư về nhà, giúp phụ thân nắm rõ tình thế đế đô. Phương Ngưng Tuyết rất ít khi nhúng tay vào chuyện của nhi tử, nay chủ động nhắc đến, Phương Kế Vinh thận trọng tinh tế, liền biết đã xảy ra chuyện.

Phương Ngưng Tuyết đến nay vẫn còn sợ hãi, nhìn nhi tử một cái, liền thuật lại sự tình cho nhi tử nghe.

Trung thu này, triều đình cũng không tổ chức long trọng.

Hoàng đế bệ hạ ngã bệnh, cũng không nên khua chiêng giồng trống. Thái hoàng thái hậu đích thân đi xem Hoàng đế bệ hạ nằm mê man trên giường, than thở với Vệ thái hậu một lúc lâu, thậm chí cũng không tham dự tiệc Trung thu buổi tối.

Nay Vệ thái hậu chấp chính thay Hoàng thượng, là chủ nhân duy nhất và lớn nhất trong triều trong cung. Vì vậy Nội các và bá quan, triều đình và tôn thất, Công chúa và Cáo mệnh phu nhân, tất cả đều phải thỉnh an chúc mừng Vệ thái hậu.

Phương Ngưng Tuyết xuất thân hầu phủ, gả vào phủ tướng quân, ở tại đế đô cũng xem như nhân vật thượng lưu. Khi thỉnh an Vệ thái hậu, Phương Ngưng Tuyết chỉ đứng ở giữa, cũng không nổi bật.

Mọi người đều không ngờ tôn thất lại đột nhiên gây khó dễ, do Mân Tĩnh Hầu và Lỗ An Hầu dẫn đầu, liên kết với hai mươi tôn thất công hầu, thượng thư cho Vệ thái hậu, bảo rằng triều đình ban lễ vật Trung thu cho Trần Nam Vương phũ quá hậu hĩnh.

Vệ thái hậu nhìn Lễ bộ Thượng thư Âu Dương Khác, “Ta nhớ rõ Âu Dương thượng thư đã thượng tấu danh mục lễ vật giống như năm ngoái mà?”

Âu Dương Khác trả lời, “Dạ, Thái hậu nương nương anh minh, năm ngoái ban lễ vật y như thông lệ, lão thần cũng không cảm thấy có gì sai sót?”

Lỗ An hầu lạnh lùng nói, “Thái hậu nương nương, năm ngoái là năm ngoái. Nay Thái thượng hoàng gặp nạn ở Vân Quý, triều đình vừa mới khiển trách Trần Nam Vương, cũng không thấy Trần Nam Vương có chút gì ăn năn hối lỗi, triều đình làm sao có thể ỷ theo thông lệ năm ngoái mà ban thưởng cho Vân Quý như vậy cơ chứ?”

Vệ thái hậu liếc mắt nhìn Lỗ An Hầu, thần nhiên hỏi, “Như vậy theo cao kiến của Lỗ An Hầu thì triều đình nên ban lễ vật thế nào cho Trần Nam Vương phủ?”

“Khi Trần Nam Vương chưa dâng tấu chương thỉnh tội thì thần nghĩ rằng triều đình nên tiếp tục hạ chỉ khiển trách, cho đến khi Trần Nam Vương nhận ra lỗi của mình, đến lúc đó ban lễ vật cũng không muộn.” Lỗ An Hầu nói.

“Lỗ An hầu, chuyện của Thái thượng hoàng vẫn chưa điều tra ra nguyên nhân. Nếu đem trách nhiệm đổ hết lên đầu của Trần Nam Vương thì khó tránh khỏi có chút bất công.” Vệ thái hậu thần nhiên nói tiếp, “Còn nữa, lễ vật ban thưởng cho Trần Nam Vương phũ đã sớm được ban xuống, nay Lỗ An Hầu nói như vậy thì cũng đã muộn rồi.”

Lỗ An Hầu đột nhiên trở nên kích động, cất to giọng nói, “Đúng vậy, lúc trước thần ru rú trong nhà, cũng không biết triều đình làm ra chuyện hồ đồ như thế. Cũng may lễ vật tuy đã ban xuống, bất quá chỉ là tiểu tiết. Chuyện của Thái thượng hoàng đến nay vẫn không có manh mối, có lẽ là do Trần Nam Vương phũ chậm trễ kéo dài. Thần khẩn cầu Thái hậu nương nương tiếp tục hạ chỉ khiển trách, nghiêm khắc ra lệnh cho Trần Nam Vương phối hợp điều tra với triều đình.”

“Nếu như thế, Lỗ An Hầu hãy đến Vân Quý tự mình điều tra việc Thái thượng hoàng gặp nạn đi.” Vệ thái hậu nói.

“Thần không dám.” Lỗ An Hầu cười cười, “Thần không dối gạt Thái hậu nương nương, lúc trước Thiện Kỳ Hầu đến Vân Quý thỉnh an Thái thượng hoàng, kết quả là phụ tử đều vong mạng. Nay ngay cả Thái thượng hoàng cũng gặp nạn ở Vân Quý, không rõ sinh tử. Thần, thật sự rất sợ.”

Giọng nói của Vệ thái hậu đột nhiên trở nên lạnh lẽo, “Lỗ An Hầu, ngươi quá phận rồi đấy. Cái chết của phụ tử Thiện Kỳ Hầu chỉ là chuyện ngoài ý muốn.”

“Thái hậu nương nương, phụ tử Thiện Kỳ Hầu là ngoài ý muốn, Thái thượng hoàng cũng ngoài ý muốn, nay rất nhiều việc ngoài ý muốn xảy ra ở Vân Quý!” Trên mặt của Lỗ An Hầu hiện lên sự châm chọc, “Thần không dám đến Vân Quý, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Vệ thái hậu lạnh lùng nói, “Hoàng thượng luôn đối xử đầy đủ lễ ngộ và chiếu cố chu toàn với tôn thất thúc bá trưởng bối như các ngươi, ta nghĩ, đều là người một nhà, nên lưu thể diện của các ngươi ở trước mặt mọi người! Nay xem ra đã lưu lại quá nhiều thể diện thì phải! Lỗ An Hầu có năng lực thám thính như vậy thì hãy nói với mọi người đi, vì sao Phượng Kỳ Niên lại tung tin Hoàng thượng bệnh tình nguy kịch ở khắp nơi tại Tề Nam! Nguyên rủa sinh tử của Hoàng thượng, Lỗ An Hầu phủ của các ngươi có ý gì?”

“Thái hậu nương nương, đây đều là bịa đặt!” Thân mình thẳng đứng của Lỗ An Hầu có chút cứng ngắc, nhưng vẫn ngưỡng cổ nói, “Thận Vương thúc đích thân thăm tra đủ để chứng minh tôn tử của thần bị người ta vu tội.”

Vệ thái hậu lạnh lùng nhếch môi cười, “Vậy sao? Sơn Đông tuần phủ đưa đến ba nhân chứng, cả ba đều vô duyên vô cớ chết trong đại lao Tông Nhân phủ. Xưa nay Lỗ An Hầu có bản lĩnh, theo lời của Lỗ An Hầu, việc nhân chứng xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy có thường xuyên gặp phải hay không?”

Một giọt mồ hôi lạnh đột nhiên chảy xuống từ thái dương của Lỗ An Hầu, Lỗ An Hầu bất giác cảm thấy trong điện có một trận gió lạnh thổi qua sau lưng đã thấm ướt mồ hôi của hắn, khiến hắn run mình. Lỗ An Hầu vẫn mạnh miệng nói, “Thần cũng không biết chuyện của Tông Nhân phủ.”

“Trần Nam Vương phủ cách xa đế đô ngàn dặm mà Lỗ An Hầu vẫn có thể thần thông quảng đại biết rõ chuyện của Trần Nam Vương phủ thì huống hồ là Tông Nhân phủ?” Sắc mặt của Vệ thái hậu vẫn như trước, trực tiếp hạ dụ, “Tông Nhân phủ canh giữ nhân chứng sơ xuất, phạt Thận Thân Vương ba tháng bổng lộc, vụ án của Phượng Kỳ Niên chuyển cho tam ty hội thẩm. Lý Bình Chu, ngươi đi nghĩ ý chỉ, nghiêm khắc lệnh cho Tuần phủ Sơn Đông Kỷ Hoài Thịnh điều tra cẩn thận vụ án Phượng Kỳ Niên!”

Sắc mặt của Vệ thái hậu không tốt, trong khi Nội các đã sớm bắt hòa với tôn thất, Lý Bình Chu đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đả kích tôn thất, bèn trầm giọng linh chỉ.

Lỗ An Hầu vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, cao giọng nói, “Thái hậu nương nương, Lỗ An Hầu phủ xuất thân từ tôn thất, là con cháu của Thái Tổ hoàng đế. Thái Tổ hoàng đế từng nói rõ trong Thái Tổ huấn, thân phận tôn thất khác biệt, có án có oan thì sẽ do Tông Nhân phủ xử lý, để giữ thể diện cho toàn bộ hoàng thất. Thái hậu nương nương vì Hoàng đế bệ hạ mà được hưởng tôn vinh, nói cách khác, Thái hậu nương nương hưởng thụ tôn vinh của Phượng gia, thần chỉ là tùy việc mà xét, Thái hậu nương nương thiên vị Trần Nam Vương phủ, không để ý đến lời giáo huấn của Thái Tổ hoàng đế. Thứ thần nói thẳng, Thái hậu nương nương, ngày xưa Võ Tắc Thiên Đường triều có giống Thái hậu nương nương như vậy hay không, trước tiên xem thường quy củ của Lý Đường, sau đó là thay thế quy củ. Thái hậu nương nương, Hoàng đế bệ hạ là nhi tử của ngài, bệ hạ.....ừm....”

Vệ Đình Gia ra hiệu, Lỗ An Hầu bị thị vệ bịt miệng, bẻ ngược cánh tay, áp xuống đại điện.

Sắc mặt của Thận Thân Vương hơi tái nhợt, vịn vào người hầu bên cạnh, run rẩy đứng dậy, khom người nói, “Thái hậu nương nương, Lỗ An Hầu không còn trẻ, hãy nể tình lão tổ tông một chút.”

Sắc mặt của Vệ thái hậu lạnh như băng, nói ra một câu mà từng từ từng chữ đều rơi vào trong lòng của bá quan tôn thất, “Ngày xưa Túc Tông hoàng đế muốn tước phiên Trần Nam Vương phủ, đó cũng là một lão tổ tông. Nay Phượng Kỳ Niên nói lời bất kính, Lỗ An Hầu mê hoặc lòng người, lại là một lão tổ tông.”

Một câu chặn miệng Thận Thân Vương, Vệ thái hậu nhìn bá quan tôn thất trong điện, lời nói rõ ràng đến mức ngay cả các Công chúa và Cáo mệnh phu nhân đứng ở Thiên điện cũng nghe được, “Ta tin tưởng những ai có thể đến nơi này thính an tham dự yến tiệc đều không phải kẻ ngốc. Các ngươi có thể cân nhắc cẩn thận về lời của Lỗ An Hầu, xem ta có phải đang thiên vị Trần Nam Vương phủ hay không?”

“Mẫu nhờ tử quý, tử nhờ mẫu quý.” Vệ thái hậu nghiêm mặt nói, “Đối với ta, chỉ có mẫu tử nhờ nhau mới quý. Về phần phúc thẩm vụ án Phượng Kỳ Niên, Tông Nhân phủ ít người, ngay cả nhân chứng cũng không

được bảo toàn, mà vụ án này liên quan đến an nguy của Hoàng thượng, an bình của quốc thể, phải thận trọng. Ta nhớ rõ, năm xưa Lê thái tử mưu phản, Nhân Tông hoàng đế cũng giao hẳn cho tam ty hội thẩm mà không phải Tông Nhân phủ độc thẩm, chẳng phải hay sao?”

Tiệt Trung thu chấm dứt trong không khí yên bình một cách quỷ dị.

Mọi người tạ ơn rồi xuất cung, cho dù là những nhà thân cận nhất cũng không dám vui vẻ cười đùa với nhau, chỉ hơi gật đầu rồi nhà ai nấy về.

Phượng Ngưng Tuyết thuật lại cho Phương Kế Vinh, sau đó cau mày nói, “Con viết thư xong, ngày mai giúp mẫu thân đến nhà cữu cữu của con.”

Phương Kế Vinh gật đầu xưng dạ.

212. Chương 212

Phản ứng của tôn thất có chút vượt quá dự đoán của Vệ thái hậu, bất quá Vệ thái hậu cũng không vì vậy mà tâm tư đại loạn.

Trong ngày cả nhà đoàn viên này, không thoải mái như Vệ thái hậu cũng có cả khối người.

Giống như Đoàn Văn Thiển.

Bao nhiêu năm rồi mới quay về nhà.

Kỳ thật Đoàn phủ cũng không có quá nhiều thay đổi, phụ mẫu và huynh đệ vẫn như trước. Nhưng không biết vì sao ánh mắt của phụ mẫu và huynh đệ nhìn Đoàn Văn Thiển lại khiến nàng cảm thấy xa lạ.

Ném qua thức ăn và rượu đoàn viên, Đoàn thái thái đến phòng của Đoàn Văn Thiển, Đoàn Văn Thiển đứng dậy nghênh đón, Đoàn thái thái mỉm cười cầm tay của Đoàn Văn Thiển, hai người cùng ngồi xuống nhuyển thấp, Đoàn thái thái nhẹ nhàng hỏi, “Vừa rồi mẫu thân thấy con ăn không nhiều, liền lệnh cho trù tử chuẩn bị chút điểm tâm. Có phải thức ăn không hợp khẩu vị hay không?”

Đoàn Văn Thiển nói, “Mẫu thân quá lo lắng rồi, nữ nhi dùng bữa rất ngon.”

“Vậy là tốt rồi.” Nha hoàn mang đến một thổ chung cách thủy bằng sứ men xanh, Đoàn thái thái cười nói, “Thấy con càng ngày càng ốm yếu, nữ nhi của ta, ăn một chung tổ yến để bồi bổ đi.”

Đoàn Văn Thiển nói cảm tạ rồi tiếp nhận. Sau đó lại có hai nha hoàn mang đến trà bánh, những cái đĩa to bằng bàn tay chất đầy mười loại điểm tâm, nhìn qua thì đều là thức ăn ưa thích của Đoàn Văn Thiển khi còn làm khuê nữ.

Kỳ thật Đoàn Văn Thiển biết rất rõ tình trạng của Đoàn gia. Tuy tổ phụ có danh uyên bác, Đoàn gia lại là gia đình đại phú đại quý, năm đó khi nàng còn là khuê nữ chờ xuất giá, cũng không hề tiếc phô trương.

“Nay nếu đã trở về đế đô, khuê phòng này mẫu thân vẫn giữ cho con.” Đoàn thái thái thở dài, “Văn Thiển, chuyện lúc trước con chớ trách trong nhà. Khi con còn nhỏ, mẫu thân đã chỉ bảo con như thế nào, còn có gia phong của Đoàn gia nữa. Gia đình không có nam nhân vô pháp, trong tộc không có nữ nhi tái giá. Cả đời này mẫu thân chỉ sinh ra con và đại ca của con, con là nữ nhi, cho nên ta thương con còn nhiều hơn cả đại ca của con. Chẳng qua tổ phụ của con, phụ thân của con, chúng ta là tộc trưởng, làm việc gì cũng phải làm gương cho mọi người.”

Thấy Đoàn Văn Thiển ôm thổ sứ, khẽ cúi đầu, không nói chuyện, nữ nhi của mình thì mình hiểu, Đoàn thái thái đoán rằng nữ nhi đang ngượng, bèn chậm rãi nhẹ nhàng nói, “Cũng may Bò tát phù hộ, con có tạo hóa, nắm bắt thời cơ tốt. Mẫu thân nghe nói, hiện tại trong thành nữ nhân cũng có thể làm quan. Thiên kim của Từ tướng đến Giang Nam, xử lý Thiệu Nhân Đường cho Thái hậu nương nương. Văn Thiển, ít nhiều gì thì con cũng có danh ở Thái y viện, tuy phẩm cấp không cao nhưng vẫn là nữ y quan. Mẫu thân cầu phụ

thân của con, tìm một hộ gia đình đáng tin cậy ở để đô cho con, con còn trẻ, đừng bỏ lỡ nửa đời sau của mình.” fynnz.wordpress.com

Đoàn Văn Thiên nâng mắt lên, nhìn thẳng vào mắt của Đoàn thái thái, thần sắc lãnh đạm, nhẹ giọng nói, “Làm phiền mẫu thân lo lắng, nữ nhi đã từng xuất giá. Ra khỏi Tiễn gia là vì nữ nhi ghê tởm Tiễn gia. Nữ nhi và tiên phu tình cảm sâu đậm, cũng không có ý tái giá.”

Đoàn thái thái nghiêm giọng, “Nói thế là sao, Tiễn gia từng là phu gia của con, tuyệt đối không nên nói xấu bọn họ.”

Đoàn Văn Thiên im lặng, Đoàn thái thái lại nói, “Hãy, ban đầu xuất giá thì do phụ mẫu, đến khi tái giá thì do bản thân, nhìn con đi. Mẫu thân và phụ thân của con từng bàn bạc, con cũng không cần lo lắng chuyện tái giá, toàn bộ của hồi môn của con thì con cứ mang theo, ít nhiều gì cũng có thứ phòng thân.”

“Đa tạ mẫu thân, không cần đâu, nữ nhi cũng không có ý tái giá.”

Thấy ngữ khí của Đoàn Văn Thiên lạnh lùng, sắc mặt lãnh đạm, Đoàn thái thái không quá thoải mái, bèn dò xét nữ nhi, “Trong nhà cũng chỉ suy nghĩ cho con mà thôi, hãy, nay con đã lớn, có ý kiến của riêng mình. Đây là tấm lòng của mẫu thân, con không nghe cũng đành chịu.”

Đoàn Văn Thiên im lặng, Đoàn thái thái thấy nàng vẫn không biết phân biệt nặng nhẹ, bèn định nhắc chân rời đi, lại nghĩ đến lời dặn dò của trượng phu, không thể không nhẫn nhịn, tiếp tục tận tình khuyên bảo, “Con cẩn thận ngắm lại xem có đúng hay không. Mau ăn tổ yến đi, kéo nguội.”

Đoàn Văn Thiên thật sự không có khẩu vị, chỉ ăn vài thìa rồi nâng tay đặt sang bên cạnh, bảo rằng đã no.

Đoàn thái thái thuận thế phẩy nha hoàn mang xuống, đuổi thị nữ trong phòng ra ngoài, Đoàn thái thái mới lấy ra một chiếc túi màu xanh nhạt đơn giản không có hoa văn, sau đó đặt vào trong tay Đoàn Văn Thiên, lòng tràn đầy quan tâm, “Con ở trong cung chăm sóc long thể của Hoàng thượng, bình thường không được xuất cung. Cùng gia phú lộ mà, ở đây có vài tấm ngân phiếu, còn có chút bạc vụn, con cứ mang theo. Ngộ nhớ có khi cần dùng thì đỡ phải lúng túng.” (=ở nhà có thể tiết kiệm nhưng ra đường thì phải có tiền để xoay xở)

“Tạ ơn mẫu thân.” Đoàn Văn Thiên chỉ cảm thấy trong lòng mệt mỏi, nhận lấy ngân phiếu, chỉ mong Đoàn thái thái sớm rời khỏi, như vậy nàng cũng có thể sớm nghỉ ngơi, ngày mai còn phải tiến cung, tuyệt đối không thể chậm trễ.

Đoàn thái thái từng tuổi này, khả năng quan sát cũng không kém, trên mặt của Đoàn Văn Thiên lộ ra sự mệt mỏi, Đoàn thái thái không phải nhìn không ra. Chẳng qua bà ta đã nhắc đến chuyện trong cung mà Đoàn Văn Thiên cũng không đáp lời khiến Đoàn thái thái nhin không được mà nôn nóng.

“Ở trong cung cho dù bận rộn thế nào thì cũng phải quan tâm đến sức khỏe!” Đoàn thái thái dặn dò một câu, “Mẫu thân thấy sắc mặt của con không được tốt cho lắm.”

Đoàn Văn Thiên bật cười, mẫu thân đã hai lần đề cập đến sắc mặt của nàng, kỳ thật hiện tại sắc mặt của nàng tốt hơn hẳn khi ở tại Tiễn gia. Mẫu thân lại bảo rằng sắc mặt của nàng không tốt, thân mình thì ốm yếu, Đoàn Văn Thiên nói, “Có lẽ là hơi mệt một chút.”

“À.” Đoàn thái thái không ngờ Đoàn Văn Thiên lại nói ra lời đuổi người như thế, sắc mặt hơi cương cứng, ngượng ngùng đứng dậy, “Vậy con sớm đi rửa mặt rồi nghỉ ngơi đi.”

“Để nữ nhi tiễn mẫu thân.”

“Không cần, con đi nghỉ ngơi đi.” Dây dưa cả buổi tối mà chẳng tìm hiểu được gì, Đoàn thái thái nhin không được mà cảm thấy căm tức. Miễn cưỡng cười cười với Đoàn Văn Thiên rồi lập tức đứng dậy rời đi.

Đoàn Văn Thiên trở vào cung, báo cáo với Vệ thái hậu, ngay cả những gì mọi người đã nói thì nàng đều thuật lại không sót một câu, sau đó còn mang ra túi ngân lượng mà Đoàn thái thái đã giao cho nàng.

Vệ thái hậu thưởng cho Đoàn Văn Thiên, ôn hòa nói, “Khanh cẩn thận như vậy, có khanh chăm sóc Hoàng thượng thì ta cũng an tâm.”

Đoàn Văn Thiên tạ thưởng rồi lui ra.

Phái Đoàn Văn Thiển lui xuống, nguyên buổi sáng Vệ thái hậu tiếp kiến rất nhiều tôn thất tiến đến thỉnh an.

Trong tôn thất, thật sự rất hiếm trường hợp vội vàng tìm chết như Lỗ An Hưu. Đại đa số mọi người tiến cung thỉnh an cũng không phải cầu tình cho Lỗ An Hưu mà là làm sáng tỏ việc bọn họ không hề có liên hệ với Lỗ An Hưu, một lòng một dạ trung thành với triều đình và Thái hậu.

Thậm chí có rất nhiều người cho rằng Lỗ An Hưu làm việc lỗ mãng, bị như thế là đáng.

Trên thực tế, đại đa số mọi người đều nghĩ oan cho Lỗ An Hưu.

Đang yên đang lành làm hầu gia, ai mà lại muốn cầm đầu vào chỗ chết?

Nhưng Vệ thái hậu cứ thúc giục Tông Nhân phủ thẩm vấn kỹ lưỡng vụ Phụng Kỳ Niên, còn phái Thực Nghi đại công chúa dự thỉnh, khuyên hướng kia rõ ràng là tùy việc mà xét, theo quốc pháp không dung tình. Nếu tội của Phụng Kỳ Niên được xác định, ở trong tay độc phụ như Vệ thái hậu thì phủ Lỗ An Hưu coi như không bảo đảm, thay vì như thế, cứ hợp lại liều mạng vẫn hơn!

Lỗ An Hưu và Mân Tĩnh Hưu qua lại rất gần, hai người này khi vừa đến đế đô đều là công tước, kết quả cùng nhau phạm tội, cùng nhau bị hàng tước từ công thành hầu.

Kỳ thật trong ấn tượng của mọi người thì Lỗ An Hưu là một người trầm ổn. Trong khi Mân Tĩnh Hưu bẩm sinh đã lớn giọng, có chuyện gì cũng không nói năng nhẹ nhàng, cứ thích kêu gào cãi cò, nổi danh nóng tính.

Không ai ngờ Lỗ An Hưu lại thiếu kiên nhẫn như vậy, cầm đầu tôn thất gây khó dễ cho Vệ thái hậu.

Trong khi Mân Tĩnh Hưu lại chẳng nói lời nào.

Thành Phúc Châu.

Nguyễn Hồng Phi mặc một bộ y phục bằng lụa trắng như tuyết, dung mạo như ngọc, sắc mặt thản nhiên, hạ xuống một quân cờ.

Minh Trâm rào rào cầm lấy một quân cờ bằng ngọc đen, nhìn bàn cờ trong chốc lát, ngưng mày cân nhắc một lúc, lại ngẩng đầu lướt nhìn Nguyễn Hồng Phi, sờ sờ chiếc cằm đầy thịt, chớp mắt cười, “Phi Phi, người mặc thế này thật đẹp mắt.”

“Được rồi, nhanh lên đi.” Nguyễn Hồng Phi cảm thấy chẳng có gì là đẹp mắt, Minh Trâm giống như điên, nhất định đòi hán phải mặc như vậy, toàn thân trắng muốt, giống như mặc tang phục thờ ai.

“Hỏi cái gì mà hỏi.” Minh Trâm trầm ngâm nhìn Nguyễn Hồng Phi, con tim nhỏ nhỏ bắt đầu hăng hái đập thình thịch, miệng mồm thì lại lải nhải nhắc đến quốc gia đại sự, “Người ta nói, trì loạn thế dùng trọng điển, người nói thử xem, Lỗ An Hưu chán sống hay là muốn thà làm ngọc nát còn hơn ngồi lành?” (=muốn trì loạn thế thì phải dùng hình phạt nặng)

Nguyễn Hồng Phi đẩy bàn cờ, thu hồi quân cờ trắng đen, Minh Trâm vội vàng ngăn cản, “Còn chưa hạ nước cờ mà?”

“Cái hoạt động giảm thọ này, tốt nhất là lần sau người tìm Diêu Quang chơi với người đi.” Chơi cờ với Minh Trâm thật sự là bị tra tấn.

“Hừ, lúc trước chẳng phải người cứ khen ta thông minh lại có thiên phú hay sao?” Minh Trâm bắt mồm, “Chiếm được ta rồi thì không biết quý trọng, đúng là xấu xa. Nếu một ngày nào đó ta thay lòng đổi dạ, bảo đảm người khóc cũng không kịp.”

Nguyễn Hồng Phi cười cười, “Chúng ta trở về thôi, Phúc Châu xa để đô cả ngàn dặm, nay tiết trời lại oi bức, chậm rãi quay về thì cũng phải hơn nửa tháng mới đến đế đô, vừa lúc tham gia náo nhiệt.”

“Phi Phi, ta cố ý gửi thư cho phụ hoàng và phụ vương, người nói thử xem, chẳng lẽ không có ai hoài nghi ta còn sống hay sao? Tin tức này không hề bị tiết lộ ra ngoài ư?” Nếu không thì vì sao lại chẳng có tên thích khách nào đến ám sát thế. Minh Trâm mong chờ vài đêm, buổi tối sớm tắt đèn, trùm mền không ngủ được, chờ thích khách nửa đêm ám sát bất ngờ gì đó, kết quả là không hề có động tĩnh. fynnz.wordpress.com

Nguyễn Hồng Phi nói, “Cho dù có người hoài nghi thì cũng đoán không ra thân phận của người.”

“Đúng vậy, ta đang đeo mặt nạ da người.” Minh Trạh hỏi như bị thần kinh, “Phi Phi, người nói xem, có người nào cảm nhận được khí chất bá vương của ta hay không?” (khí chất bá vương=sức quyền rũ của bản thân cùng với học thức, tài hùng biện và chí khí ngút trời)

Nguyễn Hồng Phi không hiểu, cau mày hỏi lại, “Muốn sống lâu thì cũng không cần so sánh chính mình với con rùa đầu, người thật sự là càng ngày càng nói năng tào lao.” (con ba ba, con rùa còn được gọi là Vương Bát, đọc cùng âm với từ Bá Vương của Minh Trạh)

Minh Trạh bị Nguyễn Hồng Phi làm ghen hờn, vội vàng giải thích với Nguyễn Hồng Phi, cái gì gọi là khí chất bá vương. Lại lắc đầu cảm thán, “Nói chuyện với người phàm như các người quả thật rất hao tâm tổn sức.”

Về việc Minh Trạh tự phong mình là thần tiên, Nguyễn Hồng Phi vô cùng khinh bỉ, chẳng phải đời trước ở chốn thần tiên là tiểu tiên nghèo túng kém hiểu biết hay sao? Có đáng phải lên mặt như vậy hay không?

Có câu, thà làm đầu gà chứ không làm đuôi phượng.

Đối với Nguyễn Hồng Phi, làm thần tiên thì cũng thế thôi. Với vài ba câu khoe mẽ của Minh Trạh thì Nguyễn Hồng Phi liền biết khoảng thời gian Minh Trạh ở chốn thần tiên chẳng hơn gì lợn cầu, làm sao có thể tiêu diêu tự tại như khi làm Hoàng đế?

Chuyện thích khách đúng là Minh Trạh nghĩ nhiều.

Tuy rằng hắn gửi thư cho Phượng gia huynh đệ, hai người đối với việc Minh Trạh cải trang vi hành, lấy thân mạo hiểm, cho nên quan tâm gấp đôi, làm sao có thể tiết lộ chuyện này cho người ngoài biết được?

Xưa kia hai người cũng không phải không quan tâm Minh Trạh, nhưng từ khi Phượng Cảnh Kiên muốn về đế đô, sau khi nghi giá gặp nạn. Hai người một lần nữa phải công nhận tầm quan trọng của Minh Trạh, Minh Trạh chỉ rời đi vài ngày mà đế đô đã phong vân gợn sóng. Nếu Minh Trạh thật sự xảy ra chuyện thì e rằng đế đô sẽ long trời lở đất.

Không có gì quan trọng hơn thái bình, đây là quan điểm chung của Phượng gia huynh đệ.

Cho nên, việc Minh Trạh ở tại thành Phúc Châu, Phượng gia huynh đệ rất ăn ý, cẩn thận giấu diếm, không cho bất luận kẻ nào biết.

Về phần có người đoán ra hay không thì không thuộc quyền kiểm soát của Phượng gia huynh đệ.

Không thuộc quyền kiểm soát của Phượng gia huynh đệ còn rất nhiều, tỷ như việc Binh bộ Thượng thư Cố Nhạc Sơn xuống đài.

Vệ thái hậu xử trí Lỗ An Hầu, lại lệnh cho tam ty phúc thẩm vụ Phượng Kỳ Niên đại nghịch bắt đạo nguyên rửa Hoàng thượng, coi như dòng họ của Lỗ An Hầu đi tong. Đương nhiên sức ảnh hưởng của vụ án này không chỉ như thế.

Từ thời Đại Phượng khai quốc đến nay, Vụ án Phượng Kỳ Niên là một trong số những vụ án ít ỏi của tôn thất bị chuyển từ Tông Nhân phủ đến đại đường tam ty thụ thẩm. Mà trong tình hình tôn thất đối đầu với Nội các, Phượng Kỳ Niên rơi vào tay tam ty thì quả thật đây là ước mơ tha thiết của Nội các.

Dấu hiệu của chuyện này: Nội các và tôn thất tranh chấp, Nội các lại một lần nữa chiếm thế thượng phong.

Nhưng Lý Bình Chu không ngờ tôn thất đánh trả một đao nhanh như vậy, lại độc như thế.

Vụ án giả tạo Tê Phượng sơn sạt lở, thiên hàng thần thiết bị lan truyền xôn xao, đã có manh mối mới. Một trong những Tướng quốc của Nội các: Binh bộ Thượng thư Cố Nhạc Sơn bị rơi vào trong đó.

Nội các cầm lấy chứng cứ rõ ràng: Lượng thuốc nổ đủ để đánh sập một ngọn núi được mang ra từ Binh bộ. Tính cả mỗi lần Binh bộ mua thuốc nổ, thuốc hạ giấu diếm mang ra như thế nào, từng số liệu đều được ghi chép cực kỳ rõ ràng.

Có thể tạc nổ một ngọn núi nhỏ thì số lượng thuốc nổ tuyệt đối không nhỏ. Thậm chí còn có việc Cố Nhạc Sơn thu mua trợ thủ của Từ Bình Đường, nghĩ cách lấy ra phương pháp chế biến thuốc nổ, rồi sau đó tiến

hành trò cười Tê Phương Sơn sạt lở, thiên hàng thần thiết, đây là muốn lừa gạt Thái hậu nương nương và bá quan, để đạt được mục đích bí mật nào đó, vân vân và vân vân.

Dù sao thì thật thật giả giả, nhất thời cũng không biết rõ rốt cục Cố Nhạc Sơn là trong sạch hay là oan uổng.

Nhưng có thể khẳng định nhân chứng vật chứng vẫn còn, cho dù Cố Nhạc Sơn thật sự vô tội thì hắn cũng phải tạm dừng công tác, chịu thẩm vấn. Huống chi con người ở tại bờ sông thì làm sao lại không bị ướm hài?

Cho dù Cố Nhạc Sơn hoàn toàn không biết chuyện giả tạo thần tích nhưng chỉ cần thuốc nổ thật sự có liên quan đến Binh bộ thì Cố Nhạc Sơn có trốn cũng không thoát tội.

Trong tình hình không ổn định, thay đổi Binh bộ Thượng thư tuyệt đối không phải quyết định sáng suốt!

Lý Bình Chu rơi vào thế nan giải.

Vệ thái hậu mỉm cười, nếu không phải Minh Trạm đã an bài thì nàng cũng phải phiền muộn vì chuyện lựa chọn Binh bộ Thượng thư. Mà nay trước mắt lại có một sự lựa chọn không còn gì tốt hơn.

213. Chương 213

“Bình Dương Hầu?”

Dù là Lý Bình Chu cũng nhận không được mà kinh ngạc với lời đề nghị của Vệ thái hậu.

Vệ thái hậu mỉm cười, “Vị trí Binh bộ thượng thư là quan trọng nhất. Cố Nhạc Sơn ra đi, nếu muốn chọn một bá quan trong triều quen thuộc Binh bộ như hắn thì cũng không khó, tả hữu Thị lang đều là lão thần. Chẳng qua chức vụ Binh bộ Thượng thư không chỉ giới hạn ở những điều đó, cái hiểm thấy chính là đức cao vọng trọng có thể khiến Binh bộ khuất phục, đỡ phải tiếp tục sinh ra thị phi. Chỉ cần nghĩ như vậy thì số người để lựa chọn cũng không nhiều.”

“Ta nhớ rõ trước kia Hoàng thượng từng nói, Bình Dương Hầu ở Tây Bắc nhiều năm, nay đã lớn tuổi, Hoàng thượng đã sớm có ý triệu Bình Dương Hầu quay về để đồ hưởng tôn vinh. Bình Dương Hầu đức cao vọng trọng, đây là người được Nhân Tông hoàng đế và Thái thượng hoàng trọng dụng, đối với triều đình, đối với Hoàng thượng đều một lòng một dạ trung thành.” Vệ thái hậu nói, “Còn nữa, Bình Dương Hầu có chiến công hiển hách, triệu ông ấy về để đồ thì nhất định phải an bài vị trí thỏa đáng. Nay xem ra Binh bộ Thượng thư chẳng phải là thích hợp nhất hay sao?”

Bình Dương Hầu có thể quay về đế đô, không chỉ trấn áp Binh bộ mà ngay cả binh mã của đế đô cũng sẽ phải khiếp sợ lão tướng, đế đô cũng có thể yên ắng một thời gian. Lý Bình Chu nói, “Chẳng qua nếu Bình Dương Hầu quay về đế đô thì mười vạn binh mã ở Thiểm Cam...”

Vệ thái hậu cười nói, “Lệnh cho thế tử Bình Dương Hầu tiếp quản là được.”

Phụ tử Bình Dương Hầu lẫn lộn ở Tây Bắc đã lâu, không cần nhắc đến Tổng Diêu và Triệu Lệnh Nghiêm ở Đại Đồng, hai người này có thể ngồi ổn cái ghế tướng quân Đại Đồng đã là không tệ rồi. Còn lại Phương Tiệm Đông của Liêu Đông, Lưu Dịch Sơn của Tuyên Phủ, hoặc ít hoặc nhiều đều có chút giao tình với phủ Bình Dương Hầu. Phòng tuyến Tây Bắc không có ai có uy vọng sánh bằng Bình Dương Hầu.

Đại quân Tây Bắc đương nhiên do Bình Dương Hầu dẫn đầu.

Vệ thái hậu cũng không phải kiêng kỵ phủ Bình Dương Hầu, chẳng qua, cho dù là đạo làm vua hay là đạo thần tử thì đều phải hiểu rõ hai chữ tiến thoái mới có thể sống lâu dài.

Bình Dương Hầu quay về đế đô có thể ngồi lên cái ghế Thượng thư.

Đến lúc đó, phụ tử Bình Dương Hầu, một người chấp chưởng Binh bộ, một người chấp chưởng Tây Bắc, vinh hạnh như vậy cũng không có ai dám nói triều đình bạc đãi bọn họ.

Ngay cả Lý Bình Chu cũng nhin không được mà nói, “Thái hậu nương nương, tuy Bình Dương Hầu có công đối với triều đình, nhưng ân điển như vậy cũng hơi quá mức.”

Vệ thái hậu nói, “Ta nghĩ Hoàng thượng đã sớm có ý này thì nhất định là có đạo lý của mình. Còn nữa, phủ Bình Dương Hầu trung trinh bao nhiêu đời, chỉ riêng Bình Dương Hầu thì đã có hai nhi tử và một tôn tử huyết nhiễm sa trường. Phủ Bình Dương Hầu xứng đáng nhận được ân điển này.”

Kỳ thật văn nhân vốn không cần phải nói lời gan tị. Nào có thư sinh vạn hộ hầu, võ tướng xả thân đi liều mạng, văn nhân dùng bút vốn không thể sánh bằng. (Mời ngài tạm đến Lăng Yên Các, nào có thư sinh vạn hộ hầu = Trên Lăng Yên Các có đặt 24 tranh chân dung của các vị công thần khai quốc, nhưng không có vị nào xuất thân là thư sinh)

Còn nữa, thật sự thần tử có khả năng mang lại hòa bình và sự ổn định cho quốc gia thì hoàng thất cũng không thể bạc đãi bọn họ.

Lý Bình Chu lĩnh chỉ.

Vệ thái hậu cần khôn độc đoán, nhưng quyết định này thì bất kỳ bá quan hay tôn thất nào cũng không thể bắt bẻ. Dù sao với công lao của Bình Dương Hầu thì đương nhiên có thể đảm nhận tốt chức vị Binh bộ Thượng thư.

Đương nhiên cũng có rất nhiều người lo lắng phủ Bình Dương Hầu công lao quá lớn khiến quân chủ sinh ra nghi ngờ, dẫn đến tâm tư lạc lối. fynnz.wordpress.com

Chuyện này Vệ thái hậu không sợ, chỉ thần nhiên nói, “Trần Nam Vương phủ không phải để trang trí.” Với bản tính mềm lòng của Minh Trạng thì nhất định đã sớm thông báo hành tung của hắn cho hai người kia, bằng không Phụng Cảnh Nam không thể im lặng tiếp nhận thánh chỉ triều đình như thế.

Phụng Cảnh Nam không để ý đến địa vị của nàng, nhưng tất nhiên sẽ ủng hộ Minh Trạng thống trị.

Thành Phúc Châu.

Hôm qua Minh Trạng còn nói không vội, hôm nay đã lập tức bắt đám người Diêu Quang thu dọn hành lý, lập tức quay về để đô.

Phó Ninh khó hiểu, “Vì sao Đỗ huynh và tiểu đệ đệ lại vội vã trở về như vậy?” Lúc trước chẳng nghe thấy tin tức gì cả.

Minh Trạng xắn tay áo rộng rãi lên phía trên, lộ ra hơn phân nửa cánh tay trắng như tuyết, hoàn toàn mất đi phong thái nhã nhặn, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Vốn là chuyện xấu trong nhà, chẳng qua Phó đại ca không phải người ngoài, cho nên ta cũng không giấu diếm làm gì. Phó đại ca không biết đấy thôi, ta và lão Đỗ cực khổ mấy năm nay mới có chút gia sản. Lúc này chúng ta tính ra ngoài du ngoạn giải sầu một chút. Kết quả là tháng trước sổ sách được gửi đến, ta kiểm tra qua loa liền phát hiện doanh thu ít hơn mười vạn bạc so với tháng trước. Nếu kẻ nào bảo là không có chuyện mờ ám thì ta sẽ chặt đầu của mình xuống cho hắn đá cầu. Mụ nội nó, thừa dịp lão tử xuất môn liền tính kế đào mỏ gia nghiệp của lão tử, ta không trở về thì không khéo bị người ta bán đứng mà còn mang bạc tặng cho người ta nữa thì toi.”

“À, như vậy thì lớn chuyện rồi.” Kỳ thật Phó Ninh cảm thấy chính mình không nên nhiều chuyện, việc riêng của người ta thì không nên nghe. Chẳng qua không ngờ Minh Trạng mau mồm mau miệng như vậy, Phó Ninh vừa hỏi thì hắn đã kể lể một tràng, cuối cùng còn thở dài, “Không đối gặt Phó đại ca, ta còn có chuyện muốn nhờ Phó đại ca hỗ trợ nữa đây.”

Phó Ninh ở biệt viện Đỗ gia mấy ngày nay, Minh Trạng mở miệng thì hắn đương nhiên không tiện từ chối, cười nói, “Tiểu đệ đệ không cần khách khí, cứ việc nói đi.”

Minh Trạng nghiêm mặt, than khê, “Lần này ta muốn trở về kiểm tra, đương nhiên không thể để hạ nhân trong nhà biết tin, bằng không thì tuyệt đối không thể bắt quả tang. Cho nên ta và lão Đỗ là lặng lẽ trở về. Nơi này không thể không có người, ta nghĩ, để Phó đại ca ở lại biệt viện thêm một tháng, nơi này ta sẽ lưu lại vài người, làm ra bộ dáng ta và lão Đỗ vẫn còn ở đây. Chỉ cần Phó đại ca phối hợp, Phó đại ca cảm thấy thế nào?”

Không đợi Phó Ninh mở miệng, Minh Trạm cười nói, “Ta biết Phó đại ca giống như nhàn vân dã hạc không màng thế tục, nếu Phó đại ca có an bài gì khác thì cũng không sao đâu.” Chu đáo đến mức chặn kín đường lui không cho Phó Ninh từ chối.

“Chỉ là việc nhỏ thôi mà, Tiểu ù đệ đệ cứ yên tâm. Biệt viện của Đỗ huynh xinh đẹp thoải mái, ta vốn định xin phép Đỗ huynh cho ở thêm vài ngày nữa đây.” Cũng không phải bảo hấn lên núi đao xuống biển lửa, chẳng qua chỉ thỉnh hấn ở lại biệt viện rộng lớn này thêm một thời gian nữa thôi, Phó Ninh mỉm cười đồng ý.

Minh Trạm vội vàng nói cảm tạ, “Làm phiền Phó đại ca.”

“Tiểu ù đệ đệ chuẩn bị khi nào thì lên đường, đến lúc đó mở tiệc rượu, ta muốn tiễn biệt người và Đỗ huynh.”
“Ngày mai.”

Vì dễ ổn thỏa, Minh Trạm và Nguyễn Hồng Phi chỉ dẫn theo Diêu Quang, những người còn lại thì chia thành hai nhóm, một nhóm ở tại biệt viện, một nhóm ra ngoài khoe mẽ, chia nhau mà đi.

Đế đô.

Nay tuy rằng thiên hạ thái bình nhưng bầu không khí trong đế đô vẫn có cảm giác vô cùng quỷ dị.

Đầu tiên, chưa biết sinh tử của Thái thượng hoàng. Tiếp theo, việc lập Thái tử nhiều lần được đề cập nhưng vẫn chưa có tin tức chính xác. Thứ ba, việc lập hậu xung hỉ bị gián đoạn.

Đúng rồi, còn cả việc phải đổi Binh bộ Thượng thư.

Với bốn sự kiện đè nặng, đế đô có thể yên tĩnh như vậy mới là kỳ lạ.

Tuy đế đô không an bình nhưng có một chuyện lớn không thể không làm: Sinh thần của Vệ thái hậu sắp đến.

Đừng thấy Vệ thái hậu vừa mới đến đế đô liền bị một đám đại thần ngăn cản không cho vào cung đến hơn nửa tháng, đủ loại bắt bẻ lãnh đạm, nghĩ lại mà đau lòng. Nhưng nay Vệ thái hậu chấp chính thay bệ hạ đã hai tháng, tuy có vài đại thần không phục nhưng cũng không dám nói lời gì khiến Vệ thái hậu ấm ức.

Mấy ngày trước, thừa dịp Trung thu, Lỗ An Hưu khiến Vệ thái hậu ấm ức đã trở thành một hồi chuông cảnh báo cho những nhà rục rịch dã tâm, muốn tạo phản thì phải cân nhắc khả năng của mình trước đã.

Vệ thái hậu nắm quyền, mà nay lại là ngày lành của Thái hậu, mặc dù Hoàng đế bệ hạ còn nằm ở tẩm cung Chiêu Đức điện, không rõ sinh tử, cũng ngăn không được mọi người tiến đến nịnh nọt lấy lòng Vệ thái hậu. Cho dù Vệ thái hậu viện cớ Hoàng đế ngã bệnh đã lâu, nhưng quần thần tôn thất nhiều lần dâng tấu chương, cho dù giảm chút phô trương thì cũng muốn chúc mừng sinh thần của Vệ thái hậu.

Ngay cả Vệ thái hậu cũng phải cảm thán một hồi, trước mặt quyền thế, cốt cách khí tiết chỉ là vô dụng.

Nội vụ phủ vì chuyện này mà lo liệu tất cả.

Bá quan tôn thất vội vàng chuẩn bị thọ lễ cho Vệ thái hậu, nữ nhân này không chỉ là mẫu thân của Hoàng đế bệ hạ mà còn đang nắm giữ quyền lực quốc gia. Vệ thái hậu không vui thì cả nhà của người sẽ gánh tai ương.

Ai dám qua loa chuẩn bị lễ vật cơ chứ?

Ngang bướng như Lý Bình Chu đối mặt với tình hình của đế đô cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, quả thật hấn không ủng hộ nữ nhân chấp chính, nhưng hiện tại thật sự không có ai thích hợp bằng Vệ thái hậu.

Sinh tử của Thái thượng hoàng không rõ, cũng không thể thỉnh Trần Nam Vương đến đế đô. Chưa nói đến việc Thái thượng hoàng gặp nạn thì Trần Nam Vương phủ cũng bị liên lụy, chỉ cần nói đến địa vị của Trần Nam Vương phủ là quá đủ, triều đình còn sợ hấn đến đế đô nữa là.

Lập Thái tử, lén lút nhìn trộm một chút mẫu tộc của các hoàng tôn đi. Đại hoàng tôn thì không cần phải nói, là thứ tử của Lan thân vương, mẫu thân chỉ là tỳ nữ của Lan thân vương, vì sinh ra thứ trưởng tử nên mới được nâng lên thành thứ phi, nghe nói vị Lý thứ phi này không có cửu tộc, là chạy nạn đến đế đô, qua

tay nhiều người, sau đó tiến vào phủ Lan thân vương. Đại hoàng tôn có thể đi ra từ trong bụng của nàng cũng là tạo hóa của nàng. Nữ nhân này không biết chữ, nếu lập đại hoàng tôn.....Như vậy, đối với Lý Bình Chu, Lý thứ phi làm Thái hậu có lẽ còn tệ hơn năm đó Thái hoàng thái hậu cai quản hậu cung, chuyện khác thì miễn bàn.

Nhị hoàng tôn lại là đích tử của Lan thân vương, mẫu tộc cũng là thế tộc nổi danh trong thành, Lâm gia. Lâm gia có lịch sử có danh vọng, năm đó Thái thượng hoàng chọn khuê nữ của Lâm gia làm chính thê cho nhi tử, có thể thấy được nhà này cũng không tệ lắm.

Nhưng Lâm gia có dã tâm muốn mưu đoạt vị trí Thái tử đã là chuyện quá rõ ràng, người nào cũng biết. Nhị hoàng tôn tuổi còn nhỏ, một khi lập làm Thái tử, nếu Hoàng thượng gặp bất trắc, hoàng tôn đăng cơ thì ngoại thích của Lâm gia phát triển an toàn. Cũng có kẻ, chủ thiếu quốc nghi, tử thiếu mẫu tráng. Vị Lâm vương phi là mẫu thân của nhị hoàng tôn, rất có thể sẽ noi theo gương Vệ thái hậu can dự vào chính sự, nhưng quan trọng là Lâm gia làm việc này thì có lẽ vị Lâm vương phi kia không có tâm chí mạnh mẽ như Vệ thái hậu, cũng không có bản lĩnh của Vệ thái hậu. (chủ thiếu quốc nghi= lập quân chủ tuổi nhỏ, lòng người lo lắng bất an. Tử thiếu mẫu tráng=con còn nhỏ thì mẫu thân mới có quyền)

Tam hoàng tôn có mẫu tộc là Thừa Ân Công Ngụy gia, Ngụy gia có nhân khẩu đơn bạc, muốn phát triển an toàn thì ngoại thích phải can dự vào chính sự. Nhưng tiếng tăm của Ngụy An thật sự hơi quá đáng.

Sau khi cân nhắc tới lui, Lý Bình Chu cho rằng, trước khi chưa rõ kết cục của Thái thượng hoàng thì cho dù Vệ thái hậu có quyền có thể một chút, nhưng duy trì hiện trạng như bây giờ vẫn là tương đối ổn thỏa nhất.

Cho nên Lý Bình Chu cũng không ngăn cản cử hành sinh thần cho Vệ thái hậu.

Không ngờ một âm mưu lại được triển khai xung quanh ngày lễ sinh thần này.

Mân Tĩnh Hầu ngồi trong hoa viên vốn là của Lỗ An Hầu, gió thu chậm rãi thổi đến, mang theo một chút se lạnh, Mân Tĩnh Hầu không khỏi rung mình, ánh mắt lạnh lẽo nhìn những cành khô lá úa xơ xác trong vườn.

Lỗ An Hầu thích nhất cây cảnh, đến để đô mới hơn nửa năm mà khu vườn này đã là hoa khai tứ quý, nhất thời trở nên nổi danh được mọi người ca tụng.

Nay Lỗ An Hầu bị đoạt tước vị, Phượng Kỳ Niên bị xử tử, hoa viên này không còn ai chăm sóc, bị Tông Nhân phủ thu giữ. Mân Tĩnh Hầu nhớ đến sắc mặt suy sụp cùng mái tóc bạc trắng của Lỗ An Hầu ở trong nhà lao Tông Nhân phủ thì không khỏi thở dài, cảm thấy thê lương lạnh lẽo, như thể một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

“Mân Tĩnh à, ta lớn hơn đệ vài tuổi, chuyện đã đến lúc này, ta không cần phải giấu đệ nữa.” Lời nói của Lỗ An Hầu vẫn còn vang vọng bên tai, “Từ khi đệ hạ ngã bệnh đến nay vẫn chưa lộ diện. Thái hậu có nói một câu rất đúng, bà ta là mẫu nhờ tử quý. Không có đệ hạ thì bà ta không thể làm Thái hậu. Không nói đến chuyện mẫu tử tình thâm, giữa Thái hậu và đệ hạ có liên quan về lợi ích. Ta không biết đệ hạ bị bệnh gì, cũng không thể hỏi thăm tin tức từ chỗ của thái y. Chẳng qua, gần đây Thái hậu mượn danh chăm sóc cho thân thể của đệ hạ nên đã dọn đến cư ngụ tại thiên điện của Chiêu Đức điện, nhưng mà ta biết, Thái hậu rất ít đến thăm cung vẫn an đệ hạ.”

“Mân Tĩnh, ngươi nói thử xem, vì sao lại như thế?”

Đúng vậy, vì sao lại như thế?

Vệ thái hậu và Hoàng đế đệ hạ là mẫu tử, vì sao lại lãnh đạm đối với bệnh tình của đệ hạ như vậy? Nhưng lại giả vờ nóng lòng quan tâm lo lắng?

214. Chương 214

Mân Tĩnh Hầu luôn luôn suy nghĩ đến lời của Lỗ An Hầu.

Bệ hạ ngã bệnh đã lâu, vì bình an của Hoàng đế mà Vệ thái hậu thử đủ mọi biện pháp, ngay cả chiêu trò xuẩn ngốc mà ngu dân hay sử dụng như đại hôn xung hỉ mà cũng tin tưởng.

Vệ thái hậu là người vô cùng có lý trí và nhiều thủ đoạn, điểm này Mân Tĩnh Hầu đã đích thân lĩnh hội.

Vệ thái hậu cũng chỉ có một mình Hoàng đế bệ hạ là nhi tử duy nhất, vì địa vị tôn quý của Hoàng đế bệ hạ mà toại nguyện cho địa vị tôn quý của Thái hậu. Thậm chí Hoàng đế bệ hạ không có nhi tử, nếu Hoàng đế thật sự gặp chuyện gì, cho dù Vệ thái hậu có thể bảo toàn địa vị này, nhưng chức vị Thái hậu của nàng ta chỉ còn là danh nghĩa.

Cho dù tình cảm hay là địa vị, cho dù mỗi ngày Vệ thái hậu không ở bên cạnh khóc than vì nhi tử thì cũng không nên có phản ứng như vậy: Bên ngoài vô cùng lo lắng còn bên trong lại tỏ ra lạnh lùng.

Hay là.

Không, không phải.

Nếu bệ hạ có chuyện gì, trời nóng như vậy, cho dù Vệ thái hậu bí mật không phát tang thì cũng không thể che giấu mùi hôi thối. Cũng không thể bắt chước Tần Thủy Hoàng năm xưa, đem cá khô bỏ vào để lấn át mùi thối của tử thi. Còn nữa, hắn cũng không nghe nói trong cung nhập cá khô.

Nhưng nếu bệ hạ mạnh khỏe, như thế vì sao đã lâu cũng không chịu lộ mặt?

Còn nữa, cho dù bệ hạ giả bệnh thì càng không cần phải giấu cả mẫu thân của chính mình? Huống chi tình hình này, Vệ thái hậu đã dọn vào ở tại Chiêu Đức điện....

Nghĩ đến đây thì tim của Mân Tĩnh Hầu đập nhanh hơn, hắn vừa kinh hãi lại vừa hưng phấn.

Chẳng lẽ....

Ha ha, nếu thật sự là như vậy thì mẫu tử Vệ thái hậu cũng quá cả gan làm loạn.

Ông trời ban thưởng mà không nhận lấy thì thật có lỗi với bản thân.

Mân Tĩnh Hầu hưng phấn chà xát lòng bàn tay, dần dần trở nên tỉnh táo, không, chuyện này không vội, mà chuyện này chỉ có một mình hắn làm là không được. fynnz.wordpress.com

Mân Tĩnh Hầu gọi nô tài tâm phúc tiến vào, chân phải nhẹ nhàng nhíp trên mặt đất, trên mặt tỏ ra lãnh đạm, “Đi, lấy thiệp mời của ta đến quý phủ của Thận Vương thúc, bảo rằng ngày mai ta đi thỉnh an Thận Vương phủ.”

Nô tài lĩnh mệnh rời đi.

Trên mặt của Mân Tĩnh Hầu không khỏi lộ ra một nụ cười đắc chí.

Chiêu Đức điện.

Vệ thái hậu đang trò chuyện với nguyên Trung Nghĩa Hầu phu nhân: tỷ tỷ Vệ thị của mình.

Từ khi nhi tử được thừa hưởng tước vị, cho dù là bị hàng một bậc, nhưng sắc mặt và tâm tình của Vệ thị cũng không còn như lúc trước, nay an bình điềm đạm, cùng với đủ loại tư thái tràn đầy khéo mắt đuôi lông mày. Vệ thị nói, “Bản tính của Lập nhi thích yên tĩnh, lại trầm mê cặm cụi với sách, hiện tại hắn mê mẩn đi theo một đám thư sinh để biên soạn đại điển. Chúng ta thuở nhỏ đều lớn lên tại đế đô, nay ta đã già rồi, cũng muốn lá rụng về cội. Lập nhi nói, qua vài ngày nữa cũng đem thê tử đón về.”

“Nếu tỷ tỷ muốn ở tại đế đô thì tỷ muội chúng ta cũng có thể tới lui nhiều hơn, đỡ cho ta ở trong cung tịch mịch một mình.” Vệ thái hậu cười nói.

Vệ thị cười, “Ta cũng nghĩ như vậy. Đại tỷ ở tận Hồ Bắc, tam muội và tứ muội đều ở Xuyên Thục, ta nói hai người bọn họ đúng là cái số may mắn, hiện tại một người là Tuần phủ phu nhân, một người là Đồng tri phu nhân, ở gần nhau, thật là hiếm thấy.”

Nói đến tỷ muội, từ sau khi gả đi xa, hơn mười năm không được gặp mặt, một chút xích mích nho nhỏ trước kia khi còn là khuê nữ đã sớm tiêu tán, Vệ thái hậu cười nói, “Đúng vậy, tỷ muội chúng ta cũng chỉ có hai nàng là ở gần nhau. Nghe nói thân mình của ngũ tỷ không được khỏe, Dự Túc Công chỉ dẫn theo đại tiểu tử nhà hắn đến đế đô, muội thấy tiểu tử kia cũng có một chút tương tự với thần vận của ngũ tỷ khi còn trẻ. Trong khi lục tỷ trước sau vẫn bướng bỉnh, cho dù đến đế đô thì nàng ta cũng chỉ đến Thọ An cung một mình duy nhất một lần, còn bình thường đều đi theo mọi người.”

Trong nhà có bảy tỷ muội, đại tỷ và tiểu muội không có xích mích, trong khi tỷ muội gần tuổi thì dễ dàng nảy sinh so đo.

Hơn nữa nữ nhân rất tinh tế.

Vệ thái hậu nói lục tỷ, cũng không phải người ngoài, chính là thân tỷ tỷ của Vệ thái hậu. Chẳng qua thân tỷ muội lại không thân bằng Vệ thị là đồng phụ đệ mẫu với Vệ thái hậu.

Lão Vĩnh Ninh Hầu có bảy nữ một nam, con của chính thê cũng không nhiều, Trung Nghĩa Hầu phu nhân do chính thê sinh ra, Vệ lục nương và Vệ thái hậu là con của kế thất, Vệ Dĩnh Gia là nhi tử của nha đầu phù chính.

Vệ lục nương bẩm sinh đã mạnh mẽ, mà dung mạo lại rất khá, thành thật mà nói thì dung mạo xuất chúng hơn Vệ thái hậu.

Trong khi phong thái của Vệ lục nương bẩm sinh đã mang theo vài phần thông minh lạnh lợi.

Nàng tự nhận hơn hẳn muội muội gấp trăm ngàn lần, kết quả là vận khí lại thua hẳn Vệ thái hậu.

Khi mẫu thân Phương thị mang thai Vệ thái hậu, Phương hoàng hậu ở trong cung bệnh đã lâu vẫn không thuyên giảm, chuẩn bị tất tở, ngay cả lời trấn trời cũng đã nói ra, chỉ chờ chết mà thôi. Kết quả là một đám đạo sĩ vào cung, mỗi lăm bằm đi một vòng quanh Khôn Ninh cung, sau đó chỉ vào muội muội của Phương hoàng hậu: Vĩnh Ninh Hầu phu nhân Phương thị đang tiến cung làm bạn với Phương hoàng hậu, “Vị phu nhân này có phẩm hạnh cao quý, trong bụng lại càng có quý nữ. Chỉ cần vị phu nhân này ở bên cạnh Hoàng hậu thì bệnh của Hoàng hậu nương nương sẽ tự động không cần uống thuốc mà thuyên giảm.”

Chuyện quỷ thần xưa nay khó lường.

Dù sao Phương hoàng hậu thì không chết, nhưng Phương thị khi sinh Vệ thái hậu lại gặp phải tình trạng khó sinh, vài ngày sau thì qua đời.

Phương hoàng hậu suy xét đủ điều, quyết định đón Vệ thái hậu còn lọt tã vào trong cung, yêu thương như nữ nhi thân sinh của mình.

Vệ lục nương lớn hơn Vệ thái hậu ba tuổi, cho dù Vĩnh Ninh Hầu phủ có tráng lệ như thế nào, nhưng vẫn không thể sánh bằng khí phái của hoàng thất. Huống chi Vệ thái hậu vừa sinh ra đã được nuôi dưỡng bên cạnh Phương hoàng hậu, được đối đãi y như Công chúa hoàng thất, tuy dung mạo không bằng Vệ lục nương nhưng về phương diện phong thái thì lại bỏ xa Vệ lục nương.

Thật sự là khiến người ta không hận cũng khó.

Tỷ muội hai người bất hòa đã bắt đầu từ rất lâu.

Đến hôm nay Vệ lục nương đã làm tổ mẫu, đến đế đô cũng không muốn tiến cung nhiều để thỉnh an.

Vệ thị nghe Vệ thái hậu nhắc đến chuyện của Vệ lục nương thì liền mỉm cười thờ dài, “Lục muội tuổi sửu, đúng là bướng bỉnh. Để hôm nào rảnh ta đi thăm nàng ta một chút, lớn tuổi rồi, cũng không thể cứ ru rú trong nhà mãi như vậy.”

Vệ Thái Hậu cười cười, không nói chuyện.

Vệ thị nói tiếp, “Còn có một chuyện muốn nói với nương nương, hôm trước tiểu cô tử trở về nhà một chuyến, ta thấy ý tứ của nàng ta là cố ý trở về. Sau khi lôi kéo ta trò chuyện một lúc lâu, phần lớn là bày tỏ sự trung thành, cũng không nói thêm gì khác.”

“Ngưng Tuyết xưa nay là người thông minh.” Vệ thái hậu nói.

Vệ thị cười một cách bất đắc dĩ, “Đúng vậy, tỷ muội hai người. một người thì sáng suốt, một người thì tự cho là mình thông minh.”

Nghĩ đến Phương lão phu nhân, bà bà của Vệ thị thì Vệ thái hậu lại bất đắc dĩ thở dài.

Kỳ thật Vệ thị tiến cung cũng chỉ tỏ lòng trung thành, Vệ thị thở dài, “Chuyện triều đình thì ta không biết rõ, chẳng qua hiện tại bên ngoài lộn xộn. Chúng ta là thân tỷ muội, nếu có chuyện gì, tuy Lập nhi không có kinh nghiệm, nhưng góp sức một chút cũng không thành vấn đề.”

“Muội biết rồi, nhị tỷ.”

Nghे thấy một tiếng xưng hô như trước đây, Vệ thị cười cười, lại ngồi trò chuyện với Vệ thái hậu cả buổi thì mới đứng dậy cáo từ.

Sau khi Vệ thị rời đi.

Đến tối, Vệ thái hậu lật từng trang mật báo được dâng lên. Khi Vệ thái hậu lật đến trang mật báo về Mân Tĩnh Hầu thì đầu ngón tay nhẹ nhàng đặt lên trang giấy, âm thầm thở dài.

Xem ra đã có người phát hiện chuyện của Minh Trạм.

Trong thiên hạ không thể không có chuyện tai vách mạch rừng, có thể giấu lâu như vậy đã là may mắn lắm rồi. Hiện tại tính toán thời gian thì có lẽ Minh Trạм cũng sắp trở lại.

Vệ thái hậu khẽ nheo mắt, cho dù bọn họ có hoài nghi như thế nào thì nàng cũng không tin có người dám xâm nhập Chiêu Đức điện để xem rõ thực hư!

Vệ thái hậu đang nhớ đến nhi tử bảo bối, trong khi nhi tử bảo bối của mình đang nằm sấp trên giường rên hừ hừ, yêu cầu Nguyễn Hồng Phi xoa bóp cho hắn.

Lần này quay về đế đô, Minh Trạм cực kỳ cẩn thận, đừng tưởng khi đi ra thì dễ, nhưng khi trở về thì chưa hẳn dễ như thế. Với mưu trí của Minh Trạм, đương nhiên phải cải trang, tốt nhất là có thể thần không biết quỷ không hay mà quay trở về.

Minh Trạм nghĩ ra một cách tệ hại, hắn yêu cầu Nguyễn Hồng Phi cải trang thành nữ nhân, còn hắn thì thành bà lão, Diêu Quang là hạ nhân, cả nhà đến đế đô thăm thân nhân. Hơn nữa, bọn họ không phải tự mình đi, mà là thuê tiêu cực đưa bọn họ quay về đế đô.

Ở thời này, đi xa thì rất mất thời gian, đường đi cũng không an toàn, thuê tiêu cực là biện pháp thường được sử dụng. Hơn nữa, tiêu cực không chỉ bảo đảm an toàn cho chủ tớ ba người mà còn có một đám nam nữ già trẻ.

Ý kiến của Minh Trạм thì rất hay, nhưng đến khi áp dụng thực tế thì mới phát hiện ý kiến và thực tế vẫn có độ chênh lệch nhất định. Nguyễn Hồng Phi thân cao thước tám, vai rộng mông săn, mặc dù Nguyễn Hồng Phi có tuấn tú thể nào thì cũng không giống nữ nhân. Trong khi Minh Trạм vóc dáng không cao, tròn tròn mập mập, hầu kết cũng không quá rõ ràng, chỉ cần cải trang một chút là thành một phu nhân phúc hậu.

Ban đầu Minh Trạм chết sống cũng không bằng lòng, nhéo vòng eo như thân cây của mình mà nói, “Làm gì có nữ nhân nào có cái eo thô như ta thể này?”

Nguyễn Hồng Phi lén cười, “Có, mấy nữ nhân có thai thì eo nào mà lại không thô.”

Dù sao thì Nguyễn Hồng Phi vẫn có cách khiến Minh Trạм gật đầu.

Minh Trạм chẳng những phải giả thành nữ nhân mà còn phải giả thành thai phụ, dọc đường đi hắn khó chịu, cho nên thường xuyên sai khiến Nguyễn Hồng Phi. Nguyễn Hồng Phi vui vẻ làm theo, kỳ thật Minh Trạм cải trang thành nữ nhân cũng không xấu lắm.

Ngay cả bản thân của Minh Trạм, tuy rằng không được di truyền những ưu điểm về tướng mạo của phụ mẫu, bất quá Phụng Cảnh Nam và Vệ thái hậu cũng không phải xấu xí, Minh Trạм cũng chỉ có tướng mạo bình thường mà thôi. Mặt tròn trịa, lông mày nhạt, mắt một mí lại tí hí, da trắng trẻo, hơn nữa tuy rằng Minh Trạм có tướng mạo không được tốt lắm nhưng lại có làn da vô cùng tốt, sờ vào vừa mịn vừa mát.

Chẳng qua Minh Trạng thường xuyên bày ra bộ dáng khó chịu, Nguyễn Hồng Phi nhìn thấy thì liền cảm thấy vui vẻ, nhất là khi Minh Trạng ở trước mặt người ngoài mà cố tình biến giọng, the thé gọi hắn là tướng công thì Nguyễn Hồng Phi thật sự cảm thấy có bị sai khiến thì vẫn có thể vui vẻ chịu đựng.

Phủ Thân Thân Vương.

Thận Thân Vương đã lớn tuổi, đi đứng có chút không gọn gàng. Vì hắn không có hậu nhân nên trong phủ có vẻ tịch mịch. Cho dù ở trong hoa viên với trăm hoa đua nở thì vẫn mơ hồ toát lên vẻ già nua và suy sụp như Thận Thân Vương.

Nhưng Mân Tĩnh Hầu không dám có một chút bất kính nào.

Thậm chí, Mân Tĩnh Hầu căn bản không nói vòng vo mà thẳng thắn nói ra hoài nghi của mình. Đây cũng không phải Mân Tĩnh Hầu thành thật, nay Lỗ An Hầu đang ở trong tay của Thận Thân Vương. Chuyện mà hắn biết thì e rằng Thận Thân Vương còn biết sớm hơn cả hắn. Nếu như thế thì cứ đơn giản mà nói thẳng.

Thận Thân Vương ngồi trên xích đu, mái tóc trắng như tuyết, nghe Mân Tĩnh Hầu nói xong, Thận Thân Vương vẫn nhắm mắt, không một chút động tĩnh, thế nên Mân Tĩnh Hầu tưởng rằng lão nhân gia đang ngủ gật. Nhịn không được mà gọi ba tiếng Thận Vương thức.

Thận Thân Vương mở mắt ra, thản nhiên nhìn Mân Tĩnh Hầu, “Nếu ngươi hoài nghi bệ hạ giả bệnh thì có dám tiến cung để xem thực hư hay không?”

“Vương thúc, không có lời của Thái hậu nương nương thì có ai được nhìn thấy long thể của bệ hạ đâu cơ chứ?”

Thận Thân Vương không tỏ rõ ý kiến, chỉ lạnh lùng nói, “Đúng vậy, chỉ một nữ nhân mà đã dọa cho các người mất cả hồn.”

Mân Tĩnh Hầu không nói chuyện. Chỉ cảm thấy không phục, thầm nói, chẳng phải ông cũng bị phạt lương bổng ba tháng hay sao, ngay cả đánh rắm cũng không dám. Vậy mà còn ý vào vai vế của mình, đúng là lươn ngắn lại chê trạch dài.

Thận Thân Vương dường như không suy xét Mân Tĩnh Hầu đang nghĩ cái gì, vẫn khép hờ mắt như trước, nhẹ giọng nói, “Thực hư thì sao? Chỉ cần Thái hậu nương nương vẫn nhiếp chính, có Vĩnh Ninh Hầu phủ chấp chương bình quyền thì đề đồ vẫn nằm trong tay của Thái hậu. Thậm chí trong trường hợp tệ nhất, cho dù Thái hậu bị ép buộc phải lập Thái tử, cho dù chúng ta ủng hộ tân quân đăng cơ thì tân quân cũng có mẫu tộc của mình để nể trọng, tôn thất như ngươi và ta được cái gì?”

Thận Thân Vương khẽ thở dài, “Bất quá là làm giá cho kẻ khác mà thôi.”

Từng câu từng chữ đập thẳng vào lòng của Mân Tĩnh Hầu, Mân Tĩnh Hầu khẽ biến sắc, thấp giọng nói, “Mưu lược của diệt nhi chỉ hữu hạn, không có ý kiến gì, muốn thỉnh Vương thúc chỉ điểm vài câu. Vương thúc yên tâm, ngài là người đức cao vọng trọng trong tôn thất, ngài phân phó thì chẳng có ai mà không phục cả.” fynnz.wordpress.com

Thận Thân Vương lắc đầu cười nói, “Ta hoàn toàn không có hậu nhân, lại từng tuổi này, còn cầu cái gì, mưu đồ cái gì nữa.”

Thận Thân Vương là huynh đệ của Nhân Tông hoàng đế, những người lớn tuổi sống đến nay, ngoại trừ Thận Thân Vương thì chỉ còn Tương Nghi thái trưởng công chúa bị liệt nằm ở trong phủ. Khi còn trẻ, Thận Thân Vương cũng là người tuấn tú tiêu sái, nay đầu tóc đã bạc phơ, râu dài thườn thượt, nhưng tác phong vẫn nhanh nhẹn. Cho dù thỉnh thoảng không khỏe, thân mình run rẩy thì Minh Trạng cũng cho rằng Thận Thân Vương run rẩy vẫn dễ nhìn hơn mấy ông lão khác.

Kỳ thật Mân Tĩnh Hầu cũng không biết Thận Thân Vương tính toán cái gì?

Thận Thân Vương không có nhi tử, lúc ấy Nhân Tông hoàng đế muốn đưa hậu duệ cho Thận Thân Vương làm tử tước, Thận Thân Vương chết sống không đồng ý. Sau này Thái thượng hoàng Phụng Cảnh Kiên đăng cơ, nhắc lại chuyện xưa thì Thận Thân Vương vẫn không đồng ý.

Nhưng không phải chuyện gì cũng phải có lý do.

Tựa như Thái giám trong cung cũng không có con cái. Nhưng thái giám bẩm sinh đã ái quyền tham tài. Có người cũng nghĩ không ra, người là một thái giám, tích góp nhiều ngân lượng như vậy để làm gì, lưu cho ai?

So sánh Thân vương của tôn thất với thái giám thì thật sự có chút bất kính, Mân Tĩnh Hầu miên man suy nghĩ, liền nghe Thận Thân Vương không nhanh không chậm nói, “Nay Thái thượng hoàng chưa rõ sinh tử, Hoàng đế bệ hạ bệnh lâu không thuyên giảm, chính là thời cơ tốt để nghênh đón tân quân. Hoàng tôn tuy còn nhỏ nhưng có vài Chu Công phụ tá thì thiên hạ sẽ thái bình.”

“Chẳng qua nhìn trên phương diện đại cục thì quân Tây Bắc trung thành và tận tâm với triều đình, quân Đông Nam lại bắt đầu được chỉnh đốn tập hợp trước khi bệ hạ đăng cơ, người Thát Đát tấn công đế đô, không phá nổi binh mã Cửu môn. Cho nên, nếu cật lực thì cuối cùng cũng chỉ trở thành loạn thần tặc tử bị tru sát.”

“Mà nay nếu muốn trở nên nổi bật giữa Thái hậu, bệ hạ và ngoại gia của hoàng tôn để thắng ván này thì chỉ có thể lấy hạt dẻ trong lò lửa! Mân Tĩnh, người có thể tưởng tượng được hay không?”

Người dám tạo phản thì thường có chút can đảm, Mân Tĩnh Hầu nghiêm mặt nói, “Ta chỉ không muốn rơi vào kết cục như Lỗ An huynh mà thôi.” Lại cau mày nói, “Vương thúc, nếu bệ hạ đột nhiên trở về thì sao?”

Thận Thân Vương mỉm cười, “Chỉ cần người trong thiên hạ đều cho rằng bệ hạ đã băng hà thì cho dù hắc có trở về cũng chỉ là người chết mà thôi. Còn nữa, ta đương nhiên có cách để hắc không thể vào được đế đô.”

“Đương nhiên càng có thủ đoạn ép bức Vệ thái hậu và Nội các không thể không lập Thái tử!”

215. Chương 215

Sinh thần của Vệ thái hậu cũng không long trọng nhưng lại cực kỳ náo nhiệt.

Chỉ cần có tư cách ở trước mặt Thái hậu nương nương, tất cả đều vội vàng đi hành lễ, vãn an, chúc thiên tuế cát tường.

Vệ thái hậu thu được thọ lễ, danh mục lễ vật chất đầy ba thùng.

Vốn là ngày vui nhưng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chuyện ngoài ý muốn này cũng không phải xảy ra tại thọ yến, Thống quân Cẩm vệ quân Triệu Đông Phong bẩm báo, Tổng quản Nội vụ phủ là người đầu tiên thở phào nhẹ nhõm. Từ khi bệ hạ đăng cơ, Nội vụ phủ đã thay đổi ba Tổng quản, chức vụ này mặc dù là công việc béo bở, bất quá Tổng quản hiện tại chỉ cầu bình an, không mưu cầu phú quý.

Triệu Đông Phong vừa dứt lời thì sắc mặt của Vệ thái hậu đã lập tức che phủ bằng một màn hàn sương, tiệc tối bị giải tán ngay lập tức. Vệ thái hậu triệu tập Nội các nghị sự, “Cấp Mộc Nhĩ vẫn luôn ở Tĩnh Tâm viện, hôm nay cũng lạ, Tĩnh Tâm viện xảy ra hỏa hoạn, còn Cấp Mộc Nhĩ thì mất tích, chuyện này cũng thật ngạc nhiên.”

Lý Bình Chu trầm giọng, “Thỉnh thái hậu hạ chỉ, lập tức phong tỏa Cửu môn và đế đô, nghiêm ngặt kiểm tra dân chúng ra vào thành. Cũng lệnh cho Cửu môn đề đốc cẩn thận điều tra nghe ngóng, Hình bộ vẽ hình dán bố cáo.”

Vệ thái hậu hơi cau mày, trong nháy mắt lại giãn ra, một bàn tay đặt lên tay vịn tinh xảo trên ghế, nhẹ nhàng nói, “Nghiêm ngặt lệnh cho Cửu môn điều tra cẩn thận, nếu trong mười ngày không có kết quả thì báo với người Thát Đát, Cấp Mộc Nhĩ vương tử không hợp với khí hậu nơi đây, chết bất đắc kỳ tử.”

Âu Dương Khác nói, “Thái hậu nương nương, dù sao Cấp Mộc Nhĩ cũng là...”

“Đúng vậy, Cáp Mộc Nhĩ là Vương tử Thất Đất.” Ánh mắt của Vệ thái hậu nhìn về phía Âu Dương Khắc, khẽ cười nói, “Cũng chỉ là một Vương tử nhỏ bé không đáng kể mà thôi, năm đó có Cáp Mộc Nhĩ trong tay nhưng cũng không thể ngăn cản người Thất Đất xâm lấn quan ải. Đừng nói hiện tại thúc thúc của hần làm Thất Đất Khả Hãn, cho dù là phụ thân của hần thì trọng lượng của một người cũng chỉ là bé nhỏ không đáng kể.” Về phần Tần Quốc Công phụ tử ở Thất Đất, mặc kệ sống chết của bọn họ. Vệ thái hậu chưa từng đặt hai người này ở trong lòng. Nội các và tôn thất bất hòa, cũng không lăm miệng hỏi một câu: Nếu Tần Quốc Công phụ tử có chuyện gì thì sao?

“Việc này cứ xử lý như vậy, Lý tướng, khanh thấy thế nào?” Vệ thái hậu hỏi.

Lý Bình Chu cảm thấy thái độ của Vệ thái hậu đối với Cáp Mộc Nhĩ rất qua loa, bèn nói một cách khéo léo, “Lúc trước bệ hạ vẫn luôn đối đãi rất tốt với Cáp Mộc Nhĩ, người Thất Đất tấn công để đô, bệ hạ cũng không giết hần để tế cờ, lão thần thấy bệ hạ giữ Cáp Mộc Nhĩ lại, e rằng là có ý tứ sâu xa.”

“Đúng vậy, Hoàng thượng vốn tính sau này bình định Tây Bắc thì sẽ thả Cáp Mộc Nhĩ trở về làm con rối.”

Nghe thấy câu này, Lý Bình Chu quả thật có chút khó chịu. Nhất là, Hoàng đế bệ hạ cho dù chí hướng cao xa, nay sinh tử vẫn không rõ, Lý tướng hết lo lắng lại nôn nóng. Thứ hai, lời nói có liên quan đến kiến thiết vĩ mô của một quốc gia như vậy, Hoàng đế bệ hạ không nói với Tướng quốc như hần mà lại lải nhải với lão nường trong thâm cung, thật sự là lẫn lộn đầu đuôi.

Vệ thái hậu thở dài, “Hoàng thượng xưa nay tâm từ mặt nhẫn, ta thấy giữ lại Cáp Mộc Nhĩ cũng được mà không giữ cũng không sao, mỗi ngày đều cung phụng sơn hào hải vị, tương lai cũng chưa hẳn là hữu dụng.”

Vệ thái hậu nói như vậy thì mọi người cũng hiểu được, kỳ thật Cáp Mộc Nhĩ cũng không hề quan trọng, ngạc nhiên là chuyện bé xé ra to, thật sự có chút hơi quá. Từ Tam khom người hỏi, “Nương nương, không biết bệnh tình của bệ hạ đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Khóe môi của Vệ thái hậu tràn ra một nụ cười nhẹ, đủ loại sung sướng như lan tỏa khắp mặt mày, nhẹ nhàng nói, “Thật sự là tổ tông phù hộ, Trương thái y bảo rằng, nhiều nhất là một tháng thì Hoàng thượng có thể tỉnh lại.”

Nghe thấy tin này, hơn nữa lại trong thời điểm sinh tử của Hoàng thượng không rõ, thì đây thật sự là tin tức không thể nào tốt hơn. Nếu Hoàng đế bệ hạ vẫn không tỉnh thì bọn họ lại phải tiếp tục đề phòng ngoại thích đòi cầm quyền. fynnz.wordpress.com

Lý Bình Chu là người cứng nhắc, nhưng hiện tại trên mặt nhin không được mà lộ ra nụ cười tươi tắn, liên mồm nói, “Bệ hạ phúc trách thâm hậu, quả thật là điềm lành của Đại Phụng chúng ta.” Không bận tâm trước kia Minh Trạng không đáng tin như thế nào, qua mấy tháng không có Hoàng thượng thì Lý Bình Chu vô cùng hoài niệm những ngày tháng Minh Trạng chấp chính.

Đám người Từ Tam nhao nhao phụ họa nịnh nọt.

Theo quan điểm của giới thanh lưu, bệnh tình của Hoàng đế bệ hạ có khởi sắc chính là tin tức đáng giá chúc mừng hơn cả sinh thần của Thái hậu nương nương.

Trong khi chuyện tốt lành này lại do chính mồm Từ Tam hỏi ra, khiến cho lão tiểu tử này đoạt lấy vị trí đầu tiên ở trước mặt Thái hậu nương nương, thật sự bảo người ta không ghen tị cũng khó. Thỉnh thoảng có người chưa mồm mà bàn luận, Từ đế sư liền giải thích một cách khẩn thiết, “Thái hậu nương nương là mẫu thân của bệ hạ, vốn có lòng từ bi.” Mà cho dù tính cách của Vệ thái hậu có như thế nào thì tình cảm đối với Minh Trạng là miễn bàn. Thoáng dừng một chút, Từ đế sư tiếp tục nói, “Bệ hạ hiếu thảo, luôn quán quyết yêu thương Thái hậu nương nương. Ta nghĩ, nếu không phải bệnh tình của bệ hạ thuyên giảm thì Thái hậu nương nương tuyệt đối không có tâm tình tổ chức sinh thần. Là thần tử, trong lòng lại thật sự lo lắng cho long thể của bệ hạ, vì vậy mới lăm miệng mà hỏi một câu.”

Dù không phục thì cũng phải bội phục Từ đế sư. Có thể làm Đế sư của Hoàng thượng thì quả nhiên là nhân vật phi phàm.

Kỳ thật Từ Tam cảm thấy cực kỳ dễ chịu đối với việc Lâm Vĩnh Thường hiểu chuyện, cũng không biết Lâm Vĩnh Thường vì sao lại chắc chắn như thế, trực tiếp gửi thư tặng đại lễ cho hần, bằng không Hoàng đế bệ hạ

bệnh lâu như vậy, Từ Tam thật sự không dám mở miệng hỏi. Nếu như hiện tại bệnh tình của bộ hạ thuyền giảm thì mọi người đều vui vẻ, nếu ngược lại thì khó tránh khỏi sẽ khiến Vệ thái hậu càng thêm ngột ngạt.

Tiểu tử Lâm Vĩnh Thường này thật sự rất biết làm việc....Từ Tam phân biệt rõ ràng, ngày sau Lâm Vĩnh Thường đến cầu thân thì thật sự không tiện gây khó dễ.

Về phần Lâm Vĩnh Thường có được tin tức từ chỗ nào, chuyện này có đánh chết Lâm Vĩnh Thường thì hắn cũng không dám lộ ra một chữ.

Nói ra thì cũng thật trùng hợp, Lâm Vĩnh Thường rảnh rồi sẽ thích đi lung tung. Đương nhiên, hắn thích nhất đi du sơn ngoạn thủy cùng Doanh Ngọc muội muội của hắn để tâm sự gì gì đó, nhưng nay danh bất chính ngôn bất thuận mà cùng nhau nắm tay đi ra ngoài thì không được, Lâm Vĩnh Thường vì danh tiết của Từ Doanh Ngọc nên đành phải tự mình mà đi.

Trên đời có Hoàng đế thích cải trang vi hành như Minh Trạng, cũng khó tránh khỏi có Tổng đốc đại nhân cũng thích cải trang ra ngoài.

Lâm Vĩnh Thường là người như thế.

Chuyện là thế này, buổi sáng Lâm Vĩnh Thường rời giường, rửa mặt chải đầu, tập đánh vài quyền rồi thay đổi xiêm y để xuất môn. Lâm Vĩnh Thường cười một con lừa nhỏ chậm rãi đi trên đường, tiến đến trước cửa thành Dương Châu.

Thành Dương Châu phồn hoa, sáng sớm, cửa thành đã tắt nập người đến kẻ đi, thương nhân ngược xuôi.

Lâm Vĩnh Thường đến đây đương nhiên là có nguyên nhân. Hắn nghe nói hiện tại quan viên thủ thành vơ vét tài sản và tăng phí vào thành của dân chúng, vì vậy mới nhân tiện tiến đến âm thầm điều tra. Lâm Vĩnh Thường đang ngồi ở một quán điểm tâm để ăn bánh quẩy ở gần cửa thành thì liền nhìn thấy có một đoàn người vào thành.

Có già có trẻ, có nam có nữ, có cả bảo tiêu.

Bình thường bảo tiêu cũng bao gồm trong đoàn người. Người dẫn đầu sẽ cho thủ vệ ngân lượng, sau đó sẽ được cho qua, nhưng không biết vị tiểu quan thủ thành kia là muốn kiểm thêm chút đỉnh hay là thấy bên trong có nữ quyền mà muốn ăn xén cắt bớt, chỉ vào bố cáo dán trên cửa thành, đòi kiểm tra.

Có châu phủ nào mà không có phạm nhân lén lút chạy ra ngoài cơ chứ, cho nên thường xuyên có lệnh truy nã dán trên cửa thành.

Diêm Vương hiếu chiến, tiểu quỷ khó chơi.

Thủ thành nhất định đòi kiểm tra, bảo tiêu nói hết lời cũng không được, chỉ đành để bọn họ kiểm tra thực hư.

Kết quả đến phiên một nữ nhân béo mặc lam y, tiểu quan thủ thành chưa sành đời liền nhân cơ hội sờ soạng một chút. Nếu là tiểu tước phụ người ta thì sẽ lập tức xấu hổ, bị kẻ khác ngăm vô lễ thì cũng chỉ nhẫn nhịn cho qua. Ai ngờ lúc này tiểu quan thủ thành gặp phải lưu manh, nữ nhân béo kia không hề khuất phục, ở cửa thành khóc lóc om sòm, lăn lộn một phen, đặt móng ngồi ngay xuống đất, vỗ đùi gào khóc, “Không muốn sống nữa, ta không muốn sống nữa! Có người làm trò vô lễ với lão nương! Đúng là không có thiên ý mà! Ý thể hiếp người! Làm xằng làm bậy! Quan viên khi dễ nữ nhân! Dâm ma ác ôn! Làm hại nhân gian! Không còn mặt mũi để sống nữa! Để ta chết đi cho rồi!”

Là người thì sẽ thích xem náo nhiệt, mà người xem náo nhiệt sẽ không chê chuyện bé xé ra to!

Nữ nhân béo kia làm âm ỉ, xung quanh nhanh chóng xúm lại hơn cả trăm người, chỉ trở, khe khẽ nói nhỏ.

Không thể không nói, dưới sự thống trị của Lâm Vĩnh Thường thì quan trường Dương Châu cũng miễn cưỡng được chấp vạ, ít nhất quan viên lớn nhỏ rất chú ý đến thanh danh.

Vừa thấy chuyện trở nên um sùm thì tiểu quan thủ thành vội nói, “Đại thẩm thật sự đã hiểu lầm rồi, chỉ là một chút hiểu lầm. Ta chỉ kiểm tra theo đúng thông lệ mà thôi.”

“Đúng vậy, nương tử, nàng đứng lên đi, đừng gây khó dễ cho vị quan gia này.” Bên cạnh là một vị nam nhân trung niên trông như thư sinh đang cúi người khuyên nhủ. Thành thật mà nói thì nữ nhân béo này cũng không già, khoảng trên dưới hai mươi, cũng không tính là béo, chẳng qua so với nữ tử thướt tha lã lướt ở Giang Nam thì có vẻ hơi nở nang một chút. Bất quá, nữ nhân này có khuôn mặt thanh tú, rất có chút ý vị, cũng khó trách những kẻ đui mù muốn ăn bớt một chút.

Ai ngờ thư sinh này vừa dứt lời thì khuôn mặt thon gầy liền ăn phải một cái tát, nữ nhân béo kia không chịu bỏ qua, lại mắng một trận, ngón tay chỉ vào trán của nam nhân kia, hung hăng nói, “Người nói cái giống gì vậy, nữ nhân của người bị người ta vô lễ mà người cũng chẳng dám làm cái quái gì hết! Hả! Ta cần người có ích gì? Còn không bằng nuôi một con chó! Nuôi chó dù sao nó cũng biết bảo vệ chủ!”

Lời này vừa nói ra thì mọi người đều hít sâu một hơi, ở thời này cũng có nhiều nữ nhân đánh đá nhặng đám ở trước mặt người ngoài mà vừa tát vừa mắng nam nhân của mình, lại mắng nam nhân của mình không bằng heo bằng chó thì thật sự là lần đầu tiên mới nhìn thấy.

Nam nhân như thư sinh kia cũng không giận, chỉ nói, “Ta lo lắng cho hài tử trong bụng của nàng mà.” Vươn ra bàn tay thanh tú, nhẹ nhàng nói, “Đứng lên đi.”

Lúc này nữ nhân béo kia mới hừ hai tiếng, trừng mắt liếc nhìn tiểu quan thủ thành rồi hỏi, “Người kiểm tra xong chưa? Đừng tưởng lão nương không biết chữ thì dám qua mặt lão nương, người đi ra ngoài hỏi thăm thử xem, tam thôn ngũ dặm có ai dám khi dễ Hồ Tú Lan ta hay không!” Bàn tay béo mập chỉ lên mấy tờ báo cáo truy nã, “Trên đó có ai là nữ hay không? Hả? Người còn dám lén lút sờ cái bụng của lão nương nữa? Muốn làm gì?”

Có một bảo tiêu đi nói với vị tiểu quan thủ thành kia, “Hãy, vị đại tẩu này nổi tiếng lợi hại, mỗi tối đều bắt tướng công của mình hầu hạ rửa chân. Nam nhân nhà nàng ta không thể làm chủ, nàng ta mà khó chịu một chút thì không đánh sẽ mắng. Đại ca, ngài thật sự là cả gan, dám đi vô lễ với nàng ta.”

Tiểu quan thủ thành rất mất mặt, bèn vung tay lên, “Nhanh chóng vào đi, đừng cản người phía sau, bao nhiêu người chờ vào thành kia.” Thật hận cái bàn tay đề tiện của mình, sờ phải nữ nhân đánh đá.

Việc này không lớn, Lâm Vĩnh Thường vẫn không đặt ở trong lòng, chỉ lệnh Phạm Duy xử lý tiểu quan thủ thành kia, lại thanh trừng một phen, lập lại quy củ. Nhưng thỉnh thoảng Lâm Vĩnh Thường sẽ nghĩ đến nữ nhân béo khóc lóc om sòm trước cửa thành, nhìn thế nào cũng cảm thấy thật quen mắt, nhất thời nghĩ không ra.

Cứ nghĩ tới nghĩ lui, cho đến một đêm nọ, khi Lâm Vĩnh Thường dâng tấu chương về để đô thì bỗng nhiên trở nên sáng dạ, lập tức kinh ngạc đến rớt cả cằm. Trời ạ, chuyện gì thế này?

Tiểu quan thủ thành Dương Châu dám làm trò vô lễ với Hoàng đế bệ hạ!

Bất quá Hoàng đế bệ hạ có sở thích thật lạ, cải trang vi hành còn chưa tính, ngài còn đòi cải trang thành nữ nhân, mỗi khi nghĩ đến điều này thì Lâm Vĩnh Thường thật muốn học máu!

Lâm Vĩnh Thường là người vô cùng nhạy bén, tuy rằng vừa nghĩ đến sắc mặt và bộ dạng hóa trang của Hoàng đế bệ hạ thì hẳn chỉ hận không thể chọc mũi hai mắt của mình. Bất quá hẳn đã đi điều tra lộ trình của tiêu cục, bọn họ hướng đến để đô.

Hiện tại Lâm Vĩnh Thường đã xác định Hoàng đế bệ hạ vẫn bình an. Chẳng qua Hoàng đế bệ hạ cải trang như vậy để quay về để đô thì có thể thấy được rất gian nguy.

Lâm Vĩnh Thường cau mày, trong chốc lát cũng không có cách nào tốt để hộ giá. Chỉ đành cảm thán một tiếng, hy vọng tiên sinh thần thông quảng đại, đừng để bệ hạ xảy ra bất trắc thì mới tốt. Đồng thời viết thư cho Từ Tam, đề cập đến việc Hoàng đế bệ hạ phúc trách thâm hậu, nhất định bình an, vân vân và vân vân.

Sau đó mới có chuyện Từ Tam lấy lòng trước mặt Vệ thái hậu.

Mà Vệ thái hậu mượn miệng của Từ Tam để lan truyền tin tức Minh Trạng sắp bình phục đương nhiên là có dụng ý.

Mân Tĩnh Hầu bắt đầu lo lắng, Hoàng đế bệ hạ có phải đã trở về rồi hay không, chỉ là cố ý không lộ mặt?

Nếu là người khác thì có thể không làm được chuyện này, chẳng có Hoàng đế nào lại tìm thể thân giả chết còn mình thì ung dung ra ngoài. Mân Tĩnh Hầu nghĩ rằng, những chuyện không có khả năng xảy ra thì sẽ xảy ra trên người Minh Trạng.

Thận Thân Vương nhìn Mân Tĩnh Hầu, ở sâu trong lòng nặng nề thở dài: Hắn xem như đã hiểu cái gì gọi là tiểu tử không đủ mưu.

Mặc dù như vậy, Thận Thân Vương vẫn không thể không trấn an Mân Tĩnh Hầu đang lâm vào chứng mơ mộng hão huyền, thản nhiên nói, “Nếu bệ hạ thật sự trở về đế đô, Thái hậu tuyệt đối sẽ không truyền ra tin tức như vậy.” fynnz.wordpress.com

“Mân Tĩnh, ngươi vẫn chưa hiểu hay sao? Mẫu tử hai người kia là cao thủ đùa bốn lòng người, bệ hạ không ở đế đô, Vệ thái hậu vẫn có thể thoải mái che giấu.” Thận Thân Vương nói, “Vệ thái hậu thông minh thủ đoạn, chắc là người đã lĩnh hội được.”

Mân Tĩnh Hầu không lên tiếng.

Thận Thân Vương tiếp tục nói, “Chúng ta đều hiểu rõ tình thế của đế đô. Mà những gì chúng ta hiểu thì không có lý do gì mà Thái hậu không hiểu. Nếu bệ hạ quả thật trở về, với bản tính của mẫu tử này thì bọn họ sẽ tiếp tục ẩn nấp, đợi chúng ta bưng bít đã tâm, tự động nhảy ra để mưu phản thì bọn họ sẽ bắt hết một lưới.”

Mân Tĩnh Hầu rốt cục hiểu được một ít, do dự hỏi, “Vương thúc, như vậy có nghĩa là bệ hạ vẫn chưa trở về hay sao?”

“Bây giờ vẫn chưa.”

Trong mắt của Mân Tĩnh Hầu chợt lóe một chút âm u, đã hiểu rõ ý của Thận Thân Vương, “Chúng ta phải gấp rút tiến hành trước khi bệ hạ trở về.”

Thận Thân Vương cười nhẹ, “Mân Tĩnh, bệ hạ chưa từng rời khỏi đế đô thì nói cái gì mà có trở về hay không?”

Mân Tĩnh Hầu mỉm cười ăn ý, “Dạ, Vương thúc nói rất đúng. Chẳng qua nghe nói Nội các đề nghị bệ quan Cửu môn đi tìm Cáp Mộc Nhĩ, Thái hậu nương nương cũng không đồng ý, như vậy thì làm sao cho phải đây?”

“Thêm một ngọn lửa nữa là đủ.”

216. Chương 216

Lý Phiên viện trình lên quốc thư của Thát Đát, Vệ thái hậu xem qua, sau đó lệnh cho Nội các truyền đọc.

Lý Bình Chu nói, “Chuyện của Cáp Mộc Nhĩ, thần nghĩ rằng, tốt nhất vẫn nên nói cho người Thát Đát biết thì vẫn thỏa đáng hơn.”

Vệ thái hậu thản nhiên đáp, “Nếu người Thát Đát không biết chuyện của Cáp Mộc Nhĩ thì quốc thư được gửi đến thật trùng hợp.”

“Ý của Thái hậu là...”

“Lệnh cho Tây Bắc chuẩn bị chiến tranh.” Vệ thái hậu nói, “Trên phương diện quốc sự, nói một nghìn hay một vạn thì đều là nói suông, thực chất chính là cá lớn nuốt cá bé mà thôi. Nay Hoàng đế ngã bệnh, Thái thượng hoàng vẫn chưa rõ tung tích. Có lẽ người Thát Đát biết tin, chuẩn bị đục nước béo cò.”

“Thái hậu nương nương.” Âu Dương Khác nói một cách lo lắng, “Nay long thể của bệ hạ vẫn chưa bình phục, Bình Dương Hầu rời khỏi Tây Bắc, lão thần nghĩ rằng, lúc này không dễ gây chiến.”

Những người khác trong Nội các cũng nhao nhao hòa theo.

Vệ thái hậu vẫn bình tĩnh, dung mạo thản nhiên, trầm giọng nói, “Tuy đã triệu Bình Dương Hầu về đế đô, nhưng Cam túc vẫn còn thế tử của Bình Dương Hầu tiếp quản. Thuở nhỏ thế tử đã đi theo bên cạnh Bình Dương Hầu chinh chiến sa trường, cũng là một mãnh tướng, có gì mà e ngại. Hoàng đế bệnh, còn có Nội các và biên tướng, chỉ cần lương thảo sung túc, tướng sĩ dũng mãnh thì có gì đáng e ngại?”

“Còn nữa, lúc trước người Thát Đát nhập quan, đến tột cùng bọn họ cũng không chiếm được cái gì, còn tổn hại không ít nhân mã, nếu không thì lúc trước Trần Kính Trung đã không có ý gả Công chúa cho bọn họ rồi.” Minh Trạng dám rời khỏi đế đô mấy tháng thì đương nhiên đã có chuẩn bị trước. Vệ thái hậu nói năng rõ ràng mạch lạc, đầu ra đó, “Còn nữa, quốc thư của người Thát Đát đến thật trùng hợp, e rằng bọn họ đã biết một chút đối với triều chính của Đại Phụng. Nếu bọn họ đã có ý khởi binh, cho dù có xảy ra chuyện của Cáp Mộc Nhĩ hay không thì vẫn sẽ xảy ra chiến tranh.”

“Thứ ba, quốc thư này không biết có phải là Trần Kính Trung thăm dò hay không. Nếu chúng ta khiếp sợ thối lui thì người Thát Đát lại càng không bỏ qua cơ hội này.” Vệ thái hậu lạnh lùng nói, “Vả lại, năm trước Hoàng đế vừa mới đăng cơ, người Thát Đát chinh đồn binh mã, nội ứng ngoại hợp, phá quan mà vào, tấn công đế đô, đại bại mà quay về. Hiện tại quốc khố đầy đủ, tướng sĩ đều là tinh binh hãn tướng, chiến tranh để sống còn, càng không có gì là đáng sợ. Quốc thư này cứ vẫn tội Trần Kính Trung, Cáp Mộc Nhĩ lên rồi cung, nếu trở lại Thát Đát thì yêu cầu Trần Kính Trung đưa người trở lại.”

Thua người không thua trận.

Vệ thái hậu là nữ nhân, năng cũng không hiểu lắm về chiến sự. Bất quá kiến thức về chính trị thì Vệ thái hậu chẳng hề thua kém người khác. Hơn nữa hai nước bang giao, tuyệt đối không thể lộ ra sự khiếp sợ, huống chi Đại Phụng là một quốc gia rộng lớn như vậy.

Năm trước, người Thát Đát đại bại rút lui, nay nếu lại khởi binh, trong lòng bất an ắt hẳn là Trần Kính Trung vừa mới lên Hãn vị, mà không phải là triều đình.

Sự mạnh mẽ của Vệ thái hậu làm người ta nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Chạng vạng, Âu Dương Khác và Lý Bình Chu cùng nhau xuất cung.

Lý Bình Chu thấy Âu Dương Khác cau chặt hàng lông mày rậm rạp, bộ dáng đầy bụng tâm sự, bèn mời Âu Dương Khác đi vào trong nhà nhắm nháp, Âu Dương Khác quả nhiên đồng ý. Đến Lý gia, dọn xong rượu và đồ nhắm, Âu Dương Khác thở dài, “Nay biên ải không yên tĩnh, sự vụ trong triều đình lại phức tạp, không đối gặt Lý tướng, trong lòng của ta không ngày nào được an ổn.”

“Đợi bọn họ bình tĩnh lại, long thể bình phục, người và ta cũng coi như không phụ công bọn họ nhờ vả.” Lý Bình Chu châm một ly rượu rồi đưa cho Âu Dương Khác, Âu Dương Khác liên tục nói cảm tạ.

Minh Trạng thông minh lại có chí khí, ngày xưa đối xử với mọi người trong triều quả thật không tệ. Âu Dương Khác đưa hai tay tiếp nhận ly rượu rồi nói, “Ta chỉ ngóng trông bọn họ sớm ngày bình phục để chủ trì đại cục.” Hôm nay Vệ thái hậu nói như vậy về chuyện Thát Đát, khiến cho Âu Dương Khác nghĩ đến cảnh tượng khi Minh Trạng chấp chính. Ý niệm này vừa nảy lên thì trong lòng của Âu Dương Khác cũng lay động. fynnz.wordpress.com

Âu Dương Khác và Lý Bình Chu đều là lão thần lâu năm, trải qua bao nhiêu chuyện, hiện nay Minh Trạng ngã bệnh, bảo là bị trúng độc, chắc chắn có nội tình. Huống chi từ khi Minh Trạng ngã bệnh không dậy nổi thì tôn thất càng ngày càng tỏ ra khí thế ép người. Nay lại có chuyện Thát Đát dâng quốc thư, lời lẽ không có thiện chí, đã tâm bưng bưng, tuy quốc khố đầy đủ nhưng Nội các thật sự không muốn tiếp tục phải trải qua một trận chiến khác.

Lý Bình Chu cảm thán, “Cũng chỉ mong như thế.”

Vệ thái hậu chấp chính có thể xưng là sóng yên biển lặng, không nổi bật cũng không có công lao. Trong tình huống như vậy, Nội các càng chờ mong Minh Trạng chấp chính, cũng không phải Minh Trạng làm tốt hơn Vệ thái hậu, chẳng qua là thân phận địa vị của Minh Trạng, hơn nữa với chiến tích trước kia của hắn, cho dù không làm gì, chỉ cần ngồi trên long ỷ thì Nội các liền thấy: Thiên hạ này an ổn.

Có điều kiện tiên quyết như vậy thì bọn họ làm việc mới có thể yên tâm.

Âu Dương Khắc và Lý Bình Chu uống một chút rượu rồi hoài cảm, Âu Dương Khắc hồi phủ trong tình trạng ngà ngà say, không biết một vụ thảm án phóng hỏa xảy ra tối nay đã triệt để kéo ra trận chiến tranh chấp quyền lực kinh tâm động phách trong cuộc đời của Võ đế.

Trước đó đã nói, Vệ thái hậu thay chấp chính, không có công cũng không quá nổi bật, nói một câu công bằng thì chính là hai chữ an ổn.

Nhưng không ai ngờ đế đô đang an ổn thái bình thì phủ của Tỉnh Tây Bá bị người ta phóng hỏa diệt môn, chủ tử lẫn nô tài, một nhà hơn một trăm nhân khẩu đều táng thân biển lửa. Nếu không phải Tỉnh Tây Bá Hoắc Viễn Sơn bận rộn công vụ, không ở nhà, nhi tử Hoắc Trung Đình ở Quốc tử giám đọc sách, may mắn thoát được một mạng thì kết quả của phủ Tỉnh Tây Bá như thế nào thật khó mà nói.

Buổi sáng Vệ thái hậu biết được việc này, ngay cả điểm tâm cũng không dùng mà liền trực tiếp gọi Vĩnh Ninh Hầu, Phủ doãn đế đô Điền Văn Hoa, Tuần thú sử đế đô Trần Tứ Hiền tiến cung chất vấn.

“Hoàng thượng giao an nguy của đế đô cho các người! Ta cũng vô cùng tin tưởng các người! Lại không ngờ vừa xảy ra đại hỏa ở Tỉnh Tâm viện, khiến Cáp Mộc Nhĩ bỏ trốn, nay phủ Tỉnh Tây Bá lại tiếp tục bị phóng hỏa, ta thật không biết các người nắm binh quyền đế đô, bảo đảm an nguy toàn thành, rốt cục có tác dụng gì!” Vệ thái hậu là người cực kỳ bình tĩnh, hiếm khi có vẻ giận dữ như vậy.

Trên thực tế, Vệ thái hậu cai quản nội trạch Trần Nam Vương phủ nhiều năm, việc nữ nhân tranh đấu đối với nàng chỉ như một bữa điểm tâm, vừa nhìn là hiểu. Còn nữa, mặc dù Vệ thái hậu tương đối có nhiều cơ hội tiếp xúc với chính trị hơn các nữ nhân khác, nhưng đa phần là nàng nằm ở vị trí mưu sĩ, hiếm khi chân chính tự mình gánh vác trách nhiệm

Cảm giác không thể nắm bắt mọi chuyện khiến Vệ thái hậu rất không vui.

Ba người dập đầu thỉnh tội, Vệ Dĩnh Gia nói, “Nửa đêm thần nghe nói việc này, liền cùng Điền đại nhân và Trần đại nhân đến Hoắc gia dập lửa, suốt đêm điều tra, phát hiện rất nhiều việc kỳ lạ.”

Chuyện phủ Tỉnh Tây Bá xảy ra lúc nửa đêm, lúc ấy hoàng cung đã sớm đóng cửa, không ai có thể kinh động Vệ thái hậu. Giống như lời của Vệ thái hậu, đám người Vệ Dĩnh Gia nắm giữ an nguy đế đô, việc này bọn họ khó thoát khỏi trách nhiệm.

Đám người này tuy có quan văn lẫn quan võ, bắt quá có điểm giống nhau: Chính là đều còn rất trẻ.

Vệ Dĩnh Gia được gia tộc nâng đỡ, tuổi còn trẻ mà địa vị cao. Trần Tứ Hiền cũng là con cháu của gia tộc kiệt xuất nổi danh ở đế đô, lúc trước Phượng Cảnh Kiên cố ý kén rể cho Minh Kỳ ở đế đô, Trần Tứ Hiền cũng từng tham gia luận võ kén rể. Điền Văn Hoa là do Minh Trạm một tay đề bạt lên.

Khổ chủ Tỉnh Tây Bá Hoắc Viễn Sơn lại là tướng lĩnh dưới trướng của Vệ Dĩnh Gia, lúc trước lập công lớn khi Thát Đát tấn công đế đô nên được ban thưởng tước vị.

P phủ Tỉnh Tây Bá xảy ra chuyện, không nói đến Trần Tứ Hiền và Điền Văn Hoa đang nghĩ thế nào, ngay cả Vệ Dĩnh Gia: thân đệ đệ của Vệ thái hậu cũng bị dọa toát mồ hôi lạnh. Không cần Vệ thái hậu phân phó thì suốt đêm đã điều tra tìm chứng cứ.

Lúc này Vệ thái hậu trách mắng, Vệ Dĩnh Gia có tước vị cao nhất, lại có quan hệ thân thiết nhất với Vệ thái hậu, đương nhiên là Vệ Dĩnh Gia bước ra trước. Vệ Dĩnh Gia bẩm báo, “Hoắc gia gặp tai họa bất ngờ, hiển nhiên là có kẻ gây nên. Trải qua phân tích, trong cơ thể của người Hoắc gia có thành phần thuốc mê, thuốc mê có hai đường, một loại là hạ được vào cơm canh của Hoắc gia, phần còn lại là lúc phóng hỏa có người thổi thuốc mê vào. Vì vậy, khi đại hỏa xảy ra, rất ít có người trốn đi kêu cứu, vì vậy số lượng tử thương rất nặng.”

“Còn nữa, Hoắc gia ở tại ngõ nhỏ bán bánh nướng của thành Đông.” Vệ Dĩnh Gia nói tiếp, “Hộ gia đình ở nơi đó đa số đều là thương nhân, Tỉnh Tây Bá vừa mới được phong tước, trong chốc lát vẫn chưa tìm thấy tòa nhà thích hợp.”

Cho dù ở bất cứ niên đại nào thì chỗ ở cũng đều tượng trưng cho thân phận của một người.

Hoắc Viễn Sơn lập công được thưởng tước vị, trở thành tân quý ở đế đô. Đáng lý đã sớm dọn khỏi tòa nhà cũ, ở vào khu quyền quý mới đúng. Chẳng qua khu quyền quý xưa nay ít ỏi, muốn tìm một tòa nhà thật không phải chuyện dễ. Cho nên Hoắc gia vẫn ở nhà cũ.

Còn nữa, Hoắc gia có tước vị. Vì vậy phải có chút phô trương, thật sự không thể xây dựng chỉ trong chốn lát. Tỷ như Vĩnh Ninh Hầu phủ, là hào môn thế tộc, trong nhà có mấy trăm viện nhỏ, đến ban đêm, từng canh giờ đều có người tuần tra, cho dù đã từng có nhiều người nghĩ rằng Vĩnh Ninh Hầu phủ xảy ra chuyện, nhưng Vĩnh Ninh Hầu phủ vẫn đang sống rất tốt.

“Khi thần đi điều tra Hoắc phủ, có người nói, lúc Hoắc phủ bị phóng hỏa có nhìn thấy một người có tướng mạo kỳ lạ thường xuyên tới lui Hoắc phủ, thần đã lệnh cho họa sĩ căn cứ theo lời thuật lại của nhân chứng để phác thảo dung mạo, thỉnh Thái hậu nương nương xem qua.” Muốn bảo trụ chức vị, chỉ dựa vào quan hệ mẫu tộc là không đủ, Vệ Dĩnh Gia một đêm không ngủ, hai mắt thâm quầng, đưa hai tay trình lên bức tranh phác thảo của họa sĩ. Thời gian quá ngắn, hẳn cũng chỉ có thể làm được như vậy.

Phượng Thanh tiếp nhận, sau đó chuyển cho Vệ thái hậu, Vệ thái hậu tùy tiện lật vài trang rồi nói, “Lệnh cho Hình bộ phát công văn truy bắt, từ hôm nay trở đi, Cửu môn nghiêm ngặt kiểm tra người ra vào thành. Vụ án này chuyển cho Hình bộ thẩm tra!”

Liếc nhìn ba người đang quỳ dưới đất thỉnh tội, Vệ thái hậu lạnh lùng nói, “Chuyện của phủ Tĩnh Tây Bá, Cửu môn đề đốc, Phủ doãn đế đô, Tuần thú sử đế đô, mỗi người có chức trách riêng, khó thoát khỏi trách nhiệm. Vĩnh Ninh Hầu giáng tước vị từ hầu tước thành Vĩnh Ninh Bá, phạt bổng lộc ba năm, hàng ba cấp, vẫn giữ lại làm việc, xem hiệu quả về sau. Điền Văn Hoa, phạt bổng lộc hai năm, hàng ba cấp, giữ lại làm việc, xem hiệu quả về sau. Trần Tứ Hiền, ta nghe nói ngươi là người đầu tiên phát hiện phủ Tĩnh Tây Bá bị phóng hỏa đúng không?”

“Dạ, thần vô năng, khi đến nơi thì phủ Tĩnh Tây Bá đã chìm trong biển lửa, vẫn chưa thể cứu được gia quyến của Tĩnh Tây Bá.” Trần Tứ Hiền khom người bẩm báo.

“Thuở Trần Tứ Hiền ngàn lượng bạc.”

Bất luận là thưởng hay phạt thì ba người đều ngoan ngoãn tạ ơn, rời khỏi Chiêu Đức điện.

Vệ thái hậu không gọi Nội các mà thẳng tay xử lý vụ án phủ Tĩnh Tây Bá, tốc độ cực nhanh, ra tay cũng cực độc, vượt ngoài dự đoán của mọi người. Đáng lý bá quan Nội các muốn phát biểu ý kiến, nhưng khi nghe tin Vĩnh Ninh Hầu bị giáng tước vị thì tất cả đều thức thời ngậm miệng.

Vệ Dĩnh Gia bị răn dạy trong cung, về nhà cũng không được lão Vĩnh Ninh Hầu bày ra sắc mặt hòa hảo.

Chuyện giáng tước không thể chỉ bằng một khẩu dụ của Vệ thái hậu thì sẽ được giải quyết. Nhất định là phải do Nội các chính thức hạ chỉ, Vĩnh Ninh Hầu phủ tiếp chỉ thì mới có hiệu lực. Nghe thấy tin này, lão Vĩnh Ninh Hầu trực tiếp dùng sức lực càng già càng dẻo dai của mình để đánh Vệ Dĩnh Gia một trận, đúng là tức chết đi được.

Vệ Dĩnh Gia xương cứng, huống chi lúc này Vĩnh Ninh Hầu phủ chỉ có mình hắn là nhi tử, cho dù lão Vĩnh Ninh Hầu có giận thế nào thì cũng không thể đánh chết hắn, vì vậy bèn chịu đựng một chút, cứ để lão Vĩnh Ninh Hầu trút giận, đỡ phải ghen đến uất ức phát bệnh.

Lão Vĩnh Ninh Hầu ngồi trên ghế thờ hồng học, Vệ Dĩnh Gia sợ lão phụ thân giận quá ảnh hưởng sức khỏe, bèn bước lên xoa ngực giúp lão phụ thân thuận khí, lại bị lão Vĩnh Ninh Hầu đang tức giận tát một cái, cả giận nói, “Trước kia, Thái thượng hoàng nghi kỵ Vĩnh Ninh Hầu phủ, nhưng chúng ta vẫn sống được đến hôm nay. Hiện tại, Thái hậu nương nương chấp chính mà ngươi lại không biết phấn đấu, chẳng những làm mất mặt Thái hậu nương nương mà còn vứt bỏ tước vị của tổ tiên, ngươi không thấy là đang làm thất vọng liệt tổ liệt tông hay sao?”

Vệ Dĩnh Gia vốn không phải người nói nhiều, tuy hắn chấp chương binh mã Cửu môn, cũng không thể đổ tất cả an nguy của mỗi hộ gia đình lên đầu hắn. Huống chi chuyện của phủ Tĩnh Tây Bá tuyệt đối không đơn giản như vậy. Chỉ có thể nói là Vệ Dĩnh Gia xui xẻo, chậm chân một chút.

Lão Vĩnh Ninh Hầu thấy Vệ Dĩnh Gia không nói tiếng nào, lại càng dùng đòn nổi giận, chỉ vào Vệ Dĩnh Gia mà nói, “Ngươi tự ngấm lại, hiện tại là lúc nào, ngươi chẳng những không cân nhắc chu toàn, không

tập trung vào công việc, mà còn dây dưa không rõ với Ngụy Tử Nghiêu. Vì sao Thái hậu ban thưởng cho Trần Tứ Hiền, ta nói cho người biết, binh mã Cửu môn phát hiện phủ Tĩnh Tây Bá bị phóng hỏa sớm hơn cả binh mã của Tuần thú sử đế đô, nửa đêm bọn họ tìm tới nhà. Nhưng người ở đâu? Người đang ở phủ Thừa Ân Công!”

“Nếu người có thể đến cứu hỏa phủ Tĩnh Tây Bá sớm hơn Trần Tứ Hiền thì hôm nay sẽ không có chuyện giáng tước như vậy!” Lão Vĩnh Ninh Hầu nghĩ đến tước vị tổ tông truyền lại từ đời này sang đời khác bị giáng xuống một bậc thì nhất thời lại nổi cơn thịnh nộ, cầm chổi lông gà tiếp tục đánh Vệ Dĩnh Gia một trận.

Vệ Dĩnh Gia cũng không phải mình đồng da sắt, cho dù lão Vĩnh Ninh Hầu chưa động vào gia pháp, nhưng dùng sức cũng không hề nhẹ, trên người đau rát, dò xét sắc mặt của lão Vĩnh Ninh Hầu, Vệ Dĩnh Gia nói, “Phụ thân, đợi ngày sau nhi tử sẽ lấy lại tước vị.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu trên sáu mươi mới có được một nhi tử, tuy dạy dỗ nhi tử nghiêm khắc nhưng trong lòng lại yêu thương như bảo bối. Nghe thấy lời này thì không khỏi than nhẹ một tiếng, cũng không nói gì, chỉ phất tay để Vệ Dĩnh Gia lui xuống.

Vệ Dĩnh Gia đi đến cửa thì lão Vĩnh Ninh Hầu mới nói, “Người phải hiểu rõ, lần này giáng tước là vì bảo vệ vị trí Cửu môn đề đốc của người.”

Thận Thân Vương ôn hòa nói, “Thái hậu hạ thủ thật sự vừa chuẩn vừa độc, tước vị của Vĩnh Ninh Hầu bị giáng một bậc, nhưng Cửu môn đề đốc thì vẫn nằm yên trong tay của Vệ gia.”

Vụ hỏa hoạn này khiến Mân Tĩnh Hầu cảm thấy thể xác và tinh thần đều rất dễ chịu, nhất là nghe thấy tin Vĩnh Ninh Hầu bị giáng tước, Mân Tĩnh Hầu mỉm cười nói, “Ngay cả mẫu tộc của mình mà cũng có thể hạ thủ, có thể thấy được Thái hậu hà khắc thế nào.”

“Tước vị chỉ là một câu của đế vương mà thôi, Mân Tĩnh, chẳng lẽ đến nay mà người vẫn chưa thấy rõ hay sao?”

Nếu Mân Tĩnh Hầu thấy rõ thì tuyệt đối sẽ không có cảm giác vui sướng khi người khác gặp họa như bây giờ. Chẳng qua ở trước mặt của Thận Thân Vương thì Mân Tĩnh Hầu vẫn phải kiềm chế đôi chút, bèn nói, “Vương thúc nói đúng, chẳng qua ta nghĩ, mẫu tử nhà bọn họ xưa nay luôn tỏ ra chí công vô tư. Vĩnh Ninh Hầu phủ trung thành và tận tâm, đây chỉ là một chuyện nhỏ, vậy mà lại bị giáng tước, làm cho người ta nhìn không được mà cảm thấy rét lạnh.”

“Vĩnh Ninh Hầu phủ chỉ là tiểu tiết, Thái hậu rốt cục đã hạ chỉ dụ, nghiêm ngặt kiểm tra người ra vào đế đô, cũng không uổng công lần này phóng hỏa kịp thời. Mân Tĩnh, làm tốt chuyện này, ngăn cản Hoàng thượng ở bên ngoài đế đô.” Ngoài cửa sổ, cuối thu mây thưa, Thận Thân Vương thần nhiên nói, “Bầu trời ở đế đô này sẽ nhanh chóng được thay đổi.”

217. Chương 217

Bình Dương Hầu rốt cục trở lại đế đô.

Đối với việc Bình Dương Hầu trở về, Vệ thái hậu bày tỏ sự vui mừng một cách thỏa đáng, ngay trong ngày liền phong cho Bình Dương Hầu làm Bình bộ Thượng thư.

Mân Tĩnh Hầu ghen tị nói, “Giả vờ như thật.” Hừ, trọng lượng của Bình Dương Hầu không giống người bình thường, đây là lão thần tam triều, lại lăn lộn ở Tây Bắc vài chục năm, xứng đáng với cái danh lão tướng sa trường.

Lúc ấy Thái thượng hoàng và Trần Nam Vương rơi vào tay nghịch thần Nguyễn Hồng Phi, vì ổn định thế cục đế đô mà Minh Trạng đã điều động Bình Dương Hầu ở tận Tây Bắc về đế đô. Nay Vệ thái hậu giữ lại trò cũ, thật khiến Mân Tĩnh Hầu phải mỉa mai một tiếng.

Hiện tại tình thế của đế đô hoàn toàn không thể so sánh với khi đó.

Không nói chuyện khác, Thái thượng hoàng ân trọng như núi đối với Bình Dương Hầu, nếu để Bình Dương Hầu biết Thái thượng hoàng gặp nạn ở Vân Quý là do Vệ thái hậu nhúng tay vào thì hẳn cũng không tin Bình Dương Hầu còn có thể tiếp tục trung thành với Vệ thái hậu.

Đương nhiên Mân Tĩnh Hầu không có chứng cứ trong việc của Thái thượng hoàng.

Bất quá trên đời có rất nhiều việc không có chứng cứ. Có rất nhiều việc cũng không cần chứng cứ, chỉ cần có động cơ là đủ.

Buổi sáng khi nghị sự, Mân Tĩnh Hầu nói, “Thái hậu nương nương, thần nghĩ Vĩnh Ninh Bá tuổi trẻ, khó tránh khỏi việc thiếu kinh nghiệm, nay không bằng thỉnh Bình Dương Hầu giúp một tay truy bắt hung thủ phóng hỏa phủ Tĩnh Tây Bá, tin tưởng có thể sớm ngày bắt được hung thủ, trả lại công đạo cho Tĩnh Tây Bá.”

Vệ Đình Gia tỏ ra lạnh lùng thản nhiên, mặc dù nghe xong lời của Mân Tĩnh Hầu thì trên mặt vẫn không có phản ứng gì. Vệ thái hậu còn chưa lên tiếng thì Bình Dương Hầu đã nói trước, “Thần vừa quay về đế đô, vẫn chưa nắm hết sự vụ của Binh bộ, làm sao có thể đi xử án truy bắt hung thủ?” Liếc mắt nhìn Mân Tĩnh Hầu, Bình Dương Hầu nói tiếp, “Thần là thô nhân, tuyệt đối không có bản lĩnh như thế. Vị đại nhân này thật sự đã coi trọng lão thần quá mức.”

Lý Bình Chu nhân cơ hội thấp giọng giới thiệu với Bình Dương Hầu, “Vừa mới tiến cử lão đại nhân chính là Mân Tĩnh Hầu.” Bảo là thấp giọng nhưng những ai có lỗ tai thì đều nghe thấy lời của Lý Bình Chu, sắc mặt của Mân Tĩnh Hầu lập tức cứng đờ, thản nhiên nói, “Mấy năm nay không gặp Bình Dương Hầu, vậy mà Bình Dương Hầu lại không nhận ra ta.” fynnz.wordpress.com

Bình Dương Hầu ở Tây Bắc đã lâu, trên mặt nhiều vẻ phong sương. Chợt nghe Lý Bình Chu nói thì Bình Dương Hầu hơi kinh ngạc một chút, thành khẩn đáp, “Thật không biết là Mân Tĩnh Hầu, thất lễ thất lễ.”

Lúc này sắc mặt của Mân Tĩnh Hầu mới đỡ một chút.

Lấy lại thể diện, Mân Tĩnh Hầu phải tiếp tục nói lời nên nói, “Thần đề nghị Bình Dương Hầu đương nhiên là có dụng ý của thần. Thái hậu nương nương, thần nghe nói lúc trước Thái thượng hoàng và Trần Nam Vương sở dĩ rơi vào tay của Nguyễn Hồng Phi cũng là vì Nguyễn Hồng Phi có một môn kỳ công: thuật dịch dung.”

“Mà môn kỳ công này theo thần biết thì Nguyễn Hồng Phi học từ Bình Dương Hầu.” Nói đến đây, Mân Tĩnh Hầu ngừng lại một chút, nhìn sang Bình Dương Hầu.

Bình Dương Hầu lạnh lùng nói, “Thời Nhân Tông hoàng đế, lão thần làm tướng quân ở Tây Bắc, vì nể mặt Bắc Uy Hầu nên quả thật là có chuyện Nguyễn Hồng Phi học một chút quyền cước từ thần, về phần thuật dịch dung gì đó thì lão thần đã từng nghe thấy, nhưng cụ thể thế nào thì cũng không biết. Lão thần không thông thạo thứ đó, làm sao có thể dạy cho người khác được. Mặc dù Nguyễn tặc biết thuật dịch dung, nhưng cũng không phải do lão thần truyền thụ.”

Sức cốt công là do Nguyễn Hồng Phi học từ Mã Duy. Về phần thuật dịch dung, đó là bí truyền, đến đời của Bình Dương Hầu thì thất truyền, thật sự là tên nghiệp chướng kia học theo bí tịch của nhà hắn, tự học mà thành.

Còn nữa, trước kia Bình Dương Hầu rất đồng cảm với cảnh ngộ mà Nguyễn Hồng Phi gặp phải, cảm thấy là ông trời ghen tị anh tài, thiên đạo bất công. Chẳng qua kể từ khi Nguyễn Hồng Phi bắt cóc huynh đệ Phượng gia thì Bình Dương Hầu liên hận cả đời này kiếp này vĩnh viễn không gặp lại Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi có thanh danh thế nào ở Đại Phụng?

Mân Tĩnh Hầu trục lợi giao tình lúc trước của Nguyễn Hồng Phi và phủ Bình Dương Hầu, Bình Dương Hầu làm sao có thể bày ra sắc mặt hòa nhã với Mân Tĩnh Hầu? Còn trong lòng thì mắng to Nguyễn Hồng Phi, đến bây giờ vẫn còn liên lụy hắn, làm ảnh hưởng thanh danh của hắn.

Mân Tĩnh Hầu thật mất thể diện ở trước mặt Bình Dương Hầu, sắc mặt cũng không dễ xem, hơi mỉm cười một cách đầy thâm ý, “Thần nghĩ thế này, lúc trước có người dùng thủ đoạn như vậy để đại nghịch bất đạo,

nay có phải cũng có người dùng thủ đoạn như vậy để ra vào để đồ hay không? Vì thế thần mong Thái hậu nương nương tìm vài người tinh thông thuật dịch dung để đẩy mạnh kiểm tra trước cửa thành, tránh cho thủ phạm trốn thoát.”

Vệ thái hậu thần nhiên nói, “Hóa ra là vậy.”

“Một chút việc nhỏ như thế thì cũng không cần dính líu đến Bình Dương Hầu làm gì, nếu Mân Tĩnh Hầu đề nghị, có lẽ Mân Tĩnh Hầu biết được người tài ba có khả năng như vậy, thì cứ trực tiếp giao cho Vĩnh Ninh Bá là được.” Vệ thái hậu nhìn sang Vĩnh Ninh Hầu, “Vĩnh Ninh Bá, việc này khanh đứng ra lo liệu, không được để nghị phạm đào tẩu.”

Vệ Đình Gia lĩnh chỉ.

Mân Tĩnh Hầu không có mặt mũi khi đến phủ Thận Thân Vương.

“Lúc này vẫn khí thế ép người như trước, ta thấy nữ nhân kia ở trong cung chắc chắn đã phòng bị!” Mân Tĩnh Hầu uất nghẹn một bụng, đến trước mặt Thận Thân Vương thì cũng không thể bày ra sắc mặt tốt hơn, ngược lại còn tỏ ra lo lắng.

Thận Thân Vương đang thả câu bên hồ, nhắm mắt ngồi thiền, không hề có động tĩnh.

Gió thu thổi lướt qua, sóng nước lăn tăn trong hồ nhỏ. Mân Tĩnh Hầu cảm thán một tiếng, ngồi lên chiếc ghế trúc trống không đặt bên cạnh Thận Thân Vương. Thận Thân Vương nói, “Qua hôm nay, giang sơn sẽ đổi chủ, khí thế ép người thì sao?”

Mân Tĩnh Hầu nhịn không được mà nuốt nước bọt, Thận Thân Vương thu cần câu, quay trở về phòng.

Đối với Thận Thân Vương, mọi người đều có sai lầm riêng.

Mọi người thường xem mưu phản là một chuyện rất khó thực hiện, nhưng trên thực tế thì chuyện này dễ dàng hơn so với tưởng tượng của mọi người.

Thận Thân Vương là nhi tử của Đức Tông hoàng đế, là thân huynh đệ của Nhân Tông hoàng đế. Con người sống lâu, không có ưu điểm gì khác ngoại trừ từng trải nhiều hơn, cũng gặp nhiều chuyện kỳ quái hơn, cho nên chẳng còn biết kinh sợ là gì.

Kiến thức rộng rãi chính là đạo lý này.

Mưu phản rất khó ư?

Trên thực tế, mưu phản đoạt quyền cũng không có nhiều ảnh hưởng đến bá quan triều đình. Chỉ cần xử lý người đương quyền, nước không thể một ngày không có vua, đương nhiên sẽ có tân quân sinh ra.

Mọi việc đơn giản như thế.

Thận Thân Vương phái người đưa thiệp đến phủ Bình Dương Hầu.

Chạng vạng, rời khỏi nha môn, Bình Dương Hầu không về phủ mà lại đến thẳng phủ Thận Thân Vương.

Thận Thân Vương là người có tuổi cao nhất trong tôn thất, thân phận không giống bình thường, Bình Dương Hầu không nể mặt Mân Tĩnh Hầu thì cũng không sao. Còn Thận Thân Vương gửi thiệp đến, thuận tình thuận lý thì Bình Dương Hầu cho dù thế nào cũng phải đi một lần.

Huống chi Bình Dương Hầu không thể không đi.

Thận Thân Vương phái người an bài đồ nhắm, tự mình mời rượu gấp thức ăn, “Đây là con cá mà ta đã câu ở trong hồ ngày hôm nay, người ném thử xem có hợp khẩu vị hay không?”

Bình Dương Hầu cười nói, “Ở Tây Bắc, bò cừu thì cần gì có đó, nhưng quả thật đã lâu rồi chưa được ăn cá.”

“Là người rất chính trực. Người khác ở thân phận và địa vị của người, muốn ăn gì mà chả được.” Thận Thân Vương nâng ly, cười nói, “Chẳng qua đây cũng là điểm hiếm thấy của người. Trước kia Thái thượng hoàng và bề hạ nhiều lần cũng tấn thưởng người.”

Bình Dương Hầu và Thận Thân Vương cùng ly, ngửa đầu uống cạn. Thận Thân Vương nhiều năm lĩnh chỉ làm công việc an nhàn, dù sao cũng phải có chút đam mê để giết thời gian, Thận Thân Vương ủ rượu là thượng đẳng ở đế đô, Bình Dương Hầu khen không ngớt lời.

Nụ cười trên mặt của Thận Thân Vương càng sâu thêm vài phần, “Thái thượng hoàng và Hoàng thượng cũng khá thích rượu do ta tự ủ.”

Kỳ thật Bình Dương Hầu cho rằng đây có thể là Thận Thân Vương hiểu lầm, theo lời của Mã Duy: nhi tử của hần thì Hoàng đế bệ hạ cần bản không giỏi uống rượu, chỉ ba ly đã gục. Ngược lại với rượu, Hoàng đế bệ hạ lại thích uống nước bỏ mật ong hơn.

Bất quá, Thận Thân Vương lộ vẻ tự đắc như thế, Bình Dương Hầu đương nhiên sẽ không phá hỏng hứng thú của Thận Thân Vương, trái lại chỉ thuận thế mà đáp, “Nghe nói bệnh tình của bệ hạ đã thuyên giảm, có lẽ vài ngày nữa sẽ khỏi hẳn.”

Thận Thân Vương cười cười, “Đây là phúc khí của Đại Phụng.” Thận Thân Vương lại nói tiếp, “Bệ hạ có Thái hậu nương nương chăm sóc, hồng phúc tề thiên, đương nhiên không cần phải nói. Ta chỉ lo lắng cho Thái thượng hoàng mà thôi.” Nói đến đây thì Thận Thân Vương đã tỏ ra ưu tư, nhìn về phía Bình Dương Hầu, nhẹ nhàng thở dài.

Bình Dương Hầu làm quan thời Nhân Tông hoàng đế, bất quá, hẳn lại được trọng dụng khi Thái thượng hoàng chấp chính, nắm giữ binh quyền Tây Bắc. Thận Thân Vương nhắc đến Thái thượng hoàng, Bình Dương Hầu đặt xuống ly rượu, hàng lông mày rậm khẽ cau lại, cũng không nói chuyện.

Thận Thân Vương thở dài, “Trần Nam Vương và Thái thượng hoàng là thân huynh đệ, ngày xưa luôn thân cận nhau. Thái thượng hoàng gặp nạn ở Vân Quý, Trần Nam Vương tự trách. Chẳng qua mấy ngày nay liên tục tìm kiếm, nghe nói đã đào ra nghi giá trong đất đá sạt lở...”

Mi tâm của Bình Dương Hầu khẽ động, “Chuyện này ta lại chưa từng nghe ai nhắc đến.”

“Dù sao thì Thái hậu nương nương cũng xuất thân từ Trần Nam Vương phủ, nay Thái hậu chấp chính thay, làm sao có thể nguyện ý tuyên dương việc như vậy ra ngoài?” Thận Thân Vương lo lắng nói, “Những lời này ta cũng chỉ có thể lải nhải với người mà thôi.”

“Mọi người ở Nội các đều là lão thần từ thời Thái thượng hoàng, nếu việc này là sự thật, lại liên quan đến Thái thượng hoàng, cho dù là Thái hậu thì cũng không thể giấu diếm.” Bình Dương Hầu nói.

Thận Thân Vương cười khổ, “Người là thật không biết hay là giả vờ không biết. Thái hậu nương nương muốn thú nữ nhi của Lý Bình Chu làm Hoàng hậu cho bệ hạ. Lý tướng coi như sắp làm Quốc trượng. Không phải ta lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử, ta đã phái người lên báo việc này cho Lý tướng biết, kết quả là Lý tướng cũng chẳng nói gì.”

“Thật lòng mà nói, Thái thượng hoàng đã đến Tây Bắc, lần này cho dù quay về đế đô cũng là vì bệ hạ ngã bệnh đã lâu, đế đô rung chuyển. Hầy, cho dù như thế nào...” Thận Thân Vương nửa kín nửa lộ nói một nửa, cũng không nói tiếp, ngược lại càng khiến người ta suy nghĩ mông lung.

Ánh mắt của Bình Dương Hầu chợt lóe, cũng không hỏi thêm.

Thận Thân Vương biết tính tình của Bình Dương Hầu cẩn thận, không thích nhiều lời. Vì vậy cũng không nhắc lại việc này, chỉ mời rượu gấp thức ăn, cùng Bình Dương Hầu nói đến tình hình của đế đô. fynnz.wordpress.com

Không thể từ chối tấm thịnh tình của Thận Thân Vương, uống rượu đến tận đêm khuya thì Bình Dương Hầu mới đứng dậy cáo từ, Thận Thân Vương đỡ lấy Bình Dương Hầu, “Sắc trời đã muộn, ta thấy người đã say, bên ngoài gió mát, không bằng cứ nghỉ ngơi ở quý phủ của ta đi.”

Bình Dương Hầu lắc đầu nói lời cảm tạ, vỗ tay của Thận Thân Vương, “Ta vẫn nên quay về thì hơn, nếu không lão bà trong nhà sẽ lo lắng.” Đi hai bước, thật sự không thể chịu được nữa, Thận Thân Vương bèn phân phó hạ nhân bên cạnh, “Đến phủ Bình Dương Hầu báo một tiếng, Bình Dương Hầu say rượu, ngủ lại trong phủ của ta.”

“Như vậy đành phải quấy rầy Vương gia.” Bình Dương Hầu nói.

“Không cần khách khí với ta.”

Thận Thân Vương đích thân đưa Bình Dương Hầu vào phòng, Bình Dương Hầu hơi say một chút, mùi rượu thoang thoảng trên người, nói chuyện cũng không còn cẩn thận như ban đầu, lải nhải liên miên, “Vương gia, không biết vì sao ta thường xuyên nhớ đến chuyện trước kia.”

“Nhớ đến cái gì?” Thận Thân Vương lấy một bát canh tỉnh rượu từ trong tay của thị nữ rồi đưa cho Bình Dương Hầu.

Bình Dương Hầu dựa vào nhuỷên tháp, nói lời cảm tạ rồi tiếp nhận, sau đó ngửa đầu mà uống, thở dài, “Nhớ đến chuyện không bao lâu trước kia của ta, phũ Bình Dương Hầu bị đoạt tước, gia phụ mất sớm, tộc nhân tránh không kịp, trước mắt đều là đất hoang điu hiu, là Vương gia thường tiếp tế cho nhà của ta.”

Thận Thân Vương ôn hòa nói, “Mẫu thân của ta và mẫu thân của ngươi là cùng dòng họ, nếu là gia đình bình thường thì ngươi phải gọi ta một tiếng biểu cữu.”

“Khi đó nhờ phúc của Vương gia mà ta mới có thể đến Tây Bắc làm thủ hạ dưới trướng Tĩnh Quốc Công, tích góp từng chút công lao.” Hai mắt của Bình Dương Hầu hơi khép lại, giọng điệu mơ hồ, “Sau này ta lập được chiến công, có thể phục hồi tước vị của tổ tiên, đều là nhờ ân Vương gia.”

Thận Thân Vương than nhỏ một tiếng rồi phân phó thị nữ, “Hầu hạ Bình Dương Hầu cẩn thận.” Bàn tay già nua chống vào bàn rồi đứng dậy rời đi.

Đời trước của Minh Trạm tốt xấu gì cũng là sinh viên đại học tốt nghiệp hạng ưu, đọc không ít sách vở, vì vậy vẫn còn nhớ rõ trong sách sử từng ghi lại sự kiện Nhâm dân cung biến nổi tiếng khi Hoàng đế Gia Tĩnh cầm quyền.

Biến cố hoàng cung này cũng rất đơn giản, chỉ là một đám cung nữ muốn lấy mạng Hoàng đế Gia Tĩnh.

Lúc trước Minh Trạm đọc phần lịch sử này thì cảm thấy hơi khó tin, cung nữ mà cũng có thể hành thích vua, như vậy hoàng cung cũng quá mất an toàn.

Minh Trạm không ngờ là hần cũng có vinh hạnh đặc biệt này.

Vệ thái hậu hỏi Trần Thịnh, “Đắc thủ rồi ư?”

Trần Thịnh gật đầu, Minh Trạm nói, “Mẫu thân, bên chỗ của Thái hoàng thái hậu đã an bài ổn thỏa chưa?”

“Không cần lo lắng.” Minh Trạm có thể bình an trở về thì phần thắng đã nằm trong tay của Vệ thái hậu, ánh mắt lộ ra ý cười, “Đây chỉ mới là bắt đầu, trò hay còn ở phía sau.”

Từ Ninh cung.

Vì lớn tuổi nên khó ngủ, bên ngoài ồn ào tiếng kêu la chém giết, khiến Thái hoàng thái hậu bừng tỉnh khỏi giấc mộng. Thái hoàng thái hậu nằm trên giường trong chốc lát, thấy khả nghi, bèn gọi ma ma bên cạnh tiến vào mà hỏi, “Ta nghe bên ngoài ầm ĩ, có chuyện gì sao?”

Chu ma ma mặt xám xịt, kinh hoàng thất thổ quỳ gối trước giường Thái hoàng thái hậu, buồn bã nói, “Thái hoàng thái hậu, không tốt rồi, hình như bên ngoài có đánh nhau.”

Thái hoàng thái hậu lớn tuổi, đầu óc hơi chậm chạp, một lúc lâu sau mới kinh ngạc hỏi, “Có, có người mưu phản ư?”

Thất lạng của Chu ma ma mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất. Trong khi Thái hoàng thái hậu lại trấn định hơn một chút, vỗ vỗ giường rồi nói, “Hầu hạ ta thay y phục đi.”

Đợi Thái hoàng thái hậu thu thập ổn thỏa, một cung nữ nhẹ nhàng bước lên phía trước nói, “Thái hoàng thái hậu, thân phận của ngài cao quý, không ai có thể sánh bằng. Vừa rồi nô tỳ đứng ở đại môn nghe trong chốc lát, bên ngoài tuy loạn nhưng không có ai dám xâm nhập Từ Ninh cung. Nương nương cứ ngồi yên ở đây, không ai dám bất kính với nương nương đâu.”

Chu ma ma lấy lại tinh thần, vội vàng khuyên nhủ Thái hoàng thái hậu.

Tuy không hiểu những đạo lý lớn, nhưng chỉ cần Thái hoàng thái hậu bình an thì các nàng hầu hạ bên cạnh cũng có tám chín phần có thể bình an.

Thái hoàng thái hậu đi thông thả vài bước rồi thở dài, “Không được, ta phải đi xem Hoàng thượng một chút.”

“Nương nương, Hoàng đế bệ hạ và Thái hậu nương nương ở cùng một chỗ, bệ hạ hồng phúc tề thiên, đương nhiên sẽ không sao.” Cung nhân khuyên nhủ.

“Còn, còn đám hoàng tôn Vĩnh Khác thì sao?” Thái hoàng thái hậu rơi lệ, “Nếu có một đám nghịch tặc làm bọn chúng bị thương thì sao đây? Không được, các người đừng ngăn cản ta, ta phải đi sang đó xem thử.”

Cung nhân tiến lên rồi quỳ xuống khuyên nhủ, “Thái hoàng thái hậu, thứ nô tỳ nói thẳng, nay trong Từ Ninh Cung đều là nữ nhân và hài tử, cầm kiếm không nổi, nhấc đao không lên, tay trái gà không chặt. Chúng ta mà ra ngoài, ngộ nhờ gặp phải phản tặc thì nhất định là không có đường sống. Theo nô tỳ thấy thì Thái hoàng thái hậu hãy bảo vệ thân mình vì tương lai. Thái hoàng thái hậu nghĩ lại xem, Thái hậu nương nương chưởng quản cung đình, mà các tiểu điện hạ đều ở trong Chiêu Dương cung, rất gần với Chiêu Đức điện. Nay trong cung xảy ra biến cố, Thái hậu nương nương chắc chắn đã sớm cứu các tiểu điện hạ. Cho nên Thái hoàng thái hậu cứ yên tâm là được.”

Bất chợt gặp phải chuyện lớn như biến cố hoàng cung thế này thì Thái hoàng thái hậu thật sự không có chủ ý, bị tiểu cung nhân khuyên nhủ, vì vậy chỉ đành lo lắng sợ hãi ngồi xuống chờ đợi.

Chiêu Đức điện.

Ngồi không nhàm chán, Vệ thái hậu và Nguyễn Hồng Phi bày ra bàn cờ, Minh Trạ ở bên cạnh ngồi xem, thỉnh thoảng lại chỉ điểm Nguyễn Hồng Phi một chút, Nguyễn Hồng Phi mặc kệ nước cờ dở tệ của Minh Trạ, Minh Trạ chỉ đành ngồi nói băng quơ, “Hãy, tìm được vài nữ nhân như vậy mà đã muốn tạo phản, thật không biết đầu óc nghĩ thế nào nữa?”

Nguyễn Hồng Phi hạ xuống một quân cờ, “Chẳng qua chỉ là cắt đầu của người mà thôi, đừng nói là nữ nhân, chỉ cần làm việc thích hợp thì một hài tử cũng có thể làm được chút chuyện con con đó.”

Minh Trạ vui cười huyền thuyên, “Phi Phi, cho dù ta có chết thì ta cũng phải hóa thành diêm quỷ, ngày đêm dây dưa với người.”

Nguyễn Hồng Phi liếc mắt nhìn chiếc cầm tròn trịa của Minh Trạ, khóe môi nhếch lên, cũng cười theo.

Phủ Thận Thân Vương.

Mân Tĩnh Hầu ôm một chiếc hộp, kích động chạy đến trung thính, hai tay nâng hộp đặt lên chiếc bàn nhỏ, đôi mắt vừa kích động mà lại hưng phấn, lộ ra một chút tơ máu, giọng nói run rẩy, “Vương, Vương, Vương thúc, người xem, người xem đi, đây là cái gì?”

Mân Tĩnh Hầu mở hộp ra, mùi máu tanh ập vào mặt. Thận Thân Vương cau mày hỏi, “Chỉ có Hoàng thượng thôi sao? Vệ thái hậu đâu?”

“Có, có một người là đủ rồi, Vương thúc.” Đôi mắt của Mân Tĩnh Hầu như lóe sáng, “Ta thấy đây rõ ràng là đầu của bệ hạ.”

Thận Thân Vương cũng không ngại bẩn, cẩn thận xem qua, đáy lòng bắt đầu sinh nghi, quả thật có vài phần rất giống với Minh Trạ trong ấn tượng của hắn. Mân Tĩnh Hầu nói, “Vương thúc, Vệ thái hậu không thể so với Hoàng thượng, Hoàng thượng luôn bệnh suốt, bị mê man thất thần, chúng ta dễ dàng đắc thủ hơn. Bên cạnh Thái hậu nương nương có rất nhiều cung nữ, người của chúng ta vẫn chưa thể tiếp cận để hầu hạ. Bất quá có thể lấy được đầu của bệ hạ, đến ngày mai chúng ta xin thỉnh an bệ hạ, Vệ thái hậu phải giao người ra, nếu không giao ra thì nàng ta còn có thể tiếp tục làm Thái hậu hay sao?”

Mân Tĩnh Hầu nói tiếp, “Vương thúc, hiện tại trong cung đang hỗn loạn, tốt nhất có thể giải quyết đám tiểu tử kia...” Mân Tĩnh Hầu đưa tay lên, làm ra hành động chém xuống, trong mắt toát lên vài phần hung hãn độc ác, giọng nói lạnh lùng, “Sao không diệt cỏ tận gốc!”

“Diệt cỏ tận gốc?” Thận Thân Vương cười lạnh, “Sau khi diệt cỏ tận gốc chẳng lẽ liền đến phiên ngươi hay sao? Ngươi đừng quên Phương Cảnh Nam còn có nhi tử ở Vân Quý, Phương Minh Lễ đã qua tuổi hai mươi, đang chính trực tráng niên! Ta thấy là ngươi đang ngại cuộc sống quá nhẹ nhàng rồi đó!”

Mân Tĩnh Hầu bị Thận Thân Vương mắng cho hết hồn, vội vàng nói, “Vương thúc, là ta bông bột. Hiện tại chúng ta...”

“Hiện tại không cần làm gì cả, người về phủ nghỉ ngơi trước đi, đợi đến sáng mai khi vào triều thì nhớ xin thỉnh an bệ hạ là được. Người về phủ trước đi.”

Mân Tĩnh Hầu chưa kịp ra khỏi đại môn phủ Thận Thân Vương thì tiếng kèn giới nghiêm toàn thành đã vang vọng khắp bầu trời đêm của đế đô.

Đế đô giới nghiêm.

Không ai ngờ lại xảy ra biến loạn hoàng cung như thế, đợi chờ thần phản ứng trở lại, muốn tiến cung xem rốt cục xảy ra chuyện gì thì toàn bộ đế đô đã giới nghiêm. Ngay cả Lý Bình Chu muốn ra khỏi phủ cũng không thể, Lý Bình Chu muốn nhào ra khỏi phủ thì ai ngờ binh mã Cửu môn không hề dung tình, chân trước của Lý tướng vừa bước ra đại môn thì binh mã Cửu môn đã khách khí nâng Lý tướng quay về Lý phủ, sau đó trực tiếp phái hai tên binh sĩ cao to trấn giữ.

Tú tài gặp quân nhân thì không thể nói đạo lý.

Lý Bình Chu thật muốn học máu.

Nhưng chỉ qua nửa ngày thì Cửu môn đề đốc phụng chỉ Hoàng đế bệ hạ tịch biên niên phong mười ba phủ đệ, còn những người trong phủ cũng đều bị bắt giữ, áp giải đến Hình bộ. Đến trưa, bá quan trong triều phụng chỉ tham dự đại triều hội đầu tiên sau khi Hoàng thượng khỏi bệnh.

Minh Trạng ngồi trên ngai vàng cửu trọng, ánh mắt mang theo một chút lạnh lẽo, hần không nhìn thần sắc vừa kinh ngạc vừa hoan hỉ của bá quan, hần đang nhớ đến lời của Thận Thân Vương.

“Bệ hạ tài cán ngút trời, biết được hiện tại Tây Bắc không yên, Đông Nam sinh loạn, trong đó có bao nhiêu bóng dáng của tôn thất phản thần. Bệ hạ giả bệnh nhiều ngày, mạo hiểm rời khỏi đế đô, vì điều gì thì trong lòng của ngài và ta đều rõ ràng.”

“Bệ hạ có gì nghi hoặc thì ta đều có thể nói cho bệ hạ nghe. Vương phi của ta đã sớm qua đời, Nhân Tông hoàng đế vừa háo sắc lại nhu nhược, khi đó quan hệ của chúng ta cũng không tệ lắm. Hần lệnh cho Phương hoàng hậu chọn phi tử cho ta tái thú. Phương hoàng hậu lựa chọn Tống thị. Ta cũng tưởng rằng ta sẽ thú nàng. Chẳng qua không ai ngờ Tống thị cùng mẫu thân tiến cung gặp Nhân Tông hoàng đế, tiếp đến Nhân Tông hoàng đế hạ chỉ tuyển tú nữ, Tống thị cũng trúng tuyển.”

“Người mà Hoàng đế nhìn trúng thì ai dám tranh chấp? Nhân Tông hoàng đế vội vàng thưởng cho ta một nữ nhân khác làm Vương phi, nực cười là cuối cùng Nhân Tông hoàng đế cũng không thể nạp Tống thị vào hậu cung, mà ngược lại, Tống thị trực tiếp bị Phương hoàng hậu tứ hôn cho Bắc Uy Hầu làm kế thất.”

“Bệ hạ chung tình với Nguyễn Hồng Phi, năm đó dung mạo của Tống thị còn đẹp hơn cả Nguyễn Hồng Phi. Một nữ nhân có được mỹ mạo đã đủ chết người. Càng chết người là nàng lại vô cùng thông minh. Nhân Tông hoàng đế cũng không phải kẻ có bản lĩnh, trong cung bị Phương thị quản thúc, hần lại cố tình nhớ mãi không quên Tống thị.” fynnz.wordpress.com

“Chiêu Hòa công chúa là nữ nhi của ngài?” Loại quan hệ rối rắm này thật khiến Minh Trạng phải bái phục, tốt nhất là cứ hỏi thẳng chủ đề.

“Trí tuệ của bệ hạ luôn làm người ta phải kính phục.” Chỉ cần nói đầu đã biết đuôi, không phải ai cũng nhạy bén như vậy, Thận Thân Vương tán thưởng một câu, “Cả đời này ta chỉ có một nữ nhi, nếu không phải nhờ Nguyễn Hồng Phi thì e rằng ta sẽ không còn được gặp lại Gia Duệ.”

Minh Trạng cảm thấy khó hiểu, “Ta vẫn không rõ vì sao Thận thúc công lại muốn mưu phản? Thứ ta nói thẳng, ngài đã từng tuổi này, lại không có nhi tử, cho dù ngài thành công, chẳng lẽ lại có thể để Gia Duệ làm nữ hoàng hay sao?”

“Bệ hạ, trong Thái y viện có hồ sơ bệnh án của ta, ngài chắc là đã biết, bệnh của ta đã rất trầm trọng, không còn thuốc chữa, thọ mệnh chỉ còn khoảng nửa năm. Kỳ thật ta sống đến tuổi này, hết thấy những người ta yêu, những người ta hận đều đã quay về với cát bụi.” Thận Thân Vương thở dài, “Đối với một người nam nhân yếu ớt như ta, để thời gian giúp ta báo thù, tuy hèn nhát nhưng cũng có thể xem là một sự lựa chọn rất tốt.”

“Chẳng qua, nhìn thấy thời gian của mình sắp tận, nhưng vẫn còn một tâm sự chưa được giải quyết, làm cho ta khó có thể nhắm mắt.” Thận Thân Vương nói tiếp, “Năm xưa, trượng phu mà ta chọn cho Chiêu Hòa chính là Ngụy Quốc Công, sau này Kính Mẫn công chúa coi trọng Ngụy Quốc Công, Phương thị vì thỏa lòng mong muốn của Kính Mẫn công chúa mà sử dụng kế nghị hôn Thất Đất, gả đi Chiêu Hòa công chúa, nhất tiễn song điêu. Nếu không thể nhìn thấy Kính Mẫn công chúa đoạn tử tuyệt tôn thì ta thật sự không cam lòng.”

Ánh mắt của Minh Trạch chợt lóe, “Hóa ra tiểu Quận chúa chết trong tay của ngài.”

Thận Thân Vương mỉm cười, vẫn không đáp lại. Kỳ thật huyết thống Phương gia cũng không tệ, Thận Thân Vương chừng này tuổi, trong các ông lão thì Thận Thân Vương quả là đẹp lão hàng thượng phẩm. Thậm chí Minh Trạch còn cho rằng, Thận Thân Vương cười xảo quyệt còn có khí chất hơn hẳn bộ dáng run rẩy giả vờ sắp chết trước kia.

Minh Trạch đứng dậy muốn rời đi thì Thận Thân Vương đột nhiên hỏi, “Ta vẫn không rõ, ta đã an bài thỏa đáng người ở Cửu môn, làm sao bệ hạ có thể trở về đế đô?”

“Bình Dương Hầu.”

Thận Thân Vương bình tĩnh đại ngộ, tiện tay mỉm cười châm một ly rượu, “Hóa ra bệ hạ triệu Bình Dương Hầu về đế đô chính là vì vậy, ta còn tưởng rằng bệ hạ quả thật muốn hẳn làm Binh bộ Thượng thư.”

Hóa ra Bình Dương Hầu cố ý đến gặp hẳn.

Hóa ra những lời của Bình Dương Hầu là khuyên nhủ hẳn.

Hóa ra là như vậy.

“Bệ hạ, hết thấy thư từ của những người tới lui với ta đều được đặt trong chiếc hộp bằng gỗ lim ở thư phòng của ta, phía trên hộp có dùng hồng ngọc để nạm thành một bức tranh hoa mai.”

“Ngài cứ an tâm, những gì trong phủ Thận Thân Vương, trăm sẽ ban hết cho Gia Duệ, trăm sẽ không bạc đãi nàng ta.”

Thận Thân Vương nâng ly, “Thủ đoạn và tài trí của bệ hạ cao hơn Thái thượng hoàng, càng hơn cả Nhân Tông hoàng đế, vượt xa Đức Tông hoàng đế. Lão thần mong bệ hạ có thể mở ra một thời đại thịnh thế, trở thành thánh quân lừng lẫy cả đời.”

Những tiếng hô to vạn tuế của văn võ bá quan khiến Minh Trạch hơi hoàn hồn trở lại.

Rất nhiều người mà bọn họ quen thuộc đã mất đi vị trí của mình, bất quá cũng không có ai đưa ra nghi hoặc, trái lại sau đó từng người một được bổ sung vào chức vị. Vì vậy đội ngũ triều thần vẫn chỉnh tề như trước.

Chẳng qua khác với xưa kia, đầu của bọn họ dường như càng cúi thấp một cách kính cẩn hơn.

Minh Trạch ngồi ngay ngắn, một bàn tay vuốt ve tay vịn trên long ỷ phi long, kỳ thật ngồi trên chiếc ghế này cũng không thoải mái, toàn bộ lưng ghế đều có chạm trổ hình phi long, dựa vào rất cộm người, cái đệm bên dưới móng cũng không đủ mềm, ngồi lâu rất ê mông.

Có rất nhiều việc khác với sự tưởng tượng của đại đa số mọi người.

Tựa như cảm giác ngồi trên long ỷ, vô số người muốn có được nó. Chẳng qua cảm giác chân chính cũng chỉ có người ngồi trên nó mới có thể biết rõ. Có lẽ người ngồi trên chiếc ghế này cũng có cảm giác không giống nhau.

Minh Trạh cũng không có nhiều thời gian để đa sầu đa cảm, tấu chương Thát Đát Tây Bắc xâm phạm biên ải và tình hình khẩn cấp ở Đông Nam cũng vội vã được dâng lên. Lý Bình Chu lại bắt đầu quay mòng mòng, Minh Trạh trêu chọc, “Lý tướng không cần lo lắng, Tây Bắc đã sớm có ý chỉ chuẩn bị chiến tranh. Về phần Đông Nam, Phó Ninh Phó đại hiệp đang ở tại thành Phúc Châu, anh hùng trượng nghĩa, vì nước vì dân. Phó đại hiệp từng có mỹ danh nhất kiếm đẩy lùi đại quân Thát Đát, làm sao có thể mặc kệ Đông Nam cho được?”

“Bệ hạ tính toán chu toàn.”

Minh Trạh mỉm cười, nhận lấy lời ca ngợi của Lý Bình Chu một cách không khách khí, “Đương nhiên trẫm là Hoàng đế mà.”

Làm Hoàng đế đương nhiên phải có một ít bản lĩnh mà thường nhân không thể sánh bằng. Tất cả mọi người đều thấy hấn giả bệnh thanh trừng tôn thất phản thần, trên thực tế, điều mà hấn mong chờ chính là hai phong thư báo chiến tranh này.

Bị người ta bao vây lắh nhục, hấn một khắc cũng không hề quên. Hiện tại là chiến hay là hòa, đã đến phiên hấn không chế toàn cục.

218. Chương 218: Phiên Ngoại 1

Đại Phụng:

Minh Trạh là một người làm cho người ta rất khó hình dung.

Nói như Nguyễn Hồng Phi thì chính là đầu óc không bình thường. Nói như Phụng Cảnh Nam thì chính là thần kinh có vấn đề. Nói như triều thần thì chính là long tâm khó lường.

Tổng kết một câu, Minh Trạh không giống người bình thường.

Trong rất nhiều việc, Minh Trạh đều rất có cá tính.

Tỷ như, nói đến Hoàng đế khai quốc Đại Phụng, tổ tông của Minh Trạh – Thái Tổ hoàng đế.

Thái Tổ hoàng đế là người điển hình cho việc cuồng làm việc, nghe nói ngoại trừ lâm triều thì Thái Tổ hoàng đế có thể một ngày phê duyệt tấu chương hết mười mấy giờ, thời gian còn lại là dùng để ăn và ngủ.

Nhưng không phải người ta chỉ làm như thế một ngày, mà là hằng năm đều như thế.

Thái Tổ hoàng đế đã quen với thói cuồng làm việc, khiến cho Thái Tổ hoàng đế không quen với những ngày nghỉ lễ. Vì vậy, ngoại trừ Tiết Thanh Minh, Tết Nguyên Tiêu và Xuân tiết thì Đại Phụng không còn ngày nghỉ khác.

Thái Tổ hoàng đế định ra quy củ, không ai dám sửa, cho dù là Đức Tông hoàng đế nổi tiếng tham hoan háo sắc thì nhiều lắm là giả bệnh để lười biếng vào triều mà thôi, chứ hấn cũng không dám nói, “Trẫm mệt, chúng ta nghỉ một bữa đi.”

Đến phiên Minh Trạh, kể từ khi càng ngày càng ngồi ổn trên long ỷ, ngân lượng trong tay càng ngày càng nhiều, triều đình dân chúng càng ngày càng sống thoải mái thì các đại thần phát hiện, Hoàng thượng thay đổi.

Cũng không phải bảo rằng Minh Trạh chỉ biết an nhàn hưởng lạc, chấh hưng hoàng cung, mà Minh Trạh vẫn tiết kiệm như trước, nhưng các chư vị đại thần cho rằng Hoàng thượng rõ ràng trở nên lười biếng hơn trước.

Nếu nói thời Thái Tổ hoàng đế có số ngày nghỉ ít nhất thì thời của Võ hoàng đế lại có số ngày nghỉ nhiều nhất.

Đương nhiên còn phải nhắc thêm một câu, bổng lộc ở thời của Võ hoàng đế cũng là cao nhất.

Bổng lộc cao, ngày nghỉ nhiều, điều này có nghĩa là gì? Chính là phúc lợi tốt.

Minh Trạng là một lòng hảo tâm, mà Minh Trạng lại nghĩ rằng những lời đề nghị của hắn là vì lợi ích cho tất cả mọi người. Làm việc mệt mỏi, ai mà không muốn nghỉ ngơi một chút cơ chứ, cái này gọi là kết hợp giữa lao động và an nhàn. fynnz.wordpress.com

Cũng không ngờ Minh Trạng vừa đưa ra đề nghị tăng thêm ngày nghỉ thì văn vô bá quan cả triều đòi chết đòi sống không chịu. Âu Dương Khác càng già càng dẻo dai, nói từ thời Thái Tổ hoàng đế đến hiện tại, gần hai trăm năm, lưỡi nhai đến khi miệng khô lưỡi cứng, còn Minh Trạng thì ù cả tai. Tóm lại chỉ là một chủ đề: Sống gian nan khổ cực, chết an nhàn thanh thản.

Minh Trạng đành phải nói, “Được rồi, các người đã kiên trì như vậy thì không cần năm ngày nghỉ một ngày, sửa lại bảy ngày nghỉ một ngày đi.” Hiện tại là mười ngày nghỉ một ngày, Minh Trạng cảm thấy quả thật là đang vội vàng vội dập nụ hoa nhỏ vừa chớm nở như hắn.

Hoàng thượng lui một bước, các đại thần áp a áp ứng, đành phải đồng ý.

Dùng biện pháp lui một bước tiến ba bước thì lần nào Minh Trạng cũng thắng.

Kỳ thật các đại thần cũng không phải mình đồng da sắt, có ai mà không muốn nghỉ ngơi. Chẳng qua những người này nghĩ quá nhiều, như Âu Dương Khác nói, “Mười ngày nghỉ một ngày thấy mệt, sửa thành bảy ngày nghỉ một ngày. Sau đó, bảy ngày nghỉ một ngày thấy mệt, chẳng lẽ phải sửa thành ba ngày nghỉ một ngày. Cứ thế mãi sẽ sinh ra tư tưởng lười biếng, càng ngày càng lơ là quốc sự, có lỗi với quốc thể.”

Hiện tại bị Minh Trạng chiều chuộng riết quen, đám lão thần càng ngày càng nói chuyện có vẻ khó nghe.

Minh Trạng vừa định ra việc bảy ngày nghỉ một ngày, qua vài ngày sau hắn lại đề nghị một lèo ba ngày nghỉ Trung thu, Trùng Dương và Nguyên Tiêu.

Âu Dương Khác nói dứt lời, suýt nữa đã đập đầu tự sát ngay điện kim loan để ngăn cản Hoàng đế. May mà Minh Trạng có chuẩn bị, đã sớm lệnh cho một hai thị vệ mai phục sẵn, Âu Dương Khác vừa chạy đi đập đầu thì liền có người nhào đến ôm lấy lão đại nhân.

Minh Trạng vô sỉ nói, “Ồi chào ôi chào, nhanh nhanh đi lấy cho Âu Dương đại nhân một chiếc ghế lại đây.” Tỏ vẻ buồn rầu nói, “Cứ thế này thì trăm sẽ bị các khanh hù cho chết mất thôi.”

Âu Dương Khác bị đặt lên ghế, Minh Trạng lại thưởng cho hắn một bát trà sâm, nói một cách thành khẩn, “Các khanh đều hiểu lầm trăm hết cả rồi, chẳng lẽ trăm vì hưởng lạc cho riêng mình thôi sao? Trăm một lòng đều đặt lên người của các khanh và dân chúng.”

“Chẳng lẽ trăm tự mình nghỉ lễ thôi ư? Các khanh suy nghĩ một chút đi, có ngày nghỉ, mọi người mới có thể đi ra ngoài vui chơi. Đi ra ngoài vui chơi sẽ đến những lễ hội chùa chiềng gì đó, sẽ tiêu tốn chút bạc. Dân chúng đi mua này nọ, thương nhân có thể kiếm được lời lãi, đương nhiên sẽ nạp thêm nhiều hàng hóa. Thương nhân nạp thêm hàng hóa thì nông dân và thợ sẽ có công ăn việc làm. Nông dân và thợ có công ăn việc làm thì cũng có thể kiếm bạc, kiếm bạc thì cuộc sống của dân chúng cũng càng ngày càng tốt hơn. Cuộc sống của dân chúng tốt hơn, có được ngày lễ ngày nghỉ sẽ ra ngoài vui chơi, đến những lễ hội chùa chiềng gì đó. Lễ hội chùa chiềng...” Minh Trạng nói lòng vòng một hồi, “Đấy, hiện tại đã hiểu chưa. Việc buôn bán của thương nhân mà tốt thì thuế má sẽ thu về nhiều hơn. Triều đình có ngân lượng, mặc kệ là trùng tu đề điều hay là trợ cấp cho dân chúng thì Đại Phụng của chúng ta đều được lợi.”

“Cho nên trăm mới nói, các khanh hiểu lầm trăm rồi.” Minh Trạng nói một câu buồn nôn, “Người hiểu ta thì sẽ biết lòng ta có lo âu, không hiểu ta thì ta còn cầu làm chi. Văn vô bá quan cả triều vậy mà chẳng có người nào có thể tri âm với trăm?”

Lý Bình Chu sờ sờ làn da đang sần gai ốc của mình, Âu Dương Khác chỉ muốn học máu, trong khi Lâm Vĩnh Thường Lâm đại nhân vừa tiến vào Nội các thì nói, “Bệ hạ nghĩ sâu lo xa, thật không phải điều mà chúng thần có thể đạt được. Bất quá thần nghĩ rằng một lễ hội mà nghỉ bảy ngày thì có chút hơi dài. Thần nghĩ, không bằng sửa thành ba ngày.”

Minh Trạng thích sự nhanh nhạy của Lâm Vĩnh Thường, miễn cưỡng than thở một tiếng, “Theo ý của các khanh đi.”

Chuyện này rốt cục được quyết định như thế.

Dù sao thì mặc kệ thế nào, Minh Trạng cũng sẽ tìm được lý do để gia tăng các ngày nghỉ.

Xưa kia Minh Trạng không có người để bàn bạc, hiện tại thì khác, Lâm Vĩnh Thường rất thức thời, cho nên Minh Trạng cũng thích tìm hắn để cho ra quyết định. Đến lúc đó, khi lâm triều, quân thần hai người lại cùng song ca.

Vì điều này mà Lý Bình Chu thường lên nhắc nhở Lâm Vĩnh Thường vài lần, “Làm thần tử phải làm chính thần, làm trung thần, làm can thần, tuyệt đối không thể làm nịnh thần.” Hoặc là, “Không thể bất cứ việc gì cũng nghe theo bệ hạ.” vân vân và vân vân, những lời như vậy Lý Bình Chu nói cũng không ít.

Từ Tam thì không sao cả, không theo lời bệ hạ, chẳng lẽ đi cãi lời bệ hạ, muốn chết hay sao?

Tuy tính tình của Hoàng đế bệ hạ rất tốt, bất quá rỗng cũng có nghịch lân, hắn cũng không nguyện để nữ tể nhà mình gặp phải nguy hiểm.

Phàm là thần tử, Hoàng đế thân cận với ai thì đó chính là ân sủng. Chỉ cần đầu óc không có vấn đề thì tuyệt đối sẽ không đá văng ân sủng này ra ngoài.

Lâm Vĩnh Thường lấy được công danh từ thời thiếu niên, từng bước thăng chức trong quan trường. Nếu có nói thì đầu óc của Lâm Vĩnh Thường đúng là cực tốt. Bất quá cho dù là như vậy thì sự kính trọng của Lâm Vĩnh Thường đối với Hoàng thượng vẫn không hề giảm bớt.

Minh Trạng đọc sách không được tốt cho lắm, ngày thường mỗi khi thảo luận cũng không nhả nhận, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng quá lớn đến sự anh minh sáng suốt của Minh Trạng.

Bản lĩnh của Minh Trạng là ở chỗ, phàm là chuyện mà hắn muốn làm thì nhất định có khả năng thành công. Đám người muốn soán quyền đoạt vị đã sớm bị Minh Trạng thanh trừng sạch sẽ. Hơn nữa, hắn biết kiểm chế lý trí, rộng lượng với thần tử và thương cảm lo lắng cho dân chúng.

Ngoại trừ thỉnh thoảng không hòa nhã, cùng với một ít sinh hoạt cá nhân không ảnh hưởng đến toàn cục thì Lâm Vĩnh Thường cho rằng Minh Trạng hoàn toàn là một minh quân không tệ.

Nhưng cho dù như thế nào thì Lâm Vĩnh Thường cũng không ngờ Minh Trạng tìm hắn đến để lập ra một ngày lễ như vậy!

“Nữ, nữ, ngày lễ nữ nhân?” Lâm Vĩnh Thường lắp bắp một chút thì mới tìm lại được phong độ nhanh nhẹn như lúc trước.

Minh Trạng gật đầu, bấm đốt ngón tay tính toán với Lâm Vĩnh Thường, “Đúng vậy, ngoại trừ ngày lễ truyền thống, chúng ta không thể bỏ qua đông đảo nữ nhân, còn hài tử nữa, phụ thân, mẫu thân, cho nên, lần này chuẩn bị lập bốn ngày lễ, bao gồm lễ nữ nhân, lễ thiếu nhi, lễ phụ thân, lễ mẫu thân. Vĩnh Thường, Khanh thấy thế nào?”

Lâm Vĩnh Thường khuyên nhủ, “Bệ hạ, ngày lễ khác thì còn dễ nói, chỉ có ngày lễ nữ nhân thì có cần phải lập không?”

“Có gì đâu, trẫm đã sớm hỏi qua Từ nữ quan, Từ nữ quan không hề có ý kiến phản đối.” Minh Trạng nói một cách khinh thường, “Khanh là một đại nam nhân, vậy mà chẳng phóng khoáng bằng nữ nhân tí nào.”

Lâm Vĩnh Thường gãi mũi, cười nói, “Bệ hạ chắc có diệu pháp, thần sẽ chờ tin tức tốt lành từ bệ hạ.”

Minh Trạng cười he he, đâm Lâm Vĩnh Thường một cái, cũng không biết là tán thưởng hay là trào phúng, “Người đúng là tiểu tử gian trá, ta còn chưa nghĩ ra đây này.”

Nếu nói đến địa vị của Minh Trạng trong cộng đồng nữ nhân thì tuyệt đối sẽ không bôi nhọ thanh danh bằng hữu của nữ nhi.

Mỗi khi Vệ thái hậu tổ chức tiệc trà hoặc là mời người nghe diễn gì đó, Minh Trạng sẽ thường xuyên nhúng một chân tham dự, hơn nữa càng lớn tuổi thì hắn lại càng thích nói nhảm, cứ nói thao thao bất tuyệt.

Dần dà, Minh Trạng đã nhận biết được hơn phân nửa số lượng lão phu nhân trong đế đô.

Các lão thái thái đều là người phú quý tôn vinh, nhưng tôn vinh ra sao thì cũng không thể sánh bằng việc được Hoàng đế bệ hạ quan tâm như thế, có đúng không?

Minh Trạng mở miệng, “Trước kia phụ hoàng dạy trẫm, mình hiếu thuận với phụ mẫu của mình như thế nào thì hiếu thuận với phụ mẫu của người khác cũng như vậy. Trẫm nghĩ, lời nói cũng chỉ là cửa miệng, nếu không thể tự mình làm thì cũng chỉ là nói suông mà thôi.”

Mở đầu bằng lời của thánh nhân, trước tiên Minh Trạng bày ra đạo lý, sau đó mới dẫn dắt đến việc thành lập ngày lễ.

Với tài ăn nói của Minh Trạng, lừa dối đám đại thần còn được thì huống hồ gì các lão thái thái như vậy, cho dù khôn khéo một chút cũng tuyệt đối không có khả năng và bản lĩnh như các triều thần.

Vì thế, khi đám triều thần chưa biết gì, Hoàng đế bệ hạ mở một tiệc trà, các lão thái thái trở về, vẻ mặt đều vui sướng, đầu tiên là khoe ra được Hoàng đế bệ hạ thưởng cái gì, cuối cùng là thêm vào một câu, “Những thứ này tuy bình thường nhưng hiếm có chính là tấm lòng của bệ hạ.”

Tiếp theo là đám con cháu khen ngợi nịnh hót.

Con người mà, luôn đem tin tức đặc ý nhất, có sức công phá mạnh nhất đặt ở sau cùng, vì vậy khi các chư vị đại thần nghe được tin Hoàng đế bệ hạ một hơi quất thêm bốn ngày lễ thì đều trợn mắt há hốc mồm.

Các lão thái thái còn nhắc đến, “Hãy, cũng may bệ hạ còn nhớ thương đến các lão bà như chúng ta. Ngày lễ nữ nhân chính là lập riêng cho chúng ta. Thiên hạ không có người nào thánh minh hiền đức như bệ hạ, người nay ở trong triều làm việc, cần phải...” Giáo huấn một hồi về trung quân đền nợ nước.

Vì thế, ngày lễ nữ nhân cứ như vậy mà được thành lập một cách kỳ lạ ở Đại Phượng.

Rất nhiều năm về sau, khi người dân tổng kết về lịch sử, bọn họ có một thói quen, hơn nữa thường ưu ái cho chữ nhất để mở đầu một đoạn lịch sử.

Tỷ như, Hoàng đế ở ngôi lâu nhất là xxx.

Tỷ như, Hoàng đế ở ngôi ngắn nhất là xxx.

Đến phiên Phượng Vô đế thì mọi người cũng tổng kết được rất nhiều chữ nhất.

Trong đó có một cái chính là: Hoàng đế thiết lập nhiều ngày lễ nhất trong lịch sử, Phượng Vô đế.

219. Chương 219: Phiên Ngoại 2

Mưa gió ở đế đô rất cực trôi qua, gió tháng mười có chút lạnh, Nguyễn Gia Duệ kéo sát áo choàng vào người, nhìn ra xa, trong vườn có vô số hoa khô lá rụng.

Hết một lớp, lại rơi xuống một lớp khác.

Trước mắt lộ ra cảnh tượng hoang tàn.

Thực Nghi đại công chúa Minh Diễm quả thật là người không tệ, quản lý gia sự, mọi chuyện đều chu đáo ổn thỏa, đối với nàng cũng không hề có nửa điểm không tốt. Nguyễn Gia Duệ cũng là người hiểu chuyện, ngoại trừ là một nữ nhi nhỏ con thì chẳng có điểm nào là xấu.

Nếu quả thật muốn bới móc thì chính là vận khí của Nguyễn Gia Duệ không được tốt.

Hai lần được tứ hôn đều xảy ra chuyện bất trắc.

Nguyễn Gia Duệ đã nghe Minh Diễm nói đến chuyện của phủ Ngụy Quốc Công. Ngụy Địch giết huynh trưởng rồi tự sát, việc này đã nổi tiếng khắp đế đô.

Ngụy Địch chết, hôn sự với Nguyễn Gia Duệ đương nhiên không đến nơi đến chốn.

Nhìn về phía xa thấy Minh Diễm khoác chiếc áo choàng mỏng bằng lông màu đỏ thẫm, phía sau là thị nữ Như Vân. Nguyễn Gia Duệ đứng dậy tiếp đón, cười nói, “Vì sao tỷ tỷ lại đến đây?” Mặc dù Ngụy Dịch đã chết, nhưng Nguyễn Gia Duệ chỉ cảm thấy đáng tiếc chứ không hề cảm thấy đau lòng.

Minh Diễm nắm chặt tay Nguyễn Gia Duệ, cười nói, “Nay trời trở lạnh, nếu mở cửa sổ thì nhớ ôm theo lò sưởi, đừng để bị lạnh.”

Nha hoàn bưng đến trà nóng, Nguyễn Gia Duệ vội vàng tiếp nhận rồi đưa hai tay dâng cho Minh Diễm, “Các nha hoàn đều đã chuẩn bị, muội mặc cũng nhiều y phục, không lạnh đâu.” fynnz.wordpress.com

Minh Diễm nhìn chiếc áo khoác ren màu lam trên người của Nguyễn Gia Duệ, lại cười nói, “Muội đang trưởng thành, đừng mặc những bộ y phục ngây thơ như vậy nữa. Tỷ định nói với muội, hôm nay tỷ tiến cung thỉnh an mẫu thân, vừa vận gặp được bệ hạ. Bệ hạ nói, ngày mai dẫn muội tiến cung, bệ hạ có chuyện muốn nói với muội.”

Nguyễn Gia Duệ cả kinh, nâng lên đôi mắt trong trẻo, “Muội?”

Minh Diễm nhấp một ngụm trà, lại cười nói, “Muội đừng sợ, bệ hạ cư xử với mọi người đều rất tốt. Tỷ thấy thần sắc của bệ hạ nhất định là có chuyện tốt, ngày mai muội thay đổi xiêm y sáng sủa một chút, tỷ dẫn muội cùng tiến cung.”

Minh Diễm cũng không phải người keo kiệt, Nguyễn Gia Duệ tay trắng đi vào phủ Công chúa, xiêm y trang sức ngoại trừ được ngự ban thì đều là những vật do Minh Diễm tặng cho. Bởi vì phải vào cung nên thị nữ sớm chuẩn bị y phục hoa lệ.

Nguyễn Gia Duệ đang lúc thanh xuân, đánh một lớp phấn mỏng thì đã trở nên xinh đẹp khả ái.

Minh Diễm quan sát từ trên xuống dưới một hồi, gật đầu cười nói, “Phải thế mới được.”

Trong cung kiêng kỵ màu trắng, Nguyễn Gia Duệ mặc một bộ y phục bằng lụa đỏ và chiếc váy màu xanh biếc, khiến người ta có cảm giác thoải mái.

Minh Diễm dẫn Nguyễn Gia Duệ tiến cung, đương nhiên là đến Thọ An cung thỉnh an Vệ thái hậu trước.

Minh Trạ đã ở đó, nhìn thấy Nguyễn Gia Duệ thì liền đứng dậy nói, “Gia Duệ, người theo trẫm vào đây.”

Nguyễn Gia Duệ vừa mừng vừa lo, vội vàng đứng dậy đi theo Hoàng đế bệ hạ vào thiên điện ở bên cạnh. Khi Vệ thái hậu vào để đô đã bị ngăn cản rất nhiều, vì để an ổn nên Thọ An Cung kỳ thật cũng không được trang bày lộng lẫy.

Minh Trạ ngồi trên chiếc trường kỷ mà Vệ thái hậu thường dùng, chỉ xuống chiếc ghế bên cạnh, “Ngồi đi.”

Nguyễn Gia Duệ tạ ơn, ngồi thẳng lưng, có chút khấn trương.

Tư thái của Minh Trạ vẫn thanh thản như trước, “Hôm nay gọi người đến không vì chuyện gì cả. Thân thể của người, trẫm nghĩ cũng nên nói cho người biết.”

Ánh mắt của Nguyễn Gia Duệ hơi sáng lên, trong lòng bất giác sôi sục, chợt nghe Minh Trạ nói, “Người là người thông minh cẩn thận, có lẽ cũng phát hiện, huyết thống của người có liên quan đến huyết thống hoàng thất, bằng không trẫm không có khả năng liên tục tứ hôn cho người.”

“Tổ phụ của người chính là Thận Thân Vương, mẫu thân là Chiêu Hòa công chúa, phụ thân là tiên Khả Hân Thát Đát.” Minh Trạ nói thẳng, vẫn không giấu diếm, “Người ở Nguyễn gia nhiều năm, cũng biết Chiêu Hòa công chúa có một đệ đệ tên là Nguyễn Hồng Phi. Chiêu Hòa công chúa được gả sang Thát Đát, sau khi sinh hạ người thì thân thể không được tốt, sợ ngày sau người không có chỗ nương tựa, trước khi lâm chung bèn nhờ Nguyễn Hồng Phi đưa người mang về để đô nuôi dưỡng. Nguyễn Hồng Phi ban đầu cũng không tính an bài người ở Nguyễn gia, chẳng qua sau đó Nguyễn Hồng Phi gặp chuyện bất trắc, khó bảo toàn bản thân, bèn rời khỏi để đô. Vì vậy người phải lớn lên ở nhà họ Nguyễn.”

Dù là Nguyễn Gia Duệ xưa nay trấn tĩnh, trong lúc nhất thời cũng khó có thể tiêu hóa mối quan hệ phức tạp như vậy. Mặc dù xưa nay nàng cũng từng hoài nghi thân thể của mình, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc nàng sinh trưởng mười mấy năm ở phủ Bắc Uy Hầu, vậy mà trên thực tế lại chẳng hề có quan hệ gì với nàng.

“Thần, thần nữ là...” Sắc mặt của Nguyễn Gia Duệ trắng bệch, nàng thật sự không biết phải nói gì? Cho dù sức tưởng tượng của nàng phong phú thế nào thì tuyệt đối cũng không thể ngờ trên người của nàng có huyết thống của người Thát Đát.

Minh Trạm thở dài, “Nay Thận Thân Vương đã qua đời, trầm nghĩ, Thận Thân Vương không có nhi tử, những thứ trong phủ của Thận Thân Vương sẽ do người xử lý.”

“Bệ hạ, thân thể của thần nữ là bí mật, làm sao có thể kể thừa phủ Thận Thân Vương? Bệ hạ có lòng từ bi, ban thưởng một vài món ở phủ Thận Thân Vương cho thần nữ để làm kỷ vật là được rồi.”

Nguyễn Gia Duệ biết rõ đạo lý lòng tham không đáy mà dẫn đến tai họa. Thân thể của nàng là bí mật, rất phức tạp, tuyệt đối khó có thể nói ra bên ngoài, hoàng thất coi trọng chính là phúc khí của nàng. Nếu hoàng thất kiêng kỵ thì nàng cũng không tiện nói, dù sao, trên người của nàng có một nửa huyết thống Thát Đát.

Phủ Thận Thân Vương giàu có thế nào thì nàng cũng không biết. Chẳng qua Thận Thân Vương là đệ đệ của Nhân Tông hoàng đế, làm Vương gia vài chục năm, không có nhi tử, nhiều năm tích góp cũng không phải số ít.

Cho dù thân thể ra sao thì hiện tại Nguyễn Gia Duệ chỉ là một nữ nhi mồ côi. Sản nghiệp lớn như vậy, Hoàng thượng cho nàng sẽ khiến bao nhiêu người đỏ mắt ganh tỵ, nàng cũng sẽ không giữ được.

Nếu không bảo đảm thì nàng cứ từ chối đi vẫn hơn.

Minh Trạm khoát tay, “Người ngồi xuống đi, có chuyện gì thì trầm sẽ đứng ra an bài, người cứ yên tâm.”

Nguyễn Gia Duệ luôn miệng nói, “Bệ hạ, lời của thần nữ là thật lòng. Phủ Thận Thân Vương tích góp bao nhiêu năm, thần nữ có công có đức gì để thừa kế sản nghiệp lớn như vậy? Nếu bệ hạ nguyện ý nghe một câu của thần nữ thì thần nữ nghĩ rằng, lấy của dân chia cho thần, không bằng hiến ra ngoài, dùng cho dân, cũng là cử chỉ tích đức từ thiện.”

Minh Trạm không nói thêm nữa, chỉ thay đổi đề tài, “Gia Duệ, người cũng biết Ngụy Dịch đã chết, hôn sự của các người đương nhiên bị hủy bỏ. Trăm hai lần chỉ hôn cho người đều không như ý, nếu người coi trọng người nào thì cứ nói với trầm cũng không sao. Trầm tất nhiên sẽ toại nguyện cho người.”

Nguyễn Gia Duệ là người có chủ kiến, nhưng ngày thường nói cũng không nhiều. Có lẽ hôm nay thân thể bị vạch trần làm cho nàng bị đả kích một phần nào đó, vì vậy đã vứt bỏ sự bình tĩnh cẩn trọng của trước kia, thay vào đó là trầm giọng cất tiếng, “Bệ hạ, thần nữ đã mười chín tuổi, ngoại tổ phụ qua đời, theo lý, thần nữ phải giữ đạo hiếu ba tháng, lúc này không tiện bàn đến chuyện hôn sự. Chẳng qua bệ hạ hỏi như vậy thì thần nữ không dám giấu diếm. Thần nữ nghe nói lúc trước bệ hạ chỉ hôn Triệu Thanh Di ở Phúc Châu cho thần nữ, Triệu Thanh Di ấ ấ thấy thần nữ là nữ nhi mồ côi nên đã từng chán ghét.”

Minh Trạm suy nghĩ, đừng bảo là Nguyễn Gia Duệ muốn tính sổ với Triệu Thanh Di nha. Nữ nhân thật sự là những người thù dai, không hề dễ chọc tí nào.

Nguyễn Gia Duệ nói một cách đầy ám chỉ, “Hiện tại thần nữ được bệ hạ coi trọng, có lẽ Triệu Thanh Di sẽ không dám chán ghét thần nữ nữa.”

“Người muốn gả cho Triệu Thanh Di?” Minh Trạm cảm thấy khó có thể tin tưởng.

“Bệ hạ, người có lợi thế thì đương nhiên có lợi thế cho mình, chỉ cần thần nữ có thân phận thì hẳn cũng không dám bất kính với thần nữ.” Nguyễn Gia Duệ nói tiếp, “Thần nữ nghe nói Triệu Thanh Di tuổi trẻ tuấn tú, xuất thân là Bạng nhân, lúc trước hẳn bị bệ hạ bãi chức, Triệu gia lại bị vương kiện tụng. Có lẽ hiện tại Triệu gia đã bị suy sụp, nếu thần nữ gả cho hẳn thì hẳn làm sao có thể bất kính với thần nữ cơ chứ?”

“Thần nữ thành thân chỉ cầu cuộc sống thư thái. Đối với thần nữ, Triệu Thanh Di chính là người tốt nhất để lựa chọn.”

Thật không hổ là nữ nhân có huyết thống mạnh mẽ, Nguyễn Gia Duệ ngày xưa không nổi bật, dáng vẻ luôn trầm mặc dễ gần, hóa ra lại là người có nét đẹp tâm hồn như thế, quả là rất biết suy nghĩ, rất có trình độ, rất có cá tính.

Kỳ thật Minh Trạng cũng hiểu, nếu không phải hấn và Phi Phi nhà hấn đã ở mức độ tình sâu như biển thì hôn nhân được duy trì bằng ích lợi luôn ổn định nhiều hơn so với hôn nhân duy trì bằng tình yêu.

Minh Trạng mỉm cười, “Trẫm ban thưởng cho người chức vị Quận chúa.”

“Thần nữ tạ ân bệ hạ.”

Đến ban đêm.

Minh Trạng nói với Nguyễn Hồng Phi, “Người hoàn toàn không cần lo lắng cho cháu gái của mình nữa, nàng cũng không ngốc. Những thứ trong phủ Thận Thân Vương, cho dù trẫm có cho nàng, nàng mà tiếp nhận thì cũng không giữ được. Chẳng thà thay bằng tước vị để cả đời luôn có cái mà dựa vào.”

Nguyễn Hồng Phi nói, “Không ngốc là tốt rồi.”

220. Chương 220: Phiên Ngoại 3

Một người, làm sao có thể trở thành quái vật?

Ngụy Dịch cũng không phải người nổi bật.

Đế đô là nơi tụ tập quyền quý, Ngụy Dịch chỉ là thứ tử mờ nhạt trong phủ Quốc công mà thôi, vừa không có tài tế thế, lại không có khả năng gì đặc biệt, chết người ở chỗ, đích mẫu của hấn lại là Kính Mẫn đại trưởng công chúa.

Ai lại dui mù đi đắc tội Kính Mẫn đại trưởng công chúa cơ chứ?

Kỳ thật tài cán của Ngụy Dịch cũng không tệ.

Hấn vừa hai mươi tuổi đã đỗ tiến sĩ.

Nhưng một chút tài cán như vậy bị che lấp dưới hào quang của phủ Quốc công và phủ Công chúa thì thật sự trở nên nhỏ bé đến mức không đáng để ý.

Trên đời này có bao nhiêu đích mẫu mong muốn thứ tử trở nên nổi bật cơ chứ?

Huống hồ là Kính Mẫn đại trưởng công chúa.

Trước đêm hôm nay, Kính Mẫn đại trưởng công chúa cứ nghĩ rằng chính mình đã từng chứng kiến cảnh tưởng thảm thiết đáng sợ nhất trong đời khi Lệ thái tử bức cung. Nay nàng mới hiểu được cái gì gọi là đau nhói tâm can.

Ngụy Dịch có gương mặt tinh xảo đến mức mỏng manh yếu ớt, khuôn mặt này cũng không giống Ngụy Quốc Công, nghe nói Ngụy Dịch có dung mạo rất giống mẫu thân đã mất sớm của hấn. Kỳ thật trong ký ức của Ngụy Dịch, hấn cũng không nhớ rõ về mẫu thân của mình.

Chẳng qua có một điều rất rõ ràng, Ngụy Quốc Công cũng không thích gương mặt quá giống thị thiếp này.

Trong ký ức của Ngụy Quốc Công, khuôn mặt kia vĩnh viễn luôn dịu dàng xinh đẹp làm cho người ta phải đau lòng. Cho nên, khi nữ nhân kia qua đời, hấn rất khó chấp nhận một thứ tử có khuôn mặt giống đến bảy tám phần như thế.

Ngụy Quốc Công cũng không thể tưởng tượng người có khuôn mặt như vậy lại có thể lộ ra nụ cười khiến người ta phải sợ hãi.

“Trên đời này, cùng là con người mà lại khác mạng. Có người sinh ra đã thuận buồm xuôi gió như Công chúa, cũng có người đầu đường xó chợ như mẫu thân của ta.” Giọng nói của Ngụy Dịch ngọt ngào êm tai, lại làm Kính Mẫn đại trưởng công chúa và Ngụy Quốc Công cùng sờn da gà.

Ngụy Quốc Công mắng to, “Người đã hạ cái gì trong thức ăn?” Dù sao cũng không thể vô duyên vô cớ toàn thân vô lực như vậy, ngay cả đứng dậy cũng không thể, cho dù là đang trách mắng thì giọng điệu cũng trở nên yếu ớt.

Ngụy Dịch ngoảnh mặt làm ngơ, hẩn ngồi im trên chiếc ghế lát đệm gấm ngay trước giường của phụ thân và đích mẫu, tiếp tục nói, “Nghe nói, phụ thân và mẫu thân là biểu huynh biểu muội, thanh mai trúc mã, sau khi đính ước, gia đình ngoại công phạm tội, mẫu thân cũng trở thành quan nô. Phụ thân là thể tử của phủ Quốc công, đương nhiên không thể thú một quan nô làm thê tử. Sau đó Nhân Tông Hoàng đế ban hôn cho ngài thú Công chúa. Công chúa hiền lương thực đức, biết phụ thân quyến luyến biểu muội thanh mai trúc mã, bèn chủ động giúp phụ thân nạp về làm thị thiếp, phụ thân thú được hiền thê như Công chúa, lại nạp mỹ thiếp dịu dàng, nhất thời được lan truyền tiếng tốt. Để đô có bao nhiêu người hâm mộ vận may của phụ thân, ca ngợi sự hiền lương của Công chúa, còn bảo là mẫu thân của ta rất có phúc.”

“Người đã biết như vậy, nay lại muốn làm cái gì hử, nghiệp chướng!” Ngụy Quốc Công chỉ hận không thể lập tức đứng dậy cho Ngụy Dịch biết tay, chẳng qua thân thể bị quản chế, không thể nhúc nhích, lời nói vẫn tràn đầy phần hận như trước.

“Đúng vậy, Công chúa hiền lương cỡ nào.” Dưới ánh nến, Ngụy Dịch dường như không đành lòng cao giọng, trái lại chỉ nhẹ nhàng cười. Nhưng nụ cười nhẹ nhàng này ở ban đêm yên tĩnh cũng đặc biệt trở nên êm tai một cách vang dội, Ngụy Dịch thấp giọng nói, “Công chúa hiền lương đến mức trước khi mẫu thân vào phủ thì an bài cho mẫu thân thất trinh, khi mẫu thân tìm cái chết thì Công chúa lại hiền lương cứu mẫu thân, giảng giải cho mẫu thân, khuyên nhủ an ủi phụ thân. Sau đó mẫu thân mang thai, ngoài miệng thì phụ thân không nói nhưng trong lòng vẫn nghi ngờ rốt cục tỷ tỷ có phải là nữ nhi thân sinh của ngài hay không, chẳng phải sao?”

“Kỳ thật có phải hay không thì có liên quan gì? Nếu để ta nói thì tốt nhất là không phải. Mỗi khi nghĩ đến ánh mắt của phụ thân nhìn tỷ tỷ khiến người ta phải buồn nôn thì ta liền cảm thấy phụ thân và Công chúa thật sự rất xứng đôi.” Ngụy Dịch cười cười, “Trên đời này muốn tìm ra một đôi phu thê vừa độc ác lại đáng tôn trọng như các người thì thật sự quá khó khăn. Càng hiếm thấy là các người lại tán thưởng nhau, là một đôi tri âm tri kỷ.”

Sắc mặt của Kính Mẫn đại trưởng công chúa trở nên trắng bệch, nhưng lời nói vẫn rất cứng rắn, “A Dịch, người đang hiểu lầm chuyện gì hay sao? Ta dám thề với lão thiên gia, ta tuyệt đối chưa từng làm chuyện như vậy với mẫu thân của người!”

“Đúng vậy, Công chúa chưa từng làm gì cả. Công chúa hiền lương thực đức cỡ nào, là điển hình gương mẫu của mọi người. Công chúa không hề bạc đãi ta và tỷ tỷ, ngược lại, Công chúa còn tìm mọi hôn sự tốt cho tỷ tỷ, nhưng tỷ tỷ vô phúc, chưa thành thân đã chết. Ha ha, tỷ tỷ chết như thế nào thì chẳng phải Công chúa và phụ thân đều rõ ràng hơn bất kỳ ai hay sao?” Tiếp tục kể lại sự việc đau đớn lúc trước nhưng trên mặt của Ngụy Dịch không hề có một chút đau đớn nào, ngược lại rất bình tĩnh, “Phủ đệ được chạm trở xa hoa lộ liễu như vậy nhưng trên thực tế lại là nơi chứa đựng vô số u ám dơ bẩn.”

“Sau khi tỷ tỷ qua đời, mẫu thân đau lòng đến mức cũng đi theo. Ta sợ Công chúa không rõ nỗi đau khi mất nữ nhi cho nên cố tình để cho Công chúa lĩnh hội một lần, Công chúa cảm thấy thế nào?” Chống lại đôi mắt kinh ngạc của Kính Mẫn đại trưởng công chúa, Ngụy Dịch vui vẻ cười nói, “Từ sau khi tỷ tỷ chết, không biết vì sao mỗi khi ta nhìn thấy khuôn mặt mềm mại hoan hỉ của muội muội thì lại vô cùng đau lòng. Vận mệnh thật sự rất bất công, tỷ tỷ là thứ nữ, đương nhiên không thể sánh bằng muội muội. Nhưng vì sao tỷ tỷ lại bị sinh phụ cưỡng ép tự sát mà chết, còn muội muội có thể được phong làm Quận quân gả cho đức lang quân như ý cơ chứ? Ta làm sao có thể để cho Công chúa toại nguyện cho được?” fynnz.wordpress.com

Nghĩ đến nữ nhi đã qua đời của mình, Kính Mẫn đại trưởng công chúa cảm thấy đau đớn, đôi mắt như muốn nứt ra, trừng to nhìn về phía Ngụy Dịch, cả giận nói, “Người thật độc ác, đó là thân muội muội của người!”

“Hử, ta làm như vậy với muội muội cũng không bằng một góc những gì mà Công chúa đối xử với tỷ tỷ đâu.” Ngụy Dịch vô cùng đắc ý, “Công chúa xem ta và tỷ tỷ như cái gai trong mắt, giả vờ nhiều năm dịu dàng hiền lương thì thật sự không hề dễ dàng. Cho nên mặc dù ta không bằng Công chúa nhưng cũng rất tâm phục khẩu phục.”

Kính Mẫn đại trưởng công chúa chỉ hận không thể tự tay đâm chết Ngụy Dịch để báo thù cho nữ nhi, ngay cả siết tay mà nàng cũng không thể, chỉ có thể tràn đầy phần hận liếc nhìn Ngụy Dịch, sau đó nhắm mắt lại rồi nói, “Ta và phụ thân của ngươi có lỗi với mẫu tử tỷ đệ của các ngươi, ngươi muốn giết thì cứ giết, đừng nhiều lời.”

Ngụy Dịch cười lạnh, “Ta chỉ hận không thể một đao đâm chết Công chúa, bất quá Thận Thân Vương có nói, tuyệt đối không thể tổn thương Công chúa. Ngài sinh ra đã cao quý, thuận buồm xuôi gió, muốn gì được nấy. Chiêu Hòa công chúa vì ngài mà bị gả sang Thất Đát để hòa thân, mẫu thân của ta vì ngài mà đau buồn đến chết. Nghe nói Lệ thái tử là thân huynh trưởng của Công chúa, kết quả Lệ thái tử bị phế, diệt tử của Công chúa lâm trọng bệnh, muốn nhờ Công chúa thỉnh ngự y, Công chúa lại khoanh tay đứng nhìn, do đó khiến cho Lệ thái tử đoạn tử tuyệt tôn, giúp Thái thượng hoàng nhỏ cỏ tận gốc, lốt đường đăng cơ.”

“Công chúa có thủ đoạn quyết đoán, có thân phận địa vị, cho dù từ lâu ta đã muốn Công chúa phải chết, nhưng bằng sức của một mình ta thì làm sao có bản lĩnh như vậy.” Ngụy Dịch nhẹ nhàng nói, “Công chúa, Phượng Cảnh Minh và Thận Thân Vương nhờ ta nói lại với Công chúa, nhân quả luân hồi, báo ứng nhãn tiền, cho dù Công chúa có thủ đoạn thông thiên thì cũng phải hiểu rõ hôm nay chính là báo ứng của Công chúa.”

Ngụy Dịch tự tay chặt đầu Ngụy Tiểu, sau đó đặt vào trong lòng của Kính Mẫn đại công chúa. Nhìn ánh mắt đau đớn đến điên cuồng của Kính Mẫn đại công chúa, Ngụy Dịch cất lên giọng nói lạnh lùng, “Năm đó Công chúa không muốn mẫu thân làm thiếp thì cứ nói thẳng là được. Với thân phận đại Công chúa như ngài thì phụ thân làm sao có thể làm trái ý của ngài cho được! Nhưng Công chúa một mặt ra vẻ hiền lương, một mặt lại độc ác âm hiểm bức tử mẫu thân và tỷ tỷ của ta. Công chúa, cả đời này ta không có khả năng có được thân phận địa vị như Công chúa, bất quá việc này cũng không cản trở ta báo thù. Công chúa thấy có đúng hay không?”

“Đúng rồi, còn phải báo cho phụ thân biết một tiếng, chuyện của Tĩnh Tây Bá là do ta làm. Ta lập tức sẽ đền mạng cho toàn bộ già trẻ của phủ Tĩnh Tây Bá. Phụ thân, cả đời này của ngài, hai nhi tử và hai nhi nữ đều đi trước ngài. Ta mong phụ thân trường mệnh bách niên, khỏe mạnh trường thọ.” Dứt lời, cắt cổ tự sát.

Sau khi nghe nói về chuyện của phủ Ngụy Quốc Công thì Minh Trâm bèn pháί ngự y đến đó, cũng chẳng thể nói gì, chung quy chỉ còn một tiếng thở dài. Trong khi Nguyễn Hồng Phi không hề đồng tình, “Kính Mẫn xưa nay luôn ý vào thân phận, tự cho mình là thông minh, thật sự là báo ứng!”

221. Chương 221: Phiên Ngoại 4

Từ khi đế đô có ý chỉ điều Bình Dương Hầu đến Tây Bắc, Triệu Lệnh Nghiêm liền hớn hởi nói với Tống Diêu, “Thời cơ của chúng ta đã đến.”

Tống Diêu thật sự không cảm thấy Bình Dương Hầu người ta quay về đế đô thì có liên quan gì đến bọn họ. Vì vậy Tống Diêu vẫn thản nhiên rót một tách trà rồi đưa qua cho Triệu Lệnh Nghiêm.

Triệu Lệnh Nghiêm là người rất kiêu cách, hấn cướp đoạt hết tất cả trà ngon mà đế đô thưởng cho Tống Diêu về phòng của mình, khi nhàn rồi sẽ pha trà mà uống, hưởng thụ một chút. Thế nên ở chỗ của Tống Diêu chỉ còn lại chút trà bình thường, Triệu Lệnh Nghiêm lúc trước thà rằng uống nước lọc chứ không thèm uống trà của Tống Diêu, lúc này Triệu Lệnh Nghiêm cũng không bận tâm, hấn phát tay áo, đôi mắt sáng ngời, “A Diêu, Bình Dương Hầu đi rồi, quân Cam Túc sẽ do thế tử Mã Duy tiếp quản. Bốn vị tướng lãnh Tây Bắc trước kia không có ai có được oai phong như Bình Dương Hầu, hiện tại mặc dù Mã Duy đã ở Tây Bắc nhiều năm nhưng bất quá uy vọng của hấn làm sao có thể sánh bằng Bình Dương Hầu. Huống chi hấn chỉ vừa mới bước lên làm chủ soái. Còn nữa, Lưu Dịch Sơn ở Tuyên Phủ và Phương Tiệp Đông ở Liêu Đông đều là người do Thái thượng hoàng đề bạt. Luận về uy vọng thì chúng ta vẫn không thể sánh bằng ba vị tướng quân Lưu, Phương và Mã.” Nói đến đây, Triệu Lệnh Nghiêm lại lòng vòng không nói thẳng mà chỉ đắc ý tự cười thành tiếng.

Tướng mạo của Triệu Lệnh Nghiêm thua xa vẻ tuấn mỹ bá đạo của Tống Diêu, nhưng hẳn lại có bề ngoài thanh tú nhanh nhẹn, hào hoa phong nhã, nhất là bộ dáng định liệu trước mọi việc, tay nắm huyền cơ như thế này thì thật sự rất quyến rũ. Tống Diêu thấy thần thái sáng láng của Triệu Lệnh Nghiêm như vậy khiến hẳn nhin không được mà cười hỏi, “Đúng vậy, chúng ta tuyệt đối không thể sánh bằng bọn họ, như vậy thì có gì đâu.”

“Ngốc ạ, đương nhiên không có cách nào so sánh với bọn họ về sự từng trải trên sa trường, nhưng mà người lại là do bệ hạ đích thân phái đến Tây Bắc. Nói cách khác, bọn họ là người được Thái thượng hoàng đề bạt, chịu ân từ Thái thượng hoàng. Còn người chính là môn sinh của thiên tử.” Triệu Lệnh Nghiêm đắm nhẹ Tống Diêu một quyền, lại vỗ đùi của Tống Diêu, khẽ sát mặt vào mà thấp giọng hỏi, “Người nghĩ thử xem, Hoàng thượng tin người hơn hay là tin bọn họ hơn?”

Tống Diêu cũng nghĩ đến điểm này, cau mày nói, “Nếu trải qua tám năm mười năm nữa, chúng ta tích lũy một chút kinh nghiệm thì còn có thể đánh cuộc. Hiện tại mới thu thập đám binh tướng dưới trướng. Đại Đồng vừa mới đại bại, nếu muốn ganh đua với bọn họ thì còn hơi sớm.” Không nói đến chuyện khác, chỉ cần nói đến binh lực thì hẳn vẫn chưa thể sánh bằng người ta nữa là.

“Vội lại, Bình Dương Hầu trở về nhậm chức Binh bộ Thượng thư, phụ thân của người ta thăng chức, có ai lại dám không nể mặt Mã Duy cơ chứ?” Tống Diêu nhắc nhở Triệu Lệnh Nghiêm, “Đừng cười ngây ngô, mơ mộng cái gì. Hiện tại ta có thể làm tướng quân thủ thành Đại Đồng đã là may mắn lắm rồi.”

Triệu Lệnh Nghiêm nổi nóng đập một phát vào đùi của Tống Diêu rồi thở dài, “Người đúng là ngốc, đầu óc chẳng biết nghĩ gì cả. Đương nhiên là ta không phải nói hiện tại, người suy nghĩ một chút đi, Bình Dương Hầu đã sớm chấp chương binh quyền Tây Bắc hơn chục năm, nay lại thăng chức làm Bộ binh Thượng thư. Hầy, nếu Bình Dương Hầu mà hiểu chuyện thì nhất định phải tìm lý do để từ chức Binh bộ Thượng thư.”

“Trên đời này, chuyện gì cũng vậy, tức nước thì vỡ bờ, vinh quang đến một mức độ nào đó thì tất sẽ tụt dốc.” Sắc mặt của Triệu Lệnh Nghiêm trở nên chăm chú, “Người và ta đều từng là thuộc hạ dưới trướng của lão tướng quân, biết được Bình Dương Hầu có uy vọng cực cao ở Tây Bắc. Mà bệ hạ vừa mới đăng cơ, lúc này đề bạt phủ Bình Dương Hầu chưa hẳn là chuyện tốt. Trên đời làm gì có gia tộc nào không suy yếu cơ chứ, phủ Bình Dương Hầu có thể bảo trụ binh quyền Cam Túc là do bệ hạ rộng lượng bất phàm. Nếu Bình Dương Hầu thật sự tiếp nhận chức Binh bộ Thượng thư thì ngày sau e rằng sẽ có họa diệt môn.”

“Phủ Bình Dương Hầu lừng lẫy trong những năm Thái thượng hoàng chấp chính, hiện tại ngai vàng đã thay đổi, người chính là người được bệ hạ phái đến Tây Bắc, nếu bệ hạ không tin tưởng người thì làm sao lại đặc biệt đề bạt người lên vị trí tướng quân Đại Đồng cho được. A Diêu, hiện tại bệ hạ ra tay với phủ Bình Dương Hầu, chúng ta chỉ cần thuận thế mà làm, ngày sau nếu xuất binh tấn công Tây Bắc, binh lực Tây Bắc tất nhiên sẽ hợp binh với chúng ta, khi đó ai lãnh binh thì người đó chính là đại nguyên soái.” Ánh mắt của Triệu Lệnh Nghiêm sáng ngời, “Hiện tại, chúng ta chẳng những phải bảo vệ Đại Đồng mà còn phải tính toán cho tương lai.”

Tống Diêu mỉm cười, lắc đầu thở dài, “Hoàng đế bệ hạ bị bệnh bao nhiêu ngày, hầy, nếu bệ hạ thật sự gặp bất trắc, chúng ta cũng trở thành vua nào triều thần nấy. Chuẩn bị về quê làm ruộng đi là vừa.”

“Ta thấy, bệnh tình của bệ hạ không đáng ngại đâu.” Triệu Lệnh Nghiêm nói.

Tống Diêu chưa kịp nghĩ đến việc này, bèn hỏi, “Nói rõ thử xem?”

Triệu Lệnh Nghiêm nói, “Lúc trước để đô tranh chấp ngai vàng, bốn vị Hoàng tử đều bỏ mạng ngoài ý muốn, duy nhất chỉ có bệ hạ có thể an toàn. Người suy nghĩ một chút, bệ hạ có bản lĩnh như vậy thì làm sao có thể dễ dàng xảy ra chuyện.” Lúc trước Minh Trạng bị cầm rồi bất ngờ mở miệng, đương nhiên trở thành Thế tử Trần Nam Vương, kế thừa địa vị của phụ thân. Nhưng ai có thể ngờ được, cái tên tiểu tử cầm này lại mạng lớn đến như thế, khắc chết bốn vị Hoàng tử, khắc luôn Thái thượng hoàng đang tuổi tráng niên, tự mình bước lên ngai vàng làm Hoàng đế?

Minh Trạng bệnh đã lâu, bao nhiêu người rục rịch nháy mắt vẫn không dám manh động, nguyên nhân lớn nhất cũng chính là vì lý do mà Triệu Lệnh Nghiêm vừa đưa ra. Lúc trước Minh Trạng làm việc rất hùng hổ, nhiều người không thể chắc chắn rốt cục Hoàng thượng bệnh thật hay giả bệnh, vì vậy không dám manh động.

Nhất là đại tướng ở biên ải.

Ngự sử trong triều, trời sinh đã có cái miệng ti tiện, nói đại vài câu cũng không thành vấn đề.

Nhưng đại tướng thủ thành như bọn họ, nếu thật sự dám manh động mà không có chỉ dụ thì nhất định là phạm tội tru di cửu tộc.

Tổng Diêu thở dài, “Bệ hạ hồng phúc tề thiên, hy vọng là như thế.”

“Người cứ yên tâm đi.” Triệu Lệnh Nghiêm nói một cách chắc chắn, “Hiện tại còn một chuyện muốn nói với người. A Diêu, ta nghe được một sự kiện, có lẽ người sẽ có hứng thú. Người còn nhớ Kỷ Vĩnh Tồn đồng khoa Thám hoa với chúng ta hay không?”

“Đương nhiên nhớ rõ.” Đồng khoa vô tiến sĩ, đây là duyên phận trong quan trường. Tổng Diêu nói, “Chẳng phải hẳn là thuộc hạ của Lưu Dịch Sơn Lưu tướng quân hay sao? Mấy ngày hôm trước Tuyên Phủ thắng một trận chiến nhỏ, chính là Kỷ huynh dẫn người đánh lui Thất Đát đúng không?”

Triệu Lệnh Nghiêm nhếch môi, trong mắt toát lên một chút khinh thường, thấp giọng nói, “Cái gì mà người Thất Đát? Chỉ là một đám quân ô hợp ở thảo nguyên mà thôi. Lần trước người Thất Đát tấn công để đô, Ô Tắc Vương chết trong tay Tĩnh Tây Bá ở để đô. Những người này trở về thảo nguyên, Trần Kính Trung thú Công chúa của bộ lạc Ô Tắc, sau đó thu gom bộ lạc Ô Tắc. Lần này tấn công Tuyên Phủ chỉ là vài người Ô Tắc không phục Trần Kính Trung mà thôi. Lưu Dịch Sơn thổi phồng để xin thỉnh công. Đây chỉ là việc nhỏ, trong quân quen dùng thủ pháp này, nhưng ta nghe nói Kỷ huynh bỏ ra công sức nhưng kết quả Lưu tướng quân lại thỉnh công cho nhi tử của mình là Lưu Bản.”

Chống lại ánh mắt kinh ngạc của Tổng Diêu, Triệu Lệnh Nghiêm tiếp tục nói, “Về phần Kỷ huynh xuất sinh nhập tử để khổ chiến thì Lưu tướng quân chẳng hề đề cập đến một câu trong tấu chương.”

“Lưu tướng quân quá hồ đồ, bất công như vậy làm sao có thể phục chúng cho được.” Thuộc hạ đầm máu sa trường, tất cả đều là vì đặt chiến công lên hàng đầu, không biết phân biệt thị phi như vậy thì chẳng phải sẽ khiến thuộc hạ rùng mình hay sao?”

Triệu Lệnh Nghiêm nói, “Ta nghe nói, Kỷ huynh là con riêng của Lưu đại nhân.”

Mi tâm của Tổng Diêu khẽ nhúc nhích, vẫn chưa vội vàng phủ nhận giả thiết của Triệu Lệnh Nghiêm, suy nghĩ một chút rồi dần đo nói, “Luận về tướng mạo thì có một chút tương tự.” fynnz.wordpress.com

“Mặc kệ có phải là con riêng hay không, A Diêu, người viết phong thư cho Kỷ huynh. Cũng không cần nói gì khác, chỉ cần nói đến tình hữu nghị đồng khoa của chúng ta.” Triệu Lệnh Nghiêm khẽ nhướn mày, “Cho dù là con riêng thì cũng không thể khi dễ như vậy. Kỷ huynh có thể đồ Thám hoa thì nhất định là có chút tính toán trong chuyện công danh. Hôm nay Lưu Dịch Sơn chèn ép hẳn, khó trách hẳn sẽ ghi hận.”

Tổng Diêu đồng ý.

Triệu Lệnh Nghiêm bàn bạc xong bèn đứng dậy nói, “Ta trở về đây.”

“Buổi tối ăn cái gì?” Tổng Diêu hỏi. Mấy ngày nay rảnh rỗi, Triệu Lệnh Nghiêm lại kén ăn, thường xuyên tự mình xắn tay nấu nướng, Tổng Diêu cũng thường xuyên mặt dày đi ăn chực, “Làm món bắp cừu hầm đi, tiết trời đang thu đông, vừa lúc có thể tắm bổ.”

Triệu Lệnh Nghiêm trừng to đôi mắt, hỏi ngược lại, “Ta là trù tử của người hả?” Đồ không biết xấu hổ, ngày xưa ăn uống không trả tiền còn chưa tính, hiện tại còn bắt đầu yêu cầu món ăn nữa.

Tổng Diêu cười he he, nắm vai Triệu Lệnh Nghiêm, “Nếu không thì hôm nay để ta nấu cho người ăn.”

“Như vậy thì còn được.” Triệu Lệnh Nghiêm không phản đối.

Ngay cả bản tính khó chịu như Tiết Thiệu Lương mà Tổng Diêu còn có thể thu phục thì Triệu Lệnh Nghiêm chẳng là gì cả.

Tổng Diêu cùng Triệu Lệnh Nghiêm sơ dĩ trở thành bằng hữu tâm đầu ý hợp không chỉ vì quan hệ thượng cấp và hạ cấp của bọn họ mà còn là vì bọn họ có rất nhiều điểm tương tự, tỷ như, đều rất biết nấu ăn.

Ở thời kỳ quân tử xa trừ phòng như thế này thì quả thật khó có thể tưởng tượng. Hơn nữa, hai người sở dĩ có bản lĩnh như vậy cũng có nguyên nhân đại khái là giống nhau, gia cảnh tụt dốc, không thể kiểu cách. Hiện tại mặc dù đã giàu có nhưng vẫn duy trì thói quen như trước kia.

Hai người ở chung với nhau đã lâu, Tống Diêu sớm biết rõ khẩu vị của Triệu Lệnh Nghiêm.

Chỗ ở của Triệu Lệnh Nghiêm hoàn toàn khác biệt với chỗ ở có nề nếp như trong quân doanh của Tống Diêu, Triệu Lệnh Nghiêm thích hoa cỏ, cũng không phải những loại cây quý hiếm nổi danh, hẳn chỉ trồng hai cây táo và một cây tường vi.

Nay đã cuối thu, hoa rơi quả chín, chỉ còn lại màu lá xanh man mát, trong vườn tràn ngập ý thu. Phân phó thuộc hạ mang ra bộ ấm trà, Triệu Lệnh Nghiêm nói với Tống Diêu, “Trong bếp có thức ăn, người đi nấu cơm đi, ta pha trà. Đây, trà của người so với lá cây ở đây chỉ ngon hơn có chút xíu.”

“Nói châm chọc gì đấy.” Tống Diêu ngồi xuống đối diện với Triệu Lệnh Nghiêm, “Uống trà xong rồi đi. Ta cũng không phải vô duyên vô cớ làm trừ tử cho người ta đâu.”

Triệu Lệnh Nghiêm hý hoáy với bộ ấm trà bảo bối của mình, “A Diêu, người đi hâm một cái bánh cho ta trước đi, ta đói bụng rồi.” Thấy Tống Diêu muốn mở miệng, Triệu Lệnh Nghiêm lập tức phụng phịu, “Đừng quên lúc trước người nào đó bị bệnh, là ai túc trực ở bên cạnh giường của người ba ngày ba đêm không ngủ, hầu hạ người ăn, hầu hạ người uống. Thật ra ta cũng không mong đợi vào đạo lý cho dù một chút ân huệ nho nhỏ cũng phải báo đáp gấp bội....”

Không đợi Triệu Lệnh Nghiêm dong dài, Tống Diêu vội vàng đi xuống phòng bếp, quay đầu nói một câu, “Lần sau người cứ mặc kệ ta đi, bằng không, cả đời này ta xem như báo đáp không nổi đại ân này của người đâu.” Mỗi khi Triệu Lệnh Nghiêm muốn sai khiến hẳn mà hẳn không muốn thì Triệu Lệnh Nghiêm sẽ nhắc đến, “Nhớ ngày đó...”

Kỳ thật đây cũng là một chuyện đã lâu, Triệu Lệnh Nghiêm ngoại trừ võ công tề hại thì những điểm còn lại đều không thua kém Tống Diêu. Hơn nữa tiểu Triệu bằng nhãn người ta còn rất biết y thuật.

Con người ăn ngũ cốc hoa màu, làm gì có ai mà không sinh bệnh cơ chứ.

Y thuật của Triệu Lệnh Nghiêm không tệ, liền thuận tay chữa trị cho Tống Diêu.

Cứ như vậy, Triệu Lệnh Nghiêm xảo quyết cho rằng chính mình có ân cứu mạng đối với Tống Diêu, không chỉ như thế, hẳn còn thường xuyên lấy ân đòi báo đáp, để đạt được mục đích sai khiến Tống Diêu.

Tính tình của Tống Diêu khá tốt, nể mặt Triệu Lệnh Nghiêm lớn hơn hẳn ba tháng tuổi mà thường làm theo yêu cầu của Triệu Lệnh Nghiêm.

Triệu Lệnh Nghiêm thích ăn thịt cừ, vì vậy đến Tây Bắc đúng là như cá gặp nước.

Hai người uống trà, dùng xong bữa tối thì liền cùng chơi cờ trò chuyện. Triệu Lệnh Nghiêm nửa ngồi nửa dựa vào đầu giường được đặt lò sưởi gần đó, trên đùi đắp một chiếc chăn bằng lông cừu, tay trái chui vào trong chăn, còn ôm một chiếc lò sưởi tay bằng đồng thau, tay phải nhặt một quân cờ, tán gẫu, “Ta thấy nhân duyên của người sắp đến rồi.”

Tống Diêu nhướng mày, “Người đang làm mai cho ta đấy à?”

“Ta có biết tiểu thư khuê các nhà nào đâu, làm sao có thể mai mối cho người.” Triệu Lệnh Nghiêm giương mắt nhìn về phía Tống Diêu, “Người ngồi ổn vị trí tướng quân Đại Đồng, còn trẻ mà địa vị cao, lại chưa thành thân, có người có ý với người là chuyện hiển nhiên rồi.”

Triệu Lệnh Nghiêm biết Tống Diêu không có người thân, hai người ngày thường thân cận như huynh đệ, Triệu Lệnh Nghiêm suy nghĩ chu toàn mới đề cập với Tống Diêu, “Nhưng mà ngày sau nếu muốn đi xa hơn trên con đường làm quan thì tốt nhất là nên kết thân với hào môn quý tộc.”

Tống Diêu nghe thấy hai chữ kết thân thì liền nhúc nhích đầu, vội vàng nói, “Việc này không vội, còn sớm lắm.”

Triệu Lệnh Nghiêm có chút khó hiểu, kinh ngạc nhìn Tống Diêu một cái. Tống Diêu từ khách chuyển thành chủ, đáp lại, “Người cũng ngang ngửa tuổi của ta, Lệnh Nghiêm, người có nhìn trúng ai chưa, hay là...” Gò

má hiện lên một nụ cười xấu xa, Tống Diêu bỗng nhiên đưa tay vào trong chăn, đánh lén tiểu huynh đệ của Triệu Lệnh Nghiêm một cái, cười nói, “Có phải muốn nữ nhân hay không?”

Triệu Lệnh Nghiêm kêu to một tiếng, đưa tay cốc đầu Tống Diêu rồi cười mắng, “Muốn cái đầu người, ngay cả ta mà người cũng dám chiếm lợi!”

Kỳ thật giữa nam nhân với nhau, hơn nữa ở trong quân đội, sờ soạng thế này cũng rất bình thường, Triệu Lệnh Nghiêm cũng không cảm thấy có vấn đề gì mà còn sờ soạng ngược trở lại Tống Diêu, thậm chí còn nhéo nhéo một chút.

Tống Diêu hít sâu một hơi, bẻ tay Triệu Lệnh Nghiêm, thẳng thừng đè đầu của Triệu Lệnh Nghiêm xuống giường, cắn răng nói, “Mụ nó, bóp chết lão tử rồi.”

“Khốn kiếp, nhẹ một chút đi, gãy tay của lão tử mất.” Tay chân của Triệu Lệnh Nghiêm rất yếu ớt, bị Tống Diêu kiềm trụ thất lực không thể nhúc nhích. Tống Diêu thuận tay vỗ hai cái lên mông của Triệu Lệnh Nghiêm, “May là người xuất thân văn sĩ, vậy mà còn chửi tục như thế.”

“Tống Diêu, mau buông ra, thất lực của ta đau quá.” Triệu Lệnh Nghiêm dốc sức quơ quào cả buổi cũng không thể động dậy, bèn trực tiếp nhận thua, cầu xin tha thứ, dù sao hắn cũng không giỏi võ, không đánh lại Tống Diêu cũng chẳng có gì mất mặt.

“Hừ hừ, nói vài câu dễ nghe xem.”

“Tống Diêu, Tống mỹ nhân, tiểu Diêu mỹ nhân, ta sai rồi, có được chưa?”

“Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không giáo huấn người một chút cũng không được mà.” Tống Diêu lật chăn của Triệu Lệnh Nghiêm ra, thẳng tay thoát hạ y của người ta xuống.

Cho dù Triệu Lệnh Nghiêm phóng khoáng thế nào thì cũng là văn nhân được soi sáng bằng tứ thư ngũ kinh, bị người ta đè xuống giường lột hạ y thì lập tức đỏ bừng mặt, vừa xấu hổ vừa bực bội nói, “Tống Diêu, người làm gì vậy! Ta giận đó!”

“Bớt nói nhảm đi, người giận cho ta xem, hôm nay không đánh chết người cũng không được.” Quả nhiên Tống Diêu liền đánh một phát vào mông của Triệu Lệnh Nghiêm, liếc mắt một cái, thầm nghĩ, tiểu tử này ngày thường ăn mặc lôi thôi, không ngờ thất lực lại mãnh, chân thì dài, mông lại đầy đặn như thế, đúng là không kém. Nghĩ như vậy, Tống Diêu lại nhìn nhiều một chút.

Triệu Lệnh Nghiêm vừa đau vừa xấu hổ, úp mặt xuống giường, cũng không dám đùa giỡn với Tống Diêu. Bằng không, nếu thật sự bị đánh thì chẳng phải là tự rước lấy hay sao. Chỉ đành làm hờ hán không chịu thiệt thòi trước mắt, đành nhẹ nhàng cầu xin tha thứ, “Ta biết sai rồi, a Diêu, người tha cho ta một lần đi. Lần tới ta sẽ không dám nhéo bậy người nữa.”

“Hừ, còn lần tới nữa sao?” Tống Diêu nhin cười hỏi. fynnz.wordpress.com

“Không, không có. Ta không dám đắc tội với người nữa.” Triệu Lệnh Nghiêm dễ bảo như một con cừu nhỏ, khiến Tống Diêu cảm thấy không gây khó dễ cho Triệu Lệnh Nghiêm thì thật có lỗi với chính mình.

Tống Diêu buồn cười, hỏi, “Lần tới là ai nấu ăn?”

“Ta nấu ta nấu, người ăn món gì thì ta sẽ nấu món đó, tuyệt đối không hai lời.” Trực tiếp bỏ vào một bao thuốc chuột, thuốc chết cái tên họ Tống này.

“Như vậy còn được, nếu sau này dám cãi lời thì người phải nhớ kỹ trận đòn ngày hôm nay đó.” Tống Diêu nhéo mông người ta một cái xem như cảnh cáo, sau đó mới chịu buông tha cho Triệu Lệnh Nghiêm.

Cả đời Triệu Lệnh Nghiêm chưa từng bị khi dễ như vậy, trên mặt vẫn đỏ ửng, nghiêng răng nghiêng lợi kéo hạ y lên, xoa thất lực, thỉnh thoảng hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tống Diêu, thở hồng hộc, “Người cũng đừng nhỏ mọn như thế, là người sờ ta trước mà. Ý có võ công mà khi dễ thư sinh như ta thì có gì là hay ho!”

Tống Diêu chiếm lợi đã đời, không hề tức giận, chỉ cười nói, “Ừ, ta cũng chỉ có chút bản lĩnh ức hiếp thư sinh yếu ớt như người mà thôi.”

Triệu Lệnh nghiêm túc giận xua đuổi Tống Diêu ra ngoài.

222. Chương 222: Phiên Ngoại 5

Chẳng qua ân oán của hai người chưa giải quyết thì đề đô đã truyền đến tin lành: Hoàng đế bệ hạ rốt cục đã khỏi bệnh.

Người khác giả bệnh nhiều lắm là mười ngày nửa tháng, Hoàng đế bệ hạ giả bệnh gần nửa năm. Hơn nữa thời điểm tỉnh lại cũng được cân nhắc rất chuẩn xác, nếu không có chứng cứ rõ ràng thì bệ hạ tuyệt đối không thể tước chức với quy mô lớn như vậy.

Thời gian qua tìm kiếm không được Thái thượng hoàng, chỉ đành xem là tử vong. Minh Trâm phát ra thánh chỉ, ngoại trừ tổ chức tang lễ trọng thể thì cũng yêu cầu ba quân phải mặc y phục màu trắng tỏ lòng thương xót.

Đồng thời còn có mật thư do Hoàng đế bệ hạ gửi đến, ngự bút giao trách nhiệm cho bọn họ chuẩn bị kỹ lưỡng để nghênh chiến.

Tống Diêu không hề có chút hứng thú nào đối với chữ viết như cua bò của Hoàng đế bệ hạ, hắn chỉ quan tâm Hoàng đế bệ hạ khỏe mạnh mà thôi, “Bệ hạ an khang chính là phúc đức của thần tử như chúng ta. Nếu bệ hạ giao trách nhiệm chuẩn bị chiến tranh thì nhất định là có đạo lý. Phải an bài quân đội một lần nữa.” fynnz.wordpress.com

Hai người bận rộn đến đêm khuya thì mới cười ngựa quay về phủ.

Triệu Lệnh Nghiêm mệt mỏi gật đầu, Tống Diêu lại nói, “Sau này người dậy sớm, ta dạy cho người một chút quyền cước, như vậy sẽ không đến mức có chút việc mà mệt mỏi như vậy.”

Vì vậy thân thể có tố chất bình thường ở trong mắt của Tống Diêu chính là sức khỏe yếu ớt.

Thật sự là quái vật. Triệu Lệnh Nghiêm lặng lẽ oán thầm.

Một trong những bằng chứng chính là Triệu Lệnh Nghiêm thích tắm trước mặt hắn.

Tuy Triệu Lệnh Nghiêm xuất thân là võ tiến sĩ, bất quá hắn lại thường được xem là văn nhân, vì vậy khó tránh khỏi mà kiểu cách hơn tướng sĩ bình thường một chút. Có thể nhìn ra điều này thông qua sinh hoạt hằng ngày, Triệu Lệnh Nghiêm rất chú trọng phẩm chất sinh hoạt của mình, cực kỳ thích sạch sẽ.

Tống Diêu cũng có một thói quen, hắn thích trò chuyện buổi tối.

Vì vậy bình thường Triệu Lệnh Nghiêm tắm xong thì sẽ nghe Tống Diêu lải nhải. Có khi Tống Diêu lải nhải quá muộn, bèn ngủ cùng giường với Triệu Lệnh Nghiêm.

Tống Diêu cho rằng, hắn hoàn toàn noi gương các bậc tiền bối, chính đại quang minh.

Trở lại tiểu viện, vừa vào bồn tắm, Triệu Lệnh Nghiêm bắt đầu thiu thiu ngủ. Thời tiết này cũng không đến mức chết đuối trong bồn tắm, dù sao bồn tắm cũng không lớn, Triệu Lệnh Nghiêm là nam tử trưởng thành, mặc dù gầy yếu một chút nhưng cũng không phải nhỏ nhắn, nhiều lắm là ngủ gục một chút trong bồn tắm mà thôi.

Tống Diêu xưa nay quen chăm sóc chu đáo, lo lắng cho Triệu Lệnh Nghiêm bị cảm lạnh trong bồn tắm, vội vàng lấy chăn, lôi người trong bồn tắm ra rồi quấn lại, sau đó khiêng về phòng ngủ.

Tống Diêu có lòng tốt lau khô cho Triệu Lệnh Nghiêm, Triệu Lệnh Nghiêm mơ màng mở mắt ra, cảm thấy có người đang làm gì đó ở chân của mình, nhất thời rung mình, lấy lại thần trí, nhìn chăm chú một chút, cái đầu của Tống Diêu đang dong đưa lên xuống phía dưới thân của hắn. Lúc này Triệu Lệnh Nghiêm liền nổi cơn thịnh nộ, tung ra một cước ngay chính giữa mũi của Tống Diêu rồi mắng to, “Họ Tống kia, người đang làm gì vậy!”

Một lòng hảo tâm bị đứt cho chó ăn, cho dù Tống Diêu dễ tính cũng phải nổi nóng, “Làm gì vậy? Ta có thể làm được gì chứ? Không biết ai suýt nữa đã chết đuối trong bồn tắm, người nói ta đang làm gì hả? Là ta đang cứu cái mạng chó của người đó.”

Tống Diêu suýt nữa đã tức đến bốc hỏa, Triệu Lệnh Nghiêm lại nói, “Cho dù người có ngưỡng mộ ta, có xinh đẹp thế nào thì ta cũng chỉ thích nữ nhân thôi, sẽ không chấp nhận người đâu!”

Triệu Lệnh Nghiêm liếc mắt xem thường, càng quấn chặt chắn vào người, nghiêm nghị mắng chửi, “Người thì biết cái quái gì!” Gia dựa vào cái này để phát tài đó.

Cho dù Minh Trạm tặng bổng lộc cho quan viên nhưng vẫn có những người có chút sở thích riêng, bổng lộc như thế hoàn toàn không đủ để hấn sưu tập thư họa cổ. Cho nên, muốn vun đắp một chút cho sở thích thì phải nghĩ ra con đường phát tài.

Triệu Lệnh Nghiêm lại không có bản lĩnh phong lưu như Đường Bá Hổ, hơn nữa hấn ở trong quân doanh, bình thường ngay cả con ngựa cái mà cũng hiếm gặp. Vì thế Triệu Lệnh Nghiêm đành đi đường khác, hấn vẽ tranh đồng cung đoạn tụ.

Tống Diêu thường xuyên qua lại với Triệu Lệnh Nghiêm, nhìn thấy tiểu xuân cung đoạn tụ trong phòng của Triệu Lệnh Nghiêm thì trong lòng đương nhiên có một chút cân nhắc, nghĩ rằng Triệu Lệnh Nghiêm thích những thứ như vậy.

Tống Diêu ghét phải thừa hơi tổn lời, uất ức một lúc lâu sau mới hung hăng nói, “Với cái đức hạnh cảm heo như người thì người nào có mắt cũng cảm thấy phải chướng mắt.”

Tống Diêu tràn đầy bức tức, lại không thể tát chết cái tên Triệu Lệnh Nghiêm không biết phân biệt tốt xấu này, nhắc chân muốn đi, vừa đến cửa lại nhớ có chuyện chưa nói, đành quay trở lại, ngồi xuống bên cạnh giường rồi lên tiếng, “Có quân vụ phải bàn bạc.”

Bình thường chỉ cần Tống Diêu bàn bạc quân vụ với Triệu Lệnh Nghiêm thì thường không trở về nghỉ ngơi trong viện của mình, cho nên thuộc hạ sẽ không chuẩn bị gì cả. Kết quả là Tống Diêu vừa tiến vào phòng thì nổi lạnh, lò lạnh, giường cũng lạnh.

Triệu Lệnh Nghiêm vừa nằm xuống không bao lâu thì thấy Tống Diêu quay lại, vừa định đuổi người thì Tống Diêu liền xoa mi tâm rồi nói, “Ta mệt, đừng âm ỉ nữa. Trong phòng lạnh, ngủ đờ một đêm đi.”

Hai người vừa chìm vào giấc ngủ không được bao lâu, chợt nghe bên ngoài dồn dập tiếng bước chân, binh sĩ bên ngoài đập mạnh lên cửa phòng, cao giọng bẩm báo, “Đại tướng quân, Thát Đát tấn công biên ải!”

223. Chương 223: Phiên Ngoại 6

Tống Diêu nay là đại tướng quân, không tùy tiện tham chiến.

Chẳng qua người Thát Đát tấn công biên ải, đây là đại sự cấp bách. Tống Diêu và Triệu Lệnh Nghiêm cấp tốc chỉnh lại y phục, quát ngựa chạy đến tường thành.

Đêm hôm khuya khoắc, cho dù có đuốc thì cũng không thể nhìn rõ, trận này cũng không ác liệt, người Thát Đát chưa đánh tới nơi đã lui. Tống Diêu hùng hổ nói, “Khốn nạn, cố ý không để người ta ngủ yên mà.”

Tinh thần của Triệu Lệnh Nghiêm cũng rất kém, cũng mắng chửi kẻ địch, “Bắt được tên nào thì lột da bỏ nội nhũ như hết.” Ngáp vài cái, bả vai sụp xuống, “Đi ngủ bù thôi.”

“Người đi đi.” Tống Diêu nói, “Ta đi kiểm tra một vòng.”

Triệu Lệnh Nghiêm gật đầu, hai tay luồn vào trong ống tay áo, dẫn thuộc hạ rời đi.

Triệu Lệnh Nghiêm cũng không lo lắng chuyện đánh giặc, hiện tại lương thảo đầy đủ, chỉ cần bảo vệ thành Đại Đồng, cùng lúc đó chiến thắng vài trận thì có thể bàn giao cho triều đình. Triệu Lệnh Nghiêm vứt hết lo âu, trở về ngủ bù, đến hừng đông mới tỉnh lại thì bên cạnh đang vang lên tiếng ngáy rất to của một người.

Không phải ai khác mà chính là Tống Diêu.

Mặc dù Triệu Lệnh Nghiêm cho rằng Tống Diêu sinh ra tâm tư không nên có với hắn, chẳng qua nhìn thấy đôi mắt của Tống Diêu hơi thâm quầng, thần sắc mệt mỏi, cho nên cũng không so đo việc Tống Diêu ngủ cùng giường với hắn, tấm lòng rộng rãi bao dung mà nhẹ tay nhẹ chân ngồi dậy đi rửa mặt.

Nếu đã khai chiến thì trận này không thể chấm dứt trong một thời gian ngắn. Triệu Lệnh Nghiêm ít lên tường thành xem chiến, hắn chỉ phụ trách cung ứng hậu cần. Toàn thành giới nghiêm, lương thảo được cung cấp tới tấp. Ngoại trừ quân y thì đại phu toàn thành cũng được trưng dụng tham gia hậu cần.

Tống Diêu chỉ để ý đem tâm tư đặt trên chiến trường là được.

“May là có người đó.” Tống Diêu vừa bước xuống từ tường thành, một thân quân phục, ánh mắt kiên nghị, cười sang sảng, vỗ vai Triệu Lệnh Nghiêm rồi nói, “Lệnh Nghiêm, người vất vả rồi.” Tuy Triệu Lệnh Nghiêm có chút tật xấu kỳ lạ, nhưng cũng là cánh tay đắc lực nhất của hắn. Hắn có thể nhanh chóng ổn định thế cục của Đại Đồng cũng không thể không nhắc đến công của Triệu Lệnh Nghiêm. Nay chiến tranh xảy ra, hắn chỉ cần tập trung vào chiến trường mà không cần lo lắng việc hậu cần. Tống Diêu không biết cách ăn nói nhưng trong lòng cũng biết Triệu Lệnh Nghiêm làm rất tốt.

Triệu Lệnh Nghiêm cười hỏi, “Thắng rồi à?” Mặc dù là hỏi nhưng cũng là câu khẳng định.

Tống Diêu cởi mũ giáp, đưa cho thuộc hạ, kéo Triệu Lệnh Nghiêm ngồi xuống, nói một cách khiêm tốn, “Chỉ là thắng trận nhỏ mà thôi.”

Triệu Lệnh Nghiêm rót một tách trà rồi đưa cho Tống Diêu, thuộc hạ mang đến nước ấm hầu hạ Tống Diêu lau mặt, Tống Diêu vừa cười vừa nhìn Triệu Lệnh Nghiêm, “Ta thấy, chẳng qua mấy ngày nữa là có thể chấm dứt chiến sự. Chủ lực của người Thát Đát cũng không xuất hiện.”

Chiến sự chấm dứt rất nhanh, tuy là thắng nhỏ nhưng quân Đại Đồng vẫn được triều đình khen ngợi.

Đồng thời chuyện làm cho người ta phải trợn mắt há hốc mồm đã xảy ra: Thái thượng hoàng lão nhân gia vốn đã bị quan địa phương xác nhận là tử vong lại đột nhiên hồi sinh.

Khiến cho Triệu Lệnh Nghiêm vì tin tức này mà chân tay luống cuống, ngay cả Tống Diêu xưa nay trấn tĩnh, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Chuyện này, chuyện này....

Chuyện này là sao đây!

Có suy nghĩ như vậy không chỉ là hai người Tống Triệu, trên cơ bản là bá quan triều đình đều cảm thấy không còn thể diện đối mặt với tấu chương của Trần Nam Vương phủ. Ngoại trừ Hoàng đế bệ hạ vẫn ung dung như trước, mỉm cười tủm tỉm, “Trẫm đã nói rồi mà, phụ hoàng long ngự thiên hạ, hồng phúc tề thiên, là tôn sư của thiên tử, làm sao có thể dễ dàng băng hà cơ chứ. Xem ra quả thật là giả, nếu phụ hoàng bình an thì trẫm có thể an tâm rồi.” fynnz.wordpress.com

Lại phân phó Lễ bộ, “Âu Dương, vì việc của phụ hoàng mà phụ vương phải chịu nhiều điều tiếng. Trẫm thân là nhi tử, trong lòng rất áy náy. Âu Dương người cứ căn cứ theo năm rồi mà ban thưởng thêm gấp đôi cho Trần Nam Vương phủ, để làm yên lòng trẫm. Với lại, để hiếu kính phụ hoàng, Nội vụ phủ cũng tăng lên gấp bội lễ vật, phần thêm vào cứ lấy từ bảo khố của trẫm là được.” Sau khi tịch biên tài sản của đám công tước hầu tước, Minh Trạng trở nên phát tài, vì để an ủi huynh đệ hai người kia mà Minh Trạng cũng không hề để ý khi xuất huyết một chút sản nghiệp của mình.

Âu Dương Khác nói, “Bệ hạ, còn tang lễ...”

“Nhanh chóng ngừng lại.” Minh Trạng xưa nay phân phó đơn giản, chỉ dặn dò Nội vụ phủ một câu, “Con người sống trăm năm, ai mà không chết cơ chứ. Những thứ này cứ thu hồi lại, về sau trẫm sử dụng cũng được, cứ tiết kiệm, đừng để lãng phí.”

Nghe Hoàng đế bệ hạ bàn đến sinh tử mà chẳng hề kiêng kỵ một chút nào khiến Lý Bình Chu phải cau mày, trầm giọng nói, “Bệ hạ là thiên tử, là tôn sư của vạn dân, nhất định có thể vạn thọ vô cương.”

Minh Trạ̣m chỉ cười cười mà không nói gì.

Minh Trạ̣m cho Lý Bình Chu thể diện cũng không phải bởi vì Lý Bình Chu là lão thần tứ triều, thật ra là vì Lý Bình Chu biết thức thời, giải được tâm sự phiền não giúp Minh Trạ̣m.

Chuyện này phải quay lại trước kia một chút.

Từ khi Minh Trạ̣m trở về đế đô, giải quyết gọn gàng tất cả thần tử liên can có hiềm nghi mưu phản thì bắt đầu phát sầu vì việc Vệ thái hậu đính ước khuê nữ nhà Lý Bình Chu cho hần để lập hậu xung hĩ.

Thú nữ nhân về làm lá chắn thì mặc dù có chút thiếu đạo đức. Bất quá Minh Trạ̣m không phải không làm được. Tỷ như Thanh Loan công chúa của tiền Tây Tạng Vương, nay là Thanh quý phi nổi danh độc sủng hậu cung nhưng mỗi ngày đều phòng không chiếc bóng, Minh Trạ̣m cũng không cảm thấy có gì đuổi lý.

Thanh Loan công chúa gánh chịu hư danh xấu như vậy thật không công bằng cho lắm. Nhưng trên đời này làm sao có nhiều chuyện công bằng như thế. Con người thường ích kỷ, Minh Trạ̣m cũng không phải thánh nhân. Vì hạnh phúc của mình mà thỉnh thoảng có hy sinh, có lỗi với người khác thì cũng chỉ đành phải thế mà thôi.

Dù sao hạnh phúc của mình mới là quan trọng.

Còn nữa, Thanh Loan công chúa mang thân phận gì? Thanh Loan công chúa rất tỉnh táo, nàng hiểu rõ sứ mệnh của mình quan trọng hơn việc được sủng ái ở hậu cung. Nếu có thêm khuê nữ của Lý Bình Chu thì không biết khuê nữ của Lý Bình Chu có được sự giác ngộ như Thanh Loan công chúa hay không thì thật khó nói.

Nay Minh Trạ̣m và Nguyễn Hồng Phi gần bó như keo sơn, quần quýt ngọt ngào, chưa nói đến việc Nguyễn Hồng Phi sĩ diện lại hẹp hòi, ngay cả Minh Trạ̣m cũng không nguyện ý mạo hiểm như vậy. Khó ở chỗ lúc ấy Vệ thái hậu đã lên tiếng, Nội vụ phủ cũng vội vàng may phượng bào, hiện tại Minh Trạ̣m trở về bảo rằng không chịu thành thân.

Cho dù là Hoàng đế thì cũng không thể làm ra chuyện như vậy.

Minh Trạ̣m cân nhắc một hồi, phái người gọi Lý Bình Chu đến, trước tiên tán thưởng Nội các có công, lại khen Lý tướng vất vả. Minh Trạ̣m mà há mồm, nếu có lòng tăng bốc ai thì ngay cả Phượng Cảnh Nam cũng có thể bị hần nịnh cho ngất ngây.

Huống chi là Lý Bình Chu, Hoàng đế khen ngợi, mặc dù ngoài miệng tỏ vẻ khiêm tốn nhưng trong lòng không phải là không đắc ý.

Minh Trạ̣m thấy ánh mắt của Lý Bình Chu thì mỉm cười, khoe môi thì hơi nhếch lên, trong lòng liền biết thời cơ đã chín muồi, bèn nghiêm mặt nói, “Nay trăm triệu khanh tiến cung là vì còn một chuyện muốn thương nghị cùng khanh.”

Lý Bình Chu tỏ vẻ nghiêm túc, cung kính nghe phân phó.

Minh Trạ̣m nói, “Lúc trước Thái hậu đính ước thiên kim nhà khanh cho trăm, muốn lập làm Hoàng hậu. Vì Thái thượng hoàng gặp nạn mà việc lập hậu bị trì hoãn. Nay trăm bệnh nặng mới khỏi, tuy nhiên thân thể vẫn còn chút không khỏe.”

Dừng một chút, Minh Trạ̣m ngưỡng lên chiếc nệm cầm tròn tựa xuất hiện rõ ràng trên khuôn mặt, nói mà không biết ngượng, “Chẳng qua được Thái y điều trị nên cũng không đáng ngại. Trăm nghĩ chúng ta cứ xem chuẩn thời gian mà tiến hành việc lập hậu đi.”

Trên mặt của Minh Trạ̣m thật sự lộ ra vẻ thành khẩn, Lý Bình Chu còn chưa trả lời, Minh Trạ̣m bỗng nhiên thở dài, “Nhưng có một việc khiến trăm vô cùng khó xử.”

Nhìn khuôn mặt đã già nhưng vẫn kiên định của Lý Bình Chu, Minh Trạ̣m cau mày trầm giọng nói, “Khanh là lão thần do phụ hoàng lưu lại cho trăm, từ khi trăm đăng cơ đến nay đã được khanh trợ lực rất nhiều.

Tỷ như công trình cảng Thiên Tân đều do Công bộ thu xếp. Hầy, nay trẫm muốn lập khuê nữ nhà khanh làm Hoàng hậu thì khanh chính là quốc trưởng của trẫm.”

Lý Bình Chu nghe Minh Trạng nói vòng vo một hồi, trong lúc nhất thời cũng không rõ ý tứ của Hoàng đế bệ hạ. Minh Trạng hiếm khi ngay thẳng như vậy, tràn đầy ưu sầu mà hỏi Lý Bình Chu, “Khanh là nhạc phụ của trẫm, mẫu tộc của Hoàng hậu tất sẽ được ban tước vị Thừa Ân Hầu. Khanh là người đứng đầu bên mẫu tộc của Hoàng hậu, chức vị Tướng quốc phải làm sao đây, trẫm cảm thấy khá là khó xử.”

Lúc này, Lý Bình Chu cuối cùng hiểu rõ.

Ý tứ của Minh Trạng rất đơn giản: Đại Phụng không có quy củ để cho nhạc phụ của Hoàng đế đảm nhiệm chức Tướng quốc.

Chợt nghe thấy lời này của Minh Trạng thì Lý Bình Chu đột ngột sinh ra cảm giác bất bình, thầm nghĩ, ngài đang qua cầu rút ván ư? Chẳng qua ở trước mặt ngự tiền, Lý Bình Chu nhìn về phía Minh Trạng, đôi mắt của Minh Trạng thâm sâu như biển cả, yên tĩnh không gợn sóng.

Lý Bình Chu nháy mắt liền trở nên tỉnh táo, lời của bệ hạ không phải không có đạo lý. Lý Bình Chu rất hiểu Minh Trạng, bao gồm cả việc Minh Trạng bệnh gần nửa năm, bất chợt lành bệnh mà sắc mặt đã hồng hào rạng rỡ, còn thanh trừng mười mấy phủ công hầu, ngay cả người mù cũng biết trong đây có vấn đề.

Lý Bình Chu không phải làm thủ hạ cho Minh Trạng mới có một ngày, hẳn biết rõ Minh Trạng có chí hướng cao xa, có tư chất của minh quân. Người như vậy nhất định không chịu sự khống chế của quyền thần ngoại thích.

Hiện tại ý tứ của Minh Trạng rất rõ: Ngài muốn làm Quốc trưởng, trẫm sẽ ban tước, nhưng ngài tuyệt đối không thể tiếp tục đảm nhiệm chức vị Tướng quốc.

Lý Bình Chu ban đầu bất bình, nay đã tỉnh táo trở lại, rốt cục là trẫm mặc.

Vị trí Quốc trưởng.

Huống chi Hoàng thượng không phải hôn quân, cũng không hề đoán mệnh.

Cho dù Lý Bình Chu không phải kẻ tham lam, nhưng cũng khó có thể không động tâm, trong lúc nhất thời vẫn chưa thể trả lời yêu cầu của Minh Trạng. Minh Trạng mỉm cười, “Đám Hoàng tôn Vĩnh Khác đứng là bướng bỉnh thú vị, Thái hoàng thái hậu và Thái hậu đã lớn tuổi, hậu cung bẽ bộn nhiều việc, trẫm đang cần có người phân ưu. Có Hoàng hậu thì trẫm cũng có thể yên tâm.”

Một lời đánh thức người trong mộng, sắc mặt của Lý Bình Chu trở nên căng thẳng, trong lòng đã có chủ ý.

224. Chương 224: Phiên Ngoại 7

Lý Bình Chu chủ động tìm lý do để từ hôn, hợp với ý của Hoàng đế, Minh Trạng làm sao lại không nể mặt Lý Bình Chu cho được?

Vì vậy cho dù Lý Bình Chu vẫn thường nóng tính như trước nhưng khi đối mặt với Lý Bình Chu thì Minh Trạng lại tỏ ra là một đế vương rộng lượng phóng khoáng.

Sau tấu chương báo chiến thắng nhỏ ở thành Đại Đồng thì Minh Trạng nhanh chóng thu được tấu chương buộc tội Triệu Lệnh Nghiêm của Tri phủ Thái Nguyên. Trong đó kể rõ việc Triệu Lệnh Nghiêm đến thành Thái Nguyên đả thương được thương, chiếm đoạt được liệu, trưng dụng đại phu và một loạt tội ác khiến người ta sôi sục.

Minh Trạng cơ hồ có thể nhìn ra sự căm giận phẫn nộ của Tri phủ Thái Nguyên như thế nào thông qua nét chữ cứng cáp trong tấu chương. Địa bàn của mình bị người ta cưỡng đoạt, cho dù thương nhân có địa vị thấp hèn thì đối với một quan phụ mẫu vẫn là sự sỉ nhục khó có thể chấp nhận. Lúc trước khi chiến tranh xảy ra thì không tiện so đo với Triệu Lệnh Nghiêm, nay đã chấm dứt chiến tranh, là lúc nên đòi nợ cũ.

Quan võ đánh giấc xuất sinh nhập tử, vô cùng vất vả, quan văn bầm sinh lại chán ghét chiến sự, vì vậy bọn họ rất biết cách xoi mói, bôi lông tìm vết. Bất quá việc văn võ đại thần không vừa mắt nhau cũng không phải không có lợi trong mắt Hoàng đế.

Nhưng thỉnh thoảng Minh Trạng lại cảm thấy chính mình không giống như làm Hoàng đế mà giống như làm hòa giải viên thì đúng hơn. Tấu chương này, Minh Trạng ẩn theo quy củ, phân phó Nội các gửi chỉ dụ đến Đại Đồng, lệnh cho Triệu Lệnh Nghiêm dâng tấu chương biện giải.

Triệu Lệnh Nghiêm nhận được tấu chương, tùy tiện lướt qua, cũng không nói gì. Trong khi Tống Diêu lại trở nên nôn nóng, hỏi Triệu Lệnh Nghiêm, “Chuyện này là sao? Người phái người đến Thái Nguyên chiếm đoạt được liệu ư?”

Tiết trời đã vào đông, Triệu Lệnh Nghiêm ôm một cái lò sưởi nhỏ trong lòng, trước mặt đặt chậu than, bên trong là loại than tốt nhất, trên chậu than có đặt một vỉ nướng, trên vỉ nướng có vài củ khoai lang mập mạp. Tống Diêu hỏi, Triệu Lệnh Nghiêm chậm rãi đáp, “Ai biết người Thát Đát lại đột ngột tấn công, thành Đại Đồng có bao nhiêu thuốc trị thương đâu? Được liệu không đủ, ta liền thu mua một chút ở phụ cận.”

Bộ dáng không lạnh không nóng của Triệu Lệnh Nghiêm khiến Tống Diêu nôn nóng đến mức giậm chân, nhin không được mà hét to, “Người thu mua như thế đó sao? Một phủ mười ba huyện, người chiếm đoạt sạch sẽ, người còn dữ tợn hơn cả bọn cường đạo nữa kia.”

Giơ lên đôi dưa gỗ đã được vọt trơn tru để lật khoai lang, Triệu Lệnh Nghiêm nói, “Không có được liệu, không có đại phu thì tướng sĩ bị thương phải làm sao đây? Chờ chết ư?” Giương mắt nhìn Tống Diêu, “Với lại ta cũng không phải chiếm đoạt mà là trưng dụng, nợ bọn hãn trước, sau này trả lại. Người cần gì phải nôn nóng như thế?”

Tống Diêu cảm thán một tiếng, ngồi bên cạnh Triệu Lệnh Nghiêm, vô cùng lo lắng, “Chẳng phải là ta lo lắng cho người hay sao? Lần trước bị đánh mấy trượng, nằm liệt đến hơn nửa tháng, lúc này nếu bị hạ tức giận, ngộ nhỡ lại bị trách phạt thì sao?” Cân nhắc một lúc, Tống Diêu liền quyết định, “Người đừng lo chuyện này nữa, cứ để ta gánh vác.”

Triệu Lệnh Nghiêm hít hít mũi, ngửi mùi khoai nướng, khoe môi hơi cong lên, “Người mà Tri phủ đại nhân hạch tội là ta, người viết tấu chương biện giải để làm gì.” Đôi mắt cười lướt nhìn Tống Diêu, Triệu Lệnh Nghiêm nói tiếp, “Người yên tâm đi, ta nhất định sẽ đem mọi việc đổ lên đầu của người. Ta đã viết trong tấu chương, tất cả đều là do người phân phó cho ta làm như vậy. Người viết một phong tấu chương thỉnh tội, như vậy chẳng phải chu toàn hay sao?” Kỳ thật Triệu Lệnh Nghiêm căn bản không cảm thấy chuyện này có gì là to tát, dù sao bảo vệ được Đại Đồng, người Thát Đát tấn công biên ải, bọn họ có công, cho dù xảy ra chuyện ở phủ Thái Nguyên thì cũng chỉ là tiểu tiết mà thôi. Nhiều lắm là mất một phần bổng lộc của triều đình, Hoàng đế bị hạ vì trấn an Tri phủ Thái Nguyên sẽ răn dạy bọn họ vài câu mà thôi. Dù sao hãn và Tống Diêu còn trẻ mà có địa vị cao, khiến không ít người ganh tỵ. Lúc này bị phạt vẫn tốt hơn so với được thưởng.

Tống Diêu im lặng một lúc lâu. Triệu Lệnh Nghiêm dùng chiếc dưa đâm vào một củ khoai lang rồi đưa cho Tống Diêu, hỏi, “Sao vậy, mất hứng vì ta bắt người làm lá chắn à?”

Tiếp nhận củ khoai lang nóng hổi, Tống Diêu buồn bực, “Không, đáng lý ta cũng tính làm như vậy mà.”

“Ồ, thế là chúng ta cũng rất hiểu nhau, có đúng không?” Triệu Lệnh Nghiêm bẻ củ khoai ra, mỉm cười tùm tùm, bắt đầu ăn.

Tống Diêu nhìn một bên mặt nhăn nhui trắng nõn của Triệu Lệnh Nghiêm, trong lòng dâng lên tình cảm ấm áp, bỗng nhiên gọi một tiếng, “Lệnh Nghiêm.”

Triệu Lệnh Nghiêm đang vui vẻ ăn khoai, nghe như vậy thì liền ngẩng người, kê nâng mặt lên, quay đầu nhìn về phía Tống Diêu. Tống Diêu bỗng nhiên nâng tay, đầu ngón tay hơi thô ráp kìm chặt chiếc cầm của Triệu Lệnh Nghiêm, tay trái giúp Triệu Lệnh Nghiêm lau đi miếng khoai vụn bên khóe môi.

Ánh mắt của Tống Diêu rất thâm thúy, Triệu Lệnh Nghiêm nháy mắt mấy cái, nắm lấy tay của Tống Diêu rồi nói, “Buông ra đi.” Bóp chặt cầm của hãn như thế, muốn đánh nhau hay sao?

Tổng Diêu khom người kề sát vào Triệu Lệnh Nghiêm, khi Triệu Lệnh Nghiêm trừng to mắt nhìn thì Tổng Diêu bất chợt hôn lên cánh môi mỏng ở trước mắt.

Trong mắt của Triệu Lệnh Nghiêm tràn đầy ngỡ ngàng, tròng mắt suýt nữa đã rơi ra ngoài.

Tổng Diêu cũng không hôn sâu mà chỉ chạm nhẹ, sau đó lập tức khôi phục tư thế ngồi ngay ngắn như ban đầu.

“Người, người bị điên rồi hả?” Triệu Lệnh Nghiêm xem như trấn tĩnh, sắc mặt không thay đổi, chỉ có chút lắp bắp. fynnz.wordpress.com

Tổng Diêu bình tĩnh nói, “Ba ngày liên tục đều nằm mơ thấy người, Lệnh Nghiêm, ta thích người rồi.”

“Làm sao, làm sao có thể được?”

“Thái thượng hoàng có thể hồi sinh thì có chuyện gì là không được?”

Triệu Lệnh Nghiêm hoàn toàn hồ đồ.

Từ khi Tổng Diêu tỏ tình, Triệu Lệnh Nghiêm bị mất phương hướng, vẫn bị vây vào trạng thái lơ đãng. Nhưng thật ra một khi Tổng Diêu đã tỏ tình, thấy Triệu Lệnh Nghiêm không cố chấp kháng cự hẳn thì liền đơn phương tình nguyện cho rằng Triệu Lệnh Nghiêm đã bằng lòng.

Tổng Diêu nhắm chuẩn cơ hội mà túm lấy Triệu Lệnh Nghiêm để hôn vài cái, Triệu Lệnh Nghiêm chỉ hận không thể một đao chém chết Tổng Diêu. Tổng Diêu cười nói, “Chúng ta đều là nam nhân, đừng bày ra bộ dáng nhàn nhõm như nữ tử thế này.”

Triệu Lệnh Nghiêm đen mặt, “Người nghĩ rằng ta là người tùy tiện hay sao?”

Tổng Diêu nhướn mày, “Nói ta nghe thử xem?”

“Người nói thử đi.” Triệu Lệnh Nghiêm hỏi lại.

Tổng Diêu mỉm cười, khuôn mặt tuấn mỹ trở nên rạng rỡ sáng bừng. Triệu Lệnh Nghiêm thầm than, xinh đẹp đúng là được thơm lây, cảm thú dội lốt người vẫn khiến người ta đặc biệt yêu thích.

“A Nghiêm, ta thích người thì sẽ muốn thân cận với người, đây là chuyện thường tình, người đừng nghĩ nhiều rồi sinh ra hiểu lầm.” Tổng Diêu giải thích.

Triệu Lệnh nghiêm thản nhiên nói, “Hiện tại ta vẫn chưa có cảm giác thường tình như người đâu, cho nên xin người kiềm chế một chút.” Bởi vì chênh lệch về võ công, Triệu Lệnh nghiêm không thể dùng võ công để giải quyết Tổng Diêu, chỉ đành dùng đạo lý để nói chuyện với Tổng Diêu.

Tổng Diêu chẳng biết xấu hổ, mặt dày nói, “A Nghiêm, nếu không thì sau này đổi lại là người hôn ta, không chừng sẽ có cảm giác đó.”

Triệu Lệnh Nghiêm nhìn chằm chằm Tổng Diêu, sắc mặt chậm rãi trầm xuống. Tổng Diêu chỉ đành đầu hàng, “Được rồi được rồi, nếu không có sự cho phép của người thì sẽ không hôn người, được chưa?”

Như vậy thì còn được. Triệu Lệnh Nghiêm hơi vừa lòng một chút thì chợt nghe Tổng Diêu nói, “Chúng ta trước tiên ở chung với nhau đi, được không?”

“Không được!”

Xưa kia Tổng Diêu thường ngủ chung giường với Triệu Lệnh Nghiêm, Triệu Lệnh Nghiêm cũng không nói gì. Nhưng kể từ khi Tổng Diêu tỏ tình thì Triệu Lệnh Nghiêm thật sự đề phòng người ta như giặc, kiên quyết không cho Tổng Diêu gần thân.

Thái độ của Triệu Lệnh Nghiêm kiên quyết, Tổng Diêu lại bắt lấy chân lý tình yêu, với bốn chữ rất chân thật – chết cũng vô si.

Cho dù Triệu Lệnh Nghiêm tử thủ cẩn thận, đến ngày hôm sau khi tỉnh giấc thì lại thấy Tổng Diêu đang ngủ bên cạnh mình. Nói khoa trương một chút thì Triệu Lệnh Nghiêm cũng không biết khi nào sẽ bị người ta lột đồ, nằm trần trụi trong lòng của Tổng Diêu. Sau đó bàn tay chết tiệt của Tổng Diêu cứ đặt lên hông của hắn, trong một đêm không biết sẽ bị người ta lợi dụng sờ soạn bao nhiêu lần.

Tiểu tử Tống Diêu này cũng không ngừng lải nhải với Triệu Lệnh Nghiêm, “A Nghiêm, nếu người cảm thấy thiệt thòi thì có thể sở ngược trở lại.”

Triệu Lệnh Nghiêm chưa bị Tống Diêu tức chết đơn giản là vì hấn rất rộng lượng.

Triệu Lệnh Nghiêm không thể không tiếp tục cùng Tống Diêu bàn về tình cảm giữa hai người bọn họ, hấn nghiêm túc hỏi, “A Diêu, luận về tuổi tác thì ta lớn hơn người. Luận về cấp bậc, người cao hơn ta. Luận về tướng mạo, ta càng không bằng người, người coi trọng ta ở chỗ nào? Có điều kiện như người thì gả cho Công chúa còn được nữa mà, mắt của người có vấn đề hay không vậy? Vì sao lại không nghĩ ra?”

Khi Tống Diêu chiếm lợi Triệu Lệnh Nghiêm thì sẽ tỏ ra không đứng đắn, bất quá khi chân chính đàm phán thì hấn ngồi rất nghiêm chỉnh, trầm ổn, nhưng lời nói lại khiến Triệu Lệnh Nghiêm phải dở khóc dở cười, Tống Diêu nghiêm mặt nói, “Trước kia ta chưa từng có mộng xuân, từ khi quen người, tất cả mộng xuân mà ta mơ thấy đều là người. Người nói xem, chẳng phải là ta thích người hay sao?”

“A Nghiêm, người cũng không cần vội vàng phủ nhận. Nếu người không hề có chút ý tứ nào với ta thì không thể dễ dàng cho phép ta thân cận với người như thế này đâu.”

Triệu Lệnh Nghiêm liếc mắt nhìn Tống Diêu, không nói chuyện.

Tống Diêu nói tiếp, “A Nghiêm, người cũng không phải người thích chiếm lợi kẻ khác. Nhưng mà người có cảm thấy hay không, người thường hay chiếm lợi ta.”

Triệu Lệnh Nghiêm dựng thẳng lông mày, quả quyết phủ nhận, “Làm gì có? Ta chưa từng chiếm lợi người.” Hấn cũng chưa từng lột sạch đồ của Tống Diêu để sở sàng với tiểu mỹ nhân này.

Tống Diêu bình tĩnh mỉm cười, “Người có nghĩ đến hay không, vì sao những chuyện khó làm thì người luôn đổ lên đầu của ta, để cho ta thay người gánh trách nhiệm?” Kéo lấy tay của Triệu Lệnh Nghiêm rồi cầm lấy, Tống Diêu nhẹ nhàng hỏi, “A Nghiêm, người có thân cận với người khác như vậy hay không? Hay là có cho phép người khác tùy tiện ngủ cùng giường với người? Đắp cùng chăn với người?”

Triệu Lệnh Nghiêm cảm thấy ê răng, “A Diêu, tiểu Diêu mỹ nhân, ta thật sự chỉ xem người là tri kỷ, là hảo huynh đệ thôi. Người ngấm lại đi, người có sắc đẹp như vậy, mỗi ngày theo ta cùng ngủ chung giường, vì sao ngay cả một lần mộng xuân mà ta cũng chẳng mơ thấy?”

Tống Diêu than thở, “Uổng cho người vẫn thường vẽ đông cung.”

Triệu Lệnh Nghiêm trợn trắng mắt, “Chẳng lẽ người nào vẽ đông cung đều là sắc ma à?”

“A Nghiêm, ta cũng chỉ háo sắc với người mà thôi.” Tống Diêu thì thầm, “Đối mặt với người mình thích, nếu là nam nhân thì sẽ có ý đó. A Nghiêm, bằng không người cũng nhìn thử của ta một chút đi.” Dứt lời, lập tức đòi cởi y phục.

Triệu Lệnh Nghiêm vội vàng giữ tay của Tống Diêu lại, van xin, “A Diêu, Tống Diêu, Diêu huynh đệ, tiểu Diêu mỹ nhân, xem như ta cầu người, người cho ta thêm chút thời gian có được hay không?”

Tống Diêu nhịn xuống cơn tức trong lòng, miệng phồng to, nói một cách bất mãn, “Ta đây sẽ nhịn một tháng, một tháng sau phải viên phòng.” (viên phòng=người con dâu được nuôi từ nhỏ cùng chồng chưa cưới bắt đầu cuộc sống vợ chồng)

“Không được!” Triệu Lệnh Nghiêm quả quyết cự tuyệt, có làm hay không, nếu chuyện giữa bọn họ mà truyền ra ngoài thì tiền đồ của hai người xem như đi tong.

Tống Diêu trực tiếp đè người ta xuống rồi lột đồ của người ta, “Vậy hiện tại viên phòng luôn đi.”

Triệu Lệnh Nghiêm giận tím mặt, “Tống Diêu, người đừng được một tắc lại muốn tiến thêm một thước!”

Tống Diêu nhìn chằm chằm ánh mắt của Triệu Lệnh Nghiêm, hơi hơi cảm thấy bị tổn thương, “A Nghiêm, người thật sự không có cảm giác gì với ta hay sao?”

“Có cảm giác cái đầu người, đều là nam nhân, người có cái gì thì ta đều có cái đó, ta làm sao có cảm giác với người cho được? Nếu muốn có cảm giác với người thì ta chỉ cần tự soi gương là thấy rồi. A—” Triệu Lệnh Nghiêm đang nói oang oang thì bất thành linh Tống Diêu đâm một ngón tay vào trong cúc hoa, cái loại cảm

giác này khiến Triệu Lệnh Nghiêm hoàn toàn không có cách nào để hình dung, hét lớn một tiếng nhưng lại rất cục nỏi không ra lời, tiếp sau đó là khuôn mặt trở nên đỏ bừng.

Hô hấp của Tống Diêu trở nên nóng rực, phà vào cổ của Triệu Lệnh Nghiêm, ngón tay chậm rãi ra vào, nới rộng phía bên trong chật hẹp. Tống Diêu đột nhiên nhớ đến cảnh tượng trong mơ, nhiệt huyết dưới thân sôi trào, hạ khổ sưng to trực tiếp chọt vào giữa đùi của Triệu Lệnh Nghiêm.

Triệu Lệnh Nghiêm sống hai mươi mấy năm, đây là lần đầu tiên bị như thế, xưa kia nhanh mồm nhanh miệng, hiện tại hoàn toàn vô dụng, cũng không biết vì sao mà khóe mắt đỏ ửng, hai hàng nước mắt bắt đầu lăn dài, rơi xuống tóc mai.

Triệu Lệnh Nghiêm cũng không phải người tùy tiện, dựa vào sự hiểu biết của Tống Diêu đối với Triệu Lệnh Nghiêm thì tuy rằng người này có chút sở thích vẽ tranh đông cung, nhưng trong chuyện đó thì cực kỳ bảo thủ, tỷ như khi được nghỉ ngơi thì có nhiều tướng sĩ thường đến hoa lâu trong thành để tiêu khiển, Tống Diêu vì ngại thân phận của mình nên không tiện đi thường xuyên, trong khi Triệu Lệnh Nghiêm ngẫu nhiên đi theo mọi người chỉ để góp vui mà thôi, nhưng sẽ không qua đêm tại hoa lâu, càng không cho nữ nhân gần người.

Lại tỷ như lúc trước, khi Tống Diêu chưa thông suốt mọi chuyện, hắn còn tính đưa cho Triệu Lệnh Nghiêm hai nha đầu làm thị thiếp, Triệu Lệnh Nghiêm kiên quyết không cần.

Kỳ thật chưa bàn đến việc Tống Diêu có ý với Triệu Lệnh Nghiêm, dù sao thì Triệu Lệnh Nghiêm cũng là quan viên hàng tứ phẩm, là tâm phúc của Tống Diêu.

Tống Diêu là người nóng nảy, làm việc mạnh mẽ thẳng thắn, hắn không quen kiểu dây dưa chần chừ như Triệu Lệnh Nghiêm, vì vậy dùng khí thế áp người, thỉnh thoảng khi dễ Triệu Lệnh Nghiêm một chút, cũng gọi là tình thú.

Nay nhìn thấy Triệu Lệnh Nghiêm lặng lẽ rơi lệ, Tống Diêu không khỏi đau lòng, bèn vội vàng rút ngón tay ra, nâng tay áo lau lệ cho Triệu Lệnh Nghiêm, giả vờ an ủi, “A Nghiêm, a Nghiêm, là ta càn rỡ. Đừng khóc nữa, là ta không đúng, sau này nếu không được người cho phép thì ta sẽ không chạm vào mông của người, được chưa?”

Triệu Lệnh Nghiêm tức giận, đẩy tay của Tống Diêu ra, tự mình lau lệ, đứng dậy, mặc vào y phục chỉnh tề, rưng rưng nước mắt, nhấc chân rời đi.

Tống Diêu là người rất tự tin, hắn thích Triệu Lệnh Nghiêm, vì vậy cảm thấy Triệu Lệnh Nghiêm cũng nên thích hắn. Hơn nữa, ý vào võ công mà chiếm lợi sạch sẽ Triệu Lệnh Nghiêm. fynnz.wordpress.com

Hơn nữa trong định nghĩa công thụ, Tống Diêu càng đơn phương tình nguyện cho rằng, với đáng người và sức khỏe của hắn thì đương nhiên hắn nằm ở trên.

Kinh nghiệm của vô số người xưa đã nói cho chúng ta biết: Tự cao tự đại sẽ không có kết cục tốt.

Kế tiếp, kết cục bi thảm mà Tống Diêu gặp phải đã xác minh trí tuệ của các bậc tiền bối.

Khi chính mình bị lột sạch sẽ nằm vô lực trên giường của Triệu Lệnh Nghiêm thì Tống Diêu rất cục biết rõ văn sĩ lợi hại thế nào.

225. Chương 225: Phiên Ngoại 8

Nếu nói Tống Diêu là theo phe thực tiễn thì Triệu Lệnh Nghiêm theo phe lý luận.

Luận về kinh nghiệm trên giường thì Triệu Lệnh Nghiêm tuyệt đối không bằng Tống Diêu, cho nên lúc trước Tống Diêu mới có khả năng dọa cho Triệu Lệnh Nghiêm hoảng sợ như con thỏ nhỏ. Nhưng chớ quên câu này, con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người. Huống chi Triệu Lệnh Nghiêm hoàn toàn lợi hại hơn một con thỏ yếu ớt rất nhiều.

Ít nhất tiểu xuân cung đồ của Triệu Lệnh Nghiêm cũng không phải uống phí.

Luận về tri thức thì Triệu Lệnh Nghiêm hơn Tống Diêu gấp trăm lần.

Võ công của Tống Diêu có lợi hại thế nào thì cũng không thể chống lại được lực của Triệu Lệnh Nghiêm. Bất quá Tống Diêu cũng sành đời. Mặc dù bị kê đơn nhưng Tống Diêu vẫn rất bình tĩnh, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Triệu Lệnh Nghiêm, không khỏi nhếch môi, nhẹ nhàng nói, “A Nghiêm, chỉ cần người gặt đầu thì ta cao hứng còn không kịp nữa là, cần gì phải hạ được, không chỉ mất hứng mà còn tổn thương hòa khí nữa.”

Triệu Lệnh Nghiêm nói một cách nghiêm túc, “Người bản tính cao ngạo, ta đánh không lại người, nếu không hạ được thì e rằng người không chịu nằm dưới.”

Tống Diêu đỏ mặt, quả thật hắn không tính nằm dưới, cho dù là về vóc dáng hay là về thể lực thì Triệu Lệnh Nghiêm có vẻ nên nằm dưới hơn hắn. Hầy, ở dưới mái hiên thì không thể không cúi đầu, Tống Diêu hạ mình, nghiêm túc nói, “A Nghiêm, nếu người thích nằm trên thì ta sẽ không giành với người.”

“Hiện tại người cũng không thể giành với ta.” Triệu Lệnh Nghiêm tiến lên, cởi thắt lưng và thoát y phục cho Tống Diêu. Tống Diêu rất tuần mỷ, con người thì ai cũng thích cái đẹp. Triệu Lệnh Nghiêm thường vẽ xuân cung đoạn tụ, mặc dù chỉ để phát tài, nhưng mà người nào có thể tưởng tượng lại có thể vẽ được tranh xuân cung đoạn tụ thì ít nhất trong lòng cũng không quá chán ghét chuyện đoạn tụ.

Đây không phải lần đầu tiên Triệu Lệnh Nghiêm nhìn thấy thân thể của Tống Diêu, nhưng lại là lần đầu tiên khẩn trương đến mức tay chân cũng run rẩy, Tống Diêu lắc đầu cười nhạt, “Có muốn ta dạy người hay không, a Nghiêm?”

Triệu Lệnh Nghiêm liếc nhìn một cách khinh thường, dựa trên lý thuyết, hắn hoàn toàn có thể xưng là chuyên gia, còn cần Tống Diêu chỉ giáo hay sao?

Ngay cả Tống Diêu cũng phải thừa nhận Triệu Lệnh Nghiêm đúng là tài năng bẩm sinh.

Triệu Lệnh Nghiêm chỉ thiếu thực tiễn mà thôi.

Hắn biết rõ những vị trí mẫn cảm của cơ thể con người, sau đó lần lượt thí nghiệm trên người Tống Diêu, hết cần lại liếm, hết hôn lại mút, khiến cho Tống Diêu phải thở hổn hển, khoái cảm dâng lên từ thắt lưng, phía dưới bắt đầu trở nên hưng phấn.

“Mụ nội người, nhanh lên đi.” Tống Diêu thật sự chịu không nổi Triệu Lệnh Nghiêm dốc hết công phu như vậy, đáng lý bị người ta đè đã rất khó chịu rồi, nếu không phải hắn có ý xấu với Triệu Lệnh Nghiêm trước, nay lại là tình cảnh như vậy thì Tống Diêu không bao giờ chịu nhường nhịn.

Triệu Lệnh Nghiêm xưa nay làm việc rất có trật tự, hắn lấy ra một hộp được cao, chậm rãi xâm nhập vào bên dưới của Tống Diêu, từ từ thoa tới thoa lui, không nhanh không chậm nói, “Đừng nóng vội, gấp quá sẽ bị thương đó.”

Tống Diêu ảo não, “Mụ nó, là ai nóng vội?” Chẳng lẽ hắn còn vội vã đòi Triệu Lệnh Nghiêm thượng hắn hay sao?

Cho dù thế nào thì đây vẫn là lần đầu tiên của Tống Diêu, vậy mà Triệu Lệnh Nghiêm lại là thư sinh sát đá, không hề biết thông cảm, đã đè Tống Diêu mà còn bắt thay đổi vài tư thế, cho dù thân mình của Tống Diêu có rắn chắc mạnh khỏe cỡ nào thì cũng có chút khó tiêu, cuối cùng khi Triệu Lệnh Nghiêm mức nước lau mình cho Tống Diêu thì Tống Diêu cũng đã buồn ngủ.

Tống Diêu tự nhận là người phóng khoáng, Triệu Lệnh Nghiêm hạ được hắn, không biết thương cảm chăm sóc hắn thì hắn có thể nhịn được. Hắn nghĩ, tạm thời nhường Triệu Lệnh Nghiêm, trước tiên bồi dưỡng tình cảm của hai người mới là điều quan trọng nhất.

Ai ngờ cái tên họ Triệu kia thượng hắn cả đêm, ngày hôm sau để lại đơn từ chức, thu dọn tay nải mà bỏ trốn.

Tống Diêu tức chết vì hành động dám làm không dám nhận của Triệu Lệnh Nghiêm. Lập tức phái người tập hợp binh mã, cưỡi ngựa đuổi theo Triệu Lệnh Nghiêm.

Triệu Lệnh Nghiêm cũng chưa đi quá xa, võ công của hắn thuộc hạng mèo quào, cưỡi ngựa cũng không giỏi, mang theo tiểu thư đồng đến cửa thành thì liền thấy truy binh đuổi đến, nhưng hắn rất thức thời, liếc mắt nhìn sắc mặt của Tống Diêu, liền quyết định cùng Tống Diêu trở về.

Sắc mặt của Tống Diêu cực kém, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra sự lạnh lùng, nhìn khuôn mặt bất an của Triệu Lệnh Nghiêm, hắn nâng roi ngựa lên, chỉ hận không thể quất chết họ Triệu kia. Nhưng Tống Diêu chỉ đành bỏ qua, chuyển mắt nhìn về những áng mây phía chân trời mà nói, “Người thân là quan tứ phẩm của Đại Đồng, không có chỉ dụ thì không thể rời khỏi thành Đại Đồng, một chút quy củ như vậy mà cũng không hiểu hay sao?”

Triệu Lệnh Nghiêm cúi đầu không nói chuyện, Tống Diêu ra lệnh, “Dẫn đến một con ngựa cho Triệu đại nhân.”

Hôm qua Tống Diêu bị người ta làm gần mất nửa cái mạng, hôm nay phải cưỡi ngựa bắt người, khi trở về phủ tướng quân, lúc xuống ngựa có chút loạn choạng. Triệu Lệnh Nghiêm vội vàng đỡ lấy Tống Diêu, Tống Diêu lạnh lùng liếc hắn một cái, rốt cục cũng không đẩy Triệu Lệnh Nghiêm ra mà chỉ quay trở về phòng.

Đuổi hết người hầu trong viện ra ngoài, Tống Diêu ngồi trên ghế chủ vị trong nhà, lạnh lùng nhìn chằm chằm Triệu Lệnh Nghiêm.

Đã chết đến nơi nên Triệu Lệnh Nghiêm không hề hoảng hốt, rót một tách trà cho Tống Diêu, ung dung thản nhiên hỏi một câu, “Trên người có khỏe không?”

“Vẫn chưa chết đâu.” Tống Diêu lạnh lùng hỏi, “Vì sao lại lén lút rời đi?”

Triệu Lệnh Nghiêm thở dài, “A Diêu, người có nghĩ đến sau này hay không. Người làm đại quan, chức vị cao, cho dù chúng ta có tình cảm thì chẳng lẽ cả đời không thành thân hay sao?”

Tống Diêu lộ ra vẻ tức giận, nói một cách đương nhiên, “Nữ nhân chỉ dùng để nối dõi tông đường, có gì quan trọng đâu?”

Triệu Lệnh Nghiêm nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của Tống Diêu, sắc mặt thản nhiên, “A Diêu, người có biết vì sao lúc trước người đưa thị nữ cho ta mà ta không cần hay không?”

“Phụ thân của ta cả đời chỉ có một mình mẫu thân, cả đời này ta hâm mộ cuộc sống tình cảm trọn đời suốt kiếp như vậy.” Triệu Lệnh Nghiêm nói, “Ta không còn phụ mẫu, cũng không có áp lực nối dõi tông đường. Thích nam nhân hay thích nữ nhân cũng không có ai nói gì.”

Triệu Lệnh Nghiêm bình tâm tĩnh khí, giọng nói cũng không cao, nhưng lời nói lại làm Tống Diêu chấn động tinh thần, “Ta có tình cảm với người, cả đời này sẽ không thay lòng đổi dạ, càng không thể nói ra lời thành thân với nữ nhân để nối dõi tông đường. Ta chẳng những không thể nói ra lời đó, càng không thể làm ra chuyện như vậy. Nhưng mà, A Diêu, người thì khác.”

“A Diêu, ta rời đi là vì ta không muốn sau này sẽ vì chuyện như vậy mà rạn nứt với người, lại càng không nguyện để sau này hai bên đều mất mặt khó coi.” Triệu Lệnh Nghiêm trầm giọng, “A Diêu, ta rời đi là vì ta đã sớm nhìn thấu người.”

Dứt lời, Triệu Lệnh Nghiêm liền trầm mặc ngồi bên cạnh, im lặng không nói gì.

Tống Diêu có phẩm chất, tướng mạo và bản lĩnh như vậy, Triệu Lệnh Nghiêm cũng không chán ghét đoạn tụ, nảy sinh tình cảm với Tống Diêu là chuyện thường tình. fynnz.wordpress.com

Nhưng đối với một nam nhân, tình cảm chỉ là gia vị mà không phải nhu yếu phẩm trong cuộc sống.

Triệu Lệnh Nghiêm xuất thân là Bảng nhãn, luận về tài năng cũng không thua kém Tống Diêu. Đối với Triệu Lệnh Nghiêm thì tình yêu vĩnh viễn không quan trọng bằng tôn nghiêm.

Nếu ngày sau Tống Diêu thú thê sinh con thì đặt hắn ở chỗ nào?

Thay vì đối mặt với tương lai kinh khủng như vậy, không bằng cứ để hắn nói trước, làm cho xong, mặc dù Tống Diêu tức giận, nhưng thừa dịp tình cảm vẫn chưa cạn, vẫn còn có thể hợp tan nhẹ nhàng.

Đối với lời của Triệu Lệnh Nghiêm, Tống Diêu cũng không nói gì.

Triệu Lệnh Nghiêm cũng không phải người có thể tùy tiện dụ dỗ bằng vài ba câu lời ngon tiếng ngọt, Tống Diêu có ý với Triệu Lệnh Nghiêm, nhưng rõ ràng là hấn và Triệu Lệnh Nghiêm không có quan điểm nhất trí trong tình yêu.

Tống Diêu là nam tử trưởng thành, tinh lực đang tràn đầy, trong phủ có thị thiếp có thể giúp hấn tiêu khiển, bên ngoài cũng có nữ nhân mời Tống Diêu lên giường.

Đây cũng không phải nói phẩm chất của Tống Diêu có gì đáng ngại, trong niên đại nam nhân tam thê tứ thiếp, với thân phận địa vị của Tống Diêu, có nữ nhân thì cũng bình thường.

Trong khi Triệu Lệnh Nghiêm giữ thân trong sạch, khó tránh khỏi bị người ngờ vực.

Nói đến đây, Triệu Lệnh Nghiêm đứng dậy, “Nếu không có gì thì ta đi trước đây.”

“Người đi đâu vậy?” Tống Diêu lạnh lùng liếc mắt, hỏi một câu.

“Trước tiên đệ đơn xin từ chức, đợi bệ hạ ngự phê rồi rồi đi.” Triệu Lệnh Nghiêm siết chặt nắm đấm, trong lòng vô cùng chua xót, trước kia Tống Diêu mặt dày mày dạn quần quýt hấn, nay là lúc tình nồng mà Tống Diêu vẫn như cũ không muốn hứa hẹn với hấn, có thể thấy được tình cảm trong lòng của Tống Diêu cũng chỉ là nông cạn mà thôi.

Tống Diêu là người chém giết trên chiến trường, cho dù có ý với Triệu Lệnh Nghiêm thì cũng không thể lập tức thay đổi tư tưởng. Mặc dù thấy khóe mắt của Triệu Lệnh Nghiêm ửng đỏ, nhưng Tống Diêu vẫn chưa mềm lòng, xoa xoa mi tâm rồi nói, “Không được nhắc lại chuyện từ chức nữa, người chưa chịu thiệt, chẳng lẽ bản tướng quân để người làm cả đêm không công hay sao, như vậy rất uất ức cho người.”

Triệu Lệnh Nghiêm lui vài bước, “Ta đi tìm chỗ ở để dọn ra ngoài.”

Tống Diêu không bằng lòng, khóe mắt của Triệu Lệnh Nghiêm ghen đỏ, “Chẳng lẽ người muốn bức tử ta hay sao?”

Nghe thấy như thế, trong lòng của Tống Diêu đột nhiên bốc hỏa, roi ngựa trong tay đập lên chiếc bàn nhỏ ở bên cạnh Triệu Lệnh Nghiêm, theo gió quất ra một vết roi sắc bén. Tống Diêu vỗ bàn cả giận nói, “Triệu Lệnh Nghiêm, rốt cục là ai bức ai, người biết rõ hơn ta mà!”

Hai hàng nước mắt của Triệu Lệnh Nghiêm lập tức rơi xuống, cơn giận trong lòng của Tống Diêu vẫn chưa bộc phát được vài phần thì đã bị nước mắt của Triệu Lệnh Nghiêm ngăn chặn.

Không thể không nói, Triệu Lệnh Nghiêm chọn thời gian rất tốt. Nếu tình cảm đậm bạc thì e rằng hấn có khóc mù mắt cũng không có người liếc mắt nhìn hấn. Nay Tống Diêu chịu thiệt, chưa đắc thủ, lại ngay lúc tình nồng, Triệu Lệnh Nghiêm rơi lệ, Tống Diêu có thể nào đành lòng cho được?

“Được rồi được rồi, dọn đi dọn đi.” Tống Diêu phát tay một cách không kiên nhẫn, Triệu Lệnh Nghiêm sắp rời đi thì lại bị Tống Diêu gọi lại.

Giọng nói của Tống Diêu tràn đầy bất đắc dĩ, “Không cần gấp, đợi tìm được chỗ ở thì dọn đi cũng không muộn.” Cho dù Triệu Lệnh Nghiêm chiếm lợi Tống Diêu, nhưng Tống Diêu vẫn lo lắng Triệu Lệnh Nghiêm vội vàng dọn ra ngoài như vậy, có thể hay không sẽ khiến người ta nghĩ nhiều? Có thể hay không sẽ có người nhân cơ hội gây phiền toái cho Triệu Lệnh Nghiêm?

Triệu Lệnh Nghiêm khẽ gật đầu, nhắc chân rời đi.

Thấy thân ảnh của Triệu Lệnh Nghiêm biến mất ngoài cửa, Tống Diêu mặt trầm như nước, ngón tay cái vô thức sờ lên roi ngựa, trong lòng bức bối tuyệt đối không phải xuất phát từ nguyên nhân thân thể khó chịu. Đợi Triệu Lệnh Nghiêm rời đi thì Tống Diêu mới phát hiện, mới lúc trước hấn còn nghĩ xấu, đợi khi đem Triệu Lệnh Nghiêm trở về thì nhất định phải giáo huấn một trận, chuyện này vẫn chưa thành công vậy mà Triệu Lệnh Nghiêm lại ngênh ngang đòi dọn ra ngoài?

Mụ nội nó, mắt cả chì lẫn chài!

Triệu Lệnh Nghiêm dọn ra khỏi phủ tướng quân khiến nhiều người để ý, làm người ta phải nghĩ nhiều.

Ngay cả thư đồng của Triệu Lệnh Nghiêm cũng nhin không được mà hỏi một câu, “Thiếu gia, vì sao chúng ta lại phải dọn ra ngoài?”

Triệu Lệnh Nghiêm cười tủm tỉm, “Dọn ra ngoài là vì tương lai dọn trở về.”

226. Chương 226: Phiên Ngoại 9

Minh Trạ là người rất to gan, cho nên hần thường xuyên làm ra vài chuyện ngoài dự đoán của mọi người, cũng sẽ không cảm thấy có gì kỳ lạ.

Tỷ như khi biết Đông Nam có hải tặc càn quấy vùng duyên hải, tiền Tổng đốc Chiết Mân Thiệu Xuân Hiểu đang bị giam giữ, nay Tuần phủ Chiết Mân chủ trì đại cục, không khởi nổi lên hiềm nghi danh bất chính ngôn bất thuận.

Khi trưng cầu Nội các về việc chọn Tổng đốc Chiết Mân thì Minh Trạ đã làm ra một chuyện khiến mọi người mở rộng tầm mắt. Hần trực tiếp lệnh cho Lâm Vĩnh Thường nhậm chức Tổng đốc Giang Nam, chấp chưởng chính sự của ba tỉnh Chiết Mân, chỉ huy binh mã ba tỉnh, chuẩn bị chiến tranh.

Chức vụ Tổng đốc Giang Nam quả thật là một sự sáng tạo độc đáo của Minh Trạ, các liệt tổ liệt tông của Phụng gia hoàn toàn không có trí tuệ và sự can đảm như vậy, dám giao ba tỉnh Giang Nam cho một người cai quản.

Minh Trạ đề cập đến chuyện này, không chỉ bá quan triều đình mà ngay cả Lý Bình Chu và Từ Tam, một người là tọa sư của Lâm Vĩnh Thường, một người là nhạc phụ tương lai của Lâm Vĩnh Thường, đều nói lời phản đối. Bảo rằng tuổi tác và sự từng trải của Lâm Vĩnh Thường có hạn, thật sự khó có thể đảm nhiệm.

Minh Trạ vung tay lên, trong niên đại đặc thù thì cũng có đối đãi đặc thù.

Hoàng đế bệ hạ nhất ý kiên quyết, tuy Nội các có thánh chỉ bác quyền phê duyệt tấu chương, nhưng quyền lợi này nói trắng ra chỉ là cho Nội các thể diện mà thôi, chẳng có tác dụng gì mấy. Trong niên đại mà hoàng quyền là cao nhất, với sự cường thế của Minh Trạ, cho dù không có đầy đủ đạo lý, nhưng người dám bác bỏ ý chỉ của hần thì sau này e rằng sẽ không được ban ân huệ.

Còn nữa, kỳ thật trong lòng của Lý Bình Chu và Từ Tam cũng rất mâu thuẫn, cai quản ba tỉnh Giang Nam để chuẩn bị chiến tranh, tuy rất phiêu lưu nhưng cơ hội cũng thật sự hiếm thấy. Nam tử hần đại trượng phu, cơ hội lưu danh thiên cổ, làm rạng rỡ tổ tông đã ở trước mặt.

Huống chi trên người của Lâm Vĩnh Thường còn một mối thù máu chưa trả, nếu có thể lập chiến công, sau này sẽ có thêm cơ hội tẩy rửa oan khuất cho gia tộc. Thêm một bước nữa, nếu Lâm Vĩnh Thường muốn khôi phục thân phận thì sẽ phạm tội khi quân, vốn là ngô cụt, muốn tìm một con đường sống thì không có công trạng là không thể được.

Vì nữ nhi, Từ Tam không thể không nghĩ cách cho Lâm Vĩnh Thường, ông trời ban thưởng cơ hội ngay trước mắt. Từ Tam tỏ ra chính mình đại công vô tư, thấy Hoàng thượng cứ kiên quyết, Từ Tam đương nhiên sẽ can thận tuân theo thánh mệnh.

Khi Lâm Vĩnh Thường nhận được thánh chỉ thì cũng nhin không được mà kinh ngạc, hần sớm biết Minh Trạ tin tưởng hần, nhưng trước khi Minh Trạ biết được thân thế của hần thì hần thật sự không ngờ Minh Trạ lại trực tiếp giao ba tỉnh Giang Nam cho hần.

Cầm lấy thánh chỉ bằng vải gấm vàng, Lâm Vĩnh Thường khe khẽ thở dài: Hoàng thượng ưu ái đến nước này, làm sao có thể không lấy cái chết để báo đáp cho được?

Chuyện ở Hoài Dương, Lâm Vĩnh Thường giao cho Tuần phủ Dương đại nhân cai quản, sau khi cáo biệt Từ Doanh Ngọc thì hần trực tiếp lên đường đến Phúc Châu.

Đế đô.

Nguyễn Hồng Phi cũng phải cảm thán một câu, “Ta thật không ngờ người tin tưởng Vĩnh Thường đến mức này.”

“Lâm Vĩnh Thường và Phương Cảnh Minh lúc trước từng là bằng hữu, luận về sự hiểu biết đối với Phương Cảnh Minh thì trừ người ra cũng chỉ có Lâm Vĩnh Thường.” Minh Trạ cẩn thận nhìn bàn cờ, chuẩn bị hạ cờ, “Còn nữa, ta thấy Lâm Vĩnh Thường không sai. Nghi ngờ người ta thì đừng dùng, đã dùng thì đừng nghi ngờ người ta, người nghĩ rằng ta là lòng dạ hẹp hòi hay sao?”

“Làm gì có, mọi người đều biết bệ hạ rộng lượng mà.” Nguyễn Hồng Phi mỉm cười tăng bốc Minh Trạ.

Minh Trạ gật đầu, “Đúng vậy.”

Sở dĩ Minh Trạ để Lâm Vĩnh Thường làm Tổng đốc Giang Nam cũng là vì lo lắng cho sự ổn định của Giang Nam. Năm đó tình cảnh Hoài Dương như thế nào, vậy mà Lâm Vĩnh Thường vẫn có thể ngồi vững vàng ở Hoài Dương.

Huống chi là Chiết Mân.

Lúc trước khi Minh Trạ làm Thái tử đã từng đích thân Nam tuần Chiết Mân, cũng đã từng thanh trừng nơi này một lần. Đáng tiếc Thiệu Xuân Hiểu không đủ quyết đoán, cẩn thận quá nhiều, uống phí nước cờ hay của Minh Trạ.

Để Lâm Vĩnh Thường tiếp nhận cũng là vì lo lắng cho toàn bộ chiến cuộc sau này của Giang Nam.

Tuy Lâm Vĩnh Thường là Tổng đốc Hoài Dương, nhưng cũng không phải không hiểu rõ tình thế Chiết Mân. Ngược lại, hắn đã sớm tính toán kỹ càng. Vừa đến Phúc Châu thì Lâm Vĩnh Thường liền xử lý phủ Mân Tĩnh Hầu, tìm Lưu Ảnh để bàn bạc, “Ta nghe nói lúc trước Lưu đại nhân từng phụng ngự lệnh làm nội ứng ở chỗ của hải tặc Lý Phương. Theo ta được biết, Lý Phương vẫn chưa chết, lúc trước Lưu đại nhân bị tập kích ở thành Hàng Châu cũng là do hải tặc ra tay. Nếu Lý Phương biết Lưu đại nhân nay đã làm đại quan hưởng lộc hậu thì hẳn chắc chắn sẽ hận Lưu đại nhân thấu xương. Hiện tại lại lên đất liền để báo thù Lưu đại nhân, có thể thấy được người này đã đi con đường không có lối về.”

Lưu Ảnh không hiểu rõ ý của Lâm Vĩnh Thường, “Thế lực của Lý Phương đã mất đi tám chín phần, cho dù còn sống thì cũng sớm đầu nhập với người khác.” fynnz.wordpress.com

“Lưu đại nhân, rất ít có người sẽ đánh giặc vào mùa đông.” Lâm Vĩnh Thường nói tiếp, “Huống chi năm ngoài hải tặc đại bại phải lẩn trốn, nay bọn họ vẫn chưa rõ tình hình của Giang Nam, theo sự hiểu biết của ta với bọn họ thì Lý Phương lên đất liền chỉ để thăm dò một hai, nếu Lý Phương vẫn còn thế lực như lúc trước thì làm sao lại dùng chiêu nguy hiểm này để tự mình lên đất liền? Như thế cũng biết hiện tại Lý Phương chỉ là một con tốt qua sông, bản thân còn khó bảo toàn, cũng không khó để suy đoán vị trí của hắn trong đám hải tặc kia.”

“Mà hiện tại việc chúng ta cần phải làm là dụ bắt Lý Phương.”

Lâm Vĩnh Thường sẽ không vô duyên vô cớ nói những lời này với Lưu Ảnh, hắn đương nhiên có dụng ý. Lưu Ảnh là người hiểu chuyện, thản nhiên nói, “Tổng đốc đại nhân muốn ta làm mỗi dụ?”

“Cho Lý Phương một cơ hội, hẳn chắc chắn sẽ hiện thân.” Lâm Vĩnh Thường cũng không phủ nhận quyết định của mình, nhẹ nhàng nói, “Lưu đại nhân không cần lo lắng, ta đương nhiên có kế sách vẹn toàn để bảo đảm an nguy của Lưu đại nhân.”

Lưu Ảnh im lặng nhìn Lâm Vĩnh Thường, tuy rằng hắn rất muốn giết chết Lý Phương, nhưng mà....rất rõ ràng là Lâm Vĩnh Thường muốn bắt sống Lý Phương.

Dường như Lâm Vĩnh Thường cũng không hiểu rõ sự trầm mặc của Lưu Ảnh, hắn tiếp tục nói, “Ta thỉnh cao thủ đệ nhất thiên hạ, sự phụ của Tiết đại nhân, Phó Ninh Phó đại hiệp để bảo vệ an toàn của Lưu đại nhân.”

Nói đến đây, Lưu Ảnh không thể từ chối được nữa, chỉ đành đồng ý.

Trước tiên Lâm Vĩnh Thường thuyết phục được Lưu Ảnh, lại tiến đến thăm hỏi Phó Ninh.

Phó Ninh có thể trở thành cao thủ nổi danh thiên hạ thì đương nhiên đặt nhiều tâm tư cho phương diện võ thuật hơn những việc khác. Kỳ thật Phó Ninh cũng không khó giao tiếp, hướng chỉ Lâm Vĩnh Thường vừa được phong làm Tổng đốc Giang Nam, cho dù thế nào thì Phó Ninh vẫn phải nể mặt Lâm Vĩnh Thường một chút.

Chẳng qua Phó Ninh cũng không nguyên để quan phủ sai khiến.

Lâm Vĩnh Thường nhẹ nhàng nói, “Ta nghe nói Phó đại hiệp được bằng hữu nhờ vả tạm thời ở lại thành Phúc Châu.”

“Tin tức của Lâm tổng đốc thật nhanh nhạy.”

Lâm Vĩnh Thường mỉm cười, hẳn từng trải ở quan trường nhiều năm, nhìn thấy đa phần là hồ ly tu luyện thành tinh, thật sự rất hiếm thấy những người thẳng thắn viết hai chữ lãnh đạm lên mặt như Phó Ninh thế này. Lâm Vĩnh Thường nói, “Phó đại hiệp có biết người nhờ đại hiệp là ai hay không?”

Phó Ninh giương mắt nhìn về phía Lâm Vĩnh Thường, Lâm Vĩnh Thường trực tiếp tung đòn sát thủ, thấp giọng nói, “Bệ hạ và Đỗ quốc chủ cải trang vi hành, xảo ngộ Phó đại hiệp. Nếu ta đoán không sai thì Phó đại hiệp đúng là được bệ hạ nhờ vả, nên mới nán lại ở đây.”

Phó Ninh tự nhận đã sống đến tuổi này, những kiến thức nên biết thì cũng đã biết. Nhưng cho dù Phó Ninh có trầm tĩnh cỡ nào thì cũng bị tin tức sét đánh ngang tai này làm cho trợn mắt cứng lưỡi. Rốt cục Phó Ninh không ngờ Hoàng đế bệ hạ thánh minh lại là một tiểu mỗ mĩ. Cái tên mỗ mĩ kia còn cùng hần xưng huynh gọi đệ hơn một tháng.

Không còn chuyện gì có thể kích động hơn chuyện này, trong lúc nhất thời Phó đại hiệp mất đi phản ứng. Lâm Vĩnh Thường nhẹ nhàng nói, “Lần này bản quan phụng ngự lệnh thỉnh Phó đại hiệp xuất thủ tương trợ.”

Phó Ninh làm sao có thể từ chối?

Lâm Vĩnh Thường bày ra thiên la địa võng, chỉ cần Lý Phương muốn trả thù Lưu Ảnh thì tất nhiên sẽ mắc câu.

Nhưng Lâm Vĩnh Thường rốt cục không ngờ Lưu Ảnh lại ra tay làm thịt Lý Phương.

Cái tên Lưu Ảnh có vẻ mặt thông minh hóa ra lại là một kẻ ngu xuẩn!

Lâm Vĩnh Thường hao tâm tổn sức mới bắt được Lý Phương, nay hoàn toàn bị hủy trong tay Lưu Ảnh. Lâm Vĩnh Thường đột nhiên nghe thấy việc này, vẫn chưa quanh co lòng vòng, mà chỉ hỏi thẳng Lưu Ảnh, “Có phải người giết Lý Phương hay không?”

Lâm Vĩnh Thường xưa nay tao nhã, rất có phong độ, bỗng nhiên sắc mặt âm trầm như nước, ánh mắt lạnh lùng, trong lòng Lưu Ảnh quả thật có một chút bờ ngõ, mím chặt khóe môi, cũng không lên tiếng.

Lưu Ảnh không nói lời nào cũng không phải hần bầm sinh là người dám làm dám chịu. Mà thật sự là vì thủ đoạn của Lâm Vĩnh Thường quá thượng đẳng, bất kể là kinh nghiệm, kiến thức hay là mưu trí thì Lưu Ảnh cũng không có khả năng sánh bằng. Hần sốt ruột làm thịt Lý Phương, lại ở địa bàn của người ta, chuyện này không cần Lâm Vĩnh Thường điều tra thì Lưu Ảnh cũng biết hần làm việc không được chu đáo chặt chẽ.

Trầm mặc chính là cam chịu.

Nghĩ đến kế hoạch tâm huyết của mình bị phó mặc như vậy, Lâm Vĩnh Thường nắm lấy cổ áo của Lưu Ảnh rồi túm đến trước mặt, tát cho hai cái bạt tai, cắn răng mắng to, “Cái tên ngu xuẩn này!”

Lâm Vĩnh Thường không phải xuất thân từ võ quan, bất quá hần từng trải qua rất nhiều nhấp nhô, cũng không phải thư sinh bình thường. Hai cái bạt tai liền khiến cho Lưu Ảnh chảy máu miệng, hai má sưng đỏ.

Lưu Ảnh có thể sống sót trong đám hải tặc cũng là nhờ hần có một chút kiên quyết. Hần căn bản không ngờ Lâm Vĩnh Thường thẳng tay động thủ như vậy, bị Lâm Vĩnh Thường tát cho hai cái, Lưu Ảnh bị đánh đến choáng váng, hít sâu rồi nói, “Là ta làm, ta đương nhiên sẽ viết tấu chương thỉnh tội.”

“Vô nghĩa, chẳng lẽ người còn muốn kêu người chùi dít cho người nữa sao?” Lâm Vĩnh Thường lạnh lùng nhìn chăm chăm Lưu Ảnh, hạ giọng nói, “Con người độc ác một chút cũng không sao, nhưng quá ngu xuẩn thì sẽ trả giá bằng mạng sống. Ngày mai người trở về để đi, đừng tiếp tục ở đây vướng chân vướng tay ta nữa.”

Lưu Ảnh bỗng nhiên nói, “Phủ Mân Tĩnh Hầu luôn liên hệ với hải tặc, tuy rằng Lý Phương đã chết, nhưng đại nhân đang nắm giữ phủ Mân Tĩnh Hầu, cũng có thể tra ra manh mối.”

Mặc dù phủ Mân Tĩnh Hầu đã rơi dài, dù sao cũng xuất thân là tôn thất, Mân Tĩnh Hầu mắc tội mưu phản, nhưng bệ hạ cũng không chém đầu của toàn gia Mân Tĩnh Hầu. Đối với tôn thất, nếu không bắt đắc dĩ thì tốt nhất không nên làm quá tuyệt tình! Lâm Vĩnh Thường có nghe thoáng qua chuyện lúc trước của Lưu Ảnh, cụ thể như thế nào thì hắn cũng không rõ, nhưng lúc này Lưu Ảnh lại giết Lý Phương, còn nhắc đến quan hệ giữa Mân Tĩnh Hầu và hải tặc, hoặc là muốn lấy công chuộc tội, hoặc là muốn mượn đao giết người!

Lâm Vĩnh Thường không hề cảm kích, trái lại còn chỉ vào chóp mũi của Lưu Ảnh, lạnh lùng nói, “Ở trước mặt ta thì tốt nhất thu lại phần tâm tư đó của người đi.”

Lưu Ảnh cúi mắt xuống, Lâm Vĩnh Thường xoay người rời đi.

Lâm Vĩnh Thường ngênh ngang mà đi.

Lưu Ảnh ngồi trên giường, cúi đầu thở dài. Hắn muốn tiếp tục lăn lộn ở quan trường thì không thể để cho người ta thăm vấn Lý Phương. Với bản tính của Lý Phương thì chắc chắn sẽ nói ra chuyện lúc trước.

Trong quan trường chú trọng nhất chính là vẻ ngoài, một người hầu hạ dưới thân hải tặc thì sẽ có tiền đồ gì đáng nói ở trong quan trường cơ chứ?

Tiết Thiếu Lương lặng lẽ tiến vào.

Lưu Ảnh liếc mắt nhìn Tiết Thiếu Lương, Tiết Thiếu Lương đưa cho hắn một hộp dược cao.

“Đa tạ.” Lưu Ảnh nói.

Tiết Thiếu Lương nhìn bộ dạng chật vật của Lưu Ảnh, thản nhiên nói, “Người nên nói thật với Lâm đại nhân.”

Lưu Ảnh mạnh miệng, “Những gì ta nói vốn là lời thật, phủ Mân Tĩnh Hầu xác thật có cấu kết với hải tặc.”

Tiết Thiếu Lương vốn có bản tính thiếu gia, cũng không biết thông cảm, chỉ nói thẳng, “Thảo nào bị đánh cho thành đầu heo.” Dừng một chút, Tiết Thiếu Lương lại nói, “Lâm đại nhân vốn muốn đem công lao tặng cho người, người lại phá hỏng kế hoạch của Lâm đại nhân, trước tiên giết Lý Phương, chỉ lưu lại một đám tiểu lâu la, có thể thăm vấn được cái gì hữu dụng hay không cũng không xác định. Người biết rõ chuyện hải tặc hơn chúng ta. Giết chết Lý Phương, người lại kéo phủ Mân Tĩnh Hầu xuống nước, muốn mượn đao giết người.”

“Ta cũng không phải nói người không nên mưu tính, là con người thì sẽ có nỗi khổ riêng, người giết Lý Phương đương nhiên có lý do của chính mình. Bất quá người thật sự đã phụ lòng Lâm đại nhân.” Người ngoài cuộc thì tỉnh táo, người trong cuộc thì u mê, một lời của Tiết Thiếu Lương vạch trần tâm cơ của Lưu Ảnh.

Tay phải nắm chặt dược cao, Lưu Ảnh cúi mắt xuống, nhẹ giọng nói, “Đa tạ.”

Tiết Thiếu Lương có thể nhìn thấu tâm tư của hắn, đương nhiên hắn không thể gạt được Lâm Vĩnh Thường. Lâm Vĩnh Thường có thân phận và thủ đoạn như vậy, đưa cho hắn công trạng, hắn lại cản trở, một bụng mưu kế còn bị người ta phát hiện.

Lưu Ảnh cơ hồ có thể tưởng tượng được sự phẫn nộ của Lâm Vĩnh Thường. Hắn vội vàng giết Lý Phương để diệt khẩu báo thù, nhưng đắc tội Lâm Vĩnh Thường thì hắn cũng chẳng có lợi gì. Hắn quả thật đã làm chuyện ngu xuẩn.

Muốn lăn lộn trong quan trường thì điều kiện tiên quyết là: da mặt phải đủ dày.

Lưu Ảnh liên tục cân nhắc, xử lý vết thương trên mặt, lại đến phủ của Lâm Vĩnh Thường. Lâm Vĩnh Thường vốn cảm thấy Lưu Ảnh thật phiền phức, bất quá hắn rất biết nhẫn nhịn, để Lưu Ảnh chờ nửa canh giờ ở đại sảnh, cuối cùng vẫn đồng ý gặp Lưu Ảnh một lần. Lúc này Lưu Ảnh đã thanh tỉnh, sau khi hành lễ, Lưu Ảnh cũng không nói lời tạ tội nhận sai, trái lại chỉ thẳng thắn thành khẩn nói, “Dì của hạ quan được gả đến Phúc Châu, nhà của dì có một biểu muội, nhỏ hơn hạ quan một tuổi. Hạ quan và biểu muội thuở nhỏ đã đính ước, ba năm trước, khi hạ quan đến tuổi trưởng thành, gia phụ và dượng bàn bạc, quyết định để cho hạ quan và biểu muội thành thân. Hạ quan xuất phát từ đức độ, đến Phúc Châu đón dâu. Đại nhân cũng biết từ Phúc Châu đến đế đô đều là quan đạo, bình thường sẽ không gặp phải hải tặc. Nhưng hạ quan xui xẻo gặp phải, kể từ đó phiêu bạt trên biển.”

“Đại nhân ghét hạ quan làm việc vụng về, xuống tay giết chết Lý Phương.” Trong mắt của Lưu Ảnh lộ ra hận ý khắc cốt ghi tâm, “Hạ quan thật sự không muốn Lý Phương tiếp tục sống. Khi ở trên biển, có một lần nhìn thấy một vị khách đến chỗ Lý Phương. Lý Phương rất cẩn thận, hạ quan cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy người này, bất quá vẫn nghe được một chút. Khi đó hạ quan mới hiểu, năm xưa hạ quan bị hải tặc bắt cóc, trên thực tế là có người bày mưu tính kế. Mà người bày mưu tính kế việc này không phải ai khác, chính là tứ công tử nhà Mân Tĩnh Hầu.” fynnz.wordpress.com

“Mặc dù hạ quan chưa từng thấy hắn, chẳng qua sau khi nghe giọng nói của hắn thì hạ quan chưa từng quên. Từ khi hạ quan đến thành Phúc Châu đã phái người theo dõi chặt chẽ phủ Mân Tĩnh Hầu, coi như có chút thu hoạch.” Lưu Ảnh đi thẳng vào vấn đề, nói ra tất cả những gì mà mình đã biết, không hề giấu diếm.

Tâm tư của Lâm Vĩnh Thường hơi trầm tĩnh trở lại, hỏi Lưu Ảnh, “Người có tính toán gì hay không?”

“Vụ án của Thiệu Xuân Hiểu đã điều tra ổn thỏa, hạ quan tính quay về đế đô.”

Lâm Vĩnh Thường lạnh lùng nói, “Làm việc phải có đầu có đuôi, đạo lý này chắc không cần người khác giáo huấn cho người, đúng không?”

Lưu Ảnh phạm lỗi trước, có thể lưu lại để giúp một ít việc là điều mà hắn có cầu cũng không được. Trở lại đế đô trong tình hình này, mặc dù có người truy cứu việc Lý Phương thì cũng phải nể tình hắn đã có chút công lao. Nghe Lâm Vĩnh Thường nói như vậy thì Lưu Ảnh thật sự cảm kích, vội vàng đứng dậy mà lạy một cái, “Đa tạ đại nhân đã chỉ dạy.”

“Đừng phụ lòng kỳ vọng của bề hạ.” Liêm chính ty vừa thành lập, có bao nhiêu người chờ đợi nắm bím tóc của Lưu Ảnh. Hừ, tiểu tử này lại không biết phân biệt phải trái, phạm phải sai lầm, có sẵn nhược điểm dâng lên. Hiện tại quay về đế đô, không nói đến tiền đồ của Lưu Ảnh, quan trọng là thể diện của Hoàng đế bề hạ sẽ phải đặt ở chỗ nào đây?

Còn nữa, chuyện của Lưu Ảnh và Lý Phương, chưa hẳn là Hoàng đế bề hạ không biết. Hiện tại Lưu Ảnh nổi điên làm thịt Lý Phương, Hoàng đế bề hạ xưa nay làm việc đều không để lại vết tích, Lưu Ảnh có bị thất sủng hay không cũng chưa thể nói rõ. Vì vậy trong tình hình hiện tại, Lâm Vĩnh Thường cũng không muốn xử lý chuyện này quá tuyệt tình.

Nếu Lưu Ảnh thức thời thì hắn sẽ cho Lưu Ảnh một cơ hội. Chuyện thẩm vấn tứ công tử của Mân Tĩnh Hầu tất nhiên phải có Lưu Ảnh tham dự, hạ thủ độc ác đối với tôn thất, có Lưu Ảnh kề bên, cũng giúp hắn chia sẻ chút thù hận, có sao mà không làm?

Phái Lưu Ảnh lui về, Lâm Vĩnh Thường chậm rãi cân nhắc bước kế tiếp.

Lâm Vĩnh Thường cũng không tùy tiện đi thẩm vấn tứ công tử Mân Tĩnh Hầu, hắn có kinh nghiệm quan trường, từ một hàn lâm nho nhỏ trở thành đại quan vùng biên ải, Lâm Vĩnh Thường thành thạo đủ loại thủ đoạn trong quan trường hơn bất luận kẻ nào.

Khi hắn vừa đến Phúc Châu đã dùng thủ đoạn sấm sét để kinh sợ mọi người, muốn ngồi ổn vị trí Tổng đốc Giang Nam thì phải làm việc cần trọng.

Thành Phúc Châu liên tục xảy ra chuyện.

Sau khi Lưu Ảnh Lưu đại nhân bị hải tặc ám sát thất bại, thì lại đến phiên xe ngựa của phủ Phúc Yên Hầu và Tổng đốc đại nhân bị tập kích, nếu không có thị vệ nhanh nhẹn thì kết quả thật khó có thể tưởng tượng.

Lâm Vĩnh Thường nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, trong phòng thoáng thoảng mùi máu tươi.

Quan viên thành Phúc Châu đều đến thăm Lâm tổng đốc, trên vai của Lâm Vĩnh Thường được quần băng trắng, thần thái bất giác lộ ra một chút suy yếu, nhưng giọng nói vẫn như trước, hần hỏi Tri phủ Phúc Châu Dương Thiện Như, “Dương đại nhân, không biết thể tử của Phúc Yên Hầu thế nào rồi? Có bị thương hay không?”

Sắc mặt của Dương Thiện Như rất xanh xao, giống như bị mất máu, Lưu đại nhân của Liêm chính ty đến Phúc Châu thì gặp phải thích khách. Hiện tại tân Tổng đốc Giang Nam Lâm đại nhân lại gặp phải bất trắc, còn kéo theo cả thể tử Phúc Yên Hầu cũng gặp nạn, Tri phủ Phúc Châu như hần đứng là cùng đường. Dương Thiện Như vội vàng thỉnh tội, “Hạ thần vô năng, khiến Tổng đốc đại nhân kinh sợ. Thượng thiên phù hộ, thể tử cũng không đáng ngại.”

Lúc này Lâm Vĩnh Thường mới gật đầu, trái lại còn an ủi Dương Thiện Như, “Chỉ bị thương nhẹ mà thôi, Dương đại nhân không cần tự trách. Chẳng qua vụ án này phải làm phiền Dương đại nhân rồi.”

Lâm Vĩnh Thường cũng không truy cứu trách nhiệm của Dương Thiện Như, trái lại còn cho hần cơ hội lấy công chuộc tội, Dương Thiện Như vô cùng cảm kích, vội vàng nói, “Việc này vốn là chức trách của hạ quan, hạ quan lĩnh mệnh.”

Trong mắt của Lâm Vĩnh Thường lộ ra sự cảm thán và vui mừng, nhưng chỉ yên lặng nhìn Dương Thiện Như mà không nhiều lời. Dương Thiện Như đương nhiên hiểu rõ thiện ý của Tổng đốc đại nhân, càng thêm cảm kích sự khoan hồng độ lượng của Tổng đốc đại nhân.

Tổng đốc đại nhân bị thương, đương nhiên phải tịnh dưỡng.

Sau khi tiến đến thăm bệnh Tổng đốc đại nhân thì liền thức thời đặt xuống lễ vật, khách khí cáo từ.

Lâm Vĩnh Thường dựa vào giường, qua một lúc sau thì Nhạc Sơn bưng đến một bát miến vịt tiết canh nóng hổi, vừa cười vừa nói, “Đại nhân mất nhiều máu như vậy, phải tắm bổ một chút.”

Lâm Vĩnh Thường không nói gì, người ta tắm bổ đều là nhân sâm nhung hươu, vì sao đến phiên hần lại trở thành miến vịt tiết canh?

“Hãy, nếu Từ đại nhân biết đại nhân bị thương thì e rằng sẽ tức tốc chạy đến đây.” Nhạc Thủy phân phó hạ nhân mang đến chiếc bàn nhỏ đặt lên giường cho Lâm Vĩnh Thường dễ ăn, lại nhịn không được mà lải nhải một câu.

Trong mắt của Lâm Vĩnh Thường lộ lên ý cười, liếc mắt nhìn Nhạc Thủy một cái, quay đầu chăm chú ăn miến vịt tiết canh, vừa thản nhiên dùng thìa khuấy nhẹ, vừa thở dài, “Nghe nói từ khi long thể của bộ hạ khỏe lại thì Tôn thái y liền trở về Hoài Dương.”

Ấm chỉ rõ ràng như vậy, nếu Nhạc Thủy không hiểu thì chính là đầu óc có vấn đề, hần liền nói ngay, “Đại nhân thiên kim quý thể, tiểu nhân nghĩ, thành Phúc Châu này thật sự không có đại phu nào giỏi cả, không bằng mời Tôn thái y đến đây xem thử cho đại nhân một chút. Nghe nói thể tử Phúc Yên Hầu cũng bị kinh sợ, thể tử có thân phận cao quý, nếu có gì bất trắc, đại nhân ngài xưa nay thiện tâm, coi như suy nghĩ vì thể tử một chút đi.”

Trong lòng của Lâm Vĩnh Thường vô cùng khoan khoái, cười khen, “Hiếm thấy Nhạc Thủy người hiểu chuyện như vậy, thể thì việc này giao cho người làm.”

Khi Từ Doanh Ngọc đưa Tôn thái y đến thành Phúc Châu, lúc này Lâm Vĩnh Thường vừa dùng xong ngô thiện, đang phê duyệt công văn thì nghe nói Từ Doanh Ngọc đến, Lâm Vĩnh Thường vội vàng thoát ra ngoài bào, vẻ mặt suy yếu dựa vào trên giường.

Từ Doanh Ngọc được Nhạc Sơn dẫn vào, vừa thấy bộ dáng này của Lâm Vĩnh Thường thì quả nhiên vô cùng lo lắng, thấp giọng nói, “Nhanh đi thỉnh Tôn thái y lại đây.”

Nhạc Sơn làm sao không biết tâm tư của đại nhân nhà mình, vì nhân duyên của đại nhân nhà mình, hần cố gắng tạo không gian riêng cho hai người, Nhạc Sơn nói một câu vô nghĩa, “Tôn thái y bên ba đường xa, để ông ấy rửa mặt nghỉ ngơi trước rồi đến xem bệnh cũng không muộn.”

Từ Doanh Ngọc nhất thời cảm thấy không đúng, Nhạc Sơn Nhạc Thủy thuở nhỏ đi theo Lâm Vĩnh Thường, rất trung thành. Nếu mạng của Lâm Vĩnh Thường thật sự gặp nguy thì hai người này làm sao cho phép đại phu tẩy trần trước rồi mới xem bệnh. Lời này vừa nghe liền biết có chuyện kỳ lạ.

Kỳ thật nữ nhân có đủ lý trí khi đang chìm trong bể tình như Từ Doanh Ngọc quả là hiếm thấy, chỉ một câu của Nhạc Sơn liền làm lộ chân tướng. Từ Doanh Ngọc thản nhiên nói, “Nhạc Sơn, người lui xuống trước đi.”

Nhạc Sơn vui vẻ rạo rức rời đi.

227. Chương 227: Phiên Ngoại 10

Từ Doanh Ngọc vẫn chưa đánh chết Lâm Vĩnh Thường thì Lâm Vĩnh Thường đã mỉm cười kéo Từ Doanh Ngọc vào trong lòng, cười nói, “Huynh không sao.” Lâm Vĩnh Thường là người thông minh, Nhạc Sơn vừa nói ra câu đó thì hắn liền biết đã hỏng chuyện, vì để cầu xin Từ Doanh Ngọc rộng lượng nên lập tức nói ra sự thật.

“Bị thương ở chỗ nào?” Từ Doanh Ngọc hỏi.

“Vai trái, chỉ bị thương nhẹ mà thôi, sắp lành rồi.” Lâm Vĩnh Thường từng tuổi này mới biết yêu, mấy ngày không gặp mà đã thấy tương tư đến tận xương tủy, si ngốc nhìn Từ Doanh Ngọc, không nói lời nào.

Cho dù Từ Doanh Ngọc phóng khoáng cỡ nào thì cũng là nữ nhân, bị một nam nhân ôm trên giường như vậy thì trên mặt đã hơi ửng đỏ. Chống lại ánh mắt của Lâm Vĩnh Thường, Từ Doanh Ngọc cảm thấy không ổn, một tay chống vào ngực của Lâm Vĩnh Thường, vội vàng muốn đứng dậy.

Lâm Vĩnh Thường buộc chặt cánh tay, thấp giọng nói, “Muội muội, trò chuyện với huynh một lúc đi.”

“Đừng thiếu đứng đắn như vậy, nhanh buông ra đi, để người ta thấy thì huynh sẽ tiêu đấy.”

“Sợ cái gì, bên ngoài đều là người của huynh cả.” Lâm Vĩnh Thường một tay ôm vai Từ Doanh Ngọc, một tay trượt xuống thắt lưng của cô nương người ta, cách y phục mà xoa nắn vòng ba mềm mại kia.

Từ Doanh Ngọc rất xấu hổ, dùng sức đâm Lâm Vĩnh Thường một cái, giận tái mặt, “Muốn chết à, nhanh buông ra đi!”

Lâm Vĩnh Thường hơi cau mày, hô đau một tiếng, cánh tay trái buông ra.

Mặc dù Từ Doanh Ngọc cáu giận vì Lâm Vĩnh Thường không giữ quy củ, nhưng cũng rất lo lắng, vội vàng hỏi, “Chạm trúng vết thương ư?”

Lâm Vĩnh Thường uất ức gật đầu, Từ Doanh Ngọc trầm nghĩ, đã từng tuổi này mà còn bày đặt lộ ra vẻ mặt như thế. Nữ nhân vốn mềm lòng, Từ Doanh Ngọc hỏi một cách thân thiết, “Để muội xem vết thương có chảy máu hay không?”

Lâm Vĩnh Thường chỉ chờ lời này, chẳng qua hắn chỉ có một cánh tay phải, muốn cởi y phục thì thật sự quá khó khăn. Từ Doanh Ngọc thấy thế bèn nói, “Gọi Nhạc Sơn tiến vào hầu hạ đi.”

“Tay chân của hắn vụng về, làm sao làm được những việc đòi hỏi sự cẩn thận như vậy chứ. Muội giúp huynh đi.” Lâm Vĩnh Thường tỏ ra quang minh lỗi lạc.

Nếu Lâm Vĩnh Thường nhớ nhung Từ Doanh Ngọc thì Từ Doanh Ngọc cũng không có ngày nào mà không nhớ đến Lâm Vĩnh Thường.

Huống chi lại nghe nói Lâm Vĩnh Thường gặp chuyện ở Phúc Châu, Từ Doanh Ngọc dẫn Tôn thái y cả đêm chạy đến Phúc Châu, mặc dù Lâm Vĩnh Thường bảo rằng thương thế không đáng ngại, nhưng không tận mắt nhìn thấy thì làm sao có thể an tâm?

Từ Doanh Ngọc cũng không thật sự xa lạ với chuyện cởi y phục của Lâm Vĩnh Thường, trong lòng cau có một chút, nhưng rốt cục vẫn đồng ý.

Động tác của Từ Doanh Ngọc rất nhẹ nhàng, trên người thoang thoảng mùi quế, Lâm Vĩnh Thường không khỏi động lòng, đợi Từ Doanh Ngọc cẩn thận cởi bỏ nút thắt trên cổ của hắn, rút đi một nửa tay áo, lộ ra vết thương trên vai, Lâm Vĩnh Thường nhìn phần da trắng nõn nà bên cổ của Từ Doanh Ngọc, hô hấp đột nhiên trở nên nặng nề.

Từ Doanh Ngọc đã ly hôn, sớm trải qua chuyện đó, vừa thấy Lâm Vĩnh Thường không bình thường thì đã bị người ta ôm vào trong lòng, xoay người đặt xuống giường. Cho dù Từ Doanh Ngọc mạnh mẽ thế nào thì cũng chỉ là một nữ nhân, nàng đã sớm có dính ước với Lâm Vĩnh Thường, nhưng lý trí nói cho nàng biết, không thể làm như vậy. Từ Doanh Ngọc còn chưa kịp phản kháng thì đã bị Lâm Vĩnh Thường hôn sâu.

Kinh nghiệm của Lâm Vĩnh Thường thật sự không đủ, cho dù sau khi động lòng với Từ Doanh Ngọc thì hắn cũng từng lật xem rất nhiều tác phẩm về đông cung, bất quá lý luận vĩnh viễn không thể thay thế với thực tiễn. Kỹ thuật hôn của Lâm Vĩnh Thường quả thật rồi tinh rồi mù, thường xuyên gặm môi của Từ Doanh Ngọc, nhưng sự vội vã và khát vọng của Lâm Vĩnh Thường hoàn toàn lộ ra trong động tác của hắn.
fynnz.wordpress.com

Không thể nói nữ nhân thời cổ đại bảo thủ hơn nữ nhân thời hiện đại, đều là nữ nhân, đối với khát cầu trong tình dục thì nữ nhân cũng như nam nhân mà thôi. Lâm Vĩnh Thường không ngừng xoa nắn vuốt ve trên người của Từ Doanh Ngọc, sắc mặt của nàng trở nên ửng đỏ, sâu trong thân thể mơ hồ sinh ra một loại cảm giác hư không khó nhịn, lý trí lại cảm thấy hổ thẹn vì chính phản ứng của mình, trong khi cổ họng bắt đầu phát lên một tiếng rên rỉ triền miên.

Tiếng rên rỉ này thật sự là sự cổ vũ tốt nhất cho Lâm Vĩnh Thường, trong lúc giây phút thì y phục của Từ Doanh Ngọc đã bị mở rộng, lộ ra cái yếm y nguyên ương màu đỏ đậm ở trước ngực, Lâm Vĩnh Thường cảm thấy linh hồn của mình như đang bị thiêu đốt.

“Vĩnh Thường, đừng như vậy nữa, huynh buông ra trước đi.” Từ Doanh Ngọc hỗn loạn, quả thật không biết nên nói cái gì mới đúng.

“Muội muội ngoan, toại nguyện cho huynh đi.” Lâm Vĩnh Thường là người có ý chí kiên định, cũng không giống người bình thường. Huống chi nay tên đã trên đây, há có thể không bắn. Về phần lời thề linh tính với nhạc phụ đại nhân lúc trước, cứ tạm thời vứt qua sau đầu đi.

Lâm Vĩnh Thường giữ thân đến tận tuổi này, một khi động tình, đối mặt với nữ nhân mà mình yêu thương, thiên thời địa lợi nhân hòa, cho dù Từ Doanh Ngọc yếu ớt cầu xin thì cũng không thể ngăn cản động tác kế tiếp của Lâm Vĩnh Thường.

Cho dù Từ Doanh Ngọc có vài năm từng trải chuyện giường chiếu hơn Lâm Vĩnh Thường, nhưng vẫn có chút khó tiêu với sự mạnh mẽ của Lâm Vĩnh Thường. Bản chất bị vẻ ngoài tao nhã ngày thường che giấu, tựa hồ chỉ khi thăng thần thành khấn thì mới hoàn toàn bùng nổ.

Khi Từ Doanh Ngọc tỉnh lại thì đang nằm trong lòng của Lâm Vĩnh Thường, nhẹ nhàng cử động một chút, xương cốt toàn thân không có chỗ nào mà không nhức mỏi.

Lâm Vĩnh Thường ngủ ít, lúc này đã tỉnh, nhẹ nhàng hỏi, “Doanh Ngọc, có muốn uống nước hay không?”

Chuyện nên làm cũng đã làm, nay cũng chẳng có gì phải thẹn thùng, Từ Doanh Ngọc gật đầu. Lâm Vĩnh Thường khoác ngoài bào, xuống giường rót một tách trà ấm cho Từ Doanh Ngọc, dứt nàng uống nửa tách, sau đó hắn uống cạn phần còn lại rồi tiếp tục lên giường ôm lấy Từ Doanh Ngọc, nhẹ nhàng nói, “Buổi tối huynh thấy muội rất mệt, có muốn tiếp tục ngủ hay không?”

Từ Doanh Ngọc thở dài, “Muội đến đây thật dư thừa, còn không bằng để mặc huynh sống chết.” Chẳng phải là vội vàng để cho người ta ăn hay sao?

“Lời này của muội quả nhiên là khẩu thị tâm phi.” Lâm Vĩnh Thường mỉm cười, “Doanh Ngọc, chúng ta thành thân đi.” Mặc kệ nhạc phụ phản đối như thế nào thì bọn họ quả thật đã là phu thê. Tiên trăm hậu tấu, Lâm Vĩnh Thường cảm giác chẳng có vấn đề gì. Dù sao bọn họ là tình chàng ý thiếp, là lão thiên gia tác hợp.

Từ Doanh Ngọc cân nhắc một hồi lâu, nhẹ nhàng nói, “Muội hiểu tâm ý của huynh, nhưng mà hiện tại huynh đang nhậm chức Tổng đốc Giang Nam, có lẽ ngày sau bệ hạ có việc cần trọng dụng huynh.”

“Vĩnh Thường, trong các đại quan nơi biên ải thì huynh đã là người đứng đầu. Vùng duyên hải bất ổn, bệ hạ chỉ hướng cao xa, chắc chắn muốn bình định hải phận. Chẳng qua huynh quyền cao chức trọng, phụ thân lại là Tướng quốc trong Nội các. Nếu hiện tại chúng ta thành thân, giữa huynh và phụ thân phải có một người lui bước.” Từ Doanh Ngọc nói, “Chỉ hướng trời cao của huynh vừa mới bắt đầu. Muội hiểu rõ phụ thân, ông ấy đã từng tuổi này, mặc dù là Tướng quốc của Nội các, kỳ thật cũng không quá dã tâm. Cho dù phụ thân lui bước, có danh Đế sư thì Từ gia vẫn có thể bình an. Muội chỉ lo lắng ngày sau việc bình định hải phận không phải chuyện nhỏ, nếu phụ thân lui bước, nhân tẩu trà lương, huynh ở đế đô không có ai để dựa vào chiếu cố giúp đỡ.” (nhân tẩu trà lương = người đi rồi thì quan hệ cũng nguội lạnh)

“Không bằng đợi thêm một chút nữa, đợi ngày sau huynh mãn nhiệm kỳ Tổng đốc Giang Nam thì chúng ta thành thân cũng không muộn.”

Từ Doanh Ngọc một lòng lo lắng cho hấn, Lâm Vĩnh Thường làm sao không rõ nỗi khổ tâm của Từ Doanh Ngọc, đau lòng mà nói, “Huynh có lỗi với muội.”

Từ Doanh Ngọc không hề cảm kích, “Nếu huynh đã biết là có lỗi với muội thì không nên chạm vào muội.”

“Chuyện này khác mà.” Lâm Vĩnh Thường ôm thắt lưng nhỏ xíu của Từ Doanh Ngọc, bàn tay xoa nắn, hấn nhẹ giọng nói, “Trước kia huynh sợ liên lụy muội, nhưng lại nhịn không được mà cứ nghĩ đến muội. Doanh Ngọc, muội không biết đó, kỳ thật huynh vẫn luôn nhẫn nhịn. Nhưng nữ nhân mà mình yêu thương đang ở trước mặt, huynh thật sự không muốn tiếp tục làm thánh nhân nữa. Có lẽ huynh là người ích kỷ, huynh yêu muội, thậm chí dùng thủ đoạn như vậy để có được muội.”

“Doanh Ngọc, huynh yêu muội.”

Từ Doanh Ngọc lo lắng cho thương thế của Lâm Vĩnh Thường, vì vậy lặn lội bốn ba chạy đến thành Phúc Châu. Vừa đến Phúc Châu lại cùng Lâm Vĩnh Thường lăn lộn một lúc lâu, nay vừa mệt vừa buồn ngủ, không quá bao lâu thì bình yên chìm vào giấc mộng trong những lời tâm tình nhẹ nhàng ngọt ngào của Lâm Vĩnh Thường.

Thật lâu sau Từ Doanh Ngọc mới hiểu rõ một đạo lý: Nữ nhân thật sự không cần quá thông minh và hiểu ý nam nhân, chỉ cần đừng nuông chiều quá mức là được.

Đương nhiên chân lý luôn được đúc kết thông qua máu và nước mắt.

Khi Từ Doanh Ngọc hiểu rõ đạo lý này thì đã sớm bị Lâm Vĩnh Thường làm cho thương tích đầy mình.

Đối với thủ đoạn thì Lâm Vĩnh Thường đúng là thiên phú.

Tri phủ Phúc Châu Dương Thiện Như tiếp nhận điều tra việc Lâm Vĩnh Thường và thế tử Phúc Yên Hầu gặp nạn, ban đầu vẫn hoang mang lo sợ, không biết nên ra tay từ đâu, ai ngờ thế tử Phúc Yên Hầu chủ động hỗ trợ, vừa khó xử vừa đắn đo mà nói, “Cũng không biết có phải ta nhìn lầm rồi hay không, cứ cảm thấy cái tên thích khách kia có chút quen mắt.”

Dương Thiện Như vội vàng hỏi, “Thế tử đã gặp qua ở đâu rồi sao?”

Thế tử Phúc Yên Hầu cau chặt hàng lông mày, bỗng nhiên giật mình, nhưng vẫn nói năng thận trọng, liên tục xua tay nói, “Không không, là nhớ lầm rồi. Đã quấy rầy Dương đại nhân, cáo từ cáo từ.” Không đợi Dương tri phủ hỏi lại thì thế tử Phúc Yên Hầu đã đứng dậy chấp tay rồi rời đi.

Chỉ cần có mắt đều nhìn ra thế tử Phúc Yên Hầu đã biết chuyện gì đó nhưng không tiện mở miệng.

Việc này làm sao không khiến Dương tri phủ nghi ngờ cho được.

Lưu đại nhân đến từ đế đô và tân nhiệm Tổng đốc đại nhân liên tục xảy ra chuyện ở Phúc Châu. Quan phụ mẫu thành Phúc Châu như Dương Thiện Như khó có thể thoái thác trách nhiệm, thấy thế tử Phúc Yên Hầu hình như có manh mối, hấn làm sao có thể dễ dàng buông tha cơ chứ.

Dương đại nhân ba lần đến hầu phủ, rốt cục cũng điều tra được nội tình từ những lời ấp a ấp úng của thế tử Phúc Yên Hầu. Thế tử Phúc Yên Hầu mở miệng một cách gian nan, “Hình như ta từng thấy thích khách

đam bị thương Tổng đốc đại nhân ở phủ Mân Tĩnh bá bá.” Lại thở dài, “Hầy, cũng không biết có phải ta bị hoa mắt mà nhìn lầm hay không?”

Thế tử Phúc Yên Hầu vừa nói như vậy thì Dương tri phủ liền biết việc này khó khăn hơn một bậc. Chẳng qua suy nghĩ một chút thì vẫn là nước chảy thành sông. Mọi người đều biết, Mân Tĩnh Hầu mưu phản, đã bị xử tử ở đế đô. Phủ Mân Tĩnh Hầu ở Phúc Châu bị tịch biên tài sản, Hoàng đế bệ hạ nể mặt tổ tông, cũng không liên lụy, còn ban thưởng cho những người trong phủ Mân Tĩnh Hầu một ít ngân lượng để sống qua ngày.

Nhưng thật trùng hợp, Hoàng đế bệ hạ lại đặc biệt giao việc tịch biên tài sản phủ Mân Tĩnh Hầu cho Lâm Vĩnh Thường phụ trách.

Dậu đổ bìm leo, phủ Mân Tĩnh Hầu ở Phúc Châu bao lâu nay, trụ cột không sạch sẽ. Nay phủ Mân Tĩnh Hầu sụp đổ, có oán báo oán, có thù báo thù, vài con cháu lớn tuổi của Mân Tĩnh Hầu đều vì liên can đến vụ án của ông ấy mà bị tổng vào lao ngục.

Muốn nói phủ Mân Tĩnh Hầu có thù oán với Lâm Vĩnh Thường thì cũng đúng phần nào. fynnz.wordpress.com

Phủ Mân Tĩnh Hầu tuy là tôn thất, bất quá xưa đâu bằng nay, phượng hoàng suy yếu đâu bằng gà. Dương Thiện Như trước kia không thể trêu chọc phủ Mân Tĩnh Hầu, lúc này hẳn cũng chẳng còn gì để sợ, cứ báo cáo theo đúng sự thật.

Lâm Vĩnh Thường ở trong phủ nghe Dương Thiện Như bẩm báo, than nhẹ một tiếng rồi phân phó, “Việc này hệ trọng. Bệ hạ giao phủ Mân Tĩnh Hầu cho bản quan xử lý, là bệ hạ coi trọng bản quan. Nếu đã như thế thì đành thẩm vấn đám người trong đại lao một chút. Chẳng qua, dù sao cũng là con cháu của Thái tổ hoàng đế, vẫn phải nể mặt một chút.”

Dương Thiện Như liên tục dạ vâng.

Lâm Vĩnh Thường nhẹ nhàng nói, “Còn nữa, bản quan gặp chuyện chỉ là nhỏ, thế tử Phúc Yên Hầu gặp chuyện mới là lớn. Việc này không thể không báo cáo cụ thể lên trên, bản quan nghĩ, Lưu đại nhân thiếu niên anh tài, lại là tâm phúc của bệ hạ. Trùng hợp vụ án của Thiệu Xuân Hiểu lại có chút liên quan đến phủ Mân Tĩnh Hầu, không bằng kêu Lưu đại nhân và Dương tri phủ cùng hội thẩm, đến lúc đó bệ hạ có hỏi thì còn có thể nhờ Lưu đại nhân nói đỡ vài lời.”

Dương Thiện Như làm sao dám cãi lệnh Lâm Vĩnh Thường.

Từ Doanh Ngọc không hiểu rõ, sau đó bèn hỏi, “Có liên quan gì đến phủ Phúc Yên Hầu?” Bằng không, vì sao phủ Phúc Yên Hầu lại bỏ đá xuống giếng đối với phủ Mân Tĩnh Hầu nghèo túng như vậy.

Lâm Vĩnh Thường mỉm cười, nắm tay của Từ Doanh Ngọc rồi kéo cho người ta ngồi xuống bên cạnh mình. Xưa kia Lâm Vĩnh Thường đối mặt Từ Doanh Ngọc, cho dù trong lòng khao khát, nhưng vẫn phải để ý đến hành vi cử chỉ của mình. Hiện tại đã đâm thủng cửa sổ giấy, Lâm Vĩnh Thường lại cảm thấy việc thân mật với Từ Doanh Ngọc vẫn chưa đủ.

“Doanh Ngọc, muội đã quên huynh lớn lên ở thành Phúc Châu hay sao?”

“Chỉ là vài năm mà thôi.” Từ Doanh Ngọc biết rõ lai lịch của Lâm Vĩnh Thường, Lâm Vĩnh Thường cười nhạt, “Tuy chỉ là vài năm nhưng huynh cũng biết phủ Phúc Yên Hầu và Mân Tĩnh Hầu chỉ là bằng mặt không bằng lòng mà thôi. Mười mấy năm trước, hai nhà còn tranh chấp điền sản. Chẳng qua phủ Phúc Yên Hầu là hầu tước, trước kia phủ Mân Tĩnh Công là công tước, vì vậy chèn ép phủ Phúc Yên Hầu. Huynh còn biết, việc Mân Tĩnh Hầu xảy ra chuyện ở đế đô, tứ công tử Mân Tĩnh Hầu ôm mấy chục vạn ngân phiếu đến phủ Phúc Yên Hầu, kết quả là thế tử Phúc Yên Hầu lại không hề thu nhận.”

“Vị thế tử này cũng không đơn giản đâu.” Từ Doanh Ngọc nói, không phải ai cũng có thể từ chối mấy chục vạn lượng bạc. Thế tử Phúc Yên Hầu có định lực như vậy thật khiến người ta phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Lâm Vĩnh Thường lột một quả quýt rồi đưa cho Từ Doanh Ngọc, “Phúc Yên Hầu có hai nam một nữ, đều là kẻ thất sinh ra. Vị phu nhân kế thất này xuất thân thấp hèn, chỉ là nha đầu phù chính, trước kia Mân Tĩnh Công phu nhân rất chú ý mất Phúc Yên Hầu phu nhân, còn từng giáp mặt làm nhục Phúc Yên Hầu

phu nhân. Là nhi tử, mẫu thân chịu nhục thì làm sao có thể nói quên liền quên. Còn nữa, việc tứ công tử Mân Tĩnh Hầu đưa bạc cho phủ Phúc Yên Hầu, ngay cả huynh cũng nghe được một chút thì muội nói thử xem, là ai tiết lộ ra ngoài?”

“Thế tử Phúc Yên Hầu?”

Lâm Vĩnh Thường vui vẻ tươi cười, nắm vai của Từ Doanh Ngọc mà khen ngợi, “Không hổ là phu nhân của Lâm Vĩnh Thường, thật thông minh.”

Từ Doanh Ngọc liếc hắt một cái, “Đừng vô sỉ như vậy, ngay cả lời như thế mà cũng nói ra cho được.” Lại xoay người hỏi Lâm Vĩnh Thường, “Như vậy chẳng phải là bị thế tử Phúc Yên Hầu lợi dụng hay sao?”

“Đôi bên cùng có lợi mà thôi.” Lâm Vĩnh Thường không muốn dính dáng đến chuyện phiến toái trong tôn thất, đương nhiên phải mượn tay phủ Phúc Yên Hầu và Lưu Ảnh.

“Muội thấy vẫn nên cẩn thận với phủ Phúc Yên Hầu một chút. Phủ Mân Tĩnh Hầu đã suy sụp, vậy mà bọn họ vẫn không ngừng xuống tay, so với phủ Mân Tĩnh Hầu thì bọn họ khó chơi hơn gấp trăm lần.”

Lâm Vĩnh Thường mỉm cười, “Không cần liên lụy quá nhiều đến tôn thất là được. Còn nữa, âm mưu quỷ kế luôn khó leo đến nơi thanh nhã, con người mà, không nên đối địch với xu hướng thiên hạ, như thế thì cả đời mới có thể bình an.”

Xưa nay Từ Doanh Ngọc luôn có hứng thú đối với chính sự, tách ra mùi quýt rồi đút cho Lâm Vĩnh Thường ăn, hỏi tiếp, “Vậy huynh nói thử xem, xu hướng thiên hạ là gì?”

Lâm Vĩnh Thường thuận thế ngậm lấy đầu ngón tay trắng nõn của Từ Doanh Ngọc, vừa đùa bỡn vừa cười tủm tỉm, cho đến khi sắp khiến Từ Doanh Ngọc tức giận thì mới bày ra vẻ mặt chính trực, nghiêm túc nói, “Xu thế thiên hạ, nói đơn giản một chút thì chính là đi theo bệ hạ, đây chính là xu thế thiên hạ.”

Từ Doanh Ngọc liếc hắt một cái, chẳng phải nói thế là vô nghĩa hay sao?

“Doanh Ngọc, muội nói thử xem, vì sao phủ Mân Tĩnh Hầu bị tước chức tịch biên tài sản?”

“Thì Mân Tĩnh Hầu mưu phản nên mới bị thế.”

Lâm Vĩnh Thường lắc đầu nói, “Không chỉ như vậy. Nên nhớ, mưu phản cũng không phải việc nhỏ, không có tài cán mà dám nói đến hai chữ mưu phản ư? Còn nữa, tội mưu phản trong mắt người thắng đương nhiên là tội không thể tha thứ, đáng chết trăm ngàn lần. Nhưng nói đi cũng nói lại, năm đó Thái Tổ hoàng đế đoạt lấy thiên hạ, làm phản tiền triều. Chẳng qua Thái Tổ hoàng đế thắng, từ đó xưng vương xưng đế. Mà hoàng đế cuối cùng của tiền triều bị đánh bại, bị mất hết giang sơn. Cho nên mới nói, người có bản lĩnh mưu phản, nhất định sẽ trở thành kẻ mạnh đương thời. Mà mưu phản là cuộc đọ sức giữa hai kẻ mạnh với nhau. Đối với chúng ta mà nói, phải suy đoán là ai sẽ thắng cuộc trước khi có kết quả cuối cùng, sau đó dựa vào người đó, thực hiện hoài bão của mình. Đi theo người thắng mới gọi là xu thế thiên hạ.”

“Vĩnh Thường, huynh sớm biết bệ hạ sẽ thắng ư?”

“Đương nhiên.” Lâm Vĩnh Thường nói, “Bệ hạ anh minh quyết đoán, trí tuệ và khí phách cũng không phải tầm thường. Trong hai mươi năm này, chúng ta chỉ cần đi theo bước chân của bệ hạ thì tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Vĩnh Thường, huynh có nắm chắc không?” Từ Doanh Ngọc hỏi.

“Chuyện gì?”

Từ Doanh Ngọc than nhẹ, “Lật lại bản án cho gia tộc của huynh, huynh có nắm chắc không?”

“Đương nhiên.”

Thần thái của Lâm Vĩnh Thường ung dung thản nhiên, không hề lộ ra một chút sợ hãi nào, nhưng Từ Doanh Ngọc nhìn không được mà lo lắng, “Lập lại bản án cho Phạm gia thì rất dễ, chẳng qua huynh phải nhận thức tổ tông trước, ngày xưa Triệu Thanh Di cáo trạng huynh, như vậy cũng có nghĩa huynh đã mang tội khi quân. Kỳ thật, cho dù huynh là họ Phạm hay là họ Lâm thì muội coi trọng cũng không phải thân phận hay lai lịch của huynh.”

“Huynh hiểu.”

Không quá mấy ngày, Lưu Ảnh mang đến lời khai của tứ công tử Mân Tĩnh Hầu.

Lâm Vĩnh Thường xem qua, vui mừng nói, “Lưu đại nhân quả nhiên là thiếu niên anh tài, như thế thì chúng ta mới không phụ lòng thánh ân.”

Lưu Ảnh mưu tính thất bại, vì tìm đường sống mà bị Lâm Vĩnh Thường sử dụng. Bất quá hắn cũng coi như được đền bù xứng đáng, cũng không oán hận Lâm Vĩnh Thường mà trái lại rất kính phục. Lưu Ảnh mỉm cười, nói một cách khiêm tốn, “Cũng nhờ Lâm đại nhân đã trù tính, hạ quan chỉ bỏ ra một chút sức lực để học hỏi mà thôi. Chuyện nơi đây đã xong, hạ quan tính quay về để đồ phục mệnh.”

“Cũng tốt.” Lưu Ảnh rốt cục cũng biết cách ăn nói, Lâm Vĩnh Thường khôi phục sự tao nhã như lúc trước, khẽ cười nói, “Liêm chính ty vừa mới được thành lập, nhiệm vụ đầu tiên của Lưu đại nhân lại chính là vụ án Thiệu Xuân Hiểu, lần này Lưu đại nhân lập công, bệ hạ chắc chắn sẽ thưởng lớn. Nghe nói trong Liêm chính ty ngay cả tiệc rượu cũng có quy định, vì vậy không cần thiết rượu đưa tiễn Lưu đại nhân. Đêm nay chỉ mời Lưu đại nhân ở lại hàn xá dùng bữa, cũng coi như tấm lòng của Lâm mỗ.”

Lưu Ảnh mỉm cười chấp thuận.

Tiến bước Lưu Ảnh, toàn bộ Phúc Châu tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, nhưng thật đáng tiếc, Phụng Cảnh Minh cũng không phải đến để xâm phạm lãnh thổ.

Lâm Vĩnh Thường bắt đầu phác thảo kế hoạch xây dựng hải quân Giang Nam, ở năm ngoái hắn đã bí mật gửi về đế đô.

Minh Trạ liên tục lên cảm thán với Nguyễn Hồng Phi, “Lâm Vĩnh Thường chẳng những tán gái giỏi mà còn có tài cán như thế, thật sự là hiếm thấy.”

Nguyễn Hồng Phi nói, “Công trình cảng Thiên Tân đến cuối năm sau có thể hoàn thành. Tàu thuyền mà người muốn đóng cũng đã ổn thỏa, thuyền đóng xong, cảng cũng hoàn thành, đương nhiên phải chạy ra hải ngoại. Trước đó tất nhiên phải bình định hải phận, chuyện khác không nói, nhưng nhất định phải thành lập một đội hải quân. Tâm tư của người cũng không khó đoán. Huống chi, chẳng lẽ người vô duyên vô cớ lệnh cho Lâm Vĩnh Thường làm Tổng đốc Giang Nam hay sao? Lâm Vĩnh Thường dâng tấu chương này rất đúng lúc.”

“Người nói đơn giản quá, nếu lòng ta dễ đoán như vậy thì tại sao bá quan văn võ cả triều chỉ có Lâm Vĩnh Thường đoán được.”

“Người khác không cần thiết phải đoán ra.” Nguyễn Hồng Phi liếc mắt nhìn Minh Trạ một cái, “Lâm Vĩnh Thường chưa đến tứ tuần mà đã có thể nhậm chức Tổng đốc Giang Nam, ba tỉnh Giang Chiết Mân giàu có trù phú, cho dù là lục bộ Thượng thư cũng phải ganh tỵ đối với nhiệm vụ này của hắn. Nếu đem việc bình định hải phận cũng giao cho Lâm Vĩnh Thường thì hắn tất sẽ lập chiến công, ban tước phong hầu đã ở trước mặt. Vận mệnh của hắn như vậy, có ai mà không đổ kị cơ chứ? Bọn họ nhắc đến việc trừ hoạch thành lập hải quân thì chẳng phải là đưa sẵn công lao cho Lâm Vĩnh Thường hay sao. Cho nên mọi người cứ ngậm miệng vẫn hơn.”

“Theo như người nói thì trong triều chẳng có ai là chí công vô tư sao?” Minh Trạ trừng mắt liếc nhìn Nguyễn Hồng Phi một cái.

Nguyễn Hồng Phi thở dài, “Cho dù có thì việc thành lập quân đội vẫn là đại sự hệ trọng, tiêu phí một năm ngân lương là con số không nhỏ. Chuyện như vậy, người không mở miệng thì chẳng có ai dám tiên phong lên tiếng đâu.”

“Việc này càng chứng tỏ điểm đáng quý của Lâm tổng đốc nhà ta.” Dù sao thì Minh Trạ vẫn thấy Lâm Vĩnh Thường rất thuận mắt.

Nguyễn Hồng Phi khẽ lắc đầu, hắn biết tính Lâm Vĩnh Thường, cũng có thể đoán được điều mà Lâm Vĩnh Thường mong muốn. Ở thời cơ thích hợp, Nguyễn Hồng Phi sẽ không ngại mà giúp Lâm Vĩnh Thường. Nhưng Minh Trạ vĩnh viễn xếp hàng đầu tiên. fynnz.wordpress.com

Minh Trạ đem tấu chương này đến Nội các, lệnh Nội các truyền đọc.

Việc thành lập hải quân, khi Minh Trạng làm Thái tử từng đề cập đến, thậm chí Nguyễn Hồng Phi từng giúp hắn làm một bảng dự toán chi tiết.

Lúc ấy mọi người đều nghĩ đầu óc của Minh Trạng có vấn đề.

Nay nhắc lại chuyện xưa, chư thần có chút lo lắng, thậm chí còn tiến hành phân tích nghiên cứu việc thành lập hải quân.

Muốn thành lập hải quân thì không thể thiếu hai điều kiện. Thứ nhất là người, thứ hai là ngân lượng.

Về người thì quân đội Giang Nam đã đủ rồi. Còn ngân lượng, Hộ bộ đương nhiên là quan trọng nhất.

Hộ bộ Thượng thư Từ Tam bận đến vắt giò lên cổ, đương nhiên mặc dù bận như vậy nhưng Từ Tam lại cảm thấy bận cũng rất có ý nghĩa. Lâm Vĩnh Thường là ai, đó chính là nữ tể chuẩn của hắn.

Từ Tam sớm nghĩ đến việc khó có thể bồi dưỡng ba nhi tử, nhưng nữ tể nhà mình lại đúng là nhân tài. Lần này làm ổn thỏa chuyện ở Giang Nam thì Lâm Vĩnh Thường sẽ được thưởng tước phong hầu. Đến lúc đó, đem phần bánh trái vừa thơm vừa ngọt này đoạt về nhà, Lâm Vĩnh Thường ngoại trừ đứa cháu Trầm Chuyết Ngôn thì cũng không còn ai. He he, lợi ích đều thuộc về Từ gia của bọn họ.

Tính toán như vậy, Từ Tam dốc hết tâm sức làm hậu cần cho Lâm Vĩnh Thường.

Kế hoạch thành lập hải quân oanh liệt của Đại Phụng bởi vì vậy mà bắt đầu.

228. Chương 228: Phiên Ngoại 11

Ba năm sau.

Mọi người chứng kiến được tài cán của Lâm Vĩnh Thường.

Nhưng công bằng mà nói thì việc Lâm Vĩnh Thường có được kỳ công trong thời đại thái bình thịnh thế như vậy là do Minh Trạng có trí tuệ rộng lớn, dám sử dụng người, đây là điều kiện tiên quyết để Lâm Vĩnh Thường thành công.

Còn nữa, Lâm Vĩnh Thường có được ngày hôm nay thì không thể không kể công hai cha con Từ gia.

Đương nhiên còn có kế hoạch mà ngày đêm Lâm Vĩnh Thường đều trù tính, dốc hết sức lực trong ba năm.

Khi Lâm Vĩnh Thường mang đầu của Phụng Cảnh Minh về để đô phục mệnh thì cũng là lúc hắn mãn nhiệm kỳ Tổng đốc Giang Nam. Đường như hết thủy triều thần đều đã cam chịu, phong hầu là chuyện nhỏ, Lâm Vĩnh Thường tiến vào Nội các là việc vãn đã đóng thuyền.

Thậm chí Từ Tam còn bảo kê tử lạng lễ chuẩn bị đồ cưới cho nữ nhi, Từ Doanh Ngọc đã hai mươi tám tuổi, mấy năm nay cũng không phải không có ai làm mai cầu hôn, nhưng đều bị Từ gia khéo léo từ chối.

Nay Lâm Vĩnh Thường quay về đế đô nhận ban thưởng, hai người tuổi không còn nhỏ, Từ Tam tính trước tiên về hưu, dù sao thì Nội các không thể chấp nhận nhạc phụ và nữ tể cùng tồn tại. Từ Tam cân nhắc lui một bước, đem cơ hội nhường cho nữ tể của mình, cũng không có gì là không tốt.

Đế đô chìm trong không khí vui mừng.

Nay công trình cảng Thiên Tân đã hoàn công, Phụng Cảnh Minh dền tội, chỉ còn lại đám tàn phỉ bỏ trốn, trong không khí như vậy, hơn nữa Lâm Vĩnh Thường quay về đế đô, tính tình của Minh Trạng vốn thích náo nhiệt, vừa vui vẻ vừa phô trương.

Có chuyện vui như vậy, hắn sớm gửi thiệp mời Phụng gia huynh đệ đến đế đô cùng dự lễ khánh thành long trọng.

Phụng Cảnh Kiên vừa cảm thán vừa vui mừng, đều đã làm Hoàng đế, tình cảm của hắn đối với Minh Trạng quả thật là yêu thương như thân nhi tử. Bất quá chính mình làm Hoàng đế gần hai mươi năm, cần kiệm

tiết chế, vậy mà không có được chiến tích như tiểu tử này, trong khi Minh Trạm chỉ mới làm đế vương được ba năm, làm sao mà không bực mình cho được?

Sáng sớm Minh Trạm an vị trên ngự liễn, chậm rãi ở trước cửa thành đón người. Nhìn về nơi xa thấy xe ngựa của Phụng gia huynh đệ đang tiến đến, Minh Trạm vén rèm che, trực tiếp nhảy xuống khỏi ngự liễn.

Hà Ngọc quả thật không biết nên làm thế nào cho phải, đành bám theo đuôi Hoàng đế bệ hạ. Lễ bộ Thượng thư chưa kịp khuyên can, Minh Trạm trẻ tuổi, đi đứng nhanh nhẹn, đã nhanh chân chạy ra phía xa.

Xưa nay sự nhiệt tình của Minh Trạm luôn khiến Phụng Cảnh Nam khó tiêu, xuyên qua rèm che, Phụng Cảnh Nam nhìn thấy Minh Trạm đang phất tay chạy đến ở cách đó không xa, hẳn quả thật muốn quay đầu trở về Vân Nam ngay lập tức.

Thật mất mặt.

Phụng Cảnh Nam lộ ra khuôn mặt nghiêm túc, trong khi Phụng Cảnh Kiên lại cười ha ha, “Minh Trạm càng ngày càng có tinh thần.”

“Ta thấy là càng ngày càng thần kinh thì có.” Phụng Cảnh Nam thấp giọng nói một câu.

Hoàng đế bệ hạ không làm theo quy củ, ngay cả những người của Trấn Nam Vương phủ cũng sững sờ, vội vàng quỳ xuống hành lễ, trong khi Minh Trạm đã nhảy lên xe của Phụng Cảnh Kiên, vươn một bàn tay ra hiệu, Hà Ngọc nhanh nhẹn, lập tức cất cao giọng, “Miễn lễ.”

Lúc này mọi người mới đứng lên, đồng thời trong xe cũng đã truyền đến tiếng cười của Hoàng đế bệ hạ.
fynnz.wordpress.com

Làm Hoàng đế mà làm được như Minh Trạm cũng rất hiếm thấy.

Trên mặt của Minh Trạm căn bản không lộ ra bất cứ chuyện gì phiền lòng, vài năm làm Hoàng đế, Minh Trạm càng ngày càng phát tướng, có thể thấy được cuộc sống của hắn rất thư thái. Phụng Cảnh Kiên thăm than, thật sự là cùng nghề mà không cùng mạng, những người ngồi trên ngai vàng, có người thì già yếu trước tuổi, cũng có người xuôi chèo mát mái như Minh Trạm.

“Hình như cao hơn lúc trước thì phải.” Nhìn thấy Minh Trạm thì Phụng Cảnh Kiên vẫn rất vui vẻ.

Đúng là quan hệ của Minh Trạm và Phụng Cảnh Kiên rất tốt, Phụng Cảnh Kiên tùy tiện nói một câu liền nói trúng tâm trạng của Minh Trạm, Minh Trạm vô cùng thoải mái, đắc ý nói, “Hiện tại nhi tử chỉ còn thua Phi Phi hai ngón tay mà thôi.”

Gien nhà Phụng gia rất tốt, Vệ gia cũng không có người lùn, lúc trước tốc độ tăng trưởng của Minh Trạm khá chậm, so với những người bằng tuổi thì hắn đúng là vừa lùn vừa béo, Minh Trạm cũng rất uất ức đối với chiều cao của mình. Mấy năm nay bỗng nhiên nhổ giò, thân mình dần dần cao lên, khiến cho Minh Trạm vui vẻ, mỗi ngày đều phải uống một lít sữa tươi tắm bổ.

Bổ tới bổ lui, bổ ra một Minh Trạm trắng trẻo hồng hào như thế này.

“Phụ vương, vì sao trông sắc mặt của ngài có vẻ không được tốt vậy, có phải có chỗ nào khó chịu hay không?” Minh Trạm hỏi một cách thân thiết. Mấy năm nay sống thoải mái hài lòng, chuyện trước kia thì Minh Trạm cũng rộng lượng bỏ qua, huống hồ Phụng Cảnh Nam cũng đã lớn tuổi, hẳn cũng không muốn tiếp tục giận Phụng Cảnh Nam nữa.

Phụng Cảnh Nam liếc mắt nhìn Minh Trạm, “Mắt của ngươi sao vậy, ta có chỗ nào khó chịu đâu. Ta rất tốt.”

Có một câu rất đúng, người hiểu người nhất không phải là người thân của người mà là kẻ địch của người.

Lời này kỳ thật có thể áp dụng cho quan hệ của Minh Trạm và Phụng Cảnh Nam.

Ôi chao, hai người ghét nhau mười mấy năm, số lần tính kế nhau cũng nhiều không đếm xuể. Minh Trạm đã nghiên cứu tường tận hành vi của Phụng Cảnh Nam, thấy Phụng Cảnh Nam xụ mặt thì liền cười hí hí, “Nhi tử biết phụ vương chướng mắt nhi tử. Phụ vương đúng là khó tính, ai mà có được nhi tử như con đây thì thật sự là không biết đã tích phúc bao nhiêu đời rồi. Trong khi phụ vương có mà không biết thỏa

mãn. Sáng sớm nhi tử đã đến đây để đón phụ vương, phụ vương còn bày ra bộ mặt cau có như vậy.” Sau đó tự tay lấy ra một chiếc khăn thêu chim nhỏ, đặt lên mặt, bắt đầu khóc rống một cách vô sỉ, “Tổn thương lòng của nhi tử quá.”

Nhất thời, Phượng Cảnh Nam chỉ muốn chết mà thôi.

Phượng Cảnh Kiên nhin cười cả buổi, rốt cục nhin không được mà bật cười thành tiếng.

Phượng Cảnh Nam đã từng nghi hoặc rất nhiều, với bản tính đứng đắn nghiêm túc của hắn và Vệ thái hậu thì vì sao lại có thể sinh ra một tên kỳ quái như Minh Trạh thể này?

Đương nhiên Minh Trạh như vậy cũng không có gì là không tốt, ít nhất rất biết cách làm cho người ta vui vẻ.

Tối hôm đó, Minh Trạh và Phượng Cảnh Kiên xì xào lúi rúi nói về chuyện triều chính đến nửa đêm, nếu không phải Nguyễn Hồng Phi phái Diêu Quang đi đòi người thì nói không chừng Minh Trạh sẽ ngủ chung với Phượng Cảnh Kiên đêm đó.

Phượng Cảnh Kiên cảm thấy yên lòng, nhin không được mà lén khuyên đệ đệ, “Ta nói, đã nhiều năm không về đế đô, vừa gặp Minh Trạh mà đệ lại bày ra bản mặt kiêu căng như thế với hắn là sao?”

“Hoàng huynh nói như vậy là thế nào, ở đâu ra mà kiêu căng?” Phượng Cảnh Nam có chết cũng không thừa nhận, trong lòng của hắn quả thật có một chút khổ sở, lão bà và nhi tử càng ngày càng tốt, thật khiến cho người làm phụ thân như hắn phải có chút uất ức.

Phượng Cảnh Kiên cũng không tranh cãi, chỉ trêu ghẹo một câu, cười nói, “Không phải thì không phải. Hiện tại đệ là phụ thân của Hoàng đế, ta cũng không dám đắc tội với đệ đâu.” Phượng Cảnh Kiên có thể nói một câu như vậy hoàn toàn xuất phát từ tình cảm sâu nặng của hắn và Minh Trạh. Phượng Cảnh Kiên cảm thấy, tuy rằng Phượng Cảnh Nam là phụ thân, nhưng rõ ràng là hắn và Minh Trạh hợp ý với nhau hơn, có tình cảm phụ tử hơn.

Làm sao mà giống Phượng Cảnh Nam, bản mặt lạnh tanh, nhi tử có thể thích mới là lạ.

Kỳ thật Phượng Cảnh Nam cũng có suy đoán của chính mình. Nghe Phượng Cảnh Kiên nói như vậy, Phượng Cảnh Nam thở dài, “Ta nói, bản tính không đứng đắn của Minh Trạh giống ai nhỉ?” Oán giận một câu, “Cũng vì đem hắn đến đế đô từ khi còn quá nhỏ, bị hoàng huynh dạy hư hết cả rồi.”

Phượng Cảnh Kiên nghe xong thì cảm thấy đắc ý, nói một cách dong dạc, “Đúng vậy, nếu không có ta thì Minh Trạh chẳng có tiền đồ như vậy đâu.”

Phượng Cảnh Nam thêm vào một câu, “Tật xấu khoa trương thói phóng cũng giống y chang.”

Nếu không phải Phượng Cảnh Kiên từ chối thì Minh Trạh còn tính kéo Phượng Cảnh Kiên đi lâm triều cùng hắn.

Phượng Cảnh Kiên là người rất thông minh, nay Minh Trạh đăng cơ gần năm năm, trong triều đã thay đổi bằng thế hệ người mới, cho dù còn có người cũ thì e rằng đối tượng trung thành cũng đã thay đổi, hắn cần gì phải đi lâm triều.

Đã thoái lui thì phải thoái lui cho thật đẹp.

Một đạo lý làm Hoàng đế chính là: tuyệt đối không được mất phong độ.

Lần này lâm triều Minh Trạh đã sớm chuẩn bị thánh chỉ phong hầu cho Lâm Vĩnh Thường.

Minh Trạh nổi tiếng hẹp hòi nhưng đối xử với người khác lại không hẹp hòi, có công tất thưởng.

Khi lâm triều, mọi người sẽ nghị sự trước, sau đó mới nghị thưởng. Minh Trạh nhìn Lâm Vĩnh Thường rất thuận mắt, dù sao tước vị đều là đoạt tước một đám rồi ban thưởng một đám, Lâm Vĩnh Thường bỏ ra công sức mấy năm nay, được ban hầu tước cũng không quá đáng.

Minh Trạh đã sớm tính toán rất tốt, vừa vận hiện tại Âu Dương Khác tuổi già sức yếu, vài lần dâng tấu chương xin từ chức Lễ bộ Thượng thư, hắn lệnh cho Lâm Vĩnh Thường mãn nhiệm kỳ Tổng đốc Giang Nam, triệu hồi về đế đô, định cho Lâm Vĩnh Thường tiếp nhận chức Lễ bộ Thượng thư. Ai ngờ Minh Trạh vừa

tán thưởng Lâm Vĩnh Thường vài câu thì Lâm Vĩnh Thường liền quỳ xuống, trầm giọng nói, “Thần có một chuyện thỉnh bệ hạ làm chủ.”

Minh Trạng cảm thấy hắn đã nhìn lầm Lâm Vĩnh Thường.

Lâm Vĩnh Thường là người khôn khéo thông minh, kết quả lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, so với ngu xuẩn còn ngu xuẩn gấp ba lần.

Minh Trạng sớm biết rõ thân thế của Lâm Vĩnh Thường. Hơn nữa Minh Trạng còn tuân theo nguyên tắc hồ đồ hiểm thấy mà trọng dụng Lâm Vĩnh Thường. Hắn rốt cục không ngờ Lâm Vĩnh Thường lại làm cho hắn sượng mặt ngay lúc này.

Nghe Lâm Vĩnh Thường nói đến thân thế của mình cùng oan khuất của Phạm gia, sắc mặt của Minh Trạng trở nên lạnh lẽo, không nói một lời, cuối cùng chỉ lãnh đạm mở miệng, “Nói như vậy, người giấu diếm thân thế, tham gia khoa cử, lẫn vào triều đình, khi quân phạm thượng!”

“Lâm Vĩnh Thường, người xem trẫm là kẻ ngốc hay sao?” Minh Trạng bất chợt trở nên giận dữ, đứng dậy từ long ỷ, chỉ vào Lâm Vĩnh Thường rồi quát to, “Kể khi quân phạm thượng nên thiên đao vạn quả! Người đâu, lôi ra ngoài chém!”

Ngự lâm quân lần lượt tiến vào, nhìn thấy Lâm Vĩnh Thường sắp mất mạng, Lý Bình Chu vội vàng nói, “Bệ hạ, xin bệ hạ hãy cân nhắc! Lâm đại nhân lúc trước dốc sức phục vụ nước nhà nhiều năm, lập bao nhiêu chiến công cho Giang Nam, hãy tạm tha cho Lâm đại nhân một mạng đi!”

Lâm Vĩnh Thường làm quan nhiều năm, trong triều cũng có bằng hữu tri giao, còn nữa, Lý Bình Chu là người đứng đầu các Tướng quốc, hắn đứng ra thỉnh cầu cho Lâm Vĩnh Thường thì đương nhiên có người phụ họa. Trong lúc nhất thời, chư thần đều thỉnh cầu cho Lâm Vĩnh Thường.

Minh Trạng nổi cơn thịnh nộ, cả giận nói, “Năm đó Phạm gia bị lưu đày cả nhà, Lâm Vĩnh Thường cũng trong đó, vì sao có thể trốn thoát. Hình bộ, các người làm việc kiểu gì vậy? Còn nữa, khoa cử nghiêm ngặt thế nào, các người để mặc một tên khi quân phạm thượng trà trộn vào khoa cử, danh đề bằng vàng, đứng trong triều đình! Âu Dương Khác, các người đều bị mù hết cả rồi sao? Ngự sử đài, năm đó trẫm lệnh cho hữu Đô ngự sử đích thân đến Hoài Dương nghiệm thân, các người nghiệm thân thế nào, khi trở về luôn mồm bảo rằng Lâm Vĩnh Thường có xuất thân trong sạch, trông mắt của các người dùng để làm gì hả? Không ngờ là như thế, hiện tại mọi người đều say chỉ có mình trẫm là tỉnh hay sao?”

Cơn giận của Minh Trạng không thể dần xuống, mắng hơn phân nửa bá quan văn võ, cuối cùng cũng không làm thịt Lâm Vĩnh Thường, nhưng Lâm Vĩnh Thường cũng chẳng được yên ổn, bị lôi vào ngục, tam ty hội thẩm.

Kỳ thật trong Chiêu Đức điện, ngoại trừ Minh Trạng muốn lột da rút gân Lâm Vĩnh Thường thì vẫn còn một người cũng hận không thể một đao chém chết Lâm Vĩnh Thường, người đó chẳng ai khác ngoài Từ Tam.

Ba năm ở Giang Nam chẳng lẽ dễ dàng lắm sao?

Vì nâng Lâm Vĩnh Thường lên mà Từ Tam tỉ mỉ tính toán ổn định hậu cần. Hiện tại, Lâm Vĩnh Thường đắc thắng trở về, Từ Tam là cận thần, biết được Hoàng đế bệ hạ cũng đã viết xong thánh chỉ phong hầu tứ hôn cho Lâm Vĩnh Thường.

Đây là vinh quang thế nào.

Chẳng lẽ Lâm Vĩnh Thường nghĩ rằng tước vị của mình thật sự là công của riêng mình hay sao?

Sau khi bãi triều, Từ Tam trở về phủ, Từ phu nhân hoan hỉ chào đón, cười hỏi, “Lão gia, Lâm đại nhân có được phong tước hay không?” Không trách Từ phu nhân biết được việc này, Từ gia từ trên xuống dưới đều xem Lâm Vĩnh Thường là nữ tể. Lâm Vĩnh Thường xưa nay rất biết đối nhân xử thế, mấy năm qua mặc dù không có duyên tiến đến diện kiến nhạc mẫu, nhưng lễ vật thì chẳng hề thiếu, rất được lòng nhạc mẫu. Lâm Vĩnh Thường chiến thắng trở về, toàn đế đô đều biết, Từ phu nhân cũng đã sớm hỏi thăm trạng phu của mình.

Từ Tam thay đổi thường phục, tiếp nhận tách trà ấm, cúi đầu uống mấy ngụm, đang cân nhắc phải mở miệng thế nào với thê tử và nữ nhi về chuyện của Lâm Vĩnh Thường.

Thấy trưởng phu chỉ uống trà, Từ phu nhân mỉm cười tủm tỉm, nói duyên thuyên, “Đồ cưới của Doanh Ngọc đã chuẩn bị hết rồi, tuổi tác của bọn họ cũng không nhỏ, đã đến lúc chọn ngày lành để thành hôn.”

Từ Tam nghe nói như thế thì làm sao mà không chường tai cho được, chỉ cần nghĩ đến ái nữ nhiều năm si tình, nay rơi vào kết cục như vậy, Từ Tam nổi cơn thịnh nộ, ném tách trà xuống đất, lạnh lùng nói, “Đừng nhắc lại việc này nữa, Lâm Vĩnh Thường bị tống vào ngục. Cứ tìm một nhà khác tốt hơn để gả Doanh Ngọc.” fynnz.wordpress.com

Từ Doanh Ngọc nhanh chóng biết được việc này, nàng cũng không đòi chết đòi sống, cũng không kích động đến ngất xỉu. Từ Doanh Ngọc lại vô cùng bình tĩnh, thản nhiên nói, “Có thể thấy được trong lòng của hần, thù oán gia tộc luôn ở hàng thứ nhất. Nếu hần có lòng với nữ nhi thì trước đó nên bàn bạc với nữ nhi, có thể thấy được là nữ nhi đã nhìn lầm người. Mẫu thân không cần phải lo lắng, tiền đồ của Lâm Vĩnh Thường đã tiêu rồi, nữ nhi từng tuổi này, không cần tiếp tục trì hoãn, mẫu thân cứ lựa một nhà khác tốt hơn là được.”

Từ Doanh Ngọc bình tĩnh như vậy, trong khi Từ phu nhân chỉ có một mình nàng là nhi nữ, luôn luôn nuôi dưỡng chiều, kết quả là nhi nữ nhà mình lại lặn lội chuyện hôn nhân, không hề thuận lợi, gặp không đúng người, nhịn không được mà bị thương, nắm tay nhi nữ rồi bật khóc.

Từ phu nhân khóc như vậy, khiến Từ Doanh Ngọc cũng cảm thấy sóng mũi lên men, tấm chân tình của nàng đều là vì Lâm Vĩnh Thường, kết quả.....chứng minh là tấm chân tình bị vứt bỏ cho chó ăn. Từ Doanh Ngọc cảm thấy đau thương, chẳng qua phải nén lòng, không hề bộc lộ ra ngoài, còn phải an ủi mẫu thân nữa. Từ Doanh Ngọc nhúu chặt mày, bỗng nhiên trong bụng quặn đau, có cái gì đó chậm rãi chảy ra.

“Mẫu thân mẫu thân—” Nắm chặt tay của mẫu thân, cho dù xưa nay Từ Doanh Ngọc luôn trấn tĩnh thì hiện tại cũng trở nên bối rối.

Có khi cuộc sống chính là một mớ lòng bong.

Ba năm trước đây Từ Doanh Ngọc đã có quan hệ với Lâm Vĩnh Thường, tuy rằng chuyện này có chút trái với luân thường đạo lý. Nhưng Từ Doanh Ngọc cũng không phải hoàng hoa khuê nữ, còn Lâm Vĩnh Thường thì đang tuổi tráng niên, làm một lần lại muốn tiếp tục làm nữa, củi khô bốc lửa, cũng khó có thể tránh khỏi.

Lúc trước Từ Doanh Ngọc đã uống thuốc ngừa thai, cho đến khi Lâm Vĩnh Thường sắp chiến thắng thì Từ Doanh Ngọc âm thầm ngừng thuốc, cũng không ngờ lại có thai ngay lúc này.

May mắn Thái y đến Từ phủ là người quen của Từ gia, giỏi y thuật lại rất kín miệng.

Từ phu nhân vừa hoang mang vừa lo sợ, vậy phải làm sao đây? Cho dù thành thân, đến lúc đó sinh ra hài tử, người ta tính toán thấy thiếu thặng thì cũng không dễ nghe cho lắm. Huống chi hiện tại khuê nữ nhà mình tuyệt đối sẽ không gả cho Lâm Vĩnh Thường, vậy mà hiện tại trong bụng lại mang thai hài tử của Lâm Vĩnh Thường. Cho dù Từ phu nhân rất nuôi dưỡng chiều yêu thương Từ Doanh Ngọc thì cũng lên oán giận vài câu, “Con thật sự hồ đồ, vì sao lại để tên kia chiếm lợi như thế?”

Sắc mặt của Từ Doanh Ngọc tái nhợt, thản nhiên nói, “Không có gì là chiếm lợi hay không chiếm lợi cả, lúc trước Lâm Vĩnh Thường vẫn là đồng nam, tính ra thì nữ nhi mới là người chiếm lợi hần.”

Trong lòng của Từ Tam buồn bực, càng thêm oán hận Lâm Vĩnh Thường, nhịn xuống cơn giận trong lòng, thấp giọng hỏi, “Con tính làm sao bây giờ? Nếu tái giá cho người khác thì tuyệt đối không thể giữ lại đứa nhỏ này.”

Từ Doanh Ngọc nhất thời không nói chuyện, cúi đầu im lặng.

“Hay là phá thai đi.” Từ Tam quyết định thay nữ nhi.

“Phụ thân, năm nay nữ nhi đã hai mươi tám.” Đôi mắt của Từ Doanh Ngọc đỏ ửng, “Cho dù tái giá thì cũng chỉ làm kẻ thất của người ta mà thôi. Phàm là nam nhân có tiền đồ thì có ai nguyện ý thú một nữ nhân từng ly hôn hay không. Còn nữa, nữ nhi đã từng tuổi này, loại thuốc như thế cũng ảnh hưởng thân

thể, nếu không có đứa nhỏ này, tương lai còn có thể có thai hay không thì cũng không biết chắc. Cho dù có gả, chẳng lẽ cả đời nuôi kẻ tử kẻ nữ hay sao?”

Từ Tam nói, “Chẳng lẽ con còn muốn gả cho họ Lâm kia ư?”

Từ Doanh Ngọc đưa tay đặt lên bụng, nhẹ giọng nói, “Nữ nhi tuyệt đối sẽ không gả cho Lâm Vĩnh Thường, có lẽ số mạng của nữ nhi là cả đời không có người bách niên giai lão. Nhưng nữ nhi muốn sinh hạ đứa nhỏ này. Ngày sau mặc kệ là cho làm con thừa tự hay là con nuôi thì đều là chỗ dựa của nữ nhi. Phụ thân, nếu nam nhân không đáng tin cậy thì cũng chỉ có thể dựa vào nhi tử mà thôi.”

“Ngộ nhỡ là nhi nữ thì sao?”

“Nhất định là nhi tử.”

Từ Doanh Ngọc ở trong nhà tịnh dưỡng một thời gian, đợi thai yên ổn thì mới ngồi xe ngựa ra biệt viện ở ngoại ô để tịnh dưỡng.

Lâm Vĩnh Thường bị nhốt trong ngục, người nôn nóng lo lắng nhất chính là phu thê Trần Chuyết Ngôn.

Trần Chuyết Ngôn vào trong ngục dứt lốt một chút để tránh cho Lâm Vĩnh Thường không phải chịu khổ. Cũng may Lâm Vĩnh Thường phạm phải tội không nhỏ, Hình bộ cho hắn một gian phòng riêng, đối đãi cũng không tệ.

Lâm Vĩnh Thường ở trong ngục vẫn nhớ thương Từ Doanh Ngọc, bèn hỏi thăm đứa cháu, “Có tin của Từ đại nhân hay không?”

“À? Từ đại nhân mỗi ngày đúng hạn vào triều, đúng hạn về nhà.” Trần Chuyết Ngôn đem theo một bộ đệm chăn, trà cụ và đầy đủ mọi thứ ở trong nhà cho Lâm Vĩnh Thường.

“Ta hỏi là Từ cô nương.” Lâm Vĩnh Thường tức giận nói.

Trần Chuyết Ngôn nhất thời ngậm miệng, một lúc lâu sau mới vò đầu nói, “Ta vẫn luôn bận rộn chuyện của cữu cữu, chuyện của Từ cô nương thì ta sẽ bảo Uyển nương đi hỏi thăm thử xem.” Lại thấp giọng hỏi Lâm Vĩnh Thường, “Cữu cữu, Từ gia sẽ không lật lọng hôn ước chứ?”

Ánh mắt của Lâm Vĩnh Thường trở nên âm trầm rất nhiều, ngày hôm đó Từ Tam cũng không thỉnh cầu giúp hắn, có thể thấy được trong lòng rất tức giận, hơn nữa với bản tính của Từ Doanh Ngọc thì khả năng hôn ước tương đối lớn. Huống chi bọn họ vẫn chưa đính hôn thì làm gì có chuyện hôn ước.

Trần Chuyết Ngôn nhìn sắc mặt của cữu cữu nhà mình, vội vàng an ủi, “Cữu cữu đừng quá lo lắng, ta thấy Từ cô nương không phải cái loại ngại bần ái phú đâu.”

“Là ta có lỗi với nàng.” Lâm Vĩnh Thường khê than.

“Cữu cữu, đừng lo lắng, để ta bảo Uyển nương đến Từ gia xem thử, nếu có thư của Từ cô nương thì ngày mai sẽ mang đến đưa cho cữu cữu.”

Lâm Vĩnh Thường là người thông minh tuyệt đỉnh, mặc dù Minh Trạm chỉ hận không thể làm thịt hắn ngay tại chỗ, nhưng Lâm Vĩnh Thường cảm thấy việc này cũng không phải chuyện xấu. Nếu Hoàng thượng nhịn xuống lửa giận thì trái lại sẽ rất nguy hiểm.

Đánh mất tước vị thì đương nhiên rất đáng tiếc, Lâm Vĩnh Thường vẫn xem việc giải oan cho gia tộc là chuyện đại sự hàng đầu.

Lâm Vĩnh Thường lựa chọn như vậy, không thể nói rõ là đúng hay là sai. Cả đời của hắn lận đận, nếu không có ý chí kiên định thì tuyệt đối không thể đi đến hiện tại. Lâm Vĩnh Thường ở trong ngục nhưng chưa có lúc nào mà không tính toán tình hình bên ngoài.

Cho đến khi Trần Chuyết Ngôn mang đến tin tức của Từ Doanh Ngọc, “Nghe nói thân mình của Từ cô nương không khỏe, đã ra ngoài thôn trang tịnh dưỡng.”

“Nghe nói?” Lâm Vĩnh Thường cảm thấy trầm xuống, “Tức phụ của ngươi không đến Từ gia à?”

“Đã đi.” Trầm Chuyết Ngôn thật không muốn nói, sợ làm đả kích cữu cữu đại nhân của hắn, nhưng không thể không nói, “Chẳng qua Từ gia không cho vào phủ, Uyển nương phải nhờ người hỏi thăm.”

Lâm Vĩnh Thường hơi cau mày, thân mình không khỏe? Phải đến thôn trang tịnh dưỡng?

Hắn và Từ Doanh Ngọc ở chung đã lâu, rất hiểu rõ nhau. Với bản tính của Từ Doanh Ngọc, cho dù nổi giận thì cũng có thể tức tốc đi tìm người khác để tái giá, vì sao lại đến thôn trang? Với sự nuông chiều yêu thương của phu thê Từ gia đối với Từ Doanh Ngọc, Từ Doanh Ngọc ngã bệnh thì càng phải được điều trị ở đệ đô mới là thỏa đáng.

“Thật sự ngã bệnh ư?”

“Là thật, Uyển nương bảo mấy ngày hôm trước Từ gia liên tục thỉnh ngự y đến phủ.”

Lâm Vĩnh Thường bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng rồi lập tức biến sắc, thật lâu sau mới thở dài, “Là ta có lỗi với nàng.”

229. Chương 229: Phiên Ngoại 12

Có rất nhiều việc, kỳ thật mọi người hiểu nhưng không nói ra.

Lâm Vĩnh Thường bị tổng vào ngục, hoàn toàn không ảnh hưởng đến tâm tình của Minh Trạ.

Minh Trạ trở về cung nói với Nguyễn Hồng Phi, “Cái tên đệ tử gốc của người khóc lóc hô hào đòi ta giải oan cho Phạm gia của hắn.” Mang lên điểm tâm, đôi đũa của Minh Trạ run lên, đâm trúng một viên thịt rồi bỏ vào miệng nhai chóp chép.

Nguyễn Hồng Phi gấp một miếng bánh hẹ nhỏ cho Minh Trạ, “Người tự xử lý đi.” Không hề có ý tứ biện hộ cho Lâm Vĩnh Thường.

Minh Trạ dùng bữa rất đơn giản, chỉ cần dọn thức ăn lên, trong phòng cũng không để lại người hầu hạ. Hừ hừ hai tiếng, Minh Trạ nói, “Kỳ thật Lâm Vĩnh Thường họ Lâm hay họ Phạm thì ta đều sẽ trọng dụng hắn.” Đúng là ngốc, nhưng lại tiết kiệm cho Minh Trạ một tước vị.

“Năm đó Phạm gia đúng là bị oan, mấy trăm nhân khẩu chỉ để lại một nhi tử là Lâm Vĩnh Thường, huyết hải thâm cừ, làm sao lại không báo thù cho được.” Nguyễn Hồng Phi thản nhiên nói, “Hai chữ báo thù cũng không phải làm thịt hết thấy kẻ thù là xong việc. Còn thanh danh của Phạm gia. Mặc dù Lâm Vĩnh Thường lựa chọn thời cơ không tốt nhưng lại làm ra chuyện rất đúng.”

Minh Trạ nheo mắt, “Nếu là ta thì ta sẽ không làm như vậy.” Mọi người đã chết cả rồi, nên hướng về tương lai vẫn tốt hơn, vì người chết mà mất đi tước vị tiền đồ, rốt cục không có lợi gì cả.

Nguyễn Hồng Phi cười một cái, “Cho nên người mới có thể làm Hoàng đế.”

“Người đang châm chọc ta phải không?”

“Đâu có, ta đang ca ngợi người mà.” Lời này của Nguyễn Hồng Phi là thật, làm Hoàng đế phải có quyết đoán, khi tàn nhẫn thì tất nhiên phải tàn nhẫn. Về phần quy củ thánh nhân quý quái gì đó vốn là sợi dây ràng buộc con người, tiện bề cho Hoàng đế thống trị thiên hạ. Làm Hoàng đế thì làm sao có thể để quy củ gây khó dễ. Minh Trạ có thể mặt kệ sĩ diện, quyết đoán tàn nhẫn, như thế mới có thể ngồi lên ngai vàng.

Minh Trạ nói, “Phi Phi, đợi sau khi cắt băng khánh thành cảng Thiên Tân thì mới tính đến vụ án của Lâm Vĩnh Thường.”

Trong lòng của Minh Trạ sáng tỏ như gương, khi hắn biết thân thế của Lâm Vĩnh Thường thì liền lật xem vụ án Phạm gia, tuy bản án đã phủ đầy bụi, bất quá sự việc liên can đến nhiều người đã mất, còn lại chính là phu gia của Thục Viện đại công chúa, phủ Nam Phong Bá.

Lúc trước Minh Trạm cảm tức Thục Viện đại công chúa, vì nể mặt Phượng Cảnh Kiền mà trước khi Phượng Cảnh Kiền quay về đế đô thì hần đã thả ra Thục Viện đại công chúa và Phò mã. Nếu lật lại bản án Phạm gia thì phủ Nam Phong Bá tất nhiên sẽ bị liên lụy, lúc này Phượng Cảnh Kiền đang ở đây, thật sự khó có thể xử lý.

Vì vậy chỉ đành kéo dài một thời gian trước đã.

Minh Trạm cố ý nói với Nguyễn Hồng Phi một tiếng, cũng là vì muốn Nguyễn Hồng Phi hiểu rõ tình hình của hần.

Không ngờ Nguyễn Hồng Phi ranh như khỉ, cười nói, “Người làm gì cũng được, không cần nói với ta. Ta cũng không tham dự đâu.”

“Không cần người tham dự, người biết là tốt rồi.” Minh Trạm lắc đầu, nâng lên bát cháo rồi húp một hơi cạn sạch, đỉnh đặc đưa cái bát không cho Nguyễn Hồng Phi, một tay vỗ đùi rồi nói, “Múc thêm cháo đi.”

Nguyễn Hồng Phi tiếp nhận cái bát, cười nói, “Ồ trên giường lúc nào cũng nhăn nhó, nếu người có khí khái thế này thì ta mới xem như phục người.”

Nếu nói Minh Trạm nhăn nhó thì e rằng trên thế giới này vốn không có người nhiệt tình. Nguyễn Hồng Phi nói như vậy hoàn toàn là vì hiện tại vóc dáng của Minh Trạm đã cao lớn, sức lực cũng vượt trội, Nguyễn Hồng Phi muốn dễ dàng đặt Minh Trạm dưới thân như trước kia là điều không thể. Mỗi lần lên giường là hai bên lại dùng trí lực và thể lực để độ sức, không thể không thừa nhận, ở cùng Minh Trạm mấy năm nay, Nguyễn Hồng Phi không những chưa từng chán ghét mà trái lại càng ngày càng trầm mê vào khoái cảm của việc độ sức giao hoan. Vì hôm qua nhỉnh hơn một chút nên tâm tình của Nguyễn Hồng Phi rất tốt, bắt đầu trêu ghẹo Minh Trạm.

Minh Trạm thua người không thua trận, bĩu môi nói, “Dong dài làm gì, hôm nay ta nhất định sẽ thắng người.”

Chuyện của Lâm Vĩnh Thường tạm thời gác lại, Minh Trạm lệnh cho Khâm Thiên Giám chọn ngày lành, Nội vụ phủ chuẩn bị nghi giá, sau đó Minh Trạm dẫn theo Nguyễn Hồng Phi và Phượng gia huynh đệ cùng đến cảng Thiên Tân, tự mình cắt băng khánh thành cảng Thiên Tân, còn chuẩn bị viết lại chữ lưu niệm cho cảng Thiên Tân.

Chữ viết của Minh Trạm như cua bò nhưng lại thích khoe khoang. Bao nhiêu người phải chướng mắt, nhưng vì địa vị của hần cho nên chẳng ai dám đắc tội.

Vì có Nguyễn Hồng Phi đồng hành, Minh Trạm thấy sắc quên cha, liền bám dính Nguyễn Hồng Phi trong kiệu của mình, không chịu ngồi cùng mấy ông lão. Mà cũng lạ, nếu có Minh Trạm ở kế bên thì Phượng Cảnh Nam luôn chướng mắt đâm chọc, nhưng không có Minh Trạm ở kế bên thì toàn thân của Phượng Cảnh Nam lại khó chịu.

Phượng Cảnh Kiền lại có suy nghĩ khác.

Lần này trở về đế đô, ngoại trừ gặp các hoàng tôn thì cũng phải gặp các nữ nhi.

Thục Viện đại công chúa bị cảm tức bốn năm, Minh Trạm và Vệ thái hậu cũng không bạc đãi nàng. Vì vậy trong bụng của nàng còn trăm ngàn uất ức, ôm đùi Phượng Cảnh Kiền mà bật khóc, suýt nữa đã khóc ngập cả Vạn Phúc cung.

Phượng Cảnh Kiền thật sự sâu muốn chết.

Đối với phụ mẫu mà nói thì đứa nhỏ đầu tiên mà mình sinh ra nhất định là không giống người bình thường.

Huống chi ở trong hoàng thất, Công chúa không có gì đáng để uy hiếp ngại vàng. Vì vậy Phượng Cảnh Kiền đối xử khác biệt với Thục Viện đại công chúa cũng là chuyện bình thường. Nhưng cho đến hôm nay Phượng Cảnh Kiền mới hiểu được, trí tuệ của nữ nhi nhà hần thật sự có khiếm khuyết.

Thục Viện, Thục Hiền và Thục Ngọc đều là nữ nhi của Phượng Cảnh Kiền, Thục Hiền đại công chúa và Thục Ngọc đại công chúa đều sống êm đẹp, Phò mã được trọng dụng, duy nhất chỉ có Thục Viện lại bị Minh Trạm chán ghét.

Nếu nói đến bản tính của Minh Trạ̣m thì đúng là có chút kỳ quái, nhưng lại rất khoan dung rộng lượng với nữ nhân.

Phượng Cảnh Kiền thật sự tưởng tượng không ra vì sao Thục Viện đại công chúa đang sống êm đẹp lại muốn đi kiếm chuyện với Minh Trạ̣m. Chẳng lẽ Thục Viện thật sự không hiểu lão phụ thân của mình hiện tại đã là Thái thượng hoàng mà không phải là Hoàng thượng hay sao!

Nếu là trước kia, Phượng Cảnh Kiền muốn bênh vực Thục Viện đại công chúa thì chỉ cần một câu là được.

Nhưng mà xưa đâu bằng nay. Tuy rằng nữ nhi quan trọng nhưng việc thừa kế vẫn quan trọng hơn.

Trường tôn vừa tròn mười tuổi, tiểu tôn tử cũng đã bắt đầu đi học, đọc sách cũng không tệ, cũng rất thân cận với Minh Trạ̣m. Phượng Cảnh Kiền là người thế nào, là thân cận thật sự hay là giả tạo, chỉ cần liếc mắt thì hẳn liền có thể nhận ra.

Minh Trạ̣m dạy dỗ đám hoàng tôn rất tốt, cũng chưa hề thất hứa.

Ngay cả Phượng Cảnh Kiền cũng phải cảm thán Minh Trạ̣m là người rộng lượng.

Phượng Cảnh Kiền tuyệt đối sẽ không vì Thục Viện đại công chúa mà khiến Minh Trạ̣m khó chịu, huống chi Thục Viện cũng rất vô lý.

Mỗi người chất chứa tâm tư khác nhau, chậm rãi đến cảng Thiên Tân.

Minh Trạ̣m xưa nay luôn chuẩn bị rất nhiều mách khéo, hẳn tự mình đặt tên cho một chiếc thuyền chiến cực lớn và hoành tráng là Minh Phi, khiến Phượng gia huynh đệ cảm thấy buồn nôn. Minh Trạ̣m còn vui vẻ rạo rức nói, “Phụ hoàng, nhi tử cũng đã nghĩ ra cái tên cho chiến thuyền thứ hai rồi, gọi là Kiền Nam, thấy thế nào?”

Phượng Cảnh Nam cốc đầu Minh Trạ̣m một cái, trách mắng, “Người muốn bị ăn đòn à? Tục danh của đế vương làm sao có thể tùy tiện để người ta hô như vậy?”

Đầu óc của Minh Trạ̣m rất lạnh lẽ, lập tức liếc mắt nói, “Thế thì đổi thành Huynh Đệ đi, được rồi chứ?”

“Như vậy thì còn được.” Phượng Cảnh Nam xụ mặt, “Người cũng sửa lại cái tên Minh Phi kia đi, nghe thật buồn nôn.” Dù sao thì ân oán của Phượng gia huynh đệ và Nguyễn Hồng Phi cả đời này không có khả năng hóa giải, sau khi giáp mặt chửi bới nhau một trận thì sau lưng vẫn tiếp tục chửi bới.

“Buồn nôn cái gì, phụ thân mà còn nói nữa thì nhi tử sẽ lập tức đổi thành Minh Trạ̣m Yêu Phi Phi đó.”

Lời này vừa được nói ra thì không cần nói đến cảm tưởng của Phượng Cảnh Nam, mà ngay cả Phượng Cảnh Kiền nghe thấy như thế cũng muốn nôn mửa ngay lập tức.

Kỳ thật lúc trước Minh Trạ̣m đã chuẩn bị rất nhiều cái tên cho chiến thuyền của mình, đều rất dễ nghe, nào là Tiểu Minh Anh Tuấn, Tiểu Phi Anh Tuấn, Tiểu Phi Ngoan, Tình Yêu Vĩnh Hằng, kết quả là bị Nguyễn Hồng Phi phủ quyết tất cả, sau đó liền chọn cái tên Minh Phi, khiến Minh Trạ̣m vô cùng buồn bực.

Tiếp theo Minh Trạ̣m chuẩn bị một cuộc diễn thuyết long trọng, còn có kế hoạch duyệt hải quân ở cảng Thiên Tân, bận rộn bảy tám ngày mới có thể lên đường trở về.

Trên đường quay về, Minh Trạ̣m cười đùa nói với Phượng Cảnh Kiền, “Phụ hoàng, năm đó nhi tử đến Đông Nam, đi theo Phi Phi lên thuyền của hạ̃n, rất hoành tráng. Lúc ấy nhi tử từng nghĩ, sau này nhi tử cũng phải thành lập một hạm đội như thế, làm cho hải quân của Đại Phượng chúng ta có thể xưng bá trên biển..”

“Không hổ là nhi tử của ta, rất có chí khí.” Phượng Cảnh Kiền đồng dạng cười to, tán thưởng Minh Trạ̣m.

“Đúng vậy, hổ phụ vô khuyến tử mà.” Minh Trạ̣m rất am hiểu việc bợ mông Phượng Cảnh Kiền, cùng nhau thối phồng, “Nếu không có phụ hoàng dạy dỗ thì làm sao có được nhi tử ngày hôm nay.”

Phượng Cảnh Kiền cười ha ha, vô cùng thoải mái.

Sắc mặt của Phượng Cảnh Nam có chút khó coi, Minh Trạ̣m cười đùa bổ sung thêm một câu, “Đương nhiên còn có công rèn luyện của phụ vương đối với nhi tử, làm sao mà có thể thiếu cho được.”

“Quả nhiên tiến bộ.” Có thể đem việc Phượng Cảnh Nam đánh chửi thành rèn luyện thì chức vị Hoàng đế này cũng không hề uổng phí. Phượng Cảnh Kiên vui mừng nhìn khuôn mặt hồng hào trắng trẻo của Minh Trạ, tuổi trẻ sáng lạn, tinh thần phấn chấn như thế, thật sự khiến người ta phải hâm mộ.

Vả lại, bình thường ai làm Hoàng đế cũng thích tỏ vẻ bí hiểm, Minh Trạ thì hoàn toàn tương phản, hẳn là người nóng tính, vui thì sẽ nhún nhường cả hàng lông mày, giận thì sẽ nổi trận lôi đình. Cứ như vậy, triều thần đều bị hắn chinh đốn, tất cả đều ngoan ngoãn dễ bảo, có thể thấy được thủ đoạn của hắn.

Từ đầu chí cuối, Phượng Cảnh Kiên tỏ vẻ không biết Lâm Vĩnh Thường muốn lật lại bản án cho Phạm gia, cũng không nhắc đến nửa chữ ở trước mặt Minh Trạ. fynnz.wordpress.com

Phượng Cảnh Kiên là người hiểu chuyện, sau khi xem xong cảnh Thiên Tân thì liền chuẩn bị cùng Phượng Cảnh Nam quay về Vân Quý. Minh Trạ nói, “Cảnh Thiên Tân vừa mới hoàn công, còn phải chọn một đám quan viên đến đó quản lý. Mấy năm nay đại Phò mã ở nhà nhàn nhã, tóm lại cũng không phải kể lâu dài, không bằng để cho đại Phò mã đến cảnh Thiên Tân rèn luyện một chút, dù sao cũng đáng tin cậy hơn người ngoài.”

Phượng Cảnh Kiên than nhẹ, vỗ vai Minh Trạ, “Trạ nhi cứ xem rồi làm đi. Người là nhi tử của ta, việc kế thừa và truyền lại giang sơn này mới là quan trọng nhất.”

Minh Trạ mỉm cười, “Phụ hoàng yên tâm đi.”

Kỳ thật có đôi khi Phượng Cảnh Kiên sẽ nhớ lại hơn phân nửa cuộc đời của mình, có lúc gian nan, có lúc vinh quang, nhưng hắn vẫn hơn đại đa số mọi người. Nhất là so sánh với đệ đệ Phượng Cảnh Nam của hắn, Phượng Cảnh Kiên luôn cho rằng hắn làm huynh trưởng xem như không tệ, có căn cứ hẳn hoi.

Nhưng cho đến hôm nay Phượng Cảnh Kiên mới hiểu được, cho dù mình có tất cả, cũng không thể bằng đệ đệ của hắn. Phượng Cảnh Nam sinh ra một thế hệ đế vương, còn hắn lại sinh ra một đám ngu xuẩn.

Tạm thời không bàn đến chuyện chém giết tranh chấp ngai vàng, đây là vận mệnh của con cháu hoàng thất. Nhưng hiện tại nhìn thấy Thục Viện đại công chúa khóc sụt sụt trước mặt, Phượng Cảnh Kiên thật sự chán ghét.

Lần trước kể lể uất ức, lần này lại can dự vào triều chính.

Được một tác lại muốn tiến thêm một bước.

“Lâm Vĩnh Thường chỉ là một tên nô dịch đào tẩu, lừa gạt làm quan, hiện tại lại đòi lật lại bản án cho Phạm gia, ai chẳng biết vụ án năm đó có liên lụy đến phủ Nam Phong Bá. Phụ hoàng, nếu bệ hạ vì lật lại bản án cho Phạm gia thì chính là đẩy phủ Nam Phong Bá vào chỗ chết.” Thục Viện đại công chúa khóc sưng húp cả mắt, thấm ướt hết mấy chiếc khăn, một mạch kể khổ, “Phụ hoàng chỉ hôn Phò mã cho nhi thần, nếu phủ Nam Phong Bá có chuyện gì bất trắc thì sau này nhi thần biết dựa vào đâu?”

Phượng Cảnh Kiên thản nhiên nói, “Những chuyện trong triều, nữ nhân như các ngươi không cần can thiệp nhiều. Thục Viện, tôn quý của ngươi đến từ địa vị Công chúa của mình, chứ không phải là tức phụ của phủ Nam Phong Bá. Đừng nói vụ án vẫn chưa điều tra, cho dù có điều tra thì ngươi cũng sẽ không có chuyện gì cả.”

“Dù sao thì cũng là gia tộc của Phò mã mà.” Thục Viện đại công chúa khóc lóc nói.

“Là Phò mã bảo ngươi đến hay sao?” Phượng Cảnh Kiên hỏi.

Thục Viện đại công chúa lắc đầu, “Mấy năm nay Phò mã đối xử với nhi thần vô cùng tốt, nhi thần làm sao nhẫn tâm nhìn phụ gia gặp chuyện không may như vậy?”

Phượng Cảnh Kiên lạnh lùng nói, “Thời Túc Tông hoàng đế, Phò mã của Vĩnh Xương đại công chúa mưu phản, Túc Tông hoàng đế tru di gia tộc Phò mã, cũng chưa liên lụy đến Vĩnh Xương đại công chúa. Ngươi không có gì cần phải lo lắng cả.”

Một câu liền khiến Thục Viện đại công chúa biến sắc, quỳ gối xuống trước mặt Phượng Cảnh Kiên mà khóc rống, “Phụ hoàng đích thân chọn Phò mã cho nhi thần, ngài luôn yêu thương nhi thần, chẳng lẽ nhẫn tâm để nhi thần làm quả phụ hay sao?”

Phượng Cảnh Kiên quả thật không còn gì để nói.

Đương nhiên nếu Phượng Cảnh Kiên có thể bị một nữ nhân khóc đến mềm lòng thì hẳn chẳng thể làm được Hoàng đế. Đại Thục Viện đại công chúa khóc đã đời, dần dần ngừng rơi lệ thì Phượng Cảnh Kiên mới lạnh lùng nói, “Thục Viện, sau này trăm sẽ càng ngày càng ít khi về để đô, người nên hiểu chuyện một chút, phải biết tiến thoái tôn ti. Minh Trạ làm Hoàng đế là ý của trăm. Cho dù người không có bản lĩnh lấy lòng hẳn thì cũng phải học cách an phận, hẳn sẽ nể mặt trăm mà không so đo với người. Nhưng người không thể hết lần này đến lần khác khiêu khích uy quyền của hẳn. Cho dù là khi trăm còn làm Hoàng đế thì cũng không chấp nhận có kẻ mơ ước ngai vàng của mình.”

Phượng Cảnh Kiên biết rất rõ bản tính của Minh Trạ. Chuyện vặt vãnh thì Minh Trạ sẽ không hẹp hòi đến mức đi so đo với nữ nhân. Nhưng nếu Thục Viện không biết điều, Phượng Cảnh Kiên lạnh lùng nói, “Người chỉ là đường tử của Minh Trạ mà thôi, muốn hẳn tôn kính người như Minh Kỳ thì trước tiên người phải có bản lĩnh của Minh Kỳ đã. Nếu người không biết tốt xấu, một ngày nào đó rơi vào kết cục như Minh Phi thì trăm cũng sẽ không vì người mà trở mặt với Minh Trạ đâu.”

Thục Viện đại công chúa thất sắc.

Nàng chỉ biết cậy vào Phượng Cảnh Kiên, rõ ràng chính mình mới là Công chúa tôn quý có huyết thống chính thức của hoàng thất, lại bị cấm túc chịu nhục, Thục Viện đại công chúa làm sao có thể không hận không oán cho được.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến Minh Phi thì Thục Viện đại công chúa nhin không được mà kinh hoàng thất thố.

Nàng là đường tử của Minh Trạ, Minh Phi là tỷ tỷ đồng phụ đệ mẫu với Minh Trạ. Minh Trạ còn có thể hạ thủ với Minh Phi thì huống chi là một đường tử không thân như nàng. Cho dù phụ gia có quan trọng thì cũng không quan trọng bằng chính bản thân mình, Thục Viện đại công chúa quả thật không biết phải làm sao. Phượng Cảnh Kiên thản nhiên cảnh cáo, “Thục Viện, hãy sống yên thân trước đã.”

Thục Viện đại công chúa khóc sụt sùi rồi đi.

Phượng Cảnh Kiên đầy mệt mỏi, dựa lưng vào nhuễn tháp. Phùng Thành nhẹ nhàng tiến vào, dâng lên một tách trà thơm.

“Trăm thua Cảnh Nam rồi.” Phượng Cảnh Kiên cảm thán, trước kia vì sao không thấy nữ nhi của mình ngu xuẩn đến mức này.

Phùng Thành nói, “Đại công chúa còn trẻ, sau này nhất định có thể hiểu được nỗi khổ tâm của bề hạ.”

Phượng Cảnh Kiên nói, “Con cháu đều có phúc của riêng mình, mặc kệ bọn họ đi.”

Trong khi Phượng Cảnh Nam lén dặn dò Minh Trạ vài câu, “Chuyện năm xưa của Phạm Lâm Hi là hẳn không may, làm lão sư của Lệ thái tử. Nhiệm vụ của hẳn, cho dù là ai ngồi lên đó thì đều không có được ân huệ. Tuy Lâm Vĩnh Thường lập đại công, nhưng cũng phạm tội khi quân, nhân cơ hội này mà gỡ hẳn một chút thì mới có thể tiện cho việc trọng dụng sau này.”

“Dạ.” Minh Trạ đáp lời.

Phượng Cảnh Nam khe thở dài, “Vụ án Phạm gia không thể thoát khỏi can hệ với phủ Nam Phong Bá. Hay, năm đó vụ án Phạm gia xảy ra thì đại Phò mã vẫn còn là hài tử ngây thơ, không liên can đến hẳn. Người lưu tình một chút, đừng để đại Công chúa thành quả phụ.”

Minh Trạ nói, “Khi Lâm Vĩnh Thường bị lưu đầy cũng còn rất nhỏ, cho dù nhi tử buông tha cho đại Phò mã thì khó tránh khỏi khiến Lâm Vĩnh Thường so đo mối thù lúc trước.” Khi đó cũng không có ai buông tha cho Phạm gia. Những ngày khốn khổ của Lục gia cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi.

“Cái này phải xem bản lĩnh của mình.” Phượng Cảnh Nam cũng không có hảo cảm với đại Công chúa, nha đầu vô liêm sỉ này hình như bất mãn khi nhi tử của hẳn làm Hoàng đế, “Lưu lại đại Phò mã cũng là vì nể tình bá phụ của người.”

“Dạ, nhi tử đã nói với phụ hoàng về việc đưa đại Phò mã đến Thiên Tân rồi.”

Phượng Cảnh Nam vui mừng gật đầu, yên lòng, “Không ủng công hoàng huynh yêu thương người như vậy.”

Phượng Cảnh Kiên cũng không nán lại để đô quá lâu, Minh Trạm đưa tiễn mười tám dặm, hết đưa lại tiễn, cuối cùng lưu luyến không rời, “Sang năm phụ hoàng trở về để đô nhé, bằng không nhi tử sẽ rất nhớ ngài.”
fynnz.wordpress.com

Phượng Cảnh Nam nói, “Quay về đi, chăm sóc tốt Thái hoàng thái hậu và mẫu thân của người đó.”

Minh Trạm cười cười, “Phụ vương, ngài cũng phải bảo trọng thân thể.”

Phượng Cảnh Nam vỗ vai Minh Trạm, Minh Trạm lúc này đã xuống ngựa liền, nhìn theo bóng dáng rời đi của Phượng gia huynh đệ.

230. Chương 230: Phiên Ngoại 13

Nhấn đến nhấn lui, đến hôm nay Nhạc Thủy trở thành gián điệp thăm dò Từ phủ tốt nhất của Lâm Vĩnh Thường.

“Chuyện giữa đại nhân của ta và đại nhân của cô nương thì chúng ta làm nô tài tâm phúc đều biết rõ, huống chi tiểu chủ tử sắp ra đời. Nếu nhị vị đại nhân có thể gương vỡ lại lành, trăm năm hảo hợp, cũng có thể chứng tỏ lòng trung thành của nô tài chúng ta.” Lời nói của Nhạc Thủy rất hay.

“Hà Hoa, cho dù chuyện của các chủ tử không liên quan đến chúng ta, nhưng cô nương cũng phải ngẫm lại chuyện của hai ta chứ?” Nhạc Thủy thất bại, đành phải sử dụng nam nhân kế.

Từ Doanh Ngọc từng nói, “Thủ hạ của tiện nhân thì làm sao tốt đẹp cho được. Không chừng còn tìm Nhạc Thủy đến hỏi thăm người đó, nên làm thế nào thì trong lòng của người nên biết rõ.”

Nhạc Thủy trở về, đem sự tình thuật lại từ đầu chí cuối, Lâm Vĩnh Thường nói, “Sáng mai người đi nói với Hà Hoa, cứ để Doanh Ngọc an tâm dưỡng thai, về chuyện hài tử, ta sẽ không tranh chấp với Doanh Ngọc.”

“Cứ làm theo lời của ta đi.”

Với bản mặt dày của Lâm Vĩnh Thường, nếu một chốc không thể thuyết phục Từ Doanh Ngọc thì cứ từ từ, dù sao trong bụng của Từ Doanh Ngọc có hài tử của hắn, cho dù như thế nào thì hắn cũng là phụ thân của hài tử nhà hắn. Ngu công còn có thể đời núi, hắn ở bên cạnh như vậy, luôn luôn có một ngày đợi mây tan thấy trăng sáng.

Ở thời này không sợ những kẻ chán sống chỉ sợ những kẻ mặt dày mà thôi.

Lâm Vĩnh Thường vô cùng kinh ngạc, vội vàng mang theo lễ vật, đầy đủ cấp bậc lễ nghĩa.

“Nếu Doanh Ngọc có chuyện gì thì ta sẽ sống chết có nhau với nàng.” Lâm Vĩnh Thường trầm giọng nói.

Lâm Vĩnh Thường im lặng, tỏ vẻ phản đối quan điểm này, nếu một mình Từ Doanh Ngọc thì làm sao có thể sinh ra hài tử? Chẳng qua tâm tình của nhạc phụ đại nhân không tốt, Lâm Vĩnh Thường không so đo, hắn lui một bước, vô sỉ nói, “Lúc trước nhạc phụ đại nhân có nói với ta, trong vòng ba năm nếu ta có thể giải oan cho Phạm gia thì sẽ gả Doanh Ngọc cho ta.”

“Nếu nhạc phụ đã biết thì ta cũng sẽ không tiếp tục giấu diếm nữa.” Lâm Vĩnh Thường cũng không lừa gạt, trái lại còn thành thật bẩm báo, “Kỳ thật ngoại trừ lúc đầu thì những lần sau thuốc mà nàng uống đều không phải thuốc tránh thai, mà ta đã phai người đổi thành thuốc dưỡng thân. Từ lúc bệ hạ cho ta làm Tổng đốc Giang Nam thì ta đã biết cơ hội sắp tới. Bất quá cho dù có công lao to lớn thế nào thì việc ta thay danh đổi họ lúc trước xác thực là phạm tội khi quân, huống chi ta còn phải lật lại bản án cho gia tộc. Sở dĩ đổi thuốc của Doanh Ngọc thật sự là vì muốn nàng có thể sớm thụ thai, dù sao tuổi tác của ta và Doanh Ngọc cũng không còn nhỏ. Đường nhiên ta còn nổi bản khoăn khác. Trước kia ta tính sau khi lật lại bản án thì sẽ đường đường chính chính thú nàng về. Nhưng càng về sau, ở chung càng lâu, ta lại càng thích Doanh Ngọc. Thậm chí đến mức cho dù ta có chết thì cũng không muốn Doanh Ngọc gả cho người khác. Cho nên ta khẩn cấp hy vọng nàng mang thai. Sau đó chúng ta có thể quang minh chính đại thành

thân, nàng sẽ quyền luyện không rời xa ta. Đáng tiếc là người tính không bằng trời tính, trước khi nàng quay về đế đô, ta cũng không biết nàng đã có thai.”

“Năm đó tổ phụ bị tống vào ngục, tự biết chắc chắn sẽ chết. Phạm gia từ già đến trẻ bị tống vào ngục, bị đưa đi lưu đày, Phạm gia xuất thân là thế tộc Tây Bắc, vẫn còn nhánh tộc ở Tây Bắc. Kết quả cho dù là tri giao ngày xưa hay là tộc nhân đều không có ai viện thủ. Thúc bá huynh đệ tỷ muội trong nhà của ta, người thì chết, người thì ly tán, ta có thể bỏ trốn trên đường lưu đày đều là do phụ thân và thúc thúc dùng tánh mạng để đổi lấy cơ hội cho ta.” Lâm Vĩnh Thường tỏ ra thản nhiên, sự việc cách nhiều năm, nhưng trong mắt vẫn toát lên một chút nhọt nhọt bị thương, “Làm quan mười mấy năm mới có cơ hội báo thù món nợ máu. Đừng nói là Doanh Ngọc, ngay cả Chuyết Ngôn mà ta cũng chưa từng lộ ra nửa chữ. Chuyện này chỉ có mình ta biết mà thôi.”

“Cái gì gọi là đặc xá? Phạm gia căn bản là vô tội.” Lâm Vĩnh Thường lạnh lùng nói, “Đặc xá cho Phạm gia, còn những kẻ đã hãm hại Phạm gia thì sao? Chẳng lẽ để mặc bọn họ hưởng quan to lộc hậu, phú quý tôn vinh cả đời ư? Mỗi khi ta nghĩ đến người nhà năm đó bị oan phải chịu khổ thế nào thì liền hận không thể làm cho những người đó phải ném mùi gấp bội.”

“Ta không dám nghe theo lời phân phó của nhạc phụ.” Cho dù Lâm Vĩnh Thường lui bước nhưng cũng không chịu buông tha, hắn nói tiếp, “Có một câu rất đúng, đường xa biết mã lực, lâu ngày biết lòng người. Cho dù ta mưu trí thế nào thì cả đời này chỉ yêu duy nhất một nữ nhân chính là Doanh Ngọc. Ta nói ngắn gọn một chút, cả đời này nếu không phải là Doanh Ngọc thì ta sẽ không thành thân với người khác.”

Từ Doanh Ngọc sớm thấu hiểu tính tình của Lâm Vĩnh Thường, lãnh đạm nói, “Lời hay không mất tiền mua, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Cứ mặc kệ hắn.”

Minh Trạh nhìn thấy văn chương của Lâm Vĩnh Thường, liền mỉm cười nói với Lý Bình Chu, “Lâm Vĩnh Thường không hổ là hai lần thi cử, rất quen thuộc, văn vẻ cũng rất tốt.” Lúc trước từng đỗ tiến sĩ, nếu lần này mà thi rớt thì sẽ liên lụy rất nhiều việc. Vì vậy quan khảo thí chỉ đành đặt Lâm Vĩnh Thường vào danh sách thi đỗ, nhất là đối chiếu với thứ tự lần trước thì không thể quá thấp.

“Lý tướng, người nói thử xem, Lâm Vĩnh Thường cũng lạ, hắn phí công sức máu thịt để giải oan cho Phạm gia, ngay cả Nhân Tông gia gia mà hắn cũng không hề nể mặt, vì sao hắn lại không chịu sửa lại họ của mình?” Minh Trạh hoàn toàn không thể hiểu rõ điều này.

Minh Trạh vung tay lên, chọn Lâm Vĩnh Thường làm Thám hoa, “E rằng đây là Thám hoa già nhất của lịch sử Đại Phụng chúng ta.”

Đã đứng tuổi, lại là lần đầu tiên sinh con, lúc có thai thì tâm trạng của Từ Doanh Ngọc lên xuống thất thường, vì vậy lúc lâm bồn cũng không thuận lợi. Cái loại đau đớn như muốn xé rách thân thể này, Từ Doanh Ngọc cảm thấy chính mình không qua khỏi, nàng nắm lấy tay của Từ phu nhân, khóe mắt rơi lệ, “Mẫu thân, nếu...nữ nhi có bất trắc thì...mẫu thân hãy trả lại hài tử này cho Lâm Vĩnh Thường.”

Từ Doanh Ngọc đau đớn từ sáng đến chiều, mọi người đều chật vật theo, rốt cục Từ Tam kéo Tôn thái y đến phủ thì mới bình an sinh hạ đứa nhỏ.

Từ Tam nhìn ngoại tôn rồi nói, “Hiện tại nói như vậy thì có tác dụng gì. Chuyện trong nhà tạm thời giao cho tức phụ của Bình Trung đi, phu nhân ở bên cạnh chăm sóc Doanh Ngọc nhiều một chút.”

Dù sao thì Hoàng đế bề hạ ngầm đồng ý cho Lâm Vĩnh Thường thi lấy công danh thì cũng có nghĩa đang tính trọng dụng hắn.

Lâm Vĩnh Thường trình trọng nói, “Thần cả đời không quên long ân của bề hạ.” Lời này là thật lòng, Minh Trạh rất tán thưởng Lâm Vĩnh Thường, lại vô cùng tín nhiệm, cho dù Lâm Vĩnh Thường bị tước quan thì Minh Trạh vẫn cho hắn cơ hội trùng kiến công danh.

Minh Trạh mỉm cười, “Các khanh là thần tử của trẫm, đương nhiên trẫm nên quan tâm đến các khanh. Vĩnh Thường, khanh từng tuổi này vẫn chưa thành thân. Không phải trẫm nói chuyện khó nghe, khanh đã trùng kiến từ đường Phạm gia, trong lòng cũng phải tính đến việc nối dõi tông đường chứ. Trẫm cũng biết vài thực nữ của đế đô đấy.” fynnz.wordpress.com

Lời này của Lâm Vĩnh Thường hoàn toàn là khiêm tốn. Vương Duệ An lên tiếng, “Lâm đại nhân đừng khiêm tốn, chỉ cần Lâm đại nhân muốn thành thân thì còn sợ không có tiểu thư khuê nữ nào gả cho hay sao?” Đây là lời chân thật, thể nhân có suy nghĩ hoàn toàn khác biệt đối với giá trị giữa nam nhân và nữ nhân. Nam nhân chỉ cần có chức quan cao thì nữ nhân nào cũng nguyện ý gả cho. Lâm Vĩnh Thường thế này, cơ hội phát triển ngay trước mắt, tiền đồ vô cùng rộng lớn, có nhà nào lại không muốn tìm nữ tể như hắn cơ chứ?

Lâm Vĩnh Thường vội nói, “Có lẽ trong phủ Từ tướng có việc.”

Lâm Vĩnh Thường ngượng ngùng, Minh Trâm cười, “Thấy người mắt hồng mắt vía như vậy, thôi, chúng ta là quân thần bao lâu nay, người tự phạt ba ly rồi đi đi.”

231. Chương 231: Phiên Ngoại 14

Trong thời đại phong kiến nam quyền thế này, rất ít có người có cơ hội tham dự hôn lễ của mẫu thân nhà mình.

Nhưng Lâm Trường Nhạc lại có phúc phận này.

Có phúc phận này không chỉ có một mình Lâm Trường Nhạc mà còn có đệ đệ Phạm Vô Ưu của hắn.

Đương nhiên rốt cục có phải có phúc phận hay không thì còn phải xem lại.

Lâm Trường Nhạc vô cùng ưu sầu nói với Lâm Vĩnh Thường đang đứng thử hỉ phục ở trước gương, “Phụ thân, ngày mai chúng con rốt cục phải đến nhà ngoại công uống rượu mừng hay là ở nhà chúng ta uống rượu mừng đây?”

“Còn nữa, nhi tử và đại ca ngồi ở tiệc chính hay là tiệc phủ vậy?” Phạm Vô Ưu nhìn phụ thân đang bày ra sắc mặt vui mừng, bèn nói thầm, “Hỉ phục thế này đã lỗi thời rồi, hiện tại chẳng còn lưu hành kiểu xiêm y rộng tay như vậy đâu.”

Lâm Vĩnh Thường mắng tiểu nhi tử một câu, “Con thì biết cái gì, đúng là không có mắt.” Lâm Vĩnh Thường đã lặng lẽ chuẩn bị hỉ phục từ mười mấy năm về trước, chỉ chờ đến ngày thành thân với Từ Doanh Ngọc, kết quả là làm sai chuyện, đắc tội Từ Doanh Ngọc. Hôn sự không thành, đành phải cất hỉ phục vào rương. Hiện tại một lần nữa lấy ra, Lâm Vĩnh Thường hơi có chút ngổn ngang cảm xúc.

“Sáng mai các con ở nhà giúp đỡ đón khách.” Trong ngày hỉ sự mà nhi tử ở bên ngoại gia thì bề mặt chết người. Lâm Vĩnh Thường rất chú trọng bề ngoài đối với nhi tử, “Trường Nhạc, con là huynh trưởng, phải tỏ ra phong thái huynh trưởng. Tuổi cũng không còn nhỏ, đã đến lúc đi học cách giao tiếp, tiến thoái đúng mực đi là vừa.”

Lâm Trường Nhạc có bản tính ôn hòa, lập tức dạ một tiếng.

Phạm Vô Ưu là người không thể ngồi yên, bèn nói, “Phụ thân, nhi tử đến nhà ngoại công xem thử mẫu thân nhé.”

“Ừ, đi đi, nhớ trở về trước bữa tối đó.” Đã qua bao nhiêu năm, Lâm Vĩnh Thường cầu mà không được, đột nhiên Từ Doanh Ngọc chịu gả cho hắn, vừa vui mừng vừa kinh ngạc, đồng thời Lâm Vĩnh Thường cũng có vài phần lo được lo mất. Đề nhi tử đi thăm dò tin tức cũng có thể khiến hắn an tâm một chút.

Từ gia cũng rất náo nhiệt.

Từ Doanh Ngọc là người nổi danh ở đế đô, vừa mới được phong tước, phẩm cấp cũng chẳng thấp hơn địa vị của người đứng đầu các Tướng quốc như Lâm Vĩnh Thường, quan trọng là với tước vị của Từ Doanh Ngọc thì nàng hoàn toàn có thể che chở cho con cháu của mình.

Hơn nữa, Từ Doanh Ngọc có thanh danh hiển hách, mọi người đều nghĩ rằng nàng sẽ không chịu gả cho ai. Kết quả là trong lúc phong tước, Từ Doanh Ngọc đã thỉnh cầu Hoàng đế bệ hạ cho nàng một người nam nhân.

Lời này mà ở hai mươi năm trước thì không có nữ nhân nào dám mở miệng.

Ở hiện tại, Từ Doanh Ngọc nói như vậy, lúc đầu mọi người cảm thấy khá chướng tai, chẳng qua suy nghĩ một chút thì người nói ra lời này là Từ Doanh Ngọc, vì vậy cũng đành cam chịu.

Từ Tam đã quá bảy mươi, đầu tóc bạc phơ, nay gặp ai cũng cười, có thể thấy được hẳn rất vui sướng.

Kỳ thật đối với hôn sự của nữ nhi, Từ Tam chỉ hận không thể kêu nữ nhi gả cho Lâm Vĩnh Thường từ đời nào kiếp nào rồi. Cũng không phải thành ý của Lâm Vĩnh Thường cảm động Từ Tam, mà thật sự là hai người này không hề bình thường, làm ra chuyện như vậy khiến Từ Tam rất chướng mắt.

Sau khi Từ Doanh Ngọc sinh Lâm Trường Nhạc, Lâm Vĩnh Thường sống độc thân nửa đời, rốt cục mới có được nhi tử, cái loại vui sướng kích động này khiến cho hẳn hoàn toàn không biết xấu hổ mà cứ mặt dày ở lại Từ gia cho đến khi Từ Doanh Ngọc sang tháng, có đánh cũng không chịu đi.

Hai tiểu cữu tử hung hãn cũng phải chịu thua.

Từ Bình Đường nói rất đúng, “Đánh không đi, lại không thể thật sự đánh chết hẳn.”

Kế tiếp, Lâm Vĩnh Thường mặt dày mày dạn đến làm nhân tình của Từ Doanh Ngọc, hơn nữa còn làm nhân tình nhiều năm như vậy.

Ban đầu Từ Doanh Ngọc chỉ hận không thể làm thịt Lâm Vĩnh Thường, Lâm Vĩnh Thường biết co dãn mà hạ mình, cho đến khi Lâm Trường Nhạc hơi lớn một chút, Từ Doanh Ngọc thấy có một nhi tử cũng hơi lạnh lẽo, bèn tìm Lâm Vĩnh Thường mượn vài lần, sinh ra Phạm Vô Ưu, hai người bắt đầu tháng ngày cấu kết làm vậy.

Khi Từ Doanh Ngọc mang thai Phạm Vô Ưu, Lâm Vĩnh Thường từng bàn bạc với Từ Doanh Ngọc, có nên thành thân hay không, ít nhất cũng cho nhi tử một danh phận.

Từ Doanh Ngọc liếc hẳn một cái, thản nhiên nói, “Huynh là người như thế thì làm sao xứng đáng thành thân với muội.”

Lâm Vĩnh Thường nén giận, “Doanh Ngọc, coi như suy nghĩ vì nhi tử đi, cũng không thể để đứa nhỏ sinh ra mà không có lai lịch.”

“Cái gì gọi là không có lai lịch? Chẳng lẽ Trường Nhạc không có lai lịch hay sao?” Từ Doanh Ngọc căn bản đã khó chịu với Lâm Vĩnh Thường, “Trường Nhạc có lai lịch thế nào thì đứa nhỏ này cũng sẽ có lai lịch như thế đấy.” fynnz.wordpress.com

“Doanh Ngọc, dù sao huynh cũng là phụ thân của đứa nhỏ mà.”

“Huynh có bản lĩnh thì tự mình sinh đi.” Từ Doanh Ngọc uống bát thuốc an thai, nhướng mắt liếc nhìn Lâm Vĩnh Thường, không nhanh không chậm mà nói, “Huynh sinh ra thì mới là hài tử của huynh. Muội sinh thì là hài tử của muội.”

Nữ nhân không phân rõ phải trái đã rất khó đối phó, huống chi là nữ nhân như Từ Doanh Ngọc. Lâm Vĩnh Thường nhẹ nhàng thương lượng, “Cho dù như thế nào thì muội cũng không thể phủ nhận huynh là phụ thân của đứa nhỏ.”

Từ Doanh Ngọc như cười như không, “Muội không cần phải phủ nhận, càng không cần phải thừa nhận. Chúng ta có quan hệ gì, huynh họ Lâm, muội họ Từ, nước giếng không phạm nước sông.”

Lâm Vĩnh Thường tức chết đi được, lại không dám đắc tội Từ Doanh Ngọc, dù sao hiện tại Từ Doanh Ngọc đang mang thai nhi tử Phạm gia của hẳn. Lâm Vĩnh Thường không chỉ không thể đắc tội Từ Doanh Ngọc mà còn phải hầu hạ người ta thật tốt. Lâm Vĩnh Thường cảm thấy rất áy náy đối với xuất thân của Lâm Trường Nhạc, hẳn hy vọng có thể nhân cơ hội này mà bồi thường một chút.

Làm chuyện đuối lý thì làm việc gì cũng phải suy nghĩ, Lâm Vĩnh Thường xem như đã biết mùi vị này.

Thấy Phạm Vô Ưu sắp ra đời, Lâm Vĩnh Thường nhân cơ hội cầu hôn Từ Doanh Ngọc nhiều lần, cuối cùng chọc giận Từ Doanh Ngọc, Từ Doanh Ngọc chỉ vào Lâm Vĩnh Thường mà mắng, “Họ Lâm kia, đừng dong dài nữa, mau cút đi. Phải hiểu là lão nương đây chỉ muốn đưa nhỏ, lần sau nếu người không muốn sinh con với lão nương thì vẫn có người khác nguyện ý đấy!”

Ý chí của Lâm Vĩnh Thường rốt cục bị cơn thịnh nộ của Từ Doanh Ngọc làm cho xuất hiện vết rạn, sắc mặt âm u trầm mắt nhìn Từ Doanh Ngọc một lúc, sau đó Lâm Vĩnh Thường xoay người đi tìm Từ Tam kể khổ, lúc này Từ Tam thật sự nguyện ý gả nữ nhi cho Lâm Vĩnh Thường.

Lâm Vĩnh Thường chết sống cũng không chịu nhất đao lưỡng đoạn với Từ Doanh Ngọc, kéo dài mấy năm nay, nhìn thấy nữ nhi lại có thai, Từ Tam nghĩ, biểu hiện của Lâm Vĩnh Thường vài năm nay cũng không tệ, hai người thành thân cũng tốt.

Kết quả là Từ Doanh Ngọc chết sống cũng không đồng ý.

Từ Doanh Ngọc nói rất rõ ràng, “Hiện tại nữ nhi đã tự mình lập hộ, có gia sản, có chức quan, có nhi tử, thật sự không biết gả cho Lâm Vĩnh Thường thì có lợi lộc gì. Nữ nhi bị lừa đã đủ rồi.” Kỳ thật lời nói của Từ Doanh Ngọc tuy kiên cường, nhưng cảm giác của nàng đối với Lâm Vĩnh Thường vẫn rất phức tạp. Nếu Lâm Vĩnh Thường là kẻ nhu nhược như người nam nhân đầu tiên của nàng – Tăng Tĩnh, thì tuyệt đối không dây dưa đến tận bây giờ. Từ Doanh Ngọc mang theo đại nhi tử để tái giá còn được nữa mà, nhưng quan trọng là Lâm Vĩnh Thường không phải kẻ nhu nhược.

Hiện tại Lâm Vĩnh Thường chịu cúi đầu trước mặt Từ Doanh Ngọc là vì Lâm Vĩnh Thường có lỗi trước, là hấn đuối lý. Bất quá Từ Doanh Ngọc cũng bằng lòng tái giá cho người khác. Lâm Vĩnh Thường không thú được Từ Doanh Ngọc, hấn liền bày ra bản mặt vô lại, tuyệt đối không để Từ Doanh Ngọc tái giá.

Cứ như vậy, Từ Doanh Ngọc không chịu gả cho hấn, Lâm Vĩnh Thường cũng không chịu thành thân với ai.

Năm tháng uống phỉ, thoáng chốc Từ Doanh Ngọc đã qua tuổi tứ tuần.

Có lẽ theo thời gian trôi qua, lòng người cũng có thay đổi. Từ Doanh Ngọc rốt cục chịu thành thân, Lâm Vĩnh Thường vui đến phát khóc.

Phạm Vô Ưu đến Từ phủ.

Kỳ thật Từ Doanh Ngọc đã sớm dọn ra khỏi Từ phủ để lập hộ. Chẳng qua nữ nhân dù sao cũng phải ở nhà nương gia để xuất giá. Từ Doanh Ngọc có bản lĩnh, tẩu tử và đệ tức đều kính trọng, viện này tuy rằng được thu dọn tạm thời nhưng cũng rộng rãi và tinh xảo, không làm mất phẩm vị của nàng.

Phạm Vô Ưu tiến đến là lúc Từ Doanh Ngọc đang ngồi trên nhuyễn tháp để ăn mút hoa quả, trong phòng cũng không có ai.

“Mẫu thân.” Phạm Vô Ưu thi lễ.

Từ Doanh Ngọc mỉm cười vươn tay, “Vô Ưu, sao con lại đến đây. Lâm Vĩnh Thường gọi con đến à?”

“Nhi tử lại giúp mẫu thân.” Phạm Vô Ưu nói ngọt như mật, vừa cười đùa vừa đi qua ngồi xuống bên cạnh mẫu thân, “Mẫu thân còn tưởng con trở về để làm gián điệp cho Lâm Vĩnh Thường nữa đấy.”

Khóe môi của Phạm Vô Ưu co giật, “Xem mẫu thân nói kia.” Một câu liền trúng tim đen.

“Phụ thân vui mừng đến mức không thể khép miệng luôn đấy, mẫu thân.” Phạm Vô Ưu nói năng ngon ngọt lại biết làm nũng, “Mẫu thân, nhi tử và đại ca cũng rất vui.”

Từ Doanh Ngọc không ngăn cản các con thân cận với Lâm Vĩnh Thường, đương nhiên với bản lĩnh của Lâm Vĩnh Thường thì chuyện này có muốn ngăn cũng ngăn không được. Lâm Trường Nhạc và Phạm Vô Ưu lớn lên khi phụ mẫu vẫn còn là nhân tình, hai người chưa sinh ra tâm lý lệch lạc thật sự là do Từ Doanh Ngọc và Lâm Vĩnh Thường có bản lĩnh đủ mạnh mẽ.

“Mẫu thân ăn cái gì vậy?” Phạm Vô Ưu còn có một đặc điểm, rất tham ăn.

Từ nhỏ đã không hề bị uất ức, Phạm Vô Ưu bẩm sinh đã tham ăn, nhìn hộp mút hoa quả bên tay của Từ Doanh Ngọc, đưa tay mò lấy rồi bỏ vào miệng, chặc lưỡi, “Ngọt ghê.”

Phạm Vô Ưu vẫn còn nhỏ nhưng lại rất biết để ý, thấy mẫu thân lộ ra vẻ tiều tụy, bèn thân thiết hỏi, “Mẫu thân, thành thân có phải mệt lắm hay không mà nhìn mặt của mẫu thân không được tốt thế này?”

Hà Hoa ở bên cạnh cười nói, “Tiểu thiếu gia, sắc mặt của đại nhân không tốt cũng không phải vì mệt đâu.”

“Vì sao vậy, dì Hà Hoa?”

Hà Hoa mỉm cười, “Chuyện này Hà Hoa mà nói cho tiểu thiếu gia thì tiểu thiếu gia nhất định sẽ được Lâm đại nhân thưởng đấy.”

Phạm Vô Ưu càng tỏ ra hiếu kỳ, nhảy đến bên cạnh Hà Hoa, túm lấy tay áo của Hà Hoa mà năn nỉ, “Dì Hà Hoa, nói cho ta biết ngay đi.”

Khóe mắt của Hà Hoa đã có vài nếp nhăn, vẻ mặt tràn đầy hiền từ, trêu chọc, “Cũng được, nói cho tiểu thiếu gia, dù sao tiểu thiếu gia cũng cố ý lại đây giúp Lâm đại nhân thăm dò tin tức mà.”

Phạm Vô Ưu cười gượng vài tiếng, đưa lỗ tai tiến qua.

Nói đùa vài câu với mẫu thân, thấy mẫu thân mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, Phạm Vô Ưu bèn thuận thế cáo từ, dẫn theo hạ nhân chạy như bay về Lâm phủ truyền tin.

Lâm Vĩnh Thường ghét nhất bản tính lạnh chanh hấp tấp của Phạm Vô Ưu, thấy Phạm Vô Ưu vừa chạy vào bậc cửa thì liền nhịn không được mà bưng tách trà cau mày trách mắng, “Gấp cái gì? Từ từ mà đi chứ.”

Phạm Vô Ưu nhảy vài ba bước đến trước mặt phụ thân của mình, thấp giọng nói, “Ôi chao, phụ thân còn có tâm tư uống trà ư. Có chuyện lớn rồi, phụ thân.”

Lâm Vĩnh Thường khẽ động hàng lông mày, “Mẫu thân của con không chịu gả cho phụ thân à?”

Phạm Vô Ưu cảm thấy phụ thân của hắn quả thật đã bị mẫu thân chinh cho đến mức bị thần kinh rồi, vội vàng phủ nhận, “Không phải. Trong bụng của mẫu thân đã có tiểu muội!”

Trong khoảnh khắc Lâm Vĩnh Thường vẫn chưa kịp phản ứng, hắn, hắn đã gần năm mươi. Lâm Vĩnh Thường chà xát hai tay, cảm giác vui sướng lan truyền toàn thân, từ đầu sợi tóc đến tận gót chân đều vui sướng, Lâm Vĩnh Thường cao hứng đến mức khó có thể tin tưởng, liền mồm hời, “Thật ư?”

“Là một trăm phần thật, một ngàn phần thật.” Phạm Vô Ưu mỉm cười đòi thưởng, “Phụ thân cho nhi tử chút Phúc Đạo Tử đi.”

Cái tên tiểu quỷ đòi nợ này, Lâm Vĩnh Thường có chút luyến tiếc, “Vì sao con biết là tiểu muội muội?”

“Còn phải đoán nữa sao?” Phạm Vô Ưu bưng sáng hai mắt, “Trước kia, lúc mẫu thân sinh đại ca và nhi tử cũng không chịu thành thân với phụ thân. Nếu vẫn tiếp tục mang thai tiểu đệ đệ thì nhất định là không thêm để ý đến phụ thân đâu. Nhi tử liền biết là tiểu muội muội rồi. Phụ thân, vì sao phụ thân lại ngốc như thế hở?”

Lâm Vĩnh Thường liếc mắt nhìn Phạm Vô Ưu một cái, Phạm Vô Ưu nói, “Nhi tử đi tìm Nhạc Sơn thúc lấy Ngô Đạo Tử đây.” Xoay móng nhón chân chạy.

Hai người Lâm Từ đều là người nổi danh ở đế đô, đương nhiên hôn lễ được tổ chức rất long trọng.

Trầm Chuyết Ngôn lén lau lệ thay lão cữu cữu của hắn, nói với lão bà của mình, “Cuối cùng cữu cữu cũng là đa niên tức phụ ngao thành bà.” (= con dâu sống lâu năm, được rèn luyện nhiều rồi cũng thành mẹ chồng. Sống lâu lên lão làng.)

Ngô Uyển lén nhéo Trầm Chuyết Ngôn một cái, “Uổng công chàng là văn sĩ, lời này mà để cữu cữu nghe được thì sẽ không tha cho chàng đâu.”

Trầm Chuyết Ngôn lén cười, “Hi hi, cho dù không phải tức phụ ngao thành bà thì cũng là nhân tình lên ngôi.”

Trầm Chuyết Ngôn cũng là cháu của Lâm Vĩnh Thường, đương nhiên phải giúp đỡ khách chốn rượu, thế nên lúc Lâm Vĩnh Thường trở vào động phòng thì thần trí vẫn thanh tỉnh, còn Trầm Chuyết Ngôn lại bị người ta nâng trở về.

Lâm Vĩnh Thường không uống quá nhiều, với niên kỷ và địa vị hiện tại của hắn, không ai dám chuốc rượu hắn.

Động phòng là chuyện không hề xa lạ với hai người.

Thời gian đã tối muộn, Từ Doanh Ngọc đã tắm rửa đi ngủ.

Lâm Vĩnh Thường ngồi ngay đầu giường, lặng lẽ nhìn Từ Doanh Ngọc bình thần chìm vào giấc ngủ.

Thành thân là một việc rất mệt mỏi, Từ Doanh Ngọc đã từng tuổi này mà lại mang thai, chịu không nổi nên đã ngủ trước. Đang ngủ say sưa, cảm giác như có trời mưa, trên mặt ẩm ướt, Từ Doanh Ngọc mở mắt, nhìn thấy Lâm Vĩnh Thường đang cầm tay áo đỏ thắm để lau nước mắt trên mặt.

“Huynh sao vậy” Từ Doanh Ngọc hỏi một cách buồn ngủ.

Lâm Vĩnh Thường quả thật đau lòng muốn chết, “Vì sao không đợi huynh về vén khăn voan?” Hắn từng tuổi này mà lại là lần đầu tiên thành thân.

Từ Doanh Ngọc cười nhạt, mỉm cười nói, “Có vén khăn voan hay không thì muội cũng đã gả cho huynh rồi.”

“Sau này huynh sẽ không lừa muội nữa, không gạt muội nữa, không nói dối với muội nữa.” Lâm Vĩnh Thường nghĩ đến nhiều năm trước đã phạm lỗi làm cho lão bà giận bao nhiêu năm qua, nay mới chịu gả cho hắn, liền cảm thấy trên đời này không có ai khổ bằng hắn.

Từ Doanh Ngọc thực không ngờ trong đêm động phòng hoa chúc mà Lâm Vĩnh Thường lại khóc lóc với nàng một trận. Bao nhiêu năm qua, cơn giận của Từ Doanh Ngọc đã sớm tan thành mây khói, cầm lấy tay của Lâm Vĩnh Thường rồi thở dài, “Muội tin huynh.”

232. Chương 232: Phiên Ngoại 15

Lời này không phải có ý khen tặng Minh Trạ mà thật sự là như thế.

Ba từ Thái thượng hoàng kỳ thật chỉ có thể đại diện cho thân phận của Minh Trạ. Minh Trạ cũng không già, hắn chỉ mới tứ tuần, đang lúc tráng niên.

Nhưng Diêu Quang rốt cục không ngờ vị Thái thượng hoàng bề hạ xem như không tệ này, đang du sơn ngoạn thủy lại hại hắn thâm hại như thế.

Diêu Quang đã sớm quen, nghe vậy thì hơi sững người, vẫn chưa suy nghĩ sâu xa, mỉm cười nói, “Trí nhớ của ngài thật tốt, ngay cả sinh thần của tiểu nhân mà ngài cũng nhớ rõ.”

“Tiểu nhân được tiên sinh nhật về ở thành Tô Châu, vì vậy bảo rằng nguyên quán là Tô Châu, sau đó đem ngày gặp được tiên sinh làm sinh thần.” Diêu Quang dọn xong điểm tâm sáng, khẽ khom người rồi lui xuống. Đây cũng là quy củ xưa nay, Minh Trạ dùng bữa không thích có người ở bên cạnh hầu hạ. Keo sơn gắn bó với Nguyễn Hồng Phi bao nhiêu năm mà vẫn cảm thấy chưa đủ.

Nhưng Diêu Quang rốt cục không ngờ Minh Trạ lại đích thân làm sinh thần cho hắn.

Chợt có được ân sủng như vậy, Diêu Quang nhất thời chưa lấy lại tinh thần, chỉ nghe Hà Ngọc ở bên cạnh ghen tị một trận, nói một cách chua chát, “Ôi chao, ta theo chủ tử mấy năm nay mà chưa từng thấy chủ tử hỏi qua sinh thần của ta, càng đừng nói là đích thân làm sinh thần cho ta. Diêu Quang, người thật có phúc. Phúc phận của người còn hơn hẳn Đỗ tiên sinh nữa đấy.”

Hà Ngọc nổi giận, trừng mắt nhìn Diêu Quang, “Người cẩn thận coi chừng phúc phận vượt qua đầu đấy.” Đạp cửa đi ra ngoài.

Như vậy cái tên mũm mĩm kia rốt cục đang định làm cái gì?

Nguyễn Hồng Phi cười cười, không nói thêm nữa. Chẳng qua thỉnh thoảng lại nhìn chăm chăm Diêu Quang vài lần, cho đến khi Diêu Quang sờn cả gai ốc. Ngay cả Minh Trạm thỉnh thoảng cũng nhìn chăm chăm Diêu Quang vài lần, thần sắc trong mắt rất khó hiểu, khiến Diêu Quang mất cả hồn.

Minh Trạm đích thân chọn ra thực đơn mừng sinh thần cho Diêu Quang, bảo Hà Ngọc phân phó trù phòng thu xếp.

Hà Ngọc giật giật khóe miệng, thấp giọng nói, “Chủ tử, chẳng phải Đổ tiên sinh đã dặn là ngài ăn ít thịt lại một chút rồi hay sao?”

Mọi người đều nói, con người có hai thời kỳ phát tướng, một là ở lúc trẻ mã, hai là ở tuổi mãn dục.

Nguyễn Hồng Phi cũng không phải ghét bỏ Minh Trạm, nhưng theo lời của trí sĩ bên cạnh hắn là Tôn thái y, khi bắt mạch cho Minh Trạm, Tôn thái y đã nhắc nhở Nguyễn Hồng Phi: Tốt nhất nên kiểm soát trọng lượng và chế độ ăn uống của Thái thượng hoàng đệ hạ, trong bụng có rất nhiều mỡ thừa.

Nguyễn Hồng Phi xưa nay là nói một không hai, Minh Trạm nói không lại, đánh cũng không xong, hơn nữa toàn bộ hạ nhân đều nghe lời của Nguyễn Hồng Phi, khiến cho Minh Trạm mỗi ngày ăn chay như hòa thượng.

Thuở nhỏ Hà Ngọc lớn lên bên cạnh Minh Trạm, vừa nhìn thấy thực đơn thì liền hiểu được dụng ý của Minh Trạm, thấy vẻ mặt xấu xa của Minh Trạm, bèn khuyên nhủ, “Chủ tử, nô tài thấy Đổ tiên sinh chỉ vì suy nghĩ cho chủ tử mà thôi.”

Khóe môi của Hà Ngọc giật giật, thật sự không muốn vạch trần lời nói dối này. Hắn hầu hạ Minh Trạm đã nhiều năm, chẳng lẽ ngay cả khẩu vị của Minh Trạm mà hắn cũng không biết? Diêu Quang sinh ở phương Nam, thích nhất ẩm thực nhẹ nhàng ở phương Nam, thích ăn tôm cá tươi. Còn những món này rõ ràng là món ăn ưa thích nhất của Minh Trạm.

Minh Trạm vốn muốn dựa vào sinh thần của Diêu Quang để ăn cho đã đời. Ai ngờ đến ngày, Nguyễn Hồng Phi lại thản nhiên nói một câu, “Mấy món ăn này của Diêu Quang, để ta phái người đưa vào phòng của hắn là được. Hôm nay cho hắn nghỉ một ngày, người không cần bận tâm đâu.”

“Hử?” Nguyễn Hồng Phi hừ ra một tiếng, dựa vào nhuỷn tháp, ánh mắt nhìn ra phương xa, vừa có vẻ lười biếng lại có vẻ ung dung.

Nguyễn Hồng Phi vươn ngón tay ra rồi quệt lên khóe môi của Minh Trạm, neho mắt quan sát Minh Trạm, “Không phải mới từ nhà bếp ăn hết một bát lớn thịt kho hay sao, xem đi, vẫn chưa lau sạch nè.”

Nguyễn Hồng Phi nắm lấy một bàn tay của hắn, nâng cầm ra hiệu cho Minh Trạm nhìn tay áo, “Bị dính dầu này, toàn thân hôi mùi thịt heo, đi tắm đi.”

Nguyễn Hồng Phi lấy ra một mảnh giấy cam đoan từ trong tay áo, kéo lấy tay của Minh Trạm rồi đặt vào lòng bàn tay của Minh Trạm, “Ừm, trong giấy cam đoan của người có nói, ăn vụng một muống thì sẽ nằm dưới một thág. Người ăn vụng một bát, ta cũng không tính quá nhiều cho người, một năm là đủ rồi.”

Diêu Quang trải qua sinh thần, sáng ngày hôm sau đến hầu hạ. Sắc mặt âm trầm khó lường mấy ngày hôm trước của Nguyễn Hồng Phi bỗng nhiên trở nên sáng lạn tươi tắn, cười tủm tỉm thưởng cho Diêu Quang một hồng bao, “Mấy năm nay người cũng vất vả rồi. Diêu Quang, sang năm ta thay người làm sinh thần.”

233. Chương 233: Phiên Ngoại 16

Trước khi Minh Trạm xuyên không, đương nhiên không phải họ Phụng, càng không phải gọi là Minh Trạm.

Khi đó Minh Trạm chỉ là một người bình thường như bao người, không có ai có thể nhìn ra tiểu tử này ngày sau lại có mộng hồ điệp, xuyên không trở thành một Hoàng đế.

Khi đó hắn họ Hà, tên là Hà Phú Quý.

Sở dĩ hắn có cái tên vừa quê vừa tầm thường như vậy là vì gia đình của Hà Phú Quý rất nghèo. Bởi vì nghèo cho nên cha của Hà Phú Quý – Hà Mãn Thương luôn khao khát được giàu có đến mức bị ám ảnh. Chính mình không được, bèn gửi gắm vô hạn kỳ vọng vào con trai.

Tạm thời không cần nhắc đến chuyện lúc nhỏ của Hà Phú Quý.

Bởi vì có ông cha hám tiền, đời Hà Phú Quý dần dần lớn lên, mưa dầm thấm đất, ở một phương diện nào đó, Hà Phú Quý cũng nối tiếp phẩm chất hám tiền giống cha hắn.

Hà Phú Quý cảm thấy như vậy cũng không có gì là sai, kết quả là ở trong mắt các bạn học và đồng nghiệp thì hắn nổi danh là một tên keo kiệt bủn xỉn.

Có thể bởi vì danh tiếng bị phá hủy cho nên Hà Phú Quý vẫn không thể có được bạn gái.

Rốt cục, thật vất vả mới quen được một cô, kết quả bởi vì Hà Phú Quý cứ khẳng khái giữ vững nguyên tắc mà bạn gái giận dỗi tìm một bạn trai hào phóng hơn Hà Phú Quý gấp ngàn lần.

Vì thế Hà Phú Quý cảm thấy ánh mắt của phụ nữ thật thiên cặn.

Hà Phú Quý cũng quen biết người nọ. Khả năng kiếm tiền tuyệt đối không nhiều bằng hắn, chỉ được cái hào phóng. Vậy mà con nhỏ đó lại bởi vì đàn ông chịu mua hoa mua trang sức cho mình liền tình nguyện bỏ hắn – một người đàn ông tốt biết tiết kiệm vì gia đình, xoay lưng ôm ấp người khác.

Đúng là đui mù!

Hà Phú Quý cảm giận, đồng thời quyết định, chính mình không đáng phải nổi giận vì kiểu phụ nữ có mắt không trông như thế. Mỗi khi ngắm nghía mình trong gương, Hà Phú Quý cảm thấy bản thân mình là một tiểu mỹ nam xinh đẹp như thế, còn sợ không tìm được bạn gái hay sao? Trên ti vi cũng nói, hiện tại phụ nữ, thức ăn, cơm canh còn thừa cả đồng kia kìa.

Đương nhiên vì bị ảnh hưởng bởi những lời răn dạy của cha hắn mà Hà Phú Quý đã sớm luyện thành bản tính không khuất phục.

Chia tay thì chia tay.

Hà Phú Quý quyết định phải đòi lại hết tất cả những thứ mà trước kia Hà Phú Quý đã mua tặng bạn gái mang về nhà, kết quả vừa tìm cô gái kia để nói như vậy thì cô gái kia liền tái mét mặt mày, nghiêng rãng nghiêng lợi, trong vòng năm phút liền viết lên chi phiếu một ngàn đồng rồi trả cho Hà Phú Quý, lạnh lùng chế nhạo, “E rằng những gì anh đưa cho tôi còn chưa đáng giá một ngàn đồng đâu, số còn lại coi như boa cho anh đó, đừng tìm đến tôi nữa.”

Hà Phú Quý chậm rãi nói, “Vậy thì cảm ơn.” Hà Phú Quý bẩm sinh đã keo kiệt lại khôn khéo, cho dù chỉ là một cây kem mua cho bạn gái mà hắn cũng viết vào sổ, hắn đã sớm tính toán, yêu nhau ba tháng, tổng cộng đầu tư cho người ta hết sáu trăm bảy mươi tám đồng. Nay kiếm lời được ba trăm hai mươi hai đồng, Hà Phú Quý suy nghĩ, may mắn là chia tay, con nhỏ này tiêu tiền như nước, lấy về chịu sao nổi. Nhưng mà đồng thời Hà Phú Quý cảm thấy chính mình cũng không thiệt thòi gì, còn kiếm lời thêm ba trăm đồng nữa, cảm thấy rất vui vẻ, liền vứt chuyện thất tình qua sau đầu.

Nhưng mà Hà Phú Quý không ngờ, việc hắn đòi phí hao tổn quà tặng với bạn gái sang ngày thứ hai đã lan truyền âm ỉ trong công ty, mọi người đều biết.

Đây là bất lợi khi yêu đương cùng công ty.

Thật là mất mặt, nếu ai mà bị như thế thì e rằng đã bị lời đồn ép cho thôi việc hoặc là phải nhảy lầu tử tự.

Hà Phú Quý thì khác, mặt mũi là gì, có thể dùng để ăn cơm hay không.

Có mấy người vui sướng khi thấy người ta gặp họa, bèn đến hỏi hắn, Hà Phú Quý chỉ chậm rãi đáp, “Tôi kiếm tiền cũng rất cực khổ.” Hắn ngu gì mà thôi việc, công ty này rất lớn mạnh trên thế giới, chẳng những có phúc lợi tốt, hơn nữa lương lại cao, hắn còn tính làm ở công ty này đến tuổi về hưu thì mới thôi.

Hà Phú Quý biểu hiện như vậy khiến cho toàn bộ phụ nữ trong công ty đều tránh xa hắn ba thước, mỗi khi nhắc đến Hà Phú Quý thì sẽ không gọi thẳng tên mà chỉ gọi là kẻ đòi phí tặng quà gì gì đó.

Đối với Hà Phú Quý, toàn bộ công ty chỉ có một người là tình mắt.

Có quan hệ tốt nhất với hắn, chính là dì bán cơm ở căn tin công ty.

Công ty bọn họ có cung cấp bữa trưa, hơn nữa cũng không tệ. Khi Hà Phú Quý đến phỏng vấn ở công ty, vì phỏng vấn rất đông người nên phỏng vấn từ sáng đến tận chiều, khi đó phải dùng cơm trưa ở tại công ty. Lúc ấy Hà Phú Quý cảm thấy thức ăn ở đây còn ngon hơn cả bữa tiệc vào dịp mừng năm mới ở nhà hắn nữa. Bèn hạ quyết tâm, nhất định phải vào được công ty này. Như vậy có thể đỡ được tiền cơm, lại ăn ngon, coi như mỗi ngày đều là năm mới.

Nay ước muốn của hắn coi như cũng thành sự thật.

Cũng không ngờ Hà Phú vừa làm việc được nửa năm mà đã mất hết danh tiếng.

Hắn vốn là người hoạt bát, vì chuyện này mà phụ nữ chẳng ai để ý đến hắn, đàn ông thì chê cười hắn. Nhưng dì bán cơm ở căn tin lại đặc biệt đối xử tốt với hắn.

Hà Phú Quý cực kỳ biết trang trải cuộc sống, chưa kể việc ăn cho no nê bữa trưa ở công ty, hắn còn đòi xin thêm một phần, đặt vào cà-men rồi mang về nhà làm bữa tối. fynnz.wordpress.com

Toàn bộ công ty này chỉ có một mình Hà Phú Quý có đãi ngộ này mà thôi.

Bởi vì dì bán cơm ở căn tin rất thương hắn, vì vậy cà-men của Hà Phú Quý cũng được đặt ở chỗ của dì, mỗi lần đều bỏ vào thức ăn ngon cho hắn để hắn mang về nhà. Dì ấy chăm sóc lo lắng cho Hà Phú Quý như thế khiến người ta ngầm suy đoán, chẳng lẽ Hà Phú Quý là con riêng của dì ấy hay sao.

Kỳ thật lòng người dễ thay đổi lại quá nông nổi

Ưu điểm đầy mình của Hà Phú Quý thì lại rất ít người phát hiện.

Đầu tiên, Hà Phú Quý là người rất chịu khó.

Trong phòng ban của hắn, Hà Phú Quý là người đi làm sớm nhất, có chuyện gì mà người khác không thích làm thì hắn đều vui vẻ làm, hơn nữa lại không hề oán hận một câu nào. Cho nên, mặc dù Hà Phú Quý keo kiệt bủn xỉn một chút, nhưng trưởng phòng cũng không chán ghét hắn.

Tiếp theo, Hà Phú Quý lại rất khéo tay, còn biết tri ân báo đáp.

Dì bán cơm ở căn tin đối xử tốt với hắn, Hà Phú Quý luôn ghi tạc trong lòng. Mùa đông ở phía Bắc đặc biệt lạnh, Hà Phú Quý đan một chiếc khăn quàng cổ và một đôi găng tay và một đôi tất tặng cho dì. Khiến dì ấy kinh ngạc, luôn mãi cảm thán, “Ôi trời ơi, tiểu Hà, đây là con tự tay đan đó hả?”

“Dạ, hồi xưa con được mẹ dạy làm.” Hà Phú Quý nói, “Hiện tại mấy thứ này mà mua ở ngoài thì vừa đắt lại không phải hàng thật. Đây là con mua len về, là lông cừu thật, tự mình đan vừa dày vừa chắc. Khi đi trên đường cũng có thể che gió.”

Người trải qua thế thái nhân tình thì càng biết phân biệt tốt xấu, dì bán cơm mỉm cười, “Tiểu Hà, tay nghề của con thật khéo.”

Kể từ đó, địa vị của Hà Phú Quý ở căn tin càng thêm đặc biệt.

Hà Phú Quý ở công ty đã lâu, lâu ngày cũng thấy rõ lòng người.

Mọi người dần dần cũng biết, cái tên Hà Phú Quý có chút quê mùa, bản tính có chút keo kiệt bủn xỉn, kỳ thật thái độ làm người thì không hề tệ. Trong khi bạn gái lúc trước của Hà Phú Quý đã sớm thôi việc ở công ty qua nơi khác, chẳng biết đi về đâu.

Nhưng Hà Phú Quý vẫn gặp vấn đề trong chuyện tìm bạn gái.

Rốt cục được dì bán cơm ở căn tin giặt dây bắt cầu, Hà Phú Quý bắt đầu đi ra mắt.

Đó là một buổi trưa vào ngày lễ tám tháng ba.

Nói đến ngày lễ này thì Hà Phú Quý hoàn toàn không phục, lễ tám tháng ba chỉ có phụ nữ trong công ty mới được tặng quà, còn đàn ông ngay cả một cọng lông cũng không có. Cũng may, dì bán cơm ở căn tin

giới thiệu bạn gái cho hắn, vẫn chưa đến bữa trưa mà Hà Phú Quý đã tìm lý do lý trấu để đến đây. Trong lòng thầm nói, cô gái này thật ra cũng tốt, không yêu cầu gặp mặt ở quán cà phê vườn dưới ánh trăng gì gì đó, gặp mặt ở căn tin công ty cũng không hề có ý kiến gì, đúng là một cô gái tốt.

Di bán cơm chỉ chỉ khu vực mà ngày thường chỉ có quản lý công ty mới được sử dụng, Hà Phú Quý cười cười, chỉnh chu lại bề ngoài, lại soi gương, cảm thấy bộ âu phục cứng ngắc như vậy nhưng mặc trên người của hắn vẫn có thể lộ ra phong độ điển trai tuấn tú như thế.

Quả nhiên phong cách của con người rất quan trọng.

Bước chân vòng vèo, Hà Phú Quý cũng không gõ cửa mà đi thẳng vào, đưa mắt nhìn một hồi, nhất thời đôi mắt trừng to.

Ôi trời!

Tuy rằng Hà Phú Quý hắn có bản tính thành thật chất phác, không phải loại người trông mặt mà bắt hình dong, chẳng qua lần này di bán cơm ở căn tin giới thiệu cho hắn một người....rất đúng quy cách. Người đẹp, hàng lông mày kia, đôi mắt kia, làn da kia, cùng với phong cách lạnh lùng quý phái, bệ cương của anh ơi.

Hà Phú Quý ừng ực nuốt nước miếng một cái. Cho dù Hà Phú Quý muốn tỏ ra nghiêm chỉnh một chút, nhưng không biết tại sao mà mặt mũi lại không chịu nghe theo điều khiển, hai mắt tỏa sáng, khóe môi hơi nhếch lên, cười hì hì hỏi, “Cô đến sớm quá nhỉ?”

Người đẹp không nói chuyện, chỉ nhìn lướt qua bảng tên trên ngực của hắn.

Hà Phú Quý nghĩ rằng cô gái then thùng, đây cũng là chuyện bình thường. Hắn là đàn ông con trai, dù sao cũng phải chủ động một chút mới được, vì thế bèn kéo ghế đến bên cạnh rồi ngồi xuống, thành tâm thành ý nói một câu, “Tài khoản tiết kiệm của tôi cũng đủ để mua nhà rồi. Tôi cũng có thể trả được nợ ngân hàng, chuyện nhà cửa thì đừng bận tâm nha.”

Hiện tại phụ nữ lập gia đình thì đầu tiên là nhìn nhà cửa, thứ hai là nhìn xe, cuối cùng mới nhìn đến đàn ông.

Hà Phú Quý nổi danh keo kiệt nhất khu, chẳng qua hắn cũng không phải con ông cháu cha, tuổi này mà có thể tự mình tích cóp đầy đủ tài khoản tiết kiệm ở thành thị như vậy đã là cực kỳ hiếm thấy.

Nghe được lời của Hà Phú Quý, người đẹp chỉ thản nhiên ừ một tiếng.

Hà Phú Quý cảm thấy có hy vọng, vội vàng nói, “Tình trạng của tôi như thế nào thì có lẽ dì Lý đã nói với cô đúng không. Nếu cô thấy tôi có khả năng thì chúng ta thử làm quen xem sao?”

Thấy hàng lông mày dài của người đẹp hơi cau lại, Hà Phú Quý nhìn khuôn mặt xinh đẹp của người ta, có chút quyến luyến, lại nói, “Tình trạng trong nhà của tôi cũng bình thường, tất cả đều dựa vào sự phấn đấu của bản thân. Tôi không hút thuốc, không uống rượu, không chơi mạng chược, không có ham mê gì, hơn nữa tôi còn biết nấu ăn, đan áo, đang khăn quàng cổ.” Nhìn chiếc áo len màu cà phê trên thân của người đẹp, Hà Phú Quý nói, “Sau này cô thích kiểu dáng thế nào thì cứ nói với tôi, tôi chỉ cần liếc mắt nhìn một cái thì có thể đan được. Chuyện nội trợ sẽ hoàn toàn do tôi tự làm. Cô thấy thế nào?”

Nói xong, đôi mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của người ta, Hà Phú Quý thầm nghĩ, không nhìn thì thôi, thật sự là quá đẹp, càng nhìn càng đẹp....

Hà Phú Quý đang mê mẩn, chợt nghe tiếng mở cửa, quay đầu nhìn lại thì bên ngoài tiến vào một đám quần lý, đủ các phòng ban.

Hà Phú Quý kinh ngạc đứng lên, nhìn thấy trưởng phòng của mình, vừa tính mở miệng thì trưởng phòng của hắn đã hỏi trước, “Hà Phú Quý, cậu không đi làm việc mà chạy đến căn tin làm gì?”

“Hả? Chuyện này, chuyện này....” Dù là Hà Phú Quý có miệng mồm lanh lợi thì cũng tìm không ra lý do để đáp lại Từ trưởng phòng, vội vàng nắm lấy tay của người đẹp, kéo người ta lên rồi nói, “Chúng tôi đi nhầm chỗ, Từ trưởng phòng, chúng tôi đi đây.”

“Từ trưởng phòng, đây là người của phòng anh à?” Người đẹp chợt mở miệng khiến Hà Phú Quý cau mày, giọng nói thật sự có chút trầm thấp.

“Đúng vậy, Đỗ tổng, đây là Hà Phú Quý, lập trình viên của công ty.” Lòng dạ của Từ trưởng phòng coi như không tệ, nói thay Hà Phú Quý một câu, “Ngày thường làm việc khá tốt, chẳng qua thỉnh thoảng có chút chậm chạp.”

Hà Phú Quý cảm thấy hình như có chuyện gì đó, hắn đã hiểu lầm thì phải.

Người đẹp này ngồi thì không có vấn đề gì, khi đứng lên dường như vóc dáng hơi cao một chút, còn cao hơn hắn một nửa cái đầu.

Hơn nữa, xương cổ tay cũng có chút thô to.

Thứ ba, hình như, cái chỗ kia, ánh mắt của Hà Phú Quý dừng lên phần cổ áo len màu cà phê, trên cần cổ trắng nõn có nổi lên một thứ? Hà Phú Quý trợn tròn hai mắt, nhìn không được mà sờ sờ hầu kết của mình.

Sau đó Hà Phú Quý nhớ đến, hình như ông chủ của công ty mang họ Đỗ.

Hình như một tháng trước có tin tức về con trai của ông chủ sẽ đến công ty nhậm chức.

Thấy trông mắt của Hà Phú Quý sắp rơi xuống đất, Đỗ Tử Nhược tiến lên vài bước, bàn tay đặt lên vai của Hà Phú Quý, hơi cúi đầu xuống, đôi mắt cáo xinh đẹp nhìn chằm chằm đôi mắt ti hí một mí bình thường của Hà Phú Quý, giọng nói trầm thấp gợi cảm, “Ừm, Hà Phú Quý, tôi sẽ nhớ kỹ cậu.”

.....

Mỹ nhân tự cổ như danh tướng, bất hứa nhân gian kiến bạc đầu. (người đẹp từ xưa như danh tướng, không hứa với nhân gian đến bạc đầu = tài hoa bạc mệnh)

Con người già đi, cho dù có dung nhan khuynh thành thế nào thì cũng sẽ tàn phai, Nguyễn Hồng Phi cũng không ngoại lệ.

Khi hắn còn trẻ, đã từng trải qua bao lận đận trắc trở, có thể chống đỡ đến hiện tại cũng ít nhiều nhờ vào y thuật của Tôn thái y. Nhưng thật ra hắn cảm thấy bộ dáng tròn tròn mũm mĩm của Minh Trạ, người béo như thế lại lão hóa chậm hơn người ta, huống chi hắn lớn tuổi hơn Minh Trạ rất nhiều.

Nguyễn Hồng Phi cầm lấy tay của Minh Trạ, nhẹ nhàng nói, “Không biết con người có kiếp sau hay không? Mũm mĩm, người cứ nói đời trước của mình là thần tiên đến từ tiên giới, không biết kiếp sau ta có thể gặp được người hay không?”

Minh Trạ lưng trông nước mắt, nức nở, “Nhất định là có thể gặp.”

“Sau khi ta chết, người không được nạp nha đầu tiểu thiếp đâu đấy!” Kỳ thật luận về máu ghen thì Nguyễn Hồng Phi không hề thua kém Minh Trạ, chẳng qua hắn là người có nhiều nội tâm, ngày thường che giấu rất kỹ. Hiện tại sắp tắt thở, vậy mà vẫn có thể lo lắng đến chuyện này, có thể thấy được máu ghen của hắn thế nào.

Minh Trạ nắm tay của Nguyễn Hồng Phi mà lau nước mắt, nước mắt cứ liên tục rơi xuống, “Người chết sớm như vậy, nhất định sẽ đầu thai trước ta, nhưng ta không cho phép người thích tiểu yêu tinh khác trước đâu. Vừa thấy ta thì phải nhận ra ta, kiếp sau đổi lại là người theo đuổi ta. Người hãy đi trước đi, kiếm tiền và để dành tiền cho nhiều vào, mua sắm sản sản nghiệp. Chờ đến khi thấy ta thì đem tiền của người ra cho ta xài, không được keo kiệt như vậy nữa.”

Đỗ Tử Nhược thường xuyên nằm mơ như thế, trong mơ sẽ có một người với khuôn mặt mơ hồ nắm tay hắn mà khóc lóc, “Người chết sớm như vậy, nhất định sẽ đầu thai trước ta, nhưng ta không cho phép người thích tiểu yêu tinh khác trước đâu. Vừa thấy ta thì phải nhận ra ta, kiếp sau đổi lại là người theo đuổi ta. Người hãy đi trước đi, kiếm tiền và để dành tiền cho nhiều vào, mua sắm sản sản nghiệp. Chờ đến khi thấy ta thì đem tiền của người ra cho ta xài, không được keo kiệt như vậy nữa.”

Mỗi lần như vậy, trong lòng của Đỗ Tử Nhược lại cảm thấy có loại cảm giác chua xót khôn kể. Hắn đã nằm mơ thấy giấc mộng này rất nhiều lần, nhiều đến mức Đỗ Tử Nhược bắt đầu sinh ra hoài nghi đối với chủ

nghĩa vô thần. Có một lần hắn gặp được một cao tăng, ngẫu nhiên nhắc đến, cao tăng cười một cách bí hiểm, “Kiếp trước của cậu còn nợ một mối thâm tình vẫn chưa trả hết.”

Đỗ Tử Nhược tiếp tục hỏi nhưng cao tăng chỉ cười mà không nói.

Vì vậy Đỗ Tử Nhược thỉnh thoảng sẽ hoài nghi đời trước của mình có phải là một người đàn ông bạc tình hay không.

Cũng vì giấc mộng kỳ lạ như vậy mà Đỗ Tử Nhược xuất thân giàu có lại tài giỏi nhưng từng tuổi này vẫn chưa từng yêu ai. Đương nhiên có vô số cô gái ám chỉ hoặc trực tiếp theo đuổi hắn, nhưng mỗi khi nhớ đến giấc mộng kỳ lạ đó thì Đỗ Tử Nhược liền cảm thấy mất hết tâm tình.

Chuyện quỷ thần thật khó mà nói.

Đỗ Tử Nhược nghĩ, có phải hay không thật sự có kiếp trước, mà chính mình có phải đã từng phụ lòng ai đó hay không?

Cho đến khi Đỗ Tử Nhược tiếp nhận công ty, lần đầu tiên hắn đến công ty, vì chưa dùng bữa sáng cho nên hắn đến căn tin công ty trước để chuẩn bị ăn vài món.

Đang chờ bữa cơm trưa sớm thì liền thấy một củ khoai tây mập mạp đẩy cửa bước vào. Trời lạnh cho nên Đỗ Tử Nhược mặc một chiếc áo len cao cổ màu cà phê, bên dưới là quần dài màu vàng nhạt, dựa vào ghế, khi hắn nâng mắt thì liền nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt của củ khoai tây.

Đỗ Tử Nhược đã từng tuổi này vì vậy cũng từng thấy thần sắc như vậy trong mắt của rất nhiều người. Củ khoai tây mồm mồm mặc dù có bề ngoài bình thường nhưng đôi mắt lại vô cùng trong suốt, cũng không làm người ta chán ghét. Ngược lại, Đỗ Tử Nhược cảm thấy vì sao người này lại quen mắt đến thế.

Khẽ cau mày, Đỗ Tử Nhược chậm rãi suy nghĩ, hắn bẩm sinh có khả năng đã từng gặp ai là không quên được, hắn xác nhận, trong ký ức của hắn chưa từng xuất hiện một củ khoai tây mồm mồm như thế này.

Bất quá củ khoai tây mồm mồm dường như đã hiểu lầm cái gì đó, mở ra cái miệng thối lải nhải nói nhảm!

Trời ạ, cái tên ngu xuẩn kia lại tưởng lầm hắn là phụ nữ ư?!

Còn quái dị đến mức là muốn thân cận với hắn nữa!

Lúc ấy Đỗ Tử Nhược chưa đá Hà Phú Quý ra khỏi công ty là vì khả năng chịu đựng của hắn rất tốt.

Đỗ Tử Nhược không ngờ sau khi nhìn thấy củ khoai tây mồm mồm thì hắn bắt đầu nhìn thấy vô số cảnh trong mơ. Những cảnh trong mơ tựa như cuộc sống của một người khác, nhưng người đó có khuôn mặt rất giống hắn, thông qua cảnh trong mơ, Đỗ Tử Nhược cũng nhận không được mà bị cuốn theo sự đau buồn, phần nộ, tuyệt vọng, vui vẻ, cuộc sống thoải mái bền lâu, vô cùng tuyệt vời.

Đến khi tỉnh lại, Đỗ Tử Nhược lúc nào cũng sẽ hồi tưởng, chẳng lẽ kiếp trước của hắn là Đỗ Nhược Vương. Nhưng nếu hắn là Đỗ Nhược Vương vậy kiếp này tiểu Minh ù đang ở đâu?

Hiện tại Đỗ Tử Nhược tự đứng nghĩ đến khuôn mặt củ khoai tây của Hà Phú Quý, nhận không được mà rung mình, trầm nghĩ, tướng mạo của tiểu Minh ù coi như đã rất bình thường, vậy mà Hà Phú Quý lại còn xấu hơn cả tiểu Minh ù.

Đương nhiên Đỗ Tử Nhược chưa bao giờ là người trông mặt mà bắt hình dong.

Đỗ Tử Nhược chính thức nhậm chức ở công ty, từ trước đến nay hắn luôn trầm ổn lại tài giỏi, hơn nữa trải qua giấc mộng về Đỗ Nhược Vương, Đỗ Tử Nhược có chút cảm giác như nhập làm một với Đỗ Nhược Vương, thủ đoạn của hắn càng thêm thành thực, ánh mắt của hắn càng thêm sâu sắc. Đương nhiên địa vị của nhà họ Đỗ càng thêm hùng vĩ trong giới.

Địa vị của Đỗ Tử Nhược ở nhà họ Đỗ càng thêm vững vàng.

Nhưng Đỗ Tử Nhược có một chút cảm giác rất kỳ lạ, hắn cứ nhận không được mà bắt giác nghĩ đến Hà Phú Quý. Thậm chí sau khi hắn điều động Hà Phú Quý lên vị trí trợ lý của tổng giám đốc thì ánh mắt vẫn mắt tự chủ mà dừng trên người của Hà Phú Quý.

Càng nhìn lâu, có đôi khi Đỗ Tử Nhược thật muốn móc mắt của mình, trong lòng rên rỉ: tiểu Minh ù, cậu thật sự không biết cách đầu thai hay sao? Càng đầu thai càng xấu! Thảo nào bị bạn gái đá là phải!

Nghĩ như vậy, Đỗ Tử Nhược lại cảm thấy có chút may mắn, hẳn đã điều tra lai lịch của Hà Phú Quý, bao gồm cả việc Hà Phú Quý bị bạn gái đá cũng được Đỗ Tử Nhược nắm rõ như lòng bàn tay. Nếu không phải Hà Phú Quý xấu xí một chút thì với sự đói khát của Hà Phú Quý, e rằng đã sớm bị phụ nữ dụ dỗ mất rồi!

Cái tên mồm mĩm chết tiệt này, Đỗ Tử Nhược thầm mắng!

Nhưng mặc dù Hà Phú Quý bị Đỗ Tử Nhược thầm châm chọc là củ khoai tây mồm mĩm thì mỗi lần Đỗ Tử Nhược nhìn Hà Phú Quý vẫn kim lòng không đành mà động ý động lòng, ngay cả chú chim nhỏ bên dưới chưa từng được ăn mận cũng phải rục rịch.

Có khi Đỗ Tử Nhược thật hận không thể trực tiếp đè Hà Phú Quý xuống giường, lột hết quần áo để làm một trận cho đã!

Cái tên mồm mĩm chết tiệt này, Đỗ thái tử đây có vóc người khuôn mặt đẹp đẽ thế này, vậy mà Hà Phú Quý mỗi ngày lại sừng sờ như đang nhìn thấy mỹ nam xà. (mỹ nam xà = ý chỉ người đẹp nhưng lòng xấu xa)

Nếu bảo rằng Hà Phú Quý không hề có ý với hắn thì Đỗ Tử Nhược cũng không tin. Cho dù có đầu thai, có quên mất kiếp trước, nhưng tính tình vẫn luôn luôn được giữ lại một phần, chẳng hạn đôi mắt ti hí thỉnh thoảng lại nheo lại một cách đáng khinh, Đỗ Tử Nhược đã bắt gặp Hà Phú Quý trộm ngắm mông của mình mấy lần.

Hừ, bản tính to gan lớn mật cũng không chịu sửa.

Đỗ Tử Nhược có một chút mất hứng, hẳn vừa thấy Hà Phú Quý thì sẽ nghĩ đến kiếp trước của bọn họ. Cái tên mồm mĩm chết tiệt này, vẫn ngu ngốc như vậy, chẳng hề có một chút tiến bộ nào!

Đỗ Tử Nhược vô cùng buồn bực, muốn dạy dỗ Hà Phú Quý nhưng lại không nỡ. Hắn nhớ đến kiếp trước, đương nhiên sẽ không quên, hẳn vừa tắt thở thì tiểu Minh ù liền tự tử đi theo hắn.

Thâm tình như vậy, cho nên hắn đầu thai bấy lâu mà vẫn không thể nào quên.

Vị cao tăng kia nói rất đúng, hẳn thật sự còn nợ một mối thâm tình vẫn chưa trả hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-de-nan-vi>